

ریدگیں سانگل

(ROOTS)

نہشتہ کار : ایلکس ہیلی
رجانکار : اشرف فضل

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ
عدالت روڈ، کوئٹہ

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید۽ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

Translation of famous Novel

ROOTS by Alex Haley

ریدگیں سانکل
(رجانک)

اشرف فضل
۲۰۲۰ء

ISBN # 978-969-680-120-7

نہاد: =/300 کلدار

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب میراث پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چھاپ کنا تیننگ ۽ شنگ کتگ۔

ہماپسگانی نامء کہ
درانڈیہہ انت

لرط

<u>تا کدیم</u>	<u>سرگال</u>	<u>شمار</u>
9	* شپ تہاریں زرے، بہ چار ایت گجا ”آچار درفشگ“ انت۔ مقبول ناصر	
10	1۔ دَر۔	
13	2۔ دَر۔	
16	3۔ دَر۔	
19	4۔ دَر۔	
23	5۔ دَر۔	
26	6۔ دَر۔	
29	7۔ دَر۔	
32	8۔ دَر۔	
35	9۔ دَر۔	
38	10۔ دَر۔	
43	11۔ دَر۔	
47	12۔ دَر۔	
53	13۔ دَر۔	
58	14۔ دَر۔	
62	15۔ دَر۔	
66	16۔ دَر۔	
76	17۔ دَر۔	
82	18۔ دَر۔	
88	19۔ دَر۔	
93	20۔ دَر۔	
100	21۔ دَر۔	

104	22_رَ 22
112	23_رَ 23
122	24_رَ 24
129	25_رَ 25
134	26_رَ 26
140	27_رَ 27
143	28_رَ 28
147	29_رَ 29
153	30_رَ 30
162	31_رَ 31
169	32_رَ 32
175	33_رَ 33
179	34_رَ 34
185	35_رَ 35
189	36_رَ 36
197	37_رَ 37
203	38_رَ 38
211	39_رَ 39
220	40_رَ 40
227	41_رَ 41
232	42_رَ 42
239	43_رَ 43
244	44_رَ 44
251	45_رَ 45
256	46_رَ 46
263	47_رَ 47

270	48_دَر_ 48
274	49_دَر_ 49
282	50_دَر_ 50
288	51_دَر_ 51
298	52_دَر_ 52
302	53_دَر_ 53
307	54_دَر_ 54
312	55_دَر_ 55
316	56_دَر_ 56
326	57_دَر_ 57
332	58_دَر_ 58
338	59_دَر_ 59
342	60_دَر_ 60
348	61_دَر_ 61
352	62_دَر_ 62
357	63_دَر_ 63
361	64_دَر_ 64
373	65_دَر_ 65
377	66_دَر_ 66
382	67_دَر_ 67
386	68_دَر_ 68
395	69_دَر_ 69
399	70_دَر_ 70
405	71_دَر_ 71
410	72_دَر_ 72
418	73_دَر_ 73

426	74_در_74
433	75_در_75
437	76_در_76
442	77_در_77
448	78_در_78
456	79_در_79
464	80_در_80
469	81_در_81
476	82_در_82
481	83_در_83
491	84_در_84
500	85_در_85
505	86_در_86
513	87_در_87
516	88_در_88
526	89_در_89
541	90_در_90
547	91_در_91
557	92_در_92
570	93_در_93
581	94_در_94
585	95_در_95
596	96_در_96
600	97_در_97
607	98_در_98
615	99_در_99

621	100_دَر_ 100
629	101_دَر_ 101
634	102_دَر_ 102
646	103_دَر_ 103
664	104_دَر_ 104
677	105_دَر_ 105
685	106_دَر_ 106
696	107_دَر_ 107
705	108_دَر_ 108
715	109_دَر_ 109
726	110_دَر_ 110
733	111_دَر_ 111
746	112_دَر_ 112
749	113_دَر_ 113
755	114_دَر_ 114
762	115_دَر_ 115
766	116_دَر_ 116
769	117_دَر_ 117
773	118_دَر_ 118
782	119_دَر_ 119
784	120_دَر_ 120

شپ تہاریں زرے، بہ چارات کجا ” آچار درفشگ “ انت

انسان ء جد ء جہد پہ وش حالیں زند ء ستا کرزیت ، بلتے وہدے اے جہد گہ انسان
 (ء آئی ء گروہ) ء بے کشیت ء زند ء پہ وت ء وشحال ء پُر آسائش بہ کنت ، اے پہ نام ء مہذبئی
 ء دیروئی دوستی ء سِل گتی یے ، انسان دژمنی یے۔ ناول ” ریدگیں سانکل “ بنی آدم ء تہذیب
 ء آئی ء سیاسی تاریخ ء ، ساہ ء ٹک چتیں باب ء درے۔

اے ناول ء بلوچی رجانک ، زبان ء رجانک کاری ازم ء رد ء۔۔۔ بلوچی زبان ء پہ
 ردانک ء ٹیکنیک ء باز فاندگ دارانت۔ رجانک کارواجہ اشرف فضل ء جنگل ء تہذیب
 ء دودمان ، زر ء شہری زندگی ء کشت ء کشاری ء کارمز بوتگیں زبان ء اصطلاح گوں زانت
 کاری ء ٹریننگ انت۔

اے ناول وتی بنگپ ء گوں بلوچاں سک نژیک انت۔ ناول ء ایوک ء (چہ قرناں
 جنگل ء جاہ منندیں) انسان چراہانی زمین ء دُزگ ء سِندگ بنت ، بلتے اے زمین ء چُنڈ ء
 دُزگ ، سندگ ، کُوش ء لُٹ ء پیل شش تک ء گوں ” ہندی “ بلوچ ء گمک ء برجاہ انت۔
 اے ناول ء ” فڈ لر “ ء ” جارج کروی “ ء کارست وانوک ء دائم ء گیر کا انت۔

مقبول ناصر

1750 ء بہار گاہ ء بندت ء جیوفرے ء کسانیں بازار ء اومرو ء بٹا ء گس ء مردین چکے ودی بوت۔ چہ بٹا ء لاپ ء ودی بونگ ء سوب ء آوتی مات ء سر ء میہہ ات۔ بہراں وتی مات ء پیم ء سیاہ ات۔ جیوفرے چہ گیمبیا ء دریا ء، روبرکتی افریقہ ء برزادی نیمگ ء چار روج ء پند ء ات۔ ٹنگ چہ بٹا ء خون ء لبر ء لکشکا نک ء چلیننگ ء ات۔ وہدے چل دیم این دینونیو بوٹو ء ٹنگ ء بٹک یا نیمسہ ء دیست کہ چک بچکے، چہ گل ء بال بوت انت۔ کوہنیں مردمانی گپ ء رد ء اولی زہگ ء بچک بونگ نہ ایوک ء پہ مات ء پت ء بلکیں پہ سچھیں ٹک ء، واجہ حد ء نیمگ ء وش سختی ء مستاگے ات۔ ذراہ پرے جبر ء پھر بندگ ء ات۔

بانگواہ ء کمیں ساری نیو بوٹو ء بلک یا نیمسہ ء سر ء پُر ء تواراں ہوارد کہ توارے ٹنگ ء گوشاں کپگ ء ات، اے توار دا نچوپ ء ذرا جیں دار ء دستگ ء سبک ء کما تگ این گپ گپ ء توار ات کہ روتی موش ء آرز بند آڈ دیگ ء ہاترا ہلک ء جنیادم دان چو پگ ء ات انت۔ پدا آہاں چپتگ این دان شرٹ ء لوی ء تہا سے سنگی چل ء سراگز است انت۔ چہ حاک ء بستگ این بیٹگ ء گردیں کڈ کانی تنک ء وش بوہیں سبزیں دوت گوں ہلک ء ایما موء گین ء بندیں توار ء ہوار چست بونگ ء ات انت کہ پہ روج ء اولی نماز ء ہاترا مردماں توار جنگ ء ات۔ مردم چہ واب ء پادا ہمت انت، کر پاس ء زبریں پوشاک اش پوشت ات انت ء زوت زوت مسیت ء نیمگا گام جنان ء شت انت۔ ایما موء نماز دات۔ ”اشہدان لا الہ الا اللہ“ نماز ء رند، پہ آرز بندگ ء ہر کس دیم پہ وتی گس ء شت، بلتے اومرو، گل ء بال ات، دپ ء چہ ہندگ ء پُر ات، گوں مردماں ہم گام بوت داں کہ وتی اولی چک ء وش این حال ء بہ دنت۔ ہلک ء مردماں آرا مرداب ات ء ٹنگ ء وش ء شاکامی ء دعاش لوٹ ات۔

ہر کس وتی بوت ء گس ء شت۔ آہانی جناں پیسر ء آہاناں آرز بند دات، پدا زہگاناں ء گڈ سر ء وت اش وارت۔ آرز بندگ ء رند ہر کس ء لوڑی ء سوہان ء تیز کرتگ این کسان دستگ این ہرگ داس زرت ء دیم پہ ڈگاراں شت انت۔ دانکہ ڈگار ء گڈ انت ء پکئی، زرت ء کر پاس ء کشگ ء تیار بہ کن انت، کر پاس، پکئی، زرت مردیناں کشت بلتے گیمبیا ء گر میں لد ء ہرنج ء کشگ جنیادمانی کار ات۔

کوہنیں دودانی ردء، چک ۽ ودی بونگ ۽ ہفت ایس روچاں، اومرو ۽ بٹئا ۽ مستریں کار پہ ٹنگ ۽ نامے ۽ گچین کنگ ات، نام انچیں نامے بہ بیت کہ راجد پتری ارزشتے بہ داریت ۽ پوتی سیاد، وارس ۽ ٹک، مانڈ نیکا... ۽ وش سختی ۽ سوگات بہ بیت۔

چپوتی ۽ بٹئا ۽ نیمگا اومرو جیوفرے بازار ۽ گس ۽ گس ۽ شت ۽ لوکی ۽ کرت۔ مردم ۽ لوٹ ات انت کہ ٹنگ ۽ نام ایر کنگ ۽ مراکش ۽ کہ چک ۽ پیدا ک بونگ ۽ ہشتی روچ ۽ نام ایر کنگ ۽ دودات، بیا انت ۽ بہر بہ زور انت۔ ہما نام ایر کنگ ۽ روچ ۽ ٹنگ چوآئی ۽ جند ۽ پیم، آئی ۽ پت ۽ پیرک ۽ پیم ۽ ٹک ۽ باسکے نامینگ بوت۔

ہشتی روچ ۽ ہلک ۽ سچھیں مردم اومرو ۽ بٹئا کی کڈک ۽ دیم ۽ مچ بوت انت۔ دود ۽ ردء دوگ ۽ بزنج ۽ بینگ ۽ چہ اڈ داٹگیں منکو کیک تالانی تہا زالبولانی سرء ات انت ۽ آہت انت۔ بازار ۽ جلیبیا کراموسیلانگوتی ڈہل ۽، الیمامو، ارافنگ بریماسے کہ ٹنگ ۽ باندات ۽ ہیل کار ات، اومرو ۽ دوئیں بزات جانہہ ۽ سالوم کہ وتی بزات زہگ ۽ پیدا بونگ ۽ ڈہل ۽ جارے ۽ ہش کنگ ات ۽ ذرا جلیں پندے بزاتگ ات اش۔ آہنگ ۽ ساڑی ات انت۔

بٹئا ۽ پھیبے ٹنگ بد ۽ جنگ ات۔ ہے روچ ۽ درگت ۽ ٹنگ ۽ سر ۽ مودے تراشت انت۔ زالبولان ٹنگ ۽ ڈولداری ۽ ہز اہداری ۽ نازینک جت۔ گوں جلیبیا ۽ ڈہل ۽ دز مبینگ ۽ بے ترک ۽ تواری یے ۽ مان شانت۔ الیمامو ۽ دوگ ۽ منکو کیک فاتحہ دات انت۔ فاتحہ ۽ دعا ۽ ود ۽ مردماں پہ وردنانی احترام ۽ شت ۽ تالانی لٹ دست جت انت۔ دعا ۽ رند الیمامو ۽ وتی دیم گوں ٹنگ ۽ کرت گوں اللہ ۽ زبندی ۽ پریات ۽ کت کہ اللہ ٹنگ ۽ رادزا جلیں عمر ۽ سوب مندی بہ بخشائیت ۽ آراز ہگ ۽ پشت پدانی واجہ بہ کنت۔

پدا اومرو شت ۽ مچ بونگ ایں مردمانی دیم ۽ وتی جن ۽ کش ۽ اوشتات، ٹنگ ۽ زرت ۽ چست کرت۔ مردمانی دلگوش ہائی ۽ گور بوت۔ آئی گچین کرتگیں نام سے گشتاں ٹنگ ۽ گوشاں بلوت کرت۔ اولی گشتاں اے نام پہ ٹنگ ۽ گوٹنگ بونگ ۽ ات۔ اومرو ۽ ٹک ۽ خیال ات کہ مردم اول سراوت وت ۽ بہ زانت کہ آکے انت۔

یک رندے پدا ڈہل ۽ تو ارچست بوت، اے بری اومرو ۽ ٹنگ ۽ نام بٹئا ۽ گوش ۽ بلوت کرت۔ بٹئا ۽ پھر ۽ گل بچکند ات۔ پدا اومرو شت ۽ ارافنگ ۽ گوش ۽ نام ۽ بلوت کرت۔ ارافنگ چپوتی جاگہ ۽ پاد آہت، شت بازار ۽ مردمانی دیما اوشتات ”اومرو ۽ بٹئا ۽ اولی زہگ ۽ نام کنٹا انت“۔ بریما

سے ۛ کو ڪار ڪت ۛ ڪار پڙ ڪنت - هر ڪس زانگ ۛ آت ڪه اے ڪنگ ۛ نام پير ڪ کير با ڪنڻا ڪنڻے ۛ نام
 ۛ نيا ڪي ۛ بهر ات، آچھ مور يطانيه ۛ ديم ڪھ گيمبيا ۛ آهنگ ات - آني ۛ جيوفرے ۛ بازار چھ ڏڪال ۛ رڪيننگ
 ات ۛ گوں بنگ يا نيسه ۛ آروس ۛ ڪرتگ ات - داں وتي مرگ ۛ گڏي پاس ۛ پاڪ ۛ بزرگيں مردڪار ۛ
 بستار ۛ جيوفرے ۛ پھر يزنگ ات -

ار انگ ۛ کير با ڪنڻا ڪنڻے ۛ گوشتگ ايس نام يڪ يڪ ۛ گيت انت - نام سک ڪو هن ۛ دو صد
 پشت نيگ ات انت - جليبا ۛ ڏهل جت - مردماں مبارڪيں پشت پد ۛ توصيف ۛ ستاينا ڪرت -
 هشتي شپ ۛ پاسه ۛ، ماه ۛ استالاني چير ۛ، اومرو ۛ گوں وتي محكميں دستاں ڪنگ بد ۛ جت ۛ چھ بازار ۛ
 ڏن شت ۛ ڪنگ ۛ دل بالي ۛ آزمان ۛ نيمگ ۛ برز ۛ ڪرت ۛ وش وشڪ ۛ گوشت ۛ ۛ ڪينڊ ڪيلنگ
 ڏور ونگه ورتا ڪاهه ات تي، (به چار... يڪيں چيز چھ تو مستر انت) -

توم کشان آت۔ اولی ہورے زوت گمان آت۔ جیوفرے ۽ مردماں حشک ایں پلار جو بان کرت ۽ مان داشت آنت دانکہ سُبک ایں گوات پُراں تالان بہ کنت ۽ زمین پڑور بہ بیت۔ جنیادماں پیسر ۽ چہ وتی بڑنجیاں بڑنج ۽ توم کشک بندات کرتگ آت۔

بنئا نادر اہی ۽ وہد ۽ بلک یا تیسہ آئی ۽ بڑنجی ۽ انان گور کرتگ آت۔ بلتے نون آوت چہ چلگ ۽ پاد آہتگ آت ۽ پوتی کاراں جاڑیگ آت۔ آئی ۽ کنٹا زرت کر پاس ۽ گو پنگیں جونٹ ۽ ماں کرت ۽ کوار ۽ پیم ۽ پشت ۽ بست، گوں وتی دزگو ہار جاکلی ٹورے ۽ کہ آرا اول وتی زبگ گون آت، ۽ آدگہ زالبولانی ہمراہی ۽ گزہن اش سرات آنت ۽ ماں سیاہیں کورے ۽ یدار ۽ سوار ات آنت۔ اے کسانیں کور چہ گیمبیا ۽ مزین کور ۽ تیچ ۽ تاب وراں ۽ آہان آت ۽ کیمبے بلونگو ۽ نام ۽ زانگ بوت، آہے کور ۽ اولیگ جنان جہلادی نیگ ۽ روان ات آنت۔ وہدے بنئا پادے پد ۽ پیش کرت ۽ اولیگ جت ہے وہد ۽ آئی ۽ مار ات کہ کنٹا آئی ۽ بڈ ۽ سر ۽ وتی دستکاں جنگ ۽ انت۔

تمر ۽ دریائے لمب ۽ رستگ ایں ایدگہ دز چکانی وش ایں بوہ گوات ۽ شنک کرتگ آت۔ یدار ۽ توار ۽ شادوبانی واپیں کہول چہ واب ۽ پد رہنت آنت۔ آہاں سٹ ۽ کپ ۽ کینزگ بنا کرتگ آت ۽ دز چکانی شاہراش ۽ اسمبلینت آنت۔ ہوگاں نہردان ۽ پونشاں جست ۽ و تاکا ۽ جزانی پشت ۽ چیردات، نمبگ ۽ سر ۽ نندوکیں ہزارانی حساب ۽ کنگ، ماہی وروک ۽ ایدگہ آپی مرگاں وتی آرز بندیلہ دات سرچست کرت ۽ بے توار ۽ روکیں یدار ۽ جم اش سک دات آنت۔ کسانیں مرگاں بال کرت داں ہما و ہد ۽ چری چری اش کرت داں یدار چہ چٹاں گار نہ بوت۔

انچوش کہ یدار چہ کسانیں چولاں گوست انت، گڑا گوڑیں ماہیگانی چہڑ چہ آپ ۽ بڑر سٹ جنگ ۽ ندرگ ۽ براہدار کنگ ۽ ات آنت ۽ پدا چلپگ ۽ آپ ۽ ایرنگ ات آنت۔ برے برے وت یداران سنکار اش کرت ۽ مزن مزن ایں ماہیگاں وت سٹ جت ۽ یدار ۽ توک ۽ آہت آنت، زالبولان آہاناں پہ چو جت ۽ چہ آہاں شام ۽ تام داریں ورگ اش اڈدات۔ بلتے مروچپگ ایں سہب ۽ سرماہیگ یدارانی کش ۽ گور ۽ وش و شک ۽ شول گرگ ۽ ات آنت۔

تیچ ۽ تاپیں کور ۽ بہوکیں آپ ۽ زالبولاناں برت ۽ دگہ پڑاہ ۽ شاہگانیں آپر تچے ۽ سرکت۔ آہاں دیست صداں ہزارانی کچ ۽ مرگاں وتی بانزل شہار داتگ ات آنت ۽ آزمان اش چوش سنج ۽ رنگاں

مان پوش اتگ ء کورء سراتھاری ء مان شاننگ ات۔ آچہ پت ء پیرکاں بزنج کشان ء آہان ات
 انت۔ آچہ پشگانی جمبر دروشم این سہرانی نیام ء گوست انت ء تہار دیم این کاہانی انگر ء پوت ء راہ
 اش درگیتک۔

کاہاں ہمک جنیادم ء بزنجی گیشینگ ات ء بزنج ء سبز انگیں دہل چہ آپ ء بچیلے برز دراتنگ
 ات انت۔

ہمک سال جیوفرے ء معتبراں مردمانی حساب ء ڈگار کچ ء کساس کت پہ کشک ء جنیادماں
 دات۔ بنئا ء بزنجی انگت کسان ات۔ گوں ٹنگ ء ہوارید ء چہ ایر کپگ ء رند، آہبکہ ات ء گل ات
 ہم۔ پہ گیگ اوشنات ء مزنکانی سرء بستگ این کا پرے چارات۔ آئی چلگ ء وہدء اومرو آہنگ ات ء
 اے کا پر پہ ٹنگ ء ساہگ کنگ ء بستگ ات ء۔ چوتر دیں مردیں آدماء اومرو ء اشی ء بابت ء دانکے
 ہم نہ گوشت۔

ٹنگ ء مچینگ ء واہینگ ء پد، بنئا ء وتی گدمٹ کرت انت ء وتی ہمراہی ء آوزنگیں کار ء پتچ ء
 پرکت انت ء نردء مان دیاں کار ء گیروشگ بوت۔ ہما کاہ ء بوچانی گو جگ ء بندات کرت کہ
 بزنجیاں دم توس کن انت ء دروم اش دار انت۔ ہر دیں کنئا ء گریت گڑا آچ ء گل ء مان دیاں، آپ
 پٹینان کا پر ء شت، ٹنگ ء مچینت ء واہینت۔

کسا نکیں کنئا ہمک روج وتی مات ء مہراں امبازگ ء ات، مدام چہ کار ء پد گس ء آہگ ء رند
 بنئا کتور کرت، اومرو ء راوارینت ء ٹنگ ء دست ء پادانی نرم کنگ ء ہاترا ٹنگ ء راٹیل ء مشت،
 بلتے ندام ناں، پدا بڈ ء کرت ء بلک یا نیسہ ء ٹو پو ء برت ء۔ اودا بلک یا نیسہ ء زرت چک ء بوس
 کرت ء وتاشنگ ء ندرے کرت۔ پدادوینیاں پہ ٹنگ ء گوش، پونز ء لنخانی تچک ء ڈولدار کنگ ء ٹنگ
 ء گوش، پونز ء لنٹ اش یک وار ء کج ات ء پڑ ہت انت ء ٹنگ ء گزیت۔

برے برے اومرو ء اوں وتی زہگ بوچکے ء پتات ء وتی ہمراہی ء وتی کڈک ء برت۔ مردین
 آدمائی کڈک چہ جنینائی کڈکاں گستاات انت۔ اودا ہر چیز ء ٹنگ ء دلگوش گوں وت گور کرت ٹنگ ء
 راجازت ات کہ گوں وتی ناز رکیں لنکاں آرادست بہ جنت ء کار بہ دارایت، بلکن ء تائیت ء دست
 جنگ ء اوں کس ء آرامہ کن نہ کرت کہ چہ جن ء پریاں رکینگ ء ہاتر ء اومرو ء تحت ء بستگ ء لوزجان
 ات۔ ہمک رنگدار ء بز اہداریں چیز ء ٹنگ ء دلگوش وتی نیمگ ء گور کرت، ء حاص اومرو ء چک جنگ
 این ارجینک ء کہ آئی سرء ہر کچکے یک شکارے ء شون دار ات۔ نزیک ء دز ہنگ این مزن ء گوم

ایں تیر کمان ء جاہ ء ٹنگ سک حیران کرتگ ات۔ و ہدے ٹنگ ء نیزہ ء دستگ پنچگ ء کنگ ء ہاتر ء دست شہار دات، اومروء پنچند ات، نیزہ ء دستگ بے حساب کار مرز کنگ ء سوب ء تر پگ ء ات۔ ابید چہ جاہ نماز ء کہ پہ وتی واہند ء پاک ء پلگاریں چیزے ات، ٹنگ ء ہمک چیز چار ات، دست جت ء ٹپاس ات انت۔ اگاں کڈک ء دگہ کسے مہ بوتیں ء آتہنا بہ بوتیں گڑا اومروء آرانازینت ء گوشت ءے کہ ہر کدیں آردایت ء ورنہ بیت گڑا آ کجام مزن مزنیں کاراں کنت ء چونیں نامداریں زہم جنے بیت۔

گڈسر ء آئی ء ٹنگ پہ شیر مہینگ ء کٹنا ء برت ء بٹنا ء کڈک ء رسینت۔ آتری ہر جاگہ ء بہ بوتیں، کٹنا گیشتر و ہد ء گل ء شادان ات، بٹنا دام آراوتی کٹ ء واپینت یا کہ نپاد ء سمر ایر جگت ات ء آراولی ءے دات۔

پنچند وکیں بچی منی

نام ءے پرانت پیر کی

شاہ شکاری ء سر مچار

نام ءے پت ء رژناہ کن ءے

دائم ترا من یات کنان

بٹنا ء وتی مرد ء زہگ سک مہر دات انت۔ بلنے انگت دگہ یک مار شتے ء آرانہ گیگ ء بے تاہیر کرتگ ات۔ پر چیا کہ کوہنیں دور ء ردامات ء ٹنگ ء شیر مہینگ ء و ہداں مسلمان مرداں دومی آروس کرت، بلنے اومروء دومی سور نہ کرت ء بٹنا ء اوں آراسور کنگ ء سکین نہ دات۔ آمارگ ء ات کہ کٹنا ہر چینکس زوت بہ گردایت پمانی ء گہتر انت۔ اے کار ہا و ہد ء بوت کرت، آئی حیاں کرت، آراچہ شیر ء بہ سندایت۔

سینر دہی نوک ء آئی ء وتی اولی لیر اکلیں گام جت، ء بٹنا ء ہما دمان ء آئی دست گپت کہ مہ کپیت۔ دیر ات ءے بے مکک ء گو کو کنگ ء ات۔ نوں بٹنا انچو دحم ات انچوش کہ اومرو پھر بندگ ء ات۔ نوں اگاں کٹنا ء پہ جگک ء بہ گزیتیں گڑا بٹنا ء آرا گودان ء دپ ء دیگ ء بدل ء نرم ء سُبکیں شہمات جت ء گوک ء دوگ ءے پہ ورگ ء دات۔

بے ہواری ء سنے سال پر گوسست، ڈکال ات، پاری ایس امبار کُرتگ ایس دان ء ایدگہ وردنی چیز کنگلی ات انت، مردیناں شکار کرت، ندام گول لاگر ء نزوریں آسک ء سید ء مُرگاں واتر بوت انت۔ اے یک انجیں پاسے ات کہ جیوفرے بازار ء مردماں گیشیں ء وشیں ورگ درکار ات داں کہ آہاں کشت ء کشاری کاراں زور ء واک بہ رس ایت۔ بلنے شتریں ء پڑوریں شکار جنگل ء جہلائی ء گمسار ات انت۔

جنیادماں پیسہ امبار کُرتگ ایس توشگ، دان ء بزنج، گول بمبو ء بے تائیں توم ء باؤ باب ء زپت ایس تاکاں لہڑ دیگ ء ورگ بندات کُرتگ ات۔ اے بری گُژن ء روج چہ وہد ء ساری آہتگ ات، چہ پاری ایس سال ء امبراں پنج بڑ ء دو گوک گیشتر کُشتگ ء حیرات کنگ بوت انت دانکہ حد آہانی دعاہاں گوش بہ دار ایت ء آہاں چہ شدلانی ء بہ پھریز ایت۔ حداء یک روچے آہانی دعا گوش داشت، سبکیں گوات زراب گران ات۔ چوپیسریگ ء، اول تڑمپک بندات بوت، مدان مدان ء ہور وڈان بوت۔ مردماں وتی ڈگارانی پل رست انت ء چر و کرت انت۔ آے جہر ء سوگ ء سر پدات انت کہ چہ مزین ہور ء ساری آہاناں توم بردیگی انت۔

آوکیں سہباں آرز بند ء رند جنیادماں بزنجیانی سر ء روگ ء جاگہ ء سبزیں ء مزین تاک پوش ات ء وتا سبزگ ء رنگ ء اش کرت ء دیم پے ننگار داتگیں ڈگاراں شت انت۔ شرط ء کاسگانی توک ء دان ء کا جا ء توم اش سر ء ات انت ء پیت ء پیڑکانی کُشتگ ایس وز بتاں جنان ات انت۔ چہاہانی در ابونگ ء پیسہ آہانی جہل ء برز بوؤکیں تو امر دمانی گوشاں کپگ ء ات انت۔ آسڈک ات انت کہ اے پیا توم بُن جن انت ء زوت رُذ انت۔

جنیادمانی ٹولی ء صفت جنان پادشپاد ء ہمک ڈگار ء چپ ء چا گرد ء سنے رنددات، پدا یک بوت انت ء ہر کس ء وتی مرد ء زندگیت وتی وتی ڈگارانی سر ء شت انت۔ ڈگارانی سر ء مرد ء پے وتی ماتی لنک ء کلے جت ء جن ء کل ء توم شانک دات ء وتی ماتی لنکاں بار اش دات انت ء دیم ء رواں بوت انت۔ جنیادمانی کار چہاہانی لوگ واجہاں گیشتر ات انت۔ آہاں ایوک ء ڈگارانی سر ء وتی لوگ واجہانی مک ء مدت کرت بہ گندے آہاں چلانی کُش ء کُشتگیں سبزیانی حیال داری ہم کرت۔

بٹا ء پیماز، سیم، کوسچ، کساوا ء چماٹ کُشتگ ات۔ جیوفرے ء بازار ء بگاں گونڈوانی اولی کافوکہ

چہنچ ہورے کستریں عمریگ ات آنت آہانی حیال داری کرت۔ آہاں بلکانی چمانی دیما پہ تچگ ء گوازی روج گوازینت انت۔ بچک ء جنک ہواری ء چو دلوتانی چکاں بز ہنگ ء ترڈ ات آنت۔ سہمیں کنٹا پیم ء زوت رڈگ ء ات آنت۔ سہمیں روج بہ چار اتین انت میتگ ء باؤ باب ء بند ء چپ ء چاگرد ء تچگ، کندگ ء کینزوک ء ات آنت یا کہ چماں پاسکی ء ات آنت، یا کہ کچک ء مرگاں ترڈاں دیگ ء ات آنت۔

اگاں بلکاں پرہاں قصہ بہ جتین ات گڑا کنٹا ہم عمریں گونڈ و زوت زوت حاموشی ء نشت آنت۔ بازیں لبراز کنٹا سر پد نہ بوت بلتے آئی ء گوں درگڑا تگیں چماں بلک ء سر وکیں دست ء پاد چار ات آنت تو گونڈ زاناں قصہ یے نہ انت بلکیں راستی ہیمے پیم بونگ ء ات۔

کسانکیں کنٹا چیمے بازیں قصہاں پیسرا آژناگ ات کہ پرانی ء مزنیں مات یا نیمسہ ء جتنگ ات آنت۔ ہرود ء کنٹا آئی ء گڈک ء بہ شتیں آئی ء الم ء پرانی ء قصہ جت۔ بلتے گوں وتی کافو ء بچکاں ہوار آئی ء ماراں شرتیں قصہ جنوک لاڑکیں، پراسرا ریں ء پیرزالیں نیو بوٹو ات۔ کوٹ سر، دیم چل چو تین ء سیاہ، پشت کپتنگ ایں لہتیں زردیں دنٹانانی نیام ء جاتگیں مزواک ء چولولکی کانٹ ء داشنگ ات ء گوں وتی ایرنشنگ ایں توار ء وتی جاگہ ء نشت۔ پزہرنا کی گپ ء جبر ء کرت بلتے گونڈواں شرت زانت ء سر پد ات آنت کہ آپیر زال ء سک دوست آنت۔

وہدے دزہیں گونڈ و آئی ء دیما گردوکائی نشت آنت گڑا گرگ ء جت ء گوشت ء۔ ”بیات پہ شما قصہ یے جناں...“، ”بہ جن“، گونڈ و سرگ ء لگ ات آنت ء یک توار ء گوشت اش۔ چو ایندگہ مانڈیکائی قصہ جنوکاں آئی ء اوں وتی قصہ ء بندات گوں اے لبراز کرت۔ ”پلاں زمانگ ء اے بازار ء یک مردے است ات“۔ اے یک کسانیں بچکے ء قصہ انت۔ آئی ء گوشت شمتے ہورانی کچ ء یک بچکے۔ یک روچے آ کوڑ ء شت دیست ء کہ شکاری یے ء چیر کرتگ ایں دامے نہنگے کپتنگ۔

”من ء درکن“ نہنگ کوکار ء ات۔

”تومن ء ورے“، گونڈ و گوشت۔

”انا، نزیک ء بیا“ نہنگ ء توار کرت۔

اے پیم ء گونڈ و نہنگ ء کر ء شت... بلتے پدا ناگت ء آبلانیں دپ ء ٹوسکیں دنٹانانی نیام ء

”اے منی نیکی، مڑانت... گوں بدی، دیگ، ات، اے۔“ بچک، کوکار کرت، گوشت۔

”ہو، نہنگ، چوتی دپ، کڈ، در، اینت۔“ دنیا، ربیت، ہمیش، انت۔“

گوڈو، آئی، گپ، رد، کرت، نہ، من، ات۔ نہنگ، اے، گپ، راضی، بوت، کہ، چہ، سے، شاہدانی، دیگ، پیسر، آرانہ، وارت، نہ، پلک، ایت۔ اولی، شاہد، پیر، جلیں، حرے، ات۔

گوڈو، آرانہ، جُست، کرت، حر، در، اینت۔ ”نوں، من، پیر، بوٹگاں، کار، کرت، نہ، کنناں، منی، واہند، من، پ، پلنگانی، وردن، بونگ، یلہ، داتگ۔“

”دیسٹ؟“ نہنگ، گوشت۔ دومی، گوزوک، ایس، شاہد، آپسے، ات۔ آئی، گپ، اول، حر، گپانی، داب، ات، انت۔

”بہ، چار!“ نہنگ، گوشت۔ یک، پڑ، وریں، کر، گوشکے، آہت، گوشت، اے۔ ”من، چہ، بندات، سر، پدمہ، ہاں، گڑا، شریں، صلاح، سوج، دات، نہ، کنناں۔“ نہنگ، گرگ، جت، وتی، دپ، پچ، کرت، کہ، گپے، بہ، جنت، بچک، چہ، نہنگ، دپ، در، آہت، تنک، شت، کور، لمب، اوشتات۔

”ترا، نہنگ، گوشت، دوست، بیت؟“ کر، گوشک، جُست، کرت۔

بچک، در، اینت، ہو، ”مات، پت، را، اول، دوست، بیت“ آئی، پدا، ہو، ”گرت۔“

”گڑا، ایش، انت، نہنگ، پ، گرادگ، ساڑی، انت۔“

بچک، تنک، بیتگ، شت، گوں، ہلک، مردماں، واتر، بوت۔ آہاں، نہنگ، کشت۔ بلے، چر، ہاں، یکے، راتازی، کچکے، گون، ات۔ تازی، کر، گوشک، تاجینت، گپت، وارت۔

”اے، حساب، نہنگ، گپ، راست، ات۔“ پیرزالیں، نیو، بوٹو، گوشت۔ ”دنیا، ربیت، ہمیش، انت۔ ادانی، مڑ، مدام، بدی، انت۔ پمیشک، من، پ، شام، اے، قصہ، جت۔“

”تئی، سر، سلامت، بہ، بات، مدام، ڈوڈ، تیار، ووش، بات، اے۔“ گوڈو، واں، پ، منت، واری، گوشت۔

ہے، دمان، آد، کہ، بلکاں، بز، تنگیں، مدگ، تالاں، مان، کت، چہ، گوڈو، وانی، نیام، گوست، انت۔ اے، پ، آو، کیں، سالان، وشتا، میں، وردن، بنت۔ بلے، نوں، مز، نیں، ہور، وہد، ات، گڑن، شُد، سر، چست، کرتگ، ات۔ مردم، چہ، بز، تنگیں، لولکاں، آرز، بندگ، ات، انت، امبار، جاہاں، چنکے، لمپ، دان، بز، نج، پشت، کپتگ، ات۔

ہمک سہب ہورے شل ات تم ات۔ کٹنٹا آئی کافوے بچک ہورے سمرے تنک ء ششی شلی شالی شلو اش کرت۔ ”منی انت!“، ”منی انت!“ آہاں بز اہار ء کمان این سنخ چارات ء کوکار کرت۔ آہانی حیال ء سنخ دور نہ ات۔ ہورے ڈنگ جنوک ء گٹ پاپوکیں لوکگ گون ات انت۔ آہانی ڈنگ ء گٹ پاپچاں گونڈو بے وس کرت انت، پے بیوسی لوگانی راہ اش گپت۔

پدا یک شپے ہورے یک مثل ء شل ات۔ مردماں وتی سارتیں کڈکاں نشت ء کڈکانی سر بستگیں کاشانی سمرے ہورے رچگ ء توار گوش داشت، گروک اش چارات ء گزندے ترسناکیں توار ء گونڈواناں تسلہ ء دلبدی اش دات۔ گزندے توارانی نیام ء تہنا تولگ ء پیتارانی ہو لگ ء پگلانی کز انگ ء توار گوشاں کپگ ء ات۔

دومی شپ ء پدا ہورے بوت۔ پدا ہورے بوت، پدا ہورے بوت، بلئے تہنا شپ ء، آپ ء سر سربچیں ڈاک کورے دزوشم ء ات۔ ڈگازیر آپ، چل ء میتگ گل ء پڑیں کانی جوڑ بوت انت۔ ہمک سہب چہ ارز بندے پیسر جیوفرے بازار ء مردم لچ ء میناں مان دیان مسیت ء نشت انت ء گوں اللہ ء دز بندی اش کرت کہ گیشتر ہورے بہ گوارایت، پرچا کہ زند آپ ء واز مندگ ات۔ آہاں لوٹ ات تیر ماہی ء ساری آپ کشتگیں زمین ء مجگ ء مروت، گڑا کشار روتگ نہ جنت، مرایت۔

پیر زال نیو بوٹو وتی سارت ء دار ء لڈمان داشتگیں آج ء مر مر انکیں رژناہی ء کشتگ ات ء گوں کٹنٹا ء آئی ء کافوے آدگے گونڈواں ہما دور ء نوبتانی جبال ء قصہاں آرگ ء ات کہ ہورے بوتگ ات ء ڈکال بوتگ ات۔ جیڑہ ایش نہ ات کہ جاوہر حال چچو نہ گیگ بوتگ ات انت۔ نیو بوٹو ء ہماو ہدے پاس گیر آورت انت کہ جاوہر حال سک حراب ء چہ سلگ ء ڈن بوتگ ات انت۔ چہ مز نیں ہورے دور وچ رند پیر زال ء آہاناں گوشت۔ ”جان سوچیں روج ات انت۔ مردماں گوں اللہ ء دعا کرت، پے ہورے پت ء پیر وکی ہورے ناچ اش کرت، ہر روج دو بڑے گوک حیرات اش کرت۔ بلئے انگت ہر چیز ء کہ چہ زمین ء ڈن تچ جنگ ات مُرت ء حشک بوت انت۔ لدانی کانی اوں حشک بوت انت۔ نیو بوٹو گوشگ ء ات۔ ”اول جنگل ء مرگ، پدا ایندگے ساہدار جول ء جنگ ات انت ء آپ ء ورگ ء ہلک ء چاہ ء سمرے آہت انت۔ ہر شپ رژناہیں آزمان ء تہنا ہزاراں استال ء تڑپوشک دات، یک سارتیں گواتے ء کش ات۔ ہلک ء گیشتریں مردم نادراہی ء آماج بوت انت۔ جیوفرے بدیں روجاں انگیر کرتگ ات۔“

جان سلامت این مردماں وتی دعاء ناچ برجاہ داشت آنت، گدسری این بزء گوک ہم حیرات کنگ بوت آنت۔ بلئے انچوش سما بوت اللہ چہ جیوفرے ء نارضات۔ لہتیں پیریں، نزورء بیمار مرگ ء امبا ز کرتگ ات انت۔ پشت کپتگیں لڈ ات ء دگہ بیتگ ء بازاراں شت آنت ء گوں ہستو مند ء سیریناں دز بندی اش کرت کہ آہاں پہ لاپ وتی غلام بہ کن آنت۔ ہما کہ پشت ء پشت کپتگ ات آنت ہمت اش جواب دات ء وتی ٹوپواں وپت آنت ء مرگ ء ودار اش کرت۔“

”اے ہما و ہد ات“ بلگ نیو بوٹو ء گوشت ”اللہ ء میاہ کیر با کنتا کنٹے پہ شد آماج این ء لنگٹریں جیوفرے ء گپت کت ء راہ دات۔ مردمانی درد ء دورے دیست آنت۔ زونڈے جت آنت ء نشت۔ پنچ شپ ء پنچ روج ء ابید چہ پٹے آپ ء ورگ ء دگہ پتچے نہ وارت، یک شل ء دعائے کت۔ پنچی روج ء بیگاہ ء ایروپے آہت، چومشک ء دپ ء پنچ بوت ء ہور رس ات، جیوفرے میاہ ء دو بزنگ کت۔“

وہدے پیر زال ء قصہ آسمر کت داں آدگہ گوٹڈ کنتا ء پہ مڑا ہے چارگ ء ات آنت پیرک ء بے مٹیں نام ء آشر ف مند کرتگ ات۔ کنتا ء پیسر ء آدگہ گوٹڈ وانی مات ء پت دیستگ ات انت بلئے وہدے گوراہاں دو چار وارت ءے چو بلگ یا میسہ ء رو ء دم ءے دات۔ آسمر پدات آئی ء مز میں مات ادنائیں زالے نہ انت، نیو بوٹو ء ہم عمر انت۔

مز میں ہور ہمک شپ رتک، کنتا ء آئی ء کافو ء بازار ء ورنہہ دیست آنت کہ لچ ء مین ء مان دیان بازار ء اے سمر ء آسمر ء رو ء آکنگ ء ات آنت۔ آپ ء آداں کونڈاں کپتگ ات انت ء بازاراں یدار ء سوار بوت انت اولیگ جنان یک جاگہ لے ء چہ دو می جاگہ ء شت انت۔

کنتا ء گوشاں بنٹا ء گپ کپت آومرو ء گوشتگ ء ات کور ء آپ ء ڈگار سر رتچ کرتگ ات۔ ٹنٹریں ء گونگیں گوٹڈ وانی پتاں کساس ہمک روج گزراں بہائیں بزء گوک کشگ ء اللہ ء نام ء حیرات کت آنت۔ کاش بستگیں کڈ کانی سر ء ٹیگاں گرگ ء ات آنت ء کپتگیں کڈ کانی منگ اش مت انت۔ آدعا کنگ ء ات آنت کہ سر بتلگ این دان ء بزنج داں جو پاک ء آہانی ہمراہ داری ء بہ کن انت۔

بلئے کنتا ء ایدگہ گوٹڈ و تینگہ سک کسان ات آنت۔ شد لاپی ء درد ء بیچاں بے سما، لیب ء گوازی، بند مرگ ء وتی بز ہنگیں گلگانی سر ء شتر وکی ء دز گلانش ات آنت۔ روج ء گندگ ء واہشت ء آہاں اوں چو وتی مستریناں پورنگیں آزمان ء نیمگ ء دست ٹال کت ء کوکار کت ء گوشت۔ ”روج درا، من پہ تو بڑے کشاں!“

زندہ بخشا تگ این ہور ء ہمک رستگ این چیز تازگ ء ہزار کرتگ ات۔ چاریں آتر اپاں مرگانی

وش میں تو ارات۔ درچک ۽ جزانی وش میں بوتالان ات۔ ہور ۽ سسنگ میں پل ۽ در چکانی تاک
 سہر چلیں زمین ۽ تالان ات انت۔ قدرت ۽ اے بہارانی نیام ۽ جیوفرے ۽ مردم مدان مدان ۽ بیماریانی
 آماج بونگ ۽ ات انت پرچا کہ کشار نہ رُستگ ات انت کہ آہاں بہ وار تین انت۔ مزن ۽ کسانینانی چم
 گوں لونجانبیں امب ۽ شادی سہروپاں (Monkey Apple) سک ات انت۔ بلے اے کنگ ۽
 سبزیں نیوگ چوکتک ۽ ڈڈرات انت۔ اگاں کسے ۽ بہ وار تین انت گڑا بیمار بوت ۽ شانت ۽۔

”ایوک ۽ ہڈ ۽ پوست، دگہ چچ“ ہر وہد ۽ مزنیں مات یا نیسے ۽ کٹنا بہ دیست ات ٹکار ات
 گوشت ۽، بلنے راست میں جبرایش ات مزنیں مات ۽ جنداوں چو کٹنا ۽ لاگر ۽ زور ات۔ جیوفرے
 ۽ امبار کرتگ میں دان ۽ وردن ۽ امبار بلاس بوتگ ات انت۔ چہ کوچک ۽ دلوتاں لہتیں بز ۽ مُرگ
 پشت کپتگ ات انت بلنے نئے کٹنگ ۽ ورگی ات انت ۽ نئے کہ حیراتی۔ آکاہ ۽ کدیم ۽ گور ۽ سار کنگی
 ات انت دانکہ آؤک میں جو پاگ ۽ زنگ ۽ بر بہ کن انت ۽ ہیک ۽ چیدیک ۽ بہ کپ انت۔ مردماں
 روج ۽ در آہگ ۽ بہ گرداں روج ۽ ہڈگ ۽، کسان کسانیں ساہدار، روتگ ۽ تاک پٹ ات، مچ کرت ۽
 لہڑات ۽ وارت انت۔

اگاں مردین جنگل ۽ شکار ۽ بہ شنتین ات انت، چوش آدگہ روچاں شت ۽ شکار اش کرت، آہانی
 جان ۽ چوشیں ہاٹیک نیست ات کہ شکار ۽ ہڈ ۽ بہ جن انت یا گران بہ کن انت ۽ بیمار انت اش۔ مانڈیکائی
 کٹم ۽ دود ۽ رِد ۽ شادی ۽ گوشت ۽ پرنا سنگیں مُرگ ۽ ہیکانی ورگ سکلیں نہ ویش کار ات انت، ہسے داب ۽
 پرہاں سبزیں پگل زہرناک ۽ مردم کش ات انت۔ پکانیں مسلمان ۽ بستار ۽ خنزیراوں وارت اش نہ
 کرت کہ رگ رگ ۽ آہت ۽ بیتگ ۽ سر بتگ بوت انت۔

چہ کوہنیں زما نگاں، کنگاں میتگ ۽ در چکانی برز میں شاہزانی سر ۽ کدو بستگ ات۔ چہ اسپیدگاں
 چوروانی در آہگ ۽ رند، آہاں پہ چوروانی چینک دیگ ۽ ماہی شکار کنگ ۽ رو ۽ آہت کرت۔ آہاں چہ
 بلونگوشہ جو ۽ ماہی گپت ۽ وتی چورواں وارینت۔ ٹپ ۽ کپگ ۽ ساہت اش چار ات۔ بنگ ۽ گوں
 گونڈواں دزک بست ۽ در چک ۽ چیر ۽ شت ۽ کوکار ۽ جاک ۽ گرت۔ کدواں لٹ ۽ سنگ جت۔
 چورو چہ ترس ۽ جہہ سر ات انت ۽ ماہی چرہانی سنخاں لگشان برزیں تاکاں اٹان بُن ۽ کپت۔ گونڈواں پہ
 چینک ۽ دور جت۔ پہ یک خاندانے ۽ تامدار میں شامے ۽ بند ۽ بست بوت۔ اگاں چما بڑ انگیں لٹ ۽
 سنگاں یکے پہ ردی دار پٹ میں چوکنی ۽ راہ لگ ات انت آچہ وتی برزیں کدو ۽ ماہی ۽ ہوار جہلاد بوت،
 پٹی بوت یا مرٹ۔ گڑا آشپ ۽ لہتیں خاندان ۽ کنگ ۽ آپشک وارت، بلے اے پیم برے برے بوت۔

روح برکت ء و ہدء سر جمیں کہول یک جاگہ بوت، ہر کس ء راہرچی دست کپتنگ ات آورت ء
 ایراش کرت۔ اگاں بخت سک شتر بوتیں گڑا ریز گو کے یا لمپے کرم دست کپت۔ پہ شپ ء آپشک
 کنگ ء گپڑے مصالحہ ء پیلپل اش مان کرت ء تام اش سوچاک ء وش کرت انت۔ چڑے بے سینتیں
 وردناں آایوک ء سیر ء لاپ ات انت ہمیشا مرک جیوفرے ء مردماں یک پہ یک ء رسینگ ء ات۔

چوش میں روچے نیست ات کہ زالبولان زارے پر یات نہ ات۔ وش سحت ہماننگ ات کہ گو کو ء
 ات انت ء ناسر پدات انت۔ بلئے کنٹاء عقل ء ہوش رود بیننگ ات آئی ء زانت الم ء کسے ء دوست
 میں مردے بیران بوتگ۔ ہمک نیمروچ ء نادرہ جانیں دہقانان ڈگارانہ کاہ ء بوچ چنگ ء گو سک ء
 پوست ء پنتا نگ پیدا ک ات انت۔

نادرہی ء لہتیں ورنابانی پادگو بیننگ ات انت، چیز کے ء گوہر تپے ء گپت، دز میں گوٹڈوانی
 دست ء پادجا کہ جاگہ ء لپڑ بوت انت ء سک حارشت اش وارت ء پدا ہے لپڑ پڑاہ روان ات انت ء
 آہاناں بے وارش کرت۔ ہے گوات گپتنگ میں ٹپ ترک ات انت ء چراہاں آراپ دراہت ء پدا
 چہر دے رجوکیں ریم ء پڑ بوت انت، پدامگسکانی ارش ء دیمان بوت انت۔

یک روچے کنٹا چوتی دپ پیجیں ریش ء تچگ ء کوشست کرت اڑات ء کپت۔ آئی ء ہماہاں آرا
 چست کرت چرائی ء پیشانی ء حوناں چہ آہزم گپت انت ء کو کاراش کرت۔ اومرو ء بناڈ گارانہ سر ء شنگ
 ات انت۔ آہاں کنٹا بگک یا نیسے ء کڈک ء رسینت۔ بگک ء رادیر ات کہ چوتی کڈک ء در نہ
 یتنگ ات۔ آسک نزورات۔ سیاہیں دیم حشک ء زرد تر اتنگ ات وتی دار ء تحت ء سر ء گو سک ء سل
 ء تل ء چہ ہید ء میچل ات۔ کنٹاء جاورے دیست پاد آہت، آئی ء پیشانی ء خونے پہک کرت انت ء آ
 دگہ گوٹڈواناں گوشت ءے پہتگ بہ رواں مکننگ بیارات۔ وہدے آگوں مکننگاں واتر بوت
 انت، آئی ء ٹپ ء ہر دوئیں نیمگ کج ات ء برور کرت انت ء پدامکننگ ءے زرت ء یکے ء رند دومی
 زندگ ء ٹپ ء سر ء ایر کرت انت ء کج ات انت ءے۔ وہدے زہر کُنیں مکننگاں وتی دپ آزگیں ٹپ
 ء سک دات انت، گڑا آئی ء مکننگانی جون سست ء جتا کرت انت ء آہانی لچنگلیں سرگاں ٹپ
 دو تنگ ات۔

گوٹڈوانی موکل دیگ ء رند، آئی ء کنٹاء را گوشت کہ آئی ء کش ء نپاد ء سر ء بہ وسپ ایت۔ آ
 وپت آئی ء زندیں ساہ کشک ء تواریا نیسے ء گوشاں کپگ ء ات انت۔ پدا بگک یا نیسے ء گوں کنٹاء آئی
 پیروک ء قصہ کت انت۔ پائی ء سر ء کتابانی نیمگ ء دست ء شہار دات ء گوشت ءے کہ اے ہمانی
 ء کتاب انت۔

”آئی ء ملک موریطانیہ ات، کیریبیا کنٹا کینٹے ء را آئی ء عمر ء سی ء پیچی ہو رء، آئی ء پیر ء مُشد ء ک مزین بزرگے ات، آرا کرامات بخششات ء بزرگے جوڑ کرتے۔“۔ بلک یانیسہ گو شک ء ات۔ کنٹا ء بزرگیں پیرک ء مالی ء کہول ء دودانی رند گیری کرت کہ چہ سداں ہو ر کو ہن ات انت۔ چارمی کافو ء مردے ء بستار ء آئی ء گوں بزرگ ء ذربندی کرتگ ات کہ آراتی مریدی ء بہ زور ایت ء پدا آو کیں پانزدہ ہو ر ء گوں آئی ء زالاں، غلاماں، مریداں ء گوں آئی مال ء دولت بزر ء بزرگلاں بیتگ پہ بیتگ گشت ء پہ اللہ ء بندہانی حزم ت ء پندے جت۔ لچ ء مین بہ بوتیں یاپلک ایں کشک، گرم ء ٹاک ء سارت ایں ہو ر ء سمر ء، سبزیں کو ہستگاں ء ہما پچاں کہ گوات ء مردم بال دات انت۔ بلک یانیسہ گو شک ء ات، آموریطانیہ ء زربار ء پند جنان ات۔

بزرگی ء رسگ ء رند، کیربا کنٹا کینٹے ء داں بازیں رُشناہ ماہیں شپاں تہنا سفر کرتگ ات ء مالی ء زمانگی جا گہہ کیلا، ڈی جیلا، کنگا با ء مکتو ء ہم شنگ ات۔ ہاوند ء رحمت ءے جوش دات انت ء مردمانی سوب مندی ء دعائے لوٹ ات۔ پدا ہاوند ء ورنابیں بزرگ زربار ء گپت کُت ء راہ دات، گڈسمر ء گیمبیا ء آہت ء سمر بوت۔ گیمبیا ء اولی گشتاں پکالیں ڈنگی ء جاہ مند بوت۔

مردم زوت سمر پد بوت انت کہ اے ورنابیں بزرگ ء راہاوند ء کرامات داتگ۔ گپ ء حال شنگ بوت، آدگہ بیتگ ء بازارانی مردماں آراسکین دات، قاصداش دیم دات کہ آرا مولد دیگ بیت ء پہ حزم ت ء کاردار، دولت ء بزرگل اوں دیگ بیت۔ بازیں و ہدے ء رند، جفرانگ ء بازار ء شنگ ات۔ اے سفر ء آئی ء اللہ ء رضا گون ات۔ جفرانگ ء مردمانی کڑ ء پہ دیگ ء بچ نیست ات ابید آئی ء دعاہانی منتواری ء۔ ہمد آئی ء جیوفرے بازار ء بابت ء ہش کُت کہ اودا مردم بیمارنت ء ہو ر نہ بو نگ ء سوب ء مرگ ء آماج ء سک بزرگ انت۔ گڑا آئی ء لانک بست ء جیوفرے ء آہت۔ اوداں بچ روج، بے وردن ء، بلک یانیسہ گو شک ء ات، دعائے کرت، گڈسراہاوند ء مئے سمر اہرگ بوت ء وتی رحمتیں ہو ر ءے دیم دات انت۔ بزرگ ء جیوفرے رکینت۔

کنٹا ء پیرک ء کراماتانی بابت ء ہش کنگ ء رند، بڑے بادشاہ ء کہ گیمبیا ء اے بہر ء حاکم ات یک گچین کرتلیں جنین زہگے پہ جن گری ء ورنابیں بزرگ ء دیم دات نام ءے سیرنگ ات۔ چہ سیرنگ ء کیریبیا کنٹا کینٹے ء دومر دین چک بوت... ء آئی ء آہانی نام جانہہ ء سلوم ایر کرت انت۔

بلک یانیسہ پدا آہت ء تحت ء سمر انشت۔ ”اے ہما و ہد ات“، آئی ء گوں تڑپنا کیں چٹاں در اینت۔ ”آئی ء یانیسہ سیور باناچ ء دیست!“، منی عمر پانزدہ ہو ر ات! آئی ء کند ات ء ہارونک ءے

درابوت انت۔ ”اے بری آراد کہ جنے گچین کنگ ء سور کنگ ء بادشاہ درکار نہ ات“۔ آئی ء کنٹاء را چارات ء گوشت ء۔ ”تئی پت اومرونی لاپ ء کپت“۔

شپ ء وپسگ ء وهد ء آوتی مات ء کڈک ء آہت، داں شپ ء دیر ء کنٹاء راواب نہ آہت۔
 یا نیسہ ء کرتگ ایں گیانی سراجیڑگات۔ اے گپ پیسر ء آئی ء باز براں ہش کنگ ات انت کہ آئی
 ء پیڑک ء بازار چہ ڈکال ء رکینتگ ء پدا ہاوند ء آراوتی مال کرتگ ات، بلنے آے جبر ء سر پد بونگ ء
 نہ ات کہ آمر د آئی ء پت ء پت ات، اومرو آرازانت، انچوش کہ آوت اومرو ء زانگ ء ات ء بلک
 یا نیسہ اومرو ء مات ات انچو کہ بٹا آئی ء مات انت۔ گڑا یک روچے الم ء آرا بٹا ء وڑیں جنے بیت ء
 پرانی ء زہگ پیدا ک کنت ء آزر ہگ پدا۔۔۔

لیٹ ات چم ء پیچ کرت انت ء دیراں گومے حیاں ء مچرتاں سر ء چیر ات داں کہ واب کپت۔

چہ روج ۽ بُدگ ۽ کمیں ساری، چہ بزنجی ۽ سرء آہگ ۽ رند، بنئاء کنئاء راجہ میتگ ۽ چاہ ۽ کاشی یے
آپ ۽ رند ۽ دیم دات۔ وردنی چیز ہرچی آرادست کپتگ ات لہڑے دات انت ۽ آپشک ۽ کرت
انت۔ پدا آئی ۽ کنئاء کمیں آپشک زرت ۽ بازار ۽ دومی سرء پہ بلک یا نئیسہ ۽ بُرت۔ راہ ۽ کنئاء حیال
کنگ ۽ ات کہ بنئاء رواج چہ پیسریگ ۽ کمیں سُست تر انت۔ آاے اول مارگ ۽ ات آئی ۽ لاپ
مستر ۽ گزان تر ات۔

بلک یا نئیسہ ۽ گوں زوریں گالوار ۽ گوشت۔ آزوت وش ۽ ذراہ بیت۔ بنئاء آئی ۽ کڈک رُپت،
چیز سارات انت ۽ پدا شت۔ بلک یا نئیسہ و تا گوں چیزے ۽ تیکہ دات نشت ۽ بنئاء آڈرتگ ایں گزن ۽
موسم ۽ نان ۽ گوں آپشکاں وارت انت۔

یک شپے کنئاء سماکت آئی ۽ پت آئی ۽ راٹو ہینگ ۽ چہ واپ ۽ پاد کنگ ۽ انت۔ بنئاء چہ نادر ای ۽
سوب ۽ وتی نپادانی سرء نارگ ۽ ات۔ کڈک ۽ نیو بوٹو ۽ بنئاء دزگو ہار جاکلی ٹورے اول ساڑی ات
انت۔ اومرو ۽ کنئاء وتی ہمراہی ۽ زرت ۽ ڈن ۽ دراہت۔ واپ ۽ پاد اہتگیں کنئاء حیران ات کہ چے
بوٹگ ۽ انت۔ ہما دمان ۽ پت ۽ کڈک ۽ شت انت ۽ کنئاء وتی پت ۽ نپادانی سرء و پت ۽ واپ کپت۔
سہب ۽ سرء یک رندے پدا اومرو ۽ آراچہ واپ ۽ پاد کرت ۽ مستاگی گپت۔ ”ترانو کیں بڑاتے
بوٹگ“۔ کنئاء سرزوندان نشت، وتی چم ۽ لتارت انت ۽ حیال کنگ ۽ ات کہ اے الم ۽ حاصل ایں
حالے بیت کہ آئی ۽ حاموش تب ایں پت چوش گل انت۔

نیمروچ ۽ وہدات کنئاء آئی ۽ کافو (ٹولی) ۽ سنگت وردنی چیز پولگ ۽ ات انت کہ نیو بوٹو ۽ آراتوار
کرت۔ آدوئیں بنئاء چارگ ۽ شت انت۔ آژند ۽ دم بُرتگ ایں بنئاء نپاد ۽ لمب ۽ نشت ۽ ننگ ۽
زرت کُٹ ۽ کُرت۔ کنئاء کمیں ہمودا جَل ات، برے چلور ۽ سیاہیں چیزے چارات ۽ برے دوئیں
زابولاناں کہ یکے دومی ۽ نیمگ ۽ چارگ ۽ کنگ ۽ ات انت۔ آاے اول مارگ ۽ ات کہ بنئاء گوات
گپتگیں لاپ ہش اتگ ات ۽ گارات۔ حاموشی ۽ ڈن ۽ دراہت۔ ساہتے ڈن ۽ اوشنات، وتی سنگتانی
نیمگ ۽ روگ ۽ بدل ۽ دیم پہ وتی پت ۽ کڈک ۽ پشت ۽ شت ۽ نشت۔ ہرچی آئی ۽ دیتگ ات آہانی
سرء چار ۽ ٹپاس کنگ ۽ ات۔

ہفتتیں شپاں کنٹا اور وء کڈک ء وپت۔ پرے ہاتراناں کہ کس آئی ء نیمگ ء دگوش گور کنگ ء
 نہ ات ء گیشتر ٹنگ ء حیا لداری کنگ ء ات انت۔ کنٹاوت وتی دل ء جیگ ء ات نوں آناں وتی
 مات ء دوست بوت ء نئے کہ وتی پت ء۔ ہشتمی روج ء آئی ء دیست آئی ء پت جیوفرے ء آدگہ مچ بوتگ
 ایں مردمانی ہماہی ء اوشتا تگ ات ء آراتی نیمگ ء توارے کرت، نوکیں ٹنگ ء نام آئی گوشاں کپت
 کہ آراامن ء نام اش پر کرتگ ات۔

آشپ ء کنٹاوتی مات ء کش ء وتی جند ء نپاد ء سرا شراب کپت۔ بلے لہتیں روج ء رند،
 وہدے کہ بٹا چہ چلگ ء پاد آہت، ڈ ڈ ء تیار بوت، اور وء کنٹا ء ارز بند یگ ء رند، ٹنگ ء بد ء جت ء
 شت۔ سچہیں روج آئی ء بلک یا نیسہ ء کڈک ء گوازینت۔ چہ اور وء بٹا ء مجتگیں مورکاں کنٹا سر پد بو
 ت کہ بلک یا نیسہ سک ناجوڑ انت۔

یک روچے عصر ء پیش کنٹا گوں وتی ٹولی ء امب سنگ ء ات کہ نوں پٹنگ ات انت ء زرد
 ات انت گوں ڈولکے کرت ات ء کہ چہ کش ء گست ء ٹنگ ء بہ کنت ء بہ پزنج ایت ء توک ء
 شیر کنیں آپانی بہ چوس ایت ء بہ وارت۔ پدا آشادونی سروپ ء دگہ نیوگ وتی کپاتاں مان کنگ ء
 ات انت کہ کنٹا ء وتی بلک یا نیسہ ء کڈک ء نیمگ ء آوکیں پچاروکیں زارے ء توار اش کت۔ آئی
 ء جان ء پٹ پاد آہت انت۔ پر چا کہ اے آئی مات ء پریات ات انت۔ اے مرگ ء پریاتے ات
 کہ اے ہفتگ ء باز براں آئی ء بازار ء ہش کنگ ات۔ اندگہ جنیادم اوں زار ء پریات ء ہوار بوت
 انت۔ ذراہیں بیتگ اش سر ء زرت۔ کنٹا پتگ وتی بلک ء کڈک ء رہ گپت۔

اے نہ نلیگ ایں جاوراں آئی چم ملوریں اور وء زار جنوک ایں نیو بوٹو ء کپت انت۔ ہما دمان ء
 ٹو بالو (موتک) ء ڈہل اش جت ء جلیبا بلک یا نیسہ ء جیوفرے ء بازار ء گوستگ ایں زند ء آئی ء
 کار پدانی تزان ء کنگ ء ات۔ کنٹا سنگ ء سیاہ اوشتا تگ ات ء بازار ء جنین زہگاں چارگ ء ات کہ
 گوں کاہ ء گو پتگیں گوات گیچناں زین ء جنگ ء ات انت کہ مرگ ء میرانی ء دودے ات۔

وہدے بٹا، نیو بوٹو ء دودگہ موتک آروکیں جنیادم کڈک ء پترت انت گڑاڈن ء مچ بوتگیں مردم
 وتی کونڈانی سر ء نشت انت ء وتی سر اش جہل کرت انت۔ چہ ترس ء گرسٹاں کنٹا ء رس در آہت
 انت۔ مردین گوں نوک بر اتگیں دار ء بندے ء آہت انت ء کڈک ء دیم ء ایر اش کرت۔ کنٹا ء چار
 ات جنیادمان آئی ء بلک جولاں کرتگ ات آورت ء ہیے بندے سر ء ایر اش کرت۔ آگردن ء بہ گرداں
 پاداں کر پاس ء اسپت ایں گدے ء پتا تگ ات۔ پر سیانی قطار بندگ ء اوشنگ ء رند، نیو بوٹو ء ایندگہ

زابلولاں زارہ پر یات کنان وتی سراں جنان ، دارنژیک ء آورت۔ ورنابیں جنیادماں سیبوا (Ciboa) ء پتئیں تاک آورت انت کہ دعاء ساہت ء زابلولاناں چہ ہور ء رکینیت۔ جنیادم شپ ء گڈی پاس ء نشت آنت ء ڈہل توار ء ات، آبلک یائیسہ ء قصہاں گوشان ات انت۔

اینکہ سہب ء کہ نمب رتنگ ات، پت ء پیر وکی دود ء ردا تہنا جیو فرے ء ہما مردم کہ گشت اش کُرت جنازہ ء ہمراہی ء گورستان ء شت انت۔ گورستان چہ کوچک ء سک دور نہ ات۔ آدگہ و ہداں مانڈینک ء جاہ منند چہ وتی پت ء پیر وکانی ارواحانی تُرس ء کدی گورستان ء نہ شنگ ات انت۔ اومرو ء چہ تُرس ء درگڑ اتگ این کنٹادست ء گپتگ ات ء کسا نکیں لامن بڈ ء ات ء ہما مردمانی پد ء رندا ات کہ بلک یائیسہ ء میت اش کوچک داگ ات ء آہانی پُشت ء بازار ء آدگہ مردم پیدا ک ات انت۔ اسپیت این گد ء پتاگ این میت نوک جنگ این مانش ء ایر اش دات۔ لٹ ء تن اتگ این تگر دے پر اش دات ء پے سر پے زیرے جت کہ پتار یا دگہ جناورے چہ مانش ء درے مہ کنت۔ پد مانش ء راسنگ ء حاک اش دات ء مہر اش کرت۔

چہ اے ویل ء رند، کنٹاء داں بازیں روچ ء نئے شری ء درگ وارت ء نئے واب کپت ء نئے کہ گوں وتی کانو ء سنگتاں دگہ جاگہ بے شت گوں۔ سک بے چاڑ ء بے تہمبیل ات۔ یک بریگاہ بے اومرو آراوتی ہمراہی ء وتی کڈک ء بُرت ء وتی تحت ء سمر ء نندارینت، وش وشک ء گومائی ء گپے گت کہ چد ء پیس آئی ء کدی چوش گپ ء تزان نہ کرتگ ات۔

آئی ء گوشت ہمک کوچک ء مردمانی سے ٹولی انت۔ اولی ٹولی ہماہانی انت کہ گندانٹ، گردانت، ورنانت، وسپ انت ء کارکن آنت۔ دومی پت ء پیر وکانی انت کہ نوں بلک یائیسہ گوراہاں ہوار بوتگ۔

”سیمی ٹولی... آکئے انت؟“۔ کنٹاء جست کرت۔

”سیمی ٹولی“ اومرو ء گوشت۔ ”ہما کہ ودی بوتگ ء ودار ء انت“۔

ہور بند بوت، صاف نیلکیں آزمان تڑیں زمین نیام گوات جنگل نیوگانی وش میں بوہ تالان کرتگ ات، بانگواہ مکی، دان آید کہ چیزانی چوپگ ءتوار بازار ءہمک کنڈ ءشنگ ات۔ اے رنگیں نہ ات انت بلکن ءہمادہلانی بر ات انت کہ گوستگ میں سال ءڈگارانہ تہا پشت کپتگ ات انت۔ مردین شکار ء ات انت پڑ وریں آسکانی جلب واتر بوتگ ات انت۔ شکار ء گوشتانی بہر ء بانگ ءرند، آہاں پوست کڑ ات ءرہت انت۔ جنیادم سہرچک میں منگ کانو ء برانی چنگ ءنڑ آرگ ء دزگٹ ات انت۔ آہاں گدے چیر ء تالان کرت ء شاہر شانت انت۔ چوپگ ء آرت کنگ ء ساری پہ حشک بوتگ ء روج ء سمر ء تاپ ء اش دات انت۔ بچ چیز وال نہ بوت۔ توم اش آپ دات انت ء تامداریں ازربندا ڈ اش دات کہ کنٹا ء آدگراں پدپ ء تام ء بدل کنگ ء پہ شوق وارت انت۔

روج پہ روج وردن کہ گیش بوہان ات، گڑا جیوفرے ء نوکیں زندے ء جاہ جت کہ ہمک گور ء گندگ ء ہش کنگ بوت۔ مردمانی گام تیز تر بوت انت۔ شت ء وتی کشار اش چار ات انت کہ زوت آہانی رون آنگی ات۔ کورانی بار ء آپ ء زمین گوں تیزی ء ایر بڑگ ء ات۔ جنیادم ہمک روج یدار ء سوار وتی برنجیانی سمر ء شت انت ء برنجیانی نیام ء رستگ میں حدائی کاہ اش چہ رونگاں بنگوج کرت انت کہ آہانی برنجیانی رُدگ ء دیم ء اڑاند ات انت۔

دراج میں گٹن ء موسم ء گوزگ ء پد، گونڈ وپدا گوں وتی لیب ء گوزازیاں دزگٹ ات انت۔ آہانی جار، کوکار ء ہندگاں ہمیں بازار سمر ء رتگ ات۔ نوں آہانی ریش وش ات انت ء کچر اش دُور آہتگ ات انت۔ چون نیونی ء بچگ ء لیب ء ات انت۔ یک روچے آہاں کڑک گپت، پہ تاجینگ ء قطار کرت انت ء پہ لنگ کشتگ میں لکیر ء اولی در آوکیں کڑک ء پہ چاپ اش جت ء کوکار اش کرت۔ دگہ یک روچے کنٹا ء آئی ء دوستر میں سنگت ستیفاسیلا کہ آہانی کڈک بنٹا ء کڈک ء کش ء ات، حاک ء جمپ پٹ ات انت ء آہانی توک ء کوریں ء بے بانزلیں زمین زور در کرت انت ء نشت ء ہزارانی حساب ء در آوکیں زمین زورانی چارگ ء گیر وشگ ات انت۔

برے برے بچکاں ہدرک تراس دات انت ء دمب ء اش کپت انت ء جنگل ء تاجینت انت اش۔ آہانی دوست ترین کار گونڈیں، حاکی رنگ ء دراج لٹک میں شادوانی سنگ جنگ ات۔ بلنے آ اوں گوں وتی کینزوک میں براتاں دز چکانی شاہرانی سمر ء دزنگ بوت انت چنڈ وارت اش، بچکانی

جنگ میں سنگ چٹا انت اش ء چکانی نیمگ ء چگل اش کرت انت۔ ہر روج آمل گپت انت۔ یکے
دومی ء گپت اش، چست اش کرت ء زمین ء جت اش، گوں ہٹل ء، دست اش میت ء پاداہت انت
ء پدابندھڑگ ء لگ ات انت، گوں اے پچیں چمانی واب گندگ ء کہ الم ء بلکن ء روچے بنیت آوں
جیوفرے ء چیمپین بہ بیت ء بوت کنت کہ رون ء وہد ء مزن مقابلہ ء آگچین کنگ بہ بنت ء گوں آدگہ
بازارانی ملاں آوں بندمیٹینگ بہ بیت۔

اگاں مستریں عمر ء ٹولی ء ورنہا چرہانی کر ء بہ گوستین ات انت گڑا کنتا ء آئی ء ٹولی ء سنگتانی
نیمگ ء کمار اش نہ کرت۔ انچش پیش اش داشت کہ آہاناں گندگ ء نہ انت ء نئے کہ آہانی چوشیر
پیم ء گرگ، پیل ء نہردگ ء جنگلی سور ء گرگاں ہش کنگ ء انت۔ جنکانی وتی لیب ء گوازی ات
انت۔ آہاں کنور ء کڈکی کرت۔ دتک سارات یا دان چیت ء وت ماں وت مات ء جنینی گیگان
گرگ ء گوازی ء مشکول بوت انت۔ بلتے مسترینانی سلام دیگ آہاں کدی نہ شמוש ات، کہ آہانی
ماتاں آہاناں ہیل داتگ ات۔ گونڈواں مدام مسترینانی احترام ء آہانی چمانی توک ء چارات ء حال
پرسی گت۔

”کیسرا بے؟ (وش ئے)“ مستریناں پسہ دات ء گوشت۔ ”کیرا ڈورونگ (وش آں)“
اگاں کسے وتی دست شہار بہ داتیں گڑا گونڈواں یک یک ء شت آئی دست گپت انت ء پداوتی
دست اش داں ہما وہد ء سینگ ء سر ء داشت ء اوشات انت داں مستریناں پشت مان مہ داتیں۔
کنتا ء گس ء داتگیں سوج ء سر پدی سک سخت انت۔ بلتے آرانہ گپت ء لٹ ء کٹ اش نہ کرت
بلے آئی ء ہمک نمر ء پیر ء زرمبشت ء سر ء بنتا ء گر ء نہر جاڑیگ اتاں۔ اگاں ورگ ء وہد ء بنتا ء بہ
دست میں کہ دومی ء تالک ء توک ء یادومی ء ورگاں چارگ ء انت گڑاوتی چک ء وٹش ء وٹش شہماتے
جت۔ اگاں چہ لیب ء گس ء واتر بوت گڑا جان ء ششت ء صاف ء کرت۔ بنتا ء وت چہ پلار ء
جوڑ کر تگیں چل مشوک ء گس ء اڈ داتگیں ساہون زرت انچوسک ء لگاشت ء ششت ء کہ برے
برے کنتا ء مارات آئی ء مات آئی ء جان ء شودگ ء نہ انت، آئی ء سل ء جنگ ء انت۔ اگاں مات ء بہ
دست میں مسترینے ء رایاوتی پت ء چم ء سک داتگ انت ء چارگ ء انت گڑا بزاں آراہاء نہ واہ
ات۔ مسترینانی نیمگ ء چم سک دیگ ء چارگ انچیں بلا میں ردی یے ات انچوش کہ مسترینانی گپ
ء نیام ء ڈور کنگ۔ گڑا بزاں تزندیں شہمات ء وارت۔ ڈروگ بندگ چہ آئی ء حیاں ء ڈن ات۔
ڈروگ بندگ ء ہچ پیم میں رہیت نیست ات ء آئی ء ڈروگ اوں نہ بست۔

بلے کہ بٹا ء را اے گمان نیست أنت، بلے پداوں کنٹا ادب داریں بچکے بونگ ء ہمک جہد ء
 کوشست ء ات۔ وتی گس ء سوج ء سر پدی اش آدگہ گونڈوانی سر ء کارے بست انت۔ اگاں گونڈو
 گپے ء سر ء بہ مڑا تین ات أنت ء یا گپے ء سر ء تپاک اش مہ کرتین انت گڑا آئی ء آہاناں لٹ ء کٹ نہ
 کرت، بلکن ء تہنا وتی دیم ءے تاب دات ء شت۔ مزن مڑی ء وتی جنڈ ء گر ء دارمانڈ بیکا ٹکٹ ء کونہن ء
 پہر بندیں عادتے ات ء اے آئی ء مات ء آراہیل داتگ ات۔

بلے ہمک شپ کنٹا ء وتی برات ء سوکلوکنگ ء کاردارگ ء سر ء شہمات وارت۔ برے برے
 زورانی پُر ء گڑ ات ءے ء وتی بزات ءے تر سینت، یا چار دست ء پادانی سر ء گشت وت ء شادویے
 کرت ء چمانی ٹیلگ ءے چر سینت انت۔ ”من ٹوباب ء توار کنناں“ بٹا ء زہر ء کوکار کرت ء کنٹا ء را
 تر سینت ءے۔ پر چا کہ پیریں بٹک ء ندام پٹی ء سہر دیم ایں ء عجب ایں اسپیت ایں مردمانی بابت ء
 گپ جت کہ مزن ایں ید ا رانی سر ء کانت ء مردماں چہ آہانی گساں دز انت ء بر انت۔

روح بڈ اتنگ ء ناچ ء لیب ء گوازی ء سٹ ء کپ ء کنٹا ء آئی ء سنگت ژند ء گژنگ کرتنگ ات
 انت۔ بلتے انگت آپتگ ٹت انت ء کسانیں در چکانی سر ء سر کپت انت ء سہر چک ایس گلڑیں ٹلانی
 نیمگ ء دست اش شہار دات انت ء گوشت اش۔ ”اے داں باند اگیش ڈولد اربیت“۔ جیوفرے ء
 مردماں مہلہ شام وارت کہ داں تہاری مان شانگ ء وہد ء یکجاہ ٹچ بہ بنت ء نوک در آؤک ایس نوک ء
 بہ چار انت ء ڈہل، چاپ ء نازینک بہ جن انت۔

اگاں جمبر اں نوک ء دیم بہ گپت انت، چوش کہ انشہی گپتگ ات اش، مردم ہادمان ء شنگ ء
 شانگ بوت انت، دل ء اش جت ء مزن ایس مردم پہ وتی ردیاں پہلی لوگ ء مسیت ء پترت انت ء
 واہ ء زاری اش کرت، بزاں دیم گپتگ ایس نوک اے شوندری ء ات کہ آزمانی ارواہ چہ جیوفرے ء
 مردماں نہ وش انت۔ دعا ء زار پریات ء رند، مردیناں وتی دل ترک ایس خاندان زرت ء دز چک ء چیر
 ء برت انت، کہ انشہی بازار ء جلیبیا پیسر ء سرز ونڈاں نشنگ ات ء وتی ڈہل ء سر ء بستگ ایس بڑ ء پوست
 ء تا پگ ء تزند کنگ ء ات۔

وتی چماں لتارگ ء ات کہ آچ ء دو تاں سہنگ ات انت، کنٹا ء راہادوریات آہت انت کہ
 چہ ڈورڈوریں بازاراں ڈہلانی توار پیدا ک ات انت ء آئی ء واب اش حراب کرتگ ات۔ چہ واب ء
 جاہ سر ات، بلتے وتی نپادانی سر ء ٹچک ات، گوش ء ز پتگ ات انت، آہانی توار ء دانک ہم، چوش
 کہ گڈ سر ء آچیر، کے لبز سر پد بوگ ء ات، چوش ہا تران ء ات انت، مردماناں ڈکال یا و باء حال
 ء دیک ء ات انت یا بازارے ء سمر ازش کنگ، آس ماند ارگ ء مردمانی کشگ ء دزگ ء حال ء
 شنگ کنگ ء ات انت۔

جلیبیا ء پہناد ء نیمگ ء ارافنگ ء عربی ء نبشتہ کرتگ ایس گپ ء نشان بڑ ء پوست ء سر ء نبشتہ ات
 انت ء گوں در چک ء در ہنگ ات انت۔ جمبلونک ایس آچ ء بڑ انزانی رژنائی ء کنٹا جلیبیا ء چارگ ء
 ات کہ گوں وتی تاب وارتگ ایس لٹ ء ڈہل ء جتا جتا میں جاگہے جت انت۔ اے پہ یک جائو ء پکے
 ء زوت رسیگی کلوہیے ات کہ آبیت ء چہ جیوفرے ء بدیں ارواہ ء بہ گلین ایت۔

چہ ترس ء کس ء نوک ء نیمگ ء چار ات کرت نہ کرت۔ زوت زوت وتی لوگاں شت انت، پہ ترس ء لرزوتی نپاداں تچک بوت انت۔ شب ء رازنڈیں ساعتے گو سنگ ات کہ چہ دور دوریں ہنداں ڈہلانی تواری پیدا ات انت کہ جیوفرے ء مردمانی کرتگ این دز بندی ء شنگ ء تالان کنگ ء ات انت۔ کنٹا ہے خیال ء ات کہ آہانی نوک ء رااوں جمبر ء مانپوشنگ۔

دومی روچ ء اومرو ء ہم عمریں مردماں رستگ این ڈہلانی پانگی ء ورنابانی کمک ء مدت کرت کہ آہاناں چہ شادو ء موسیٰ مرغاں رکینت ء پھریز ات انت۔ دومی ٹولی ء بچک سو گہہ کنگ بوت انت بزانی چارینگ ء وہد ء شیوار بہ بنت۔ ماس ء بلک کہ مدام ننک ء گوٹڈ و اش لیب دارینت انت یا خیال داری اش کرت انت، چہ بازار ء دور نہ شت انت۔ اولی ٹولی ء مستریں بچک، کنٹا ء استیفا ء عمر ء، گو شگ بوت انت کہ آکمیں دور، بازار ء برزیں پھل ء نزیک ء لیب ء گوازی بہ کن انت۔ مسافرانی درچک ء چیر ء آوکیں مردماں بہ چار انت۔ آہاں ہماوڑ کرت کہ ہریجی سوج ڈیگ بوتگ ات انت بلتے آروچ ء کس نہ آہت۔

آدگے روچ ء آئی ء درائی کرت۔ سک پیر ات۔ بڈے دارے گون ات ء لٹ ء چک دیان ء پیدا ات۔ گون آئی گندگ ء گوٹڈ و پتگ چہ بازار ء پیل ء راہ گوز ء گوست انت۔ بلک نیو بوٹو ء پاد ترپنز و ران وتی سرین داشت ء اوشات۔ ٹو بالوڈ ہل جنگ بوت۔ ڈہل ء تواری ملکانی سر ء مردمانان چہ بک ء بازار ء پیل ء گس دپی ء پترگ ء ساری بیتگ ء آورت۔

مردم آہت انت ء آئی ء کش ء گور ء مچ بوت انت، آدگے مردماں گون دیم پہ باؤ باب درچک ء شت ء وتی بڈے بن ء ایر کرت، سرزونڈاں نشت ء چہ وتی بزے سل ء ہر جینک ء گپرے چیزے در کرت۔ یک مارے ات، پتار ء آرونک ات انت، شادو ء دنان، ماہیگ و روک ء بانزلی ء ہڈ، زیل زیل ء مرغانی پادگ ء جز ء بوچانی عجب این روتگ ات انت۔ بے ترک ء تواری اوشاتگ این مردمانان دست ء سر ء پدکنزگ ء اشارے کرت۔ مردم پدی بوت انت۔ آچہ ترس ء انچوش دز ہگ ء ات انت تو گو شت زاناں جن ء گپتگ ات انت۔

وہدے بک ء گون لرزوک این دستاں وتی لٹ پہ زور کوت کرتگ این چیزانی نیمگ ء شہار دات، گڑا آئی ء تیوگیں بدن چنگ تڑات، دیم ء گڑات ء ٹیلگ ء تاب گپت انت۔ وہدے بازیں جہد ء کوشستے ء رند آئی ء لٹ ء ٹمرک ء گون کوت کتگ این چیزاں ڈک وارت، گون ڈک

ورگ ۽ جند ۽ پشتی ۽ آریا بوت تو گوشت زاناں گرو کے چیر کپت ۽۔ مردم چہ ترس ۽ پونشگ ۽ ات
 أنت ۽ پد امدان مدان ۽ آئی ۽ مُد کرت۔ بدیں ارواہ گلینگ بوتگ ات۔ نون وتی کونڈانی سر ۽ نشنگ
 ات ۽ پ پاد آہگ ۽ زور جنگ ۽ ات۔ جیوفرے ۽ ورنہ کہ دم اش برتگ ات ۽ ثند ات أنت نون
 وت ۽ سبک مارگ ۽ ات أنت۔ گون ترندیں گاماں وتی کڈ کاں شت أنت ۽ گون وڑ وڑیں ٹیکیاں
 واتر بوت أنت۔ جا تو گر ۽ اے ٹیکی ۽ ٹکاری وتی بڈ ۽ گر نچ ۽ بست أنت کہ پیسر ۽ چہ آدگہ بازارانی داد ۽
 دہشتاں پُر ات ۽ آدگہ ڈہلانی تو ارانی شون داتگ این راہ ۽ گپت۔ اے ہمانی ۽ برکت ات کہ اللہ ۽
 جیوفرے ۽ بازار چہ تباہی ۽ نیست ۽ نابودی ۽ رکیننگ ات۔

سے نوک پر گوست۔ یک رندے پدا مزن این ہو ر بند بوت انت۔ گیمبیا سیل ۽ سوادی دؤر ۽
 باریگ آہنگ ات انت۔ چہ چاریں آتراپ ۽ کشکاں سیل ۽ سوادیگ میتگ ۽ بازاراں پیداک ات
 انت۔ گوست ۽ شت انت یا جیوفرے ۽ داشت اش۔ کنٹا ۽ آئی ۽ ٹولی ۽ سنگت کساس ہمک روچ
 راہچاری ات انت کہ درآمدے ودی بہ کنت ۽ آبار ۽ مردماں سوگہہ بہ کن انت ۽ مستاگی بہ گر انت۔
 اگاں مسافرے بیاہت انت گڑاہمت ۽ شت انت مسافرانی درچک ۽ بُن ۽ سربو و کیں مہمان اش و ش
 آہت کرت۔ بے ترس ۽ آئی ۽ گور ۽ شت انت، حال ۽ حالگیری اش کرت ۽ آہانی شکاری این چماں
 مہمان ۽ شکل ۽ صورت ۽ ہمانشان پٹ ۽ پول کرت انت بہ زان انت کہ پہ چے مول ۽ مرادے ۽ آہنگ
 ، پرچا آہنگ ۽ آئی ۽ کار ۽ کسب جی انت۔ اگاں آہاناں چوش این نشانے دست بہ کپت انت گڑا پدا
 تچان مہمانانی کڈک ۽ شت انت ۽ وتی مسترین اش حال دات انت۔ کوہن این دودانی رد ۽ چہ
 بازار ۽ خاناناں روچے یکے ۽ مہمان ورگ ۽ جاگہہ دات، داں ہماو ہد ۽ داں آدو بروتی سفر ۽ ر ہادگ بہ
 بوت انت۔

راہچاری ۽ اے ذمہ واری ۽ سوب ۽ کنٹا، استیفا ۽ آہانی ٹولی ۽ آدگہ سنگتاں وت ۽ راچہ وتی ہو راں
 گیش مزن ۽ مستر لیک ات ۽ مار ات۔ ہمک سہب ارز بندگ ۽ رند، ارافنگ ۽ دربر جاہ ۽ شت انت
 ۽ بے تزک ۽ تواری ۽ اوشتات ۽ دومی ٹولی ۽ بچکانی وانینگ اش گوش داشت انت۔ دومی ٹولی ۽ بچک چہ
 کنٹا ۽ کمیں مستر ات انت۔ بیچ ۽ بگرداں نہہ ہو ر مستر... کہ باریں چون قرآن ۽ سبق یات گرگ ۽
 انت، چوں چلوہی ۽ بُن ۽ کڑ ۽ انگیں سیاہینگ ۽ سیاہی ۽ ڈیل ۽ مان جن انت ۽ نہشتہ کن انت۔

سبق وانگ ۽ رند، دربر جاہ ۽ بچکانی کر پاس ۽ چہراتگ این ڈنڈیکوہانی ڈمیل بال ات
 انت۔ وہدے تچان ۽ وتی گساں روگ ۽ ات انت۔ پس چارینگ ۽ وہد ۽ کنٹا ۽ آئی ۽ ٹولی ۽ سنگتاں
 اے بابت ۽ باز د لگوش گور نہ کرت۔ بلئے راست این گپ ایش ات بچکانی ذرا جیں پیشکانی سر ۽ بش
 بش ورگ ۽ ات انت۔ بل اش کہ آہاں اے بابت ۽ بیچ تزگ نہ کرت کہ نوں آہاں گوٹدومہ لیک
 انت ۽ آہاناں بز ہنگ ۽ گرد ۽ تز ۽ نیل انت۔

آہاں لامن ۽ پیم این شیرمچ این گوٹدوانی نیمگ ۽ نہ چار ات تو گوشت زاناں بیمار انت۔ گوکلو
 کنوکاناں بیچ حساب ۽ اش نہ آورت۔ اگاں دگہ مسترینے آہانی نیمگ ۽ چارگ مہ بوت انت چوری

اش جت انت۔ پزانت پیرین بلکانی نیمگ ء نہ چار ات اش کہ آہانی ہوشی ء آہانی گر ء دار اش کرتگ ء پماہاں قصہ اش جنگ ات۔ کنٹا، استیفا ء ٹولی ء آدگہ سنگت وتی پسانی ہور ء عمر ء مردمانی کش ء گور ء گشت ء نشت انت پہ اے امیت ء بلکن ء آہانی چم پرہاں بہ کپ انت ء آہاں کارے بہ بند انت۔

چرون ء لہتیں روچ ساری، کنٹا ء راے امیت نیست ات، یک شپے شام ء رند، اومرو ء آئی ء راگوشت کہ کشار ء خیال داری ء آئی ء مک درکار انت۔ سجنیں شپ کنٹا چگل ء واب نہ کپت، سہب ء اشتاپ ء نیمگ ء نیم سہت چیزے وارت ء پدا اومرو ء ہرگ آئی ء دست ء ات ء یہ ڈگاری سر ء ر ہادگ بوہگ ء اشتاپ ات، چگل ء تزگی ات۔ کنٹا ء آئی ء ٹولی ء آدگہ بچک، شادو ء لدیگانی کہ گران ء نہردان ڈگاراں مان رتک انت، گلینگ ء پش اتگ ء رستگیں کشارانی اے سر ء آسر ء، ہگل کنان، لٹاں سریناں پہ بال شت ء آہت انت۔ پوڑ اش چگلی کرت ء کینز ات اش، دانانی سر ء ایر داٹگیں شینزاروکیں ء چری چری کنوکیں مرغ اش بال دات انت۔ پرچا کہ آہاں پیسر ء بلکانی قصہاں اے ہش کتگ ات ء سوگہہ ات انت کہ مرگ پش اتگیں کشاراں ہمینکس نقص دی انت ہمینکس کہ آدگہ ساہدار، آہاں وتی پتانی رس اتگ این کشار پہ تام چاری ء رتگ این ء کون کش کرتگ این دان یکجا کرت انت، مردماناں آپ اش وارینت۔ سجنیں روچ آہاں وڑوڑیں بے مٹیں کار کرت۔

سشش روچ ء رند اللہ ء حکم ء رون بندات بوت۔ سہب ء نماز ء پد دہکان کارگوں وتی لہتیں درچنگ این چک ء کسان این ٹن ٹانگ ء سوربا ء ڈہل ء ملکانی سر ء نشت انت۔ سر اش چست ات انت ء گوش اش داشتگ ات انت۔ گد سر ء بازار ء بلا میں ٹوبا لوڈہل گو مبات ء دہکاناں جپے جت ء رون اش بندات کرت۔ جلیبا ء آدگہ ڈہلی پہ وزمے ڈہل جنان چہ آہانی نیام ء گوست انت داں کہ آہانی دست ڈہل ء وزم ء یک وڑ ء پہ برگ ء رڈ ء آہ کن انت۔ سہمیناں سوتے المان کرت۔ چہ گل ء بال یک دہکانے ء گوں ڈہل ء توار ء وتی ہرگ تاب واران ء برزادی ء مان برات ء دومی توار ء گپت ء۔ کنٹا ء ٹولی گوں وتی پتانی ہمراہی ء ہیڈاں میچڑ ات انت ء کاجابانی حاکان چندگ ء صاف کنگ ء ات انت۔ شیر گرم آرام ء دم کنگ ء وہدات ء پدانیم روچ ء وہد ء وہدے جن ء جنک گوں سبارگاں ڈگار ء سر ء آہت انت گڑا گوش کرکنوک این کوکارے چست بوت۔ آہاں اوں چوش کوچ ء قطار بستگ ات ء وش گئی ء رون ء سوت ء جنگ ء ات انت، دہکاناں چہ آہانی سر ء وردنانی درپ ایر کرت انت، ہنسگ اش لوہیانی توک ء جت ء تالان اش مان کرت۔ وت وارت اش ء ڈہلی ء لائی گرانوں اوں

وارینت اش۔ ورگ ء رند کپت ء پانڈ بوت انت۔ داں ہما و ہد ء تچک ء آرام کنگ ء ات انت داں پدا ڈہل ء تو ارمہ کرت انت۔

روح ء ہلاسی ء لائی ڈگار ء تہا سر پہ سر جمپ کرتگ ء ایرات انت۔ چہ ہید ء حاک ء مین، وت ء گرگینان داں نزیک ء جو ء شت انت، وتی تچ اش در کرت انت ء آپ ء دور اش کرت۔ ٹہک دیاناں وت ء آپ اش پر رہت ء شششت ء صاف اش کرت۔ شششت ء شود ء رند وتی سیاہ ء تر پوکیں بدن ء سر ء ژمبوکیں مکسکاں جنناں دیم پہ گساں شت انت۔ آہر چینکس وتی جنانی چل ء نزیک ء سر بوہان ات انت گڑا چل ء سہر کتگیں گوشت ء وشیں بو ء آہاناں گیش گژنگ کرت۔ رون ء و ہد ء آروچے سے گشت ء گوشت وارینگ بوت انت۔

نپاد ء تہا پترگ ء رند، کنتا ء دیست، بلکن چہ بازیرں شپے ء گندگ ء ات، آئی ء مات چیزے دوچک ء ات۔ آئی ء اے بابت ء تچ نہ گشت ء نئے کہ جست ء کرت، بلتے آدگہ سہب ء سر ء، انجوش کہ آئی ء داس زرت ڈن ء دراہگی ات، آئی ء مات ء آئی ء نیگ ء چارات ء پہ بے پرواہی ء گشت ء ”پرچاوتی پچاں گور ء نہ کن نے؟“۔

کنتا ء ہما دمان ء چک تزینت۔ دیست ء گل میہے ء ڈنڈیکوے درہتگ ات۔ کوشش ء ات کہ وتی وشی ء چیر بہ دنت۔ بے تواری ء تچ ء پوش ات۔ مدان مدان ء چہ گس دپی ء ڈن ء در آہت... ء تزا نخبے بست۔ آئی ء ٹولی ء سنگت پیسر ء ڈن ء اوشتا تگ ات انت آہاناں وتی زند ء اولی بر ء تچ گور ء ات۔ جپ ء سٹ جنان، کندان ء کوکار کنان ات انت۔ پرچا کہ مرچی آہانی برہنگی مانپوشگ بوتگ ات ء آہاں دو می ٹولی ء جا گہہ گپتگ ات۔ آنوں مرد کپگ ء ات انت۔

شپ و ہدے کنٹا آست آستہ مات ء کڈک ء پترت، آدھم ات کہ جیوفرے ء دز میں مردماں آئی ء
 ڈنڈیکو دیستگ، مروچی سہیں روچ آئی ء کار کرتگ ات بلنے کمیں اوں دم ء نہ بُرتگ ات۔ آزانگ
 ء ات ء سر پد ات انشی آراو اب نہ نیت۔ بوت کنت، ہمیشکا کہ آورناہ بوتگ ء بنٹا آرا آگاہی ء کل
 ایت۔ بلنے چہ لامن ء و اب کپک ء رند آئی ء مات ء آرا گوشت وتی ڈنڈیکو ء بہ کش ایت بہ درنج ایت
 ء بہ وسپ ایت۔

آئی ء وتی پونز گوات دات ء آدگہ دست ء لیٹ ات۔ بنٹا آرا چہ پستی نیمگ ء تو ار کرت۔ بوت
 کنت آئی ء لوٹ ات کہ بُوتز گرگ ء سر ء ہگل ء کنت، بلنے آئی ء جبر نہ دات ء وتی دل ء جیڑ ات ء
 ہگل دیک ء اراد ہے مہتل داشت۔ ”تئی پت ء باند اسہب ء سر ء ترالوٹ اتگ۔“ آئی ء وش و شک ء
 گوشت۔ ابید چہ اے گپ ء کہ جست ء بہ کنت ”پرچا“۔ آئی ء تہنا گوشت۔ ”شر، اوما“ ء سلام
 ء دات ء و پت۔

آئی ء چوش سک ء دم نہ بُرتگ ات ء ژندنہ ات کہ و اب بہ کپ ایت آراو اب آہگ ء نہ ات۔
 آئی ء گوک ء پوست ء نپاد پوش ء تہاوت ء پتا تگ ات ء و پتگ ات ء گڑتی کنگ ء ات کہ نوں باریں
 آئی ء کجام ردیں کار کرتگ۔ انچوش زانگ بیت کہ آندام انچیں کار کنت۔ آحیال کنگ ء ات۔ آرا
 چوشیں ردی گیر نہ آہت۔ پرچا کہ بنٹا آرا نہ جنگ ات ء اگاں آئی ء چوشیں زنڈیں ردی یے بہ کرت
 انت گڑ آئی پت ء اوں آنہ بخش ات۔ گڈ سر ء آئی ء چرت ء گڑتی یلہ دات ء و اب کپت۔

آسہب ء سر ء ارز بندگ ء و ہدے انچوش سک ء پریشان ات کہ وتی ڈنڈیکو ء گل ء شادانی یے اوں
 شومشنگ ات۔ داں ہما و ہدے یات ء نہ کپتگ داں لامن ء آئی ء ڈنڈیکو دست نہ جنگ ات۔ آئی ء وتی
 شہمات بالارات کہ شہماتے بہ جنت ء یا تیلانک ء بہ دنت بلنے بنٹا جم سہری ء آرا داشت۔
 ورگ ء پد کنٹا کمیں لوگ ء جل ات کہ بلکن ء بنٹا آرا کارے بہ گوش ایت۔ بلنے چہ آئی ء رُو ء تہاری ء پد
 کرت کہ چچ نہ گوش ایت۔ پداپہ نادلکشی کنٹا ڈن ء در آہت ء دیم پہ وتی پت ء کڈک ء شت وتی دست
 ء بست انت ء اوشنات۔

وہدے اومرو چہ وتی کڈک ء ڈن ء در آہت حاموشی ء ہیر اپنے کنٹا ء دست ء ء دات۔ چہ گل ء
 کنٹا ء شینزار گے جت بلنے پدا حاموش بوت۔ آئی ء وتی سر جہل کرت ء ہیر اپنے چارات ء پدا سرے

بُز کرتی پتے چارات۔ سرے پر بوہگ ء نہ ات چے بہ گوش ایت۔ ”دومی ٹولی ء بوہگ ء بستار ء اے تئی انت۔ حیاں بہ کن انچوش پدیم چیزاں مہ جن، ہما کہ ترا جنگلی انت ہما ہاں بہ جن۔“

چہ کنٹا ء دپ ء ایوک ء ”ہو، ابا“ درکپت۔ انگت زبان ءے اڑ اتگ ات۔ ”تونوں دومی ٹولی ء ہوار بوتگ ءے۔“ اومر و تران ء ات۔ ”ایشی ء راتئی دیک ء مول ء مراد ایش انت کہ ترانوں پس چارینگی ات ء پہ سبق ء وانگ ء در بر جاہ ء روگی انت۔ تو مروچی تو مانی تورے ء ہمراہی ء پسانی چارینگ ء بہ رو۔ آء آدگہ مستریں بچک ترا پس چارینگ سوج دینت۔ آہانی سوجاں گوں دگوش گوش بہ دار ء باند اسہب ء سر ء ترادر بر جاہ ء روگی انت۔“ اومر و پداوتی کڈک ء شت ء کنٹا پہ نگ پسانی واڑ ء شت۔ اودا استیفا ء آئی ء ٹولی ء آدگہ سنگت پیسر ء ساڑی ات انت۔ سہمیناں وتی نوکیں ڈنڈیکو گور ء ء اشکرانکی دست ء ات انت، ہما کہ پت اش مرتگ ات انت ء چورات انت، پرہاں آہانی نا کو ء مستریں براتاں ہیر انپ جوڑ کرتگ ات ء دا تگ ات۔

مستریں بچک واڑانی دپاں بیچ کنگ ء ات انت ء بز پلینگان ء اشتاپی ء سر جان ڈن ء در آہت انت کہ پہ چرگ ء دلاپ ات انت۔ گوں تو مانی ء گندگ ء کہ اومر ء دوست تریں سنگت ء زہگ ات، کنٹا ء آئی ء نر یک ء روگ ء کوشش کرت بلتے تو مانی ء آئی سنگتاں پس سردیان کرت ء زوت زوت ر ہادگ بوت انت دانکہ ہما گوئڈواں بہ رسینت انت کہ پہ بال روگ ء ات انت۔ بلتے زوت ہندوکیں بچک ء آہانی تازی کچک چہ کشک ء سر ء جہل بوت انت، بلتے کنٹا ء ٹولی ء بچکاناں اشکرانکی دست ء ات انت ء وتی ڈنڈیکو ہانی دنزاں چندان بے باوری ء آہانی پشت ء مچک ء ات انت۔

کنٹا زانیکار ء سر پدی ات بلتے آئی ء اے چچ بر نہ زانتگ کہ بز اینکس تیز تچ انت۔ ابیدوتی پت ء ہمراہی ء کمیں تر ء تاب ء، آکدی اینکس دُور نہ آہتگ ات کہ اینکس آراپساں آورتگ ات۔ یک پزہ ء شاہگانیں چراگ جاہے ات۔ یک نیمگے ء کسانیں در چکانی جنگلے ات ء دومی نیمگ ء ڈگار ات انت۔ مستریں بچکاں گوں حاموشی ء وتی وتی پس دگہ دگہ چراگ جاہاں چارینت انت۔ تازی کچک آہانی کش ء گور ء گشت ء آہانی کر ء و پت انت۔

گڈسر ء تو مانی ء فیصلہ کرت کہ لٹک ء گروک این کنٹا ء نیمگ ء اوں کمیں حیاں ء گور بہ کنت۔ بلتے آئی ء انچوش پیش دارگ ء کوشش کرت کہ کستریں بچکانی بستار چہ مورے ء گیشتر نہ انت۔ ”تو بز ء ارزشت ء زان ءے؟“ آئی ء جست کرت۔ چہ اے گپ ء پیسر کہ کنٹا پہ من ایت کہ سر پد نہ انت۔

آئی ء گشت۔ ”شتر، تو یکے گار بہ کن تئی پت ترا پیش دارایت!“ تومانی ء پَس چارینگ ء سمر ء یک انان گیریں گشتانکے دات۔ ”چہ درستاں مستریں گپ ایش انت اگاں یک بچکے ء نادلگوشی ء ہسپائی ء بزگل ء بڑے بہ سدایت گڑانہ و شیں آسمرے بنگلج بیت، ورناہ!“۔ جنگل ء پاند ء دست ء شہار دات۔ تومانی ء گشت۔ ”اودا کاہانی تہالاپ کش ء کون کنز کنوکیں مزار ء پلنگ ہست کہ گول یک سٹے ء کبند کن انت ء بڑے نیام ء دو کپ کن انت۔ اگاں بچکے کر ء گور ء بہ بیت گڑا آئی ء جون ء تام چہ بڑے وش تر انت۔“

کنٹا ء در گڑا تگ ایں چم ءے چار ات انت ء گوشت ءے۔ ”چہ مزار ء پلنگ ء تر سناک تریں کاہانی تہ چہ گوکلو کنان ء کایت مردماں گر انت دور بر انت ء و ر انت۔“ آئی ء جند ء پَس چارینگ ء پنچیں ہوراں۔ آئی ء گوشت۔ ”چہ جیوفرے ء نہہ بچک ایش بُرتگ ء دگہ بازی نے چہ ہسا ہگ ایں بازاراں۔“ کنٹا ء بُرتگ ایں بچک نہ زانت انت کہ چہ جیوفرے ء گار بوتگ ات انت بلتے آراوتی تر سگ یات ات و ہدے آئی ء آہانی گار ء بیگواہی ء حال ہش کتگ ات۔ چہ وتی مات ء کڈک ء سنگ ء چکلے ء کچ ء گیش دور نہ شتگ ات۔

”بلتے تو بازار ء پل ء توک ء اوں پشت نہ کپ نے“ تومانی ء آئی ء حیاں کچ ء کیل کرت انت ء گشت۔ ”آ جیوفرے ء مرد کے زانت“ آ کنٹا ء را گوشتگ ء ات۔ ”مزارانی گلگے ء آئی ء بڑ وارت انت ء آچہ ہر چیز ء ز بہر بوت۔ یک شپے و ہدے سبی ٹولی ء دو بچک گار بوت ء آمردک گول ٹوبوبانی زر ء کلداراں گرگ بوت۔ آ گوشتگ ء ات آئی ء اے زر چہ جنگل ء چتگ انت۔ بلتے معتبرانی دیوان ء دیم ء پیش بونگ ء یک روچے ساری گار بوت۔ توسک کسان ات نے کہ ترایات بہ بیت۔ تومانی ء گوشت۔ ”بلتے انگت مردم گار ء بیگواہ بوگ ء انت۔ ہما مردم کہ تو سمر ءے بیسہ کننے چرائی ء چماں کدی اندر مہ بو۔ اگاں تو گول وتی پساں اداء بے گڑا کدی وتی پساں یلہ مہ دے۔ گڑا پسانی رند ء کپ نے جنگل ء روئے ء تئی مات ء پت پدا ترادو بر نہ گند انت۔“

کنٹا اوشنا تگ ات ء چہ ترس ء در ہینگ ء ات۔ تومانی ء گوشت۔ ”اگاں آچہ بلاہیں پیشی ء پلنگ ء ٹوباب ء دست ء پشت بہ کپ ایت گڑا دگہ مستریں جنجالے ء کپ ایت۔ اگاں آئی ء بڑے چہ بڑگل ء بہ سدایت ء کسے ء ڈگار ء دور بہ کنت ء بہ چریت گڑا آپہ ارزانی دست نہ دنت۔ اگاں بچک ء آئی ء کچک پہ گرگ ء آئی ء رند ء بہ کپ انت گڑا آدگہ گڑنگ ایں بڑ سستگین ء رند گیری ء کن انت ء گڑنگ ایں بڑ چہ شادو، آسک ء لدیگاں چہ گیش ڈگاراں گا جلیں انت۔“

نیرودچ ء تومانی ء مات ء بستگ ایس وردن کہ آئی ء تومانی ء کنتاء بستگ ات انت وارت انت۔
 نوکیں ٹولی ء بچکانی دل ء پسانی مہرگیش وڈان ات کہ آہاں وتی تیوگیں زند ء آہاناں وتی کڑ ء گور ء
 دیستگ ات۔ ورگ ء رند، تومانی ء ٹولی ء لہتیں بچک دڑ چکانی ساہگ ء تچک ء دزاج بوت انت ء
 ایدگہ نودر برگوں وتی کار نہ بستگ ایس ہیرانپاں مرگ ء شکار ء شت انت۔ کنتاء آئی ء ٹولی ء سنگت
 بزانی گر ء دار ء دزگٹ ات انت۔ مستریں بچکاں ہکلے ء گون ء سوج دات ء گراں بست انت ء
 کستریں بچکانی ترس ء جواب ء سمرانی چست کنگ ء بزانی اے دیم ء آدم تاجینگ ء سمر ء وتی لاپ اش
 داشت ء کند ات ہر و ہد ء کہ کنتا پسانی پشت ء تچک ء مہ بہ بوت انت گڑاروک روک ء جنگل ء نیمگ ء
 چارات ء۔ پمانی ء حیال ء چیزے پہ آئی ء تل جنگ ء ورگ ء سمر پتنگ۔

دیگر ء و ہد ء پساں سیر کرتگ ات، تومانی ء کنتا وتی حد ء توار کرت ء پزہر گوشت ء۔ ”تو چے
 گوشتے من پہ تو دار پہ چن آں؟“ تہنا ہے و ہد ء کنتا ترانگ ء کپت کہ چنچو براں آئی ء شپانک دیستگ
 انت کہ پشپ ء آج ء ہاتر ایگاہاں آہاناں بڈے دار سمر ء ات انت ء آہت انت۔ پس ء جنگل ء جم سک
 داران کنتا آئی ء ٹولی ء سنگتاں حشک ایس دار ء بند چنگی ات کہ ارزانی آس بہ گر انت۔ کنتاء ہمیںکس
 دار کہ آئی ء حیال ء گوزائی ء بڈ بنت چت ء نزا آورت۔ بلئے آرا کلاگ اش بست ء آئی ء دارانی سمر ء دگہ
 دار اش دور دات۔ کنتاء گوں اجگیں جنگلی انگور ء شاہڑے ء دار بست انت۔ آرا باور نہ بوت کہ آداراں
 چست کرت ء سمر ء کرت کنت ء ایوک ء داں بازار ء برت کرت ء کنت۔

گوں مستریں بچکانی چارگ ء، آئی ء ٹولی ء بچکاں دار بڈ جت ء سمر ء کرت انت ء تازی ء بزانی
 رندگپت دیم پہ بیتگ ء رہادگ بوت انت کہ چہ نوکیں شپانکاں شر تر بازار ء راہ اش زانت۔ مستریں
 بچکانی کلاگ ء چیوبانی نیام ء کنتا آئی سنگتاں دار مہر داشتگ ات انت کہ مہ کپ انت۔ پہ کنتا بازار ء
 زید کدی اینکس ڈولدار نہ بوتگ ات۔ آئی ء ہڈ ء بند درد ء ات انت، بلئے انچوش کہ آہاناں بیم ناک
 ایس ہکل دیان ء گران مان بست ء آہاناں سمر ء سوج دیگ ء لگ ات انت داں کہ گندوک ایس
 مردم، بہ گند انت کہ آوتی کار ء گوں ذمہ واری ء کنگ ء انت ء ایش کہ اے نازانت ایس بچکانی ہیل
 کاری پرہاں یک شریں تجربہ یے، وڑے نہ وڑے کنتا گوں سمر ء داراں ارافنگ بریما کسے ء کڈک ء
 دیم ء سمر بوت کہ آرا باند ء سہب ء سمر ء کنتا آئی ء سنگت سبق وانینگ بند ات کنگی ات۔

ارز بندگ ء رند، نوکیں شپانکاناں پہ پھر لوح بگل ء ات انت، آہاں لوح، سیاہی ء ڈیل گون ات
 انت پہ ترس ء لرزدر برجاہ ء پترت انت۔ آہاناں انچوش بیاء بہ نند کنگ بوت تو گوشتے زاناں چہ وتی

پسائ مستریں احمق أنت۔ ارافنگ ء آہانا نندگ ء حکم کُت۔ و ہدے آگول وتی لٹ ء آہانی نیامجی ء
 نشت ء تنیکہ سک کم لبز چہ آئی ء دپ ء در آہنگ ات۔ اِشتاپ ء داتگ این حکم چوزوتی ء در نہ آہت
 أنت چوش کہ آلوٹگ ء ات پداز ہر کنکی آہانی نیگ ء چارات ء آہانا پادتراپ ء دات کہ آئی ء
 وانینگ ء و ہدے اگاں کسے ء بے آئی ء اجازت ء تورے کش ات، آئی ء لٹ زراب ء زراب آہانی
 نیگ ء رَوڑی کُت۔ ”گول اے لٹ ء جنگ بیت یا لوگ ء پت ء ماتاں دیم دیگ بیت۔ ء اگاں
 کسے ارز بندگ یا پسائی آرگ ء رند، دیر ء بنیت گوزائی ء اوں ہمے وڑکنگ بیت۔“

”نوں شماز ہگ نہ ات، نوں شماڈ لگ ات۔“ ارافنگ ء گوشت۔ گول اے اصول ء رہبندانی
 جوڑکنگ ء آئی ء جار پرینت۔ آبیگاہ ء وانگ ء ایدگہ کارانی بندات ء چہ قرآنی آیات ء کنت، بوت
 کنت پہ دل یات کنگ بہ کپ ایت یا زبانی وانگ بہ بنت۔ گول مستریں نودر برانی آہگ ء
 ارافنگ ء آہانا موکل دات۔ مستریں بچک چہ کنٹا ء کافو ء گیش پریشان ات أنت۔ پرچا کہ مروچی
 آہانی قرآن وانگ ء عربی نبشتہ کنگ ء سالیئی چکاس ات أنت۔

آروچ ء کنٹا ء ٹولی ء پسائی واڑوت پچ کرت، پس اش زرت أنت ء چہ چوٹ ء چپوٹیں کشک ء
 برے اے دیم ء برے آدمیم روگ ء ات أنت۔ داں دیراں پسائ پچ نہ وارت پرچا ہر جاگہ ء کہ
 پسائ کاہ ء دپارے دیست کنٹا ء آئی ٹولی ء سنگتاں ہٹ کرت أنت ء سردات أنت۔ کنٹا چہ وتی پسائ
 گیشی ماراں، مدام نشت ء وتی زند ء بدلیانی سر ء جیڑاں ء۔ چیزے ہست ات کہ آراالم ء کنگی
 ات۔ جاگہ ہست آراالم ء روگی ات۔ اے چے سچہیں روچ ء پس بہ چارین۔ پس چارینگ ء رند
 ارافنگ نیگ ء وانگ ء بہ رو ء تہاری مانشا نگ ء رند اشکراکی ء سر ء نشا نگ بہ جن۔ نوں آرا پچ و ہد
 نیست ات کہ بہ نندا بیت ء بہ جیڑا بیت۔

دان، زُرت ۽ کا جابانی درو کٹ ات، بزنج ۽ رون آنگی ات۔ بزنج ۽ برگ ۽ ہمک مرد ۽ وتی جن مکم نہ کرت، بلکن کنٹا ۽ استیفاء ۽ وڑیں بچک اول وتی ماسانی مکم ۽ مدت ۽ شت ات۔ پرچا کہ بزنج تہنا زالبولانی کشتک این کشار ات۔ بانگواہ ۽ رثنائی ۽ اولی برمش ۽ بنٹا ۽ راگون جانگی ۽ آدگہ زالبولان رستگ این کشار ۽ زردچک این برنج ۽ روتگ دیست کہ آبزنجاناں یدارانہ سر ۽ لڈگ ۽ میتگ ۽ برگ ۽ ساری پہ حشک کنگ ۽ روج ۽ سراتاپ ۽ دیگ ۽ ات ات انت کہ اود ۽ ہمک جنیاد ۽ جنک برنج ۽ لوٹاں سارگ ۽ ات ات۔ چہ برنج ۽ رون ۽ رنداں جنیادماناں تزہگ نیست ات، پرچا کہ کرپاس ۽ چنگ ۽ آہاں وتی مرد مکم دات ات۔ آہاں کرپاس داں دیریں و ہدے ۽ روج ۽ سر ۽ ایر کرت ات۔ دانکہ آہاں شر روج بہ جنت ۽ حشک بہ بنت ۽ پہ جنیادمانی گدوچی ۽ چہرگ ۽ لہمیں بندیک بوت بہ کن ات۔

ہر کسی چم گوں جیوفرے ۽ رون ۽ ہفت روچی شادی مراگش ۽ سک ات انت۔ زالبول پہ وتی مرد ۽ چکاں نوک این پیچ دوچک ۽ اشتاپ ات انت۔ کنٹانوں مزن ۽ سوہو بوتگ ات۔ گپ گپ ۽ سر ۽ گوات گپت۔ مدام بیگاہاں آئی مات ۽ کرپاس ریسگ ۽ و ہدے آئی گبو ۽ بے آرا میں برات پہ حیال کنگ ۽ آرادات۔ آہاں و ہدے گل بوت و ہدے آئی ۽ ماس ۽ آئی بزات زرت بڈجت ۽ گوں وتی ہمراہی ۽ بازار ۽ جولادیمبوڈی بیاء کڈک ۽ برت۔ کنٹا ۽ گوں حُب ۽ کونہن ۽ موژونگ وارنگ این دست ۽ پادی چہرگ چارات انت کہ چہ بندیک ۽ کرپاساں گد ۽ پیچ گو پگ ۽ ات پداگس ۽ واتر بوتگ ۽ گوں بنٹا ۽ کنٹا پر مات کہ دار ۽ پُراں آپ مان بہ رتچ ایت کہ آرا بزیں لئی (Lye) جوڑ کنگی انت ۽ پدا آئی انڈیگو (Indigo) تک ہورت چت ات ۽ لئی ۽ ہوار کرت انت ۽ وتی گدے بزیں سبزیں رنگ ۽ رجت ات۔

سجہمیں جیوفرے ۽ جنیاد ہمے کار ۽ کنگ ۽ ات ات۔ پدا دیر نہ گوست کہ آہانی گد پہ حشک کنگ ۽ درچکانی سر ۽ تالان ات انت۔ سہر، شووز ۽ زرد ہمے پیم ۽ سبزیں رنگاں سجہمیں بازار سمبہینتگ ات۔

جنیاد جہلک ریسگ ۽ ات انت ۽ پیچ دوچک ۽ ات ات۔ مردین اوں بے کار ۽ نہ کشتک ات انت۔ رون ۽ شادی مراگش ۽ آہگ ۽ ساری آہاں وتی بازیں ذمہ واری پیلو کنگی اتنت۔ چہ گرماگ ۽

ساری اے سبھیں کارکنگی ء کٹینگی ات آنت کہ چوش مہ بیت گرمی دیم ء اڑاند بہ کنت۔ بازار ء بڑریں دار ء پل کہ بڑ ء گوکاں لگاشنگ ات ء پروشنگ ات یا کپتنگ ات چہر چنگی ء دگہ دارمان د یگی ات، شم گرگی ات آنت۔ مزین ہور ء وارنگیں کڈک اش شد ات آنت۔ کون ء رُوس آنگیں سر اش مٹ کرت انت۔ لہتین ء رازوت آروس کنگی ات ء آہاناں کڈک نیست ات پرہاں کڈک بندگی ات۔ کنتا ء ایدگہ بچکانی سوب ات آہاں لچ ترکنگ ء مان شردگ ء بلاہیں موہے رستگ ات۔

چہ چات ء آپ کشنگ ء ڈول ء رُدریں آپ ء ہوار لچ در آہگ ء ات۔ چہ بازار ء مردماں یکے چات ء ایر کپت آئی ء دیست کہ کسانیں ماہی کہ آہاناں پہ لولکانی ورگ ء آپ ء صفائی ء چاہ ء مان کرتگ ات اش، چاہ ء شونز کپتنگیں آپ ء تہا مڑتگ ات آنت۔ گڑا مردماں فیصلہ کرت دگہ چاتے جنگ بہ بیت۔ کنتا ء دیست و ہدے کنتا ء مردم داں کو پگ ء گپت، آئی ء آہاناں ہیک ء کچ ایں شونز گونگ یں اسپت ایں میٹ ء ڈک ڈک ء درکنگ ء دیک ء ات آنت ء آہاناں ہما دمان ء میٹ برت ء بازار ء لاپ پڑیں جنیادماناں دات آنت۔ ”اے میٹ“، بنٹا ء آرا گوشت، ”ننکانی ہڈاں مہر ء محکم کن آنت“۔

کنتا، استیفا ء آہانی ٹولی ء آدگہ سنگت بے کاری ء و ہدہ ہشک ء میتگ ء تگ ء تاج کرت یا گول وتی اشکرانیکاں شکار ء لیب ء گوازی اش کرت۔ آہاں ہر چیز ء راجت، بلئے آہانی وش سختی ء چچ چیز ء را آہانی سنگ نہ لگ ات انت۔ آہانی گوکاراں جنگل ء گنگدام اوں تراس دات آنت۔ بلکیں کستریں لامن ء ٹولی ء زہگ مفت ء سرٹ ء کپ ء کوکار ء ات آنت۔ جیوفرے ء چہ بلکاں گیش دگہ کسے دزگٹ نہ ات۔ آہاں داں شپ ء کپ ء نشت ء چہ جنیں زہگاں مود بند گوپت کہ آہاناں رون ء شادی مراکش ء درگت ء سر ء بندگی ات آنت۔ آہاں مود بند، چوٹیل ء وگ (Wig) چہ سیسل ء (Sisal) حشکیں تاکاں یا چہ باؤباب ء جائزگاں گوپت آنت۔ سیسل ء ڈڈیں مود بند چہ باؤباب ء زبریں جائزگ ء مود بنداں ارزان ات آنت۔ پرچا کہ باؤباب ء جائزگانی گو پگ ء دیرجت ء چہ جائزگاں جوڑ کرتگیں یک وگ (Wig) ء بہا سے پس ات۔ بلئے گراکاں اوں داں دیراں نہاد چست ء ایر کرت آنت۔ آ سر پد ات آنت اگاں داں زنڈیں ساعتے ء نہاد ء چست ء ایر بہ کن آنت گڑا ارزان ء آہاناں چیز رس ایت ء سودا ء اے چست ء ایر نہاد چدپ ء ٹک ٹک ء بندات بوت۔

گول وتی پہ کہیب گوپتگ ایں وگ ء کوہن ایں رواہتی ایٹا ہاں، بلک نیو بوٹو ہمک گوزوکیں جنیادمانی دلاں وش کنگ ء ات کہ گزان ء سنگینیں جن الم ء وتی مرد ء عزت ء بہ کن آنت۔ ہمک

سہب آء آراء دست کہ وتی کڈک ء دپ ء پے تاہیر نشنگ ات، داں سرین ء ہنگ ات، وتی پیریں پوست ء روج ء سراتا پگ ء ات ء مود بند گو پگ ء ات۔ بلنے اینکس اول دزگٹ نہ ات کہ گوزوک این مردماں مہ گندیت۔ ”اونہہ“ آئی ء آہانی نینگ ء چٹکے دات ء زور ء پُر ء گوشت۔ ”ایشاں بہ چار! وت ء مردگوش انت۔ مردمنی زمانگ ء مرد ات انت“۔ گزارا ہگوزی مردیناں... پیسر ء زانت کہ آچہ نیو بوٹو ء چے ہش کن انت۔ وتاچہ آئی ء لنڈریں دپ ء چیراش دات۔ داں نیمروچ ء گوپنگ این چیزے کٹ ء ات انت ء واب کپت۔ ہماگو کونوک این گوٹو کہ حیالدری ء دگوشی ء آراء اتگ ات انت اش بلک ء گزگانی سر ء کندگ ء ات انت۔

دومی ٹولی ء جنک تہلگ، دارو ء درمان ء چنگ ء وتی مات ء مستریں گوہارانی مک ء ات انت۔ تہلگ چنگ ء نزارگ ء رند پدا آہاں روج ء سر ء پے حشک کنگ ء تاپ ء کرت انت۔ اگاں آہاں دان چپت انت گزادومی ٹولی ء جنکاں دانانی دہل، کٹنگری ء شالی پے دست رپت ء جتا کرت انت۔ جنکاں گوں وتی ماتاں پیچ اول ششت گوں۔ آہاں پیچ گوں ڈونک ء ٹپ ات انت ء چہ لئی (Lye)، کو پڑا ٹیل ء جوڑ کرتگ این ساہون اش مالت انت۔

نوک ء ذآ ہگ ء سجھیں گیمبیا ء بیتگ ء بازاراں رون ء شادی مراگشانی بندت ء لہتیں روج ساری جیوفرے ء مردیناں وتی کار بلاس کتگ ات انت۔ جیوفرے ء بازار ء ہمک آتھاپ ء ساز ء زیمیل ء توار ات۔ بیتگ ء سازندہاں وتی بیست ء چارتاری کورا (Kora)، وتی ڈہل، وتی دنبورگ ء ایدگہ وش تواریں ساز چہ کو پیچ ء حشک این پوست ء بست انت ء آہانی چیری نینگ ء وڑوڑیں کچ ء کساس ء دار اش دات ء گوں دار ء کودینگ ء ٹپ ات ء دار اش نندارینت انت۔ مردم سازندہانی سر ء پیچ ات انت۔ گوش اش داشت ء پراہانی دلبدی دیک ء چاپ اش جت۔ ہے دمان ء سازندہ ساز جنگ ء ات انت۔ کٹا، استینفا ء آہانی سنگت اول، کل جنان، ٹیلینگان، ء کو پیچ ء پوست ء ذیمبینان، پس اش چارینتگ ء دیم پے بازار ء پیداک ات انت۔

گیشتر مردمانی کار کٹ اتگ ات انت ء آرام ات انت۔ باؤباب ء ساہگ ء دیوان ء ات۔ اومرو ء چہ آئی ء کمیں کستریں عمر ء مردم معتبرانی دیوان ء بہر زورگ ء ات انت کہ آہاناں چہ مراگش ء بندت ء ء ساری بازیں فیصلہ کنگی ات ء بازار ء دگہ بازیں اڑ ء جنجال است ات انت کہ آہانی سر ء اول چار ء بیچار کنگی ء آگیشینگ ات انت۔ برے برے دو یاسے ورنہ تریں مردکار پاداہت، وت ء راست اش کرت، افریقہی مردمانی قرینگ این یویو (Yoyo) دود ء رد ء وتی چوچی لنکک اش

اڑینت ۽ ملان ۽ ڀینگ ۽ گشت آنت۔

لهٽين مردماں ڪلاڪاڻي ڪلاڪ تهنا گوازيٽنگ ات ۽ زيل زيل ۽ کچ ۽ کساس ۽ ڏڙو شم ۽ چيز اش چه داراں تڙاشنگ ۽ ساچنگ ات۔ ڪنٺا ۽ سنگتاں وتي پيرامپ وتي ڪش ۽ اير ڪرت آنت ۽ آهاني دار تراشي ۽ هورت ڪارياني چارگ ۽ گير و شگ بوت آنت ڪه آتڙسناڪ ۽ رازدرشان ڪنوڪين ڊيم گر ساچگ ۽ ات آنت ڪه شادي مراگش ۽ بهر زور وڪين نوجواناناں پر ڪنگي ۽ وتي ڊيم چير ڊيگي ات آنت۔ لهٽين گون جون ۽ نرينڪ لچ اٽگين دست ۽ پاد مردم ۽ ساهداراني ٿا ڀينگ ۽ ات۔ آهاني پاد پٽن ۽ سرچست ات آنت۔

بٺا ۽ آڏو زالبولاں وت ۽ پشت نه گهت۔ بے ڪاري ۽ وهد ۽ په گٽے سارت اين آپ ۽ ورگ ۽ نوڪ اين چاه ۽ سر ۽ شت آنت ۽ نشت ۽ پلينڊي اش ڪرت۔ شادي مراگش هماهاني واز منگ ات، آهاناں باز ڪنگي ات۔ گدوچي ڪٽينگي ات، گڏ ڪ روپگ ۽ چينڊگي ات آنت۔ حشڪ اين وردن آپ ۽ مينگي ات آنت۔ پس ڪشگي ات آنت۔ چه ايشاں ابيد وتي جنده شادي مراگش ۽ سمبهينگي ات۔

ڪنٺا ۽ حياڻ ۽ هماجنڪ ڪه مدام چون بچڪاں در چڪاني سر ۽ سرڪپت ۽ تڙو ات آنت، نون چوش هوڙ ۽ ودي ڪنگ ۽ انت۔ آهاني داب ۽ ملاگاں مردماني حياڻ ۽ دلگوش وتي نيمگ ۽ گور ڪنگ ۽ ات آنت۔ پيسر ۽ راست گام نه بوتگ ات آنت۔ آئي سر پر بونگ ۽ نه ات ڪه پر چا مردم چڪ ۽ تڙين آنت ۽ آهان چار آنت۔ گون اے بزرگ اين مهلونڪ ۽ تير ڪمانے اوں جنڪ نه بيت۔ آمستريں جهده به ڪن آنت۔

ڪنٺا ۽ ديست چه اے جنڪاں لهٽيناني دپ ڪچ ۽ چچگے ۽ گوات گپنگ ات۔ آهان لُٺ تهي نيمگ ۽ گنگ مان ڪشنگ ات آنت ۽ ساپينڪ مالنگ ات آنت۔ بٺا اوں گون ايدگه دوازده هور برز ۽ جنبادماں همڪ شپ فيوڊانو (Fudano) چپتگين آجگ اين تاڪ لهڙوات ۽ سر ڪرت آنت ۽ پدا وتي دست ۽ پاداني زردين دل ۽ مالڪ آنت ۽ سياه ڪرت آنت ۽ ڪنٺا ۽ وتي مات جست ڪرت پرچا آچوش ڪنت۔ آئي ۽ آراهگل دات ”ڏرو، به رو“۔ پدا آئي ۽ وتي پت جست ڪرت۔ آئي ۽ ڏرائينت۔ ”يڪ جنينے هر چينڪس سياه بيت آهه مينڪس براه دار ۽ جلواه ناک بيت“۔

”بلتے پرچا؟“ پدا جست ۽ ڪرت۔

”يڪ روچه“ اومروء ڏرائينت ”تووت سر پد بے“۔

سہب ۽ سرمہ مہلہ گول ڈہل ۽ توار ۽ کنٹا چہ دل سریں واب ۽ جاہ سرت ات۔ آگون استیفا ۽ آدگہ
 ہراہاں پہ تگ چہ مستریں بچکانی نیام ۽ گوست ۽ ریشمی، کرپاس ۽ (Silk Cotton) درچک ۽
 نیمگ ۽ شت انت کہ اودا ڈہلی ڈہل جنگ ۽ ات انت۔ ڈہل جنگ ۽ انچوا لگاشی ۽ کوکار ۽ جاک ۽ ات
 انت تو نہ گوشت کہ مردم انت، تو گوشت زاناں جناور انت۔ آہانی دست گول تیزی ۽ بڑ ۽ تزند بستگ
 این پوست ۽ لگگ ۽ ات انت۔ ڈہلانی توار ۽ جلوہ ناکیں پوشاک پوش انگ این بازار ۽ مردمانی
 دست ۽ پاد ۽ بدن مدان مدان ۽ ہزم گرگ ۽ ات انت، پدا آہانی سُرگ گیشتر بوہان، گیشتر بوہان،
 گیشتر بوہان، داں سچہیں ناچ ۽ لگ ات انت۔

کنٹا ۽ اے پیہیں گپڑے کشت ۽ کشاری ۽ لاب ۽ مراکش دیستگ ات، مردمانی چاپ ۽ درکڑ کہ
 شکار ۽ شت انت، پیدا اک بونگ، سور ۽ مرگ ۽ چاپ ۽ ناچ اول دیستگ اتاں، بلنے یکے ۽ اول آسرد
 نہ کرتگ ات۔ بلنے مروچی گومانی ۽ ہرچی بوگ ۽ ات ناں سرپد بوت ۽ کرت ۽ نئے کہ وت ۽
 داشت ۽ کرت۔ ہمک مردین ۽ جنیادم ۽ دل ۽ ہر پیہیں گپ، حیال ۽ لیکہ یے ہست ات پہ وتی بدن ۽
 درشان ۽ کنگ ۽ ات۔ کنٹا ۽ راوتی چمانی سرمہ باور نہ کرت و ہدے آئی ۽ چڑوک، سٹ ۽ کپ کنوک
 ۽ تیچ ۽ تاب وروکیں پیریں بلک نیو بوٹو دیست کہ چوش گنوک ۽ کینزگ ۽ ات ۽ وتی دوئیں دستاں وتی
 دیم ۽ سرمہ لرزینگ ۽ ات، پدا چہ پہمیان این تر سے ۽ وت ۽ پشت ۽ ثپت ۽۔ آئی ۽ یک حیالی
 گڑنچے بڈجت ۽ مچی ۽ نیامچی ۽ اے دیم ۽ آدیم تنک ۽ داں ہماو ہد ۽ انچوش پہ دیم لگتگی ۽ جت داں کہ
 کپت ۽ ایرما دوت۔

کنٹا ۽ کش ۽ آکش ۽ گشت، ہمانا چواناں چم ۽ سک ات انت کہ آئی پچاروک ات
 انت۔ یک بیم ناکیں دیسگر ۽ تہا کنٹا ۽ الیمامو پچا آورت، درچک ۽ بندے ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ چواژد ہا ۽
 تاب ورگ ۽ ات، دگہ لہتیں انچین ات انت۔ آئی ۽ ہش کنگ ات عمر ۽ چہ بلک نیو بوٹو ۽ مسترات
 انت چہ وتی کڈکاں در آہتگ ات انت گول نزوریں پاداں اڑان ۽ کپان، ارسیکیں چم اش روچ ۽
 سرمہ نز کرتگ ات انت، چلو ریں دست اش برز ات انت، ناچ لہتیں تڑپنز وروکیں کام اش جت۔
 پدا کنٹا ۽ درگڑا تگیں چماں آئی ۽ جند ۽ پت اومرودیست۔ اومر وگوازے ۽ برز چست بوت تاب ۽

وارت ۽ گون آئی ۽ پادانی بُن ۽ کپک ۽ دنزے چست بوت۔ گون دل بریں چھپائے ۽ پہ پدی شُت۔
جان ۽ سیرگیں بز گوشت ۽ رگ ۽ جنگ ۽ اتاں، پدایمی ۽ آہت، سینگ ۽ جنان، چست بوت، برز ۽
تاب ۽ وارت ۽ گون نہر دگے ۽ بن ۽ کپت۔ ڈہلانی تواریوک ۽ کنٹا ۽ گوشاں ناں بلکیں آئی ۽ جان
۽ بندبنداں ایر کپک ۽ آئی جان ۽ پٹاں بال دیک ۽ ات۔ آئی ۽ سر پر بونگ ۽ نہ ات کہ آوا بے گندگ ۽
انت یا پہ دل انچو بونگ ات، آئی ۽ جان ۽ لرزگے چیر کپت ۽ دستاں سُرگے زُرت، پداهامان ۽ گون
ہماہاں کہ آئی ۽ پچا آورتگ ات انت کئی زی ات انت، سٹ ۽ کپ ۽ ناچ ۽ کوکار ۽ ات انت۔ گدسر ۽
گورگندے وارت ۽ ۽ تڑہت ۽ کپت۔

آپاد آہت، گون نزوریں ۽ دم برنگ ایں کونڈان وت ۽ گرینان ۽ کرت ۽ شُت۔ مروچی آرا
یک جتا نیں مارشتے ۽ گون جنگ ات کہ چد ۽ پیسر آئی ۽ کدی نہ مار اتگ ات۔ سر ۽ چرگ ۽
ات، ابک ۽ گل ات، آئی ۽ نہ ایوک استیفا دیست بلکیں وتی ٹولی ۽ آدگہ ہمیل ۽ بیلی اول دیست انت
کہ گون مستریناں ناچ ۽ ات انت۔ کنٹا ۽ یک برے پداناچ کرت۔ گونڈوان بہ گرداں پیریناں،
بازار ۽ ہمک مردم ۽ سچھیں روج ناچ کرت۔ آہاناں ۽ ڈہلیاں اگاں پدما نے ڈہل ۽ ناچ داشت، گڑاپہ
نان ۽ آپ ۽ ورگ ۽ ناں، بلکیں پے ہاترا کہ میں وتی دم ۽ بالا کنیں۔ ڈہل داں ہما و ہد ۽ ہم دزی بمسگ ۽
ات انت داں کنٹاشپ ۽ واب کپتگ ات۔

میرٹھ ۽ دومی روج ۽ بندت پیشیم ۽ گون نامدار، مزن مر میں معتبرانی روانک ۽ بوت۔ روانک ۽
دیم ۽ ارافنگ، الیمامو، سر پدی ایں کارگشاد، شکاری، مل ۽ ہما مردم ات انت کہ معتبرانی دیوان ۽
آہانی شتریں کار پدانی سوب ۽ ماں گوستگ ایں میرٹھ ۽ نامینگ بوتگ ات انت۔ ہر یکے دومی ۽ پشت ۽
سوت ۽ نازینک جنان پیداک ات انت ۽ سازندہ چہ بازار ۽ ڈن راہ شونی کنگ ۽ آرگ ۽ ات انت
اش۔ وہدے آہاں وتی دیم گون مسافرانی درچک ۽ دات، کنٹا ۽ آئی ۽ ٹولی تیک ۽ دیم ۽ شُت، وتی جند ۽
ٹولی ۽ روانکے کش ات اش، برے مسترینانی دیم ۽ برے پشت ۽ سر اش جہل کرت ۽ بچکند ات ۽
سلامانی جواب گردینت ۽ سازگرانی ساز ۽ ردہم ۽ زوت زوت گام جنان ات انت۔ آہاں نامینگ ایں
مردمانی گیگانی کرت انت۔ وہدے کنٹا ۽ واری آہت آئی ملان ۽ شُت، پہ دابے پاداں چست کنان
ات ۽ وت ۽ چہ آدگراں پُرا زشت لیکگ ۽ ات۔ چہ مسترینانی نیام ۽ گوزگ ۽ وہد ۽ آئی ۽ اومرو ۽ ہٹا ۽
چم پھائی کپت انت آزانگ ۽ ات کہ آئی ۽ مات ۽ پت پہ وتی پچ ۽ پھر بندگ ۽ انت۔ ہمک شپ گون

ڈہل ۽ توار ۽ وپت ۽ ہمک سہب گوں ڈہل ۽ توار ۽ پادا آہت۔ ہمک روچ وڑوڑیں گشتی ساز گر آہت
 آنت، قرآن وان آہت آنت، اگال بخشتا تک این دار ۽ ڈہل ۽ ناچاں آہانی دل وش کرت انت گڑا کمیں
 دیر ۽ جل ات آنت ۽ دومی بازار ۽ نیمگ ۽ روگ ۽ پیسر کمیں گیشتر ساز اش جت۔

وہدے کہ قصہ گش ۽ داستان گش آہت آنت، داں بازار ۽ مردم تک ۽ ٹک بوت آنت ۽ باو باب
 ۽ چیر ۽ نشت آنت ۽ بادشاہ ۽ آہانی خاندانی ٹکانی، سرچاری، مزین جنکانی ۽ گوستگیں کوہنیں دور ۽ بامردانی
 قصہ اش گوش داشت، اگال مذہبی داستان گشے بوت انت گڑا گوشت ۽ اللہ ہما وہد ۽ وش بیت اگال
 ما آئی ۽ راہ ۽ راہ بند ۽ یلہ مہ دینیں۔ یک طوطی الہانیں پہلوانے ۽ گھانا، سنگھائی ۽ کوہنیں مالی ۽ گوستگیں
 شان ۽ شوکت ۽ شعر پ گال کرت آنت۔ وہدے آئی ۽ سوت بلاس کت گڑا بازار ۽ بازیں مردے ۽ آرا
 چہ وتی کیسگ ۽ زردات کہ آہانی گڈ کاں بنیت ۽ آہانی پیریں پت ۽ پیروکاں بہنا زین ایت۔

بازار ۽ جنیں آدمانی چل چہ وڑوڑیں وراکاں دپ ماں دپ ۽ پہر کسی خدمت ۽ ساڑی ات۔ چہ
 بازار ۽ گوزوک ۽ دمانے جلوک، ہرکس ۽ راو رگ ۽ صلاح اش جت۔ کنتا ۽ آئی ٹولی ۽ چہ لہڑا تگیں
 گوشت ۽ بزنج ۽ وتی لاپ ٹیسک کرتگ ات آنت۔ بلکیں بریانیں گوشت، پس ۽ مرگ ۽ شکار
 کتگیں دولتانی گوشت بے کساں ات۔ اے ورنہ این جنکانی خاص این ذمہ داری ات کہ باچکہ ۽ چہ
 زیل زیل ۽ نیوگاں پُر بہ کن انت۔

اگال آوتی لاپاں مان چنگ ۽ مہ بوتین ات آنت، گڑا بچک پہ درآمدیں مسافرانی چارگ ۽
 تنک ۽ مسافرانی درچک ۽ حد ۽ شت آنت۔ چہ آہاں لہتیں شپ ۽ جل ات آنت ۽ گیشتریناں کمیں جل
 ات، دم بالارت ۽ آدگہ بازارانی میڑہ ۽ بہرزورگ ۽ رہادگ بوت آنت۔ سینگالی سیلانی گوں رنگ
 رنگی این پچاں ۽ جزاں آہت آنت۔ نانیجیر یا سیاں کولاء ۽ توم ۽ گونی بد ۽ ات آنت ۽ آہانی شتری ۽ مزن ۽
 کسانے آہانی نہاد گیشٹینت۔ سوداگر چہ بولونگ ۽ گوں واد ۽ دکال ۽ پریں بوجیاں آہت آنت ۽ پہ
 انڈیگو، موم، سل ۽ پوست ۽ بینگ ۽ بدل اش کرت آنت۔ نیو بوٹو ۽ جندلمن گراس ۽ روٹگانی کسان این
 لوٹکے پہ پیسہ ۽ نہاد ۽ بے ۽ شمر ۽ ات کہ چرائی ۽ دنٹانی مالگ ۽ دپ ۽ وشیں بوکرت ۽ دم سبک بوت۔

بے دین این سوداگر زوت زوت چہ جیوفرے ۽ گوست آنت، پرچا کہ آہانی تمباک، مشک ۽
 ناس ۽ بئیر پہ کافران ات آنت۔ پرچا کہ ماندینک ۽ مسلماناں نہ شراب وارت ۽ نئے کہ تمباک اش کش
 ات۔ ہما کہ برے برے جل اتنت، جہد اش کرت زوت مستریں بازاراں بہ روانت۔ ہے پیم ۽

جیوفرے ۽ بازار ۽ بازیں ورنہ یے آدگہ بازارانی میڑہ ۽ شت ۽ انت۔ چہ پیٹگ ۽ ڈن گوں آہانی گندگ ۽ کنٹا ۽ سنگت دمانے آہانی کش ۽ تنک ۽ شت ۽ انت گوں داں کہ بہ زان انت باریں آئی سرے باچکہ ۽ راچے مان۔ گیشترایشانی توک ۽ پُچ ۽ کسان کسانیں ٹیکی ۽ ٹکاری ات انت کہ آہاں پہ وتی راہ ۽ سرانی سنگتاں گون ات انت، یوتی بازار ۽ واتر بوگ ۽ وہد ۽ آہانی سنگتاں آہاناں داگ ات انت۔

گڑا مردماں چاپ جت وہدے پیریں مردم چم پلپھیناں گوں بے دنتان این دپ ۽ پڑ ۽ کندگے ۽ گس دپ ۽ روج ۽ سرے آہت انت۔ پدا پہلوان ۽ یک یک ۽ مردم گوشت انت کہ ہر وہد ۽ آئی خدمت آہاناں درکار بوت گڑا یک ڈہلے ۽ کلوہ یے، یا شریں صلاے آراہادمان ۽ جیوفرے ۽ بازار ۽ کارایت۔ تری آجنازہ ۽ پرس ۽ موتک ۽ نازینکے بہ ہیٹ، سور ۽ وش ۽ شاد ہانی سوت بہ بنت یادگہ درگتے ۽ آلم ۽ کنیت ۽ پدا آدگہ بازار ۽ نیمگ ۽ راہ گپت۔

رون ۽ شاد ہی مراگش ۽ ششمی نیمرچ ات۔ ڈہل ۽ عجیبیں توارے جیوفرے ۽ پرشت۔ ڈہل ۽ سرے داٹگیں زاء بدانی ہش کنگ ۽، کنٹا زوت زوت باؤ باب درچک ۽ نزیک ۽ اوشتا تگیں مردمانی گورے شت۔ ڈہل ۽ توارن زیک آہان ات ۽ زور آوریں ملانی پاد تراپاں دیک ۽ ات کہ باید انت آہانی نامانی ہش کنگ ۽ گوں جیوفرے ۽ مل ۽ سزپ انت ۽ وت ۽ راچیر بہ دی انت۔ ہما وہد ۽ وہدے مردمماں جیوفرے ۽ بازار ۽ ڈہل ۽ جواب ہش کت چگل ۽ کوکار ۽ لگ ات انت کہ ہوڑیں در آمد اگاں دگہ ناں گڑا وتی دست ۽ پاد ۽ پروشگ ۽ یادزشتگ این دست ۽ پاداں واتر بنت۔

بازار ۽ مردم بند مرطجاہ ۽ شت انت۔ جیوفرے ۽ ملاں وتی ڈلا (Dala) پوشت انت۔ ڈلا ہانی مگون ۽ پہنہاد ۽ پک ۽ تاب داٹگیں کڑی بستگ ات۔ ملاں وت ۽ را باؤ باب ۽ چپتگ این تاک ۽ پڑ ۽ لگشکانیں موش مالت۔ چہ مردمانی کوکار ۽ جا کاں سہیگ بوت انت کہ مل آہتگ ۽ سر بوتگ انت۔ دیہہ بالادیں در آمد میں ملاں مردمانی مچی ۽ نیمگ ۽ کمیں اول نہ چارات۔ ڈہلیانی پشت ۽ گون ات انت، تچک ۽ بند مرطجاہ ۽ شت انت۔ وتی ڈلا اش پیسر ۽ پر کرتگ ات انت۔ یکے ۽ دومی ۽ را لگشکان این موش مالت اش۔ وہدے جیوفرے ۽ مل ڈہلیانی پشت ۽ ظاہر بوت انت گڑا مچ بوتگ این مردمماں انچوسک ۽ کوکار ۽ جاک کرت کہ ہر دو نیمگ ۽ ڈہلیاں آپہ زور حاموش کرت انت۔

پدا ہر دو نیمگ ۽ ڈہل گپ ۽ لگ ات انت ”تیار“ چہ ڈرمن ۽ ڈہلی ۽ ڈر مینت۔ دوئیں مل کونڈانی سر ۽ نشت انت۔ دیم پہ دیم یکے دومی ۽ راچارات اش۔ ”یک دومی ۽ بہ گرات! یکے دومی ۽ بہ

گرات!، حکم بوت۔ دوئیں ملاں یکے دومی ء را کبند کنگ ء ہاترا پیٹشی ء پیم ء گردوکائی چری وارت۔ نوں ڈہلیاں سٹ جت ء چاروکائی اے دیم ء آدم ء گشت آنت ء ہر ڈہلی ء پت ء پیروکی باج بریں ملانی نام ڈہل ء سر ء دزمینت انت کہ آہانی ارواہ آہاناں چارگ ء ات آنت۔

مل یکے دومی ء کبند کنگ ء، حیلہ کنگ ء اُرش ء اتنت۔ گدسر ء یکے دومی ء را گپت اش، بند مرگ بندات بوت۔ دوئیں زور جنگ ء ات آنت چہ آہانی پادانی چیر ء دزے چست بوت، دز ء آہاناں چہ چاروکاں اندیم کت۔ آنگری ء پاد ء لکشگ بے نہ ات۔ برز ء چست کنگ ء دل پہ لاپ بُن ء جنگ ء کنگی ات۔ گوں ہمک چست کنگ ء جنگ ء اولی بر ء جیوفرے ء مل ء چست کرت ء جت ء دومی بر ء جیوفرے ء مل ء پرش وارت۔ مردمانی مچی چہ وتی جاگہ ء سٹ ات، کوکار ء کینزگ ء لگ ات۔ پدا یک ڈہلی یے ء کٹوک ء نام ڈہل ء سر ء دزمینت۔ چاروکائی پشتی نیمگ ء کنا ء آئی سنگت وت ماں وت ء بند مرگ ء ات آنت۔

مقابلہ جیوفرے ء ملاں یک چست کنگ ء زمین ء چندگ ء کٹ ات۔ کٹوک نوک کوش بوتگیں گوک ء کانٹ ء گوشت ء داد بخشا ہگ بوت آنت۔ ء دگہ بلاہیں گوشتے پہ بریان کنگ ء اشکراں جت اش ء پرش واریں دلیریں مل ہم آہاں گوں وت ء وردن ورگ ء سلاہ جت انت۔ آمردماں آوک این مہمانی زور ء طاقت ساٹرات آنت۔ جنیں چکاں آہانی پاد ء دستاناں کسانیں ٹلینگوک بست۔ ورگ ء وہد ء جیوفرے ء سسی ٹولی ء بچکاں بند مرگاہ ء سہرچک این پلک رپت آنت ء جاگہ صاف کرت ء پے سیور و باء ہاتر ء تیار اش کرت۔

گریں روچ دیم پہ بڈگ ء روگ ء ات۔ مردم یک رندے پدا بند مرگاہ ء آہت ء اوشنات آنت۔ اے بری سہمیناں وتی شتر تریں بیچ پر ات آنت۔ ڈہل ء توار ء پڑدر ء ملاں سٹ جت ء بند مرگاہ ء پترت آنت، پادانی سر ء سرز و نڈان نشنگ ات آنت ء چپت جنگ ء ات آنت۔ چہ سٹ ء چپت ء سوب ء آہانی جان ء گوشت تلیمبگ ء ات آنت ء کسانیں ٹلینگوک ٹلینگک ء ات آنت۔ مردماں آہانی زور آوری ء توصیف کرت۔ ڈہلانی توار و دات آنت اے بری جنیں زہگ بند مرگاہ ء پترت آنت۔ مردمانی چاپانی توار ء نیام ء آج کنان ملانی دیم ء گشت آنت۔ پدا ڈہلیاں وتی ڈہلانی ردہم تیز تر کرت آنت ء جنیں زہگاں دہمال کت۔

چہ یک جنکے ء رند دومی، ژند، ہید ء میچر وتی رنگی این ٹیکو گشان زمین ء سر ء چگل دات آنت اٹران ء

کپان یک یک ءچہ بند مرط جاہ ء ڈن ء در آہت اُنت۔ دُرینانی چم ٹیکو ء سک ات اُنت باریں سور ء عمر ء
 رتگیں کسے ٹیکو ء چست کنت۔ اے کار ہے جنین زہگ ء داد لیکگ بوت انت۔ ٹیکو ء چست کنگ ء
 مول ء مراد ایش ات کہ ٹیکو چست کنوک زوت جنک ء پت بیگ ء روت۔ گوں پس ء گوکاں آروس ء
 زر ء مالان گیشین ایت۔ پے اے جمرانی سر پد بونگ ء کنتا ء آئی سنگت سک کسان ات اُنت۔ آہانی
 خیال ء وشی ء نوبت نوں کُٹ ات ء ہلاس بوت اُنت ء نوں گوں وتی ہیرانپاں گوازی ء ات اُنت۔ ہما
 و ہد ء مردماں زنڈیں ساہ یے کش ات و ہدے چہ مہمانیں ملاں یکے ء ٹیکو چت ء زرت۔ اے بلا ہیں
 گے ات۔ بلتے وشی یے ات۔ بلتے اے وش بختیں جنین زہگ کیلیں نہ ات کہ چہ بازار ء ڈن آئی ء سور
 بونگ ء ات۔

رون ء شادی مراگش ء گڈی روج ء سہب ء سمر ء مہلہ، چہ مودگ ء زار ء پریاتاں کنٹا ء چم چہ پریں واب ء پیچ بوتان۔ ڈنڈیکوے گور ء کرت ء پے تگ ڈن ء در آہت، چہ ترس ء لاپ ء روت ءے گورگ ء اتان۔ نزیک ء بازین گڈ کانی دیم ء کساس نیم درزن مردم چیمال جنگ، کوکار ء جاک ء ات آنت ء چونیونی ء سٹ ء کپ ء ات آنت۔ تڑپناکیں نیزگ اش دست ء ات ء وتی دپ ء دیم اش بیم ناک ء ترسناکیں دپونکہ ء پشت ء چیراش داتگ ات۔ گوں ٹلیں ایں پاگ ء تاک ء درچک ء گچل ء پیچ ء جر ان ات آنت۔ کنٹا گوں درگڑ اتگ ایں چماں چارگ ء ات یک مردے گڑمان بندان ہمک گڈک ء تہا پترت ء سیمی ٹولی ء لپرزوکیں گونڈوے بانزلاں گپت ء گڑینان ء ڈن ء درے کرت۔

آئی ء دومی ٹولی ء بیل ء ہمبل اوں چوہائی ء پیم ء دل ترک ات آنت ء یکجا گے مچ بوہگ ء ات آنت۔ کنٹا ء پے ترس ء لرز ء گوں گڑ اتگ ایں چماں یک گڈکے ء کنڈے ء سرکش ات۔ آئی ء دیست سیمی ٹولی ء ہمک بچک ء سرگ اسپتیں پیلکے ء مان پوشگ بوتگ۔ یک دپونکہ ایں مردے ء چم پراہاں کپت۔ نیزگ ء چنڈیناں، ء ترسناکیں توارکشاں چارو، کنٹا، استیفا ء ایدگ بچکانی ڈمب ء کپت۔ تاں دور آہانی رند ء نہ کپت۔ زوت وتی پادے داشت آنت ء پداپیلک مان پوش اتگ ایں ایں بچکانی نیمگ ء شت۔ بچک شنگ ء شانگ بوت آنت، بلنے ترسے آہانی جان ء پترتگ ات آدر ہینگ ء ات آنت۔ وہدے بازار ء سیمی ٹولی ء بچک یکجا کنگ بوت آنت گڑ پدا آہاناں غلامانی دست ء دات اش۔ غلاماں آہاناں دست ء گپت ء یک ء یک ء چہ بیٹگ ء پیل ء گس دپی ء ڈن در کرت۔

کنٹا ء پیسر ء ہش کتگ ات ء سوگہہ ات کہ مستریں بچکاں پے مرد کپگ ء ہیل کاری ء چہ جیوفرے ء دور دکہ چیریں جاگے ء بر آنت بلے اے آئی گمان ء نہ ات کہ چوش کنگ بیت ء سیمی ٹولی ء ہیل گروکانی روگ ء پد سہمیں بازار ء انجیں ابیتکی یے مان شانت کہ داں آوکیں لہتیں روچاں کنٹا ء آئی ء ٹولی ء بیل ء سنگتاں ابید چہ اے ترسناکیں ویل ء ہیل کاری ء وہدے ترسناکیں ء چیریں جہراں چہ ابید دکہ پیچ بنگپ ء سمر ء گپ ء تران نہ کرت۔ سہب ء سمر ء دربر جاہ ء آرائنگ ء گپانی سمر ء دلگوش گور نہ کنگ ء قرآنی آیاتانی یات نہ کنگ ء سمر ء شرٹ لٹ اش وارت۔ چہ وانگ ء رند، گوں پساں جنگل ء روگ ء وہدے آئی سنگت جہد ء ات آنت کہ ہما جاور حال کہ آہاں دیتگ ات آنت ء پے ارزانی شوشگ نہ بنت

آہینگ ءِ وتی حیال ءِ گورمہ کن آنت ... پرچا کہ بوت کنت دومی لاٹ ءِ بچک آہانی جند بہ بنت۔ آہانی دستاں گراں، گر کنان، ژپان ءِ لگت جنان چہ بازار ءِ دروازگ ءِ ڈن بہ بر آنت۔

آہاں ہش کنتگ ات آہانی پر گردگ ءِ آہگ ءِ دوا زندہ پڑیں نوک گوزریت۔ بلئے آودہ ءِ آ مردین بنت ءِ کابنت۔ کنتا گوشتگ ءِ ات کسے ءِ آرا گوشتگ ہما بچک کہ پہ ہیل کاری ءِ برگ بنت اودا ہمک روج آہاناں لٹ ءِ چوپ کن آنت۔ دگہ یک بچکے کہ نام ءِے کراموات گوشتگ ءِ ات آہاناں جنگلی جناورانی شکار پر مابنت۔ استیفاء گوشت لنجیں شپ ءِ تہاری ءِ آہاں جنگل ءِ یلہ دینت ءِ گش آنت اش وتی راہ ءِ وت در بہ گج آنت۔ بلئے چہ درستاں گیش بیم ناک ایں جبر کہ کس ءِ آئی ءِ بابت ءِ لہزے نہ کش اتگ ات ءِ کنتاء راسک پریشان ءِ مونجائے کرتگ ات ءِ وت ءِ راوت تسلاہ یے دات، ایش ات کہ مرد کپک ءِ ہیل کاری ءِ ودہ ءِ آہانی اعضا بہرے بڑ آنت۔

ساعتے ءِ رند، ہیل کاری ءِ بابت ءِ آہاناں ہر چینکس گیشتر گپ جت، ہیل کاری پر اہاں امینکس تزسناک بوان بوت۔ پدا آہاں اے بابت ءِ گپ جنگ ءِ جند یلہ دات۔ ہر کس وتی ترس ءِ وتی باتن ءِ چیر دیگ ءِ ات۔ آہاں اے پدر کنگ نہ لوٹ ات کہ آگور آنت۔

نوں کنتا ءِ آئی ءِ ہمراہ چہ اولی روج ءِ پس چارینگ ءِ گہتر ات آنت۔ بلئے انگت آہاناں باز سر پدی گرگی ات۔ سہبانی سر ءِ پر اہاں گراں تریں کارڈنگانی گر ءِ دار ات کہ بڑاں پر رہت آنت ءِ تز اس اش دات آنت۔

ودہے بچک ءِ کچکاں شیوار کرت، پساں وت ءِ را چند ات ڈنگ اش بال دات آنت ءِ وتی لٹکاناں سر بیناناں راہ گپت آنت۔ بلئے چہ نیم روج ءِ ساری، شیر گرم ءِ ودہ گرمی ءِ مان شانت، گرا ڈنگاں وت ءِ راسارت ایں جاگہاں چیر دات۔ گرا دل سوکی ایں پس دحم ءِ چرگ ءِ لگ ات آنت ءِ بچک گوں وت ءِ مشکول بوت آنت۔

نوں آگوں وتی اشکراکی ءِ تیر کماناں کہ آہانی پتاں آہاناں دومی ٹولی ءِ جاگہہ ءِ گرگ ءِ ودہ ءِ داتگ ات آنت ءِ آنوں کمیں ٹک تیر بوتگ ات آنت، داں دیراں کر گوشتگ، ادرک، مُشک، گرمی ءِ دگہ کسانیں ساہد رانی شکار اش کرت۔ آہاں ہرچی دیست جت آنت اش۔ یک روچے آہاں بلانیں مرگے شکار کرت کہ کنتاء راچہ وتی کدو ءِ دوردارگ ءِ ہا ترا وتی بانزلاں انچوز مین ءِ سر ءِ گز بیناں ات تو گشت زاناں ٹپی انت۔ نیم روج ءِ بچکاں وتی شکارانی پوست جت ءِ پٹ ءِ رُوس کرت آنت، واد اش پر رہت آنت، آچے روک کرت ءِ پتک ءِ وار ات آنت اش۔

نوں جنگل ۽ ہمک روج چہ گوستگ این روج ۽ گیش گرم بوہان ات انت۔ ڈنگ جنیں میکساں
پس کسائیں ساعتے ۽ پدیلہ دات ۽ ٹپ ات انت، پساں وتی سر و شک جت انت ۽ حشک ۽ زرد
تڑاتگ این کاہانی چیر ۽ پشت کپتگ این سبزیں ٹال اش وارت انت۔ آئی ۽ بیل ۽ ہمبل چہ گرم ۽
سہیگ نہ ات انت۔ چہ ہیداں میچر ۽ تڑپاں آہاں روج ۽ سر ۽ انچوتہت ۽ لیب ۽ گوازی کرت تو گوشت
زاناں اے آہانی زند ۽ وش تریں روج ات۔ وردن ورگ ۽ رند گوں سیریں لاپ ۽ بند مڑات انت،
یکے دومی ۽ راپونز کی اش دات ۽ تہت انت، آہانی کوکاراں سبھیں جنگل سر ۽ زرتگ ات۔ واری واری ۽
سر ۽ پس اش چار ات انت۔ جنگی لیب ۽ گوازی ۽ آہاناں یکے دومی ۽ بنگوچ ۽ جمپ کرتگیں کاہ دان
ہما و ہد ۽ پلٹ ۽ نیزگ جت ۽ چپت انت داں یکے ۽ مشتے کاہ پے سلاہ ۽ نشانی دست ۽ مہ کرت انت۔ پدا
آہاں وتی پادا ناں ہلار کرتگ این کرگو شک ۽ سگند انک لگاشت ۽ وتی سر مچاری ۽ جبرگ توست انت
۔ آہاں چہ بلکانی جنگ این قصہاں ہش کتگ ات کہ حقیں جنگلواں گورگ ۽ سگند انک کارمرز کرتگ۔
برے برے کنٹا ۽ آئی ۽ ہماہاں وتی وفاداریں ”وولو“ کچک زرت ۽ گشت انت۔ چہ صداں سال
ساری ماندیکا نیاں وولو کچک داشنگ ۽ ات انت۔ اے کچک چہ وتی شکاری رپک ۽ وفاداری ۽
تیوگیں افریقہ ۽ نامدار ات انت۔ شپ ۽ تہاری ۽ چہ پتارانی دپ ۽ وولو کچکانی رکیننگ این پس ۽
اولاک حسابی نہ ات انت۔ بلتے شکاری لیب ۽ گوازیں پتار ۽ شکار کنٹا ۽ آئی ۽ سنگتانی دل تب
این لیباں ہوار ات۔ روج ۽ پیلوشتگ این کاہانی سر ۽ لاپ کش کنگ ۽ آہانی حیالی شکار لدیگ، فیل،
پلنگ ۽ نر مزار ات انت۔

اگاں برے برے یکے کاہ ۽ سارت این ساہگ پٹوک این بزے ۽ درگیجگ ۽ بہ شنیں گڑاوت ۽ را
چہ آدگ سنگتاں سکت گستاے مار ات۔ باز براں گوں کنٹا ۽ جند ۽ انچوش بوتگ ات، گڑا آئی ۽ زوت
زوت پس سردات ۽ مچ کت انت ۽ وت ۽ را استیفاء ۽ گور ۽ سر کرت۔ بلتے دیر نہ گوست آرا ایوک ۽
تنہائی ۽ اے ساعت دوست بوہان ات انت۔ چہ تنہائی ۽ اے ساہتاں آئی ۽ وتی جند ۽ سر ۽ سکتے
رودینت کہ آوت ۽ راوت چہ ناہاراں رکینت کنت۔ اے یک کسان این آسک، پلنگ ۽ مزارے نہ
ات کہ آئی ۽ آگہہ این چماں واب ۽ دیستگ ات، بلکیں آبریں ۽ ہڑم کپتگ این گوکے ات۔

ہما کہ آپشت ۽ شنگ ات آئی ۽ ترس چاریں آتراپ ۽ پڑ شنگ ات ۽ شنگ ات۔ گپڑے شکاری
دیم دیگ بوتگ ات کہ اے بر ۽ گنوگ این جناور ۽ بہ جن انت ۽ بہ کش انت، بلتے آہاں تنہا آرا پٹی
کرتگ ات، ۽ پدا آئی ۽ شکار یاناں یک یک ۽ وتی شاہانی سر ۽ چست کرتگ ات ۽ مان بر اتگ ات

انت۔ آچوتی ٹپ ۽ ٹورانی سوب ۽ گیش خون وار بوتگ ات، پدا آکانیگر ۽ جیوفرے ۽ بازیں دہقانے کہوتی ڈگارانی سر ۽ کار ۽ ات انت جت ۽ کشت انت۔ نامداریں شکاری کنٹا جنگل ۽ جہلانکی ۽ بینگ ۽ چانگے ۽ ڈوت دیگ ۽ ات دانکہ بینگ ۽ بہ وارت ۽ وتی زور ۽ توانائی ۽ برجم بہ داریت۔ آئی ۽ گوشاں کپت چہ دور ۽ یک ڈہلے پیغام ۽ زبندی ۽ ات، کہ آبتیت ۽ وتی مرزبوم ۽ مردماں بہ پھریزیت۔ آئی ۽ اناں نہ کرت۔

آئی ۽ گوک ۽ پدانی رندگیری گوں انچوش بے تواری ۽ کرت کہ چرائی ۽ پدانی چیر پادمال بوتگ ایں حشک ایں تاکے ۽ توارے ہم نہ کرت۔ آئی ۽ سنج کار بست ۽ زانگ ۽ ات گوک کجام نیمگ ۽ روگ ۽ انت۔ پدازوت آئی ۽ گوک ۽ پددر گیتک انت، آئی ۽ دیست اے پد انچومزن ۽ بلاہ ات انت آئی وتی زند ۽ کدی اتینکس بلاہیں پد نہ دیستگ ات۔ آبوچنان ات، نہ وشیں بوہ ۽ آرداں لڈے ۽ سر کرت۔ سوہو ۽ شیواریں شکاری کنٹے ۽ گوک چم ۽ وت دیست۔ بگندے انچائیں مردمے ۽ چماں مہ دیست انت بلتے کنٹے شکاری بے ات۔ گوک برز ۽ بزیں کاشانی تہاٹپ اتگ ات۔

کمان ۽ راتیرے مان ۽ کرت۔ شست ۽ گپت، چک ات ۽، یلہ ۽ دات، تیر زراب زراب ۽ شیکان ۽ گوک ۽ رمان آہت ۽ آچہ پیسریگ ۽ گیش ترسناک بوت۔ گوک ۽ وت ۽ چنڈ بینت، جاہ سمر ات۔ تیر ۽ گوک کادلتگ ات۔ چہ گوک ۽ دو بر پادا آہگ ۽ ساری، کنٹے ۽ وت ۽ تیار کرتگ ات۔ آئی ۽ ہماوہ ۽ وتی دومی تیر جت وہدے گوک ۽ پرائی ۽ انزار کت۔ گوں تیر ۽ یلہ دیگ ۽ آئی ۽ سٹے جت ۽ وت ۽ یک کرے کرت ۽ بلائیں گوک گوں ژمپگے ۽ زمین ۽ کپت ۽ مر ت۔

کنٹا ۽ گوش کر کنوک ایں شینزارگاں چیر بوتگیں گوہ ترس ۽ درہوک ایں شکاری ڈن ۽ در کرت انت، ہما شکاری کہ گوک ۽ جنگ ۽ بے سوب بوتگ ات انت۔ آئی ۽ حکم دات انت گوک ۽ پوست ۽ بہ جن انت، کانٹان ۽ بہ گند انت ۽ بہ روانت دگہ مردم بیار انت ۽ گوک ۽ جون ۽ گران بہ کن انت ۽ جیوفرے ۽ بازار ۽ بہ برانت۔ گل ۽ شاتیں بازار ۽ مردماں سہمیں کشک ۽ سر ۽ پوست چیر گیتنگ ات دانکہ کنٹا ۽ پادحاکیں مہ بنت۔ ڈہلاں جار پڑ بینت۔ ”مڑا ہداریں کنٹے!“ گونڈواں وتی تاک ۽ شاہر بستگ ایں سرگ نر بینت انت ۽ وتی دپ اش یکے کرت ۽ کوکار ۽ لگ ات انت ۽ گور گند جنان ۽ دیم ۽ آہت انت ۽ آراپہ اے امیت ۽ دست اش جت بلکیں باند ۽ ہمانی پیمیں شکاری بہ بنت۔ گونڈواں گوک ۽ جون ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ ناچ کرت ۽ گوں ذرا حیں لٹاں شکاریانی شکار کنگ ۽ گیگانی ۽ ات انت۔

نوں چہ مچی ۽ نیام ۽ جیوفرے ۽ سیاہیں کاڑانی سروک، بلکیں گیمبیا ۽ سیاہ تر ۽ زیہد اتریں جنک پہ
کھیپے ملاناں آہت، کینٹے ۽ دیم ۽ زونڈے ۽ جت انت ۽ آراتا سے آپ ۽ دات۔ بلے آٹنگ نہ ات۔
تہناتوتی لنگک ۽ آپانی تہا بڈینت انت کہ آئی دل وش بہ بیت۔ پدا جنک ۽ گوں شادہی ارسی
ایں چماں آپ تینگ ات انت، اے پیم کنگ ۽ سجھینانی دیم ۽ وتی مہر ۽ محبت ۽ درشان کرت۔
الگاشی کنوک ایں مچی تینگ تڑان ات ۽ ... پہ پیر ۽ تاک ۽ لہمیں ۽ کر نچک ۽ چلور دیمیں اومرو ۽
بنٹا ۽ راہ ۽ گشاد کنگ ۽ ات۔ شکاری ۽ وتی مات ۽ را اشت کہ بنیت ۽ آرا بگل ۽ بہ کنت، اومرو تہنا
اوشتات ۽ چارات ۽ ۽ سرے ۽ پہ پھر مک ات۔ جیوفرے ۽ مردمانی کوکار چست بوتنت آئی ۽ نام ۽
گرگ ۽ ات انت۔ ”کینٹے! کینٹے“ کچک اوں وتی درشانی ۽ کنگ ۽ راشگ اتنت۔
اے آئی جند ۽ ولوکچک ۽ وگک انت ”کینٹے! کینٹے“۔ پریشانیں استیفا کوکار ۽ انت۔ کنتا ہما
وہد ۽ سڈ کرت وہدے دیست ۽ کہ آئی بزدگرے ۽ ڈگار ۽ مان دیگ ۽ پہ درنگ روگ ۽ ات انت۔
استیفا، آئی سنگت ۽ کچک ۽ ڈگار ۽ مان دیگ ۽ کشارانی گاجلینگ ۽ پیسر آہاں مان تڑینگ اتنت۔ کنتا
انچوش جالت ۽ پشل ات کہ داں پورہ ایں نوکے ۽ گوں پچیں چماں اے پیمیں واب ۽ نہ دیست۔

چوز گریں روج ۽ جند ۽ پیم ۽ تپس اتگ ایں بے ہوئی ۽ پنچیں دراجیں نوک بندات بوتگ ات
 انت۔ چم شانک داتاں اگول آپ ناچ ۽ ات انت۔ کسان کسانیں چیز چہ دور ۽ مزنا ۽ بلاہ ودی
 کنگ ۽ ات انت۔ کڈ کانی توک ۽ مردمانی چہ گرم ۽ ہیدے شت ۽ ہیدے آہت۔ ڈگارانی سر ۽
 دہقان کارگیش ہیداں میچل ات انت۔ پسانی پہ چارینگ ۽ برگ ۽ ساری سہب ۽ سر ۽ بنا ۽ آئی
 ۽ پاداناں کو پڑا ۽ سہریں ٹیل چرپ کرت انت۔ بلنے و ہدے پیشیم ۽ و ہدے آچہ جنگل ۽ گس ۽ آہت آئی ۽
 لٹ خشک تراگ اتاں۔ آئی ۽ پادانی دل چہ تندور ۽ پتنگ ایں زمین ۽ سوب ۽ قتل قتل ات انت۔
 چیزے بچک گوں خون شنزیں پاداں آہت انت۔ بلنے انگت چوتی پتانی بے نیون ۽ ہما جان سوچیں
 خشکیں جاہ ۽ پس اش پہ چارینگ ۽ برت انت کہ چہ بازار ۽ گیش گرم ات انت۔

روج سر ۽ بان ۽ آہتگ ات۔ بچک ۽ آہانی و لوکچک ۽ بڑ کسان ۽ تنک ایں در چکانی ساہگ ۽
 و پتنگ ات انت ۽ زور زور ۽ ساہ کشگ ۽ ات انت۔ بچکاں دم بڑتگ ات، ژند ات انت۔ کسانیں
 ساہد ارانی شکاری ۽ چگی ۽ ورگی نہ ات انت کہ آہانی ہمک روج ۽ مشکولی ات۔ آہاں ہدام نشت ۽ سکت
 ۽ گپ جت۔ نوں بڑانی چارینگ ۽ پیشی وشی پشت نہ کپتنگ ات۔ گندگ ۽ چوش نہ ات کہ ہما دار کہ
 آہاں شپ ۽ وتی باپ دیگ ۽ ہاتر ۽ چتنگ ۽ نژ آڈرتنگ ات انت نوں آہاناں کار بہ دینت۔ بلنے گوں
 روج ۽ ایر بڈگ ۽ شپ انچوسرد ۽ گیر ۽ ات انچوش کہ روج گرم ات۔ شام ۽ ۽ رند، جیوفرے ۽ مردماں
 آچ روک کرت ۽ آہانی کش ۽ نشت انت۔ اومرو ۽ عمر ۽ مردم یک کش ۽ نشتگ ۽ گپ ۽ ات انت، کمیں
 گستا چہ چراہاں مستریں مردمانی آچ روک ات۔ دگہ آچے ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ بازار ۽ زالبول ۽
 جنیں چک نشتگ ات انت۔ چارمی آچ ۽ کر ۽ پیریں زال نشتگ ۽ گوں اولی ٹولی ۽ گونڈواں قصہ جنگ
 ۽ ات انت۔

کنٹا ۽ آئی دومی کافو ۽ بچک انچوش مسست ۽ مغرور ات انت کہ گوں لوچ ۽ کوندریں لامن ۽ ٹولی
 ۽ نندگ ۽ راضی نہ ات انت۔ آہاں وتارا ہمینکس گستا داشت کہ شور ۽ چری چری کنوکیں گونڈوانی ٹولی
 ۽ بہرے زانگ مہ بنت، ہمینکس نزیک نشت انت کہ بلکانی قصہاں اول ہش کرت بہ کن انت۔
 قصہاں مروچی اوں آہانی جان ۽ پٹ پیمنوزینت انت۔ برے برے کنٹا ۽ آدگہ آسانی سر ۽ نشتگیں
 مردمانی گپانی نیمگ ۽ دلگوش گور کرت۔ بلنے آہانی ہنگ گرمی ات۔ کنٹا پیر مرد ۽ کماشاناں ہش کنگ ۽

آت، آہما ہدہء باریکاں گیر آرگ ء ات آنت کہ روچ ء برانزاں کاہ حشک ء کشار سہنگ ء پیلو شنگ
 ات آنت۔ امبری تیر ماہ اوں گرم ات بلتے اینکس ناں کہ آہانی ہوشی ء ساری ء بوتگ ات۔ کنٹا
 ء مارات پیریں مردماناں تہنا حراب ء گنگیں جاو حال گیر کاینت۔

یک روچے انا گت ء لواروتی گڈی حد اں سر بوت تو ساہ کش ات گوشے آسے ماں جان ء
 ایر کپان بوت۔ آشپ ء مردماں وتی نپادانی سر ء انجوش درہینت گوشے زاناں گوہر آہانی
 ہڈاں ایر کپتگ۔ سہب ء سر ء مردم ہیداں پہک کنگ ء ات آنت ء پوزردم کشگ ء ات آنت۔ ہما
 پیشیم ء ہرمٹان (Harmattan) گوات ء کشگ بندات کرت۔ اے سکا نیں گواتے نہ ات ء
 نئے کہ لوڑ ء دزے ات۔ اے دو نیں سلگ بوت ات بلتے اے گوات ء کہ دز ء مچ ء حشک
 ات۔ شپ ء روچ، کساس پانزدہ روچ ء یک کش ء کش ات ء۔ ہرمٹان ء یک پیم ء دارگ ء
 ندان ندان ء جیوفرے ء بازار ء مردمانی رگ ء بند شل کرت ات۔ چہ ساری ء نسبت ء پت ء ماتاں
 وتی زہگ گیش ہگل ء ہوگل کرت ات ء بے سوب ء لٹ ء کٹ اش کرت ات۔ گونڈ گونڈیں
 چیزانی سر ء مانڈیکانی گور ء دپ جنگی یے ء گواہ نہ کت۔ بلتے اے گوات ء وہد ء روچ ء چوشیں
 کسانیں ساعتے نہ گوست کہ جگا ء کوکارمہ بوتیں۔ حاصل اومرو ء بنا ء عمر ء مرد ء جنانی نیام ء گوں ماتانی
 گڈ کانی پترگ ء پدا ہمدان ء بہ چارات انت مردم دروازگانی دپ ء مچ ات آنت ء نظارہ چارگ ء
 ات آنت۔ دمانے ء رند کوکار ء جگا ء توار برز تر بوت، پدا دروازگانی دپ ء گدوچی باچکہ، لوہی، تالک
 ، تاس ء گد ء پچ چوتر وگل ء رتک انت۔ زال ء تڑو ء مال ء مدی بد جت ات ء چولوڑ ء مات ء گڈک ء
 پترت آنت۔

کساس دونوک ء رند، پہ انا گتی ہرمٹان ء کشگ بندات کرتگ ات ء انا گتی گوات بند بوت۔
 روچے ء کم تر دمانے ء گوات تزہت ء کپت۔ آزمان صاف بوت۔ زہری ء قہری ہلاس بوت ات،
 پہلی لوٹگ بوت۔ ٹیکی ٹکاری دیگ بندات بوت ء یک دومی ء راوش اش کرت۔ تیر ماہ ء ذرا حبیں
 پچیں نوکانی تہنا نیم گوستگ ات۔ انبار جاہ انگت چہ وردناں پرات ات بلتے ماتاں کمیں کساس ء
 وردن اڈکت۔ پرچا کہ کسے دل ء ورگ نہ کش ات، اداداں کہ جو پچی ایں گونڈوانی اوں دل نہ
 آہت۔ گرمی ء آہانی زور ء زکت ہلاس کرتگ ات، مردماں کم گپ جت ء تہنا کار اش کرت کہ آہاناں
 الم ء کنگی ات آنت۔

بازار ء اولاکانی بزیں پوست چہ گڑ اتگ ایں ریشاں تل ات آنت ء مگسک ڈنگاں ریشانی

تہا ہیک کت۔ لاگریں مرغاں کہ ندام بازار ۽ تنک ۽ کٹراسک ات، گنگ ۽ بے گویاک، حا کانی سر ۽
 وپنگ ات انت ۽ وت ۽ راتا پگ ۽ ات انت ۽ سُنٹ اش پچ ات انت۔ برے برے شادی گنگد
 بوت انت یا آبانی توار اتک، پرچا کہ آمزنیں کچے ۽ جنگل ۽ زیہار ۽ بزیں ساہگاں رفتگ ات انت۔
 کنتا ۽ اسپاناں دیست کہ گرمی ۽ کم چرگ ۽ ات انت ۽ روج ۽ روج سرگنو کو ۽ لاگر بوان ات انت۔

چہ چیزے ۽ سوب ۽... بوت کنت گرمی ۽ سوب ۽، یانوں وت رُستگ ۽ مزن ات انت... کنتا ۽
 آئی ۽ شپانکیں ہمراہ کہ چہ شش نوکاں ہواری ۽ پس چارینگ ۽ ات انت، بلتے نون ہر کس ۽ راوتی
 گونڈیں رنگ گون ات ۽ ایوک ۽ جنگل ۽ روگ ۽ ات۔ اے کار چہ کنتا ۽ مارگ ۽ لہتیں روج ساری
 بونگ ۽ ات، چد ۽ پیسیر آکدی چہ مردماں داں اینکس دیر ۽ نہ سستگ ات ۽ جتانہ بوتگ ات۔ آڈور
 اوشتات ۽ بچک ۽ آبانی بڑے چار ات انت کہ روج ۽ پیلوشتگ این کاہانی سر ۽ شہار گپتگ ات
 انت۔ چہ آہاں آدم ڈگار ات انت ۽ اود ۽ دھقان ڈگاری لداں جنگ ۽ ات انت کہ رون ۽ پد رُستگ
 ات انت۔ کاہ اش کہ پہ حشک بوہگ ۽ کوت کرتگ ات انت روج ۽ سر ۽ گوشتے لڈگ ۽ ات انت
 ۽ تر پوشک دیک ۽ ات انت۔

ہیداں پہک کنان، کنتا ۽ مار ات آئی ۽ مردم مدام چہ یک جنجالے ۽ در کابنت ۽ دومی ۽ کپ
 انت۔ بے آرام ۽ گزان یا تر سناکیں جنجالاں کہ زند ۽ جند ۽ راپا دتزا پ دیک ۽ ات انت۔
 آئی ۽ سوچوکیں، گرمیں روج ۽ سارت این شپانی بابت ۽ خیال کرت کہ گون اے جنجالانی ہمراہی
 ۽ آہگی ات انت۔ آمزنیں ہو رانی سر ۽ جیڑگ ۽ ات کہ بازار ۽ راگل ۽ مین ۽ گور مے جوڑ کرت اش ۽
 پداکشک اش بڈینت انت ۽ مردم کہ مدام ہمارا ہانی سر ۽ وتی پادانی سر ۽ گشت انت بلتے ہو ۽ ود ۽
 یڈارانی سر ۽ رو ۽ آاش کرت۔ آہاں ہمیںکس ہو در کار ات ہے کساس ۽ روج ۽ روژناتی ۽ گرمی۔ بلتے
 ہو رات اگاں نیٹ ۽ اشت گورت ۽ بسی ۽ نام ۽ نہ زانت، بلتے اگاں نیٹ ۽ بد بوت پہ نادل
 سری پڑ پڑ ۽ رتک۔ اگاں بزگل پڑ در ۽ درچک چہ پل ۽ نیوگاں سر بار بوتین ات انت، گڑا آسر پد
 بوت اے ہما و ہدانت کہ گوشتگ این ہو رانی انبار کرتگ این کشارانی توشتگ کٹ ات انت ۽ گژن ۽
 دُورے بندات بیت، مردم لنگر بنت ۽ بازینے مرگ ۽ وڈالاں روت۔ چو آئی ۽ جند ۽ مدام گیر آوکیں
 وش لسانیں بلک یا نیسہ ۽۔

رون ۽ موش ۽ موسم چہ وش ترین موسماں کیلے ات... چہ آئی ۽ رندرون ۽ شادی مراکش... بلتے
 اے زوت کٹ ات۔ پدا دزا ہیں بے ہو ری ۽ دُور گوں ہر مٹان ۽ گوات ۽ کنتیت۔ بنٹا آراہگل دنت

ۛ لامن ۛ جنت... پدا آراوتی کسانیں سوک ایں برات ۛ سرء ہڑگ بوت۔ پساں سردیان ۛ میتگ ۛ پیداک ات، کنٹاء راتنی لامن ۛ عمرء ہش کتگ ایں قصہ گیر آہت ائت کہ چون آئی ۛ پت ۛ پیر وکاں ترس آماچی ۛ نہ گیک ایں جاوراں گوں زندگوازی تگ۔ ہر چینکس پشت ۛ کوہنیں دور ۛ بہ چارات ائت۔ بوت کنت آدام گوں جنجالاں پیر اتگ ات ائت۔

نوں ہر بیگاہ الیما موچہ اللہ ۛ دعاء ات کہ وتی ہوراں دیم بہ دنت ۛ پدا یک روچے، ہما و ہدء ۛ بیوفرے ۛ وشی یے ۛ جہ جت و ہدے گوات حا کاں چرینگ ۛ ات۔ اے گوات متاگ ات کہ ہور سرلیٹان ۛ پیداک ائت۔ ایندگی سہب ۛ سرء بازار ۛ مردم ڈگارانی سرء مچ بوت ائت ۛ وتی کوت کرتگ ایں کاہ اش مانداشت ائت، بزیز دوتھاں ڈگار اندیم کرت ائت۔ گرمی چہ سگک ۛ ڈن ات، بلتے انگت ہیداں میچل ایں مردم ناچ ۛ کشگی ۛ ات ائت۔ اولی ٹولی ۛ بچک اے دیم ۛ آدم تگ ۛ تاج ۛ سٹ جنگ ۛ ات ائت، ہر کس جہدء ات کہ چوں پٹ ۛ سبک بال ایں وش سختی ۛ پڑ ۛ بہ گپیت ۛ پنخگاں بہ کنت۔

دومی روچ ۛ آسبک گام ایں گوات ۛ پراں گچگ ۛ ڈگارانی سرء تالان کنگ ۛ ات ائت، آہانی ستک ات کہ چریشی ۛ زمین زور مند بیت ۛ کشار دیت ۛ گہرت بیت۔ دہقان نوں گوں وتی برد ۛ کوڈالاں ڈگارانی کل میر ۛ بنداں کشگ ۛ ات ائت، پے تومانی کشگ ۛ در ۛ دراج ایں پل کشگ ۛ ات ائت۔ اے کنٹاء زند ۛ ہفتمی توم کشان ات۔ زند پے کنٹاء موساں چہر گردینان ات۔

دوہو رگوست۔ بنٹا لاپ پد امزن ات ء کسان کسانیں گپاں بزانز گپت۔ پوتی دوایں بچکانی
لٹ ء کٹ ء اوشتا تگ ات، راست این جبرایش ات کہ پس چارینگ پہ کنٹا ء وش سختی یے ات کہ
ہمک سہب پرانی ء لہتیں ساعت ڈر کپت ء چہ مات ء رکت، بلتے و ہدے نیم روچ ء واترے کت دل
تپر کہہ ات پہ اُردلیں لامن ء کہ آئی ء پہ برات ء چچ کت نہ کرت۔ لامن پہ لٹ ء کٹ ء مزن ات بلتے
ڈن ء ایوک ء دراہگ ء در روگ ء کسان ات۔ یک روچے چہ پسانی چارینگ ء لوگ اتلگ
ات، لامن گریوگ ء ات۔ کنٹا ء چہ بنٹا ء جُست کرت، کہ لامن گومائی شت کنت، اے و ہدے کنٹا ء
گالوارسک ترندات۔ بنٹا ء پہ ہز م گوشت ”ہو“۔ اے بے وڑیں وشی ء رسگ ء لامن ء وتی شادی
درشان کرت ء کنٹا پہ وتی اے بیم این ہوڑیں کار ء ماما نگوات ء آئی ء لامن ء راگپت ء شہمات پہ
شہمات کرت، لامن ء گریت بلتے پدا چوش گلڑ نیگ ء وتی مستریں برات ء پداں کپتگ ات۔
چرے روچ ء پدنوں ہمک بیگاہ لامن پچے نیت ء لوگ ء پیڑ گاہ ء نشت کہ مستریں برات کنیت ء
آئی ء گون وت بارت گون ء ہے وڑ بوت کنٹا ء آگون وت برت گون۔ پرے ہاترا آئی ء لامن نہ برت
گون کہ آئی ء دل پرانی ء بند ات بہ گندے پرے ہاترا کہ بنٹا آرالت مہ دنت۔ کنٹا ء چوش والے
نیگ ء گمان بوہگ ء ات بولونگ ء مز نیں ششک آئی ء کستریں برات ء دروشم ء آئی ء سرین ء لچ اتگ
انت۔ بلتے پدا آئی ء دیست کہ آدگہ مستریں بچک وتی کستریں براتاں گون وت آرگ ء اتنت۔
کستریںاں یک کر ء لیب کرت، ء برے و ہدے وتی مستریں براتانی نزیںک ء نشت انت
گلڑا مستریںاں برے آکمار نہ کرت انت بلتے برے برے گوماہاں تچک ء گوازی اش کرت۔
و ہدے کنٹا ء ایدگہ مستریں در چکانی سر برے لک کپت انت کستریںاں آہانی گیگانی کرت ء و ہدے جہل ء
کپت انت مستریںاں آہانی سراہندت ء آتوازہ اش کرتنت، بلتے چہ کستریںاں اودا بونگ ء سوب ء
مستریں وشنودات انت۔

و ہدے کنٹا گون لامن ء ایوک بوتین انت گڑا آئی ء پہ ہورتی ء لامن ء راچار ات ء۔ ء توم ء
دست ء کرت ء گوشت ء اے مز نیں در چک چہ اے ہے گونڈیں توم ء دراہتگ ء رستگ ء مزن
بوتگ۔ بینگ مگسک ء گپت ء لامن ء را آئی ء ڈنگ ء پیش داشت۔ پدا مگسک ء را اے کش ء
آکش ء کرت ء لامن ء را پیش ء داشت ء گوشت ء کہ بینگ مگسک چہ بیم چہ پلاں شیرگ
زورانت ء برز برزیں در چکانی سر ء برانت ء بینگ جوڑ کن انت۔ مدان مدان ء لامن آراوڑ

وڑیں جست ء پُرس کنگ ء ات۔ ء آئی ء اے جستانی پسوپہ تمہیں بل دات۔ اے گپ آرادوست بوت کہ
لامن وتی مستریں برات ء رازانکارے لیک ایت۔ چرے گپ ء کنتاء وت ء راجہ ہشت
ہوراں کیشتر ء مارا ت، نون پرانی ء لامن جیڑ ہے نہ ات۔

اے گپ کنتاء درانہ کرتگ ات بلتے ماں باطن ء آچہ لامن ء ہے واہگد ارات کہ
آمستریں برات ء بیگاہ ء وہد ء لوگ ء واترگ ء پے شات کامی وش اتک کنت۔ یک روچے کنتا لامن ء
گون وت برگ ء ات وہدے بنٹا چکنگ ء ات۔ بنٹا مدام لامن ء راگوشٹ ”چہ وتی مستریں
بزات ادب ہیل بہ کن“۔ گوں اے گیاں ابید بنٹا کنتا لٹ دینگ ء موہ ہم یلہ نہ دات، بلتے اے
کار آئی ء کدی کدی کرت، بلتے لامن ء اے نہرے دات کہ اگاں آئی ء لیزگی کرت آرا گوں کنتا روگ
نتیل ایت، گوں اے گپ ء ہش کنگ ء لامن چٹ ادب دار بوت۔

وہدے چہ لوگ ء دراتک انت ہر دو زماں دست ات انت بلتے وہدے کنتا وتی سنگت
دست انت آئی ء لامن ء دست یلہ دات ء پے تگ وتی سنگتاں شت ء لامن آئی ء پشت ء تچان بوت۔
یک بیگاہے ء ماں لنینب ء بچکے ء لامن دکہ دات آکیت، ء کنتا ہما بچک تیلانک دات ء دور دات
”تو نہ زانے اے منی برات انت“، کنتا گریوان ء وتی برات گپت ء یک کر ء شت۔ آئی ء پے وتی
سنگت ء اے پیم کنگی نہ انت، کنتا پشومان بوت، پے بے سیت این شتے ء ء آہم آئی ء کستریں برات
لامن ء تیسینے ء۔ نون لامن ہمک کار ء کنگ ء کنتا گیگانی ء گرگ ء ات دانکہ ماں لوگ ء
اومر ء بنٹا دیم ء۔ سر ظاہر ء کنتا سگ نہ وش ات بلتے ماں باطن ء چہ پھر ء سر بلند ات۔

یک بیگاہے ء لامن ء درچک ء سر ء لککپگ ء جہد کرت بن ء کپت بلتے کنتا آرادر چک ء
سر کپگ سوج دات۔ کنتا آرابند مڑگ ء رپک سوج داتاں (دانکہ لامن ہما بچک ء بہ جنت ء وتی پھر ء
سر بلند بہ کنت کہ آراجنگ ات ء) چریشی ء ابید چہ لنگکاں شنزارگ ہیل ء دات (بلتے لامن ء
شنزارگ ء تو اسک جہل ات) ء آرا ہماتا ک ء گوشت انت گوں کہ چراہاں آبانی ماس ء چاہ
جوڑ کرت۔ آئی ء لامن ء سکن ء سیاہیں درپشوک این کرم ء بابت ء سوج دات کہ آئی ء کُشگ ء گہتر انت
آراچہ کُڈک ء ڈن در بہ کنت۔ آئی ء گوشت آبانی کُشگ شریں پالے نہ انت۔ بلتے پے
بازیں جہداں پد ہم آئی ء لامن ء سوج دات نہ کرت کہ چہ روچ ء چون وہد گوشتگ ء ہیل گرانٹ۔
”تو تنیگہ کسانے، بلتے زوتاں ہیل ء کنے“ آئی ء گوشت۔ اگاں لامن ء پے کسانیں چیزے ء
ہیل کنگ ء جان دزی کرت کنتا آرا ایوک ء گر نہ دات بہ گندے شہمات ء ہم جت ء۔ بلتے
بڑنیگ بوتگ ات ء وتی گڈے لامن ء گور ء دات ء آرا سہرہ پنت ء۔

مدان مدان ء گوں وتی بڑات ء هواری ء جیوفرے ء مزنیں عمر ء ورنہ ء مردینانی نیام ء عمر ء تپاوت
 ء اے مارشت کم تران انت، بلتے اے خیال ء آرائکا نسر کرت کہ آنتیگہ وتی مات ء کڈک ء وپنگ۔
 مستریں بچک کہ وتی مردی ہیل کاری ء واتر بوتگ ات انت کنٹا ء ہم سرواش دیست انت آش
 ہکل کرت ء جت انت اش۔ ء مزن عمر اں چوش کہ او مروء آدگہ چوت ء کستریناں ہے مارشت ء
 دینگ ء انتت کہ آہانی قدا نگت چرہاں کستر انت۔ و ہدے آجنگل ء بوتین آئی ء جیڑات کہ مردی ہیل
 کاری ء رند آوتی مات ء ہما جاہ ء مقام ء دنت کہ جنیادم اش کر زانت بلتے گوں ہنٹا ء کمیں مہروان بیت کہ
 آئی ء مات انت۔

آہاں پشومانی ء مارشت ہما و ہدے گیشتر بوت و ہدے آہانی ہم سندیں جنک کہ گورہاں لئیب اش
 کرتگ ات، آہاں ہے مارشت ء دی انت کہ آنوں بانور بوتگی انت۔ کنٹا ء چرے گپ ء بداہت
 و ہدے آئی ء خیال کرت کہ جنکانی چار دہ ہور یا کمیں گیش ہے میان ء بیت بلتے بچکانی سی ہور چریشی ء
 گیشتر ء پد ہم نوں بہ بیت۔ گو شگ ء مول ء مراد ہمیش انت کہ پہ کنٹا ء آئی ء سنگلتاں دومی کافو ء بوتگ
 پرہاں کاشالے ات۔ بیدے بریگاہ ء و ہدے کہ آڈن ء دراتک انت ء لیب اش کرت۔ و ہدے کنٹا گوں لامن
 ء ڈن ء گردگ ء درکپت آئی ء ہے گمان کرت کہ آلامن ء سفرے ء برگ ء انت چوش کہ باز و ہدے
 مستریناں وتی زہگ گوں وت برت انت گوں۔ مستر بوتگ ء سوب ء آئی ء وت ء زمہ دار لیک ات،
 پرے ہاترا کہ لامن آراز انشت ء ہنرہ ء خیال ء ات، ء لامن ء گردگ ء و ہدے جستانی دزدے گورت۔
 ”گیدی چون انت؟“

”بچار“ کنٹا ء پسودات ”ناں مردے، نئے بوجیگے چوش دور شنگ، ناں اشی ء بابت ء کسے ء
 رار استیں زانشت ہست“

”شما چہ ارفنگ ء چے وان ات؟“

کنٹا ء قرآن ء بنداتی آیت ونت انت ء لامن ء راگوشت ء ”نوں توبہ وان“ بلتے
 آما مانگوبوت۔ کنٹا ء زاننگ ات کہ انچوش بیت، بلتے آئی ء گوں پتی مہروانی ء گشت ”پریشی ء
 کمیں و ہدہ کار انت“۔

”مردم گو گو مرگاں چیاہ جننت“

”پرے ہاترا کہ منے رپتگیں آریپانی ارواہ گو گو مرگانی تہانت۔“ پدا آئی ء لامن ء رابلک
 یا نیسہ ء بابت ء گوشت آترا گیر نیت، آو ہداں تو کسان ات نئے“

”آدرچک ء سمرء کجام مرگ انت، نشنگ؟“

”شاپین انت“

”آچے وارت؟“

”مُشک، کسان این مرگ، ہے پیس میں چیز“

”اھ“

کنٹاء ء وت کدی ہم نزاننگ ات کہ آچنوزا ننگار انت --- بلئے کدی کدی لامن ء
انجیں جست کرت کہ آہانی پسو آئی ء گورء نیست اتاں، چوش کہ
”روچ بُن گپتگ؟“

”دیدگ این پس منے کرء چیانہ وسپ ایت گوں“

اے وداں آئی ء بے سرء پادیں گپ جت ء حاموش بوت چوش کہ اومر و آہانی جستانی پسہانی
دیگ ء بوتگ ات۔ پدالامن حاموش بوتگ ات۔ اے مانڈیک چا گردء دودآت اگاں کسے گپ جنگ
نلوٹیت گڑا گورائی ء گپ جنگ مہ بیت۔ کدی کنٹاء وت ء رامان دورسریں حیا لے ء ہڈینت یاہنگ
ئے تاب دات۔ اے ساعتان لامن حاموش بوتگ ات ء وداں کنٹا پادا تنگ ات اہم پادا تنگ
ات۔ کنٹاء جم ء دوچم کرت ء لامن ء جست کرتگ این سوالانی پسوئے چہ اومر ء بنٹاء جست ء گپت
انت۔ بلئے آہاں بہ نہ گوشت ء کہ آانچوش جست چیا کنگ ء انت۔ بلئے آدواں پہ سدکی زانگ ء
انتن۔ آہاں ہے ظاہر کرت کہ لامن ء حیاں داری ء سوب ء آکنٹاء مستر لیکگ ء انت۔ نوں پہ کسان
این کاریرانی ء آبنٹاء دیم ء لامن ء راہکل کنگ ء، اگاں آئی ء مات ء گپ نہ زرت، گڑا آئی ء جنگ ء
ہم چک ء پدنہ بوت۔ اے وداں بنٹاء وت ء راہ زورنادلگوش کرت۔

نووں لامن وتی مستریں برات ء مات ء سوجاں ابید کسان کسان این کاراں کنگ ء
ات۔ ء اومر ء بنٹا کنٹاء آورتگ این لامن ء جستانی پسہاں پہ حب دیگ ء ات انت۔

”پس ء کڈک ء چیر گچ چیا سہر انت؟، ولّ و سہر نہ انت“

”بنٹاء آرا گوشتگ ات، ”من آراچہ آدگہ دہلانی ولاں رتنگ“

”اللہ کجا انت؟“

”اللہ ہمودا انت، چموداروچ درکنیت“

”غلام جی ءِ گوش انت؟“ یک بیگا ہے ءِ لامن ءِ چه کنٹا ءِ جُست کرت۔ کنٹا ءِ گول نہ وشی چارات ءِ حاموش بوت۔ دیمتر ءِ روان ات، پُرت ءِ کپتنگ ات، کہ اے جُست چه کجالامن ءِ گوشاں کپتنگ کہ اے جست ءِ آراچوش بیوار کرتگ۔ کنٹا ءِ زانت غلام ہمانت کہ آہاں ٹوباب برانت بندی کن انت۔ مسترینانی گپ آئی گوشاں کپتنگ ات انت کہ جیوفرے ءِ بازار ءِ بازینے غلامانی واہند انت۔ بلتے آپہ حق ءِ دل زانگ ءِ نہ ات کہ غلام جی ءِ گوش انت۔ باز بر ءِ گوامانی چوش بوتگ ات، لامن ءِ جستاں آراپریشان کرتگ ات ءِ آراپرماگ ات اش کہ پٹ ءِ پول ءِ جست ءِ پد بہ کنت۔ آدگہ روج ءِ اومروپہ بنٹا ءِ نوک ایں انبارجاہ ءِ بندگ ءِ کنٹ ءِ گڈگ ءِ جنگل ءِ روگی ات، کنٹا ءِ ہمراہی ءِ واہگ درشان کُت، ءِ پت ءِ مکن نہ کُت۔ آئی داں ہماوہد ءِ کنٹا ءِ چج نہ گوشت داں آبز ءِ سارت ایں بست ءِ سر نہ بوت انت۔

کنٹا ءِ اناگت ءِ جست کرت۔ ”بابا، غلام جی ءِ گوش انت؟“ اول سر ءِ اومرو ءِ ایوک ءِ پیشکُرات، ساہتے ءِ گویاک ءِ نہ کُت۔ داں زندیں ساعتے ءِ بست ءِ گشت، یک یک ءِ نالگین ءِ کنٹ ءِ چاراتاں۔ ”غلام ءِ زانگ پرانی ءِ گزان انت کہ وت کسے غلام نہ انت“ آئی گڈسر ءِ ڈرائینت۔ وت درچنگ ایں نالگین ءِ گڈان، آئی ءِ کنٹا ءِ راگشت ءِ غلامانی گڈ کانی سریر ”نیانتنگ جونگو (Nyantang Jongo)“ ءِ گپتنگ انت ءِ آرات ایں مردمانی گڈ کانی سریر ”نیانتنگ فورو (Nyantang foro)“ گپتنگ ات۔ کنٹا سر پد بوت کہ ”نیانتنگ فور“، گڈک ءِ سریر ءِ دیگ ءِ شرتریں ”کاش“ انت۔

”بلتے غلامانی دیم ءِ باید نہ انت کسے غلام کنگ ءِ گپ ءِ بہ جنت“ اومرو ءِ کڈن کُت۔ کنٹا سوب ءِ سر پد نہ بوت، بلتے وتی سرے انجوش چندینت گوشے زاناں سر پد بوتگ ات۔ وہدے نالگین ءِ کنٹ بن ءِ کپت، اومرو ءِ آئی ءِ بز ءِ ڈڈیں کرزڈل اتاں۔ کنٹا ءِ پت وت ءِ نالگ سست ءِ زرت انت۔ آئی ءِ مارات مروچی آئی ءِ پت گپ ءِ مجلس کنگ لوٹ ایت۔ آگل ات نوں آلامن ءِ غلامانی بابت ءِ پد دل سری پوہ کُت کنت۔

”پرچاہتیں مردم غلام انت ءِ آدگہ نہ انت؟“ آئی جست کرت۔ اومرو ءِ درائینت کہ مردم وڑوڑ ءِ غلام کنگ بنت۔ بازینے چمولدیں ماسانی شکماں پیدا ک بنت... آئی ءِ چه چراہاں لہتیں ڈلگ ایں

نام گوشت کہ جیوفرے ۽ جاہ منند ات انت، ۽ کئٹاء اول آشڑی ۽ زانت آں۔ چرہاں لہتیں آئی جند ۽ ٹولی ۽ سنگتانی ماس ۽ پس ات انت۔ ”آدگہ“ اومرو ۽ گوشت ”وتی بئکی دوار جاہ ۽ گرون ۽ بے ہوری ۽ وار ۽ لنگڑ بوتگ ات انت ۽ جیوفرے ۽ اہتگ ات انت ۽ دز بندی اش کرتگ ات کہ اگاں کسے آہاں دوتیل ۽ ورگ بہ دنت آہانی زر خریدیں مولد ۽ غلام بنت۔ دگہ لہتیں... آئی ۽ جیوفرے ۽ لہتیں پیر ۽ ڈوڈانی نام گپت... کہ یک زمانگے ۽ وتی مردمانی بدواہ بوتگ انت بلئے پداپہ بے سوبی دز گیر کنگ بوتگ انت۔ ”آچوش ایں الگر نہ بوتگ انت کہ وت ۽ دست ۽ مہ دینت ۽ مرگ ۽ امباز بہ کن انت“ اومرو ۽ درائینت۔

آئی ۽ کئٹ ۽ راہماچ ۽ گڈ ات کہ سلامت ایں مردے آئی ۽ بڈ ۽ کت بہ کنت۔ آئی ۽ ہر چینکس ۽ نام گپتگ ات آدزہ اغلام ات انت۔ آئی ۽ گوشت، ”بلئے اے مڑا ہدار ۽ شرف مندیں مردم انت“، کئٹاء اول شرزانت ”آہانی حقانی پھریزوک مئے پت ۽ پیر کی دود ۽ ربیت انت“۔ پت ۽ گوشت۔ اومرو آراشر سر پد کرت کہ آہانی حدابنداں الم انت کہ آہاں ۽ لاپ ۽ سیر ۽ ورگ، تیچ ۽ پندنگ ۽ گس ۽ کشت ۽ کشار ۽ زمینے چنڈے بہ دی انت اش کہ نیمگی بہ کنتت ۽ بہ ورائنت۔ مولد ۽ رامرد ۽ غلام ۽ رازالے بہ دنت۔ ”بلئے درچہ ہماہاں کہ وت پریشی ۽ راضی مہ بنت“ آئی ۽ کئٹاء را گوشت... ہما کہ غلام اش کن انت پرچا کہ آوت کُشنده، دُڑ ۽ دگہ ردیں کارانی سوب ۽ تہنا ہمیشاں آہانی حدابندلٹ ۽ کٹ کرت کن انت یا سزادات کن انت، پڑ آہانی دل ۽ آہمیشی ۽ کرزانت۔

”گڑ اغلام داں ابد غلام بنت؟“ کئٹا جست کرت۔

”اتاں، بازیں غلامے چوتی کشت ۽ کشاری ۽ وازدار ۽ بہر ۽ دنت ۽ پوت ۽ چیزگے ایر کنت ۽ وتی غلامی ۽ نہاد ۽ دنت ۽ آرات کنگ بیت“ اومرو ۽ جیوفرے ۽ لہتیں ۽ نام گپت کہ وتی واہند ۽ خاندان ۽ سوراش کرتگ ات ۽ وت ۽ آرات اش کرتگ ات۔

پہ کئٹانی بڈ ۽ کنگ ۽، اومرو ۽ چہ ول ۽ سبز آجگ ایں شاہڑاناں چیلکے ریس اتنگ ات، سادے ریسٹ ۽ گوشت ۽ کہ لہتیں غلام چوتی جند ۽ واہنداں گیش سیر ۽ ازگار انت ۽ لہتیں باز نامدار بوتگ انت۔ ”سند یا ٹاچماہاں یکے“ کئٹاء درائینت۔ آئی ۽ باز گشتاں بلک ۽ قصہ گشتاں ہش کتگ اتنت آگوشتگ ات انت کہ پس ۽ پیر کی غلام کمانداراں بازیں دژمنے پروش داتگ۔

اومرو بیشکر ات ۽ سرے چنڈینت۔ آگل بوت کہ کئٹا سہی ۽ سوگہہ انت۔ پرچا کہ اومرو ۽ جند ۽ اول ہما وہد ۽ سنڈ یا ٹا ۽ بابت ۽ سر پد بوتگ ات وہدے آ کئٹا ۽ سند ۽ ات وتی چک ۽ چکاس گرگ ۽

اومروء جست کرت۔ ”سنڈ یاٹاء ماس کئے ات؟“۔ ”سوگولوں، کانیگریں زال“ کئٹاء پہ پھر درائینت۔

اومروء پچکند ات۔ ریس اتگ ایں سادئے زُرت دوئیں کئٹ ئے بست انت ء کوپگاں کت انت ئے ء راہ گپت۔ کئٹا تا نسریں راہ ء وتی پس ء پشت ء ات ء نا لگ ء ران ات۔ اومروء آرا گوشت چے وڑ ء لنگ ء منڈیں بلئے بودناک ایں کماندار ء مانڈیکا آجو کُرت۔ آئی ء وتی اُرد ء بُن ہشت چہ ہما جستگ ایں غلاماں ایر کر تگ ات کہ لچ ء مین ء دگہ پہمیان ایں جاگہاں چیر ات انت۔

”ہر کدیں تو مرد کپگ ء ہیل کاری ء بروئے ترا آئی ء بابت ء سک باز زانتکاری رسیت“ اومروء گوشت۔ ہیل کاری ء ہش کنگ ء گوں کئٹاء جان ء پٹ میک بوتنت ء ٹرس ئے ء مان رُپت بلئے آرا وشی ء مارشت ئے اول دات ئے۔

اومروء گوشت سنڈ یاٹا چہ وتی ظالم ء زوراک ایں واہند ء جست، انچوش کہ بازیں غلامے چہ وتی نادوست ایں واہنداں جستگ ات انت۔ آئی ء گوشت ابید چہ سزاد اتگ ایں غلاماں، اگاں غلامانی جند ء رضاء مرضی گون مہ بیت بہا کنگ نہ بنت۔

”بلک نیو بوٹواں مولدے“۔ اومروء گوشت، ء کئٹاء کساس دپ ء پڑ ء کوپڑا ایر برت۔ آاے گپ ء فہمگ ء نہ ات۔ وتی کڈک ء دروازگ ء دپ ء نندوک ایں نیو بوٹو ء عکس آئی ء چمانی دیم ء شہم ات، آڈوازده یا پانزده جان دَریں گوٹڈوانی حیالداری ء ات۔ پیش ء باچکہ گوپگ ء ات ء ہمک رہگوزی ء مان بندگ ء ات۔ مسترین ئے اول نہ بخشتاں۔ اگاں آئی ء بہ مار ات انت مان بندگی انت۔ ”اے وکسی مولد نہ انت۔“ آحیال کنگ ء ات۔

آدگہ روچ ء پیشیم ء، وتی بُزانی واڑ ء بند کنگ ء رند، کئٹاء لامن زُرت چہ ہماراہ ء گس ء شت داں کہ گوں وتی گوازی ء سنگلتاں دوچار مہ کپیت ء دمانے ء رند نیو بوٹو ء کڈک ء دیم ء بے ترک ء توار ء نشنگ ات انت۔ سہتکے ء رند پیریں زال ء گس دپی ء دیم ء دراہی کرت۔ دیست ئے پمانی ء گندوکی ء اہتگ انت۔ کئٹا بلک ء دوست تریں گوٹڈواں چہ یکے ات، گوں کئٹاء گندگ ء آسرد پد بوت الم ء دل ء گپے است انت ئے، توار ئے کرت انت کہ کڈک ء توک ء بیانت، درمان تا کاں پراہاں گر میں چاہ ئے گراست ئے۔

”شمے ماس ء پس چون انت؟“ آئی ء جست کرت۔

”وش انت۔ تی منت کہ تو آہانی جست گپت۔ کئٹاء چوادب داریں زہگ ء درائینت۔“ ء بلک تووش ء جوڑے؟“

”جج شک نیست، من وشان“ آئی پے دات۔

داں ہما و ہدے چہ کنٹا ۽ دپ ۽ یک لبزے در نہ اہت داں چاہ آئی ۽ دیم ۽ ایر کنگ نہ بوتگ ات۔ پدا آرد و کائی ۽ لگ ات۔ ”بلک تو پیر چا مولدے نے؟“ بلک نیو بوٹو ۽ کنٹا ۽ لامن ۽ راجم سک داتاں ۽ چار اتاں۔ بلک داں زنڈیں ساعتے ۽ بے ترک ۽ توار بوت۔ ”من شمارا گو شاں گوں“ آئی ۽ گڈ سر ۽ گوشت۔

”یک شپے منی بازار ۽ کہ چہ ادا بازو در انت، گپڑے ہور ساری ۽ گپے، و ہدے من ورنہ ۽ مردے ۽ زال اتاں۔“ نیو بوٹو ۽ گوشت آہما و ہدے چہ و اب ۽ گڑاٹ ۽ پادا اہت و ہدے آئی ہما ہرگانی چہیانٹ ۽ زار ہانی نیام ۽ آئی ۽ کڈک ۽ ماندا شتگ این کاش ۽ سر روک بوت انت ۽ بن ۽ کپت انت۔ وتی دوایں ننک ۽ بڈ جتاں، یک بچک ۽ یک جنکے ات، آہانی پس ہے زوتاں قبیلہ ۽ جنگے ۽ جنگ ۽ کشک بوتگ ات، نیو بوٹو چو آد گراں ڈن ۽ ذرا اہت۔ ڈن ۽ اسپیت پوست این اُرش کار ۽ آہانی سیاہ پوست این دمنگی کمک کار آہانی و دار ۽ ات انت، جنگ ۽ چوپ ۽، ہما کہ جست ۽ شت اش نہ کرت، سر اش دات انت ۽ نراش آورت انت، ہما کہ سک پٹی، سک پیر ۽ کسان ات انت کہ سفر کرت اش نہ کرت، آہانی چمانی دیم ۽ آہاناں کشت اش، نیو بوٹو ۽ ہیسکا رات... ”چما مر تگیناں منی دوئیں ننک ۽ پیریں ماس اول ہوار ات۔“

لامن ۽ کنٹا ۽ یکے دومی ۽ دست گپت ۽ پز ننک انت۔ آئی ۽ آہاناں گوشت کہ چوں دل ترک ۽ ترس ۽ گاریں بندی کرتگ این گوں ریزے ۽ گٹ اش بست انت، آہاناں لٹ دیان، چوپان گرمی ۽ سر ۽ داں گپڑے روج ۽ دگہ جا گپے ۽ برت انت اش۔ بازیں بندیگ اش کوڑا جت انت دانکہ آہانی رفتار ترند بہ بیت۔ لہتیں روج ۽ رند آگشون ۽ پند ۽ دم بردہ کت انت۔ چیز کے ۽ دیم ۽ روگ ۽ جہد کرت، ہما کہ شت اش نہ کرت آہاناں پے رسترانی ورگ ۽ یلہ اش دات انت۔ بندیگانی قطار چہ ہما بیتگ ۽ بازاراں گوست انت کہ ماندارگ ۽ تباہ کنگ بوتگ ات انت، اود ۽ مردم ۽ اولا کانی ہڈ ۽ کڈ ولگ ہما کڈ کانی کاش ۽ سر ۽ ہاک ۽ پوڑاں ہوار کپتگ ات انت کہ زمانکے ۽ کہولانی بندر بوتگ انت۔ چہ بندیگانی نیم ۽ ہم کمتر داں جیو فرے ۽ بازار ۽ سر بوتگ ات، اے جاگہ چہ کیمبے بلونگو ۽ ہما جاگہ ۽ چار روج دوراں کہ اودا غلامانی بے ۽ شر کنگ بوت۔

”ہمید ایک ورنائیں مولدے پے پیلکے لمئی ۽ بہا کنگ بوت“ پیریں زال ۽ گوشت۔ ”آمن اتاں ہمیشکہ من ۽ نیو بوٹو گوٹش انت۔“ کنٹا ۽ زانت کہ نیو بوٹو ۽ معنا ”لمئی ۽ پیلک“ انت۔ ہما مردکار

کہ آئی ء را بہا زرتگ ات ء دیر ات مرتگ ات، آئی ء گوشت ”من چہ ہار وچ ء ہما آں۔“

چہ قصہ ء دلکشی ء لامن اے گلک ء پز اگلک نندگ ء ات ء کنٹا ء مہر پہ پیریں زال ء دوسری بوتگ ات، آنوں گوں دوئیں بچکاں نرم نرم ء بچکندگ ء ات۔ بلک ء آہانی مات ء پت چوہا ہانی پیم ء آئی ء کوئڈ ء بڈ ء بوتگ ات انت۔

”شمئے پت او مرو، اولی ٹولی ء بچکے ات کہ من جیوفرے ء اہتگ اتاں۔“ نیو بوٹو ء گوشت ء خچک ء کنٹا ء نیمگ ء چارات ء۔ ”یا نیسہ آئی ء ماس، شمئے بلک منی سک ء دوستیں دزگو ہارے ات۔ آسمارایات انت؟“ کنٹا ء گوشت آرا بلک یات انت ء گوں پیر زال ء درائینت ء کہ آئی ء وتی برات ء را اول بلک ء بابت ء گوشتگ گوں۔

”شریں حبرے!“ نیو بوٹو ء گوشت۔ ”نوں من ء کار ء روگی انت۔ نوں بہ رواں۔“

آہاں چاہ ء منت گپت، ہر دو برات مدان مدان ء گردان بنٹا ء کڈک ء شت انت، ہر دو چرتے ء سر ء چیرات انت۔

آدگہ روج ء پیشیم ء، و دے کنٹا چہ پس ء چارینگ ء وا تر بوت، آئی ء لامن ء دیست کہ نیو بوٹو ء قصہ ء بابت ء گوں جُستاں میلانک ات۔ ”جیوفرے ء کدی اے پیمیں آس کپتگ؟“ آزانگ لوٹگ ء ات۔ بلتے آئی ء نہ ہش کتگ ات ء نئے کہ جیوفرے ء مردماں چوش ایں گپ جنگ ات۔ ”کنٹا تو کدی وت اسپیت پوست ایں مردم دیستگ؟“۔ ”اتاں، کدی ہم نہ دیستگ“ آئی ء درائینت۔ بلتے آئی ء گوشت کہ آہانی پت ء یک برے گوشتگ ات کہ آئی ء آئی ء براتاں یک گشتاں ٹوباب (اسپیت پوست) ء گرابے کور ء تہا جا گہے ء دیستگ۔

کنٹا ء زوت بنگپ تزینت، پرچا کہ کنٹا ٹوباب ء بابت ء وت کم سر پدات ء وت آہانی سر ء چار ء ٹپاس کنگ ء لوٹ ات۔ آئی ء واہشت ات دریگتیں یکے بہ دیستین ات ء۔ چہ دور ء چیریں جا گہے، ہرچی کہ آئی ء آہانی بابت ء ہش کتگ ات گہتر ات کہ مردم وت ء چراہاں دور بہ دارایت ء سک نزیک ء اش مہ روٹ۔

ہے زوتاں یک جنکے تہلگ ء چنگ ء شتگ ات ء دوورنا میں شکاری پہ شکار ء شتگ ات انت۔ گار ء بیگوواہ ات انت۔ ہمک مردم سدک ات کہ ٹوباب ء دزاتگ انت ء دُور برتگ انت۔ آراہماکش ء گور ء ڈہلانی توار گیراہت کہ آہاناں سوگہہ کنگ ء ات انت کہ ٹوباب ء کسے آوار جنگ یا آکش ء گور ء ساڑی انت۔ مردم سلاہ بند بہ بنت ء پھرہ بہ دینت، گڑا ترس ء گاریں زالبولان

وتی وتی چُک ۽ چلانگ زُرت انت ۽ چہ بیتگ ۽ دور جنگل ۽ چیر بوت انت۔ برے برے داں گپڑے
 روچاں آجنگل ۽ ات انت۔ داں ہما دہد ۽ وقتے آہاں بہ مارات انت کہ نوں ٹوباب شنگ انت۔
 کنٹاء وتی یا تگمیر ۽ یاد اہت و ہدے آگوں وتی بُزاں وتی دلپسندیں درچک ۽ ساہگ ۽ نشنگ
 ات۔ آئی ناگت ۽ چم چست کرت انت ۽ برز ۽ چارات، گوں حیرانی ۽ آئی ۽ دیست، آئی ۽ سر ۽
 توک، درچک ۽ سر ۽، بیست یا سی شادو لے ترک ۽ تور ۽ بزیں تاک ۽ شاہڑانی توک ۽ سنگ ۽ سیاہ ۽
 نشنگ ات انت، آہانی ذرا جیں لٹک جہل ۽ لونجان ات انت، کنٹاء حیال ات شادوانی کاراے دیم ۽
 آدم تچک ۽ کرینز ۽ کانز انت، بلتے آئی ۽ اندازہ جت کرت نہ کرت کہ آئی ۽ چچی ۽ چوش حاموشی ۽ آہانی
 سُر ۽ پُر چاراتگ ات انت آئی ۽ دل ۽ ہے واہشت ۽ سر چست کرت کہ آوں ہے پیم ۽ درچک ۽ سر ۽ بہ
 نندیت ۽ جہل ۽ گوزوک این ٹوباباں بہ چاریت۔

ٹوباب ۽ بابت ۽ لامن ۽ جست ۽ رند بُزاناں بیتگ ۽ پاند ۽ سردیان ۽ کنٹاء اے جست وتی شپانک
 این سنگتانی دیم ۽ ایر کرت... آمہتل نہ بوتنت ۽ ہما دمان ۽ وتی ہش کتگ این گپ اش گوشت
 انت۔ دک شپانک ڈیمبا کونٹہ ۽ گوشت کہ آئی ۽ دلیریں نا کو ٹوباب ۽ ہمیںکس نزیک ۽ شنگ کہ آرا
 آہانی جان ۽ بوہ بوتگ۔ آعجب بدیں بوہے کن انت... سچھیں بچکاں ہش کتگ ات کہ ٹوباب مردماں
 دُور برانت ۽ آہاناں پلک انت ۽ ایر برانت۔ بلتے بازینے ۽ ہش کتگ ات کہ ٹوباب آوار جتگ
 این مردماں پہ وِرگ ۽ ہاترا آوار نہ جن انت، بگندے آہاں مزناں این ڈگارانی سر ۽ کار بند انت۔ اے
 گپانی گوش دارگ ۽ پداستینفا سیلا ۽ چہ وتی پیرک ۽ ہش کتگ این پپہ مجلس ۽ شتوردات۔ ”اسپیت
 پوست ۽ ساز اتگ این دروغ۔“

دومی موہ ۽ رسگ ۽ رند کنٹاء اومر و جست کرت ”بابا، تومن ۽ گوشت کنتے، تو ۽ تئی براتاں ٹوباب
 ماں دریاء چون دیتگ انت؟“ پداہما دمان ۽ آئی ۽ وتی جست ۽ سوب گوشت۔ ”اے جیڑہ ۽ من لامن
 ۽ شڑی ۽ سر ۽ سر پد کنگ لوٹاں“ گندگ ۽ آئی ۽ پت ۽ گورانی بچکند ات بلتے آئی ۽ تہنا بیش
 گرات۔ درابوت کہ اے دمان ۽ آگپ جنگ ۽ راضی نہ انت۔ بلتے لہتیں روج ۽ رند پت ۽ چُک
 گوانک جنت۔ جان دریں لامن اولی گشتاں گوں وتی پت ۽ چہ بیتگ ۽ ڈن جاہے ۽ روگ ۽ ات، چہ
 گل ۽ سنگ ات۔ آسر پد ات کہ اے کنٹاء ۽ سر ۽ سواب انت، پمیشکہ آئی ۽ وتی مستریں برات ۽ جاگ
 ۽ ڈمبل مہر دانتگ ات۔

اومر و وتی بچکاناں وتی قصہ آورت انت، گوشت ۽ کہ آہانی مرد کپک ۽ ہیل کاری ۽ رند، آئی ۽

دوئیں مستریں براتاں، جانہہ ءِ سالوم ءِ جیوفرے یلہ دات، زمانگے ءِ پد حال اتک کہ آپہ دُوریں جاہ ءِ دیاراں گردوک این نامداریں سیلانیان نام کپتنگ انت۔ آولی گشتاں ہماوہد ءِ گس ءِ اہتگ ات انت کہ ڈہل ءِ کلہہ پراہاں سر بوتگ ات کہ آہانی برات او مروءؑ مردیں چلے بوتگ۔ آہاں پہ بے وابی بازیں روچ ءِ شپاں پند جنگ ات ءِ وت ءِ رانا نام ایر کنگ ءِ روچ ءِ سر کرتگ ات۔ دیر ات اش کہ چہ گس ءِ شنگ ات انت۔ گوں رسگ ءِ آہاں پہ گل ءِ وشی وتی ٹولی ءِ کسانیاں لہتیں سنگت بگل ءِ کرت انت۔ بلے اے پشت کپتگیناں پہ دل تیر کھی ءِ گار ءِ بیگواہ بوتگینانی حال دات انت۔ لہتیں چہ آس ماند اشنگ این بازاراں گار ات انت، لہتیں ترسناک این آس لٹاں (تپنگاں) گمسار کتگ ات انت، لہتیں آوار جنگ بوتگ ات انت، لہتیں چہ ڈڈگارانیاں سر ءِ گارات انت، لہتیں چہ شکار ءِ سفر ءِ بیگواہ ات انت... اے بے گواہیانی سوب ٹوباب ات۔

اومروءؑ گوشت آئی ءِ براتاں آرا گوں ترندی ءِ گوشتگ کہ گوں آہاں بنیت گوں ءِ بہ چار بیت کہ ٹوباب چہ کنگ ءِ انت ءِ اے بہ چار بیت کہ آہانی دست ءِ چہ بوت کنت ءِ آچہ بہ کن انت۔ گڑا پدا سے نیں برات داں سے روچ ءِ کیمبے بلونگو ءِ لمب ءِ گردان ءِ شت انت، وت ءِ جنگل ءِ کاہ ءِ بوچانی توک ءِ چیر دیان، گڈ سر ءِ آہاں ہما چیز دیست کہ آئی ءِ را پنگ ءِ ات انت۔ ٹوباب ءِ کساس بیست بلائیں یڈار لنگرات ات۔ اے ہمینکس مزن ات انت کہ یکے ءِ توک ءِ جیوفرے ءِ تمام این مردماں جاگہ کتگ ات۔ ہر یکے ءِ سر ءِ درچک ءِ بند ءِ پیم این دارے ءِ مزن این اسپیت این گڈ گوں ساداں بستگ ات انت ءِ آدار چہ وہ سر پہ سراوشتا تگ این مردماں برز ترات۔ نزدیک ءِ جزیر ہے ات ءِ آئی ءِ سر بر ءِ کلاتے ات۔

گپڑے ٹوباب اے سر ءِ آس ءِ رو ءِ آءِ ات انت، آہاناں سیاہ پوست این کمک کاراوں گوں ات انت کہ کلات ءِ کسانیں یڈارانی سر ءِ ات انت۔ کسانیں یڈار خشکیں انڈیگو، کر پاس، موم ءِ پوست مزین یڈاراں سر گیجگ ءِ ات انت۔ چہ ڈرستاں گیش ترسناکیں گپ آئی ءِ دل ءِ دز گیر کرتگینانی لٹ ءِ گٹ ءِ ٹوباب ءِ وڈوڑیں ظلم ءِ زور اکی ات۔

اومروءاں دیر ءِ بے ترک ءِ توار بوت۔ کنتا ءِ مار ات پہ گیش سر پدی دیک ءِ آحیال گردینان انت۔ آئی ءِ پدا گپ بندات کرت۔ ”مروچاں چوساری ءِ پیم ءِ منے مردماں برگ ءِ نہ انت۔“ ہماوہد ءِ کہ کنتانکے ات، آگوشتگ ءِ ات بڑا (Barra) ءِ بادشاہ ءِ کہ گیمبیا ءِ اے بہر ءِ حاکم ات، آئی ءِ حکم دات کہ نوں بازار ءِ میتگ آس ماند ارگ ءِ مردم کشگ ءِ دز گیر کنگ مہ بنت۔ دیر نہ گوست کہ اے

کار بند بوت ، بادشاہؔ سپائیگانی زہرگ تزک ات آہاں بلائیں ید آر آپ ؔ تہا مانداشت انت ؔ ید ارانی سر ؔ سچھیں ٹوباب اش کشت انت ۔

”نوں“ اومرو ؔ در اینت ، ہمک ید ار کہ کیمبے بلونگو ؔ پتریت آبراء بادشاہ ؔ رانوزده ٹوپانی سلامی دنت ۔“ آئی ؔ گوشت کہ نوں بادشاہ ؔ جند ٹوباب ؔ مردم گرگ ؔ دیگ ؔ انت ؔ ٹوباب گوں وت ؔ برانت اش ۔ گیشتر ناشر کار ؔ وام دار انت یا ہما انت کہ آہانی سر ؔ شک انت کہ بادشاہ ؔ حلاف ؔ پندل سازتگ اش ۔۔۔ گپ ہمے ہم گروشت ؔ ات انت ۔ گندگ ؔ گیش ؔ چہ گیش مردماناں ناشر کاری ؔ سر ؔ ملام جنگ بوتگ ؔ انت ، ہرود ؔ ٹوباب ید ار کیمبے بلونگو ؔ بیانت گڑا آغلام شوہا زانت ۔

”بلکیں بادشاہ اوں بازیں مردے چہ آہانی بیتگ ؔ بازاراناں دزگ ؔ برگ ؔ داشت کرت نہ کنت ۔“ اومرو گپ ؔ ات ۔ ”شما آہانی بابت ؔ سہیگ ات کہ چہ منے بازار ؔ گار ؔ بیگوواہ بوتگ انت ، چوش کہ شماران ات ، اے لہتیں نوکاں چہ منے مردماں سے گار انت ؔ شما آدگہ کش ؔ گور ؔ بیتگ ؔ بازارانی ڈبلانی پنت ہش کنگ انت ۔“ آئی ؔ ہورتی ؔ وتی بچک چار ات انت ؔ پدا گپ ؔ کرت ۔ ”ہما گپ کہ من نوں شمارا گوشتگ ؔ آں ، اگاں گوں شمامہ کنان ؔ گڑا شمارا ڈڑ انت ؔ برانت ، شما پہ بُن گار ؔ بیگوواہ بہ ات ۔“ کنتا ؔ لامن ؔ پہ ترس ؔ لرز گوش داشت ۔ ”ہر چینکس شمنے دست رس ایت ایوک ؔ تہنامہ گرد ات ۔“ اومرو ؔ گوشت ۔ ”داں شمنے وس رس ایت شپ ؔ چہ لوگ ؔ ڈن ؔ مہ بہ ات ۔ شپ بہ بیت یار وچ ہوار بہ بہ ات ۔ وت ؔ چہ برزیں کاشاں دور بہ دار ات ۔“

وتی سچھیں زند ؔ ، ”وہدے شما بہ رُ دات ، مزن ؔ مرد بہ بہ ات“ ، آہانی پت ؔ گوشت ۔ ”آٹوباب ؔ دیسپان انت ۔ آوتی آس گواریں لٹاں (تپنگاں) آس دنت ؔ آہانی توار داں دور ؔ ہش کنگ بیت ۔ اگاں شما کدی چہ بیتگ ؔ بازاراں گستادگہ ڈوٹے دیست گڑا بہ زان ات آہمانی ؔ کن ور ؔ آس انت کہ سک مزن انت ۔ آئی ؔ پداں شر بچارات ؔ بز ان ات کہ ٹوباب کجام نیمگ ؔ شنگ ۔ چہ منے پداں آئی ؔ پد جھل ترانت ۔ آآنچیں نشان پشت گج انت کہ شما وت پجاہ اش کار ات کہ منے نہ انت ۔ آکاہ ؔ شاہڑاں پڑوشیت ۔ ہر جا گہہ کہ آبتگ شما نزدیک ؔ سر بہ بہ ات شمارا وت آہانی بوہ بیت ، آپوش آپ ؔ ندر اتگ این مرغ ؔ بوہ کنت ۔ باز گوش انت ٹوباب وت بے چاڑی ؔ بیواکی یے دراکنت کہ ماما ر ات اش کن این ۔ اگاں شما چوش این چیزے بہ مار ات ۔ حاموش بہ بہ ات ، آوت چہ دور ؔ گندگ بیت ۔ بلنے تہنا اے گپ پہ ٹوباب ؔ زانگ ؔ سر پد بوہگ ؔ گڈسری نہ انت ۔“ اومرو ؔ گوشت ۔ ”منے جند ؔ بازیں مردم پرہاں چاریگی ؔ کار کن انت ۔ آدگی باجو آنت ۔ آہانی درگیجگ

ۛ زانگ ۛ ابید آہانی گیشینگ ارزان نہ انت ، دگہ چچ وڑ نیست کہ تو آہاں پچا بیارے۔ پمیشکہ جنگل ۛ اگاں تو کسے نہ زانت آئی ۛ سرء کدی ہم بھیسہ مہ کن۔“

کنٹا ۛ لامن چترس ۛ سارت این کنٹ جوڑ بوتگ ات انت۔ ”باید انت اے گپ شمارا اے پیم ۛ مہ گشتیناں“ آہانی پت ۛ گوشت۔ مارا ۛ شمارا الم ۛ زانگی انت کہ ہما دڑ اتگ این ۛ آوار جنگ این مردمانی سرء چے گوشتگ کہ من ۛ شے نا کواں دیستگ ات انت۔ ہے مئے غلام ۛ ہما کہ ٹوباب اش برانت آہانی نیام ۛ فرق انت۔“ آئی ۛ گوشت، آئی ۛ آوار جنگ این زمزیلاں بندوک، مہر ۛ محکمیں دار ۛ واڑانی تہا بند بوتگ ۛ دیستگ انت کہ گپڑے مردم آہانی پھرہ داری ۛ کنگ ۛ انت۔ و ہدے کسان این یڈ ارچہ بلائیں یڈ اراں گرونا کیں ٹوباب ۛ کاریت گڑا آوار جنگ این مردم چہ واڑاں درکنگ ۛ ریک ۛ سرء آرگ بنت۔

”آہانی سرساتگ انت، آہاں داں ہما و ہد ۛ چرپ ۛ چکانٹ کن انت داں تانسریں جان اش تڑپ انت۔ اول سرء آہاں سرزونڈان نندارین انت ۛ آہاناں برز ۛ جہل جُپت جنگ پرمانت۔“ اومرو ۛ گوشت۔ ”و ہدے ٹوباب شری ۛ آہاں چار ۛ ٹپاس کنت، گڑا آ حکم دنت کہ دُزاتگ این مردمانی دپ پزور پچ کنگ بہ بنت دانکہ آہانی دنناناں بچار انت، بلکیں آہانی گُٹ اوں چارگ بنت۔“

اومرو ۛ نرم نرم ۛ کنٹا ۛ ساہین ۛ دَر جت، آسٹ ات ۛ اومرو ۛ گوشت۔ ”پدا مردینانی نیس ۛ اعضاڈن ۛ درکنگ ۛ چارگ بوت انت، بہ گندے جنیادمانی شرم ۛ ننگ چارگ ۛ ٹپاسگ بوت انت۔ ۛ یک برے پدا ٹوباب ۛ مردم سرزونڈان نندارینت انت ۛ پدا گرم ۛ سُہر تڑاتگ این آہن ۛ آہانی بڈ ۛ بر دستانی نیام ۛ دانغے دانغے دینت اش۔ آنا رگ ۛ تلوسگ ۛ ات انت، پدا آہاناں گران اش کرت ۛ آپ ۛ نیمگ ۛ برت اش، کسانیں یڈ ارپراہاں و دار یگ ات انت کہ آہاں بلاہیں یڈ اراں بہ رسین انت۔“

”من ۛ منی برات آہاناں چارگ ۛ ات انت، شکون دیمی ۛ بن ۛ کپت انت، چنک اش جت ۛ حاک اش وارت، تو گوشت زاناں وتی گڈی دارگ ۛ جہد ۛ ات انت ۛ چوتی سرڈگار ۛ حاک ۛ دپار ورگ ۛ ات انت۔“ اومرو ۛ گوشت۔ ”بلے آہاناں گران کنان ۛ جنان ات انت۔ آپ ۛ نیام ۛ کسان این یڈ ارانی تہا، آئی ۛ کنٹا ۛ لامن ۛ را گوشت، لہتیناں ۛ لٹ ۛ کوڑ آہانی مقابلہ کرت ۛ بازینے ۛ آپ ۛ تہا دور کرت، پاگاسانی تیزیں دنناتی گٹاں آہانی بدن چنڈ ۛ چانڈ کرت انت ۛ آپ ۛ را چوحون ۛ سُہر سُہر کرت۔“

کنٹا ۽ لامن یکے دومی ۽ گور ۽ نر کراتگ ات انت، ہر دکاں یکے دومی ۽ دست گپنگ ات۔
 ”شتر ترانت شمالے چیزاں بہ زان ات ۽ سر پد بہ بہ ات چوش مہ بیت کہ یک روچے من ۽ شتمے مات پہ
 شماسپتیں کرو سے بہ کشاں“۔ اور ووتی بچک چار ات انت۔ ”شما زان ات اے گپ ۽ مول ۽ مراد
 جی انت؟“

کنٹا ۽ پہ زور ووتی سر چنڈینت، پدا گپ ۽ درہت انت، ”اگاں کسے گار ۽ بیگواہ بہ بیت، ابا۔“
 آئی ۽ بازیں کہولے دیستگ ات کہ ہلا کر تگیں، جون گوارین ۽ پر پٹوک این مرغ ۽ چپ ۽ چا گرد ۽
 سر زونڈان نندگ ۽ گول اللہ ۽ دعاء دیستگ ات انت۔

”ہاں!“ اور ووتی درانینت۔ ”اگاں مرغ ۽ سینگ زمین ۽ سک بہ بیت ۽ بہ مریت گڑا کسان این
 امیتے پشت کپ ایت، ۽ اگاں اسپتیں کروس پدی ۽ بہ کپ ایت ۽ بہ مریت، گڑا بچ امیت پشت نہ
 کپ ایت۔ گڑا سچہ میں بازار گوں آ کہول ۽ ہواری ۽ اللہ ۽ دیم ۽ زار ۽ پریات کن انت۔“
 ”ابا...“ لامن ۽ توارات، چہ ترس ۽ در ہینگ ۽ ات، کنٹا حیران ات۔ ”بلا نیں یدار، ذراتگ
 این مردماں کجا برانت؟“

پیریں گوش انت جونگ سانگ ڈو ۽ (Jong Sang Doo) اور ووتی گوشنت۔ ”اودا
 غلام بلا بلا نیں مردم وارانہ دست ۽ بہا کنگ بنت کہ ٹوباو کومی (Toubabo Koomi) گوش
 انت اش، آمارا وارانہ۔ کس ہم اے بابت ۽ باز نہ زانت۔“

لامن چہ وتی پُس ۽ غلام گرگ ۽ برگ ۽ گپاں سک دل ترک ات۔

اسپیت پوتیں مردم وارانے ترسناکین و اباں کنٹاء رادان بازیں شپاں گزینت ۽ چہ و اب ۽ پادکرت۔ دومی روچ ۽ و ہدے کنٹا چہ پُس ۽ چارینگ ۽ پدگس ۽ اہتگ ات، آئی ۽ فیصلہ کرت کہ وتی براس حیالاتاں بدل بہ کننت ۽ دل ۽ ترس ۽ در بہ کننت... ۽ وتی ۽ اوں۔ ۽ آئی ۽ ماں حیال ۽ وتی نامدار ۽ جتائیں ناکوانی نیمگ ۽ دلگوش گورکت۔

”مئے پُس ۽ براس اوں کیر با کنٹا کنٹے انت کہ نام ۽ من ۽ پرانت، زہگ انت، کنٹا ۽ پھیر ۽ گوں گوشت۔ بلے مئے ناکو جانہہ ۽ سالوم چہ سیرنگ ۽ لاپ ۽ پیداک بوتگ انت، آئی ۽ گوشت ۽ لامن ۽ دپ پچ ات ۽ حیران ات، بلتے کنٹا گپ ۽ صاف ۽ بچک کنگ ۽ ات۔“ سیرنگ مئے پیرک ۽ اولی جن ات، گوں مئے بلک ۽ سور کنگ ۽ ساری بیراں بوتگ ات۔“ کنٹا ۽ زمین ۽ سر ۽ لنگ ایر کنان کرت ۽ خاندان ۽ یک یک مردم ۽ گیشینت انت۔ بلتے اے گپ چہ آئی دیم ۽ پد رات کہ لامن سر پد بوتگ ۽ نہ انت۔ آئی ۽ زنڈیں ساہ یے کش ات ۽ وتی ناکوانی سفرانی حال ۽ در شانگ ۽ بنا بوت۔ ہر و ہد ۽ آئی پُس ۽ اے گپ بہ جتین ات انت گزرا کنٹا ۽ چنداے گپاں پد رہنت۔

”سفر ۽ سیل ۽ سواد ۽ دوستی ۽ آبانی ناکواں کدی سور نہ کرتگ ۽ پوت ۽ جن نہ کپتگ ات۔“ ناکوانی دراہگ ۽ بہ گرداں کنگ ۽، آروچ ۽ سفر کن انت ۽ استالانی چیر ۽ وسپ انت۔ پُس گوشتیت آہما جا گہہ ۽ شنگ انت کہ اود ۽ نہ کٹوکیں ریکانی سر ۽ روچ مدام آس گواریت ۽ ہما ڈیہاں شنگ انت کہ اود ۽ کدی ہو ر نہ گواہ ایت۔ آبانی ناکو دگہ یک انچیں جا گہہ یے ۽ شنگ انت، کنٹا گوشتگ ۽ ات، اود ۽ جنگل انچوش سک ۽ بز ۽ ساہگ انت کہ روچ ہم چوشپ ۽ تہار انت۔ اود ۽ مردم چہ لامن ۽ برز تر نہ انت ۽ لامن ۽ پیم ۽ مدام جاندر ۽ گردانت، اگاں آبالغ ۽ مزن بہ بنت اوں، آگوں کساں ۽ زہر آپ دا تگیں تیراں پیل ۽ شکار کن انت۔ آدگہ اوں یک انچیں جا گہہ یے ۽ شنگ انت کہ دیہہ ۽ بلا بانی ملکے بوتگ کہ اود ۽ جنگول مانڈیک ۽ زور ۽ پُرتیریں نیزگ ۽ چگل دیوک ۽ دو ہمینکس وتی شکاری نیزگاں چگل دینت ۽ ناچو چہ وتی سر ۽ برزی ۽ برز تر سٹ ات کن انت۔ آچہ جیوفرے ۽ مردماں شش بچیل برز تر انت۔“

چہ وسپگ ۽ ساری، کنٹا ۽ وتی دوست تریں قصہ ۽ از مکاری بندات کرت، آنا گت ۽ گوں حیالی زہم ۽ چست بوت ۽ شیک شیک ۽ برز ۽ جہل جنگ ۽ ات۔ لامن آرا گوں در گزرا تگیں چماں چارگ ۽

ات تو گوشت زاناں لامن ٹیکے ء آہانی ناکو وتی نوکانی سفر ء تہا گومائی ء جنگ ء ات انت کہ زمبالو ء سیاہ پوتیں شہر ء چہ پیل دنتان، گران قیمتی این سنگ، سنگ ء سہر ء بڈرات انت ء پیدا ک ات انت۔

لامن آرا منت کرت پھائی دگہ قصہ یے بہ جنت بلئے کنٹا ء آرا گوشت بہ روت ء بہ وسپ ایت۔ اگاں ہر وہد ء کنٹا وتی پس عیگ ء بہ شتیں گڑا آئی ء پھائی ء قصہ جت ء آئی ء نپاد ء کش ء وپنگ ات۔ ء نون آئی ء کسانیں براس آئی ء نپاد ء کش ء وپنگ ات۔ ء وتی حیال ء تہا وتی ناکوانی سفر ء عکساں ساچان ء پیدا اور کنگ ء ات۔ برے برے کنٹا ء واب ء دیست آگوں وتی ناکواں درآمدیں جا گہاں سفر کنگ ء انت ء گوں ہما مردماں جبر ء حال ء ات کہ چہ مانڈ بیکاہاں آہانی کار، آہانی زند چٹ جتا ات۔ آئی ء تہنا وتی ناکوانی نام ہش کنگ ات ء آئی ء دل ء دریگ گیش ودرات انت۔

لہتیں روج ء رند، آہانی نام انجیں دروشے ء جیو فرے ء اہت ء سربوت انت کہ کنٹا ء راج گل ء بال اش دات۔ اے یک گرم ء بے تواریں نیم روچے ات، بازار ء ہمک مردم وتی کڈ کانی در ء دپ ء یا باؤباب ء ساہگ ء نشنگ ات انت۔ کہ انا گت ء چہ آدگہ بازار ء ڈہل ء صاف این گے اہت۔ چومستر بینانی ء، کنٹا ء لامن ء اول وتی سرچست کرت انت ء گوش دارگ ء لگ ات انت کہ بہ زان انت باریں ڈہل ء گلہ چے انت۔ وہدے آئی ء وتی پس ء نام ہش کت لامن ء دپ پچ بوت۔ آہینکس مزن نہ ات کہ آدگہ گپاں پوہ ء سر پد بہ بیت، گڑا کنٹا ء گومائی ء اے حال بلوت کت۔ ڈہل ء گلہ ات کہ جانہہ ء سالوم نوکیں میٹگے بندگ ء آباد کنگ ء انت، آچہ وتی براس اومرو ء امیت دارگ ء انت کہ کنیت ء اے وشیں مراکش ء بہر زوریت کہ آؤکیں دومی نوک ء برجم دارگ بیت۔ ڈہل ء گپ بند بوت انت۔ لامن چہ جستاں سرلیٹ ات۔ ”اے مئے ناکوانت؟، اے جا گہہ کجا انت؟، گڑا مئے پس اودا روت؟۔ کنٹا ء پسونہ دات، پرچا کہ کنٹا پتگ دیم پہ جلیبا ء کڈک ء روگ ء ات۔ آئی ء وتی برات ء جست نہ ہش کنگ ات انت۔ آدگہ مردم پیسر ء اودا پچ بوتگ ات انت۔ ء پدا اومرو اہت، مزن لاپ این بٹا آئی ء پشت ء پیدا ک ات۔ سبھیں مردماں جلیبا ء اومرو کیں گپ جنگ ء چارات، ء اومرو ء آرا ٹیکسی یے دات۔ گپ جنوکیں ڈہل کسان این آچے ء کش ء ایرات کہ اودا آئی ء بستگیں بڑے پوست چہ آس ء گرمی ء ترند بوہگ ء ات، پدا زوت مردم گندگ ء ات انت کہ ڈہلی ء دست اومرو ء پسو ء جنگ ات انت کہ اگاں اللہ ء منشا بوت گڑا آؤکیں دومی نوک ء ساری وتی براسانی بازار ء کنیت ء سربیت۔ اومرواے روچانی تہا پچ چوش این جا گہہ یے ء نہ شت کہ مردماں آرا بگل ء مہ کرت انت ء مراد بات مہ دات انت ء نہ نوکیں بازار ء دعاء خیر اش مہ کرت انت، کہ راج دپتر ء تہا اے گپ ابدمان

ہونگی انت کہ ایشی ء بن ہشت کنتے ٹک ء ایر کرتگ۔

چہ اومروء روگ ء لہتیں روچ ساری، چہ کنتا ء جند ء کچ ء مستر میں حیا لے ء کنتا ء راماں رُ پتگ ات۔ اے گپ ء کمیں گمان ہست ات کہ آئی ء پس آرا گوں وت بہ بارت گوں۔ ابید چہ اے حیا لے ء کنتا ء دلگوش دگہ چچ نیمگ ء گور نہ انت۔ آرا اے پیم چرت ء فکر ء دیست ءے گڑا آئی ء پس چارینوک این ہمبراہ ستیفاء آرایک ء تہنایلہ دات۔ وتی گلاؤک ء توصیف کنوکیں کسانیں براس ء سرء گپ گپ ء سرء ہژم گپت کہ لامن چہ آئی ء دُور ءے کرت، دلپروش، پرد ء حیران ات۔ کنتا سر پدات چونیں حرا ہیں کارے کنگ ء انت، پوت ء بد ءے اہت، بلتے دست ءے چچ نہ رست۔

آسر پدات لہتیں بہتاوریں بچک برے برے گوں وتی پس، ناکو، ء آبچک آئی ء ہشت ہو ر عمر ء کسان نہ ات انت، ابید چہ لہتیں بے پساں کہ پس ء پیر کی دورانی رد ء آحاصیں چچے ء چارگ بوت انت۔ آہاں ہر پیمیں مردکار ء رند گپت کرت، آمر دکار ء راہرچی گوں بوت انت آرا دات ءے گوں۔ بلے کہ آہان ء آسفر ء گپڑے نوک پر بہ کپتیں۔ بچک دوگام چہ آئی ء پشت شت، آراہرچی بہ گشت انت ہماوڑے کرت، کدی زنگ ءے نہ جت، کدی گپے نہ جت داں گومائی ء دگرے ء وت گپ مہ جت انت۔

کنتا کوشست ء ات کہ کس سہیگ مہ بیت ء حاصل آئی ء ماس، آرا چچ شک مہ بیت آچونیں واب گندگ ء انت۔ آسدک ات کہ بٹنا آرامہ کن نہ کنت، اگاں دہ پہ دہ آرا بہ گوشیت گڑا بلکیں ء مہ کن ءے بہ کنت۔ گڑا اومروچ سہیگ نہ بیت کہ کنتا پہ روگ ء چینکس ہدوناک انت۔ آئی ء امیت تہنای پس ء ٹہینگ ء دم ء ات، اے ہماو بد ء بوت کنت اگاں آرا تہنابہ گپت۔

زوت آرا اے موہ دست کپت بلتے چہ اومروء روگ ء سے روچ ساری ہو رت چار، کساس دلپروشیں کنتا، ارز بندگ ء رند وتی بُزاں سردیان ات آئی ء چیم پہ وتی پس ء کپت انت کہ چہ بٹنا ء کڈک ء در آہگ ء ات، آئی ء انچوش پہ دیم وتی بُز سردات انت، مان تڑینت انت ءے، آچچ جاگہہ روگ ء نہ ات، آئی ء داں ہماو بد ء انچوش کرت داں اومرویک نیمگے ء ہمینکس دورشت کہ آسدک ات بٹنا آرا دیست کرت نہ کنت، گڑا پس ءے یلہ دات انت، پرچا کہ آرا چہ اے موہ ء فاندگ زورگی ات، کنتا ء چوکر گوشک ء سٹے جت ء ہیسک ء ہمپان ء وتی پس ء دیم ء اوشنتا ء دز بندی ء پیم ء بزرگ بزرگ ء آئی ء حیران ء ہبکہ این دیم ء چارگ ء ات۔ گج ءے ایر برت انت۔ کنتا ء را یک چیزے گیر آہگ ء نہ ات کہ آرا چے گوشگی ات۔

اومروء داں دیر ء وتی زہگ ء راجم سک دات انت ء چار ات ء پدا گپ ء لگ ات۔ ”من اول
تئی ماس ء را گوشت“ آئی ء گوشت... ء راہ گپت۔ لہتیں ادار ء رنداے گپ کنٹا ء مجگ ء نشت۔
”اہی کی کی“ آئی ء کوکارے جت، آسہی نہ ات کہ کوکارے جنگ ء۔ شکون دیگی ء کپت ء چوش پگل
ء سٹ ء جت، پے تگ بُزانی نیمگ ء شت ء آہان ء سردیان ء جنگل ء شت۔

وہدے آئی ء وت ء نزاؤرت کہ وتی شپانگ ایں ہمرہاں حال بہ دنت کہ چے بوتگ۔ آانچوش
سُچگ ء ات انت کہ ہر کیے ء وتی راہ گپت ء وت پے دیم شت انت۔ بلتے داں نیمروچ ء آہاں وتی دل
داشت نہ کرت کہ وت ء چاے پیمیں وش سختی ء جبر ء حالان زہر بہ کن انت۔ بلتے ہما دمان ء آحاموش ء
بے ترک ء توار بوت انت وہدے ڈہل ء گپ آہانی گوشاں کپت ء آئی ء پس کلمہ دیم دیگ ء ات کہ آئی
ء پس ء را وتی زہگ ء حیال گور انت۔

نیمروچ ء کمیں رند، وہدے کنٹا شادامی ء پے تگ گس ء وتی ماس ء کڈک ء شت، بنٹا ء آرا گپت
بے جبر ء حال ء شہمات پے شہمات کرت، کنٹا جست، آئی ء جُست کرت نہ کرت کہ پرچا جنگ ء انت
ء۔ آئی تب چہ اومروء اول گوشتگ ات کہ کنٹا ء را حیران ء ہبکہ ء کرت۔ بلکیں لامن اول سر پد
ات کہ یک جنے ء را مرد ء کم شرف کنگ ء حق نیست، بلتے آگول اومروء اوشتا تگ ات ء صاف بنٹا ء
گپاں ہش کنگ ء ات کہ دپ ء پُر ء آئی ء کنٹا ء سفر ء مہ کن کنگ ء ات، پرچا کہ ڈہل کش ء گور ء
مردمانی گار ء بیگو اہی ء حالان آرگ ء ات انت کہ چہ جنگل ء گار بوہان ات انت۔ ارز بند اڈ دیگ ء
ہاترا، زرتاں دان چوپ ء تہا پے دان چوپ ء دستگ انچوشسک ء چوپگ ء ات کہ تو گوشت زاناں یکے
ڈہلے جنگ ء انت۔

آدگہ روچ ء سہب ء سر ء کنٹا پے اشتاپی چہ کڈک ء در آہگ ء ات... وت ء چہ دگہ شہمات ء لٹاں
دور دارگ ء ات۔ بنٹا ء لامن ء را حکم دات مہ روت گول، آرا انچوش چک ء بوس، ٹپگ ء بگل ء کنگ
ء ات کہ چہ ننکی ء رندا آرا کدی چوپک ء بوس ء بگل ء نہ کرتگ ات ء۔ لامن ء چم کنٹا ء را آئی بے
تہمسلی ء بے وسی ء حال ء دیگ ء ات انت۔ بلتے آہانی وس نہ شت ء چچ اش کرت نہ کرت۔

وہدے کنٹا چہ کڈک ء ڈن چہ وتی ماس ء دُور ات، گرا جیوفرے ء تو ایں بالغ ء مستریں
مردماں مراد بات دات کہ آبازار ء اولی کستریں ورنہا انت کہ آرا سفر ء اے شرف بخشا ہگ بوتگ۔ پے
ادب کنٹا ء جواب گردینت۔ ”شمے منت“ اے آئی ء گس ء ہیل کاری ء پد کنگ ء ات۔ بلتے اگان
جنگل ء نشت انت ء مستریناں مہ دیست انت گرا چہ وتی بڈ ء مستریں بڈے سر ء کرت ء پاد پروش

وراں گوں وتی سنگتانی ہمراہی ء اہمت، داں کہ بہ زانت کہ چیزاں چوں سرء کن انت کہ مہ مُرانت۔ ء
 آراسہب ء سرء پداسرء ء کرت ء وتی پس ء رند ء گپت ء داں مسافرانی درچک نیگ ء شت گوں۔
 چہ گام جنگ ء ساری اے بڈ سے سے گشتاں بن ء زمین ء کپت۔

گس ء نیگ ء آہگ ء راہ ء، آرابازار ء بازیں کارے کنگی ات کہ آئی ء دل ء گوشت چہ روگ
 ء پیسر بہ کن اش، چہ آدگہ کارانی کنگ ء ساری عجیبیں مارشتے آراوتی نیگ ء چلگ ء ات کہ بہ روت
 پیریں نیو بوٹو ء راہ گندیت۔ بُزانی سرکنگ ء پد آزوت زوت چہ بٹئا کڈک ء لک ات ء نیو بوٹو ء
 کڈک ء دپ ء زُنڈ ات۔ دمانے ء رند آوتی کڈک ء دپ ء اہت۔ ”من تئی ودار ء ات اول۔“
 آئی ء گوشت ء آرا کڈک ء تہا برت ء۔ چومدامی، ہر وہد ء کنتا تہنا آئی گنگ ء بہ شتیں، آدوئیں
 داں دیر ء بے ترک ء توارنشت انت۔ آکنٹئا ء رادوست بوت ء آئی ء مدام اے مارشتان ء شرف
 بخشات۔ بل ء کہ آسک کسان ء نیو بوٹوسک پیرات، بلتے انگت آہاں وت ء راچہ یکے دومی ء گوں
 سک زنک مار ات۔ تاموریں کڈک ء نشت انت ء ہر یکے وتی چرت ء فکراں اوژنا کنگ ء ات۔

”من ء راترا چیزے دیگی انت۔“ گڈسر ء نیو بوٹو ء گوشت، دیم پہ گوک ء پوست ء سیاہیں پیلکے ء
 شت کہ آئی ء تحت ء کش ء دیوال ء دز تنگ ات، تاہیدے در ء کرت کہ باسک ء بندگی ات۔ ”تئی
 پیرک ء ہما وہد ء اے تاہید داتگ ات وہدے تئی پس مردینی ہیل کاری ء شنگ ات۔“ نیو بوٹو ء
 گوشت۔ ”اے پہ اومر ء اولی بچک ء ہیل کاری ء ہا ترا دیگ بوتگ... پر توتی بلک یا نیسہ ء ایشرامنی
 کر ء ایر کرتگ داں تئی مردینی ہیل کاری بندات بہ بیت۔ توبہ گوش تئی ہیل کاری ء بندات گوں وتی
 پس ء سفر ء روگ ء بوتگ ء انت۔ کنتئا پہ پُر مہری ء پیریں بلک چار ات، بلتے آئی ء آرا شریں
 وڑے ء گوشت نہ کرت کہ اے تاہید باریں آراچونیں مارشتے دنت بلے آئی ء جند آئی ء ہمراہ انت بل
 ء کہ آہر چینکسیں دُوریں سفرے ء بہ روت۔

اومر وایندگہ سہب ء سرء، چہ مسیت ء نماز وانگ ء پدواتر بوت، آپہ بے تاہیری ڈن ء اوشتا نگ
 ات، پرچاہٹئا کنتئا بڈ ء بندگ ء دیر کنگ ء ات۔ وہدے کہ چہ گل ء دوشی کنتئا راواب نہ اہتگ ات۔
 آئی ء وتی ماس ء اڑسگ ہش کنگ ات انت، بلتے پدا انا گت ء آئی ء انچوش سک ء کنتئا بگل ء
 کرتگ ات کہ آئی ء وتی تیوگیں زند ء وتی ماس ء جان ء درگ چوش نہ مار اتگ ات کہ آوتی ماس ء
 راچینکس دوست انت۔

گوں استیفا، کنٹا ہے کارانی سرء چار ٹپاس کرتگ ات ءوہ پہ وہ ہے کارئے کرتگ ات انت
 کہ آراء آئی ءپس ءنوں کنگی ات انت۔ اول اور وء پدا کنٹا چکڈ ک ءدرء دپ ء ڈن ءحا کانی توک ء
 دوگام جن انت پدا اوشت انت، چک ءترین انت ءجہل بنت، وتی پداں چہ حا کاں کر انت ءوتی
 شکار ءہر جینگ ءمان اش کن انت، گوں اے ستک ء کہ آہانی پدا آہان ء ہے جا گہ ء کار انت۔
 لاپ پری بنٹا گوں لامن ءوتی کڈ ک ءدرء دپ ء اوشتا تگ ء آہاں چاران ء گریوگ ء ات۔
 اور وء کنٹا ءوتی راہ گپت ء سرگپت انت، کنٹا ءدل ء پجرات کہ وتی گڈی چک ء بہ ترینیت ء پشت ء بہ
 چاریت، بلئے آئی ء دیست کہ آئی پس ء چک نہ جت۔ آئی ءدیم ء چارگ ء روگ یک پیم ء برجم
 داشت ہے ترانگ ء کپت کہ پہ مردینے ء ثمر نہ ات کہ وتی مارشتاں پد بہ کنت۔ انچوش کہ آچہ میتگ ء
 روگ ء ات انت مردماں گوں آہاں حیر ء حال کرت ء چکند ات۔ کنٹا ءوتی کافو ء سنگتانی نیمگ ءوتی
 دست سرین انت کہ آہاں وتی بزر چارینگ کمیں مہتل داشتگ ات کہ آرا رخصت بہ کن
 انت، آسر پدات کہ آزانگ ء ات انت کہ آہانی سلامانی جواب دیگ بدیں شرک ء پالے۔
 گوں مسافرانی درچک بیگ ء سر بونگ ء اوشتاں انت اور وء دگ دو بیرک گوں ہما صدانی حساب ء
 بیر کاں ہوا ربست کہ موسم ء شنگ ء شانگ کرتگ ات انت۔

کنٹا ء را باور بونگ ء نہ ات کہ آپہ دل روگ ء انت، آوتی زند ء اولی گشتاں چہ وتی ماس ء
 کڈ ک ء ڈن شے گوازینگ ء ات۔ آچو بڑیں پس ء اولی گشتاں چہ جیو فرے ء واڑ ء ڈن ڈور روگ ء
 ات، اولی گشتاں آجا گہاں چہ دور تر روگ ء ات اگاں آئی ء بزاں بہ سست اینت گار بوتین ات انت ء
 دور بہ شتین ات انت، اولی گشتاں... پہ بازیں چیز ء کارے ء۔ کنٹا وتی دل ء تھا جیڑان ات، کہ اور وء
 ء راہ تاب دات، بے گپ ء پشت ء چک جنگ ء، جنگل ء کشکے گپت ء پہ تگ راہ کپت۔ کساس آئی ء
 سر ء گرچ کپگ ء ات، کنٹا پھائی رسینگ ء پہ تگ ربا دگ بوت۔

کنٹاءِ حیاالِ ءِ آگوں وتی پس ءِ ہم گام بونگ ءِ کساس چار دست ءِ پادات۔ آئی ءِ دیست آراپہ وتی پس ءِ یک دُراج ءِ سبک این گامے ءِ پے دو کسانیں گام جنگلی انت۔ کساس یک ساعت ءِ روگ ءِ رند، آئی ءِ گل ءِ وشوشی چوش آئی ءِ گام گیجاں ژند ءِ کُنٹ بوت انت۔ پمانی حیاالاں آئی ءِ سر ءِ گر نچ گران ءِ چہ گران ترابو بان ات، ترسناک این حیاالے ءِ آرا مان رُپت : اگاں آدم بہ بارت گڑا دیم ءِ شت نہ کنت؟ آئی ءِ وت ءِ پزہر کنکی گشت، چوش بونگ ءِ ساری کشک ءِ سر ءِ وتی گر نچ ءِ گیگ کنت۔

گوں آہانی گوزگ ءِ، اد ءِ اود ءِ، پونشوک این لدیگ جست ءِ جر ءِ کابانی چیر ءِ پترت انت، شانٹلاں کپر ءِ بال کرت، کرگوشک سٹ جنان ءِ چیریں جاہاں شت انت۔ بلے کنٹاءِ پیل ءِ نیمگ ءِ ہج دگوش گور نہ کرت پر چا کہ فیصلہ ءِ کرتگ ات کہ آراگوں اومرو ءِ ہم گام بونگی ات۔ کنٹاءِ چہ کونڈان جہل ءِ بزگوشٹ مدان مدان ءِ نکران ات۔ آئی ءِ دیم چہ ہید ءِ میچڑ ات ءِ سر ءِ اوں میس اتگ ات۔ آئی ءِ گوشت کرت نہ کرت کہ آئی سر ءِ گر نچ لگشگ ءِ انت، کمیں اے دیم ءِ آدم ءِ کمیں آدم ءِ کمیں اے دیم ءِ، آئی ءِ گوں وتی ہر دو دستاں داشت کہ مہ کپ ایت۔

کنٹاءِ دیبی ءِ دیست آ کہ یک کسانیں میٹگے ءِ مسافرانی درچک ءِ سر بونگ ءِ انت۔ آچرت ءِ ات اے کجام بازار انت۔ آسک ات اگاں آئی ءِ پس نام ءِ ءِ بہ گوش ایت آلم ءِ زانت ءِ۔ چہ جیوفرے ءِ در آہگ ءِ رند نہ اومرو ءِ گپ جنگ ات ءِ نے کہ پشت ءِ چک ءِ جنگ ات ءِ چار اتگ ات۔ لہتیں دمان ءِ رند، کنٹاءِ دیست پہ آہانی وش اہت ءِ آپتگ پیدا ک انت، چوش کہ یک زمانگے ءِ وت تہتگ ات ءِ متاگی یے گپتگ ات... اولی کافو ءِ لہتیں جان دَریں گوڈ و ات انت۔ آدست سرینگ ءِ کوکار ءِ ات انت، وہدے آنز یک تر ءِ اہت انت، آئی ءِ آہانی در گڑا تگلیں چم دیست کرت انت کہ گوں وتی پس ءِ گوڈ ویے ءِ ہم سفری ءِ آسک حیران کرتگ ات انت۔

”شما کجا وگ ءِ ات؟“ اہجگ ءِ ات انت ءِ کنٹاءِ راچپ ءِ چا گرداش کرتگ ات۔ ”اے تئی اوبانت؟“۔ ”شما مانڈیکا ات؟ شے بازار ءِ نام چی انت؟“ آسک ژند ءِ دم بردہ ات۔ کنٹاءِ وت ءِ راباغ ءِ پُرازشت مار ات، انچوش کہ آئی ءِ پس آہان ءِ کمار ءِ کنگ ءِ نہ ات آئی ءِ اوں آہانی جُست جواب نہ کرت انت۔

ہمک مسافرانی درچک ۽ نزیک ۽ ، کشک دو بہرگ ۽ بوت ۔ یکے دیم پہ میتگ ۽ شت ، یکے چہ میتگ ۽ کش ۽ گوست ، ہما مردم کہ کارے نیست ات تچک ۽ گوست ۽ شت داں کہ کسے آئی ۽ جٹے مہ لیکیت ۔ کنٹا ۽ اومر و ۽ اوں دومی راہ گپت ۽ تچک ۽ چہ بازار ۽ کش ۽ گوست انت ۔ گوٹڈیں زہگاں ناوشی درشاں کرت ، بازار ۽ کماش باؤباب ۽ ساہگ ۽ نشتگ ات انت ۽ تہنا آہانی چم جست گروک ات انت ۽ مسافراش فقط چار ات انت ۔ تیوگیں کماشانی دلگوش گوں پہلوان ۽ ات انت ، کنٹا ۽ ہش کت ادپ ۽ پُر ۽ مانڈینکابانی مزن مڑی ۽ گپ ۽ جنگ ۽ ات انت ۔ گڑا آئی ۽ نا کوانی نوک ساچ انگلیں بازار ۽ الم ۽ بازیں پہلوانے ، صفت ۽ سوتی ۽ سازندہ یے بیت کہ بیت ، کنٹا ۽ خیال کرت ۔

ہید کنٹا ۽ چمانی توک ۽ روگ ۽ ات انت ، ۽ چم اش جک جنگ ۽ ات انت ، آئی ۽ چمانی رکینگ ۽ چم پر پٹینت انت ۔ ہمانت کہ آہاں سفر بندت کرتگ ات ، روج ۽ تہنا آزمان ۽ چار کے گواز کتگ ات ۔ آئی ۽ پادچہ پیسری ۽ سک ۽ درد ۽ ات انت ۽ نون آئی سر ۽ گرچ گران تر بوتگ ات ، پمانی خیال ۽ آے گرچ ۽ برت کرت نہ کنت ۔ آئی ۽ دل ۽ توک ۽ ترس ۽ مار شتے سر ۽ چست کنگ ۽ ات کہ انا گتہ اومر و اوشتات ، کشک ۽ کش ۽ کانی یے ۽ سر ۽ وتی سر ۽ گرچ ۽ دور دات ۔ کنٹا دمانے ۽ اوشتات داں کہ وتی در ہوکیں پادان گر ۽ دار بہ کنت ۔ آئی ۽ وتی سر ۽ گرچ گپت کہ جہل ۽ ایر ۽ بہ کنت ، بلتے چہ دستان لگشت ۽ در پیگ ۽ بن ۽ کپت ۔ آپشل بوت ، آزانگ ۽ ات کہ توار آئی ۽ پس ۽ ہش کتگ ... بلتے اومر ۽ وکونڈ جنگ ات انت ، گوکوات چہ تچوکیں چمگ ۽ آپ ورگ ۽ ات ۔ تو گوشت زاناں پچ ۽ سہیگ نہ ات کہ آزر ہگ ساڑی ات ۔

کنٹا زانگ ۽ نہ ات کہ آچینکس مینگ انت ۔ لنگ جنان ۽ آپ ۽ لمب ۽ شت ، پہ آپ ۽ ورگ ۽ گوکو بوت ... بلتے آئی ۽ پاداں جواب دات ۔ آئی ۽ یک رندے پدا بے فاندگیں جہدے کرت ، گڑا گدسر ۽ شکون دیم بوت ، وتی سر و شک ۽ جت انت ، پزور وتی دپ ۽ داں آپ ۽ برت ۔

”کم بہ ور“ جیوفرے ۽ در آہگ ۽ رندا ولی گشتاں آئی ۽ پس گپ ۽ ات ۽ کنٹا حیران ۽ ہبکہ بوت ۔

”کمیں ایر بر ، ودار کن ، پدا کمیں بہ ور۔“ پرے گپ ۽ سر ۽ آئی ۽ پہ وتی پس ۽ بدے آہگ ۽ ات ۔

”ہو ، اوبا“ آئی ۽ دل ۽ گوشت بہ گو شیت ۽ ، بلتے توار ۽ در نہ اہت ۔ آئی ۽ لہتیں ترمپ سارتیں آپ ۽ گمب ات ۽ ایر برت ، وت ۽ ودارے پر مات ، آئی ۽ دل گو شک ۽ ات وت ۽ دور بہ دنت ۔ دگہ کمیں آپ ورگ ۽ رند ، آکانی ۽ کش ۽ آرام گرگ ۽ شہار گپت ۔ آراے خیال ۽ گون جت کہ مردینی ہیل کاری الم ۽ ہمے زیل ۽ کارے بیت ۔ ۽ پدا وت ۽ تچک ۽ کرت ۽ ذراج بوت ، واپ کپت ۔

گوں وتی جندء جست ء چہ واب ء پاداہت... باریں چینکس دیرانت ءے؟... اومروچ جاگہہ
 ء گندگ نہ بوت۔ پاداہت نشت، کنٹا ء آئی ء سرء گرچ دیست کہ نزدیک ء بلاہیں درچکے ء چیر ء ایرات
 - گڑا آئی ء پس باز دور نہ انت۔ آئی ء اے دیم ء آدمیم ء چارات، آسر پد بوت کہ آئی ء پاد چینکس سک ء
 تراول انت۔ آئی ء وت ء چنڈ بینت ء پادے ء تچک کرت انت، بز گوشت ءے در دء ات انت، بلتے نول
 چہ بندات نیگ ء کمیں گہتر ات۔ کنٹا پد دگہنتیں گٹ آپ ء ورگ ء چمگ ء سرء گو کو بوت۔ کانی ء صاف
 ء اوشتاگ ایں آپ ء تہاوتی عکس ءے دیست... بارگ ایں دیم ء بلاہیں چم ء پراہیں دپے ات، کنٹا
 ء گوں وت ء پچکند ات ء پد اہندگ ء ات کہ ڈراہیں دنان ءے گندگ بوت انت۔ آئی ء راوت ء چہ
 ہندگ ء داشت نہ کرت۔ وہدے سرے چست کرت اومرو آئی ء کش ء اوشتاگ ات۔ کنٹا اوشتا
 ، پریشان ات، بلتے گندگ ء آئی ء پس ء دلگوش دگہ چیزانی نیمگ ء گور ات۔

در ہچانی بزیں ساہگاں آہانی سرء شادو کینوگ ء مٹھوٹیں ٹیں ء ات انت، آہاں چہ وتی گرچانی نان
 گوں اومرو ء شکار کرتگ ایں پزوریں شاعتلاں وارت انت کہ اومرو ء چہ وتی کمان ء جنگ ات انت ء
 کنٹا ء واب ء وہدے پہتگ ات انت۔ ورگ ء دوران ء، کنٹا ء وت ء راگوشت وہد ہمیش انت کہ وتی
 پس ء پیش بہ داریت کہ آشکار ء ورگ اڈ دیگ ء چوں ز برانت، ہماوڑا کہ آئی ء آئی ء کافو ء سنگتاں
 جنگل ء شکار کرتگ ات ء پہتگ ات انت۔

وہدے آہاں ورگ کٹینت انت، روچ آزمان ء سے چارک ء شنگ ات، نول اینکس گرم نہ
 ات، وہدے آہاں پداوتی گرچ بست انت ء سرء ایر کرت انت، یک رندے پدا آہاں کشک گپت ء
 رہادگ بوت انت۔

وہدے آہاں گپڑے ء پند بڑ ات۔ اومرو ء گوشت۔ ”ٹوباب وتی یداراں داں یک روچے ء پند
 ء راہ ء چہ ہماکار انت۔ انول روچ انت مادیت کنیں، بلتے شرتر ہمیش انت ماوت ء چہ جنگل ء کاہاں
 دور بہ داراں کہ آویل ء واقعہتاں وتی توک ء چیر دینت۔“ اومرو ء گوں وتی لنک ء وتی کارچ ء زہ ء
 کمان ء تیر ء جاہ مرز اتاں۔ ”انشی الم ء ما بازارے ء بہ وسپیں۔“

گوں وتی پس ء ہمراہی ء، آراتر سگی نہ ات، بلتے وتی سبھیں زند ء گار ء بیگواہ ء ڈز اتگ ایں مردمانی
 حالاں سر کنوکیں ڈہلانی ہش کنگ ء آئی ء دل ء تر سے نشتگ ات آدمیم ء روان ات انت۔ نول کمیں
 زوت تر... کنٹا ء کشک ء سرء پیتار ء گوہ دیست کہ اسپیت چک ات انت، پرچا کہ پیتار پہ وتی مہر
 ء محکمیں کلا جوراں شکار ء ہڈاں جانٹ ء ورا نت۔ راہ ء سرء آئی ء چم پہ آسکانی چلبے ء کپت کہ چرگ اش

بس کرت ۽ چوش بت ۽ اوشتات انت، داں ہماوہد ۽ اوشتات انت، بس کرت ۽ چوبت ۽ اوشتات انت، داں مردم گوست ۽ شت انت ۽ چہ چماں اندر بوت انت۔ ”پیل انت!“ او مروء دمانے ۽ رند گوشت۔ کئٹا بن ۽ کپتگیں درچ دیست انت کہ آہانی شاہڑانی تاک آہانی کسانیں زہگاں شیر اتگ ۽ صاف کرتگ ات انت، آئی ۽ لہتیں نیم گوٹنگیں درچک اوں دیست کہ پیلاں پماہانی اجگیں شاہڑ ۽ تاکانی ورگ ۽ چوتی سنٹ ۽ چک اتگ ات انت ۽ چوٹ کرتگ ات انت۔ پرچا کہ پیل میتگ ۽ بازار ۽ مردمانی نزدیک ۽ نہ چرانت پمیشا کہ کئٹا ۽ وتی زند ۽ کم پیل دیستگ ات ۽ آاوں چہ دور ۽ آہزارانی کچ ۽ حساب ۽ جنگلی جنوارانی نیام ۽ بوتگ ات انت، کہ یکجا گہہ تہت انت ۽ چوں جمبر ۽ گزندات اش، آئی ۽ وتی کسانے ۽ جنگل ۽ لگوکیں بلاہیں آچے دیستگ ات کہ دوٹے چوش بشی کو کر ۽ چست ات انت، بلے اللہ ۽ دیم دتگیں ہوراں آراداں جیوفرے ۽ آدگہ میتگ ۽ بازاراں سر بوتگ ۽ پیسر توست۔

انچوش کہ آیک شل ۽ گندگ ۽ نہ کٹوکیں کشک ۽ روگ ۽ ات انت، کئٹا ۽ دل ۽ اہت کہ انچوش کہ مردمی پاد چہ رو ۽ آہ ہما پیم کشک رند انت ہے پیم موکو توند بند انت۔ آحیال ۽ ات کہ اللہ پہ جنوار ۽ ساہداراں اول انچوش کار ساز انت انچوش کہ پہ انساناں، آحیران ات کہ چد ۽ پیسر پرچا آئی ۽ اے بابت ۽ پگر نہ کرتگ۔ آئی ۽ دل ۽ گوشت ہے دمان ۽ چہ او مروء اے بابت ۽ جست بہ گپت۔ آپد اگیش حیران بوت کہ لامن ۽ پرچا آراتنے وہدی اے بابت ۽ جست نہ کرتگ ات۔ پرچا کہ آئی ۽ مدام چہ لوک ۽ جو جکاں ہم کستریں چیزانی بابت ۽ چہ آئی جست گپتگ ات۔ گڑا، وہدے آپد اگس ۽ روت گڑا پہ لامن ۽ گوشت ۽ سو گہہ کنگ ۽ آئی حد ۽ گڑے چیز بیت۔ پہ اے گپانی گوشتگ ۽ نوکانی نوک گوز انت وہدے آگوں وتی شپانگ ایں سنگتاں جنگل ۽ بہ بندیت ۽ سفر ۽ حالان بہ دنت۔

نوں کئٹا گندگ ۽ ات کہ آہ او مروء چہ وتی ملک ۽ چٹ دگہ وڑیں ملکہ ۽ پترگ ۽ انت۔ روج بزتریں کاہانی تہا بڈگ ۽ ات کہ چد ۽ پیسر کدی چوش نہ دیستگ ات ۽ آئی ۽ زانگیں درچک تہنانا لگ ۽ ڈیڈا رات انت۔ ابید چہ گٹ پاچوکیں مکسکاں، آدگہ چیز کہ آئی ۽ بال ۽ دیست انت براہداریں مٹھو ۽ مرغ نہ ات انت کہ مدام جیوفرے ۽ کوارگ ۽ شینزارگ ۽ ات انت بلکیں شاہین ات انت کہ پہ شکار ۽ بال کنگ ات انت یا ڈونڈ وار ۽ گو تو ات انت کہ ڈونڈ شوہازگ ۽ ات انت۔

رولہہ ایں روج زمین ۽ سرننگ ۽ سر بوتگ ۽ ات کہ او مروء کئٹا ۽ چم پہ دوت ۽ لکیرے ۽ کپت انت کہ چہ بازارے ۽ چست بوتگ ات۔ وہدے آ مسافرانی درچک ۽ رست انت کئٹا ۽ ماراں جا و حال شرنہ انت۔ درچک ۽ شاہڑاں لہتیں بیرک لوخجان ات انت، اے گپ ۽ شوندری ۽ ات انت کہ اد ۽

ندروکاں بیتگ یلہ داتگ ء شنگ انت ء مسافر بازار ء کش ء راہ ء گرانت نہ جل انت ء رو
انت۔ افسوس، یک گونڈ ویلے نہ تہمت ء آہانی وش اہت ء نہ اہت۔

وہدے آچہ بازار ء باؤ باب ء کش ء گوزگ ء ات انت، کنتا ء دیست بازار ء بلاہیں بہرے
سہتگ ات۔ چمبئی چہ نیم ء گیش حالی ات انت۔ پُر ء حاک کڈ کانی دیم ء مچ ات، کرگوشک
ترڈگ ء ات انت، مرغ حاکانی تہا حاکشانی ء ات انت۔ بازار ء مردم... گیشتریناں تکہ داتگ ات
یاوتی کڈ کانی دپ ء وپتگ ات انت۔ آیما ریا پیرین ات انت، لہتیں زار جنوکیں ننگ ات انت
گندگ ء تیوگیں گونڈ و ہمیش ات انت۔ کنتا ء وتی عمر ء یک گونڈ لے نہ دیست۔ ء نئے کہ اومرو ء
عمر نیگے ء چمے کپت انت۔

گپڑے پیر ء مچ ایں مردیناں مسافروں اہت کرت انت۔ چرادرتاں پیر ترین وتی ازران ء
جک دیان، یک بے دتتان ایں پیریں زالے ء راگوشٹ ءے کہ پہ مسافراں آپ ء موش بہ
یاریت۔ بوت کنت اے مولدے، کنتا ء خیال کرت۔ پدا پیر مرداں ہر کیلے ء گپ ء تہا دور کرت کہ
وت گپ ء بہ جنت کہ آہانی سرگوست ءے چے چے بوتگ۔ ”غلام براں یک شپے مئے بازار ء سچہیں ورنا
ڈز ات انت یا کشت انت، ”تئی ہوراں بہ گرداں ایشی ء ہوراں“ یک پیر مردے ء اومرو ء نیمگ ء
دست شہاؤرت ء پدا کنتا ء نیمگ ء۔

”ما پیرین اش پشت گہت انت۔ ما جست ء جنگل ء شتیں۔“

چہ آہانی آہگ ء ساری، آہانی یلہ داتگیں بازار پرشت ء پروش ات۔ پماہاں کشت ء کشار پشت
نہ کپتگ ء نئے کہ وردنے، آنزوران۔ ”ما بے وتی ورنہاں زندگ بوت نہ کنیں“ یک پیر مردے
ء گوشٹ۔ اومرو ء نزیک ء نشٹ ء گوش داشت ء آہاں گپ جت، آئی ء جند ء کبہ نرم نرم ء در آہگ ء
ات انت وہدے آئی ء گپ جت۔ ”منی براسانی بازار، کہ چار روج ء پند ء انت، شمارا وش اہت
کنت، منی پیرکاں!“

بلے سچہیناں وتی سرچنڈینت ء ”انناں“ کرت۔ ”مئے بازار ہمیش انت۔ آدگرانی آپ چوایشی
ء وش ء شکر تام نہ انت۔ نے کہ آدگرانی در چکانی ساہگ چوسارت ء وش انت۔ نے کہ آدگہ یک چلے ء
وردن چوش وش بوکن انت چوش کہ مئے جنیادمانی گز استگیں وردن۔“

پیر مرداں پہلی لوٹ ات کہ آہانی مہمانداری ء کڈک پشت نہ کپتگ۔ اومرو ء آہان ء سدکی دات
کہ آراء آئی ء زہگ ء را استالانی چیر ء واب دوست بہت۔ آشپ ء آہاں چہ وتی گرنج ء سادگیں نان وت

وارت ۽ بازار ۽ مردماناں اول دات گوں۔ کنٹاوتی سبزیں تاک ۽ کاہانی نپاد ۽ سرء و پتنگ ات ۽
 سبھیں ہش کتگیں گپانی سرء چرت ۽ گرتی ۽ ات۔ اگاں اے جیوفرے بوت انت، ہما مردم کہ آزانت
 ۽ اگاں بہ مرتین ات انت یا آوار جنگ بوتین ات انت۔ اومرو، بٹا، لامن ۽ آئی ۽ جند بوتگ
 ات۔ باؤ باب ماندراگ بوتگ ات، سبھیں پُر ۽ حاک پسیل ۽ دیم ۽ تالاں بوتگ ات انت۔ کنٹا ۽ پھ
 زوروتی خیال چہ اے گپاں ٹگلینت ۽ دگہ چیزانی نیمگ ۽ گور کرت۔

پدا اناگت ۽، شپ ۽ تہاری ۽، آئی جنگلی گنگد امے ۽ دل بُریں کیننہ گے ہش کت کہ رسترے ۽
 گپتنگ ات۔ ایک مردمے ۽ دومی مردم ۽ گرگ ۽ سرء چرت ۽ پگر ۽ کپت۔ آچہ دور ۽ پیتارانی ہولگاں
 اول ہش کنگ ۽ ات، ہور ۽ موسم بوت انت یا بے ہوری ۽، گرتگی ۽ روج بوتین ات انت یارون ۽
 جو پاک ۽، وتی زند ۽ ہمک شپاں آئی ۽ پیتارانی ہولگ ہش کتنگ ات انت کہ جا گے نا جا گے ہولگ ۽
 ات انت۔ بلے انشی آہانی براہندگ این توار کساس وش ترأت ۽ پدا آراداب ۽ وش این بانزلاں
 ماں پتات۔

روحِ اولیٰ برمشِ ءِ کِنثاءِ چہ وابِ ءِ بُستِ کرت، پادا تک ءِ اوشتات۔ آئی ءِ نپاد ءِ پھناد ءِ عجب شکل ءِ صورت ءِ پیر ءِ نُججِ ایں زالے اوشتا تک ات ءِ گول وتی برز ءِ کر کر میں تو ار ءِ زانگ لوگ ءِ ات کہ دونوک پیسر آئی ءِ پہ کِنثاءِ وردن دیم داتگ، آپوں بوتگ انت۔ چہ کِنثاءِ پشتی نیمگ ءِ اومرو ءِ نرم نرم ءِ در ایننت۔ ”بلک، در یگتیں ماترا گوشت بہ کرتیں۔“

چہ ورگ ءِ شششت ءِ شود ءِ رند، آزوت زوت چہ جنگل ءِ گوست ءِ آدم بوت انت۔ کِنثاءِ راجیو فرے ءِ ہما پیر زال گیراہت چو گنوک ءِ انچوش پہ دیم گشت ءِ ہر کسی چمانی تہا سرے کش ات ءِ گول وش روئی ءِ گوشت ءِ ”منی جنک باندا کنیت“۔ آئی ءِ جنک بازہور پیسر گار ءِ بیگواہ بوتگ ات، بلتے سہمیناں، کہ آئی ءِ راہ ءِ سر ءِ داشت انت، گمانی ءِ گول تپاک اش کرت ءِ وش وشک ءِ گوشت اش۔ ”ہو بلک ... باندا“۔ ہمک مردم زانکار ات کہ اسپتیں کروں ہلار کنگ ءِ رند پدی ءِ کپتگ ات۔

چہ شیر گرم ءِ ساری، آہاں کسے دیست کہ دیم پہ دیم ءِ کشک ءِ کپتگ ات ءِ پماہاں پیداک ات۔ ساری ءِ روح ءِ آچہ دو یاسے مسافرانی حد ءِ گوستگ ات انت۔ تہنا چکند ات اش ءِ سلام ءِ علیک اش کرت ءِ گوست انت... بلتے اے پیر مردنر یک ءِ آہاں ات، پدرا ات کہ گپ ءِ جنگ لوٹ ایت۔ شہ ہمانیمگ ءِ پیداک ات ہمانیمگ ءِ دست ءِ شہار دات ءِ گوشت ءِ۔ ”بلکن ءِ شما ٹوباب دیست۔“ اومرو ءِ پشت ءِ کِنثاءِ دم بند بوت۔ ”آرا گپڑے مردم گون ات کہ آئی ءِ گر نچ اش سر ءِ ات انت۔“ پیر مرد ءِ گوشت آئی ءِ من ءِ دیست ءِ اوشتار اینت ءِ۔ آتہنا چہ آئی ءِ اے زانگ لوگ ءِ ات کہ دریا چہ کجا بند ات بیت۔ من آرا گوشت ”دریا ءِ بند ات چہ آجا گہہ ءِ سک دوران ت ہر جا گہ کہ گٹیت۔“

”گر اترا ہیچ ءِ نہ کرت؟“ اومرو ءِ جست کرت۔

”آچوش دوستیں مردم ءِ رتک ءِ رتج بوت۔“ پیر مرد ءِ در ایننت۔ ”بلتے پشی مدام ہما مشک ءِ وار ت کہ مدام لیب ءِ گوازی ءِ کنت۔“

کِنثا لوگ ءِ ات کہ وتی پس ءِ اے عجب ءِ درآمدیں ٹوباب ءِ بابت ءِ جست بہ کنت کہ مردمانی بدل ءِ مزن کور ءِ پنگ ءِ انت، بلتے اومرو ءِ مردکار حداءِ باہوٹ کرت ءِ چہ کشک ءِ سر پہ جہلمگ ڈہور گپت۔ چو مدامی ءِ، ہیچ چک ءِ نہ جت نہ چار ات ءِ کہ کِنثا آئی ءِ پشت ءِ پیداک انت

یانان۔ اے بری کنٹا گل ات، پر چا کہ اومروء دی تنگ ات کہ آئی ء بچک ء گوں وتی ہر دکیں دستاں سرء
گر نچ داشنگ ات ء پوزور ٹچک ء ات کہ گومانی ہم گام بہ بیت۔ کنٹا ء پادحون دیگ ء ات انت بلتے
آسمر پد ات کہ اے نامردی یے بیت اگاں وتی دلگوش ء وتی پادانی نیگ ء گور بہ کنت۔ آرا تہنا پادانی
گپ گوں وتی پس ء جنگی ات۔

چہ ہے یکیں سوب ء، یک روچے ساری کنٹا ء وتی ترس ایر برتگ ات، آچہ مان تڑے ء شنگ
ات انت ء آہانی سر شیرانی کٹھے ء کپتگ ات۔ یک بلائیں نرمزارے ات، یک براہداریں مادگیں
مزارے ات... ء دو گلڑ ات انت۔ راہ ء سر ء سبزگ ء سر ء ٹچک ات انت پہ کنٹا ء شیر بیم ناک ات
انت۔ سر پوکیں رستر ہما بڑے کہ چہ چراگ جاہ ء بہ سدیت ء چہ شپانک ء ڈور بہ روت نیام ء دو کپ اش
کن انت۔

اومروء وتی گام سست کرت انت، چم ءے چہ مزاراں نہ ٹکلینت انت، نرم نرم ء گوشت ءے تو
گوشت زاناں وتی بچک ء ترس ء مارگ ء انت۔ ”مزار، روچ ء اے پاس ء نہ شکار کن انت ء نئے کہ
ور انت اگاں شد یک مہ بنت۔ اے پزور انت۔“ بلتے چہ آہانی کش ء گوزگ ء ودہ ء آئی ء یک دست
ءے گوں کمان ء ء دو می گوں جاہ ء سک دات۔ کنٹا ء وتی ساہ داشنگ ات بلتے دیم ء روان ات۔ آئی ء
مزاراں داں ہما ودہ ء یکے دو می ء رچار ات داں کہ آچماں گار بوت انت۔

آئی ء داں دیر ء ہما بانی بابت ء، ٹوباب ء بابت ء کہ تنیکہ جاگے ء ساڑی ات، حیال کرت۔ بلتے
آئی درد کنوکیں پاداں آرازیادیں چرت ء حیال ء نیشٹ۔ آشپ ء آئی ء آجاگہ ء بیستیں شیر حساب ء
نیادرت انت کہ گلڑاں مچینگ ات انت ء اومروء پہ شپ ء بوجگ ء جاگے گچین کرتگ ات۔ کنٹا
شاہڑانی سر ء شرنہ وپتگ ات کہ ساری ء واب کپت۔ پمانی حیال ء دمانے ء رند آئی ء پس آرا سرینگ
ء مہلہ پادکنگ ء ات۔ پمانی حیال ء آچ نہ وپتگ ات۔ کنٹا ء گوں پد ریں توصیف ء اومروچا رات کہ
چون نرم نرم ء دو کر گوشت ء سل اش جت ء صاف کرت انت ء پہ ورگ ء پہت انت۔ آئی ء شپ ء
چیر کتگ ایں لوپ ء سرادوئیں کر گوشت گپتگ ات انت۔ آسمر زونڈاں نشنگ ات ء تام داریں
گوشت ء ورگ ء ات ء حیال ء ات کہ آئی ء آئی ء سنگتاں شکار کنگ ء بچک ء ورگ ء چینکس دیراں
مہتل بوتگ انت۔ آحیر ان ات کہ چون آئی ء پس ء آدگہ مردمان ء پہ اینکس باز کار ہیل کنگ ء وہد
رس ایت۔ کساس ہر چیز کہ المی انت مردم باید کہ بہ زانت اش ء کرت اش بہ کنت۔

آئی ء تراولیں پاد، آئی ء لنگ، آئی ء پشت، آئی ء گردن، اے کشک ء سیمی روچ ء یک کشیں سفر ء

دردِ اِنت انت۔ راستیں گپ ایش ات کہ آئی ء تیوگیں بدن وت دردے جوڑ بوتگ ات۔ آنچوش پیش دارگ ء ات کہ آئی ء مردینی ہیل کاری بندات بوتگ ء آوتی کافو ء گڈی بچک بیت کہ وتی درد ء دوران ردونت۔ وہدے نیمروچ ء کمیں ساری سوچکیں کنٹگے ء آئی ء پادسپت۔ گڑا آئی ء وتی دل ڈڈ کرت ء وتی لٹ گٹ پانتک انت کہ آپے درمہ نیت۔ آلتگ جنان سک دورپشت ء پشت کپتنگ ات گڑا اورو ء فیصلہ کرت کہ راہ سر ء جاگے نندیں۔ دم کنیں ء سبارگ ہم کنیں۔ پٹان ء آئی ء پس ء درمانی موش مالٹ انت کمیں درد اش کپت انت، بلتے روگ ء کمیں رند پاد پاد درد ء لگ ات انت۔ ء خون دیگ ء ات انت۔ دیر نہ گوست کہ ٹپ چہ حاکاں پربوت انت ء خون اش بند بوت۔ یک کش ء روگ ء آئی ء پاد ء ٹپ و اب تر ات انت ء گوں وتی پس ء ہم گام بوت۔

کنٹاسدک نہ ات، بلتے آئی ء حیاں ء آئی پس ء وتی گام کمیں سُست کرتگ ات انت۔ ٹپ ء کش ء گورسک حراب ء گڑا تگ ات انت۔ شپ ء بوجگ جاہ ء آئی ء پس ء دگہ ساٹ ءے پر کرت، سہب ء سر ء کمیں گہتر ات انت، درد ء ات انت بلتے آئی ء جون ء بازرت اش کرت۔ کنٹا گوں آرام ء پر ام ء دیست، وہدے آادگہ روچ ء سرگپت انت، کہ آہاں کنٹگی ء ڈیڈارانی زمین پشت ء یلہ داتگ ء نوں چہ درچک ء داری ایں ہندے ء روگ ء ات انت کہ جیوفرے ء دروشم ء جنگ ء ات، بلکیں گیش بزیں درچک ء نیوگ داریں جر ء بوج ات انت، گیشتریں شادوانی کینونگ ات، رنگ رنگی ایں مرغ ات انت کہ آئی ء وتی زند ء کدی نہ دیتگ ات انت، وش بوہیں گوات ء تہاساہ کشگ ء آراہا و ہدے ترانگ دات کہ آئی ء وتی کسانیں برات زرتگ ات ء شہ جو ء لمب ء تگس ء گرگ ء شتگ ات۔ ء چہ اود ء آئی ء ء لامن ء وتی ماس ء آدگہ جنیادمانی نیمگ ء وتی دست سرینت انت ء سلام دات انت کہ چہ ڈگارانی سر ء کار ء رندیڈاراں سوارگس ء پیدا ک ات انت۔

اورو ء مدام مسافرانی درچک ء کش ء دومی راہ گپت، بلتے پداوں ہمک بازار ء اولی کافو ء گونڈو پہ آہانی وش اہت ء پہتگ ات انت، ء در آمدان ء وتی بازار ء وشیں حال اش دات انت۔ یک انجیں مینگے ء، کسانیں قاصد پہتگ پیدا ک ات انت ء کوکار ء ات انت ”ممبو جمبو! ممبو جمبو!“ پماہانی حیاں ء آہاں وتی کار کرت ء پداتگ بوت ء بازار ء دروازگ ء پترت انت۔ کش ء راہ گوزچہ بازار ء ہمیںکس نزیک ء گوست کہ کنٹا ء اورو ء ارزانی ء دیست کرت کہ بازار ء مردم یک دیم بند ء پل ء شوٹنگیں مردکارے چارگ ء ات انت کہ سیم ءے گون ات ءے ء گپڑے جنیادمانی داشنگیں یک پشت دریں زالبولے ء راجنگ ء ات۔ گوں ہمک سیم ء گوں زراب ء لگگ ء جنیادمان چہانٹ

جت۔ وتی پس چارینوکیں سنگتاں گپ ۽ تران ۽ وہد ۽، کنتا سوگہہ بوتگ ات کہ چوں یک مردے، اگاں چہ وتی جن ۽ ہمک روچی مر ۽ داواہاں دل سیاہ بہ بیت، گڑا چیر وکائی ۽ دگہ بازارے ۽ روت یک ”مسمبو جمبوے“ باڑا کنت کہ بتیت ۽ اول چہ یک چیریں جاگہے ۽ ترسناکیں جاگ ۽ کوکار بہ کنت ۽ پدا مردمانی دیم ۽ بتیت ۽ آئی ۽ جن ۽ ادب دار ۽ گر ۽ بند بہ کنت۔ چد ۽ پد بازار ۽ آدگہ جنیادماں اول داں مزنیں وہدے ۽ چہ ترس ۽ دپ پچ کرت نہ کرت۔

یک مسافرانی درچک ۽ چیر ۽، یک گونڈ ویلے آہانی چارگ ۽ نہ اہت، ۽ راستیں گپ ایش ات یکے ودی کنگ ۽ ات، ۽ نئے کہ چہ بے ترک ۽ تواریں بازار ۽ توارے گوشاں کپت، ابید چہ مرغ ۽ شادوانی تواریں، کنتا پریشان بوت کہ غلام برداواں اہتگ انت۔ آپ بے تاہیری اومرو ۽ وداریں ات کہ بتیت ۽ بہ گوشیت باریں چے بوتگ، بلے آدگہ نزیک ۽ بازار ۽ گونڈوانی کوکار ۽ کینوگ ۽ اے کار کرت۔

آہاں کشک ۽ پدی نیمگ ۽ دست شہاردات ۽ گوشت، آ بازار ۽ سردار ۽ ہما گنگ ۽ سلین کار کرت کہ مردمان ۽ دوست نہ بوت انت، دیریں وہدے نہ انت یک شے، آواب کپت، سہمیں مردمان گوں وتی مال ۽ ملکتاں بازار یلہ دات ۽ وتی سیاد ۽ براہندگانی ۽ یادگہ جاگہاں شت انت۔“ سردار ۽ راحالی ۽، پُشت ۽ یلہ اش دات“ گونڈواں گوشت آنوں زبان دیگ ۽ سوگندورگ ۽ انت اگاں آئی ۽ مردم پدا بیانت آوت ۽ شرکنت ۽ آسنگ ۽ ردی نہ کنت۔

شپ نزیک ات، اومرو ۽ فیصلہ کرت شپ ۽ ہمے بازار ۽ جلیت۔ چہ اے وشیں گپ ۽ باو باب ۽ چیر ۽ نندوکیں مردمان ۽ ژمبگے مان ات گیشتر بینانی حیال ات آہانی نوکیں ہساگ وتی سردار ۽ را شریں سبقتے دیگ ۽ رندزوت لہتیں روچانی تہاوتر بنت۔ کنتا ۽ چہ دم ۽ سرا اگر استگیں کا جا ۽ نارشت ۽ برنج ۽ وتی لاپ پُر کرت۔ اومرو بازار ۽ جلیبا ۽ گور ۽ شت کہ آراگپ جتاں کہ ڈہلانی سر ۽ پے وتی براساں کلہو یے دیم بہ دی انت۔ آئی ۽ آہان ۽ گوشت کہ باندات ۽ روزرد ۽ آئی ۽ راہچار بہ بنت ۽ گمانی ۽ سفر کنوک آئی ۽ بچک انت۔

کنتا ۽ داں یک زمانگے ۽ وتی نام ۽ ڈہلانی توار ۽ چم پچیں واب دیستگ ات کہ زمین ۽ چاریں آتراپاں آئی ۽ نام ۽ توارانی ڈہل پُر شتگ ات انت۔ نوں پے حق ۽ دل انچوش بوتگ ۽ ات۔ ڈہلانی توار چہ آئی ۽ گوشاں در نہ اہت۔ پدا، مہمانانی گڈک ۽، دار ۽ تحت ۽ سر ۽، سک ژند ۽ پندات، کنتا حیال ۽

ات کہ آدگہ بازارانی جلیباوتی ڈہلانی سرء جُک اتگ انت ء سبھیں راہ ء داں آئی ء نا کو جانہہ ء سالوم ء بازار ء ہمائی ء نام ء ڈہلاں دزیمگیے مان انت۔

نوں ہمک مسافرانی درچک ء چیرء، چہ ڈہلانی گپ ء رند، نہ ایوک ء جان دریں گوٹڈوات انت بلکیں سازندہ ء مستریں اوں ساٹری ات انت۔ اوروء یک دز بندی یے ہم جواب کرت نہ کرت کہ گوٹشک ء ات انت سہتکے آہانی بازار ء بہ جلیت ء آہان ء شرف بہ بخش ایت۔ کینٹے آں ہمک مہمانداری کڈک ء دم بالارت ء پدا گومایاں باؤباب ء ریشمی کر پاس ء ساہگ ء نشت ء نان ء آپ وارت۔ بالغ ء مستریں اوروء حدء چُج ات انت ء پے دل کُشی وتی جستانی پسواں گوش دارگ ء ات انت ء دومی ء سیمی کافو کنتاء را بر ہتگ ات۔

اولی کافو آرا عزت ء شرف ء چماں چارگ ء ات، ہما کہ کنتاء ہورانی ات انت یا چرائی ء مسترات انت، توک ء بُن ات انت، چہ آئی ء آہانی منزل ء جست ء انت کہ کجا روگ ء انت۔ آوش وشک ء آہانی جستانی پسہاں دیگ ات، گوں ہما مظاہ ء امیت ء کہ آئی ء پس آہانی پسانی جستانی پسہاں دیگ ء ات۔ وہدے آسمرگپت انت، آسدک ات کہ بازار ء مردم اے مارگ ء انت کہ آہاں یک انچیں کسان سالے دیستگ کہ آئی ء وتی زندگوں وتی پس ء گیمبیاء دراجیں کشکانی سرء سفر کنگ ء گوازینتگ۔

آداں دیراں گڈی بازار ء جل اتگ ات انت، نوں آہاں ء گام تیز کنگی ء زوت روگی ات داں کہ داں روزد ء سر بہ بنت، پر چا کہ او مروء گوں وتی براساں زبان کرتگ ات۔ بلے کہ آہید ء میچر ات، پادے درد ء ات انت، کنٹا ء حیال کرت آچہ ساری بیگ ء شتر وتی سر ء گرنج ء دارگ ء انت۔ گپ جنیں ڈہلانی ہمک کُلہ آئی ء زور ء زکت ء وڈیناں ات، ء نوں ڈہل پہلوان، جلیبا، معتبر ء آدگہ پر ارزشت ء مزن مزین مردمانی سر بوہگ ء گپ ء ات انت کہ دیم ء بازار ء سر بوتگ ات انت۔ ہر یکے وتی دور ء گستاخیں بیتگ ء بازارانی پیشوکی ء کنگ ء ات، چوش کہ کاراٹا با، گونٹا کونڈا، پیسانیا ء جوک کونڈا کہ بازینے ء نام کنٹا ء کدی نہ ہش کنگ ات انت۔ وولی ء میری ء (Kindom of wooli) یک پہلوانے اول ساڑی ات۔ ڈہلاں گوشت، بلکن ء یک شہزادگے، آئی ء پس ء بر ء بادشاہ ء، دیم داتگ ات۔ کنٹا ء تلین پادگرم ء ملکیں کشک ء چست ء ایر بوتگ ء ات انت، آوتی دل ء گل ات کہ آئی ء نا کو چون مزن مر ء نامدار انت۔ دیر نہ گوست آگوں گردگ ء ہوارنچک ء ات، تہنا پے ہاتر ء ناں کہ آراگوں او مروء ہم گام بوگی ات، بلکیں پرے ہاترا پمانی حیال ء اے پشت کپتگیں لہتیں ساعت کنگ ء نام ء نہ زانگ ء ات انت۔

گڈ سر ء، روبرکتی آزمان ء روج ء سہترگ بندات کرتگ ات کہ کنٹا ء جم پدیم ء بازار ء چست بوڈکیں دوتاں کپت انت کہ باز دور نہ ات انت۔ پراہ ء تاب واریں دوتاں کنٹا ء راحال دات کہ پے پشگانی دور دارگ ء باؤ باب ء حشکیں بندماندارگ بوتگ انت۔ ایشی ء مول ء مراد ایش ات کہ مہمانانی جوانیں مہمانداری بوہگ ء انت۔ دل ء ء گوشت کوکارے بہ جنت۔ آسر بوتگ ات انت۔ زوت مراگشی ٹو بالو ہما و ہد ء سک ء گپگ ء لگ ات و ہدے دو مردم چہ مچی ء نیام ء نچک ء ات، کنٹا ء دیکھی ء او مروء سر ء گرنج اناگت ء بن ء کپت۔ ء او مرو دیم پماہاں نچک ء ات، چہ اے حبر ء ساری کہ سر پد بہ بیت، کنٹا ء جند ء سر ء گرنج بن ء کپت ء آوں نچک ء ات۔

دوئیں مردکار ء آئی ء پس یکے دوئی ء بگل کنگ ء یکے دوئی ء بڈاں ٹپگ ء ات انت۔ ”اے منے براس زہگ انت؟“ دوئیں مردکاراں کنٹا ء رچست کرت ء بڈ ء جت، بگل ء کرت ء گل ء وشی درشانی ء ات انت۔ بازار ء پترگ ء و ہد ء، چہ ہمک آتراپ ء آہاناں وش ات کنگ ء ات انت۔ بلے کنٹا ء نہ کسے ء نیمگ ء چار ات ء نے کہ کسے ء گپ ء گوش داشت ابید چہ وتی نا کواں۔ آ او مروء سر ء میہہ ات انت۔ بلے پمانی حیال ء، آچہ آئی ء پس ء پٹک تر، پزور تر ء گیشتر گوشت ناک ات انت۔ چہ دور

چارگ ۽ سوب ۽ آئی ۽ مستریں نا کو جانہہ ۽ چم نزرگرتگ ات انت، دوئیں براس چو جنواراں زوت
گشت انت۔ آہاں گپ اوں چہ آئی ۽ پس ۽ تیزترجت و ہدے آہاں جیوفرے ۽ بٹا ۽ بابت ۽ جستانی
انبار ایرکرت۔

پدا، سالوم ۽ کنٹا ۽ سرگ ۽ رانریں مشتے جت، ”چہ نام ایرکنگ ۽ رند ما کدی یکجا نہ بوتگ
ایں۔ نوں پہ چارات ۽!۔ کنٹا، ترانوں چینیکنس ہور بوت؟“
”ہشت، واجہ!“ آئی ۽ نرم نرم درائینت۔
”کساس پہ مدینی ہیل کاری ۽ جاڑیگ“، آئی ۽ درائینت۔

بازار ۽ بمبو ۽ پیل ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ زیر ۽ چمپ کرتگ ات ات ۽ زیر ۽ انی چیر ۽ شل سریں دار چیر
دیگ بوتگ ات انت کہ بر ۽ بیلہ چریں جنوار یا انسانے ۽ راہٹی کرت اش کرت۔ بلتے کنٹا اے پیس
چیزاں گندگ ۽ ات۔ آئی ۽ جند ۽ کافوساڑی ات بلتے ودی کنگ ۽ نہ ات انت ۽ آہتہنا آہاں ۽ نیم چمی
شوہاز ۽ ات۔ و ہدے آئی ۽ نا کو اں آہاں ۽ نوکیں بازار ۽ سیل ۽ برت گڑا آراوتی سر ۽ سر ۽ برز ۽ نہ مٹھو ۽ نئے
کہ شادوانی تو ارہش کت ۽ نے کہ آہانی پادانی دیم ۽ وولو کچک و کگ ۽ ات انت۔ ”ہمک ٹو بو ۽ راجتا
پیڑ گاہ یے ہست“، سالوم ۽ گوشت، ہمک جنیاد ۽ حشکیں وردنانی مبار جاہ آئی ۽ کڈک ۽ چل ۽ سر ۽ جوڑ
کنگ بوتگ۔ اے پیادوت آہانی برنج، زرت، کئی ۽ آدگہ چیزاناں چہ کوگ کنگ ۽ پھریز انت۔

کش ۽ کر ۽ وش ۽ براہداریں چیزانی چارگ ۽ وتی سر ۽ اے دیم ۽ آدیم ترینگ ۽ کنٹا ۽ سر چرگ ۽
ات۔ مردمانی گپانی گوشاں کپگ ۽ مردم ۽ تب ۽ وش کرت ۽ سرگنو کو کرت، مردم جتا جتائیں مانڈینکائی
بولیاں گپ جنگ ۽ ات انت، ابید چہ یک یک لبزے ۽ کنٹا آدگہ بچ لبزے ۽ سر پد بوتگ ۽ نہ
ات۔ چوش آدگہ مانڈینکائی ۽۔ کنٹا ۽ آدگہ کانی یک زبانے ہم نہ زانت، بلکیں ہما ٹکانی زبان ۽
اوں نہ زانت انت کہ چہ آئی ۽ سک نرینک نندوک ات انت۔ آداں دیراں مسافرانی درچک ۽ چیر ۽
نشت داں کہ بہ زانت کجام ٹک کجام انت۔ فو لاہانی دیم دراج، مودوزاج تر، لٹ تنگ تر، بارگ بند ۽
آہانی ہشان ۽ ترشیں نشان ہست ات۔ وولوف چوش سیاہ چم ۽ وت ۽ دوردار ات انت، زوت ہوار نہ
بوت انت۔ سیرا ہولہیہانی رنگ تنگ ۽ بالاداش کسان ات انت۔ ۽ جولا... آہانی پجا آرگ ۽ کس ردنہ
وارت... وتی سبھیں جان ۽ ہاج انت ۽ گوں ترسناکیں دپونکہاں وتی دیمال گرانٹ۔

کنٹا نوکیں بازار ۽ ٹکانی سبھیں مردماں پجا آرگ ۽ ات۔ بلتے اودادگہ اوں گپڑے انچیں مردم
ہم ہست ات کہ آئی ۽ نہ زانت انت۔ لہتیں دپ ۽ پر ۽ چیزانی نہادانی سراگوں سودا گراں چست ۽ ایر ۽
اتنت۔ پیریں زال رنج انگلیں پوست ۽ ورنائیں جنیاد مود بندانی نہادان چست ۽ ایر کنگ ۽ ات

انت کہ چہ سیلا باؤ باب ۽ جائزگاں اڈاش دانگ ات انت۔ تو ارے اہت ”کولا، وشیں سہر چکیں کولا“
 ۽ تو ارے ہما مردمانی دلگوش ہم وتی نیمگ گور کرت ۽ برت کہ آہانی دنان چہ پیسر ۽ اے توم ۽ ورگ ۽ نارنج
 رنگ ات انت۔

سنتی تیلانک ۽ سروشکانی نیام ۽، گوں بازار ۽ جاہ مند ۽ چہ آدگہ دور ذرا جیں ہندانی آو کیں مردمان
 اومرو ۽ پجارو کی کنگ بوت۔ کنٹاوتی ناکوانی در آمدیں زبانی بے گنگ ۽ صاف گپ جنگ ۽ حیران
 ات۔ وت ۽ رو ۽ آکنوکیں مچی ۽ بہرے کرت، زانت ۽ کہ کجام ہم و ہد ۽ بہ لوٹیت وتی پس ۽
 ناکواں درگہت کرت کنت۔ دمانے ۽ رند کنٹاوت ۽ سازندہانی نیام ۽ دیست، آپہ ہما مردمان ساز جنگ
 ۽ ات انت کہ دل اش ناچ لوگ ۽ ات انت۔ پدا آئی ۽ بریان کرتگ این آسک، پہتگ این گوک ۽
 گوشت ۽ لہڑ دا تگیں کا جچشت انت کہ جنیاد مزنیں کسا ساں باؤ باب ۽ ساہگانی چیر ۽ میزانی سر ۽ جنگ
 ۽ ات انت ہر کسی دل بہ کش ایت بہ وارت انت۔ ورگ وش ات انت، کنٹا ۽ حیال کرت، بلتے اے
 پیم وش تام نہ ات انت کہ جیوفرے ۽ ماساں پرون ۽ موش ۽ وشی ۽ مرگش ۽ گراست انت۔

کنٹا ۽ لہتیں جنیاد م بازار ۽ چاہ ۽ سر ۽ وش گپی ۽ دیست انت، بے پاد برمش ۽ دیم پماہاں شت،
 آئی ۽ گوش چوش آئی چمانی ۽ پیچ ات انت۔ آئی ۽ گوشاں کپت، حال انت کہ یک مزن نامیں میرا
 باؤٹے گوں وتی ٹولی ۽ پہ نوکیں بازار ۽ شرف بخشا ہگ ۽ پیداک انت، پر چا کہ ایشی ۽ بن ہشت
 ہد امرزی این بزرگ کیر بیا کنٹا کنتے ۽ زہگاں ایر کرتگ۔ تنیکہ نیم روچے ۽ پند ۽ دور انت۔ وتی پیرک ۽
 اے پیم گوں شرف ۽ نام گرگ ۽ آتراگل ۽ وش کرت۔ جنیاد م آرا پجا آرگ ۽ نہ ات انت، پدا
 جنیاد مانت آئی ۽ ناکوانی گپ ہش کت انت۔ ”نوں و ہد بوتگ کہ آوتی سفراں کم بہ کن انت ۽ یک
 جاگے جاہ مند بہ بنت، سور ۽ آروس بہ کن انت ۽ بچانی پس بہ بنت۔“ یک جنینے ۽ گوشت۔ ”پماہاں
 ججال ایش انت“ دگہ یکے ۽ گوشت، ”گپڑے جنیں چک گوماہاں سور ۽ تیار انت۔“

کساں تہاری ۽ مان شاننگ ات، کنٹاوت ۽ رادگہ وڑ مار ات، پداوتی جند ۽ عمر ۽ بچکانی کر ۽
 شت۔ آگندگ ۽ آراچ مان آرگ ۽ نہ ات انت کہ آئی ۽ تنیکہ مستریں ۽ بالغینانی لٹک گپتگ ات ۽
 گوماہاں گون ات۔ آگیشتر پہ کنٹا ۽ اے گوشگ ۽ ہدوناک ات انت کہ آہانی نوکیں بازار چونیں
 بازارے بیت۔ ”تئی ناکوانی سفر ۽ و ہد ۽ منے خاندان ۽ کماش تئی ناکوانی دوست ۽ سنگت بوتگ انت“
 یک بچکے ۽ گوشت۔ ”وتی ساری ۽ جاگہاں وتی زند ۽ سر ۽ وش نہ ات انت، یک نہ یک سو بے ۽ ”منی
 پیرک ۽ راینکسیں مزنیں جاگے نیست ات کہ وتی بچہیں کٹم ۽ جاگہ بہ دنت ۽ آئی ۽ چکانی زہگ ۽ زاتن
 چہ آئی ۽ سک نزنیک ات انت ۽ لچنگ ات انت“ یک بچکے ۽ گوشت۔ ”۽ منے ہلو نگو (شہہ جو)

برنج رو دینگ ء نہ ات انت۔ دگرے ء گوشت۔

آئی ء نا کواں، کنٹا ء ہش کت، مردماناں گوشتگ ء ات انت ایک دل ء تب ء جاگے
زاننت، آہانی دل کشگ ء انت اود ء نوکیں بازارے بہ بندانت ء آباد بہ کن انت۔ پدا یرنہ گوست کہ
جانہہ ء سالوم ء براہندگانی خاندان گوں وتی بز، مرغ، اولاک، نماز جاہاں ء ایدگہ ملکتاں سرگپت ء
لذات انت۔

زوت تہاری ء مان شانت، کنٹا ء مردماناں دار ء شاہڑانی ماندارگ ء چار ات کہ آئی ء نوکیں
سنگتاں روج ء مہلمہی ء چتگ ء نز آؤرتگ ات انت۔ پرچا کہ وشیں مراگش دارگ ء وہد بوتگ۔ آہاں
آرا گوشتگ ات، بازار ء سچھیں مردم ء آہانی گندوکیان ء بازیں آچانی چپ ء چاگرد ء نندگی ات۔ چوش
کہ دودات آپیم ناں کہ گوشت اش مردیں، جنیادم ء زہگ جتا جتا نیں آچانی سرے بہ نندانت۔ ایما
موراچی دعاء نیک کنگی انت۔ آہاناں گوشت اش، پدا جانہہ ء سالوم ء گردنشنگیں مردمانی نیام ء روگی ء
وتی سفرانی قصہ جنگی ء وتی سرگوست گوشتگی ات انت۔ گردنشنگیں مردمانی نیام ء چہ درستاں پیرتیریں
گندوکی دریاء آکش ء دوریں ہندفولاڈو ء معتبر ء راگوماہاں ہمراہ داری کنگی ات۔ مردم گپ ء ات
انت کہ آئی ء عمر چہ صدہور ء برز ترانت۔ آرا وتی زانت ء علم گوں ہما مردماں بہر کنگی ات انت کہ گوشت
دارگ ء حُب اش ہست ات۔

پہ ایما مو ء دعاء گوش دارگ ء کنٹا تہمت ء آس ء کش ء نشنگیں وتی پس ء گور ء شت۔ چہ دعاء
رند، داں دیراں کس ء ہچ نہ گوشت۔ تہنا چرتانی ژونلگ ات ء آس ء براز مردمانی ساہگاں یکے دومی ء
دپ ء دیماں جنگ ء ات۔ پدانج ایں مردکار گپ ء لگ ات۔ ”منی ہوشی ء صداں ہور ساری، افریقہ ء
تلاہ ء کوہ ء حال چہ بلا ہیں آپ ء آدم سر بوتگ ات۔ ہے حال ء اولی ٹوباب افریقہ ء آؤرتگ ات۔
سُہر ء کوہ نیست، اول سر ء بے حسابیں کچ ء کسا سے ء چہ گور بیچانی گنی ء شہجو ء زمین ء سُہر در کنگ بوتگ
ات ء پدا چہ گھانا ء جنگلاں۔ ”ٹوباب کدی سہیگ کنگ نہ بوت کہ سُہر چہ کجا در کیت“ پیر مرد گوشتگ ء
ات۔ ”پرچا کہ اگاں یک ٹوبابے سہیگ بوت انت، گڑا پدا تیوگیں سہی بوتگ ات انت۔“

پدا جانہہ ء تران کنگ بندات کت۔ ”سُہر ء پیمیں گراں بہا نیں دگہ یک چیزے بازیں جا گہاں
ہست انت، آئی ء گوشت انت، ”واد“۔ آئی ء سالوم ء وت واد ء سُہر ہم سنگ ء بہا بوتگ ء دیستگ۔
زمین ء داں کچے ء جنگ ء رند وادانی بلا بلا نیں کورک دست کپیت ء بازیں جا گہاں حاصلیں آپ
حشک کنگ ء واد جوڑ کنگ بنت، پدا آہاناں روج ء سراپہ حشک کنگ ء ایر کن انت۔“

”یک زمانگے واد ء شہرے بوتگ۔“ پیر مرد ء درانینت، ”تگازا ء شہر، کہ اود ء مردماں وتی

گس، وتی مسیت گوں وادہ ہشتاں بستگ انت۔“

”ہما جناور کہ کو بانڈاش ہست، ہما ہانی بابت ء چیزے دانک بہ گوش ات گوں۔“ نچ ودی کنوکیں پیریں زالے ء گپ ء نیام ء دور کرت۔ آئی ء کنتاء ء رابلک نیو بوٹو ء تراگاں گہت۔

ہما وہد ء کہ مردم شپ ء برانزہ گرویں آج ء کش ء نشنگ ات انت دور جا گپے ء پتارے ہو لگ ء ات۔ نوں سالوم ء گپ ء واری ات۔ ”ہمے جناور کہ اشتر اش گوش انت نہ کنوکیں ریکانی ملک ء انت، اود ء مردم وتی راہ ء استال ء گوات ء سر ء درگج انت۔ من ء جانہہ ء داں سے نوک ء آجناورانی سر ء سواری کرتگ ء تہنا لہتیں گشتاں پہ آپ ء با ترا بوہتگ۔ بلئے گوں رہزناں جنگ کنگ ء بازگشتاں اوشتاگیں۔“ جانہہ ء گوشت۔

”یک گشتاں ما گوں دو انزدہ ہزار اشتر ء کاروانے ء روگ ء ایتیں۔“ سالوم دیتر ء گپ ء ات۔ ”چوناہا، اے کسانیں کاروان ات انت کہ وتارا چہ رہزناں رکینگ ء ہوار سفر ء ات انت۔“

کنتاء دیتر سالوم گپ ء ات ء جانہہ ء بلائیں رنگ لگشتگ ایں پوتے پتچ کرت۔ معتبر ء دو ایں ورنہ کہ پہ آج ء دار بردیگ ء اوشتاگ ات انت دست ء سر ء اشارہ کرت انت کہ چہ دیم ء دور بیانت۔ آج ء رژناہی ء کنتاء آدگراں جانہہ ء لنکک چار ات کہ عجب ودی کنوکیں لکیرانی سر ء گردگ ء ات انت۔ ”اے افریقہ انت“ آئی ء گوشت۔ آئی ء آہاناں ہرچی گوشت لنکک ہما جا گہہ ء ایر بوت۔ ”اے مزن آپ انت، روبرکت ء نیگ ء، ء پدا اے بلاہیں ریگستان انت چہ گیمبیا ء سک بازگشتاں مستر انت...“ آئی ء نقشہ ء جہل ء چپیں نیگ ء لنکک شہار دات۔

”افریقہ ء گوریچانی تیاب ء، ٹوباب ء گراب شڑ ء درپ، مصالحہ، گد ء پتچ، اپس ء مردمانی جوڑ کرگتیں بے حسابیں چیز کارانت“ سالوم ء درانینت۔ ”پدا اشتر ء حراے چیزاں، سچیل ماسا، گڈامس، ء مز کچھ ء پیمیں دور دوریں شہراں برانت۔“ جانہہ ء گردوک ایں لنکک ء پیش داشت کہ اے شہر کجا انت۔ ”اے وہدی کہ ماد ء نشنگ ایں“ آئی ء گوشت۔

”دگہ جا گپے ء گپڑے مردمان ء گران ایں گرنچ سر ء انت ء چہ جنگلاں گوزان مئے جند ء افریقہ ء چیزاں برگ ء انت۔ پیل ء دنتان، پوست، زیتون، ہرماگ، کولاء ء توم، پکی، رود، گراں قیمتی ایں سنگ۔ ٹوباب ء گرابانی سر ء برگ ء سر کنگ بونگ ء انت۔“

کنتا ہر چیز ء ہش کنگ ء ات۔ آئی ء دماغ ء ہمک شے نقش بونگ ء ات، آئی ء حاموشی ء گوں وتی جند ء سوگند وارت ہر وہد ء مزن بہ بیت الم ء اے وش ء دلکش ایں جا گہانی سیل ء سواد ء روت۔

”میرا باؤٹ!“ دور چہ کشک ء سر ء، مستگی گروکیں ڈہلی ء حال دیگ ء ڈہل جت۔ ہما دمان ء

وش اہتیا نی ٹولی ء سرپ بست۔ جانہہ ء سالوم بازار ء بن ہشت ایر کنوک ء بستار ء بندات ء، پدا معتبرانی دیوان، الیماد ء اراتنگ ء پدا آدگہ بازارانی شرف مندیں نمائندگاں، گوں اومرو ہوار، کنتا ء را آئی ء جند ء ہم گنگلیں بازار ء ورنابانی میان ء جاگہہ اش دات۔ سازندہاں داں مسافرانی درچک ء آہانی راہ شونی کرت، داں کہ آبرزگیں مرد ء سر بونگ ء ساری وش اہت ء ساڑی بہ بنت۔ کنتا ء اسپیت ریش ء چون چشم ء سیاہیں پیر مردہورت چارات کہ وتی دراج ء دم برنگلیں ٹولی ء دیم ء ات ء پیداک ات، مردین، جنیادم، ء گونڈوان ء مزین مزین گزنج سر ء ات، ابید چہ لہتیں مردمان کہ اولاکاں سردیگ ء ات انت کہ کنتا ء حیاں ء چہ صد بڑاں گیشتر ات انت۔

گوں زوت زوتیں دست ء اشارہاں، بزرگ ء وتی وش اہتیاں ء دعاء نیک کرت انت ء پدا حکم ء دات انت کہ چہ وتی کونڈانی سر ء پاد بیانت۔ پدا جانہہ ء سالوم ء راحاصیں دعاء نیک ء کرت۔ پدا جانہہ ء اومرو ء بچاروکی کرت ء سالوم ء کنتا ء رادنگی کرت، آپہ تگ اہت ء آہانی کش ء اوشتات۔ ”اے منی مستریں بچک انت“ اومرو ء گوشت، ”وتی میٹاںیں پیرک ء نام ء پر انت۔“ کنتا ء ہش کت میرا باؤٹ ء آئی ء سر ء عربی ء لہز گوشت انت۔ ء کنتا آلبزاں سر پد نہ بوت... ابید چہ وتی پیرک ء نام... پدا آئی ء مارات میرا باؤٹ ء دست چوش پاتو ء بانزلیاں نرم نرم ء آئی ء سرگ ء ڈک لگگ ء ات انت۔ ودے میرا باؤٹ ء وتی دیم گوں وتی وش اہتیاں کرت، کنتا پدا تہت ء وتی ہم سروگاں شت۔ میرا باؤٹ گوں مردمان انچوگپ ء تران ء ات توگشت زاناں انچا نہیں مردے۔ کنتا ء ٹولی ء کشک یلہ دات، کش ء اوشتات انت، آمیرا باؤٹ ء بازیں جن، چک ء چلانگ، نودربر، ء غلامانی چارگ ء دلگوش ات انت کہ روانک ء پشت ء آہگ ء ات انت۔

میرا باؤٹ ء بازیں جن، گوں وتی زہگاں ہمدان ء مہمانانی کڈک شت انت۔ نوک در بر بن ء زمین ء سر ء نشست انت۔ وتی سر ء گزنج اش پچ کرت انت، کتاب ء سیاہگ، دگہ وانگی کاگد اش در کرت انت... کہ آہانی ہیل کاریں بزرگ ء مملکت ات انت... آہاں دپ ء پڑ ء وانگ بندات کرت کہ پماہانی گوش دارگ ء ہر یکے چپ ء چاگرد ء نشنگ ات۔ کنتا ء غلام دیتگ ات انت کہ گوں آدگرانی ہمراہی ء بازار ء نہ پترتگ ات انت۔ وت ء راجہ بازار ء پیل ء ڈن داشت اش۔ آہموداسر زونڈاں نشست انت، ہر کجا آہاں پس نز آورتگ ات انت ء واڑ ء بستگ ات انت۔ اے اولی غلام ات انت کنتا ء گندگ ء ات کہ چہ آدگہ مردمان گستا دارگ بونگ ء ات انت۔

میٹا ء پہ کونڈاں نشنگیں مردم سیل کتاں۔ بازار ء ادنائیں مردم ء نامدار یک پیم ء آئی ء پادوم ء وتی پیشانی اش زمین ء سک دات ء سجدہ کنگ ات انت ء زار ء پریات اش کرت کہ آہانی عرضاں گوش بہ

داریت۔ چہ آئی ءنزینک ء ساڑی ایں مردماں آئی ء گور ء بیچ پہ شرک ء پال دست جت انت۔ لہتیں
 دز بندی ء ات کہ آبانی بیتگ ء بازاراں تر ء تاب ء بیت ء آہاں ہما مذہبی رہنداں سر پد بہ کنت کہ دیر
 انت یلہ دیگ بوتگ، لہتیناں شریعتی فیصلہ جست کرت، پر چا کہ قانود ء اسلام ہمگر بیچ انت۔ پس
 دز بندی کرت کہ آبانی نکاں پُرمانائیں نام پر بہ کنت۔ ہما مردم کہ ارافنگ اش نیست ات، دز بندی ء
 ات انت کہ چرائی ء نودر براں یکے بنیت ء آبانی زہگاں بہ وان اینیت۔

نوں اے نودر برپس ء رج انگیں کسانیں چار کنڈیں پوست ء بے ء شر ء ات انت ء پوست سجھیں
 مردمانی دست ء ات انت۔ مردماں پوست میا ء نیمگ ء ٹال کنگ ات انت کہ آبانی سراوتی نشان ء
 بہ جنت دانکہ آبانی ارزشت گیش بہ بیت۔ پاکیں نشان ء جوڑ کنگ ایں پوست ء توک ء میا ء داگ ایں
 تائیت دوچک ء باسک ء بندگ بوت انت۔ چوش کہ کنٹا ء را یک تائیت باسک ء بستگ ات، اے
 پدر کنگ ء ات کہ ہر کس کہ آراوتی باسک ء بہ بندیت چہ اللہ ء زینک بیت۔ دوکچک ء نہاد ء کہ آئی ء
 گوں وت ء چہ جیوفرے ء آورتگ ات انت، کنٹا ء پوسے بہا زرت ء ہما جاک کنوکیں مردمانی بہرے
 جوڑ بوت کہ میر اباوٹ ء پر رہتگ ات انت۔

کنٹا ء دل ء ہے اہت کہ آئی ء پیرک الم ء ہے بزرگ ء یمیں میاے بوتگ، اللہ ء آرا زور ء
 کرامات داگ ات، گزن ء لنگڑیں جیوفرے ء رحمت ایں ہورے آورتگ ات انت۔ ء کیر یا کنٹا
 کنٹے ء جیوفرے ء جاہ منند چہ گزن مری ء رکینتگ ات انت۔ آئی ء بلکہ یا نیسہ ء بلک نیو بوٹو ہما ود ء
 گومائی ء اے گپ جتگ ات انت ودے آسر پدی بوتگ ات۔ بلتے نوں، اولی گشتاں آوتی پیرک ء
 مزان مری ء مڑا ہداری ء گندگ ء ات۔

تہنا یک مردے، کنٹا ء خیال کرت، حال دیگی انت کہ پر چا آئی ء فیصلہ کرتگ ء وتی دوئیں
 کچک داگ انت ء پس ء پوست پہ تائید ء مان کنگ ء بہا زرتگ۔ آوشتاگ ات ء وتی ہوکین ء
 ودار ء ات کہ میا پس ء پوست ء وتی نشان ء بہ جت۔ آراوتی برکتی ایں پس ء پوست وتی ہمراہی ء گس ء
 برگی ء بلک نیو بوٹو ء را دیگی ات کہ ایرے بہ کنت، ہر ودے کہ تائیت ء توک ء بہ کنت ء بہ دوچیت
 ء، گڑا کنٹا ء اولی بچک ء باسک ء بہ بندیت ء۔

کنٹاء کافو ۽ سنگتاں آئی سفر ۽ روگ ۽ سمر ۽ سک بد آہگ ۽ ات۔ درائیں ہمے امیت ۽ ات انت
 کہ آوت گلانیں بیمازے بیت ۽ کیت۔ آہاں فیصلہ کرت... چونابا کس ۽ راے بابت ۽ ہج نہ گوشنگ
 ات... ہر کہ میں آواتر بہ بیت کس پھائی ۽ پرائی ۽ سفر ۽ ہد وناک نہ بیت ۽ آئی ۽ گیاں گوش نہ دار
 بیت۔ آہاں وتی زبان نہ وارت، اے گپ ۽ سمر ۽ ہج دلگوش اش گور نہ کرت اگاں گس ۽ بیت ۽ گومائی ۽
 چوش کنگ بہ بیت آچتو ردل تیر کہ بیت ۽ آئی ۽ زند ۽ دوست ۽ ہمبیل چوش بہ کن انت ۽ ہمے پیش بہ
 دار انت بزاں آدوریں سفرے ۽ نہ شنگ۔ بلئے و ہدے آوت ماں وت گپ ۽ بوتین ات انت اگاں
 آنزینک ۽ بیا ہتیں، آہاں گپ بس کرت، حاموش بوت انت۔ آئی ۽ شر تر تریں سنگت استینفاچہ آدگران
 گیش گراں مہرات۔ کنٹا انچو پریشان ۽ بے چاڑ ات کہ وتی ننکیں براس سواڈو ۽ حیال ۽ نہ ات، آہما
 و ہد ۽ پیدا ک بوتگ ات و ہدے آگوں اومرو ۽ سفر ۽ شنگ ات۔

یک نیمرو چے ۽، پس چرگ ۽ ات انت، کنٹاء فیصلہ کرت وتی سنگتانی بے بزگی ۽ سمر ۽ دلگوش
 گور نہ کنت ۽ گوماہاں سلاح کنت۔ گردان دیم پہ آدگہ بچکانی ۽ شت کہ چہ آئی ۽ گستا شنگ ات انت ۽
 نہاری کنگ ۽ ات انت۔ آہانی نیام ۽ نشت ۽ گپ ۽ لگ ات۔ ”دریکتیں شما گوں من گوں بوتین ات“
 آئی ۽ نرم نرم ۽ گوشت۔ ودارے نہ کرت باریں آپسہاں چے گوش انت ۽ چے کن انت، وتی سفر ۽
 گپانی جنگ ۽ بند ات کرت۔

آئی ۽ آہاں ۽ گوشت گردگ ۽ روگ ۽ روچ چونیں گرائیں روچ ات انت، چون آئی ۽
 بزگوشاں درد کرتگ ات، چہ شیرانی کش ۽ گوزگ ۽ وتی ترس ۽ گپ ۽ جت۔ آئی ۽ ہما بیگ ۽
 بازارنی گپ جت انت کہ آچہ او ۽ گوستگ ات انت ۽ ہما مردمانی حال ۽ دات انت کہ او ۽ زند
 گوازیگ ۽ ات انت۔ و ہدے آگپ ۽ ات یک بچکے پادا ہت وتی پسانی نزارگ ۽ شت ۽ سہتکے
 ۽ زند پادا ہت... کس ۽ نہ دیست... کنٹاء کش ۽ نشت۔ پدازوت کنٹاء گپانی تھا آدگہ بچکانی ہندگ ۽
 کوکار ہوار بوت انت۔ چہ اے گپ ۽ پیسر کہ بہ زان انت، قصہ ۽ ہما جا گہہ کہ آوتی ناکوانی بازار ۽
 سربوت انت، پسانی سردیگ ۽ دیم پہ گس ۽ روگ ۽ و ہد بوت۔

آدگہ سہب ۽ سمر ۽ در بر جاہ ۽ دیم ۽، درائیں بچک کوشش ۽ ات انت کہ ارافنگ ۽ شک مہ
 بیت کہ آچہ روگ ۽ اشتاپ انت۔ پدا آگوں پساں ڈن ۽ ات انت۔ آہاں کنٹاء راچپ ۽ چا گرد کرتگ

ات، آئی آہاں ءوتی ناکوانی بازار ءزیل زیل ءٹک ءاود ءبازیں زبانی بابت ءحال دات کہ یکے گوں دومی ءہمگر نچ ات انت۔ آجانہہ ءسالوم ءدوریں ہندانی جستگیں قصہ ءنیام ءات کہ آہاں آج ءکش ءنشگ ءجنگ ات... بچک ہمک لبز ءودار ءات انت۔ کہ وولو کچک ءوگک ءبُز ءتر سناکیں پلینگ ءجنگل ءبے ترک ءتواری ژامبلینت۔ آوشنت ات انت، آہاں برزیں کاشانی لمب ءیک بلائیں زردچک ایں پلنگے دیست کہ چہ وتی دپ ءبزے دور دیگ ءات ءپہ وولو کچکاں دور جنگ ءسربندگ ءات۔ بچک انگت وتی جا گہہ ءوشنتاگ ات انت، سربرات انت، چہ ترس ءوتی اوشنگی جا گہہ ءسمرات اش نہ کرت۔ وہدے چہ کچکاں یکے ءوت ءچہ پلنگ ءمانرو پوکیں پنچگ ءیک کش کرت... آدگہ کچک چوش گنوک ءپشت ءدیم ءسٹ جنگ ءات انت۔ پلنگ ءپہ سٹ جنگ ءوت نز کرینت، آہانی گرگ، آدگہ کچکانی وگک ءبزانی پلینگ ءبیم ناکیں تواری نیام ءگار بوت انت، آدگہ کچک ہمانیمگ ءتچگ ءات انت۔

پدا بچک تالان بوت انت، کوکار ءجاگ ءات انت، تچگ ءات انت، ہر کس کوشست ءات کہ بز اں مان ترینت بہ کنت۔ کنتا ءپہ بے انانی وتی پس ءکپتگیں بز ءنیمگ ءدرک بست۔ ”کنتا بہ اوشت! مہرو!“ استیفا کوکار ءات۔ آکوشست ءات کہ آرا پلنگ ءکچکانی نیام ءرؤگ ءبہ داریت۔ آئی ءآرا سینت نہ کرت، بلے وہدے پلنگ ءدو کوکار ءجاگ کنوکیں بچک وتی نیمگ ءآہگ ءدیست، بہتیں گام پشت ءشت، پدا ترہ ات، جست دیم پہ جنگل ءدز کے بست، زہرائیں کچک پادان ءے کچتگ ات انت۔

پلنگ ءبو ءٹپی ایں بز ءکنتا ءدل گزینت... چہ تاب وارنگیں گردن ءسیاہ ءبزیں خون رچگ ءات انت، زبان ءے ڈن ءلونجان ات، چم ءے درگڑ اتگ ات انت، چہ درساں گیش بیم ناک... آئی ءلاپ درتگ ات، تچ ات۔ کنتا ءئی ءلاپ ءناتوا میں سیل (ودی نہ بوتگ ایں شنک) دیست کرت کرت کہ انگت نلگی جنگ ءات۔ زینک ءاولی وولو کچک ات، چہ وتی درتگ ایں پہننا ءدرد ءکلونزگ ءات، گران ءکنتا ءنیمگ ءآنگ ءزور جنگ ءات۔ کنتا ءوتی اوشنگی جا گہہ ءشانت، کنتا زرد تراگ ات، استیفا ءبزرگ ایں شکل ءے چارات۔ چم ءے چہ ارساں پرات انت، کنتا ءمارات لہتیں بچک آئی ءکش ءوشنتاگ ءٹپی ایں کچک ءمرنگیں بز ءچارگ ءانت۔ پدامداں مدان ءپد کونی شت انت۔ تہنا استیفا اوشنتا ءوتی دست ءے کنتا ءسمر ءیر کرت انت۔ چہ دوئیناں کس ءتچ نہ گوشت، بلے جسٹے گوات ءگون ات۔ وتی پس ءراچوں حال بہ دنت؟ دمانے ءرند کنتا ءتواراہت

”تو منی بزانی حیال داری ء کفنے؟ من ء اے پوست پس ء برگی ء سرکنگی انت“۔

استیفاء شت گوں بچکاں گپ جت، دو بچک ء کلونزو وکیں کچک بڈ ء جت انت۔ کنٹاء پدا استیفاء راگشت کہ آدگہ بچکانی ہمراہی ء بہ روت گوں۔ کنٹاء گوں وتی کارچ ء مرتگ ایں بز ء کش ء زونڈ جت انت۔ کنٹاء بڑا ت، کش ات، ء پدا بڑا ت ء، چوش کہ آئی ء وتی پس دیستگ ات، گڈ سر ء آگوں تڑیں سل ء پاداہت، سل دست ء ات ء۔ کاشے کش ات ء آورت بز ء جون ء ناتوا میں سیل ء پردات انت، ء دیم پہ بازار ء شت۔ یک گشتاں چارینگ ء وہد ء وتی بز ء شموشتگ ات انت ء پدا زبان ء کرتگ ات کہ دگہ وہد ء کدی چوش نہ کنت۔ بلنے یک رندے پدا گومائی اے کوتا ہی بوتگ ات ء اے بری بز ء کشگ بوتگ ات۔

آئی ء دل واہ ء زار ء ات دریگتیں ترسناکیں والے بہ باتیں ء اے کہ آنوں چہ واپ ء پادا بہاہت انت، بلنے چہ خون ء میچڑ میں پوست آئی ء دست ء ات۔ آئی ء دل گوشتگ ء ات پرے حال ء سر بوتگ ء پیسر آبانہ کہ بہ مرت انت۔ آسر پدا ت کہ آکم شرف کنگ ء پس ء پیڑکانی دیم ء برگ بیت ء اللہ آرا مزین گپ جنگ ء غرور کنگ ء سوب ء عدا بے جو کہہ کنت۔ کنٹا پہ دل تنگی حیال ء ات۔ آدشتا ت کہ وتی دیم ء روچ ء نیمگ ء بہ کنت ء زونڈاں بہ کپیت ء چہ حد اوند ء بخشش ء پہلی ء دعاء بہ لوٹ ایت۔

وہدے چہ وتی کونڈانی سر ء چست بوت، آئی ء دیست کہ آئی ء کافو ء بز نز آورتگ ات انت ء چراگ جاہ ء ویل کنگ ء تیار ات انت ء وتی سوچگی داران چست کنگ ء سر ء کنگ ء ات انت۔ یک بچکے ء رازیمی ایں کچک گون ات آدگہ دونیں کچک لنگ جناں ات انت۔ استیفا کنٹاء دیست کہ آئی ء نیمگ ء چارگ ء انت، وتی سر ء بڈے بن ء دوردا ت ء پہ ہمانی ء شت، بلنے ہما دمان ء کنٹا ء دست شانت ء آرا گوشت کہ گوں آدگہ بچکاں بہ روت گوں۔

بزانی ژند کرتگ ایں کشک ء سر ء ایر بو وکیں ہمک گام آرا دیم پہ آسر بوتگ ء برگ ء ات انت۔ ہر چیز ء آسر بوتگ ء نیمگ ء۔ ردی ء مارشت ء ترس ء آئی ء سچمیں بدن سُن کرتگ ات، چچ سمائے نیست ات۔ آڈور دیم دیگ بیت، گڑا آرا پہ بٹا، لامن ء پہ نیو بوٹو ء زہیر کنت۔ بلکن ء آرا آرافنگ ء در بر جاہ گیر بنیت۔ آوتی حد امرزی ایں بلک یا نیسہ ء ترانگ ء کپت ء وتی بز رگیں پیرک ء کہ آئی ء نام آرا پر ات کہ نوں بے شرف بوتگ ات۔ وتی جہاں گردیں نا کوئے گیراہت انت کہ آہاں نوکیں بازارے ء بن ہشت ایر کرتگ ات۔

آترانگ ء کپت کہ آئی ء مروچی وتی سرء بڈیں دارنہ چنگ انت۔ آبزء بابت ء خیال ء ات کہ مدام تراس ء کرت ء چہ آدگہ پساں گستا ترڈ ات۔

آئی ء ہمانا تو امیں شنک ء بابت ء خیال کرت کہ تنیکہ پیدا نہ بوتگ ات۔ وہدے کہ آے چیزانی سرء خیال ء ات آرادگہ ہیچ چیز ء خیال نہ اہت، بلے آرایک چیزے ء سرا خیال کنگ ء ترس ات، وتی پس ء۔

آئی ء سر پر بوتگ ء نہ ات کہ چے بہ کنت، اوشتات، گوشے زاناں روتگ ء جتگ انت، دم ء بند انت۔ ہما مردم ء چم ء سک ات انت کہ چہ کشک ء پیداک ات۔ اے او مروء ات، دیم پمانی نچک ء پیداک ات۔ یک بچکے ء آرا حال دات کرت نہ کرت، گڑ او مروء چون سہی بوتگ؟ تو سلامت ء؟ آئی ء پس ء جست کرت۔

تو گوشت زاناں کنٹا ء للک گوں آئی ء نک ء لچ اتگ ات۔ ”جی، اوبا“ ء آئی ء گڈ سرء گوشت، گڑ اپدا او مروء وتی دست کنٹا ء جا مگ ء راہ دات ء آئی ء لاپ ء دزموش کرت ء لحم بوت کہ ڈیڈ بینکو ء مچیلیں خون کنٹا ء نہ انت۔

وت ء ڈڈ ء کرت، او مروء بزرے پوست چہ آئی ء دستاں زرت ء کابانی سرء ایر کرت۔ ”بہ نند“۔ آئی ء حکم دات، ء کنٹا نشت، آدر ہگ ء ات، او مروء آئی ء دیکھی ء نشت۔

”یک چیزے تو الم ء بہ زان ء سر پد بہ بو“ او مروء گوشت۔ ”چہ ہر مردم ء ردی بیت۔ منی بزے اوں شیر ء برتگ ات، ہما وہداں کہ من تئی ہو رانی ات اوں۔“ وتی چر کے چست کرت ء وتی چپیں لنگ ء ڈن ء کرت۔ کادی ایں ٹپ ء نشان ء کنٹا ء راجیران کرت ”من ہیل کرت، تو اوں ہیل بہ کن۔ کدی دیم پر رستر ء مہ تچ۔“ آئی ء چم کنٹا ء دیم ء سک بوت انت ”منی گپ ہش کت؟“ جی ہاں، اوبا“

او مروء پادا ہت، بزے سل ء زرت، دور کابانی تہامان ء بُرات۔ ”بس من ء ہمے گپ جنگلی ات انت۔“ وہدے آوتی پس ء پشت ء روگ ء ات، اے ویل ء چوش تامر ء گنگ ء ات۔ اے دمان ء چرائی ء ردی ء پدا آئی ء دگھی ء، آئی پس ء مہر چہ درستاں مسترات۔

کنٹاوتی عمر، دہمی ہو، سر بوتگ ات۔ دومی کافو، آئی، ہم سندیں بچکانی و ہد بوتگ ات کہ وتی در بر جاہ و وانگ و زانگ و سر جم بہ کن انت، پر چا کہ چہ پنج ہو، عمر آہاں روچے دوگشتاں سبق دیگ بوتگ ات۔ و ہدے در بر جاہ و وانگ و ہلاں کنگ و روچ اہت، کنٹا آئی، آدگہ سنگتانی ماس و پس اہت و ارافنگ و در بر جاہ و دیم و نشت انت۔ آدمیم و سرپ و نشنگ ات انت و پہ پہر بچکانگ و ات انت، بازار و کماش اوں ساڑی ات انت۔ کنٹا آدگہ ارافنگ و دیم و سرزوند اں نشنگ ات انت۔ بیتگ و الیمو و دعا لوٹ ات۔ پدا ارافنگ پاداہت، وتی شاگردے چار ات انت و آڈر بیناں دست چست کرت کہ چراہاں سوال جست گرگ بہ بیت۔ کنٹا اولی بچک ات کہ گچین کنگ بوت۔

”تئی پس و پیر کانی کار چے بوتگ، کنٹا کنٹے؟“ آئی و جست کرت۔ ”صداں ہو، پیر مالی و ملک و“ کنٹا و پہ تو ان در انیت۔ ”کنٹے مرد اُستا کار بوتگ انت، آہانی جنیاد م کبار بوتگ انت و گد اش ہم چہراتگ۔“ گوں ہمک شاگردے راستیں پسو، اود و مچ بوتگیں سبھیں مردماں پہ کوکار و وتی گل و وشی در شان کرت۔

پدا ارافنگ و حساب و جست و کرت ”اگاں یک شادوے و ہپت جن بہ بنت، ہمک جن و ہپت زہگ بہ بنت، ہر یک زہگے داں ہفت روچ و ہپت کا جا بہ وارت، گڑا شادوچہ یکے و ڈگار و چیکنکس کا جا دزیت؟“۔ وتی کر پاس۔ دار و لوہانی سر و گوں دار و ڈیلاں زوت زوت جست و پتہ و نبشتہ و بنا بوتنت۔ اولی بچک و کہ راستیں پتہ دات استیفا سیلا ات۔ مچی و توصیفی کوکارانی تہا بچکانی تو ار کار بوت انت۔

پدا بچکاں وتی نام عربی و نبشتہ کرت انت۔ انچوش کہ سوچ دیگ بوتگ ات انت۔ پدا یک یک و ارافنگ و بچکانی لوح زرت انت و آہانی ماس و پساں پیش داشت انت کہ وت بہ گند انت و بہ زان انت اش کہ آہانی چک و وانگ و زانگ و چیکنکس سوب مند بوتگ انت۔ کنٹا و مار اتگ ات کہ وانگ چہ نبشتہ کنگ و ارزان ترانت۔ ہمک سہب و بیگاہ ارافنگ و آہانی لنککانی سرک لٹ جت انت، گڑا بچکاں وتی دل و گوشنگ ات، دریکتیں نبشتہ کنگ چوش ”ڈہل و گپاں“ ارزان بوتین انت و آہانی سر پر بوت انت۔ بلکیں لامن و ہم عمراں اوں آزانت کرت انت۔ گوشے یکے چہ چماں اندراوشتاگ و نبشتگیں لبزاں وانگ و انت۔

نوں ارافنگ ء یک ء یک ء نودربر اوشتا رینت انت۔ کنٹاء واری گڈی ء اہت ”کنٹا کھٹے!“
 ڈرئیں چم ہماء راسک ات انت۔ کنٹاء چہ درستاں دیم نندوکیں وتی خاندان ء سرء پھر بست، بہ گندے
 چہ بازار ء ڈن وتی کلئیں پس ء پیرکانی سرء اول پھر بندگ ء ات۔ چہ درستاں گیش وتی بلک یا نیسہ ء
 سرء۔ کنٹا اوشتا تگ ات ء چہ قرآن ء گڈی تاکہ یماں آیاتے منت ء۔ وانگ ء رند قرآن ء وتی
 پیشانی ء سک دات ء گوشت ء، ”آمین“۔ وہدے وانگ ء چکاس کٹ ات، ارافنگ ء بچکانی
 دست گپت انت ء دپ ء پُرء جارے جت۔ ”ایشانی وانگ ء زانگ سرجم بوتگ، نوں اے بچک سیسی
 کافوء انت“۔ سبھیں نندوک این مردم جاک ء کوکار ء ات انت۔ بنٹا آدگہ جنیادماں ہما دمان ء گوں
 وت آؤرتگیں درپ ء تاسانی دپ گپتگیں پچک دور کرت انت کہ چہ وردنان سرلیٹ ات
 انت، وانگ ہلاسی ء مراکش گوں ورگ ء چرگ ء کٹ ات۔

اومرو ودار ء ات کہ کنٹا پھ خاندان ء بزانی چہ اگجاہ ء برگ ء اہت۔ یک بز ء پاچنے ء نیمگ ء
 دست ء شہار دات ء اشارہ کنان ء اومروء گوشت۔ ”اے دوئیں تئی وانگ ء ہلاسی ء سوغات انت۔“
 چہ اے گپ ء ساری کہ کنٹا دودو کائی بہ کنت ء منت بہ گپت۔ اومروء چہ دپ ء دگہ یک دانکے ہم نہ کش
 ات، راہ گپت ء شت۔ تو گوشت زاناں ہمک روج دودو بز دیگ ء انت۔ کنٹا گوشت ء ات کہ وتی
 گل ء وشی ء چیر بہ دنت۔ بلنے ہما دمان ء کہ آئی ء پس چہ چماں گار بوت آئی ء یک انچیں بلاہیں
 چہہالے جت کہ داد گپتگیں بز اں ترانس کرت ء پچک ء لگ ات انت۔ پدا سبھیں پس رند ء اش کپتگ
 ات انت۔ آئی ء دیر نہ جت آہاناں رسینت ء سردیان ء آہاناں دیم پے ڈگار اں برگ ء ات۔ آدگہ بچک
 ساری ء ہمودا ساٹری ات انت۔ وتی نوکیں پساں پیش دارگ ء ات انت۔ چوش پاکیں ساہداراں
 آہانی حیلادری اش کرت ء بچکاں آہاناں سردات ء نرم ء ہجگ تریں کاہانی نیمگ ء برت۔ گندگ ء
 بز اُپس ات انت ء زوت زکی ات انت، پدا زوت آہانی شنکاں زاہگی ات۔ ء چوش بچکاں وتی پسانہ
 ڈول ء بلاہ ء گران قیمتی این بز گلانی واہند بوئگی ات۔

نوکیں نوک ء در آیک ء پیسیر، اومروء بنٹا چہ ہما ماس ء پس ء شمار ات انت کہ وتی سیمی بز اش
 داتگ ات، اے بری ارافنگ ء را پے آئی ء منت گرمی ء کہ آئی ء آہانی زہگ وانیتنگ ات۔ اگاں
 آگیش سیر ء ازگار بہ بوتین انت، آہان ء ڈگی یے ء دیگ ء اوں وشی بوتگ ات، بلنے آہاں زانت
 آسر پد بیت کہ اے چہ آہانی وس ء ڈن انت، بہ گندے جیوفرے ء اے کسی وس ء گپے نہ ات کہ غریب ء

نیز گاریں بازارے ات۔ بلکیں لہتیں ماس ۽ پساں .. نوک این غلاماناں کہ ایر کتنگ این چ چیز اش نیست ات... وتی پشتاں ابید دگہ چ اش دات نہ کرت ۽ داں یک پریں نوکے ۽ ارافنگ ۽ ڈگارانی سر ۽ کار کتنگ ۽ سوغات پہ گل ۽ وش ۽ منتواری زورگ بوت۔

گوزوکیں نوک زوتی ۽ مولمانی توک ۽ بدل بوئنگ ۽ ات انت۔ دگہ ہورے اہت ۽ شت۔ کتھا ۽ کافو ۽ لامن ۽ کافو ۽ رابز ۽ چارینگ سوج دات۔ یک ساعتے ۽ کہ دیرآت، ودارآت ۽ زوتی ۽ نزینک آہان ات۔ پوشیں گوزوکیں روپے نیست ات کہ کتھا ۽ آئی ۽ ہمبیل پہ آوکیں رون ۽ وش ۽ مراکش ۽ بے تاہیر، وش ۽ گل مہ بنت کہ گوں سبی کافو ۽ برگ ۽ کٹ ات۔ ہما بچک کہ دہ ۽ پانزدہ ہور ۽ نیامجینی عمر ۽ ات انت۔ چہ جیوفرے ۽ دور دگہ جاگہے برگ بوت انت ۽ پدا چار نوک ۽ رند و اتر بوت انت، سرجم بوتگیں مردینانی بستارے۔

کتھا ۽ آدگہ انچوش پیش دارگ ۽ کوشت ۽ ات انت تو گوشت زاناں آاے جنجال ۽ کمار کتنگ ۽ نانت ۽ نئے کہ دل اش جنگ ۽ انت۔ بلئے آہاں کمیں دگہ وٹیں کارے کرت، آہاں مستریں چار ات ۽ گوش داشت انت کہ بلکیں نشانے یا لہزے آہانی دست ۽ بہ کپیت کہ آئی ۽ سیادی گوں مردینی ہیل کاری ۽ بہ بیت۔

بے ہوری ۽ موسم ۽ بندات ۽، گپڑے ۽ پسانی چہ جیوفرے ۽ دو، سے روچاں حاموشی ۽ گار بوئنگ ۽ حاموشی ۽ آہگ ۽ رند، بچک وت ماں وت ۽ دل تپر کہی ۽ بلوت ۽ ات انت۔ ۽ حاصل کالیو کونٹہ ۽ گوش مالومی ۽ رند کہ آئی ۽ ناکو ۽ گوشنگ ات کہ جو جو ۽ مزین گنڈ ۽ سنڈے لوٹ اتگ، مردینی ہیل کاری ۽ بازار دیرات کار مرز نہ بوتگ ات، پنچ ہور ساری ۽ سرجم بوتگیں ہیل کاری ۽ رند، موسم ۽ جنوارانی ہرجان بوتگ ات۔ چہ درستاں گیش وش تریں گپ آہانی پسانی نیام ۽ بوئنگ ۽ ات کہ کماشانی دیوان ۽ کہ کئے ۽ راکنٹنگو ۽ بستارے گچین بہ کن انت۔ ہیل کاری ۽ ذمہ واری ہے مرد ۽ کوپگان بنت۔ آئی ۽ سنگتاں بازگشتاں وتی پس، ناکو ۽ مستریں براس ہش کتنگ ات انت کہ بہ عزت کتنگو آئی نام اش گپت انت کہ گپڑے ہور ساری آہانی جند ۽ مردینی ہیل کاری ۽ سرپرستی اش کرتگ ات۔

رون ۽ ساری سبی کافو ۽ بچک پہ بے تاہیری ۽ یکے دومی ۽ راحال دیگ ۽ ات انت کہ چون آہانی ماساں حاموشی ۽ پہ دوچگی پیتے ۽ چہ آہانی سراں بہ گرداں کوپگان آہانی کچ ۽ ماپ گپتنگ۔ کتھا ۽ داں وس رست کوشت ۽ کرت کہ پنچ ہور ساری ۽ وتی ہما یاتیں گپ ۽ پد رمہ کنت، و ہدے نوکیں شبانگ ۽

بستار، آئی آئی سنگت کہ ترس جان پٹ اش بال گپتگ ات انت، وہدے آہاں اسپتیں پیلکانی
تہا بندیں زارہ پریات کنوکیں بچک چارات انت کہ آاش بیم ناکیں دیم بند پتگیں، کینو وک و نیزگ
بڈیں ”کنکورنگاں“ ناچ کنان، آہاں مشت و لگت جنان چہ بازارہ ڈن برت۔

سک بازوہ نہ گوست، یک روپے ٹوبالوہ رون ۽ بندات کنگ ۽ دریمبگ جت۔ کٹنا
گون بازارہ آدگہ مردمانی ہمراہی ۽ ڈگاران سر۽ ات، آئی ۽ کارہ گران این روج وش اہت کرت انت، پرچا
کہ کارہ آرادزگٹ کرت ۽ انچوش سک ۽ ژند ۽ پند بوت کہ دیم ۽ آوکیں گرانیں ساعت ۽ نیمگ ۽ حیال ۽
گور نہ بوت۔ بلتے وہدے رون کٹ ات، مراگش بندات بوت، پمانی ۽ حیال ۽ آراچوش آدگاران پیہ ۽
ساز، ناچ ۽ ورگ دوست بونگ ۽ نہ ات انت۔ کہ وتی ہوشی ۽ وت ہے کاراں کنگ ۽ ات۔ وش ۽
ساعت ہر چینکس گیش وڈان ات آہمیںکس نہ وش بوان ات، گڑا پدا آئی ۽ رون ۽ وش ۽ مراگش ۽ گڈی
دوئیں روج بلوگوشجو ۽ لمب ۽ گوازینت انت، چہ آپ ۽ آدیم سنگ ۽ چگل دات۔

مراگش ۽ آخری روج ۽ ساری ۽ شپ ۽، کٹنا بنٹا ۽ کڈک ۽ ات کہ پہ شام آڈدیگ ۽ ماک ۽ برنج
لہڑدیگ ۽ ات کہ او مرواہت ۽ بے پاد برمش ۽ آئی ۽ پشت ۽ شت، آچہ وتی پمانی کش ۽ او مروا ۽ گندگ
۽ ات کہ اسپتیں چیزے چست کنگ ۽ ات، چہ اے گپ ۽ ساری کہ موہیے بہ رسیت ۽ وتی چک ۽ بہ
ترینت، او مروا ۽ آئی ۽ سرگ ۽ راپیلک ۽ توک ۽ مان کرت، پیلک ۽ بئی نیمگ ۽ ٹپ ات ۽ مہر
بست۔ جان ۽ پترتگیں ترس ۽ کٹنا ۽ ہڈ ۽ بند مہر کرت انت۔ آئی ۽ مارات ۽ آئی ۽ پس ۽ آئی ۽ باسک گپتگ
انت ۽ پہ آئی اوشتارینگ ۽ زور جنگ ۽ انت، پدا آراپدی ۽ برت ۽ ۽ تیلانک دات ۽ ۽ جہلیں نند
جاہیے ۽ سراندرینت ۽۔ کٹنا اندارینگ ۽ منت وار بوت، پرچا کہ آئی ۽ وتی پادان ۽ چوش آپ ۽ ۽
سرے چوش جمبوریں آس ۽ مارات۔ آوتی کسان کسانیں دم کشگ ۽ تواران ہش کنگ ۽
ات۔ آسر پدات کہ اگاں کمیں بہ سمریت چہ نند جاہ ۽ بن ۽ کپیت۔ گڑا آبے ترک ۽ توارنشت، کوشست ۽
ات وت ۽ تہاری ۽ ہیلا رہ کنت۔ پرچا کہ ترس ۽ جان ۽ توک ۽ ات ۽، پمانی حیال ۽ تہاری دو
کچ گیش تہا ترانت۔ وہدے پیلک ۽ تہا آئی ۽ سربری لٹ ۽ آئی ۽ ساہ کشگ ۽ گرہیں نمسی
مارات، یک فکرے آئی ۽ حیال ۽ شہم ات کہ الم ۽ یک زمانگے آئی ۽ پس او مرواوں ہے پیہ ۽ پیلکے
سرا دیگ بوتگ۔ گڑا او مرواوں ہے پیہا دل ترک بوتگ؟ اے گپ چہ کٹنا ۽ وہم ۽ گمان ۽ ڈن ات۔
پمانی حیال ۽ اے پہ کٹنے ٹک ۽ بے شرنی یے ات۔ بے ترک ۽ تواری یے ۽ کڈکے وتی

گورامبازاں زرتنگ ات، چترس آئی ء لاپ تیچ ء تاب ورگ ء ات۔ آئی ء وتی چم مچ کرت انت ء گوش ء سک دات انت بلکیں چڑ کہ ء گپے ہش بہ کنت۔ پھائی حیال ء بٹنء پادر برمش ء سبکیں توارے بوت بلتے سدک نہ ات۔ حیران ات کہ لامن کجاشنگ ء سواڈو کجانت، باند انت آہانی کینشوک ء کوکار ء گریوگ ء توار بوت انت۔ آتھنا یک گپے ء سدک ات کہ نہ بٹنء نئے دگہ کسے ء را گومانی گپ جنگ ء موکل ات۔ شرانت گڑا آوتی سرء پبلک ء وت دور کنت، بلتے پدا اناگت ء حیالے ء آرا گورجت اگاں آئی سرء پبلک دور بیت اے سک سل ء حراہیں کارے بیت۔ آئی ء ترس مردمانی دیم ء پدر بیت، مردم آئی ء سرء ملنڈ کن انت ء گوش انت اے بچک گوں وتی کافو ء آدگہ بچکانی ہمراہی ء مردینی ہیل کاری ء کسان انت۔

بلکیں لامن ء عمر ء بچکاں زانت... آرا کنتا ء سوگہہ کرتگ ات... اگاں کسے ہیل کاری ء سکلیاں مہ سگ ایت کہ بچکان ء شکاری، سرچار ء مردین جوڑ کن انت، نزدی ء لگوری پیش بہ دار انت گڑا گوں آہاں چون کنگ بیت۔ اے سجھیں کار دو ازدہ نوکانی مدت ء برجم دارگ بنت۔ اگاں آسوب مند مہ بیت؟ آئی ء وتی ترس ایر برت، آرا گیر اہت اگاں بچکے مردینی ہیل کاری ء سوب مند مہ بیت گڑا آوتی تیوگیں زند ء نا پختہ این بچکے لیکگ بیت، بلے کہ مزن عمر ودی بہ کنت۔ کس گوں آئی ء نہ روت، گومانی کس مند ء نیاد نہ کنت، گوں آئی ء گندگ ء مردم وتی راہ ء تاب دینت۔ آئی ء بازار ء کدی سور ء سانگ ء اجازت ء نہ دی انت، آوتی بیہمینانی پس اوں نہ بیت۔ اے پیہیں نہ وشیں جاور حالاں، آزوت یادیر ء بازار ء یلہ دی انت ء روانت پدا کدی نیانت ء بلکیں آہانی ماس، پس، براس ء گوہار کدی آہانی ناماں ہم نہ گرانٹ۔ کنتا ء وت ء دیست کہ چوش گرتگیں پتار ء چہ جیوفرے ء ڈن سراپ کنگ ء انت، مردم شگانے جنگ ء انت ء آرا کلاگ بندگ ء انت۔ اے حیال ء جندوت چینیکس ترسناک ات۔

دمانے ء رند، چہ دور ء ڈہلانی سبکیں توار ء ناچوانی کانژک ء کوکار کنتا ء گوشاں کپگ ء ات انت۔ زنڈیں ساعتے گوست۔ اے کجام پاس انت، آچرت ء ات۔ آئی ء اندازہ جت اے سُوٹو باء پاس بوت کنت، روج برکت ء روج ء در آنگ ء میان ء پاس۔ بلتے لہتیں ساعتاں رند، آئی ء الیمامو ء برز ء لرز وکیں توار ہش کت کہ بازار ء مردماں پہ ساقو (شپ ء) ء نماز ء توار ء ات، چہ شپ ء نیم ء دوکلاک ساری۔ ساز ء توار بند بوت، کنتا ء زانت بازار ء مردماں ناچ ء کشکی بس کرتگ ء نون دیم پہ مست ء پیداک انت۔

کنٹا داں ہماوہدہء نشت داں زانت ءے کہ نون نماز کٹ اتگ۔ بلتے ساز ء زمیل ء پدا توار نہ کرت۔ آئی ء سک ء گوش داشت انت کہ ابید چہ بے توار ی ء دگہ چہ ہش کنگ ء نہ انت۔ پدا آکمیں واب کپت، بلتے زوت چہ واب ء بست ءے کرت۔ انگت بے ترک ء توار ی ات... پپیلک ء تہہ چہ برتاپ ء گیش تہارات۔ پدا، کمیں، سدک ات کہ پتارانی مہلہ ایں کلونزنگاں ہش کنت۔ آسپردات کہ پتار یک شل ء ہوگک ء پیسر کلونزانت ء آہاں داں ہماوہدہء ہول ات داں روج ء صانی ء بہ دات انت، چہ دور آہانی جان ء پٹ بال دیوکیں توار اہت۔

رون ء وشی ء مراکش ء ہر ہفتگ ء روچاں، گوں روج ء صانی ء دیگ ء، کنٹا سپردات کہ ٹوبالو دزیمب انت۔ آڈہلانی توار ء ودار ء ات... ہر چیز ء بوٹگ ء ودار ء ات۔ آئی ء کینگ ودان ات، امیت ء ات کجام وہدہء ہم ڈہل توار کرت کن انت... بلتے چہ نہ بوت۔ آئی ء وتی دنناں نخینت انت ء کمیں انگت ودار ءے کرت۔ ء پدا لہتیں گشتاں چہ واب ء پچ لرزگ ء رند، آگرانیں وابے ء گورامبازاں شت۔ آہماوہدہء گڑات ء چہ واب ء جاہ سرت ات وہدے ٹوبالو پدا دریمبگ ء ات انت۔ پپیلک ء تہا چہ موخجائی ء آئی ء گل گرم تراٹگ ات انت کہ آواب کپتگ۔

آنوں چہ پپیلک ء تہاری ء ہیل دارات، چہ چیزانی توارانی وتی گوشاں کپگ ء، کنٹا مردمانی سہب ء سمر ء دزگٹی ء گندگ ء ات... کروسانی بانگ، وولو کچکانی وکگ، ایما مو ء گین بندیں بانگ ء توار، جنیادمانی دان چوپ ء دستگانی گپ گپ ء توار کہ پہ ارز بند ء جاڑگی ء دان چوپگ ء ات انت۔ مرو جیلگیں سہب ء دعا گوں اللہ ء، آسپردات، مردینی ہیل کاری ء سوب مندی ء میت کہ نوکی بندات بوٹگی ات۔ آئی ء کڈک ء تہا سمر ء پڑے ہش کت ء پمانی خیال ء آبٹا ات۔ اے عجب ات کہ چون آرادیت کرت نہ کنت، بلتے آئی ء زانت اے آئی ء ماس انت۔ کنٹا ء دل پہ استیفا ء سنگتاں جنگ ء ات۔ اے گپ ء آراجیران کرت کہ سہمیں شپ ء بہ گرداں انوں پرچا آراہانی خیال نہ اہتگ ات۔ آئی ء وت ء راتسلادات کہ آہاں اول انچیں دزاجیں شپے گوازیبتگ انچیں شپے کہ آئی ء ہم گوازیبتگ ات۔

وہدے کڈک ء ڈن ء کورا ء بالافوں ء ساز جنگ بوٹگ ء ات انت۔ کنٹا ء مردمانی توار ہش کت انت کہ گردگ ء ترند ترند ء گپ ء ات انت۔ پدا ڈہلانی توار گوں مردمانی شور ء کوکاراں ہوار بوت انت۔ آہانی زیل ء بام تیز ء دل بڑین ات انت۔ دمانے ء رند گندگ ء آئی ء دل ء کاریلہ دات

وہدے انگت ء آئی ء کسے ء پادبرمش ہش کت انت کہ زراب زراب ء کڈک ء پیداک
 ات۔ چد ء پیسر کہ آوت ء زبیرایت ء جاڑیگ بہ کنت، یکے ء آئی ء دست گپت، ژپ ات ء چہ نندگی
 جاہ ء پادے کرت، گرکنان ء آچہ کرکنوکیں اسٹک کا کوڈہل ء توار ء کانژوکیں مردمانی نیام ء چہ کڈک ء
 دروازگ ء ڈن درکنگ بوت۔

دستاں، آرامشت ء پاداں آراگت جت، کنٹاء دل گوشگ ء ات بہ جہسیت ء دیم پہ وت بہ
 روت۔ بلتے وہدے پہ جہگ ء زورجنگ ء ات، یک محکم بلتے پرمہریں یک دستے ء آئی ء یک دست
 ءے داشتگ ات۔ پیلک ء تہا پہ زورساہ کشگ ء ات، کنٹاء مار ات نون آرامشت ء لگت جنگ ء نہ
 انت، ء کانژونک ء کوکارکنوکیں مچی اون زینک ء گور ء نہ انت۔ مردم، آئی ء اندازگ جت، دگہ بچکے ء
 کڈک ء شنگ انت۔ رہشونیں دستے ء گپتگ ات ء داشتگ ات۔ الم ء غلامے بیت۔ اومرو ء چوش
 آدگہ پسانی ء باڑہ کرتگ ات کہ آئی ء پیلک ء بندیں بچک ء جو جووہ بہ بارت ء سر بہ کنت۔ مچی ء ترس
 ء بیم ناکیں توار یک رندے پداہا و ہدے چست بوت انت و ہدے دگہ یک بچکے چہ آئی ء کڈک ء گرکنگ
 ء درکنگ بوت۔ کنٹادل ء وش ات کہ آکانورنگ ناچواں گندگ ء نہ انت، کہ گوں وتی پہہاردیوک
 این نیزگاں برز ء سٹ جنگ ء خون بادینوک این چہہانٹ جنگ ء ات انت۔

مزن ء کسانیں، ہر پیمیں ڈہل... بلکن ء بازار ء ہمک ڈہل گندگ ء جنگ بوتگ ات انت۔
 وہدے غلام کنٹاء راکشک ء ہر دوئیں نیزگاں اوشتا نگیں ء جاک ء کوکارکنوکیں مردمانی نیام ء زوت
 زوت برگ ء ات۔ اے پیمیں کوکار ء ات انت۔ ”چار نوکانی تہا، اے سرجمیں مردین بنت“۔ کنٹاء
 دل گوشگ ء ات زار بہ جنت۔ آئی ء واہشت ات کہ بہ روت ء اومرو، بتا ء لامن ء دست بہ جنت۔
 بلکین لمبھی این سوا ڈو ء رااوں، پرچا کہ بے آہاں اے چاریں نوکانی گوازینگ چہسگ ء ڈن ات۔
 ء اے چاریں نوکاں آہاں نہ گندیت کہ آراچوش وتی ساہ ء دوست انت۔ چد ء پیسر آئی ء پہماہاں چوشیں
 مہر نہ مار اتگ ات۔ آئی ء گوشاں آرا حال دات کہ نون آئی ء آئی ء رہشون ردوکیں، گوں آدگہ مردماں
 ہوار بوتگ انت۔ ہر یکے گوں ڈہل ء وشیں توار ء گام جنان ات۔ وہدے آچہ بازار ء دروازگ ء
 گوشت انت۔ آئی ء گوشت کرت پرچا کہ مچی ء توار نزور تران ات۔ آئی ء وتی ارسانی گلگی ء پداگریں
 ار سے وتی گلانی سر ء شتور گرگ ء مار ات۔ آئی ء وتی چم مہر پڑ ہت انت، تو گوشت زاناں وتی ارساں
 چوت چیردیگ ء انت۔

انچوش کہ کڈک ۽ تہا آئی ۽ بنٹا ساڑی بونگ ۽ مارا تگ ات، نوں آرا یک دگہ انچیں بوہے
 بونگ ۽ ات، اے بوہ آئی ۽ پشت ۽ دیم ۽ رو کیں کافو ۽ سنگتانی ترس ۽ بوہ ات۔ ۽ کنٹا زانگ ۽ ات کہ
 انچوش کہ آدگہ ترسگ ۽ انت آئی ۽ جندہ ہمے داب ۽ ترسگ ۽ انت۔ انچوش کہ آوتی پیلک ۽ اسپیت ایں
 تہاری ۽ زراں زران ۽ دیم ۽ روگ ات، آزانگ ۽ ات کہ آگوں وتی پس، ماس، وتی براس، ۽ بازار ۽
 ہوار دگہ بازیں چیزے پشت ۽ یلہ دیگ ۽ انت۔ اے خیال ۽ نہ ایوک ۽ آرا ملور کرت بلکن ۽ آراتر سے
 ۽ ماں رُپت۔ بلئے آسر پدات اے یلہ دیگی ات انت چوش کہ چہ آئی ۽ پیسر آئی ۽ پس ۽ یلہ دا تگ ات
 انت۔ کنیت یک روچے آئی جندہ ۽ بچک ہمے داب ۽ چیزاں یلہ دنت ۽ روت۔
 آلم ۽ واتر بیت، سر جمیں مردینے ۽ بستار ۽۔

آلم ء سر بونگ ء انت... ایوک ء یک چنگلے ء دوری ء دورانت، کنٹا ء مارا ت... لہتیں روج ساری ء گڈ اٹگیں بمبو ء جنگلے ات۔ چہ وتی پیلک ء توک ء آرانوک گڈ اٹگیں بمبو ء وشیں بوہ بوت۔ آہر چیکنکس نزینک روان ات انت، وشبوہ گیش تران ات، آداں اڑاندے ء رست انت، پدا پترت انت، بلے انگت آڈن ء ات انت۔ اے چہ بمبو ء جوڑ کنگ ایں پلے ات۔ اناگت ء ڈہلانی توار بند بوت، گردو کاں وتی پاد داشت انت۔ داں دیر ء کنٹا ء آدگہ خاموش ء بے ترک ء توار اوشتاں انت۔ آہاں کسان کسانیں توار گوش داشت انت کہ بہ زان انت، آکدی اوشتاں انت ء آکجانت، بلے ہرچی آئی ء گوشاں کپت مٹھوانی جاک ء شادوانی نہوشی ء پادتراپ ات انت۔

اناگت ء کنٹا ء سر ء پیلک دور کنگ بوت۔ نیم روج ء ٹاک ء بلوکیں روج ء سر ء وتی چماں پر پٹینگ ء ات، کوشست ء ات وتی چماں گوں روژناہی ء ہم گرنج بہ کنت۔ آراچک جنگ ء وتی کافو ء بچکانی نیمگ ء چارگ ترسگ ء ات۔ پرچا کہ آہانی دیم پہ دیم ء کرچک دیمیں مزیں کماش سیلا باڈیباوشتاگ ات۔ چوش آدگہ بچکانی پیم ء کنٹا ء آرا ء آئی ء خاندان ء راشترانت، بلے سیلا باڈیبا انچوش دراکنگ ء ات توگوشت زاناں چہ آہاں یکے پیسر ء نہ دیتگ ات ء نہ زانتگ ات ء۔ ء نئے کہ انوں گندگ ء بچاہ آرگ ء انت ء۔ آئی ء چم آہانی دپ ء دیمان انچو پنگ ء ات انت توگوشت زاناں لاپ لیٹ کنوکیں کرم چارگ ء انت۔ کنٹا سر پد ء سدک ات ہے آہانی کنٹنگو انت۔ آئی ء کش ء دوورناہ تریں مردکار، علی سیے ء سارو تورا اوشتاگ ات انت، آہاناں اوں کنٹا ء شر زانت انت۔ سارو اومرو ء حاصیں سنگتے ات۔ کنٹا وتی دل ء شکر گرگ ء ات کہ چہ آہاں یکے اومرونہ انت، کہ وتی بچک ء چودل ترکی ء ترسگ ء بہ گندیت۔

انچوش کہ سوج دیگ بوتگ ات انت، جہیں کافو ء، بیست ء سے بچک ات انت۔ آہاں وتی پچیں دست وتی دلانی سر ء ایر کرت انت ء پے شرف ء گراں مہذبہ مستریناناں سلام اش دات، ”سلامتی“ ”تہنا سلامتی“ کنٹنگو ء آئی ء مک کاراں سلام ء جواب دات۔ وتی چم ء کمیں گیشتر پچ کرت انت، بلے خیال ء گورات کہ سر ء مہ سُریت۔... کنٹا ء دیست پل ء دیمی نیمگ ء چہمبئی بستگ ات انت ء آہانی سرگوں کاشاں گپتگ ات انت، آہانی چپ ء چاگرد ء نوکیں بمبو ء برزیں پل بستگ ات انت۔ آئی ء دیست کرت کہ کدی چہمبئی چہر جنگ بوتگ ات انت۔ شک نیست ات، ہماپساں

گنڈ ۽ سنڈ کرتگ ات انت کہ پہ لہتیں روچ ۽ چہ جیوفرے ۽ پہ بے تواری ۽ پہمیان بوتگ ات انت۔ آئی ۽ گوں اوشنگی بالاد۽ بے سُر ۽ پُر ۽ سچہمیں چارات انت۔ بلئے دمانے ۽ رند آچ لرزات۔

”گنڈ وچہ جیوفرے بازار ۽ درہت انت“ کنٹنگو اناگت ۽ گوں برزیں تواری ۽ گوٹگ ۽ ات، ”ہر کدیں مرد ۽ بستار ۽ واتر بہ ات، شے ترس الم ۽ درکانت، پرچا کہ لگوریں مردم نزوریں بنت ۽ نزوریں مردم پہ وتی خاندان، پہ وتی بازار ۽ پہ وتی ٹک ۽ تاوان باربنت۔“ آئی ۽ آہاناں انچوش چارات تو گوشت زاناں آئی ۽ اے پیمیں بزگیں اولاک کدی نہ دیستگ ات۔ پدا آئی ۽ وتی دیم ترینت، پدا آئی ۽ کمکار دیم ۽ درہت انت۔ بچکانی نیام ۽ کپتگیں شپیانک اش چست کرت انت انت ۽ آہانی پشت ۽ زیل ۽ بڈ وکاں انچو جنگ ۽ لگ ات انت تو گوشت زاناں بزگلے سردیگ ۽ انت۔ آہاناں چار چار، پنج پنج ۽ ٹولیاں بہر کناناں چمبئی آئی توک ۽ سراس دات۔

کنٹا ۽ آئی ۽ چاریں ہمراہ سر پہ سر حالگیں چمبئی ۽ کپتگ ات انت۔ چہ ترس ۽ گار، شپیانک ۽ سوچاک این زراباں چوماری ڈنگ ۽ مارگ ۽ ات انت، ۽ سر چست کنگ ۽ دومی ۽ نینگ ۽ چارگ ۽ میار کنگ ۽ ات انت۔ ساہتے ۽ رند، وہدے آہاں دیست کہ پہ دمانے ۽ آہاناں دگ لٹ ۽ چوپ نہ کن انت، کنٹا ۽ پہ چیر وکائی وتی ہمراہ چارت انت۔ آوتی دل ۽ گوٹگ ۽ ات دریکتیں آ ۽ استیفا یکیں چمبئی ۽ بہ بوتین ات انت۔ آئی ۽ اشاناں اوں شرزانت، بلئے آوڑناں کہ آئی ۽ وتی یایو (Yayo) براس زانتگ ات، آئی ۽ دل ایرمٹ۔ بلئے بوت کنت اے وڑوت سر ۽ وت نہ بوتگ، آئی ۽ سوب پٹ ات۔ بوت کنت آے کسانیں وشی ۽ دیگ ۽ اوں وش نہ انت۔ بوت کنت اے مار اورگ اوں مہدی انت۔ آہا وہد ۽ خیال کنان بوت وہدے چہ گون ۽ آئی ۽ لاپ ۽ روت گرگ ۽ ات انت۔

گوں روچ ۽ ہڈگ ۽، کنٹنگو ۽ مکک کارژ پگ ۽ چمبئی ۽ پترت انت ۽ دراتک انت۔ یک سوچوکیں شپیانکے آئی ۽ بڈوک ۽ نیام ۽ لگ ات، بچک بیش بیش کنان، پشٹاں لتاران، یکے دومی ۽ لگت دیان پہ تگ تہاریں ڈن ۽ درہت انت۔ بالارتگیں شپیانک ۽ گرماں بستگیں بچک چہ آدگ چمبئی آں آورت انت ۽ چوٹ ۽ چوٹیں سرپ ۽ اوشٹارینت انت، ہریک بچکے ۽ وتی دیم ۽ اوشٹاگیں بچک ۽ دست کپتگ ات۔ وہدے سچہمیں آرگ بوت انت، کنٹنگو ۽ آہاناں گوں پہہاردیوکیں چماں چارات ۽ جارئے پرینت کہ انشپی آہان ۽ کر ۽ گور ۽ جنگل ۽ ماں دور سر ۽ روگی انت۔

گوں روگ ۽ حکم ۽، بچکانی دراجیں سرپ کشک ۽ سر ۽ سر پہ دیم ربادگ بوت۔ گرا آہانی سر ۽ شپیانک ۽ ہوراں گورت۔ ”شما گوک ۽ پیم ۽ گردگ ۽ ات“ کنٹا ۽ وتی گوش ۽ کش ۽ ہش کت۔ گوں

شپیانک و ورگ ء یک بچکے ء زارئے جت، دوئیں مکک کاراں ماں تہاری ء مکل دات، ”کئے ات“ ء آہانی شپیانکانی ارش ترند تر بوت انت۔ چد ء رند یکے ء ہم زگ نہ کرت۔

دیر نہ گوست کنٹاء پادرد ء ات انت، بلئے چوزوت ء چوسک ء درد ء نہ ات انت کہ آہاناں درد کنگی ات۔ اگاں آئی ء سبک این گام ء جنگ مہ زانت انت کہ آئی ء پس ء آئی ء نا کو جانہہ ء سالوم ء بازار ء روگ ء و ہد ء سوج داگ ات، بہ گندے آئی ء پاداں گیش درد بہ کرت انت۔ اے حیال ء آئی ء دل وش کرت کہ آدگہ بچکانی پادچہ آئی پاداں گیشتر درد ء انت، پر چا کہ آنتینگہ زانگ ء نہ ات انت کہ چون گرد انت۔ بلئے آئی ء دگہ چوش این یک چیزے ہیل نہ کرتگ ات کہ آئی ء گژن ء تن ء بہ بارت۔ آئی ء روت پیچ ء تاب ورگ ء ات انت۔ آئی ء گژنگی ء سوب ترگ ات۔ آہاں جو یے ء لمب ء دم بالاکت۔ آپ ء توک ء ماہ ء عکس ء رازوت لگرگی ء گار بوئگی ات۔ و ہدے بچکاں آپ ء کش ء زونڈ جت ء چنک جت انت کہ آپ بہ و رانت۔ کنٹنگو ء مکک کارچہ جو ء کمیں گستا آہاناں حکم دیگ ء سر ء سوج کنگ ء ات انت کہ یکیں گین ء گپڑے آپ مہ و رات۔ پدا آہاں وتی سر ء گرئچ پیچ کرت انت ء آہاناں ٹکرے ٹکرے حشک کنگیں گوشت دات۔ بچکاں چوش پتار ء دپار سست انت۔ کنٹاء انچو پاشتاپ وتی پش گیتنگیں چاریں لنگہ جات ء ایر برت انت کہ دپ ء ءے تام نہ کرت۔

ہمک بچک ء پادگاں بلاہ ء آزیں تزاو ل دراتنگ ات۔ کنٹاء پاداوں بچوڑ ات انت، بلئے چنڈے گوشت ء آپ ء ورگ ء چہ دل ایکیم بوت ء پادانی تراولانی نیمگ ء کم حیال ءے گور کرت۔ آجو ء لمب ء نشگ ات انت، آئی ء آئی ء کافو ء بچکاں ماہکانی ء یک دومی ء راجارات، بلئے اے بری چہ ترس ناں بلکیں چہ ژندی ء گپ اش در نہ اہت انت۔ کنٹاء ء استیفاء داں دیر ء یکے دومی ء راجار ات، بلئے تاموریں رژناہی ء یکے دومی ء راگشت نہ کرت کہ آئی ء سنگت انچوش بزگ انت ہنچوش کہ آئی ء جند۔

کنٹاء چہ جو ء سارتیں آپ ء وتی پادانی سچک سارت نہ کنگ ات انت کہ کنٹنگو ء مکک کاراں آہاناں حکم دات کہ پدا سرپ بہ بند انت ء دیم پہ جو جو ء بہ روانت۔ روج ء اسپیتی در ابوہان ات۔ کمیں ساری بمبو ء گسد پی ء دپ ء سر بوئنگ ء آئی پاد ء سرواب ات انت۔ پمانی حیال ء آئی ء ساہ در آنگ ء ات، آنگلگ جنان وتی چہمبئی ء شت ء، چہمبئی ء توک ء پیسر ء ساڑی این بچکے ء اڑ ات، پادچیر پر ووش ءے وارت ء ژمبگ ء بن ء کپت... وتی کپتگیں جا گہہ ء و اب کپت۔

ہمک شپ ء، داں شش شپ ء گرد ء تر ء شت انت۔ ء ہمک گرد ء تر چہ ساری نیگ ء ذراج

ترے مسترات۔ پادانی تراولانی درد چہ سگ ء ڈن ات انت، بلئے چارمی شپ ء کئٹاء مار ات نوں آرا تراولانی درد ایٹنکس نہ تورینگ ء انت۔ آدگہ نوکیں مار شتے مارگ ء ات، پھر بندی ء۔ ششمی شپ ء گرد ء ترے، آء آدگہ بچک سر پد بوت انت کہ بلے کہ شپ سک تہارات بلئے پہ تخچکیں سز پ ء روگ ء آہاناں دومی بچک ء دست ء گرگ درکار نہ ات۔

ہفتمی شپ ء کئٹنگو ء چند اہت ء بچکاناں سوچ ءے دات۔ آہاناں پیش ءے داشت، مردم استالاں چون چار انت ء جنگل ء جہلانکی ء وتی راہ ء چون درگیج انت، اے پیم ء آ کدی وتی راہ ء گار نہ کن انت۔ اولی نیم نوک ء توک ء بچک سر پد بوت انت کہ چون استالانی مکم ء راہ درگیج انت ء جو جو ء و اتربت۔ یک شپے کئٹا بچکانی رہشونی ء کنگ ء ات، آہمیچوکا مُشکے لگت بہ دنت کہ مشک جست ء ہونڈے ء پترت۔ کئٹا وتی سر ء انچوسک ء پھر بندگ ء ات انچوش سک ء کہ آحیران ات، پرچا کہ ایشی ء مول ء مراد ء ایش ات انت کہ جناوراں آہانی پاد برمشاں ہش مہ کن انت۔

”جناور“، کئٹنگو ء آہاناں سوگہہ کرت، ”اے شکار ء ازم ء چہ درستان شتر ترے ہیل کاری انت۔ ہما مانڈینکا کہ چرہاں ہیل کنگ لوٹیت پمانی ء بلاہیں ارز شتے دار انت۔“ و ہدے کئٹنگو دلم بوت کہ آہاناں گردگ ء سفر جنگ شتر ہیل کرتگ، آئی ء پدا کافو ء را جو جو ء چہ دور دگہ جا گہے ء برت۔ آہاں اود ء پہ وتی و پت ء واب ء کار بست ء سمین (شکاری) بونگ ء بے حسابیں پُراسراریں سبق ہیل گپت۔ کئٹا ء چم کدی کئٹنگو ء مکم کارانی دیم ء بندنہ بوتگ ات انت ء آواب نہ کپتگ ات۔ مکم کار آہاں پہ دومی ہیل کاری ء درگت ء تور جنگ ء پاد کنگ ء ات انت۔

مکم کار آہاناں شیرانی ٹپگ ء جا گہہ ء پیش دارگ ء ات انت کہ آہاں چہ اود ء سٹ جنگ ات ء گوزوکیں آسک گپتگ اتنت۔ پدا ہما جا گہہ اش پیش داشت انت کہ شیر چہ ورگ ء رند ہما جا گہہ ء رونت ء ہمودا پس انت ء وتی شپ ء ہما جا گہہ ء گوازین انت۔ پدا آسکانی جلب ء رند ء کپ انت ء پدی ء رونت۔ پدا آہاں پہ بچکاں عکسے کش ات کہ آسکاں گوں شیراں دُچار کپگ ء ساری سچہیں روچ چے کرتگ ات۔ کافو ء کورکانی شمگ ء بلاہ ء پراہیں ہونڈ چار ء ٹپاس کرت انت کہ گرگ ء پتارانی واب جاہ ء چیر بونگ ء جا گہہ ات انت۔ آہاناں شکار کنگ ء ہمینکس ہنر ہیل کرت کہ آہاناں کدی واب ء ہم نہ دیستگ ات۔

آہاں شیواریں شکاری ء اولی چیریں جبر نہ زانتگ کہ آ کدی اشتاپ نہ کنت۔ کماشیں کئٹنگو ء وت گوں بچکاں یک ہوڑیں شکاری یے ء قصہ جت کہ بے حسابیں شکارانی نیام ء اوں پہ گژن مرتگ

ات، پرچاکہ آبلابیں دپ ڈرے ات ء باز جگا ء ہاٹوئے ات، اد ء اود ء سیٹ ء کپ ءے کرت۔ گڑا آئی کر ء گور ء ڈرائیں ساہدار پہ بے تواری ء درہمت ء شت انت۔ ء آسہیگ نہ بوت کہ آئی نزنیک ء یک شکارے اوں پشت نہ کپتگ۔

بچکاں وت ء راہم چوش ہماشتاپ زدگیں شکاری ء مار ات۔ و ہدے آمرغ ء ساہدارانی توارانی گیگانی ء کنگ ء ات انت، آہانی ککانگ ء شزارک ء جنگل سرازرتگ ات۔ بلتے انگت اوں یک ساہدارے آہانی نزنیک ء نہ اہمت۔ پدا آکڈن کنگ بوت انت کہ وتی چیریں جاگہاں بے ترک ء توار ء بہ چیر بہ بنت۔ پدا کنٹنگو ء آئی ء مک کاراں پماہاں توار پیداک کرت، آہانی حیاں ء اے چٹ ہما وڑیں توار ات انت کہ آہاں پیداک کرتگ ات انت۔ پدا دیر نہ گوست کہ مرغ ء ساہداراں درانی کرت، آہانی سرچست ات انت ء ہماہاں پنگ ء ات انت کہ آہاں تواراں کرتگ ات۔

و ہدے یک پیشیمے ء بچک مرغانی تواراں وتی زبان ء سمر ء ر بچگ ات انت کہ یک بلاہ جون ء دراج سنٹیں مرغے کواران ء اہت ء دیم ء در چکانی سمر ء نشت۔ ”بہ چار ات ءے“ یک بچکے ء ٹہک ءے دات ء گوشت۔ آدگہ بچکانی دلاں گنگے جت۔ آسمر پد بوت انت کہ اے بچک ء سبکیں دپ یک رندے پدا آہاناں لٹ وارینیت۔ پیسر ء بازگشتاں آئی ء گپ نہ جاگت ء در کرتگ ات۔ بلتے اے بری کنٹنگو ء آہاناں حیراں کرت۔ آہما بچک ء نیمگ ء شت ء آرا گوں ترندی ء گوشت ءے۔ ”اے مرغ ء پہ من... زندگ ء بیار!“۔ کنتا ء آئی ء آدگہ سنگتاں وتی دم داشت ء آئے چارت کہ وتی زونڈانی سمر ء نشت ء گوگلو کنان ء ہما بلا میں مرغ ء نیمگ ء شت کہ بچ چرت ءے پر نیست ات، دلجم ء در چک ء سمر ء نشنگ ات ء وتی سرگ ء اے دیم ء آدیم ء سمرینگ ء ات۔ بلتے و ہدے بچک گرگ ءے پاداہت چہ آئی باسکانی میان ء بال ءے کرت ء جست۔ رپ رپ ء وتی بلا میں بانزلیاں جنگ ء ات کہ آراچہ برزیں در چکانی ٹلاں ہمادیم بہ برانت۔ ء بچک دمب ءے کپت، زوت چہ ندرارگ ء گار ء بیگواہ بوت۔ کنتا ء آدگہ چوش سنگ ء سیاہ ء اوشتاگ ات انت، کنٹنگو ء کاراں بچ پیہیں سیم سر نیست ات۔ آئی ء ہر پیہیں حکم دات ء کار بست کرت۔ داں آدگہ سنے ایں روچ ء دینیں شپاں، بچک چوش مدامی ایں وڑ ء ہیل کاری گرگ ء شت انت۔ اوں آہاں داں دیراں یکے دومی چار ات ء پدا نزنیک ء در چکانی بن ء، آسجہیں حیراں ء تکا نسر ات انت کہ باریں آہانی گاریں سنگت چوں بوت۔

چاری روچ ء سہب ء سمر ء بچک چہ و اب ء پادا آگ ء ات انت، کہ جو جو وء چار وء اشارہ کرت کہ کسے دیم بہ جو جو وء پیداک انت۔ دمانے ء رند ڈہل ء گلہ اہت۔ ”اے ہما انت۔“ بچک پہ تگ آئی ء

دیم ء شت انت، انچوش گل ء شادانی درشانی ء ات انت گوشے زاناں آہانی جنء براسے چہ
 مڑا کچھ (Marra Kech) ء سفر ء پیدا ک انت۔ لاغر، چل ء لیگارات ء سمجھیں جان ءے چہ ٹپ ء
 چانگرین ات۔ وہدے آئی ء حد ء سر بوت انت۔ آئی ء سبک میں چنڈے وارت، آہاں آئی ء بڈ ٹپ
 ات۔ آئی ء پہ زور چکند ات۔۔۔ آئی ء وتی بگل ء چیر ء، مرغ ء بانزلی، پاد ء سنٹ پھول ء اجلیں شاہڑے ء
 مہر بستگ ات انت، ء مرغ مہر داشتگ ات۔ آچہ آئی جنء کیش بزرگ ودی کنگ ء ات، بلنے انگت
 زندگ ات۔

کنٹنگو ڈن ء درہت، گندگ ء گوں بچک ء گپ ء ات بلنے آئی ء گپ ء راجچک کرت کہ سمجھیں
 بچکاناں گوشگ ء ات۔ ’اے شمارادو پُر اندیشیں چیز سوج دیگ ء انت، ہماوڈ بہ کن ات ہر چون شمارا
 گوشگ بوتگ ء وتی دپ ء باہوٹ مہ بہ ات۔ ہے کار مردم ء سرجم ء بر جمیں مرد جوڑ کن انت۔‘ کنتا ء
 آئی ء سنگتاں دیست کہ اولی براں کماشیں کنٹنگو ء بچک اشت انت کہ آدگہ بچگاں بہ چار
 انت، آزانگ ء ات کہ مروچی یا بانداں بچک گوں سبک ء کسائیں سٹے ء جنگل ء بلاہیں مرغے گپت
 کن انت۔

مرغ زوت زوت بچک بوت، ابید چہ آئی ء گروک ء آدگراں پہ گل ء کوکار وارت، پرچا کہ آئی
 ء سک دم برتگ ات ء ژنداں۔ پہ آئی ء بچک ء وت ء راجہ و اب کپگ ء داشت ءے نہ کرت۔ سمجھیں
 روچ ء سمجھیں شپ ء آراوسپگ ء اجازت اش دات۔ ء کنتا ء آدگراں وتی روچ شکار ء سبق ء ہیل گرگ
 ء جنگل ء گوازینت۔ دومی روچ ء، اولی دم بالارگ ء وہدے، بچک ء وتی جنگل ء ہمراہ گوشت انت کہ
 آسک وار ء جنجال بوتگ۔ پدادور روچ ء دوشپ ء رند، آئی ء لوپ ءے چیر کرتگ کہ مرغ گردان ء آئی ء
 سر ء بیت۔ چہ آئی ء جنء ء چم پاچیں سنٹ ء بندگ ء آئی وت ء دگہ یک شپ ء یک روچے آگاہ
 کرت۔ استالانی رند گیری کنان ء، چوش کہ آسوج دیگ بوتگ ات، راہ ءے درگہت ء وت ء جو جو ء
 رسینت ءے۔ چہ اے گپاں رند، زنڈیں ساعتے ء داں بچکانی حد ء لبز نیست ات کہ گومائی جبر ء حال بہ کن
 انت۔ کنتا ء وت ء را گوشت کہ آرا بد آئیگ ء نہ انت۔ گندگ ء بچک وتی لگتمالی ء حیال ء ات۔ ء
 کنٹنگو ء اے منگ ء۔ آراچہ آئی ء کافو ء سنگتان گیش ارزشت ءے داگ ات۔ چد رند کنٹنگو ء کمک
 کاراں آہاناں بند مڑگ ء ہیل کاری دیگ بند ات کرت۔ کنتا ء موہ زیاں نہ کرت، ہما بچک ءے گپت،
 چست ءے کرت ء زمین ء سر ء بن ء جت ءے۔

ہیل کاری ۽ دومی نوک ۽، کئٹا ۽ آئی ۽ کافو ۽ سنگت وت ۽ جنگل ۽ توک ۽ زندگ دارگ ۽ ہنر ۽ شربلد بوت انت۔ انچوش گمان ات کہ آوتی جند ۽ بازار ۽ اوں وت ۽ ہے پیم زندگ داشت کن انت۔ نوں آہاں جناورانی پدیریں ۽ چھاں اندریں پد بچا آورت کرت انت ۽ آہانی رند گیری کت کرت۔ نوں گوشت ۽ ہمک دپار ۽ کہ آورگ ۽ ات انت یا بچکاں پہ لوپ گپتگ ات انت یا پہ تیر ۽ کمان یا پہ اشکرانکی ۽ جنگ ات انت۔ چہ پیسر ۽ نسبت ۽ دو ہمینکس زوت تر جناوراش سل ۽ جون کرت اش کرت انت۔ آہاں وتی کنور بے دوتیں آچ ۽ سمر ۽ گراست ۽ بہت انت کہ آہاں سبک ۽ حشکیں دارانی چیر ۽ آپرس ایر کرت، چکوک ۽ راسنگ ۽ راجت، تریشک پیدا کرت ۽ آس لاگینت۔ آہانی گیشتر وردن شکار کرتگیں ساہدار ات انت۔ برے برے کسانیں جنگلی مُشک ات انت۔ مدام اشکرانی سمر ۽ لوک اش بہت آہانی سمر ۽ اش دات انت ۽ تام داراش کرت انت۔

چہ درستاں گیش گران قیمتی سبق کہ آہاں ہیل کرتگ ات، پہ زانت نہ ات۔ یک روچے، دم بالارگ ۽ وہدے، وہدے یک بچکے وتی کمان ۽ چار ۽ ٹپاسگ ۽ ات، کہ یک اناگت ۽ تیرے درہت درچک ۽ ٹل ۽ گر بورنگو ۽ بینگ ۽ مکسک ۽ چانگے ۽ لگ ات، زہرائیں مکسک چوش لوٹ ۽ جہل ۽ اہت انت۔ یک رندے پدا بچک دگرے ۽ ردی ۽ لٹاں وتی سمر ۽ ورگ ۽ ات انت۔ بلکیں چہ درستاں گیش تیز تر تچوک ۽ اوں وت ۽ چہ آہانی سوچوکیں تجاں رکینت نہ کرت۔

”دسمین (شکاری) اگاں بہ زانت کہ من چی ۽ جنگ ۽ اوں، کدی انچوش پہ دیم تیر نہ جنت۔“ کینٹنگو ۽ پدا آہاناں سوگہہ کرتگ ات۔ بچک ۽ حکم دات انت کہ یکے دومی ۽ گڑا تگیں ۽ سچوکیں جا گہاں شی (Shea) درچک ۽ شیرگ بہ مال ات۔ گوشت ۽۔ ”نشہی شمارا مکسک وڑے کنگی انت۔“ گوں شپ بوہگ ۽، بچکاں جانگی این درچک ۽ چیر ۽ آپرس کوت کرت۔ پدا چہ کینٹنگو ۽ مک کاراں یکے ۽ مانداشت انت۔ دومی چہ ہمارچک ۽ تاکاں گپڑے ۽ آچ ۽ سمر ۽ دور دات۔ بر ۽ دم توس کنوکیں دوت چست بوت انت ۽ داں درچک ۽ برزیں ٹالاں سر بوت انت ۽ دیر نہ گوست کہ ہزارانی کچ ۽ مکسک بچکانی پادانی دیم ۽ کپگ ۽ ات انت۔ آدگہ سہب ۽ سمر ۽ کئٹا ۽ آئی ۽ کافوسوج دیگ بوت، بینگ ۽ چانگ ۽ چون آپ کن انت۔ چون مرتگ این مکسکاں صاف کن انت۔ گڑا آوتی لاپ ۽ سیر ۽ بینگ وارت کن انت۔ کئٹا ۽ وتی اندر ۽ زیادہیں زور ۽ تو نگری یے مار ات، گوش انت ہر وہدے بلائیں شکاری یے ۽ جنگل ۽ زور ۽ تو نگری درکار بہ بیت گڑا بینگ زوت آئی ۽ ضرورت ۽ پورا کنت۔

آہاں تری ہر چیز بہ کرت انت، آہاں تری وتی زانت ء لاتی بہ وڈینت انت۔ بلئے کماشیں کنٹنگو
 چہ آہاں وش نہ ات۔ آئی ء لوٹ ء آئی نظم ء ضبط مدام انچوش سخت ات انت کہ بچک ہر و ہد ء ترس ء
 کیٹنگ ء نیام ء ماما نگ ات انت۔ اگاں چہ یک بچکے ء لوٹ کرتگیں کار جوان ء سلہ مہ بوت انت گڑا
 تیوگیں بچکاں لٹ وارت۔ کنٹا ء حیال، یک بچکے ء ر دیں کارے ء برور دے، آشپ ء نیم ء چوگنوک ء
 پادکنگ ء ذرا جیں پندے ء برگ بوت انت۔ یک بچکے ء جنگ ء چوگک ء کنٹا ء آدگران ء یک
 سر پدی ء سوگبی یے دات کہ وت ماں وت مرگ ء جنگ ء چوپ ء سر ء اوں آلٹ و رانت۔ چہ وت
 زند ء کپتگیں سبقاں یک سقبے ایش ات کہ مانڈینکا کدی وت ماں وت ء مرٹہ جنگ نہ کن انت۔ آ
 اے گپ ء چہ جو جو ء آہگ ء سک ساری ترسہیگ بوتگ ات انت۔ گڈسر ء آپوہ ء سر پد بوت انت
 کہ ٹولی ء گہبودی ہر یکے ء مک ء وازمندگ انت، انچوش کہ ٹک ء گہبودی یک روچے آہاں
 وازمندگ بیت۔

ہیل کاری ء دود ء قانونا دانی نہ منگ مدان مدان ء کم بوہان بوت ء پدا کٹ ات۔ نوں آلٹ
 اوں ورگ ء نہ ات انت، نوں آچہ کنٹنگو ء ترسگ ء نہ ات انت بہ گندے آہاں دل ء پرائی ء شرف
 مندی ء مارشت ودی بوتگ ات کہ چد ء پیسر آہاں اے پیسیں عزت ء شرف دیگ ء جز بگ تہناپہ وتی
 پساں ماراٹگ ات۔ بلئے انگت یک روچے چوشیں نہ گوست کہ آہاں نوکیں چیزے ہیل نہ کرت۔ ء
 آنوکیں کاراں کنٹا ء آدگراناں اے مارشت مہ دات انت کہ آنگت ناسر پد ء نابلد انت۔ چوش کہ
 اگاں یک بچکے حاصیں وڑے ء پتانگ ء مردینے ء کڈک ء دیم ء لونجان بوت انت گڑا مانڈینکا سہی ء
 سر پد بوت انت کہ آمر ددی و اتربیت۔ اگاں کسے ء کڈک ء دپ ء سواس سر پہ سر ایر بوتین ات انت
 گڑا بازیں سر پدی اش دات تہنا مردیناں زانت۔ ہما چیریں چیز کہ کنٹا ء راپدر ہینتگ ات ء آسیرا
 کانگو (Sira Kango) ات، مردینانی زبانی ات۔ ہش کنگ ء مانڈینکا کئی لبر ات انت بلئے
 بدل کرتگ ات انت اش، جنیادم، گونڈو ء ہما کہ مانڈینکا نہ ات انت آہاں اے زبانی ء ہیل کنگ ء
 اجازت نہ ات۔ کنٹا ء راہا و ہد گیر اہت انت و ہدے آئی ء وتی پس گوں دگہ مرد کارے ء زوت زوت
 گپ ء دیٹگ ات ء یک لبرے ء ہم آئی ء سر پر نہ بوتگ ات ء نے کہ وتی پسے جست کرت کرت کہ
 آرا بہ گوشت گوں۔ نوں آوت ہے زبانی ء ہیل کنگ ء ات، زوت آراء آئی ء سنگتاناں وتی دل ء گپ
 مردینانی چیریں زبانی ء جنگلی ات انت۔

ہر نوک ۽ گوزگ ۽ ہمک کڈک ۽، بچکاں تا سے ۽ تہا سنگے ماں کرت، آحساب دارگ ۽ ات
 انت۔ آہاناں چینکس دیر انت کہ جیو فرے اش یلہ داتگ۔ تاس ۽ را سہی سنگ ۽ مان کنگ ۽ رند لہتیں
 رو چانی اندر ۽، بچک پل ۽ دیم ۽ بند مرگ ۽ ات انت انا گت ۽ آہانی چم پہ جو جو ۽ دروازگ ۽ کپت
 انت۔ اود ۽ بیست ۽ پنج بہ گندے سی مردمانی ٹولی یے اوشتاگ ات۔ گوں وتی پس، نا کو ۽ براسانی بجا
 آرگ ۽ بچکاں زنڈیں آہ سردے کش ات، کنٹا پادا ہت اوشتا، وتی چمانی سر ۽ باورے نہ کرت،
 اومرو ۽ سے نوک ۽ رند گنگ ۽، آئی ۽ دل ۽ گر گے جت۔ بلے تو گوشت زاناں پھمیا نیں پخجگاں آرا
 مہر داتگ ات، اوشنگی جاگہ ۽ چد ۽ ساری کہ آئی ۽ پس ۽ دیم ۽ چوش پدر نہ ات کہ وتی زہگ ۽ بجا
 آورتگ ات۔

تہنا یک بچکے تہت ۽ شت وتی پس ۽ نام ۽ گرگ ۽ ات، بے ہبر ۽ حال ۽ آئی ۽ پس ۽ نرینک ۽
 کنٹنگو ۽ مک ۽ مک ۽ لٹ دزگت، آرا اشتاپ کنگ ۽ سر ۽ مکل دیگ ۽ ات، پر چا کہ آانچوش پیش
 دارگ ۽ ات کہ آانگت گوٹو یے۔ آرا لٹے جت ۽ گوشت ۽ وتی پس ۽ مہر ۽ دلگوشی ۽ امیت ۽ مہ
 دار۔ پدا کنٹنگو ۽ جند ۽ بچک حکم دات انت کہ شکوں دیکی ۽ رد ۽ سر ۽ بہ وسپ انت۔ ۽ پدا سہمیں گندوکی
 چہ رد و پتگیں بچکانی کش ۽ گوست انت ۽ آہانی میکیں پشت اش گوں وتی دز لٹاں ماں ککرات
 انت۔ کنٹا ۽ جہزگ ٹست انت، لٹ ۽ زراب آئی ۽ دل ۽ نیا ورت، آسر پدات کہ اے ہیل کاری ۽
 گرانیں بہرے، بلے چہ لٹ ۽ زراب ۽ درد ۽ آئی ۽ ناں وتی پس بگل ۽ کرت کرت ۽ نے کہ آئی ۽ توار ہش
 کت کرت، آمیار کنگ ۽ ات کہ اشتاپ زدگی مردی کارے نہ انت۔

مارتاب گرگ کٹ ات۔ کنٹنگو ۽ آہاناں حکم دات، بہ تیج انت، سٹ بہ جن انت، ناچ بہ کن
 انت، بند بہ مر انت ۽ سوج داتگ ایں وڑ ۽ نماز بہ کن انت۔ ۽ پس، نا کو ۽ براساں اے سہمیں
 کارگوں حاموشی ۽ چارات انت ۽ پدا کنٹنگو ۽ آئی ۽ مک کارانی توصیف ۽ صفت ۽ کنٹاناں درہت ۽
 شت انت۔ مکیں چک اش ہم نہ جت ۽ بچک اش نہ چارات انت کہ سراس جہل ات انت
 ۽ اوشتاگ ات انت۔

دمانے ۽ رند شام اڈ نہ کنگ ۽ سر ۽ آہاں دگہ مارتا بے وارت۔ اے گپ ۽ آہاناں سک پدر
 کرت کہ کنٹنگو ۽ آئی ۽ مک کار ہنچوش پیش دارگ ۽ ات انت تو نہ گوشت کہ اد ۽ گندوگی اہتگ ۽
 شتگ ات انت۔ بلے شپ ۽ مہلہ، چہ واپ ۽ وہد ۽ ساری بچک بند مرگ ۽ ات انت،... دل اش

کشگ ء نہ ات... کنٹنگو ء یک مکم کارے چہ کنٹا ء کش ء گوسٹ، اشتاپی اشتاپی ء بلوت ء کرت ء
 آرا حال ء دات، ”ترانوکیں برا سے بوتگ، آئی ء نام مادی انت۔“
 ”نوں ماچار برات ایں۔“ کنٹا ء خیال کرت، سچہیں شپ و اب ء نہ اہت چار براس۔ پہ آہانی
 ماس ء پس ء چار بچک۔ آئی ء خیال کرت و ہدے صداں ہوراں پد یک شاعرے آئی ء خاندان ء
 راجد پتر ء گپ ء جنت گڑا اے گپ چتوروش ء شکر تام بیت ء مردمانی گوشاں کپ انت۔ آئی ء خیال
 کرت و ہدے آجیوفرے ء و اتر بیت گڑا چہ او مرو ء رندوتی خاندان ء دومی مرد بیت۔ آنہ تہنا مرد بوتگ
 ہیل کنگ ء انت بلکیں دگہ اوں گپڑے بازیں چیز ہیل گرگ ء انت۔ ء پدا اینکس سر پد بیت کہ
 لامن ء سوج دات بہ کنت۔ چونائی ء کسانکی ء آئی ء آرا باز چیز سوج داتگ ات ء بلد کرتگ ات۔ کم چہ
 کم آرا ہما چیزاں گوشیت گوں کہ بچکانی زانگی انت۔ ء پدا لامن سواڈ و ء را، سواڈ و وتی کسترین ء کہ تنیکہ
 کنٹا ء نہ دیبتگ ات، نام ء مادی ات۔ یک روچے کنٹا خیالاں ملمہ ات، و ہدے آ او مرو ء عمر ء
 کنیت، آئی ء جند ء رانچکے بیت، پدا ہر چیز نوک سر بند ات بیت۔

”نوں شمنے گونڈوی وتی آسمرے سمرانت۔ شماپہ مرد بونگ ء دو برودی بونگ ء آزمودگ ء ات۔“
کنٹنگو ء یک سہبے ء سمرے یکجاہ مچ بوتگیں کافو ء بچکاناں گوشنگ ات۔ اولی برے کنٹنگو لبز ”مرد“ ء کارمرز
کنگ ء ات، ابید چہ اے گوشگ ء کہ شما تنیکہ سرجم نہ ات۔ چہ نوکاں ہوارہیل گرگ، ہوارکار کنگ ء
ہوارلٹ ورگ ء رند۔ آئی ء آہاناں گوشگ، شمنے ہمک ورنہ ء دو ارواہ انت۔ چہ شما ہریکے ء وتی
جند ء دو ارواہ ء درگیجگ بندات کرتگ۔ یک ارواہ یے شمنے جند ء زات انت ء دومی مستریں ارواہ
ہمانت کہ شمنے خون ء زند ء شریدار انت۔ ورنہ داں ہماود ء ایشاں نہ زان انت ء سمر پد بوت نہ کن انت
داں کہ مردینی ہیل کاری ء دومی دور ء بہر مہ زور انت۔ داں جنگولے مہ بہ ات۔ ”شما شزران ات ء سمر پد
ات مانڈینکا تہنا گوں ہماہاں جنگ کنت کہ وت جنگ بہ لوٹیت“ کنٹنگو ء گوشگ۔ ”اگاں مارا جنگے بہ
گیپت گڑا ما پشت پیش نہ داریں۔“

داں آد کہ نیم نوک ء کنتا ء آئی ء سنگتاں جنگی رپک ء ہیل کاری گپت۔ کنٹنگو یا آئی ء مک کاراں
مشہوریں مانڈینکا جنگی رپکانی نقش زمین ء سمرے کش ات انت۔ پدا بچک گوشگ بوت انت کہ ہے
نقش ء رپکانی حساب ء تواز ہی ایں جنگ بہ کن انت۔ ”کدی چہ چاریں آتراپاں وتی دژمن ء گٹ مہ
کن ات“ کنٹنگو ء سوج دات انت۔ ”پہ آئی ء تچگ ء راہ یے تچ بہ کن ات، اگاں چاریں نیمگاں گٹ
بہ بیت گڑا گیش جنگ کنت“ بچکاں! اے پیم ء اگاں دژمن بہ گندیت، پروش ورگ ء انت، آوت ء
چہ بے شرفی ء رکینگ ء شپ ء تہاری ء پد کز بہ بیت۔ ء آہاں اے اوں سوج اش دات۔ ”جنگ ء وہد ء
یک دژمنیں راہ گوزی میرا باؤٹ، پہلوان یا استا کارے ء رانقص مہ دی ات، پرچا کہ یک میرا
باؤٹے ء زہرگ اللہ ء نہ وشی ء سوب ء عزاباں کاریت ء یک زہر گر وگیں پہلوانے ء استرگیں زبان
دژمن ء سکین دنت ء آرا کشت ء کوش پر مامیت ء یک زہریں استار کارے دژمن ء سلاہاں گنڈ سنڈ
کنت یا پماہاں نوکیں سلاہ جنت۔“

کنٹنگو ء مک کارانی سوج دیگ ء رد ء، کنتا ء آد گراں شل سمریں نیزگ ء شل شریں تیر جوڑ کرت
کہ تہنا جنگ ء کارمرز کنگ بوت انت۔ کسان ء چہ کسان تریں نشانگ اش جت ء وتی دست اش
رہت انت۔ آگاں بچکے ء چہ بیست ء پنچ گام دور بمبو ء دارے ء را بہ جت انت پمائی ء دلہدی دیگ ء
کوکار اش کرت ء آئی ء توصیف اش کرت۔

جنگل ۽ گرد ۽ تر ۽ وهد ۽ کونا (Koono) درچک ۽ تاک بچکانی دست ۽ کپت انت، آہاں گولوت ہوار جو جو و ۽ آورت انت، لہڑ دات انت ۽ چہ آہاں سیاہ ۽ بزیز شیرگ جوڑ بوت۔ پداسیہ ۽ بزیز شیرگ ۽ تہا پگی یے بڈاش دات ۽ آہاں پیش اش داشت کہ چہ ایشی ۽ ٹپ ۽ پرکنگ ۽ تری تیر ۽ ہر پیسٹے بہ بیت، ٹپ ۽ زہراں چوسیت ۽ وش ۽ کنت۔

جنگی ہیل کاری ۽ وهد ۽ گدسر ۽ کنٹنگو ۽ جنگ ۽ بابت ۽ آہاں ہمینکس بازسوج ۽ سرپدی دات کہ آہاں پیسر ۽ کدی نہ زانتگ ات انت۔ آہاں انچین وش ۽ لچسپیں حال اش دات کہ آہاں کدی نہ ہش کتگ ات انت۔ مانڈیکائی مزین جنگ ۽ آہانی جنگلوانی بابت ۽ ۽ مزن مزین گوستگین غلام سنڈیاٹا، سوگولون ”کانیکرال“ ۽ زہگ ۽ بابت ۽ کہ ملک بجور (Boure) ۽ بادشاہ سوماورو ۽ بلاہیں اُردے پر وش داتگ ات۔ سوماورو یک انچین زوراک ۽ ناروائیں بادشاہ یے ات کہ انسانی پوست ۽ چچے گور ۽ ات ۽ آئی ۽ کلات ۽ دیوال پہ انسانی سر ۽ کڈولگاں سینگار ات۔

گول اے ہش کنگ ۽ کہ چہ ہر دو دیم ۽ اُرداں ہزارانی کچ ۽ حساب ۽ مردم کشگ ۽ پٹی کنگ بوتگ ات انت، کنٹا ۽ آئی ۽ سنگتاں وتی ساہ داشت۔ مانڈیکاء تیر اندازاں چو بلاہیں لوپ ۽ سوماورو ۽ اُردما ترینت کرت، چہ ہر دو نیمگاں تیرانی ہور بوت، مانڈیکامدان مدان ۽ دیم ۽ کنزان ات انت ۽ پداسوماورو ۽ دل ترکیں اُرد ۽ وتی پاد داشت نہ کرت انت، راہ اش گپت ۽ جست انت۔ داں گپڑے روچ ۽ شپ، کنٹنگو ۽ درائینت... اولی گشتاں بچکاں آرا بچکنگ ۽ دیست... ہمک بازار ۽ گپ جنیں ڈہل باج بریں مانڈیکاء اُرد ۽ گپ ۽ ات انت کہ چہ ڈرمن ۽ مال ۽ غنیمت ۽ بار ات انت ۽ ہزارانی حساب ۽ دزگیر کرتگین ڈرمن ۽ سردیان ات انت۔ ۽ ہما بازار ۽ مردم کہ چہ کش ۽ اش گوست انت ۽ ڈن ۽ دراہت انت ۽ گل ۽ شادانی اش درشان کرت ۽ دزگیر کرتگین کیز یانی لگت اش ماں پدی جان ۽ جت۔ کیز یانی تراشگین سر جہل ات انت ۽ آہانی دست پشت ۽ مہر بستگ ات انت۔ گدسر ۽ سنڈیاٹا ۽ مردمانی بلاہیں دیوانے لوٹائینت ۽ ہما بازارانی سردارے آہانی دیم ۽ آورت انت کہ آئی ۽ پر وش داتگ ات انت ۽ پدا آئی ۽ گول سرداراں صلاح ۽ بنا کرت ۽ ایمنی بحال کرت ۽ اے ایمنی داں آوکیں صد ہوراں برجاہ بوتگ ات۔ کنٹا ۽ آئی ۽ سنگت واپ گنداناں دیم پہ گندلاں شت انت۔ چد ۽ پیسر کدی آہاں وتی مانڈیکابوتگ ۽ سر ۽ انچو پھر نہ بستگ ات۔

گول آدگہ نوک ۽ ہیل کاری ۽ بندات ۽، ڈہلانی کلمہ جو جو و ۽ سر بوت انت کہ آوکیں دوئیں روچانی توک ۽ پماہاں نوکیں گندوکی پیداک انت۔ گندوکی تری ہر کس بہ بیت، اے حال ۽ رسگ ۽

آہاناں سک گل ۽ شادان کرت پر چا کہ چہ آہانی پس ، نا کو ، ۽ براسانی تر ۽ تاب ۽ گندوکی ۽ رند گہ کس
 جو جو ۽ پمہا بانی چارگ ۽ نہ اہتگ ات۔ آہانی گل ۽ وشی ہما و ہد ۽ دو کچ گکش و دات و ہدے آسہی بوت
 انت کہ اے ڈہل ۽ کلمہ جیو فرے ۽ ملانی چیمپین ٹیم ۽ دیم دا تگ۔ آہاناں آنگی ات ۽ ہیل کاراناں
 حاصیں صلاح ۽ سوج دینگی ات۔

آدگہ روج ۽ جہل پیشیم ۽ ڈہلاں آہانی آہگ ۽ سر بونگ ۽ حال دات۔ آچہ وتی آہگ ۽ و ہد ۽
 ساری اہتگ ۽ سر بوتگ ات انت۔ پجاروکیں شکل ۽ صورتانی گندگ ۽ وشی یک رندے پدا شمو شگ
 بوت و ہدے ، بے جبر ۽ حال ۽ ، ملاں آہاناں گپت ۽ انچوسک ۽ سک ۽ چست کنگ ۽ زمین ۽ سر ۽ جنگ ۽
 ات انت کہ آہاناں کدی آہانی زند ۽ کس ۽ چوش نہ جنگ ات۔ ہمک بچک پٹی ات ۽ جان ۽ درد ۽
 ات کہ ملاں آہاناں دو جاہ ۽ بہر کرت ۽ پر مات انت اش کہ یکے دومی ۽ بہ گرانٹ ۽ چیمپین آل سوج دات
 انت۔ کنٹا ۽ کدی گمان نہ کرتگ ات کہ بند مٹرگ ۽ اینکس باز گر ۽ دار ۽ رپک ہست ۽ نئے کہ
 سر پد ات کہ اگاں اے رپک شر کار مرز کنگ بہ بنت سیت مند بنت۔ مل گر چوش ڈہل ۽ بچکانی گوشاں
 دریمبگ ۽ ات انت کہ تہنا زور ۽ طاقت چیمپین مل گرے ۽ راچہ انچائیں مل گرے ۽ جتا نہ کنت بلکیں
 رپک ۽ ہنر آہانی نیام ۽ فرق ودی کنت۔ بلتے و ہدے آچکاناں گر ۽ دار ۽ رپکاں پیش دارگ ۽ ات انت
 گڑا بچکاں وت ۽ چہ آہانی چست بوتگیں بز گوشتانی توصیف ۽ داشت نہ کرت۔ شپ ۽ آچ ۽ سر ۽ نشنگ
 ات انت کہ جیو فرے ۽ ڈہلی ۽ صدہور ساری ۽ مانڈیک ۽ چیمپین مل گرانی کار ۽ کار پد شگ کرت
 انت۔ و ہدے بچکانی وسپگ ۽ و ہد بوت ، مل گراں جو جو و اشت ۽ دیم پے جیو فرے ۽ شت انت۔

دور وچ ۽ رند گہ گندوکی ۽ حال اہت۔ اے بری اے کلمہ قاصدے ۽ چہ جیو فرے ۽ آورت ... کہ
 چاری کافو ۽ ورنہ یے ات۔ کنٹا ۽ آئی ۽ سنگتاں آرا شمرز انت ، وتی نوکیں مرد بوؤگ ۽ بستار ۽ ، آنچوش
 پیش دارگ ۽ ات ، بہ زاں سہی کافو ۽ بچکاں گندگ ۽ نہ انت۔ آہاناں کمار ۽ نہ کرت ، تہت مچک ۽
 کنٹنگویگ ۽ شت ، پے ہیسک ۽ ہمپان جار جنگ ۽ ات کہ جہیں گیمبیا ۽ نام ۽ توار کش این گریٹ
 کجالی ان ، جانی (Kujali Njai) زوت وتی یک تیوگیں روچے جو جو ۽ گوازینیت۔

سے روج ۽ پد اہت۔ آرا وتی خاندان ۽ گپڑے ورنایں مرد کار ہمراہ ات۔ چہ کنٹا ۽ ساری ۽
 دستگیں گرنیہاں چہ درستاں پیر تراں۔ انچوسک ۽ پیر ات کہ باید کنٹنگو آئی ۽ دیم ۽ نیم گرد سرز و نڈاں بہ
 نندیت۔ پیر مرد ۽ گپ کرت کہ آچے شتے ات ۽ چوں گرنیٹے جوڑ بوت۔ آئی ۽ گوشت چہ نوک مرد
 بونگ ۽ بہ گرسالانی سال وانگ ۽ رند ، ہمک گرنیٹ وتی یات ۽ گیر ۽ چہ پس ۽ پیر کانی راجد پتر ۽ وڈم

دنت۔ ”گڑاچوش شما کو ہمیں زمانگ ء بادشاہ، بزرگ، شکاری ء سرمچارانی کار پد ء قصہاں زان ات سہی ء سوگہہ بہ ات کہ چہ ماصداں ہور پیسر زندگ بوتگ انت؟ شما کدی آہاناں دیستگ؟“ آئی ء جست کرت۔ ”انان، منے مردمانی راج دپتر چہ ادا پد او کیں زمانگ ء برگ ء سرکنگ بیت“ آئی ء وتی ماشوئیں سرگ ٹپ ات۔

ہمک بچک ء زہن ء چست بوتگیں جست ء پسوت پیریں گرنیٹ ء دات۔ ”تہنا گرنیٹانی زہگ گرنیٹ بنت۔ آہانی ذمہ واری انت کہ گرنیٹ بہ بنت۔“ چہ مردینی ہیل کاری ء رند، اے بچک... چوش ہمانی ء جند ء نماسگانی پیم ء کہ مروچی آئی ء کش ء نشنگ ات انت۔ الم ء گوں گچین کرتگیں گوں بہ بنت بہ وان انت ء سفر بہ کن انت۔ سینگ ماں سینگ سر بوتگیں قصہ ء راج دپتری ناماں مدام گوش بہ دار انت۔ ہر کدیں آہانی و ہد کیت، ورنابیں مردکار وتی پس ء پیر کی راجد پتر ء شر ء سرجم ء بہ زان انت، ہما پیم ء کہ آئی ء پس ء آئی ء پس ء پس گوئنگ بوتگ۔ یک روچے کنیت کہ آ مردے بیت ء بچانی پس بیت، الم ء آہاناں وتی پس ء پیر کی قصہاں بہ گوش ایت گوں۔ گڑا اے پیم ء کوہن ء قرنیگیں ویل ء واقعہ ابدمان بنت، نمیران بنت۔“

وہدے ادب داریں بچکاں شام کت، گڑا یک رندے پدازوت زوت اہت ء پیریں گرنیٹ اش چپ ء چاگرد کرت۔ آئی ء وتی پس ء گوئنگ این قصہ گوں آبچکاں جت ء آہانی جان اش سیم سیم کرت۔ گوماہاں صداں ہور پیسر ء بادشاہانی گپ ء قصہ اش جت انت کہ آہاں افریقہ ء سرء حاکمی کرتگ ات۔

”چٹوباب ء ماں افریقہ ء پادایر کنگ ء سک باز ساری“ پیریں گرنیٹ ء گوشت۔ ”یک استانے ات کہ نام ءے بینین (Benin) ات۔ آئی ء زور آوریں بادشاہ یے ات کہ نام ءے اوبا (Oba) ات، مردحاکم ات۔ اوباء وزیر ء گزیراں آئی ء ہمک لوٹ ء واہشت پہلو کرت انت۔ بلئے آئی ء جند ء گیشتریں وہد پہ شیطانیں طاقسانی راضی کنگ ء قربانی ء حیرات دیگ ء گوست۔ یاچہ صد ء گیشتریں زالانی سرء دلگوش گور کنگ ء گوست۔ بلئے چہ بینین ء پیسر یک دگہ سیر ء ازگاریں استانے ہست ات کہ نام ءے سونگائی (Songhai) ات۔ گرنیٹ ء درائینت۔ سونگائی ء پنجلی شہر گاؤ (Gao) ات۔ چہ سیاہ پوستیں شہزادگ ء سوداگرانی گس ء پرات، سوداگر چہ دوریں ہند ء جاگہاں اہت انت ء پہ چیزانی بہا زورگ ء وتی ہماہی ء گپڑے سہراش ہم آورت گوں۔

”بلئے آنگت سیر ء ازگاریں ملکہ نہ ات“ پیر مرد ء گوشت۔ آئی ء بچکاناں پس ء پیر کی گھانا ء بابت ء گوشت کہ آئی ء یک شہرے تہنا بادشاہ ء وزیرانی بوتگ۔ آئی ء بادشاہ کنیسانی (Kanissaai) ء ہزاراپس ات انت، ہر یک اےسے ء سے نوکر ء چاکرات انت ء ایشانی مس جاہ چرود ء جوڑ کنگ بوتگ ات انت۔ کنٹا ء وتی گوشانی سر ء باور کنگ ء نہ ات۔ ”ہمک بیگاہ“ پیریں گرنیٹ ء گوشت و ہدے بادشاہ کنیسانی ء چہ وتی کلات ء درائی بہ کرت انت، ہزار آس روک کنگ بوت، آزمان ء زمین ء نیام روشنہ بوت۔ ء آبلایں بادشاہ ء نوکر ء چاکراں وردن آورت انت کہ دہ ہزار مردماں بس بوتگ ات انت، ء ہمک بیگاہ آئی ء گور ء دہ ہزار مردم ساڑی ات۔

اد ء آئی ء کمیں گپ داشت۔ ء بچکاں وتی ”اڑے بابی“ ء ”ہنٹو“ ء توار پہ زور گٹ گیر کرتگ ات، آرانگ ء ات انت کہ گرنیٹ گپ ء بہ بیت کس ء راجچ گوشتگ ء اجازت نہ انت۔ بلئے نہ کنٹنگو ء نئے آئی ء جند ء آبانی بے ادبی ء سر ء دلگوش گور کرت۔ کپے کولاء توم ء دپ ء کرت ء آدگہ کپے کنٹنگو ء نیگ ء ٹال کرت، ء آئی ء پہ گل زرت۔ وت ء راجچ شپ ء گوہر ء رکینگ ء گرنیٹ ء وتی چڑک جہلادی ء چک ات ء وتی پادپردات انت ء پداوتی قصہ ء یلہ دانگیں سر ء گپت۔

”بلکن ء گھانا اوں چہ درستاں گیش سیر ء ازگاریں ملک نہ انت“ آئی ء درائینت۔ ”چہ درستاں سیر تریں، چہ درستاں کوہن تریں کوہنیں مالی ء ملک ات۔ چوش آدگہ بادشاہت ء استانانی وڑ ء مالی ء وتی شہرات انت، آئی ء وتی زمیندار ات انت، آئی ء وتی تزاکان ات انت، آئی ء وتی استاکارات انت، آئی ء وتی رجوک، وتی رنگ دیوک ء وتی جولاہگ ات انت۔“ پیریں گرنیٹ ء گوشت۔ ”مالی ء جند ء بے کچ ء کسا سیں دولت پہ در و رواد، سہر ء رود، چہ سوداگرانی دورسریں راہاں اہت انت۔“ ”سہمیں مالی چارنوک ء راہ ء دراج ء چارنوک ء راہ ء پراہ ات“ گرنیٹ ء گوشت۔ ”آئی ء چہ درستاں مستریں شہر، مزن شانیں ٹیمبکٹو ات، افریقہ ء علم ء زانت ء مستریں بزہ ات، ہزارانی حساب ء عالم ء زانیکا راود ء نشنگ ء آبادات انت، ہزارانی حساب ء مردم وتی علم ء زانت ء ودینگ ء مدام چہ ڈنی جا گہاں اہت ء شت انت۔ چہ آبلایں سودگراں بازینے ء دگہ بچ سودانہ کرت ابید چہ نبشتانک ء کتاب ء۔ کستر کستریں بیتگ ء بازاراں چوشیں میراباؤٹ، چوشیں ہیل کارے نیست ات کہ آبانی زانت چہ ٹیمبکٹو ء جا گہہ یے ء مہ اہت انت۔“ گرنیٹ ء گوشت۔

گڈسر ء کنٹنگو پاداہت۔ گرنیٹ ء دست پچی ء سخاوت ء منت ء گپت کہ آئی ء چہ وتی زانت ء علم ء آہاناں شریدار کرتگ ات۔ کنٹا ء آدگراں... جو جو ء آہگ ء رنداولی گشتاں وتی نہ وشی درشان

کرت۔ پرچا کہ نوں آہانی و سپگ ء و ہد بوتگ ات۔ و ہد گزر ء بے وقتی ء سوب ء کنٹنگو ء آہانی سُبکی ء
سمر ء دلگوش نہ دات، بِلئے گوں ترندی ء آہاناں حکم ء دات کہ وتی و اب جاہاں بہ روانت کہ یک رندے
پدا آہانی گندگ ء بنیت ء آہاناں شرب بہ بخشیت۔

آانگت گریٹ ء وش ء حیران کنوکیں گپانی سمر ء چار ء ٹپاس ء حبر ء ات انت کہ... سشش روچ ء
رند... گلہ اہت کہ زوت یک نامداریں مورو (Moro) یے نخل ء تر ء تاب ء پیداک انت۔ گیمبیا
ء مورو ء منصب چہ ہیل کاریا استاد ء برز ترأت۔ راست ایش ات آلہتین ات انت، ء سک دانائت
انت۔ بازیں ہورانی وانگ ء رند، آہانی کار دَر بر جاہ ء بچکانی وانینگ نہ ات بلکیں آہاں آدگہ ہیل
کار ء استاد وانیت انت۔ جیوفرے ء ارافنگ ء پیہیں ہم آہاں وانیت انت۔

کنٹنگو ء جنداواں اے گندوکی ء سمر ء دل وارگ ات، حکم دیگ ء ات کہ جو جو شر روپگ ء صاف
کنگ بہ بیت۔ حا کان بہ کڑ انت ء پدا گوں تاک ء لمب ایں شاہڑے ء روپگ ء نرم کنگ بہ بیت
داں کہ آوکیں شرف مندیں مورو ء پادانی پداں دیراں ایر بہ بنت۔ پدا کنٹنگو ء بچک پل ء دیم ء مچ
کرت انت ء آہاناں گوشت ء۔ ”اے مردکار کہ منے گور ء پیداک انت چہ آئی ء نہ ایوک ء
ادنائیں مردم بلکیں سردار ء بادشاہ اوں صلاح ء سوج گرانٹ۔ ء دعا کنائین انت۔“

و ہدے ایندگہ سہب ء سمر ء مور و اہت، آئی ء بیچ نودر براوں ہمراہ ات۔ آہاں گرنج سمر ء ات
انت۔ کنٹا سمر پد بوت کہ اے گرنچانی توک ء عربی کتاب ء قدیمیں ٹیمبکٹو ء پیہیں جا گہانی نبشتا کانی
حزانگ انت۔ گوں پیر مرد ء دروازگ ء پترگ ء کنٹا ء آئی ء سنگت گوں کنٹنگو ء آئی ء مک کارانی
ہواری ء سمر ونڈان کپت انت ء آہانی پیشانی گوں زمین ء سک بوت انت۔ و ہدے مورو ء آء جو جو
نیک دعا کرت انت، آچوتی کپتگیں جا گہہ ء پاداہت انت ء پدا آئی ء دیم ء نشت انت۔ آئی ء وتی
کتاب بیچ کرت انت ء وانگ ء بندت کرت... اول چہ قران ء، پداچہ لہتیں نہ ہش کتگیں کتاباں
چوش کہ چہ موسیٰ ء تورات ء، داؤد ء زبور ء، ء عیسیٰ ء انجیل ء۔ آئی ء گوشت ”عیسائی گوش انت، اے
موسیٰ ء پیچیں کتاب، داؤد ء دعا ء عیسیٰ ء کتاب انت۔“ مورو ء یک کتابے پچ کت ء یک کتابے بند
کنگ ء ات۔ نبشتا نک ء اے دیم ء آدم ء لیٹینت انت۔ ء پدا گوں وتی پیشانی ء سک ء دات
انت ء گوشت ء ”آمین۔“

و ہدے آئی ء وانگ کٹ اینت، پیر مرد ء وتی کتاب وتی کش ء ایر کرت انت ء چہ عیسائیانی
کتاب ء مزناں مزنیں واقعہ ء مردمانی گپ ء جت انت۔ پاکیں کتاب ”بائیل“ ء نام ء زانگ

بوت۔ آئی ء آدم ء حواء گپ جت، یوسف ء آئی ء براسانی، موسیٰ، داؤد ء سلیمان ء گپ ءے جت انت، آئیل ء بیرانی ء اوں۔ آئی ء چہ نوکین راجد پتر ء مزن نائیں مردے ء، ڈی جولو کارا نائینی (Djoulou Kara Naini) ء قصہ جت کہ ٹوباب اے مرد ء الیگزینڈر دی گریٹ ء نام ء زان انت۔ سہر ء جگرہ ء بلائیں بادشاہ یے ات کہ آئی ء روژ ناہی جہان ء کپے ء سر ء بل اتگ ات۔

آشپ ء مور ء پاد آہگ ء روگ ء پیسر، پنج وہد ء نماز یک رندے پدا گوشت انت۔ آئی ء آہاناں سوچ ء سر پدی دات کہ آہاناں وتی بازار ء مسیت ء چون روگی ء چے کنگلی انت۔ ہر کہدیں آمر دینے ء بستار ء وتی بازار ء واتر بنت۔ پدا آپے اشتاپی پاداہت ء سر گپت انت پر چا کہ آہانی دز گئی سک بازات انت ء آہاناں دگہ جا گہہ یے روگی ات۔ بچکاں آہاناں عزت دات چوش کہ کئنگو ء آہاناں سوچ داتگ ات۔ گوں مردینی سوتے ء کہ آہاں چہ جلیکی ہیل کرتگ ات ”یک پشت پدے گوست، دگہ پشت پدے کئیت ء گو زیت... تہنا اللہ ء زات پشت کئیت“۔

آشپ ء چہ مور ء روگ ء رند، کئٹا تچک ات ء چرت ء جنگ ء ات کہ آئی ء چینکس چیز ہیل کرتگ۔ کساس آہاں ہمک چیز وتی ہیل کاری ء در برتگ۔ سہمیں دؤر گوں وت ہمگر پنج ات انت، گوستگیں دؤر گوں انوگین ء، گوں آؤکین ء، مرتگیں گوں زندگیناں، گوں آہاں کہ نوک پیداک بنت، آئی ء جند گوں وتی جند ء خاندان ء، گوں وتی سنگلتاں، گوں وتی بازار ء، گوں وتی ٹک ء، گوں وتی افریقہ ء۔ انسانانی دنیا گوں جناورانی ء گوں رُدوکیں چیزانی دنیا ء... اے سہمیں گوں اللہ ء زندگ انت۔ کئٹا ء اول سراوت ء سک کسان مارات، پدا سک مزن۔ بوت کنت، آئی ء حیال کرت، بلکیں مرد بوٹگ ہمیشی ء گوش انت۔

پہ وارگی ۽ جزائی ہماروچ اہت کہ تہنا آروچ ۽ حیال کنگ ۽ کنٹا آئی ۽ سنگلتانی جان سیم سیم بوت ۽ کساس بو یو (Kasas Boyo) ۽ بُوگ کہ آئی ۽ بچک ۽ راپاک کرت ۽ آراتیار ۽ جاڑ یگ ۽ کرت کہ گپڑے زہگ ۽ زاتناتی پس بہ بیت۔ آسر پد ات انت کہ اے گرانیں روچ پیداک انت، بلئے انچواہت کہ کس سہیگ ۽ نہ کرت یک روچے و ہدے روچ سر ۽ بان ۽ اہت، گندگ ۽ کنٹنگو ۽ مکک کارچوش مدامی این وڑا بچکاناں حکم دیگ ۽ ات انت کہ سرپ بہ بندانت ۽ پل ۽ دیم ۽ بہ اوشت انت ۽ بچک اوں چوش مدامی این وڑا اشتاپ اشتاپ ۽ شت ۽ اوشت انت۔ بلئے کنٹاترس ۽ زرا بے مارگ ۽ ات۔ و ہدے آئی ۽ کنٹنگو ۽ جند چوتی چمبئی ۽ دراہگ ۽ دیست۔ پرچا کہ نیم روچ ۽ ساعت ۽ آتک کم دراہت ۽ اہت آہانی دیم ۽ اوشت۔

”وتی فوٹو ہاں (نپساں) بہ دار ات“ آئی ۽ حکم دات، آلپر زگو بوت انت، باور کنگ ۽ نہ ات انت۔ یاوت ۽ راپہ زور باور کنائینگ ۽ ات انت... کہ آہاں چے ہش کنگ۔ ”انوں!“ آئی ۽ ہکل دات انت۔ آست آستک ۽ پے پشلی آہاں آئی ۽ گپ زرت۔ و ہدے آہانی دست آہانی لائکانی توک ۽ پترت انت چہ لچ ۽ آہانی چم گوں زمین ۽ سک ات انت۔

سرپ ۽ دومی سر ۽ بندات اش کرت۔ کنٹنگو ۽ مکک کاراں چپتگیں تاک ۽ سبزیں ۽ سٹاں جستگیں کسانیں پچکاں گوں آہانی نپس ۽ لپک بست انت۔ ”زوت شے نپس واپ تر انت ۽ درد نہ مار انت“۔ کنٹنگو ۽ درائینت۔ آہاناں حکم ۽ دات کہ پداوتی چمبئی آل بروانت۔

آچمبئی آئی تہانز گڑا تگ ات انت، پشل ات انت ۽ ترس ۽ ماں رپتگ ات انت کہ باریں چد ۽ دیم چے بیت۔ بچکاں داں پیشیم ۽ ودار کرت کہ یک رندے پدا آ حکم دیگ بوت انت کہ ڈن ۽ بیا انت، چوتی اوشنگی جاگہ ۽ گپڑے جیو فرے ۽ مردم آہاں چارگ ۽ ات انت۔ پس، نا کو، براس کہ یک رندے پیسر ۽ اہتگ ات انت ۽ دگہ بازینے ات انت... پل ۽ دروازگ ۽ یکجا کہ پترگ ۽ ات انت۔ او مرو اوں گوں ات، بلئے اے بری کنٹا پیش دارگ ۽ ات کہ وتی پس ۽ گندگ ۽ نہ انت۔ مردماں بچکانی دیم پہ دیم ۽ سرپ بست ۽ در اوشت انت۔ آہاناں وش گئی ۽ گوٹگ ۽ ات انت۔ ”اے کارالم ۽ کنگی انت... اے گوں ماہم بوتگ... ۽ چہ ما پیسر منے پس ۽ پیر کاں... اے پیم کنگ ۽ شالم... منے پیس میں مردین بہ ات۔“ یکرندے پدا کنٹنگو ۽ بچکاناں حکم دات کہ وتی چمبئی

آں بہ روانت۔

شپ مان شانگ ء ات کہ آہاں ڈہلانی توار ہش کت انت کہ جو جووہ دریمہگ اش بندات کرت۔ حکم دیگ بوت انت ڈن ء بیا انت، آہاں دیست کہ درز نے کنگورنگ ناچوناچ کشکی کنان، سیٹ ء کوکار جنان چہ جو جووہ دروازگ ء پترگ ء انت۔ تا کی این ٹال اش گور ء ات ء درچک ء کچل ء دیم بنداش بستگ ات، آہاں سیٹ جت ء وقتی نیزگ اش دل ترکیں بچکانی نیمگ ء لمرینت ء جک اش دات انت۔ پدا انچوش اناگت ء اہتگ ات انت ء ہمے پیم ء گار بوت انت، بچک نون تہنا کنگوہ ء ہش کنگ ء ات انت، چوش گنگلام ء۔ کنگوہ ء حکم دات انت کہ زینک زینک، رد ء بہ بند انت ء وت ء گوں بمبوہ پل ء تکہ بہ دی انت۔

پس، ناکوہ براس اوشتاگ ات انت۔ اے بری وش گئی ء گوشگ ء ات انت ”شمازوت وقتی لوگاں واتر بہ ات... ء وقتی ڈگارانی سرہ... ہر کہ میں شمشے سور بیت... دانی زند چہ شمشے سریناں ودی بیت“۔ چہ کنگوہ ء کمک کاراں یکے ء بچکے ء نام گپت ء توار جت۔ وہدے آپاداہت، آئی ء آراگپت ء بمبوہ گو پتگیں پردہ ء پشت ء برت ء۔ کنگوہ دیست کرت کت ء نہ ہش کت کرت کہ چد ء رند چے بوت۔ بلئے دمانے ء رند بچک ڈن ء دراہت ء چہ خون ء میچڑیں بچکے آئی ء ہٹانی شمگ ء ات۔ کمیں ہٹوہٹو گردان ات، یک کمک کارے ء آرانیم بڈو کرتگ ات، آورت ء آئی ء جاگہہ ء آرانندارینت ء۔ دگہ بچکے ء نام اش توار کرت، پدادگرے ء، پدادگرے ء پدا ”کنٹا کنتے!“

کنٹا چہ ترس ء گارات۔ بلئے دل ء ڈڈ کرت ء پاداہت، پردہ ء پشت ء رہ گپت۔ توک ء شت۔ توک ء چار مردم ات انت، یکے ء آرا حکم دات کہ دل بالی ء بہ وپسیت۔ آئی ء گپ زرت، پرچا کہ آئی ء درہو کیں لنگ داں دیراں آئی ء بارے زورگ ء تیار نہ ات انت۔ مردم آئی ء سرہ جک اتگ انت ء آرا مہر داشنگ ء اش۔ آئی ء ہٹ اش بیچ ء پاداش بال ء کرت انت۔ چہ چمانی مچ کنگ ء ساری، کنگوہ دیست کہ چیزے دست ء ات ء ء آئی ء سرہ جہل بوت۔ پدا آئی ء برگ ء دردمار ات۔ اے چہ آئی ء گمان ء گیش حراب تر ات، اگاں داب ترینو کیں ساٹ مہ جت انت گڑا گیش حراب تر بوت۔ زوت زوت درمانی بچکے بست اش، یک کمک کارے ء آرا کمک دات ء ڈن ء در کرت، گوں ہما بچکاں کہ پردہ ء پشت ء شنگ ء اہتگ ات انت گوں آہاں نشنگ ات، نزورات ء سرے ترگ ء ات۔ آہاں چم چست کرت ء یکے دومی ء راجارات نہ کرت۔ بلئے ہما ترس کہ مدام آاش ترسینگ ات انت نون گو سمت ء شت۔

کافو ۽ سُنت کنگ ۽ ریشانی ذراہ بونگ ۽ ہوار جو جوو ۽ دگہ تھر ۽ وش یے ۽ جہہ جت - پر چا کہ
 نوں پچکی چہ آہانی بدن ۽ ذہن ۽ دراہنگ ات نوں آکساس مردین آدم ات انت... چد ۽ پیش کننگو
 ۽ عزت ۽ شرف آہانی دل ۽ ہچ نیست ات - آہاں پیسر ۽ یک پیر ۽ مورک مجیں مردکارے دیستگ
 ات بلے نوں کننگو بچکندگ ۽ ات - برے برے وہدے آئی ۽ مک کاراں نشت ۽ گپ جت گڑا
 چہ آہانی دپ ۽ درکپت، شامردین... کننگو آئی ۽ سنگتاں باورنہ بوت بلے اے لبز گوش دارگ ۽ سک
 براہ دارات -

چاری نوک ۽ آہگ ۽ رند، زوت، کننگو ۽ کافو ۽ دو یاسے باسک، کننگو ۽ حکم ۽ پدا، چہ جو جوو ۽ واپیں
 جیوفرے ۽ شت انت، چیروکائی ۽ وتی ماسانی امباراش جت ۽ وتی زورگ ۽ توان ۽ کچ ۽ حشکیں گوشت
 ۽ پکی اش ذرات ۽ آہاں پتگ وتارا جو جوو ۽ سرکت - دومی روچ ۽ پگہ گل گراست ۽ وارت انت اش...
 ”وت ۽ چہ جنیادماں گیش شیوار بہ کن ات، بلکن ۽ چہ ماساں اوں -“ کننگو ۽ آہاناں گوشتگ ۽ ات - گڑا
 دومی روچ ۽ ماساں گوں وتی دزگوہاراں وت ۽ گلات ۽ گوں پھر بندی ۽ گوشت اش کہ آہاں وتی بچانی
 پٹ ۽ ہنڈانی شیرگ ہش کنگ ۽ آگاہ بونگ ات انت بلے ہچ اش نہ گوشتگ ۽ پھر آہاناں گوش اش
 داتنگ - جو جوو ۽ بیگاہ نوں گوں دگہ پیس مارشتاں گوزگ ۽ ات انت - کساس مدام کننگو ۽ کافو کننگو ۽
 دیم ۽ نیم گردی ۽ سرزوٹاں نشت - گیشتر وہد ۽ چوساری ۽ پیس ۽ زہر ۽ ات ۽ موٹک ۽ مچ اتگ ات، بلے
 نوں آگوں آہاں سرکیں ۽ بے تہمبلیں بچکانی پیس ۽ گپ ۽ نہ ات، چوش وتی بازار ۽ ورنابیں مردیناں
 گپ ۽ ات - برے برے آئی ۽ نشت ۽ پس ۽ پیرکانی قصہ جت انت - ”عبادت زندگینانی سر ۽ ہما
 مردمانی پیس ۽ فرض انت کہ نوں اللہ ۽ کر ۽ انت“ - آئی ۽ آہاناں گوشت - آئی ۽ بچکاناں گوشت چہ پس ۽
 پیرکاں ۽ وتی پیریناں یک انچینے ۽ نام ۽ بہ گرانٹ کہ آہاناں چہ درستاں گیش یات انت - کننگو ۽ وتی بلک
 یائیسہ ۽ نام گپت، کننگو ۽ درانیت، آہاناں ہر چینکس کوہنیں مردمانی نام گپتگ آمنے زند ۽ گہبودی
 ۽ گوں اللہ ۽ ذبندی ۽ انت -

یک بیگاہ یے ۽ کننگو ۽ آہاناں گوشت کہ چون یکے ۽ بازار ۽ پیس ۽ ہما بازار ۽ ہمک مردم وتی
 جاگہ ۽ وت جتاں ارزشتے داریت - آنوں بائد انت ہمک مردم ۽ حیالداری ۽ احترام دیگ ۽ ہیل
 بہ کن انت - اے یک مردے ۽ اولی ۽ مستریں ذمہ داری انت... کہ الم ۽ ہمک جنیادم، مرد ۽
 گونڈواں چوش وتی جنڈ ۽ خاندان ۽ سیاد ۽ وارسانی ۽ حیالداری ۽ بہ کن انت ۽ آہان چہ ڈرمن ۽
 زوراکاں بہ رکیں انت -

”وہدے شما لوگ ء و اتر بہ ات“، کنٹنگو ء گوشت، ”شمارا جیوفرے ء چم ء گوش بونگی انت ء حزمت کنگی انت۔ شمارا اوشتگی ء بازار ء پاسپانی کنگی انت۔ شمارا چوش پاسدارے ء کشارچہ مرغانی رماں پہر یزگ کپنت، شمارا جنیادمانی لوبی ء رزان چارگ ء ٹپاسگ کپنت۔ وتی ماسانی رزان اوں۔ اے چیر ء المی بہ کن ات کہ آہانی درپ ء رزان صاف ء سلہ بہ بنت۔ اگاں شما لوبی ء تالکانی تہا کسانیں چل ء کچڑے دیست، آہاں پہر ہرنکی ہکل ء ہوکل بہ کن ات“۔ بچک پہ وتی ذمہ واریانی پیلو کنگ ء اشتاپ ات انت۔

جلے کہ چہ آہاں مستریں کہ تنیکہ پہ آذمہ واریانی کوپگاں زورگ ء سک کسان ات انت کہ چارمی کافو ء رسگ ء دیگ بوت انت۔ آہاں تہنا آذمہ واریانی واب دیست، آہاں زانت کہ روچے نہ روچے آہاناں ہما ورنابیں مردکار پہ کلمہ سرکنگ ء پُرارزشتیں کار ء دینت کہ آئی ء مورو ء آہگ ء حال آؤرتگ ات۔ جیوفرے ء آدگہ میتگ ء بازارنی نیام ء قاصدی ء پُرارزشتیں کار ء، ہرکدیں آپانزدہ ء نوزدہ ہور ء عمر ء سر بہ بنت۔ اے پیس چیزانی سر ء حیال کنگ پہ کنتا ء کافو ء گرانیں کارے ات، مستریں عمر ء قاصدانان ابیدچہ اے واہشت ء کہ نوں قاصدی ء یلہ بہ دی انت ء آہانی جاگہاں دگہ قاصد بہ گرانت دگہ ہج واہشت نیست ات۔ وہدے آییست ہور ء عمر ء پنچی کافو ء بنت، آدگہ بازیں پُرارزشتیں ایں کارہیل کن انت۔ چوش کہ گوں مستر ء معتبراں ہمراہی ء نمائندگی کنگ، بازارانی نیام ء اڑ ء جنجالانی گیشینگ ء مسترینانی کمک ء مدت کنگ، داں یک روچے وت میر ء معتبرانی جاگہاں بہ گرانت۔ کنتا ء مدام اومرو ء راہ پہر معتبرانی دیوان ء نندگ ء چاراتگ ات۔ ہماروچ ء ودار ء ات کہ باریں کدی بہ بیت کہ کنٹنگو ء پیس پیریں مردم اللہ ء گور ء بہ روانت، آئی ء پس آہانی جاگہ بہ گپیت۔ نوں پہ کنتا ء آدگران ارزان نہ ات کہ ہریچی کنٹنگو ء گوشتگ ات آہمک چیر ء سر ء وتی دلگوش ء گور بہ کن انت۔ اے پماہاں نہ بوتگیں کارے ات پرچا کہ اے چاریں نوکاں بازیں چیزے بوتگ ات ء نوں پہ حق ء دل مردین بوتگ ات انت۔ اے لہتیں روچ پماہاں چہ چاریں نوکاں گران ترگوزگ ء ات انت۔ بلتے یک روچے چارمی نوک دراہت، آزمان ء درنگ ات، کنٹنگو ء کمک کاراں آہاناں حکم دات کہ چہ شام ء رند، رد بہ بت ء بہ اوشت ات۔

اے ہما وہدات کہ ودار ء ات انت اش؟ کنتا ء اے کش ء آکش ء چم شانک دات انت ء وتی پس ء براس پٹ ات انت کہ آہاناں الم ء اے گڈی مراکش ء ساڑی بونگی ات۔ آچہ یک نیگے ء ہم ودی کنگ ء نہ ات انت۔ کنٹنگو کج انت؟ آئی ء چماں آراپیل ء بن ء پٹ ات ء درتے گپت۔ جو جوو ء

دروازگ ء دپ ء اوشتا تگ ات، دروازگ ءے چرینت ء پچ ءے کرت ء بچک ءے تو رجت انت۔
 ”جیوفرے ء مر دیناں وتی بازار ء واتر بہ بت“۔

داں دمانے ء وتی جا گہہ ء میہہ ات انت، پدا پے تگ شت ء کنٹنگو ء آئی ء مکک کاراناں بگل ء
 اش کرت، آپیش دارگ ء ات انت کہ اشنا پی ء آہانی دل پردر کرتگ۔ چار نوک پیسر ہے پل ء دیم ء
 پیلک چہ آہانی سراں دور کنگ بوتگ ات انت، اے باور کنگ پے کنٹا ء سک گران ات، آئی ء گمان
 نات کہ اے جا گہہ ء یلہ کنگ آرا اہنکس ملور ء بے چاڑ کنت ء آرا اے گوات کپتگیں موٹک مجیں مرد
 چوش دوست بیت کہ اولی روج ء آئی ء دیم ء اوشتا تگ ات۔ بلتے اے وہدی آدو مارشت مارگ ء
 ات۔ بلتے پدا آئی ء حیاں گس ء نیمگ ء گور بوت ء گوں آدگران پے گل ء کوکار ء پے تگ چہ دروازگ ء
 دراہت ء جیوفرے ء کشک ءے گپت۔ آدور نہ شنگ ات انت کہ یک نہ گوشگیں اشارہ یے ء آہانی پاد
 داشت انت، ہر یکے وتی پیم ء پگر ء ات کہ آہاں چے پشت ء یلہ داتگ ء روگ ء انت ء
 ماں جیوفرے ء پماہاں چے ودار ء انت۔ اے بری آہاناں وتی راہ ء درگیجگ ء استال پکار نات انت۔

”ای ی ی ی! ای ی ی!“ جنیادمانی شادی کینزگان ٹلیزنگارگے مان ات۔ مردم چه وتی
 کڈکاں در آہگ ء ات انت، ہندگ ء ناچ ء ات انت۔ پہ کنٹاء کافو ء پہ ہماہاں کہ پانزدہ ہور اش
 بوتگ ات ء نون چارمی کافو ء شتگ ات انت، ء دود ء ردا جو جو ء بوتگ ات انت۔ بام ء ٹک ء زران
 زران بازار ء دروازگ ء پترگ ء ات انت، مردم پماہان چاپ جنگ ء ات انت۔ نوکیں مردین آدم
 مدان مدان ء گام جنان ء ملان ات انت۔ اول سراں نہ آہاں گوں کسے ء گپ جت ء نے کہ کند
 ات، بلتے وہدے آئی ء وتی ماس دیست کہ دیم پمانی پیدا ک انت، کنٹاء دل ء گوشت درک بہ بند ء
 وتی ماس بیگ ء بہ رو۔ آئی ء وتی دیم چه شادہ ء رثناہی ء داشت نہ کرت۔ بلتے وتی جند ء داشت۔
 دانکہ ہمے پیم ء کسان کسانیں گام جنان ء بہ روت۔ بٹاء ء وت ء داں آئی ء سر کرت، وتی دست ء آئی ء
 گردن ء لوپ کرت انت، آئی ء گل ء دست جت ء مرزات انت۔ آئی ء چم چه ارس ء کیل بوت انت
 ء آئی ء نام ء گرگ ء ات۔ کنٹاء ء وت ء پد کشگ ء پیسرتی دست جنگ ء اشت، پرچا کہ آنوں مردے
 ات۔ آنچو پیشدارگ ء ات کہ آماس ء پشت ء کوار ء بستگیں گرنج ء چارگ لوٹگ ء انت۔ توک ء سر
 کش ات ء ء ننگے گوں وتی ہر دوئیں دستان چست ء کرت ء ڈن ء در ء کرت۔

”ایش انت منی براس مادی“

گوں وتی ہر دیکیں دستان برز ء چنڈات ء ء پہ گل چیہال دات ء۔ ننگ ء دستانی دل ء
 ات۔ برے برے گوں ننگ ء وتی دپ ء دیم ء چوٹ کرت انت ء برے برے چوش کپوت ء کوکو
 کنان ء برے برے آئی رنڈ ء پزوریں گل ء کش ات انت ء دیم پہ کڈک ء شت۔ وشی ء سر رچیں
 بچکندے بٹاء لنطانی سر ء سر پتگ ات۔ کنٹا گوں وتی ننکیں برات ء اینکس اول دزگٹ نہ ات کہ
 وتی پشت ء آوکیں جان دریں ء چم درگڑاتگ این گونڈواں مہ گندایت۔ دو ء سے آئی ء کونڈواں
 بررہتگ ات انت، دگہتیں بٹاء آدگہ جنیادمانی چپ ء چاگرد ء تالان ات انت کہ کنٹاء ڈ ڈیں جون ء
 ڈولدارمی ء توصیف ء ات انت۔ ”چونیں مردیں چکے بوتگ“۔ آئی ء وت ء گر کرت بہ زان نہ ہش
 کنگ ء انت۔ بلتے راستیں گپ ایش ات کہ اے توصیف آئی ء گوشاں چوش تاہیر بخشیں ساز ء
 دوست بوت انت۔

کنٹا حیران ات باریں اومر و کجاشنگ۔ لامن کجانت، پدا انا گت ء آراوتی براس گیراہت کہ پس ء چارینگ ء شنگ، آشت ء بٹئا ء کڈک ء نشت۔ چہ ایشی ء پیسر کہ وتی دگوش ء دگہ نیمگہ ء گور بہ کنت، اولی کافو ء یک بچکے کڈک ء پترت، اوشتات ء وتی چم ء آراسک دات انت ء بٹئا ء دامن ء گپتنگ ات۔ ”سلام کنٹا“ آگونڈیں بچک ء گوشت۔ اے واسواڈوانت۔ وہدے آشتگ ات سواڈو پھیلے ات۔ ابید چہ ہما و ہدے کہ آئی ء زار ء پریات ء گریوگاں کنٹا ء سرڈامبرینت دگہ و ہدے کس ء آرا کمار نہ کرت۔ بلتے نوں، اے چاریں نوکانی تہا، آبرز تر بوتگ ات۔ آئی ء ننک بٹئا ء رادات ء سواڈو ء بڈے جت۔ ء برزادی ء چگل دیگ ء گرگ ء ات ء آئی ء گوٹڈیں براس چگل ء کینوگ ء ات۔

چہ گوازی ء رند، سواڈو تہمت ء ڈن ء پے آدگہ نوکیں مردینانی چارگ ء شت۔ کڈک ء یک بے ترک ء بیتواری یے ات۔ چگل ء سرلیٹ بٹئا گپی نہ ات۔ بلتے کنٹا ء راگپ جنگلی ات۔ آرا گوٹگی ات کہ آرا پھائی جینکس زہیر ء کرتگ ء وتی گس ء آہگ ء چنوخل انت۔ بلتے وتی حیال ء لیکہانی درشانی ء آرا لبزدز کپگ ء نہ ات۔ پدا آئی ء مار ات اے چوشیں چیزے نہ انت کہ مردین آدم جنیادماناں بہ گوش انت، تری آئی ء جند ء ماس بہ بیت۔

”منی پس کجانت؟“ آئی ء جست کرت۔

”آپتئی کڈک ء کاش ء برگ ء شنگ“۔ بٹئا ء پسودات۔ چگل ء سوب ء کنٹا ء چٹ شمو شنگ ات کہ نون آئی جند ء وت ء کڈکے بیت۔ آڈن ء دراہت، دیم پے ہمانگوشت کہ یک برے پس ء گوٹشگ ات ء پے کڈکانی سر ء بندگ ء شمیں کاش دز کپ ایت۔

وہدے اومر ء چم پھائی کپت انت۔ آئی ء نیمگ ء آنک ء رہادگ بوت۔ کنٹا ء دل ء در پلگے جت۔ چوش مزن عمر ء مردینانی پیم ء گوں یکے دومی ء دست ء ڈرونی بوت انت ء یکے دومی ء را پھانی تہا چارات اش۔ اولی براں یکے دومی ء رامردے ء بستار ء چارگ ء ات انت۔ کنٹا ء جزگ ء آرا نزور ترینت۔ داں زنڈیں سامحتے ء بے ترک ء توارات۔ پدا اومر ء گپ بندات کرت۔ انچوش سما بوت کہ موسم ء گپ ء ات انت یا اے کہ آئی ء پے کنٹا ء کڈکے در گپتنگ ء آئی ء ساری ء واہند ء سور کرتگ ء پے وت ء نوکیں کڈکے اڈے داگ۔ اگاں آلوٹیت کہ کڈک ء بہ چاریت؟ کنٹا ء نرم نرم ء درانینت کہ چاریت ء۔ آدوایں ہواراہ گپت انت، گیشتریں گپاں اومر و کنگ ء ات ء تنیکہ کنٹا ء رلبزدز کپگ ء نہ ات۔

کڈک ء سر ء گرگ ء ہوار، لچ ء دیوالاں مزنیں گنڈ ء سنڈے لوٹ ات۔ کنٹا ء نہ باز چارات ء نئے کہ حیال ء گور کرت پرچا کہ آئی ء جند ء کڈک ات۔ چہ آئی ء ماس ء کڈک ء گستا، بازار ء گڈی سر ء

ات۔ آئی ءوت ء نہ ایشٹ کہ وتی دلجھی ء درشان بہ کنت۔ ایوک ء چارگی ات۔ آئی ء یک ء او مروء راگوشت کہ آوت کڈک درگ ء شمگاں گیپت۔ ”کنٹا دیوالانی مرمت ء کرت کنت“ او مروء گوشت، بلئے کڈک ء سمر ء آوت گیپت پرچا کہ آئی ء کاروت بندات کرتگ۔“ گیش گپ ء نہ جت، دیم ء ترینت ء ہماڈگار ء نیمگ ء شت کہ ہوداکاش بازات ء کنٹا ء ایوک ء تہنایلہ ء دات۔

کنٹا ء بیگاہ ء گیشتریں وہد جیوفرے ء چاریں آتراپانی گرد ء تر ء سیل سواد ء گوازینت۔ وتی یاتگیراں زندگیں مردمانی کڈکے چارات انت ء وتی دل ء وش کرت۔ ہر جا کہ کہ ء آئی ء دل ء لوٹ ات۔۔۔ بازار ء چاہ ء سمر ء، دربرجاہ ء دیم ء، باؤباب ء ریشمی۔۔۔ کرپاس ء درچکانی۔۔۔ چارگ ء شت۔ آسر پد نہ ات کہ آچنوز ہیریگ ات۔ ہمک گوزوک ء سلامانی ترینگ ء وتی دل ء وش بوہان ات۔ آئی ء واہشت ء ات دریگتیں اے وہدی لامن گوں بڑاں واتر بوت انت۔ آمارگ ء ات کہ آرا پدگہ یک حاصیں مردے ء زہیر کنگ ء انت۔ گوشتے پہ جنکے ء، پدا اے گپ ء سمر ء دلگوش ء گور نہ کرت کہ یک مردے ء رچے کنگی انت۔ چد ء رندکیں بلک نیو بوٹو ء موسمانی آماچ بوتگیں ء شنگین تگیں کڈک ء شت۔ ”بلک!“ آئی ء چدروازگ ء ڈن توار کرت۔

”کئے انت؟“ یک بڑے زہرناکیں توارے اہت۔ ”وت بہ زان بلک“ کنٹا ء گوشت ء کڈک ء پترت۔

تاموریں رژناہی ء صاف گندگ ء آراساعتے گوست۔ بالٹی یے ء کش ء سرزونڈان نشنگ ات ء بالٹیں ء آپ ء کرتگیں دارے ء چہ ذراج یں جانزگ روسینگ ء ات۔ چہ جبر کنگ ء پیسر ہورتی ء چار ات ء، ”کنٹا!“

”تئی چارگ منی دل ء وش کنت، بلک!“ آئی ء درائینت۔ نیو بوٹو پدا جانزگ روسینگ ء دزگٹ بوت۔ ”تئی ماس وش انت؟“ آئی ء جست گپت۔ کنٹا ء درائینت بناوش انت۔ آکمیں حیران ات۔ پرچا بلک ء گپانی وڑ ء پیم چوش ات انت کہ آکدی ڈن ء نہ شنگ ء اے گپ ء سمر ء اوں دلگوش گور کنگ ء نہ ات کہ آنوں مردینے۔ ”ہر وہد ء من وتی باسک ء تئی بستگیں تاہیت دست جنگ، گڑا تو من ء مدام گیر اہتگ نے۔“

آئی ء تہنا کنڈات۔ چوتی کار ء سمر ءے برز نہ کرت ء نہ چارات ءے۔ پدا کنٹا ء آئی کار ء توک ء دزماجنی ء پہلی لوٹ ات ء ڈن ء دراہت۔ آسک دل تیر کہ ء ہہکہ ات۔ سک دیراں پدا آسر پد بوت کہ نیو بوٹو ء بوز گرگ ء گیش آئی ء وت نیو بوٹو ء رانہ وش کرتگ

ات۔ آئی ۽ پیشکا گومائی ۽ چوش کرت۔ آئی ۽ زانت کہ یک جنیادے ۽ راگوں مردین زہگے ۽ چون دست ۽ دروت بونگی انت۔ پرچا کہ نون آرا آئی ۽ پشک ۽ دامن ۽ گرگ ۽ آوشی نہ رسیت۔ کنٹا انگت۔ دل وارگ، مدان مدان ۽ وتی نوکیں کڈک ۽ روگ ۽ ات... پجاروکیں شور ۽ کوکارے ہش کت۔ بزانی پلینگ، دولو کچکانی وکگ ۽ بچکانی کوکارات۔ اے دومی کافو ۽ بچک ات انت چہ جنگل ۽ پیداک ات انت۔ لامن اوں گوں آہاں گون بوت کنت۔ گوں بچکانی درائی کنگ ۽ کنٹا اشتاپ اشتاپ ۽ آہانی شکل ۽ صورتاں چارگ ۽ ات۔ لامن ۽ چم پھانی کپت انت۔ آئی ۽ نام ۽ گران پتگ پھانی پیداک ات، دپ ۽ چہ ہندگ ۽ پرات۔ بلنے ۽ ہدے آئی ۽ وتی براس ۽ گراں مہری دیست لہتیں گام پشت ۽ اوشتات۔ آہاں یکے دومی چارات۔ اول کنٹا ۽ گپ جنگ بندات کرت۔

”سلام!“

”سلام، کنٹا!“

سلام ۽ پدا آہاں دان زنڈیں ساعتے ۽ یکے دومی ۽ را چارات۔ چہ لامن ۽ چمان پھرے شہم ات۔ بلنے پھانی چماں کنٹا ہمانہ وشی مار ات کہ آئی ۽ بلک نیوٹو ۽ کڈک ۽ مارا تگ ات۔ آئی ۽ سر پر بونگ ۽ نہ ات کہ گوں وتی مستریں براس ۽ چوں پیش بنیت۔ کنٹا حیال کنگ ۽ ات کہ اے ڈول کہ دوئیں پیش دارگ ۽ ات انت آنہ لوٹیت کہ چوش بہ بیت۔ بلنے اے لازم ات کہ یک مردے ۽ را آئی ۽ بستار ۽ کچ ۽ کس ۽ عزت ۽ شرف دیگ بہ بیت۔ تری آئی ۽ جند ۽ براس بہ بیت۔

نون اولی لامن ات کہ گپ ۽ ات۔ ”تئی دوئیں بز آپس انت“۔ زوت آرا چارپس بنت، بوت کنت کہ بیچ بز بہ بنت۔ بلکن ۽ ٹیمبر تگیں بز جاڑ بہ کنت۔ بلنے گل نہ بوت ۽ نہ کنڈات ۽، حیرانی ۽ درشان کرت ”اے وشیں حالے“۔ نہ زانت ۽ کہ چہ بہ گوشتیت۔ لامن بے جبر ۽ حال ۽ تہت ۽ شت، کچکے توار کرت ۽ بز ۽ نز آورت انت کہ تالان بونگ ۽ ات انت۔ کنٹا ۽ لڈگ ۽ وتی جند ۽ کڈک ۽ روگ ۽ وہد ۽ بنا ۽ موٹک مج اتگ ات۔ ”تئی کوہنیں بیچ درتگ انت“، مڑا ہدار ۽ شرف مندیں گالوارے ۽ آئی ۽ ماس ۽ گوشت۔ آئی ۽ پدا گوشت کہ کجام وہد ۽ آرا کچ ۽ ناپ گرگ ۽ وہد بوت گڑا آئی ماس پھانی ۽ دگ لہتیں جوڑا نوکیں گد دوچیت۔ آرا چہ تیر کمان ہیر ۽ انپ ۽ ابیدرگ ۽ بیچ چیز نیست ات، بنا ۽ پٹگ ۽ ات ”تراپہ اے چیز ۽ کار بیت، تراپہ اچیز ۽ کار بیت“۔ آئی ۽ ماس ۽ آئی لڈگ ۽ وہد ۽ آرا لہتیں تاس، یک جاہ نمازے کہ مردینی ہیل کاری ۽ وہداں آئی ۽ ماس ۽ پھانی گوٹنگ ات،

دات۔ گوں ہمک نوکیں چیزاں، چووتی پُوس ۽ پیا تھنا پچکند ات ۽، پچکند گ ۽ پردر کرت کہ بزاں
 آ چیزاں پہ وتی گس ۽ ہاتر ۽ زورگ ۽ ”ناں“ نہ کنت۔ وہدے آئی ۽ ماس ۽ آراسر ۽ ہارینگ ۽ دیست،
 سر ۽ پنگ ۽ صلاح ۽ جت ۽ آئی ۽ بے پرواہی ۽ ”اناں“ کرت۔ چد ۽ رند وتی ماس ۽ مان بندگ
 ۽ گڑ نہر ۽ نیمگ ۽ حیاں ۽ گور نہ کرت۔

کساس شپ ۽ نیم ات کہ واب کپت، پر چا کہ آئی ۽ دماغ چہ چرت ۽ گڑتیاں پُرات پمیشکا واب
 ۽ نہ اہتگ ات۔ پمائی حیاں ۽ آئی ۽ چمزنہ کڑ اتگ ات انت کہ کروسانی بانگ ۽ آراپاد کرت۔ پدا الیما
 مو ۽ زہیر نالیں توار چہ مسیت ۽ پیدا ک ات۔ اے سہب ۽ نماز ۽ بانگ ات کہ آرا ۽ آئی ۽ کافو ۽ سنگتاناں
 اولی گشتاں روگی ۽ گوں جیوفرے ۽ مردماں نماز کنگی ات۔ پیچ ۽ گور ۽ کرت انت، وتی نوکیں نماز جاہ
 ۽ زرت، شت گوں وتی کافو ۽ ہوار بوت۔ آہاں اول وتی وتی نماز جاہ پتاگ ات انت ۽ بگلانی چیر ۽
 ات انت۔ تو گوشت زاناں وتی سہیں زند ۽ انجوش کنان ۽ پیدا ک انت۔ گوں آدگہ مردمانی پشت
 ۽ پاکیں مسیت ۽ پترت انت۔ مسیت ۽ توک ۽، کنتا ۽ آدگران آدگہ مستریں چار ات انت ۽ آہاں ہرجی
 کرت، کنتا ۽ آئی ۽ کافو ۽ آبانی گیگانی کرت۔ دلگوش اش گور ات کہ ناں سک ۽ ۽ نئے کہ آہہ ہلین توار ۽
 نماز ۽ آیاتاں بہ وان انت۔ نماز ۽ رند، ہٹا ۽ وتی نوک مرد بوتگین زہگ ۽ کڈک ۽ ارز بند آورت۔ گک
 چست بو وکیں زرت ۽ تاس ۽ کنتا ۽ دیم ۽ ایر کرت۔ آئی ۽ ایک رند ۽ پدا پچکند ات، بلتے کوشست ۽
 ات کہ چہ آئی ۽ دیم ۽ پیچ ودی مہ کنت۔۔۔ ہٹا ہما دمان ۽ دراہت ۽ کنتا پہ نہ وش ۽ پہ بے تہمسلی،
 ارز ۽ بست۔ دگہ گمانے ۽ آئی ۽ تب گردینت کہ آئی ۽ ماس وتی وشیاں گٹ گیر کنگ ۽ انت۔

ارز بندگ ۽ رند وتی سنگتانی ۽ شت کہ آہاناں بازار ۽ چم ۽ گوش بوتگ ۽ ذمہ داری پیلو کنگی
 ات۔ جنیادمان آبانی نیمگ ۽ چک نہ جت ۽ نہ چار ات اگاں آہاں پہ چارگ ۽ آبانی ڈرپ مہ لوٹ اتین
 ات انت۔ مردمانی کڈک ۽ پلاں پیشکا نڈگ ۽ ات انت۔ صدانی حساب ۽ چوشیں جاگہہ ہست ات
 کہ آبانی تب ۽ گنڈ ۽ سنڈ نہ ات انت ۽ آبانی لوٹ ۽ حساب ۽ نہ ات انت۔ چہ بازار ۽ چاہ ۽ درزنانی
 حساب ۽ چہ ڈول ۽ آپ اش کش ات، تام اش چشت انت کہ واد پیچ یا شوژ نہ کپتنگ، پوچ ۽ لچ ۽ تام ۽ نہ
 انت۔ یاد گہ نادراہی یے ۽ سوب مہ بنت۔ آدل پر وش بوت انت، بلتے ہما ماہی ۽ کانسلونک کہ پہ لوک
 ۽ جو جکانی ورگ ۽ چاہ ۽ توک ۽ مان کنگ بوتگ ات انت، در کنگ بوت انت ۽ آبانی جاگہاں نوکین
 اش مان کرت۔

نوکیں مردین، ہر جاگہہ ساڑی ات انت۔ ”چوش مورینک ء مچ انت!“ وہدے کنٹاء راجو ء سرء
 آہگ ء دیست ءے بلک نیو بوٹو لہجگ ء لگ ات ء گوں کور کے ء گداں ٹپگ ء ات ء کنٹاء وتی راہ
 تاب دات ء دگہ نیمگے ء شت۔ ہما جاگہہ ء کہ آئی ء حیال ء بنٹا ہما جاگہہ ء روت، آئی ء آ جاگہہ ء حاصل چار
 ء ٹپاس کرت۔ آئی ء وت ء تسلا دات کہ بلے آئی ء ماس انت بلتے یلہ دیگی نہ انت۔ اگاں آردی یے
 بہ کنت آاول بخشگی نہ انت۔ پر چا کہ آیک جنیاد مے ات۔

جیوفرے سکت کسان ات، کافوئے نوک مردین بوتئیں کاردارسک باز ات انت۔ کئٹا زوت
 دیست کہ کس اس ہمک کڈک ء سر، دیوال، تاس ء درپ، ء بازار ء لوہی گنڈ ء سنڈ یا صاف کنگ بوتگ
 ات انت یا چہ آئی ء روگ ء پیسر بدل کنگ ء آہانی جا گہاں نوکیں آرگ بوتگ ات۔ آچہ دل پڑوشی ء
 گیش گل ات، پرچا کہ آراوتی کسانیں ڈگار ء سمر ء کارکنگ ء و ہدرسگ ء ات کہ معتبرانی دیوان ء آرا
 پہ کشت ء کشار ء داگ ات۔ سبھیں نوک این مردیناں وتی کشت ء کشاروت کرت انت۔ لہتین ء
 وارت انت ء لہتین ء بہا کرت انت۔ ہما کہ پہ وتی خاندان ء وردن ء ہاتر ء کشت ء کشار اش کرت
 وارت انت اش ء ہما کہ آہاناں چہ وردن ء گیش دگہ چیزانی زلورت ات آہاں بہا کرت انت۔ ہما ورنہ
 کہ وتی کشت ء کشارانی شر حیا لداری ء کت، شریں نپ ء رست، ہما کہ وتی بز ء گور ء
 ساراش کرت انت عقلمندی اش کرت۔ درز نے بزگوں مادگیں گو سکے ء بدل اش کرت۔ گو سک
 رست ء مزن بوت ء چہ آئی ء دگہ بازیں گو سکے پیدا ک بوت، بیست ء پنج یا، سی ہو ء عمر ء رسگ ء
 مالداریں مردے بوت ء زال ء گرگ ء وتی جند ء زہگانی رودینگ ء حیا ل اش کرت۔

چہ وائر بوگ ء رند لہتین نوکانی توک ء، کئٹا چہ وتی وردن ء گیش کشت ء کشار کرتگ ات، گوں
 شیواری ء بہا ء کرتگ ات انت۔ پہ وتی کڈک ء سمبہینگ ء گپڑے چیزے زرتگ ات، بنا ء نرنڈ
 ات۔ آئی ء ہمینکس نند جاہ، رٹی ء نپاد، تاس، درپ ء دگہ گپڑے چیز وتی کڈک ء ماں کرتگ ات کہ
 نون جند ء رانندگ ء جا گہ ء نیست ات۔ گوں مزن دلی ء آئی ء وتی ماس ء نرنڈ گانی سمر ء دلگوش گور
 نہ کرت ء نون وتی ماس ء دو ہنگلیں نرم ء بزین نپاد ء سمر ء وپنگ ات کہ آئی ء ماس ء پمانی دوچگ ء نیم نو
 ک جتگ ات۔

وتی کڈک ء تہا، گپڑے تاپیتاں ہو ار کہ وتی کشار ء داگ ات ء گپتگ ات انت ء۔
 آئی ء دگہ گپڑے رک ایر کرتگ ات۔ چوش آدگہ مانڈینک ء مردیناں شپ ء واب ء و ہد ء وڈ وڈیں و
 شبوہیں جر ء بوچے وتی پیشانی، باسک ء لنگاناں چرپ ء کرت ء وپت۔ آیتک ات انت کہ اے
 پیمیں جاتیگی چیز واب ء و ہد ء آہاناں چہ بدیں جنن ء نیوناں رکین انت۔ اے آہانی جند ء اول و شبوہ دار
 کن انت۔ وتی درو شم ء حساب ء، کئٹا ء وت ء و شبو ما لگ حیا ل کرتگ ات۔ آئی ء کافو دگہ گپے ء سمر ء
 سک زہر ء ات انت کہ چہ بازیں نوکاں آہانی مردینی پھراش جسکینتگ ات۔ و ہدے آپہ مردینی ہیل

کاری ء شنگ ات ات، آہاں لاگر ء کاؤکیں جنکائی ٹولی یے یلہ داتگ ء اشنگ ات کہ مدام چوش بچکانی ء لیب ء گوازی ء ات انت۔ پدا، تہنا چارنوک آڈن ء شنگ ات انت ء واتر بوتگ ات انت... نوکیں مرد ء بستار ء... نوں ہما جنکاں گندگ ء ات انت کہ گوں آہاں رستگ ء مزن بوتگ ات انت، ہر کس ء بہ چار اتین ات انت پہ کہیب مل ات انت، امب ء کچ ء گوراش سُرک ء ات ات ء سر ء دستاں سُریناں گوش ء چلمب ء والی، دست ء مہرگ ء سنگہاں ژلینگینانان ء گوست انت۔ ہر چیز ء کنتا ء آئی کافو ء سنگتانی کینگ گیش کتگ ات۔ ایوک ء ایش نہ ات کہ جنکاں وت ء توار ہی کرتگ ات، ایش ات کہ پہ ہما مردماں چوش کنگ ء ات انت کہ چہ آہانی جنداں دہ ہور مستر ات انت۔ کنتا ء پیس نوکیں مردیناں، اے سور ء عمر ء رستگیں جنیں زہگ... چار دہ یا پانزدہ سال نیگ ات انت... آہاں کمیں چم چست نہ کرت ء نہ چار ات انت۔ ابید بشکرگ ء ہندگ ء۔ گڈ سر ء کنتا ء آئی ء سنگت چہ آہانی اے چاپلوسی ء انچوش دل سیاہ بوت انت کہ آہاں فیصلہ کرت نوں کدی آہانی نیمگ ء وتی حیاں ء گور نہ کن انت، ء نے کہ آمد دینانی نیمگ ء کہ آپہ وتی چاپلوسی ء محوکائی ء آہانی حیاں وتی نیمگ ء گور کنگ ء ات انت۔

بلتے و دے سہب ء سرا کنتا ء چہ واب ء بست کرت آئی ء نیس چوش آئی ء ماسی لنک ء ڈڈ ات۔ اے پیس ء اوں ڈڈ بوتگ ات۔ ہما و دے کہ لامن ء عمر ء بوتگ ات۔ بلتے نوں ایشی ء دگہ مارشتے ات، سک جہل ء زور آوریں مارشتے ات۔ پناد ء تل ء کنتا ء ہما چیزانی نیمگ ء وتی حیاں گور کرت کہ آئی ء آئی ء سنگتاں ہش کتگ ات انت... نیس ء راجنیا دم ء توک ء مان کنگ ء بابت ء۔

یک شپے واب ء گندگ ء ات... چہ وتی کسائی ء کنتا ء بازواب دیستگ ات۔ بلتے و دے آچہ واب ء پاداہت، بٹا ء گوشتگ ء ات۔ آئی ء دیستگ ات کہ یک رون ء وشی ء مراگش سیوروبا (Seoruba) ء چارگ ء انت کہ چہ درستاں گیش براہدار، ذراج گردن چوش چشم ء سیاہیں جنک ء آراگین کرت ء پھائی وتی سریگ ء دوردات کہ بہ چنت ء۔ و دے آئی ء سریگ چت، جنک کوکار کنان دیم پہ وتی گس ء شت۔ ”کنتا من پسند کرتگ“ مزنیں چار ء ٹپا سے ء رند، جنک ء ماس ء پس ء آہاناں آروس کنگ ء اجازت دات۔ اومرو ء بٹا اوں راضی بوت انت، ہر دو نیں پساں مال بندی کرت ”جنک سک براہدار انت“۔ اومرو ء گوشت۔ بلتے منی دل وارگی ایش انت کہ آمنی بچک ء کرزیت۔ جان سلامت ء کاری ء؟ آگس ء گس داری ء سر پدانت؟ آکنور ء شرانت ء زہگانی حیا لداری ء کرت کنت؟ چہ درستاں مستریں گپ، آجنیں زہگے؟ سمجھیں جستانی پسہ ”ہو“ ات۔ مال

بندی بوت ءیک روچے پہ سورء ایر کنگ بوت۔

کنٹاء یک شریں لچ ء گس ء بست، دوئیں ماساں وڑ وڑیں ورگ اڈات، داں کہ مہمان
 وش بہ بنت۔ سورء روج ء، ٹوہیں، گونڈو، بڑ، مرغ، کچک، مٹھو ء شادو، سازند ہاناں پر رہت انت کہ
 آئی ء آڈرنگ ات انت۔ وہدے بانور ء ٹولی اہت گڑ اصف جنان ء دوئیں خاندانی کیجا ہی ء صفت
 اش جت۔ ہما و ہدء بلاہ این کوکارے رُست و ہدے بانور ء دز گنہاراں آرا کنٹاء نوکیں گس ء تہا تیلانک
 دات ء پترینت۔ دپ ءے چہ ہندگ ء پُرات ء ہر کسی نیمگ ء دست سرینگ ء ات۔ کنٹا آئی ء پشت
 ء گس ء پترت، دروازگ ء پردہ ءے جت۔ وہدے بانور ء تحت ء سمرانشت، کنٹاء پمانی پس ء پیر کی
 مہری سوت ءے جت۔ ”منڈ مے، تی دز اچیں گردن سک براہدار انت۔۔۔“ پدا آدوئیں نرم رج انگیں
 پوست ء سرء و پت انت، بانور ء آئی نرمیں واس ءے گپت، آہاں یکے دومی ء را بگل ء کرت ء مہر
 داشت۔ ء پدا ہما کار بوت۔ کنٹا ہما پیم حیال کنگ ء ات انچوش کہ گومانی گوشگ بوتگ ات۔ ہریجی
 کہ آ گوشگ بوتگ ات اے چہ آئی ء وش تر ات۔ آئی ء وش وڈان، وڈان، وڈان، داں
 پینزار ءے بست۔

چہ واب ء جہہ سزت، پاداہت، آداں زندگیں ساعتے ء بے ترک ء توار تچک ات، پداوتی دستے
 وتی ہٹانی شمگ ء برت، آئی ء وتی سرء ترندیں گرمی یے مار ات، وتی نپاد ء سرء لپرزگ ء ہبکہ
 ات۔ آسٹ ات ء نشت، پچکے درکار بوت، وت ء پھک ءے کرت ء پدا نپاد ءے پھک کرت۔ پدا
 تہاری ء نشگ ات، نوں آئی ء ترس ء جا گہہ ء دل تیر کہی سرء مک کنگ ء ات۔ ء آئی ء دل تیر کہی ء
 جا گہہ ء لچ ء آئی ء لچ ء جا گہہ ء آئی ء وش گرگ ء ات۔ گڈ سرء یک پیسے ء پھرے ودی بوت۔۔۔ کدی
 گمانی سلگتاں چوش بوتگ؟ آحیر ان ات۔ آرا امیت ات کہ گماہاں انچوش بوتگ ء امیت ات کہ نہ
 بوتگ۔ پرچا کہ گوں یکے ء ہما و ہدء بیت و ہدے آسر جمیں مردے بہ بیت، آئی ء حیال کرت۔ آئی ء
 واہشت ات کہ آدلی مرد بہ بیت۔ بلئے کنٹا سر پدا ت کہ آکدی نہ زانت ء سہی نہ بیت پرچا کہ اے
 چوشیں چیزے نہ ات کہ گوں ہر کس ء بہ نندیت ء قصہ بہ کنت۔ گڈ سرء، ژند ء گل ات، آیک برے پدا
 تچک بوت، زوت تٹنا پیں والے واب کپت۔

کنٹاء جیوفرے ۽ ہمک مردین، جنین آدم، بچک، کچک ۽ بوزانت انت۔ یک نیمروچے ۽ وتی
 کنٹارانی سرانتنگ ات ۽ سبارگ ۽ ات، وتی دل ۽ فیصلہ ۽ کرت کہ آہمک مردم ۽ گندیت ۽ گو مانی ۽
 وتی نوکیں ذمہ واریانی بابت ۽ حبر ۽ حال کنت۔ گڑا آپر چیا چوش تہناتی ۽ مارشتانی آماج ات، آچورہ
 یے ات؟، آئی ۽ پس آرا مردی بستارے دیگ ۽ نہ ات؟، زاناں آلبے براسے ات کہ آئی ۽ چارگ
 ۽ دلگوش نہ بوت؟، نوکیں مردے ۽ بستارے آآہانی بامردنہ ات؟، آرا گوں آہاں سنگتی نیست ات کہ
 گوں آہاں کسانکی ۽ لیب ۽ گوازی کرتگ ات اش۔ بچک ۽ بستارے ہوار بزرچاریننگ ات ۽ آہانی
 ہماہی ۽ نوکیں بامردے ۽ بستارے جیوفرے ۽ واتر بوتگ ات؟، آرا بازار ۽ مسترینانی عزت ۽ وتی کافو ۽
 کست ۽ کیننگ رسگ ۽ نہ انت؟، شانزدہ سال ۽ عمر ۽ رسگ ۽ پیسرتی زمین ۽ ٹکرے شر آبادنہ کرتگ،
 پوت ۽ ہفت بڑے سے مرغ ۽ نہ کپتنگ ۽ وتی کڈ کے صاف ۽ پلکارنہ کرتگ ۽ نہ سمہہیننگ ۽؟ آئی
 ۽ اے گپاناں ڈلگ چارکرت نہ کت۔

۽ پداوون آیک ۽ تہنات۔ اومروہم چوش پیش نیگ ۽ کہ آئی ۽ یک مردین زہگے ات
 ۽ بازار ۽ گپڑے ذمہ واری آئی ۽ کوپگانی سرات انت، دزگٹ ات۔ بنٹا ہم گوں کنٹاء کسانیں براسانی
 خیال داری ۽ رودینگ ۽ دزگٹ ات، بلتے مروچاں آئی ۽ آئی ۽ ماس ۽ کم حبر ۽ حال کرت۔ بلکیں
 مروچاں آ ۽ لامن ہم نزدیک نہ ات انت۔ وہدے آجو جو ۽ بوتگ ات گڑا، سواڈو ۽ چوسا ہگ ۽ لامن ۽
 لٹک کپتنگ ات چوش کہ یک زمانگے ۽ لامن ۽ آئی ۽ لٹک کپتنگ ات۔ کنٹاء گوں ہوردگیں
 مارشتاں اے جاو حال چارات انت۔ لامن ۽ بابت ۽ آئی ۽ تب ۽ بندت ۽ حسدودی بوت پدااے
 مارشت ۽ او پار ہوار بوت ۽ گڈسرااے مارشت مہر ۽ گورامبازاں زرت۔ آہانی جتا کنگ گران ات۔
 آدوینانی حد ۽ کپہ کنٹاء نئے کہ پہ مادی جاہے ہست ات، مادی پرہانی ہمراہ داری ۽ سک کسان ات۔
 بلتے اگاں آہاں مہ برتیں گوں، گوں زار ۽ پریات لگتکی شانت ۽ کرت۔ اگاں یک روچے آپہ اشتاپی
 چہ وتی مات ۽ کڈک ۽ درمہ پتکین، مہ جستین، گڑالم ۽ آہانی ماس ۽ آہاناں ہکل دات کہ وتی براس
 ۽ گوں وت بہ برات گوں۔ گڑااے وڑ ۽ آہانی ماس ۽ چہ گونڈو ۽ وتی جان چٹینت۔ وہدے کنٹاء بازار ۽
 وتی سے ایں براس تر ۽ گرد ۽ دیست انت بچکندت ۽، بہ عمریکے ۽ دوئی ۽ رندت انت۔
 دوئیں مسترینانی سینگ مک ات انت ۽ دور چاران ۽ روان اتنت۔ کستریں سک دور پُشت ۽ پشت
 کپتنگ ات بلتے انگت چہ گل ۽ ہندان، آہانی پُشت ۽ تچگ ۽ ات کہ گورہاں ہمگام بہ بیت۔

مروچاں کنٹا پُشت ء کس گون نہ ات۔ نئے کہ یکے ء دل ء کش ات کہ آئی ء کش ء گورائی ء گون بہ بیت۔ پرچا کہ آئی ء جند ء کافوگوں وتی نوکیں ذمہ واریانی رند گیری ء دزگٹ ات انت۔ بوت کنت چوش آئی ء جند نیگ ء، گوں وتی ناہودگیں کاراں کہ آہانی مردینی ء مُرات انت۔ راست ات کہ آہانی جندا ناں زمین ء چنڈے چنڈے رستگ ات ء پوت ء بُزء دگہ میراں نزارگ ء ات انت۔ بلئے زمین ء چنڈسک کسان ات ء آہانی کارسک گران ات۔ ء آہانی کشاراگاں گوں مسترینانی کشاراں دیم پہ دیم کنگ بوتین انت گرا آسک کم ات انت۔ آوتی بازار ء چم ء گوش جوڑکنگ بوتگ ات انت، بلئے بے آہانی جست ء پرس ء رزان ء درپ شودگ ء صاف بوتگ ات انت۔ ابید چہ شادوہانی گلگ ء مرغانی رماں دگہ یک چیزے ء ہم چہ ڈگارانہ سراگوست نہ کرت۔ اے گپ پدرات کہ مستریناں گیش پرارزشت تریں جنجال گیش ء گیوارکنگی ات انت۔ ورنابیں مرداناں آہانی جند ء قد ء بالاد ء کار ء ذمہ واری اش دات انت کہ آہاں کزرات انت۔ وہدے مستریناں ورنابیں مردینانی نیمگ ء کمیں وتی دل گوش گورکت کہ سر ء سوج اش بہ دی انت بلئے اے پماہاں یک انجیں گرانیں کارے ات انچوش کہ پہ بازار ء جنکاں وتی کندگ ء چیردیگ، نہ کندگ گران ات۔ بلئے کہ آہاں وتی کار پہ سرجمی ء کرت انت۔ یک روپے الم ء آچہ کماشاں یکے بیت، کنٹا ء وت ء راگوشٹ، آنہ ایوک ء مردینی ذمہ واریاں شریں وڑے ء وتی کوپگاں زوریت بہ گندے ورنابانی ہما بزگی ء ہم ماریت ء آہانی سرپد بوتگ ء کوشٹ ء کنت کہ انوں گوماہاں بوتگ ات انت۔

بیگا ہے ء بے تہمبیل ات۔ وتی سرا بزگ ء بوت۔ کنتا چہ وتی کڈک ء درہت، دل ء ء گوشت یکیں تر ء تاب ء بہ کنت۔ آئی ء دل ء چوشیں جاگہے نیست ات کہ آرا روگی ات۔ آئی ء پاداں آرادپ پچیں گونڈوانی نیام ء بُرت کہ دپ ء دیم اش چہ بازار ء بنجل آس ء ترپگ ء ات انت، ء بلک پہ گونڈواں قصہ جنگ ء اتنت۔ نرینک ء اوشنات، کہ بہ ہش کنت بلئے اینکس نرینک اوں نہ کہ گرگ بہ بیت۔ کنتا وتی پادانی سرا سرز و نڈاں نشٹ، بلئے انچوش دراکنگ ء ات کہ وتی پادانی دیم ء کپتگیں سنگ ء چارگ ء انت کہ ہمدان ء یک چل دیمیں پیریں بلکے ء وتی لاگریں دست سرینت انت ء سٹ ء جت ء گونڈوانی نیام ء اہت ء بادشاہ کاسول ء چارہزار جنگولانی گوں از مکاری تران ء کت کہ پنچ صد ہلانی دریمبگ ء پنچ صد پیل دنائیں تو تر واں آہاناں جنگ ء میدان ء آورتگ ات۔ اے چہ ہما قصہاں یکے ات کہ آئی ء آج ء کش ء باز براں کسانے ء ہش کنگ ات۔ ء وتی براسانی پنچ رہتگیں شکلاں چارگ ء ات، مادی دیم دیم ء رد ء نشنگ ات ء سواڈ و پُشت پُشت ء۔ قصہ ء دو برہش کنگ ء آراز ہیریک کرتگ ات۔

گوں آہ سردے ء پاداہت ء مدان مدان ء راہ گپت۔ ہماہیم ء کہ پہ بیتواری اہتگ ات، ہماہیم ء پہ بیتواری شت۔ آرانہ کسے ء آہگ ء دیتگ ات ء نئے کہ روگ ء۔ ہما آج کہ لامن ء آدگہ سرے ء نشنگ ات انت ہودا بچک وش گئی ء قرآن وانگ ء ات انت۔ ہر کجام آج ء دیما بٹا نشنگ ات ہودا جنین آدم وتی مرد، گس، زہگ، کنور، چن ء دوچ، وتی سنگار، سر ء سرگواپ ء گپ ء ات انت۔ آئی ء نیمگ ء کس ء کما راوں نہ کرت۔ چہ آہانی حد ء گو زگ رندا آئی ء وت ء باؤ باب ء تالائیں شاہڑانی چیر ء دیست کہ ہودا جیو فرے ء مردین چارمی آج ء سرانشنگ ات انت ء جاوہر حالانی سراگپ ء تران ء ات انت۔ آئی ء اولی آج ء سراننگ ء وت ء راسک مزن مارا ت ء اے آج ء سراسک کسان۔ آرا روگ ء دگہ جاگہہ نیست ات۔ گرا کنتا ء چہ آج ء گستا نشنگینانی نیام ء وت ء را جاگہ دات۔ چہ اومرو ء عمر نیگاں کہ آج ء نزنیک ء نشنگ اتنت چہ کنتگو ء عمر نیگاں کہ چہ آج ء نزنیک تر ء ات انت ء کما شانی دیوان ء بہرات انت۔ چہ آئی ء نندگ ء رندا، یکے ء جست آئی ء گوشاں کپت۔ ”کسے گوشت کنت چہ ما چینکس دزگ بوتگ؟“

آغلام برگ ء سراگپ ء تران ء ات انت کہ چہ صدہوراں، آج ء سرا، مردینانی گپانی ہنگپ ات کہ ٹو باب مردماں دزگ ء انت آہاں زمزیلاں بندگ ء گرابانی سرا زر ء آدم اسپیت پو ستیں مردم وارانہ ملک ء برگ ء انت۔ داں شریں ساعتے ء کس ء ہج نہ گوشت، ء پدا الیمامو ء درائینت ”مال اللہ ء شکر ء گریں کہ چہ پیش نیگ ء کم بوتگ۔“ ”نوں پہ دزگ ء چہ ما کم پشت کپتگ !“۔ یک زہرائیں پیر مردے ء گوشت۔ ”من ڈہاں گوش داراں ء گاریناں حساب کناں۔“ کنتگو ء گوشت۔ ”منی حساب ء رد ء پنجاہ ء بہ گرداں شست مردم ہمک نوکیں نوک ء تہنا چہ منے شہجو ء برگ بیت۔“

دگہ کس ء اے بابت ء ہج نہ گوشت، آپدا گوشتگ ء ات ”شہجو ء کش ء گور ء آدگہ جاگہانی برتگیں مردم حسابی نہ انت۔“ ”ما پر چاہتہنا ہماہاں حساب کنیں کہ ٹو باب ء برتگ انت؟“ ارافنگ ء جست کرت ”ما با تانت ہما ماندا اشنگیں باؤ باباں حساب بہ کنیں کہ یک زما نگے ہودا آبادیں بیتگ ء بازار بوتگ انت۔ آئی ء اینکس نہ برتگ کہ اینکس آئی ء ماندا اشنگ ء اشنگ یا گومائی جنگ کنگ ء مرتگ انت۔“ داں دیراں مردمانی چم آج ء سک ات انت ء چارگ ء ات انت اش۔ ء پدا دگہ کما شے ء بیتواری پڑ وشت۔ ”ٹو باب، بے منے مردمانی مدت ء ملک ء تہنا اے کار ء کرت نہ کنت۔“ مانڈینکا، فولا، وولوف، جولا۔ گیمبیاء یک ٹکے چہ سلاٹی بزاں غدار ء حالیگ نہ انت۔ چہ کسانہ ء من ہے گندگ ء آل کہ اے سلاٹی وتی بیہمیناں داں ٹو باب ء زوت سر کنگ ء لٹ ء چوپ کنگ ء انت۔“

”پہ ٹوباب ۽ زراں، ماچہ جند ۽ براساں سرگوں سنگ ۽ برگشتہ بوتگیں۔“ جیو فرے ۽ مستر میں کماش ۽ گوشت
”ڈر ٹکلیانی بدل ۽ ٹوباب ۽ مارا حرص ۽ غداری بخشتا تگ۔“

یک رندے پدا داں دیراں کس ۽ بچ نہ گوشت۔ آج بیتواری ۽ ٹسگ ۽ ات۔ پدا
کنٹنگو گوشتگ ۽ ات۔ ”چہ ٹوباب ۽ زراں گیش ترسناک تراش انت کہ آدروگ نہ بندیت ۽ یہ
مکر مردماں رد دنت ۽ رپینیت، پیشکا آئے سرازورانت۔“

لہتیں دمان گوزگ ۽ رند چہ کنٹا ۽ دیکی ۽ کافو ۽ ورنہ ہے ۽ جست کرت۔ ”ٹوباب کدی بدل بیت؟“
”اے ہما و ہد ۽ بیت“ چہ کماشاں کیے ۽ درانیت، ”ہر دیں جو ۽ آپ پدی ۽ بہ تجیت“۔ زوت آج،
دوت دیوکیں کڈنگانی ڈروشم ۽ بدل بوت۔ ۽ مردم پادا ہان بوت انت، جان کشت اش، یکے دومی ۽
راحدا ۽ باہوٹ اش کرت ۽ دیم پہ وتی کڈکاں رہ گپت انت۔ بلئے سیمی کافو ۽ بچ ورنہ انگت نشنگ ات
انت۔ چراہاں کیے ۽ آج ۽ پُر حاک پر ریتک انت ۽ آدگہ گوں کنٹا ۽ ہوار، شپ ۽ بازار ۽ بمبوہمک
کنڈے ۽ کیے ۽ راوشنگی ۽ گاٹ دارگی ات۔ چہ آج ۽ سراہیم ناکیں گیانی ہش کنگ ۽ رند کنٹا ۽ زانت
کہ چہ ترس ۽ آرانوں واب نیت۔ بلئے ابید چہ بازار ۽ پھریزگ ۽ آئی ۽ اے شپ دگہ جاگے ۽
گوازینگ ۽ خیال نہ کرت۔ چہ جیو فرے ۽ مدان مدان گردان، گوں اے امیت ۽ ڈن ۽ دراہت کہ
ایمینی انت، وتی دست ۽ چست کرت انت ۽ سنگتانی نیمگ ۽ سز بیت انت ۽ پیل ۽ کش ۽ راہ
۽ گپت ۽ دیماشت۔ چہ شل سریں کنٹگی زیر اں گوست کہ پیل ۽ کش ۽ بز داتگ ات انت۔ آہانی
چیر ۽ شل ۽ سوچک سریں دارچیر دیگ بوتگ ات انت۔ چہ بز تاکیں چیریں جاگے ۽ ماہ کائیں شپ ۽
بازار ۽ نگرہ گونگیں ندرگ ۽ چارگ ۽ ات۔ پہ آرام نشت، نیزگ ۽ وتی زان سراں ایر کرت، پادے
کونڈ کرت انت، پہ وتی باپ دیگ ۽ وتی دست ۽ گوں وتی پاداں پتات انت۔ پہ پھرہ دارگ ۽
نشت۔ چم ۽ جنگل ۽ سک داتگ ات نت، گوش ۽ گوں چری چری کنوکیں چرتاں۔ شی مرغانی
ترسناکیں توار، پتارانی ہولگ، ۽ گنگد امانی تواراں گوش دارگ ۽ ات۔ ہما گپ ۽ ترانانی سراپگر
۽ ات کہ آج ۽ سراہش کتگ ات انت ۽۔ وہدے ویل ۽ کز ۽ رک اتگیں شپ بلاس بوت ۽ بام ۽
دات، آکساس حیران ات کہ تنیگہ آراغلام براں نہ برتگ ات ۽ ہے پیا مارگ ۽ ات کہ سبھیں نوک ۽
آئی ۽ یک کسانیں ساعتے وتی جند ۽ رادوارگ نہ کتگ ۽ گوازینگ۔

کس اس ہمک روچ، کنٹا نرے بنٹا آرا گپے نہ گپے ۽ سمر ابر انز دَ یگ ۽ ہز م دیگ لوٹیت۔ اے پی م ناں کہ بنٹا کارے کرت یا گپے جت ۽ آرا ابر انزے دات۔ بلکیں بنٹا آراد گہ ڈول چارات، یا یک انجیں گالوارے ۽ گپ جت ۽ کہ آئی ۽ تب ۽ نہ کپتنگ ات، کنٹا گوشت کرت کہ الم ۽ آرا آئی ۽ چیزے یا کارے دوست بونگ ۽ نہ انت۔ جاور حال ہما و ہد ۽ سگ نہ گیگ بوت و ہدے کنٹا ۽ وتی لوگ ۽ از باباں دگہ نوکیں چیز گپت ۽ ہو ارکت ۽ اے ہما چیز ات انت کہ بنٹا پمائی نہ زرتگ ات انت۔

یک سہبے گوں کنٹا ۽ ارز بند ۽ آرگ ۽، امینچوک ۽ کہ گر میں موشاں کنٹا ۽ سمر ابر رتچیت، و ہدے آئی ۽ چم آئی ۽ گور ۽ نوکیں ڈنڈ کیو بہ زان نوکیں دریس ۽ کپت انت کہ آئی ۽ گوں وتی دستاں نہ دو تگ ات۔ پتار ۽ رج آتگیں پوست ۽ عوض ۽ زورگ ۽ وتی ردی ۽ مارگ ۽ ات، بلے کنٹا آرا پہ زہر چ نہ گوشت، بلے کہ سر پدات کہ آئی ۽ ماس ۽ دل سک پدر بونگ ات۔

چہ آروچ ۽ رند، آسر پدات کہ بنٹا چہ جاسو پاسو آئی ۽ کڈک ۽ کنیت ۽ وردن کاریت، آئی ۽ نند جاہ، نپا، ہاٹی، تالک، لوہیگ یاد گہ نوکیں چیزانی چارگ ۽ کنیت دانکہ بہ زانت کہ کنٹا ۽ نوکیں چے چے زرتگ۔ اے آئی ۽ کاراوں نہ ات۔ اگاں نوکیں چیزے در ابوتیں کنٹا ۽ نشت ۽ پہ زہر کنی پونش ات ۽ بنٹا انچوش چارات بز ان سہی نہ انت ۽ آچیراں چارگ ۽ نہ انت۔ آئی ۽ مدام وتی ماس ہے پیماد مرد ۽ چارگ ۽ دیستگ ات، اومرو ہم چو کنٹا ۽ سر پدات کہ بنٹا چک ۽ پد نہ بیت ۽ ہما دمان ۽ بیگ ۽ چات ۽ سراروت ۽ گوں دز گنواراں پچک شودیت ۽ زنگ جنت۔ اے مانڈیکا جنین آدمانی کارات، اگاں گپے ۽ سمر اگوں وتی مرد ۽ نوش بوت انت، گڑامدام نشت زنگ ۽ جت۔

یک روچے وتی ماس ۽ سہب ۽ ورگاں گوں آہگ ۽ ساری، گوں ڈول داری ۽ گو پتگیں یک باچکہ ۽ زرت کہ ایم باکی چہ جیو فرے ۽ بازیں جنوز اماں یک جنوز مے ات، ہمانی ۽ کنٹا ۽ راٹکی داتگ ات۔ آئی ۽ باچکہ کڈک ۽ ڈن ۽ در ۽ دپ ۽ ایر کرت ۽ سدک ات کہ آئی ۽ مات گومائی اڑیت۔ پمائی حیاں ۽ جنوزام چہ بنٹا ۽ کمیں کسترات۔ ہما و ہد ۽ کہ کنٹا دومی کافو ۽ یک شپانکے ات۔ جنوزام ۽ مردشکار ۽ رپنگ ات ۽ پدا کدی واترنہ بیت۔ زال بلک نیو بوٹو ۽ کڈک ۽ نرینک ۽ جاہ منندات، و ہدے کنٹا نیو بوٹو ۽ گندوکی ۽ شت آئی ۽ ہمودا جنوزام دیست ات آہاں جوڑی تیاری کت۔ ۽ و ہدے کنٹا کمیں مستر بوت آہانی نیام ۽ گپ ۽ تران بندات بوت۔ اے گپ ۽ کنٹا ۽ کینگ پادکت و ہدے

آئی ء سنگتوں مدام آرا ہے ڈولداریں باچکہ ء ٹیکئی ء سراسر اکلگ بست ء آئی ء پہمیانیں مول ء مراد ء گپ
اش جت۔ وہدے بنٹا کڈک ء اہت ء آئی ء چم باچکہ ء کپتیاں، جنوزام ء گوپگ ء رہ بندے پچہ
آورت۔ چہ وتی چنگ ء نزارگ ء پیسرا انچوش پیچ لرزات تو گوشت زاناں باچکہبے نہ انت زومت۔
اے بابت ء آئی ء یک لبزے چہ زبان ء در نہ کت۔ بلتے کنتا ء زانت آئی ء وتی کار کرتگ۔ نوں آچکے نہ
ات، ء نوں باندانت وت ء ماس ء مہ کرتیں۔ پمانی حیال ء اے آئی ء ذمہ واری ات کہ وتی ماس ء
لیکہاں بدل بہ کنت۔ اے چوش ایں چیزے نہ ات کہ گوں اومرو ء اے بابت ء حبر ء حال بہ کنت۔
پرچا کہ کنتا ء نہ لوٹ ات کہ آوت ء توازی بہ کنت ء وتی پس ء بہ گوشت کہ گوں آئی ء ماس ء گپ بہ
کنت آوتی مرد ء وڑاوتی بچک ء شرف ء عزت بہ دنت۔ کنتا ء حیال کرت کہ وتی دل ء گپ ء گوں بلک
نیو بوٹو ء بہ کنت ء چہ آئی ء سوج ء صلاح بزوریت بلتے پداوتی حیال ء مٹ کرت۔ وہدے
آرا گیر اہت کہ چہ مردینی ہیل کاری ء آہگ ء رندا گو مانی نند ء پاد ء شمر نہ ات۔ پدا کنتا چہ وتی
جند ء زات ء سر ء سوج گرگ ء ات۔ آئی ء فیصلہ کرتگ ات کہ نوں بنٹا ء کڈک ء روگی نہ انت۔ بنٹا ء
کڈک ء آئی ء وتی زند ء مستریں بہرگ گوازینتگ ات۔ بلتے وہدے بنٹا ء آئی ء ورگ آورت انت
آتک ء ٹک بوت ء نشت۔ آئی ء ماس ء اوں آئی ء دیما پرز ونگ ء سر اوردن ایر کرت انت ء بے گپ
ء آئی ء نیمگ ء چارگ ء در اہت ء شت۔ کنتا حیال ء ات کہ پہ وردن ء آرادگہ نوکیں بست ء بندے کنگی
انت۔ گیشتر ورنابیں مردم انگت چہ وتی ماسانی چلاں ورگ ورگ ء ات انت، پہ لہتیناں آہانی
مستریں گوبار یا نشاراں کنور کرت۔ اگاں بنٹا ء تب گیش حراب بوت، کنتا ء وت ء گوشت، گڑا آدگہ
جنین آدمے در گیشیت کہ پرانی ء کنور بہ کنت۔ بوت کنت ہما جنوزام ء بیاریت ء بہ پر ماتیت کہ
آرا گو پتگیں باچکہ ء داتگ ات۔ آسر پدات کہ بے جست ء آپہ گل ء وشی پمانی ء کنور کنت۔ بلتے نہ
لوگ ء ات کہ آرا سہیگ بہ کنت کہ آے تپمیں پنگانے سازگ ء انت۔ اے میان ء، آئی ء آئی ء
ماس ء ایوک ء وردن سر کنگ ء وہدے یکے دومی ء رادیسٹ۔ بلتے انچوش درا کرت اش کہ یکے دومی ء
راگندگ ء نہ انت۔

یک سہبے ء سر امہلہ، کنتاوتی شپ ء پانگی ء رندا آنگ ء ات، آئی ء چم سے مردماں کپت انت
کہ بیتگ ء کشک ء سر ڈہور گپتگ انت ء پیداک ات انت۔ آئی ء مر ت آئی ء ہم عمر انت،
آسر پد بوت کہ اے چہ دگہ جاگے ء مان بندان ء پیداک انت۔ توارے کت انت۔ آہاں وتی چک
ترینت، پدا پتگ پر ابانی دروت ء دز ہبات ء شت۔ آہاں کنتا ء راگوشت کہ آبر بازار ء مردم انت۔

اے بازار چہ جیوفرے ء یک شپ ء یک روچے پند ء راہ ات۔ آپہ سہر ء تلاء ء شوہاز ء روگ ء انت
 ء گوں فیلوپ ٹک ء سیادی کن انت کہ مانڈینکاء ء یک زلی شاپے۔ آئی ء آہاناں شرگوش داشت دانکہ
 آہاں سر پد بہ بیت ء آہاں ہم آرا شرگوش داشت۔ اشاں کنٹاء ء راگوں وتی پس ء ہمراہی ء وتی ناکوانی
 نوک جوڑ کتگیں بازار ء روگ ء ترانگ ء پرینت۔ آہودا بازیں مردے سر پد نہ بوتگ ات کہ چے
 گوشگ ء انت، بلے کہ آہانی میتگ چہ جیوفرے ء دو یاسے روجانی پند ء راہ ء دورات۔

ورنابیں مردکارانی تلاء شوہازگ ء سفر ء کنٹاء راہدوناک کرت، آئی ء حیال کرت بوت کنت اے
 گپ آئی ء ہتیں سنگتاں ہم دوست بہ بیت۔ گڑا، آئی ء ورنابیں مردکار سلاہ جتاں کہ آہاز ء بہ جل انت
 دانکہ آہانی مہمان داری کنگ بہ بیت۔ بلے آہاں انکار کرت ء گوشت اش کہ آہاں الم سفر کنگی انت
 ء سیمی نیمروچ ء ہما جاگہ ء سر بونگی انت کہ ہودا سہرنز کارانت ء پالانت۔ ”تو گڑا پر چیا گوں مانیاے
 گوں؟“ چہ ورنابیں مردکاراں یکے ء کنٹاء را صلاح جت۔ آئی ء کدی اے بتییں چیزانی واب ہم نہ
 دیستگ ات۔ کنٹاء و ہدے وت ء دیست کہ آ ”اتاں“ گوشگ ء انت۔ وتی جند ء سراجیران منت۔
 آرا گوشگی ات انت کہ آہانی صلاح ء منت ء گپیٹ بلے آرا وتی ڈگار ء سراکار کنگ ء ہواردگہ
 بازیں دزگی یے آئی ء کوپگان انت۔ سے ایں مردکاراں پہلی لوٹ ات۔ ”اگاں تئی دل ء کش ات
 گڑا مے پشت ء پہ مابیا“ یکے ء گوشت۔ آہاں کوئڈ زین ء جت انت ء بن ء زین ء سراجیران کشت اش
 ء کنٹاء را پیش داشت اش کہ سہر ء جاگہ کجانت۔ کنٹا گوں وتی نوک دیستگیں سنگتاں داں ہما جاگہ ء
 گپ جنان ء شت گوں ہمودا کہ راہ دو بہرگ ء بوت ء مسافرانی راہ گیش ات۔ پدا سے ایں مردکاراں
 ہماراہ گپت کہ چہ جیوفرے ء کش ء گوست۔ آہاں چک ترینت ء آئی ء نیمگ ء دست سرینت انت۔
 کنٹامدان مدان ء دیم پلوگ ء راہاگ بوت۔ گوں کڈک ء پترگ ء چرت ء پگر ء کپت، وتی نپادانی
 سراجچک ات، سہمیں شپ آگاہ بوتگ ات بلے انگت واب کیگ ء نہ ات۔ اگاں آراسنگتے دز بہ
 کپیٹ کہ آئی ء ڈگار ء حیال داری ء بہ کنت گڑا بوت کنت کہ آتلاء ء شوہاز ء در بہ کپیٹ۔ آئی ء زانت کہ
 آہر کس ء بہ گوشت آئی ء پانگی ء کاراں ہم کنت گوں۔ چوش کہ آرا اگاں کسے ء بہ گوشتیں آئی ء پو شی
 آئی ء کار کرتگ ات۔

کنٹاء رادومی حیال ء انچوش پدر ہینت کہ پاداہت ء نشت۔ مردے ء بستار ء، لامن ء ہم وتی ء
 برت کنت۔ چوش کہ یک زمانگے ء آئی ء پس ء آرا برتگ ات گوں۔ پداداں دیراں کنٹاوتی
 کڈک ء اے سر ء آسرا گشت۔ آئی ء زہن گوں ہما جستاں سر ء پیٹال ات کہ آئی ء و شیں حیال ء چست

کرتگ ات انت۔ اولی گپ، باریں اومر ولامن ء اے سفر ء موکل ء دنت؟، آنتینگہ بچکے ات، گڑا آئی
 ء پس راضی بیت؟ ایشی ء کئٹا ء دل باز رنجینت کہ مردے ء بستار ء، آراپہ ہمک کار ء موکل گرگ
 لوٹیت۔ گڑا، اگاں اومر وہ گوشتیت ”اٹاں“، گڑا آسے ایں مردکار چے گوش انت اگاں آوتی براس ء
 بہ بارت گوں؟

چہ چرت ء پگراں دراہت، کئٹا حیران ات پرچا کڈک ء گام جنگ ء انت ء وت ء ہڑنیگ کنگ
 ء انت، ہمیشکا کہ آرالامن برگی انت۔ چہ مردینی ہیل کاری ء واتر بونگ ء رندوں لامن کدی گومائی ء
 نزینک نہ بوتگ ات۔ بلتے کئٹا ء حیال ء اے چوشیں کارے نہ ات کہ دوینانی دلکش بہ بوت انت۔ بلتے
 چہ کئٹا ء روگ ء ساری واسک نزینک بوتگ اتنت۔ وشیں و ہداش یکجاہ گوزارینتگ ات بلتے نوں لامن ء
 و ہدگوں سواڈو ء گوزگ ء ات۔ آئی ء نوں انچوش وتی مستریں برات ء لٹک گپتگ ات کہ چوش کہ
 یک زمانگے ء لامن ء آئی ء لٹک گپتگ ات۔ کئٹا ء حیال ات لامن ء آراتینگہ بے حال نہ کرتگ ات،
 پھائی حیال ء لامن چہ پیش ء نسبت ء نوں وتی مستریں براس ء گیش لوٹوک ات آمدے بوتگ ات
 ء آہانی نیام ء یک زیل ء دوری یے پیداک بوتگ ات۔ مردین گونڈواں بازو ہدات نہ کن انت۔
 ء اے پیم ودی اوں کنگ ء نہ ات کہ دوینں وتی راباں جتا کنگ لوٹگ ء ات انت۔ داں اے و ہد ء کہ
 کئٹا لامن ء گوں وتی ہمراہی ء سہر درگیجگ ء سفر ء گوں وت برگ ء حیال ء ات۔

”لامن شریں بچکے، گس ء ہیل کپتگیں نند پاد ء جوان پیش داریت ء منی بزانی اوں شر حیال داری
 ء کنت“، کئٹا ء گوں اومر ء گپ بندت کرتگ ات۔ پرچا کہ آئی ء شرزانت ء سوگہ ات کہ گپ ء
 بندت ء وتی لوٹ ء گپ ء نہ جن انت۔ اومر وہم اے گپ ء زانت۔ آئی ء مدان مدان ء وتی
 سرچنڈینت ء جو بے دات ”ہو، من گوشت کناں اے راست انت“۔ پدا آئی ء وتی تب ء ردا نرم
 نرم ء کئٹا آراتی نوکیں دوچار کپتگیں سے ایں سنگت ء تلاہ درگیجگ ء سلاہ جنگ ء حال دات۔
 پدا زنڈیں ساہے کشت ء ء گڈسرا گوشت ء ”منی حیال ء لامن ء اے سفر دوست بیت“۔ گندگ
 ء اومر ء تکی نہ چنڈات۔ زنڈیں ساہتے ء گوزگ ء رندا آئی ء درائینت ”سفر پہ بچکے ء شرانت“۔ آئی
 ء گوشت۔ کئٹا سر پد بوت کہ آئی ء پس چٹ ناں کنگ ء نہ انت۔ آئی ء مارا ت کہ آئی ء پس آئی ء
 سراجھیسہ کنگ ء انت۔ کمیں شک ہم کہ اومر ء درشان کنگی ات انت بلتے نہ کرت انت ء
 ”بازیں ہورے بیت کہ من آہند ء دمگاں پند نہ جنگ ء نوں منا ہود ء کشک ء رندا اوں شر ہوش نہ کن
 انت“۔ اومر ء درائینت، اومر و انچوگپ ء ات تو گوشت زاناں موسم ء سراگپ ء انت۔ کئٹا سر پدا ت

کہ آئی ہے پس چیزیں کدی نہ شמוש آیت۔ اور وائی ہے چکاسگ آت کہ آسہرہ جاگہ راہ زرنداں زانت
 پوہ سر پدانت۔

کنٹاء وتی کونڈ زمین سر اجت انت۔ گوں لٹکے آ حاک سر اہتیں کشک آے رست، انچوش
 گؤشنے زاناں چہ سالان ہچہ کشکاں سفر کنگ آ انت آ چریشاں زانتکار انت۔ آئی آ گردیں کشک
 رست کہ بازارانی آ میٹگانی شوندری آت انت کہ راہ سر آت انت یاچہ راہ آ کمیں گستاات انت۔
 اور و آ ہم وتی کونڈ جت انت۔ و ہدے کنٹاء کشک آ رندگ کٹینت آ گوشت آے ”ماگیش چہ
 بازارانی کش آ رویں، سفر کمیں ذراج بیت بلنے ویل آ حطر کم بیت“۔ کنٹاء وتی سر چنڈ بینت، گوں اے
 امیت آ کہ وتی سراگیش بھیسہ بہ کت کہ اناگت آ مارنگ ات آے۔ دگہ گمانے آ آرادلوارگ کرت کہ
 آسے این سنگت ہوا سر سفر کنگ آ انت۔ اگاں ردی یے بہ کن انت، یک دومی آ ردی آ گر انت۔
 آ آگوں وتی گونڈیں براس آ سفر آ بیت کہ وت آئی آ چمدار انت۔ اگاں ردی یے بہ بیت یک کمک
 کنو کے نہ بیت۔

پدا کنٹاء اور و لٹک دیست کہ گڈی آ سی کشک آ سر اسرگ آت۔ ”اے دگ آ، چیزے
 مردم مانڈ یکانی جبر کن انت“۔ اور و گوشت۔ کنٹاء وتی مردینی ہیل کاری آ سبق گیر اہت انت۔
 اور و چمانی توک آ چارت آے۔ ”روچ آ استال وت من آ راہ رمانت“۔ شریں دمانے گوست،
 اور و پدا گپ آت ”منی خیال آ من آ تئی ماس آ گس آ روگ کپیت“۔ کنٹاء دل آ سٹے جت۔ آئی آ
 زانت کہ اے آئی آ پس آ عادت ات، بزاں رضاد یگ بوتگ، بس آہے لونگ آت کہ وتی فیصلہ آ
 حال آ وت بنٹاء راہ دنت۔

اور و بنٹاء کڈک دیراں نہ جل ات۔ آوتی کڈک آ نہ رستگ ات کہ بنٹا پگ آ چہ وتی
 کڈک آ در آ ڈن در اہت۔ گوں وتی دستاں وتی در و ہیں سر آے مہر اشنگ ات۔ ”مادی آ،
 سواڈو!“۔ آ کوکار آت، آچہ آدگہ بچکانی نیام آ پے تگ مات آ شت انت۔ نوں آدگہ ماس آ جنین
 زہگ چہ وتی کڈکاں در اہتگ ات انت۔ بنٹاء پشت آ تگ اش بستگ ات کہ آوتی دوئیں چکاں
 دغا زنبو کنان، گریاں دیم پے چات آ روگ آت۔ گوں اور و سر بوتگ آ، زار آ پریات آ حاک
 آ حاکشانی آے کت کہ نوں پمانی اے دوئیں بچک پشت کپتگ انت آدگراں زوت ٹوباب بارت
 آگار آ بیگواہ کنت۔

دومی کافوئے جنکے، کنتا لامن، سفر، حال وتی لاپ، دشت نہ کرت، درک لے بست، ہما دیماشت کہ آئی کافوئے بچک بز چارینگ، ات انت۔ دمانے، رند، دپ لے چہ ہندگ، پرات، گل، شادانی کوکار، سٹ کپ کنان بچک بازار، اہت انت۔ وتی ماس، کڈک، ڈن، گوں وتی ماس، ڈچار کپت، لامن، بلے چہ وتی ماس، پھیلے پنک، ات، گوں بٹا، لچ، ات، آئی، انچک، پکے گپت لے ڈبڈا جت لے، گولائی، ترینت لے، ماس، کوکار کرت کہ منابن، ایر کن۔ گوں، بونگ، آئی، تہت، نزنیک، کپتگیں دار لے چت، لامن، پمانی جنگ، لگ، ات۔ آئی، آرا پدا جت۔ بلنے آجست، ڈن، شت۔ آرد مارگ، نہ ات، دیم پہ کنتا، کڈک، شت، آئی، در نہ جت، تہا پترت۔ یک مردے، گس، پترگ، گمان، اے، یک ڈنی در مانجی، یے ات۔ بلنے چہ وتی براس، شگل، گندگ، کنتا، اے گپ، سمر دلگوش گور نہ کرت۔ لامن بے ترک، تو اور اوشتا تگ، ات، وتی مستریں براس، چارگ، ات۔ بچک، لنت چیزے گوشگ، کوشست، ات انت۔ آئی، اندام دز ہگ، ات۔ کنتا، وت، راجہ وتی براس، گرگ، بگل، کنگ، وت، داشت۔ کنتا، ہش کت داں آوت گپ، ات، آئی، تو ارگٹ گیریات ”منی خیال، تو پیسیر، سہی، ماباندا اولی نماز، سرگریں۔“

مردے ات یا کہ ناں، کنتا، دلگوش گورات کہ چہ بٹا، کش، گور، مہ گوزیت۔ وہدے آپہ سنگلتانی چارگ، شت کہ آئی، ڈگار، خیال داری، بہ کن انت، آئی، پانگی، ڈبہ، بہ زور انت۔ وہدے آئی، مادی، سوا ڈو، دست کپتگ، ات انت، میتگ، گشت، کنتا، چہ آئی، گریوگ، اڑسکاں گوشت کرت کہ بٹانوں چہ کجا پیدا ک انت۔ ”پہ من، تہنا ہمے دوئیں پشت کپتگ انت۔“ آئی، گریت، دپ، پڑ، گوشت۔ بلنے چوش جیو فرے، آدگہ مردمانی پیا، آہمک پی میں مارشتاں سر بار بہ بیت، ہرچی بہ گوش ایت، بے سیت، او مرو، زبان داتگ ات۔

مسافرانی درچک ء بن ء ء کنتاء ء وش ء سلامتیں سفرے ء دعا لوٹ ات - پہ سفر ء وشالی ء وشیں
نوبتانی آرگ ء ء گوں وت آؤر تگیں مرغ ء یک پادگ ءے گوں درچک ء جہلمیں شاہڑے ء بست
ے ء پر پٹکائی ء کوارگ ء یلہ ءے دات ء آء لامن چہ کشک ء سر ڈ ہو ر بوت انت - آئی ء پشت ء چک نہ
جت نہ چارات ء ء بلتے کنتا زانگ ء ات کہ لامن گومانی ہم گام بونگ ء باز جہد ء انت ء کوشست ء انت
سر ء گرچ ءے مہ کپیت ... ء جم ءے اوں کنتاء راسک بہ بنت -

کلا کے ء رند ء کشک ء آہاناں پٹک ء تالانیں درچکاں سر کرت کہ مہرگ کما تگ ات
انت - کنتاء دل ء گوشت لامن ء سر پدہ کنت اے گپ ء مول ء مراد ایش انت کہ زینک ء گور ء کمیں
ماڈیکا آباد انت ء آبکال انت ء بت پرستیں کافر انت ء ناس کن انت ء دار ء گل ء جوڑ کر تگیں چلیم ء سر ء
تمباک کش انت ء چہ بیٹگ ء کش اتگیں بیڑ و ر انت - بلتے لامن ء چہ اے سر پدیاں گیشتر حاموشی ء
رؤگ ہیل کنگی ات -

نیمروچ ء و ہد ء ء کنتا زانگ ء ات لامن ء پاد ء لنگانی درد آرا لے وار کنگ ء انت ء بار ء چیر ء آئی
گردن اوں درد ء انت - جان ء درد ء پدہم یک کش ء رؤگ بچک ء بدن ء ارواح دوینیاں محکم
دنت - بلتے ہبے ساعت ء کنتا اے اول زانگ ء ات کہ لامن ء چہ کپگ ء پیسر کمیں وتی دم ء بالارگی
ات ء چوش مہ بیت آئی ء پھر بندی پر وش بہ وارت -

وت ء چہ بیٹگ ء دور دارگ ء ہاتر ء ء آہاں کش ء راہ گپت - آہاں اولی کافو ء بچک چہ دور ء تاجینت
انت کہ تچان ء آہانی چارگ ء پیدا ک ات انت ء کنتاء تنینگ انگت پشت ء چک نہ جنگ ات ء بلتے
سدک ات کہ لامن ء وتی گام تیز تر کرتگ ء پے گونڈوانی نپ ء وتی سرین ءے خچک کرتگ - بلتے
وہدے آہاں گونڈو ء بازار پشت ء یلہ دات انت ء کنتاء لامن ء خیال آدگہ چیزانی نیمگ ء گور کرت - آپدا
ہما ڈہل ء ترانگ ء کپت کہ آرا پے وت ء بندگی ات - چوش ہما مردمانی پیم ء کہ دیم بند ء بت جوڑ کن
انت ء اول وتی دین ء توک ء ڈہل ءے جوڑ کرت - پہ ڈہل ء سر ء ء آئی ء پیسر ء شنکے ء پوست ءے
گر اتگ ات ء گوا زمان کرتگ ء آئی ء کڈک ء ایرات - آئی ء جا گہہ اوں زانت چہ جنیادمانی برنجیاں
لہتیں گام آدمیا ء ہود ء پہ ڈہل ء شریں دار ء بنڈے درگپت کرت کنت - مدام کنتاء گوشاں آئی ء ڈہل ء
توار کپت کہ چون توار ء ات -

وہدے کشک ء آہاناں بزیں جنگلے ء برت کہ راہ ء کش ء ات۔ کئٹا ء وتی نیزہ گوں وتی پنجگ ء مہر داشت، آہاناں سوج دیگ بوتگ ات کہ نیزہ ء چوں دارانت۔ پے دلگوش، دیم ء روان ات... پدا اوشتات گوش ء سک دات انت ء گوش دارگ ء لگ ات، لامن گوں درگڑا تگیں چماں آئی پدی ء اوشتاتگ ات، دم کشگ ء ترسگ ء ات، بلتے دمانے ء رند، آئی ء مستریں براس لحم بوت ء پداراہ گپت۔ ہریجی کہ کئٹا ء پجا آورتگ ات... گوں دمی ء... گپڑے مردمانی کار ء وہدے سوت جنگ ء توارات۔ زوت آء لامن پڑگے ء رست انت، آہاں دوا نژدہ مردم دیست کہ یک توک در چنگلیں یکدارے پے ساد کشان ء بران ات انت۔ آہاں در چکے گڈ اتگ ات، ماندا شتگ ء ات، نوں آ آرا دور مزن کور ء برگ ء ات انت، گوں ساد ء ہمک تنگ ء، آہاں سوت ء دومی بندوش گئی ء جت۔ سبھیں جنگل ء ابید چہ مزن کور ء لمب ء نزیںک نیگاں، آہاں تنیگہ چہ در چنگ جاہ ء یک دستے براتگ ات۔ آہانی نیمگ ء دست ء سرینت انت، جواب ء آہاں اول دست سرینت انت، کئٹا چہ آہاں گوست، کئٹا ء گپ وتی دل ء داشت انت کہ پدا لامن حال دیگی ات۔ اے مردم کئے ات انت ء پرچہ آہاں اینکس دوراے یدار جوڑ کرتگ ء مزن کور ء لمب ء نزیںک ء در چکاں پرچا جوڑ اش نہ کرتگ۔ اے کیریوان بازار ء مردم ات انت۔ مانڈیکائی یکدار ء جوڑ کنگ ء بے مٹ انت، آسر پدانے کہ تہنا جنگل ء دار آپ ء سر ء روت۔

کئٹا بڑا سے ایں ورنابیں مردکارانی ترانگ ء کپت کہ پے آہانی گندگ ء پند جنگ ء ات۔ اے عجب ات چد ء پیسر آہاں کدی یکے دومی ء راندہ دیستگ ات، پدا اول چوش براس ء ات انت۔ بوت کنت پمیشکا کہ آہم منڈیکات انت۔ آہاں آئی ء چیزانی نام چٹ جتا نیں گوشتگ ات انت، بلتے چہ اندر ء جتانے ات انت۔ چوش ہہا بانی پیم ء، آئی ء ہم فیصلہ کرتگ ات کہ بازار ء یل بہ دنت بہ روت ء وتی وحت ء بہ شوہازیت۔ کمیں دل ء وش ات... ء آؤ کیں مزن ہو راں پیسر لوگ ء وا تر بہ بیت۔

وہدے پشیم ء النساو (Alansaro) نماز ء وہد بوت۔ کئٹا ء کشک یلہ دات ء دیم پے در ہچانی نیام ء تچو کیں کسانیں چمگے ء شت۔ لامن ء چارگ ء نہ ات، وتی سر ء گرنج ء لگوش اینت۔ جہلا دبوت، پے وتی دیم ء چٹ دیگ ء آپ ءے چنکاں کرت انت، آئی مدان مدان ء گٹ گٹ ء آپ وارث، نماز ء کٹینگ ء گوں پادا ہت کہ لامن ء مکل ءے دیاں، بلتے وتی براس ءے دیست بزرگ بزرگ ء گوکلونان آپ ء نیمگ ء پیداک ات۔ بلتے انگت کئٹا ء آرا گوں ترندی ء گوشت۔ ”واروار ء گٹ گٹ ء آپ بہ ور“۔ لامن آپ ورگ ء ات، کئٹا ء فیصلہ کرت اد ء یک کلا کے ء بوجگ باز انت۔ چہ ورگاں لہتیں دپارورگ ء رند، کئٹا ء حیال کرت باند انت گوں لامن ء داں فیٹرو

(Fitiro) نمازہ تہاری مان شانگ ء و ہدء گشت بہ کنت، شپ ء سیرلاپ ورگ ء رند، دوئیں سیرے واب جن انت۔

بلئے لامن انچوسک ء ژندات کہ ورگ ء وارت نہ کرت۔ وتی آپ ورگ ء جاہ ء چمگ ء لمب ء وپت، شکوں دیم ات ء دست ء تالان ات انت، دست ء دل ءے برزادی ء ات انت۔ کنٹا بے توری ء شت ء آئی پادانی دلانی چارگ ء لگ ات، آتنگہ خون دیگ ء نہ ات انت۔ پدا کنٹاوت کمیں تچک بوت، گوں پادا ہگ ء چہ وتی سرء گرچ ء دو مردم ء کچ ء حشکیں گوشت ءے در کرت۔ آئی ء لامن ء سیرینت ء پاد کرت، آرا آئی ء گوشت ء بہر ءے دات ء وتی بہر ءوت ورگ ء مئمہ بوت۔

زوت آہاں پدا کشک کپتنگ ات، تاب وران ء چہ ہما نشاناں گوزران ات انت کہ سے این ورنابیں مردکاراں پمانی کش اتگ ات انت۔ یک بازارے ء زینک ء آہاں دو پیریں بلک ء دو جنک گوں گپڑے اولی کافو ء گونڈواں دیست کہ تگس گرگ ء دزگٹ ات انت۔ وتی دست اش کسانیں جو ء آپ ء سی اش دات انت ء گوں وتی شکار ء کش ات انت اش۔

روزرد ء زینک ء، لامن وتی سرء گرچ ء دہ پدہ دارگ ء ات، کنٹا ء دیبی ء مرغانی رمے دیست کہ پ بن ء ایردیگ ء برزء ترورگ ء ات انت۔ ہما دمان ء آئی ء وتی پادا شت انت، وت ء چیر ءے دات، لامن اول سرزونڈاں جر کے ء پشت ء ٹپ ات۔ کنٹا ء وتی لنت نز آورت انت، نریں مرغ ء پڑ ء توار ءے کش ات، دیر نہ گوشت کہ گپڑے پزوریں نکینک بانزلیاں رپیناں آہت ء نشت انت۔ آسمر کشگ ء چارگ ء ات انت کہ کنٹا ء تیر ء تچک ء شت یکے ء راسپت، سر ءے سست، ایر ءے کرت کہ خون ءے شردر بیانت۔

مرغ پشگ ء ات، آئی ء جرکانی توک ء سمرچیردیگ ء جاگہ جوڑ کرت، پدانمار ءے کرت۔ گوں مرغ ء ہوار آئی ء لہتیں مکی ء ہوشگ اول پھت کہ چہ لامن ء واب ء پادا ہگ ء ساری راہاں سستگ ات انت ءے کہ آگوں سر ء بڈء دوردیگ ء ہوار ہما دمان ء یکرندے پداواب کپتنگ ات۔ لامن ء شر ورگ نہ وار تگ ات کہ ساری ء بزتا کیں شاہڑانی کا پر ء چیر ء نریں کابانی سر ء کپت ء بے دانکے ء کشگ ء واب کپت۔

شپ ء بے توری ء کنٹا زینکو دگ نشنگ ات۔ زینک ء، پتارانی کلونزگ بندات بوت۔ پہ دمانے ء آئی ء وتی حیال آدگہ جنگلی جناورانی توارانی پجا آرگ ء ہمانیمگ ء گور کرت۔ پدا آئی ء سے گشتاں وش تواریں تل ء توار ہش کت۔ آسمر پد بوت کہ دیم ء بازار ء پہ نماز ء توار کنگ ء جارانت ء آہانی

ایمانوپیل ءِ حالی ایں دنتان ءِ دَمگ ءِ انت۔ آئی ءِ دل ءِ گوشت دریکتیں لامن آگاہ بوت انت ءِ مدام گیر آؤ کیں توار ءِ ہش بہ کت انت کہ چٹ چوش مردی توار ءِ ات۔ پدا آئی ءِ چکندات، پرچا کہ آئی ءِ براس ءِ رانوں اے چرت نیست ات کہ اے چے یے کہ چوش توار ءِ انت۔ پدا نماز ءِ ات، کنٹاوں وپت ءِ واب کپت۔

روح ءِ دراہگ ءِ وہدء، آچہ ہما بازار ءِ کش ءِ گوزگ ءِ ات انت۔ پہ ارز بندء دان چوپگ ءِ دا نچوپانی توار آہانی گوشاں کپگ ءِ ات انت۔ کنٹا آہانی ارز بندء تام چشت کرت انت، آہانی گوزگ ءِ وہدء، مردیں چہ مسیت ءِ درکا یگ ءِ ات انت ءِ جنیادم وتی کنوری آسانی کش ءِ سر ءِ پُر ءِ ات انت۔ کمیں دور، کنٹا ءِ جم پہ پیر مردے ءِ کپت انت کہ کشک ءِ سر ءِ نشنگ ات۔ آگپڑے گچکانی سر ءِ کساس چنگ ات ءِ بمبو ءِ گو پتگیں تگردے ءِ سر ءِ سر ءِ چیراش کنگ ءِ ات ءِ گوں وتی جندء پڑگ ءِ ات۔ بید آئی ءِ کارانی توک ءِ دز مانجی ءِ، کنٹا چہ آئی ءِ کش ءِ گوزگ ءِ ات کہ پیر مردء آرا چہ وتی نندگی جا گہہ ءِ توار کرت۔

”من چہ کونٹا کنڈ بازار ءِ اہتنگ اوں، کہ وولی اُستان ءِ بازارے، ہودار وچ چہ سہمبانی جنگل ءِ سر ءِ چست بیت۔“ آئی ءِ برز ءِ گر گریں توارے ءِ گوشت ”شما کجئے بوت کن ات؟“ کنٹا ءِ آرا جیو فرے بازار ءِ گوشت ءِ پیر مردء وتی سر چنڈینت۔ ”من ایشی ءِ نام ہش کتگ۔“ گوں وتی گچکاں گپ ءِ لگ ات، آئی ءِ گوشت کہ آئی ءِ ٹمبکٹو ءِ سفر ءِ گلہ ءِ سہی ءِ سر پد بہ بنت۔ ”چہ مرگ ءِ ساری یک گشتانے بہ گندان ءِ۔“ ءِ دز بندی ءِ ات کہ مسافر آئی ءِ نیگ ءِ دلگوش گور کن انت ءِ آئی ءِ مک ءِ کن انت۔ ”ما وت غریب ءِ نیز گاریں، ہرچی منے دست ءِ بیت تئی مک ءِ کنیں، پیرک!“ کنٹا ءِ درائینت۔ وتی سر ءِ بڈے ایر کرت، آئی ءِ تہا وتی دست ءِ سی دات ءِ حشکیں گوشت ءِ کش ات ءِ پیریں مردء را دات ءِ۔ پیر مردء آئی ءِ منت گپت ءِ گوشت ءِ وتی کٹ ءِ کرت۔

دوینان ءِ ہورت چارات ءِ دست ءِ کرت ”شما دوائیں براس ایں مسافرات؟“
”ہو پیرک، ما براس ایں!“ کنٹا ءِ پوداب۔

”جوانیں جبرے!“ پیر مردء درائینت۔ ءِ چہ وتی گچکاں دوئے چست کرت۔ ”اے تئی شکاری ارجینک بیگ انت، ترا شریں نپ دی انت۔“ آئی ءِ کنٹا ءِ را گوشت۔ چہ کچکاں یک ءِ دست ءِ دات۔ ”اے تئی انت، ورنابیں مردکار“ دومی یے لامن ءِ دست ءِ دات۔ ”ایشراداں ہما وہدء وتی حدء ایر کن داں مردے بہ بے تئی جندء را ارجینکے بہ بیت۔“ آہاں آئی ءِ منت گپت ءِ آئی ءِ پہا ہاں اللہ ءِ

رحمتانی دعا لوٹات۔

آہاں دوریں راہ یے بُراتگ ات کہ کنٹاء فیصلہ کرت کہ نوں و ہداہتگ کہ آگوں لامن ء و تی
 حاموشی ء بہ پڑوشیت۔ نہ اوشتات ء نے چک ءے جت، آئی ء گپ کرت۔ ”منی کسانیں براس، قصہ
 یے جن انت، ہما شہر ء کہ اے پیر مرد روگ لوگ ء ات، آجا گہہ ء نام یک مسافریں مانڈ
 ینکے یے ء لوکے دیستگ ء ایر کرتگ ات۔ آڑات ء لوک آئی ء کدی و تی زند ء نہ دیستگ ات ء آئی ء
 آراہے نام دات ”ٹمبو کوٹو، بہ زراں نوکیں لوک۔“ و ہدے چہ پشت ء ہچ جواب نہ اہت، کنٹاء و تی
 چک چرینت۔ لامن سک دور پشت ء پشت کپتگ ات، و تی سر ء بڈ ء سر ء جُک اتگ ات کہ بن ء
 کپتگ ات ء ہچ بوتگ ات۔ پدا ڈک ءے دیگ ء ات۔ کنٹا پدی بوت، سر پد بوت کہ لامن ء سر ء بڈ
 مہر داشگ پمیشک ء آئی بڈ ء ڈک ء گک شل بوتگ انت ء بے ترک ء توار ء چہ سر ء ایر ءے کرتگ،
 حاموشی ء دود ءے نہ پڑوشگ۔ کنٹاء راتوار ءے نہ کرتگ کہ ہوشتیت۔ کنٹا آئی ء سر ء بڈ ء پدا ڈک
 دیگ ء ات کہ چم ءے پمانی پاداں کپت انت کہ خون دیگ ء ات انت۔ اے پیم بوتگ ء امیت
 ات، آئی ء اے بابت ء ہچ نہ گوشت۔ و ہدے لامن پدا بڈ ء رچست کنگ ء سر ء کنگ ء ات آئی ء
 چمانی ارس ترپگ ء ات انت ء آراہ گپت انت۔ کنٹا و تی جند ء میار یک کنگ ء ات کہ باسدانت آئی ء
 و تی حیاں چہ لامن ء ٹکلینت انت، بوت کنت آراسک دور پشت ء یلہ ءے بہ دات انت۔

آدور نہ شتگ ات انت کہ لامن ء نگ گٹیں امارگ ءے جت۔ حیاں ء ات کہ کنٹکے ء سر ء پاد
 ءے ایر کرتگ، کنٹاء چک چرینت۔ آئی ء و تی براس دیست برزادی ء درچک ء بندے ء سر ء تجکیں
 پلنگے ء راچارگ ء ات کہ دمانے ء رند آہاناں چہ آئی ء چیر ء گوڑگی ات۔ پلنگ ہس ہس ء لگ
 ات، بہیا بہیا ء درچک ء ایر لگشت ء چہ چماں گار بوت۔

پد درہتگ ات، کنٹا پداراہ گپت، سوگہہ، و تی جند ء سر ء زہرات ء بے تمہیل ات۔ آئی ء و تی
 پرچا اے پلنگ نہ دیستگ ات؟ عجیبیں گپ ایش ات کہ آئی ء و تی چیر داتگ ات کہ گندگ مہ
 بیت۔ سپما ہانی ورگ ء آہانی سر ء دور ءے نہ جنگ ات، پرچا کہ بلاہیں پشی ذاتیں پلنگ داں سک
 گژنگ مہ بیت، روج ء رژنائی ء ساہداراں شکار نہ کنت ء نہ وارت ءے۔ ء انسان سک کم گپیت، داں
 گٹ، سُجک کنگ ء ٹپی مہ بیت۔

پدا کنٹاء چمانی دیم ء آئی ء شبانکی ء زمانگ ء پلنگ ء پُسیں بڑ ء لاپ چاک دیگ ء عکس شہم
 ات۔ آئی ء کساس کنٹنگو ء پاد تراپ ہش کت، ”یک شکاری یے ء حس الم ء آگاہ بہ بنت۔ آلم ء ہما

چیزاں ہش کت بہ کنت کہ آدگرے ہش کت اش نہ کن انت، آرا الم ء ہما بوہ بہ گیپت کہ آدگرانان نہ گیپت۔ آئی ء چم الم ء تہاری ء بہ گند انت۔“ بلئے و ہدے آگوں وتی چرت ء گڑتیاں روان ات، اے لامن ات کہ آئی ء چم بہ پلنگ ء کپت انت۔ آئی ء گیشتریں بدیں جنجال چہ ہے عادت ء سوب ء آئی سمر ء اہتگ ات انت، آرا الم ء وتی اے عادت برگی انت، آئی ء حیاں کرت۔ کنٹار وگ ء تہا جہل بوت، کسانیں سنگ ء چت ء، سے گشتاں نک ء جت ء پشتی ء دُور کشک ء سمر ء مان ء بُرات۔ سنگ ء بد سختی ء ارواہ گوں وت ہوار برت انت۔

آ آس گواریں روچ ء سمر ء گردان ء روان ات انت، سبزیں جگل مدان مدان ء کوپڑا ء ملکیں ڈگار ء تچوکیں جو ء مٹ بوٹگ ء ات، کشک آہاناں گرم ء پلکیں بازارے ء برگ ء ات انت۔ چٹ چوش جیوفرے ء ڈول ء... اولی کافو ء گونڈ وٹولی ٹولی ء آہانی چپ ء چاگرد ء تچگ ء کوار ء ات انت، مدین باؤباب ء ساہگ ء نشتگ ات انت ء جنیادم چاہ ء سمر ء پلینڈی ء ات انت۔ کنٹا حیران ات کہ پرچا اے مردماں وتی بُزگوں کچک ء مرغاں ہوار بازاراں یلہ داٹگ انت ء چوش جیوفرے نیگ ء چارینگ ء نہ برتگ انت یاواڑاں بندہ انت۔ آوتی دل ء جزم ات اے الم ء عجب ء دگہ زیل ء مردم بنت۔

آچہ ہشکاوگ ء پلکیں زمین ء گوست انت کہ عجب زیل ء باؤباب ء ترک اتگیں نیوگ ء پُرات۔ و ہدے نماز ء و ہد بوت، آہاں کمیں بُہت، سبکیں ورگ اش وارت۔ کنٹا ء لامن ء سمر ء بڈ ء آئی ء یاد چارات انت، نون سک ء خون دیگ ء نہ ات انت۔ سرماں چلکیں کشک چوش تامر ء پیچ روان ات انت۔ داں گڈسرا پیریں باؤباب ء بلا میں بنڈے ء سربوت انت کہ سے ایں بچکاں آرا آئی ء بابت ء گوشتگ ات۔ چہ حشک بوٹگ ء مرگ ء ساری الم صداں ہوو پیر بوٹگ، آئی ء حیاں کرت۔ چہ ورنابیں مردکاراں یکے ء آرا ہرچی گوشتگ ات آئی ء لامن ء راگوشت انت گوں، ”یک گرنیٹے اد ء کل انت“۔ پداچہ وتی زانت ء دگہ لہتیں گپ ء ہواردات ء گوشت ء کہ گرنیٹ چوش آدگہ مردمانی ء کل کنگ نہ بنت، گرنیٹ کوہنیں باؤباب ء بنڈانی توک ء مان کنگ بنت۔ پرچا کہ درچک ء گرنیٹ ء پُریں سمر ء راجد پتر بزاں دو میناں و ہد ء پاس نیست۔ ”نون زینک انت“۔ کنٹا ء گوشت۔ آئی ء وتی دل ء گوشت دریکتیں آرا ہاڈ ہل گون بوتیں کہ آرا بندگی ات۔ گڑا آئی ء وتی سنگت حال دات کرت انت۔ روچ ء بڈگ ء گوں، مٹ ء کنڈ ء سربوت انت۔ سے ایں ورنابیں مردکار ہمود ء ات انت۔

”ماسدک ایتیں تو الم ء کائے“ آہاں برزیریں تو اراءؑ گوشت ء پھائی گندگ ء گل ات انت۔ آہاں انچولامن ء نیمگ ء حیال گورنہ کرت تو گوشت زاناں آہانی جندء دومی کافو ء براس انت۔ زوت زوت گپ جنگ ء نیام ء سئے ایں ورنابیں مردکاراں وتی نز آورتگیں کسان کسانیں سہر دانگ پیش داشت انت۔ گوں دومی سہب ء اولی برمش ء، کنٹا ء لامن اول کار ء گوں ات انت۔ مچیلکان ایں مٹ ء ڈک اش گڑ ات ء آپ ء پریں بلاہیں تالانی تہا دوراش دات انت۔ تالانی چلر ینگ ء رند، مدان مدان ء حاکی ایں آپ اش پالات انت، پداپہ لکنک دزموش اش کرت ء چارات بلکن ء سہر ء دانگے تال ء بن ء بڈ اتگ۔ برے برے زوت زوت ء دان ء کچیں یا کمیں مستریں سہر دانگ اش دست ء کپت۔

آ گوں وتی کار ء انچوزگٹ ات انت کہ گپ ء جنگ ء وھد اش نہ رست۔ سہر ء شوہاز ء لامن ء وتی جان ء درد ء دور شموشت انت۔ ہمک گران قیمتی سہر دانگ جنگلی مور ء حالی کرتگیں بانزلی ء پٹ ء تہا ماں کنگ بوٹگ ء ات۔ یہ کسانیں پٹی ء دپ اش بند کرتگ ات انت۔

کنٹا ء لامن ء سئے پٹ پر کرتگ ات ء سئے ایں مردکاراں گوشت آہاں اول گپڑے نز آورتگ۔ نوں، آہاں گوشت، آشک ء گرانٹ کمیں دور تر، ملک ء جھلانکی ء، پیل دنتان ء شوہازگ ء روا انت۔ آہاں گوشت آ گوٹگ بوٹگ انت کہ کجا پیریں پیل کسانیں در چکانی ہنگوج کنگ ء چرگ ء وھد ء وتی دنتاناں پر وش انت۔ آہاں اے اول ہش کنگ کہ اگاں کسے پیلانی چیریں قبرستان ء در بہ گیجیت، گڑا دنتانانی حزانگ ء دست ء کپیت۔ ”کنٹا آہانی ہمراہ داری ء کنت؟ آرا سک سکین رست، آئی ء توار چہ سہر ء شوہازگ ء صلاح ء توار ء گیش پرتا ہیرات، بلئے آئی ء شت کرت نہ کرت... گوں لامن ء ناں، آئی ء ملور ملور ء، آہانی صلاح جنگ ء منت گپت، ء گوشت ء آرا گوں وتی براس ء گس ء واتر بوٹگی انت۔ گڑا آپہ رخصت ء دست ء دروت بوت انت، بلئے کنٹا ء آہاناں پیسر ء صلاح جت کہ وتی لوگ ء، بُراء، واتر بوٹگ ء وھد ء جیوفرے ء بہ جل انت ء آئی ء مہمان بہ بنت۔

لوگ ء واتر بوٹگ ء سفر کنٹا ء نز ء کسترات۔ لامن ء پاداں گیش خون دات، بلئے وھدے کنٹا ء سہر ء کیلیں پٹ آراپہ زورگ ء دات انت آئی ء گام زوت تر کپگ ء ات انت۔ ”تئی ماس ایشانی پر کنگ ء سک گل بیت۔“

لامن ء گل ء وشی چہ آئی جند ء گل ء وشی ء مستر نہ ات کہ وتی براس ء سفر ء برتگ ات۔ چوش کہ یک برے آئی ء پس ء آرا برتگ ات گوں۔

یک روچے کنیت لامن سواڈو ۽ رابارت گوں ۽ سواڈو مادی ۽ را۔ آجیوفرے ۽ مسافرانی دریچے ۽ زینک ۽ رگی ات انت کہ کنٹا ۽ پدالامن ۽ سرے ۽ بڈے کپگ ۽ تو ارہش کت۔ کنٹا ۽ زہر ۽ دیم چرینت۔ بلتے ۽ ودے وتی براس ۽ بزگیں دز بندی گوئگیں تب ۽ دیست۔ ”پرواہ نیست، دمانے ۽ رند چست ۽ کن۔“ آئی ۽ ترندی ۽ گوشت۔ بے دانکے ۽ گوشتگ ۽، آئی ۽ وتی جان ۽ درد ۽ پادانی خون بے حال کرت انت۔ لامن چار دست ۽ پادچہ کنٹا ۽ گوست ۽ دیم بازار ۽ روگ ۽ ات، آئی ۽ بارگیں پادزراب ات انت۔ ساری ۽ پوزور آئی ۽ باراش زرتگ ۽ سگ اتگ ات۔

کنٹا ۽ بازار ۽ دروازگ ۽ پترگ ۽ وده ۽ جنیادم بنٹا ۽ راپر رہتگ ات انت ۽ آشیش سہر ۽ پٹاں وتی ملگوراں مان جنگ ۽ ات، چہ لکھی ۽ گل ۽ سر بارات۔ دمانے ۽ رند، بنٹا ۽ کنٹا ۽ دپ ۽ دیم یکے دومی ۽ راماس ۽ چکی مہر ۽ محبت ۽ چارگ ۽ ات انت ۽ آچہ سفر ۽ آوکیں وتی بچ ۽ وش اہت کنگ ۽ ات۔ جنیادمانی ترہوکیں زباناں زوت سہیں جیوفرے سہی کرت کہ دوئیں مستریں کنٹے بچکاں گوں وت چے لوگ ۽ آورتگ۔

”بنٹا ۽ سرے ڈگی یے بستگ۔“ یک پیریں بلکے ۽ دپ ۽ پُرے گوشت۔ پُجان ۽ ہمینکس سہرمان کہ ڈگی یے بہا زورگ بیت۔ آدگہ جنیادماناں اے گپ دیم ۽ سہیں بازار ۽ شنگ کرت۔ ”شما سوب مند بوتگ ات“ وده ۽ کنٹا ۽ مرو ۽ گور ۽ شت آئی ۽ گوشت۔ بلتے مارشتاں کہ بے لہزے ۽ گوشتگ ۽ یکے دومی ۽ راشریداراش کرت چہ بنٹا ۽ ودی کتگیں مارشتاں گیشتر ات انت۔

آوکیں روچاں، بازار ۽ کماش وده ۽ گوں کنٹا ۽ دُچار کپت انت گو مائی جبر ۽ حال اش کت ۽ گوں دگہ زیل ۽ چکندے ۽ گوں چکند ات اش کہ آئی ۽ اندر ۽ تہنا آہاں پہ عزت جواب دات۔ بہ گندے سواڈو ۽ دومی کافو ۽ گونڈیں سنگتاں اوں کنٹا ۽ راچوش مسترینانی پیم ۽ ”سلام“، گوشتگ ۽ ات انت۔ پداستانی دل اش داں ہما وده ۽ وتی سینگانی سرے ۽ بست ۽ اوشتاں انت داں کنٹا ۽ گوست ۽ بہ شت انت۔

یک رندے بنٹا ۽ گپ کنٹا ۽ گوشاں کپتگ ات انت، گوشتگ ۽ ات۔ ”منی میچینگ ایں دوئیں مردین آدم“ آچہ پھر ۽ سر بار بوت کہ گد سرے آئی ۽ ماس ۽ من ات کہ امر دے۔ نوں پہ کنٹا ۽ شرآت کہ نہ ایوک ۽ بنٹا آراورگ وارینگ ۽ ات، بلکیں آئی ۽ سرے اوں پنگ ۽ ات، کہ یک زمانگے بدے برتگ ات۔ نوں پہ کنٹا ۽ دگہ جخالے نیست ات ۽ وده وده ۽ سرے آئی ۽ کڈک ۽ شت، بنٹا ۽ چکند اوں لنٹانی سرے ات ۽ کنور آڈدیگ ۽ وده ۽ دل ۽ توک ۽ سوت جنگ ۽ ات۔

اگاں دزگٹ مہ بوت انت گڑا آراصلاح ئے جت کہ پھائی چے بہ کنت، اگاں آرا کار بوت
 انت گڑا الم ء گوشت ئے ء کٹنا اوں وتی وس ء زوت زوت ہما کار کرت انت۔ آئی ء اگاں لامن ء
 سواڈو بہ چار اتین اتاں، اگاں سک ء کوکار ء جگالیب ء بوتین ات انت گڑا ہما دمان ء بے ترک ء توار
 ء حاموش بوت انت۔ کٹنا ء رامادی ء برز ء چگل دیگ ء گرگ باز دوست ات ء مادی ء راچہ آئی ء
 سک تروش بوت۔

لامن ء چہ اللہ ء رنداگاں کسے دوست ات آئی ء تو انگریں مردینیں... براس، کٹنا ات۔ آ کٹنا ء
 ہفتیں بزانی حیا لداری ء ات۔ ء آپہ الکاپی ء گیشتر بوہان ات انت... تو گوشت زاناں سہر ء بزات
 انت۔ آئی ء ڈگار ء کشت ء کشار ء حاک کوشگ ء اوں پہ گل کٹنا ء دز کمکی کرت۔

اگاں بٹنا ء راوتی کڈک رپت ء روپ کنگی بوت انت گڑا کٹنا ء سے ایں چک چہ آئی ء دست ء پیچ
 گپت انت ء آئی ء گوں بچکندگیں لٹھاں وتی کڈک ء دپ ء اوشتاں ء آہاناں چار ات کہ مادی کٹنا ء
 کوپگ ء ات، لامن ء سرچو کروس ء مک ات ء پشت روگ ء ات ء سواڈو وگوں بد آگ ء کینگی
 مارشتے ء مسبل ء لچ اتگ ات۔

کٹنا ء حیا ل کرت، انچوسک ء وش ات کہ آئی جند ء دل کشگ ء ات کہ یک روچے الم ء
 آئی ء جند ء را انچیں کہولے بیت۔ بلتے چہ و ہد ء ساری ناں، آئی ء وت ء راتسلادات، تنیکہ آروس ء
 و ہد ء و رانت۔

نوکیں مردیناں ہر وہدء ہر چیزء کنگ ء موکل ات۔ بلئے شرط ایش ات آہانی ذمہ واریانی دیمء
اڑاندہ بنت۔ کئٹا آئی ء کافو ء معتبرانی دیوان ء دوزتریں کئٹے ء نشت کرت کرت کہ ہمک نوک ء
یک رندے پیریں باؤباب ء ساہگ ء برجم دارگ بوت۔ درچک ء چیرء رج انگلیں پوستانی سرء
سرماں چک نشت انت۔ معتبرانی سشش باسک چودرچک ء جندء پیرودی کنگ ء ات انت، کئٹا ء
حیال ء چہ درچک ء جندء بندء تراشگ ء ساچگ بوتگ ات انت۔ ابید چہ اے گپ ء کہ چہ وتی گورء
اسپتیں پوشاک ء گردین کلابانی نسبت ء چوش چشم ء سیاہ ات انت۔ آہانی دیم پ دیم ء ہما مردم نشتگ ات
انت کہ جخالانی آماج ات انت یاداوا یے ء گپنگ ات انت کہ گیش ء گیوار کنگی ات انت۔ دز بندی
کنوکانی پشت ء، پے رد، وتی عمرء حساب ء، اومروء پیمیں کستریں معتبر ء آہانی پشت ء کئٹا ء کافو ء نوک
مردین نشتگ ات انت ء آہانی پشت ء بازار ء جنیادم ات انت۔ اگاں آہانی جند ء سیاد ء وارثے
جخالے ء مہ کپت انت جنیادماں سک کم معتبرانی دیوان ء بہر زرت۔ سک دیریں وہدے ء رند،
جنیادماں وت ء رسینت ء ساڑی بوت انت، اگاں آہاناں پے پلینڈی ء شریریں گپے دست کپگ ء امیت
بہ بوت انت۔

اگاں انتظامی اڑ ء جخالانی سرء گپ ء تران بوت انت گڑا یک جنیاد مے ء بہر نہ زرت ء حاصل
اگاں دیوان گوں دگہ بازارے ء سیادی دارگ ء بابت ء برجم دارگ بوت انت۔ مردمانی گوش
دارگ ء روج ء، مردم مزینیں کساے ء اہت انت ء کوکار ء جگا بوت... بلئے پداہادمان ء بے ترک ء
توار بوت انت اگاں چہ معتبراں مسترین ء وتی لٹ چست کرت انت۔ آئی ء لٹ ء رارنگ رنگ ء
مہرگ کما تگ ات، پے لٹ ء ڈہل اش جت ء ہما مردم ء نام اش گپت ء توار اش کرت کہ آہاں گوش دارگی
ات۔ اے کاراوں عمرء حساب ء کنگ بوت، پیرتریناں پیسرء گوش داشت اش۔ تری ہر کس بوت
انت اوشتات، وتی جخالے بیان کرت ء سمہیں مسترین معتبراں وتی سر جہل کرت، داں ہما وہدء گوش
اش داشت داں بس ءے کرت ء بن ء بہ نشت انت۔ چہ معتبراں کجام ہم معتبرے ء یکے ء آرا جیڑہ ء
حساب ء جست ء پرس کرت کرت۔

اگاں جیڑہ اڑ ء کڑے ات، گڑا پدادومی داوادار ء وتی گپ جت انت ء چہ آئی ء اوں گپڑے ء
جست ء پرس کرت، چد ء رند معتبراں وتی دیم چرینت گوں مردماں کرت ء گوش ماں گوش بوت انت ء

جیڑہ ۽ سمر ۽ وت ماں وت ۽ جبر ۽ حال اش کرت۔ باز براں دیوان دراج کش بوت انت۔ برے برے
یکے ۽ یا گیشتر ۽ چک چرینت ۽ دگہ جست ۽ پد کرت۔ گڈسرا آباں پداوتی دیم گوں دیم ۽ مردماں
کرت، گڑا یکے ۽ مردم یا مردماناں اشارہ کرت انت۔ کہ یک رندے پدا بہ اوشت انت، پدا مستریں
معتبر ۽ آہانی کرتگیں فیصلہ ۽ گپاناں جت، چد ۽ رند گپ جنیں ڈہل ۽ دو می نام تو ار کرت۔

بلکن ۽ کنٹا ۽ پیمیں نوک مرد ۽، چاے جیڑہانی گیشتر بینانی گوش دارگ مدامی کارے ات۔ مردم
گوں نوک پیداک بوتگیں نکال پوتی مرداں مستریں زمین ۽ ذربندی ۽ ات انت ۽ یہ جناں زیادہیں
برنجی ۽ ذربندی ۽ ات انت... اے پیمیں ذربندیانی سر ۽ ہادمان ۽ فیصلہ کنگ بوت۔ چوش کہ پیسر ۽
سورنہ کرتگیں ورنہاں اولی گشتاں کشت ۽ کشار کنگ ۽ ڈگار ۽ ذربندی کرتگ ات۔ مردینی ہیل کاری ۽
وہد ۽ کنٹنگو ۽ آہاناں گوشگ ات داں آہانی دست رسیت معتبرانی دیوان ۽ یک دیوانے ہم یلہ مہ
دینت، آہانی فیصلہ آنی گوش دارگ ۽ چارگ، انچوش کہ آہانی جند ۽ ہور گیشتر بہ وان بنت، ہے ڈول ۽
آہانی علم ۽ زانت ودان کنت۔ اولی دیوان ۽ بہر زورگ ۽ ات، کنٹاوتی دیبی ۽ نشنگیں او مرو ۽ راجارگ ۽
ات، جیڑگ ۽ ات باریں چینکس صد فیصلہ ۽ یا تلگیر آئی ۽ پس ۽ سرگ ۽ رامان، بلے کہ تنیکہ چہ مستریں
معتبراں شمارنہ انت۔

وتی اولی دیوان ۽، کنٹا ۽ زمینے ۽ سمر ۽ واہندی ۽ جیڑہ دیست۔ دو مردم، دو نیں یک در چکے ۽ نیوگانی
سمر ۽ مڑاتگ ات انت۔ یکے ۽ کشتگ ات ۽ دو می ۽ راہم ہے زمین ۽ سمر ۽ کشت ۽ کشار ۽ حق ات۔ ۽
اولی مردم ۽ خاندان اوں کستر بوتگ ات۔ معتبرانی دیوان ۽ نیوگ اولی مردم ۽ رادات انت۔ گوشگ ۽
ات انت ”اگاں آئی ۽ درچک مہ کشت انت، گڑا نیوگ ہم نہ بوت۔“

آوکیں دیواناں، کنٹا ۽ مردماناں دیست کہ بدل زرنگیں تالک ۽ زرانانی پزشت ۽ پزوش ۽ جیڑہ
اش آورت ۽ پیش اش کرت۔ گوات گپتگیں بدل دیوک ۽ وتی جیڑہ گوشت کہ آئی ۽ چیرگران قیمتی ۽
نوکینے بوتگ۔ اگاں وام ۽ بدل زور ۽ راشاہد ۽ گواہ مہ بوت انت، گڑا حکم دیگ بوت کہ نوکینے ۽ نہاد ۽ بہ د
نت یا بدل ۽ ۽ بہ یاریت ۽ بہ دنت۔

کنٹا ۽ مردماناں دیست کہ یکے دو می ۽ را بہتنام جنگ ۽ ات انت کہ آہاناں سحر اش کرتگ ۽ آہانی
بخت ۽ قسمت اش بستگ۔ یک مردے ۽ سوگند وارت کہ دگہ مردے ۽ آرا کروس ۽ ہارے جنگ ۽
آسک بیمار بوتگ۔ یک نشارے گوشگ ۽ ات آئی ۽ سو ۽ بورین (Bourein) درچک ۽ شاہڑ آئی ۽

چلے کل کرتگ ء چیر داتگ انت، آہرچی گرا دیت، گہہ انت۔ یک جنوزامے ء بہتام جت کہ یک پیریں مردے ء کہ گوں بدیں نیت ء آئی ء نیمگ ء آہگ ء کوشت کرتگ ء آئی ء آراتی نیمگ ء آہگ ء دست جنگ ء نہ ایشنگ ات، آئی ء اسپیدگ ء پوست ہورت کرتگ ء آئی ء کشک ء سرء شانک داتگ ء چہ ایشی ء سوب ء بازیں اڑ ء جخالانی آماج انت۔ اگاں سحر ء جادو ء سکلیں بروردے دیم ء بیاہت انت گڑا دیوان ء ہامان ء سحر ء پڑوشگ ء دگہ سحر پڑوشیں تو جیلے ء حکم دات ء ڈہل ء سرء سفری جاتوے چہ سحر کنوک ء حرج ء درج ء سرء لوٹا نینت اش۔

کنٹاء ء امدار دیست انت، حکم دیگ بوت انت کہ وتی واماں بہ دی انت۔ وتی چیزے بہا بہ کن انت ء واماں بہ دی انت، اگاں بہا کنگی چیز اش نیست گڑا و امدار ء غلام بہ بنت ء آئی ء غلامی ء بہ کن انت ء وامانی جا گہہ ء پھائی کار بہ کن انت۔ آئی ء غلاماناں وتی وازدار ء ظلم ء زوراکی ء بہتام جنگ ء دیست یا وازدار آہاں شریں ورگ ء وپت ء واب ء جوانیں جا گہہ دیگ ء نہ ات انت یا آچہ کشت ء کشار ء چہ نیم ء گیش برگ ء انت۔ ء وازداراں غلامانی جان دزی ء ڈہل ء کشارانی چیر دیگ ء یا پہ زانت اوزارانی پڑوشگ ء بہتام جت۔ معتبرانی دیوان ء بہتاماں ہوار بازیں مردمانی زند ء کرد ہوتی ء چار ات انت۔ پرچا کہ اے کسانیں گپے نہ ات کہ غلامے ء کار ء کرد چہ وتی وازدارانی کار پداں گہتر نہ ات انت۔

بلے باز براں وازدار ء غلامانی نیام ء کٹ ء ٹانگ نیست ات۔ کنٹاء دیست کہ یکجاہت انت ء غلام ء وتی وازدار ء خاندان ء سور کنگ ء موکل لوٹ ات۔ ہما بچک ء جنک کہ پہ سور ء دل اش مان ات، اول سرء آہاں چہ معتبرانی دیوان ء موکل گرگ کپت۔ سور ء سانگ ء فیصلہ معتبرانی دیوان ء کرت ء سک زینکیں سیاد ء وارث مہ کن کنگ بوت انت۔ ہما کہ مہ کن کنگ نہ بوت انت پھابانی واسطہ یک ”نو کے“ ء مدت ات ء اے دوران ء بازار ء مردم چیر وکانی چہ معتبراں یکے نیگ ء شت انت ء آئی ء دیم ء آہانی شریں ء سلیں عادت اش پدر کرت انت کہ آچہ کسانی ء شریں کسی ہیل کاری دیگ بوتگ انت؟ آہاں کدی وتی خاندان ء مردماں ہوار دگہ کسے ء پلے دور داتگ؟ کدی سلیں ء سبکیں کار کتگ، بہزاں کسے رد داتگ، دروگ بستگ ء راستیں گپ چیر داتگ؟ بچک ء بزانی سرء بزرگ نہ کنت ء جنت اش؟ اگاں اے نزوری پدر بوتیں ات انت گڑا سور ء دز بندی نہ منگ بوت، پرچا کہ اے گماں کنگ بوت کہ اے دونیں مرد ء جن وتی بدیں ء سلیں اہپالاں وتی پشت پداں دی

انت۔ کنٹاسر پدات، چہ ہماروچ ء کہ معتبرانی دیوان ء بہرزورگ ء ات، دز بندی کنوکاں گیشتریناں
کٹ اتگ ات۔ پرچا کہ ہر دوئیں نیمگ ء ماس ء پس وت گون ات انت ء جستانی پیواش وت
زانٹ انت ء موکل دیگ ء پیسر دلجم ات انت۔

چہ اے دیوانانی بہرزورگ ء کنٹا ء راے سرپدی رست کہ بازیں چیزاں مردم وتی ماس ء پسال
گوشت نہ کن انت بلتے معتبرانی دیم ء ہیچ چیز ء چیر نہ دی انت۔ کنٹا ء یک آرو سے ء دز بندی
صافیں لبزاں نہ منگ ء دیست۔ یک مردے ء شاہدی دات کہ آئی ء دیستگ کہ کسان سالیں شبا نگے ء
یک باچکہ یے دز اتگ، پمائی خیال ء آرا کس گندگ ء نہ ات ء کس ء نہ دیستگ ات۔ آودہ ء پمیشکا
دیوان حال دیگ نہ بوتگ ات کہ آئی ء عمر کسان ات ء اگاں حال بہ دات انت گڑا قانون ء آئی ء
راستیں دست ء گڈگ ء حکم دات۔ و ہدے بچک ء راستیں گپ جت کنٹا وتی جاگہ ء ہبکہ نشت، بچک
ء چمانی ارس یلہ ات انت، وتی ردی یے من ات، وتی ترس ء پریں ماس ء پس ء چہ ہما جنک ء کہ
سانگ ء لوٹ اتگ ات پہلی لونگ ء ات۔ جنک ء اول زار ء پریات ء بنا کرت۔ چد ء رندز وت
آچہ جیوفرے ء گار بوت، نہ آرا یکے ء دیست ء نئے کہ کسے آئی ء حال دات ء نئے کہ کسے آئی ء بابت ء
ہش کت۔

بازیں نوکانی دیوانان بہرزورگ ء رند، کنٹا ء نزع گیشتریں جیڑہ کہ معتبرانی دیوان ء دیم ء پیش
کنگ بوت انت سورداتگیں مردمانی ات انت ء حاصل ہما مردانی ات انت کہ دو سے یا چار جن اش
گپتگ ات۔ اے ڈولیں مردانی جستگیں بہتامانی تہا سیاہ کاری ء بہتام گیش ات انت۔ اگاں بہتام
جنوک ء بہتام راست بوت انت گڑا گوں سیاہ کار ء نہ بوتگیں بوت۔ اگاں سیاہ کار بوتگیں جن ء مردوار
بوت انت ء سیاہ کاری کنوکیں مردازگار بوت انت گڑا ہادمان ء معتبرانی دیوان ء فیصلہ دات کہ آئی ء
سچہیں ملک ء میراث جن ء مرد ء را دیگ بہ بیت۔ اگاں بدکار ء کڈ کے پشت بہ کپت انت بلتے انگت
شگرے گپت کہ ”من ء گنج انت“۔ اگاں دوایں وار ء نیزگار بہ بوتیں ات انت ء گیش انجوش بوتگ
ات، گڑا معتبرانی دیوان ء فیصلہ دات کہ سیاہ کاری ایں مرد پے آدگہ مرد ء غلامی بہ کنت ء پمائی ہمینکس
کار بہ کنت کہ ہر چینکس آئی ء جن ء کار مرز کرتگ۔ سیاہ کاریں مرد ء سزا ء باز براں کنٹا
پدرہینت۔ و ہدے معتبرانی دیوان ء مچی ء دیم ء آئی تڑاب کنگ ء روج ء و ہدایر کنگ بوت۔ نوک سیاہ
کار بوتگیں جن ء مرد ء را آئی ء بڑہنگیں پشت ء راسی ء ٹہرہ تڑاب کنگی ات۔ مسلمانی کو ہنیں قانون ء رد ء

”چل ۽ یکے کم“۔

وہدے کنٺاء ٲی ایں جن ۽ مردانی معتبرانی دیوان ۽ دیم دائیں عرضی ہش کت انت، آئی ۽ سورۂ
واہشت جہل کپت ۽ ایرماد بوت۔ مرداں زنگ جت کہ آہانی جن آہانی گپاں نہ زورانت ۽ آہاں عزت
نکن انت، جان دز ۽ پوچڑ انت۔ وہدے آہانی شپ بیت نہ وسپ انت گوں، گوں اشاں زندگوازینگ
گران انت۔ اگاں جنے ۽ وتی بے گناہی گوں شاہد ۽ دلیلاں پیش مہ کرت انت گڑا معتبرانی دیوان ۽
مرد ۽ گوشت پلاں روچ ۽، شاہدانی دیم ۽، وتی جن ۽ ملکیت ۽ سے چیز چہ کڈک ۽ ڈن ایر بہ کنت ۽ سے
گشتاں بہ گوشتیت ”من تی سہن داتگ انت“۔

یک جنے ۽ بہتام ۽، شک ۽ باکے نیست ات کہ سہمیں بازار ۽ جنیادم ڈن ۽ بیادرتین انت اگاں
آساری ۽ سہی بہ بوتین ات انت۔ اے مرد، مردے نہ انت... اے گوشتگ ۽ مول ۽ مرادایش ات کہ
اے مردگومانی وپت ۽ واب کرت نہ کنت۔ گڑا معتبراں سے مردم داشت، یکے چہ جن ۽ خاندان
۽، یکے چہ مرد ۽ خاندان ۽، ۽ یکے چہ معتبرانی جند ۽۔ یک شپ ۽ وہد ۽ پاسے ایراش کرت کہ چم ۽ وت مرد ۽
جن ۽ وپت ۽ واب ۽ بہ چار انت۔ اگاں چہ آہاں دو ۽ بہ گوشت انت کہ جن ۽ راست انت گڑا جن ۽ سہن
کپت انت ۽ آئی ۽ خاندان ۽ لب ۽ بززرت کرت انت۔ اگاں دو ۽ شاہدی بہ دات انت کہ مرد ۽ کار
شرانت گڑا مرد ۽ نہ ایوک ۽ دو بر بززرت کرت انت بلکیں جن اول لٹ ۽ چوپ ۽ کرت، کجام وہد ۽
دل ۽ بہ کش ات انت جن ۽ سہن ۽ دات کرت انت۔

چہ بازیں ہورے ۽، چہ ہماروچ ۽ کہ کنٺاء آئی ۽ کافو چہ مردینی ہیل کاری ۽ واتر بوتگ ات، دیوان
۽ یک چوشیں جیڑہ یے ۽ سمر ۽ چار ۽ ٲاس ۽ فیصلہ نہ کرتگ ات کہ آہاناں چوش ہدوناک ۽ بے چاڑہ
کنت۔ آہانی جند ۽ کافو ۽ دو مستریں بچک ۽ دو جنوزامانی یکجا گہ کنگ ۽ جیوفر یے ۽ بازار ۽ ٹک سک ۽
بلوتے بوتگ ات۔ ہماروچ ۽ کہ اے جیڑہ دیوان ۽ دیم ۽ آرگ بوت، بازار ۽ کساس سہمیں مردم
مہلہ اہت انت دانکہ پہ ننگ ۽ شریں جاگہے بہ گرانت۔ چوش مدامی ۽ اول پیریں ۽ مستریں عمر ۽
مردمانی جیڑہ گیش ۽ گیوار کنگ بوت انت، پدا ڈیمبوڈ مباء کا ڈی ٹمباء عرض پیش کنگ بوت کہ سالے
پیسر سہن اش دیگ بوتگ ات انت ۽ نوں گوں دپ پریں بچکند ۽ پدادیوان ۽ دیم ۽ اوشتاگ ات
انت۔ دست ماں دست اوشتاگ ات انت ۽ دو برسور کنگ ۽ موکل لوٹگ ات انت۔ ہما وہد ۽ چہ
آہانی دپ ۽ ہندگ ۽ آہانی لنٺانی بچکندگ گار بوت انت وہدے مستریں معتبر ۽ آہاناں ہکل دات ۽

گوشت ”شماوت سہن گرگ ۽ سمر ۽ زور داتگ ات، نون شہادو برسور کرت نہ کن ات، داں ہماو ہد ۽ داں شہادگہ مرد ۽ دگہ جن مہ گرات۔“

گپ جنیں ڈہل ۽ جار ۽ پشت ۽ نندو کیس مردمانی دم بند کرت۔ وہدے آئی ۽ آدگرانی نام گپت ”ٹوڈا ٹمبا ۽ کالیو کونٹھ، بیڈنگ ۽ سیفو کیلا!“ دو چہ کنٹا ۽ کافو ۽ بچکاں ۽ دو جنوزام پاداہت ۽ اوشتات۔ برز بالادیں جنوزام، فانٹا بیڈنگ در بینانی زبان ۽ ات۔ چہ لہزانی در کنگ ۽ زانگ بوت کہ گپ ۽ پہ دل یات کرتگ ات انت بلتے انگت چہ ترس ۽ دز ہگ ۽ ات۔ ”ٹوڈا ٹمبا ۽ گون وتی سی ۽ دومی ہوراں ۽ من ۽ گون وتی سی ۽ سیسی ہوراں سک کم بازیں مردے ۽ گرگ ۽ موہ رسیت۔“ آئی ۽ گوشت ۽ آگول دیوان ۽ پہ وت ۽ ۽ پہ وتی دز گوار ٹوڈا ٹمبا ۽ گون ٹیریاء (Teriya) سنگتی ۽ یاردارگ ۽ موکل گرگ ۽ ات کہ دیوان آہاں اجازت بہ دنت کہ آپہ سیفو کیلا ۽ کالیو کونٹھ ۽ کنور بہ کن انت ۽ شپاں گوماہاں وپت ۽ واب بہ کن انت۔

معتبراں چہ آچاریناں لہتیں جست کرت، جنوزاماں گون پہ بھیسہ پسودات انت ۽ کنٹا ۽ سنگتاں پہ لہرزگوتی ۽، پدا معتبراں وتی دیم ترینت، وت ماں وت بلوت ۽ بوت انت۔ نندو کیس مردم انچو بے ترک ۽ توار ات انت کہ حشکیں تاک ۽ کپگ ۽ توار ہش کنگ بوت۔ گڈسمر ۽ معتبراں وتی دیم گون مردماں کرت ۽ مسترین معتبر گوشگ ۽ ات۔ ”اللہ موکل بہ دنت!، شما جنوزاماں مردے پہ کار بندگ ۽ رسیت، ۽ شمانوک مرد بوٹگیناں! گران قیمتی این آزمودگ بیت وہدے کہ پدا شما سور کن ات۔“

مسترین معتبر ۽ وتی لٹ دوگشتاں گپ جنیں ڈہل ۽ راجت ۽ پشت ۽ نشنگیں ژمبوکیں جنیادماناں چم ۽ سک دات انت۔ وہدے کہ آحاموش بوت انت تہنا یک نامے توار جنگ بوت۔ ”جانکھ جالون“ پانزدہ ہور ات ۽، آخری ات کہ گوش دارگ بوت۔ وہدے آچہ ٹوباب ۽ دست ۽ جستگ ات ۽ بازار ۽ اتر بوتگ ات، سہمیں بازار ۽ مردماں چہ گل ۽ نانچ ۽ حیرات کرتگ ات۔ ۽ پدا لہتیں نوکاں رند آئی ماہ نوکی ظاہر بوت، سور ۽ نہ بوتگ ات، لاپ پُری آئی ۽ بنامی ۽ سوب بوت۔ پٹک ۽ تیارینے ات۔ بہ گندے پیرینے ۽ وتی چارمی جن گرمی ۽ بہ زرت انت ۽ کسترین جن ۽ حساب ۽ قبول کرت انت۔ چیزے وہدے رند چک ۽ مات بوت۔ عجب رنگیں زہگے ات، چوش رنج انگیں سل ۽ زرد چک ات، سمر ۽ پٹے اول عجب ات انت۔ چہ آروچ ۽ رند کجام وہدے جانکھ جالون ڈن ۽ در بیاہت انت مردماں وتی سر جہل کرت یادگہ نیمگے ۽ چارات۔ جانکھ جالون ۽ چم چہ ارساں کیل ات انت، آوشتات

۽ ڇو ديوان ۽ جست ۽ گپت - نوں آچے بہ کنت؟ معتبر اں پہ صلاح ۽ سرسوج ۽ ديم نہ چکرينت
 انت - مستر يں معتبر ۽ درائينت اے جيڙه سنگين ۽ دلگوش گور کنگي انت - آو کيں نوک ۽ ديوان ۽ فيصله
 ديگ بيت - گوں اے گپ ۽ آء آء گه پنچ ایں معتبر پاداهت ۽ شت انت -
 ديوان ۽ اے پيم ۽ آسمر بونگ ۽ نہ گيگ ات ۽ لجم نہ انت - بهر زور وکيں مردمانی پاد آهگ ۽
 رند، کنڌاداں دمانے انگت وتي جا گهہ ۽ نشنگ ات، مردم وت ماں وت ۽ گپ جناں ديم په وتي کڏکاں
 روگ ۽ ات انت -

داں بڻاء آئي ۽ شام ۽ آرگ ۽ وهد ۽ هم چرت ۽ پگر انگت آئي ۽ مجگ ۽ تهات انت - ورگ ۽ وهد ۽
 گوں وتي ماس ۽ يک لبزے نہ کش ات ۽ ۽ نئے کہ آئي ۽ ماس ۽ گو ماني گپ جت - دمانے رند
 آئي ۽ وتي نيزگ، وتي کمان زرت ۽ گوں وولو کچک ۽ په تگ وتي په ره داري ۽ جا گهہ ۽ شت - نشي
 هائي ۽ په ره داري ۽ شپ ات، انگت چرت ۽ ات - سبزيں ننک ۽ گوں عجب رنگيں موداني بابت ۽ حيال
 کنگ ۽ ات، ۽ چرت ۽ ات اگاں جانکھ کائون چه آهاں مه لک ات انت، گڙا ٿو باب ۽ په دل وارت -

ماہکانیں شپ ۽ ، کاجاہانی شاہگانیں ڈگارانیں سر۽ ، کنٹا جمکے ۽ سر۽ سرکیت ۽ محکمیں میتگانیں برز بستگیں کا پر ۽ سر۽ زانی بند بوت نشست کہ چہ زمین ۽ برز بستگ ات۔ وتی سلاہ ۽ پہناد ۽ ایر کرت انت۔۔۔ گوں تبر۽ ہوار کہ آئی ۽ ارادہ کرتگ ات باند۽ سہب ۽ سر۽ الم ۽ پے وتی ڈہل ۽ دارے ۽ گڈیت۔۔۔ وتی وولوکچک ۽ چارگ ۽ ات ، جہل ۽ ڈگار ۽ اے سر۽ آسر۽ تچک ۽ ات ۽ چیزاں بوہ چنگ ۽ ات۔ کنٹا ۽ اولی لہتیں نوک ۽ پانگی ۽ وہداں ، گپرے ہور ساری ، اگاں ڈگار ۽ سر۽ مشک ۽ کچیں کسانیں ساہدارے ۽ سر۽ پر بہ کرت انت گڑا پے وتی نیزگ ۽ سُپت ۽ ۽ برز ۽ چست کرت ۽۔۔۔ ہمک ساہگ پمانی نر۽ چوش شادو ۽ ودی کنگ ۽ ات ، ہمک شادو چوش پلنگ ۽ ، ہمک پلنگ چوش ٹوباب ۽ گنگ بوٹگ ۽ ات۔ بلتے نوں آئی چم ۽ گوش ہیل دار ات انت۔ نوں آئی ۽ زانت کرت کہ پلنگ ۽ مزار دگہ دگہ وڈ گزانت۔ بازیں وہدے ۽ رند آسر پد بوت کہ اے دزاجیں شپاں چوش پے سوگھی بہ گوازینیت۔ وہدے خیال ۽ تراگاں آئی ۽ دل وتی پخجاگاں گپت گڑاند ۽ نسیت ات کہ کجانت ۽ آرا پے کنگی انت۔ گڈسر۽ آئی ۽ وتی سر۽ یک کپے ۽ پانگی ۽ دومی پے چرت جنگ ۽ خیال کنگ ۽ ہیل دات۔

انشی ٹیر یاسنگتی ۽ خیالاں آراماں رُپتگ ات کہ معتبرانی دیوان ۽ آئی ۽ دو سنگتاناں رضا داتگ ات۔ چہ بازیں نوکے ۽ آہاں کنٹا ۽ وتی آدگہ سنگتاناں گوشگ ۽ ات انت کہ آوتی ۽ عرض ۽ معتبرانی دیوان ۽ دیما برانت۔ اے دمان ۽ ، آئی ۽ خیال کرت ، بوت کنت آگوں دوئیں جنوز اماں وتی بوئڈانی سر۽ وپتگ انت ۽ ٹیر یا ۽ کار ۽ کنگ ۽ انت۔ انگت ۽ کنٹا تچک نشست ۽ وتی دماغ ۽ تھا آہانی عکس ۽ کش ات کہ آچوں ودی کن انت۔

اے آئی ۽ کافو ۽ سنگتانی گپ ات انت۔ کنٹاوت جنیدا دمانی پچانی چیر ۽ چیزانی بابت ۽ کم سوگہہ ات۔ جبر بندی ۽ ، جنک ۽ پس جنک ۽ جنین زہگی ۽ ضمانت ۽ دنت دانکہ گیش ۽ چہ گیش لب ۽ مال بہ گپیت۔ آسر پد ات کہ ہر کدیں زہگ ۽ دراہ بوتین ات انت یا سورداتین ات انت۔ ہر کس ۽ زانت ۽ سوگہہ ات کہ چوں سور ۽ دومی روج ۽ سہب ۽ سر۽ سورداتگینانی دوئیں ماس کڈک ۽ رو انت ۽ خون ۽ میچڑیں اسپتیں پُچک ۽ باچکہ ۽ کن انت کہ سور ۽ شپ ۽ سالونک ۽ بانور آئی سر۽ وسپ انت۔ آہاں اے خون پے جنک ۽ جنین زہگی ۽ نشانی ۽ ایما مویگ ۽ برت ۽ پدا آئی ۽ پے ڈہل پماہانی سور ۽ اللہ ۽ رحمتانی دعا کرت۔ اگاں آپچک خونین مہ بوت انت ، کنٹا سر پدات مرد گوں دوئیں ماساں شاہدی ۽ زہر ۽ زہر چہ

کڈک ء دراہت ء کوکارے کرت ء گوشت ہے۔ ”من تئ سہن داتگ انت“ ء سے گشتاں گوشت
ہے دانکہ ہرکس ء بہ ہش کت انت۔

بلتے طیر یا ء راگوں اے پیمیں چیزاں کارنیست ات۔ تہنا نوکیں مردیناں گوں رضامندیں
جنوزاماں وپت ء واب کرت ء آہانی کن وروارت انت۔ کنٹاجینا ایم باکی ء ترانگ ء کپت کہ چہ آئی ء
وتی دل ء گپے چیر نہ دات انت، حاص گوشتگیں روچ ء دیوان ء مچ بوتگیں مردمانی نیام ء۔۔۔ کساس
پہ بے زانتی ء، آئی ء وتی نپس پرہت، آئی ء وتی نپس ء گیش لتارگ ء سرچست کرتگیں واہشت گٹ
گیر کرت، پمانی خیال ء ہماکار ء کنگ ء ات کہ جنوام چہ آئی لوٹگ ء ات ہے، بلکیں اے خیال کنگ ء
آراسرگنو کوکرت۔ آپہ حق ء دل وت ء گومانی بندگ نہ لوٹیت، آئی ء وت ء گوشت، بلتے نوں کہ آیک
مردے، آراہر پیمیں حق ہست، اگاں آئی ء دل ء کش ات، گڑا طیر یا ء سر ء خیال کنت، مستریں معتبراں
وت پیش داتنگ ات کہ پہ مردے ء شرم ء لچ ء گپے نہ انت۔

کنٹا ء خیال ء آراہما جنکائی تزانگ ء پرینت کہ آء لامن چہ سہر شو بازگ ء سفر ء واتر بوتگ ات
انت پیداک ات انت کہ آچہ بازارے ء کش ء گوست انت ء آہانی چم پماہاں کپت انت۔ پمانی حیا
ل ء وہ جنک ات انت براہداریں سیاہ رنگ ات انت، گور ء پُچ اش گوں جان ء لچ اتگ ات انت،
رنگ رنگ ء مہرگ ء منگلی اش دستانی براہ ات انت، گوراش چست ات انت ء کسانیں پاتین اش
پشت ء مُٹگ ات انت۔ آہانی داب ء چارگ انچوش ات انت کہ کنٹا ء راپہ سر پد بوتگ ء دمانے
گوست کہ وہدے آئی ء آہاناں چار ات ء آہاں وتی دلگوش دگہ نیمگے گور کرت۔ اے گپ ء شوندری
ء ات کہ آنہ ایوک ء چارگ ء ات انت بہ گندے آہانی اوں واہشت ات کہ آوں پماہاں وتی چماں
شانک بہ دنت۔

گوں جنکاں کسی سر پر نہ بیت، آئی ء خیال کرت۔ جیوفرے بازار ء جند ء جنکاں آراکمیں اوں کمار
نہ کرت۔ پیشکا کہ آہاں زانت کہ آراچے دوست بیت؟ یا پیشکا کہ اینکس کہ ودی کنگ ء انت چہ
وتی ودی کنگ ء عمر ء سک کسان انت؟ پماہانی لیبیو بوتگ ء سک کسان انت؟ بازار ء جنکاتاں
باورے نہ کرت کہ بیست یا بیست ء پنج ہور ء کم ترین ء کم ترین عمر ء مردے وتی ہماہی ء بچکے سفر ء بہ
بارت گوں، بلتے انوں آرا تہنا ہبدہ ہورات۔ آگاں سہی بہ بوتین ات انت پرانی کلاگ اش بست
نوں آجنوزام ء دمب ء کپتگ ات، آئی ء شرزانت کہ آچینکس کسان انت۔ اے آئی ء وش سختی
انت کہ بازمن نہ انت، کنٹا خیال ء ات۔ اگاں آمزن بوت انت گڑا جیوفرے ء جنک پرانی ہماہیما

اہت انت انچو آد گرانان پر رہتگ ات انت ء آہانی دلکش تہنا یک گپے ات، سور۔ کم چہ کم جینا ایم باکی عمر ء وتی ہما حد ء رستگ ات کہ آہید چہ طیریا ء دگہ ہج شہاز ء نہ ات۔ گڑا مردم پر چا سور بہ کنت و ہدے کہ یک مردے ء رالے سور ء پے و پت ء واب ء کن ء ور ء جنیاد مے بہ رسیت۔ الم ء ایشی ء یک سو بے بیت۔ بوت کنت چہ سور ء مردم ء جند ء راز ہگ ء زاتن بیت۔ اے شریں چیزے ات۔ داں ہما و ہدے کہ وت بہ رُ دیت مزن بہ بیت دنیا ء سر پد بہ بیت گڑا آرزہاں چو نیں سو ج ء صلاح بہ دنت۔ اے سو ج ء صلاح ء آہانی پس آہاناں مہ دنت، ارافنگ ء کنٹنگو مہ دی انت، گڑا چوش آئی ء نا کوئی پیما پند بہ جن انت ء سر پدی بہ گرانے؟

بلے آئی ء نا کوواں اوں تنیکہ سور ء سانگ نہ کرتگ ات، بلے کہ چہ آئی ء پس ء مسترات انت ء آہانی ہور بیگاں دومی جن گپتگ ات انت۔ اومرو اوں دومی جن ء گرگ ء چار ء ٹپاس ء انت؟ اے حیال ء کنٹا ء رانچوش حیران کرت کہ ٹچک نشت۔ اے بابت ء آئی ء پس ء چہ مارشت انت؟ گڑا اے پیم ء بنٹا مستریں جن ء بستار ء آرا آئی ء کاراں گوشت کنت، گوں اومرو و پت ء واب ء شپاں گیشین ایت۔ دوئیں جنانی نیام ء اڑ ء کڑ بیت؟ آسک ات بنٹا کنٹنگو ء اولی جن ء وڑا نہ بیت، ہر کس سہی ات کہ آگؤنڈیں جن ء زہ ء بد کنت۔ آہاں آرا ہمینکس دل سیاہ کرتگ ات ء سردرد ء داگ ات کہ کنٹنگو ء رادم بالا رگ ء و ہد نہ رست۔

کنٹا ء وتی پاد تچک ء چہ کاپر ء سر ء لونجان کرت انت دانکہ وتی پادانی بز گوشاں چہ درد ء بہ رکینیت۔ آئی ء وولو کچک کاپر ء چیر ء کلونزو و پتگ ات ء آئی ء ناسی رنگ ء پٹ ماہکائی ء تر پگ ء ات انت۔ آسر پدات کچک سبک واب انت آئی ء گوش ء پونز شپ ء بے تواری ء کسان کسانیں بوہ ء تواران چنگ ء ہش کنگ ء سرگ ء ات انت دانکہ کا جہانی ڈگاراں مان بوتگیں شادوانی وکان ء رند ء بہ کپیت کہ ہمک شپ ڈگاراں لپاشان بوت انت۔ ذرا حیں شپانی پانگی ء و ہداں لہتیں چیزاں کنٹا ء دل سک وش کرت، بلکیں یک شپے درز نے گشتاں، آناگت ء چہ وتی حیالاں دراہت و ہدے آئی ء چہ دور ء شادو یے ء کینزگ ہش کت کہ بلاہیں پیشی یے ء ماں رپتگ ات ء حاصل اگاں شادو ء کینزگ ہما دمان ء ہاموش بوت انت۔ ایشی ء مطلب ایش ات کہ چہ آئی ء ناہاریں دپ ء پشت نہ کپتگ۔

بلے مروچی کنٹا ء کاپر ء سر ننگ ء ننگ ء ملاکائی نیمگ ء چارگ ء و ہدے بے ترک ء تواری ات۔ زند ء نشان، برزیں کاہانی پشت ء دور فیولانی شپانک ء برز ء جہل بووکیں آس ات کہ پہ جناورانی گلینگ ء چنڈینگ ء ات ء۔ بوت کنت پتاراں ترانس دیگ ء ات کہ آئی ء گوکاں پر رہتگ ات

انت۔ فیولانی مالدارى ۽ انچوش بلد ات انت کہ مردمانی گوشتک ات کہ آوتی مال ۽ دولتانی زبانان
 زان انت ۽ گو ماہاں جبر ۽ حال کن انت۔ یک رندے اومرو ۽ کنتا ۽ را گوشتک ات کہ فیولانی شپانک
 دولت چارینگ ۽ مزر ۽، چہ گوک ۽ گٹ ۽ ہون در کنت ۽ گوں شیراں ہواراش کنت ۽ تنگیٹ ۽۔
 چونیں عجیبیں مردم انت، کنتا ۽ خیال کرت۔ آمانڈیکانہ ات انت بلے گیمیائی ات انت۔ چہ ملک ۽ سیم
 سراں ڈن مردم دیست کرت کنت کہ اے ٹک ۽ آبانی دود ۽ ریدگ چنچو عجب انت۔

گوں لامن ۽ شہ شہر ۽ شوہازگ ۽ سفر ۽ آہگ ۽ رند، کنتا پدگہ پندجنگے ۽ بے تاہیرات۔ بلے اے
 بری یک شریں جاگے ۽ سفر ۽ دلما نگ ات۔ آدگہ ورنابیں مرداوں چدان ۽ کا جابانی رون ۽ موش ۽ رند
 جاہے نہ جاہے روگ ۽ اشتاپ ات انت، بلے سک دوریں سفر ۽ تیار نہ ات انت۔ کنتا ۽ چم ۽ پاد
 دوریں ہندمالی ۽ سک ات انت کہ اود ۽ کساس صداں ہورساری، آئی ۽ پس ۽ نا کوانی گوشتن ۽ روء،
 کنتے ٹک ۽ ہما مردم ات انت۔ کنتے ٹک ۽ پس ۽ پیرک آسن کاری ۽ نامدار بوتگ انت۔ آہما مردم
 ات انت کہ آس اش فتح کرتگ ات، آہن ۽ سلاہ اش جنگ ات۔ کنتا ۽ کاراش ارزان تر کرتگ
 ات۔ چہ ہے کنتے ٹک ۽ بنیاد ۽ آبانی پشت پد ۽ ہما کہ پماہاں کاراش کرتگ ات آہاں کنتے ۽ نام ۽ توار
 اش کرت۔ چہ آٹک ۽ چیز کے مردم موریطانیہ ۽ شنگ ات کہ کنتا ۽ پیرک ۽ مرزوم ات۔

اگاں دگہ کسے ناں، گڑا اومرو ہما و ہد ۽ چہ آئی ۽ سفر ۽ روگ ۽ حال ۽ سہی بوت اگاں آئی ۽ بہ گوشت
 انت گوں۔ کنتا ۽ چہ ارفنگ ۽ مالی ۽ نزنیک تریں راہ ۽ رندانہ جست گپت۔ بن ۽ زمین ۽ سمر ۽ نقش ۽
 کش ات، ۽ نقش ۽ سمر ۽ وتی لنک ۽ گردیناں آئی ۽ کنتا ۽ را گوشت، کیمبے بلونگو ۽ لمب ۽ بہ گردیم ۽ اللہ ۽
 نماز ۽ نیمگ ۽ بہ کن، گڑا یک مسافرے ۽ سماؤ کنگ ۽ سربیت چہ آئی ۽ آدم مزن کورتنگ بیت ۽ چپ
 این نیمگ ۽ تاب وارت ۽ چوش اژدہا ۽ تیچ ۽ تاب واران گوں سر برائیں بلونگو مزن کور ۽ کچ ۽ پراہ بنت ۽
 آبانی شردیں لمب چہ تمرانی بزى ۽ ودی نہ کن انت۔ جاگہہ جاگے تمر ۽ برزی دہ مردم ۽ برزی ۽ بنت۔ چہ
 اود ۽ کسے مزن کور ۽ لمباں دیست کرت کنت۔ دربر جاہ ۽ ہیل کار ۽ آرا گوشت، آچہ شادو، ہپو پوٹامس ۽
 بلائیں نہنگاں پُرانت، اود ۽ شادوانی دگہ زیلے ۽ کساس پنج صد ۽ رے ہست۔

بلے دو یا سے روچ ۽ گرائیں پند کنتا ۽ رادومی مستریں کنگ ۽ بارت کہ اود ۽ مزن کور ۽ لمب چوش
 کرو ۽ رُستگ انت ۽ چہ کاہ ۽ کسانیں درچکاں پُرانت۔ کشک، مزن کور ۽ کش ۽ دراجی ۽ تاب واران
 آرابان سانگ، کارنٹا با ۽ ڈیا بوگو ۽ بازاراں سر کنت۔ چہ ۽ رند زوت آچہ گیمیای ۽ روگی سیم سمر ۽ گوزیت ۽
 فولڈو ۽ استان ۽ پتریت، چہ ہودانیم روچے ۽ پند ۽، آفالوٹو ۽ بازار ۽ سربیت۔ آئی چہ وتی ارجینک ۽

ارافنگ ء دا تگیں رج اتگیں پوست ء ہلگرد کرت کہ آئی سرء آئی ء سنگتے ء نام نمشتہ ات ء آئی آرازبان
 دا تگ ات کہ داں چارده یا پانزده روج ء آئی ء رہشونی ء کنت ء ملکہ ء بارت کہ نامے سینزغال انت۔ ء
 آئی ء آدم ء مالی انت، کنتا ء منزل... کابا آملک ء حاصلیں جاگہہ انت۔ روگ ء آہگ ء کساس یک
 نوکے درکار بیت، ارافنگ ء اندازہ جت۔ بلتے آروچانی حساب ءے نہ جت انت کہ کنتا ء رامالی ء
 گوازیگی ات انت۔

کنتا ء بازگشتاں راہ ء نقش وتی کڈک ء دل ء کش ات ء پے دل یات ءے گپت، بلتے ہر وہد ء کہ
 بٹا ء ورگ بیادرتین انت، نقش ءے کرو تک انت۔ آرافنگ انچوش پے دل یات ات انت کہ کابا جانی
 ڈگارانے سرء کاپر ء سرء نندگ ء وہد ء اوں ہر چیز ء پے وتی چماں گندگ ء ات۔ ہمانہ دستگیں سفر ء سرء
 خیال کنگ ء ات کہ ذرا جیں کشک ء آئی ء ودار ء ات... ء مالی... وتی اشتاپی یے داشت نہ کرت ء
 پے لامن ء حال دیگ ء بے آرام ات۔ پے اے ہاتراناں کہ آراوتی چیریں منصوبہ حال دیگی ات، بلکیں پے
 اے ہاتر کہ آئی ء دل گوشگ ء ات آراوتی ہمراہی ء بہ بارت گوں۔ آسر پدات کہ آئی ء براس ء
 گوشگیں سفر ء چینکس پھر بستگ ات۔ چد ء رند لامن ہیل کاری ء روت ء یک شریں ء دل ستکیں
 سفری ہمراہ یے بیت۔ بلتے آئی ء گوں وتی ہمراہی ء برگ ء مستریں سوب ایش ات، کنتا ء وت من
 ات، آرا یک ہمراہ یے درکارات۔

کنتا گوں وتی جند ء ہندگ ء ات، وتی دیم ء لامن ء ماں ہما دروشم ء گندگ ء ات کہ اگاں حال
 ءے بہ دنت گڑا چون بیت۔ کنتا ء خیال ات کہ اناگت ء حال ءے بہ دنت، انچوش بہ زان انوں اے
 خیال ءے اہتگ۔ بلتے چہ آئی ء حال دیگ ء پیسر گوں او مرو ء گپ جنگی ات داں وت نوں دل وارگ
 مہ بیت۔ راستیں جبر ایش ات کہ او مرو گل بیت ء بٹا اوں کمیں بے تاہیر بیت بلتے چہ ساری بیگ ء گیش
 گڑتی نہ کنت۔ کنتا خیال ء ات کہ چہ مالی ء پے بٹا ء چے بیاریت کہ چہ آئی ء آور تگیں سہر ء پٹاں گیش
 گران قیمتی بہ بیت۔ بوت کنت ڈولداریں نقش ء نگار ء درپ یا تانے براہداریں گد پھائی
 بیاریت... او مرو ء آئی ء نا کو اں گوشگ ات کو ہنیں مالی ء جنیادم درپ سازی ء گد ء چہرگ ء دوچگ
 ء وتی مٹ وت بوتگ انت۔ بوت کنت کنتے جنیادم انگت ہمے کار ء کنگ ء بہ بنت۔

وہدے آچہ مالی ء واتر بیت، کنتا ء خیال کرت، آوکیں ہو ر ء آدگہ نیمگے ء درکیت ء روت۔ بوت
 کنت آہما دور سریں ء نہ کوکیں ریکانی ملک ء سفر بہ کنت کہ آئی ء نا کو اں عجیبیں جناورانی کاروانانی جبر
 کرتگ ات کہ آہاں وتی پشت ء کو ہانٹانی توک ء آپ ء گوشگ زرتگ۔ کالیلو کاٹھ ء سیفو کیلا گوں وتی

بدرنگیں جنوزاماں دزگلائیش بنت ءوت مکہ حج ءبیت۔ اے حیاں کنگ ءساعت ءآئی ءوتی چم پائیں
 شہر ءنیمگ ءشانک دات انت ءچارا۔ کنتا ءچم ڈگار ءآدیم ءزردیں رژناہی ءکپت انت، فیولانی
 شپانک بیت، آئی ءحال کرت، وتی ارز بند ءڈدیگ ءانت۔ کنتا ءروٹک ءدراہتگیں بانگواہ ءنیمگ
 ءدلگوش گور نہ کرت۔

چہ کاپر ءجہل ءایراہت، وتی سلاہ ءزرت انت کہ گس ءبہ روت۔ بلتے چم ءے گوں تبر ءکپت
 انت، آراوتی ڈہل ء دار گیر اہت، بلتے آئی ءدم برتگ ات، آئی ءحیاں کرت، باندا دار ء
 گڈاں... انان، آچوناہا چہ جنگل ءنیم راہ ءانت۔ اگاں مروچی آئی ءاے کار نہ کرت ءپہ آدگہ پانگی ء
 روچ ءکار ءے یلہ دات کہ دوانزدہمی روچ ءزند انت... دم بُردگی ءدیم ءسر جہل کنگ مردی کارے نہ
 انت۔ وتی پادے چار ات انت باریں درد ءانت یاناں۔ بلتے دردے نہ مار ات۔ آچہ جمک ءایر
 کپت، جہل ءآئی ءوولو کچک ودار یگ ات۔ وشی ءکسان کسانیں وگگ ءے جت ءوتی لٹک ء
 سرینگ ءات، سہب ءنماز کنگ ءزند، آپا داہت، ماں سہب ءسارتیں گوات ءزندیں ساہ ءے کش
 ات، بلاہ بلاہیں گام جنان دیم یہ بلونگ ءرہادگ بوت۔

گوں آئی ءجنگل پلانی و شہوہاں آئی ءگین پر کرت، شپ ءنمب روج ءاولی برمشاں بلگ
 ء ات انت۔ آئی ء پادمیس اتگ ات انت۔ شاہین پہ شکار ء شہوہاز ء برز ء بال ء ات انت ء ڈگارانی
 لمب ء گل چہ پگلانی کراگ ء تو راں زند ء مارشت و دیگ کرتگ ات۔ چہ در چکے ء آئی ء وتی راہ
 تاب دات دانکہ دزچک ء سمر ء مندوکیں سیاہ مرغانی رم ء کہ چوش سیاہ ء بزیں تا کاں لوخجان ات انت بال
 اش مہ دنت۔ بلتے آئی ء وت ء چہ بلا میں جخالے ء رکینتگ ات، آئی ء گوزگ ء رادیر نہ ات کہ کار ء
 کیرے آئی ء گوشاں کپت۔ چک ء جت چار ات ء، صدانی حساب ء کلاگ، سیاہ مرغاں چہ آہانی
 واب جاہاں گلینگ ء ات انت۔

تچان ء زندیں ساہ کشان ات، تنیگہ دم ء نہ برتگ ات، تمرانی و شیں بوہ ء آراگپت کہ بلونگ ء
 لمب ء تالان ء رستگ ات انت، گوں آئی ء چم ء کپک ء جنگلی ہوکاں نہردگ بندت کرت، شادوانی
 کینز ء کانزے بنا بوت۔ آہانی زریںاں پشت ء ننک گڈ و کرتگ ایں مادگیں یک کش ء تیلانک دات
 انت... گرگ ء جہل ء برز سٹ ء کپ ء ات انت، چد ء پیسر آشادوانی ہونژ دینگ ء کدی بے سوب
 نہ بوتگ ات، آئی ء آہانی نیمگ ء وتی پخجگ مشت کرت ء سمرینت ء برے برے سنگ ء جت
 انت۔ بلتے نوں آہچکے نہ ات، زانت ء کہ چوں اللہ ء مہلونک ء چار ء دلگوش کن انت۔ جند ء اول
 ہے لوٹوک ات کہ گمانی ہر کس گوں شرف مندی ء رتک ء رتچ بہ بیت..... چہ جبتیں تمرانی نیام ء
 گوست ء بلونگ ء راہ ء گپت، ایگرٹس، کریز، سٹورک ء پیلکنانی سبک ء اسپتیں بالے چست
 بوت۔ کنٹا ء و لوچک دیمی ء آپی مار ء کانسلوکانی رند ء کپتگ ات۔ آنچوش پہ نرمی ء آپ ء ایر کپت
 انت کہ کسانیں چولے اول چست نہ بوت۔ چہ پانگی ء زمہ واریانی پیلوکنگ ء رند، ہر وہد ء آرا کارے
 بہ کپت انت، اہت۔ کنٹا بلونگ ء لمب ء ساگے ء اوشتات۔ ایک نیل چکیں ماہی وارے ء چارگ ء
 ات کہ یک نیزگے ء برزی ء بال ء رند، رولہہ چکیں سبزیں آپ ء سمر ء وتی ذراج ء بارگیں پاداں گرّان
 ات ء آئی ء بانزلی ء ہمک رپگ ء آپ ء سمر ء کسانیں چولے چست کرت، ماہی وار مستریں شکارے ء
 شہوہاز ء ات۔ کنٹا سمر پدات کہ اے آپ کجا لو ء پر انت، کجا لومزن ء پزوریں ماہی یے۔ کنٹا ء مدام پہ
 بٹا ء گپت ء پدا بٹا ء پیماز، برنج ء ترشپ ایں چماٹر ء تہا لہڑ دات انت۔ آئی ء لاپ ء روت پہ ارز بندگ ء
 گرگ ء ات انت ء گوں ماہی ء حیاں ء آئی ء دپ آپ دیگ ء ات ء آگیش شدیک بوتگ ات۔

مزن کور ۽ جہلادی ۽ کمین دیمتر ۽ شت، کنٹا ۽ دیم چکرینت کور ۽ لمب ۽ راہ ۽ گپت بہ زانت پیریں تمرینگ ۽ شت۔ آئی ۽ خیالات آرا پچاہ کاریت، پر چا کہ آبا زگشتاں پمانی گندوکی ۽ اہتگ ات، آئی ۽ اوں آرا شز زانت۔ زور ۽ جت جہل تریں شاہڑ ۽ سمر ۽ سمر کپت، سر کپان سر کپان دان ٹلک ۽ وتی دوست کر تگلیں شاہڑ ۽ سمر بوت۔ چہ ادا، سہب ۽ صافیں رثا ہی ۽، آئی ۽ داں دور بلونگ ۽ تاب ۽ مزن کور دیست کرت کرت کہ داں اے وہدی انگت آپی مرغ آئی ۽ سمر ۽ تالان ات انت ۽ چہ آئی ۽ آکپ جنیادمانی برنجی ات انت۔ آہانی سمر ۽ نہ نکانی شیر میچینگ ۽ جا گہہ جا گہہ ۽ کاپر مک ات انت۔ باریں چہ آہاں کجامی ۽ تہا، آحیران ات، آئی ۽ کسانہ ۽ آئی ۽ ماس ۽ آرا اوپہینگ ات؟ اے جا گہہ ۽ سہب ۽ سمر ۽ مہلہ کنٹا ۽ تب وش کرت، آحیران بوت کہ آدگہ پوشیں جا گہہ ۽ نہ زانت کہ اود ۽ جوش وش بہ بیت۔ بیتگ ۽ مسیت ۽ پمانی نز ۽ ہر کس ۽ ہرچی اللہ ۽ دست ۽ ات انت۔ ہرچی کہ آئی چہ ٹلک ۽ دیست کرت، ہش کت کرت ۽ بوہ چت کرت کرت انت، چہ انسان ۽ یاداشت ۽ ساری ہما ساڑی ات انت، ہر وہد ۽ آ، آئی ۽ زہگ، آئی ۽ زہگانی زہگ روانت ۽ گوں وتی پت ۽ پیر کاں ہوار بنت۔ بلتے اے چیز ہما وتی جا گہہ ۽ داں دیر ۽ مان انت۔

چہ بلونگ ۽ کمین گستا، گردان ۽ روان کمین دیم پروج ۽ شت، گدسمر ۽ کنٹا ہما سمر ۽ برزی ۽ کاشانی ۽ سر بوت کہ درچک کدگ واڑاش کرتگ ات، آرا ہموداروگی ات ۽ پوتی ڈہل ۽ دارے گچین کنگی ۽ گڈگی ات۔ اگاں تریں دارحشک بونگ ۽ بندات بہ کنت، پے دار ۽ نیام ۽ درچنگ ۽ یک ۽ نیم نوک درکار بیت، اے ہما وہد بیت وہدے آ ۽ لامن چہ مالی ۽ سفر ۽ واتر بوہگ ۽ بنت۔ گوں درچک کدگ ۽ گام ایر کنگ ۽، کنٹا ۽ چہ وتی چم ۽ کش ۽ کسانیں زرمبشتے مار ات۔ اے کر گوشکے ات ۽ دولو کچک جوش گروک ۽ شہم ۽ آئی ۽ دمب ۽ کپتنگ ات ۽ آپہ چیر بونگ ۽ کابانی توک ۽ جاہ یے پنگ ۽ ات۔ آچہ آئی ۽ گرگ ۽ ورگ ۽ گیش گو مانی لیب ۽ گوازی ۽ آئی ۽ دمب ۽ کپتنگ ات، پر چا کہ آسک ۽ وگک ۽ ات ۽ کنٹا سر پدات کہ اگاں شکاری وولو کچک شدیک بہ بیت پداوں کدی نہ وکیت۔ زوت دوینانی توارچہ گوشاں گار بوت انت۔ ۽ کنٹا ۽ زانت اگاں آئی ۽ کچک ۽ شکار ۽ دمب ۽ کپک ۽ دم برتگ گڑالم ۽ تنی وہدی بیاہت انت۔

کنٹا دیمتر ۽ درچک کدگ ۽ نیام ۽ شت، اود ۽ پمانی گپڑے درچک ہست ات کہ آئی ۽ ارزانی ۽ وتی دل ۽ تب ۽، گرد ۽ ڈہل ۽ کچ ۽ بندے گچین کرت کرت۔ بز ۽ تہاریں درچکانی نیام ۽ روگ ۽ وہد ۽ آرا نرم ۽ سورکیں زمین ۽ لگت دیگ باز دوست بونگ ۽ ات۔ بلتے ایثانی چیر نمب ۽ سردات۔ پمانی

نزہ، تنیکہ روج سک برز نہ شنگ ات آئی، گر میں برانز چہ شاہڑاں نہ گو سنگ ات انت، جہل، سرمہ، بوتگ ات انت۔ وتی سلاہ، تبرے گوں چوٹیں درچکے، تکہ دات انت، گشت، اے درچک، آدرچک نیگ، شت، برے برے جہل بوت، چار ات، آئی، جم، لنکک جوانیں بندے شوہازگ، ات انت، یکے میں دزاج ات... اگاں پہ حشک بونگ، نز آنگ، بلیت،... گڑا پدا آئی، دل، تب، ڈہلے بوت کرت۔

آپہ امیتے جہل بوگ، ات کہ حشکیں شاہڑے، پڑ شنگ، ٹلگے ہش کت، ہہامان، مٹھویے، کینوگ، ات، آئی، گوشاں کپت۔ بوت کنت کچک انت۔ آئی، چہ وتی دماغ، پشتی، حیاں کرت۔ بلتے یک کچکے شاہڑاں پر وشت نہ کنت، ستر، توانا بہ بیت، ترس، شیمے، آرا گوں جت، ہہامان، چک، ترینت۔ تاموری، آئی، اسپیتیں دیم، دیرت کہ لٹ، چست ات پمانی، پیداک ات، گپڑے، پاد بر مشانی، ات، آئی، گوشاں کپت۔ ٹوباب! آئی، پاد چست بوت انت مردے، ماں لاپ، گپت... لاپ، نرم ات، آئی، گرگ، ہش کت... یک، ڈڈ، گرانیں چیزے، کنٹا، راجہ پشتی، ماں لپاشت، چوش بندے، وتی کو پگانی، سرمہ، بن، کپت۔ درد، پریات کنان، کنٹا، تر ات، وتی دیم، گوں ہہامرد، کرت کہ آئی، پادانی دیم، چنگ ات، کپتنگ ات... آدوئیں سیاہیں مردکانی دپ، دیم، مشت پہ مشت کرت انت کہ گوں بلائیں گونی، پمانی دور جنگ، ات انت، دومی، ٹوباب کسان، زندیں لٹ، چکرینگ ات، آئی، وت، یک کش، کش ات، لٹ، آراہٹ کرت۔

آپہ سلاہ یے، دست، پاد جنگ، ات، کنٹا، آہانی، سرمہ، دور جت، آہاں، پہ مشت، لگت، کونڈ مان بندان، کرت، آہانی، جم، روسینت انت۔

وتی پشت، ریپینوکیں لٹاں مارگ، نہ ات۔ گوں آسینیاں ہوار بن، کپگ، آسینیانہ، یکجا کہ این وزن، آرا چیر ترینت، یک کونڈے، آئی، نیس، لگ ات، چہ درد، آئی، دپ، بچ بوت، آئی، پچیں دپ گوں آہانی گوشاں سک بوت، آئی، دنٹاں، ژرتنگ، گوشت، توک، پترت انت، ڈر، دام، کرت۔

آئی، سن، این لنکک یک دیمے، سرمہ، دزموش کنگ، ات انت، آئی، آئی، جم، راسکیں چانکرے پاتک، گوں دیم، واہند، ہوگ، ات، تو، یک رندے پدا، آئی، سرمگ، لٹانی، ہو، گورت۔

سرمے، چکرگ، ات، آئی، کچکے، گرگ، ہش کت، یک، ٹوبالے، زارے جت، پدا، یک بزرگیں کلونزگے چست بوت۔ وتی پادانی، سرا، اوشتاں، چرودگ، ات، سرمہ، جہل کنگ، پہ کورکانی، تچگ،

ات کہوت ءچہ لٹانی زراباں بہ رکینیت، چہ آئی ءتل ایں سرءء خون ء پنزوار بستگ ات۔ آئی ءیک سیاہ
یے دیست کہ آئی ءچمانی دیم ء گرگ ء ات ء ٹوباب ء آئی ء خون ء میچڑیں دست گپتگ ات ء کچک ء
جون ء کش ء اوشتا تگ ات انت ء گوں چستیں لٹاں آرا مانتری اش کرتگ ات۔ کنٹا ء پہ ہڑم چہانٹ
ء جت دیم پہ دومی ٹوباب ء شت، آئی ء مشت ء زراب ء جہل آؤ کیں لٹ ء زور پرشت۔ چہ ٹوباب ء
بدیں بوہ ء کساس آئی ء دم بند بو تگ ات، زور جنگ ء ات کہ دست ء ءے تاب بہ دنت ء لٹ ء تچ بہ
گیپت۔ آئی ء پرچاشان ء نہ ہش کتگ، نہ مار تگ ء اشانی بوہ سمانہ کتگ؟

سیاہ پوتے ء دگہ لٹے زراب ء کنٹا ء سرگ ء لگ ات، در بینان کونڈانی سرءء کپت ء ٹوباب چہ
دست ء ءے لگشت۔ آئی ء سرچہ درد ء ترکگ ء ات۔ جون ءے ترودگ ء ات، وتی نزوری ء سر ابدے
پیدا ک ات۔

کنٹا ء زور جت پادا ہت گرگ ء ات، انچوش پہ دیم کور وکانی مشت ء لگت شانگ ء ات۔ آئی
ء ارس، خون ء ہیداں ہر چیز تامور کرتگ ات۔ نوں پہ وتی مرگ ء زند ء جنگ ء ات۔ او مرو!
بنٹا!، لامن!، سواڈو!، مادی!۔ ٹوباب ء گرانیں لٹ آئی ء ہش ء لگ ات۔ ہر چیز تہار بوت۔

کنٹا حیران ات، بہ گندے آگنوک بوتگ۔ برہنگ ات، سانکلاں بندوک ات، اشکیل ات، آئی ء لگ ء گر میں ء دل توسیں بدیں بوہ ء دومر دمانی نیام ء سُد کرت کہ دل بالی ء کپتنگ ات ء ہمک نیمگ ء ترسناکیں واب گندگ ء وڑ ء کینزگ، زار ء پریات ء دعا لوٹگ بوتگ ء ات، مردم شانگ ء ات انت۔ آراوتی جند ء سینگ ء لاپ ء سر ء شانوکانی بدیں بوہ بوت۔ چہ آئی ء گرگ ء رند ہر وہد ء لٹ ورگ ء سوب ء آئی ء سچہیں بدن وت دردے ء دروشم ء ات۔ بلے آئی ء کو پگانی ہما جا گہہ کہ سہریں تیر کو ایر کنگ بوتگ ات انت چہ درستاں گیش سچگ ء ات انت۔

مُشک ء کچیں زنڈیں چیزے ء، پٹ ء پریں جونے ء گومانی ء انارکاں سبک ڈک لگ ات۔ آئی ء پٹی ایں پونز آئی ء دپ ء بوچنگ ء ات۔ چہ زہر ء لرزگ ء ات، کنٹا ء زور ء پُر ء وتی دنٹان چپت کرت انت۔ ء مُشک جسٹ۔ زہر ء، کنٹا وتی دست ء پادانی بستگیں اشکیلائی ژ پگ ء لگت جنگ ء لگ ات۔ اناگت ء، باریں کئے ات اشکیل ات گوں، بد برگ ء توارے اہت۔ بیم ء درد آئی ء زہرگ ء گیش وڈینان ات انت۔ کنٹا ء پے پاد آہگ ء زور جت، آئی ء سرگ گوں برز ء دار ء لگ ات۔ چٹ ہما جا گہہ ء جند کہ ٹوباب ء جنگل ء لٹ یے ماں ککڑ اتگ ات۔ پونشان ء گڑاں، آئی ء وتی کش ء ودی نہ کنوکیں مرد ء داں دیر ء گوں آسن ء سانکلاں گر ء چیل کرت، داں ژ ند بوت انت ء تست ء کپت انت۔ کنٹا ء دل پداروگی ات، پے زور آہان ء ایر برگ ء کوشمت ء کرت، بلے ایر برت ء نہ کرت انت۔ چہ آئی ء حالی ایں لاپ ء تنک ء ترپشیں آپے در اہت، چہ آئی ء دپ ء کش ء یلہ بوت ء تچگ ء لگ ات انت، وتی وپتگ ایں جا گہہ ء واہشت ء کرت در یگتیں بہ مرت انت۔

آئی ء وت ء راگوشت اگاں آلوٹیت زور مہ بیت ء ہوش ءے بر جاہ بہ بیت گڑ الم ء وتی دل ء رچگ ء منیلیت۔ دمانے ء رند، وہدے آئی ء مار ات، آنوں سُرات کنت، آئی ء آست آستہ وتی راستیں دست ء راستیں پاد ء کڑ ء اشکیل دست جت ء چارات۔ چہ دست ء پاداں خون یلہ ات۔ آئی ء نرم نرم ء زمزیل ہر جینت، گندگ ء گوں ہما مرد ء چپیں دست پاد ء کڑ ء بستگ ات کہ آگومانی مڑ اتگ ات۔ کنٹا ء چپیں کش ء دگہہ تیں مردین زمزیلان ات انت ء وپتگ ات انت، آنا لگ ء پریات ء ات انت، انچوش نزینک نزینک بستگ ات انت اگاں کمیں بسرتین ات انت آہانی کو پگ، دست ء پادیک دومی ء ڈک لگ ات انت۔

کنٹادار ۽ نیمگ ۽ خیال گورکنان ات کہ سرے لگ اتگ ات۔ آئی ۽ نرم نرم ۽ وتی سر برزادی ۽ چست کرت، انچوش کہ سرگ ۽ سک ۽ مہ لگیت، پهننگ ۽ انچکلیں جا گہے نیست ات، آئی ۽ سرے پشت ۽ دار ۽ دیوالے ات۔ من چوش لوپ ۽ کپتگیں پلنگ ۽ گٹ اوں، آئی ۽ خیال کرت۔ پدا امر دینی ہیل ۽ زمانگ ۽ تہار ۽ لنجیں کڈک ۽ ننگ ۽ ترانگ ۽ کپت، کہ باز ہور ساری چم اش بستگ ات انت ۽ جو جو ۽ برتگ ات اش، چہ گٹ ۽ ۽ ہٹ سلگے چست بوت، بلئے در آہگ ۽ نیست ۽۔ کنٹا ۽ وتی دلگوش زار ۽ پریات ۽ درد ۽ نالگانی نیمگ ۽ گور کرت کہ چہ کر ۽ کشاں پمائی پیداک ات انت۔ اے تہاری ۽ الم ۽ گپڑے مردم بوت کنت، لہتیں نزنیک ۽ لہتیں کمیں دور تر، لہتیں آئی ۽ کش ۽ لہتیں آئی ۽ دیم پہ دیگی ۽، بلئے در ہیں یکجا کہ ات انت۔ وتی گوش ۽ داشت انت، انگت گپڑے ۽ زار ۽ پریات ۽ ہش کت انت، بلئے آدم تو سین ات انت ۽ چہ جہل ۽ پیداک ات انت، چہ تحتگ ۽ چیر ۽ کہ آسر ۽ ۽ وپتگ ات۔

سک ۽ گوش دارگ ۽ ات، آنوں وتی چپ ۽ چا گرد ۽ زیل ۽ زباناں پجا آرگ ۽ ات۔ یک فولانی یے عربی ۽ کوکار ۽ ات۔ ”آزمان ۽ اللہ، منی مدت ۽ بہ کن۔“ یک سیریرے وتی خاندان ۽ ناماں گرگ ۽ ات ۽ پریات ۽ ات۔ کنٹا چہ درستائ گیش مانڈیکائی ہش کنگ ۽ ات، چرہاں یکے مردینانی چیریں زبان سیرا کا نگو ۽ لہجگ ۽ ات، سبھیں ٹوبابانی کشگ ۽ سوگند ۽ ورگ ۽ ات انت۔ آدگرانی گپ انچوش گوماہانی گریوگ، زار ۽ پریاتاں ہوار ات انت کہ کنٹا ۽ آہانی لہزاں سر پد بوت ۽ نے کہ آہانی زبان ۽ پجا آورت انت۔ پرچا کہ آزانگ ۽ ات کہ لہتیں انچیں در آمدیں زبان ہش کنگ ۽ ات کہ چہ گیمبیاء آکپ نیگ ات انت۔

کنٹا وپتگ ات ۽ گوش دارگ ۽ ات، مدان مدان ۽ آمارگ ۽ لگ ات کہ آوتی روتانی لوٹ ۽ توسگ ۽ ات ۽ وتی لانک بوج ۽ چہ در آہگ ۽ دارگ ۽ ات۔ آئی ۽ وتی لانک بوج چہ بازیں روچاں پہ زور داشتگ ات۔ بلئے نون داں دیراں داشت کرت ۽ نہ کرت ۽ گڈسرا آئی لانک بوج چہ کلکانی نیام ۽ پیڑوران دراہت انت۔ وتی جندے بد ۽ رد کرت، وتی جند ۽ ہوار کرتگیں بدیں بوہ ۽ ات، کنٹا گریوگ ۽ لگ ات، یک رندے پدا آئی ۽ لاپ ۽ موٹے وارت، اے بری تہنا چرتگے جتے۔ بلئے آئی ۽ گریوگ ۽ ہیسا کارگ بند نہ بوت انت۔ اے پیم ۽ آرا کجام گنابانی سزارسگ ۽ انت؟ آئی ۽ پہ جواب ۽ گوں اللہ ۽ ذبندی کرت۔ اے آئی ۽ یکیں گناہ ات کہ آئی ۽ سہب ۽ نماز نہ کرتگ ات ۽ پہ ڈہل ۽ دارے ۽ گڈگ ۽ جنگل ۽ شنگ ات۔ بلئے کہ آئی ۽ وتی کونڈاں کپت نہ کرت ۽ آے اوں سر پد نہ ات

کہ روٹک کجا نگرانت، و سپگی جا گہہ ۽ چم ۽ بند کرت انت ۽ چہ اللہ ۽ پہلی لوٹک ۽ ات۔

پدا، داں دیر ۽ گوں وتی درد ۽ دوراں تچک بوت۔ آست آستکی سو گہہ بوت چہ آرداں کیے آئی ۽ لاپ ۽ درد ات کہ چہ گژن ۽ ابید گہہ پچے ۽ درد نہ ات۔ آترانگ ۽ کپت آئی ۽ وتی گرگ ۽ ساری ۽ شپ ۽ رند پچ نہ وارنگ ات، پدا وتی پگر ۽ حیالاں اوژنا کنان ات کہ یات بہ کنت بلکیں اے سہمیں وہد ۽ اب بوتگ کہ انگت ۽ آئی ۽ وت ۽ جنگل ۽ کشک ۽ سر ۽ گردگ ۽ دیست، آئی ۽ پشت ۽ دو سیاہ پوست پیدا کہ ات انت ۽ آئی ۽ دیم ۽ دو ٹوباب گوں وتی عجیبیں پوشاک ۽ عجیب رنگیں مودان روگ ۽ ات انت، کنتا ۽ ژپگ ۽ وتی چم پچ کرت انت ۽ وتی سر ۽ ژنزلینت، آچہ ہید ۽ میچڑ ات ۽ دل ۽ گپ گپ ۽ ات۔ آئی سہی بوتگ ۽ اب بوتگ۔ اے چوش ترسناکیں اب ۽ ات، یا اے بد بوہ داریں تہاری ۽ لنجی ترسناکیں والے ات؟ اناں، اے جنگل ۽ حتی ایں ندرگ ات۔ پمائی حیال ۽ والے گندگ ۽ ات۔

گوں سیاہیں سلاٹی ۽ ٹوباب ۽ جنگ ۽ مڑ ۽ رند، آرا وتی آگہی یات اہت۔ چہ سکیں دردے ۽ آئی ۽ دپ ۽ چم بستگ ات انت، آئی ۽ دست پشت ۽ بستگ ات انت، ساد ۽ گرہناں آئی ۽ پادوڈ کرتگ ات انت۔ پے وتی بوجگ ۽ زور جنگ ۽ ات۔ آرا پے بارگیں لٹاں داں ہما وہد ۽ چپت اش داں آئی ۽ حون چہ آئی ۽ لنگاں ایررچگ ۽ لگ ات انت۔ آرا آئی ۽ پادانی سر ۽ اوشتارینت اش ۽ لٹ اش جک دات کہ دیم بہ روٹ، آسر گپت، آئی ۽ لنگی ۽ آرا ہر چینکس موکل دات کرت ۽ ہمینکس زراب ۽ شت۔

بلونگو ۽ لمب ۽ جا گہہ ۽، کنتا چہ توار ۽ وتی پادانی چیر ۽ نرمیں حا کاں گشت کرت کہ آیکدارے ۽ مانچنگ بوتگ۔ چم ۽ انگت بستگ ات انت، آئی ۽ سلاٹی آئی کتگ ہش کت انت کہ نرم نرم ۽ ہولیک جنگ ۽ ات انت ۽ اگاں آکمیں بہ سر اتین ات انت ٹوباب ۽ آہاناں لٹ ۽ کٹ کرت انت۔ گوں زمین ۽ سر ۽ سر بوتگ ۽، آپدا گردگ ۽ ات انت، داں شپ ۽ جا گہہ ۽ سر بوت انت ۽ آہاں کنتا ۽ رابن ۽ چگل دات، آئی ۽ پشت اش بمبو ۽ پیل ۽ کرت ۽ آرا بست اش ۽ بے حیر ۽ حال ۽ آئی ۽ چمانی بستگیں پچک اش دور کرت۔ لنج ات، بلنے آئی ۽ ٹوباب ۽ زردی دپ ۽ دیم دیست کرت کرت انت کہ آئی ۽ دیمی ۽ اوشتاگ ات انت ۽ وتی ہم قومانی ساہگ ۽ دیست انت کہ نرینک ۽ بن ۽ زمین ۽ سر ۽ کپتنگ ات انت۔ ٹوباب پچلے گوشت آرادپ ۽ دیگ ۽ ات کہ لہتیں دپار بہ وارت۔ آئی ۽ وتی دیم یک کش ۽ چکرینت ۽ وتی ہارونک ۽ مہر پرہت ۽ داشت انت۔ چہ زہر ۽ پونشگ ۽ ات، ٹوباب ۽ آئی ۽ گروڈ وگپت ۽ پے زور آئی ۽ دپ ۽ پچ کنگ ۽ ات۔ وہدے کنتا ۽ وتی دپ مہر بند کرتگ ات ٹوباب ۽

وتی دست پشتی ۽ برت ۽ زور ۽ پُر ۽ آئی ۽ دیم ۽ راشہمات ۽ گوردات ۽۔

کنٹا سہمیں شپ یک ۽ تہنایلد دیگ بوت۔ روج ۽ صافی ۽، گول آدگہ بمبو ۽ بندھاں بستگیں مردم دیست کرت کرت انت۔ دُراہ یانزدہ ات انت۔ شش مردین، سے جنک ۽ دو گونڈ و ات، انت۔ سلاہ بندیں سلائی ۽ ٹوباب آہانی نزیںک ۽ پھرہ دیگ ۽ ات انت۔ جنک برہنگ ات انت، کنٹا ۽ تہنا وتی چمان ۽ دومی نیگ ۽ گردینت کرت، آئی ۽ کدی پیسر ۽ جنیادم جاندر ۽ نہ دیستگ ات۔ مردیں اول برہنگ ات انت، نشنگ ۽ سہرچمی دیگ ۽ ات انت، آہانی زہر ۽ بد آیک چہ آہانی دیماں ظاہر بوتگ ات۔ تواب ۽ بُرائگیں ٹپانی خون آہانی جون ۽ سر ۽ بد اتگ ات انت۔ بلنے جنک زار جنک ۽ ات انت، یکے پہ وتی دوستیں مردے ۽ گریوگ ۽ ات کہ ماندا اشتگیں بیگ ۽ مرتگ ات۔ دگہ یکے ۽، وتی دست چوش حیالی گوانزگ ۽ کرتگ ات انت ننکے چنڈ بیگ ۽ ات ۽ نازینک جنک ۽ ات۔ سیسی ۽ نیامچی ۽ انچیں چیمانٹ ۽ کیوگ جت تو گوشت زاناں اللہ ۽ کندوک ۽ روگ ۽ انت۔

کنٹا وتی بستگیں سادانی سنگ ۽ پہ، زورانی پر ۽ پشت ۽ دیم ۽ زوجت۔ یک دگہ گرانیں لے آرا لگ ات ۽ توسینت ۽، وہدے آئی ۽ سد کرت، آئی ۽ دیست آواں برہنگ انت، آسہمینانی سر تراشنگ ات انت ۽ آہانی بدن گول کو پڑا ۽ سہریں ٹیل ۽ لوج اتگ ات انت۔ شیر گرم ۽ پاس ۽ دودگہ ٹوباب در چکانی توک ۽ پترت۔ سلائی ۽ آدگہ نول ہندگ ۽ ات انت، زوت زوت آوار جستگیں چہ بندھاں پیچ کنگ بوت انت، آہان ۽ ہکل اش کرت کہ ردبہ اوشت انت۔ چہ ترس ۽ زہر ۽ کنٹا ۽ جان ۽ گوشت کار ۽ نہ ات انت۔ چہ نوک آوکیں ٹوباب ۽ یکے پٹک ۽ زنڈ ات ۽ مودے اسپیت ات انت۔ آئی ۽ پشت ۽ آوکیں برز، بلاہ ۽ ترسناک ات۔ دپ ۽ دیم ۽ سر ۽ چانکو ۽ بلاہ بلاہیں ٹپ ہست ات۔ بلنے اے اسپیت پُٹ ات کہ سلائی ۽ آدگہ ٹوباب ۽ گو مائی ۽ کند ات ۽ آئی ۽ دیم ۽ وتی سر اش جہل کرت۔

سہمینانی چارگ ۽ رند، اسپیت پٹ ۽ کنٹا ۽ رادشنگ کرت کہ دیم ۽ بنیت ۽ آچہ ترس ۽ پشتی ۽ شت۔ وہدے سوچوکیں ترابے آئی ۽ پشت ۽ مان اہت کنٹا ۽ چیمانٹ ۽ جت۔ یک سلائی پے ۽ آرا پشتی ۽ گپت ۽ کونڈانی سر ۽ دور دات، آئی ۽ سرگ ۽ گپت پدی ۽ ژپت ۽۔ اسپیت پٹ ۽ جمی ۽ کنٹا ۽ لٹ کفرینت انت ۽ آئی ۽ دنٹانی چارگ ۽ لگ ات۔ کنٹا ۽ پادا ہگ ۽ زور جنک ۽ ات، بلنے دگہ یک سوچوکیں ترابے گول زراب ۽ اہت، آہاؤڑ اوشتات ہر چوں کہ آحکم دیگ بوتگ ات۔

وہدے ٹوباب ۽ لنکک آئی ۽ چماں پنگ ۽ ات انت، آئی ۽ سجھیں بدن درہگ ۽ ات، آئی ۽ آئی ۽ سینک، آئی ۽ لاپ شر چار ۽ ٹپاس کرت انت۔ وہدے گوں وتی دست ۽ آئی ۽ اعضائے گپت، آئی ۽ گوں دم تستگیں کوکارے ۽ دومی نیمگ ۽ سٹ ۽ جت۔ پہ کنٹاء چوٹ کنگ ۽ ٹور کنگ ۽ پہ دوسلاٹی ۽ گپڑے تراب جنگ کپت۔ ترس ۽ گار آئی ۽ مار ات آئی ۽ گلکانی تل پہ زور پچ کنگ بوت انت، پدا اسپیت پٹیں ٹوباب ۽ کنٹاء را یک نیمگ ۽ تیلانک دات۔ یک ۽ آدگرانی چار ۽ ٹپاسگ ۽ لگ ات، بلکیں پریات کنوکیں جنکانی شرم ۽ ننگے اوں نہ بخش ات انت۔ پدا کوکار ۽ ترابانی شیکاں آوار جتگیں پہنگ واڑ ۽ برت انت اش ۽ آپدا وتی زونڈانی سر ۽ جہل ۽ برز سٹ جنگ ۽ ات انت۔

چہ چارگ ۽ ٹپاسگ ۽ رند، اسپیت پٹیں ٹوباب ۽ کارچ ۽ ٹپ دپ دیمیں بلاہ جون، بہتیں گام پشت ۽ کنز ات انت ۽ نرم نرم ۽ گپ ۽ لگ ات انت، گوں پشت ۽ کنزگ ۽، دگہ یک ٹوبابے ۽ رادسٹک کرت ۽ تو اراش کرت، آئی ۽ چاریں مردینان ۽ لنکک جک دات کہ چہ آہاں یکے کنٹاات ۽ دگہ دو جنگ ۽ را۔ ٹوباب ہبکہ بوت، بزرگ بزرگ ۽ دومی ۽ نیمگ ۽ دست ۽ شہار دات۔ بلتے اسپیت پٹ ۽ پہ زہرناکی وتی سر چنڈینت، کنٹا گوں وتی بستگیں ساداں نشت، چہ زہر ۽ آئی ۽ سر تر لگی ات ۽ ٹوباب دپ جنگی ۽ ات انت۔ دمانے ۽ رند، اسپیت پٹ ۽ زہر ۽ زہر کا گدے ۽ سر ۽ چیزے نمشتہ کرت ۽ آدگہ ٹوباب ۽ پہ نہوشی آکا گد زرت۔

وہدے سلاٹیاں آرادو برگپت، کنٹا زور جنگ ۽ کوکار ۽ لگ ات، آ آرا کون منجکائی نندارینگ گومانی بند مرگ ۽ ات انت۔ چہ ترس ۽ چم ۽ درگڑ اتگ ات انت، آئی ۽ چم گوں ہما ٹوباب ۽ سک ات انت کہ چہ روکیں آچ ۽ دراج ۽ بارگیں تیر کوئے کشگ ۽ ات کہ اسپیت پٹیں ٹوباب ۽ گوں وت ۽ آورتگ ات۔ تیر کوئے آئی ۽ کوپگانی نیام ایر بونگ ۽ سوچگ ۽ ساری کنٹا سرگ ۽ کوکار ۽ ات۔ بمبوؤ جنگل آہانی زار ۽ کوکارانی پد گوانکاں سر ۽ زرت۔ پدا ”77“ ۽ دروشم ۽ داغان ۽ کوپڑا ۽ سہریں ٹیل اش مال ات، کنٹا آہانی پشتانی سر ۽ آہاں گندگ ۽ ات۔

یک کلاکے، آہاں سردیان ۽ گوں ژیلنگوکیں زمزیلاں ردکنگ ۽ ات انت۔ سلاٹی گوں چستیں تراباں پہ اڑوک ۽ کپوکانی جنگ ۽ تیار اوشتاگ ات انت۔ وہدے شپ ۽ مزن کور ۽ لمب ۽ برز ۽ بزیں تمرانی توک ۽ چیر داتگیں دوئیں یکدراں سر بوت انت، حون شلمیں ٹپاں کنٹاء کوپگ ۽ پشت نز آورتگ ات انت۔ آدوٹولی ۽ بہر کنگ بوت انت، سلاٹی آہاناں یکدراں سر ۽ برگ ۽ ات انت ۽ ٹوباب ۽ اگاں مزاحمت کنگ ۽ کسانیں نشان ۽ بہ دیست انت گڑا آہانی سر ۽ ترابانی ہوراش کرت۔

وہدے کنٹاء شپ ۽ وتی دیکھی ۽ تہار دروشم ۽ مکیں چیزے دیست آئی ۽ مارات چد ۽ رند پدا آراموہ ندرسیت۔ چہ وتی جا گہہ ۽ جاہ سرات، کوکار ۽ کینز گانی نیام ۽ دورے کرت، چہ یکدار ۽ کش ۽ دور جنگ ۽ کوشست ۽ آئی ۽ یکدار ۽ دیم ۽ روگ مکیں مہتل داشت، آگوں آدگراں ہوار بستگ ات ۽ چہ کش ۽ دور جت ۽ نہ کرت۔ آراتراب ۽ زراب پرواہ کنگ ۽ نہ ات انت ۽ نئے کہ وتی پشت، وتی پہناد ۽ لاپ ۽ مان آؤ کیں لٹاں مارگ ۽ ات۔ گوں درد ۽ ہوار، آئی ۽ وتی گر میں خون ۽ رچگ ۽ سما کرت کہ چہ آئی ۽ دیم ۽ سمر ۽ لیٹ گران ات انت ۽ وتی سرگ ۽ سمر ۽ گپڑے ٹوباب ۽ جگا ۽ لبجگ ۽ ہش کنگ ۽ ات۔ یہ چٹ آرا لوپ اش کرت ۽ نہ وش بوت۔ یک عجبین ساد ۽ پدیا نک ۽ سمر ۽ نیم تیلانک ۽ نیم برز ۽ کشگ ۽ رند، آئی ۽ وتی گیشینگ ۽ آرات کنگ ۽ مزنیں زور ۽ جت، یک رندے پدا تزاب کنگ بوت۔ ٹوباب ۽ سکیں بدیں بوہ، جنکانی کینز گ ۽ ٹوباب ۽ برزیں لبجگ ۽ جاک ۽ نیام ۽ دستاں آرامہر داشتگ ات۔

چہ وتی چم ۽ گڑا تگیں کوساں، کنٹاوتی چپ ۽ چاگرد ۽ گپڑے لنگ ۽ پاد دیست، یہ وتی دستاں وتی چم ۽ ساہگ کرت انت ۽ یہ زور برز ۽ چارات ۽، پٹکیں ٹوباب گوں وتی اسپتیں پٹاں اوشتاگ ات ۽ پسرمانگے کسانیں وانگی لیے ۽ تہانمشہ کنگ ۽ ات۔

پدا آئی ۽ مارات آژ پگ ۽ چست کنگ بوت تچکیں پچیں جاگہے ۽ ماں بڑگ بوت۔ پدا آئی ۽ مینگ ۽ آئی ۽ سمر ۽ بز پتا تگیں زبوریں اسپتیں گد چارات انت ۽ پدا آچہ زوری ۽ چندوران ات ۽ آراچہ تنکیں پدیا نکاں ایردیان لنجیں جاگہے ۽ برگ ۽ ات انت۔ اناگت ۽ یک بے باوریں بدیں بوہ لیے آئی ۽ گین ۽ پترت ۽ آئی ۽ گوشاں درد ۽ چہانٹے جت۔

کنٹاء شانگ بنات کرت... وہدے ٹوباب ۽ مرمرانکیں آپے مان داشتگ ات کہ آہن ۽ جگویے ۽ تہات... آئی ۽ دست ۽ پاداش اشکیل کرت انت، پدا آرا پد کونی دوگریوکیں مردمانی نیام ۽ تیلانک اش دات۔

چراغ ۽ اے دیم ۽ آدیم روگ ۽ مول ۽ مرادیش ات کہ ٹوباب پہ اشکیل کنگ ۽ ہماہاں برگ ۽ ات انت کہ گوں آئی ۽ ہمراہی ۽ اہتگ ات انت۔ پدا آئی ۽ حیاں چہ آئی دستاں لکشگ ۽ ات انت، آئی ۽ حیاں کرت آلم ۽ وابے گندگ ۽ انت۔ پدا پے دل گندگ ۽ ات۔

تہنا در ابو دپان ء چیسک چیسک ء پیچ ء بندی ء درز ء سوب ء کنتاء راشپ ء روج ء سما کپت ۔
گوں دپان ء چیسکگ ء توار ء، آئی ء الم ء وتی سرچست کرت ۔ یکیں آراتیں جمبش ات کہ آئی ء دست ء
پادانی بستکیں اشکیل ء زمزیلاں آرائمرگ اشت .. ٹوباب ء چارسا ہگ چہ پدیانکاں ایرکپت انت، چہ
آہان دو ء رامراکلیں چراغ ء تزاب دست ء ات آدگہ دوینانی پھرہ داری ء کنگ ء ات انت کہ چہ تنکیں
راہ گوز ء تالے ء توک ء وردن تیلانک دیان ء پیداک ات انت ۔ ء پدا آہاں اشکیل کرتگیں دو ہماہانی
نیام ء دل شگیں ء لانک بوجانی تہا پوپل ء تالک ء تہا ورگ ایرکرت ۔ ہرود ء کہ ورگ آرگ بوت انت
کنتاء وتی کلا جور مہر پرہت انت، زند ء بدل ء مرگ لوٹگ ء ات، چہ گزٹن ء آئی ء لاپ درد چہ سگ ء
ڈن ات انچوش کہ آئی ء لٹ وار تگیں جان ء درد ۔ وہدے آہاں کنتاء اے دگہ مردم وردن دات انت، گڑا
رژناہی ء ہمے پیش داشت کہ ٹوباب گوں پشت کپتگیں وردناں جہل ء ایرکپگ ء انت ۔

ورگ وارینگ ء ساعتاں ابید، حاصل ہما و ہد ء کہ ڈن ء شپ ء مان شانہ، گڑا ٹوباب ء دگہ لہتیں
آوار جتگیں مردم آورت ء پرش ء ماں کرت، پدا آہاں تزاب جنان دیم چہ ہما ڈڈیں کوکار ء تحنگانی
نیمگ ء سراس دات انت کہ اود ء آہاناں گوں سانکلاں بندگی ات انت، چہ ترس ء کینوزگ ء زار ء
پریات ء ات انت ۔

یک روچے، ورگ وارینگ ء دمانے ء رند، کنتاء گوشاں یک درآمد ء سبکیں توارے اہت
کہ چہ برز ء آئی ء سر بر ء پیداک ات ۔ دگہ لہتیں مردماں اول ہش کتگ ات، آہانی نا لگ ء پریات ہما
دمان ء بند بوتگ ات انت ۔ کنتاء وتی وپتگیں جا گہ ء گوش سک دات انت ء سک ء گوش دارگ ء
ات، تو گوشت زاناں گپڑے مردم یکجا گہ برز ء تچگ ء انت ۔ پدا .. تہاری ء آہانی سک نزینک
ء ۔ نوکیں توارے اہت ۔ یک گرانیں چیزے گوں چیسکگ ء توار ء برزادی ء چست بوت ۔

تحنگ ء سر ء وپتگیں کنتاء ہر ہنگلیں پشت ء عجیب لرزگے مار ات ۔ پمانی خیال ء آئی ء دست ء پاد
ترند بوت انت، سینگ ء تہہ ء گوات گرگ ء ات، آچوش برف ء سرد بوت ۔ آئی ء پادانی انجیں گپ
گپ ء توار ہش کت، آزانگ ء ات کہ مردم سر کپگ ء انت، گوں وتی پادانی زمزیلاں اڑان
انت ۔ آرا انچوش سما بوت تو گوشت زاناں آئی ء بدن ء سہمیں خون آئی ء درد کنوکیں سر ء توک ء مان رچگ ء
انت ۔ وہدے آئی ء وتی جا گہ ء سرگ مار ات کہ گزان دگہ نیمگے ء روگ ء انت، ترس ء آئی ء بدن ء بند
بندشنگ ات ۔ مردم آئی ء چاریں آتراپ ء کینوزگ ء کوکار ء ات انت، اللہ ء آئی ء ارواہاں توار کنگ ء

ات انت، وتی سمراش چہ تختگ ء برزداشنگ ات انت، گوں وتی ژیلنگوک ایس زمزیلاں بے وڑ
 ڈک ورگ ء ات انت۔ ”اللہ من ہمک روچ کدی پرتو پنچ و ہد ء نماز کم نماز کرتگ!“ کنتا مردمانی
 کوکار ء ژمبگ ء تہا ء کینزوک ء ات۔ ”من ء را گوش بہ دار! منی مک ء بہ کن!“
 بیم ناکیں زار، گریوگ ء دعا یک بیم برجم ات انت، ہما و ہد ء کمیں کمتر بوت انت و ہدے دم
 برتگ ء ژندیں مردکارے دم توس بوت ء بد بوہ داریں تہاری ء تہا پے زورساہ کشگ ء لگ ات۔ کنتا
 سر پدات کہ آنوں کدی دو برافر یقہ ء نہ گندیت۔ نوں کنتا تختگ ء سر ء چہ ایریں وتی بدن ء صاف، نرم
 نرمیں، جول ورگاں مارگ ء ات، برے برے انچوش سک ء جولے وارت کہ کوپگ، دست ء
 پہنادان آئی ء کش ء زمزیل بستگیں مردمانی بدن ء گرمی مار ات انت۔ آئی ء انچوش سک ء کوکار کرتگ
 ات کہ نوں پے کوکار ء توار پشت نہ کپتگ ات، بلے نون آئی ء دماغ کینزوک ء ات۔ ”پکش ٹوباب ء
 آئی ء غداریں سیاہیں مکاراں۔“

آبے توری ء اڑسگ ء ات کہ دپان ء دپ پنچ بوت، چاریں ٹوباب گوں وتی ورگانی تال ء
 اہت انت۔ وتی گژان ء درد ء ہلاپ ء عشت وتی دپ ء کلا جورے مہر پر ہت ء داشت انت ء، بلے
 ہما گپ ء سر ء خیال ء لگ ات کہ یک رندے کنتنگو ء گوشتگ ات کہ جنگول ء شکاری شرورگ بہ
 ورا نت دانکہ چہ آدگہ مردماں گیش زو آور ء توانا بہ بنت۔ شدلا پی بہ زان نزوری، نزوری آرا چہ ٹوباب ء
 کشگ ء داریت۔ گڑا، اے بری، و ہدے تالک آئی ء آئی ء کش ء بستگیں مردکارے ء نیام ء تختگ ء
 سر ء ایر کنگ بوت، کنتائی لنک اوں ڈلگاں کمپ کنگ ء ات انت، چوش ٹیل ء توک ء لہڑ دا تگیں مکئی
 ء ڈلگ ء تام ء ات انت۔ ہمک لنگہ ء ایر برگ ء آئی ء گٹ ء دردے چست بوت، پرچا کہ داں
 گپڑے روچ ء آئی ء پنچ نہ وارنگ ات، بلے آئی ء داں ہما و ہد ء وارت داں تالک کلنڈی حالی
 بوت۔ پھائی خیال ء ورگ آئی لاپ ء تہا ڈک ات انت، زوت دل ء بد کنگ ء ات۔ آئی ء نہ
 داشت انت، ہما دمان ء ڈلگ تختگ ء سر ء مچ بوت انت۔ آئی ء وتی ہوکارگ ء ہوار آدگہ ہش کت
 انت کہ آوں ہوکارگ ء شانگ ء ات انت۔

و ہدے رژناہی تختگ ء گڈی سر ء رست، کنتا تختگ ء سمر او پتگ ات، آئی ء انا گت ء زمزیلانی
 ژلیننگ ء یکے ء سر ء لگ ء توار ہش کت۔ پدا یکدم مردے چوش نیونی ء مانڈ نیکا ء ٹوباب ء ہواریں
 زبان ء کوکار ء ات۔ وردن ء تال بڈیں ٹوباب ء ٹہکے رست، تڑاب برز ء چست بوت ء پدا جہل ء
 اہت، تڑاب داں ہما و ہد ء برز ء جہل شت ء اہت داں مرد ء کوکار ء چہیانٹ بلوت ء بدل بوت

انت۔ چوش بوت کنت؟ آئی ء افریقہی یے ٹوباب ء زبان ء گپ ء ہش کنتگ؟ آہانی نیام ء غدارے
ہست؟ کنتا ہش کنتگ ء ات کہ ٹوباب مدام وتی ملک کاراں دروہ انت ء آہاں زمزیلاں بندانت۔

وہدے ٹوباب جہل ء متبک ء ایرکپت انت، کنتا ء متبک ء یکے ء داں آہانی دو برودی کنتگ ء داں
آہانی سرکپگ ء روگ ء کس ء زگ نہ کرت۔ گوں آہانی روگ ء وڑ وڑیں زہرائیں زبانانی ژمپگے
چست بوت، چوش بینگ مکسکانی ہوار مچ بونگ ء۔ پدا کنتا ء وپتگیں متبک ء چیرے، یکے ء راہ زمزیلاں
جنگ ء توار اہت، ہما مانڈ بینکا ء دل بڑیں چیہانٹ ء نیونی ہولگ ء توار چست بوت، کنتا ء مردے
کینزگ ہش کت، ”شمے حیال ء من ٹوباب اوں؟“ گیش جنگ ء کینزگ ء توار پیدا ک ات۔ پدا
جنگ بند بوت، پرش لنجی ء تہا برزیں کینزگے چست بوت، پدا کیر ء کیر ء توارے، تو گوشت زاناں
مردے ء دم بند بونگ ء انت۔ گوں زمزیلانی دگہ ژلیننگے ء، ہا جینتگیں شپادیں پادحتگ ء سرے پر پڑکائی
شانگ ء ات انت، پدا بے تواری ء مان شانٹ۔

چہ کر ء کش ء کوکاراں کہ ”سلاٹی! سلاٹی! مرت!“ کنتا ء سرے دردے بنا کرت ء آئی ء دل ء
دزیگ تیز بوت انت۔ پدا کنتا گوں آہاں ہوار کوکار ء ات ء چوش گنوک ء زمزیلاں ژلیننگینگ ء ات
انت... کہ ژپگ ء دپان پنج بوت، روج ء رحمانی ٹوباب ء ٹولی گوں چراغ ء تراباں اہت۔ پد رات کہ
آہاں جہل ء کوکار ء جا کہ ہش کنتگ انت، بلنے اے وہدی پرش ء توک ء سرجمیں بے تواری یے
ات۔ ہکل دیان، وتی چپ ء راستیں کش ء تراب کنان چہ تنکیں راہ گوزے گوست انت۔ وہدے آہاں
مرتگیں نہ دیست ء واتر بوت انت، دان زنڈیں ساعتے ء پرش بے ترک ء توارات، پدا کنتا چہ تحتگ ء ہما
سرے بے بزگیں ٹہکے ہش کت کہ غدارے جون کپتگ ات۔

آدگہ وردن واریگی ایبتک ایبتک ات۔ تو گوشت زاناں ٹوباب سہی انت کہ ردیں کارے
بوتگ۔ وہدے تراب ء زراب ء آئی ء لنگ سہت کہ زارے جت ء وت ء یک کرے کرت۔ آنوں
سوگہہ بوتگ ات کہ اگاں کسے چہ تراب ء زراب ء مہ گریٹ گرا آراا نچوش سک ء لٹ ء چوپ کن انت
داں بہ گریٹ۔ آتمپ کنان ء ڈلگاں ایر برگ ء ات ء چمے گوں روکیں چراغ ء سک ات انت کہ
جہل ء ایرکپگ ء ات۔

پرش ء ہمک مردم ء وتی گوش داشتگ ات انت۔ یکے ء دومی ء راتوار جت، چراغ ء رثناہی ء
جنڈ ورگ ودی بوت، پدا گپڑے ء کوکار ء زاہ ء بد بندات بوت، پدا یک ٹوبابے پتگ چہ راہ گوزے
گوست، برزے چہ دپان ء ڈن دراہت، پدا زوت گوں دودگرے ہمراہی ء واتر بوت۔ کنتا ء سائل ء

زمزیلائی بوجگ ء تواریش کت کرت انت۔ دوٹوباب ء پدا مرتگیں مرد ء جون نیم بڈ ء نیم گر کنان چہ راہ گوز ء برت ء چہ دپان ء ڈن در کرت، آدگر ان راہ گوز ء دراجی ء وردن ء تال ء گزینگ برجم داشت۔

وردنی ٹولی جہل ء تمک ء ات کہ چار دگہ ٹوباب چہ دپان ء جہل ایراہت انت، تچک ء ہما جا گہہ ء شت انت کہ سلاٹی زمزیلاں بستگ ات۔ گوں وتی سر ء تاب دیگ ء دیست کرت کرت کہ چراغ برز ترچست کنگ بوت انت۔ گوں سگائیں زاہ ء بد ء دوٹوباب وتی تراباں شیک شیک ء مردمانی پوستاں رجینگ ء ات انت۔ ہر کس ء را کہ جت اش، اول سرا آہاں وتی گریوگ داشت، بلے کہ تراب کنگ ء زراب ء تواران کنٹا ء دست ء پادسُن کرتگ ات، آئی ء ہش کرت کرت کہ مارتاب وروکیں مرد وتی زمزیلاں تراب ء دیم ء دیگ ء ات... آئی ء پے حق ء دل فیصلہ کرتگ ات کہ گزیوگی نہ انت۔

پدا ٹوباب وتی زاہ ء بد اں کساس کینزگ ء ات انت۔ برے یکے چراغ ء زورگ ء ات، پرچا کہ برے یکے ء آراتراب کرت۔ گڈ سر ء تراب کرتگیں زار جنگ ء لگ ات۔ اول فولاہ زبان ء دشمان ء دات ء پدا یک انچیں زبانی ء کہ کس سر پدے نہ بوت، بلے کہ فولاہ زبان ء لبرز ات انت، بلے کس ء نہ زانت چے گوشگ ء انت۔ کنٹا ء حیاں ہما وار ء بزگیں فولاہ ء نیمگ ء شت کہ مانڈینکا بانی اولاک ء چارینگ ات انت۔ تراب ء شیکاگاں تنان و ہد ء وت ء برجم داشتگ ات داں آئی ء زار ء پریات بندات نہ کرت۔ پدا ٹوباب بد ء رد کنان، پونشاں راہ گپت انت، چہ بد بوہ ء ہو کارگ ء ات انت۔

فولاہ ء زار ء سچہیں لنجیں پرش جسکینت۔ پدا، دمانے ء رند، یکے صافیں مانڈینکا نیکی گوشگ ء ات ”ایشی ء درد ء دوراں بہر کن ات۔ ادا ماچو یک مینگے ء مرد ء پیم ء بہ ہیں!“ تواری معتبری تواری ات۔ آئی ء راست ات انت۔ فولاہ ء درد چو کنٹا ء جند ء درد ان ات انت۔ پمانی نز ء آچہ زہر ء ترگی ات، اے ترس چہ آئی ء دیستگیں ء ہش کتگیں ترس ء گیش مزن ات، گندگ ء آئی ء ہڈانی سچہیں مجگے ماں پتاگ ات ء سچہیں جون ء تالان ات۔ آئی ء جان ء یک بہرے مرگ لونگ ء ات کہ چہ اے ججالاں در بنیت۔ آئی ء وت ء زور پردات کہ بے ترک ء تواری ء وتی جا گہہ ء بہ وسپ ایت۔ بازو ہد ء پد، گڈ سر ء آئی ء وتی بیوسی ء ناسر پدی مار ات، وتی بدن ء درد ان مارگ ء ات ابید وتی بردستانی نیام ء داتگیں داغ ء کہ پہ سہریں تیر کو دیگ بوتگ ات۔ پمانی نز ء آئی ء حیاں نوں ہما گچین کرتگیں کار ء نیمگ ء شتر تر گور بوت کنت کہ آئی ء آدگرانی لوٹ ء مقصدات۔ بہ گندے آ سچہیں اے ترسناکیں و پتگیں جا گہہ ء بہ مرانت یا ٹوباب پزوش دیگ ء کشگ بہ بیت۔

بوٹانی گٹ پاچک ۽ جان ۽ کچک ورگ روچ پہ روچ گیش بوہان ات۔ گندگی ۽ تہا، بوٹ گوں منگرہاں ہزارانی حساب ۽ رست ۽ ردوم زورگ ۽ ات انت ۽ پرش پُرات۔ بدن ۽ تل ۽ توکے ۽ ٹالے پٹ بوت انت گڑاودا اولک سربوت انت۔ کنتا ۽ بگلانی چیر ۽ آئی ۽ نیس ۽ کش ۽ گور ۽ تو گوشت زاناں آسے ۽ سر ۽ پررتنگ انت، آجا گہہ ۽ کہ آئی ۽ سائل بستگ این دست نہ رست، آئی ۽ پچیں دست آئی ۽ کچینگ ۽ ات۔

آئی ۽ دل ۽ گوشت پادا بہ تیج برو، بلتے پدا، ساعتے ۽ رند آئی ۽ جم چہ دل اکیسمی ۽ ارساں کیل بوت انت، ماں دل ۽ زہر ۽ پُربوت، داں ہماو ہد ۽ گو ماہانی کچینگ ۽ سر ۽ پٹال ات داں کمیں تاہیرے بہ رست انت۔ نہ گیگ تریں جبرایش ات کہ آئی ۽ شمر سرات نہ کرت۔ پمانی نز ۽ آئی ۽ دل گوشتگ ۽ ات زمزیلاں بہ جا۔ آئی ۽ دل ۽ گوشت کہ وتی حیالاں دگہ جاگے ۽ سک بہ دنت، یک انچیں جاگے ۽ کہ آئی ۽ ذہن ۽ دستاں دزگٹ بہ کنت، اگاں ناں آگنوک بیت۔ پرش ۽ تہا بازینے چونابا گنوک ات، چہ ہما چیزان آہانی گنوک ۽ فیصلہ ۽ کت کہ آہاں نام گپت ۽ کوکار جت۔

بے تزک ۽ توار ۽ تچک ات ۽ وتی کش ۽ بستگیں مردمانی گین ۽ تواراں گوش دارگ ۽ ات، ساعتے پیش تر، کنتا سر پد بوتگ ات ۽ گوشت کرت ۽ کرت کہ آدوئیں واب انت یا آگاہ انت۔ نوں آئی ۽ وتی دلگوش چہ آہانی آدیم تر ۽ چیزانی نیمگ ۽ گور کرت۔ دہ پہ دہ یک پیسین توارانی گوں دلگوشی ۽ گوشدارگ ۽ آسر پد بوت کہ نوں آئی ۽ گوش ہرچی بہ ہش کن انت آزانہ کنت کہ کجاچے بونگ ۽ انت۔ اے عجیبیں مارشتے ات، آئی ۽ گوش آئی ۽ چمانی کار ۽ کنگ ۽ ات انت۔ تہاری ۽ تہا و ہد ۽ سر ۽ دژمان ۽ نالگاں ہوار وتی تحتگ ۽ سر ۽ وپتگیں مرد ۽ سرگ ۽ گپگ ۽ توار ۽ اول ہش کت۔ چہ او د ۽ برے برے یک عجب ۽ یک پیم آو کیں توارے آہت ۽ برے برے توار نیام ۽ گار بوت، ساعتے ۽ رند پدابند ات بوت۔ اے چوش دو آسن ۽ یکجا لگا شگ ۽ توار ۽ ات، سک دیر گوش دارگ ۽ رند کنتا ۽ اندازہ جت یکے وتی زمزیل ۽ کڑی ۽ وارینگ ۽ سنگ ۽ جہد ۽ انت۔ کنتا ۽ باز براں جہلیں توار ۽ کسانیں ہکل ۽ زمزیلانی ثلیننگ اول ہش کت، انچوسمائے بوت کہ دو مردم سک ۽ مرگ ۽ انت ۽ یکے دو می ۽ پادا ۽ دستاں بستگیں اشکیلاں ژپگ ۽ انت۔

کنٹاء و ہدے کشک ۽ سرگار کرتگ ات۔ مس، لانک بوج ۽ شاننگیں وردن، آئی ۽ وسپگ ۽ ڈڈیں
تختگ ۽ سر ۽ تالان ات انت۔ و ہدے آئی ۽ دلگوش آہانی نیمگ ۽ گور بوت انت، آہانی بدیں بوہ یے
سگ ات کرت نہ کرت انت۔ ہشت ٹوباب دپ ۽ پُر ۽ زاہ ۽ بدکنان چہ دپان ۽ راہ ۽ اہت
انت۔ مدامی این وردنی تالانی جاگہہ ۽ آہان ۽ ذراج دستگیں برد ۽ بالٹی گون ات۔ کنٹا حیران ات کہ
آہاناں چچ وڑیں پوشاک گور ۽ نیست ات۔

چہ پیسر ۽ آو کیناں، ہدہنگیں ٹوباب ۽ گیش ہوکارگ ۽ شانگ بندات کرت۔ وتی چراغانی
روژناہی ۽ مک ۽، دودو ۽ ٹولی ۽ راہ گوزان شت انت۔ پہ بردگوہ ۽ شاننگیں اش چہ تختگانی سر ۽ نرم نرم ۽
کرات انت ۽ بالٹینانی تہامان اش کرت انت۔ و ہدے بالیٹن پُر بوت انت گڑا ٹوباب ۽ آہاناں چہ راہ
گوزہ ۽ گراں، دپان ۽ ڈن برت مچ کرت انت ۽ پداواتر بوت انت۔ ٹوباب نون سک ۽ ہوکارگ ۽
ات انت، آہانی دپ ۽ دیم بد ڈول این وڑے ۽ نر گڑا تگ ات انت، آہانی پٹی این ۽ بدرنگیں بدن چہ
شانوک ۽ لانک بوجاں گہہ اتگ ات انت۔ و ہدے آہاں وتی کار کھینت دراہت ۽ شت انت۔ پرش
۽ گرم، دل توس ۽ ساہ بند کنوکیں بدیں بوہ یک قرار ۽ برجاہ منت۔

چہ ورگ ۽ و ہدے پیسر چار دگہ ٹوباب گون وردنی تالان ایراہت انت۔ کنٹاء دیست کساس بیست
چہ دپان ۽ پدیا نکاں جہلا دبونگ ۽ ات۔ آئی ۽ رگے ۽ نہ جت۔ آئی ۽ وتی گردن اے دیم ۽ آدم ۽
چکرینت، دیست ۽ کہ ٹوباب ۽ کسان کسانیں ٹولی پرش ۽ دگہ دگہ ٹکاں اوشتات انت، لہتین ۽ را
تزاب ۽ تو پک گون ات ۽ آدگراں چراغ دست ۽ ات انت ۽ اشکیل کرنگینانی سرورن ۽ اوشتا تگ ات
انت۔ چہ ترس ۽ کنٹاء لاپ ۽ گڑگے جت۔ اول سر ۽ آئی ۽ عجیبیں ٹک ۽ پداوٹلینگگ ۽ توار ہش کت ۽
آئی ۽ پاد ۽ کڑسرات، گون ترس ۽ مار ات ۽ کہ آہاں پچ کنگ ۽ یلہ دیگ ۽ انت۔ پرچا،
نون چونیں جخالے پیداک انت۔ آہے ترک ۽ توار پچک ات۔ نون آئی ۽ راستیں پاد ۽ کڑمزمل ۽ گرائیں
بار ۽ مارگ ۽ نہ ات۔ آنوں سبھیں پرش ۽ تہا ٹک ٹک ۽ زمزیلانی کشگ ۽ توار ۽ ہش کنگ ۽ ات۔ پدا
ٹوباب ۽ ہکل ۽ تراب کنگ بندات کرت۔ کنٹا سر پد بوت کہ پہ آہاں البشی ۽ مول ۽ مرادیش انت کہ چہ
تختگانی سر ۽ ایر بیانت۔ و ہدے مردماں پہ پاد آہگ ۽ وتی سر چست کرت انت کہ گون برز ۽ داراں
لگ ات انت گڑا گون سوگہہ کنگ ۽ ہکل ۽ کوکاراں وڑیں زبانی کوکار ۽ سلوات ہوار بوت۔

درد ۽ چیمائانی تہا تراب ۽ سوچوکیں زراب مان آیک ۽ ات انت ۽ مردمانی چپت چہ راہ گوزہ
دور جنگ ۽ ات انت۔ کنٹاء آئی ہم اشکیل وولوف سنگت تختگ ۽ سر ۽ یکے دومی ۽ بگل ۽ پترتگ ات

انت ء تراب ء سوچو کیس زراب آہانی پشت ء دیماں مان آگ ات انت ء پدا دستاں آہاناں گپت ء چہ مس ء پریں تختگ ء سرء ہر جینت ء کش ات ء راہ گوزء اڑنگیں مردمانی نیام ء چگل اش دات انت۔ ٹوباب ء تراب ء زرابانی چیرء سجھیں زارء پریات ء ات انت۔ وت ء چہ دردان رکینگ ء پیچ ء تاب ورگ ء ات انت۔ آئی ء جم پیچیں دپان ء بروبری ء پھتیں ساہگاں کپت انت، ٹوباب ء مردمانی پادگپتگ ات انت ء آہاناں برزی ء ژپگ ء ات انت۔ یک جتے ء رند دومی چپت اش کش ات۔ جت انت اش ء پدا دیکئی ء تیلانک اش دات انت تہاری ء اڑان ء کپان دیم پھ دپان ء راہ ء روگ ء ات انت، و ہدے کنٹا چنڈ و ران گوں و وولوف ء ہماہی ء روگ ء ات پمانی نزء آئی ء پاد چہ آئی ء بدن ء سستگ ء جتا انت۔ دست ء سا نکلان ات انت، جان د رات، دز بندی ء ات آرامہ و رانت۔

پانزدہ روچ ء رند روچ ٹاک ء سر آگ ء روچ ء ترندیں بزمش چو کہ ینگ ء کنٹا ء چماں لگ ات انت۔ چہ درد ء نرکرات، پھ چمانی سا ہگ کنگ ء پیچیں دست ء برزادی ء ژپ ات ء چمانی دیم ء دات ء۔ آئی ء شپادیں پاد آراسو گہہ کنگ ء ات انت کہ آیک انجیں چیزے ء سرء گام جنگ ء انت کہ ساکن نہ انت۔ چہ جگ لگوکیں بزمشاں وتی چمانی رکینگ ء دست ء چمانی دیم ء کرود کرت۔ چہ لمپ ء گڑس ء پریں پونزء بے نیں زنڈیں ساہ ء کش ات ء۔ وتی لنت ء پیچ کرت انت، وتی زندء اولی وار ء زرء گوات ء بلاہیں دم کشگ ء ات۔ صافیں گوات ء آئی ء پپ شنکینت انت، چہ وتی بالادء دڑ ابو ء سرء کپت، گوں کپگ ء وت ء ہوار اشکیل بستگیں سنگت ء کش ء شانگ ء ات، آوتی کر ء کش ء بازیں شانگ، زمزیلانی ژلیننگ ء بزگوشانی سرء تراب ء شیکگ ء ٹوباب ء زاہ ء بدال ہوار، وتی برزی ء یک عجیبیں رپ رپ ء توارے ہش کنگ ء ات۔

و ہدے دگہ ترابے ء آئی ء پشت ء زیل پاشینت، کنٹا یک کش ء چنگ تر ات، وتی ہمراہ ء پونشگاں ہش کنگ ء ات کہ اول تراب ورگ ء ات۔ آہانی جان ء بڑگ ء تل تل کنگ ء ات، وڑے نہ وڑے ء دوئیں پاداہت ء اوشتات انت۔ آئی ء وتی چمکیں پیچ کرت انت ء چارات ء باریں چہ تراب ء زراباں جست کرت کنت، بلتے دگہ نوکیں دردے ء آسرء گون جت، دیست ء کہ آہانی جنوک آہاناں ہمانیمگ ء تیلانک دیک ء برگ ء ات انت کہ اودء آئی ء لہتیں تامورودی کنوکیں ٹوباب دیست یک ذراہیں زمزیلے چہ مردمانی پاد ء بستگیں اشکیلانی نیام ء گوازینگ ء ات انت۔ جہل ء تہک ء دگہ گپڑے مردم بوتگ انت کہ آئی ء ندیتگ ات انت۔ روچ ء رژناہی ء سرء آسک زرد ء ترسناک ات انت۔ آہانی دپ ء دیم چہ بیماری ء ٹپاں پُرات انت۔ آہانی عجیبیں مودانی رنگ زرد، سیاہ

۽ سہرات انت۔ چیز کے ۽ دپ ۽ زونوکانی چیر پٹ ات انت۔ لہتیں لاغر ۽ لہتیں زنڈ ات انت، لہتیناں کارچ ۽ ٹپ پرات ۽ آبانی چم، دست یا پادے گارات۔ گپڑے ۽ دپ ۽ دیم چار رانک ات انت۔ کنٹاء دماغ شہم ات کہ چون آئی ۽ دنان حساب کنگ ۽ ٹپاسگ بوتگ ات انت، پرچا کہ چہ اے ٹوباب ۽ پمائی نزہ بازینے ۽ رادنن ہست ات بلتے نیک ۽ لہتیں دنان۔

بازیں ٹوبابے دور دورسیم بندانی کش ۽ اوشتاگ ات۔ تراب، ذرا جیں کاٹار ۽ لہتیں ۽ ر ایک زیل ۽ زنڈیں آہنی لٹ گون ات کہ سر اش ٹنگ ات۔ کنٹا چہ آہاں آدم حیران کنوکیں ندر گے گندگ ۽ ات۔ باور نہ کنگ ۽ حد ۽ نہ کٹوکیں سبزیں آپے گندگ ۽ ات۔ آئی ۽ وتی سر برز ۽ رب رب کنوکیں توار ۽ نیمگ ۽ چست کرت، دیست ۽ کہ بلا ہیں اسپین گدے (آچار) گوں سادان (انجاں) بمبوئیے ۽ (پلمن) بستگ ات۔ گدا نچو و دی کنگ ۽ ات تو گوشت زاناں چہ گوات ۽ پُر انت۔ کش ۽ چکرگ ۽ گوں کنٹاء چم بمبو ۽ واڑے ۽ کپت انت کہ داں سر ۽ برزی ۽ بیکدار ۽ پراہی ۽ بستگ ات، واڑ ۽ نیام ۽ سیاہ دپیں، بلاہ ۽ ترسناکیں آسن ۽ چیزے منڈ اتگ ات کہ ذراج، زنڈ ۽ تہہ ۽ حالی ات ۽ آئی ۽ سر ننگ چوش ہما آہن ۽ لٹانی پیم ۽ ات کہ ٹوباب ۽ دستان ات انت ۽ نیم سر ۽ کش ۽ اوشتاگ ات انت۔ بلا ہیں چیز ۽ لٹ ہما نیمگ ۽ ٹال ات انت کہ بزہنگیں مردم مچ کنگ ۽ نزارگ بوتگ ات انت۔

وہدے آبانی پادانی کڑ گوں نوکیں زمزیل ۽ لچینگ بوت انت، اولی گشتاں کنٹاء راوتی وولوف سنگت ۽ شر چارگ ۽ موہ رست۔ آئی ۽ ہمراہ اول، چوش ہمانی ۽ مس ۽ گوہ ۽ مین ات۔ آگندگ ۽ اور موہ ہورانی ۽ ودی کنگ ۽ ات۔ وولوف ۽ دیم ۽ سر ۽ آئی ۽ دود ۽ ہاجینگ ۽ نشان ات انت، رنگ ۽ سک سیاہ ات۔ وولوف ۽ ہما جا گہہ کہ تراب ۽ تل داتگ ات انت خون دیگ ۽ ات انت، آئی ۽ پشت ۽ "LL" ۽ داغ ریم کپتگ ات۔ وہدے آبانی چم یکے دومی ۽ راجارگ ۽ ات انت کنٹاء مار ات آوں آرا گوں حیرانی ۽ چارگ ۽ ات۔ جاک ۽ کوکار ۽ نیام ۽ آہاناں آدگہ بزہنگیں مردمانی نیمگ ۽ چم شانک دیگ ۽ موہ رست، ہر کس گوں وتی ہیڈاں گرفتار ات۔ آبانی دپ ۽ دیمانی دروشم، قبائلی ہاجستگیں نشان ۽ آبانی سر ۽ کش اتگیں کشکاں کنٹاء را حال دات کہ چہ آہاں لہتیں فاؤلہ، جولہ، سیریرے ۽ آئی ۽ ہمراہ ۽ پیمیں وولوف انت بلتے ما نڈیکا گیشتریں کساس ۽ ات انت۔ دگہ لہتیں انچین ات انت کنٹا آبانی سر ۽ سدک ات کہ سلاٹی غدارے گٹو کرتگ ات کشتگ ات۔ شک نیست ات کہ فاؤلہ لے ات، سلاٹی ۽ کشگ ۽ وہدے تریز اتگیں خون آئی ۽ بدن ۽ سر ۽ حشک بوتگ ات انت ۽ بداتگ ات انت۔

آہاناں سردیان ۽ تراب کنان ہمانیمگ ۽ برت اش کہ اود ۽ چہ کش ۽ آپ کشاں ۽ دین زمزمل بستگیناں زر ۽ آپ چٹ دیگ ۽ ات انت۔ پدا آدگراں گوں ٹوبابے ۽ دزاج دستگیں برشے ۽ زار جنوکیں مردم لگاشت ۽ مشمت ۽ انت۔ وہدے وادپچیں آپ کنٹا ۽ آرگیں جان ۽ شتر گپت انت، آئی ۽ اول واہ ۽ جت۔ آئی ۽ تراب ۽ ٹپ ۽ داغ ۽ ریش ۽ چوش آج ۽ ماندارگ ۽ ات انت۔ بلکن ۽ ہما وہد ۽ گیش زار ۽ جت ۽ پریات ۽ کرت کہ برش ۽ لگاشگ ۽ نہ ایوک ۽ آئی ۽ بدن ۽ مس، گوہ ۽ شانتگیں کر ات ۽ صاف کرت انت بلکن ۽ آئی ۽ جان ریشان ۽ گیش پچ وڑاش کرت۔ آئی ۽ گج بستگیں گلابی چکیں آپ وتی پادانی دیم ۽ دیست انت۔ یکرندے پدا سردیگ ۽ در ابو ۽ نیام ۽ اوشتارینگ بوت انت، اودا سہمیں مچ بوت ۽ یکجا گہ نشت انت۔ پدا داں دیر ۽ کنٹا ۽ ٹوباب چار ات انت کہ چوش شادو ۽ پیم ۽ بمبو ۽ سر ۽ سرکیگ ۽ ات ۽ پدارنجے ۽ گپت۔ کنٹا ۽ دپ پچ ات ۽ حیران ات۔ بلنے ہے حیرانی ۽ اول روچ ۽ گرمی یے گہہ ۽ وش مار ات پرچا کہ آئی ۽ بدن چہ مس، گوہ ۽ شانوکاں آرات بوتگ ات۔

اناکت ۽ یک ہوردگیں زارے ۽ توار ۽ زمزمل بستگیں مردم چہ سرینت انت۔ زمزمل بستگیں بیست جنیادم ۽ کساس ۽ کہ گیشتر کسانیں جنک ات انت، چار گونڈو، چہ واڑ ۽ پشت ۽ ہز ہنگ تچان ۽ پیداک ات انت، دو ٹوباب ۽ تراب دست ۽ ات آہانی پشت ۽ ہندان ۽ پیداک ات انت، کنٹا ہما دمان ۽ جنک پجا آورت انت۔ گوں آئی ۽ ہمراہی ۽ یکدار ۽ سر ۽ آرگ بوتگ ات انت۔ آپ ۽ ٹوباب ۽ زہر ۽ تزگی ات کہ آہاں برہنگی ۽ گوں بدیں چھے ۽ چارگ ۽ ات انت ۽ چہ آہاں لہتیں وتی نیساں لگاشگ ۽ ات انت۔ آئی ۽ وتی زہرگ گٹ گیر کرت کہ آرا پرمانگ ۽ ات کہ وتی نزینک ۽ ٹوباب ۽ سر ۽ سٹ ۽ بہ جن بلے کہ سلاہ بندانت۔ وتی دست ۽ مشمت کرت، زرگوات ۽ زنڈیں ساہ ۽ کش ات ۽ وتی چم ۽ چہ دل تزکیں جنیادماں دور کرت انت۔

پدا واڑ ۽ کش ۽ اوشتوکیں ٹوباب ۽ پہ وتی دستاں یک عجب ۽ چوٹیں چیزے وتی نیمگ ۽ ٹپ ات ۽ یلہ دات ۽ آئی ۽ ٹلنگ ۽ توار ۽ جت۔ دگہ یکے گوں افریتھی ڈہلے ۽ گومانی ہمراہ داری کرت ۽ ابیدگہ ٹوباب مردین، جنیادم ۽ گونڈوانی نیام ۽ گوں چوٹ ۽ چوٹیں ردے ۽ رہ کپت انت ۽ آہانی چم کش ۽ سک ات انت۔ ردیں ٹوباب ۽ راسادے گون ات، گوں ہر یکے ۽ وتی پادے پادے لوپ دات، انچوش ودی کنگ ۽ ات انت تو گوشت زاناں آریز ہما زمزمل ات کہ مردم بستگ ات انت۔ نون پچکندگ ۽ ات انت ۽ آہاں یک پادے ۽ سر ۽ ہر ۽ جہل سٹ جنگ بندات کرت۔ گوں ڈہل ۽ توار ۽ ٹلینگوک این چیز ۽ ردہم اش داشت۔ پدا آہاں ۽ سلاہ بندیں ٹوباب ۽ مردمان ۽ اشارہ کرت

کہ آوں انچوش بہ کن انت، بلتے و ہدے زمزمل بستگیں مردم پے ترس ء لزر پادا آہگ ء لگ ات انت، گڑا ٹوباب ء رڑناہیں دیمج ات ء آہان ء تراب کنگ بندات اش کرت۔

”سٹ بہ جن ات!“ مستریں عمر ء جنیاد ء انا گت ء مانڈینکائی زبان ء کوکار کرت۔ آکساس کنتاء ماس بنٹا ء ہورئیک ات۔ چہ آدگران ڈن دراہت ء وت سٹ جنگ ء لگ ات۔ ”سٹ بہ جن ات!“ آئی ء پدا کینز ات ء کوکار کرت۔ گوڈو ء جنک زہر ء پُر ء چارگ ء ات انت۔ آوں ہماہیم ء سٹ ء کپ ء بنا بوت انت۔ ”سٹ بہ جن ات ٹوباب ء لگتو کن ات ء پکش ات۔“ آئی ء کوکار کرت۔ آئی ء چم بڑ ہنگیں مردیناں سک ات انت ء آئی ء دست سر مچاری وزم ء ناچ ء ات انت۔ چہ آئی ء سکین ء رند، یکے ء رند دومی سا نکل بستگیں چپت نزور ء اڑو کیں پادان چست کنان برز ء جہل سٹ ء کپ ء ہوار بوت انت، آہانی پاد ء زمزملان ء ٹلینگکے مان ات۔ کنتاء بے حسابیں پاد ء لنگے چست ء ایر بونگ ء دیست۔ کنتاوتی جند ء لنگ وتی جون ء چیر ء نزور مار ات انت ء دم اوں بند بونگ ء ات۔ نوں جنیاد ء سوتانی تہا جنکانی سوت ہوار بوت انت، توروش ات انت، بلتے ہمالبز کہ آہاں جت انت گوٹگ ء ات انت کہ ”چوں اے ناروائیں ٹوباب ء آہان ء یکدار ء کنڈ ء برتگ ء چون آہان ء چوش کچک ء کارمز کرتگ۔“ ”ٹوباب فا“ (پکش ات ٹوباب ء) آہاں گوں ہندگ ء بچکندگ ء کینز ات۔ بڑ ہنگ ء سٹ ء کپ کنوکیں مردیناں اوں لبز وتی زبانان زرت انت، ”ٹوباب فا“ ٹوباب ء دپ پچ ات ء دنٹانک ء ات انت ء چہ آہاں لہتیں گل ء چاپ جنگ ء ات۔

کنتاء پاد ء کوڈ آئی ء چیر ء چیر پڑشت انت ء آئی ء نک حشک بوت و ہدے آئی ء پٹک ء اسپت پٹیں مردک گوں کارچ ٹپیں دپ ء دیم، گادریں مردک ء راوتی نیمگ ء آنگ ء دیست۔ اے بیم ناکیں مردم ہما و ہدے ہمود ء ساڑی ات کہ کنتاء تہہ ء توک پٹگ بونگ ات انت، جنگ بوتگ ات، تو سینگ بوتگ ات ء یکدار ء سوار کنگ ء ساری آجگ بوتگ ات۔ و ہدے کہ بڑ ہنگیں مردمانی چم پماہاں کپت انت، تک ء نک بوت انت، یکیں توار کہ گوشاں کپگ ء ات برز ء بلاہیں گد ء رپ رپ ء توار ات۔ پرچا کہ آہانی ساڑی بونگ ء ایندگہ ٹوباب ء دست ء پاد ہم مہر کرت انت۔

زہر ء گپے گڑا تے۔ مزن جون ء آدگہ ٹوباب چہ زمزمل بستگیناں دور برت انت۔ آئی ء کمر بند ء گردیں منگلی یے لوخجان ات تڑپوکیں چیزے ات کنتاء دیستگ ات آدگراں چرائی ء آہانی زمزمل پچ کرتگ ات انت۔ پدا اسپت پٹ بڑ ہنگیں مردمانی نیام ء گردگ ء لگ ات، چہ زینک ء آہانی بدنانی تہا سرکشگ ء ات۔ اگاں آئی ء تراب کرتگیں ریشے، یاریم کپتگیں مشک گٹ پہنگیں یاداغ بہ

دیسٹ انت کہ ریم دیگ ء ات انت گڑاچہ ڈبکے ء آئی ء آہاناں درمانے چرپ کرت کہ مزن جون
 آرادست ء دیگ ء ات ءے۔ یا مزن جون ء ات چہ تالکے ء تہا، زمزیل بستگینانی نزور، نمب ء نیل
 تراگتیں پادانی کڑان ء زردچک ایں ہوردگ (پوڈر) پرشانت۔ وہدے دوئیں ٹوباب آئی ء نزنیک ء
 شت انت، کنٹاچہ ترس ء زہر ء چنگ ترات، بلتے پداوہدے اسپیت پٹ آئی ء ریشیں جاگہاں درمان
 مالگ ء ات ء مزن جون آئی ء پادانی کڑان ء ہوردگ پرشانت ء ات، گندگ ء چہ آدوئیناں کس
 زانگ ء ات کہ کنٹاکے ات۔

پدا، اناگت ء ٹوباب ء رستگیں کوکارانی نیام ء، چہ ہماجنکاں یکے ء کہ گوں کنٹا ء ہور آرگ بوتگ
 ات انت، دز کے بستگ ات ء سرگنوکیں پہرہ دارانی نیام ء پترت، گپڑے ء پمانی گرگ ء دور
 جت، آئی ء کینزگے جت ء ات ء راداں سیمان سرکرت ء جہل ء دورے جت۔ شور ء کوکار ء
 تہا، اسپیت پٹ ء مزن جون ء چہ آہانی دست ء تراب پتچ گپت انت، ہماہانی پشت ء زریلاں شر جنگ ء
 لگ ات انت کہ آئی ء دمب ء کپتگ ات انت ء آچہ آہانی دستان لگشتگ ات۔

پدا پچکانی تل ء ٹوباب آپ ء نیمگ ء دست شہارگ ء کوکار ء ات انت۔ آنیمگ ء گوں چک ء
 چکرینگ ء، زمزیل بستگیناں دیست کہ جنک گوں چولاں سر ء چیر بوگ ء ات... چہ آئی دور نہ... دو
 سیاہیں پڑگ جنک ء دیم ء شول واران ات انت۔ پدا کینزگ ء تورے اہت۔ یک حون
 بادیں... پدا اثر امبلینگ ء گے چست بوت... آراگر کنان چہ چمانی دیم ء گار ء بیگواہ اش کرت، آئی
 ء جاگہہ ء تہناسہریں لکیرے پشت کپت۔ اولی گشتاں زمزیل بستگیں بے تراب کنگ ء سردیگ ء پرش
 ء برگ بوت انت ء زمزیلاں بندگ بوت انت۔ کنٹا ء سر چکرگ ء ات، زر ء تازگیں گوات ء رند، پرش
 ء بدیں بوہ سلگی نہ ات۔ چہ پیسرنیک ء گیش بدیں بوہ ء ات، چہ روچ ء رثناہی ء رند، پرش گیش لنج
 ات۔ پدا دیر نہ گوسٹ کہ دگہ جنجالے ء سر چست کرت، دور ء گوش دارگ ء رند، آئی ء سوگہیں گوشاں
 آراحال دات کہ ٹوباب جہل ء تمبک ء دل ترکیں مردماں برز ء آرگ ء انت۔

دمانے ء رند آئی ء وتی راستیں گوش ء کش ء سبکیں توارے ہش کت، ”جولا؟“ کنٹا دل پتچ
 لرزات۔ آوولوف زبان ء کم سر پد بوت، بلتے آئی ء زانت کہ وولوف ء ایدگہ ”جولا“ ء لیز ء پہ مسافر ء
 سوداگراں کارمرزکن انت کہ گیش مانڈیکا انت۔ کنٹا ء وتی سر تاب دات ء وتی دپ ءے وولوف ء گوش
 ء کڑے برت ء ہوت ءے کرت، ”جولا، مانڈیکا“۔ داں دیر ء وتی جاگہہ ء پہ مونجائی تچک ات ء وولوف ء
 اوں پتچ نہ گوشت، کنٹا حیال ء ات دریکتیں آئی ء چوتی پس ء ناکوان ء باز زبان بہ زانت

انت۔ کنٹاماں حیال ء ہم آہانی اے جاگہ ء آرگ ء سر ء سک دل تیر کہ بوت، بلے کہ ایوک ء حیالانی
توک ء آؤرتگ ات انت ء۔

”وولوف... جیبومنگا“ مرد ء گڈسر ء بلوت کرت۔ کنٹاسر پد بوت کہ اے آئی ء نام انت۔

”کنٹا کنٹے!“ آئی ء بلوت ء جواب دات۔ پے گپ ء تران ء ہدونا کی ء و ہدو ہد ء سر ء پے بلوت حال ء
پگرے گپت۔ آہاں پے یکے دومی ء سر پد بوتگ ء یک لبزے چدازرت ء یکے چہ اود ء۔ اے پماہاں
بازات کہ آہاں وتی بنداتی لبز چوش اولی کافو ء ننگ ء ہیل گپت انت۔ وتی گپ نہ جنگ ء نیام ء، کنٹا
ترانگ ء کپت کہ کاجاہانی پانگی ء شپ ء فولانی شبانگ ء آج ء آراچونیں تاہیرے بخشتگ ات ء
واہشت ات ء کہ دریکتیں وڑے بوت انت کہ گوں آمد ء جبر ء حالے بہ کرت انت۔ توگوشت
زاناں آئی ء واہشت نوں پیلو بوتگ ات، ابیدچہ اے گپ ء کہ اے مرد وولوف نے، کش ماں کش
اشکیلانی تہاوپتگ ات انت بلے انگت داں گپڑے پتگاں یکے دومی اش نہ دیتگ ات۔

ہر چینکس وولوف زبانی ء گپ کنٹا ء ہش کتگ ات انت، آہاں وتی یادداشت ء توک ء
شوہازگ ء ات، پمانی نر ء وولوف اوں انچوش کنگ ء ات مانڈیکائی لبز اوں پنگ ء ات، کنٹا ء سینکس
وولوف ء لبز نہ زانت کہ سینکس وولوف ء مانڈیکائی زانت۔ حاموشی ء و ہد ء، کنٹا ء مار ات کہ آدمی کش
ء وپتگیں مردکار کہ ابیدچہ وتی دردانی زار ء پریات ء ہچ ء نہ کرت، دگلوشی ء آہاناں گوشدارگ ء
ات۔ کنٹا ء مار ات مدان مدان ء پرش ء تہا منومونو یے تالان بوتگ ء ات، پرچار وچ ء رثناہی ء آہاں
یکے دومی ء رادیتگ ات، آئی ء آئی ء ہم اشکیلیں یکیں نہ ات انت کہ وت ماں وت ء گپ جنگ ء
کوشت ء ات انت۔ بلوت ء منومو وڈان ات۔ پرش ء توک ء ہما و ہد ء بے تواری یے ء مانشتانت
اگاں ٹوباب گوں وردن ء تال ء بیاہت انت یا گوں روپگاں تختگانے سر ء مس ء گوانی روپگ ء صاف
کنگ ء بیاہت انت۔ اے و ہدانی بے تواری ء وتی شری ہست ات، پرچا کہ آوار جنگ ء زمزیلاں
بندگ ء رند، اولی گشتاں، توگوشت زاناں مردماں وتی نیام ء یکجا گہی ء مارشتے مار اتگ ات۔

دومی برے وہدے آڈن ء در کنگ بونگ ء ات انت، کئٹا ء پھ رداؤ کیں وتی پشت ء مردکار چار ات کہ پرش ء آئی ء چپیں کش ء وپتگ ات۔ آئی ء تعلق گوں سیریرے ٹک ء ات، عمر ء چہ کئٹا ء باز مستر ات۔ آئی ء بدن، پشت ء دیم ء، تراب ء ٹپان نزاؤرتگ ات۔ چہ آٹپاں لہتیں انچوکاد ء ریش ات انت کہ کئٹا چہ وتی واہشت ء پشومان ء پشل بوت کہ شپ ء تہاری ء نہ کٹو کیں نا لگ ء پریات ء آئی ء دل ء گو شنگ ات ر دے لٹ ء بہ گڑ۔ آئی ء چم اوں کئٹا ء راسک ات انت۔ سیریرے ء سیاہیں چم چہ زہر ء نہ منگ ء جوزگاں پُر ات انت۔ یکے دومی ء چارگ ء سوب ء آتزاب کنگ بوت۔۔۔ اے بری تنہا کئٹا۔ آئی ء دیم ء سردیگ ء ہاتر۔ تراب ء زراب ء زور آرا کساس آئی ء کونڈانی سر ء دور دیگ ء ات۔ زور ء پُر ء جنادوری واہ ء جت ء، وت ء داشت ء نہ کرت دیم پہ ٹوباب ء شت۔ تہنا کپت، تالان بوت، وتی ہمراہی ء ہم اشکیل ء گران ء برت گوں، پھ دوئیں ٹوباب ء دور ء جت۔ چہ زہر ء بد آیک ء ٹوباب ء وتی چم نر کرینت انت، چوش چاک دیوکیں کارچ ء، کئٹا ء وولوف اش تزاب ماں تزاب کرت، وت ء نر کرینگ ء جہد ء ات کہ کئٹا ء لگتے ماں نپس ء مان اہت۔ بلتے وڑے نہ وڑے آء آء ووف پاداہت انت، کٹان ء پونشان ہما مردمانی دمب اش گپتگ ات کہ چنڈوران دریا ء آپ ء چٹ دیوکیں بالٹینانی نیمگ ء روگ ء ات انت۔

ساعتے ء رند، واد بچیں آپ کئٹا ء جان ء ٹپاں سوچک ء ات ء آئی ء زار ء پریات گوں ایندگہ مردمانی زار ء پریاتاں ہوارڈ ہل ء ٹلینگوگیں چیر ء توار ء ہمدپ بوت انت کہ یک برے پداٹوباب ء سٹ ء ناچ ء وہد بوتگ ات۔ کئٹا ء وولوف چہ نوکیں لٹ ء کٹ ء انچوش سک ء ژند ء زور ات انت کہ چہ ساری نیگ ء دواینکس چنڈورگ ء ات انت، اڑ ات ء کپت انت بلتے تراب ء لگتاں آہان ء گوں زمزبل بستگیناں زور ناچ ء سٹ ء کپ پر مات۔ انچوش زہر ء ات کہ جنیادمانی سوت ء ”ٹوباب فا“ ء سڈ ء سماء نہ ات۔ وہدے پدا آرگ ء تہاریں جا گہہ ء بندگ بوت انت۔ آئی ء دل چہ ٹوباب ء کٹگ ء سکلیں واہشت ء ترکگ ء ات۔

ہمک لہتیں روچ ء سر ء، ہشتیں برد ہنگیں ٹوباب اہت انت، لانک بوج، مس ء شانگیں اش کڑ ات ء بالٹیاں کرت انت کہ روچ پہ روچ وپتگ ایں مردمانی تحتگانی سر ء گیشتر بوہان ات انت۔ کئٹا گوں وتی زہر ء چاروکیں چماں تچک بوت حاموشی ء وپت ء چم ء گوں نارنج رنگیں رژناہی ء سک ات انت، ٹوباب ء زاہ ء بد اش گوش داشت انت۔ برے برے لگشت ء جہل ء لگشکان ایں جا گہہ ء

وتی پادانی دیم ۽ کپت انت۔ نون چہ زمزبل بستگینانی روتانی شل بوہگ ۽ سوب ۽ لانک بوج گیشترات
 انت۔ نون گوہ ۽ گند ۽ گسٹران چہ تختگانہ لمباں رچک ۽ راہ گوزہ ۽ کپک بندات کرتگ ات۔
 ہما و ہدے کہ آڈن ۽ ات انت، کنٹا ۽ یک مردے گون ریشیں پادہ ۽ لنگ جنگ ۽ دیتگ ات کہ
 ٹوباب ۽ افسر ۽ درمان جنگ ات بلئے درماناں کار نہ کرتگ ات۔ مرد ۽ شپ ۽ پرش ۽ تہاری ۽ چہ درد ۽
 چیمانٹ ۽ جت۔ و ہدے آپا ڈن ۽ برگ بوت انت، آئی ۽ مک کنگی ات، کنٹا ۽ دیست کہ آئی ۽
 پادساری ۽ سبز کپتگ ات، بلئے نون سڑاتگ ات ۽ تازگیں گوات ۽ تہاوں آئی پادہ ۽ بوسگی نہ ات۔ اے
 بری آمد ۽ رابزر ۽ ڈن ۽ داشت اش ۽ آدگرا ناں جہل ۽ آورت اش۔ بلئے چیرے روج ۽ رند جنیادماں
 وتی سوتانی تہا بند یاناں حال دات کہ آمد ۽ یک پادے براتگ ات اش ۽ یک جنیادے پمانی
 حیالدری ۽ آورتگ ات اش بلئے ہما شپ ۽ جند ۽ آمد مرتگ ۽ آرا چہ کش ۽ ڈن ۽ چگل اش
 داتگ۔ نون و ہدے کہ ٹوباب پہ صفائی ۽ اہت گڑا سہر کرتگیں آہن اش ماں سر کہ ۽ کلنچوانی تہامان اش
 کرت، چہ آہاں چست بوتگیں گک ۽ جمبرانی نہ وشیں بوہ ۽ پرش ۽ بوہ کمیں گہتر کرت، بلئے زوت پرش ۽
 راپادم توسینو کیں بد بوہ کنگی ات، اے یک انچیں بدیں بوہ یہ ات کہ کنٹا ۽ مار ات اے کدی ہم آئی ۽
 پپ ۽ جان ۽ پوست ۽ یلہ نہ دنت۔

پرش ۽ توک ۽ یک کش دارو کیں بلوت گون ٹوباب ۽ در آیک ۽ روگ ۽ گیش ودان ۽ آہانی توار
 برز تر بان بوت انت۔ نون گون یکے دومی ۽ شمرگپ ۽ رپ ۽ ات انت۔ اگاں لبزے سر پدمہ بوتین
 انت گڑا یک دپے دومی، دومی ۽ سیمی ۽ گوش بلوت کرت، ہے وڑا لبز بلوت بوہان ۽ شت داں ہما باز
 زبان زانت سیک ۽ درشت ۽ لبز ۽ معنا پدا اولی مرد سیک ۽ شت۔ لبز ۽ گردشت ۽ و ہد ۽ تختگانہ سر ۽
 بستگیں مرد چہ زبانی نو کیں لبز اں بلد بوت انت کہ چد ۽ پیسر کدی آہاں آ زبان ۽ گپ نہ جنگ
 ات۔ گون یکے دومی ۽ گپ جنگ ۽ گل ۽ برے برے مردماں وتی سر چست کرت انت ۽ گپک ۽ جت
 انت۔ بلئے اے سچہیں کار چہ ٹوباب ۽ بے سوگی ۽ بوت انت۔ بے حسا ہیں و ہد ۽ پاسے ۽ گپ ۽ تران
 ۽ آہاں ٹوباب ۽ ہلاپ ۽ وت ماں وتی سیادی ۽ مار شتے پیدا کرت، بلئے کہ آچہ دگہ دگہ ٹک ۽ قبیلہان
 ات انت بلئے آہانی سیادی ۽ مار شت انچورست ۽ پزور بوت کہ آہاں اے حیال ۽ گوراوں نہ جت کہ
 دگہ راج ۽ ہندانی مردم انت۔

و ہدے ٹوباب ۽ میکندے پدا ڈن ۽ در کرت انت، زمزبل بستگیں مردم، انچوش گشت انت تو گوشت
 زاناں پریٹ ۽ ات انت، و ہدے جہل ۽ اہت انت چہ آہاں بازینے کہ باز زبان اش زانت، ردرو کیں
 مردمانی پشت ۽ دیم ۽ بوت انت دانکہ آتختگانہ گڈی سراں زمزبل بندگ بہ بنت، دانکہ گون تیزی ۽

زبانوں رجانک کت بہ کن انت۔ ٹوباب ۽ دگوش اے نیمگ ۽ گورنات، پرچا کہ نہ آہاں اے بود ہست
ات ۽ نے کہ سر پدات انت کہ زمزبل بستگیناں بچہ بیارانت ۽ آہاں جتا بہ کن انت۔

جست ۽ آہانی پستہ پرش ۽ چاریں کنڈاں تالان بوگ ۽ ات انت ”مارا کجا برگ ۽ انت؟“ اے
جست ۽ راز ہرنا کی بے ہوارات۔ ”کسے واتر بوتگ کہ مار بہ گوش ایت گوں؟ پرچا کہ آہاناں وارنگ
انت اش!“ جست ”مارا ادا چینکس دیرانت؟“ اندازہ جنگ ۽ ات انت کہ چہ یک نوکے ۽ گیش
انت، پدا اے جست اش گوں یک مردے ۽ رجانک کرت کہ کسانیں درزے ۽ نزنیک ۽ زمزیلاں
بستگ ات ۽ آئی چہ ہے درزے رثناہی ۽ حساب داشنگ ات۔ آئی ۽ گوشت کہ بلاہیں یکدار ۽ سرگرگ ۽
آئی ۽ تنیکہ ہزدہ روچ حساب کرتگ۔

ٹوباب ۽ ورگ ۽ ہاٹی ۽ صفائی کنگ ۽ چیزانی نیام ۽ دور کنگ ۽ سوب گڑا سہمیں روچ یک گپے ۽
یا یک جستے ۽ سرا گوست۔ برے برے مردمانی زانگ ۽ بابت ۽ جست گشت کہ بلکیں بوت کنت
یکے دومی ۽ بچہ بیارانت۔ ”برا کنڈا بازار ۽ کسے ادا ہست“ یکے ۽ یک روچے جست کرت۔ ساعتے ۽
رندپ ۽ گوشانی ہلوت ۽ وشیں حال اہت۔ ”من، جیبا صالح ہما اوں!“ یک روچے کنتا چہ گل ۽
ترنگی بوت۔ ودے دولوف ۽ پے اشتاپی ۽ ہلوت کرت۔ ”چہ جیوفرے بازار ۽ کسے ہست؟“ ”ہو، کنتا
کنٹے!“ آئی ۽ یکیں گین ۽ پستہ دات۔ پدا آئی ۽ داں زنڈیں ساعتے ۽ ساہ نہ کش ات ۽ جواب ۽ وداریات
کہ باریں کدی بنیت۔ ”ہاں!، ہے نام ات، من آئی ۽ پرسیکیں بازار ۽ ڈہل ہش کنگ ات“ کنتا
۽ اڑسگ ۽ جت، وتی ذہن ۽ توک ۽ وتی خاندان ۽ کشتگیں ۽ پر پٹکائی شانوکیں کروس ۽ عکس ۽ کش
ات کہ آئی ۽ خاندان دیم پہ چیر کپتگیں اسپتیں چپک ۽ چپ ۽ چا گرد ۽ نشنگ ۽ بازار ۽ واڈ انیلا ۽ شت ۽
دریں مردم حال دات انت ۽ پدا مردم گوں اومرو، بٹنا، لامن، سواڈو، مادی تی ۽ اہت انت، سہمیں
سرزونڈاں نشنگ ات انت ۽ زار جنگ ۽ ات انت، بازار ۽ ڈہل ۽ لہزاناں شنگ کنگ ۽ ہش کنوکیں
مردماں حال دیگ ۽ ات انت کہ اے بازار ۽ یک چلے کہ نام ۽ کنتا کنٹے انت دائی شنگ ۽ گار ۽
بیگواہ بوتگ۔

روچ ۽ جستانی پستہ اش پٹ ات انت۔ ”اے یکدار ۽ سر ۽ ٹوباب ۽ سرا چون ارش بوت کنت ۽
چوں کنگ بنت؟“ ”کسے ۽ گور ۽ چوشیں چیزے ہست یا زانت کہ سلاہ ۽ پیم ۽ کار بندگ بہ
بیت؟“ ”کس ۽ نہ زانت۔“ ”ڈن ۽ کسے ۽ ٹوباب ۽ بے انانی ۽ یانزوری بے دیتگ کہ انا گت ۽ ارش
کنگ ۽ ودہ ۽ پاندگ بہ دنت؟“ ”پدا اوں کس ۽ نہ زانت۔ ہما ودہ ۽ کہ مردیناں گوں زمزیلاں ناچ کرتگ
ات گڑا جنیادمانی سوتاں آہاں ۽ فاندگ مندیں مالوم داری دات، ایش کہ سی (30) ٹوباب گو ماہاں

یگدارء سوار انت۔ گندگ ء گیشتر ات انت بلئے جنیادماں شتر حساب کرت کرت انت۔ جنیادماں گشت کہ سفرء بندت ء ٹوباب باز بوتگ انت۔ بلئے چہ آہاں پنچ مرتگ ء آہاں اسپتیں گدے ء توک دہتگ انت اش ء اسپت پٹ ء چہ کتاب ء چیزئ ونگ ء پدا آہاں ء چہ کش ء چگل اش داتگ۔ جنیادماں سوت جت کہ ٹوباب مدام وت ماں وت ء مڑانت ء یکے دومی ء جن انت ء حاصل اے گپ ء سرء کہ کئے ساری ء گوں جنیادماں و پتو اب کنت۔

چہ آہانی منت ء ء ڈن ء ہچ چوشیں چیزے پشت نہ کپت کہ جنیادماں زمزیل بستگیں ناچ کنوکیں مردم ہمدان ء حال مہ داتین ات۔ پدا آہاں پرش ء تہاوپت ء آہانی سرء چارء ٹپاس کرت ء پدا نوک ء وشیں اے حال اہت کہ گوں جہل ء تہک ء مردماں احوال کنگ بوتگ۔ ہر جا گہہ ء کہ کنتا و پتگ ات اودء بے ترک ء توارى ء مان شانت، دمانے ء رند چہ دپان ء راہ ء جست ء ”جارے“ اہت ”جہل ء چیکنس انت؟“ ساعته ء رند جواب کنتا ء تہک ء ترگ ء ات۔ ”ماسدکیں کہ مئے کساس شست (60) انت“۔

آہاں چہ کجام وڑء درے ء مالوم داری یے بہ رست انت، زندگ بوتگ ء نیونے آہاں دست ء کپت۔ اگاں نوکیں حالے مہ بوت انت گڑامردماں وتی خاندان، وتی بازار وتی کار ء کسب، وتی ملک ء ڈگار ء وتی شکارانی سرء جبر ء حال کرت۔ چہ درستاں گیشتر ٹوباب ء کشگ ء وڑء پیم ء سرء بے تپاکی ء سرچست کرت، اگاں آہاں اشانی جنگ ء کشگ ء جہدے بہ کرت ایں۔ لہتین ء حیال ات ہریجی بیت بہ بیت، اگاں اے بری آڈن ء برگ بوت انت الی ء آہانی سرء ارش کنگی انت، آدگرانی حیال ایش ات کہ سوگہہ بہ بنت جم سک بہ دار انت ء شریں و ہدء پاسے ء ودار ء بہ کن انت۔ گڑا اے گپانی سرء سکین تپاکی یے ء سرچست کرت۔ جاک ء کوکار ہما و ہدء بند بوت انت و ہدے دگہ مسترینے ء بلوت ہوار بوت۔ ”من ء گوش دار ات! بل ات مادگہ دگہ قبیل ء ٹکانی ایں ء دگہ دگہ زباناں جبر کنیں، بلئے ما یک وڑیں مردیں! ماچو یک بیتگ نیگ ء بہ ہیں ء ہور بہ ہیں“۔

گپ ء سرء تپاک کنگ ء سک سک سبھیں پرش ء تالان بوت۔ سلاہ دیگ ء پیسرا توار گوش دارگ بوتگ ات۔ اے توار تجربہ کار ء حاکمی توارے ات ء ہے وڑ ادانش مندینے ات۔ زوت اے حال داں دپان ء دپ ء گوشاں سر بوت کہ اے گپ جنوک بازار یے ء الکالیے بوتگ۔ ساعته ء رند، آگوشگ ء ات کہ لہتیں رہشون گچین کنگ بہ بنت ء ٹوباب ء پرش دیگ ء امیت ء تپاک بہ بنت۔ پرچا کہ آچہ ماگیش سلاہ بندانت۔ یک برے پدا پرش چہ تپاک ء مارشتاں ء سررتک۔

نوں نوکیں ۽ گوں مردماں نزیمنکی ۽ مارشتاں کنٹار اترہینت۔ آئی ۽ وتی چپ ۽ چاگرد ۽ تالانیں مس ۽ گوانی بدیں بوہ ۽ نے کہ بوٹ ۽ مشک مارا ات۔ دگہ یک ترسناکیں حالے پرش ۽ چکرگ ۽ ات کہ دگہ یک سلاٹی یے جہل ۽ تہک ۽ مردمانی نیام ۽ ساڑی انت۔ جنیادماں وتی سوتانی تہا گوشنگ ات کہ زمزیل بستگینانی تہا یک سلاٹی یے ساڑی انت ۽ جم بستگیں مردمانی یکدار ۽ سر ۽ آرگ ۽ ٹوباب ۽ مدت ۽ مک ۽ کرتگ۔ آئی ۽ اے سوت جت کہ شپ ۽ ودے ات کہ آئی ۽ چم بنداش پیچ کرت انت، آئی دیتگ ات کہ ٹوباب ۽ آرا شر شراب وارینتگ ات، ہمینکس ۽ وارت کہ چہ نشہ ۽ چنڈ ورگ ۽ ات ۽ پدا جہیں ٹوباب ہندگ ۽ ہولگ ۽ ات انت۔ آئی سرگ اش جت ۽ آرا تو سینت اش ۽ پدا اگران آرا پرش ۽ آورت اش۔ آئی ۽ سوت جت ۽ گوشت کہ شری ۽ سلاٹی ۽ شکل ۽ دروشم ۽ گوشت نہ کنت بلے آچوسدک انت کہ جہل ۽ جاگہ ۽ زمزیلاں بندوک انت۔ چہ اے ترس ۽ کہ در گجگ بیت ۽ کشگ بیت ۽ سہی انت کہ یک سلاٹی یے چون کشنگ اش۔ پدا پرش ۽ تہا اے گپ ۽ سر ۽ چار ۽ ٹپاس کنگ بوئگ ۽ ات کہ بلکیں سلاٹی ٹوباب ۽ زبان ۽ لہتیں لبز بہ زانت ۽ وتی بزگیں زند ۽ رکینتگ ۽ ہا ترا ارش کنگ ۽ منصوبہ ۽ حال ۽ ٹوباب ۽ بہ دنت۔

کنٹار اناگت ۽ حیا لے ۽ گوں جت، ودے آئی ۽ وتی زمزیل مشک ۽ نیمگ ۽ شاتنگ ات، آئی ۽ پرچا تنیکہ سلاٹیانی باروا کم زانتگ ات۔ بوت کنت پیمشکا کہ آہاں ۽ گوں بازار ۽ مردماں ہوارندگ ۽ ہمت نیست انت، سکیں شک ۽ پماہاں مرک آورت۔ آرا جیو فرے ۽ کوہنیں زمانگے گیر اہت، پمانی نر ۽ مدام آئی ۽ پس اومرو ۽ آدگہ معتبر شپ ۽ آس ۽ دیمانشت انت ۽ ہے پیمیں اڑ ۽ جنجال ۽ جیڑ پانی سر ۽ گپ ۽ تران اش کرت۔ ورنایں مرد ۽ بستار ۽ آہاں کدی گمان نہ کرتگ ات کہ گوں آہانی جند ۽ چوش بیت۔ بلے نوں آئی ۽ سر پر بوئگ ۽ ات کہ مستریں مردم پرچہ پہ بازار ۽ پھریزگ ۽ چوش فکر مند ات انت۔ آہاں زانت ۽ سر پدا ات انت کہ بازیں سلاٹی یے چومار ۽ پیچ ورن ۽ سر جنان انت ۽ چہ آہاں بازیے گیمبیا ۽ اول ہست ات۔

ٹوباب پسانی نادوستیں زرد چکیں سسو بوڑو (Sasso Borr) زہگ ارزانی ۽ ہجہ آرگ بوت انت بلے دز ہیں اناں۔ کنٹاوتی بازار ۽ جنک ۽ ترانگ ۽ کپت کہ ٹوباب ۽ آوار جنگ ات ۽ پدا لک ات، ۽ چہ کنٹائی آوار جنگ ۽ پیسر معتبرانی دیوان ۽ دیم ۽ پیش بوتگ ات ۽ زانگ لونگ ۽ ات کہ وتی سسو بوروننگ ۽ چون بہ کنت ۽ گرتی ۽ ات کہ باریں معتبرانی دیون ۽ پمانی چہ فیصلہ کرتگ۔

چہ آسلاٹیاں بازینے چہ پرش ء توک ء گپ ء تراناں آسر پد بوتگ ات، ٹوباب ء رانڈیگو، سُہر ء پیل ء دنٹان پجارین انت۔ دگہ صدانی حساب ء سلاٹی ہست کہ مردمانی دزگ ء بازارانی ماندارگ ء ٹوباب ء مدت ء کمک ء کن انت۔ لہنتیں مردم گوٹشگ ء ات کہ چون گونڈ و شکر کڑب پیش دارگ بنت ء پدا چون گونی آہانی سر اور دیک بیت۔ آدگہ گوٹشگ ء ات انت دزگیر کنگ ء رند پہ آہانی آرگ ء چون سلاٹی ء آہان ء پہ بے بزگی ء لٹ ء چوپ کرتگ۔ یک مردے ء جن، لاپ پرآت، راہ ء مرنگ ات۔ دگہ یکے ء بچکے زگے گوں تراب ء کادی این ٹپاں پمرگ ء راہ ء یلہ دینگ بوتگ ات۔ ہر چینکس کنٹا ہش کنگ ء ات ہمینکس آئی ء زہرگ چہ وتی ء آدگرانی ویل ء واقعہ آئی سر ء وڈان ات۔

کنٹا وتی جاگہ ء تچک ات ء وتی پس ء توار ء ہش کنگ ء ات کہ آراء لامن ء ہر ء ہکل ء ات کہ انچوش پدیم مہ گردات۔ کنٹا ء گوں دل ء جہلانکی ء واہشت کرت کہ دریکتیں آئی ء وتی پت ء پنتانی سر ء دلگوش گور کرت انت۔ چہ اے خیال ء آئی ء دل بڈ ات کہ نون کدی آوتی پس ء گیاں ہش کت نہ کنت۔ نون باریں گومائی پشت کپتگیں زند ء چے بیت۔ آرانوں وتی جند ء باروا خیال کنگی ات۔

”ہرچی اللہ ء رضاء بیت!“ اے گپ... کہ کالا ء بندات کرتگ ات... چہ دپ ء داں گوش ء سر بوتگ ء ات۔ ودے اے گپ چہ چپیں کش ء وپتگیں مرد ء دپ ء کنٹا ء گوشاں رست، آئی ء وتی سر چکرینت ء وتی اشکیل کرتگیں ہمراہ ء رابلوت ء کرت۔ ساعتے ء رند کنٹا ء ماراں کہ وولوف ء وتی کش ء آدگہ مردم نہ گوشت گوں۔ کمیں حیران ات کہ پرچا، پدا آرا خیال ابھت بلکیں آئی ء آرا صاف نہ گوٹشگ ء یک رندے پدا آئی ء کھ آئی ء گوش ء بلوت کرت بلے اناگت ء وولوف ء چہ زہر ء انچوش سک ء تک جت کہ سچہیں پرش ء مردماں ہش کت، ”اگاں تئی اللہ ء رضاء ہمیش انت گڑا پمن شیطان شر ترانت“ تہاری ء چہ دگہ نیمگاں وولوف ء گپ ء حق ء دگہ بازیں توارے چست بوت ہمک نیمگ ء دلیل ء ردے بندات بوت۔

اے ہبکہ کنوکیں مارشت ء کہ آگوں کافرے ء وپتگ کنٹا ء را آچ ءے مانداشت ء آپڈ رہت۔

پرچا کہ اللہ ء سر ء ایمان پمانی انچوش گران قیمتی ات انچوش کہ وت زند ء جند۔

تنگہ آئی ء وتی ہم اشکیلیں ہمراہ ء سنگتی ء اگل مندیں سوج ء سرانی عزت کرتگ ات۔ بلے نون کنٹا ء زانت مشکل انت کہ آہانی نیام ء سنگتی برجم بہ مانیت۔

ڈن ۽ برگ ۽ وہد ۽ جنیاد م سوت جنگ ۽ ات انت کہ آہاناں لہتیں کارچ دست کپتگ ۽ آہاں چیر
 داتگ انت ۽ لہتیں دگہ چیز ہم کہ پہ سلاہ کارمرز بوت کن انت۔ جہل ۽ پرش ۽ تہا مردم گیش دو بہر ۽ بہر
 بوت انت۔ ہما کہ آہانی رہشون ات گوشگ ۽ ات دیر کنگی نہ انت ۽ ٹوباب ۽ سر ۽ ارش کنگی
 انت۔ آیک سہرچم ۽ نقش ۽ نگاریں وولوف نے ات۔ ڈن ۽ ہر کس ۽ آراچو گنوک ۽ ناچ ۽ ٹوباب ۽ سر ۽
 دنان ٹھینگ ۽ دیستگ ات ۽ ٹوباب ۽ پمانی چاپ جت آہانی خیال ات آہنگ ۽ انت۔ ہما کہ پہ
 شیواری تیاری کنگ ۽ سر ۽ سدک ات انت آہانی سروک سبز رنگیں فاؤلہ یے ات۔ اے ہما ت کہ
 سلائی ۽ گٹو کرتگ ات ۽ کشگ ات۔

وولوف ۽ لہتیں ہما آہانی صلاح ات کہ وہدے ٹوباب ڈن ۽ کانت ۽ مچ بنت آہانی سر ۽ ارش کنگ
 بہ بیت پرچہ کہ اود ۽ زمزبل بستگ این مردم شرتر دیست کن انت ۽ ٹوباب گیش سر ۽ ابرہ بیت۔ آدگراں
 ایشر اے سریں منصوبہ یے گوشت کہ اود ۽ اوں ڈن ۽ منزین کسائے ۽ اوشتا تگیں اے دیم ۽ آدم تہت
 کن انت ۽ زمزبل بستگیں مردماں چوش مشک ۽ کش انت۔ برے برے وہدے وولوف ۽ فاؤلہ ۽
 گپ ۽ تران جاک ۽ کوکار ۽ سر بوت گڑا الکالا ۽ نیام ۽ دور کرت ۽ آہان ۽ ہکل کرت کہ وتی تو اراں جہل
 بہ کن انت اگاں ناگڑا ٹوباب ہش کنت ۽ سوگہہ بیت۔

کجام رہشون گڈ سر ۽ پشت کپیت، کنتا داں مرگ ۽ گڈی سیم سراں جنگ ۽ تیارات۔ نوں مرگ ۽
 ترس پشت نہ کپتگ ات۔ آہا وہد ۽ مرگ ات وہدے آسدک بوت کہ نوں کدی دو بروتی خاندان ۽
 وتی لوگ ۽ نہ گندیت۔ آئی ۽ نوں ترس ہمیش ات کہ پہ وتی دستاں بے ٹوباب ۽ کشگ ۽ آمریت۔ ہما
 رہشون کہ کنتا ۽ آدگہ گیشتریں مردمانی ہمدردی یے گون ات، پمانی نز ۽ تراب ٹپیں فاؤلہ ات ۽ ہمک
 مانڈینکا سر پدات کہ پہ بیرگیری ۽ فاؤلہ سالانی سال یا وتی سرجمیں زند ۽ گوازین انت، اگاں کسے
 گو ماہاں ردیں کارے بہ کنت گڑا کدی نہ بخشتا انت اش۔ اگاں کسے فاؤلہ یے بہ جنت، بہ کشیت ۽ بہ
 لکیت، گڑا فاؤلہ ۽ زہگ داں ہما وہد ۽ آرام ۽ دل نہ نندیت، آراتا ہیر نہ رسیت داں روچے آرادرنہ
 گیجیت ۽ جنوک ۽ نہ کشیت۔

”ہما سروک کہ ماسر ۽ اش تپاک کنین باندانت ما آئی پشت ۽ ہم سڈت بہ ہیں۔“ الکالا ۽ صلاح
 دات۔ ہما کہ وولوف اش وتی رہشون من اتگ ات چہ آہانی نیمگ ۽ شپ شپے پیداک ات۔ وہدے

گپ صاف بوت کہ گیشتریں مردم گوں فاؤلہ ء گون انت گڑا آئی ہما دمان ء حکم دات ”مالم ء ٹوباب ء ہمک سر ء پر ء گوں شاہین ء چماں بہ چاریں، ہر کدیں کہ وہد کیت گڑا ما پہ ارش کنگ ء سر چا رہہ ہیں۔“ آئی ء صلاح دات کہ جنیادمانی سوچ ء صلاحاں اول کار بہ بندیں۔ پر چا کہ جنیادمان آہاناں گوشگ ات کہ گوں زمزیلاں سٹ ء کپ ء وہد ء گل ء وش ودی بہ کن ات۔ اے پیم ء ٹوباب پہرہ دارانی شک ء پریشانی کم بنت ء اناگت ء ارش کنگ ء موہ رسیت۔ فاؤلہ ء گوشت ہمک مردم ء چم گوں سیلاہ زلیلیں چیزاں سک بہ بنت دانکہ ارزانی ء دست گرگ ء کار مرز کنگ بہ بنت۔ کنٹاوتی سر ء وش ات پر چا کہ ڈن ء روگ ء وہد ء آئی ء چم پرانی ء کپنگ ات کہ واڑ جا گہے ء سست بستگ ات ء ارادہ ء ات کہ آرا زوریت ء نزنینکیں ٹوباب ء لاپ ء ءے گت دنت۔ ہر وہد ء کہ آئی ء ترانگ ء بہ کپت انت گڑاوتی حیاں ء آئی ء دستگ ء مہروتی پنجگ ء داشنگ ات۔

ہر وہد ء کہ ٹوباب ء دپان ء در ژپ ات ء پیچ کرت، تراب دست ء ہکل ء کوکار کناں آہانی نیام ء اہمت انت۔ کنٹاچوش جنگلی رستہ بے ترک ء تواروتی جا گہہ ء وپت ء ہما جبرانی سر ء وتی حیاں ءے گور کرت کہ مردینی ہیل کاری ء وہد ء کنٹنگو ء کرتگ ات انت... شکاری چہ ہما چیزاں ہیل کاری بہ گپیت کہ اللہ ء جناوران ء ہیل داتگ انت... چون سر پ انت ء شکاری ء چار انت کہ آہاناں شکار کنگ لوٹیت۔ کنٹا ء داں دیر ء حیاں کرت کہ ٹوباب دگر ء درد ء رنج دیگ ء چون گل ء وش بنت۔ آئی ء پہ بد آئیگ ء ہما وہد ء پاس یات کرت انت کہ ٹوباب ء مردم تراب کرتگ ات انت ء چہ گل ء ٹہک اش داتگ ات ء ہند اتگ ات... ء حاصل ہما ہانی سر ء کہ بدن اش ریش بوتگ ء گڑا اتگ ات انت... ء پدا آہانی بد آئیگ تڑا باں چہ آہانی جان ء دنزے چست کرت۔

کنٹاوتی ذہن ء اے نہ وشیں جاور حال ء عکس کشی کنگ ء ات ء چہ ہر ء پرات کہ شپاں ٹوباب ء جنیادمان ء پہ زور یکدار ء کنڈے ء برت۔ آئی ء جنیادمانی کینوگ ء زار ء پریاتانی تصور کرت، پھانی حیاں ء آہانی کینوگ ء زار ء پریاتاں ہش کنگ ء ات۔ ”ٹوباب ء جند ء را جنیادم نیست؟ ہمیشکا آدگرانی جنیادمانی پشت ء چون کچک ء لچکی بیت؟“ گندگ ء ٹوباب پیچ چیز ء عزت ء نہ کنت۔ آہاناں حدانیمست ء نئے کہ ارواح کہ آہانی عبادت ء بہ کنت۔

یکیں چیز کہ کنٹا ء تب ءے حراب کرتگ ات... آئی ء دل گوشگ ء ات کہ ٹوباب ء بہ کشیت... مشک ات انت کہ روچ پہ روچ آہانی تمردی گیش بوہان ات۔ آہانی بروتاں کنٹا ء لنگانی نیام ء کھلی کرت ء آئی ء ہر ہنگلیں آزیگیں ٹپ ء ریش اش ڈل ات انت ء بوٹاں آئی ء دپ ء دیم ء گٹ پاچگ

دوست بوت۔ مشکاں چم کلونٹ ۽ آپ چوش ات ۽ وارت یا کنتاء لونجائیں لمپ ۽ گرس اش لاپ ۽ کرت انت۔ آئی ۽ لگتری شانٹ، چہ لنککاں بوٹ ۽ دزموش کرت ۽ پٹ ات ۽ دست کپتگینان ۽ ناحناتی نیام ۽ کج ات ۽ تتر ہکینت۔ چہ بوٹ ۽ مشکاں حراب تریں چیز آئی ۽ بردست، کوپگ، دستانی سمر ۽ وشک ۽ پہناد ۽ درد ات انت، چوش آج ماندا اشتنگین ۽ بُن ات انت کہ چہ ہفتگانی دار ۽ سر ۽ لگا شگ ۽ سودگ بوتگ ات انت۔ ڈن ۽ روگ ۽ وہد ۽ آئی ۽ آدگرانی بدن ۽ سر ۽ ٹپ دیستگ ات۔ اگاں یکدار ۽ چمدامی ایں پیم ۽ گیش چند ۽ چول بہ وارت انت گڑ آئی ۽ کوکار ۽ سلوات اوں گوں آدگرانی کوکار ۽ سلوات ۽ ہوار بوت انت۔

کنتاء دیست وہد ۽ آڈن ۽ برگ بوت انت گڑ اہتیں مردماں انچوش پیش داشت تو گوشت زاناں زندگیں جون انت۔۔۔ آہانی دپ ۽ دیمانی تب انچوش پدر کنگ ۽ ات انت کہ نوں آہاناں کسی ترس نیست ات، پرچا کہ نوں آہاناں اے چرت ۽ گڑتی نیست ات کہ آزندگ انت یا مرتگ انت۔ بلکن ۽ نوں وہد ۽ کہ ٹوباب ۽ تراب ۽ زراب آہان ۽ مان اہت انت۔ آہاں بزا نزنہ کرت ۽ وہد ۽ آہانی جان ۽ مس ۽ گوہ لگا شگ ۽ کرگ بوت انت ۽ بازین ۽ گوں زمزیلاں سٹ ۽ کپ واک نہ کرت۔ اسپیت پٹ ۽ گوں پریشانیں تہ ۽ حکم دات کہ آہان ۽ نندگ ۽ بل انت۔ آہاں وتی سروتی ہٹانی تل ۽ دات ۽ زینکرت ۽ نشت انت، تنک ۽ سہر چکیں آپ چہ آہانی آزیں پشتاں رہت انت ۽ پدا ٹوباب ۽ مستر ۽ پزور آہانی سرگ پشت ۽ چک ات ۽ برزکائی ۽ آہانی دپ پچ کرت ۽ آہان ۽ درمان ۽ مان چت کہ چہ آدرمان ۽ آئی دم بند بوت۔ چہ آہاں اہتیں پہنادی ۽ کپت انت ۽ چہ وتی جاگہ ۽ سمر ات اش نہ کرت، پدا ٹوباب ۽ آہاں تلامب کرت ۽ جہل ۽ پرش ۽ تہا برت۔ چہ آدرمانی مرگ ۽ پیسر، گیشتر مرت انت، کنتاء زانت کہ آہانی جند ۽ وڑے نہ وڑے ۽ پوت ۽ وت ۽ وت مرگ لوٹ اتگ۔

وہد ۽ آہاں گوں زمزیلاں ناچ کرت، گڑ افاولہ ۽ حکم ۽ رد ۽ وت ۽ شاد ۽ گل اش پیش داشت، بل ات کہ اے کار چوش روح ۽ کپتگیں شیطانیں جن ۽ ات۔ باز براں اے اوں گندگ بوت کہ وہد ۽ ٹوباب گل ۽ شادان بوت آروچ ۽ آکم تراب کنگ بوت انت ۽ چہ ساری نیگ ۽ گیش آہان ۽ روچ ۽ سر ۽ اوشتگ ۽ رضا اش دات۔ بالٹی ۽ سوریں آپ ۽ برش لگا شگ ۽ دردانی سلگ ۽ رند، کنتاء ایندگہ آرام ۽ دل نشت ۽ ٹوباب ۽ سر ۽ پڑ ۽ سر ۽ وتی چم اش سک دات انت۔۔۔ کہ آوت ۽ چہ یکدار ۽ سیم سر ۽ چینکس دور دار انت، آوتی سلاہاں چہ وت ۽ چینکس دورا یر کن انت کہ زوت زرت اش بہ کن انت ۽ ہماروچ ۽ خیال کنگ ۽ ات انت کہ ٹوباب ۽ بہ جن انت ۽ بہ کش انت۔ واڑ ۽ سر ۽ آہن ۽ بلائیں چیز ۽ کنٹارا

پریشان کرتی تھی۔ آسرو پدات کہ بے ہرچینکس مردم بہ مریت، بلئے اے بلائیں چیز انگیر کنگی ء گرگی انت، پرچا کہ آئی ء پراستی نہ زانت کہ اے چے بلائیں چیزے، بلئے آئی ء اے زانت ء سرو پدات کہ اے بلائیں تباہی یے کاریت، پمیشکا ٹوباب ء ایشرا اے جاگہ ء منڈ اتگ۔

آ آدگہ بازین ٹوباب ء سمر ء پریشان ات کہ بلائیں یکدار ء سگان ء چکرینگ ء ات انت، کمیں اے دیم ء کمیں آدیم ء، ء جم اش وتی دیم ء حاکی رنگ ء چیز ء سک ات انت۔ یک گشتاں آپرش ء ات انت گڑا کلا ء وتی حیاں درشان کرت ”اگاں اے ٹوباب کشگ بہ بنت گڑا یکدار ء کئے بارت؟“ فاؤلہ ء وتی جواب دات کہ ٹوباب زندگ ء سلامتی ء گرگی انت ”نیز گے گٹ ء داراں“ آئی ء درائینت ”آ، یامارا منے سرڈگار ء بہ برانت اگاں ناں گڑا بہ مرانت“ گوں اے حیاں ء کہ آپہ راستی پدا وتی ڈیہہ، وتی لوگ ء گس ء گند انت۔ کنٹا ء پشت کرز ء سارتیں لرزگے ایر کپت... بلئے اگاں اے وڈ بوت، گڑاں داں پیر بہ بیت کدی نہ شמוש ایت کہ ٹوباب ء گوں آہاں چے کرتگ۔

کنٹا ء رادگہ تر سے ء ماں پتا تگ ات... ٹوباب ء جم ہست ات دیست کرت ءے کرت کہ نون آء آدگہ چون دگہ پیم ناچ ء انت، پرچا حق ء دل ناچ ء ات انت، ہرچی آہانی دل ء ات، داشت اش نہ کرت انت، نرم ء نرم ء اشکیل ء زمزیلاں مان برگ ء ات انت، لٹ جنگ ء ات انت، گٹو کنگ ء ات، سٹ جت ء ہلار کنگ ء نہر دگ اش جت۔ پدا یک روچے، آبرز ء در کنگ بوتگ ات انت کہ اناگت ء سائکلاں بستگیں مردم، گوں ٹوباب ء ہوار چوش روتگ جنگیں ء سنگ ء سیاہ اوشتا تگ ات انت ء صدانی حساب ء سٹ جنوکیں ماہیانی چپڑ ء ندرگ ء کنگ ء ات انت کہ چوش آپی مرغاں آپ ء دیم اش گپتگ ات، کنٹا بے سڈ ء سما چارگ ء ات کہ انگت ء زارے آئی ء گوشاں کپت چکر ات، دیست ءے کہ بے بزگیں، ہا جینتگیں دپ ء دیمیں ولوف چے ٹوبابے ء ذرا جیں آہنے پچ گرگ ء انت۔ چوش لٹ ء چکرینت ءے ء ٹوباب ء سمر ء میک ء جت ءے ء آئی ء جگہ دراہت ء کپت انت۔ آدگہ حشک ء حد اوشتوکیں ٹوباب ء چے وتی اوشتا تگیں جاگہ ء ہکل کرت، آئی ء دگہ یکے ء را چست کرت بن ء جت۔ اے سہمیں ولوف ء پے ارزانی ء کرت انت۔ وہدے آپنچی ٹوباب ء لٹ مان کشگ ء ات کہ یک کاٹارے ء آئی ء سرگ چے گردن ء صاف سست ء کوپگانی سمر ء لونجان کرت۔ چے آئی ء جون ء بن ء کپگ ء پیسر آئی ء سرگ بن ء کپت ء چے گردن ء ہنڈ ء خون ء پینزہ اربست۔ آئی ء الگریں جم انگت پچ ات انت ء حیران ات انت۔

دل ترک ء ترسناکیں کو کارانی نیام ء گپڑے ٹوباب چے دروازگاں در آہان ء چے رب رب کنوکیں

پچکاں چوش شادواں لگشان اہت ۽ ندرہ ۽ سر ۽ مچ بوت انت۔ جنیادمانی زار ۽ پریاتانی تہا، اشکیلیں
مردم بگل ماں بگل گرداوشات انت، چہ آسن ۽ لٹاں آس ۽ دوت دراہت ۽ پدا بلائیں سیائیں نل چوش
گرد ۽ گڑگ ۽ ترک ات۔ سوچوکیں جمبر ۽ گرمی ۽ روت آہانی سر ۽ بان ۽ ات انت، زار ۽ پریات ۽
ات انت ۽ چترس ۽ یکے دومی ۽ سر ۽ کپگ ۽ ات انت۔

چہ واڑ ۽ پشت ۽ اسپیت پٹیں ٹوباب، ٹپ دیم ۽ مزن جونیں ہمراہ چہ زہر ۽ کوکار کنان تچان ۽ اہت
انت۔ مزن جون ۽ نزیکن تریں ٹوباب ۽ رامشت ۽ جت کہ چہ دپ ۽ خون ۽ یلہ بوت، پدا سچہیں
ٹوباب گون وتی تڑاب، کاٹار ۽ آس گواریں لٹاں کوکار ۽ ہکل دیان زمزیل بستگیناں بچیں دپان ۽
نیمگ ۽ سردیگ ۽ ات انت۔ کنٹادیم ۽ روگ ۽ ات بلتے تراب ۽ مارگ ۽ ات کہ آرامان آنک ۽
ات، انگت فاؤلہ ۽ ارش ۽ حکم ۽ ودار ۽ ات۔ کساس چہ آئی ۽ مارگ ۽ پیسر ۽ آجہل ۽ ات انت ۽ لخبیں
جاگہ ۽ زمزیلاں بندوک ات انت ۽ دپان ۽ دپ زراب ۽ بند کنگ بوت۔

بلتے اے زار ۽ پریات ۽ آتہنا نہ ات انت، یک ٹوبابے جہل ۽ پشت کپتگ ات، تہاری ۽ اے
دیم ۽ آدم ۽ تچگ ۽ ات، اڑان ۽ تحتگانی سر ۽ کپگ ۽ ات ۽ چترس ۽ زار جنگ ۽ ات۔ آئی ۽ زار چوش
کوہن ۽ بنداتی دور ۽ جناورانی ہوگ ۽ ات انت۔ ”ٹوباب فا“ یکے ۽ توار جت، آدگ توار گون آئی ۽ توار ۽
یکجا بوت انت ”ٹوباب فا! ٹوباب فا!“ آگٹ ۽ پر ۽ کوکار ۽ ات انت۔ گیش ۽ چہ گیش مردمان یکجا ہیں
کوکار ۽ بہر زرت۔ انچوسا بوت تو گوشت زانان ٹوباب سر پد بونگ ۽ ات کہ ہمارا گوشتگ ۽ انت ۽ چہ
آئی ۽ نیمگ ۽ زبندی ۽ پری پری ۽ توار پیدا ک ات۔ وہدے کہ کنٹا ۽ دست ۽ پاد مہر ات انت ۽ وتی
تحتگ ۽ سر ۽ تچک ات آئی ۽ جان ۽ بندے ۽ نمرات نہ کرت۔ آئی ۽ سرگ درد ۽ ات ۽ ہیدے ۽ یلہ ات
انت کہ اناگت ۽ دپان ۽ دپ ژپگ ۽ پچ بوت۔ درزنے ۽ کساس ۽ ٹوباب تہاری ۽ دریپ دریپ
کنان چہ پدیا نکال ایر کپگ ۽ ات انت، چہ پیسر کہ آہ زان انت چہ آہاں یک ٹوبابے ۽ لہتیں شریں
سوچاکیں تراب لگ ات۔ ۽ پداناروا ۽ سوچوکیں تراب کنگ ۽ تہا، مردم یکرندے پدا پچ کنگ بوت
انت ۽ آہان ۽ جنان ۽ چوپان، لگت جنان ڈن ۽ برت اش۔ اود ۽ آہان ۽ پ زور مرگیں وولوف ۽ جون ۽ تراب
کنگ ۽ ژہلہ ژہلہ کنگ ۽ چارگ اش پر مات کہ چار ٹوباب ۽ سر سندیں جون پ تڑاب جت۔ مردمانی
بزہنگیں بدن چہ خون ۽ ہید ۽ روچ ۽ سر ۽ ترپگ ۽ ات انت ۽ چہ آہانی نیمگ ۽ کسانیں پیسکے اوں نہ
اہت۔ ہمک ٹوباب سلاہ بند ات۔ خون واریں زہرے چہ آہانی دیمان پدرات ۽ آگردو کانی اوشتاگ ۽
چارگ ۽ ات انت ۽ چہ زہر ۽ پونشگ ۽ ات انت۔ یکرندے پدا تڑاب چست بوت انت ۽ زمزیل

بستگینان، جنان، سردیاں، جہل، پرش، برت اش، آبانی جاگہاں گوں زمزیلاں بست انت اش۔

دان دیر، کس، زُگ نہ کرت۔ گپڑے خیال، جز بہانی تھا کہ کنتاء، سر، ارش اش کرتگ ات، وہدے آئی، ترس کم تر ات آوتی ہمارششت، سر، فکر، لگ ات کہ وولوف، دلیری، توصیف کنوکانی تھا، ایک نہ انت، ایک سرچاری مرگے، مرنگ ات۔ آوتی جند، تجوکیں خیالاں سر، پیٹال ات کہ فاؤلہ سروک، کجام وہد، ارش کنگ، اشارہ کرت کرت۔ بلئے آئی، اشارہ نہ کرت۔ کنتا، چہ زہر، گوات کپتگ ات، پرچا کہ ہرچی بونگی ات نون بوت گڑا پرچامہ مریت؟ چونیں گیگیں وہدے کیت؟ اے ڈنگ جنیں تہاری، زندگوازینگ، دگہ سو بے بوت کنت؟ آئی، دل سک، گپ جنگ لوٹگ، ات، انچوش کہ آئی، یک زمانگے گوں وتی ہم، شکلیلیں سنگت، جنگ ات، بلئے وولوف کافرے ات۔

فاؤلہ، ارش، حکم نہ دیگ، زہر چہ آئی، پھسمیان این کلمہ، نزور تر ات۔ ”ارش“ آئی، جار پرینت، ”ہما وہد، کنگ بہ بیت وہدے پرش، تبک، مردم پہ ششت، شود، ڈن، برگ بہ بنت، ٹوباب لحم بہ بیت۔ چہ ما بازینے پشت نہ کپیت“، فاؤلہ، گوشت۔ ”انچوش کہ آدگہ براساں پہ ماوتی بیسی این سرندر کرتگ۔ منے جہل، تبک، براس منے بیر، گرت۔“

لبجگ، سکو، سکو، گڑ، دیگ، توارے، من ات، آئی، گپ نون سچہیں پرش، تالان ات۔ کنتا تہاری، وپتگ، ذراج ات، ذرا تگیں اوزار، کر کر، گوش دارگ، ات کہ گوں زمزیلاں لگا شگ بونگ ات۔ آچہ ہفتگاں پیش سہی ات کہ اے اوزار گند، گسٹر، چیر، ڈوکوک بوتگ بلئے ٹوباب، چم اش نہ کپتگ۔ آوپتگ ات بلئے حیا لے ہما مردمانی نیمگ، گورات کہ بلائیں یکدار، سکاں، چکرینگ، ات انت، آبانی زند، رکینو، اوں تہنہا، ات انت۔

پرش، توک، ذراجین پاس، کنتا، آئی، ہما ہانی گوشاں عجیبیں توارے کپت کہ پیسر، کدی آہاں نہ ہش کتگ ات۔ مردم انچوش سر پد بوت انت کہ چہ ڈن، پیدا، انت۔ پرش، توک، بے توارے یے، مان شانت، آہاں پہ دلگوش وتی گوش داشت انت۔ کنتا، اکل جت کہ گوات بلائیں اسپتیں پچکان، چہ پیش نیگ، گیش سرینگ، انت۔ پدا، دگہ توارے آہگ، ات، انچیں توارے ات تو گوشت زاناں، ڈن، پرش، سر، برنج رچگ، انت۔ دمانے، رند، آئی، پدا، گمان کرت کہ بوت کنت ہو، انت رچگ، انت، پدا، آسک ات کہ بے ردی، گزند، گزندگ، گرگ، ہش کتگ۔

ڈن، برز، پادانی پاد، برمشانی توار ات، بلائیں یکدار، چول جنگ، چنڈورگ بندات کرت۔ گوں یکدار، سر، چیریں زرمبشت یا اے کش، آکش، چول جنگ، گوں کنتا، چہ ترس، ودی

بوتگیں زار ۽ پریا تاں آدگہ مردمانی زار ۽ پریا ت ہوار بوت انت۔

زمزیل بستگیں مردمانی کو پگ، سروشک، ہڈوک ۽ گلگ پیسہ ۽ ریش ۽ کچڑ ات انت،
تحتکا گیش دُرشت ۽ ژہلہ ژہلہ کرت انت ۽ جان ۽ پوست اش رُ سینت ۽ دور کرت ۽ آہانی آزرگیں
گوشت گوں تحتکا لتارگ بوتگ ۽ ات انت۔ سردیں پادان ۽ گرم ۽ سوچن جنوکیں درداں آہانی چم
تہا کرت انت۔ انچوش سما کپت کہ چہ دور ۽ ہور ۽ آہانی توار ۽ ہش کنگ ۽ انت کہ پرش ۽ تہا چگ ۽
انت۔ گوں ترس ۽ ہوار آہانی کینزگ در آہگ ۽ ات انت۔

آپ یک شل ۽ پرش ۽ توک ۽ رچگ ۽ ات۔ کنتا ۽ گرانیں چیزے ۽ توار ہش کت، ہز ۽ بلا ہیں
پچک ۽ پیسے کہ ڈن ۽ گز اش کنگ ۽ ات انت۔ ۽ پدا کنتا ہید کنگ ۽ ہوکارگ ۽ ات۔ پہ آپ ۽ بند
کنگ ۽ ٹوباب ۽ سر ۽ ٹنگ گپت انت۔ ٹنگانی گرگ ۽ گوات ۽ سچہیں در بند کرت انت کہ چہ ڈن ۽
آہگ ۽ ات۔ گرمی ۽ ہب ۽ بد بوہ اش پرش ۽ تہا بند کرت کہ چہ سگ ۽ ڈن ات ۽ مردمانی دل تست ۽
آہاں شانت۔ ۽ چون گنوک ۽ نیمونی ۽ وتی زمزیل اش ژا مبلینت انت ۽ چہ ترس ۽ زار جنگ ۽ ات
انت۔ کنتا ۽ پونز، گٹ ۽ پدا پپاں انچوش مار ات تو گوشت زاناں روکیں کر پاس اش داشنگ اتنت۔
آگوں چہا نٹاں ساہ کشگ ۽ ات۔ زمزیلانی ترسنا کیں کش ۽ چیل ۽ گٹ گیریں زار ۽ پریا تانی نیام ۽
آر اسمانہ کپت کہ باریں کدی آپ خانہ ۽ روتاں وتی کاریلہ داتگ ات۔

بلا نیں کدینگے پرش ۽ ڈنی نیمگ ۽ لگ ات ۽ آہانی سر ۽ پشت ۽ تحتگے میہ ہانی نیمگ ۽ تیلانک
دات کہ ہر ڈک اش یکجا داشنگ ات انت۔ بندیں زار ۽ پریا ت ہما و ہد ۽ گیش تر ات و ہدے بلا نیں
یکدار ۽ دیکی سُنٹ ۽ ہڈے وارت ۽ گوں بلا نیں زر ۽ بلا نیں چولاں جول ورگ ۽ ات ۽ پدا معجزہ یے ۽
وڑا، ہور ۽ شلگ ۽ تہا کہ چوش تر ونگل ۽ رچگ ۽ ات دُوارگ سُنٹ ۽ چست بوت۔ کوہ بالادیں دگہ
چولے ۽ آرا یکرندے پشتی ۽ پدا برزادی ۽ چست کرت۔ چست بوہان، ہنر واران ۽ لرزان۔ زمزیل
بستگینانی زار ۽ پریا ت ہما و ہد ۽ کم تر ات انت و ہدے تست ۽ بے سہا بوت انت۔

وہدے کنتا ۽ سُنڈ کرت، آڈن ۽ درکنگ بوتگ ات، وت ۽ زندگ ۽ دیست ۽ حیران
بوت۔ نارنجی رنگ ۽ رژناہی اے دیم ۽ آدیم رو ۽ آکنگ ۽ ات، اول سر ۽ انگت آئی ۽ حیال ات کہ جہل
۽ انت پدا زنڈیں ساہ ۽ کش ات، تا جگیں گوات ۽ مار ات۔ ہبے پیم ۽ دل بالی ۽ تالان بوت،
پشت ۽ چہ زیم ۽ انچوش سک ۽ درد ۽ ات کہ وت ۽ چہ گز یوگ ۽ داشت ۽ نہ کرت، ٹوباب ۽ دیم ۽
اول۔ آہان ۽ سک دور گندگ ۽ ات، ماہکانی ۽ چوش جن ۽ ودی کنگ ۽ ات انت، برز ۽ زنڈیں

بمبوانی سمر ۽ سر کپک ۽ ات انت، گندگ ۽ بلائیں پچکان ۽ پچ کنگ ۽ ات انت۔ وتی وتی درد کنوکیں
 سمر اش پچیں دپان ۽ جاک ۽ کوکار ۽ نیمگ ۽ چکرینت، کنٹاء ۽ دیست انگت گپڑے ٹوباب چہ ڈپان ۽ راہ
 ۽ در آہگ ۽ ات انت، چنڈوران ۽ اشکیل ۽ زمزبل بستگیں بزہنگیں مردماں گران ۽ آرگ ۽ ات
 انت، کنٹاء ۽ زینک ۽ آہاں چگل دیگ ۽ ات انت ۽ آدگہ پیسر ۽ چوش دار ۽ بند ۽ سر پہ سرکوت کنگ
 بونگ ات انت۔

کنٹاء ۽ اشکیل ۽ سنگت ڈرہگ ۽ نالگ ۽ نیام ۽ ہوکارگ ۽ ات۔ کنٹاء ۽ جند ۽ ہوکارگ بند نہ بوت
 و ہدے آئی ۽ اسپیت پٹ ۽ ٹپ ۽ یمیں مزان جون دیست کہ آدگران ۽ زراہ ۽ بد ۽ مکل ۽ ہوکل کنگ ۽ ات
 کہ وتی پادانی چیر ۽ شانتگینانی سمر الگشگ ۽ کپک ۽ ات انت ۽ چہ آہاں بازینے ٹوباب ۽ جند نیگ ات
 انت کہ چہ جہل ۽ مردمانی کش ۽ روپ ۽ آہانی دل شنگ ات۔

بلائیں یکدار انگت ہڈ و رگ ۽ ات، کش ۽ ڈک و روکیں چولانی آپ یکدار ۽ توک ۽ رچگ ۽
 ات انت، ٹوباب ۽ مستروت ۽ داشت کنگ ۽ نہ ات، زوت زوت گردگ ۽ ات ۽ یک ٹوبابے ۽ را
 چراغ گون ات ۽ آئی ۽ ڈمب ۽ گون ات۔ چہ آہاں یکے ۽ بزہنگ ۽ ٹستگیں مردم ۽ دیم چارات ۽ چراغ
 اش زینک ۽ داشت ۽ ٹوباب ۽ مستر ۽ سرکش ات ۽ ہورتی ۽ چارات ۽ برے برے زمزبل بستگیں مردم
 ۽ نیس ۽ سمر ۽ وتی لنگ ۽ ایر کرت ۽ برے برے گون زراہ ۽ بداں ہکل ۽ کرت ۽ ایندگہ ٹوباب ۽
 مردکار چست کرت ۽ زر ۽ توک ۽ ماں بڑات۔

کنٹا سمر پد بوت کہ اے مردم جہل ۽ مرتگ انت۔ آئی ۽ وتی جند ۽ راجست کرت کہ
 آچوں گو شگ بوتگ کہ اللہ ہر و ہد ۽ ہر ٹک ۽ ساڑی انت، اد ابوت کنت؟ ۽ پدا ۽ آئی حیاں کرت کہ
 اے تیبیں جست آراچہ آئی ۽ کش ۽ در ہوک ۽ نالوکیں کافر ۽ شتر تر نہ کنت۔ پدا آئی ۽ وتی حیا لان ۽ پہ ہما
 مردماں کہ چہ کش ۽ زر ۽ چگل دیگ بوتگ ات انت، نیک دعائی ۽ بدل کرت، پیسر ۽ گون وتی پس ۽
 پیرکاں ہوار بوتگ ات انت۔ آرا پرہاں بد آنک ۽ ات۔

بانگواہ و ہدہء موسم صاف چاڑا ت، بلتے یکدرا نگت و بلائیں چولانی دیمپان ات و جول جنگ
 ات۔ ہما مردم کہ چہ آہاں لہتیں دل بالی و لہتیں کشکائی و وپنگ ات، چوش مُردگ و ایرات ات
 ایندگہ تزنساکیں وڑے و ڈرہینگ ات۔ کنتا چوش ایندگہ گیشتریں مردمانی و تانندگی وڑے کرت
 و چہ پشت و گلکانی ترندیں درداں کمیں تاہیرے رست۔ آئی و توتی نزیک و مردمانی پشناناں چمشانک
 ات، چہ آہانی ساری و خشک و کچڑ بستگیں پٹاں زگریں خون رچک و ات، آئی وڑیں اوں دیست
 کہ آہانی کوپگ، بڈوک و سُروشکانی ہڈن و ات۔ دومی نیمگ و آمارشتاں ز بہرہیں چمشانک
 دیگ و ات کہ آئی و چم پہ جنیادے و کپت انت۔ جنیاد و ہٹ پتچ ات انت و کپتگ ات و شرم و
 ننگانی دیم گوں کنتا و ات و عجیبیں نیل و زرد چکیں لپچ ناکیں چیزاں گہنگ ات۔ آئی و پوز و گوشگ نہ
 بو و کیں بوہ و چت، آسرد پد بوت کہ چہ ہمانی و نیمگ و پیداک انت۔

چہ وپتگیں مردماں انگت برے برے یکے و پادا نگ و زورجت، لہتیں پدا کپت، بلتے چہ ہمانی
 نیام و کہ نندگ و سوب مند بوتگ ات، کنتا و دیست، فاؤلہ سروک ات۔ مزنیں کسائے و خون و یلہ
 ات انت و آئی و تب چہ کڑ و کش و جا ورحال و چٹ دگہ وڑ ات۔ کنتا و توتی دیستگیں آدگہ مردم پچا
 نیا ورت ات۔ آئی و قیاس کرت اے مردم الم و آئی و چیر و تبک و بنت۔ اے ہما مردم ات انت کہ
 فاؤلہ و گوشگ ات اگاں آٹوباب و سمر و ارش بہ کن انت اے آہانی بیر و گر انت۔ ارش کنگ و بابت و
 خیال کنگ و زکت ہم نوں کنتا و رانیست ات۔

گوں آئی و بستگیں ہمراہ و ہوار، چپ و چاگرد و بازینے و دپ و دیمپانی سمر و مرگ پد رات، نہ
 زانت و پیرچا، آسک ات۔ اے دیم پہ مرگ و روگ و انت۔ وولوف و دیم و رنگ سبز تر اتگ
 ات۔ مدام آئی و ساہ کش ات آئی و گین و گر گر کرتگ ات۔ وولوف و بڈوک و سمر و وشکانی ہڈ چہ
 آزیں گوشتاں و دی کنگ و ات انت و سبز ات انت۔ آکساس سمر پد ات کہ کنتا آرا چارگ و انت،
 وولوف و اوں و توتی چم پر پٹینت انت و کنتا و چار ات، بلتے دزس نہ کنگ و پیم و آکافرے ات بلتے
 ... کنتا و توتی دست شہار دات کہ آئی و دست و دست بہ جنت، بلتے آرا کنتا و دست جنگ و سمانہ کپت۔

کنتا و درد کم نہ بوتگ ات انت، بلتے روچ و گرمی و سمر و کمیں گہتری و مار ات۔ توتی نشتگیں جاہ
 و خون و کانیکے دیست و کہ چہ آئی و پشت و رچک و ات انت و یک نیس گیریں واپسہ چہ آئی و گٹ
 و دراہت۔ ٹوباب کہ وت اوں بے زکت ات انت گوں روپگ و سپتاں گردگ و لانک بوج و

شانو کا کرگ و روپک و ات انت و آدگہ چہ جہل و متبک و بالٹیناں چہ گند و گسٹراں پُر کنان و آران
ات انت و چہ یکدار و کش و دور اش دیان ات انت۔

روح و زُثناہی و کنٹاگوں حالیکیں چماں آبانی ٹپ و ریشیں پوست و آبانی نپسانی کسانی و چارگ
و ات۔ دمانے و رند آراسر کہ و ڈامبر و جوش دیگ و باپانی بوہ بوت کہ ٹوباب و مستر و راگون ات انت
چہ زمزبل بستگینانی نیام و گوزگ و آباناں ساٹ کنگ و ات۔ اگاں چہ ریشاں ہڈ دراہ بوتین ات انت گڑا
ساٹ و رامورت و پُرشانت۔ بلتے پٹ پٹ و رچوکیں خون و ساٹ چیر جت، لگشت و گپت۔ آئی و
لہتین و دپ پیچ کرت... کنٹا و ہوار... چہ سیاہیں بوتلے و چیزے پزورمان رہت انت۔

روزرد و ودہ، ہما کہ کمیں گہتر ات انت کسانیں تالے و تہ و گوں سہریں کو پڑا و ٹیل و ہوار لہڑ
داٹلیں زُرت و ڈلگ اش وارینت انت۔ آہاں چوش ہڑتئی و لمپ کرت و وارث۔ پداہریکے و را
کاشکے و پُر و آپ اش وارینت کہ یک ٹوبابے و چہ برتریں بمبو و بُن و ایریں ڈولے و آڈرتگ ات
انت۔ استالانی در آنگ و ودہ و آباناں پدا جہل و برت اش و گوں زمزیلاں بست انت اش۔ کنٹا و کش
و حالیکیں ٹک و ہما جاگہاں کہ مردم اش مرتگ ات انت۔ چیر و متبک و سکا نیں بیمار اش آڈرت و
بست انت۔ آبانی درد و دوراں چہ زار و پریات چہ پیسریگ و گیش بوتگ ات۔

کنٹا و نیم تہاریں سے روح گوں درد و دور، شانگ و تپ، آبانی نیام و گوازینت و گوں ایند گراں
ہوار پریات و جت۔ آچہ ہماہاں یکے ات کہ چہ سگ و ڈن گلگ و جگک و ات انت۔ آئی و گردن
گڑ اتگ ات و آئی و جون و راہیدے و سٹ اتگ ات۔ و ہدے آئی و مشک و برت و تی پہناد و
مار اتگ ات انت کمیں گہتر بوتگ ات۔ و ت سر و ت آئی و پچیں دست چست بوت و مشک و
سرگ و دیکی بہرے گپت، آئی و زورانی پُر و پز ہت، مشک پر پنگ و چہ ترس و پیسگک و ات۔ آئی و
داں ہما و ودہ و داشت داں مشک و چم سٹ ات و ڈن و در آہت انت، آئی و سرگ آئی و ماسی لنکک و
چیر و ثرت و ثرت و ات و دست و لنکک و بے زکت بوت انت، گڑا و تی دست و پیچ کرت و
پینچ اتلیں مشک و یلہ دات۔

یک یاد و روح و رند، ٹوباب و مستر و ت جہل و پرش و توک و آنگ بندات کرت۔ ہر ودہ و کہ
آہت، گڑا الم و یک بے ساہیں جونے دیست و چہ زمزیلاں ہت و۔ ہوکاران ات و آڈگراں
پمانی چراغ داشتگ ات کہ بہ گندیت۔ آئی و آباناں ساٹ و مورث کرت و ہدے لنکک آئی و پشت و
مانگ و ات انت و چہ بوتل و دارو و مان ریچگ و ات انت۔ کنٹا و تی دل مہر داشت کہ چہ درد و

مہ گریٹ۔ آچہ زردیں لٹکائی ڈک لگگے نژ کرات۔ پر چا کہ آئی چہ آہاں تراب کنگ مارات۔ نارنجی رثناہی ء ٹوباب ء صورت زرد چک و دی کنگ ء ات۔ کٹنا سر پدات کہ نہ آئے نے آئی ء یلہ داٹگیں بد بوہ آئی ء پشت ء یلہ دنت۔ تپی ات، مس ء گوانی سر ء و پتگ ات، کٹنا ء چچ نہ زانت کہ آرا اے بلائیں یکد ء تہ ء دونوک انت یاشش یا یک پورہیں ہو رے۔ ہما مرد کہ ٹنگ ء دپ ء و پتگ ات ء حساب ءے داشگ ات۔ بیران بوتگ ات، نوں پشت کہ پتگی نانی نیام ء گپ ء رپ نیست ات۔

یک گشتاں کٹنا چہ و اب ء گڑ اتگ ء پاد آہتگ ات، یک بے نامیں تر سے ء آراگون جنگ ات کہ مرگ نوں چرائی ء باز د ورنہ انت، پدا دمانے ء رند آئی ء مارات کہ وتی ہمراہی ء اشکیل بستگیں سنگت ء مدامی این گرگاں ہش کنگ ء نہ انت۔ سک دیر ء پد کٹنا وتی ہمراہ ء نیمگ ء دست ء برگ ء ات ء چارگ ء ات۔ آچہ ترس ء پد کنز ات۔ پر چا کہ آمر دحشک ات۔ آدر ہگ ء ات۔ کافرے ات یا ناں، آئی ء وولوف ء یکجا کہ گپ جنگ ات، یکجا کہ و پتگ ات انت۔ بلتے نوں آیک ء تہنات۔

وہدے ٹوباب دو بر جہل ء اہت، وتی ہمراہی ء لہڑ داٹگیں مکئی اش آورت۔ آہانی اوکارگ ء لبجگ ء تو ارزینک آہاں ات انت، کٹنا ء وتا یک کش کرت۔ پدا آئی ء مارات چہ ٹوباب ء یکے وولوف ء جون ء رنژ لینگ ء زہا ء بد ء ات ء پدا آئی ء چو مدامی این ء تالک ء تہ ء وردن مان کنگ ہش کت ء پدا آئی ء بے ترک ء تواریں وولوف ء نیام ء گت اش دات انت، لاپ ءے ہو رک ات بلتے آئی ء دل ورگ نہ زورگ ء ات۔

دمانے ء رند، دو ٹوباب اہت، کٹنا ء وولوف ء سائل اش بہت انت۔ آتوٹ ء موٹ، ڈنڈ ء گراں، راہ گوز ء ڈک ورائی ء پدیا نکاں برز برگ ء تواریں گوش دارگ ء ات۔ آئی ء دل ء گوشت کمیں حالیگیں نیمگا بہ سریت بلتے تحتگ ء آئی ء جان ء آزیگیں گوشت ء دراہیں ہڈا نچوش سک ء کرات انت کہ واہ ءے جت ءے۔ وتی جاگہہ ء ہبے وڈر ذراج بوت ء درد ء کم بوٹگ ء ودار ء ات۔ آئی ء چہ وتی گوشاں وولوف ء بازار ء جنیادمانی زار ء پریات ہش کت کرت انت کہ آئی ء مرگ ء سر ء موتک آرگ ء ات انت۔ ”ٹوباب فا“ آئی ء د جو کیں تہاری ء تہا تواریں جت۔ آئی ء سائل بستگیں دست وولوف ء حالی این سائل ء زمزیلاں ژلینگار ینگ ء ات۔

دومی بر ء آئی ء چم ڈن ء پیچ بوت انت۔ کٹنا ء چم ہما ٹوباب ء چماں کپت انت کہ آراء وولوف ء ر مارتاب ءے کپتگ ات۔ زنڈیں ساعتے ء داں آہاں یکے دومی ء چمانی تہا چارات۔ ٹوباب ء دپ ء دیم ء چم چہ بد آہگ ء تہارات انت، بلتے اے بری کٹنا ء پشت ء زیل تراب کنگ نہ بوت۔ کٹنا چہ وتی

ہبکھی ء ذرہ ات - چاریں آتزاپ ء چم ءے شانک دات آنت ، ہار ء ہیروپ ء رندا ولی گشتاں
جنیادماں گندگ ء ات - آئی ء دل ہڈا ت - چہ بیست ء تہنادوانزودہ پشت کپتگ ات - لجمی ء مارشتے
ء ہماو ہد ء آراگون جت و ہدے آئی ء دیست چاریں گو نڈوسلامت آنت -

اے بری جان شودگ ء کرگ نیست ات - مردمانی پشانی ٹپ سک ریش ء پچوڑا ت ات -
آایوک ء زمزیلاں گوں نزوریں سیٹ جنگ ء ات آنت - ڈہل ء تواریک ات - ٹوباب ء کہ ٹلینگوک
ایں چیزے پز ہتگ ات پنینیام ات - آہاں وتی وس ء ، گوں وتی درد ء دوراں ، جنیادماں سوت جت ء
آہاناں حال اش دات کہ دگہ لہتیں ٹوباب اسپتیں گدانی تہ ء دوچگ ء ڈن ء آپ ء توک ء چگل دیگ
بو تگ آنت -

اسپیت پٹیں ٹوباب ژند ء پند گوں ساٹ ء بوتل ء جان دریں مردمانی نیامی ء گردگ ء ات -
وہدے یک مردے ء کہ وتی بیران بوتگیں سنگت ء دست ء پادانی سانکل ءے دست ء ات آنت چہ وتی
اوشنگی جاگہ ء سیٹ ءے جت ءے ، زمزیلاں ژلینگیانان پہ تگ دیم پہ گدسر ء شت - آداں نیم ء سر
کپتگ ات کہ نزیک ء ٹوباب ء آرا سینت ء گوں آئی دور کنگ ء آئی ء گریں زمزیل ءے رُپت ء
مشت ء کرت انت ، پدا آئی ء جون گوں بلائیں یکدار ء درپیک ء ات ، ء آئی ء چہمانٹ عرش ء سر
بونگ ء ات آنت - ٹوباب لہتیں لہز کنتا ء گوشاں کپت - مردمانی نیام ء ہوتے ء سرچست کرت - چ
شک نیست ات کہ آدگہ سلاٹی ات - یکدار ء کش ء لگگ ء ات ، ... ء ”ٹوباب فا“ ء جار ء جنگ ء
ات ... ء پدا پہلی ء ذربندی ء ات - ٹوباب ء مستر گدسر ء شت ء جہلادی ء سر ءے کش ات - کمیں گوش
دارگ ء رند ، چہ ٹوباب ء زمزیل ءے ژپ ات ء چچ ءے گپت ء یلہ ءے دات - سلاٹی زار جنان ء
ژمبگ ء کپت ء پدا انچوش بر تر ات ء ٹپانی ملیم پر کنگ ء دزگلانش بوت تو گوشت زاناں چچ نہ بوتگ -
نوں آسک کم تر اب کنگ بونگ ء ات - پانگ پان وت چہ آوار جنگیناں ترسگ ء ات آنت -
وہدے آہاں زور برتگیں ڈن ء آورت انت گڑامدام کش ماں کش ء بست آنت اش - آہانی آس
گواریں لٹ ء پلینتگ ء چانکو چوش بور ء سنج ات آنت ء ترس ء مان رُپتگ ات آنت کہ اے دمان ء یا
آدماں ء آوار جنگ ایں آہانی سر ء ارش کن آنت - کنتا ء گپ دگرے ات ، یل ءے آرا ٹوباب ء سر ء
سرداں پاداں بداہت بلتے نوں آہانی کشگ ء سر ء حیاں ءے گور نہ کرت - آانچوش نزور ء بے زکت
ات آئی ء اے جبر ء سر ء اوں دلگوش گور نہ کرت کہ آوت مرتگ یا زندگ انت - ڈن ء پرش ء سر ء آ
پہنادی ء وپت ء وتی چم ءے نرگزینت آنت ء زوت آئی ء ٹوباب ء دست مار ات انت کہ آئی ء ٹپ ء

ریشاں داروۓ درمان کنگۓ ات انت، پدادمالے ۽ رندا آئی ۽ ابید چہ روج ۽ گرمی ۽ زرعۓ گوات ۽ وشبوہ ۽
دگہ چچ نہ مارات۔ آئی ۽ درد گول آئی ودار ۽ ساعتاں ہو ۽ تور بوت انت۔ پھگل، مرگ ۽ گول وتی پس ۽
پیر وکال ہو ۽ بونگ ۽ ودار ۽ ات۔

وہدو ہد ۽ سمر ۽ پرش ۽ تہاوتی اے کش ۽ آکش ۽ گپ ۽ تزن دین تو اراش ہش کت، بلئے حیران ات
اے چچی ۽ سمر ۽ گپ جنگ ۽ انت ۽ ایشانی بنگپ چچی انت؟ آئی ۽ ہمراہی ۽ اشکیل بستگیں وولوف بیران
بوتگ ات۔ دگہ بازینے مرگ ۽ ارجان بوت کہ پماہاں لبزے رجانک کرت انت۔ گول ایشی ۽ ہوار
، وت گپ جنگ ۽ بازین زور ۽ وا کے لوٹ ات۔

روج پہ روج کنتا ۽ جاوہر حال حراب بوہان ات انت۔ آئی ۽ نون چارات کرت نہ کرت کہ باریں
گول آدگہ مردماں چے بونگ ۽ انت۔ نون آئی ۽ لاپ ۽ روت اون بد انگلیں بزین سبز ۽ زرد چکلیں
بد بوٹیں ریم پالانگ ۽ ات انت۔

وہدے آہاناں اولی گشتاں بوہ بوت ۽ آئی ۽ لانک بوج اش دیست انت، ٹوباب پریشاں بوت
انت۔ یکے پتگ شت ۽ دپان ۽ ڈن در آہت۔ دیر نہ گوست کہ ٹوباب ۽ مستر جہل ۽ ایر کپگ ۽ ات۔
ہوکاران ۽ آئی ۽ آدگہ ٹوباب دست ۽ اشارہ ۽ حکم دات انت کہ بستگینانی اشکیلاں بہ بوج ات ۽ ڈن ۽ در
بہ کن انت۔ گپڑے ٹوباب گول چراغ، برد ۽ بالٹیناں آہت انت۔ سک شانگ ۽ زراہ ۽ بد ۽ ات انت،
آہاں کر ات ۽ لگاشت انت۔ یک برے پداہما تحتگ اش کر ات ۽ صاف کرت انت کہ چہ آہانی
سمر ۽ مردم دور کنگ بوتگ ات انت ۽ پدا آہاں آٹکاناں سمر کہ چٹ دات ۽ وپسوکیں مردماناں کمیں گستا
حالیگیں جاگے ۽ برت اش۔

بلئے بے فاندگ، پرچا کہ اے گندگ این وبا... کنتا چہ ٹوباب ۽ دپ ۽ پمائی لبز ”دی فلکس“
(The Flux) ہش کت۔ گول تیزی ۽ کپگ ۽ ات۔ دیر نہ گوست کہ آووں چہ لاپ ۽ درد ۽ لاپ
لیٹ ورگ ۽ ات۔ پدا چہ تپ ۽ جان ۽ بُن ات ۽ گوہر ۽ لرزینگ ۽ ات۔ گڈ سمر ۽ آئی ۽ وتی تہی نیم
مارات کہ حون ۽ ریم پرچک ۽ در کنگ ۽ ات۔ انچوش سما بوت آئی ۽ لاپ ۽ روت گول لانک بوجاں
ہوار ڈن ۽ در آہگ ۽ ات انت۔ کنتا چہ درد ۽ تنسار بوتگ ۽ ات وتی چہاٹناتی نیام ۽ انچیں چہیزانی
ناماں گرگ ۽ ات کہ آراتی جند ۽ سمر ۽ باورے نہ کرت کہ چوش کنگ ۽ انت۔ ”اومرو، عمر دومی خلیفہ،
محمد رسول اللہ ۽ رند سیمی، کیر بیبا... کیر بیبا ۽ معنا سلامتی“ گڈ سمر ۽ آچہ گٹ ۽ گلو ۽ شت ۽ آئی ۽ تو اراہندگہ
مردمانی اٹسلگ، زراہ ۽ پریاتانی نیام ۽ گار بوت۔ دور وچ ۽ توک ۽ پرش ۽ توک ۽ ہمک مردم اے وبا ۽

آماج بوتگ ات۔

نوں لاپ شنگیں چہ تختگاں سر جہل راہ گوزر پنگ ء ات انت۔ نوں پہ ٹوباب ء دگر راہ پشت نہ کپتنگ ات کہ مہ روپیت اش یا لگت اش مدنت۔ ہر دیں کہ پرش ء بیامتین ات انت گڑا شنگ ء ات انت یا زاہ دیگ ء ات انت۔ نوں ہمک روج ء دمان ء ڈن ء در اش کرت انت، ٹوباب گوں سر کہ ء ڈامبراں جہل ء شت۔ لہڑے دات انت ء پرش ء صفائی اش کرت۔ کنٹا ء آئی ء ہمراہ اڑان ء کپاں چہ دپان ء ڈن ء در آہت انت ء زوت چہ وتی پشت ء خون ء چہ وتی لانک بوجانی سلین حوناں مچر بوت انت۔ تازگ ایں گوات ء بوہ کنٹا ء سہمیں بدن ء پترت، وہدے آپد پرش ء توک ء برگ بوت انت گڑا پمائی نزع سر کہ ء ڈامبر ء بوہ اوں چوش تازگیں گوات ء بوہ ء انت۔ بلئے سر کہ ء ڈامبر ء بوہ ء وباء بد بوہی کٹ اینت نہ کرت۔

آئی ء وتی وشین حیال ء بلک یا نیسہ دیست کہ آئی ء بلک ء تحت ء یادگ کپتنگ ات ء اوشتا تگ ات ء گوں وتی بلک ء آخری وہدے گپ ء ات۔ ہما وہدے گپے ات کہ آ کسانیں بچکے ات۔ آئی ء بلک نیو بوٹو ء آئی ء جتگیں ہما وہدے قصہ یات کرت انت کہ آ اولی کافو ء گونڈوے ات ء قصہ نہنگے ء بابت ء ات، آپ ء لمب ء لوپ ء کپتنگ ات ء بچکے پمائی ء کیشینگ ء آئی ء کر ء شنگ ات۔ کنٹا نا لگ ء پڑگ ء ات، ہر وہدے ٹوباب آئی ء نزدیک ء گوزر ء بیامت انت، لگت ء جت ء چانکر ء پت۔ باز روج نہ گوست کہ آنوں چہ گردگ ء کپت انت۔ ڈن ء در آہگ ء ٹوباب ء مدت ء مک دات ء اسپیت پٹیں ٹوباب ء روج ء رثنا می ء آہاناں وتی بے فاندگیں ساٹ کرت۔ ہمک روج یکے بیران بوت ء آرا چہ یکدار ء کش ء زر ء آپ ء تہ ء ژمبگ ء مان اش بر ات۔ گوں دو گونڈواں ہوار لہتیں جنیادم... ء ٹوبابے اوں مرتگ ات۔ نوں پشت کپتگیں ٹوباب پہ زور وتی جنداں گڑان ات انت۔ اگاں یک ٹوبابے ء بلائیں یکدار ء سگان داشنگ ات، گڑا دومی ٹوباب ء رابلائیں تالے گون ات ء آئی ء رہتگیں گوہ ء گپت انت۔

شپ ء روج یکے دومی ء توک ء پترگ ء ات انت۔ داں یک روپے کنٹا ء دگر دپان ء پدیانکاں چہ کون کنز کنناں ڈن ء در آہت انت ء آہاں چہ گڈسر ء واڑے سر بری ء دیست داں آہانی چمان کار کرت آپی کاہ آپ ء سر ء تر پیل ء تالان ات انت۔ کنٹا سر پد بوت کہ نوں آپ اوں کٹیت، پمائی نزع بلائیں یکدار دنیا ء لمب ء سر بوتنگ ء انت، بلئے آئی ء سر جمی ء حیال گوزر نہ کرت، وتی دل ء توک ء چرت ء گڑتی ء ات، آئی ء مارات نوں آدنیا ء گڈی سیم سر ء انت، بلئے تنیکہ شری ء زانت کرت نہ کرت ء کہ چون مریت۔

آکھیں سو گہہ بوت کہ بلائیں گدے تان جہل ۽ کپگ ۽ انت۔ نوں آہاناں اینکس گوات مان
نیست کہ پیسیرے بوتگ ات اش۔ برزے بمبوء سمرے ٹوباب وتی سادانی پیڑاں گدے اے دیم ۽ آدم ۽
سرینگ ۽ چندینگ ۽ ات۔ کسانیں گواتے ۽ گرگ ۽ جہدے ات انت۔ گوں جہل ۽ ایر کپگ ۽
بالٹینانی تہ ۽ آپ اش کش ات ۽ بلائیں گدے راجٹ اش دات انت۔ بلئے انگت بلائیں یکدار
اوشتا تگ ات ۽ گوں چولاں پدی ۽ دیمی بوگ ۽ ات۔

سجھیں ٹوباب نوں چہرے ترگی ات انت۔ اسپیت پٹیں ٹوباب ٹپی دیم ۽ مزن جون ۽ سمرے زہر
گپت ۽ ہکل ۽ دات ۽ آئی ۽ کستریں ٹوباب ۽ سمرے وتی زہر کش ات انت ۽ آہاناں زاہ ۽ بد ۽ مشت ۽
لگت ۽ کرت انت۔ آاوں چہ پیسیرگ ۽ گیش گوں یکے دومی ۽ مرگ ۽ وت ماں وتا جنگ ۽ چوپ ۽
ات انت۔ قضا یک برے ۽ ابید، نوں سائل بستگیناں جنگ ۽ چوپ پر نیست ات۔ نوں آہاں وتی
گیشتریں و ہڈن ۽ روج ۽ سمرے گوازینت۔ کٹنا ۽ حیرانی ۽... نوں ہمک روج آہاناں جگو ۽ پُرے آپ
اش وارینت۔

یک سہبے ۽ سمرے و ہڈے آڈن ۽ درکنگ بوت انت، مردماں دیست گپڑے ماہی کوت ات
انت ۽ ایر ات انت۔ جنیادماں سوت جت ۽ آہاں حال اش دات کہ دوشی ٹوباب ۽ پہ ماہیگانی سکین
دیگ ۽ آرگ ۽ چراغ ایر کرتگ ۽ ایشاں سٹ جنگ ۽ پرش ۽ سمرے آہتگ انت ۽ پدانہ زانتگ اش کہ
چون در بیا انت۔ آشپ ۽ آہاں گوں زرت ۽ لہڑ دات انت۔ تاجگیں ماہیگانی وش این تام ۽ کٹنا ۽ دل
وش کرت ۽ آئی ۽ گوں ہڈاں ایر برت انت۔

و ہڈے کٹنا ۽ پشت ۽ رامورت اش پر شانت ۽ ٹوباب ۽ مسترے بزیں پچک ۽ ساٹے آئی ۽ راستیں
کو پگ ۽ پردات کٹنا سمر پد بوت کہ اے گپ ۽ مراد ایش انت کہ آئی ۽ ہڈ چہ گوشت ۽ دراہی کنگ ۽
انت۔ چوش کہ گوں بازینے ۽ بوتگ ات ۽ حاصل گوں بارگ تریناں کہ آہانی ہڈاناں کم گوشت پر
ات۔ ساٹ ۽ چہ ساریگ ۽ سک ترسہت۔ آداں ہما و ہڈے ڈن ۽ ات داں پٹوکیں خون ۽ تر مپاں ساٹ
میس اینت ۽ شل کرت۔ اے پھائی جیڑھے نہ ات۔ باز براں آئی ۽ ذہن گوں ہما اڑ ۽ ججالاں سمرے
پیٹال بوتگ ات کہ آئی ۽ سمرے گوزگ ۽ ات انت یا ٹوباب ۽ پہ بد آنک ۽ ات۔ بلئے آگیشتر د جوکیں
لجی ۽ تہا و پتگ ات ۽ زرد چکیں چیزے ۽ آئی ۽ چم لاجیننگ ات انت ۽ کم سر پدات کہ آزندگ انت۔

آیدگہ مردمانی زارے پر یاتاں ہش کنگ ۽ ات کہ اللہ ۽ دل ۽ موم بہ کن انت کہ آہاں بہ پھریزا
یت۔ آئی ۽ نہ زانت انت ۽ نیکہ آہانی نیمگ ۽ دلگوش ۽ گور کرت کہ آکٹے انت۔ آنا لگی جاہ ۽ واب کپت

۽ جیوفرے ۽ ڈگارانی سرءِ کارکنگ ۽ واب ۽ دیست، یا سبز ۽ ملگزاریں ملکہ واب ۽ دیست ۽ یا بلونگ ۽ شیشگیں آپ ۽ سرءِ ماہیاں سٹ جنگ، یا پزوریں آسک ۽ جمبلوکیں اشکرانی سرءِ بریان کنگ، یا باپ کنوکیں چاہ کہ بینگ ۽ شکر تام کرتگ ات انت، واب ۽ دیست انت ۽۔ گوں بُست کنگ ۽ آوتی لختانی سرءِ زہرنا کی صاف ۽ تچکیں پیہار، وتی رضاء حلاپ ۽، وتی خاندان ۽ گڈسری وارء زورانی پڑ ۽ زبندی کنگ ہش کت۔ چہ آہاں ہر کس، اومرو، بٹنا، لامن، سواڈو، مادی، دل ۽ سرءِ ڈک دات۔ اے گپ ۽ آرا ملور کت کہ آئی ۽ آہاناں پریشان کرتگ۔ گڈسری آئی ۽ وتی حیال دگہ چیزانی سرءِ گور کت بلتے فاندگے نیست ات۔ آئی ۽ حیال مدام ہا ڈہل ۽ سک بوت انت کہ آرا پہ وتا بندگی ات۔ آئی ۽ حیال کت کہ گڑاچوں آئی ۽ کا جابانی ڈگارانی سرءِ پانگی ۽ وہد ۽ ڈہل جت ۽ وتی دست رہت انت کہ اود ۽ کسے آئی ۽ ردی نہ گپت انت۔ پدا آرا ہاروچ گیر آہت کہ پہ ڈہل ۽ دارے ۽ گڈگ ۽ شتگ ات۔ دریں حیالاں چوکور ۽ ہار کرتگ ات۔

ہما مردمانی نیام ۽ کہ انگت زندگ ات انت، کنٹا بیکیں مردم ات کہ بے مک ۽ مدت ۽ چہ وتی وپسگی تحتگ ۽ سرءِ وت پدا آہت ۽ چہ پدیا نکاں سرکپت ۽ ڈن ۽ در آہت۔ بلتے نوں آئی ۽ پاداوں لرزگ ۽ چیر پڑوش ورگ ۽ ات انت، گڈسری آرا اوں نیم بڈ ۽ گراں ڈن ۽ برت اش۔ دل ۽ توک ۽ گریت ۽۔ سرگ ۽ کونڈانی شمگ ۽ دات ۽ سچوکیں چمے نر کرینت انت۔ آداں ہما وہد ۽ وتی جاگ ۽ شل ۽ بے واک نشتگ ات داں آئی ۽ شودگ ۽ واری بیاہت انت۔ اے بری ٹوباب در اچیل پڑے کارمرز کنگ ۽ ات، پرچا کہ ڈڈیں ٹال ۽ برشانی جہلیں ریش ۽ خون میچڑیں پشٹاں گیش پچوڑ کنگ ۽ ات۔ بلتے کنٹا پدا اوں چہ آدگران گہتر ات۔ آہاں تہنا پھنادی ۽ وپت کت، انچوش ودی اش کت تو گوشت زاناں ساہ کشگ اش بند کرتگ ات۔

چہ آسجہیماں جنیادم ۽ گونڈ وگیش ڈڈ ۽ تیار ات انت۔ آتہاری ۽ گوہ ۽ مس، بد بوہ، بوٹ ۽ منگر ۽ وباء وہد ۽ گوں اشکیل ۽ زمزیاں بندوک نہ بوتگ ات انت۔ مسترین پشت کپتنگین ۽ نام ایم بوٹو ات ۽ کیر ایوان بازار ۽ مانڈ بکا بے ات۔ بٹنا ۽ ہم ہور ات۔ انچوش ڈولدار ۽ مڑا ہار ات کہ وتی بڑہنگی ۽ اوں انچوش ودی کنگ ۽ ات تو گوشت زاناں شاہی پوشاکے پر انت ۽۔ ٹوباب ۽ آرا اشکیل کرتگیں مردمانی گور ۽ روگ ۽ دلہڈی دیگ ۽ مہ کن کرتگ ات ”اوما! اوما!“ وہدے آئی ۽ نرمیں دستے مار ات کنٹا ۽ نرم نرم ۽ گوشت ۽ دگہ یک مردے ۽ کہ چہ زوری ۽ گپ جت ۽ نہ کت تہنا وتی ہارونک ۽ پچ کت انت ۽ بشکر ات ۽۔

گڈ سرء کنٹاء بے دپء دیگء وارت نہ کرت۔ چہ کو پگ ء سر و نشکانی گوشتانی روسگ ء کپگ ء آئی ء دستان تالک ء توک ء روگ ء وردنانی دپء برگ ء جواب دات۔ ورگ گیشتر برزی پرش ء مردماں دپء دات انت۔ یک روچے کنٹاء لنکانی سرک تالک ء سر نٹک ء گرگ ء پے زور جنگ ء ات انت کہ ٹپی دیمیں ٹوباب ء چم پھائی کپت انت ء آئی ء کستریں ٹوبابے ء راہ سکل کرت، آئی ء شت وردن کنٹاء دپء دات ء ڈلگ آئی ء دپء ایررہت انت۔ کنٹا تزج ات، ایرے برت انت ء پدادرے کرت انت ء شکون دیمی ء تچک بوت۔

روچ گرم تران ات انت۔ گوات ء بندی ء ہر کس ناوش ات۔ بلے چیز کے روچ ء رند کنٹا ء سارتیں گواتے مار ات۔ بمبو ء سرء گڈ یک رندے پدارپ رپ ء ات ء گواتے برگ ء ات۔ برز ء ٹوباب پداچوشاد ء لچ اتگ ات انت ء سر کپگ ء ات انت ء یک رندے پدابلا میں یکدار زر ء سینگ ء برگ ء ات۔

ایندگہ سہب ء سرء ٹوباب چہ مدامی این ء گیش دریب دریب کنان چہ دپان ء پدیانکاں جہل ء آہگ ء ات انت ء چہ پیش نیگ ء مہلہ تر۔ آچوتی گپ ء سرء پراں سک گل ء وش ودی کنگ ء ات انت۔ آزوت زوت راہ گوزانی نیمگ ء شت انت، مردمانی زمزیلاں بوجگ ء ات انت ء اشتاپی ء مردماں چست کنگ ء مک دیگ ء ات انت۔ آچہ دپان ء ڈن ہما مردمانی پشت ء روگ ء ات کہ دیم ء ات انت۔ کنٹا چہ سہب ء مہلہ این بز مشاں وتی چم پر پٹینت انت ء پدا آدگہ ٹوباب ء جنیادم ء گونڈویے دیست انت کہ گڈ سرء اوشتا تگ ات انت۔ سہمیں ٹوباب چہ گل ء بال گندگ بوتگ ء ات انت ء کوکار ء ات انت ء چوش گنوگ ء پیم ء دستان شہار دیگ ء ات انت۔ کنٹاء وتی چم نزرگ رینت انت ء چہ کچڑ بستگیں مردمانی نیام ء دیست ء۔۔۔

بلے کہ چہ دور ء صاف نہ ات، بلے ہچ شک نیست ات کہ اللہ ء زمین ء ٹکرے ات۔ پے راستی اے ٹوباب ء رازمینے ہست کہ وتی پاداں ایر بہ کنت۔ ٹوباب ڈو (مردم دارانی) زمین۔ ء پت ء پیروکانی گپانی ردء چہ رود راہت ء بندات بیت ء روبرکت ء کٹ ایت۔ کنٹاء سچہمیں جان درہت، ہیدے در آہت انت ء پیشانی ء سرء ترپگ ء ات انت۔

سفر کٹ اتگ ات ء آزندگ ء سر بوتگ ات۔ آئی ء ارساں ہار کرت، پرچا کہ کنٹاء زانت ہرچی کہ دیم ء بونگی انت، آشر نہ بیت، بلکن ء حراب تربیت۔

لنج ۽ تھاریں پرش ۽ تھامردم چہ ترس ۽ گارات آنت، کس گپی ۽ حالی نہ ات۔ بے تواری ۽ یکدار ۽ دارانی چیسگ کنتا ۽ گوشاں کپگ ۽ ات آنت، دریاء ہڑ ہڑ یکدار ۽ کش ۽ ڈیک ورگ ۽ ات ۽ برز ۽ ٹوباب ۽ رو ۽ آ ۽ برمشانی تواریت۔

اناگت ۽ اہتیں مانڈیکاہاں اللہ ۽ صفت ۽ توصیف بندات کرت ۽ زوت آدگہ اوں ہوار بوت آنت، توصیف ۽ دعا لوگ ۽ راژ میگے مان ات ۽ ہر چینیکس کہ آہانی وس ات آہاں زمزیل ژا مہلیعت انت۔ دعا ۽ ژمبگ ۽ زمزیلانی ژلنگانی تواری نیام ۽ کنتا ۽ دپان ۽ دپ ۽ پچ کنگ ۽ توار نہ ہش کنگ ات، بلتے روج ۽ نہ وشیں بزمشاں کنتا ۽ رائگ ۽ ٹک کرت ۽ آئی ۽ وتی سرہمانیگا چکرینت ۽ وتی چمانی پر پٹینگ ۽ لگ ات دانکہ وتی چمانی پچاں صاف بہ کنت۔ آئی ۽ چہ تا موریں رژ ناہی ۽ دیست کہ ٹوباب چہ ساری نیگ ۽ گیش اشناپ ۽ گوں وتی چراغاں پیدا ک ات۔ پدا آسردیگ ۽ ڈن ۽ برگ بوت آنت۔ یک رندے پدا ذراج دستگیں برش زورگ بوت آنت۔ ٹوباب ۽ آہانی زار ۽ چہاٹانی سر ۽ بزگ نہ کرت، آہانی سر ۽ حشک بستگیں گو، مس ۽ شانتگیں ۽ ریشانی کچر ششت کرات ۽ صاف اش کرت آنت ۽ پدا ٹوباب ۽ مستر رداوشتاگیں مردمانی جہلادی ۽ شت ۽ آہانی ٹپاناں مورٹ ۽ پرشانت۔ اے بری آہاں ٹپاناں تہی ۽ کراتگ ات ۽ صاف کرتگ ات ۽ پدا آئی ۽ وتی مزن جونیں کمار اشارہ کرت کہ سیاہیں درمان ۽ پراہ ۽ تچکیں برشے ۽ سر ۽ بہ جنت۔ وہدے کہ آبرش ۽ گوں کنتا ۽ آزگ ایں گلکان ڈک وارت، ایش ۽ چسگ ۽ ڈن ۽ درد ۽ کنتا ۽ راسر ۽ برزی ۽ چست کرت ۽ بون ۽ جت۔

آ کپتگ ات ۽ وتی سہمیں جون ۽ اشکرانی سر ۽ مارگ ۽ ات۔ آمردمانی دل تزکیں زارانی تواریاں ہش کنگ ۽ ات۔ وتی سر ۽ کمیں چست کرت ۽ چارات ۽ دیست ۽ کہ بازیں ٹوبابے گوں ہے پیمیں کاراں دزگٹ ات آنت۔ آہاناں پہ کُشگ ۽ ورگ ۽ تیار کنگ ۽ ات آنت۔ چہ آہاں گپڑے ۽، زمزیل بستگیں دودومردم دیخی ۽ تیلانک دات ۽ پدا دومی ۽ آہاں ٹور کرت انت ۽ آدگہ سیمی ٹوباب ۽ گوں اسپیت گج کنوک ایں چیزے ۽ آہانی سرگ ششت آنت۔ ۽ پدا گوں یک تنک ۽ تزپوکیں چیزے ۽ آہانی سرانی مود تراشت انت ۽ صاف کرت آنت، خون ۽ آپ شان چہ آہانی دیم ۽ سر ۽ رچان ات آنت۔

وہدے آہاں شت ۽ کنتا گپت، آئی ۽ زارے جت ۽ زورانی پُر ۽ وتا گیشنگ ۽ چہ آہانی دستاں چیلینگ ۽ زور جنگ ۽ لگ ات۔ پدا پہ زراب لگتے آئی ۽ لنگ ۽ لگ ات ۽ آئی ۽ دم بند بوت، پدا آ

اوں وتی واہیں سل ۽ سر ۽ گج، لگا شگ ۽ مُشگ مارگ ۽ آت، پدا زمزیل بستگینانی بدن داں ہما و ہد ۽ گوں
 ٹیل ۽ چرپ کنگ ۽ مُشگ بوت انت داں تر پگ ۽ لگ ات انت۔ ۽ پدا آہاناں پہ پاد ۽ کنگ ۽ عجیب
 چرک اش دات کہ دوئنگ اش پرات ۽ ہما ٹنگانی توک ۽ پادمان کنگی ات انت کہ آہانی شرم ۽ ننگ
 اش ٹپینت انت۔ گد سر ۽، روج ۽ آزمان ۽ نیام ۽ سر بونگ ۽ و ہد ۽ آہاناں گوں گد سر ۽ واڑ ۽ بست اش ۽
 آہاناں پر مات اش کہ وتی سر ۽ جہل بہ کن انت ۽ بہ اوشت انت۔

کنٹا چوش بند ۽ حشک، ۽ پہ ملاری ۽ اوشتاگ ات، آئی ۽ دل ۽ اے جبر آہت کہ و ہد ۽ آئی ۽
 گوشتاں ورنٹ ۽ ہڈاں چوش انت، آئی ۽ روح ساری ۽ اللہ نیگ ۽ سر بیت۔ آوتی دل ۽ توک ۽ دعا
 کنگ ۽ ات۔ آئی ۽ جم ہما و ہد ۽ پیچ بوت انت و ہد ۽ ٹوباب ۽ مستر ۽ آئی ۽ مکار ۽ ہما کستریں ٹوباب ہکل
 ۽ ہوکل کرت انت کہ بمبو ۽ سر ۽ سر کپگ ۽ ات انت ۽ ساداں چکل ۽ ات انت۔ چگل ۽ آہانی کنگ
 ۽ ٹہک ۽ کوکار ۽ جاک ہور ۽ تورات انت۔ دمان ۽ رند بلائیں گد شل بوت ۽ بن ۽ کپت ۽ مچ بوت۔

کنٹا ۽ پونز ۽ رادگہ نوکیں بوہ یے بوت، بلکن ۽ بازیں بوہانی ہوارین بوہ یے ات۔ چہ آہواں
 بازیں پمانی درآمدیں ۽ بے سر پدین ات انت۔ پدا پمانی ۽ نز ۽ چہ دور ۽ وڑ وڑیں نوکیں توار آہگ ۽
 ات، چہ آپ ۽ آدیم، چم ۽ نیم بند ات انت۔ گوشت ۽ نہ کرت چہ کجا پیداک انت۔ بلتے زوت
 توارنزیک تر بوہان ات انت۔ ہر چینکس کہ نزیک بوہان ات انت گرا آئی ۽ ترس ۽ کلونزگ گوں
 آئی ۽ ہماہانی کلونزگاں ہوار بوت۔ انچوش کہ توارنزیک بوہان ۽ برز بوہان ات ہبے تیم ۽ آہانی دعا ۽
 لبجگ برز تر ۽ گیش تر بوہان ات۔ گد سر ۽ کنٹا ۽ راگوات ۽ توک ۽ نہ دیستگیں ٹوباب ۽ بوہ ۽ گپت ۽ پدا
 یکدار ۽ گوں ڈڈ ۽ سکین چیزے ۽ ڈیک وارت، زور ۽ چنڈے وارت ۽ ۽ پشت ۽ دیم بوت۔ افریقہ ۽
 یلہ دیگ ۽ چار ۽ نیم نوک ۽ رند، اولی گشتاں یکدار چہ ساداں آرات ۽ بے سر ۽ پرات۔

زمزیل بستگیں مردم چہ ترس ۽ برپ بوت ۽ نشت انت۔ کنٹا ۽ دست چہ آئی ۽ کونڈانی چیر ۽ مان
 کشتگ ات انت ۽ بستگ ات انت چم ۽ پیچ ات انت۔ چوش لنگ ۽ منڈ ۽ ودی کنگ ۽ ات۔
 پرچا کہ آئی ۽ وتی وس ۽ اے دم توسینوکیں بد بوہ ۽ تہا وتی ساہ داشت۔ بلتے و ہد ۽ گرانیں چیزے ۽
 ژمبگ ۽ توار آئی ۽ گوشاں کپت، پیچ لرزات، وتی چم ۽ پیچ کرت انت، آئی ۽ دونوکیں ٹوباب چہ تحتگے
 ۽ سرا آہگ ۽ دیست کہ دزمالے دزمالے وتی پونزانی دیم ۽ داشتگ ات اش۔ زوت زوت گام جنان ۽
 آہت ۽ ٹوباب ۽ مستر ۽ دست اش گپت انت، آنوں ہندگ ۽ ات انت۔ صاف پدرا ت یکے دومی ۽
 دلان اش کنگ ۽ ات انت۔ ٹوباب ۽ واڑ ۽ نیمگ ۽ روگ ۽ سیاہیں مردمانی زمزیلانی بوجگ ۽
 آہاناں اوشتگ ۽ فرمان دیگ ۽ و ہد ۽ کنٹا وتی دل ۽ تہا گوں اللہ ۽ پہلی لوگ ۽ دز بندی ۽ ات ۽ رحم کنگ

ء دعاءء لونگ ء آت۔ و ہدے کنتاء آئی ء ہماہاں زمزبیل مہر داشت انت، آہانی دست ء دل زمزبیلانی یلہ
دیگ ء تیار نہ ات انت، پر چاکہ داں دیریں و ہدے ء، بلائیں زندء بہرے ء آہانی جون ء بہر بوتگ
ات انت۔ آہانی سرء تڑاب ء ہور بوت، اول آہانی سرگاں ء پد اپشتانی زیل ء ہما دمان ء آہاں زمزبیل یلہ
دات ء پادانی سرء کپت انت۔

بلائیں یکدار ء کش ء، برزی پرش ء جہلادی ء، درزنانی حساب ء ٹوباب چہ گل ء سٹ جنگ،
ہندگ ء آہانی نیمگ ء دست ٹال کنگ ء ات انت ء دگہ گپڑے دیم پماہاں پہ تگ پیدا ک ات
انت۔ پہ تڑاب آہاناں سردیان، چہ لگشکانیں تختگے ء ایراش گہت ء دیم پہ مردمانی مچی ء برت انت
اش۔ ٹوباب ء زمین ء سہرا کنتاء پادگوں کپگ ء چیر پُرش ت انت۔ بلتے آدگہ ٹوباب ء گوں بالارنگیں
تڑاباں آہاناں چہ مچی ء کش ء گوازینت۔ آہانی بدیں بوہ چوش دیہہ ء بلاہ ء مشت ء کنتاء دپ ء دیم ء لگ
ات انت۔ و ہدے روگ ء میان ء یک سیاہیں مردے ء پادپڑوشے وارت ء کپت۔ آئی ء اللہ ء راتوار
جت۔ آئی ء پشت ء دیم ء مردماں آئی ء زمزبیل چک ات انت۔ تڑاب ء یک رندے پدا آہاناں
اوشتر بینت ء اوشتوکیں ٹوباب ء کوکار ء جاک ء ندرگ کرت۔

کنتاء لکگ ء تچگ ء واہشت سک سر جنگ ء ات، بلتے تڑاباں آئی ء زمزبیل بستگیں قطار روگ
پر مات۔ آچہ ہما ٹوباب ء کڑ ء مدان مدان ء گوست انت کہ مزن مزینں دو پرگی ء چار پرگی چیزاں سوار
ات انت ء آہاں بلا بلائیں جناوران کہ کمیں حر ء وٹین ات انت، کش ات اش پدا آچہ ٹوباب ء مچی
یے ء نیام ء گوست انت گندگ ء بازار ء وٹیں جاگہے ات۔ مردم اے دیم ء آدمی رو ء آ کنگ ء ات
انت۔ رنگ رنگی این چیز سار اتگ انت۔ گندگ ء نیوگ ء سبزی ات انت۔ نوک ء ہز اہاریں
پوشاک گورائیں ٹوباب ء آہاناں پہ بد آنگی چماں چار ات، کوہن ء درتگ پچیں ٹوباب ء آہانی نیمگ
ء دست شہار دات ء آہاناں کلاگ بست۔ آئی ء پدا دمانے ء رند، زالبول ٹوبابے دیست، آئی ء بارگیں
ملگور پلاری رنگ نیگ ات انت۔ یکدار ء ٹوباب ء چوش گوٹنگ ء سیاہیں جنیادمانی چارگ ء رند،
آحیران ء ہبکہ ات کہ ٹوباب ء جنداناں اول زالبول ہست۔ گوں اے نمونہ ء گندگ ء رند، آسر پد
بوت کہ آپر چا فریقہی جنکاں دوست کن انت۔

دگہ یک مچی یے ء کش ء گوژگ ء و ہدے، آئی ء ٹوباب نیم چمی چار ات انت کہ دومڑوکیں کروسانی
چپ ء چاگرد ء چوش گنوگ ء سٹ ء کپ ء جاک ء کوکار ء ات انت۔ آچہ جاک ء کوکار ء دور نہ شنگ
ات انت کہ دگہ جگا ء کوکار کنوکیں مچی یے ء رست انت۔ اے مچی تچگ ء ات ء وتاچہ سے این
ٹوباب بچکانی گوژگنداں رکیننگ ء ات انت کہ یک پیسکوکیں ہوکے ء دمب ء کپتنگ ات انت ء

آئی ءِ سرءِ دور جنگ ءِ ات انت۔ کنٹاءِ راوتی چمانی سرءِ باورے نہ کرت۔

پدا انچوش سما کپت آرا گرو کے سرا کپت۔ و ہدے کنٹاءِ چم پہ دو سیاہیں مردماں کپت انت کہ
 بلائیں یکدار ءِ سرا... مانند یکا ءِ سیریرے نہ ات انت۔ آئی ءِ وتی سرچست کرت ءِ آہاناں چارات۔
 دیست ءِ کہ حاموشی ءِ یک ٹوبا بے ءِ رنداش کپتنگ ات ءِ روگ ءِ ات انت۔ آءِ آئی ءِ ہمراہ اے
 زمین ءِ سرءِ نون تہنہ نہ ات انت۔ اگاں اے مردماناں زندگ بونگ ءِ یلہ اش داتگ، بوت کنت آ
 اوں چہ گرا دگی منجل ءِ در بازی کنگ بہ بنت۔ کنٹاءِ دل گو شک ءِ ات بہ تجحیت، بہ روت ءِ آہاناں بگل ءِ بہ
 کنت۔ بلے آئی ءِ آہانی گیمرتگیں دیم ءِ چہ ترس ءِ جہلیں چم دیست کرت کرت انت۔ پدا آئی ءِ پونز ءِ
 آہانی بوہ چت انت۔ الم ءِ اداردی یے ہست۔ آئی ءِ سر ترات۔ آسر پد نہ بوت کہ چوش چون بوت
 کنت کہ سیاہیں مردم ٹوباب ءِ رندو بہ بیت ءِ ہما و ہد ءِ کہ آہاناں چارگ ءِ مہ بیت ءِ سلاہ اش ہم گون مہ
 بیت۔ آجست کرت کن انت۔ آرا کشت کن انت۔

آرا کش ءِ آدگہ چیزانی نیمگ ءِ دلگوش گور کنگ ءِ موہ نہ رسست، پرچا کہ انا گت ءِ یک چار کنڈیں،
 پہتگیں ہشت ءِ بستگیں پسیلے ءِ دروازگ ءِ دپ ءِ ات انت ءِ پسیل ءِ کشانی پچیں جا گہہ آسن ءِ سیم جنگ
 ات انت۔ آئی ءِ ٹوباب پانگ پاناں زمزمل بستگیں مردم چہ دروازگ ءِ پترینت انت ءِ پدا یک دگہ
 بلائیں کوٹی یے ءِ برت انت اش۔ کنٹاءِ شپادیں پاداں ڈڈیں زمین ءِ سارتی مارات، کمیں روژناہی چہ سیم
 مان جستگیں شمان آہگ ءِ ات آئی ءِ چماں پنج سیاہیں مردم رُپت کہ دیوالانی دیم ءِ کلونزشتگ ات انت
 ۔ آہاں کمیں اوں وتی چم چست نہ کرت ءِ نہ چارات ءِ ٹوباب ءِ کنٹاءِ آئی ءِ ہمراہانی دست ءِ پادانی زنڈیں
 سانکل گوں کسانیں زمزیلاں کبل کرت انت کہ دیوالاناں پیسر ءِ مان جنگ ات انت۔

گوں ایندگراں ہوار، کنٹاوں کلونز بوت ءِ نشت ءِ وتی سنٹ ءِ گوں وتی کلونزیں کونڈاں سک
 دات۔ آئی ءِ سر پر بووگ ءِ نہ ات ءِ ہما چیزانی سرءِ حیاں کنگ ءِ ات کہ چہ بلائیں یکدار ءِ ایر کپگ ءِ
 رند آئی ءِ دیستگ ات انت، ہش کنگ ات انت ءِ آہانی بوہاں آرا گپتنگ ات۔ دمانے ءِ رند دگہ
 سیاہیں مردم پترت، بے کسے ءِ چارگ ءِ آئی ءِ لہتیں ڈبک آپ ءِ وردن ہریکے ءِ دیم ءِ ایر کرت ءِ ہما
 دمان ءِ زوت در آہت ءِ شت۔ کنٹا شد یک نہ ات بلے آئی ءِ نک انچوش سک ءِ حشک ات کہ وتا چہ
 لہتیں ترمپ آپ ءِ گلہمبگ ءِ مرینت ءِ نہ کرت۔ بے ترک ءِ توار ءِ آچہ سیم مان جستگیں در ءِ پچیں
 شمان ڈن ءِ چارگ ءِ ات ءِ روج ءِ روژناہی ءِ جا گہہ ءِ تہاری گرگ ءِ ات۔

ہر چینکس دیر آوداشتگ ات انت، ماں بے نایں ترسے ءِ کنٹا ہمینکس گیش ایر بگان ات۔
 پمانی نز ءِ یکدار ءِ پرش ءِ تہاری وش تر ءِ آرا گیشتر دوست ات۔ پرچا کہ آئی ءِ اودازنت کرت کہ دیما

چے بیت۔ شبپے پاسے و ہدے یک ٹوبالے بان آہت آئی و تانڑ گزینت۔ آئی عجیب و سکانیں بدیں بوہیے کرت۔ آے دگہ تہیں بوہاں ہیلد ارات۔۔۔ ہمد، آپ دست، چلے لیکاریں بدن دگہ انجیں بوہ کہ زمزیل بستگیں مردماں اید گرانی نیام و قی لاپ و روت حالی کرت آنت، آدعا، بد و زراہ و زمزیلانی ژیلینگک و توراں اول ہیل دارات۔ بلنے اے دگہ زیل و ترندیں بوہیے ات۔

اناگت و درپیں توار بند بوت آنت و ہدے یک ٹوبالے گوں یکدار و سمر و چرانغے آہت۔ نرم و زرد چکیں رژناہی دگہ یک ٹوبالے آئی و پشت و دگہ نوکیں سیاہیں مردم تواب کنان و آران ات۔ آئی و زار و پریاتاں تواب و زبان و سمر پدی دات۔ آراوت گوں زمزیلاں بست اش و دوئیں تواب دراہت و شت آنت۔ کنٹا و آئی و ہمراہ نک و نک نشت آنت و نوک آو کین و چہ درد و دوراں گز یوگاں گوش دارگ و ات آنت۔

بانگواہ و نریک و، کنٹا و چہ نیمگے و صاف و تچک این توارے ماراں کہ چوش ہیل کاری و کنٹنگو و توار و صاف ات۔ ”مردم الم و چہ جناوراں د رس و چہ آہاں ہیل کاری ہیل بہ گرانت“۔ اے توار انجوش ترسناک ات کہ کنٹا جاہ سمرات و تچکانشت۔ اے چہ اللہ و نیمگا کلوهیے ات؟ اے و ہد و ادا چہ جناور و ہیل گرگ و مول و مرادچی انت؟ اے و ہدی آوت لوپ و کپتگیں جناورے ات۔ آئی ذہن ہما جناورانی عکساں ر و بند کنان ات کہ لوپاں کپتگ ات آنت۔ بلنے برے برے جناور چہ مرگ و ساری جست آنت آچونین ات آنت؟

گد سمر و آراپسورست۔ ہما جناور کہ آئی و زانتگ ات آنت کہ چہ لوپاں جستگ ات آنت آنہ ات آنت کہ گوں لوپ و مڑات آنت و لوپ اش و وسینت و قی زوراش کٹینت آنت و تارادم اش برائینت۔ بلکن و ہما ات آنت کہ و دار اش کرت، داں ہما و ہد و زوراش نہ جت داں شکاری بیاہت انت و پدا آجناوراں قی زور یکجا کرت آنت و گوں گیشیں عقلمندی و قی گروک و سمر و ارش اش کرت و دیم پہ آجوتی و منزل و راہ گیت آنت۔

کنٹا و تانگیش سوگہ ماراں۔ اے امیت چہ آپندل و شمر ترات کہ آئی و گوں آدگراں یکدار و سمر و پٹوباب و کشگ و ساز اتگ ات۔ نوں آئی دل و یک گپے ات کہ بہ تجحیت، آنوں توباب و انجوش پیش بہ داریت کہ آئی و پڑوش و ارتگ۔ آنوں زہر مہ گپیت۔ مڑ و جنگ مہ کنت۔ آنوں انجوش پیش بہ داریت کہ آچہ ہمک امیت و دزکش بوتگ۔

بلنے، اگاں آہہ جہہ ایت، گڑا کجا بہ روت؟ اے درآمدیں ڈیہہ و تانکجا ڈک ات کنت؟ آئی و جیوفرے انجوزانتگ ات و سمر پد ات کہ آئی قی جند و کڈک زانتگ ات۔ بلنے ادا آچ چیز و نہ

زانٹ۔ آئی اے اوں نہ زانٹ کہ ٹوباب ء را جنگل ہست۔ اگاں ہست گڑاودا اے پیمیں چیزے
 آئی ء دست ء کپیت کہ شکاری اش کارمرزن انت۔ کنٹا ء وت ء را تسلادات اگاں اے پیمیں جخالے
 بہ بیت گڑاؤڑے کنگ بیت۔

چہ سیم ماں جستگیں درگاں آوکیں بام ء اولی برمشاں ساری، کنٹا گز انیں والے ء واب کپتگ
 ات۔ گندگ ء آرا اذیرات کہ وپتگ ات۔ در آمدیں سیاہین ء آپ ء وردنانی در پانی آرگ ء بٹست
 ءے کرت۔ چہ شڈ ء آئی ء لاپ تاب ورگ ء گرگ ء ات۔ بلے چہ ورگانی نہ وشیں بوہ ء وتی دیم
 ءے چکرینت۔ آئی ء زبان ء بوہ کرت ء گز اتگ ات۔ آئی ء وتی گج ء ایر برگ ء کوشست کرت انت
 بلے چہ گٹ ء دردے چست بوت۔ آئی ء وتی یکدر ء ہمراہ چارات انت بلے آکر ء کور ء چہ وتی جند ء
 دورودی کنگ ء ات انت۔ کنٹا ء ہما پنچینانی نیمگ ء چم شانک دات انت ء آے سرتاں پاداں
 چارات انت ءے کہ چہ آہانی آیک ء ساری ساڑی ات انت۔ آہاناں ٹوباب ء پوشاک پرات۔ چہ
 آہاں دو ء رنگ سبکیں سسو بورورنگ ات انت کہ مسترینانی گوشگ ء رد ء ٹوباب ء سیاہیں جنیادم ء
 بروردات انت۔ پدا کنٹا ء نوک آورتگینانی نیمگ ء چارات کہ دوشی شپ ء آورتگ ات انت اش۔
 آکمیں دیمی ء جگ اتگ ات ء نشتگ ات۔ حون آئی ء مود ء ٹوباب ء پر کرتگیں پچانی سر ء حشک بوتگ
 ات انت۔ آئی ء دست ء لونجانی ء کنٹا ء را گوشت کہ پرشتگ۔

مزینں و ہدے گوشت، کنٹا یک برے پداواب کپت۔ پداپادکنگ بوت۔ کمیں دیرتر ء۔۔۔ دگ
 ورگ ء آرگ ء کمیں ساری۔۔۔ اے لہڑ دا تگیں ڈلگ ء پیمیں چیزات انت، چہ پیسر ء وار تگیں ورگاں
 گیش گہہ اتگیں بوہ ء ات انت۔ آئی ء چم مچ کرت انت کہ مہ گندیہ اش، آئی ء دل ء آہت بلکیں
 زرت انت ء لمپ جنان ء ایر برگ ء ات انت۔ آئی ء دل ء آہت بگندے اینکس حراب مہ بنت۔
 اگاں آچہ اے جاگہہ ء جہگ لوٹیت، آئی ء حیال کرت، گڑا آرازور ء توانائی درکار بیت۔ آراپہ زور کمیں
 وردن ورگی انت۔ بلے نیک ء کمیں۔۔۔ آئی ء کاشی چست کرت، وتی بچیں دپ ء کر ء برت ءے، سہمیں
 ڈلگ ءے جات، وارت ء ایر برت انت ءے۔ پوتی جند ء بد ءے آہگ ء ات، آئی ء زورانی پڑ ء کاشی
 گوں زمین ء جت ء ہوکارگ ءے بندات کرت۔ بلے آئی ء آہاناں پہ زور دو برابر برت۔ اگاں آرا
 زندگ بونگی انت گڑا آراپہ زور وردن وتی لاپ ء تہادارگی ات انت۔

چہ آرونج ء، روچے سے گشتاں، کنٹا پہ زور ناوشیں ورگ وارت انت۔ ہما سیاہیں کہ ورگ ءے
 آورت انت، روچے یک برے گوں برد ء کر ءے ء آہت ء مس ء گوہ ءے رپت ء صاف کرت
 انت۔ ء ہمک پیشیم ء دو ٹوباب آہت ء آہانی سکیں ریش ء کچڑاناں پہ سیاہ رنگ ء آپیں درمانے ء

رنگ دات انت ۽ پدا آہاں زرد چکیں مورت ۽ پر شانت ۽ شت انت۔ کنٺاء راوتی نزوری ۽ بزگی ۽ سمر ۽ بد آہگ ۽ ات پر چا کہ آول گول آد گراں نا لگ ۽ پریات ۽ ات۔
 چم ۽ گول مان جستگیں سیمانی درگان ات انت۔ کنٺاء شش روج ۽ رثناہی ۽ پنچ شپ حسا
 ب کرتگ ات۔ اولی چاریں شپاں، جنیادمانی دل توسیں تو آئی ۽ گوشاں کپت انت کہ باز دور نہ ات
 انت ۽ آہاناں کنٺا چہ یکدار ۽ سمر ۽ بجا آرگ ۽ ات۔ آئی ۽ ہمراہ ننگ ۽ چارگ ۽ لاچار ات انت۔
 جنیادمانی بے پردگی ۽ بے وی ۽ آس ۽ بون ات انت بلئے آہاناں پھریز ات اش نہ کرت، آہاناں یک
 ۽ تہنایلہ دات اش۔ انشپی ناوشی یے ۽ مان شاننگ ات پر چا جنیادمانی زار ۽ پریات گار ات نوں
 چوئیں گز انیں ساعتے پماہاں پیداک ات۔

کساس ہمک روج یک یاد دور آمدیں سیاہیں مردم اش آورت ۽ بان ۽ توک ۽ گت اش دات
 انت ۽ گول زمزیلاں بست انت اش۔ آہاں وت ۽ گول دیوال ۽ تکہ دات ۽ نشت انت یا بون زمین ۽
 سمر ۽ کلونز بوت انت۔ بلئے آہاناں مدام لٹ ۽ کٹ ۽ ٹپ پر ات۔ انچوش ودی کنگ ۽ ات کہ چچ
 زانگ ۽ نہ ات انت کہ کجا انت ۽ دیم ۽ گو ماہاں چے بیت۔ پدا چوش مدامی این ۽ دگہ یک روچے
 گوست، لہتیں حاصیں کار کنوکیں ٹوباب ۽ درمان اش وتی پوزانی دپ ۽ داشنگ ات ۽ پترت انت،
 گڑاچہ نوک آورتگیں کیزیاں یکے ۽ زار ۽ پریات چست بوت ۽ ٹوباب ۽ آراشر مشت ۽ لگت کرت ۽
 وتی ہمراہی ۽ برت۔

ہر وہد ۽ کہ آئی ۽ لاپ ۽ وردن درشت انت، کنٺاء وتی ذہن ۽ رازور پردات کہ آواب مہ کپیت۔
 گندگ ۽ کسانیں ساتے ۽ آرام ۽، آرانہ کٹوکیں گچلے ۽ دور داتگ ات۔ آئی ۽ سوب تری ہرچی بہ بیت
 بلے اللہ ۽ ربانی رضایے گون ات۔ اگاں کنٺا آگاہ بوت انت، کساس گیشتریں وہد ۽ آگاہ ات، گڑا
 آئی ۽ وتی ذہن ۽ رازور پردات ۽ سمر ۽ راہ کرت کہ چہ آئی ۽ خاندان، میتگ ۽ بازار ۽ ابید، دگہ چیرانی
 سمر ۽ وتی دلگوش ۽ گور بہ کنت۔ پر چا کہ اگاں آہانی ترانگ ۽ بہ کپت انت گڑا اس ۽ شل ات انت ۽
 گریت ۽۔

ہفتمی سہب ء ڈلگانی ورگ ء رند، دو ٹوباب سیم مان جستگیں بان ء آہت ء ہڈے پُچُ اش گون
 ات۔ یک یک ء زمزبل بستگیں مردم اش ہہت انت ء آہاناں پیش اش داشت کہ چون اے پُچُاں
 گور ء کن انت۔ یک پُچُے ء داں پاد ء سرین گیت ء دومی ء بدن ء برزی کپ۔ و ہدے کنٹا ء آ پُچُ گور ء
 کرت انت۔ گون گور ء کنگ ء ہما دمان ء آئی ء پشت ء را کچکے ء گیت۔

دیر نہ گوست کہ آئی ء مردمانی چہ ڈن ء آو کیں تو ارہش کت انت ء تو ارزوت زوت برز بوہان
 ات انت۔ بازیں ٹوبابے مچ بو نگ ء ات۔ وش گپی ء کنگ ء ات انت۔ چہ سیم مان جستگی
 ایں دریگاں باز دور نہ ات انت۔ کنٹا ء آئی ء ہمراہ گون ٹوباب ء گور ء پوشا کاں نشنگ ات انت ء ترس ء
 آہانی دست ء پاد بستگ ات انت۔ گرتی ء ات انت نون چے بیت ء چون بیت۔

و ہدے ٹوباب دو بر آہت۔ آہاں زوت زوت پیسر ء ساڑی ایں پنچیں سیاہیں مردمانی زمزبل
 ہہت انت ء وتی ہمراہی ء ڈن ء برت انت۔ پنچیں مردم انچوش پیش دارگ ء ات انت کہ گون آہاں
 اے وڑ پیسر ء باز گشتاں بوتگ ء اے پماہاں گزان ایں حبرے نہ ات۔ بلتے دمانے ء رند، ٹوباب ء
 جاک ء کو کارانی توک ء بدلی یے آہت، پدا بے تزک ء تواری یے ء مان شانت ء پدا یک ٹوبابے ء
 جار پیرنت۔ کنٹا ء وتی گوش رُپت انت ء سر پد بو نگ ء جہد ء ات کہ چے گوشگ ء انت۔ کنٹا ء سر پد
 نہ بو و کیں وڑے ء درآمدیں زبان ء جاک گوش داشت انت۔ ”پہ کار ء مرگ، پہ منے خرید ء نہ
 کپتنگ!“ دمانے ء حاموشی ء رند دگہ ٹوبابے ء تواری نیام ء دور کرت ء گٹ ء پُر ء کو کارے کرت ء
 گوشت ء۔ ”سے صد ء پنجاہ!“، ”چار صد، پنچ“ ء پدا اولی ٹوباب ء زور ء پُر ء گوشت : ”دشش ء
 گوش دار ات! بہ چار ات ء! چوش حجر ء کار کنت!“۔

کنٹا چہ ترس ء در ہینگ ء ات، دپ ء دیم ء چہ ہید ء میچر ات انت۔ ساہ ء کیر وک ء اڑتگ
 ات۔ و ہدے چار ٹوباب بان ء پترت اولی دو ء دگہ دو۔ کنٹا ء دست ء پاداں کاریلہ دات۔ نو کیں دوئیں
 ٹوباب دروازگ ء دپ ء اوشنات انت ء کسانیں لٹ ء دگہ آہن ء کسانیں چیز (وتاس) اش دست ء
 ات۔ آدگہ دوئیں ٹوباب کنٹا ء کش ء دیوال ء نینگ ء عشت انت۔ آسن ء سا نکل اش ہہت انت۔ اگاں
 کسے ء زار بہ جت انت ء پہ راہ گرگ ء وتی پاد اش چست مہ کرتیں ات انت، گڑا آرا پہ کسان ء بزیں
 پوستے ء تراب ء تراب کنگ بوت گڑا، و ہدے کنٹا ء وتی دست جنگ مار ات چہ زہر ء ترس ء گڑگ ء
 لگ ات۔ یک مشتے انچوش سک ء آئی ء سرگ ء لگ ات تو گوشت زاناں ترکیت۔ آئی ء بس کمیں

زمزمل ۽ چنگ مارات۔ وڏے سر ۽ سڌه ۽ آهت، آچ ششیں زمزمل بستگیناں اولی ات کہ پاداش گرات انت ۽ ڇه دروازگ ۽ در آهگ ۽ ڏن ۽ روج ۽ رثا ناهی ۽ سر ۽ رڳ ۽ ات انت۔

”انوں ڇه در چکاں سستگ انت!“ جار جنوک پکلیں دار ۽ تلو یے ۽ سر ۽ اوشتاگ ات ۽ دگه صدانی حساب ۽ مردم آئی ۽ دیم ۽ اوشتاگ ات انت۔ انچوش که آهاں وتی دپ پیچ کرت انت ۽ ڇه اشاره کنگ ۽ وتی دست چست کرت انت، کنتا ۽ گین ڇه آهانی بدیں بوہ آں پُربوت۔ آئی ۽ ٿوباب ۽ مچی ۽ نیام ۽ لهتیں سیاہیں اوں دیست بلے آهانی دپ ۽ دیم انچوش ووی کنگ ۽ ات انت تو گوشت زاناں ڇه سہی نہ ات انت۔ ڇه آهاں دو ۽ دگه دو سیاہین ۽ زمزمل داشتگ ات انت کہ انوں ڇه سیم تن انگلیں بان ۽ آرگ بوتگ ات انت۔ نوں جار پرینوڪ زوت زوت کنتا ۽ قطار ۽ جهلادی ۽ شت ۽ آئی ۽ همراه آئی ۽ ڇم سرتاں پاداں آهانی توصیف ات انت، ۽ پدا آقطار ۽ برزادی ۽ آهت وتی دست ۽ تراب ۽ دستگ ۽ آهانی سینگ ۽ لا پاں جک دیان ات ۽ اے میان ۽ عجیبیں جار جنگ ۽ ات۔ ”ڇه شادو ۽ شیوار تر انت۔ ہر پیہیں کار ہیل دیگ بنت!“ آپدا قطار ۽ نیمگ ۽ آهت ۽ کنتا ۽ راتیلانک دیان دیم ڇه تلو ۽ برت ۽۔ بلے کنتا ابید ڇه لرزینگ ۽ درہینگ ۽، ڇه وتی ٿک ۽ نہ سرات۔ انچوش ات تو گوشت زاناں مارشت ۽ آرایله داتگ ات۔ تراب ۽ دستگ ۽ آئی ۽ ریش این لنگنڈ ۽ گوشتے آسے مان داشتگ ات ۽۔ ڇه در ۽ زور ۽ کساس بن ۽ کپگ ۽ ات، کنتا ۽ دیمی ۽ چنڈے وار ۽ ٿوباب ۽ زمزمل ۽ یله این لمب گوں آ سنی چیزے ۽ مان جت۔

”در سینانی نیام ۽ در چنگین انت! ورناه انت، هر وڙ ۽ تاب ورنات۔ ٿوباب ۽ جار جت۔“ کنتا ڇو ناهی ۽ ڇه ترس ۽ انچوش گارات کہ آرا سمانہ کپت کہ ٿوباب ۽ مچی آئی ۽ نریک ۽ آهنگ ۽ آئی ۽ ڇپ ۽ ڇا گرد ۽ ڇچ انت۔ پدا کسانیں لٹ ۽ تراب ۽ دستگاں آئی ۽ مہر داشتگ این لنت پیچ کرت انت داں کہ آئی ۽ نچ انگلیں دناناں درابہ کن انت۔ ۽ گوں دستاں آئی ۽ سہمیں بدن ۽ کجگ ۽ پر ڇچگ ۽ ات انت۔ آئی ۽ بگلانی چیر، آئی ۽ پشت، آئی ۽ سینگ، آئی ۽ نپس ۽ سُرک... ڇچ اش پشت نہ گپت۔ ہما لهتیں کہ کنتا ۽ درگ ۽ شمگ اش پٹ ات انت، عجیبیں جار جنگ ات انت۔

”سے صد ڈالر!... سے صد ۽ پنجاہ“۔ جار جنوکیں ٿوباب ۽ ڇه تڙن ہندگے جت۔ ”ڇچ صد ڈالر... شش“ آزرہ ات۔ ”اے در چنگ این ورنابیں نیگرے! بہ گندے منی گوشاں ہفت صد ۽ پنجاہ کپت؟“۔ ”ہفت ۽ پنجاہ!“ توارے آهت۔ آئی ۽ ڇه توار پدماں پدجت۔ ”ہشت!“ دگه کیے ۽ ڇه مچی ۽ نیام ۽ توار جت ۽ پدا، پیسرا کہ آرادو برگپ جنگ ۽ موہ بہ رسیت۔ دگه کیے ۽ کوکار کرت۔ ”ہشت ۽ پنجاہ!“۔

دگہ توار نہ آہت۔ جارجن ٹوباب ء کئٹا ء زمزیلانی کبل مہت انت ء ہما ٹوباب ء نیمگ ء تیلانک
 ء دات کہ گام جنان آہانی نیمگ ء پیداک ات۔ کئٹا ء واہشت ء جہہ جت کہ بہ تچیت، بلتے آئی ء
 زانت کہ آہت نہ کنت۔ ہچ وڑا آئی ء وتی پادسرینت کرت نہ کرت انت۔

آئی ء چم پہ دگہ یک سیاہینے ء کپت انت کہ ٹوباب ء رند ء پیداک ات ء جارجن ء زمزیل ہمائی ء
 دست ء دات انت۔ کئٹا ء چم گول اے سیاہین ء ذبندی ء ات انت کہ شکل ء صورت ء ودولونے ودی
 کنگ ء ات۔ منی براس تو چہ منی ڈیہہ ء آہتگ ء۔۔۔ بلے آسیاہیں انچوش ودی کنگ ء ات تو
 گوشت کئٹا ء راگندگ ء نہ انت۔ آنچوش سک ء زمزیلاں ژپگ ء ات کہ کئٹا آئی ء پشت ء
 دزپزوش وران ات ء مچی ء نیام ء گوزگ ء ات انت۔ لہتیں کسان سالیں ٹوباب ء کندرات، کینزرات
 ء کئٹا ء رالگ جک دات۔ آچہ آہاں گوشت انت ء آہاناں پشت ء یلہ دات ء پیتی یلے ء حد ء سربوت
 انت کہ چارپڑگ ء سر ء زمین ء اوشتاگ ات ء ہما ڈولیں حر ء پیہیں جناورے پشت ء ات ء کہ آئی ء
 چہ یکدار ء بہ گرداں اد ء آہگ ء آئی ء راہاں دیستگ ات انت۔

مان بندان، گر دیان، سیاہین ء کئٹا ء پہنادگپت انت ء چہ پیتی ء کش ء برز ء چست ء کرت ء
 پیتی ء توک ء ایر ء کرت۔ پیتی ء توک ء آچوش گزنج ء گڈک ء ایر بوت۔ زمزیل ء یلہ ایں لمب آئی ء
 گول برزیں نندجاہ ء چیر ء پیتی ء دیکی سرننگ ء کہ جناورے پشت ء گول چیزے ء اڑاگ ات، بست
 ء ء کئٹا ء فلگ ء توار ء ہش کت۔

دو بلانیں گونی کہ دان ء بوہ ء ات انت۔ کئٹا ء کش ء سر پہ سر ایر ات انت۔ آئی ء وتی چم مہر
 پز ہتگ ات انت۔ آنچوش مارگ ء ات کہ آئی ء دل ہچ چیز ء چارگ نہ کشگ ء ات ء خاص اے
 سیاہیں سلائی ء۔

سک دیر ء رند، کئٹا ء پوز ء آرا حال دات کہ ٹوباب واتر بوتگ۔ ٹوباب ء گپ ء جت ء پدا آء
 سیاہیں دیکی نندجاہ ء سر کپت انت کہ چہ آہانی وزن ء چیسلمگے جت ء۔ سیاہین ء وتی زبان ء سر ء توار ء
 در کرت ء پوست ء سادے جناورے پشت ء جت ء ہما دمان ء آجناورے وکین پیتی ء دیکی ء چکان ء بران ات۔
 کئٹا انچوش وانگ ء بے واک ات کہ داں دیر ء آئی ء پیتی ء توک ء وتی پاد ء کبل بستگین زمزیل
 ء ژلیہنگ اوں نہ ہش کت۔ وہدے کہ سُد ء آہت آئی ء زانت نہ کرت کہ آہاں باریں چینکس دور سفر
 جنگ۔ آئی ء وتی چم ہینکس ہچ کرت انت تہناتوی نزیک ء زمزیل ء ہورتی ء چارات ء ٹپاس کرت بہ
 کنت۔ ہو، اے چہ آئی ء کسترات کہ یکدار ء توک ء بستگ ات اش۔ اگاں آوتی زوراں یکجاہ بہ

کنت ء بہ چکیت ءے، گڑاچہ پیتی ء سست کرت ءے کنت؟۔

آئی ء پے حیا لداری وتی چم چست کرت انت ء دوینانی پشت ءے چارات انت۔ ٹوباب تختنگ ء نندجاہ ء یک کشے ء نہوش ء نشنگ ات ء سیاہیں تختنگ ء دومی کنڈء، دم برتگ ء ژندودی کنگ ء ات۔ دوئیں دیخی ء چارگ ء ات انت ء یکے چہ دومی ء بے سمات۔ آئی ء (نندجاہ ء) چیرء... ساہگ ء ہتہا جاگے ء... زمزمل مہر بندوک گندگ بوت۔ آئی ء فیصلہ کرت اے دؤر کنگ ء وہد نہ انت۔

آئی ء کش ء دان ء گونی سک ء بوہ ء ات انت بلنے انگت ٹوباب ء سیاہیں ء بوہ آرانہ مزینگ ات۔ دمانے ء رند آرادگہ گپڑے سیاہیں ء بوہ ء گپت۔ چہ سک نزیک ء، بے توارمی ء کنتاوتی کچگ وروک ایں جان کچینت۔ بلنے آسر ء برز کنگ ء ترسگ ء ات ء آہاناں نہ دیست ءے۔ آدل بالی ء وپنگ ات، ٹوباب ء وتی چک ترینت، دوینانی چماں ڈک وارت، کنتا سرد بوت ء چہ ترس ء نزرگرات، ٹوباب ء ہچ نہ گوشت ء پداوتی پشت ءے چکرینت ء گمان ءے کرت۔ چہ ٹوباب ء دلگوش گؤرنہ کنگ ء آکمیں تمر دوت۔ پاداہت ء کمیں دیمتر ء کنزرات۔ وہدے آئی ء چہ دور ء آؤکیں سوتانی توار ہش کت کہ مدان مدان ء سوتانی توار برز بوہان ات۔

کمیں دیمتر ء آئی ء چم پے دگہ ٹوبابے ء کپت انت کہ ہے پیہیں جناورے ء سوار ات کہ اے پیتی ء چنگ ء ات۔ ٹوباب ء راترا بے دست ء ات۔ گوں جناور ء بستگیں زمزمل گوں دگہ کساس بیست ء کچ ء سیاہیں مردمانی دستانی سانکلاں بستگ ات، چہ آہاں گیشتریں سیاہیں ات انت ء آہاناں لہتیں سبز اوں مان ات کہ آہانی دیخی ء روگ ء ات انت۔

کنتا ء وتی چم پر پٹینت انت ء نزرکینت انت کہ شرفا بہ گندیت۔ ابید دو جنیادم ء کہ سرجمیں پوشاک اش پر ات انت ء آدگہ سبھیں مردین ات انت ء چہ سرین ء برز جان در ات انت۔ آ، موتک ء پیہیں سوت جنگ ء ات انت۔ آئی ء گوں دلگوش لبز گوش داشت انت۔ بلنے چے گوشگ ء ات انت، آسر پد نہ بوت۔ انچوش کہ آگردوکیں پیتی زران زران چہ آہاں گوشت، نہ آہان ء نے کہ ٹوباب ء آہانی نیگ ء چم شانک دات ء چارات، بل ات کہ سک نزیک ات انت ء دست جنگ بوت انت۔ آ گیشترینانی پشت ء زیل ء، چوش کہ کنتا گندگ ء ات تراب ء چار رانکی ٹپ ات انت۔ لہتینانی تازگیں ٹپ ات انت، پھائی نز ء ہائی ء ٹک نیگ ات انت۔ فاؤلہ، یوروبا، موریطانیائی، وولوف، مانڈینکا... ہماہانی سر ء کہ آگیش سدک ات، بد سختی ء آہانی سر ء پٹ ٹوباب نیگ ات انت۔

چہ سیاہیناں آکپ، کنتا ء تیزیں چماں کہ ہر چیمز دیست، آمزن مزنیں ڈگار گوں رنگ رنگ ء

کشاران ات انت۔ دگ ء کش ء ڈگار آئی ء پچھ آورت کرت انت کہ مٹی ء کشار ات انت، چٹ چوش جیوفرے ء رون ء رندیگ ء، شاہڑاش حاکی رنگ ات انت ء ہوشگانی گوش اش ٹال ات انت۔

کمیں دیم ء ٹوباب چوٹ بوت ء چہ وتی نندجاہ ء چیر ء پیلکے نان ء گوشت ء وڑیں چیزے در کرتے۔ کوٹ ات انت ء ء وتی ء سیاہین ء نیام ء نندجاہ ء سر ء ایرے کرت انت ء پداپہ وتی ہیٹ ء کلاہ ء سرک ء آہاناں چست کنگ ء ورگ ء ہنکیج کرت۔ دمانے ء رند، سیاہین ء چہ نندجاہ ء وتی دیم چکرینت ء گوں کنتا ء کرت، داں زنڈیں ساعتے ء آراچار ات ء، ء آئی ء اوں وتی چم آراسک دات انت۔ پداٹکرے نان آئی ء نیمگ ء ٹال ء کرت۔ آئی ء چہ وپٹگیں جاگہہ ء بوہ ء مرت ء چہ وردن ء وشیں بوہ ء آئی ء دپ ء آپ دات، بلتے آئی ء دیم چکرینت ء دگہ نیمگے ء کرت، ء پدا سیاہین ء وتی کوپگ برز ء جہل کرت انت ء نان ء ٹکرے وتی جند ء دپ ء مان ء کرت۔

کوشت ء ات کہ وتی گژن ء سر ء حیال گورمہ کنت۔ کنتا ء چہ پیتی ء کش ء ڈن ء سرکش ات دیست ء، ڈگار ء گڈی سر ء، بازیں مردمے جگ اتگ ات، گندگ ء کار ء ات انت۔ آئی ء حیال کرت الم ء سیاہین بنت، بلتے آسک دور ات ء شری ء زانت ء نہ کرت۔ آئی ء گوات بوہ چت، کوشت ء کرت کہ آہانی بوہ ء بہ چنت، بلتے چت ء نہ کرت۔

روزرد ات، پیتی چہ دگہ زیل ء مردمانی کڑ ء گوست، بلتے اے دیموکانی آہگ ء ات انت۔ یک ٹوبابے ء راگام دست ء ات ء سے اولی کافو ء گوڈو چار مردین گوں کوہنیں گور ء پچاں ء سے جنیادم گوں رُس اتگ ء شنگ اتگیں پچاں، آئی ء پشت ء پیتی یے ء سوار ات انت، کنتا حیران ات کہ اے پرچاسوت جنگ ء نہ ات انت۔ وہدے آچہ آئی ء کش ء گوست انت آئی ء آہانی دیمانی ژندی ء ملوری دیست۔ آحیران ات کہ ٹوباب ایشاں کجا برگ ء انت۔

تہاری وڈ ات، کسان ء پیسکو کیں شچیر اے دیم ء آدیم ء بال ات انت۔ چوش کہ آہاں افریقہ ء بال کرتگ ات۔ کنتا ء ہش کت کہ ٹوباب ء سیاہین ء راگے گوشت، پدا دیر نہ گوست کہ پیتی ء دگہ کستریں راہ یے گپت۔ کنتا پادا آہت ء نشت۔ زوت آئی ء چم دز چکانی نیام ء پلوگے ء کپت انت ء چہ ترس ء آئی ء لاپ ء تالے وارت۔ نوں پہ اللہ ء نام ء چے بوگی انت؟ آپشتوکانی پیتی ء تہ ء کپت ء تنسار بوت۔

آہر چینیکس چہ گس ء نزدینک بوہان ات انت، کنٹا ہمینکس سک ء بوہ چنگ ء ات... ء گوش دارگ ء ات... بازیں سیاہین ات انت۔ آئی ء وت ء را دست ء سمر و شک ء سمر ء چست کرت، آئی ء تہاری ء تہا سے ساہگ دیست کہ دیم پہ بگی ء پیداک ات انت۔ چہ آہاں برز تریں چراغے چلنڈ بینان انت۔ کنٹا چراغ ء چہ یکدار ء بجا آرگ ء ات کہ مدام ٹوباب ء راگون ات ء تہاریں پرش ء اہت۔ بلتے اے صافیں چیزے ء توک ء بندات ء گیش رژناہ ات۔ آئی ء چدر ء پیسراے پیس میں چیزنہ دیستگ ات۔ اے گندگ ء ڈڈات بلتے تو چریشی ء آدیم انچوش صاف دیست کرت گوشے شیشگے پر نیست ات۔ آراچہ نزدیک ء اے چیزے چارگ ء موہ نہ رست۔ پر چا کہ وہدے نوکیں ٹوباب گام جنان چہ آہاں گوست ء دیم پہ پیتی ء اہت، آہاں ہادمان ء وت ء یک کر کرت ء آئی ء رژناہی اش ہمینکس نزدیک اش داشت کہ پیتی ء سوار بہ گندیت ء ایر اہت بہ کنت ء گوں آدگہ ٹوباب ء ہمراہی ء شت بہ کنت۔ آہاں پہ گل ء وش کیے دومی ء دست گپت انت ء پچی ء لوگ ء نیمگ ء شت انت۔

یک رندے پد امیتے ء کنٹا ء راگون جت۔ آسیاہیں مردک نوں آرا بوجیت؟ آئی ء اے بابت ء پیسراے خیال نہ کرتگ ات۔ وہدے آراچہ بگی ء کش ء چارگ ء ات انت آس ء رژناہی آئی ء دپ ء دیم ء کپت ء آئی ء سمر ء ہندگ ء ات انت۔ اے چونیں سیاہین ات کہ وتی جند نیگ ء ایر جن انت ء پہ ٹوباب ء چوحر ء کارکن انت؟ اے چہ کجا اہتگ انت؟ اے گندگ ء وافر یقہی ودی کن انت بلتے پہ راستی افریقہی نہ انت۔

پداہما کہ گردوکیں پیتی یے ہلا نیتنگ ات، جناورے ٹکارینت ء لگام ءے ٹپ ات انت۔ پیتی راہ گپت دیبی ء شت۔ ایندگہ سیاہیں آئی ء پچی ء راہ گپت انت۔ داں ہما وہدے ہندگ ء توازہ ات انت داں پیتی پداوشنات۔ جہل ء ایر کپت، ہلا نینوک پیتی ء پدی نیمگ ء شت، چراغ ء رژناہی ء کنٹا ء بستگیں زمز میل ءے ٹپ ات انت ء چہ نند جاہ ء چیری ء زمز میل ء بوجگ ء وہدے ہما دیگ ء ات ء پدا کنٹا ء را اشارہ ءے کرت کہ ایر بنیت۔

کنٹا ء سٹ جنگ ء چار بینانی گروڑوانی گرگ ء وتی واہشت گٹ گیر کرت۔ گیشتریں امیت ایش ات کہ اے وار بلکن ء دیر ترے بنیت۔

آئی ء جان ء سبھیں بند ء بوگ گندگ ء چہ درد ء گریوگ ء ات انت ۔ وہدے آئی ء کونڈانی سر ء
 نندگ ء زور جت ، آپد کونی پدا پیتی ء تہا کپت ۔ وہدے کنٹا ء وتی وار ء وش کنگ ء دیر جت ، چہ آہاں دو
 سیاہین ء کنٹا ء راگپت ، چست کرت ء چہ پیتی ء کش ء ڈن ء در کرت ، ء پدا کمیں دور برت ء بن ء چگل اش
 دات ۔ دمانے ء پد ، پیتی بلائینوک ء کنٹا ء زمز میل ٹہمگ ء گوں بندے ء بست ۔

ترس ، درد ء بد آہگ ء پڑ ہمو دا کپتگ ات کہ یک سیاہینے ء اہت ء آئی ء دیم ء ٹینگ ء دو در پ
 ایر کرت ۔ چراغ ء رژ ناہی ء کنٹا ء دیست کرت کرت انت کہ یکے چہ آپ ء سر کیل ات ء دگہ یکے ء
 رادر آمدیں رنگ ء ء در آمدیں بوہ ء ورگ مان ات ۔ کنٹا ء دپ ء آپ دات آئی ء ایر برت
 انت ۔ آئی ء وتی چمان ء سُرگ ء نصیشت ۔ ہما سیاہیں کہ آرا چارگ ء ات پمانی ء کند ات ء ۔

چراغ دست ء ، پیتی بلائینوک زنڈیں بند نیگ ء شت ء زور ء جت ء کھلیں زمز میل ء چک
 ات انت دانکہ کنٹا ء را پیش بہ داریت کہ آسست اش نہ کنت ۔ ء پدا پوتی پاد ء سر ء آرا آپ ء وردن
 ء پیش داشت انت ء آرا پاد تراپ ء دات ء پدا کندان ء چاریں راہ گپت ء شت انت ۔

کنٹا ہمو دا بن ء کپتگ ات ء آہانی واب کپگ ء ودار ء ات ۔ آئی ء وتی حیالانی تہاوت ء دیست
 کہ چست بوت ء پدماں پد زمز میل ء زور جنگ ء ات ، ء آئی ء وتی سبھیں زور یکجا نزا ء ورت انت دانکہ
 زمز میل ء بہ سندیت ء بہ تجحیت ... بلتے ہے دمان ء آرا کچکے ء بوہ بوت ، بہ آئی ء سر پد بونگ ء آرا بوہ
 چنگ ء ات ۔ آئی ء کمیں مار ات کہ اے آئی ء دژ من نہ انت ۔ وہدے کچک نزنیک تر ء اہت ، آئی ء
 کچک ء جاہگ ء ٹینگ ء در پانی سر ء آئی ء دنٹانی ٹک ٹک ء تو را ہش کت انت ۔ بل کہ کنٹا ء وت نہ
 وارنگ ات ، آزر ہر ء چست بوت ء چوش پلنگ ء گرگ ء لگ ات ، کچک جست ، کمیں دور شت ء
 وگ ء بنا کرت ۔ دمانے ء رند ، نزنیک ء دروازگے ء چیسکگے جت ء پچ بوت ۔ یکے گوں چراغے ء
 پہ تگ آئی ء نیمگ ء آہگ ء ات ۔ اے پیتی بلائینوک ات ۔ وہدے آشت ء بند ء بستگیں زمز میل ء
 چارگ ء لگ ات ، کنٹا نشت ء آرا زہر ء چار ات ء ۔ پدا اہت ء زمز میل ء ہما لمب ء چارگ ء
 ٹپاسگ ء لگ ات کہ گوں کنٹا ء پاد ء سا نکل ء بستگ ات ۔ تاموریں زرد چکیں رژ ناہی ء کنٹا آئی ء دہمی
 ء نندگ ء مار ات ۔ گوں زنڈ ء گرگریں گر ء آپدا وتی کبیں ء و اتر بوت ء کنٹا ء را گوں آئی ء اے
 واہشت ء تہاری ء یلہ دات کہ در یگتیں آئی ء پوتی دستاں کچک گٹوبہ کرت انت ۔

ساعتے ء رند کنٹا پہ آپ ء در پ ء دزموش ء ات ء لہتیں تر مپ ء وارت ، بلتے آئی ء جاور گہتر نہ
 بوت ، انچوش مار ات ء کہ آئی ء زور ء ہاٹیک ء آئی ء جون یلہ داتگ ، آئی ء انچوش مار ات کہ آتہنا

پوستے زمزمیلانی پزوشگ ۽ حیال ۽ چہ دل ۽ کش ات۔ آئی ۽ ماریت کہ اللہ چہ یک سو بے ۽ چہ آئی ۽ نارضا انت۔ بلتے پرچا؟ آئی ۽ وتی ہمک کار ۽ عمل ۽ سراچار ۽ بیچار کرت کہ آئی ۽ کدی کرتگ ات انت۔ نیکیں ۽ بدیں... چہ ہما سہب ۽ سُبک ایں توارے آئی ۽ گوشاں کپت۔ آئی ۽ انچوش دیست کہ کجام و ہد ۽ آسز ادیک بوتگ یا جنجالے ۽ کپتگ، ایسی ۽ مستریں سوب آئی ۽ جند ۽ بے پرواہی ۽ نا دلگوشی بوتگ۔

کنٹا چریمانی ژونگ، شہی مرغانی پر پنگ ۽ چہ دور ۽ آوکیں کچکانی و کگاں گوشدارگ ۽ ات۔ یک گشتاں اناگت ۽ مُشکے ۽ پیسگ ۽ پدا آئی ۽ جہگ ۽ رُوگ آئی ۽ ماریت ۽ پدا جناورے ۽ دپ ۽ آئی ۽ ہڈاں تر ہلگ ۽ توار، کہ اورگ ۽ ات ۽ جہگ ۽ مارشت ۽ آرادہ پہ وہ گون جت ۽ سر پد ات کہ بلکن ۽ آوتی زمزیلاں سست بہ کنت بلتے آہانی ژلیننگ ۽ توارن زینک ۽ گور ۽ کڈ کانی و اہیں مردماں چہ واپ ۽ پادکن انت۔

آاے دست ۽ آدست ۽ لیٹ ات۔ داں بانگواہ ۽ اولی برانزاں آراوب نہ اہت ۽ کوشست ۽ ات کہ آئی ۽ جون ۽ حارشت وریں نک آرادست ۽ پادانی سر ۽ کپگ ۽ بل انت ۽ سہب ۽ نماز ۽ بہ کنت، و ہدے آوتی پیشانی ۽ گون زمین ۽ لگا شگ ۽ ات۔ آئی ۽ وتی بالادداشت نہ کرت ۽ پھنادی ۽ کپت۔ اے مارشت کہ چچونزور بوتگ گیشتر بد ۽ اہت۔

و ہدے کہ روج ۽ وتی سرکش ات، آزمان زران زران ۽ صاف بوتگ ۽ ات۔ کنٹا ۽ پدا وتی دست پہ آپ ۽ زران ۽ برت ۽ سرا ہتگیں آپ ۽ وارت انت۔ آئی ۽ تنگہ آپ بلاس نہ کرتگ ات انت کہ چاریں سیاہین مردمانی پادیز مشاں آرا آہانی آہگ ۽ سوگہی دات۔

آہاں زوت زوت کنٹا ۽ راپانچلاں گپت چست کرت ۽ گردوکیں پیتی ۽ توک ۽ مان بُرات ۽ پدا آرا بلائینت اش ۽ کوٹی ۽ کش ۽ برت اش کہ اود ۽ ٹوباب ودار ۽ ات کہ سوار بہ بیت ۽ نند جاہ ۽ بہ نندیت۔ چہ آئی ۽ سر پد بوتگ ۽ پیسر آہاں پدا شہدگ کپتگ ات ۽ ہمانیمگ ۽ رُوگ ۽ ات انت کہ زری شتگ ات انت۔ آروچ ۽ صافیں رژناہی ۽ گون روکیں چماں پرش ۽ سر ۽ کپتگیں داں دیر ۽ گون بد آوکیں چماں ٹوباب ۽ سیاہین ۽ چار ات کہ آئی ۽ دیخی ۽ شتگ ات انت۔ آئی ۽ واہشت کرت در پگتیں گوشت ۽ بہ کرتین ات انت۔ آئی ۽ وتی جند تسلا دات کہ اگاں پشت کپت، داں زندگ انت وتی مارشتاں یکجا کنت، وتی جند ۽ وتی جند ۽ دست ۽ کنت ۽ ودار کنت ۽ داں ہما و ہد ۽ وتی زور ۽ زکتاں نہ کٹین ایت داں مہ زانت اے گہتریں و ہدانت۔

شیر گرم ۽ وهدات، کنٺاءَ گوشاں هاش کنگيں توارے کپت، آني ۽ همامان ۽ توار پجا آورت، استا کارے ۽ آهن ٺڳ ۽ توارات، کنٺاءَ وتي سرچست کرت ۽ وتي چم ٻڄ کرت انت کہ بہ چاربت، گڏسر ۽ آني ۽ توار درگپت چه بزيں درچکاني آکپ ۽ آهگ ۽ ات کہ آچه کشان اش گوزگ ۽ ات انت۔ آني ۽ ديست کہ بلانيں جنگلے، نوک گڏاتگ اتين درچکاني بندگول رونگان بنگلوج کرتگ ات انت اش ۽ بازيں جاگه ۽ گردو کيں پيتي زراب ۽ رو ۽ آکنگ ۽ ات انت ۽ کنٺاءَ ديست، سبز کيں دوٺے ۽ بوه کرت کہ چه هما جاگه ۽ چست بوبان ات۔ کاه ۽ بوج اش مان داشنگ ات انت۔ آحيران ات کہ ٺوباب اول هما پيم ۽ زمين ۽ په کشگ ۽ پزور کنت چوش کہ جيوفرے ۽ مردم کن انت۔

پدا، کميں گستا، شهديگ ۽ کش ۽ آني ۽ چار کنڏيں کڏ کے ديست۔ گندگ ۽ چه دار ۽ بستگ ات ۽ آني ۽ ديم ۽ ٺچکيں زمينے ات ۽ يک ٺوباب مرد کارے کار يگرے ۽ پشت ۽ مدان ۽ روگ ۽ ات ٺوباب ۽ دست يک سکيں ۽ دراجيں چيزے ۽ دستگ ۽ زوراني پُر ۽ کجگ ۽ ات ۽ کار يگر آراچنگ ۽ ات ۽ آچيز زمين ۽ درگ ۽ ات۔ وهدے آزينک ترارست انت آني ۽ دگه دو ٺوباب ديست کہ... زرد ۽ لاغر ات انت۔ درچکے ۽ سا هگ ۽ وتي پاداني سر ۽ تشنگ ات انت ۽ سڙے لاغريں هوک آهاني اے کش ۽ آکش ۽ گردگ ۽ ات انت ۽ لهتيں مرغ چينک ورگ ۽ ات انت۔ کڏک ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ زال ٺوبابے اوشتاگ ات ۽ آني ۽ مودسهر ات انت ۽ پدا سے کسانين ٺوباب چداں برگوست انت، دست سُر بيان، کوکار جنان ديم په گردو کيں پيتي ۽ پيداک ات انت، گول کنٺاءَ گندگ ۽ آهاں گل ۽ کينو گے جت ۽ وتي دست اش آني ۽ نيمگ ۽ ٺال کرت انت۔ آني ۽ آهاني نيمگ ۽ انچوش چارات آگو شے پتار ۽ گلزار ات انت۔ برترگ ۽ ساري آداں مزنيں راهے ۽ گئي ۽ پشت ۽ گون ات انت۔ کنٺاءَ مار ات آني ۽ اولي گشتاں ٺوباب ۽ پور بيں کٺمے ديستگ۔

چه شهديگ ۽ دو همينکس دور، کنٺاءَ ٺوباب ۽ دگه هما پيميس اسپتتيں گسے ديست کہ آهاں شپ ۽ جل اتگ ات۔ هر يکے دو گس ۽ برزي ۽ ات۔ انچوش سا بوت سرماں چک ات انت۔ هر يکے ۽ ديمادو يا سڙے منگ مک ات۔ ۽ انچوش برز ات انت، چوش ڏر ٻڄ ۽۔ هر يکے ۽ زرينک ۽ کسان ۽ لنجبيں کڏک ات انت، کنٺاءَ حيال کرت کہ سياهيناني گس انت ۽ هر يکے ۽ را کر پاس ۽ پکياں مانتر ي کرتگ ات کہ هههين نوک چنگ انت اش ۽ همک نيمگ ۽ اسپتتيں چيز کوت ات انت۔

دوئيں ماڙياني نيام ۽ گردوک ايس پيتي چه دودگه زيل ۽ مردماني حد ۽ گوست کہ دگ ۽ لمب ۽ گردگ ۽ ات انت۔ اولي سر ۽ کنٺاءَ حيال کرت کہ سياهين بنت، بلنڙے وهدے گردو کيں پيتي آهاني

نزینک ء اہت آئی ء دیست کہ آہانی پوست ء رنگ سہر چکیں نسواری انت، آہانی مود سیاہ ء دراج ات
 انت ء چوش ساد ء آہانی پشت ء لونجان ات انت ء زراب ء روگ ء ات انت۔ آہانی پاد زوار ء جر
 گندگ ء چہ پوستاں اڈ داگ ات انت ء آہاں تیر ء کمان بڈ ء جنگ ات۔ اے ٹوباب نہ ات انت ء
 نے کہ افریقہی ات انت ء آہانی بوہ اوں دگہ زیل عیگ ء ات۔ اے چونیں مردم ات انت۔ چہ
 آہاں یکے ء اوں گردوکیں پیتی نہ چار ات ء گوست ء شت انت۔ آہاناں چہ دنز ء مین ء کرت۔

روچ ایر بڈ ء بندات ء، کنتا ء وتی دیم گوں رودز اہت ء کرت ء بے تواری ء اللہ ء بیگاہ ء نماز ء
 ونت۔ تہاری مان شانگ ء ات ء آسک نزور بونگ ء ات۔ دوروچ ء دانگیں وردناں آئی ء ہیج نہ
 وارنگ ات۔ بے ترک ء توار آرا گردوکیں پیتی ء توک ء وسگی ات۔ آنوں وتی کش ء گور ء سک کم
 حیال گور کنگ ء ات کہ چہ بونگ ء انت ء چہ بونگی نہ انت۔

وہدے ساعتے ء رند گردوکیں پیتی اوشتاں، کنتا ء وت ء را یک رندے پدا پہ زور جست کرت ء
 کش ء چم ء شانک دات انت۔ گردوکیں پیتی ہلا ینوک جہل ء ایر اہت، چہ چراغاں یکے گردوکیں
 پیتی ء کش ء دز تک ء ء پدا اہت ء نند جاہ ء سمر ء نشت ء سفر ء یک پیم ء برجہ داشت۔ سک دیر ء رند
 ٹوباب ء چیزے گوشت ء سیاہین ء پسودات۔ سہمی این ات کہ آہاں سفر بندات کرتگ ات اے اولی
 وار ات کہ آہاں گوں یکے دومی ء جبر ء حال کرتگ ات۔ پیتی پدا اوشتاں ء ہلا ینوک ایر اہت ء کنتا ء را
 کسانیں بردینگی چیزے دات ء بلے آئی ء دلگوش نہ دات۔ پدا گوں سوار بونگ ء ہلا ینوک ء ٹوباب ء
 وتی وتی بردیوک نہ دات۔ پدا گوں سوار بونگ ء ہلا ینوک ء ٹوباب ء وتی وتی بردیوک کش ات انت ء
 وت ء براش دات انت ء یک رندے پدار ہادگ بوت انت۔

بل ات کہ چہ گیٹرہ تی ء در پینگ ء ات، کنتا ء بردیوک نہ زرت ء وت ء پر نہ دات ء نے کہ آئی ء
 دل ء کش ات کہ آدلم بہ بنت آمن ء بردیوک دینت۔ آئی ء حیال کرت ء سانکلاں اوں بندانت ء منی
 مردم نہ ایوک ء ساڑی انت، اے کار ء کل انت۔ بلکیں ٹوباب ء گندگ ء سلیں کاراں اوں گون انت
 گوں ء کن انت اش ہم۔ کنتا ء تہنا یک گپے زانت، آیش ات کہ آلم ء چہ اے ڈیہہ ء لکیت یا لنگگ
 ء کوشست ء مریت۔ آرا اے واب ء گندگ ء ہمت نہ بوت کہ یک رندے پدا آ جیوفرے ء
 گندیت، اگاں آسوب مند بوت ء شت، آئی ء وتی دل ء سوگند وار ت کہ سبھیں گیمبیا سہی ء سر پد بیت کہ
 ٹوباب ء سر ڈگار چونینے۔

وہدے انگت ۽ گردوکیں پیتی ۽ شہدگ یلہ دات ۽ کئڈ ۽ بیٹ ۽ کستریں راہے گپت ۽، چہ گوہر
 ۽ کئڈ ۽ جان سُن بوت۔ آئی ۽ وتی لیڑیں جون برزادی ۽ چست کرت دانکہ تہاری ۽ بہ چاربت۔ ۽ کمیں
 دور آئی ۽ دگہ جٹی اسپتیں ماڑی یے دیست، چوگو سنگیں شپ نیگ ۽ ہما ترس کئڈ ۽ جان ۽ پترت کہ آرا
 گر ان ۽ برنگ ات اش... بلئے آرا پچ وڑیں بوہ نہ بوت، نہ ٹوباب ۽ نے کہ سیاہین ۽ کہ آہانی پے وش
 اہت ۽ اوشتگ ۽ گمان ات۔

گڈ سر ۽ وہدے گردوکیں پیتی اوشتات۔ دیم ۽ نشنگیں ٹوباب گوں نہر دگے ۽ جہلا د بوت، بازگشتاں
 زمین ۽ سرانشت ۽ پاد اہت دانکہ وتی رگ ۽ بنداں نچک بہ کنت۔ دست ۽ کئڈ ۽ نیمگ ۽ شہار دات ۽
 گوں پیتی ہلا نیوک ۽ کمیں جبر ۽ حال ۽ کرت ۽ دیم پے ماڑی ۽ شت۔

تنگہ دگہ سیاہیں کس در نہ اہتگ ات ۽ گردوکیں پیتی لیٹ گران ۽ چیسکاں کڈ کانی نزنیک ۽
 شت۔ کئڈ اپشت ۽ وپتگ ات ۽ انچوش پیش دارگ ۽ ات بہ زراں سہی نہ انت۔ بلئے ۽ آئی رگ ۽ بند مہرا
 ت انت، وتی درد ۽ دور ۽ شموشتگ ات انت۔ آئی ۽ پوز ۽ را نزنیک ۽ گور ۽ آدگہ سیاہینانی بوہ
 بوت، بلئے کس ڈن ۽ در نہ اہت۔ آئی ۽ امیت ۽ جہر جت۔ گوں گردوکیں پیتی ۽ اوشتار بینگ ۽، ہلا نیوک
 گون گزائیں پاداں ایر کپت ۽ نزنیکیں کڈک ۽ شت۔ آئی ۽ دست ۽ چراغ گپ گپ کنگ ۽
 ات، وہدے آئی ۽ دروازگ تیلانک دات ۽ پچ کرت، کئڈ ۽ چار ات ۽ ودار ۽ ات، پے دور جنگ ۽ تیار
 ات، بس ہمینکس ات کہ آتوک ۽ بہ روت۔ بلئے آتوک ۽ روگ ۽ بدل ۽ برتر ات ۽ گردوکیں پیتی
 نیگ ۽ اہت۔ وتی دست ۽ نند جاہ ۽ چیر ۽ پترینت ۽ کئڈ ۽ زمزیل ۽ ہت ۽ پچیں سرے وتی دست
 ۽ داشت، مانتر ات ۽ پیتی ۽ پشتی ۽ اہت۔ بلئے چیزے ۽ انگت کئڈ ۽ راداشتگ ات۔ سیاہین ۽ زمزیل
 ژپ ات ۽ کئڈ ۽ را زہر ۽ گپے گوشت ۽۔ سیاہیں اوشتاگ ات ۽ شری ۽ کئڈ ۽ را چار ات
 ۽۔ آگوں چاریں دست ۽ پاداں زور جنگ ۽ ات آکوشت ۽ پمانی ۽ چماں نزر گندگ بہ بیت۔ وتی
 وس ۽ حساب ۽ پد کونی گوکلو ۽ ات۔ آرا ہمینکس ۽ امیت ات۔ سیاہین ۽ داں دیر ۽ سگ ات نہ
 کرت۔ آرنزینک ۽ اہت، جہل بوت، یک دست ۽ کئڈ ۽ چیر ۽ سی ۽ دات ۽ چست ۽
 کرت، آئی ۽ یکیں کونڈ ۽ کئڈ ۽ راچہ پیتی ۽ پشتی سرنگ ۽ بن ۽ کپگ ۽ داشت۔ ہما دمان ۽ کئڈ ۽ چست
 بوت، آئی ۽ دست چوش ہڈ پروشیں پتار ۽ دپ ۽ گردوکیں پیتی ۽ ہلا نیوک ۽ گٹ ۽ لوپ بوت
 انت۔ چراغ چہ آئی ۽ دست ۽ بن ۽ کپت ۽ آئی جند ۽ ترسناکیں چیمانٹ ۽ جت ۽ پدی ۽ شت۔ پدا
 آگوں وتی ٹوپائیں مشاں دیم ۽ اہت۔ کئڈ ۽ رامشت ۽ جت، چیل اینت ۽ آئی ۽ دپ ۽ دیم ۽

پیشانی ۽ راجا نکر ۽ پہت۔ بلتے کنٹاء وڑے نہ وڑے ۽ وتی زکت ۽ زور یکجا کرت انت ۽ ہلائینوک
 ۽ گٹو کرت ۽ وتی جندے ۽ یک کش ۽ داشت دانکہ وت ۽ چہ ہلائینوک ۽ ذراجیں دستانی چروکیں
 مشت ۽ کونڈ ۽ لگتاں بہ رکینیت۔ کنٹاء دست داں ہماوہد ۽ چہ آئی گٹ ۽ دور نہ اہتگ ات انت داں
 آئی ۽ پشتی ۽ چنڈے نہ وارنگ ۽ گوں کر گریں توارے ۽ بن ۽ نہ کپتنگ ات ۽ منسار نہ بوتگ ات۔ چہ
 وتی جا گہہ ۽ پاد اہت، چہ درساں گیش چہ وکویں کچک ۽ ترسگ ۽ ات۔ کنٹا چہ کپتنگیں گردوکیں پیتی
 ہلائینوک ۽ چپی ۽ کپتنگیں چراغ ۽ کش ۽ چوسا ہگ ۽ گوست۔ آٹور کائی تچگ ۽ ات ۽ آئی ۽ پاد کر پاس ۽
 کشاراں لگت دیان ات انت۔ آئی ۽ جان ۽ رگ ۽ بند کہ دیر ات ۽ کار مرزنہ بوتگ ات انت درد ۽
 ات انت۔ بلتے سارت کشوکیں گوات آئی ۽ جان ۽ پوست ۽ رادوست بوتگ ۽ ات۔ بلتے آرا وتی جند
 چہ آجوتی ۽ وشی ۽ کوکار جنگ ۽ دارگی ات، آوت ۽ راسک آزات مارگ ۽ ات۔

جنگل ۽ لمب ۽ کمر ۽ جرکائی کنگ ۽ کنٹا ۽ پاداں سُمبان ۽ دَران ات انت۔ وت ۽ گیشینان، دیم ۽ شت، اڑات، کپت۔ پداچست بوت۔ نوں جنگل ۽ جہلاکی ۽ روگ ۽ ات بلے پمائی ۽ حیل ۽ دز چک تنک بوان ات انت کہ انگت جرکائی تہا پترت۔ آئی ۽ دیکی نیمگ ۽ کر پاس ۽ پراہ ۽ شاہگانیں ڈگارے ات۔ ڈگار ۽ آکپ ۽ دگہ یک اسپتیں ماڑی یے ات ۽ آئی ۽ کش ۽ دگہ گپڑے کسان کسانیں تہاریں کڈک ات انت، گوں ترس ۽ پھہسکھی ۽ کنٹا پدا جنگل ۽ پترت۔ پمائی ۽ نز ۽ آچہ ہر کجا گوستگ ات، آجنگل ۽ راڑے ات کہ دو بلانیں ٹوباب ۽ ملک ۽ ڈگارانی سیے گیش اینت انت۔ دز پچے ۽ پشت ۽ وت ۽ ڈک ات ۽، وتی دل ۽ در یکاں ہش کنگ ۽ ات ۽ وتی دست ۽ پاداں ترندیں درداں مارگ ۽ ات۔ ماہ ۽ رثناہی ۽ آئی ۽ وتی بدن ۽ جہلی بہر چارات، آئی ۽ وتی جان ۽ ٹپ دیست انت ۽ چہ آہاں خون رچک ۽ ات۔ بلے یک چیزے آراسک ترسینگ ۽ ات، آیش ات کہ ماہ جہل شنگ ات، زوت بام سارگی ات۔ آئی ۽ زانت کہ آراچے کنگی ات۔ آئی ۽ حد ۽ فیصلہ کنگ ۽ وہدسک کم ات۔

کمیں پند جنگ ۽ رند، آسر پد بوت آئی ۽ پاداں آرا داں دور نہ برانت، آپدا جنگل ۽ نیمگ ۽ برترت، پرچا کہ آئی ۽ اود ۽ پھٹگ ۽ جا گہے درگپت کرت ۽ وت ۽ چیردات ۽ کرت۔ وتی راہ ۽ گیشینان واتر بوت، برے برے دست ۽ پادانی سر ۽ گشت۔ آئی ۽ دست ۽ پاداں گونگنکی زیر ۽ جرکاں اڑان ات انت، گڈسر ۽ بزیں درچک کد گے ۽ سر بوت۔ آہیسک ات، آئی ۽ پتر لگی ات انت۔ کنٹا ۽ دل ۽ اہت چہ درہچاں کیے ۽ سراسر بہ کپیت۔ بلے آئی ۽ پدانی چیر ۽ نرمیں تاکاں آرا حال دات بازیں درچکے ۽ تاک رہتگ انت ۽ آرازانی ۽ گندگ بیت، اے پیم ۽ پرائی ۽ شتر تریں سر پگ ۽ جا گہہ زمین بوت کنت۔

یک رندے پدا راہ ۽ گیشینان سرگپت، گڈسر ۽ جا ہے ۽ رست۔ ہما وہد ۽ کہ آزماں رثناہ ات... بزیں جرکائی توک ۽ ابید چہ آئی ۽ جند ۽ ساہ کشگ ۽ پونشگ ۽، ہمک چیز گنگ ات۔ اے ندرگ ۽ آراداں شپ ۽ دیراں گوں وتی وفاداریں کچک ۽ کاجا ۽ ڈگارانی سر ۽ پانگی ۽ تزانگ ۽ گپت۔ ہے دمان ۽ آئی ۽ چہ دور ۽ کچکے ۽ گزان ایں وگ ۽ ہو لگے ہش کت۔ بوت کنت اے بے تواری ۽ آئی ۽ گوشاں وت سریں تواریں اتگ۔ پدا سوگہہ بوت پادا اہت ۽ وتی گوش ۽ رپت انت۔ بلے ہو لگ ۽ تواریں پدا آئی ۽ گوشاں کپت۔ بلے نوں دو ات انت۔ پرائی ۽ وہد آسر بوتگ

ات۔ آئی ء وتی دیم گوں رودراہت ء دات، کونڈانی سرء کپت ء گوں اللہ ء وتی زہینگ ء دعایے لوٹ
 ات۔ گوں دعاء کنگ ء زَنڈ گئیں ہو لگ ء توار پدااہت۔ اے بری نزنیک ترأت۔ کتر ہے ء
 رند، انچوش سماوت کچک زانگ ء ات انت آکجانت۔ دست ء پاداں آراداں دیرء نندگ ء نیشٹ،
 آگولو کناں چہ جبران دراہت ء دگہ یک گیش جہل ء چیریں سرپگ ء جاگے شو بازگ ء ات کنر ء
 جران کنگ بے بزگ این وڑے ء آئی ء دست ء پاداں کرگ ء ات انت۔ گوں کچکانی ہمک
 وگ ء آئی ء پادانی زراب گیش ء چہ گیش وڈان ات انت۔ نوں وگ برتر ء نزنیک بوہان ات
 انت۔ کنٹانوں سدک ات کہ آنوں گوں کچکانی وکگاں ہو امر دمانی کوکاراں ہش کنگ ء انت۔

آسک زراب ء روگ ء نہات، آپاداہت ء نچگ ء لگ ات۔ گوں کنر ء زیرانی کنٹگاں اڑان
 ات۔ ہر چینکس آئی ء دم بردگی ء ژندی ء آرا موکل دات، ہممینکس گوں حاموشی ء نچگ ء ات۔ آئی ء
 تراک ء توارے ہش کت۔ چترس ء آئی ء پاد ء کونڈاں چیر پزوشے وارت ء زیرے ء سرء کپت۔

نوں کچک، ہمک جز ء بوج ء سرء گرگ ء ات انت۔ چترس ء لرزینگ ء ات، کنٹاء آہانی بوہ
 مار ات۔ دمانے ء رند چہ جران چیر ء دیم پمانی پیداک ات انت۔ چہ کچکانی سر بونگ ء ساری پہ پاد
 آہگ ء کنٹاء وتی پادانی سرء زور جت۔ بلتے کچک چہ جز کاں پترت انت۔ آئی ء سرا سٹ جت
 اش۔ آرا بن ء دور اش دات ء ہو لگ اش بنا کرت ء آرا چہ گج ء مین اش کرت۔ پد کونی شت انت
 دانکہ پدا آئی ء سرء دور بہ جن انت۔ کنٹاوں گرگ ء ات ء کچکاں چہ وت ء دور دارگ ء بے وڑ مرگ ء
 ات گوں۔

وت ء راچہ آہاں کمیں گستاے داشت ء وتی دستاں چوش شیر ء پنجگان کار بندگ ء ات۔ پدا جز
 کانی لمب ء آئی ء مردمانی آہ ء اوہ ہش کت ء پدا دگہ تراکے بوت۔ بلتے اے بری سک ترء توارے
 کرت۔ وہدے کچکاں وتی الگار کمیں کمتر کرتگ ات، کنٹاء چم پہ مردماں کپت انت کہ زاہ ء
 بدکنان، وتی دست ء چانکواں چنڈیناں، چہ جز کانی نیام ء پیداک ات انت۔

گر وکیں کچکانی پدی ء آئی ء چم اول سرء گوں ہما سیاہیں مرد ء کپت انت کہ آئے گٹو کرتگ
 ات۔ آئی ء یک دستے ء یک جسمبیا ء یک کسانیں لٹے ات ء دومی دست ء ریزے ات، چہ زہر ء
 گوات کپتگ ات۔ کنٹادل پہ بالی ء کپگ ء ات، حون پالا یگ ء ات، دنٹاناں نچینگ ء ات دانکہ
 پریات ءے درمہ نیت۔ ہے امیت ء ات کہ نوں آرا گڈ گڈ کن انت ء پدا کنٹاء ہما ٹوباب ء راسیاہین ء
 پشت ء دیست کہ آرا ادا آورتگ ات ءے۔ آئی ء دپ ء دیم سہر تراگ ات انت ء ہید ء میچر ات

انت۔ کنٹا آس ۽ تراک ۽ ودار ۽ ات۔ آچہ یکدار ۽ سمر ۽ سوگہہ بوٹگ ات کہ چہ اے آسن ۽ لٹ ۽ توک ۽ آس ۽ تراک درکیت۔ آئی ۽ پیسر ۽ یک ٹوبا بے دیستگ ات کہ پمانی ۽ ٹال ۽ کر تگ ات، بلتے اے و سیاہینے ات کہ پمانی ۽ اے لٹ ۽ داشتگ ات ۽ زہر ۽ دیم ۽ ۽ روگ ۽ ات۔ بلتے ٹوباب ۽ ہگل ۽ دات۔

سیاہین ۽ وتی پاد داشت انت، پدا ٹوباب ۽ کچک توار کرت انت، پدا ٹوباب ۽ سیاہین ۽ راگے گوشت ۽ آریز ۽ پیچ ریساں دیم پہ کنٹا ۽ شت۔ یک گرانیں زرابے ۽ کنٹا ۽ سمر ۽ ہوش برت، آراوتی بندگ ۽ کم سماکپت ۽ ساد آئی ۽ حون پیٹینو کیوں پوست ۽ ورگ ۽ ات، پدا آراچہ کنرانی کنٹگانی نیام ۽ پاد اش کرت ۽ گردگ اش پر مات، و ہدے چہ زوری ۽ آئی ۽ وت ۽ داشت نہ کرت، کپت، یک سو چوکیں ترابے آئی ۽ پشت ۽ زریل ۽ مان اتک۔ جنگل ۽ لمب ۽ سمر بوٹگ ۽ و ہدے کنٹا ۽ دیست کہ یک حر ۽ زاتیں بازیں جناورے در ہچانی کر ۽ بستگ ات۔

جناور ۽ زینک ۽ سمر بوٹگ ۽ آئی پدا پہ جہگ ۽ زور جت، بلتے ساد ۽ یلہ ایں لمب ۽ سک ۽ ٹپگ ۽ آرا بن ۽ دور دات ۽ آئی ۽ مگن ۽ راگتے لگ ات۔ دومی ٹوباب کہ سادے داشتگ ات چہ کنٹا ۽ دیسی ۽ گوست ۽ آرا جناور بستگیں در چکانی نیمگ ۽ کشگ ۽ ات۔ ساد ۽ یلہ ایں سردر چک ۽ شاہڑے ۽ سمر چگل اش دات، سیاہین ۽ داں ہما و ہدے ساد چک ات داں کنٹا ۽ پاد چہ زمین ۽ چست بوت انت۔

مستریں ٹوباب ۽ شیکو کیوں تراب کنٹا ۽ پشت ۽ زریل ۽ لگگ ۽ ات انت۔ آچہ درد ۽ چنگ ترات بلتے پیسکک ۽ نہ کرت۔ گوں ہمک تراب ۽ زراب ۽ آئی ۽ انجوش مار ات کہ چہ نیام ۽ دوکپ بیت۔ گد سمر ۽ آئی ۽ زار ۽ پریات بنا کرت، بلتے جنگ بند نہ بوت۔

آمیں شد ۽ ات و ہدے کہ تراب کنگ بند بوت۔ آرا کمیں سما بوت کہ آچہ در چک ۽ ایر کنگ بوت ۽ آزمین ۽ سمر ۽ بون ۽ مچ بوت۔ آئی ۽ مار ات کہ آچست کنگ ۽ حر ۽ زاتیں جناور ۽ سوار کنگ بوت ۽ پدا آراوتی سُرگ ۽ جُہرگ ۽ سما بوت۔

دومی چیز کہ کنٹا ۽ زانت، آلیش ات آئی ۽ ہچ نہ زانت چینکس و ہد گوستگ... آئی ۽ دست ۽ پاد تالان ات انت ۽ کڈک ۽ پیمیں چیزے ۽ توک ۽ کپتگ ات۔ آئی ۽ دیست آئی ۽ چاریں دست ۽ پادانی سانکل گوں زمزیلاں بستگ ات انت ۽ چار زمزیل گوں کڈک ۽ چاریں کنڈ ۽ منگاں بستگ ات انت۔ کمیں سمر ۽ پُرے ۽ انجیں دردے چست کرت کہ سلگ نہ بوت۔ ہمیشکا آہے ترک ۽ توار چک ات۔ آچہ ہید ۽ مچڑ ات، آئی ۽ ساہ زوت زوت روگ ۽ آہگ ۽ ات۔

بے سُرگ ء آئی ء دیست کرت کرت کہ چہ آئی ء برزی نیمگ ء چار کنڈیں ٹنگے ء روچ ء رشاہی
 آہگ ء ات۔ آئی ء چہ وتی چم ء شمگ ء چہ دیوال ء جتا دگہ چیزے دیست کہ سہنگیں دار ء پُراش مان
 ات۔ کڈک ء دگہ کنڈے ء آئی ء پڑاہ، تچک ء پُچگ ء بزیں چیزے دیست کہ چہ آئی ء ٹنگاں مکی ء پُگ
 ودی کنگ ء ات انت، آئی ء اندازہ جت کہ نپا دے بوت کنت۔

وہدے چہ برز ء پچیں ٹنگ ء تہاری مان شانگ ء ات، کنٹا ء چہ زینک ء کانٹ ء دگ ء
 درآمدیں توارے ہش کت۔ چہ بازو ہد گوزگ ء پیسر آئی ء گپڑے مردمانی گپانی توارے ہش کتگ ات
 کہ بوہ اش چوش سیاہینانی ء ات انت کہ چہ آئی ء کپتگیں جا گہ ء گور ء گوزگ ء ات انت۔ پدا آرا کن
 ور کنگ ء بوہ بوت۔ وہدے آئی ء شد ء درد گوں آئی ء تراب کرتگیں پشت ء کنٹگ مان اہنگیں دست ء
 پادانی درداں ہوار بوت انت گرا آئی ء وتی جند ملامت کرت کہ پر چا آئی ء پھلگ ء شریں وہدے ء
 ودار نہ کرت، چوش کہ لوپ ء کپتگیں جناور کن انت۔

وہدے کڈک ء دروازگ ء چیسگلگے جت ء پیچ بوت کنٹا ء چم بند ات انت۔ آرا ہما سیاہین ء بوہ
 بوت کہ آئے گٹ ء کپتگ ات ء آئی ء پراہاں گرگ ء دو بر آرگ ء مدت ء مک ء کرتگ
 ات۔ آہے ترک ء توار ء وپت، نہ سُر ات۔ انچوش ظاہر ءے کرت کہ واپ انت۔ گوں سلیں دژمانے
 ء سیاہین ء چیزے آئی ء دیم ء ایر کرت ء آئی ء سر ء پر دیگی چیزے چگلی ءے کرت۔ گوں چیزے آئی ء سرا
 کپگ ء دروازگ ءے زور ء پُر ء جت ء بند ءے کرت ء واتر شُست۔

آئی ء دیم ء ایریں وردناں آئی ء لاپ ء تہا یک انجیں دردے چست کرت، انجیں دردے کہ چہ
 آئی ء تراب کرتگیں پشت ء چست بوتگ ء ات۔ گڈ سر ء آئی ء وتی چم پیچ کرت انت۔ ڈلگ ء وڑیں چیز
 ات انت ء گردیں پوپل ء تالکے ء را گوشت مان ات ء دگہ یک پٹک ء جہل ترین تاسے ء را آپ
 مان ات ء آئی ء کش ء ایر ات انت، آئی ء پھوتی دستاں آہان ء زرت نہ کرت بلتے دوئیں ہمیںکنس
 زینک ات انت کہ آئی ء دپ ء رسرت کرت کرت انت۔ آئی ء وتی دپ پھو پارے ء برت بلتے کنٹا ء را
 بوہ بوت کہ اے گہہ انگیں ہوک ء گوشت ات انت۔ چہ آئی ء لاپ ء زہریں آپے چست بوت ء پوپل
 ء تالک پُر بوت۔

اللہئی ایں شپاں برے واپ ء برے آگاہ ات ء سیاہینانی سر ء حیران ات کہ گندگ ء افریقہی
 انت بلتے ہوک ء گوشت و رانت۔ اے گپ ء مول ء مراد ایش انت کہ سہیں درآمد ء رکا رانت گوں

اللہ۔ آساری ۽ چہ اللہ ۽ ذربندی ۽ ات کہ اگاں ردی ۽ آئی ۽ ہوک ۽ گوشت دپ جنگ یا آئی ۽ چہ انجییں
 رزان ۽ تاکے ۽ ورگ وارت کہ آرا ہوک ۽ گوشت مان بوتگ گڑا آرا پہل بہ کنت۔

چہ چار کنڈیں کڈک ۽ بام ۽ رژناہی درا بوتگ ۽ ات۔ یک رندے پدا کنٹا در آمدیں کانٹ ۽
 دگ ۽ توار ہش کت ۽ پدا کن ۽ ور ۽ بوہ آنگ ۽ ات۔ زوت زوت رو ۽ آ کنوکیں سیاہینانی توار ات۔ پدا
 ہما مردم کہ آرا پمانی بداہت، اہت پمانی ۽ نوکیں وروگ ۽ آپ آرگ ۽ ات۔ بلتے و ہدے آئی ۽ دیست
 کہ کنٹا ۽ ساری ۽ ایریں وردن دست نہ جنگ انت ۽ آہانی توک ۽ شاننگ۔ آجہل بوت ۽ آہاناں کنٹا ۽
 دپ ۽ دیم ۽ لگاشت انت ۽۔ پدا آئی ۽ نوکیں وروگ ۽ آپ آئی ۽ دیم دات انت ۽ دراہت۔

کنٹا ۽ وت ۽ راتسلادات کہ میں دیر ۽ رند وروگ وارت۔ بلتے آئی ۽ دل انجوش بدات ۽ گڑا اتگ
 ات کہ آئی ۽ ورگانی بابت ۽ حیال کرت نہ کرت۔ دمانے ۽ رند آئی ۽ پدا دروازگ ۽ پچ بوتگ ۽ توار ہش
 کت بلتے اے بری آرا ٹوباب ۽ بوہ بوت۔ کنٹا ۽ وتی چم نہ ہت انت۔ بلتے و ہدے آئی ۽ ٹوباب ۽ زہر
 ۽ گپ کنگ ہش کت، چہ لگت وروگ ۽ ترس ۽ ہما دمان ۽ وتی چم ۽ پچ کرت انت۔ آئی وت ۽
 دیست کہ ہما ٹوباب ۽ گروناکیں دپ ۽ دیم ۽ چارگ ۽ انت کہ آرا ادا آورتگ ات ۽۔ چہ زہر ۽ سہتر
 ات۔ ٹوباب ۽ آرا زاہ ۽ بد کرت ۽ پدا پد تراپ دیگ ۽ پمانی ۽ نیمگ ۽ اشارہ ۽ کرت کہ اگاں
 آئی ۽ وروگ نہ وارت گڑا گد کہ لٹ وارت۔ پدا ٹوباب دراہت ۽ شت۔

کنٹا ۽ وتی دست دزاج کرت ۽ چہ ہما جا گہ ۽ پوتی لٹکاں مشتے حاک ۽ رپت کہ ٹوباب ۽ پادا ایر
 بوتگ ات انت۔ حاکان ۽ وتی زینک ۽ آورت ۽ ۽ وتی چم ۽ مچ کرت انت ۽ گوں بدیں ارواہاں
 ذربندی ۽ ات کہ ٹوباب ۽ زہگدان ۽ آئی ۽ زہگ ۽ زاتن ۽ چہ پچک ۽ بہ کٹینیت ۽ چک چین بہ کنت۔

کنٹاء کڈک ء تہا چار شپ ء سئے روج حساب کرت۔ ہمک شپ آتچک ات ء چہ زینک ء
گور ء کڈکاں آؤکین سوتانی توارے گوش داشت انت کہ آرا افریقہ ء ترانگ ء گپت اش۔ آرا آئی ء
جنڈ ء بازار جیو فرے ء گیش ترانگ اش دات۔ اے چونیں افریقہ ہی انت کہ ٹوباب ء زمین ء سمر ء سوت
جن انت ء وتی و ہد ء گوا زین انت۔ آحیر ان ات کہ باریں ٹوباب ء تیوگیں ملک ء اے پیسیں چنچو ہست
کہ گندگ ء ناسر پد انت ء نے دلگوش گور کن انت کہ آچی انت ء کئے انت۔

کنٹاء راگوں ہمک در آؤکین روج ء حاصلیں سیادی بے ہست ات۔ آئی ء بلائیں یکدار ء
سمر ء پیر مرد ء گپ گیر آؤرت کہ وتی زمانگ ء الکالیے بوتگ ات ء یکدار ء ماں تہاری ء گوشگ
ات ء، ”ہمک روج ء نوکیں روج مارا ترانگ ء گجیت کہ اے، افریقہ ء اوں در کیت کہ، زمین ء
ناپگ انت۔“

بلے کہ چاریں زمزیلاں آرا ہٹ ہٹ بستگ ات، بلے آئی ء وتی جنڈ ء واروار ء سرینگ، وتی
پشت ء گلکانی پشت ء دیخی ء زرمبشت دیگ ہیل کرت نوں وت ء کمیں اے دیم ء آدیم ء سرینت ء
ہماچلہ کہ چوش منگلی ء ات انت ء کڈک ء چاریں کنڈانی منگاں بندوک ات انت، شرچار ات ء
ٹپاسگ کرت کرت انت۔ منگ آئی ء پاد چیری بہر ء زندی ء ات انت، آزانگ ء ات کہ آہانی
پُرشگ ء امیت نیست ء نے کہ چہ آہاں یکے چہ زمین ء گوشگ بیت۔ پرچا کہ آہانی بُرزی سرگوں کڈک
ء سمر ء مان کش اتگ انت۔ پدا اول گوں وتی چماں ء پداگوں وتی لنکاں چلہانی ٹنگ ء چار ات
انت۔ آئی ء دیستگ ات کہ آئی ء آوار جنوکاں یک بارگیں آہنی چیزے آٹنگان ء مان کرتگ ات ء تاب
داتگ ات ء آہاں ٹلگ ء توار جنگ ات ء بند بوتگ ات انت۔ و ہدے آئی ء چہ چلہاں یکے کمیں
سُرینت۔ آئی ء انچوش سک ء ٹینگ ات کہ یکے ء ارزانی ء ہش کت کرت۔ آئی ء چہ چلہاں یکے دپ
ء برت، زورانی پُر ء ڈل ات ء پے ڈلگ ء زور جنگ ء آئی ء دنٹانے جسک ات ء دردے سمر ء شت۔
آئی ء انجیں حاک دزموش کرت کہ ہمے پرش ء جنڈ ء بہ بنت، دانکہ بدیں ارواہاں سکین دات بہ
کنت۔ کنٹاء گوں وتی لنکاں ڈڈ ء سہر چلیں پوڑے کرت ات کہ دارانی نیام ء ات۔ پوڑے را کسان ء سیاہیں
مودے کٹوکے لچ اتگ ات، کٹوک ء ہورتی ء چار ات، سر پد بوت گہہ اٹگیں ہوک ء پٹ
انت، آنکو مان ء بر ات ء وتی دست ء چنڈ ات ء صاف کرت کہ پٹ ء لچ اتگ ات ء۔

پنچی سہب ۽ سرمے، سیاہیں مرد ۽ واب ۽ پادکنوکیں کانٹ ۽ دنگ ۽ رند، زوت اہت۔ کنٹا ۽ مدامی
 ایں دست ۽ لٹ ۽ ہوار آئی ۽ دست ۽ آسن ۽ زنڈیں سانکلے دیست، چہ ترس ۽ پریشان بوت۔ مردجک
 ات ۽ کنٹا ۽ دوئیں پادے سانکلاں ماں کش ات انت کہ گوں زمزیلے ۽ بندوک ات انت۔ گوں پیچ
 بونگ ۽ آئی ۽ وت ۽ راپاد آہگ ۽ نندگ ۽ داشت نہ کرت۔ آراپداسیابین ۽ وداری ایں مشت ۽ لگت ۽
 پدابن ۽ دور دات۔ وہدے کنٹا ۽ پدوکائی چست بونگ ۽ زور جت دگہ لگتے آئی ۽ لگون ۽ لگ ات، گوں
 زہر ۽ درد ۽ دیموکائی کپت۔ سک تریں لگتے مانے اہت ۽ آرا جہلادی ۽ دورے دات۔ آئی
 ۽ سر پد بوت نہ کرت کہ بازیں روچانی و سپگ ۽ چون آئی ۽ زور کٹ اتگ انت۔ آنتنگ ات ۽ زور
 زور ۽ دم کشگ ۽ ات۔ وہدے کہ سیاہیں مرد آئی ۽ سرمے اوشتا تگ ات چہ آئی ۽ پ ۽ دیم ۽ انچوش سہرات
 کہ آداں ہما و ہد ۽ کنٹا ۽ رالٹ ۽ کپٹ کنت داں بزانت کہ مالک کئے انت۔
 نوں سیاہین ۽ پد پزہر کنٹا ۽ اشارہ کرکت کہ پاد بیت۔ وہدے آئی ۽ وتی جون ۽ روتی دست ۽
 پادانی سرمے چست کرت نہ کرت، سیاہین ۽ آرا زنڈیں دژمان ۽ دات ۽ برزی ۽ ژپ ات ۽ آرا آئی ۽
 پادانی سرمے اوشتارینت ۽ پد پدی ۽ تیلانک ۽ دات۔ آئی ۽ پاد ۽ آسن ۽ سانکلاں آرا سگ کرتگ ات۔
 دروازگ ۽ ڈن آؤکیں روچ ۽ رژناہی ۽ آئی ۽ چم کور کرت انت بلتے دمانے ۽ رند آئی ۽ سیاہینانی
 سز پے دیست کہ چہ زینک ۽ کشک ۽ زوت زوت روگ ۽ ات ۽ آہانی پشت ۽ یک ٹوبالے اپس ۽
 سوارات، چوش کہ پدا آئی ۽ ہش کتگ ات کہ آہاں آجنور ۽ راگوشگ ات۔ کنٹا ۽ چہ آئی ۽ بوہ ۽ آرا پجا
 آورت، چہ ہمایاں یکے ات کہ کچکانی گرگ ۽ رند، کنٹا ۽ راستگیں ساد ۽ لمب ۽ گپتگ ات۔ کساس
 دہ یادوازده سیاہین ات انت۔ جنیادمانی سران ۽ سہر ۽ اسپتیں چچک بستگ ات۔ مردین ۽ گونڈوان ۽
 گردیں پلار ۽ ہیٹ کلاہ سرمے ات، بلتے لہتیں سردر ات انت۔ داں ہر کجا آئی ۽ چماں کار کرت کسی
 گٹ ۽ میائی تاہیت نیست ات۔ بلتے گندگ ۽ مردینان ۽ دزاج ۽ بلائیں کارچ بڈ ۽ ات ۽ گندگ ۽
 آمدمانی سز پ مزمن مزینیں ڈگارانی نیمگ ۽ روگ ۽ ات۔ آئی ۽ حیال کرت اے ہما بوت کن انت کہ
 سچہمیں شپ تہناتند انت ۽ سوت جن انت۔ آرا پماہاں بزگ نہ بوت، سبکیں چچے ۽ چار ات انت
 ۽۔ کنٹا ۽ گوں وتی پر پٹوکیں چماں ہما کڈک حساب کرت انت کہ آہماہانیک ات انت ۽ گوں آئی
 بیگ ۽ ہوار کل دہ ات انت ۽ چوش آئی ۽ بازار ۽ لچ دوئگیں چمبئی ۽ مزمن نہ ات انت کہ آہانی سرگوں
 وش بوہیں کاش ۽ پیچ پیچ ۽ دودو ۽ بستگ ات انت۔ کنٹا ۽ دیست کہ گوں سیاہیناں اداچے بوہگ ۽
 انت ۽ گوں آہاں چون کنگ بونگ ۽ ات۔ آاے گپ ۽ چہ اسپتیں ماڑی ۽ گندگ ۽ سرم پد بوت۔

سیاہیں مردء اناگت ء لنلک کنٹا ء سینگ ء جک دات ء پدا درائینت ”تو، تو ٹوبی ءے“، چہ آئی ء
 دپ ء دیم ء ودی کنگ ء ات کہ کنٹا سر پد بونگ ء نہ ات، ء سیاہین ء دہ پہ دہ وتی لنلک جک دات ء
 یکیں گپ گوشت۔ مدان مدان ء کنٹا ء سرکار ء لگ ات کہ سیاہیں مرد ٹوباب ء زبان ء آرا چیزے
 سر پد کنگ لوٹیت۔

وہ دے کنٹا ء دپ پچ ات ء حیرانی ء چارگ ء ات، سیاہیں مرد ء وتی لنلک وتی جند ء سینگ ء جک
 دات ء گوشت ءے۔ ”من سامن! سامن!“ ء پدا وتی جک دیوکیں لنلک ءے کنٹا ء نیمگ ء شہار دات
 ”تو ٹو۔ بی۔ ماسا گوشتیت تئی نام ٹوبی انت۔“

وہ دے آئی ء اے گپ ء ہرچی کہ مول ء مراد زرت، کنٹا ء راوتی دیم ء سر ء کسانیں نشان ء وتی
 زہرگ ء پہ گر ء دار ء مزنیں زورے جنگ کپت۔ آئی ء ماں دل ء گوشت کو کارے بہ جنت ء بہ گوشتیت
 ”من کنٹا کنتے اول، او مرد ء اولی پچ ء آبز رگیں کیر بیا کنٹا کنتے ء پچ انت۔“

کنٹا ء شہرائیں ناسر پدی ء آئی ء سگ کٹینت، سیاہین ء زہر ء کو پگویے کرت ء آرانگ جنان
 دگہ کڈ کے ء برت ءے ء پیسے آپ ء پڑیں بالٹین ء نیمگ ء اشارہ ءے کرت کہ وتی جان ء بہ
 شودیت۔ سیاہین ء آپ ء تہا آرا پچک ء یک حاکی ڈکیں چیزے دات، کنٹا ء پونز ء آرا حال دات
 صابون ء وڑیں چیزے کہ جیوفرے ء زالبول چہ بز ہتگیں پیگ، پڑ ء آپ ء لئی (lye) ء اڈ دینت
 اش۔ سیاہین ء آرا چارات ء کلاگ بست ء کنٹا ء وت ء راششت۔ وہ دے آپ ء دراہت، سیاہین
 ء پہ گور ء کنگ ء آرا ٹوباب ء دگہ زیل ء پوشاک دات کہ آراسینگ ء بہ گرتاں پاداں گپت اش ء دگہ
 پلار ء شنگ اٹگیں ہیٹ ءے دات ءے کہ آدگران ء سرات۔ کنٹا حیران ات کہ اے کافر گراچوں
 افریقہ ء گرمیں روج ء گرمی ء سگ انت۔

سیاہین ء آرا پدا دگہ کڈ کے ء برت۔ توک ء پیسے موجودیں ماسی یے ء دریمبگ ء تالکے ورگ
 آئی ء دیم ء دات۔ آئی ء بزیز ڈلگ گلیمب ات انت ء یک نانے کہ منکو کیک ء دروشم ء جنگ ء ات
 آرا پیا لہے گرمیں گوک ء گوشت تائیں نارشت ءے پر شانت ء پدا آچا اے گند ء گسٹر ء چلی ایں کڈک ء
 دراہت ء شت انت پدا آتنگ ء گند ء گسٹر یں دگہ کڈ کے ء شت انت۔ آئی ء بدیں بوہ ء آئی ء پیسے
 کارمرز کنگ ء شوندری کرت۔ سیاہیں مرد ء پچانی جہلی بہر ء لانچک ء پیش دارگ ء گوں، تختگ ء
 سر ء بڑا تگیں بلانیں ٹنگے ء سر ء سرز ونڈاں نشت ء سک ء کتگ ء لگ ات، بہ زراں لانک بوج ء

انت، مزینک ء کٹڈے ء مکتی ء ہوشگانی کوتے ایرات، کنتاء نہ زانت ایشاں چون کن انت، بلتے آئی ء اندازہ جت کہ سیاہیں مرد ء مول ء مراد ٹوباب ء زند ء ر بودگی کار پیش دارگی انت۔ آئی ء وتی دل ء گوشت آہریجی ہیل گپت کنت، ہیل بہ گپت۔ پر چا کہ چہگ ء کار ء کانت۔

سیاہین ء آراد کہ لہتیں کڈ کاں برت۔ آیک پیریں مردے میگ ء شت انت کہ عجیب کرسی یے ء سر ء شتگ ات ء نرم نرم ء پشت ء دیم سرگ ء ات آئی ء دست گوں حشکیں کڑ بے ء سک ات انت، کنتا ء اندازہ جت کہ روپگے بوت کنت۔ بے چم چست کنگ ء پیر مرد ء آرام ہداریں چم شانک ء دات بلتے کنتا ء گوں سرد مہری ء دلگوش گور نہ کرت۔

گوں دز اجیں کارچے بڈ کنگ ء کہ کنتا ء آدگرانی بڈاں اول انچیں کارچ دیستگ ات، سیاہین ء چہ وتی سر ء کمیں گستاہیں ڈگار ء نیمگ ء اشارہ کرت، ء ہکل ء گڑ مان بندان ء آرا گوشتگ ء ات کہ آئی ء ہمراہی ء بنیت۔ آسن ء سانکلاں گوں لنگ جنان... کہ آئی پاداں وران ات انت... کنتا ء دیست کہ آئی ء دیمی ڈگار ء سر ء جنیادم ء گوٹو جہل ء برز بونگ ء ات انت ء وتی دیم ء پیر مرد ء دیم ء کڑ باں دیان ات انت ء آہان ء شیک شیک ء دوکپ کنان ات۔

گیشتریں مردینانی بڈ درات انت ء چہ ہید ء ترپگ ء ات انت ء آئی ء چم آہانی پشاں ہما آہنانی داغ ء ٹپاں شوہازگ ء ات انت کہ آئی ء جان ء سر ء ہم ساڑی ات انت۔ بلتے آئی ء تہناتراب کرتلیں ٹپ دیست انت۔ اپس ء سواریں ٹوباب ء گوں سیاہیناں گپے جت ء پدا کنتا ء نیمگ ء چارگ ء لگ ات۔ پر چا کہ سیاہیں مرد ء آئی ء دلگوش گور کنگ ء اشارہ کرتگ ات۔

کساس یک درز نے کڑب ء دوکپ کنگ ء رند، سیاہیں مرد ء وتی دیم ترینت، جگ ات ء پہ کنتا ء سر پد کنگ ء دست ء ٹمرینت کہ آواں ہمے وڑ بہ کنت ء کڑب بہ چنت ء مچ بہ کنت چوش کہ آدگہ کنگ ء ات انت۔ ٹوباب ء وتی اپس ء لگام ژپ ات انت ء کنتا ء کش ء آورت ء آئی ء تراب چست ات، آئی ء نیت صاف ودی کنگ ء ات، اگاں کنتا ء ناں بہ کرت انت۔ وتی بے وسی ء سر ء بد ء آنگ ء ات، کنتا جہل بوت دو کڑب ء چت، دل جنگ ء ات کہ وتی دیمی نیمگ ء سیاہین ء کارچ ء شیکگ ء ہش کت، پدا جہل بوت، دگہ دو کڑب ء چت ء دگہ دو، دودگہ دو، آئی ء آدگہ سیاہینانی وتی چارگ مار ات کرت کرت انت ء ٹوباب ء اپس ء پادگ چہ آہاں دور بوت انت گڑا آئی ء سیاہینانی دچی ء تاہیر مار ات انت۔

بے سمرے چست کنگ ء کنتاء دیست اگاں ٹو باب بہ گندیت سیاہیں آئی دل ء تب ء کار ء نہ انت
گڑا اسپ سوار ہانیمگ ء شت، زہر ء ہکل ءے دات ء آئی ء تراب خچک ء آہانی بڈ واکاں کپت۔
کنٹاء چم ڈور پہ دگے ء کپت انت۔ برے برے پیشیم ء وہد ء، چہ پیشانی ء رچوکیں ہید ء ارس
جک لگوکیں چماں ایس ء یک یک سوار دیست کہ چہ اودا گوست انت۔ کنٹاء وتی چک چکرینت،
آئی ء ہما جنگل ء لمب چہ اود ء دیست کرت کہ آجستگ ات ء آئی ء توک ء پترتگ ات ء ہما جنگل ء کش ء
نوں آکڑب چنگ ء نزارگ ء ات۔ آئی ء جنگل ء تنکی ء بارگی دیست کہ پہ آئی ء گرگ ء مک ءے
کرتگ ات۔ آئی ء نوں آیمگ ء چارگ یلہ دات۔ پر چا کہ سمرے چست کنگ ء آدر چکانی نیمگ ء
رؤگ چہ سگ ء ڈن ء ات۔ ہمک گام ء، آئی ء پاد ء بستگیں زمزیلاں آرا مارشت ءے دات کہ آڈگار ء
سمرے پنج گام دورشت نہ کنت۔ پیشیم ء کار ء وہد ء کنٹاء فیصلہ کرت کہ یک برے پداچہ لگک ء پیسر آرا
وت سلاہے درگجگی انت کہ گوں آئی ء مدت ء آگوں کچک ء مردماں جنگ کرت بہ کنت۔ اگاں کسے
الگار بہ کنت گڑ اللہ ء غلام بے سوب نہ بنت۔

روزر د ء وہدات کہ یک رندے پداکانٹ اش دم ات۔ ۱۰۰ اے بری دورات۔ کنٹاء ایدگہ سیاہیں
یک سزپ ء رؤگ ء چارات انت۔ آئی ء دل ء گوشت کہ آہانی بابت ء حیال ء چہ وتی دل ء در بہ
کنت کہ آکئے انت ء کجام ٹک ء قبیلہ ء رنگ ء دروشم ء جن انت ء نے کہ گوں آہاں سیادی کن انت کہ
بلاہیں یکدار ء سمرے آئی ء ہمہراہ ات انت۔

ٹو باب چونیں پوک ء ناسر پد انت کہ فیولانیان ء، بل ات کہ ایشاں فیولانیانی کم رنگ
جت، اولاک چارینگ ء بدل ء کڑب چنگ ء نزارگ ء کار بندگ بوٹگ ء ات انت۔ اے گپ
ء و ہر کس زانت کہ فیولانی پہ مال ء مالدری ء اولاک چارینگ ء پیداک بوٹگ انت ء اولاکانی زبانان
زان انت ء گوں آہاں گپ جن انت۔ سزپ ء پشت ء پشت ء آوکیں کنٹاء پشت ء تراب ء زرا بے لگ
ات ء آئی ء حیال ءے پز وشت۔ آئی ء اے ناتوا میں حیال زرت ء دیم ء ربادگ بوت۔ سزپ ء لمب ء
سمرزونڈاں نشنگیں زندیں بلگ پاداہت ء زوت زوت گام جنان دیم ء شت۔ آئی ء حیال ء آوت ء چہ کنٹاء
ہر چینکس دورداشت کنت، بہ داریت کنٹاء دل ء گوشت آرائمک ءے بہ جنت۔

وہدے آہاں رؤگ بندات کرت، زمزیل بستگیں ہمک گام آئی ء پاد ء کڑاں جنگ ء ات انت ء
آزگ ءے کتگ ات انت ء چہ آئی ء پاداں حون یلہ ات۔ کنٹاء چہ دور ء کچکانی وگک ہش کت، آئی ء
جان پچ لرز ات۔ آہما کچکانی ترانگ ء کپت کہ آئی ء پد اش گپتگ ات انت ء آئی ء سمرالگار اش

کرتگ ات۔ آئی ء دماغ ء توک ء دگہ ترانگے چوش گروک ء شہم ات کہ چون آئی ء جند ء دولوکچک
گول آئی ء آوار جنوکاں مڑاتگ ات ء ساہ ءے داتگ ات۔

گول کڈک ء آہگ ء، کنٹاوتی پادانی سر ء کپت ء وتی پیشانی یے گول ڈڈیس زمین ء سک دات
ء وتی دیم ءے ہما نیمگ ء دات آئی ء زانت باندا تیں روچ چہ ہمو دادر کنیت۔ آئی ء داں دیراں
نماز و نت ء دگہ دو نمازے اوں و نت کہ ڈگار ء سر ء آرموہ نہ رسنگ ات۔ اگاں آئی ء ڈگار ء سر ء نماز بہ
کرت انت گڑا آپس سوار ٹوباب ء تراب آئی ء پشت ء زیل مان اتنگ ات۔

کنٹا نماز ء رند، تچک نشت ء گول وتی جند ء سیرا کانگو ء چیریں زبان ء گپ ءے جت۔ وتی پس ء
پیر کی ارواہان ء گوانک ءے جت کہ آئی ء مدت ء مک ء بہ کن انت۔ ء آپد وتی لٹکانی شمگ ء کروس
ء دو پٹ کجگ ء ات ء آئی ء اے دو تیں پٹ چہ سائمن ء چیر و کائی ہما ود ء زرتگ ات انت کہ آرا کڈک
پہ کڈک گردینگ ء ات۔ آنوں گڑتی ء ات کہ آنوں نوک ریتگیں دواسپیدگ دز ات کنت۔ گول
کروس ء پٹ ء جگ آتگیں اسپیدگ ء آئی ء ارواہان ء گیش سکین دات کرت، ء آہان ء گو شیت کہ
بازار ء ہر جاگہ ء کہ آئی ء گام کپتگ ات انت آجاگہ ء آئی ء پداں بہ زبین انت۔ اگاں آئی ء پد
پہریزگ بہ بنت ء آہانی سر ء رحمت بہ گواریت، گڑا ایک رندے پدا آئی ء پد بازار ء سہرا بنت ء آئی ء پد
چہ آئی ء ہمسائگیں مرد بینانی پداں جتا پجا آرگ بنت ء آگل ء وش بنت کہ کنٹا تنیگہ زندگ انت، یک
روچے الم ء بر گردیت ءے سلامتی وتی بازار ء کنیت۔

ہزار گشتاں، آئی ء وتی آوار جنگ ء واب دیستگ ات۔ یک کسانیں لٹکے ء پڑشگ ء توار ء آرا
سوگہہ کرت ء آئی ء وتی نیزگ مہر وتی پنچجگ ء داشت۔ کنٹا ء چم چہ بے وی ء زہر ء چہ ارسان کیل بوت
انت۔ پمانی ء نز ء چہ نوکاں، بے اوشت ء، پمانی ء حیاں ء آئی ء پدانی گرگ، الگار، دزگیر ء زمزیلاں
بندگ ات۔

اناں! آوت ء را اے پیمیں کار ء نینلیت۔ آنوں مردے، ہبہہ ہور ء عمر ء انت۔ پہ گزیوگ ء
مزان انت ء پہ ایدگرانی دست چاری ء اول آئی ء وتی ارس پہک کرت انت، گوکلو کنان حشکیں کڑب ء
نپادانی سر ء شت ء وتی چم ءے مچ کرت انت۔ ہرچی کہ آحیاں ء ات ءے، آئی ء نام ”ٹو۔ بی“ ات۔
یک رندے پدا زہر گپت۔ چہ نادرسی ء زہر ء وتی جند ء پاد ء را لگت ءے مان ءے بست، بلتے گول
لگت ء لگک ء آپاد ء بستگیں سا نکل آئی پاد ء کڑ ء پترت، ء آرا پدا گریو انینت ءے۔

آرڈیت ء اومروء کچ ء مرد کے بیت؟ آمونجات کہ آئی ء پس انگت آئی ء بابت ء حیال کنت۔
 آئی ء ماس، لامن، سواڈو ء مادی ء راہما مہر ء محبتاں دنت کہ وہدے آزرگ بوتگ ات ء چہ آئی ء اے
 مہر ء محبت پیچ گرگ ء پلگ بوتگ ات انت۔ آتھہیں جیوفرے ء بابت ء حیال ء ات۔ آئی ء پیسرانہ
 زانتگ ات کہ وتی بیتگ آرا چینکس دوست انت۔ بلائیں یکدار ء توک ء گومائی مدام انجوش بوتگ
 ات۔ کنٹا داں شپ ء نیم ء انجوش تچک ات ء جیوفرے ء ندارگ داں ہما وہدے آئی ء ذہن ء توک ء رو ء آء
 ات انت داں واب بہ کپت انت۔

گوں ہمک گوزوکیں روچ ۽ پاد ۽ کڑانی تراولاں پہ کنتا ۽ گردگ گران تر ۽ آئی ۽ پادانی درد گیشتر کرت۔ بلتے آئی ۽ وت ۽ تسلا دات کہ اے آجو بونگ ۽ وازمندگ انت ۽ آراہر کارے بندانت آوتی جند ۽ سمر ۽ زور بہ دنت ۽ کارواں بہ کنت، پچ چیز پد رمہ کنت ۽ چوش پس ۽ کار بہ کنت۔ کار ۽ وہد ۽ چہ آئی پوز، گوش ۽ چماں پچ چیز پشت مہ کپیت... پچ پتیمیں سلاہ کار مہ بندیت، چہ ٹوباب ۽ زوریاں فاندگ چست مہ کنت۔ داں آئی ۽ دز گیر کنوک آئی ۽ سانکلاں بہ بوج انت۔ گڑا آئی ۽ ایک رندے پدا جست ۽ شت کنت۔

گچک زیل ۽ کانٹ ۽ دمگ ۽ رند، ہمک سہب، کنتا لنگ جنان ڈن ۽ دراہت، در آمدیں سیاہین ۽ چار ات انت کہ چہ وتی کڈکاں ڈن در آہگ ۽ ات انت۔ انگت واپین ات انت۔ چہ نزدینک ۽ چاہ ۽ کش انگیں آپانی بلٹینان وتی دپ ۽ دیمان اش آپ چٹ دات۔ بیتگ ۽ جنیادمانی دان چوپ دستگ ۽ توار ہش کنگ ۽ نہ ات کہ بازار ۽ زربولواں پہ وتی خاندان ۽ ارز بند ٹاہینگ ۽ دان چپت۔ آتچک ۽ پیریں بلک ۽ کنوری کڈک ۽ شت ہر چیز آئی ۽ دات جورے کرت انت... ابید چہ گہہ انگیں ہوک ۽ گوشت ۽۔

ہمک سہب ورگ ۽ وہد ۽ آئی ۽ چم کڈک ۽ اے دیم ۽ آدمیما تہت انت بلکن ۽ سلاہ ۽ پتیمیں چیز بہ گندیت ۽ چہ اید گراں چیر وکانی بہ زوریت ۽۔ بلتے چہ سیاہیں در پاں کہ چل ۽ سمر ۽ در تنگ ات انت کمیں گستا گرد ۽ پچک ایں چیزے ات کہ آہاں ۽ آہانی توک ۽ ورگ اش دات ۽ آہاں گوں دست وارت انت۔ آئی ۽ دگہ یک چیزے ۽ چم کپتنگ ات انت، کمیں دراج ۽ آسنی چیزے ات، آئی ۽ سمرک ۽ سمر ۽ سے یا چار شک ۽ وڑیں چیز ات انت، گوں چراہاں آہاں وردن چیر جت ۽ وارت انت۔ پھائی ۽ نزہ اے چیز کسان ات بلے فاندگ مندات، وہدے کہ ہے تز پوکیں چیز آئی ۽ دست رس ات۔ آحیال ۽ ات کہ آپیریں بلک ۽ چم ۽ حیال ۽ دگہ نیمکے ۽ گور کرت کنت۔

یک سہبے ڈلگ ۽ موش ورگ ۽ وہد ۽ آئی ۽ چم پیریں بلک ۽ سک ات انت کہ گوں کارچے ۽ گوشت ۽ پچلے بُرات ۽ چد ۽ پیش آئی ۽ اے چیز نہ دیستگ ات۔ وتی دل ۽ توک ۽ پندلے سازگ ۽ ات کہ اگاں اے چیز چہ بلک ۽ بدل ۽ آئی ۽ دست ۽ بہ بوت ات انت، ہے دمان ۽ آئی ۽ چہ کڈک ۽ ڈن دل بُریں چیبانٹے ہش کت۔ اے چہ حیالاں انچوش نرینک ات کہ پچ لرزات۔ لنگ جنان ڈن ۽

دراہت۔ دیست ۛ کہ آدگران پیسہ ۛ چہ کار ۛ روگ ۛ سہرپ بستگ ات۔ چہ آہاں بازینے ارز بندہ ۛ
 آخری لنگہ ۛ جاہگ ۛ ات انت ۛ دیر کنگ ۛ سہر ۛ تراب ورگ ۛ ات انت۔ دیگی ۛ ہوکے گوں حوناں
 پر پکلی شانگ ۛ ات ۛ چہ آئی ۛ گشار جاہ ۛ خون ۛ پیننہ ۛ بستگ ات ۛ دوسیاہیں مردکار ۛ چست کرت ۛ جوش
 کنوکیں آپانی تہا چگل دات۔ پدا در اش کرت ۛ آئی پٹ اش روسینت انت۔ ہوک ۛ سیل ۛ رنگ ٹوباب
 ۛ رنگ ات، آئی ۛ دیست، وہدے آہاں آئی ۛ پاد بندہ ۛ بست انت ۛ درہت، لاپ ۛ راجک اش دات ۛ پیچ
 اش کرت ۛ آئی ۛ توک ۛ دل ۛ لاپی اش کش ات انت، وہدے کنٹا گوں آدگرانی ہمراہی ۛ ڈگارانی نیمگ ۛ
 راہ گپت، آئی ۛ گین چہ ہوک ۛ روتانی گہہ انگیں بوہ آں پُرات ۛ آئی ۛ وتی بد آہگ ۛ حیال گٹ گیر کرت
 کہ آگوں اے پیسہیں کافراں زندگوزینگ ۛ انت کہ اے پیسہیں حرام ۛ سکلیں جناور و رانت۔

نوں ہر شپ مکئی ۛ ٹکانی سہر ۛ نمب رہت، گوتلو جہیں ڈگار ۛ سہر ۛ جمبر ات، پدا اول چست
 بوتگیں روج ۛ بزاں آہانی جان سہت۔ اللہ ۛ طاقت ۛ سراجیرانی ۛ کنٹا ۛ رایلہ نہ داتگ ات۔ پر چا کہ
 ٹوباب ۛ مزناں آپ ۛ اے کپ ۛ دوریں ملک ۛ اول اللہ ۛ روج دراہت ۛ چہ آزمان ۛ گوست۔ بلے کہ
 روج آوڑ گرم ۛ نوک جیوفرے ۛ نوک ۛ پیم ۛ ماہکانی ۛ آوڑ روژناہ نہ انت۔ ابید چہ اے شو میں جا گہہ ۛ
 مردماں کہ اللہ ۛ کاراں کنگ ۛ نہ ات انت۔ ٹوباب انسان نہ ات انت، اود ۛ کہ سیاہینانی جہرات،
 سر پد بوٹگ ۛ راجچ نپے مان نیست ات۔

وہدے روج آزمان ۛ نیام ۛ سہر بوت، دگہ کچک پیسہیں کانٹ ۛ دم ات۔ ایشی ۛ گئی ۛ آہگ
 ۛ دگہ سہر پ بنگ ۛ اوشتگ ۛ شوندری کرت کہ چہ اپس ۛ کستر ۛ بلائیں حر ۛ زلیں جناورے کشان ۛ
 آورت۔ کنٹا ۛ گوشاں کپتگ ات کہ اے جناور ۛ ”چجر“ گوش انت۔ گئی ۛ کش ۛ گردوکیں مردم کنور
 کنوکیں پیریں بلک ات ۛ ڈکیں نان ۛ تالکانی تہا سہرپ بستگیں ۛ اوشتوکیں مردمان ۛ لہڑ داٹگیں
 چیزے دات۔ آہاں اوشتکانی یا نشت ۛ وارت ۛ پدا چہ سُلے ۛ آپ اش مان جت ۛ وارت کہ آوں گئی ۛ
 سہر ات۔

ہمک روج کنٹا ۛ چہ ورگ ۛ ساری وردن بوہ چت ۛ چار ات انت کہ چوش مہ بیت کہ ہوک ۛ
 گوشتے آئی ۛ دپ ۛ بہ روت۔ بلے ورگ گیشتر سہزی ات انت، گوشت اش ماں نیست ات کہ آرا بوہ
 بہ بیت۔ آرا تہننان ورگ ۛ دوست بوت انت، پر چا کہ آئی ۛ لہتیں جنیاد سنگ ۛ دان چوپ ۛ تہادان
 چوپگ ۛ دیستگ ات کہ چہ آہاں ۛ نان اش پہت، چٹ ہما پیم ۛ کہ افریقہ ۛ کرتگ ات اش۔ بلے بنٹا ۛ
 دان چوپ دار نیگے ات۔

لہتیں روچاں کہ آہاں ورگ اش دات، کنٹاء آورگان ء چہ لوگ ء پچا آورتگ ات انت۔
 کاجا، کانجو، بنڈی اش گوشت ء سووے راداما ک ء نام اش داتگ ات ء آئی ء دیست سیاہیناں ء یک
 بلائیں نیوگے سک دوست بوتگ ء ات۔ آئی چراہان ء ہش کتگ ات ”کوٹگ“ اش گوشتگ ات۔
 آئی ء دیست اللہ ء ادء مردم چہ امب، کوپڑا ء بریڈ فروٹ ء زبہر کرتگ ات انت ء چہ دگہ بازیں
 وشتاماں کہ افریقہ ء کجام جرک ء جنگلاں پہ پٹ ات انت دست کپت انت۔

ہما ٹوباب کہ کنٹاء راداء آورتگ ات ء، برے برے آئی ء چہ سیاہیناں ہش کت آرا ”ماسا“ ء
 نام ء توار اش کرت۔ وہدے آکار ء بوتین ات انت اپس سورار ملکائی سراہت۔ آرا پلار ء اسپت
 چکیں ہیٹ کلاہے سر ء ات۔ اگل ڈگار ء سر ء ٹوباب ء گومائی حبر ء حال بہ کرت انت گڑا ٹوباب
 ”گزیر“ بشکر ات ء نزنیک ء گور ء سیاہینائی چپ ء چا گرد ء گشت۔

ہمک روچ باز عجیب کار بوتگ ء ات۔ وہدے کنٹاوتی کڈک ء شت، واب کپگ ء ساری داں
 دیر ء نشت ء آہائی سراچار ء بچار ء کرت۔ انچوش سماکپگ ء ات کہ سیاہیناں ء گوں وتی جند ء زند ء چچ
 کار نیست ات۔ آہائی مستریں کار ٹوباب ء راگوں آئی ء تراب ء وش کنگی ات۔ اے گپ ء آئی ء دل
 سک پدر کرت کہ وہدے سیاہینائی چم گوں ٹوبابے ء کپیت گڑا چہ وتی جا گہہ ء جہہ سر انت ء گیش کار کن
 انت، اگل ٹوباب آہان ء گپ ء بہ گوشتیت پہ تگ روانت ء آئی ء ہما کر ء کن انت، نری ہر پیس
 کارے بوت انت۔ کنٹاء سر ء کار نہ کرت کہ ایشان ء چے بوتگ کہ زہن اش بانڈم انت ء چوش پس ء
 شادو ء کار کن انت۔ بوت کنت اے ہما پیدا ک بوتگ انت، افریقہ ء پیدا ک نہ بوتگ انت، پر چا
 کہ ہما گس آہاں زانتگ انت ٹوباب ء کڈک ات انت ء گوں گل ء ہوک ء پٹاں بستگ ات
 انت۔ سیاہیں اے گپ ء سر پد نہ ات انت کہ پہ ٹوباب مالک ء بدل ء پہوت ء پہوتی مردمان روچ ء
 چیر ء چہ ہید ء میچڑی ء ارزشت پچی انت۔

اے پھائی جنجالے نہ ات، تری آئی ہر چینکس دیر گوماہاں زندہ گزارینت انت، آئی سوگند کرت
 کہ چوش آہائی ء نہ بیت، ہر شپ آئی ء ذہن راہیے درگیجگ ء ات کہ چہ اے نہ ویش جا گہہ ء بہ تجیت۔ ہر
 شپ آئی ء وت ء راملامت کنگ ء داشت کرت نہ کرت کہ سوب مند نہ بوتگ ات۔ آئی ء گوشتگیں
 باریگ یات کرت کہ کنٹگی جنگل ء لبرگیں کچکاں گمانی چون کرتگ ات۔ بلے نون آسر پدات کہ گومائی
 نون چوش نہ بیت۔ اے بری اولی کار کہ آرا کنگی ات پہوت ء تاپیتے ٹاپینگی ات کہ آرا بہ پھریزیت ء

سب مند بہ کنت۔ ء پدا آرا سلاہ یے در گنجگی ات یاوت جوڑ کنگی ات۔ بلکن ء یک در اجیں لٹے پہ دو کچک ء سمبگ ء بس ات، آئی ء خیال کرت۔ اے بری چہ سیاہیں ء ٹوباب ء دور روگی ات پر چا کہ پیسے باریگ ء آگوں کچکاں آئی ء حدء سر بوتگ ات انت۔ اولی گپ ایش ات کہ چہ درستاں گیشتر آرا اے ہند ء جا گہہ زانگی ء سر پد بوتگی ات انت داں کہ شر بہ زانت آرا کجا چیر بوتگی ء ٹیگی انت۔

آرا داں سہب واب نہ اہت ات ء گوں اے خیالان جیر اتگ ات ء۔ کنتا مدام کروس ء بانگ ء وہد ء کہ ایند کہ مرغ ء اوں پاد کرت انت، پاد اہت۔ اے جا گہہ ء مرغاں، پمائی نزع تہنا چری چری کرت ء ءوش شینزار ات اش۔ بلتے چوش سبزیں مٹھو ء گوش کر کنوکیں کینوگ اش نہ جت، چوش کہ جیوفرے ء سہب ء بندت ء جت اش۔ ادانہ مٹھو ء ودی کرت ء نے کہ شادو گندگ بوت کہ مدام روج ء بندت ء زہر ء در چکانی سر ء گوں گرگ ء نہردگ ء کرت اش ء در چکانی شاہڑ اش پڑ وشت انت ء چیر ء نندوکیں یا گوزوکیں مردمانی سر ء چگلی اش کرت انت۔۔۔ ء کنتا ء ادا پس اوں نہ دیتگ ات۔۔۔ ادا آئی ء باور نہ کنوکیں چیز دیتگ ات۔ اء مردماں واڑانی توک ء ہوک بستگ ات انت کہ ”حسزیر“ یا ”سور“ اش گوشت انت اش۔ اے پیم این سلیں ء گہہ انگیں ساہدار اش کاہ ء کدیم کرت انت۔ ہوک ء کینوگ، کنتا ء خیال ء، چوٹوباب ء زبان ء نہ ءوش تر نہ انت ء سسک نزنیک سیادی اش کرت۔ پہ مانڈینکائی یادگہ افزقی ہی زبانے ء یک لبزے ء گوش دارگ ہر چیز ء مستاگی دیگ ء اوشتاگ ات۔ آئی ء بلاہیں یکدار ء توک ء وتی ہمراہ گیر آؤرت انت ء حیران ات کہ باریں چون بوت انت ء آہاناں باریں کجا برت اش؟ ٹوباب ء آدگہ ڈگارانی سر ء چوش کہ اے ڈگارانے؟ ہر کجا انت، آہاں اوں وتی شہدیں زبان ء ہش کنگ ء انچوش این تاہیر ء ہدوناک انت؟ ء تنیکہ آبدی ء ایوکی مارگ ء انت، چوش کہ آوت مارگ ء ات؟ پر چا کہ آٹوباب ء زبان ء سر پدنہ ات انت ء نہ زانت اش۔

کنتا ء مار ات کہ آرا ٹوباب ء در آمدیں زبان الم ء ہیل کنگی انت۔ آٹوباب ء ٹوباب ء زند ء بابت ء سر پد بہ بیت بلکن ء آئی ء جہگ ء روگ ء مدت ء کمک بہ دنت۔ بے ہیل دیگ ء آئی ء لہتیں لبز پجا آؤرت حسزیر، ہوک، کوٹگ، ماک، گزیر، ماسا، ہٹوماسا، اے ہمالبز ات انت کہ آئی ء چہ سیاہیناں گوشتگ ء ہش کنگ ات انت۔ آئی ء چہ سیاہیناں ہش کنگ ات کہ آہاں زال ٹوباب ء را کہ گوں ماسا ء ماڑی ء نشنگ ات مسز (Missus) ء نام ء توار کرتگ ات۔ یک رندے کنتا ء جم پمائی ء ہڈیں ء خشکیں بالاد ء کپتگ ات کہ رنگ ء چوش پگل ء لاپ ء چیر ء رنگ ء ات ماڑی ء کش ء رستکیں

ولّٰ ءِپُلاں سرچنگ ءِات۔

ٹوباب ءِ زبان ءِ ایدگہ لبز کہ کنٹا ءِ ہش کتگ ات انت آرا سرگنو کو کرتگ ات اش۔ وتی بے
 مارشتیں دیم گیر ءِ توک ءِ، آئی ءِ بازیں جھدے کرت کہ آہاں سر پد بہ بیت۔ پدا مدان مدان ءِ آئی ءِ
 بازیں کار ءِ چیزے گوں دگہ دگہ زیل ءِ تواران ہم گرنج کرت انت۔ یک لبزے ءِ آرا سک
 حیران، ہبکہ ءِ سر بر کرتگ ات، پے راستی آئی ءِ اے لبز باز رندا چہ سیاہین ءِ ٹوباب ءِ دپ ءِ ہش کتگ
 ات ... ”نیگر“ آئی ءِ حیاں ءِ چئی یے ات؟

گوں مکئی، کڑبانی گڈگ، کوت کنگ، کار، کٹینگ، سہب، سر، کانٹ، دگ، رند، گزیر،
 وڑ وڑیں سیاینان، وڑ وڑیں کار بست۔ یک سہبے کنٹا، راجہ ول، کوسینچ کرگ، گیگی، توک، مان
 کنگ، کارے، دات، نوں آسر پدات کہ گرو کیں پیتی، گیگی گوش انت۔ یک ٹوہ، بلاہیں سبزی یے
 ات، رنگ، چوسک، پہنگلیں امب، ات، مزیں گورڈ (Gourd)، دروشمے نیگے ات کہ
 جیوفرے، جنیادماں حشک کرت، نیم دوکپ کرت، پہ لوگ، آپ واری، کار مرزاش کرت۔ ادے
 سیاینال ایشرا کوسینچ گوشت۔

گوں کوسینچاں ہوارگی، سوارات کہ بہ روت، آہاں بلاہیں کوٹی، ایر بہ کنت، آ کوٹی، رآ مردم
 انبار گوشت، ات انت۔ کنٹا، جم پہ لہتیں سیاینال کپت کہ بلاہیں در چکے ہرات کنگ، زنڈیں
 زنڈیں گولڑے کنگ، ات انت، پہ تہر، لکڑاں آرا پہ سوچگی دار، تل کنگ، ات انت، گونڈ ووتی
 سر، برزی، آتل کرتگیں داراں سارگ، ات انت۔ دگ، یک جاگہ، آئی، دومردم دیست کہ بارگیں
 دارانی سر، لونجان، ات انت، پتن پتینیں تاک درجک، ات انت، آئی، پونز، آرا سوگہہ کرت کہ اے
 گہہ آنگلیں کافرانی تمباک انت۔ یک رندے پیسر، وہدے گوں وتی پس، ہماہی، سفر، شنگ
 ات، آرا اے چیزانی بوہ بوتگ ات۔

چوش کہ سوار، لڈان دیم، پہ ”امبار“، روگ، ات، آچٹ ہماہیم، گندگ، ات، ہماہیم کہ آئی،
 جند، بازار، کنگ بوتگ ات، گپڑے چیز پہ رند، کار مرز کنگ، حشک کنگ بوتگ ات۔ جنیادماں
 رگیں بزیں سچ گراس (Sagegrass)، آئی، آہاناں ایشی، نام، گرگ، ہش کنگ ات، نز آرگ
 مچ کنگ، ات انت، آہان، لوٹک لوٹک، بندگ، ات انت۔ باغیچہ، بازیں سبزی یے پہ حشک
 کنگ، گدانی سر، تاپ، ات انت۔ بلکیں آکوہم... گونڈ وانی رنب، چنگ، نز آورتگ، ات
 انت، جوش دانگیں آپ، تہا ہڈ پینگ ات انت... پہ حشک کنگ، تاپ، ات انت۔ آئی، سرگ
 ہچ کار نہ کرت کہ پرچا۔

وہدے آئی، کوسینچ، کرگ، امبار کنگ، بلاس کرت، کنٹا گوں بازینے، ہماہی، بزرستگیں
 درچکاں دیم دیگ بوت، آہان، پر مات اش کہ آہانی شاہراں بہ نزلین انت، آہانی توم بن، کپ انت
 آہانی کپتگیں توم اولی کافو، گونڈ واں چت، وتی ہڈ ساچیاں مان کرت انت۔ کنٹا، چا، آتوماں یکے چت

ءوتی پچانی توک ءچیردات کہ پدابہ چاریت ءے ہرکدیں تہنابہ بیت، اے سک ءحراب نہ ات۔

وہدے آچہ واڑے ءکڑ ءگوزگ ءات کہ اود ءانگت دگہ گپڑے ہوک کشگی ات، پہ آہانی چارگ ءگوش دارگ ء۔۔۔ ءوتی دل ءے ڈڈ کرت۔ آئی ءآہانی پٹ اوں دیست انت کہ حشک کنگ ء زہینگ بوتگ ات انت۔ بوت کنت پہ لچ ءگلاں۔۔۔ بلتے ہما چیز کہ آئی ءدل ءے حراب کرت ءبڑ سینت ءے، ہوک ءدر کرتگیں روت ءپوک ات انت کہ آہاں آہانی سرگزہن دات ءگوات ءپڑ کرت انت ءپہ حشک کنگ ءپیل ءدرہت انت۔ یک ءاللہ ءزانت باریں پہ کجام پلہیتیں مقصد ء۔

وہدے اے داتگیں کار کٹینگ بوت انت، آہان ءآدگہ چیزانی گنڈ ءسند ءکاراش بست کہ گنڈ ءسند اش لوٹ ات۔ کنٹا ءیک مردے ءراپیل ءبندگ ءمک دات۔ جنیادم گندگ ءماڑی ءوتی جند ءکڈ کانی رپت ءروپ ءدزگٹ ات انت۔ آئی ءچراہاں لہتیں دیست کہ چیزانی شششت ءشود ءات انت۔ اول سر ءآہاں آہان ءبلائیں سیاہیں تالانی توک ءلہڑ دات ءپدا سرداں بن ءصابونی ایں آپ ءتہا لتارت ء لگاشت انت۔ آحیران ات کہ اے پرچا پچانی گوں ڈونک ءٹپگ ءشودگ ءنہ زانگ ءات انت۔

کنٹا ءنز ءگزیر ءتراب چہ پیش نیگ ءکم مردمانی پشت ءزیل ءمان آہگ ءات۔ پمانی حیال ءرون ءموش ءانبار کنگ ءوہد ءکمیں جیوفرے ءجلشکے دات۔ بلکن ءکار ءہلاسی ءکانٹ ءدگ ءرند، بازیں مردے نانچ ءچاپ ءوت ماں وت ءسوت جنان ءاہت انت۔ گزیراپس ءسوار پماہانی جنگ ءوتی تراب ءے چست کرت، بلتے کنٹا ءنز ءآپے دل اے پیم کنگ ءنہ انت۔ پدازوت آدگہ مردم اوں گوں آہاں ہوار بوت انت، پدا جنیادم۔۔۔ انجیں لبزانی سوت جنگ ءات کہ کنٹا ءسر ءکار نہ کرت کہ چے گوشتگ ءانت۔ آہانی سر ءترگی ات ءہما وہد ءگل بوت وہدے کانٹ ءآہانی کار ءہلاسی ءکانٹ ءدگ جت کہ نوں وتی کڈ کاں واتر بہ بنت۔

بیگاہاں کنٹا کڈک ءتہی ءدروازگ ءدپ ءنشت، پرش ءڈڈیں حا کانی سر ءپادے بچک کرت انت داں کہ سائل بستگیں پادانی کڑان کمیں آسودگ بہ کنت۔ اگاں سبکیں گواتے ءبہ کش ات انت گڑا گوات ءمزگ ءے گپت ءزرد ءنرکیں تا کانی سر ءحیال ءے کرت کہ دوسہب ءسر ءدرہچانی چیر ءپتار ات انت۔ اے پیمیں وہداں آئی ءحیال جیوفرے ءرون ءلاب ءبیگاہانی نیگ ءگور بوت کہ اودا پشگ ءبالو ءوتی ایں آس ءکش ءنندوکیں مردماں دل سیاہ کنگ ءات انت کہ تشگ ات انت ءوت ماں وت ءگپ ءتران ءات انت۔ برے برے پلنگانی گرگ ءپتارانی ہولگاں آہانی گپ نیام ءپڑ وشت انت۔

آئی ء یک چیزے نہ ہش کتگ ات، چہ ہاروچ ء کہ آئی ء افریقہ یلہ داتگ ات، نہ ہش کتگ ات... ڈہل ء تو ار... بلکن ء ٹو باب اے سیاہیں مردمان ء ڈہل ء جنگ ء نیل انت۔ اے سؤ بے بوت کنت۔ بلتے پرچا؟ ہمیشکا کہ ٹو باب زانت ء سر پدانت کہ ڈہل ء تو ار چون بازار ء مردمانی خون ء روانی ء تیز کنت، گونڈ ء بلکیں بے دنتاں پیریں مردم اول چوش گنوک ء ناچ کن انت؟ یا ڈہل ء وزیں تو ار چوش ملانی زور ء ہائیگاں یکجاہ کنت؟ ڈہل ء تو ار چون سیاہیناں دیم پہ دژ مناں بارت؟ یا ٹو باب نہ لوٹیت کہ سیاہینانی نیام ء رتک ء رتکے برجم بہ بیت، ترسیت، آوت سر پد نہ بیت بلتے ترسیت کہ ڈہل ء داتگیں حال چہ یک ڈگار ء دومی ڈگار ء سر ء ارزانی ء روت ء سر بیت۔

بلتے اے سیاہیں کافر چہ ٹو باب ء گہتر ڈہل ء تو ار ء سر پد نہ بنت۔ کنتا ء را، بل ءے کہ نادکشی، بلتے منگ کپت کہ اے سیاہیں کافر چوشیں نہ انت کہ پراہاں تو جیلے سازگ مہ بیت۔ پہ نازانتی لہتیں انجیں کار کن انت کہ چٹ افریقہ ہی انت ء آئی ء گوشت کرت کہ آوت سرجم ء چہ ایشاں سوگہ نہ انت۔ کیس چیز، کہ آئی ء وتی زند ء ہے پیسیں گپ ء تو ار گوں ہے پیسیں دست ء سرنینگ ء دیم ء مارشتاں دیستگ ات۔ اے سیاہینانی ہر پیم ء کہ سیاہیناں وت ماں وت ء ہند ات۔ گوں وتی سہمیں بالاد ء... چٹ ہماوڑا کہ چیوفرے ء مردمان ہند ات۔

سیاہیں جنیادمانی پاتینانی گو پتگ این گوناب ء آرا افریقہ ء ترانگاں گپت۔ بل ات کہ افریقہ ء جنیادمان وتی پاتن رنگ رنگی این مہرگ ء دانگ کما تگ ات انت۔ اے جاگہ ء جنیادمان وتی سرانی سر ء پچک ء ٹکر بست ء گزہن دات، بل ات کہ آہاں شر بست کرت نہ کرت انت۔ کنتا ء بلکن ء اے اول دیست کہ چہ اے مردیناں چیز کے ء وتی سر ء مود کسان کسانیں پاتین کر تگ ات انت، چوش کہ افریقہ ء بازیں مردے ء کرت۔

کنتا ء اے اول دیست کہ اد ء گونڈ و چوش افریقہ ہی گونڈ وانی ء سوج داتگ ات انت کہ چون گوں مستریں مردمان گپ ء گالی بنت ء آہاں عزت ء احترام کن انت۔ آئی ء اے اول دیست کہ ماساں وتی زہگ کشکائی بڈ ء کرت انت۔ آئی ء کسان کسانیں دوداں چار اتگ انت کہ چون سیاہیں پیریناں بیگا ہاں نشت ء پہ جاتگیں لٹکے ء سڑک ء وتی دنتان ء ہارونک مال ات ء صاف کرت انت، چیوفرے ء لیمنس گراس ء روتگے بوت ءے کرت۔ اے سر پد بونگ پمانی ء سک گزان ات کہ ٹو باب ء زین ء سر ء چون اے کار ء کرت کن انت۔ کنتا ء من اتگ ات کہ پہ سوت جنگ ء ہدونا کی ء ناچ بے ردی ء افریقہ ہی انت۔

آکجام چیزات کہ اے در آمد میں مردمانی بابت آئی ء دل ء موم کنگ ء ات، ایش ات کہ چہ گوشتگیں نوک ء آہاں ہما و ہد ء وتی بد آہگ در شان کرت و ہدے گزیر یا ماسا ء کر ء گور ء بوتین انت۔ و ہدے کنٹا ہمو دابہ شت انت کہ سیاہین ات انت، گڑا ہما دمان ء گیشتریناں پہ سر ء سر ء اشارہ کرت ء آئی ء آہانی مار شت دیست انت کہ پمانی پاد ء کڑ ء ریش ء دل تیر کہ ات انت۔ بل ات کہ آئی ء آہانی نیمگ ء دلگوش گور نہ کرت ء لنگ جنان ء دیم ء شت، بلے و ہد گوزان ات آئی ء اول واہشت سر چست کنان بوت انت کہ آہانی سر ء اشارہانی جواب ء بہ دنت۔

یک شپے کنٹا گزان و اب ات ء پدا چہ و اب ء بُست ءے کرتگ ات ء و اب ءے پُرشنگ ات، مدامی این بیم ء، شپ ء لُنجی ء جم ءے سک ات انت ء دل ء جیڑگ ء ات، وڑے نہ وڑے ء، یک سو بے ء، اللہ ء رضا ء منشا ہمیش انت کہ من ہے جا گہہ ء بہ باں، گوں ہے گاریں سیاہیں کلم ء، کہ ایثانی روٹگ روانت ء داں کوہنیں پس ء پیر کاں سربنت۔ بلے اے سیاہیں آئی ء بیم ء سر پد ء سو گہہ نہ انت کہ آکئے انت ء چہ کجاہتگ انت۔

یک عجیبیں وڑے ء، آئی ء وتی چپ ء چاگرد ء وتی بزرگیں پیرک ء ساڑی بونگ مار ات، تہاری ء شو بازگ ءے بنا کرت۔ چوشیں چیزے نیست ات کہ بہ ماریت ءے، بلے آگٹ ء پُر ء گوں القرآن کیربیا کنٹا کئے ء تران ء ات، گو مائی ذربندی ء ات کہ آرا بہ گو شیت گوں پرائی ء ادا چے کار ءے کپتنگ، آئی ء اگاں پہ حق ء دل پمانی ء کارے ہست۔ وتی جند ء پد گوانک ء ہش کنگ ء حیران ات۔ ٹوباب ء زمین ء سر ء داں اے دمان ء ابید گوں اللہ ء آئی ء گوں دگہ کس ء ہم جبر ء حال نہ کرتگ ات، ابید چہ ہما زار ء پریا تاں کہ تراب ء چہ آئی ء جان ء سستگ ء در کرتگ ات انت۔

آدگہ سہب ء سر ء، گوں آدگہ سز پ بستگیناں ہوار بوت کہ پہ کار ء روگ ء ات انت، کنٹاوت ء اے گو شگ ء گہت، گو شگ ء ات ”سہب وش بات“ چوش کہ آئی ء مدام سہب ء سر ء دیست انت کہ یکے دومی ء را ہے بیم ء سلام اش دات۔ بل ات کہ نوں آٹوباب ء بازیں لبزے ء بلد ات، نہ ایوک ء اے زانت ءے کہ آرا چے گو شگ ء انت بلکن ء وت ء اول شریں وڑے ء پوہ ء سر پد بوت، بلے چیزے ء آئی سر ء زور پردات کہ اے زانت ء سر پدی ء داں وتی حد ء بہ داریت۔

کنٹا سر پدات کہ اے سیاہین وتی راستیں مار شتاں چہ ٹوباب ء انچوش جیر دینت چوش کہ آئی ء جند وتی مار شتاں چہ آہاں چیر دیگ ء ات۔ آئی ء نوں باز براں دیستگ ات کہ چہ ٹوباب ء دیم چکرینگ ء گوں سیاہینانی رثناہیں دیم تہار ء تہل بوت۔ آئی ء آہاں ء وتی کار ء اوزار پز و شگ ء دیستگ ات انت،

وہدے کہ گزیرے دگوش گورنہ کنگ ء سمرے بدغزہ کرت ء آہاں انچو پیش داشت تو گوشت زاناں ہچ ء سہی ء سمر پد نہ انت۔ آئی ء اے اوں دیست، اگاں ٹو باب کر ء گور ء بوت انت، آ زورت زوت کار ء لگ ات انت۔ آہاں اے وہد ء ہمینکس کار کرت کہ آدگہ وہد ء پھ ایٹنکس کار ء آہاں دو ہمینکس وہد در کار بوت۔

آنوں ایٹی ء اوں سر پد بوتگ ء ات کہ مانڈینک ء چیریں زبان سیرا کانگو ء بیہیں زبانی ایشان ء اوں گوں وتیگاں رابطہ ء زبانی ہست ء تہنا ہماوت سر پد اش بوت انت۔ ڈگارانہ سمر ء کار ء وہد ء کٹنا ء چم پمابانی دست ء سمرینگ ء اشار ہاں کپت انت یا چہ آہاں کسے ء یک عجب ء کسانیں توارے در کرت، دمانے ء رند در گے ء، پدا در گے ء، داں توار ء رسازان کت ء اے توار چہ گزیر ء آ کپ ء مردماں دات کہ چہ ہر کجام نیمگ ء اپس ء سواراہت۔ برے برے ہما دمان ء کہ آئی ء ہمراہ بوتین ات انت۔ آہاں سوت جنگ بندات کرت ء سوت ء کٹنا ء را حال دات۔ بلے کہ آسمر پد نہ بوت... کہ یک کلوہے رست۔ چٹ ہما پیم ء کہ بلائیں یکدار ء توک ء جنیادماں کرتگ ات۔

کڈ کاں وہدے تہاری ء مان شانٹ ء بلائیں ماڑی ء رثناہی بلگ ء نہ ات انت، کٹنا ء سو گہیں گوشاں چہ ”غلامانی کڈ کاں“ دو غلام ء در آہگ ء شپر شپر رپت، زنڈیں ساعتے ء رند پدااہت انت۔ آحیران ات کہ اے کجا روات، ء پرچا... ء پرچا چوشیں گنوک انت کہ واتر بنت گڑا دومی سہب ء سمر ء ڈگار ء سمر ء آئی ء اندازہ جت کہ چہ آہاں کجام بوتگ انت ء چوش کرتگ اش۔ بل ات کہ آہر کس انت، آئی ء حیال کرت کہ آہانی سراجھیسہ کنگ ہیل بہ کنت۔

دو کڈک چہ کٹنائی ء گستا ات انت۔ سیاہن ہمک بیگاہ شام کنگ ء رند، کنور کنوکیں پیریں بلک ء کسانیں آس ء چپ ء چاگرد ء نشت انت ء ندرگ ء کٹنا ء راجیو فرے ء ترازاں گپت۔ ابید چہ اے حبر ء کہ ادا جنیاد گوں مردیناں ہور نشت انت، جنیاد ء مردین، دوئیناں کافرانی تمباک ء چلیم کش ات۔ برے برے چہ آہانی دم جنگ ء مچیں مردم تہاری ء روک بوت انت۔ کٹنا کڈک ء تہی نیمگ ء کڈک ء دپ ء وتی نشنگیں ٹک ء چرتانی چیوگ ء بومانی توارانی نیام ء آہاناں ہش کنگ ء ات۔ بل ءے کہ آہانی لبزاں شری ء پوہ بوتگ ء نہ ات بلے آہانی لبزانی تہلی ءے مار ات انت۔

تہاری ء توک ء، کٹنا ء نوں ہما مردم ء عکس وتی ذہن ء توک ء کش ات کرت کہ گپ ء ات۔ نوں آئی ء ذہن چہ بازیں مردے ء تواراں پڑات ء آہانی قبیل ء دروشماں چہ کہ آکجام قبیلہ ء بوت کن انت۔ آنوں زانگ ء ات کہ چہ آہاں کئے وشد لے ء کئے برے برے نکچندیت ء چہ آہاں بازیے

ٹوباب ء اول سر پدنا ت۔

بیگاہانی گند ء نند بے نہیں دیوان ات انت، چوش کہ کنٹا سر پدات۔ مدامی ایس پیم ء اولی گپ بندات کنوک ہما جنیاد م ات کہ ماڑی ء کنورے کرت۔ آئی ء ”ماسا“ یا ”مسز“ ء کرتگیں گپانی گیگانی کرت ء پدا آئی ء زنڈیں سیاہین ء توار ہش کت کہ گزیر ء رنگانی ء کنگ ء ات ء آئی ء گوں حیرانی ء گوش داشت، و ہدے کہ آدگراں وتی دپ داشت انت ء پ زور وتی ہندگ ء ٹہک اش نگ گٹ کرت انت۔ آپ ماڑی ء گپانی گوش دارگ ء ہدونا ک ات انت۔

پدا کندگ بند بوت انت۔ آہاں نشت ء وت ماں وت ء پدا جبر ء حال کرت۔ آآہانی گپاں کم سر پد بوت بلتے پدا اول آئی ء لہتین ء رابزگ ء ملور گپ ء ہش کت ء لہتین ء را پ زہر ء۔ پمانی نز ء آہما گوستکیں دور ء باریگ ء چیزانی سر ء گپ ء ات انت کہ آہانی سر ء گوستگ ات انت، لہتین جنیاد م گپ گپ ء تہا گریوگ ء لگ ات ء سوت ء زہیر وک اش بنا کرت، گڑا بے ترک ء توار ی ء مان شانت ء پدا آدگراں اول زہیر ونک گپت گوں۔ کنٹا لہزاں سر پدنا بوت، ”کس آجبالاں نہ ماریت کہ من دیستگاں...“ بلتے آئی ء زہیر ونک ء درد مار ات۔

گڈ سر اتوارے چست بوت، کنٹا ء زانت کہ چہ آہانی نیام ء عمر ء مسترین انت۔ اے ہما ت کہ چروکیں کرشی یے ء سر ء نشنگ ات ء چیزے گوپت انت ء کانٹ ء توتروے دم ات، آدگراں وتی سر جہل کرت انت ء آرم نرم ء گپ ء لگ ات۔ کنٹا ء اندازہ جت کہ دعایے بونگ انت۔ بچ شک نیست ات کہ گوں اللہ ء بونگ ء نہ ات۔ کنٹا ء راہماتران گیراہت کہ بلائیں یکدار ء تہا الکالا ء کرتگ ات۔ ”اللہ ہر زبان ء زانت۔“ کنٹا پیر مرد ء صاف ء تچکیں لہزاں ہش کنگ ء ات ء برے برے ایندگراں گوں، ”اے خدا“ ء لہز ء پیر مرد ء گپانی نیام ء دور کرت۔ کنٹا چرت جنگ ء ات اے ”خدا“ ایثانی ”اللہ“ انت۔

لہتین روج ء رند، شپ ء گوات چہ پیش میگ ء گیش گوہر کنگ ء ات چد ء ساری اے پیمیں گوہر کنٹا ء کدی نہ مار اتگ ات۔ آپاداہت در چکانی آحری سنگ ء کپتگیں تا کانی چارگ ء شت۔ کنٹا سز پ ء اوشتا تگ ات ء چہ گوہر ء در ہینگ ء ات بلتے آہاں ٹکانی سر ء روگ ء بدل ء امبار ء روگ ء جار جت، اے گپ ء کنٹا ء راجیران کرت۔ ماسا ء مسز گوں دگہ چار برہداریں ٹوباب ء ساڑی ات انت ء آہاں سیاہینان ء دوٹولی ء توک ء بہر کنگ چار ات ء پدا آہانی جو بان کرتگ ایس مکئی آنی پہ مُشگ ء تچگ ء دور جنگ ء سر ء کوکار اش کرت۔

پداٹوباب ۽ سیاہیناں... دوٹولی ۽... لاپ ۽ سیر ۽ ورگ وارت۔ پیریں سیاہیناں ۽ کہ شپ ۽ دعائے کرتگ ات، تار بستگیں سازے زرت ۽۔ اے ساز ۽ کنتا ۽ را آئی ۽ جند ۽ ڈیہہ ۽ کوہنیں ساز کورا (kora) ۽ ترانگ ۽ گیت۔ آئی ۽ گوں بارگیں لٹک ۽ اوزار ۽ مک ۽ تاران ۽ کش ات ۽ دیم ۽ سرینت ۽ عجیبیں توارے پیدا ک ۽ کرت۔ ایندگہ سیاہیں پاداہت ۽ ناچ ۽ لگ ات انت... چوش گنوک ۽... چاروکیں ٹوباب ۽ گزیر چہ کش ۽ اوشنگی ٹک ۽ چہ گل ۽ چاپ ۽ کوکار ۽ ات انت، چوشی ۽ شادمانی ۽ آبانی دپ ۽ دیم سہتراتگ ات انت۔ اناگت ۽ گوں سیاہینانی یک کش بوٹگ ۽ اوشتا تگیں ٹوباب چاپ جنان پرش ۽ نیامچی ۽ اہت انت ۽ پدا بے سر ۽ پادیں ناچ ۽ ات انت، پیر مردانچوش ساز جنگ ۽ ات تو گوشت زاناں نیون ۽ کپتنگ ۽ سیاہیں انچوش چاپ ۽ کوکار ۽ ات تو گوشت زاناں وتی زند ۽ مستریں از مکاری ۽ گندگ ۽ ات انت۔

ایشی ۽ کنتا ۽ را یک قصہ ۽ سراحیاں کنگ پر مات کہ آئی ۽ دوستیں پیریں بلک نیو بوٹو ۽ جنگ ات، ہماوہد ۽ کہ آولی کافو ۽ بچکے ات۔ آئی ۽ گوشتگ ات، یک ملکہ ۽ بادشاہ ۽ سبھیں ساز گر لوٹا نینت انت ۽ آباناں گوشت ۽ کہ وتی شتریں سازاں بہ جن انت دانکہ مردم گوں غلاماں ہوارناچ بہ کن انت۔ مردم سک گل ۽ وش ات انت ۽ آبانی برزیں سوتانی توارداں آزمان ۽ شت ۽ سر بوت انت ۽ چہ آئی ۽ رنددگہ چوشیں بادشاہ ۽ گواہ نہ کتگ۔

آشپ ۽ آکمیں دیر تراوتی کڈک ۽ اہت ۽ وتی دیستگینانی سر ۽ چمشانکے دات ۽ کنتا پوہ ۽ سر پد بوت کہ ٹوباب ۽ سیاہیں بے یکے ۽ دومی نیگ ۽ نہ بنت، ایوک ۽ امبار ۽ تہاناچ ۽ بہ گندے دگہ اول بازیں نوبت ۽ درگتاں۔ آئی ۽ اے اول دیستگ ات کہ ٹوباب ہماوہد ۽ سک گل ۽ وش بنت وہدے سیاہین ۽ زینک ۽ بہ بنت۔ ۽ ہماوہد ۽ کہ آرالت دیگ ۽ بہ بنت۔

کنٹاء چپیں پادے کڑا نچوش سک ء ریش ات کہ چہ ٹپ ء ریم ء زواک چڑگ ء ات ء آہن ء
 سائل ء سر ء زردیں پچوڑاش بستگ ات۔ آئی ء لنگ جنگ ء گردگ ء گزیر ء رابوس کرت کہ آئی ء
 ریش ء چہ زینک ء بہ چاریت ء آئی ء گوں چک ء ترینگ ء سامن ء را گوشت کہ سانکلان بہ بوجیت۔
 گام جنگ ء انگت آئی ء پادے درد کرت، بلتے کنٹا چہ سانکلاں آرات بونگ ء انچوش گل ات کہ
 دردے کمار نہ کرت۔ شپ ء ایند گرانی و پسگ ء رند، و ہدے درہیں نک ء نک بوت انت، کنٹا لنگ
 جنان ڈن ء دراہت ء یک برے پداٹچک ء ات۔ آئی ء دیما ہما ملک ات ء چہ آئی ء گوزگ ء ات کہ
 پیسر ء جہگ ء و ہدے گوستگ ات ء آئی ء دیم ہمانگرات پمانی ء خیال ء پراہ ء جہل ترین جنگلے
 ات۔ آکنڈورے ء سر بوت ء پے گولوسر کپک ء دومی نیمگ ء روگ ء ات کہ چہ دورے سر ء پڑے توارے
 آئی ء گوشاں کپت۔ آ بے ساہ کشگ ء وپت۔ و ہدے آئی ء پادے زمش ء توار ہر چینکس زینک آہان ات
 انت آئی ء دل ء ڈریگ ہمینکس وڈان ات انت ء پدا سامن ء گر گریں توار ء زاہ ء بد آئی ء گوشاں
 کپک ء ات انت۔ ”ٹوبی، ٹوبی!“ زندگیں لٹے ء صاف نہ جستگیں نیزگے دست ء ات ء۔ کنٹا بے
 تزک ء توار ات۔ آئی جون ء کساس ہمک بند ء بوگ ء کاریلہ داتگ ات۔ آئی ء چم گوں سرد مہری ء،
 آئی ء بلانیں ساہگ ء کنڈور ء ٹل، جنگل ء اے دیم ء آدیم زوت زوت روگ ء چارگ ء ات
 انت۔ یک چیزے ء کنٹاء رامارشت ءے دات کہ سامن چہ وتی جند ء وت ترسیت، اگاں آکگ ء
 سوب مند بہ بیت۔ آسر اپ کنان ء ہر چینکس زینک آہان ات، کنٹاوت ء را ہمینکس نزر گرینان ات
 ء چوش سنگ ء ایر ات۔ ء پدا ہما و ہداہت۔ گوں وتی سہمیں زوراں آئی ء نیزگ مان بُرات۔ ء آئی ء چہ
 دردے سبکیں کنوگ ءے جت ء سامن ء گوں آئی ء ہش کنگ ء وت ء یک کش کرت، مودے دوری ء آرا
 ہٹ ءے کرت۔

کنٹا پے تچک ء زور جت، بلتے آئی ء پادے کڑے زوری ء آرا تچک اوشتگ ء نہ ایشت ء و ہدے آئی
 ء پے مڑا ہے ء وتی دیم گردینت، سامن پیسر ء آرا گپتگ ات ء آرا مشت پے مشت ءے کرتگ ات ء وتی
 مشانی سر ء وتی سہمیں زورے پرداتگ ات، داں ہما و ہدے جت ءے داں کنٹا بن ء کپت۔ آرا پدا چست
 ءے کرت، سامن انگت آئی ء سینگ ء لاپ ء در مبینگ ء ات ء کنٹا وتی جون ء پیٹ ء تاب دیگ ء
 آرا روسینگ ء گٹ پاچگ ء چانکر پاچگ ء ات۔ بلتے پدا یک بلانیں مشتے ء آرا بن ء دور دات، اے

بری سُرراتِ ئے نہ کرت۔ بلکن ءوتی جند ء پھر یزگ ء اوں وت ء جنبشِ ئے دات نہ کرت۔

ہیسک ء امپان دم کشک ء ات، سائمن ء کنتا ء دوئیں دست گوں سادے ء بست انت ء گوں وتی
پچیں دست ء کنتا ء راپدا اڑپان ء ڈگار ء سمر ء برگ ء ات، اگاں سمر ء کپ ءے بہ کرت انت یا بہ اڑرات
انت کڑالکت پہ لگت ءے کرت ء سجھیں راہ ء گوں ہمک گام ء یک دثمانے دات ءے۔

ابید سائمن ء پشت ء اڑان، کپان ء گران ء روگ ء، کنتا ء دست دگہ بچ ء نہ رست، چہ درد ء دم
برد ہی ء سمر ءے گوات کنگ ء ات ءے پوتی جند ء بد ءے آہگ ء ات۔ ودے آکڈک ء سمر بوت ء آرا
جت اش، آکٹاں کم مارگ ء ات۔ آچہ بانگواہ ء کمیں ساری سمر بوتگ ات انت۔ سائمن پدا آرا یک ء
دولگت جت ء شت ء آچوش کوت کنتیں شتے ء تہنا کپتگ ات۔

کنتا انچوش ژند ات کہ دزہگ ء ات۔ بلتے آوتی دناناں نخینگ ء دستانی بستگیں سادے تاراں
جاہگ ء ات، داں آئی ء دنان چوش آج ء اشکراں بُن گپت انت۔ بلتے سادداں کانٹ ء دگ ء ودے
بچ رست۔ کنتا گریوگ ء ات۔ آیک رندے پدا بے سوب بوتگ ات ء گوں اللہ ء دعائے کرت۔

چد ء رندے آوکیں روچاں انچوش سماکپت آرا ء سائمن ءے پیکے دومی ء چیریں زہرے چیرات۔ کنتا
سمر پدا ات کہ چہ چینکس نزنیک ء آئی ء سمر ء پُر چارگ بونگ ء انت۔ ہر چینکس کہ ٹوباب ء رضات،
سائمن پمانی ء لٹ ء کٹ ء میلانک ات۔ کنتا ء راہر پیسیں کار ء بندگ ء اشارہ اش کرت آئی ء آکار
کرت، تو گوشت زاناں بچ نہ بوتگ ات... بلکن ء چہ پیسریگ ء زوت تر ء گوں بودنا کی ء۔ آسمر پد
ات کہ ہما مردم گیشتر کار کن انت ء گومانی بچکند انت، گزیر آہانی نیمگ ء گیش دلگوش گور نہ کنت۔ بلتے
کنتا ء بچکند ات نہ کرت، بلتے پوتی لجم کنگ ء آئی ء چارات، آہر چینکس گیش ہیدے مچر بیت، آئی ء
پشت ء زیل ہمینکس کم تراب کنگ بیت۔

چہ کار ء رند یک بیگا ہے ء آچہ امبار ء نزنیک ء گوزگ ء ات کہ آئی ء چم پہ آسن ء زنڈیں
کڈے ء کپت انت۔ ہما جاگہ ء نیم ء بار کپتگ ات ء کپتگ ات کہ گزیر ء دومردم ء راداز ء گڈگ،
تل کنگ، پر ماتگ ات۔ زوت زوت چاریں آتراپ ء چم ءے شانگ دات انت، کس ء رچارگ
ءے نہ دیست، کنتا ء کلر ژپ ات ء در کرت، وتی پشک ء چیر ء چیر ءے دات، زوت زوت وتی کڈک
ء شت۔ پمانی ء ڈڈیں پرش ء سمر ء کل ءے جت ءے، کلر ء راکل ء توک ء ایر ءے کرت ءے پے آسودگیں
حا کاں بار ءے دات ء پدا داں ہما ودے آجاگہ ء راہے سنگ ءے ٹپ ات ء برابر کرت داں گوشتے کس ء
دست نہ جتگ ات۔

سجھیں شپ و اب نہ کپت، ترس ات ے کہ لکڑے گاری ے سہی بہ بنت گڑا سجھیں کڈ کاں پٹ
انت۔ و ہدے دومی سہب ے اے بابت ے کس ے ہچ نہ گوشت کمیں تاہیر ے رست، بلے انگت سدک
نات کہ لنگ ے رُوگ ے و ہدے آچے لکڑے چے کارگیت کنت، اگاں آرادو برموہ بہ رسیت۔

پہ حق ے دل آلوگ ے ات کہ وتی دستاں داں آدرا جیں کارچاں بہ بارت کہ چراہاں لہتیں سہب ے سہرا
گزیر ے مردمانی سر ے بہر کرت انت۔ بلے ہمک بیگاہ آئی ے دیست کہ گزیر ہما کارچاں پدا لوگ ے ات ے
گوں دلگوشی ے آہاناں حساب کنگ ے ات۔ گوں اے کارچانی مکک ے وتی دیم ے آوکیں شاہڑاں بُرات ے
زوت تزنگل ے شت کنت، اگاں یکے دست ے ے بہ بیت، گڑا آکچے کشت کنت... یا مردے۔

یک گیرٹھیں پیشیمے ے کہ کساس یک نوکے ے پدا، آزمان تامور ے نہ وش ات، کنتا پہ پلے ے درگ ے
شمگانی گرگ ے مردے ے مکک دیگ ے رُوگ ے ات۔ آحیران بوت کہ چہ آزمان ے وادرچک بندات
بوت، اول سبک سبک ے، پدا شلگے ات۔ و ہدے وادے اسپیت اسپیت چوش پکی ے زمین ے دیم مان
پوشت، آئی ے زینک ے گور ے سیاہین ہش کت انت کوکار ے ات انت، ”برف!“ آئی ے اندازگ جت
ہمیش انت کہ نام ے اش گرگ ے انت۔ و ہدے پہ لکڑے ے چنگ ے جہل بوت، پمانی ے زے دست جنگ ے
سردات۔ ے بلکن ے و ہدے آئی ے وتی لنک پہ وتی زبان ے چٹ ات گیش سردات۔ ایشی ے دج ات۔ ہچ
پیمیں تانے نہ کت۔ آئی ے بوہ چت، ایشرا ہچ پیمیں بوہ اول مان نیست ات ے اے آپ بوت ے گاراوں
بوت۔ ہمک نیمگ ے آئی ے وتی چمشانک ات انت ہر نیمگ ے اسپیتی ے اندارگ ات۔

ڈگار ے آکپ ے سر بوتگ ے و ہدے، ”برف“ ہش کتگ ات، بلکن ے آپ بوتگ ے بندات کتگ
ات۔ حیرانی ے چیر دیان، وتی ہوش ے سر ے کرت، وتی سیاہیں ہمراہ ے نیمگ ے حاموشی ے وتی سرے
سُرینت کہ پمانی کپتگیں پلے ے کش ے ودار ے ات۔ آہاں کار بندات کرت... کنتا ے آہن ے سادے تاب
دیگ ے بندگ ے مرد ے مکک کرت کہ آئی ے ایشرا ”سیم“، گوشتگ ات۔ دمانے ے رند آیک انجیں
جاگھے ے سر بوت انت کہ بلا ے برزیں کاہاں کساس چیر داتگ ات۔ دومی مرد ے گوں وتی دست ے
درا جیں کارچ ے برزیں کاہاناں بُش جت ے کنتا ے چم چہ آئی ے اوشتگی جاگہ ے بہ گرداں جنگل ے دوری ے کچ ے
ماپ ے گرگ ے ات انت۔ آسر پدات کہ سیمسن کش ے گور ے نہ انت ے گزیر دگہ ڈگارے ے سہرا آدگرانی
کار بندگ ے دزگٹ انت۔ کنتا زوت زوت کار ے ات، دانکہ دومی مرد ے شک ے گمان مہ بیت کہ آچے
چرت ے فکر ے انت۔ و ہدے آئی ے سیم ے تار مہر دشتگ ات ے وتی کار ے مشکولیں جُک اتگیں مرد ے ٹلیں
سرگ ے چارگ ے ات، دم ے بند بوتگ ے ات۔

کارچ چہ آہاں لہتیں گام پشت دُور کپتنگ ات، ہما جا گہہ ء کہ آہاں کاہانی بُرگ یلہ داتگ ات۔ بے توری ء گوں اللہء دعائے کرت، کنٹاء وتی دوئیں دست یکجا گہہ بست انت ء آہاں ء برزء چست ء کرت انت، وتی کسانیں جون ء توان ء حساب ء زورانی پُرء مرد ء گردن ء جت، گوں لگگ ء، بے توار ء مچ بوت۔ ہما دمان ء کنٹاء مرد ء دست ء پادگوں سیم ء تار ء بست انت۔ کنٹا ء ذرا جیں کارچ چست کرت بلئے کارچ ء گت دیگ ء وتی واہشت ء گت گیر کرت۔ پر چا کہ اے شوئیں سیمسن نہ ات... ء پداپہ تگ دیم پہ جنگل ء شمت، کساس ٹورات۔ آئی ء وت ء راا نچوش سبک مار ات تو گوشت زاناں واب ء توک ء تچگ ء ات یا اے پحق ء دل بونگ ء نہ ات۔

لہتیں دمان ء رند، آچہ وتی اے حیال ء دراہت... وہدے آئی ء وتی یلہ داتگیں مردگت ء پُرء کوکار ء زار ء ہش کت۔ آئی ء باندانت آرا بہ کشت انت، کنٹاء حیال کرت، وتی جند ء سر ء زہر گرگ ء ات، وہدے پز زاب تچگ ء ہاتر ء زور جنگ ء ات۔ جنگل ء توک ء پوت زور راہ پچ کنگ ء بدل ء وہدے آداں دز چکاں رسست، اے بری آئی مانتر کرت۔ آسر پدات کہ چہ درستاں پیسر آرا اولی سر ء دور روگی انت، ء پداٹپگی انت۔ اگاں آہر چینکس دوزوت تر بہ روت، گڑا شپ کپگ ء ساری پہ ٹپگ ء چیر بونگ ء شتر تریں جا گہہ ء شو ہا ز کرت کنت۔

کنٹا چوش جناوراں جنگل ء زند گوازینگ ء تیار ات۔ آئی ء نون ٹوباب ء ڈہیہ ء مزنیں ہمیل ء سر پدی یے کپتنگ ات، گوں ایشاں آئی ء دگہ بازیں ہمیل کاری یے چہ افریقہ ء کپتنگ ات۔ آئی ء کر گوشک ء دگہ بازیں جنگلی ساہدار گوں لوپ ء گپت کرت کرت ء آئی ء آہاناں انجیں آچے ء سر ء پہت کرت انت کہ بے دوت ات۔ تچگ ء روگ ء وہدے، آئی ء وت ء راہما جا گہاں داشت کہ جر ء بوچ آرا چیر بہ دینت بلئے اتینکس بزمہ بنت کہ آئی ء گاماں بہ دار انت۔

گوں شپ ء مان شانگ ء، کنٹا سدک ات کہ آداں کپڑے راہ ء تنگ۔ وتی گام ء نہ داشت انت انگت شت۔ چہ گر ء گٹ ء کنڈوران گوست ء تلشتیں کورے ء پٹ ء سر بوت۔ نون تہاری ء سک ء مان شانگ ات۔ آئی ء نون اوشتات کرت ء آئی ء وت ء اے پیمیں جا گہہ ء چیر دات اوں کرت۔ آئی ء وت ء اے پیمیں بزیں دز چکانی توک ء چیر دات کرت ء ہر وہدے آئی بہ لوٹ ات انت ارزانی چست ء تہت ء کرت۔ چوش کہ شپ ء لنج ء تچک ات، آگوں دگوشی ء کچکانی وکگانی گوش دارگ ء دگوش بوت۔ بلئے ہچ نیست ات ء شپ چوش تاس ء طلینگ ء ات۔ چوش بوت ء کرت؟ اے بری آپحق ء دل سوب مند بوتگ؟

پدا آئی ءوتی دپ ءدیم ءسمر ءسردی یے مارا ت ءوتی دست ءے دیم ءدات انت۔ ”برف“ پدا رچگ ءات۔ زوت آڈمب گپت۔۔۔ ءبرف ءآرامانتری کرتگ ات۔۔۔ داں آئی ءچماں کار کرت سچہیں ہندا سپیت ات۔ نرم نرم ءرچگ ءات، برف بز بوہان ات انت، کنٹا ءراتر سے ءمان رپت کہ آیشانی چیر ءسمر کپت ءآچونا ہادگ ءات۔ آئی ءسٹ جنگ، پادا آگ ءپہ شریں جا گہے ءدر گیجگ ءوت ءراچہ تچگ ءداشت نہ کرت۔

آداں دور تہنگ ات کہ اڑا ت ءکپت، پرواہ ءے نہ بوت، بلئے وہدے آئی ءپشتی ءچک جت ء چارا ت، آئی ءگوں در گڑا نگیں چماں دیست، آئی ءپداں برف ءسرا یک انچیں چہلیں کشتے رستگ ات کہ یک کوریں مردے ءآئی ءرند گپت کرت اے اوں سر پدا ت کہ بام سارسک دور نہ انت، سچ وڈ نیست ات کہ وتی پداں بہ لڑینیت۔ بوت کرتگیں جواب ایش ات کہ دور ءچہ دور تر بہ روت۔ آئی ءوتی گام تیز تر کرت انت، بلئے آئی ءشپ ء بلائیں بہرے پہ تچگ گوازینتگ ات، آہیسک ءامپان ات۔ آئی ءوتی دست ءدرا جیلں کارچ گران مارا ت، ایشی ءدر چکانی شاہر گڈا ت کرت انت، بلئے برف ءے آپ نہ کرت انت۔ رودراہت ءنیمگ ءآزمان ءرژناہ بوئگ بندات کرتگ ات کہ چہ دیسی ء، دور ءآڈکیں کانٹ ءدگ ءتوارے ہش کت۔ گوں دومی گام ءآئی ءوتی راہ تاب دات۔ بلئے آئی ءدل بڈا ت، اے اسپیت ءتالائیں برف ءتہا چوشیں جا گہے نیست ات کہ میں بہ جلیت۔

وہدے آئی ءچہ دور ءکچکانی وگگ ہش کت انت، یک انچیں زہرے ءآئی ءباطن ءسمر چست کرت کہ چد ءپیسر آئی ءکدی نہ مارا تگ ات۔ آچوش شکاری ایں پلنگ ءتہت، بلے وکگانی توار برز تر بوہان ات انت۔ بلئے وہدے دہمی رند ءآئی ءچہ وتی کوپگاں پشت چارا ت، آئی آہان ءدیست کہ داں آئی ءسمر بوئگ ءات انت۔ مردم دور پشت ءنہ بنت۔ پدا آئی تو پک ءتوارے ہش کت۔ بلئے ایشی ءآرا چہ ساری نیگ ءگیش تیز تر چگل کت۔ کچکاں آرا ر سینت۔ وہدے آہتیں گام دور ات انت، کنٹا ءبن ءوت ءرادست ءپادانی سمر ءنز کرینت ءپماہاں گرگ ءلگ ات۔ وہدے آہاں گوں وتی پنجگانی ناحناں پمائی سٹ جت، کنٹا اوں آہانی نیمگ ءسٹ جت، گوں کارچ ءاولی شانگ ءیک کچکے ءلاپ ءے درت، گوں وتی کورکائی ءدست ء، آئی ءپہ کارچ ءتیز تریں دپ ءآدگہ کچک ءچمانی نیام کاڑ کرت۔

پاداہت، کنٹا پدا تچگ ءات۔ بلئے زوت آئی ءآدگہ مردمان ءہش کت کہ اپساں سوار گوں شاہراں ڈک ورگ ءات انت، آئی ءدست دگہ سچ ءنہ رست، بز تریں در چکانی توک ءپترت کہ اود ء

ایساں اہت نہ کرت۔ پدا دگہ ترا کے بوت ء پدا دگہ یکے۔ آئی ء وتی پاد ء سو چنا کیں دردے مارا ت، کپت ء مچ بوت، و ہدے آپے پاد آ ہگ ء زور جنگ ء ات، ٹوباب ء ہکل ءے دات ء دگہ تیرے آس دات۔ آئی ء تیر ء گپگ ء توار ہش کت کہ آئی ء سمر ء گوزان در چک ء بندے ء لگ ات۔ بل ات کش انت۔ کنٹا ء حیا ل کرت، من چوش مردے ء مراں۔ پدا دگہ تیرے آئی ء تیر وار تگیں پاد ء لگ ات، ایشی ء آرا چوش دیہہ ء مُشت ء بن ء دور دات۔ و ہدے آئی ء گزیر ء دگہ ٹوبا بے دیست کہ آئی ء نیمگ ء پیدا ک ات انت ء تو پک اش ہمانی ء نیمگ ء ٹال ات۔ آئی پہ چست زور جت دانکہ آہاں ء سکین بہ دنت کہ آرا دگہ تیرے بہ جن انت ء آئی ء زند آسمر بہ بیت، بلتے آئی ء لنگ ء کا دیں ٹپاں آرا پادا آ ہگ ء نہ ایشت۔

دومی ٹوباب ء وتی تو پک کنٹا ء سمر ء داشنگ ات ء گزیر داں ہما و ہد ء کنٹا ء پچانی ژ پگ ء روسینگ ء ات داں آبرف ء سمر ابر ہنگ نہ بوت، خون چہ آئی ء لنگ ء شتور گرگ ء ات انت ء آئی ء پادانی دیما اسپتیں برف ء رچک ء ات انت، گوں ہمک دم کشگ ء دژمانے دات ءے گزیر پہ ہر چیز کنٹا ء راشر جنگ ء ات بلتے مُشت ءے بے وژ جت انت، پدا دینیاں آرا دیم پہ دیم ء در چچے ء بست، آئی ء دستاں ء در چچ ء دومی نیمگ ء۔

تراب کنٹا ء پشت ء کو پگانی گوشتاں بُرگ ء ات انت، گوں گزیر ء نہر دگ ء، کنٹا تراب ء ہمک زراب ء چیر ء پچ لرزگ ء ات، دمانے ء رند کنٹا چہ درد ء وت ء کرینزگ ء زار ء پر یات ء داشت نہ کرت، بلتے آہاں جنگ نہ داشت، آرا داں ہما و ہد ء یک شل ء جت اش داں بے سد بوت ء آئی ء تنسار یں جون گوں در چچ ء لچ ات۔ آئی ء پشت نیم پچ ء خون ریچیں ترا والاں پُرات ء چہ باز جا گہاں گوشت ءے ودی کنگ ء ات انت۔ آسک نہ ات، بلتے دومی چیز کہ کنٹا مارگ ء ات ءے، پمانی نز ء آہن ء کپگ ء ات۔ پدا آئی ء برپ ء سردی وتی جان ء سمر ء مارا ت ء تہاری یے ء مان شانت۔

آوتی کڈک ء اہت، گوں وتی سد ء سما ء ہما ہی ء، درد و اتر بوتگ ات انت۔ چہ سگ ء ڈن ء سچ ہمیں بدن اش مان پتا تگ ات۔ کسانیں جسمبشتے ء آرا درد ء سوب ء گریوگ پر مات، آپدا گوں زمزیلان ات۔ بلتے چہ دژستاں حراب تر یں چیز، آئی ء پوز ء آرا سو گہہ کرت کہ آئی ء سچہیں بالاد پاداں بہ گرداں زنو ک ء ہو ک ء پیگ مینتگیں پچے ء تو ک ء پتا تگ۔ و ہدے پیر یں کنور کنوکیں بلک گوں ورگاں تو ک ء اہت، آئی ء کوشست کرت کہ آرا ٹک ءے بہ جنت، بلتے تہنا برز ء ٹک جنگ ء سوب مند بوت۔ پمانی نز ء آئی ء چمانی تو ک ء بزگی یے ساڑی ات۔

دور وچ پد، گل، شاد بانی، جاک، کوکاراں آراسہب، سرامہلہ پادکرت۔ آئی، سیاہیں مردمانی
توارچہ ڈن، ہمش کت انت کہ ماڑی، دیم، کوکار، ات انت ”کرسمس، ٹیکلی ماسا!“ آسمر پد بونگ، نہ
ات کہ اے کجام وشی، درشانی، کنگ، انت۔ آئی، مرگ لوٹ ات، اے پیم، آئی، ارواہ گوں پس،
پیرکانی ارواہاں ہوار بوت۔ آئی، ٹوباب، زمین، سمر، نہ کٹوکیں بزگی، ہدی کٹینگ لوٹ ات۔ انجوش
بدبوہ، دم توس ات کہ آئی، اے زمین، سمر، الکا پیں ساہ، کش ات نہ کرت۔ آے گپ، سمر اچہ زہر،
جوش ورگ، ات کہ ٹوباب، آرا یک مردے، پیما لٹ دیگ، بدل، آئی، پیچ کش اتگ ات انت،
آراہز ہنگ کرتگ ات۔ ہر کدیں آڈراہ بہ بیت الم، وتی بیر، گیپت... یک رندے پدا لکیت، یا
آمریت۔

گڈسرهء، وهدے کنٹاء چه وتی کڈک ء دراہی کرت۔ پدا آئی ء دوئیں پادانی کڑا شکل ات انت، گیشتریں سیاہیں چرائی ء تچک ء ات انت، کجام وهدء ڈک اش وارت چه ترس ء وتی چم اش ذرات انت، زوت زوت وتی راہ اش تاب دات۔ تو گوشت زاناں لدء جناورے ء زات ء ات۔ تھنا پیریں کنور کنوکیں بلک ء پیریں مردک ء کہ کانٹ ء دم ات، تچک ء آراچا رات۔

سسمن چچ جا گہہ گندگ نہ بوت، کنٹا چچ زانگ ء نہ ات کجاشنگ، بلتے کنٹاوش ات، پدا، بہتیں روچ ء پدا آئی ء سلیں سیاہ دیست، تراب ء تو جیل نہ کرتگیں ٹپ ء پرات، آگیش گل بوت۔ بلتے نوں پہ کسان کسانیں گپ ء گزیر ء تراب کنٹاء پشت ء زیل ء چوش مدامی ایں پھا لگک ء ات۔

وهدے آوتی اشارہ کرتگیں کار ء کنگ ء ات، آسر پدات کہ آچارگ بوئگ ء انت۔ وهدے ٹوباب آئی ء کر ء گور ء بیاہت انت گڑا آئی ء اوں چوش آدگرانی وڑا زوت زوت ء کار کرت ء گوں روگ ء کار ء سست کرت۔ بے گپ ء جبر ء، کنٹاء راہر کار ء بست اش آئی ء کرت۔ ء وهدے روچ کٹ ات، آئی ء وتی درد ء دور ہڈء جت انت۔ توک ء چه درد ء پُرات... چه ڈگارانہ سر ء دیم پہ وتی کسانیں لُجھیں کڈ ء شت ء وپت۔

وتی ایوکی ء وهدء، کنٹاء گوں وتی جندء گپ جت، چه آگپاں بازینے حیالی ات انت کہ گوں وتی خاندان ء جت انت ء۔ آئی ء گوں آہاں گیشتر وتی ذہن ء توک ء جبر ء حال کرت، بلتے برے برے برزیں توار ء ”اوبا“ آئی ء الم ء گوشت۔ اے سیاہ مئے پیئیں نہ انت۔ ایٹانی ہڈ، ایٹانی خون، ایٹانی گوشتانی ریشگ، ایٹانی دست، ایٹانی پاد، ایٹانی جندء نہ انت۔ اے پہ وتی جندء زندگ نہ انت ء نے پہ وتی جندء ساہ کش انت، بلکن ء پہ ٹوباب ء، اے چچ ء واہند نہ انت، بلکن ء ایٹانی جندء زہگ اوں ایٹانی نہ انت۔ اے وارینگ ء رودینگ ء پہ دگراں پیدا کنگ بنت۔

”اوماں“ آئی ء الم ء گوشت، اے جنیادم گڈسرهء کن انت، بلتے نہ زان انت کہ چون بند انت اش، اے چوشیں چیز سک کم گراد انت کہ گہہ اتگیں ہوک ء گوشت ء ہوک ء روغن اش مان مہ بیت، چه ایٹاں بازینے گوں ٹوباب ء وپت ء واب کنت، پرچا کہ من آہانی زہگ ء زاتن دیستگ انت کہ کوٹگیں سسو بارو ء نیم رنگ ء جن انت۔ آئی ء گوں وتی براساں لامن، سواڈو ء مادی ء گپ جت، گوٹگ ء ات کہ بلکن ء عقلمند ء چه عقلمند ترین معتبر کدی شمارا شر ء جوانیں پیئیں ء جنگل ء جناورانی

ناہاری ء بے بزگی ء مارشت ء دات نہ کنت کہ ٹوباب ء نیم ء کچ ء ہم ترسناک ء نابکار نہ انت۔

گڑانوک ہے پیمانگوست انت ء زوت شپیکیں تر ونگل آپ بوت انت۔ چد ء سک دیر ساری تر، سبزیں کاہ چہ تہار ء سہریں زمین ء سرکشگ ء ات انت۔ درچکاں وتی کز ونگ پیش دارگ بندات کرتگ ات، بالی مرغ بیکرندے پد اشینز ارگ ء ات انت۔ پدا ڈگارانی ننگار دیگ ء ذرا جیں پلانی توم شانگ ء و ہد اہت۔ گڈ سر ء روج ء زمین ء سر ء کپوکیں بز مشاں زمین گرم کرت ء کنتا ناوس بوت کہ زوت گام بہ جنت، اگاں آرا اوشتگی بوت انت گڑا وتی پادے دام سرنیت انت کہ تزا اول مہ بنت۔

کنتا و ہد ء و دار ء ات ء گوں کاراں مشکول ات، و دار ء ات کہ آئی ء داروک نادگوش بہ بنت ء یک برے پدا چہ آئی ء وتی چماں بہ سند انت۔ بلئے آسر پدات کہ آدگہ سیابینانی چم اوں آراسک انت، بلکیں ہما و ہد ء اوں اگاں گزیر ء آدگہ ٹوباب اودا ساڑی مہ بوتین ات انت۔ آرا وڑے پٹگی ات کہ آرا چم چوش سک مہ بنت۔ بوت کنت آچہ ہمارا ستی ء فاندگ چست بہ کنت کہ ٹوباب سیابینان ء بنیاد م ناں بلکیں چیز لیک انت۔ پرچا کہ ٹوباب ء رد عمل اے سیاہیں چیزانی کارانی وازمندگ ات۔ آئی ء فیصلہ کرت آیک انجیں چیریں کارے بہ کنت کہ آئی ء وس ء بہ بیت۔

بلے پے اے کار ء وتی جند ء سر ء ہدے آہگ ء ات، کنتا ء وت ء زور پردات کہ ہما کار ء بہ کنت ہما کار ء کہ آدگہ سیاہ و ہدے ٹوباب ء زینک ء کنت کن انت اش۔ آئی ء باز کوشست کرت بلئے کند ات ء لٹک جت ء نہ کرت۔ ہاں البت اے کوشست ء کرت کہ اگاں سنگتے ناں، گڑا مدت ء کم کارے ودی بہ کنت ء پیش دارگ ء ات کہ وتی کاراں سک دزگٹ انت۔ نوں چہ ٹوباب ء بازیں لبزے ء بلد ات، ہرچی آئی ء کر ء گور ء گوشگ بوت تب ء سرا گوش ء داشت انت، تری ڈگارانی سر بوت انت یا شپ ء کڈکاں، بلئے تنیکہ وت گپ جنگ ء نہ ات، آئی ء اے گپ ء صاف ء پد کنگ ء بندات کرتگ ات کہ آوں سر پد بیت۔

کر پاس... چہ کشاراں مستریں کشاراں۔ ٹوباب ء ملک ء زوت ردوم ء گپت، زوت آئی ء پل سبز ء ڈڈیں پلمگ ء بدل بوت ء ترک ات پیچ بوت ء سر پگ بوت انت ء ہر یکے گرد پتا تگیں زیریں پکی ء پرات ء داں کنتا ء چماں کار کرت ڈگار چوش اسپتیں زر ء تالان ات ہما وڑ ڈگار اش مان پتا تگ ات کہ آئی ء جیوفرے ء دیستگ ات۔ پکیانی چنگ ء نز آرگ ء و ہد ات، پاد کنگ ء کانٹ سہب ء سر ء مہلہ تر د مگ بوت۔ و ہدے آہاناں تووار اش جت، گڑا گزیر ء تر سینگ ء تراب چہ پیش بیگ گیش غلامانی دیما شیکگ ء ات ء سیاہیں اشتاپی اشتاپی چہ وتی نپاداں در آہگ ات انت۔

ڈگارانى سرء گون ايدگرانى چارگء، كئنازوت سر پد بوت كه لمپ لمپء چه سر پگاں پكىء چنگء
 پچكء گونيان مان چنگء بدلء آسروزنڈاں نشت كنتء ارزانىء گونىء و تى پشتء چكء ات
 كنت۔ پدا آنىء المء گونى گرانء برت كرتء بگىء ءوكء ء حالى كرت كرت كه چرانى گڈى سرء
 اوشتاگء ات۔ كئناوتى گونى روچهء دوگشتاں پُر كرت كه درميانى كارء ات۔ بلء ء كه لہتيس زہرء اتء
 آہاناں بد آہگء ات كه آہاں و تى سرين پء ٹوبابء ء وش كنگء ء ہا ترا حشك كرتگء ات۔ ہماہانى رندگيرىء
 انچوش زرابء ء كر پاس چنگء ات انت كه و دء تہارى مان شانگء ء و دءء كانٹ دم ات ء آہانى
 دست و دى كنگء ء نہ ات انت، سئے گشتاں آہانى گونى پُرء ويگنء ءوكء ء حالى كنگء بوت انت۔

و دءء كر پاسء ہمك بگى بار كنگء بوت، گڑا ڈگارء سرء بستگين امبارء برگ بوت، كئناء
 ديست كه چه آنىء كشء ڈگارانى رتگين تمباكاں سر ليٹ بازيں بگى يء چه دگء سر جہل دگء نيمگءء
 برگء انت۔ چار روچء سارى پدا حالىء اہت انت... ہيے دمانء دگء تمباكء بارگين بگى يء
 در آہگء ات۔ شك نيست ات، چه دگء ڈگاراں، دور چه شء دگء ليٹ گران ات انت، برء
 برء چار چار چمرء كش ات انت۔ كئناز انگء نہ ات كه بگى كجار وگء ء انت بلئے اء زانت ءء كه
 داں دودر و انت، پر چا كه آنى سيمسنء ڈگء ڈليورژندء پندىء ديست انت و دءء آچء ذرا حيلں سفرء
 اہت انت۔

بوت كنت آدور بروانتء آراديم پء آراتىء بہ بر انت۔ آوكين روچاں پء كئنا اء وشء
 بلائیں حيال پء وشى گوازينگء سك گران ات۔ آنىء اء حيال رد كرت كه ڈگارء سرء بگى سوار بہ بيت
 ءوتء پء پبيت۔ آرا چوشين و ہداون نيست ات كه كشء گورء كسء ء چم پمائى مء كبيتء آرا بگى سوار
 بونگء مء گنديت۔ گڑا المء اء شء دگء سرء روكين دگء ڈگارء ء سرء آوكين بگى يء بہ
 بيت۔ شپء ء گسء ء ڈن در آہگء نيمونء كار بست، كئنا سدك ات نزينكء گورء كسء نيست، پدا
 انچیں ٹكء ء شت كه چه اودء ماہتپاى اين شپء ء شء دگء ء صاف ديست كرت كرت۔ سدك
 ات۔ تمباكء بگى شپءء سفر كنگء انت۔ آنىء ويگناں گونين گپ گپ كئوكين چراغء داں ہما و دءء
 چارات كرت انت داں دور تہارىء گارء بيگواہ بوتين ات انت۔

آنىء منصوبہ جوڑ كرتء ہمك ساعت منصوبہ سازگء ات، بگيانى يك كسانين حالىء چه آنىء
 دگوشء نہ بگل اتگء ات۔ ڈگاراں كر پاس چنگء ات، آنىء دست بال ات انت، بلكنء اگاں گزيرء

نرینک ۽ گور۽ سواری ۽ بہ دیتین ۽، گومانی ہندرات ۽ اوں۔ سچہیں و ہد۽ یکیں گپ ۽ سمر۽ حیال ۽
 چار۽ ٹپاس ۽ ات کہ چہ بگی ۽ ڈلک ڈلک ۽ تواری ۽ سوب ۽ ۽ چہ شپ ۽ تہاری ۽ سوب ۽، چہ کوت کتگیں
 ذرا جیں تا کانی سوب ۽ کہ ڈلیور ۽ پشت ۽ دیم اش گپتگ ات، آشپ ۽ روکیں بگی ۽ بار ۽ پشتی ۽ سٹ
 جت ۽ سوار بوت کنت ۽ دیم ۽ نندوکیں ڈلیور ۽ بے سہی بونگ ۽ وت ۽ بار ۽ چیر ۽ ٹپ اینت کنت۔ بلکیں
 کافر ۽ درچ ۽ حیال ۽ آراچہ زہر ۽ گوات ۽ پر کرتگ ات کہ وتی سچہیں زند ۽ وت ۽ راجہ آئی ۽ دوردا شنگ
 ات ۽، اگل اے آئی ۽ در آہگ ۽ یکیں راہ ات، گڑا آسک ات اللہ الم ۽ آراپہل کنت۔

یک بیگاہے ۽ کار ۽ چہ آہگ ۽ رند زوت ۽ ”ڈن گس“ ۽ پشت ۽ ودار ۽ ات، ڈن گس ۽ نام غلاماں ہما جا گہہ ۽ راد اتگ ات کہ آہاں اود ۽ شت لاناک بوج کرت۔ گوں سنگے ۽ کنتا ۽ کر گوشکے شکار کرت کہ زینک ۽ جنگل چہ کر گوشکاں پُرات۔ آئی ۽ چہ حیال داری کر گوشک تنک تل جت ۽ چوش وتی مردینی ہیل کاری ۽ سو ہو کاری ۽ حساب ۽ حشک ۽ کرت، پرچا کہ آراپہ راہ ۽ توشگ زورگی ات۔ ۽ پدا گوں صافیں سنگے ۽ زنگ ۽ چوٹیں کارچ ۽ دپ ۽ سوہان ۽ راست کرت ۽ وتی جند ۽ تزا شنگیں دار ۽ دستگ ۽ بست۔ بلتے چہ توشگ ۽ کارچ ۽ گیش کار آمدی این چیز تاہیت ات کہ آئی ۽ وت ۽ راوت دا تگ ات۔ کروس ۽ یک پٹے ات کہ ارواہانی دلگوشاں وتی نیمگ ۽ گور بہ کنت، پے زور ۽ طاقت ۽ اپس ۽ مودے ات ۽ پے سوب مندی ۽ بالی بلی مرغ ۽ ہڈے ات۔ سچہیں مہر پتا تگ ات انت ۽ چہ کنگے ۽ اڈ دا تگیں سوچنے ۽ گونی ۽ ٹکرے ۽ توک ۽ ڈھت انت ۽۔ آئی ۽ وتی واہشت ۽ بے سری مارا ت کہ اے تاہیت الم ۽ بزرگے ۽ دم ۽ چُف بہ کرت انت، بلتے یک تاہیت چہ دومی تاہیت ۽ بند ۽ گہتر نہ ات۔

سچہیں شپ واب نہ کپت، بلتے چہ دم بردگی ۽ ژندی ۽ دورا ت، مستریں چیز کہ کنتا ۽ راوتی بے تاہیری درشان کنگی نہ ات... آئی ۽ سچہیں جبرگ گٹ گیر کنگی ات انت... حاصل دومی روچ ۽ ڈگاران سر ۽ کار ۽ وہدے۔ پرچا کہ انشی ایں شپ ہما شپ ات۔ شام ورگ ۽ رند وتی کڈک ۽ اہت، وہدے پے کارچ ۽ دست ۽ کیسگ ۽ سی دا ت دست ۽ ڈرہگ ۽ ات۔ پدا کر گوشک ۽ تل جتگیں گوشت ۽ زرت انت ۽ پدا تاہیت ۽ بندے وتی راستیں دست ۽ باسک ۽ بست۔ پے سیاہینانی سر شپ ۽ مدامی ایں گپانی گوش دارگ ۽ کمیں نہ جل ات، پرچا کہ ہمک ساعت ۽ گندگ ۽ گوزگ ۽ نام نہ زانت، بوت کنت کہ یک بے گمانیں ویلے آئی ۽ سچہیں ساز اتگیں منصوبہ ۽ وگ وگ بہ کنت۔ بلتے ڈگاران سر ۽ ژندی کار کنوکانی مودگی سوت ۽ دعا زوت کٹ ات انت۔ بل ات کہ واب کپ انت، کنتا پے وتی وس ۽ حساب ۽ داں دیر ۽ جل ات۔

پدا، وتی جند ۽ اڈ دا تگیں کارچے دست ۽ کرت، میدان میدان ۽ لنجیں شپ ۽ ڈن ۽ دراہت۔ پمانی نز ۽ کس نیست ات، چوش سزا پ کنگ ۽ پیم ۽ وت ۽ جہل ۽ کرت ۽ درر وگ ۽ ات۔ دمانے ۽ رند وت ۽ ہما جا گہہ ۽ کہ شہ دگ ۽ تالے وارت جبرکانی چیر ۽ وت ٹپ اینت ۽۔ سر زونڈاں نشت، بیسک ات۔ اگاں انشی دگ ویگن آہگ ۽ مہ بیت؟ اے حیال ۽ آراگون جت۔ پدا چہ ترس ۽

آئی ء دست ء پاد کس اس مہر بوت انت۔ اگاں ڈ لیور ء مک کار پہ حیا لداری کنگ ء پشت ء نندوک بہ بیت؟ بلئے آرا المی ء کارے کنگی ات۔ آئی ء گپ گپ کنوکیں چراغ ء گندگ ء دمانے ء ساری وینگے ء آہگ ء توار ہش کت۔ دنان ءے نج اتگ ات انت، جان ء گوشت ءے سیم سیم ات انت، کنٹا پہ وتی بُن ء کپک ء تیار ات گندگ ء بگی گولکو کنگ ء ات۔ بلئے پدا، چٹ آئی ء دیم پہ دیم ء ات ء زران زران ء روگ ء ات، دو تہاریں ساہگ اش دیم ء مند جاہ ء سر ء نشتگ ات۔ وتی باطن ء کینڑ گے مار ات ءے، آچہ جر کاں دراہت، ٹور کانی چیسکوک ء جول وروکیں وینگے ء رند ءے کپتگ ات، کنٹا ء دگ ء سر ء آوکیں دیم ء کنڈ ء بیٹانی ودار کرت، پدا آئی ء تچکیں دست ء وینگے ء دمب ء تختگ گپت، سر کپک ء ات، برز ء تمباک ء کوہ ء سر ء نشتگ ات۔ نول آسوار ات۔

چہ ترس ء وت ء تا کانی چیر ء بار دیگ ء ات۔ تاک چہ آئی ء گمان ء گیش مہر بستگ ات انت، بلئے آخر آئی ء بالاد چیر بوت۔ چہ پیشکاندگ ء دَرزے ء تچ کنگ ء رند کہ آراتی ء دم کش ات بہ کنت... گہہ انگیں کاہ ء بدیں بوہ ء آئی ء دل گڑ بینتگ ات... آرا الم ء وتی پشت ء کوپگ کمیں جمبشت دیگی ات انت داں کہ وتی سر ء بار ء چیر ء وت ء کمیں آرام دات بہ کنت۔ گڈ سر ء وتی جاہ دیگ ء سوب مند بوت۔ وینگے ء لڈگ ء تمباکانی تا کاں کہ آئی ء کش ء کر باپ کرتگ ات، زوت آرا وابین اش کرت۔ یک گپگے ء توار ء آرا گول ترس چہ واب ء پدربہنت، پمانی نز ء آرا دیستگ ات اش۔ باریں اے وینگے کجا روگ ء انت ء اود ء سر بونگ ء چینکس دیر جنت؟ ء و ہدے سر بیت، بے دگرے ء چم ء کپک ء پیسر دَرشت کنت؟ پدا آئی ء رنداں گرانت ء دو بر آرا مانتری کن انت؟ پر چاکہ پیسر ء آئی ء اے بابت ء حیاں نہ کرتگ ات؟ کچکانی عکسے آئی ء ذہن ء توک ء شہم ات، سیمسن ء، ٹوباب ء گول توپکاں، کنٹا چہ ترس ء تچ لرزات۔ پدا ہا گپانی سر ء چار ء بیچار ء ات کہ گوسنگیں و ہدے گمانی چون اش کرتگ ات، آسر پدا ت کہ اے بری آئی ء زندر گرگ نہ بونگ ء واز مندگ انت۔ آئی ہر چینکس اے بابت ء حیاں کرت، ہمیںکس آئی ء دل گوشتگ ء ات کہ وینگے ء یلہ بہ دے۔ پہ وتی دستاں تمباکانی تل ءے ہمیںکس تچ کرت کہ وتی سر ء ڈن ء در کرت بہ کنت۔ ماہتپانی ء ڈن ء نہ کٹوکیں ڈگار ء کوچکے ات۔ آئی ء نول ڈن ء دور کرت نہ کرت۔ چوش کہ نوک ء رڑ ناہی ء آئی ء مک کرتگ ات، آئی ء رند گیری کنوکانی اوں مدت ء مک کرت ءے کرت۔ آداں ہر چینکس دور ء سوار بہ بیت، کچکانی آئی ء رندانی گرگ ء امیت ہمیںکس کم ات۔ آئی ء ٹنگ ء دپ گپت ء وت ء تاہیر

دیگہ جہدے کرت۔ بلتے ہر وہدے کہ ویگن ء جو لے وارت، آراترس ات کہ اوشنگ ء انت، آئی ء دل
چرائی ء سینگ ء درگ ء سٹے جنگ ء در آہگ ء ات۔

سک دیر ء رند، وہدے آئی ء پدا درگ پیچ کرت، آئی ء دیست بانگواہ ء نزنیک ات، ء کٹا ء
فیصلہ کرت۔ روج ء روژناہی ء دژمن ء نزنیک ء بوگ ء سر، آرانوں گی یلہ کنگی ات۔ گوں اللہ ء
دعائے کرت وتی کارچ ء دستگ ء پنچگ ء کرت چہ ٹنگ ء لاپ لیٹ کنان در آہگ ء لگ
ات۔ وہدے آئی ء تیگیں بالادڈن ء دراہت، آئی ء ویگن ء دگہ جو لے ء ورگ ء ودار کرت، انچوش ودی
کنگ ء ات نون کدی جول نہ جنت، بلتے گڈسر ء گوں آئی جول ء جنگ ء آئی ء بن ء دورے جت ء
دگ ء سر ء ات دمانے ء رند آدر چکانی تہا گارات۔

کٹا ء وت ء راجہ ٹوباب ء ڈگاراں دوردارگ ء ہاترا وتی راہ تاب دات۔ آئی ء اودا وتی ساری ء
پیمنیں دیستگیں بلائیں اسپتیں ماڑی یے دیست کہ آئی ء نزنیک ء کسان کسانیں کڈک بستگ ات
انت۔ واب ء پادکنوکیں کانٹ ء دمگ ء توارحاموشیں گوات ء وړان ء گوشاں پترگ ء ات ء ہمے پیم ء
روج ء روژناہی اوں وڈان ات۔ آگوں دزچ ء جڑاں اڑان جنگل ء جہلانکی ء روگ ء ات کہ پمانی ء
نز ء بلا ء پراہیں لدے ات۔ بزیں جنگل ء نیام سردات ء نمب کہ آئی ء سر ء ترینز کپتگ ات انت وش
ے مارگ ء ات۔ آئی ء وتی دست ء کارچ انچوش ترینت تو گوشت زاناں بے وزن انت، گوں ہمک
ترینگ ء چگل ء بال ات۔

نیم روج ء وہدے، آصافیں آپ ء جو یے ء سر بوت کہ چہ زبریں کورکانی نیام ء پیٹ پیٹ ء رچگ ء
ات ء وہدے آئی ء چنک جت ء وارت پگل سوگہہ بوت انت ء سٹ جنگ ء ات انت۔ چم ے
شانک دات انت ء کش ء گورے چارات انت، جاگہہ ء پدم بالا رگ ء محفوظ مارگ ء ات، آپ ء
لمب ء نشت ء وتی دست ے کیتو ء سی دات، کرگوشک ء خشکیں گوشت ے درے کرت، جو ء سر ء
چرینت ے ء دپ ء مان ے چت ء جاہگ ء ے لگ ات۔ آئی ء چیر ء زمین ء حاک آسودگ ء نرم
ات ء یکیں توار کہ آئی ء گوشاں کپگ ء ات نمسی پگلانی ات یا لولک ء جو جک ء بالی مرغانی ات۔ آئی
ء وارت ء آہان ء گوش داشت ء روج ء بزمشانی چہ بزیں تاکانی نیام ء گوزگ ء ندارگ کت کہ سبزیں
تاکاناں زردیں رنگے درزدیگ ء ات انت۔ آئی ء وتی جند دلہڈی دات کہ اے بری آہینکس سک ء
نہ تہنگ چوش کہ ساری ء براں تہنگ ات، پرچا کہ آئی ء دم برنگی ء ژندی ء آرازانیں شکارے

جوڑ کر تنگ ات۔

آتچک ۽ دیم ۽ روگ ۽ ات، سمجھیں بیگاہ ۽ تہنا پوتی روجہلی ۽ نماز ۽ جل ۽ ات، آتنگت داں تہاری
مان شانگ ۽ رہادگ ات۔ دم برنگی ۽ آئی ۽ وت ۽ زور پردات کہ پے شپ ۽ بہ جل ایت۔ تاک ۽ کاہانی
نپا ۽ سمر ۽ وپنگ ات، ۽ آئی ۽ فیصلہ کرت کہ پوت ۽ ہما پی میں جمک ۽ کاہ سمر ۽ دانگیں کڈ کے بندیت کہ
آئی ۽ مردینی ہیل کاری ۽ بندگ ۽ ہیل گپنگ ات۔ آہادمان ۽ واب کپت، بلے شپ ۽ پشگاں آراچہ
واب ۽ پادکرت۔ آئی ۽ بازیں جناورے ۽ شکار کنگ ۽ گرگ ۽ تور ہش کت۔

روچ ۽ ہر مشاں ہواری ۽ پادا ہگ ۽، کنتا ۽ وتی کارچ تیز کرک ۽ رہادگ بوت۔ دمانے ۽ رند
آکٹکے ۽ سمر ۽ سمر بوت کہ آئی ۽ سمر اگپڑے مردمانی گوزگ ۽ پدات انت، بلے کہ آئی ۽ دیست کہ چہ بازیں
وہدے ۽ اے کشک کار مردنہ بوتگ ات، بلے پداوتی وس ۽ حساب ۽ زوت زوت دوہر جنگل ۽ پترت۔

جنگل ۽ جھلانکی ۽ شت، آئی ۽ کارچ ۽ راشیک شیکے مان ات۔ آئی ۽ بازگشتاں مار دیست، بلے
سر پدات کہ ٹوباب ۽ ملک ۽ مارداں ہما وہدے نہ ورنٹ داں مہ ترس انت ۽ مان ترینگ مہ بنت، گڑا
آئی ۽ آہان ۽ اشت کہ پونشان ۽ پے گوز انت۔ برے برے آئی ۽ حیاں کرت کہ چہ جاہے ۽ آئی ۽ کچک ۽
وگ ہش کتگ، گڑا آدرہ ات، پرچا کہ چہ مردمان گیش چہ کچکانی پونز ۽ گیناں ترس ات ۽۔

روچ ۽ وہدے باز براں، کنتا ۽ سمر انجیں سیاہ ۽ بازیں تاک ۽ شاہڑانی تہا کپت کہ پماہانی گڈگ ۽
برگ ۽ آئی ۽ کارچ تچک دارگ نہ بوت۔ دوگشتاں آپوتی کارچ ۽ تیز کنگ ۽ اوشتاگ ات، کہ نوں
گندگ ۽ وہ پے وہ کنت بوتگ ات، بلے وہدے آئی ۽ شرکار نہ کرت نہ بُر ات، آراشک بوت کہ
شاہڑ، جرک ۽ ولانی برگ ۽ گڈگ ۽ آئی ۽ زور وارنگ ات، گڑا پدم بالا رگ ۽ کمیں جل ۽ ات، کمیں دگہ
کر گوشک ۽ گوشت ۽ وارت... ۽ کمیں جنگلی کز... ۽ کمیں آپ ۽ وارت کہ آئی ۽ دز چکانی تاب
وارنگیں تاکانی توک ۽ دیستگ ات۔ آشپ ۽ آئی ۽ دگہ جوئے ۽ لمب ۽ ہہمت، گوں وسپگ ۽ واب
کپت، چہ جناور ۽ شیشی مرغانی کینزوک ۽ کوار ۽ کیر ۽ ال کرات ۽ چہ گٹ پاچوکیں لولک ۽ جو جکانی ژونگ
ژونگ ۽ بے سمات کہ آئی ۽ ہید ۽ مچڑیں بدن ۽ وتی نیمگ ۽ آوزرگ ات انت۔

تنی وہدی بام ۽ نہ گواہ اتگ ات کہ آئی ۽ اے بابت ۽ حیاں کنگ بندات کرتگ ات کہ آکجا
روگ ۽ انت۔ آئی ۽ چد ۽ پیسروت ۽ رااے بابت ۽ حیاں کنگ ۽ نہ ایشنگ ات۔ پیشکا آئی ۽ نہ
زانت آکجا روگ ۽ انت پرچا کہ آئی ۽ نہ زانت آکجا انت۔ آئی ۽ فیصلہ تہنا ہے یکین ات کہ بنیادم ۽
کرگ ۽ گور ۽ مہ بیت، تری سیاہ بہ بنت یا ٹوباب۔ آروچ دراہت ۽ نیمگ ۽ یک پما تچگ ات۔ افریقہ ۽

نقش کہ آئی ء و تی بچکی ء دیستگ ات انت مزنیں آپ ء روبرکت ء نیمگ ء پیش دارگ ء ات انت، آسپردات کہ اگاں ہمے وڑ ایک پیمارودراہت ء بہ روت یک و ہدے الم ء سر بیت۔ و ہدے آئی ء اے بابت ء خیال کرت کہ گڑا پدا چے بیت، اگاں آدو برگرگ مہ بیت، آچہ آپ ء چون گوست کنت، اگاں آرابوجی یے دست بہ کپیت، چون آکپ ء پے سلامتی سر بیت، اگاں آراہ ء بہ زانت... آرا بلائیں تر سے ء مان رپتگ ات۔ نمازانی میان ء، آوتی باسک ء تاہیت ء دست جنان ء تچان ات۔

آشپ ء جرکانی چیر ء سرپ اتگ ء وپتگ ات، آئی ء و ت ء دیست کہ ماٹڈ ییکا ء مزن مزیں بامرد ء بابت ء خیال کنگ ء ات، جنگول سنڈ یا تاء، کہ ایک لنگ ء منڈیں غلامے ات ء آئی ء افریقہی مہا ہند ء گو مانی نہ کرتگیں کار کرتگ ات ء لک اتگ ات ء و ت ء آپ چلے ء پینتگ ات ء ء اودا کھوکیں اردے ٹاہیتگ ات ء کہ آہاں ماٹڈ ییکا بادشاہی ء بن ہشت ایر کرتگ ات، اے کنتا ء چارمی روج ء روان ات ء خیال کنگ ء ات بوت کنت آراٹوباب ء ملک ء جستگیں لہتیں سیاہ دست بہ کپیت کہ آاول و تی ماتیں گلزمین ء گام ایر کنگ ء چوش آئی ء جند نیگ ء ہدوناک بہ بنت۔ بوت کنت چہ آہاں بازیں بلائیں یکدارے جوڑ کرت بہ کن انت یاڈرات بہ کن انت ء پدا...

کنتا ء پچیں چمانی واب یک ترسناکیں توارے ء پڑ وشت۔ آوتی پادانی سر ء میلانک بوت ء اوشتات۔ انان، اے وڑ بوت نہ کنت! بلئے بچ ردی نیست ات، اے شکاری کچکانی وگ ء توارات انت۔ آچوش گنوگ ء جرکانی توک ء پترت، اڑان ء کپان ء پدا پادایان ات۔ زوت آئی ء سک دم برتگ ات، و ہدے کپت، و تی کپتگیں جاگہ ء نشت، بے تزک ء توار، کارچ ء دستگ ء پر نچگ ء گوش دارگ ء ات۔ بلئے نوں آئی ء بچ نہ ہش کت۔ بچ ابید چہ بالی مرغ ء لولک ء جو جکانی تواراں۔

آئی ء پے راستی کچک ء وگ ء توار ہش کتگ ات انت؟ خیال ء آراٹنڈلینت۔ آزانگ ء نہ ات کہ آئی ء مستریں ڈرمن کجام انت، ٹوباب یا آئی ء جند ء خیال۔ آئی ء تہناوت ء اے گپ ء سر ء لجم کرت نہ کرت کہ آئی ء پے راستی کچکانی وگ ء توار نہ ہش کتگ ات انت، گڑا آئی ء پداتچگ بندات کرت، زہینگ تہناروگ ء بوت کنت، ایوک ء روگ ء گردشت ء۔ بلئے زوت... نا ایوک ء بچگ ء آراٹند کرتگ ات بلکن ء ترس ء اوں آئی ء دست ء پاد مہر کرتگ ات انت... آرا الم ء و تی دم بالارگی انت۔ آئی ء سک کسانیں دمانے ء و تی چم مچ کرت انت ء پداروگ ء لگ ات۔

آچہ ہید ء مچھڑ واب ء جاہ سرات ء پاداہت نشت۔ چٹ لُنج ات! آئی ء سچھیں روج پے واب گوازیںتگ ات، آئی ء و تی سر چنڈینت، کیاس ء کرت کہ پچی ء آراچہ واب ء پاد کرتگ کہ اناگت ء

آئی ۽ پدا ہش کت، کچکانی وگ ۽ توار، اے بری چہ ساری عیگ ۽ سک نزنیک تر ات انت۔ آنچوش پہ بلا ہوشی پادا ہتگ ات ۽ درشتگ ات کہ سک دیر ۽ رندا آرا حیا ل اہت کہ آئی ۽ وتی کارچ شوشنگ۔ آپدا تہت ۽ ہموداشت کہ وپنگ ات۔ بلئے گانڈ انگلیں ول چوش تند ۽ ات انت۔ آئی ۽ زانت... زہر ۽... کہ آئی دست ۽ ذرا جی ۽ انت، مز نیں زور ۽ جت ۽ ذرموش ۽ کرت بلئے آئی ۽ دست داں آئی ۽ نہ رست۔

آنچوش کہ کچکانی وگ ۽ توار برز تر بوان ات انت، چہ ترس ۽ آلاپ تیج ۽ تاب ورگ ۽ ات۔ اگاں آئی ۽ کارچ در نہ گپت، آسمر پدا ات کہ پدا دز گیر کنگ بیت۔ یا گیش گندگ تر کنگ بیت۔ آئی ۽ دست چوش اگول ۽ ہرنیمگ ۽ ذرموش ۽ ات، گڈسرم ۽ آئی ۽ دست پہ آئی ۽ پنچگ کچیں سنگ ۽ کپت۔ گوں چہانٹے ۽ آئی ۽ سنگ چست کرت ۽ دیم پہ جنگل ۽ درشت۔

تیوگیں شب، جٹی ۽ نیونی ۽ پیم ۽، جنگل ۽ جہلانکی ۽ تچان ۽ روان ات... ڈک وراں، کپان، گوں جنگلی ولاں پادے اڑان ات انت تہنا پہ ساہ کشگ ۽ دمانے ۽ اوشتا۔ بلئے شکاری کچک یک پیا آراسینگ ۽ ات انت، نزنیک آہان ات انت۔ گڈسرم ۽ بانگواہ ۽ زوت رندا، آئی ۽ آہان ۽ چہ وتی کو پگانی سرم ۽ پستی ۽ دیست کرت کرت۔ اے تر سنا کیں واب ۽ پیم ۽ ات کہ دو برگندگ ۽ ات ۽ آئی ۽ تہت ۽ دیم ۽ شت نہ کرت آئی ۽ یک کسانیں پچیں پہنادے ۽ وتی دیم چکرینت دست ۽ پادانی سرم ۽ سر جہلکانی نشت ۽ پشت ۽ گوں دز چکے ۽ دات، آپماہاں تیار ات... راستیں دست ۽ زنڈیں لٹے ات کہ پہ زراب تچگ ۽ وہد ۽ چہ دگہ در پچے ۽ پڑ وشتگ ات ۽۔

کچک پہ کنٹا ۽ سرم ۽ سٹ جنگ ۽ دیکی ۽ شت انت، گوں نہر دگے ۽ ماں لکرات انت ۽ کہ پد کوئی شت انت، لٹک اش وتی ہٹانی تل ۽ دات، تہنا وگ ۽ گج جنگ ۽ ات انت کہ دو میں ٹوباب ۽ اہسانی سرا در اہی کرت۔

کنٹا ۽ اے مردمان ۽ پیسرا نہ دیستگ ات۔ کسترین ۽ تو پکے کش ات، بلئے مسترین ۽ گوں اہس ۽ سرا ایرا ہگ ۽ آرا پستی ۽ تیلانک ۽ دات ۽ دیم پہ کنٹا ۽ شت۔ آپہ پڑتا ہیری ۽ دز اج ۽ سیا ہیں تراب ۽ پچ کنگ ۽ ات۔

کنٹا گوں در گڑ انگلیں چماں اوشتا تگ ات، آئی ۽ سچہیں بالاد دز ہگ ۽ ات، آئی ۽ دماغ ۽، جنگل ۽ ٹوباب ۽ شکل، بلا نیں یکدار ۽ سواری، کیز بونگ، ہما جا گہہ کہ آئی ۽ سودا جنگ بوتگ ات، کافر ۽ ڈگاران سر، ہما جنگل کہ آپدا گرگ بوتگ ات، تراب، پیسرا ۽ سنے گشتاں آئی ۽ سرم ۽ تیر گوارا شہمگ ۽

ات انت۔ گوں ٹوباب ۽ تراب ۽ پشتی ۽ برز ۽ برگ ۽، کنتا ۽ لنکا کا انچوش زورانی پُر ۽ سنگ چگلی کرت
کہ کشکائی کپت۔

آئی ۽ ٹوباب ۽ ہکل کنگ ہش کت، پدا تیر یے ٹیوگ ۽، چہ کنتا ۽ گوش ۽ کش ۽ گوست ۽ کچک
آرا پر رہت انت۔ وہدے آچکاں چوتی سر ۽ چیلینگ ۽ ات، آئی ۽ چم پو ٹوبابے ۽ دپ ۽ دیم ۽ کپت
انت کہ خون ۽ خون رتچ ات۔ وہدے آہاں کچکان ۽ توار جت، کنتا چوش لد ۽ جناور ۽ گزرگ ۽ ات ۽
آگوں وتی ٹالیں توپکاں کنتا ۽ نیمگ ۽ شت انت۔ چہ آہانی دپ ۽ دیمیاں پد رات کہ آنوں مریت ۽
آرا پرواہ نیست ات۔ یکے ۽ سٹے جت آرا گپت ۽ داشت ۽ دومی پے توپک ۽ آرا جنگ ۽ لگ ات، پدا
اول آہاں ۽ پمانی دارگ ۽ وتی تیوگیں زور جنگ کپت انت، پرچا کہ آوت ۽ زہینگ ۽ ات، موگ ۽
ات ۽ پریات ۽ ات۔

عربی ۽ مانڈیکائی دوئیں زبان ۽ کینزگ ۽ ات۔ آپدا آئی ۽ لٹ دیگ ۽ لگ ات انت۔ گومانی
بند مڑان آرا دز چکے ۽ نیمگ ۽ برت اش، آئی پچ اش تل دات ۽ در کرت انت ۽ آئی ۽ سزین اش گوں
درچک ۽ مہر بست۔ آئی ۽ وت ۽ را پے لٹ ۽ چوپ ۽ پے مرگ ۽ تیار کرت۔

پدا اناگت ۽ خون ریچیں ٹوباب ۽ وتی دست داشت انت، یک عجیبیں مار شتے چہ آئی ۽ دیم ۽ سہرا
بوت ۽ پے بچکنگ ۽ زہر کنکی ۽ گوں ورنائیں ٹوباب ۽ گپے جت ۽، ورنہ ۽ ہندرات ۽ وتی سر چنڈینت ۽
آپدی ۽ وتی آپس ۽ نیمگ ۽ شت ۽ چہ آپس ۽ رکاب ۽ کسانیں شکاری تیرے بھت ۽ ۽ دز چک ۽
حشکیں بندے چرونگاں گڈ ات ۽ کنتا ۽ آورت۔

آئی ۽ دیم ۽ اوشتاگ ات انت، ۽ خون ریچیں ٹوباب ۽ اشارہ کنگ بندات کرت۔ آئی ۽ کنتا ۽
نپس ۽ گندانی نیمگ ۽ دست ٹال کرت ۽ پدا وتی لاناک بند ۽ مان جستگیں شکاری ایس کارچ ۽ نیمگ ۽،
پدا آئی ۽ کنتا ۽ پاد ۽ نیمگ ۽ وتی دست شہار دات ۽ پدا وتی دست ۽ تبر ۽ نیمگ ۽ وہدے کنتا سر پد بوت
آ کو کار ۽ لگتکی شانگ ۽ لگ ات۔ ۽ یک رندے پدا آرا دے لٹ اش گپت۔

چہ آئی ۽ سرین ۽ ہڈ ۽ مجگ ۽ جھلائی ۽ یک توارے رُست کہ یک مردے الم ۽ مردے بہ بیت ۽
آرا زہگ ۽ زاتن بہ بیت۔ کنتا ۽ وتی دست چست کرت انت ۽ وتی نپس ۽ دیم ۽ ڈب ات۔ دوئیں
ٹوباب چوش شیطان ۽ ہندگ ۽ ات انت۔ یکے ۽ بند کنتا ۽ پاد ۽ چیر ۽ سی دات ۽ دومی ۽ گوں بند ۽ آئی ۽
پادا انچوش مہر ۽ بشت بست کہ کنتا ۽ سہمیں زہرگ ۽ زوراں آرا در کرت نہ کرت۔

حون ریکیں ٹوباب ۽ تیر چست کرت۔ گول تیر ۽ برزادی ۽ چست بونگ ۽ کنٹازار ۽ پریات ۽
 سرگ ۽ لگ ات۔ گول تیزی ۽ تیر جہل بوت۔۔۔ پوست، ریشنگ، گوشت ۽ ہڈے دوکپ کرت
 انت۔ بند ۽ سر ۽ تیر ۽ گپنگ آئی ۽ گوشاں کپت، وہدے درد ۽ مارشت داں آئی ۽ ماڑگاں سر بوت، درد ۽
 تراک ۽ آئی ۽ سچہیں بالادمان رُپت، کنٹا ۽ بالاد ۽ برزی بہر ترندی ۽ جہلادی ۽ جُک ات، دست ۽ پہ
 بال تو گوشت زاناں پہ وتی پاد ۽ پنخجگ ۽ رکینگ ۽ جہل ۽ شت انت کہ نیام ۽ دوکپ ات ۽ لونجان
 ات۔ چہ پاد ۽ بند ۽ سُہریں خون ۽ پنزار بستگ ات ۽ آئی ۽ چمانی دیم ۽ تہاری یے ۽ مان شانت۔

داں روچ ۽ بلائیں بہرے ۽، کنتا برے سُڈ ۽ برے بے سُڈات۔ آئی ۽ چم مچ ات انت، چہ دپ ۽ لوس ۽ کچکاں گج رچک ۽ ات، درد ۽ دوراں آئی ۽ دیم ۽ تب گردینتگ ات۔ آئی ۽ زران زران ۽ ہوش ۽ بود بونگ ۽، آئی ۽ زند ۽ شوانداری کرت، بے سگیں درد بہر بہر ات انت... آئی ۽ سرگ ۽ تہا ڈک ورگ، آئی سہمیں بالاد ۽ تالان بونگ ۽ آئی پاد ۽ پنچک ۽ مان دارگ ۽ ات انت۔ وہدے آئی ۽ پوتی چمانی پیچ کنگ ۽ زور جنگ لوٹ ات، آگیر آرگ ۽ جہد ۽ ات کہ چے بوتگ۔ پدا آرا گیر اہت... شہمو کیں تبر ۽ پشت ۽ چہ زہر ۽ شہر ترا تگیں ۽ پدا ۽ کیوں ٹوباب ۽ صورت، بند ۽ سر ۽ گپگ ۽ توار ۽ پدا ۽ پنچک ۽ سدگ ۽ کپگ۔ پدا کنتا ۽ سر ۽ درد ۽ انجیں تیر کے دات کہ آئی ۽ دیم ۽ تہاری یے ۽ مان شانت ۽ آچہ سُڈ ۽ شت۔

پدا کہ چم ۽ پیچ کرت انت، آئی ۽ وت ۽ دیست کہ چم ۽ گوں کڈک ۽ تیر ۽ موکو ۽ کدام ۽ سک ات انت۔ دمانے ۽ پدوت ۽ کمیں جنبش ۽ دات، پمانی نز ۽ آئی ۽ سینگ، دست ۽ پادانی کڑ مہر بستگ ات انت بلنے آئی ۽ راستیں پاد ۽ آئی ۽ سرگ ۽ پشت نرمیں چیزے ۽ تیکہ داتگ ات انت ۽ آرا گون پیمیں پیشکے گور ۽ ات۔ آرا گوں وتی درد ۽ ہواریں ڈامبر ۽ بوہ بوت۔ آئی ۽ حیال کرت کہ درد ۽ دور ۽ بابت ۽ آئی ۽ پیسر ۽ زاتنگ، بلنے اے چہ سگ ۽ ڈن ات۔

آگوں اللہ ۽ منومو کنگ ۽ ات کہ دروازگ گوں تیلانکے ۽ پیچ بوت، آہما دمان ۽ حاموش بوت۔ یک برزیں ٹوبابے کہ آئی ۽ کدی نہ دیستگ ات گوں سیاہیں بیگے ۽ اہت۔ چہ زہر ۽ آئی ۽ مورک مچ اتنگ ات، بلے کہ آئی ۽ زہر ۽ مجگ پہ کنتا نہ ات۔ ژنبو کیں مکسکے بال دات انت، ٹوباب آئی ۽ کش ۽ جہل بوت، کنتا ۽ ٹک ۽ آئی ۽ پشت دیست کرت، پدا آئی ۽ گومانی پاد ۽ ہرچی کرت، آئی ۽ انجیں حیرانی ۽ ہیکہی ۽ آورت کہ کنتا ۽ چوش جنیادم ۽ کینزہ گے جت۔ سینگ ۽ نیوار کرتگیں ساد ۽ نیمگ ۽ پہ پاد آہگ ۽ زور ۽ جت، پدا آئی ۽ وتی دست ۽ دل کنتا ۽ پیشانی ۽ سر ۽ ایر کرت، نرم نرم ۽ آئی ۽ دست ۽ گپت ۽ داں دیر ۽ داشت ۽، پدا پادا اہت ۽ کنتا ۽ دپ ۽ دیم ۽ زرمبشت ۽ چار ات انت ۽ پدا توار ۽ جت، ”پل“

یک سیاہ پوستیں جنیادمے، پٹک ۽ محکمیں بالادے ۽ واہندات، دپ ۽ دیم ۽ ترند ات انت بلنے ڈرمن ۽ نہ ات انت، ہما دمان ۽ تہا اہت، ٹین ۽ در پے ۽ توک ۽ آپ آرگ ۽ ات۔ عجیبیں پیہے ۽، کنتا ۽ نز ۽ آرا زانگ ۽ ات، والے ۽ تہا آئی ۽ پیسر آئی ۽ نیمگ ۽ چار اتنگ ات ۽ گوں آپاں آئی ۽ کش

آئی ءسرا جہل بوتگ۔ وہ دے ٹوباب ءوت چہ سیاہیں بیگ ءچیزے کش ات گومائی نرمی ءحبرے کرت ءے ءچیزے پیالہ ءآپ ءتوک ءپہ آپ کنگ ءترینگ ءلگ ات۔ ٹوباب ءپدادگہ گپے جت، گڑا آئی ءوتی زوند جت انت ءیک دستے ءکنٹا ءسمر ءپشتے داشت ءچست ءے کرت ءدومی دست پہ آئی ءوارینگ ءپیالہ ءات ءآئی ءوارت انت، پہ زور جنگ ءسک بیمار ءنزورات۔

گوں وتی ذراحی ءچم شانک ء، آئی ءوتی راستیں پاد ءبستگیں بلاہیں پٹی ءسُرک دیست کرت، گوں حشکیں حوناں زنگی۔۔۔ رنگ نیگے ات۔ آپدر ہت، دل ءے گوشت سٹ ءے بہ جنت ءبہ نندیت، بلتے آئی ءجان ءرگ ءبند انچوش بے کار ءناوس ات انت انچوش کہ آئی ءجورتا میں داروچہ وتی گٹ ءایر روگ ءنہ داشت انت۔ سیاہیں جنیادم ءپد انرم نرم ءآئی ءسمرگ بُن ءایر کرت، ٹوباب ءپدا آرا چیزے گوشت، آئی ءپسودات ءپدادوئیں ڈن ءدراہت انت۔

کساس چہ آہانی روگ ءساری، کنٹاواب کپتگ ات۔ وہ دے شپ ءپاسے ءآئی ءوتی چم پیچ کرت انت، آئی ءسمر پر بوتگ ءنہ ات کجانت۔ آئی ءراستیں پاد، انچوش مارگ ءات گوشتے آسے ءسرا ایرات، آئی ءپر آئی ءچست کنگ ءزور جت، بلتے آئی ءسُرگ ءآرا کوکار پر مات۔ آئی ءدماغ سیاہ ءتاموریں عکسانی نیمگ ءشت، آعکس ہر چینکس تیزی ءاہت انت ہمینکس تیزی ءدرشت انت۔ پہ بٹا ءچم ءے کپت انت، آراگشت ءے آٹپی انت، بلتے دل وارگ مہ بو، آزوت پدا گس ءواتر بیت، پدا آئی ءبالی مرغانی خاندانے دیست کہ برزا آزمان ءبال ءات انت ءیکے ءتیرے ءسپتگ ات۔ آئی ءوتی کپگ مار ات، پریات ءات، زورانی پُر ءہچیزے مہر داشتگ ات ءے۔

وہ دے یک رندے پدا آئی ءچہ واب ءبُست کرت، کنٹا سدک ات کہ گومائی پاد ءگندگیں کارے بوتگ یا آترسناکیں وا بے گندگ ءانت؟ آئی ءتہنا یک گپے زانت کہ آسک بیمار ات، آئی ءتیوگیں راستیں پہنا دو اب ات، آئی ءنک حشک ات، چہ تپ ءآئی ءحشکیں لٹ تلکار بوتگ ءات انت، آچہ ہید ءمیچڑ ات، ءایشی ءدل بد کنوکیں بوہے ات۔ اے بوت کنت کہ یکے دگرے ءپاد ءپہ حق ءدل بہ گڈیت؟ آئی ءہما ٹوباب گیر آورت انت کہ آئی ءپاد، کیر ءگندانی نیمگ ءدست اش ٹال کرتگ ات، ءآہانی دپ ءدیمانی ترسناکیں پیم ءمجگے گیر آورت انت۔ زہرگ ءپد اہار کرت، کنٹا ءوتی لٹکا کانی سُرینگ ءکوشست کرت، اے کار ءآئی ءتیوگیں بدن ءرادرد ءچادرے مان پوشت۔ آوتی جا گہر بے سمر ءپر ءتچک بوت کہ درد میں پہ تڑہیت، بلتے نہ تڑہ ات، چہ سگ ءڈن ات۔ ابید چہ اے گپ ءکہ وڑے نہ وڑے ءسگ ءات ءے۔ آرا پہ وتی لوٹ ءسرا کہ ٹوباب گوں ہما چیز ءپدا بیت آپ ءمان ءے بہ کنت ءآرا بہ دنت ءے کہ آرا کہیں بہ تڑہینیت، بد آہگ ءات۔

آئی وہ پہ در زور جت کہ وتی دست ء چہ شل بستگیں گرہن ء در بہ کنت، بلئے در کرت ء نہ کرت۔ آوتی و پسگی جا گہہ ء لگتکی شانگ ء ات ء زار ء پریات ء ات کہ دروازگ پتچ بوت، اے سیاہیں بلک ات چراغ ء زردیں بزانز آئی ء سیاہیں دیم ء سرمہ کپگ ء ات انت۔ پچکندگ ء ات، توار ء پیداک کرت ء دپ ء دیم ء مارشت ء اشار ہاں گپ جنگ ء ات، کنٹاسر پد بوت اے آئی ء سرمہ کنگ ء کوشستے ات۔ آئی ء دروازگ ء نیمگ ء دست شہار دات، دروازگ ء دپ ء گوزوکیں برز بالادیں مردے ء رادستک ء کرت ء توار ء کرت ء پدانالوکیں مردے راجیزے پہ نوشگ ء دات ء پدا آئی ء پچکند ات ء پیش داشت کہ نوں آگہتر بوتگ۔۔۔ کنٹا ء چوشیں نشان ء پیش داشت کہ آسرمہ پد بوتگ کہ برز بالادیں ٹوباب دار و ز انتیں مردے ات۔

وتی کوپگ ء سرمہ انت، سرمہ و نڈاں بُن ء نشت، کنٹا ء پیشانی ء پتر ء سرمہ دیں پچکے ء لگا شگ ء لگ ات۔ نوں آرا پمانی اے کار ء بد آنگ ء نہ ات ء پدا جنیدم ء اشارہ کرت کہ وتی سرگ ء چست بہ کنت ء تر مپے پختی بہ گلمہمیت کہ آئی ء گوں وت ء آورتگ ات انت، ایراش برگ ء ات، پمانی ء نز ء آرا پمانی وش رنگ ء ڈولداری ء بد آہگ ء ات۔ پدا آئی ء زمین ء سرمہ کسانیں گل ء جت ء آئی ء سرمہ یک گرد، ذراج ء مومی چیزے ایرے کرت کہ آئی ء ٹلک ء کسانیں آچے روک ات۔ پدا گوں اشارہ ء وتی دیم ء تا شراں آرا جست ء کرت آرادگہ چیزے در کار انت۔ آئی ء تہنانا ز انتیں وڑے ء آرا چار ات ء آوراہت ء شت۔

کنٹا ء جم کسانیں آچ ء سک ات انت، حیاں ء پگر کنگ ء کوشست ء ات کہ زمین ء سرمہ گپ گپ ء کرت ء مر ت۔ ماں تہاری ء، یکدار ء سرمہ ٹوباب۔۔۔ کوش پندل آئی ء ذہن ء اہت، آئی ء واہشت کرت کہ سیاہینانی اُرد ء جنگولے بہ بیت ء انچوش زراب ء ٹوباب بہ کشیت ء ہلار بہ کنت، ہر چینکس زراب ء کہ آئی ء دست چڑ انت۔ پدا کنٹا چترس در بینگ ء ات کہ آراوت مرگ ء انت، بلکن ء البش ء مول ء مراد ایش ات کہ آدائی اللہ نیگ ء بیت۔ پر چا کہ تنیگہ کسے چہ اللہ ء کراواتر نہ بوتگ کہ بہ گو شیت گوں کہ گوں آئی ء بوتگ چون انت ء نے کہ کسے وتی بازار ء واتر بوتگ کہ بہ گو شیت گوں کہ گوں ٹوباب ء بوتگ چون انت۔

بل، وتی آدگہ بر ء آہگ ء، کنٹا ء سہر ء زرد تر وکیں چمانی گندگ ء پریشان بوت کہ آئی ء پٹی ایں دیم ء توک ء بک اتگ ات انت۔ ایک پیم در ہگ ء نا لگ ء ات، بلکن ء ہفتگے ء پیمہ آرگ ء نسبت ء لاگتر بوتگ ات۔ آپدا ڈن ء دراہت، کلا کے ء رند، گوں بزیں پتچ، دو لگ چست بو وکیں در پ ء گوں پتا نگیں رلیے ء واتر بوت۔ زوت زوت سرمہ پڑے ات ء۔۔۔ پہ یک سولے ء چیر وکائی، آئی ء

موش ء دگہ سک بوہ کنوکیں چیزے ء تہا میننگلیں تاکانی ساٹے کنٹا ء بڑہنگلیں سینگ ء سرائیر کرت، ساٹ انچوش سک ء گرم ات کہ کنٹا چیلیننگ ء دور کنگ ء ءے لگ ات، بلتے آرا مہر داشت ءے۔ آدگہ لگ چست بووکیں در پانی تہا چکے بڈینت انت، پرہت انت ءے ء ساٹ ء سمر ء پر ءے کرت ات ء پدا کنٹا ء رادو جمل پر ءے دات۔

پدانشت ء ہید ء چرا نکلے چارات انت کہ بن ء زمین ء سمر ء پنگ ء ات انت، پدا آچوتی دامن ء لمب ء ہماہیداں گرگ ء ات کہ کنٹا ء چمانی تہا راہ کنگ ء ات انت ء گڈ سمر ء کنٹا تزہت ء کپت۔ آئی ء کنٹا ء سینگ ء پچک دست جت انت ساٹ ء ٹپ ءے پھک ء صاف کرت انت ء گول جمل ءے پر دات انت ء شت۔

وہدے آپداو اب ء پاداہت، کنٹا انچوسک ء نزورات کہوت ء رائسرینت ءے نہ کرت، رلیانی چیر ء دم توس ات۔۔۔ بلتے۔۔۔ بے منت گرمی ء۔۔۔ آسمر پدات کہ آئی ء تپ سستگ ات۔ وتی وپسگی جاگہ ء گڑتی ء ات کہ اے جنیادم ء، ہریچی کہ آئی ء کرت، چہ کجا ہیل کپتگ انت۔ چہ آئی ء گونڈوتی ء اے بنٹا ء درمان ات انت، دارو ء درمان ء تہلگ چہ پس ء پیر کاں چہ اللہ ء زمین ءیکے دومی ء رستگ انت۔ ء کنٹا ء ذہن ء آراتزانگ ء گپت کہ چہ سیایں جنیادم ء چیریں وڑ ء پیم ء، چہ آئی ء دیم ء پڈر بوت کہ اے درمان ٹوباب ء درمان ات انت۔ آنہ ایوک ء سدک ات کہ ٹوباب ایشی ء سمر پدہ انت۔ ء اے اوں زانت ءے کہ ٹوباب کدی ایشر اسمر پدہم نہ بیت۔ کنٹا ءوت ء دیست کہ آوتی حیاں ء گمان ءتوک ء جنیادم ء شکل ء صورت ء ہورتی ء چارگ ء انت۔ آچے بوت کنت کہ ٹوباب ء توارجنگ ات ”بل“۔

پہ نادلکشی، دمانے ء رند، کنٹا ءوتی فیصلہ دات کہ چہ آدگہ ٹکاں گیش۔۔۔ اے جنیادم آئی ء جند ء ٹک ء ڈوشم ء گیشتر جنت۔ آئی ء آرا جیوفرے ء ندر گے ء سرائیر کرت، وتی ارز بند ء داناں چوپگ ء ات، وتی تہہ ء در چنگلیں یکدار ء سوار بولونگ ء اولیگ جنان ات۔ پدا کنٹا پہ وتی اے پیہیں بے سمر ء پادیں حیالانی سمر وتی جند و بار ات ء ملامت کرت کہ آوتی بازار ء گول اے کافراں ہسمر ء ہم سنگ کنگ ء انت، گول اد ء ٹوباب ء زمین ء سمر ء حدانہ منوکیں سیاہیناں۔

کنٹا ء درد ء دورنوں کم، دائی ء نزورات انت۔ ہماوہدے ء درد اش چست بوت انت اگاں آرا سُرگ ء لیٹگ ء واہشت بوت انت ڈک اش بہ وارت انت۔ بلتے مکسکاں آئی ء دل ریش کرتگ ات۔ آئی ء پٹی کرتگیں پاد ء سمر اژمبگے مان ات اش ءنوں آئی ء وتی پاد سُرینت کرت ء چہ آہگ ء ساری کمیں دور داشت ءے کرت انت۔

کنتا چرت ء ات کہ آ کجانت۔ نہ ایوک ء اے آئی ء جند ء کڈک نہ ات، بلکن ء آئی ء چہ ڈن ء
 آوکیں تو اراں گوشت کرت ء سیاہینی تو اراں کہ نزیئک ء گور ء گردگ ء ات انت کہ آرادگہ
 ڈگارے ء سر ء برتگ ء کہ نزیئک ء گور ء گردگ ء ات انت کہ آرادگہ ڈگارے ء سر ابرتگ اش۔ چہ
 وتی وپنگیں جاگہہ ء، آئی ء آہانی کنور بوہ چت کرت انت، آہانی سرشپ ء گپ ء ہش کت کرت
 انت، آہانی سوت ء دعا، ء بانگواہ ء کانٹ ء دمگ ء تو ارا آئی ء ہش کت انت۔

ہمک روج برز بالا دیں ٹوباب کڈک ء اہت۔ گوں پٹینی بدل کنگ ء مدام کنتا ء پادے درد
 پر مات، بلئے ”بل“ روچے سے گشتاں اہت۔۔۔ آئی ء وردن ء آپ آورت، بچکند ء گرمیں دست ء
 آئی ء پیشانی ء سر ء ایر کنگ ء ہوار۔۔۔ آئی ء وت ء یات ء پرینت کہ اے سیاہ چہ ٹوباب ء گہتر نہ
 انت۔ اے سیاہ ء ٹوباب بلکن ء آرادگہ تقصے مہ دینت۔۔۔ پہ سدک بوئگ ء سک مہلہ ات۔ بلئے اے
 سیاہیں سیمسن ات کہ مدام آراجت ء چپت ء ء آرا کشگ ء آورتگ ات ء ء اے ٹوباب ات کہ
 آراتراب ء کرت، آراتیر ء جت ء آئی ء پادے گڈ ات۔ آہر چینکس زکت گرگ ء ات، آرا وتی
 بے وسی ء سر ء ہمیںکس بد آہگ ء ات، پاد آہگ ء جاہے ء روگ ء بودے نیست ات۔ آئی ء وتی عمر ء
 ہبدیں ہوراں، ہر جاگہہ دل ء ء لوٹ ات تہت ء شت، سٹ ء کپ ء کرت ء سر کپت۔ اے چہ
 آئی ء سر پدی ء سگ ء گیش نہ گیگیں جاوے ات۔

وہدے برزیں ٹوباب ء کنتا ء دستاں چہ کسانیں دارکاناں مہت کہ آہان ء آئی ء کش ء برزدا شنگ
 ات اش، کنتا لہتیں کلاک پہ وتی دستانی چست کنگ ء بے نپ ء گوازینت، آئی ء دست سک گران
 ات انت۔ پہ نہ وشی، زہر ء پہ اشٹاپی، پہ وتی دستانی کار آمد کنگ ء لنکک ء سرینت انت، پدامشت
 ء کرت انت۔۔۔ داں گڈ سر دستانی چست کنگ ء سوب مند بوت۔ پداوت ء سر وشکانی سر ء چست
 کنگ ء زور جنگ ء ات۔ سوب مند بوت۔ آئی ء گپڑے ساہت پہ وتی پٹی کرنگیں پادے بندے چارگ ء
 گوازیینت۔ اے کو سٹیخ ء کچ ء مزن ودی کنگ ء ات۔ بلئے کہ چہ پیش بیگ ء کم خون دیگ ء ات، پرچا
 کہ آئی ء چم ء ٹوباب ء پٹی بدل کنگ ء وہدے کپتگ ات انت کہ کم خون دیگ ء ات۔ بلئے وہدے
 آئی ء نون وتی پادے چست کنگ ء زورجت، آئی ء دیست کہ انگت درد ء سگ ات نہ کنت۔

وہدے بل آئی ء چارگ ء اہت، آئی ء وتی تیوگیں زہرگ ء بے شرنی ہمانی ء سر ء کش ات
 انت، مانڈیکائی زبان ء گرگ ء ات ء چہ آپ ء ورگ ء رند ٹین ء درپ ء بن ء جنگ ء ات۔ دمانے ء
 رند آئی ء مار ات کہ ٹوباب ء ملک ء آہگ ء پد، اولی گشتاں آگوں یکے ء چوش سک ء جبر ء انت۔ بلئے

وہدے آئی ءیات کرت کہ آئی ءزہر گرگ ءپدہم بل ءچم چہ مہر ءمجت ءپُر ات انت، اے گپ ءآر
گیش زہر ءکرت۔

یک روچے، کنٹا ءرانوں کس اس سے ہفتنگ بوتگ ات، ٹوباب ءآر اشارہ کرت کہ بہ نندیت
ءآئی ءآئی ءپٹیانی بوجگ بندات کرت۔ وہدے آئی ءوتی سرگ نزنیک ءبرت وتی پاد ءبہ گندیت،
کنٹا ءدیسٹ کہ پچک ءچہ بز ءزردیں لچا نکلیں چیزاں رنگ شتگ ات۔ وہدے آئی ءوتی پاد ءکچڑ
بستگیں پونزک دیست کہ حشکیں حوناں پتا تگ ات، کنٹا ءسر ءہوش شت کنٹا ءکس اس واہ ءے جت۔
ٹوباب ءٹپ ءراجیزے پر شانت ءشلمیں پٹی یے بست ءے پدا وتی سیاہیں بیگ ءے دست ءگپت ء
ہما دمان ءڈن ءدراہت۔

آوکیں دوئیں روچاں بل ءہما وڈ کرت کہ ٹوباب ءکرتگ ات۔ وہدے کنٹا چترس ءوت ءکش
ات، گڑا آئی ءوتی دیم ترینت ءگومانی وش وشک ءگپ ءجبر ءے کرت ءآر اتسلا ءے دات۔ سیمی روچ
ء وہدے ٹوباب واتر بوت ءکنٹا ءدیسٹ کہ آرا دودانگ دوشاہیں دارگون ات، کنٹا ءدل ءسٹے
جت۔ کنٹا ءجیو فرے ءدیسٹگ ات کہ لنگیں مردم گوں اے لٹاں گشت انت ءزنڈیں جمکے وتی بگلانی
چیر ءسی اش دات ءگشت انت، ٹوباب ءآر اپیش داشت کہ چون راستیں پاد ءچیز مین ءبرز بہ داریت ء
تچک بہ گردیت۔

داں دوئیں نہ شت انت کنٹا چہ وتی جا گہہ ءنہ سرات پدا آئی ءوت ءبرزادی ءچست کنگ ء
زور جت، داں ہما وہدے کڈک ءدیوال ءتکے ءے دات ءاوشنات داں بہ چاریت کہ بے کپگ ءپاد ءدرد
ءسگ ات کنت۔ چہ جمکانی بگلانی چیر ءسی دیگ ءچارگ ءٹپاسک ءساری، آرا ہیدے ءسٹ
ات، سرے چرات ءچند و رگ ءات۔ چہ دیوال ءکیمیں دیم ءشت ءے نہ کرت۔ آئی ءوتی جون ءرا
دیگی ءلہتیں بے نہیں شیکو دات، پٹی بستگیں پاد ءہمک زر مبشت ءآر اکپگ ءپاد تراپ دات۔

سہب ءسرا وہدے بل ءآئی ءارز بند آورت انت، کنٹا ءچماں آئی ءدیم ءسر ءتالانیں وش
دیسٹ کہ چہ فرش ءسر ءجمکانی پدانی گندگ ءگل بوتگ ات۔ کنٹا ءوتی مورک محیمنت ءپوت ءزہر
گپت کہ آئی ءپر چا پدانی لڑینگ شمو شتگ۔ داں جنیاد م نہ شتگ ات و رگ ءے دست نہ جت انت ء
پدا آئی ءچوش ہر کئی ءدردن وار ت ءزانگ ءات آچریشاں توانانی لوگ ءات۔ چہ لہتیں روچ پدا
بے کچ ءتوت ءکڈک ءتہالنگ جنگ ءگردگ ءات۔

بازوڑا، اے ٹوباب ۽ ڈگار چہ ساری نیگ چٹ دگہ وڑا ت، کنٹاء ہما وہد ۽ دیستگ ات کہ اولی گشتاں وتی دارانی سرداں کڈک ۽ در ۽ دپ ۽ روگ ۽ زرت ۽ بوتگ ات ۽ اوشتاگ ات چپ ۽ چاگردے چاراتگ ات۔ سیاہینانی پٹلیں کڈک صاف ۽ پلگارچن کرتگ ات انت، گندگ ۽ نوک ات انت ۽ چہ آہاں یکے ہما ت کہ آتہا ت ۽ آہاں کسان، بے پوش ۽ میزمان ات، دیوال شلپ ات انت کہ آہانی سر ۽ ٹین ۽ رزان، کو سنیچ پوست ۽ آپ واری، یک کاشکے ۽ ٹوباب ۽ دگہ گپڑے وردنی رزاناں ساراتگ ات انت کہ آئی ۽ گڈسر ۽ آہانی نام ہیل کرتگ ات انت۔

یکے ”کائٹا“ ۽ یکے ”کارچ“ آئی ۽ ایشر آہانی ہوڑی لیک ات کہ آہاں اے چیزان ۽ آئی ۽ دست رس ۽ ایر کرتگ ات انت۔ آئی ۽ وسپگ ۽ نیپاد ۽ مکئی ۽ پگ شترمان چنگ ات اش۔ لہتیں کڈکانی پشت ۽ چوش کہ آئی ۽ دیستگ ات، کسان کسانیں کشار جاہ ہست ات۔ ماڑی ۽ زینک ترین ۽ دیم ۽ گردیں چڑوان رنگ رگلیں جلوہاہ ناکیں پل رستگ ات۔ چہ دروازگ ۽ دپ ۽ وتی اوشنگی ٹک ۽ ہمک آتزاب ۽ رو ۽ آنکوکیں مردم آئی ۽ دیست کرت ات۔ اگاں پہ کسے ۽ چم ۽ بے کپتین ات انت گڑازوت زوت وتی بگل ۽ چیر ۽ دارے جب دیان کرت ۽ کڈک ۽ پترت، پدادروازگ ۽ دپ ۽ آہگ ۽ ساری، داں زنڈیں دمانے ۽ ہمودانشت۔ کنٹاء پونز ۽ زوت پل درگپت۔ ہر روچ آئی ۽ وتی لانک بوج داں ہما وہد ۽ داشت داں سدک نہ بوت کہ ہر کس وتی کار ۽ شنگ۔ ۽ پداسدک بوت کہ کر ۽ گور ۽ کس نیست، گڈاں بگل ۽ چیر ۽ داراں جب دیان زوت زوت زینکیں جاگہ ۽ شنگ ات ۽ جاگہ ۽ کارمز کرت ۽ پداہما ساری ۽ پیم ۽ واتر بوت۔

دوہفتگ پیسر ۽ گپے ات کہ کنٹاء چہ وتی کڈک ۽ کمیں گستا ت ۽ تاب بندات کرتگ ات۔ غلامانی رد بستگیں کڈکانی کنور کنیں بلک ۽ دیست، بل نہ ات، گوں سر پد بوتگ ۽ حیران بوت ہر چینکس زوت آوش بوت، ڈن ۽ دراہت ۽ کرت، بل ۽ آئی ۽ وردنانی آرگ بند کرت... یا بلکن ۽ آئی ۽ گندوکی ۽ نہ شت۔ آحیران ات کہ آراچے بوتگ... داں یک روچے، آدروازگ ۽ دپ ۽ اوشتاگ ات، آئی ۽ دیست کہ آچہ ماڑی ۽ پشتی دروازگ ۽ پیداک ات۔ یا بل ۽ آرانہ دیستگ ات یاوت انچوش پیش ۽ داشت کہ آرا گندگ ۽ نہ انت، آتچک ۽ چہ آئی ۽ کش ۽ گوست ۽ پل ۽ شت۔ حیر، آاں آدگرانی وڑا ات، آسک دیر ساری سر پدا ت۔ برے برے کنٹاء چم پہ برز بالادیں ٹوباب ۽

کپت انت، کہ مدام سیاہ۔۔۔ سر بستگیں بگی یے، سوار بونگ، ات، پے دگہ نیمگے، روگ، اشتاپی ات، بگی، رادو اپس بستگ ات، دیم، نند جاہ، نشنگیں سیاہ، سرد ات انت۔

دگہ لہتیں روچ، رند، کنتا ہما و ہد، اول، ڈن، جل ات و ہدے ڈگارانی سر، کار کنوک بیگاہ، چہ ڈگارانی سر، اہت انت، دم برتگ، ڈن پاداش گران ات انت، ہما ڈگارے گیر آورت کہ آوتگ ات، حیران ات کہ اے سیاہانی پشت، اپس سواریں ٹوباب گوں وتی تراب، گوں نہ انت۔ آچہ کنتا، گوست انت... گندگ، آراد لگوش اش گور نہ کرت... کڈکاں پترت، بیگواہ بوت انت۔ بلے لہتیں دمان، رند، آہاں پدا ڈن، دراہی کرت، وتی وتی کاراں مژگول بوت انت۔ مردیناں امبار، کار کرت، جنیادمان ڈگی دُشت، مرغ چینک دات انت۔ گونڈواں چہ ڈولاں آپ، وتی بڈے کچ، سوچگی دار آورت۔ گندگ، سر پد نہ ات انت کہ اگاں آہاں داران، بست انت، سر، بہ کرت انت، دوہمینکس داراش آورت کرت یا آپ، ڈولان، سر، اش بہ کرت انت۔

چوش کہ روچ گوزان ات انت، آئی، اے اوں دیست، مار ات کہ اے سیاہینانی زند چہ ساری، ڈگارے سر، سیاہینانی زند، گہتر انت، بلے اے اوں چوش آدگرانی، سر پد، سو گہ نہ ات انت کہ گاریں، ٹکے، مردم انت، ایش کہ وتی جند، عزت، داد بخشا بگ، چہ آہاں انچوسر جمی، دراہتگ، گندگ، انچوش مار انت کہ آہانی زند ہمیش انت، ہے وڑ بونگی انت اش۔ گندگ، آہانی دل رنجی اے نہ ات کہ لٹ وارت، پے ورگ، بازے ہست، جا گہ یے پے وسپگ، ہست چوشیں بازیں شپے نیست ات کہ کنتا و اب کپگ، ساری اے مردمانی بزگی، سر، چہ زہر، بون، مہ گپت انت۔ بلے بلکن، گندگ، اول آہاں چوش ودی کرت کہ بزگ، زہر میں مردم انت۔ اگاں اے مردم گوں وتی بے مرادیں بخت، وش انت، گڑا آئی، چنتمی؟ پمائی نز، آئی، جند، کسانیں بہرے ہمک روچ مرگ، انت، زندگ بونگ، واہشت، آرایلہ داتگ ات۔ آلم، جہگ، دگہ جہدے بہ کنت، بلے ہرچی بیت۔ پمائی نوں چے... زندگ بہ بیت یا بہ مریت؟ چہ جیوفرے، آئی، پیچ گرگ، دو انزدہمی نوک ات... گڑا چہ وتی ہو راں چینکس مزن بوتگ۔

جیڑہ، گیش، گیوار ایش نہ ات کہ کس، را پے کنتا، دیگ، کار آمدیں کار نیست ات، بلے آوتی بگل، چیرے داران جک دیان کر، گور، گردگ، ات۔ آئی، چہ وتی تب، نندگ پادا بگ، اے کلوه داتگ ات کہ آگوں وت، وش انت، آرا گوں دگراں نندگ، پادا بگ، واہشت نیست۔ کنتا، مار اتگ ات نوں سیاہیں آئی، سر، اینکس بھیسہ نہ کن انت اینکس کہ آہانی سر، کنت بلے کہ شپ، تہنا،

دل وارگ ات، کلاکانی کلاک نشت چم ۛ گوں تہار ۛ لئجی ۛ سک ات انت ۛ انچوش مار ات ۛ ۛ گوشت زاناں وتی جند ۛ سمر ۛ کپگ ۛ انت۔ اے یک نادراہی یے ات کہ آ آماج ۛ بوگ ۛ ات۔ آحیران ات ۛ وتی اے مارشت ۛ سمر ۛ پشل ات کہ مہر ۛ محبت ۛ زلورت ۛ کنٹا یک روچے ڈن ۛ دراہنگ ات کہ آئی ۛ ٹوباب ۛ بگی دیست کہ لیٹ گران ۛ پسیل ۛ دیم ۛ اہت ۛ سیاہیں سردیوک ۛ مند جاہ ۛ سمر ۛ گوں سیاہیں ۛ ہوار یک سسٹو، بارورنگ ۛ مردے نشتگ ات۔ ودے ٹوباب ڈن ۛ دراہت، ماڑی ۛ پترت، بگی کڈکانی نزدیک تراہت یک رندے پداوشنتا۔ کنٹا ۛ دیست کہ بگی سردیوک ۛ گندیم رنگ ۛ مردے یک دستے گپت ۛ ایرا ہگ ۛ مک ۛ دات، پرچا کہ چہ آئی ۛ دستاں یک چیزے توک ۛ بندات کہ گندگ ۛ اسپتیں ڈڈیں حاک ۛ پیما۔ کنٹا ۛ سمر کار نہ کرت کہ پرچا چوش انت بلنے گندگ ۛ انچوش ودی کرت ۛ کہ آئی ۛ دست جاہے ۛ پٹی انت۔ وتی سلمتیں دست ۛ بگی ۛ برت ۛ گندیم رنگ ۛ یک عجب دروشم ۛ سیاہیں پیتی یے در کرت ۛ بگی سردیوک ۛ رندے ۛ گپت ۛ دیم پہ ریں کڈکاں اہت انت، کڑ کڑ ۛ کڈک، کنٹا سمر پدات حالی ات۔

کنٹا پہ زانگ ۛ انچوش ہدوناک ات کہ ہمک سہب لنگ جنان آ کڈک ۛ حد ۛ روگ ۛ وتی کار جوڑ کرت۔ آرا میت نہ ات کہ آدروازگ ۛ دپ ۛ نندوک بیت۔ آہاں یک ۛ یکے دومی ۛ راچار ات۔ مردے ۛ جم ۛ شکل چہ ہمک مارشت ۛ ہو رک ات انت ۛ ہما پیم ۛ آئی ۛ تواراں، ودے آئی ۛ گوشت، ”چے لوٹ ۛ؟“ کنٹا سمر پد نہ بوت آچے گوشتگ ۛ انت، ”توچہ افریقہی نیگراں یکے ۛ؟“ کنٹا ۛ تہنا ہمالہ بز پجا آورت کہ باز براں ہش کتگ ات ۛ، بلنے آدگہ لبزاں سمر پد نہ بوت آتہنا وتی جاگہ ۛ اوشنتا۔ ”گڑابرو“ کنٹا ۛ چہ آئی ۛ گپ ۛ تچلی ۛ گلینگ ۛ اندازہ جت آ اڑ ات، وتی دیم ۛ ترینت زہر ۛ گوات گپتگ ات، داراں جک دیان دیم پہ وتی کڈک ۛ رہادگ بوت۔

ہرودہ ۛ کہ آے گندیم رنگ ۛ مردکار ۛ ترانگ ۛ بہ کپت انت چہ زہر ۛ سہر ترات ۛ آئی ۛ دل ۛ گوشت دریگتیں آئی ۛ ٹوباب ۛ زباناں بزانت انت، بہ شت انت ۛ ہکل ۛ بے دات انت کہ ”کم چہ کم من سیاہینے آں، تی پیمیں گندیم رنگے نہ آں“ چہ آروچ ۛ رند کنٹا ہرودہ ۛ کہ ڈن ۛ بوت انت، چکت ۛ نہ جت ۛ آ کڈک ۛ نیمگ ۛ نہ چار ات۔ چرائی ۛ راستی ۛ وتی زانگ ۛ ہدوناکی یے گٹ گیر کرت نہ کت کہ شام ورگ ۛ رند گیشتریں سیاہیں اشتاپنی اشتاپنی ۛ ہما کڑ کڑ ۛ کڈک ۛ شت انت۔ ۛ چہ وتی جند ۛ کڈک ۛ دپ ۛ گوش ۛ سک دات انت۔ برے برے اے دگراں ٹہک دات ۛ ہند ات ۛ میان ۛ آئی ۛ آہاناں ہش کت کہ پدماں پدجست اش کنگ ۛ ات انت۔ کئے ۛ آچی یے ات، کنٹا ۛ راہ نہ

زانگہ ۽ گھنٹیک ات۔

دو ہفتنگ ۽ پدیک نیمروچے ۽ بے گمان ۽ گندی رنگ چہ پیل ۽ در آہگ ۽ ات ۽ ہادمان ۽ کنتا
سر بونگ ۽ ات۔ گندی رنگ ۽ دست ۽ اسپیتیں بزیں مانپوش گارات ۽ پوتی دستاں دو کڈب ۽ تاک
ریسگ ۽ ات۔ کنتا ۽ وتی بونز گوات داتگ ات انت، داراں جبک دیاں چہ کش ۽ ۽ گوست، توک
۽ نشنگ ات ۽ چہ وتی بے شرفی ۽ کنتا ۽ سرچرات ۽ دل ۽ ۽ گوشت ۽ وتی دل تپہ کہی ۽ در بہ کنت۔
وہدے ڈن ۽ دراہت، آمر دآرام ۽ سر ۽ اوشتاگ ات ۽ انچوش ڈن ۽ پیش دارگ ۽ ات کہ بہ زراں آہانی
نیامچی ۽ چچ نہ بوتگ، انگت وتی لنکاکانی نیام ۽ کڈب تاکاں ریسگ ۽ گو پگ ۽ ات۔ آئی ۽ وتی سرگ ۽
سر ۽ کنتار اشارہ کرت کہ آئی رند ۽ بہ گپیت ۽ آئی ۽ پشت ۽ بیت۔

اے چٹ بے گمان ات... ۽ بے سلاہ بند... کنتا ۽ دیست کہ بے لہزے ۽ کشگ ۽ آئی ۽ دمب
۽ گپتگ ۽ آئی ۽ کڈک ۽ رڈگ ۽ ات۔ پے فرمان برداری ۽ رند گیری کنتا ہمانند جاہ ۽ سر ۽ نشت کہ
اشارہ کرتگ ات ۽ ۽ وت آدگہ نند جاہ ۽ سر ۽ نشت، انگت گو پگ ۽ ات، کنتا حیاں ۽ ات کہ آسر پد
انت کہ آفریقہی مردمانی پیم ۽ گو پگ ۽ ات۔

دوئیں نیمگ ۽ داں دیراں خاموشی ۽ رند، گندی رنگ ۽ گپ بندات کرت ”من تئی بابت ۽ ہش
کنتگ کہ سکیں گنو کے ۽، توش بختے ۽ کہ ترانہ کشنگ اش، آہاں ترا کشت کرتگ ات، پے اے کار ۽
قانو دم وکل دنت، چٹ ہے ڈرا کہ سہریناں منی دست پز وشت، پرچا کہ من ساز جنگ دم برتگ
ات۔ قانو دگو شیت کجام مردے ترا جہگ ۽ بہ گپیت، ترا کشت کنت، میاریگ نہ انت، اے قانو د
ہمک شش ماہ ۽ سر ۽ سہرینانی چرچاں وانگ بیت، بہ چار، سہرینانی قانو د ۽ سر ۽ پے من گوات مہ گر
اگاں نوکیں جاگے آباد کن انت، پیسر ۽ عدالت ۽ پکھری یے بند انت ۽ چرچے کہ ثابت بہ کن انت
شریں عیسائی انت من سدک اوں ورجینیا ہاؤس آف برجس ۽ نیگرانی ہلاپ ۽ گیشتریں قانو د جوڑ کرتگ
۽، اے قانو د انت کہ نیگر تو پک بڈ ۽ مہ کنت اے بلکیں اے پیمیں دار ۽ اوزار زرت نہ کنت کہ لٹ ۽
پیم ۽ ودی بہ کنت۔ قانو د گو شیت کہ بے راہ داری ۽ سفر کنگ ۽ بیست تڑاب کنگ بہ بیت ۽ بیست
تڑاب اگاں تو سہرینے ۽ چمانی تہا بہ چارے، ہی تڑاب اگاں تو یک سہرینے ۽ سر ادست چست بہ کن
۽ قانو د گو شیت ہر جا گہ کہ سہرینے بہ بیت ۽ بہ ہش کنت، سیاہیں مردم اود ۽ وار ۽ پنت دات نہ
کنت۔ قانو د گو شیت کہ نیگر ۽ جنازہ نہ بیت اگاں پمابانی حیاں ۽ دعاء ۽ وہد بوتگ ات قانو د گو شیت تئی
گوش ۽ بہ بُرا گاں سہرینے سوگند بہ وارت کہ تو دروغ بستگ ۽ گوشان ۽ بُرا گاں دوگشتاں دروغ ۽

بستگ۔ قانو دگو شیت اگاں تو سہرینے بہ کشے ترا درنج انت ء اگاں نیگرے بہ کشے تہنا ہتین
 تزاب کن انت۔ قانو دانت کہ اگاں انڈینے لک انگیں نیگرے بہ گپیت ء دست ء بہ دنت، ہر چینکس
 تمباک آبرت کنت آرا انعام ء دینت۔ قانو دنیگر ء وانگ ء نمشتہ ء ہلاپ انت، نیگر ء کتاب ء دیگ
 اوں قانو د ء ہلاپ انت، نیگرانی ڈہل ء ایندگہ افریقہی ساز ء جنگ اوں بندانت۔ “کنٹا ء مار ات کہ
 گندیم رنگ زانت کہ پوہ نہ بیتگ بلے آرا دوئیں، گپ جنگ ء مارگ دوست بوت کہ بلکن ء آئی ء
 گوش دارگ وڑے نہ وڑے ء آرا پوہ ء سر پد بوؤگ ء نزیگ ء بیاریت، وہدے گپ جنگ ء وہد
 ء آئی ء گندیم رنگ ء دپ چار ات ء گالوارے گوش داشت، پمانی نزع آسر پد بوؤگ ء ات۔ ایشی ء
 آرا کنڈانیت ء گریوانیت، کہ کسے بنیاد ء بستار ء گومانی گپ ء جبر ء انت۔

”تئی دست ء پاد ء بابت ء، بہ چار ء دست ء پادناں، بلکن کیر ء گنداش بہ براتین ات انت اش، من
 گپڑے لڑا انگیں ء تباہ حالیں نیگر دیتگ کہ انگت کار ء انت، اے وڑیں نیگر اوں دیتگ کہ آہان ء انجوش
 جنگ اش کہ آہانی جان ء گوشتاں ہڈیلہ داتگ، لاپ بڑیں جنیاد دیتگ کہ پمانی لاپاں گل اش جنگ ء
 آہان ء شکون دیم ء دور اش داتگ ء جنگ انت اش۔ نیگرانی آزگیں ٹپان ء ٹر پٹنٹن ء واد اش پر ہتگ ء
 پاپہ پلار لگاشتگ انت اش۔ اگاں نیگر آشوب ء گپ ء جنگ ء گرگ بوتین ات انت۔ آہاناں داں
 ہماوہد ء اشکرانی سر ء ناچ اش دات دان بہ کپتین ات انت۔ اے چچ نہ انت کہ گوں نیگراں بوتگ
 انت، اگاں چہ ایشی ء سوب ء بہ مرتین ات انت، اے پہ سزادیوک ء ریں کارے نہ ات۔ اے قانو د
 انت، اگاں تئی نزع حراب انت گڑا توالم ء مردمانی گپ ہش کتگ انت کہ آہان نیگر غلامانی بوجیاں سوار
 کرتگ انت ء چہ آپ ء آکپ ویسٹ انڈیز ء شکر کانڈیلانی ڈگارانی سر ء بہا کرتگ انت۔

کنٹا انگت گوش دارگ ء ات ء سر پد بوتگ ء جہد ء ات... ء پداولی کافو ء بچکے ء گندیم رنگ ء
 ورگ آوت انت وہدے آئی ء کنٹا ء را اود ء دیست تہت ء شت، زوت پمانی گوں دپ کپتگ
 ایں تالکے ء واتر بوت۔ کنٹا ء آمد ء پہ خاموشی ء ورگ وارت ء پدا زوت کنٹا پہ روگ ء پدا بہت،
 سر پد ات کہ آدگہ نوں زوت کڈکاں آہگی بنت، بلے گندیم رنگ ء پہ اشارہ کنٹا ء را گوشت کہ بہ جلپت۔
 وہدے ہتین سہتاں رند، آدگراں آہگ بندات کرت چہ آہاں کسے ء گوں کنٹا ء گندگ ء وتی حیرانی
 چیردات نہ کرت... ء حاصل یل ء... آچہ درستاں رند آو کین ات۔ چوش آدگہ گیشتر نیانی پیم ء بل ء تہنا
 وتی سر آئی ء نیمگ ء سرینت۔ بلے کنٹا ء نزع بچندے لنٹانی سر ء ات ء۔ تہاری ء نیاد ء گندیم رنگ ء
 گپ بندات کرت۔ ء ہما پیم ء کہ آئی ء گوں کنٹا ء گپ جنگ ات ء آئی ء اندازگ جت کہ یک پیمیں

قصہ ءے جنگ ءے انت، کٹنا ءے گوشت کرت کہ گوں قصہ ءے کٹک ءے آٹھک ءے دینت ءے ہند انت، پدماں پدءے جست کن انت۔ کٹنا ءے نولہتیں لبز پچا آورت کہ آئی ءے گوشاں دزس کرت انت۔ کٹناوتی جند ءے کڈک ءے واتر بوت گوں اے سیاہیناں ہو رءے تور بونگ ءے آئی ءے جبرگانی جاور حال سک نہ گیگ ات، داں شپ ءے زنڈیں پاسے ءے واب نہ نکیت، جیرگ ءے ات۔ آرا چیزے گیراہت کہ یک رندے امو رءے گوشتگ ات، وہدے لامن چہ پیش انگلیں امب ءے گٹے ورگ ءے دز بندی کرتگ ات۔ ”اگاں توتی پنچگ ءے مشت بہ کٹنے، گڑا تئی دست ءے کس ہچی نہ دنت، نے کہ تئی دست دگے چیزے چست کرت کن انت۔“

بلے آئی ءے زانت کہ آئی ءے پس گو مانی اے جبر ءے سر ءے الم ءے سرجم ءے راضی بیت، جیڑہ اے نہ ات کہ چے، بلے آدی چوش اے سیاہیں مردمانی ءے نہ بیت۔ ہمک شپ یک ودی نہ کنوکیں زورے ءے آرا گڑان کرت ءے آگندیم رنگ ءے کڈک ءے برت۔ گوں وتی سکین ءے مڑا ت، بلے نول کساس ہمک بیگاہ ءے، وہدے گندیم رنگ تہنا بوت انت، کٹنا لنگ جنان ءے آئی ءے کڈک ءے شت۔

”بل ات کہ منی لنگک پداپہ ساز جنگ ءے وش بہ بنت“ یک روچے کڈب تاک گو پان ءے آئی ءے درائینت۔ ”وش سختی ءے اے ماسا ءے دیم ءے دراہت ءے من ءے بہا گپت ءے من ءے ڈن ءے پے باڑا دنت۔ من سچہیں ورجینیا ءے ساز جنگ، من پمانی ءے پوت ءے گپڑے زر کٹ اتگ۔ اینکس ناں کہ من دیستگ ءے نہ کٹ اتگ، بلکن ءے توسر پد نہ بے من چی ءے بابت ءے گپ ءے اوں۔ اے سہریں گوش انت افریقہی کاشانی کڈکانی توک ءے زنگوا زینگ ءے یکے دومی ءے جنگ، کشگ ءے ورگ ءے زانگ بنت۔“

داں دیر ءے رپنگ ءے رند، حاموش بوت ءے رد عمل ءے گمان کنگ ءے ات بلے کٹنا شتگ ات ءے چارگ ءے ات ءے گوں حاموشی ءے گوش دارگ ءے ات ءے وتی باسک ءے بستگیں تاہیت ءے دست جنگ ءے ات۔

”سر پد بوت ءے من چے گوشت؟ ترا سچہیں چیزیلہ دیگی انت۔“ گندیم رنگ ءے تاہیت ءے نیمگ ءے اشارہ کرت ءے ابشرا چکل دے، تونوں ہچ جاگہ روگ ءے نہ ءے، تئی زور ءے قوت وت آوکیں ججالانی دیم ءے گوشت انت۔ ٹوبی، ہش کت ءے؟“

چہ زہر ءے کٹنا ءے دیم سہر تر ات۔ ”کٹنا کٹنے!“ آئی ءے گٹ ءے پڑے درائینت، وتی جند ءے سر ءے حیران ات۔ گندیم رنگ ءے دپ اوں یک وڑا پچ ات۔ ”بہ چار آگپ جت کنت! بلے من ترا گوشتگ ءے اوں ترا سچہیں افریقہی گپ شموگی انت۔ سہریناں گنوک ءے سیاہیناں ترسین ءے۔ تئی نام ٹوبی انت، آمن ءے فیڈر ءے نام ءے توار کن انت“ آئی ءے وتی نیمگ ءے اشارہ کرت۔

”بہ گش، فیڈلر“۔ بلے کہ آسمر پد بوت کہ آئی ءمول ءمرادچی انت بلتے انگت کنٹاء آراننا سر پدیں وڑے ءچار ات۔ ”فیڈلر! من ساز گرے اول۔ ساز گر۔۔ سر پد بے؟“ آئی ءوتی یک دستے دومی ءسمر ءتاب ورگ ءزر مہشت ءے دات۔ بلتے اے بری آسمر پد نہ بوہگ ءنیموں کنگ ء نہ ات۔ وہدے تچک ءآئی ءنیمگ ءچارگ ءات۔

زہر ءپُر، گندیم رنگ پاداہت ءچہ کنڈے ءعجب دروشم ءپیتی یے آورت ءے کہ کنٹاء آرا دیستگ ات، گوں وت ءآورتگ ات ءے۔ آئی ءپیتی سچ کرت ءچہ آئی ءتوک ءدگہ گیش عجیب دروشم ءدار ءسبکیں سیاہ ءگرد گردیں چیز ءے در کرت ءآئی ءگردیں گردن ءدرابی ءچار مہر ءبارگیں تار بستگ ات۔ اے چٹ ہما ساز ءپیمیں اوزارے ات کہ پیر مرد ءدگہ ڈگار ءسمر ءجتگ ات۔ ”فیڈل!“ گندیم رنگ ءدرائنت۔

پرچا کہ یک ءتہنات انت۔ کنٹاء فیصلہ کرت کہ ہبے لہز ءہ بہ کثیت۔ آہبے توار ءدہ بہ دہ گوشتگ ءات ”فیڈل!“ گل ودی کنگ ءات، گندیم رنگ ءساز یک کش ءایر کرت ءپیتی ءدپ ءے بست۔ پدا، اے دیم ءآدیم چارگ ءلگ ات، آئی ءدست شہار دات۔ ”بالٹین!“ کنٹاء گوشت، ہما چیزے وتی یادداشت ءجاگہ دات ہر چیزے ات۔ ”نوں، آپ!“ کنٹاء اے لہز اول گوشت۔

چد ءرند آداں گپڑے نوکیں لہز اول شت انت، گندیم رنگ ءبے گپ ءحمر ءساز، بالٹین، آپ، کرسی، کڈب تاک ءدگہ چیزانی نیمگ ءدست شہار ات ءوتی دیم ءسمر ءجست ءنشائے جوڑے کرت کہ کنٹا پھائی اے سبھیں چیزانی ناماں بہ گپیت، لہتینانی نام آئی ءہما دمان ءگپت انت، لہتیناں اڑات، سوج دیگ بوت ءلہتیں توار انجین ات انت کہ چہ آئی ءدپ ءدر نہ اہت انت۔ گندیم رنگ ءپدا آرا گوشت انت ءپدا آئی ءتیوگینانی سر ءدوبر چمشانک ءے دات، تو چوشیں گنٹ ذہن ءے نہ ءے چوش کہ ودی کن ءے۔“

وانگ ءزانگ ءہیل کاری ءوت داں آوکیں روچاں اول شت، بلکن ءداں ہفتگاں داشت ءے۔ چہ کنٹاء حیرانی ءآسمر پد بوت کہ آراتاں ایوک ءسمر پد بونگ ءبود بونگ بلکن ءگندیم رنگ ءراوتی سادگیں وڑ ءپیم ءوتی حیالاں اول سر پد کرت کنت۔ ءمستریں گپ کہ آئی ءمرد ءراسر پد کنگ لوٹ ات کہ پرچا آچہ وتی دود ءریدگ ءچہ وتی وراثت ءدست کش بونگ نہ لوٹیت ءپرچا آرا لکگ ءآزاتیں مرگ چہ غلامیں زند ءگیش دوست انت۔ آرا لہز نیست ات کہ ایشانی درشانی ءبہ کنت۔ بلتے آئی ءزانٹ کہ گندیم رنگ پوہ ءسمر پد بیت، پرچا کہ گندم رنگ ءوتی موٹک مجیننگ ات ءسراچنڈینگ ءات۔ باز

وہ نہ گوستگ ات کہ یک پیئیشیمے ء کنتا گندیم رنگ ء کڈک ء گوں آہگ ء آئی ء دیست کہ یک مہمانے
چہ پیسر ء ساڑی ات۔ اے ہما پیر مردات کہ آئی ء برے برے ماڑی ء نزدینک ء پلانی باغیچہ ء ہر د جنگ ء
دینتگ ات۔ گوں گندیم رنگ ء رضامندی ء اشارہ ء گندگ ء کنتا نشست۔

پیر مرد ء گپ بندات کرت ”فیڈ لہر ء من ء گوشت تو چارگشتاں جستگ نئے۔ ترا چے رستگ۔
امیت انت ترا انچیں سبقے رستگ کہ من ء رستگ۔ پر چا کہ تو نوکیں کارے نہ کرتگ۔ وتی ورناہی ء
روچاں، من بازگشتاں جستگ اوں، آہاں کساس منی سل جنگ چہ اے گپ ء پیسر کہ من بہ زاناں بہ
جہاں کجا برواں۔ دو استان دور بہ جہہ، آوتی حالتا کاں گپاں دینت، دیر یا زوت ترگرانت ء وہد ء
ء ساری ء تراکش انت ء ترا ہمود ء برانت کہ تو تہنگ ء اہتگ نئے۔ کس جہگ ء روگ ء گمان ء کرت
نہ کنت، ماچوشیں یکے نہ زان ایں کہ پہ اہتگ۔ چوش منی ء وتی ورناہیں زند ء بہاہ دیگ ء بدل ء، جاہ
منند بہ بو، شریں کار بہ کن، راہ ہمیش انت۔ من ہما پندل ساز اتگ کہ بوت اش نہ کرتگ۔ نوں من
پیر اوں ء دم برتگ۔ تو بہ زان ہما وہد ء تو ودی بوتگ نئے من ہمے سلیں، بہیا ایں، سر کچینوک ایں
نیکرے اوں، سہریں مارا انچوش گوش انت۔ ماسا ء ہمیش کا من ء داشتگ، آزانت نیلامی ء من گرانیں
نہادے ء بہانہ باں ء آباغ ء چہ من گیش کارگپت کنت۔ من چہ بل ء دپ ء ہش کتگ کہ ماسا باندا ت ترا
گوں من کارکنگ پر مائیت۔“

زانت نئے کہ کنتا چہ آگپاں یکے ء سر پد نہ بوتگ کہ ہر چیز کہ دہقان ء گوشتگ ات۔ ساز گر ء نیم
کلاک پمانی ء سر پد کنگ ء جت کہ پیر مرد ء چے گوشتگ... مدان مدان ء سادگیں لبزاں، گوں ہما
لبزاں کہ کنتا ء پچا آورت انت۔ آگوں دہقان ء گپاں نیم سر ء نیم سہت ات۔ آسر پد بوت کہ پیر مرد ء
آرا پنت ء سوج دا تگ... آئی ء نوں سدک بو تگ بندات کتگ ات کہ جہگ ء روگ نہ بوتگیں
کارے... بلتے اگاں آکدی دراہت ء شت مہ کنت چہ وتی ہستن ء دست کش بوت نہ کنت آکے
انت ء آپیدا ک بوتگ کہ بے لٹ ورگ ء وتی زند ء سالال بہ گوازینیت۔ یک لنگ ء منڈیں دہقان
کارے ء بستار ء زند گوازینگ ء حیال ء آرازہر ء سکی یے ء مارشت نئے دات۔ بلتے بوت کنت داں
کسانیں مدتے ء داں دو برد ڈ ء تیار بہ بیت۔ شر ترانت کہ وتی حیالاں چہ وت لگینگ ء، وتی دستاں پدا
زمین ء مان بہ جنت، بلے کہ آئی ء جند ء نہ ات۔

دومی روچ ء پیریں دہقان ء کنتا ء راسوج دات کہ آرا چے ء چون کنگی انت۔ آئی ء حاک
کوشت ء کاہ ء چڈ جت انت کہ ہمک روچ سبزیانی تہا ء رست انت کنتا ء اوں حاک کوشت

گوں۔ انچوش کہ آئی ۽ چھاڑانی کرم ۽ پٹاٹھانی لولک گپت ۽ پاد ۽ چیر ۽ لتارت انت، کنٹا ۽ اوں ہماوڑ
 کرت۔ آبرو بررڈگ ۽ ات انت بلتے گستا کار ۽ ات انت، آہاں بازجر ۽ حال کرت نہ کرت۔ ہر وہد ۽
 کنٹا ۽ رانوکیں کارے بندگی بوت انت گڑ پیر مرد ۽ تھنا گڑگے جت ۽ اشارہ کرت ۽ کنٹا ۽ بے جواب
 دیگ ۽ ہما کار کرت کہ گوشگ بوتگ ات۔ آئی ۽ حاموشی دل ۽ نہ آورت، راستیں گپ ایش ات،
 ہمک روچ سازگر ۽ گپڑے کلاکانی گپ ۽ رپنگ ۽ رند، آئی ۽ گوشاں کمیں سُبک بوتگ لوٹ ات کہ
 ہمک سہت ۽ دمان چہ آئی ۽ دپ ۽ چوش ہو ۽ شلگ ۽ ات انت۔

آشپ ۽ شام ورگ ۽ پد، کنٹا دروازگ ۽ دپ ۽ نشگ ات کہ مردے نام ۽ گلڈن ات... کہ
 پس ۽ چچران نیوار ۽ پہ سیاہیناں پادزار ۽ دہت۔ گردان ۽ آئی ۽ شت ۽ آرا جوڑ ہے پادزار ۽
 دات ”ماسا“ ۽ گوشگ ۽ رد ۽، آئی ۽ درائنت، آئی ۽ حاصل پہ کنٹا ۽ دہتگ انت۔ زرت انت ۽ ۽ مننت
 گرمی ۽ سر ۽ چندینت، چہ پاد ۽ کنگ ۽ ساری کنٹا ۽ آہانی چچی ۽ راستی اے دیم ۽ آدم کرت ۽ چارات
 انت۔ اے پیس چیز ۽ پادا کنگ پمانی عجیبیں کارے ات۔ بلکیں راستیں پاد ۽ بوٹ ۽ دیکی بہر چہ پکی ۽
 پرات۔ موچی پمانی تسمہ آنی بندگ ۽ جہل بوت ۽ پدا شور ۽ دات کہ کنٹا پاد بنیت ۽ بہ گردیت ۽ بہ
 چاربت کہ چون انت۔

چپیں بوٹ شرآت۔ بلتے بد ڈول گردگ ۽ وہد ۽ وتی راستیں پاد ۽ کسانیں تجہ مارت ۽، زراں
 زراں ۽ بے دارانی مکم ۽ چہ وتی کڈک ۽ ڈن دراہت ۽ گشت۔ نا آسودگی ۽ گندگ ۽، موچی ۽
 درائنت کہ اے چہ پاد ۽ منڈی ۽ سوب ۽ انت چوش بوٹ ۽ نہ انت، آزتو تھیل کنت۔

آروچ ۽ پد، کنٹا کمیں دور تر گشت، چارات انت ۽، بلتے راستیں پادا انگت بے تاہیر
 ات، گڑا آئی ۽ کمیں پکی در کرت ۽ پادا سی دات، نوں گہترات، نوں آئی ۽ دل ۽ کرت ۽ وتی بالاد ۽ تیوگیں
 زور ۽ پاد ۽ سر ۽ دات انت، سک ۽ درد ۽ نہ ات۔ وہد وہد ۽ سر ۽ آئی ۽ وتی پاد ۽ حیالی ایں لنککانی درد مار
 ات آئی ۽ ہر روچ، ہما ات کہ گردگ ۽ بندت کرتگ ات، جہل ۽ پاد ۽ چارات انت... مدام
 گوں حیرانی ۽... دیست ۽ کہ نوں درد ۽ نہ ات انت۔ آگشت کہ گشت، دانکہ گام ۽ تچک بہ
 بنت، آئی ۽ گہتری چہ آئی ۽ دیم ۽ سہر ۽ ات۔ آئی ۽ ترس اتگ ات کہ وتی تو ایں زند ۽ دارانی سر ۽
 گردیت۔

ہے یکیں ہفتنگ ۽ تہا، ماساء بگی چہ دوریں سفرے ۽ اہت ۽ بگی سردیوک لوٹھرا اشتاپی اشتاپی ساز
 گر ۽ کڈک ۽ پیداک ات ۽ کنٹا ۽ راد سنگ ۽ کرت کہ بنیت، کنٹا ۽ آرا چیزے گوشگ ۽ دپ ۽ پڑ ۽

ہندگ ء چارات۔ پداماڑی ء نیمگ ء دست ء شہار دات ء گوں گچین کرتگیں لبرازں ساز گر ء کنٹا ء را
سر پد کرت کہ ماسا ولیم والر، ٹوباب کہ آماڑی ء نشتنگ، نو کنٹا ء ہدابند انت۔ ”لو تھر گوشیت آئی ء چہ وتی
بزات ء کہ تو اولی گشتاں ہمانی ء بوتگ ء وصیت ء گپتنگ، گڈانوں تو ہمیشی بیگ ء۔“ چوش
مدامی این ء، کنٹا ء وتی دیم ء رانہ ایشت کہ آئی ء مارشتاں سہرا بہ کنت۔ آے گپ ء سمر ء زہر ء پشل ات
کہ کسے آئی ء ”ہدابند“ بوت کنت۔ بلئے آراتا ہیر ء رسست، پرچا کہ آراترس ات کہ آرا پدا بزرگ
بوتگ پد دو برہما ”پلانٹیشن“ ء سمر ء برانت۔ آنوں سر پد ات کہ ٹوباب ء ڈگار ان ء ”پلانٹیشن“ گوش
انت۔ دو برگپ بندات کنگ ء پیسر ساز گر ء لو تھر ء روگ ء ودار کرت۔ کمیں پہ کنٹا ء کمیں پہ وتی ہاتر ء
اد ء نیگر گوش انت ماسا ولیم شمیں وازدارے، من چد ء گندگ تریں دیستگ۔ بلئے یکے ہم شمیں نہ
بوتگ۔ اے سچہیں چہ مئے نیگرانی برکت ء زندگ انت۔ نیگر ایشانی مسترس ملکت انت۔“

نوں کساس ہمک روچ، وہدے کارے بلاس کرت، کنٹاوتی کڈک ء شت ء نماز کنگ ء
 رند، فرش ء سرء کسانیں چار کُنڈیں جاگہ یے ء حاک ءے رُپت انت ء پداچہ لٹکے ء سمر اعرابی لبزے نمشتہ
 کرت، ہرچی کہ آئی ء نمشتہ کرتگ ات پدا داں دیر ء نشت ء آہان ء چارات ءے۔ پدا آئی ء الم ء وتی
 نمشتہ کرتگینان ء لوڑینت ء پدا ڈن ء در آہگ ء گوں آدگراں نندگ ء سازگر ء گپانی گوش دارگ ء وہد
 بوت۔ آئی ء نماز آئی ء وانگ ء آرا یک حدے ء داں آرا گوں آہاں ہوار بوؤگ ء سکین داتگ
 ات۔ اے پیم ء پرائی ء نزع آچی ء تہاچہ وت ء دگرے نہ انت۔ چونابا، اگاں اے افریقہ ء بوت انت۔ گرا
 اود ء الم ء سازگر ء پیمیں کسے بوتگ ات، آیکیں گشتی سازندہ ء گریٹ بوت کہ بازار پہ بازار گشت وتی
 کورایا، وتی بالافون ء ہواری ء چہ وتی سفر اں گوشگیں و شیں سوت ءے پش گٹی ء جت انت۔

چٹ ہما پیم ء کہ افریقہ ء کنگ بوتگ ات، کنٹا گوزوکیں و ہدے رند گیر گوں کسانیں سنگے ء کوسینچ ء
 درپے ء تہا کہ ہمک نوکیں نوک ء سہب ء سرء مان کنگ بندات کرت۔ اول سرء آئی ء کوسینچ ء درپے ء
 دوانزدہ گلڑیں، رنگ رنگ ء سنگ پہ دوانزدہیں نوکاں ماں کرت کہ آئی ء خیال ء آئی ء اولی ٹوباب ء
 ڈگارانی سرء گوزا زینتگ ات انت۔ ء پد اشش سنگ ءے پہ ہمد ء ڈگار ء سمر ابو نگ ء مان ءے کرت ء
 پدا آئی ء پہ دلگوشی دوصد ء چار سنگ پہ وتی ہبہدیں ہوراں حساب کرت، وہدے آچہ جیوفرے ء دزگ ء
 آرگ بوتگ ات، آہان ء کوسینچ ء درپے ء توک ء دورے دات انت۔ سبہین ءے یکجا کہ کرت
 انت، آئی ء حساب جت کہ اے نوں آئی ء نوزدہمی ہوران انت۔

گرا آئی ء وت ء سک پیر مارات، بلتے انگت ورنابیں مردے ات۔ آچوش، دہقال کاریگ ء،
 وتی پشت کپتگیں زند ہمد ء گوزا زینت، گوں گوزوکیں سالان آئی ء اوست ء پھر چہ دست ءے لکش
 انت، سچ ءے پمانی پشت نہ کپیت کہ پمانی زندگ بہ بنت، وہد چہ دست ءے در کئیت؟ خیال ء آرا بیم
 ناکیں ترسے دات... فیصلہ ءے کرت کہ وتی زند ء چوش پیر مرد ء زند ء نہ کٹینیت، ڈگار ء سرء
 گردان، سدک نہ ات کہ چہ آدگہ پاد ء پیسر کجام پادا ایر کنگی انت۔ پیر مرد چہ سبارگ ء پیسر زند ات ء داں
 پیشیم ء آکار کنگ ء نیون ء ات کہ کار ء انت ء کنٹا ء راہلی ء سبہیں باروتی کوپگاں زورگی ات انت۔

ہمک سہب، چوش کہ کنٹاوتی چرانی سرء جگ اتگ ات، بل گوں وتی ساچی ء... کنٹانوں سہی
 ات کہ آماڑی ء کن ورنوک انت... ہما سبزیانی چنگ ء اہت کہ آئی ء دل ء لوٹ اتگ ات، آروچ ء

یہ ماساء بہ گرا دیت ہے۔ بلئے سچہیں وہدء آہودء بوتین ات۔ کدی چم ہے چست نہ کرت ء کئنا ء راسک ء نہ چارات ہے بلکن ء تری چہ کش ء ہے بہ گوست انت۔ ایشی ء آرا حیران کرت ء زہر ء گہمت گیر ہے آورت کہ وہدے آمرگ ء زندء مرزء ات گڑا چون آئی ء آئی ء حیال داری کرتگ ات ء بیگا ہاں ساز گر ء کڈک ء چون سرء سرا گو مانی سلام ء دعا کنت۔ آئی ء وتی دل ء فیصلہ کرت کہ آئی ء جندء را پمائی بد کئیت ء اے کہ گوستگیں وہدء آئی ء حیال داری ء سوب ماسا بوتگ، پرچا کہ ماساء آرا حیال داری ء گوشتگ۔ کئنا ء واہشت کرت کہ اے جیڑہ ء بابت ء آلم ء ساز گر ء گوش بہ داریت کہ آچے گوشتیت، بلئے آسر پدات کہ آئی ء لہتیں لبز آرا رضانہ دینت کہ وتی گپ ء شرجت بہ کنت۔ گوں اے راستی ء ہوار جست کنگ سکا نہیں پریشانی یے بیت۔ باز روج نہ گوستگ ات کہ یک سہبے ء سرء پیر مرد ڈگار ء سرء نہ اہت۔ کئنا ء کیاس کرت بوت کنت بیمار انت۔ لہتیں روج ات کہ پہک نرور ودی کنگ ء ات۔ کئنا پیر مرد ء کڈک ء روگ ء حال گیری کنگ ء بدل ء تچک ء ڈگار ء سرء شت، آپ ہے بست ء کاہ ہے درکت انت ء ودارء ات کہ یل کجام ہم وہدے ء اتک کنت، پمائی حیال ء اے شریں جبرے نہ بیت کہ یل بیت ء اودء کس ء رامہ گندیت۔

دمانے ء رند آئی ء دراہی کرت بلئے انگت کئنا ء نیمگ ء چم ہے چست نہ کرت انت۔ گوں وتی جندء کاراں مشکول ات، آئی ء سبزی چت ء ساچی ء مان کرت ء کئنا ء رابر د دست ء ات اوشتا تگ ات ء آرا چارگ ء ات۔ پدا، وہدے روگ ء لگ ات، یل دو دلگ بوت، اے دیم ء آدمیم ہے چار ات، ساچی ہے بن ء ایر کرت... کئنا ء رازوت ء زہرنا کیں چمشتا نکلے دات ہے... راہ گپت۔ آئی ء کلوه صاف ء تچک ات کہ کئنا آئی ء ساچی ء ماڑی ء پدی دروازگ ء دپ ء بہ یاریت چوش کہ بیسر ء پیر مرد ء مدام برتگ ات کئنا چہر ء ترگ ء ات، کئنا ء ذہن ء جیوفرے ء جنیادمانی عکسے شہم ات کہ مردین بنٹا با (Bantaba) درچک ء ساہگ ء آرام ء ات انت ء جنیادم گوں وتی سرء بڈاں چہ کش ء اش گوست انت۔ وتی دست ء بردے بن ء جت، کساس چہر ء وتی پاد ء تزا پینگ ء ات کہ تزانگ ء کپت یل چہ ماساء چچونزدینک انت۔ دنان ہے خمینت انت، جہل بوت، ساچی ہے دست ء گپت ء حاموشی ء یل ء رند ہے گپت۔ دروازگ ء دپ ء مان ترگ ء یل ء انچوش چہ آئی ء دست ء ساچی پنج گپت تو گوشت زاناں چچ گندگ ء ہے نہ انت۔ ء پدا آپے پیم ء گوات گرگ ء ڈگار ء سرء وا تر بوت۔

چہ آروچ ء رند، کئنا کم ء گیش دہقان کارے بوت۔ پیر مرد، کہ سک بیمار ات، ہما وہدء ڈگار ء سرء اہت وہدے گشت کنگ ء زکت ہے بوت انت۔ وتی وس ء حساب ء کمیں کارے کرت، داں سک

دیراں ۽ پدا پاد گریبان وتی کڈک ۽ شت۔ ایشی ۽ کنتا ۽ راجیو فرے ۽ پیرینانی ترانگ ۽ گپت کہ آہاں
 وتی نزوری ۽ سرے لچ کرت ۽ داں ہماوہد ۽ کہ نپادانی سرے ۽ کپتین ات انت ۽ سُرگی مہ بوتین ات
 انت، سُر ۽ پُر ۽ کارا اش کرت۔

یکیں نہ وشیں کار کہ کنتا ۽ راکنگ کپت، آئی ۽ ہمک روج پہ بل ۽ ساچی بڈ جنگ ات۔ پڑان
 ۽، داں دروازگ ۽ دپ ۽ آئی ۽ پشت ۽ شت زہر ۽ زہر ساچی ۽ دست ۽ دات، پدترات ۽ پدازوت
 زوت وتی کار ۽ نیمگ ۽ شت۔ بلے کہ آرا پہ بل ۽ بداہت، بلے گوات ۽ کولاں گونیں آئی ۽ گزاسٹگیں
 وردنانی وشیں بوہ ۽ آئی ۽ دپ ۽ آپ دات۔

آئی ۽ وتی سالدر ۽ درپ ۽ توک ۽ بیست ۽ دومی سنگ دوردات وہدے کہ... بے پدیریں بدلی ۽
 نشان ۽... یک سہبے ۽ سرے بل ۽ آرادستگ کرت کہ ماٹری ۽ بنیت۔ کمیں دل جنگ ۽ رند، آگوں آئی ۽
 ہمراہی ۽ تہاشت ۽ ساچی ۽ میز ۽ سرے ایر کرت۔ آئی ۽ کوشست کرت کہ بان ۽ توک ۽ ہر نیمگ ۽
 تالائیں چیزانی سرے وتی حیرانی ۽ درشاں مہ کنت۔ ۽ آہاں اے بان ۽ را ”چُل“، گوشت۔

آرؤگ ۽ ات کہ بل ۽ آئی ۽ دست ۽ راٹک ۽ جت ۽ آرا بسکوٹے دات ۽ ۽ سلیسانی نیام ۽
 داتگیں چیز چوش گوک ۽ گوشت ۽ ات۔ آرا گوں حیرانی ۽ چارگ ۽ ات کہ بل ۽ آرا جُست کرت۔
 ”توزاناں پیسر ۽ کدی سینڈ وچ نہ دیتنگ؟ اے ترانہ وارث، تو ایشراہ ور۔ نون دراچہ ادا برو۔“ انچوش
 کہ وہد گوزان ات، بل ۽ آرا گیش تر ہر چینکس کہ آئی ۽ چنکاں داشت کرت، دات۔ مدام تالک چہ
 چیزے ۽ سر لیٹ ات کہ آہاں کارن پون گوشتنگ ات گوں مسٹار ڈسبزی ۽ دات، نان ۽ پیمیں چیزے
 ات ۽ پیسر ۽ آئی ۽ ایشی ۽ تام نہ چش اتگ ات۔ آئی ۽ وت گوک ۽ سمات داتگیں سیاہیں زمین ۽ سرے
 مسٹار ڈسبزی ۽ ہور تیں تو م کشتنگ ات انت کہ پروریں زمین ۽ سرے آہانی نرم ۽ نازر کیں تاک گوں
 تمیزنی ۽ چست بوت ۽ برزشت انت۔ بل ۽ کدی پہ زانت آرا ہوک ۽ گوشت نہ دات ۽ آحیران ات
 کہ بل ۽ چون زانت، بلے ہرچی کہ آئی ۽ دات، تالک ۽ رسینگ ۽ پیسر آئی ۽ تالک گوں پچکے ۽ صاف
 کرت ۽ دات۔ گیشتر وہد ۽ آئی ۽ چم پمانی اسٹوپ ۽ سرے کپت انت کہ آہن ۽ چیزے ات ۽ آچے مان
 ات... بلے برے برے آئی ۽ آرا چل ۽ پرش ۽ گوں ”اوک“ ۽ پُر ۽ ڈڈیں روپگے ۽ روپگ ۽ شوڈگ ۽
 کرگ ۽ دیست۔ بازگشتان آئی ۽ دل ۽ گوشتنگ ات گمانی گپ ۽ بہ جنت، بلے پچکندگ ۽ ۽ ابید
 آرا گپ جنگ ۽ ہمت نہ بوت، نون بل اوں آئی ۽ پچکندگانی جواب ۽ دیگ ۽ ات۔

یک یخشنہ یے، شام ورگ ۽ رند پہ پادانی پچ کنگ ۽ پاداہت، لاپ ۽ ٹپان دیم پہ گندیم رنگ

کڈک ء شت۔ گندیم رنگ و رگ ء یک پیم ء گپ ء ات، وتی گپ ءے نیام ء داشت ء درائینت ءے۔ ”ادابہ چار، تو و آنوں پر زور بوتگ ءے۔“ آئی ء راست ات انت۔ کنتاء چہ چیوفرے ء آہگ ء رند نہ شرو دی کرتگ ات ءے شرمار اتگ ات ءے۔

گپڑے ماہانی یک پیم ء گو پگ ء وتی لٹکا کانی مہر ء محکم کنگ ء رند ساز گر ہم وت ء گہتر مارگ ء ات، ءسک دیریں و ہدے ء پد، چہ ہماروچ ء کہ دست ءے پڑ شنگ ات۔ . نون بیگا ہاں پد وتی ساز ء جنگ ء ات۔ عجیبیں چیزے وتی چنک کرتگیں دست ء ز نوک ء چیر ء داشتگ ات ءے، ساز گر پہ لٹکے ء آئی ء تاراں کہ گندگ ء ذراج ء نر میں مود ات انت، ہارینگ ء ات، گوں ہمک سوت ء کٹگ ء گوش دارو کاں چاپ جت ء کو کارکت۔ ”اے پچ نہ انت“ آئی ء زہر ء درائینت ”کنکک تنیگہ شرمگر ء نہ انت۔“

وہدے آیک ء تہنا بوت انت گڑا کنتاء دؤ و کانی آرا جست کرت کہ ”شمرگ پچی ایت؟“ ساز گر ء وتی لٹکک پچ ء بند کرت انت ء پیش داشت۔ ”شمرگ! شمرگ! سمر پد بوت ءے؟“

”وش سختیں نیگر، تو وش بختے ءے“ ساز گر ء دیمتر ء درائینت۔ ”سجہمیں روچ باغیچہ ء کار ءے۔ کسے ء را اے پیمیں نرم ء ارزانیں کار نہ رسیت ابید چہ پلانٹیشن ء کار ء کہ چہ ایشی ءسک بازمن انت۔“ کنتاء خیال کرت کہ آسمر پد بونگ ء انت۔ ء آرا اے دوست نہ بیت۔ ”سک ء کار“ آئی ء گوشت۔ چہ وتی کرشی ء سمر ء ساز گر ء نیگ ء وتی سمر ءے چنڈینت۔ ”چد ءسک تریں“ ساز گر ء کند ات۔ ”تو وش ء شمرے افریقہی۔“

”ماہ“ چوش کہ ادے مردماں نوک ء راگوشنت، مروچاں زراب ء گوزگ ء ات انت ء سک دیر ساری گرماگ ء مردماں ”تیر ماہ“ ء نام ء توار کرت کٹ اتنگ ات ء لاب ء پہ کنٹا ء اید گراں گپڑے کار ء دزگئی آوزنگ ات۔ سمجھیں سیاہیں۔ بلکن بل اوں... ڈگارانی سرے گز انیں کاراں دزگٹ ات انت چہ آئی ء باغیچہ ء کار ء ہوار، مرغ، اولاک ء ہوکانی زیادہی ایں کارانی امیت ات۔ کر پاس چنگ ء جوش ء، آرالوٹا نینت اش کہ تنگانی نیام ء بگی ء سر بہ دنت۔ ابید چہ گہہ انگیں ہوکانی کدیم کنگ ء کہ آئی ء دل اش گزینت، کنٹا ء دگہ یک زیادہی ایں بستگیں کار دل ء نہ آوزت، پرچا کہ اے کارانی کنگ ء چہ آئی ء وتی تنگی ء منڈی کم مارات۔ بلتے سک کم چہ تہاری مان شانگ ء پیسرتی کڈک ء شت۔ ء انچوش سک ء دم ء برنگ ات ء ثندات کہ بلکیں شام ورگ ء شموشت۔ ابید وتی رُس اتنگیں پلار ء ہیٹ ء بوٹاں... کہ وتی کہیں پادے چہ درد ء تاہیرے بہ دنت... دگہ بچے ء درد نہ کرت۔ وتی مکئی ء پلارانی نپادے سر ادورے دات کہ کر پاس ء رٹی یے چک ات ء وت ء پرے دات، ہما دمان ء پُریں واب ء کپت، پچے انگت ہیڈے میچٹرات انت۔

زوت ویگن چہ کر پاس ء پدا چہ مکئی ء ہوشگاں پُروت انت۔ تمباک ء سہر چکیں تاک پہ حشک کنگ ء درہنگ ات انت۔ لدیگ کُشگ ء ونڈ جنگ بوت انت، زران زران ء سچوکیں ہیگیری دارے آج ء سرے پہ بریان کنگ ء پرات انت۔ وہدے ہر کس، رون ء ناچ ء تیاری ء ات، دوتی ایں گوات گزہر ء ایردیان ات۔ اے پُرازشتیں مراگشے ات کہ ماساوت ساڑی ات۔ اے آہانی وشی ء روچ ات ء کنٹا ء خیال ات کہ سیاہینانی اللہ ء راگوں ایشی ء بچ کار نیست ات، آئی ء فیصلہ کرت بہر زوریت... بلتے تہناچاریت۔

ہما وہدے کہ آئی ء وتی ہمت یکجا کرت انت کہ بہ روت ء دیوان ء بہر بہ گپت گوں کہ بندت بونگی ات۔ ساز گر ء لنلک نوں شمر سُرگ ء ات انت، دگہ یک مردے پہ ردھم ء دارگ ء گوک ء دوہڈلکینگ ء ات کہ یکے ء ہکل کرت۔ ”کیک واک (Cakewalk)“ جوڑی بوت ء زوت زوت ساز گر ء دیم ء شت انت۔ جنیادماں وتی پاد مردینانی پادانی سرے ایر کرت انت ء آہاں وتی بوٹانی تسمہ بست انت پدا ساز گر ء وش گئی ء توار جت۔ ”وتی جوڑیاں مٹ کن ات“ وہدے آہاں جوڑی مٹ کرت انت، آچوش گندگ ء ساز جنگ ء لگ ات، کنٹا ء دیست کہ سمجھیں ناچوانی پادانی چست ء ایر ء

بدن ۽ زرمبشت، آہانی کشت ۽ کشاری فصلانی گیگانی ۽ ات انت، دارگدگ، پکی چنگ، ہرگ ۽ داس ۽ چکرینگ، مکی ۽ سندگ، چارشاہ جنگ ۽ ویگناں پگ ۽ پلار بارکنگ۔ اے داں یک حدے ۽ جیوفرے ۽ رون ناچ ۽ ڈول ۽ ات، کنتا ۽ ثاتیں پادزوت زمین ۽ ٹپگ ۽ ات کہ سمائے کرت کہ چے کنگ ۽ ات، اے دیم ۽ آدم چارات ۽، پریشان ات کہ کسے ۽ نہ دیستگ۔

بلئے کس ۽ نہ دیستگ ات۔ درپینانی چم گوں چارمی کافو ۽ گلڑیں جنکے ۽ سک ات انت کہ چوش مرغ ۽ پٹ ۽ سُبک ہڈورگ ۽ ات ۽ چرگ ۽ ات۔ سرے زراب ۽ جہل ۽ ہرز بونگ ۽ ات ۽ جم ۽ ترگ ۽ ات انت۔ آئی ۽ دست پہ کہیے چست ۽ ایر بونگ ۽ ات انت۔ ایندگہ ناچواں زوت دم برت ۽ پدم بالاگ ۽ چارگ ۽ چہ کشاں دراہت، بلکیں آجنگ ۽ ہمراہ ۽ اوں داں دیراں گمانی ہمراہ داری کرت نہ کرت۔

وہدے چہ ناچ ۽ دست کش بوت، ہیسک ۽ امپان ات، یک کوکارے چست بوت، ۽ گڈسر ۽ وہدے جنک ہٹ جنان کش ۽ در آہگ ۽ ات، یک بلانیں کینوگ ۽ کوکارے ۽ آراچپ ۽ چاگرد کرت۔ وہدے ماسا ولیم ۽ جنک ۽ رانیم ڈالرد بخش ات، کوکار ۽ جاک گیش ود ات۔ آئی ۽ گوں دپ ۽ پُر ۽ گوں سازگر ۽ ہند ات، جواب ۽ سازگر ۽ اوں چکندے شات کرت ۽ آئی ۽ دیم ۽ وتی سرے ۽ جہل کرت۔ بلئے کیک واک ۽ راکگی نہ ات ۽ ایدگہ جفت کہ دم اش بالاگ ات۔ پداشت انت ۽ چوش ساری بیگ ۽ ناچ اش کرت ۽ گندگ ۽ در ہیں شپ ۽ راپہ ناچ گوازیگ ات انت۔

کنٹاوتی نپادانی سر ۽ مچک ات، ہرچی آئی ۽ دیستگ ات ۽ ہش کنگ ات، آہانی سر ۽ چار ۽ ٹپاس ۽ ات کہ اناگت ۽ دروازگ ۽ خلگ ۽ گوشاں کپت۔

”کئے ۽؟“ آئی ۽ جست کرت۔ حیران ات، پرچا کہ چہ ہماروچ ۽ کہ آے کڈک ۽ نشنگ ات، تہنا کسے دوگشتاں اہتگ ات۔

”دوازگ ۽ پچ کن نیگر!“

کنٹا ۽ دروازگ پچ کرت، پرچا کہ اے سازگر ۽ تو ات، ہما دمان ۽ آرا آئی ۽ دم کنگ ۽ تہا شراب ۽ بوہ بوت۔ بلئے کہ آچہ شراب ۽ دورات، بلئے کنٹا ۽ پچ نہ گوشت، پرچیا کہ سازگر پہ گپ جنگ ۽ ترگی ات۔ اے شریں کارے نہ ات کہ آرا پمیشکا بہ گلینیت پرچا کہ آتہ انت۔

”تو ماسا ۽ رادیسٹ!“ سازگر ۽ درانیت۔ ”آئی ۽ نہ زانتگ کہ من چوش و ش سازجناں! نوں تو بہ چاراگاں آئی ۽ پمنی گوش دارگ ۽ سہرینانی بند ۽ بست نہ کرت ۽ من ۽ باڑہ ۽ نہ دات!“ پوتی و ش ۽

گل دارگ ء ، ساز گر کنتاء سے پادیں نند جاہ ء سرء نشت ، پادے پاد ء سرء کرت ء در ء شاپ ء بنا کرت ۔

”بہ چار ، من چہ درستیناں دومی شترتیں ساز گراوں ! تو کدی رچمنڈ ء گیلینٹ ء نام ہش کنگ ؟“ کمیں لپرز گو بوت ۔ ”اناں ، سک نہ ہش کنگ ۔ دنیا ء شترتیں وانلن ساز جن نیگر انت ۔ من گو مائی وانلن ساز جنگ ۔ بہ چار ، آپ دگہ کس ء بہ جنت ۔ تہنا پہ سیر ء از گاریں سہرینانی ناچی مرا گشاں جنت ، منی متلب ہارس رینگ ہال ء ہمک سال جنت ء دگہ ہے پیہیں جا گہاں ۔ توالم ء آرا گوں آئی ء سہر آپ دا تگیں وانلن ء بہ دیست انت کہ ہستو مندانی دیوان ء جزے گور ء ء گندیم رنگ ء وگے سرء ء ، اوحدا ، آئی ء نندگ ء پادا ہگ ء وڑ ء ڈول ۔ نیگرے کہ نام ء لندن بر گنرات منے پشت ء فلوط (Flute) ء کلاری نٹ ء (Clarinete) سازاں جنگ ء ات ۔ وڑ وڑیں ساز ء زیملانی تہا مادر ہیں سیاہ ، اسپیت ، سہر ، در ہیں چولوڑ ء ناچ ء اتیں ۔“ آئی ء داں آوکیں کلاک ء نشت ء ہے بابت ء گپ جت ... داں الکحل ءے نزور تر ات انت ۔ کنتاء ء رانامداریں غلام سوتیانی بابت ء گوشت ءے گوں کہ رچمنڈ ء تمباک ء کار بوجاں کاراں کرتگ ات آئی ء آرا آدگہ نامداریں غلام ساز گرانی بابت ء گوشت گوں کہ ”ہارپسکورد (Harpichord) ” پیانوفورٹ“ (Pianoforte) ء وانلن (Violin) ... باریں دگہ چونیں چونیں ... سازاں جنگ ات ۔ اے سیاہیناں چٹوباب ء دگہ ملکہ ء کہ ”یورپ“ اش گوش انت ، ساز ندہانی گوش دارگ ء ساز جنگ ہیل گپنگ ات کہ آہاں ء ادء ماسا ہاں پہ باڑہ آورتگ ات کہ آہاں چکاں ساز بہ وانین انت ۔

آدگہ روج ء گیسٹ ہیں سہب ء ، آہانی آدگہ کارانی بندات دیست ۔ کنتا جنیادمان ء آپ کرتگیں پیگ ، دار ء پُر ء لئی (Lye) ء آپ ہوار کنگ ء چار ات انت ، لہزدیگ ء چرینگ ء ات انت اش ، پدا آئی ء گندیم رنگ ء موش ء طشتانی تہا سرد کنگ ء سے ، چار روج ایر کنگ ء چار کنتیں گندیم رنگیں صابون ء زیل ء بُرگ چار ات ۔ یک چیزے کہ آراچ دوست نہ بوت ، آمر دینانی ، سوپ ، ہالگ ء املو ء گرگ ء چہ آئی ء چیزے ء جوڑ کنگ ات ، آگندگیں بوہ کنوکیں چیز ء را آہاں ”برانڈی“ گوشت ء پدا آہاں آہاں بوتل ء سٹلاں مان رہت انت ۔ ایدگراں لپچا نکلیں حاک ، ہوک ء پٹ ء آپ یکجا کرت ء وش کرت ء کڈ کانی ودی کنوکیں ٹنگ دون ات انت ۔ جنیادم ماں کنتاء پگ ء ڈولیں نپاد دہت ء دگہ بازیئے ء را پرس ء حشک کنگ ء دیست ۔ ماسا ء نپاداش گوں پٹان پُر کرت ء دہت اش ۔

ہما غلام کہ دارے چیز اش جوڑ کرت، دار اش تزا شت ء نو کیں تال اش اڈ دات کہ آہانی تہا لہڑ دیگ
 ء پیسر گڈ ء پیچ اش صابونی آپ ء کرت انت ء پدا دار ء زندگیں بندے ء سر ء ایر اش کرت انت ء پے گڈ ٹپ
 ات انت اش۔ ہما کہ پوست ء کار ء ات انت ایس گٹی، نیوار، لگام، پاز واد ء گوک ء پوست ء ر جگ ء
 دز گٹ ات انت۔ ماسا ء بہا گپتگیں کر پاس ء جوڑ کرتگیں گڈ ء جراں جنیاد م ڈو ڈریں رنگ دیگ ء
 ات انت کہ پدارو چگی ء گور ء کنگی ات انت۔ چٹ جیوفرے ء پیما، کر ء گور ء تو امیں در پیچ ء جر ء پلانی
 سر ء ٹہر، زرد، سبزیں رنگ ء گڈ ہر نیمگ ء تالان ء تاپ ء انت انت۔

گوں ہمک گوزو کیں روچاں، گوات گیش سرد ء آزمان گیش تامور بوہان ات۔ داں یک
 برے پدا بر پ ء ترون گل ء زمین باردات۔ انچوش کہ اے پہ کنتا ء انچائیں گپے نہ ات، ہے پیم پرائی نہ
 وش ات۔ سک دیر ساری سیاہاں کر سمس ء وشیں نوبتانی گپ ء جبر بندات کرتگ ات، آئی ء پیسر ء
 اوں اے گپ ہش کتگ ات انت۔ گندگ ء اے سوت، ناچ، و رگ ء چرگ ء ٹیلی ٹکاری ء چیزے
 ات، وش ودی ءے کرت... بلئے اے اوں گندگ بوت ایسی ء توک ء آہانی اللہ ہم ہورات۔ مروچاں
 کنتا ء راساز گر ء گپ ء مجلسی دیوان اوں دوست ات انت، بلئے آئی ء فیصلہ کرت کہ داں ہما و ہدے کسے ء
 مہ روت، داں اے کافری مرا گش بہ کٹیت، آساز گر نیگ ء اوں نہ شت۔ و ہدے آڈ چار کپت
 انت۔ آئی ء زانگ لوٹگ ء چماں چارات ءے، بلئے اے بابت ء پیچ ءے نہ گوشت۔

پدا بے تواری ء دگہ بہار گاہ یے اہت ء تو م کشان ء کنتا ء گیر اہت کہ سال ء اے پاس ء جیوفرے
 ء کر ء گور ء ڈڈ گار چچو ڈو دلدار ء جلوہ ناک ودی کن انت ء وتی دومی کافو ء ہما دورے یات کرت اے موسم ء
 آپوش گزنگیں بزانی دمب ء تہنگ۔ بلئے اے جاگہ ء سیاہانی گونڈو کاروک ء تچو کیں میثانی رند ء
 کپگ ء گرگ ء دز گٹ ات انت، اے
 بز ء چل ء گہہ اتگیں پٹانی چنگ ء و ہدے گونڈو مہر انت کہ نوں سُر و کیں میث ء سرگ ء سر ء سندرگ ء کئی
 واری انت۔ ساز گر ء کنتا ء راسر پدی دات کہ اے میث ء پڑم دگہ جاگہ برگ، صاف کنگ ء گڈگ
 کنگ بنت ء پدا آرگ ء جنیادمان ء دیگ بنت ء آیشاں ریس انت۔ بندیک کن انت ء پے زمستان ء
 گر میں پیچ گوپ انت۔

باغیچہ بنگار، مرزگ ء تو م کشگ داں ہیڈ میچڑ میں بانگواہ ء بہ گرداں شپ ء تہاری مان شانگ ء
 کنتا ء کار ات۔ تیر ماہ ء نیامجی ء ماہ ء کہ ”جولائی“ گوشت اش، ہما کہ ڈکارانی سر ء کار ء شت انت
 شپ ء ژند ء پندوتی کڈکاں و اتر بوت انت۔ آہاں ہو داسرین ء کچ ء برزیں کر پاس ء کئی آئی تہا برد

جت ء کاہ کش ات۔ اے سک گرائیں کارے ات، بلئے پداواں انبار چہ گو سنگیں سال ء فصل ء دہلاں سر لیٹ ات انت۔ کنٹا ء خیال کرت کہ اے وہد ء جیوفرے ء مردمانی لاپ چہ گزن ء درد ء بنت ء آچہ روتگ، کرم ء کاہ ء دگہ ہر چیز کہ دست ء اش بہ کپیت یخنی جوش دیگ ء بہت، پرچا کشار ء نیوگ سبز ء کھاٹ انت ء تنیکہ نہ پیش اتگ انت۔

”رون ء موش“ داں جولائی ء دومی یکشنبہ ء الم ء کٹینگی ات، کنٹا ہما و ہد ء سر پد بوت، و ہدے ہند ء پلانٹیشنانی بازیں سیاپینے کہ نام ءے اسپاٹ کاؤنٹی ات... رضاد یگ بوت انت کہ یک زیل ء ”دعا ء مچی“ یے ء بہرہ زور انت۔ اے تری ہر چیزے ات۔ الم ء الیشی ء سیادی گوں آہانی اللہ ء ات۔ چہ آہاں کسے ء کنٹا ء را صلاح نہ جنت کہ گوں آہیستینانی ہمراہی ء بہ روت کہ آہیشنبہ ء سہب ء سرامہلہ دراہتگ ات انت۔ آہجہیں یک ویگنے ء سوار بوت ء شت انت کہ ماساء کارمرز کنگ ء رضامندی داٹگ ات۔

کساس تیوگیں پہ لہتیں روچاں شت انت۔ چہ آبا زیناں لہتیں بہ جل اتین، بہ چار اتین انت بلکن ء کنٹا پدا جسٹ... بلئے آسر پدا ت کہ بلے آ کر ء گوراں شرزانت ء سر پد بیت، وت ء شرکار بست کنت۔ بلئے آسک دور نہ روت کہ پدا ساری ء غلام گیر سین انت اش۔ اے گپ ء منگ ء آراجالت کرت۔ آئی ء جہگ ء بدل ء زند ء دوست کنگ بندات کرتگ ات۔

اے پلانٹیشن ء سمراندگ آئی ء زند ء سدکی ات کہ اگاں بہ لکیت ء بہ روت گمان ہمیش ات کہ پدا گرگ بہ بیت ء بہ گندے اے بری کشگ بہ بیت۔ وتی دل ء جُہلا نکی ء، آئی ء زانت کہ نوں پدا دو بر کدی وتی گس ء نہ گندیت پمائی نز ء آئی ء باطن ء یک گران قیمتی ء بے مٹیں چیزے پہ ابد مرگ ء ات۔ بلئے آئی ء اوست داشنگ ات، بلے کہ آکدی دو بروتی خاندان ء مہ گندیت، بلئے بوت کنت یک روچے آئی ء جند ء یک خاندانے بہ بیت۔

دگہ یک سالے پر گوسٹ، انچوش زوت گوسٹ کہ کنتاء را باورئے نہ کرت... آئی ء کوسینچ ء درپ ء سنگاں آرا حال دات کہ آوتی بیست ء دومی ہووے رستگ۔ پدا گوہرات ء کرمس یک رندے پدا اہتگ ات۔ بلے کہ آئی ء مارشت آہانی اللہ ء بابت ء ہامد امی ات، آنچیں وشی ء نوبتانی ات انت کہ آئی ء مارگ بندات کرت آئی ء اللہ تہنا نندگ ء اے وشی ء دور ء چارگ ء سمر ء نارضائی درشان نہ کنت۔

چہ مردیناں دو ء را، چہ ماسا والر ء نیمگ ء یک ذرا جیں ہفتگے ء سفری را ہداری رست۔ دومی پلانٹیشن آئی سمر ء وتی جنانی گندوکی ء روگ ء چین ء لائچ ء ات انت، چہ مردیناں یکے اولی گشتاں وتی نوک پیدا ک بوتلیں ننگ ء چارگ ء روگ ء ات۔ بلے ہمک کڈک ابید چہ آہانی ء... ء کنتائی ء... یک ڈول ء تیاری لے ء دزگٹ ات انت، گیشتر دعوتانی روگ ء پوشاکاں پیت ء مہرگ جنگ ء ات ء چہ وتی انبار جاہاں سوپ ء حشکیں نیوگ در کنگ ء ات انت۔

ماڑی ء، بل ء تیوگیں لوہی ء کلنچو چہ یم، کر گوشگ ء بز ہتگیں ہوک ء گوشتاں سر لیٹ ات انت... بازیں نارشتے چہ ہماسا ہداری گوشتاں گراستگ ات انت کہ چہ اے ملک ء آہگ ء ساری کنتا ء ناں کدی آدیستگ ات انت ء نے کہ ہش کنگ ات انت۔ ٹرکی (Turkey) ریش گوئک، پوسم (Possum) ء دگہ گپڑے ہبے ڈولیں۔ بلے کہ آئی ء اول سراں دل جت، بل ء چل ء چہ آوکیں ہمک وشیں بوہ ء آراسکین دات کہ ہر چیز ء تام ء بہ چشیت۔ ابید ہوک ء... نہ آراگوں ماسا والر ء گوں سیاہیناں زبان کرتلیں بیسے ہدونا کی ہست ات، اسپیت دار ء دو کنتر، یک واٹن ء یک وکی لے کہ آئی ء وتی گبی ء سرا چہ جاگے ء آورتگ ات انت۔ کنتاء گوشت کت کرت کہ بیسانی یک بہرے پیسیر ء چیر وکانی نوشگ بوتگ، گیشتریں ساز گرے۔

بیسر نوشانی لبجگاں ہووے سیاہینانی گونڈوان ء لٹانی سمر ء مان جستگیں ہوک ء حشکیں روت ء پوک گون ات ء آج ء نزنیک ء آرگ ء ات انت اش ء پدا جاک، کوکار ء ہندگ ء نیام ء درنرگ ء ترک ات انت۔ پھائی نزا ءے سچہیں بے باوریں، ہوڑیں ء دل حراب کنوکیں کار ات انت۔

گڈ سمر ء و ہدے ہماروچ اہت، نوشگ ء ورگ ء مہلمی ء بندات کرت۔ چہ وتی دروازگ ء دپ ء، کنتاء ماسا اولیم ء مہمان ءے چار ات کہ پہ سبارگ ء دعوت ء اہتگ ات۔ چہ پدو ہدے سیاہ، ماڑی ء نزنیک ء مچ بوت انت، سوت جنگ ء ات انت۔ سمر وکی ء بل کنگ ء ات۔ آئی ء دیست کہ ماسا ء

دری و دپ چست کرت، بیش کراتگ ات، پدا آء آدگہ سہریں ڈن و دراہت انت، اوشنات و گوش
اش داشت انت، گل و وش و دی اش کرت۔ چد و رند ماساء بل و را گوشنت کہ سازگر و بہ گوشنت
پماہاں ساز بہ جنت و سازگر و سازجت۔

ہریچی آہاں گوشنت کنتا سر پدے بوت، بلتے پرچا پہ اے روج و چوش گل و شاکامی کن
انت؟ اگاں اے سہریں پہ سیاہاں چوش عاشق انت کہ آہان و ٹیکی ٹکاری دینت، گڑا پرچا پہ حق و دل
دلانی وش نہ کن انت، آزادی اش نہ دینت۔ آئی و خیال کرت اگاں چہ اے سیاہیناں بازینے چوش گس
و دانشگین گو سپند و ات انت، و ت و ت زندگ داشت اش کرت، چوش کہ آئی و جند و ت و رازندگ
داشت کرت، اگاں آہانی خیال داری کنگ مہ بوت انت۔

بلتے آچہ آہاں گہترات؟ آہر پیم و چہراہاں گیش اتگ ات؟ مدان مدان و بلتے پہ سدکی، آئی و اے
گپ رد کرت نہ کرت کہ آوں ہماہانی و و پیمیں دوداں زورگ و ات۔ اے جنجال گوں سازگر و سکا نین
سنتی و سوب و ات۔ آئی و توند آپ واری و کنتا راسک نہ وش کرتگ ات و تینگ کافر و ات
حق نیست ات؟ سازگر و در و شاپی بٹاک اوں آرتورینگ و ات انت، پدا اوں آرابا و ات کہ سازگر
و در و شاپ راست ات انت۔ بلتے سازگر و جور جبری و توازہ کنگ و مارشت اوں پمانی بد آہگی ات
انت، کنتا و راوہدے سازگر و ”نیکر“ گوشنت و توار کرت آراسک بداہت و حاصل چہ ہماروج و کہ آسہی
بوتگ ات کہ اے نیکر پہ سیاہینان و سہرینانی دانگیں نام ات۔ بلتے اے زاناں سازگر نہ ات کہ ذمہ واری
وے وتی کوپگ و زرتگ ات و آراگپ و جنگ وے بلد کرتگ ات؟ اے زاناں آنت کہ آئی و سنتی و
کنتا ر اے مارشت داتگ ات کہ درآمدیں سیاہینانی نیام وے بے تہمبیل مہ بیت؟ کنتا و فیصلہ کرت کہ
آسازگر و راشرزانگ لوٹیت۔

روچے نہ روچے شریں و ہدے کنیت، ہر چینکس آئی و دست و بیت گپ و اے دیم و آدمیم
و ترینیت، آلم و سازگر و راوتی دل و جستان کنت۔ بلتے یک بے تواریں یکشنبہ یے و پیسیر و ڈرپ و دو
دگہ سنگ مان کنگ بوت، و ہدے کس کار و ات، آغلما مانی بیتگ و گڈی سر و وتی پچار و کیں کڈک و
شت و دیست وے کہ سازگر گوں بندیں تے و بے ترک و توارنشتگ ات۔

سلام و دست و ذروت و رند، آداں شریں سامعے و بے گویاک ات انت، کنتا و گوشنت، ماساء
ڈلیور، لوٹھر و گپ آئی و گوشاں کپتگ انت کہ آئی و ماساء راہر کجا برتگ مردم ”سنگ“ و گپ و بوتگ
انت۔ چونہا ”سنگ چہ آنت“، آزانگ لوٹگ و ات۔

”سُننگ زرے کہ سُہریں کس اس ہر چیزے کہ بہاش زورانت آئی ءِ سرءِ زیادیں زرے دینت۔“ آئی ءِ پَسودات۔ ”آپ ءِ آپ ءِ بادشاہ پہ وتی سیر ءِ ازگار کنگ ءِ اے سُنگاں جنت۔“ اے گمان نیست انت کہ ساز گر گپ ءِ چوش گونڈ گپیت، گڑا کنتاء اندازہ جت الم ءِ تب ءِ وش زانت۔ دلپروش، داں زنڈیں ساعتے ءِ حاموشی ءِ ہمودانشت، گڈ سرءِ فیصلہ ءِ کرت کہ ہرچی آئی ءِ دل ءِ ہست درشان اش بہ کنت۔ ”توچہ ادءِ آہگ ءِ پیسر کجا بوتگ ءِ؟“

ساز گر ءِ داں دیر ءِ وتی چم سک دات ءِ آرا چارات، گرانیں دمانے ات۔ پدا گپ ءِ جت، آئی ءِ توار بڑگ ءِ ات۔ ”من زاناں ادءِ ہر نیگرے منی بابت ءِ حیال ءِ انت، دگہ کس ءِ راج نہ گوشنگ گوں! بلتے تئی گپے دگر۔“ آئی ءِ کنتاء راجارات۔ ”توزانے پرچائی گپے دگہ؟ پرچا کہ توچ نہ زان ءِ! ترا پہ زور بیچ گپتگ ءِ آرتگ اش، وتی پاد سندرینت، تئی حیال انت دُرہیں تئی ڈول ءِ انت۔ گڑا، توکیں نہ ءِ گمانی چوشیں نابکاریں کار بوتگ۔“ آئی ءِ توار ءِ نہ وشی ہوارات۔ ”ہرچی من ترا گشاں گوں کدی کس ءِ راحال نہ دی ءِ، اگاں ناں من ترا گراں چپی ءِ درنجان“

”کس ءِ راحال نہ دیاں“ کنتاء جار پرینت۔

ساز گر دیمی ءِ جگ ات، آست آستکی گپ ءِ لگ ات کہ کس مہ ہش کنت۔ ”گوریچانی کیر ولینا ءِ من ءِ ماسایے ہست ءِ مُرت۔ من ہما شپ ءِ شپ دراہت اوں۔ من انجونانی (Injuns) ءِ چیر بوتان، داں من اندازہ جت کہ در آہگ ءِ تر سے نیست گڑا من ادءِ ور جینیا ءِ اہتوں ءِ ساز جنگ برجم داشت!“

”ور جینیاچی یے؟“

”ڈئے مرد، توپہ دل بیچ نہ زان ءِ، زان ءِ؟ ور جینیا ہما نو آبادی انت کہ تو تہائے نشنگ ءِ، اگاں تو ایشر اندگے گوش ءِ۔“

”نو آبادی جی یے؟“

”توچہ گندگ ءِ گیش یوک ءِ۔ سینزدہ کالونی انت کہ اے ملک ءِ جوڑ کن انت۔ چا دازر بار ءِ بگر کیر ولینا اش گوش انت ءِ داں گوریچان ءِ میریلینڈ، پنسلوانیا، نیویارک ءِ دگہ گپڑے جاگہ انت۔ من تنیکہ کدی آنگو نہ شنگاں ءِ نہ بازیں نیگرے۔ من چہ سہرینانی دپ ءِ ہش کتگ کہ اود ءِ غلام نہ دارانت، مئے مردم اش آرات کرتگ انت۔ منی جند، یک ڈولے ءِ نیم آراتیں نیگرے۔ من ءِ گوں

یک ماسایے الم ۽ بونگی انت، پرچا کہ پیٹی رولر کجام و ہد ۽ من ۽ گپت کنت۔“ کنٹا سر پد نہ بوت بلئے انچوش پیش ۽ داشت کہ سر پد بونگ ۽ انت، پرچا کہ آئی ۽ پدا بے شرف بونگ نہ لوٹ ات۔

”تو کدی انجون دیستگ انت؟“ سازگر ۽ لوٹ کرت۔ کنٹا لپرز گو بوت۔ ”من لہتیں دیستگ۔“
 ”اے چہ سہریناں پیسر ہدا بونگ انت۔ سہرین گوش انت چہ آہاں یکے ۽ کہ نام ۽ کولمبس بوتگ اے جاگہ ۽ درگہنگ، بلئے اگاں آئی ۽ انجون ادا دیستگاں، گڑا آئی ۽ در نہ گہتگ آں، تو چہ گوش ۽ ہمائی ۽ درگہتگ آں؟“ سازگر بنگپ ۽ گرم دیگ ۽ ات۔ ”سہرین ۽ حیال انت، آئی ۽ پیسر تراہر کس بوتگ آئی ۽ حساب ۽ نیاریت۔ آ آہاں ۽ جنگلی گو شیت۔“

پہ داد گرگ ۽ سازگر ۽ کمیں اوسپان کرت، پدا گپ ۽ بوت۔ ”تو کدی انجونانی ٹی پی (Teepee) (گندان) دیستگاں؟“ کنٹا ۽ پناں ۽ وتی سر چنڈینت۔ سازگر ۽ پچکے ۽ چیر ۽ وتی سے لنکک مچ کرت۔ ”اے لنکک منگ انت ۽ اے پچک پوست انت۔ آ ہمیشی ۽ تہا شتگ انت۔“
 آئی ۽ پچکند ات ”افر یقیہی بونگ ۽ بستار ۽ بوت کنت تئی حیال ہے بہ بیت تو شکار ۽ اے پیمیں چیزانی بابت ۽ زان ۽، بلئے کسے انجونانی پیم ۽ شکار ۽ سفر نہ کنت۔ یک گشتاں یکے جاگہ ۽ بہ روت، آجاگہ ۽ نقش آئی ۽ ذہن ۽ بیت کہ چون شتگ۔ بلئے انجونانی ماس کہ آسکو اوس (Squaws) کش انت، وتی زہگاں پشت ۽ کوار ۽ جن انت، چٹ ہما پیم ۽ کہ من ہش کتگ افریقہ ۽ شمنے ماس کن انت۔“

کنٹا حیران ات کہ سازگر اے اوں زانت، بلئے وتی حیرانی ۽ چیر دات نہ کرت۔ سازگر ۽ یک رندے پدا پچکند ات ۽ سبق ۽ برجم داشت، ”بازیں انجونے ۽ پہ نیگراں بدنہ انیت ۽ لہتیناں ما دوست ہیں۔ نیگر ۽ زمین انجون ۽ سہرین ۽ نیام ۽ بلائیں جیڑہ انت۔ سہرین انجونانی سچہمیں زمین ۽ برگ لوٹیت ۽ چہ انجونان بدراش کتیت، لٹ نیگورگ ۽ انت!“ سازگر ۽ چم کنٹا ۽ دیم ۽ پولگ ۽ ات انت۔ ”شما افریقہی ۽ انجونان یک پیمیں ردی کرتگ کہ شما سہرینان ہمود ۽ اشتگ کہ شاموت اودا شتگ ات۔ شما آہان ۽ ورگ ۽ پہ وسپگ ۽ جاگہ داتگ، اولی چیز کہ شما دیستگ، شمار الگت اش جتگ در اش کرتگ یا کیز اش کرتگ۔“

سازگر ۽ پدا گپ داشت۔ پدا ناگت ۽ درا نگاز ۽ کرت۔ ”کجام چیز ۽ کہ من ۽ چہ شما افریقہی نیگراں دورداشتگ، بہ چار۔ من پنچ یا شش زاناں کہ تئی پیم ۽ انت۔ من نہ زاناں اولی گشتاں چون گوں

تو دُچار کپنگاں۔ تو ادا اہتگ نئے، اے اندازگ جنان ء کہ نیکرتئی ڈولیں بنت۔ تو چون اے امیت
 داشتگ کہ مانیکر افریقہ ء بابت ء سر پدی گریں؟ ما کدی اود ء نہ بوتگیں ء نے کہ رو گائیں!“ کنتا ء را
 ہورت چارگ ء ات ء حاموشی ء دم کشگ ء ات۔

چہ دگہ درانگا زکنگ ء تر سے ء، کنتا بے جبر ء حال ء دراہت سازگر ء گوشنگیں گپانی سر ء چُرت ء
 ات بلتے پداوتی کڈک ء آئی ء اے گپانی سر ء ہر چینکس چار ء بیچار کرت، آئی ء ہممینکس گہتر مارات
 انت۔ سازگر ء وتی دیم ء پوش لگوشنگ ات، ایشی ء مول ء مراد ایش ات کہ کنتا ء سر ء بھیسہ کنگ ء بند
 ات ء کنگ ء ات۔ چہ مات ایں گلزین ء وتی دزگ ء سے ایں ہوراں پداوتی دانائیں براہندگاں
 رند، کنتا اولی گشتاں پہ راستی کسے ء رازانگ ء ات۔

کپڑے روچانی گوزگ ۽ رند، آباغچہ ۽ کار۽ ات، کنٹاء حیال کرت کہ آراپہ اے گپ ۽ مارگ ۽ کہ آسازگر ۽ بابت ۽ چینکس کم سر پدانت چینکس دیریں وہدے گوستگ، ۽ پمانی زانگ ۽ سر پد بونگ ۽ دگہ چینکس باز پشت کپتنگ۔ کساس سدکی ۽، آئی ۽ حیال کرت، دگہ یک دیم پوشے پیریں دہقان ۽ راپمانی ۽ لگوشینگ ات کہ برے برے پمانی گندوکی ۽ شت۔ آیل ۽ اوں شرزانگ ۽ نہ ات، بلے کہ بل ۽ آئی ۽ ہمک روچ گپ ۽ حال مٹ ۽ بدل کرت... یا گپ ۽ بدل ۽، ہرچی آئی ۽ دات کنٹاء وارت ۽ گیشتر گوش داشت، بلے اے گپ مدام کسان ۽ جند ۽ بابت ۽ نہ ات انت۔ آترانگ ۽ کپت کہ چوں دوینیاں بل ۽ دہقان ۽ آراچیزے گوشگ بندات کرتگ یا اشارہ دات، بلے گپ آسرنہ بوتگ ات۔ چونہاں دوینیں سوگہہ ایں مردم ات انت، بلے گندگ ۽ دوینیں حاصل گومانی گون ات انت۔ آئی ۽ فیصلہ کرت کہ دوینیاں شرسر پد بیت۔ وتی پڑ ۽ پیریں دہقان ۽ گندوکی ۽ روگ ۽ وہد ۽، کنٹا ۽ وتی چوٹ ۽ چپوٹیں بیم ۽ سازگر ۽ گوستگیں گپانی جسٹ گرگ بندات کرت۔ کنٹا ۽ گوشت آئی ۽ ”پیٹی رولرانی“ بابت ۽ ہش کتگ بلے سر پد نہ انت کہ آکے ۽ جی انت۔ ”اے ہما یک بر کرتگیں کپتگیں غریبیں سہرین انت کہ وتی زند ۽ یک نیگرے ۽ داہند نہ بوتگ انت!“ پیریں دہقان کار ۽ پہ جورجبری گوشت۔ ”اے کوہن ورجینیا ۽ قانوندانت، دگاں گشت بہ بیت، یا ہما جاگہاں کہ نیگر ہست، اگاں آماساہانی نمشتہ کرتگیں بے راہداری ۽ گرگ بہ بنت، تراب ۽ کیزاش کن انت ۽ ہما کہ پہ باڑہ اے کار ۽ کن انت ہمے غریب ۽ لنگڑیں سہر کوانت کہ آہان ۽ نیگرانی گرگ، جنگ ۽ چوپگ دوست بیت، پرچا کہ آہانی جندان ۽ یکے نیست انت۔ ایشی ۽ پشدر ۽ تووت سر پدے، سچہیں سہریناں ترس ۽ گوہ کرتگ کہ ہمک یلہ گردوینیں نیگر آشوب آرگ ۽ پندل سازگ ۽ انت۔ راستیں جبرایش انت، یک چیزے پیٹی رولراں اینکس دوست نہ بیت اینکس کہ آہانی نیگرے ۽ سراسک کنگ ۽ ہہتام جنگ دوست بیت، آئی ۽ کڈک ۽ پتر انت، جن انت اش ۽ خون چکر اش کن انت۔“

یکے کنٹا ۽ ہدونا کی ۽ دیست ۽ دومی چہ آئی ۽ گندوکی ۽ وش ات، پیریں دہقان ۽ دیمتر ۽ در اینت۔ ”مئے ماسا ایشی ۽ رضاء نہ دنت۔ ہمیشکا آراگریز نیست۔ آگوش ایت آنہ لوٹیت کہ کسے آئی ۽ نیگراں لٹ ۽ چوپ بہ کنت۔ آوتی نیگراں گوشتیت وتی گزیری ۽ وت بہ کن انت، ہما کاراں بہ کن

انت کہ زان انت اش ء آئی ء قانود ء دوران مہ پر وش انت۔ آئی ء سوگند کرتگ کہ اگاں نیگرے ء آئی ء دود پر وش انت گڑار وچ ادا نہ بڈیت۔“

کنٹا ء سر پر بوتگ ء نہ ات کہ اے قانود ء دودچی انت، بلتے پیریں دہقان یک شل ء گپ ء ات۔ ”ماسا اے پیم بوتگ ء سوب ایش انت پر چا کہ چہ ادا آہگ ء پیسر آپ ء آکپ ء انگلیڈ ء ہست مند ء ازگاریں خاندان ء مردے بوتگ۔ والرمدمام ہما ڈول بوتگ انت کہ آدگہ بازیریں ماسا ء آہانی پیم بوتگ ء آہانی گیگانی کرتگ انت پر چا کہ آدگہ ماسا دگہ چچ نہ انت، بلتے ریڑگونک گیر بوتگ انت، سیڑیں لکرے زمین ء یک ء دونیگر اش گپتگ، آہان ء پکار ء کشتگ اش، کشت ء کشار اش کرتگ۔“

”بازیریں پلانٹیشنے ہست کہ گپڑے غلام اش نیست۔ آگیشترینانی سرے یکے ء بگرداں پچ یا شش نیگر بلکن ء بہ بیت۔ مایستیناں ایشرا سک مزن کرتگ۔ سے ء تہا دو سہرین ء را غلام ء جند نیست، من ہے ہش کتگ۔ ہمودا کہ سیاہیں لولک انت آبلانیں پلانٹیشنانی سرا پنجاہ یا صد غلام بوت کنت، دریاء جہلادی ء لوزیانا، میسی سیپی ء الاباماء اوں چیز کے بیت، جار جیاء تیاب دپ ء زرباری کیرولینا ء ہرنج ء کشار کن انت۔“

”تئی عمر چینکس انت؟“ کنٹا ء انا گت ء جست کرت۔

دہقان کار ء آرا چارات۔ ”من تئی ء دگہ یکے ء خیال ء گمان ء چہ سک مستر آں۔“ آچوش نشت تو گوشت زاناں دمانے ء گل بوت۔ ”وہدے من کسان اتاں من انڈین آنی جنگی نہر دگ ہش کت آں۔“

سر جہلیں دمانے ء حاموشی ء پد، آئی ء سرچست کرت کنٹا چارات ء سوت جنگ ء لگ ات۔ ”آہ یاہ، تا ترا مہام، بواہ۔۔۔“ کنٹا حیرانی ء نشت۔ ”کی لے زری ڈے نیک اولے، من لون ڈی نیک اولے آہ واہ نی۔۔۔“ بس ء کرت، پیر مرد ء درانیت، منی ماس ء اے سوت جنگ، گوشت ء آئی ء چہ وتی ماس ء زرتگ کہ آچہ افریقہ ء آہتگ، چٹ تئی ڈول ء، تو اے تو اراں پچہ کارے کج نیگ انت؟“

”سیریرے ٹک ء توار ء ڈول ء انت“ کنٹا ء گوشت۔ ”بلتے من لبز اں سر پد نہ باں۔ ہما بلانیں بوجی من ء آورتگ ات ء آئی ء تہا من سیریرے گپ ء ہش کرتگ انت۔“

پیریں دہقان ء ذکائی اے دیم ء آدم چارات۔ ”سوچ اے سوت جینی ء چہ نیگراں کسے ہش مہ کنت ء ماسا ء حال مہ دنت۔ سہرین نہ لوٹ انت کہ نیگر افریقہی زبان ء گپ بہ جن انت۔“

کنٹا ء گوشت کرت کہ پچ شک نیست کہ پیر مرد آئی ء جند ء ملک گیمبیائیگے، وولوف ء خون

ئے، برزیں پونزئے تنکیں لنت ۽ پوست ۽ چہ گیمبیا ۽ آدگہ لٹکاں گیش سیاہ ات انت، بلتے ۽ ودے دہقان ۽ گپ جت، ہر چیز ۽ کہ گوشت، آئی ۽ فیصلہ کرت گہتر انت اے ڈولیں چیرانی سر ۽ گپ مہ جن انت۔ گڑا آئی ۽ بنگپ ۽ جندمٹ کرت، آئی ۽ جست کرت کہ پیر مرد ۽ جندگ نیگ انت ۽ چوں اے پلانٹیشن ۽ سر ۽ رستگ۔ دہقان ۽ آدماں ۽ پسوندات۔ بلتے گڈ سر ۽ آئی ۽ درائنت۔

”چوش کہ من سر پداں نیگراں بازیں درد ۽ دور ۽ جخالے دیستگ۔“ آئی ۽ کنتا ۽ راہورت چار ات۔ گندگ ۽ فیصلہ کنگ ۽ ات کہ دیم ۽ بہ روت یاناں۔ ”یک زمانگے من شر ۽ تکلڑائیں مردے بوتگ اول۔ من زنڈیں سیم وتی زان ۽ سر ۽ چوٹ کرتگ آں، من گونی یے وردنی چیز چست کرت کرتگ کہ چچراش دور داتگ، من یک دست ۽ بالغیں مردم چست کرتگ۔ بلتے من کار ۽ اہت اول، من ۽ ساری ۽ ماسا ۽ دم ۽ کشگی اش کرت پے وتی وامانی دیگ ۽ ہاترا من ۽ دستخط اش کرت ۽ اے ماسا ۽ رادات اش۔“ آئی ۽ کمیں گپ داشت۔ ”نوں من نزور بوتگ اول۔ ہر چہ نکس ۽ ہد پشت کپتگ، من لوٹاں ہما بگو ازینان ۽۔“

آئی ۽ چماں کنتا ۽ راہول ات۔ ”وت نہ زاناں پر چاترا گوٹگ ۽ اول گوں۔ چوش کہ ودی کناں پے حق ۽ دل چوش بدنہ اول۔ اگاں من بدہ بوتین ات اول ماسا ۽ من ۽ دیری بہا کرتگ ات۔ من ترا سوج داتگ چوں باغ ۽ کاراں کن انت“ آکمیں اجکہ بوت۔ ”اگاں تولوٹ ۽ من کاہاں تئی کمک ۽ کناں۔ بلتے بازناں۔ نوں من جان سلامت نہ اول“ آئی ۽ بزرگ بزرگ گوشت۔

کنتا ۽ پیر مرد ۽ سلاہ جنگ ۽ منت گپت ۽ آراتسلای ۽ دات کہ بل ۽ آوش ۽ ڈڈ بیت۔ دمانے ۽ رند آئی ۽ رضا گپت ۽ وتی کڈک ۽ راہ ۽ گپت، وتی جند ۽ سر ۽ زہرات کہ پیر مرد ۽ بزگی ۽ نہ مارا تگ۔ آوت بزرگ ات، بازیں کارے کنگی ات۔ بلتے چہ آہاں وتی دیم ۽ ترینت نہ کرت۔ نپادانی سر ۽ کپوک لیٹگ ۽ ات انت ۽ کار کرت اش نہ کرت۔

پدادومی روچ ۽ کنتا ۽ فیصلہ کرت کہ بہ چاریت باریں بل ۽ گپ پر مات کنت۔ پرچا کہ آئی ۽ زانت ماسا ۽ الردل پسندیں بنگپ انت۔ آبدات چہ اے جست ۽ کرت کہ پرچا آ (ماسا) سورنہ کنت۔ ”آئی ۽ سور کرتگ۔ آئی ۽ لوگبانک پریسٹلا، ہما سال ۽ کہ من ادا اہتگ ات اول۔ اہممنگ برڈ ۽ ڈول ۽ بز اہدات، نے کہ مسترات، اولی زہگ ۽ سمر اہیران بوت۔ جنکے ات۔ آ اول مرت۔ ادا منی ہوشی ۽ گران تریں ساعت ات کہ کسے ۽ کدی نہ دیستگ ماسا اول چہ آروچ ۽ پدا نہ انت۔ بس کار، کار، برے برے گندگ ۽ وتی جند ۽ پے کار کشیت۔ آکسے ۽ نادر اہی یا پٹی بونگ ۽ ہش کت

کرت نہ کنت کہ مدت ءے کرت مہ کنت۔ ماسا ہما پیم زوت یک بیماریاں پیشی یے ءے طیبی ءے کنت، انچوش کہ پٹی این نیگرانی ءے ہش بہ کنت، سازگر ءے پیم ءے کہ تو مدام نندے گپ ءے جنئے گوں... یا ہما ڈول ءے کہ ترا ادا آورتگ ات اش۔ آگنوک بونگ ات کہ آہاں چون تئی پادگڈ اتگ۔ آئی ءے چہ وتی جند ءے برات جون ءے ترا بہازرت۔ پرچا کہ اے آئی ءے کرتگین نہ ات۔ اے ہما غریبیں کریکر (Cracker) غلام گیرانی کار ات کہ آئی ءے پہ باڑہ کرتگ ات انت۔ آہاں گوشت تو آہانی کشگ ءے گوشت کرتگ۔ کنتا گوش دارگ ءے ات، مارگ ءے ات کہ آئی ءے سیاہینانی ذاتی زند ءے تک ءے پہناد ءے پوہ ءے سر پد بونگ بندات کرتگ۔

آرا کدی اے خیال ءے گور نہ جنگ ات کہ کدی سہرینانی دل اوں پدربیت، بل اش کہ آہانی وڑ ءے پیم ءے راہ ءے راہ بند کدی پہل کنگ ءے خشا ہگ نہ بنت۔ آئی ءے وت ءے دیست کہ واہشت ءے ات دزیکتیں سہرینانی زبان ءے شرگپ جت بہ کرتین انت، گوں بل ءے وتی مارشتانی درشانی ءے بہ کرت انت۔ ءے آرا وتی بلک نیو بوٹو ءے جستگیں بچک ءے لوپ ءے کپتگیں نہنگ ءے قصہ ءے بہ گوشت انت کہ نیو بوٹو ءے مدام گوں اے گپ ءے ہلاس کرت۔ ”ماں دنیا ءے شری ءے بدل مدام پہ بدی ءے دیگ بیت۔“

گس ءے خیال ءے آرا چیزے ءے تزانگ ءے گپت۔ دیر ات دل ءے ات ءے کہ بل ءے بہ گوش ایت، ءے پمائی نز ءے اے شریں ساعنتے ات، ابید چہ آئی ءے گندیمیں رنگ ءے آئی ءے پہ پہر بندی آرا گوشت، آپوش ڈولداریں مانڈینکا جنیادم ءے ودی کنت۔

آرا پہ توصیف ءے پسو ءے گوش دارگ ءے بازو ہد پکار نہ بوت۔ ”اے چونیں ہوڑیں گپے کہ تو جنگ ءے ءے؟“ آئی ءے پہ زہر ءے درائینت۔ ”سراوں پر نہ بیت پرچا سہریں مردم یکدارانی باراں چہ شہا افریقہی نیگراں حالی کنگ ءے انت۔“

اُو کیں سبھیں ماہ ء، بل ء گوں کنتا ء جبر ء حال نہ کرت... ء بلکیں و ہدے پہ سبزی ء چنگ ء
 اہت، وتی ساچی ءے بڈ ء جت ء ماڑی ء برت، پدا، یک دوشنبے ء سہب ء سرامہلہ آئی ء دیم پہ
 باغیچہ ء دزک بست انت، چم ءے درگڑا تگ ات انت، درشانی ءے کرت۔ ”شیرف انوں چہ اپس ء
 ایراہت!، آئی ء ماسا ء را حال دات گور بیچان ء جا گہے بوٹن گوش انت اش آپ ء آ کپ ء بادشاہ
 ء سنگاناں ہلاپ ء بلائیں جنگے بوتگ... ماسا ء لو تھر ء پر ماتگ بگی ء بنوراں بہ بندیت ء آرا شہر ء بہ
 بارت۔ آپریشان انت۔“

شام کنگ ء و ہدے ہر کس ء را دیست کہ ساز گر ء کڈک ء پہ آئی ء پیریں دہقان ء صلاح ء سوج ء
 مچ ات انت۔ دہقان غلامانی بیتگ ء پیر تریں مردات ء ساز گر جہاں گول ء گیش دنیا دیست ءے ات۔
 ”اے کدی بوتگ؟“ کسے ء جُست گپت ء دہقان ء در اینت ”ہرچی ماہش کتگ چہ گور بیچان ء
 مینگ ء سر بوتگ اے سک ساری بوتگ۔“
 ساز گر ء وتی گپ ہو ار کرت۔ ”من وتی گرد ء تر ء ہش کتگ، ہر جا گہہ کہ بوٹن انت، چہ اودا
 تیز تچو کیں اپس دہ روچ ء حالاں کار انت۔“

تہاری ء شری ء مان شانتگ ات کہ ماسا ء بگی و اتر بوت۔ لو تھر گوں وتی ہش کتگیں سر جمیں حالاں
 زوت زوت غلامانی بیتگ ء پیدا ک ات۔ آگوشگ ء انت آشپ ء بوٹن ء مردم انچوش سک ء گنو ک
 بوتگ انت کہ بادشاہ ء سپاہیانی سر ء الگ ارش کرتگ۔ سپاہیاں آہانی سر ء تیر گزاری کرتگ۔ اولی
 مروک نیگرے، نام ءے کر سپس انکس انت۔ آہاں ایشرا ”بوٹن ء کشت ء گوش“ ء نام داتگ۔“

اُو کیں لہتیں روچاں اے بنگپ ء سر ء کم گپ ء حال بوت ہرچی کہ کنتا ء ہش کت، آئی ء سر پر نہ
 بوت، اے چہی ء بابت ء بوتگ ء انت... پرچا سہریں... ء بلکیں سیاہ اوں... اینکس دور ہرچی کہ
 بوتگ آئی ء سرا گل ء وشی ء درشانی ء انت۔ پوشیں روچے نہ گوست کہ چہ گوزو کیں دگ ء دو یا سے غلام
 ”یووو۔ ہوووو۔ آہ۔ ہوووو“ ء گوں نوکیں حالے ء مہ گوستین ات انت۔ لو تھر لوگ ء کار کنوکیں غلام،
 اہسانی بچک ء آدگہ ڈ لیوراں کپتگیں حالاں آرگ ء ات کہ آئی ء گوں ماسا ء کہ بیمار ء نادر اہانی علاج ء
 شتگ ات ء گپ ءے جتگ ات ء حال ءے گپتگ ات کہ بیوا انگلینڈ ء ماڑیانی ماسا، شہر ء کر ء گور ء
 بازار ء میتگاں ماسا چونیں سکیں جاوراں گوں دُچار کپتگ انت۔

”پہ سہریناں چیریں جبر نیست“ ساز گر ء کٹا ء را گوشت۔ ”آہاں نیگران ء وتی سر ء پر رہتگ۔ آتری ہرچی بہ کن انت، آہاناں روگ ء جاگہہ نیست۔ آہاناں نیگر گوش دارگ ء انت۔ اگاں آورگ ء گپ ء بہ بنت گڑا نیگر جنک انچوش پیش دار انت کہ کر ء گنگ انت بلئے ہمک ہش کتگیں لبز ء دل ء دار انت۔ بلکن ء اگاں سہرین بہ ترس انت، آلبزاں لکوڑانی تہا گوشتگ بندات کن انت ء اگاں نیگرے نزینک ء بہ بیت، گڑا لکوڑاں یک یک ء دیم ء دیان کن انت ء گڈسر ء ٹکرے جوڑ کن انت کہ چے گوشتگ اش۔ منی مول ء مراد ایش انت نیگر جنک داں ہماوہد ء مہ وسپ انت داں مہ زان انت کہ سہرین کجام ہنگپ ء گپ ء انت ء چے گوشتگ ء انت۔“

گور بچان ء چے بونگ ء ات، تیر ماہ ء بہ گرداں تاک رچان ء حال یک شل ء ٹکر ٹکر ء اہت انت۔ انچوش کہ وہد گوست، لو تھر ء حال آرگ بندات کرت کہ چوش ساری نیگ ء سہرینانی گپانی تہا تہناسنگ آہانی درد ء سر نہ انت۔ ”گوشتگ ء انت لہتیں کاؤنٹی ء نیگر چہ سہریناں دو کچ ء انت۔ آترسگ ء انت کہ بوت کنت آپ ء آکپ ء بادشاہ مانیگراناں آراتی ء صلاح ء بہ جنت ء مارا سہریناں گوں جنگ بہ دنت۔“ لو تھر ء پدم کشگ ء کمیں گپ داشت کہ گوش داروک کمیں بہ ترہ انت۔ ”راستیں گپ ایش انت“ آئی ء گوشت، ”ہش کنگ ء سہرین چہ ترس ء گار انت، شپاں دروازگاں کبل کن انت، بلکن ء لوگاں کار کنوکیں دیم ء گپ جنگ ء اوں بس کن انت۔“

کٹنا داں بازیں ہفتگی ء نیادانی سر ء وسپگ ء وہد ء پانڈ ات ء ”آراتی“ ء سراجیڑات ء، ہر چینکس آئی ء سر ء کار کرت، پمائی نز ء کسے ء راماسا ء جند مہ بیت، ہرچی دل ء گوشت بہ کنت، ہر جاگہ دل ء کشیت بہ روت۔ بلئے پمائی نز ء اے چڑ کے ات، آئی ء گڈسر ء فیصلہ کرت۔ اے چوں بوت کنت کہ سہرین سیاہیناں چہ آپ ء آکپ ء بلائیں راہیے کار انت پہ غلامی کارگرگ ء پدا آہان ء آرات بہ کن انت... چوش کدی نہ بیت۔

چہ کرسمس ء کمیں ساری ماساوا لر ء لہتیں سیاد ء وارث پہ گندوکی ء اہت۔ آہانی بگی ء سیاہیں ڈیوریل ء چیل ء لاپ ء سیر ء ورگ ورگ ء ات ء بل ء چہ نوک تریں حالاں سر لیٹ کنگ ء ات۔ ”من ہش کنگ جار جیاء“ آئی ء گوشت ”نیگرے ء را کہ نام ء جار ج لیلے دی پپٹسٹ انت، سہریناں آرا لیسنے داتگ کہ سوانہ دریا ء کر ء گور ء واز ء پنت بہ کنت۔ اے گپ انت کہ سوانہ ء افریقہی چرچے بندات کنگ بیت۔ اولی گشتاں نیگرانی چرچ ء بابت ء ہش کنگ... بل ء گوشت ”من چد ء پیسر پیٹرز برگ ء یکے ء بابت ء ہش کنگ، ہماور جینیاء بلئے من ء بہ گوش، توگور بچان ء سہرینانی اڑ ء مصیبتانی بابت ء

چیزے ہش کتگ؟“

”من ہما دیری یک گشتاں ہش کتگ ات کہ مزن نام ء نامداریں سہریں فلا ڈیلفیا ء مچ بوتگ انت ء آہاں اے مچی ء راکٹی نمنل کانگریس ء نام دا تگ۔“

بل ء گوشت آئی ء ایش ء بابت ء ہش کتگ... راستیں گپ ایش ات کہ آئی ء اے حال ماسا والر ء ورجینیا گزٹ ہجی کرتگ ء وتنگ ات ء پدا اے سر پدی ءے گوں پیریں دہقان ء ساز گر ء بہر کرتگ ات۔ تہنا ہما دونیں سہی ات انت کہ آکمیں وانگ زانت، گز او ہدے ہمے زوتاں آہاں آئی ء وانگ ء زانگ ء بابت ء حبر حال کرتگ ات گزاد ہقان ء ساز گر ء تپاک کرتگ ات کہ آئی (بل) ء اے بودنا کی ء بابت ء گوں کنٹا ء گپ جنگی نہ انت۔ راستیں گپ ایش ات، آئی ء وتی دپ ء دارگ زانت۔ آنوں لبراز سر پد بوتگ ء بے گمان ء افریقہ ء چیزاں درشان کنگ ء ات، بلتے آمارگ ء ات انت کہ اگاں ماسا سہی بہ بیت یا کسانیں گوش مالومی یے بہ بیت ءے کہ بل کمیں ونت کنت، کنٹا چہ ایشی ء برورداں چٹ بے سمات، آہما روج ء آراہا کنت۔

آوکیں سال ء بندات ء... 1775... کساس چہ یک درے ء فلا ڈیلفیا ء دیروی ء حال آہگ ء نہ ات۔ بلتے کنٹا ء ہرجی ہش کت ء سر پد بوت ءے کرت، اے گپ پدرات کہ سہرینانی گوں مزن آپ ء آکپ ء بادشاہ کہ انگلینڈ گوشت اش جا ورحال روج چہ روج نہ گیگ بوہان ات انت۔ ماسا پیٹرک ہنری ء جار ہر کسی دپ ات کہ گوشتگ ات ءے، ”من ء آراتی بہ دے یا من ء مرگ بہ دے!“ کنٹا ء را اے گپ دوست بوت بلتے سر ءے پر نہ بوت کہ سہریں چون اے گپ ء جن انت، پمائی نز ء سہریں سک ء آرات ات انت۔

یک ماہ یے ءے توک ء اے حال اہت کہ دوسہریں مردکار کہ نام اش ولیم ڈیوس ء پال ریورے انت اسپاں سوار بادشاہ ء صدانی حساب ء سپاہیان ء پادتراپ اش دا تگ کہ دیم پہ جا گہے ء کہ نامے ”کنکورڈ“ انت پہ او دے تیر ء توپکانی تباہ کنگ ء روگ ء بوتگ انت۔ چد ء رندا آہاں زوت ہش کت کہ ”لگرنکٹن“ ء بیم ناکیں جنگ ء لہتیں ”منٹ مین“ (رضا کار) ء چہ دو صد ء گیش بادشاہ ء سپاہی جنگ ء کشگ بوتگ۔ دو روج نہ گوشتگ ات حال اہت دگہ خون واریں جنگے کہ جا گہے ء نامے ”بنگر ہل“ انت بوتگ، چہ آہاں ہزار سپاہی جنگ بوتگ۔ ”سہریں ہندگ ء انت، گوشتگ ء انت بادشاہ ء سپاہیاناں ہمیشکا سہریں کوٹ گور ء کہ خون اش گندگ مہ بنت“ لو تھر ء گوشت۔ ”ہش کنگ ء اے کشت ء کوش ء بازیں سیاہینے گوں سہریناں گوں انت گوں“ ہر جا گہے مرچاں آشتگ، آئی ء گوشت،

آئی ء مدام ہش کتگ کہ ورجینیا ء ماسا ہانی وتی غلامانی سرا بھیسہ نہ کنگ ء نشان گیش ودا تگ۔ بلکیں لوگاں کار کنوکیں پیرینانی سر ء اوں بھیسہ نہ کن انت۔“

وتی نوکیں حال رسانی ء ارزشت ء تام ء چشان، جون ء ماہ ء لو تھر چہ سفرے ء اہمت سر بوت۔ دیست ء کہ گوش داروکانی یک ہدوناکیں مچی یے پہ نوکتیں حالانی گوش دارگ ء آئی ء ودار ء ات۔ ”جارج واشنگٹن نامیں مردے ء اُردے اڈ داتگ۔ نیگر ء من ء گوشت آئی ء ہش کتگ آیک بلا میں پلانٹیشن ء گوں بے حسابیں غلامانی مالک انت۔“ آئی ء گوشت، آئی ء اے اوں ہش کتگ کہ انگلینڈ ء بازیں غلامے آرات کنگ بوتگ انت کہ بادشاہ ء سہر کوٹانی ہمراہی ء جنگ بہ کن انت۔

”من سہی اوں!“ سازگر ء درائینت۔ ”نیگر پہ کوشار ینگ ء گران ء جنگ ء برگ بوتگ انت، چوش فرانسى ء انڈین آئی جنگ ء ڈول ء۔ گوں جنگ ء بلاسی ء، سہریں پدانیکرانی تراب کنگ ء بندات کن انت۔“

”بوت کنت مہ کن انت!“ لو تھر ء گوشت۔ ”لہتیں سہرینانی بابت ء ہش کتگ وت ء کوئیکر (Quaker) گوش انت، آہاں یک اینٹی سلیوری سوسائٹی (Ansti-slavery Society) ء بن ہشت ایر کرتگ، فلاڈیلفیا ء۔ بہزاں آہتیں انچیں سہرین انت کہ آہاں ء سیاہینانی غلام کنگ ء گپ ء سر ء باوری نیست۔“

”نئے کہ من ء ہست۔“ سازگر ء گپ ء نیام ء دور کرت۔

کسان کسانیں دانی حالانی توک ء کہ بل ء وتی بہرمان کرت انچوش ات انت تو گوشت زاناں وت ء ماسا نشنگ ء اے بابت ء جبر ء حال اش کرتگ، بلتے گڈ سر ء آئی ء من ات کہ ہر و ہد ء اگاں ماسا ء مہمانے بیاہت انت گڑا آچہ دروازگ ء کبل ء کڑک ء گوش دارگ ء بوتگ، پرچا کہ ورگ دیم ء دیگ ء رند زوت، آگو شگ بوتگ ات کہ وتی پشتی ء دروازگ ء بند بہ کنت ء پدا آئی ء دروازگ ء کبل کنگ ء توار ہش کتگ۔ ”من آمر دچہ آئی ء جند ء ماس ء گہتر زانت؟“ آئی ء پہ زہر ء درائینت۔

”چہ آئی ء دروازگ ء کبل کنگ ء رندا آئی ء چہ گوشت؟“ سازگر ء پہ اشناپی ء جست کرت۔

”انٹھی آئی ء گوشت، گوں انگریزاں جنگ ء ابیدگہ راہ نیست۔ آئی ء گوشت آہاں بوجی چہ سپاہیاں پر کرتگ ء دیم داتگ انت۔ آئی ء گوشت ورجینیا ء چہ دوہزار ء گیش غلام انت، مستریں جیڑہ ہمیش انت۔ انگریز نیکراناں سہرینانی دیما اوشتارینیت۔ ماسا گو شگ ء ات من ہمینچو بادشاہ ء وفادار اوں ہمینچو کہ دگہ کسے بہ بیت، بلتے اے سُنگاں کس سگ ات نہ کنت۔“

”جنرل واشنگٹن ء ارد ء توک ء دگ نیگر ء زورگ مہ کن کرتگ۔“ لوختر ء درائنیت۔ بلئے گور بچان
 ء آراتیں نیگر مرگ ء انت کہ آے ملک ء بہرے انت ء گوں انگریزاں جنگ کنگ لوٹ انت۔“
 آہاناں چہ اے موہ ء پاندگ چست کنگی انت، سہریناں بل کہ آیکے دوئی ء راکش انت۔“ ساز
 گر ء گوشت۔“ آراتیں نیگر کنگوگ انت“

دو ہفتگ ء پد ء آوکیں حال چہ درستان مسترین ات انت۔ لارڈ ڈن مورے، ورجینیا ء
 وفاداریں گورنر ء جار پرینگ ات کہ ہا غلام کہ پلانٹیشناں پشت دینت ء ماہی گروک ء پھرہ دیوکیں
 بوجیانی سر ء کار کن انت آراتی دیگ بنت۔

ماسا گوات ء پُر انت۔ بل ء حال آورت۔ شام ء نان ء اہتگیں مرد ء گوشتگ ات ہا غلام کہ
 جنگ ء بہر زورگ ء انت یادل اش مان انت، آہان ء گوں زمزیلاں بندگ ء کیز کنگ ء انت۔۔۔ بلکیں
 اے اوں ہیال ء انت۔۔۔ بوت کنت لارڈ ڈن مورے ء را آوار بہ جن انت ء پاہو ء بہ ذرخ انت۔“
 کنتا ء راماسا والر ء گندوکی ء آوکیں گوات کپتگیں ء چہ زہر ء سہر ترا تگیں سہرینانی اپسانی کاہ ء
 کہیم ء کار اش داتگ ات۔ ء کنتا ء گوشت کہ چہ دور ء ذرا جیں سفر ء آہگ ء سوب ء اپس چون دم
 برتگ ء ہید ء پیچہ انت ء چون بازیں ماسا یے وتی جند ء بگیاں سردیگ ء انت۔ چہ آہاں یکے، آئی ء
 آدگران ء حال دات، چوش والر ء ات، ماسا ء براس، ہا ات کہ ہشت سال سری بلانیں یکدار ء ایر
 کنگ ء کنتا ء بہا زرتگ ات۔ چہ آروچ ء رند، گوں چم ء کپگ ء آئی ء اے سہر وئیں شکل بچاہ
 آورت، بلئے مرد ء کنتا بچانہ آورت ء اپس ء لگام ء دست ء دات انت۔

”چوش ہبکہ مہ بو، ساز گر ء درائنیت۔“ آئی ء پیس ماسا نیگراں کمار نہ کن انت۔ حاصل اگاں بہ
 زان انت کہ تو کئے نے۔“

آوکیں لہتیں ہفتگاں، بل چہ ماسا ء دروازگ ء کبل ء کڑک ء سہی بوت کہ آئی ء گندوگی مہمان
 گوش ٹال ء چہ زہر ء پُر ات انت کہ ہزارانی حساب ء جار جیا، زرباری کیر ولینا ء ورجینیا ء غلام
 پلانٹیشناں پشت دیگ ء انت ء لارڈ ڈن مورے ء گوں ہوار بوہگ ء انت۔ لہتیناں گوشت آہاں ہش
 کنگ کہ جستگیں گیشتریں غلاماں گور بچان ء نیمگ ء وتی دیم داتگ۔ بازیں سہرینے ء اے کپ ء
 سر ء تپاک کرتگ کہ آہاں گیشتر شکاری کچک دارگ لوٹیت۔

پدا یک روچے ماسا والر ء بل ء را وتی اوتا کہ ء توار کرت ء ورجینیا گزٹ ء تہا نشان جستگیں
 جبر ء گٹ ء پُر ء زران زران ء دوگشتاں ونت ء۔ ء بل ء را حکم ء دات کہ ایشرا غلاماناں پیش بہ

داریت و حالت تک آئی و دست و دات۔ ہرچی آرا گوشگ بوتگ ات ہماوڑے کرت، آہاں اول ہماہیم پیش داشت کہ آئی و پیش داشتگ ات، ترس کم زہرہ گیشتر ات انت۔

”نیگرواں، وتی تباہی و کار و مہ کن ات... مارا پرواہ بیت یا نہ بیت، اگاں شمارا ایلہ دات، الم و شمارا پرواہ بیت۔“

گڑ و دو برسینگ و پیسر، بل پہ وتی جند و سر پدی دیگ و ہا ترا وتی کڈک و چیر و کائی و بازیں جبرے ہچی کرت و ونت و چہ آحالاں بازینے دلی این و بازیں گمان کرتگیں غلامانی بغاوتانی حال ات انت۔ پداماساء آرا حالتاک و نہ رسینگ و سر و ہکل دات و بل و گوں پرار سیگیں جہاں پہلی لوٹ ات۔ بلتے زوت آگوں دگہ کلوه یے و ڈن و دیم دیگ بوت۔ اے بری حال ایش ات کہ ورجینیا ہاؤس آف برجس و قانوند جوڑ کرتگ ”پہ درہیں نیگر و آدگہ غلاماں بے مللا و موت و حکم انت کہ بغاوت و پنڈل ساز انت یا نہ و شیں جا ورحال پیدا ک کن انت۔“

”اے جے گوشگ و انت؟“ یک ڈگار کار کنو کے و جُست کرت۔ و ساز گر و پسر دات۔ سہرینانی نہ منگ و آہانی ہلاپ و جنگ کنگ و و ہدے تراکش انت، گڑا مللا و لوٹا نین انت۔

لوخھر و ہش کتگ ات کہ لہتیں سہریں کہ ”ٹوری“ و دگہ لہتیں کہ ”اسکاچ مین“ اش گوش انت انگریز و ہمراہ داری و کنگ و ات انت۔ ”یک شیر فے و نیگر و من و حال دات کہ لاڈ ڈن مورے دریا و سیر آپس پلانٹیشناں تباہ، ماڑیاں سوچگ و انت و نیگران و گوشگ و انت اگاں آئی و ہمراہ داری و بہ کن انت، آہاں و آزات کنت“ لوخھر و گوشت کہ چویارک ٹاؤن و آدگہ ٹاؤنانی سیاہیں اگاں شپ و ڈن و گرگ بہ بنت تراب کنگ و کیز کنگ بنت۔

آسال و کرسمس دگہ بچے نہ ات تہنا لہزے ات۔ یک ہفتگے و بے باوریں حال آہگ و ات انت کہ ڈن مورے وتی جنگلی گراباں نارفوک و شنگ ات و حکم و داتگ کہ شہر و یک ساعت و حالی بہ کن انت و پدا آئی و ٹوپانی دپ پچ بوتگ بمباری و کرتگ و آس و بزانز چست بوتگ انت، نارفوک و گیشتری بہر بن کپتنگ و پڑ بوتگ۔ گڑا ہرچی اود و پشت کپتنگ، بل و حال دات، آپ و وردن و کمی انت، تپے کپتنگ، ہمیںکس باز مردم کشگ بوتگ انت کہ ہمپٹن دگ و دریا و آپ و سر و انسانی گہہ انگلیں جون ترپل انت و چولان و گون انت و پتار گرگ و انت اش ”تو بہ گوش آہاں و خاک و ریکانی تہا کوئڈم کنگ و انت“ لوخھر و درائینت ”کر و گور و بازیں نیگرے چہ شد و مرگ و انت و چہ انگریز و بوجیاں ترس و گار انت۔“

اے نہ کیگیں جاوہر حالانی سمرے چارے ٹپاس ۽ پد، کنٹاء سمر پد نہ بوٹگ ۽ وڑے ۽ مارات کہ اے درد ۽ دور ۽ حجالان ۽ الم ۽ معنا، مطلب ۽ سو بے بیت، ۽ آسوب ۽ تہنا اللہ زانت۔ دیمتر ۽ گوں سیاہیں ۽ گوں سُہریناں چے بیت، ہمائی ۽ منشا انت۔

1776 ۽ بندات ۽ کنٹاء آدگراں ہش کتگ ات جنزل کارن والیس و ہدے گوں بوجی یے ۽ پُرنا حداء سپاہیاں چہ انگلینڈ ۽ آہگ ۽ یارک دریا ۽ گوزگ ۽ بوٹگ، بلتے یک بلائیں طوفانے ۽ آئی بوجی تالاں تول کرتگ۔ پدا آہاں ہش کت کہ کٹی نخل کانگریسے دگہ گند ۽ نندی دیوانے برجم دارگ بوٹگ ۽ ورجینیا ۽ ماساہانی بلائیں ٹولی یے ۽ سرجمیں آجوتی ۽ لوٹ کرتگ۔ پدا دو ماہ ۽ توک ۽ چہ لوٹھر ۽ شہر ۽ واتر بوٹگ ۽ پیسر کہ گوں حالان بنیت، حال ات کہ دگہ یک گند ۽ نندی دیوانے چار جولائی ۽ بوٹگ۔ ”ہر چینکس سُہرین کہ من دیتگ انت آہانی دپ ۽ تہنا یک گپے (Declaration of Independence) آجوتی ۽ جار ۽ پیس چیزے۔ آہاں گپ ہش کتگ کہ ماساہن کا ک ۽ وتی نام انچوش مزن نمشتگ کرتگ کہ بادشاہ ۽ چارات نہ کرتگ۔“

شہر ۽ دومی سفر ۽ لوٹھر چہ وتی ہش کتگیں حال ۽ پُر ات اہت کہ بالٹی مور ۽، بادشاہ ۽ مردے ۽ کچیں بت اش دمکاں گران کرتگ ۽ پدا آئی ۽ چپ ۽ جاگرد ۽ اوشتاگ ۽ نہر دگ اش جنگ، نابکار! نابکار! ۽ رچمنڈ ۽ و ہدے مردماں وتی مشعل سُرینگ ۽ شراب ۽ کدہ چست کرتگ ۽ ڈُک وارینتگ انت، گڑا وتی توپکانی دپ اش پچ کرتگ ۽ برز ۽ تیر گزاری اش کرتگ۔ غلامانی بیتگ ۽ کڈ کاں پیریں دہقان ۽ گوشت۔ ”نیگران ۽ پدوینیاں گل کنگی نہ انت۔“

تیر ماہ ۽ راجیرے و ہد گوشتگ ات۔ بل، پے شام ۽ نان ۽ آوکیں مہمان ۽ داگیں حالے ۽ گوں غلامانی بیتگ ۽ پترت کہ ہاوس آف برجس ۽ ہے زوتاں قانوندے ساز اتگ کہ ”گوشتیت آئیگران ۽ ڈہلی، توتروئی ۽ دیمپان ۽ بستار ۽ زور انت۔“

”اے دیمپان جی ایت؟“ یک ڈگار کارکنو کے ۽ جست کرت۔ ”دیم ۽ بہ بو ۽ بہ مر!“ ساز گر ۽ درائنت۔

لوٹھر ۽ زوت گوں وت ۽ ورجینیا ۽ مزن جنگ ۽ دلچسپیں حال ۽ آورت کہ غلام دوئیں نیمگ ۽ جنگ ۽ انت۔ صدانی حساب ۽ سُہر کوٹ ۽ ٹوریانی پلینگان تیر گزاری ۽ نیام ۽، ردکار ۽ سیاہینانی ہمراہی ۽ ”نوآبادکاری“ یک کسانیں ٹولی یے ۽ آہانی سیاہینانان ۽ پہلے ۽ نیمگ ۽ سراش داگ، بلتے یک

بے مٹیں غلامے ء کہ نام ءے بلی فلورا انت، پُہل ء ہمیںکس تختنگ ءے گو تنگ ء چگلی ءے کرتگ کہ انگریز ءرداوشتاگ ء پداپدی ء شنگ، آ ”روچ“ ءرانوآبادکارانی لشکر ء نامدات اش داتگ۔
 ”یک پُہلے روسینگ اش!“ آگڑ اسک ء زور آوریں نیگرے بیت۔“ پیریں دہقان ء پھ حیرانی گوشت۔

1778 ء وہدے فرانس نوآبادکارانی بدل ء بوت ء جنگ ء ہوار بوت، بل پداحال رسیدنگ ء ات کہ یک استانے ء رندومی استانان ء گول اے وعدہ ء کہ جنگ ء پکٹ انت آزادکنگ بنت غلامان ء ارد ء بھرتی کنگ ء رضادیک بوتگ۔ ”نون دگہ ناں بلئے دوستان پشت کپتنگ کہ گوش انت آوتی نیگراں کدی جنگ ء نیل انت، آزر باری کیرولینا ء جار جیا انت۔“
 ”ہے یکیں وشیں چیز انت، من چہ دوینیاں کدی نہ ہش کتنگ“ سازگر ء در اینت۔

غلامی آراہر چینکس نادوست ات، بد ءے اہت، کنٹا ء دیست سُہرینانی سیاہینان ء تو پک دیگ ء ہج مز نپ نیست۔ اول ایش کہ سُہرینان ء چہ سیاہیناں گیشتر تو پک ہست، بغاوت ء ہمک جہد گول باہ دیگ ء کٹیت، پدا آراگیر اہت کہ چون ٹوباب ء آئی ء جند ء ڈہرہ ء شیطان ء نابکاریں سردار ء بادشاہ تیر ء تینگ داتگ انت۔ سیاہیں گول سیاہیناں جنگ ء انت، بازار گول بازاراں ء جنگ ء دزگیر کرتگیںاں بہا کنگ ء انت۔۔۔ وتی جند ء راج ء۔۔۔ زمزیلانی تھا۔

یک گشتاں بل ء ہش کت ماسا گوشگ ء ات کساس پنج ہزار سیاہیں، دوئیں غلام ء آزات، برجیں جنگ ء مرگ ء انت۔ لوٹھر ء ہمک روچ سیاہینانی جبر آورت انت کہ گول وتی ماساہانی ہمراہی جنگ ء ات انت ء مرگ ء انت۔ لوٹھر ء گوریچان ء سیاہینانی یک کمپنی یے ء حال دات ء یک الکاپیں سیاہینانی بٹالینے نے کہ ”بکس آف امریکہ“ ء نام اش داتگ ات۔ ”بلکن ء آہانی کرنل اول نیگرے“ لوٹھر ء گوشت، ”آئی ء نام میڈلیٹون انت“۔ ”آئی ء سازگر ء راجم سُہرے دات۔“
 توکیاس کرت نہ کننے کہ آچی ایت!“
 توچے گوشگ لوٹے؟“ سازگر ء گوشت۔

”آاول سازگرے۔ نون وہدکس ساز جنگ ء بوتگ!“ لوٹھر ء نوکیں سوت ءے جت کہ آئی ء شہر ء ہش کتگ ات۔ ایشی ء بند پھرگ ء سک ازراں ات انت ء زوت آدگہ اول ہے سوت ء جنگ ء ات انت ء ایندگراں لٹانی سمر ء ردھم برجم داشت ”یاکتی ڈوڈل شہر ء اہت انت، اپس ء گڑگ ء

سوار...“ وہدے سازگرے ساز جنگ بندات کرت، غلامانی میتگ ۽ ورنہاں ناچ کرت ۽ چاپ جت۔

1778ء مئی گوں حیراں کنوکیں قصہ یے ۽ اہت کہ سہر کوٹاں اپسانی سرے ماسا ٹاس جیفرسن ۽ پلانٹیشن لگتھمال کرتگ، کشارتباہ ۽ انباراش مان داشتگ انت، اولاک اش تراس داتگ انت ۽ سجھیں پس اش گوں سی غلاماں برتگ انت۔ ”سہر یں گوٹگ ۽ ات انت ورجینیا ۽ راج نہ بیت۔“ لوٹھر ۽ حال آورت ۽ پدازوت آئی ۽ سہر بینانی گل ۽ دھمی ۽ سوب گوشت، پرچا کہ جنرل واشنگٹن وت ہمود ۽ روگ ۽ انت۔“ ۽ بازیں سیاہینے ہمراہ انت ۽

اکتوبر ۱۷۷۸ء حال ۽ آورت کہ جنرل واشنگٹن ۽ لفائیٹ ۽ یکجا ہیں اُرداں پارک ٹاؤن ۽ سرے بمب گواری ۽ انگلینڈ ۽ کارن ولسی ۽ سرے الگار کرتگ ۽ پدازوت آدگہ جنگے ۽ حال ۽ سہی بوت انت کہ ورجینیا، نیویارک، گوریچانی کیرولینا، میری لینڈ ۽ آدگہ استاناں بوتگ ۽ ات ۽ پدایہ ماہ ۽ سہی ہفتگ ۽ حالے اہت ۽ غلامانی بازار ۽ ژمبگے مان ات۔ کارن ولس ۽ توپک دور داتگ۔ جنگ کٹ اتگ، آجوتی کٹگ بوتگ۔

بگی ۽ سرے بازیں روڈ ۽ آ ۽ لوٹھر ۽ اب نہ ایشٹ ۽ ماسا یک رندے پدایہ چکنگ ۽ ات۔ سالانی توک ۽ اولی برے، بل ۽ گوشت۔

”من ہر کجاشنگ اوں، نیگر چوش سہر بینانی ۽ جاک ۽ کوکار ۽ ات انت۔“ لوٹھر ۽ گوشت۔

بلے آئی ۽ گوشت ہر جا گہ ۽ غلام وتی حاصیں بامرد پیریں بیل فلورا، ۽ سرے وش درشان کنگ ات انت کہ موکل گرگ ۽ رندوتی وفاداریں پلینتگ ۽ زرتگ ات ۽ نارفوک ۽ شنگ ات۔

”درہیں ادابیات“ بل ۽ توار جت انت، دیر نہ ات کہ ایدگرے غلامانی میتگ ۽ توار ۽ کرتگ ات انت۔ ”انوں ماسا ۽ من ۽ حال دات کہ آہاں فلاڈیلفیا ۽ رایونائیٹڈ اسٹیٹس ۽ اولی تحت نامیتگ“ بلے اے لوٹھر ات کہ کمیں دیر ۽ رندگپ ۽ ات ”ماسا جیفرسن غلامی ۽ آزاتی ۽ قانودے (Manumission Act) جوڑ کرتگ۔ ایشی ۽ رد ۽ ماسا ہاں ۽ نیگرانی آزات کنگ ۽ حق ہست۔ بلے من شمارا بہ گوشاں کہ گوریچان ۽ کوئیگر (Qukar) ۽ غلامی نہ منوکیں سہر یں ۽ آزاتیں نیگر یک پیم ۽ زہر شانی ۽ گپ ۽ انت، پرچا کہ قانودے ۽ رد ۽ آہاں حق نیست ۽ نے کہ آلوت انت۔“

1783ء نومبر ۽ بنداتی روچاں، وہدے جنرل واشنگٹن ۽ اُردپڑ وشت، ہما چیزے کٹینت انت کہ گیشتریں مردماں آہان ۽ ہفت سالی جنگ، ۽ نام داتگ ات۔ بل ۽ غلامانی میتگ ۽ ہر یکے ۽ را حال دات کہ ”ماسا گوٹیت نوں دل ایمن بہت۔“

”ہج ایمنی نہ بیت، داں ہما و ہدء داں کہ سُہریں ہست انت۔“ ساز گرء گوں سد کی ء درائنت۔ ”آہاں ء دگر ہج، ایوک ء تہنا کشت ء کوش دوست بیت۔“ آئی ء چم آدگہ کند و کیں مردمانی صورتاں گردگ ء ات انت۔ ”بہ چارات، ہرچی من شمارا گوشگ ء اوں۔۔ نوں جاو رہ مانگیراں گیش حراب بنت۔“

کنٹا ء پیریں دہقان ء داں کمیں دیر ترء نشت ء حبر ء حال کرت۔ ”ہما انت کہ تو ادا گپڑے چیز دیستگ، چونابا ترا چینکس دیر انت؟“ کنٹا ء نہ زانت ء ایٹی ء آرا جخالے ء دور دات۔ آشپ ء، و ہدے تہنا بوت، کنٹا ء رنگ رنگیں تو ایں سنگ کہ آئی ء گوں ایمان داری ء ہمک نوکیں نوک ء سہب ء سرء درپ ء مان کرتگ اتاں، دو از دہ جمپ ء سارات انت ء۔ ہرچی کہ سنگاں آرا گوشگ ات حیران ء ہبکہ ات، کہ پیریں دہقان ء آرا آئی ء جست ء پسو کدی نہ رسیت۔ کڈک ء پرش ء سرء آئی ء اے کش ء آکش ء سر پہ سر کرتگ ایں، سنگانی ہبہدہ جمپ ات انت۔ آنوں سی ء چار ہور مزن ات۔ گوں اللہ ء نام ء آئی ء زندء راچے بوتگ؟ سُہریں ء زمین ء سرء آرا ہمینکس و ہد ات، ہمینکس و ہد آئی ء جیوفرے ء گوازیںگ ات۔ آتنگہ افریقہی یے یا نیگرے جوڑ بوتگ، چوش کہ ایدگہ وت ء را گوش انت؟ امر دے اوں؟ آنوں ہما عمرء ات ہما عمرء کہ آئی ء وتی پس آخری و ہدء دیستگ ات، بلئے تنیکہ آرا وتی جندء چک نیست، ناں جن، ناں خاندان، نا بازار ء ناراج ء نے کہ وتی ماتیں گلزمینے ء نے کہ گوستے کہ پراستی گندگ بہ بیت ء نے کہ آوکیں و ہدے کہ آرا دیست کرت ء بہ کنت۔ انچوش گندگ بوت گیمبیا والے ات ء بازو ہد ساری آئی ء یک گشتاں دیستگ ات یا آنگت و اب انت؟ ہوا گال و اب انت گڑا کدی چہ و اب ء پادکنیت۔

نوں کٹنا راپہ وتی آؤکیں وہدے سرے پریشان بوہگ ءِ واہشت نیست ات، پرچا کہ لہتیں روچانی توک ءِ حالے اہت کہ سبھیں پلانٹیشنے سرے زرت۔ یک دزگیر کرتگیں مولدے ءِ، بل بے ساه کشگ ءِ شیرف ءِ آہگ ءِ بندیں دروازگ ءِ پشت ءِ گوں ماساء چیر وکائی ءِ جبر ءِ حال کنگ ءِ رند حال دیگ ءِ ات، تراب کنگ ءِ رند من اتگ کہ آئی ءِ جہگ ءِ راہ ءِ راہ بندانی بے سر ءِ پادیں نقش دگہ کسے ءِ ناں ماسا ءِ ڈلیور لو تھر ءِ گوشتگ انت۔

چہ لو تھر ءِ جہگ ءِ پیسر، ماسا چوش لُوٹ ءِ غلامانی بیتگ ءِ اہت ءِ لو تھر ءِ گوں شیرف ءِ دیم پہ دیم ءِ کرت ءِ زہر ءِ جُست ءِ کرت، اے گپ راستے؟۔ چہ ترس ءِ گار، لو تھر ءِ من ات راستے۔ چہ زہر ءِ دیم ءِ سہر تر ات، ماسا ءِ وتی دست پہ شہمات ءِ بالارت، بلتے وہدے لو تھر ءِ بزگ کنگ ءِ دز بندی کرت، آئی ءِ پداوتی دست جہل کرت، داں دیر ءِ لو تھر ءِ جم سک دات انت ءِ اوشتات آراچار ات ءِ، چہ زہر ءِ آئی ءِ جم چہ اس ءِ کیل بوت انت۔

گڈ سر ءِ آئی ءِ گپ بندات کرت، بلتے نرم نرم ءِ ”شیرف، اے مرد ءِ دزگیر کن ءِ گوں وت ءِ برے ءِ آوکیں نیلامی ءِ سودا کنگ بیت۔“ بے دگہ لبزے ءِ کشگ ءِ دیم ءِ ترینت ءِ ماڑی ءِ راہدگ بوت، لو تھر ءِ ارسیکیں دردے نہ مارات انت۔

کیاس ءِ بندات کرت ماسا ءِ بگی ڈلیور ءِ بستار ءِ آئی ءِ جاگہ ءِ کئے گپیت، کہ یک شپے بل ءِ دراہت ءِ کٹنا ءِ راگوشت ءِ ماسا انون تراگندگ لوٹیت۔ تیوگیناں آراچار ات... بلتے کس حیران نہ ات۔ آئنگ جنان بل ءِ دمب ءِ ماڑی ءِ شت۔ بلے آراشک ات لوٹ اتگ اش، کٹنا کمیں ترسگ ءِ ات، پرچا کہ پلانٹیشن ءِ وتی شانزدہیں سالوں چہ بل ءِ چل ءِ کیں دور تر ماڑی ءِ توک ءِ نہ شتگ ات۔

چوش کہ بل ءِ چہ چل ءِ بہ گرداں برانڈہ ءِ آئی ءِ رہشونی کرت، تڑپوکیں پرش ءِ برزا کا گدی این دیوالاں آئی ءِ جم درگڑینت انت۔ بل ءِ نقش ءِ نگاریں درے ٹک ات۔ کٹنا ءِ ماسا ءِ راہش کت گوشتگ ءِ ات، ”توک ءِ بیا!“ ءِ بل توک ءِ شت چک ءِ چرینت ءِ کٹنا ءِ رادستک ءِ کرت کہ تہا بنیت۔ بان ءِ منزی ءِ سر ءِ آرا باورے نہ کرت، اے یک امبارے ءِ کچ ءِ مزن ات۔ دار ءِ پاش کرتگیں پرش ءِ سر ءِ گالی تالان ات انت، پیٹنگ ءِ ٹیپسٹریاں (Tapestry) دیوالانی دیم مان پوش اتگ ات ءِ دیوال ءِ دریانی تہا کتاب دزاجیں سرپ ءِ سار اتگ ات انت۔ ماسا والرمیزے ءِ سر ءِ نشتگ

ات ء چراغ ء رثناہی ء گوں گردیں ء شونزین ساہگاں وانگ ء ات۔ ء ہمدان ء کہ آئی ء وتی دیم گوں
کنٹاء کرت آئی ء لنکاں کتاب ء ہما جا گہہ داشتگ ات کہ وانگ ء ات ء۔

”ٹوہی، من ء گی ء ڈلیورے درکارنت، تو ہمدارستگ ء مزن بوتگ ء، من سد کوں
تو وفادارے ء، آئی ء سک ء سک داتگیں چم گندگ ء کنٹاء راسمبگ ء ات انت۔“ ”بل ء من ء
گوشتگ تو ترنداپ نہ ورے، من ء ہمے جبر دوست بیت ء من اے اول دیستگ کہ تو چوش وتی جندہ گر ء
دار ء کنٹے۔“ ”ماسا والر ء کسانیں اوشت ء زرت، بل ء وتی چمان ء کنٹاء نیمگ ء چست کرت۔“ ”ہو،
ماسا، آئی ء ہمدان ء گوشت۔“

”توسر پدے گوں لو تھر ء چے بوت؟“ ماسا ء جست کرت۔

”ہو،“ کنٹاء درانینت۔ ماسا ء چم نز کرت انت ء آئی ء تو اربہم ء تزند بوت۔“ ”من تئی بہا کنگ ء
اول دیر نہ جنان، من بل ء اول سودا ء کنان اگاں شاد و ایں شریں مارشتے ء واہندمہ پت۔“
آہانی اوشتگ ء ساعت ء، ماسا ء وتی کتاب دو برتچ کرت۔ ”شرانت، نون چہ باندات ء منی
برگ ء آرگ ء بندات ء بہ کن، من نیو پورٹ ء روگ ء اول۔ من ترارہ ء کشکاں پیش داراں، داں
تو ہیل ء بہ کن ء۔“ ”پد ماسا ء وتی چم بل ء سک دات انت۔“ ”شریں گد ء پتچ ء بہ دے ء سازگر ء
را بہ گوش ٹوہی ء جا گہہ باغیچہ ء کار بہ کنت۔“

”شرانت ماسا!“۔ وتی ء کنٹاء در آہگ ء و ہدے بل ء را گوشت۔ بل ء پمانی پتچ آورت۔
بلے اے پیہیں دہقان ء سازگر ات انت کہ سہب ء سمر ء مہلہ پتچ ء گوہر ء کنگ ء سوج دات کہ
بزخ موش ء گلیننگیں چوش جل ء بزیں شلوارے ات ء کر پاسی سوت ء جامگے ات، گندگ ء حراب نہ
ات انت۔ بلے سیاہیں بندیک ء گٹ بند ء (Tie) کہ آہاں گٹ ء بندگ ء آئی ء کمک کرتگ
ات۔ پمانی نز ء آراتوازی چیزے جوڑ کرتگ ات ء۔

”نیو پورٹ پہ روگ ء اینکس دور نہ انت، بس اسپاٹ سلوانیا کورٹ ہاؤس ء آدیم ء انت۔ اے
چہ والرخاندان ء کوہن تریں ماٹریاں یکے۔“

سازگر... کہ آرا اے و ہدی آئی ء نوکیں کارے گوشتگ ات ء ہمے ڈول ء کنٹاء را اول... آاے
کش ء آکش ء گردگ ء ات ء آرا چار ء ٹپاسگ ء ات، آئی ء دپ ء دیم ء سمر ء گل ء تیج ء تاب درگ ء
دوئیں مارشت الکاپی ء ودی کنگ ء ات انت۔ ”تونوں حاصیں نیگرے ء، اے بابت ء شک
ء با کے نیست۔ بس اے کار ء چوتی سر گوژگ ء نیل ء۔“

اے پہ کسے ۽ ہژدری پنتے نہ ات کہ آ... چد ۽ پد۔ پہ سہریناں کارے بہ کنت ۽ بے شرف بہ بیت۔ بلتے کنٹاوتی باغیچہ ۽ یلہ دیگ ۽ پڑدر ۽ ہر پتیمیں کسانیں وشی یے مارا ات ۽ وتی امر و زگندی ۽ پراہ ۽ شاہگاں کرت... چوش کہ آئی ۽ نا کو جانہہ ۽ سالوم ۽ کرتگ ات۔ زوت گوں نوکیں دز گٹیاں شموشگ بوت انت۔

آئی ۽ نادر اہاں روچ یا شپ ۽ کجام پاسے ۽ آر لوٹ ات، ماسا والر ۽ کنٹا ۽ راتوار جت ۽ آپے تگ اہت ایلے پہ سرین پر وش این سفر ۽ گوں بگی ۽ بست انت، برے برے میلانی میل چہ پلانٹیشن ۽ دور تنک ۽ تاب وریں دگاں کہ چہ کوچگ ۽ دگاں کمیں گہتر ات انت شت۔ بگیانی پد ۽ کڈانی تہا سٹ ۽ جول جنان، چا بک مان بندان، اپس زور زور ۽ ساہ کشگ ۽ لگ ات ۽ ماسا والر پشت ۽ شوق ۽ سمبہینتگیں نند جاہ ۽ گوں لچ اتگ ات، کنٹا ۽ وتی پیدانشتی ہنر لگا ماں پیش داشت، وڑے ناں وڑے ۽ مزل ۽ سر بوت انت بلے کہ چہ گوہر ۽ گیٹر ۽ بدگ ۽ ات انت ۽ حاصل ہما و ہد ۽ ہدے سہریں خاک ۽ دگ رد و کیں گل ۽ جو ۽ بدل بوت انت۔

یک سہبے ۽ سر ۽ مہلہ، ماسا ۽ براس جون والراپس ۽ سر ۽ چار دست ۽ پاداہت، دل تزکی ۽ حال دیگ ۽ ات کہ آئی ۽ جن ۽ چلگی درد بندات بوتگ انت، بلتے اے چہ زہگ ۽ حقیں ماہ ۽ روچاں دو ماہ پیسرات انت۔ ماسا جون ۽ اپس ۽ اوں دم برتگ ات بے دم بالا رگ ۽ شت ۽ کرت نہ کرت۔ کنٹا ۽ دوئیں سرد ات انت ۽ آہاں ۽ وہد ۽ سر ۽ رسینت ۽ کنٹا ۽ جند ۽ گرم بوتگیں اپس تنیکہ سرد نہ ات انت کہ آپ اش بہ دنت کہ آئی ۽ نوک پیدا ک بوتگیں نٹکے ۽ چلانگک ہش کت۔ اے پنج پاؤنڈ ۽ جنکے ات، ماسا ۽ آراہ ۽ حال دات ۽ آئی ۽ نام ۽ ”آینی“ کن انت۔

اے بوت ۽ گوست۔ سہے تر سنا کیں تیر ماہ ۽ تاک رچان ۽ موسم ۽ وہداں دل ۽ لاپ ۽ وہاے کپت... سجھیں شہر آماج ات۔ چوشیں بازات انت کہ کنٹا ۽ ماسا نہ رست انت گوں پدازوت جند اش تپی بوت ۽ کپت انت۔ مزین کسے ۽ کونین ۽ درمان اش وارت دانکہ گوشت بہ کن انت ۽ گیشاں چہ گیش مردماں چہ مرک ۽ بہ رکین انت۔ کنٹا ۽ جند ۽ زند بے حسابیں ماٹریانی چل ۽ ساگے ۽ گوزان بوت، درآمدیں کڈک یا کاہ دزشیں کار بوجانی سر ۽ پہ گڈگ واب ۽ سرے پر وشت، داں نہ کٹوکیں وہداں بگی ۽ توک ۽ بوت ۽ ودار ۽ کرت داں ماسا پد ادرابی بہ کنت، وڑ وڑیں درد ۽ چہا نٹے ہش کت ۽ پد ادیم پہ گس ۽ ر ہادگ بوت انت... یا گیشتر دگ نادر ابانی چارگ ۽ شت انت۔ ماسا والر ۽ مدام ننگیگیں جاوراں سفر نہ کرت۔ برے برے ہفتنگ گوست انت داں سک ۽ کنگی

کارے مہ بوت انت نہ شت، ابیداگاں کسے ء کلوہ یے دیم دات انت یا ہمانہ کٹوکیں ء وڑ وڑیں سیاد ء سنگتانی گندوکی ء شت کہ لوگ اش روگ ء راہ سرء ات انت۔ اے ڈولیں وہد ء ساعتاں حاصل بہارگاہ ء گرماگ ء، وہدے کاہ ء چڈ چہ پل ء پرات انت۔ جنگلی اسٹراپیری ء بلیک بیری چہ براں بارات انت بیتگ ایں جرمکانی دونیں کشاں ولانی بزیں تاک لونجان ات انت ء بگی گوں وت ء کپتگیں سہرچلیں نسواری رنگ ء اسپانی پشت ء لیٹ گران ات، برے برے ماسا والرء سر بگی ء سیاہیں سرء چیرء کہ آرا ساگے کرتگ ات چنڈگ ء ات۔

ہمک آتراپ ء کپوتانی ہمیر ء بارات سہریں کارڈینل سنگ جنگ ء ات انت، میڈولارک ء وہپورول شینزارگ ء ات انت۔ برے برے ماراں روچ ء سرء وت ء راتا پت ء گوں بگی ء رسگ ء شول وراں ء پوت ء ڈگ ء جاہ اش شوہاز کرت یا گوتو ء ڈنڈ واراں مرتگیں کر گوشک ء جون یلہ دات ء رپ رپ ء بال کنان ء شت انت، بلتے کنٹاء دل ء تب ء ندرگ ڈگار ء نیام ء رستگیں پیریں اوک (Oak) یا سیڈار (Cedar) ء سول ات انت کہ آرا افریقہ ء باؤباب ء ترانگ اش دات ء پیرینانی گوشک ء ردء ہر جاگہ کہ تہنائیں سول اوشتوک بوت بہ زان کہ اودء یک زمانگے ء بازارے بوتگ۔ اے تہمیں وہاں آئی ء تہنا جیوفرے ء حیال کرت۔

وتی حاصل گندوگی ء، ماسا مدام ان فیلڈ ء وتی ماس ء پس بیگ ء شت کہ آبانی ملک ء ڈگار کنگ ولیم کاؤنٹی ء کنگ اینڈ کوئیس کاؤنٹی ء نیامی سیم سران ات انت۔ نرینک سر بوتگ ء... والر خاندان ء آدگہ بلائیں ماٹریانی پیم ء... بگی ء دور چہ چار راہ یے ء تاب کرت ء اہت ماٹری ء دیم ء سیاہیں آخروٹ ء دز چکے ء چیر ء اوشتات۔ ماٹری چہ ماسانیک ء گیش مزن ء گیش سیر ء ازگار گندگ بوت، تنک ء زران زران تچوکیں دریاء لمب ء برزتریں جاگے ء بستگ ات۔

بگی ہلا نینگ ء وتی اولی لہتیں ماہاں، زیل زیل ء پلانٹیشنانی کن ورکنوکاں آراورگ وار بیتگ ات... بلے انفیلڈ ء زنڈ، پزور، مست ء مغرور ء چہ سیاہی ء ترپوکیں ہیٹی مانی ء آرا حاصل دگہ چمے ء چار ات۔ آرا اول ہما پیم ء ہر چیز دست ء ات انت انچوش کہ ماسا ء گور ء بل ء دست ء ات انت۔ کنٹاء محکمیں مڑاہ ء دور دارگ ء دیم کپگ ء، کسے ء تچک ء پیہار نہ داتگ ات ء ہرچی کہ آراداتگ ات اش گوں حاموشی ء آئی ء وارت ء وتی تالکے صاف کرت، ابید چہ ہوک ء گوشت ء۔ گڈسراں، آہاں حاموشی ہیل کرت، چہ آئی ء ششمی یا ہفتمی گندوکی ء رند، بلکن ء انفیلڈ ء کن ورکنوک ء فیصلہ کرت کہ آپمانی شرانت کہ گومانی گپ ء تران بہ کنت ء گومانی گپ جنگ ء ارادہ ء کرت۔

”توزان ے تو کجائے؟“ یک روچے انا گت ے آئی ے آرا ورن ورگ ے و ہد ے جُست کرت، آئی ے پسونہ دات ے آئی ے اوں و دارنہ کرت۔ ”اے نیونائٹنڈ (یونائیٹڈ) اسٹیٹس ے والرخاندان ے اولی لوگ انت، دگہ کس ے ناں بلتے والراں ادا یک صد ے پنجاہ سال گوازیٹنگ“ آئی ے گوشت کہ و ہدے اولی گشتاں انفیلڈ بستگ ات اش، اے نوکیں ماڑی ے کپ ے کچ ے ات ے پدا دریا ے لمب ے دگہ ماڑی یے بست اش ے نزش اش آورت انت۔ منے چُل ے حشت بوجیانی سر ے چہ انگلیڈ ے آرگ بوتگ انت۔“ آئی ے گوں پھر ے گوشت، و ہدے آژونگ ژونگ ے ات، کئٹا ے وتی سر سُرینت، بلتے آاثر مند بوتگ ات۔

و ہد و ہد ے سر ے، ماسا والرا لم ے پھ گندوکی ے نیو پورٹ ے اہت ے ڈلیورے ے بستار ے کئٹا ے اولی منزل ات۔ اے باوری گپے نہ ات کہ چہ آروچ ے رندیک پوریں سالے گوستگ ات۔ اود ے ماسا ے پیریں نا کو ے ترو یے شتگ ات کہ پھ کئٹا ے نر ے چٹ انفیلڈ ے ڈرو شمشے جتے۔ بلتے اڈ ے سہریناں ورگی بان ے ورگ وارت، ے کئٹا ے راکن ورکنوک ے کہ پشک ے سریں بند ے کلیتانی گپے ے بستگ ات ژینگ ژینگے مان ات ے، گشت، چُل ے ورگ ے دات۔ آئی ے نوں چار اتگ ات کہ ہمک لوگ ے مستریں مولدے ے کلیتانی اے پی میں منگلگیکے بستگ ات۔ گومانی آسر پد بوتگ ات، امبار، کن وری جا گہ، سردخانہ ے دگہ گپڑے بندیں جا گہانی کلیت بندوک ات انت۔ ہر چینکس کن ورکنوکیں مولد آئی ے دیستگ ات انچیں ڈولے ے گشت انت کہ کلیت بہ ژلینگ انت کلیتانی ژلینگیکے آئی ے کارگشادی ے جھیسہ کنگ ے پیٹ انت۔ بلتے چوش اے مولد نیگ ے زورانی پُر ے کس ے کلیت نہ ژلینگیکے ات انت۔

زوت ے گندوکی یے ے، فیصلہ ے کرت... انفیلڈ ے کن ورکنیں مولد ے پیم ے... نوں آئی ے جاور گہتر بنت، مولد ے وتی یک لنکے وتی لنطانی سر ے ایر کرت، پادانی پونز کانی سر ے گردان کئٹا ے راماڑی ے توک ے کمیں دور تر دگہ کسانیں بانے ے برت ے۔ چہ وتی سرین ے بستگیں کلیتیاں یک کلیتے ے بان ے کھل ے ے بہت۔ آئی ے آراتہا برت ے یک دیوالے ے نیمگ ے دست شہار دات۔ دیوال ے سر ے بازیں چیزے جنوک ات ے آئی ے گوشتگ ے رد ے والر ے اُرد ے کوٹ، آئی ے چاندی ے مہر ے جوڑہ یے زرہ بکتر ات انت، چاندی ے وتاس ات انت ے یک چاندی ے زہے ات ے کرنل والر ے دعا آئی اصل کتاب ات۔ کئٹا ے پھ زور چیر داٹگیں حیرانی ے سر ے گل، آئی ے درائینت ”انفیلڈ کرنل والر ے بستگ ے نوں جندے ے ہد ے کل انت۔“ گوں ڈن ے در آہگ ے آئی ے مانش ے مانش ے سر ے نمشتہ کرتگیں سنگ پیش داشت انت۔ چہ کئٹا ے چارگ ے یک ملٹے ے رند آئی ے جُست گپت۔ ”توزانگ لوٹ ے اے چہ گوشتگ ے انت؟“ کئٹا ے وتی سر

چنڈ بینٹ ء آئی ء چوڑ پت کتگین ء ونت انت۔ ” کرنل جون والر ء پائیں یات ء مزن مرہ، جان والر ء میری کے ء سہمی چُک، 1635 ء چہ نیو پورٹ پیگنل، بکنگم شائر ء اہرتگ ء ورجینیا ء جاہ منند بوتگ۔“

ماساء دگہ بازیں ناکوز ہگ ء تروز ہگے، چوش کہ کنٹا ء دیستگ ات، پروسپیکٹ ہل ء اسپاٹ سلوانیا ء ہم جاہ منند ات انت۔ چوش انفیلڈ ء اد ء ماڑی یک ء نیم تہک برزات، چوش کہ کساس سچہیں کونہیں ماڑی انت۔ پراسپیکٹ ہل ء کن ورکنوئیں مولد ء آرا گوشت، ”پمیشکا کہ بادشاہ ء دو تہک ء ماڑیانی سراسنگ جنگ ات۔“ اگاں دیم پہ دیم بہ کرتین ات انت گڑا پراسپیکٹ ہل چہ انفیلڈ ء کسترات... ء چہ والرخاندان ء آدگہ ماڑیاں اول کسترات... ”ماڑیانی توک ء تو ہر چیز کہ گندے ء، گونڈوانی تحت، چلانی ہشت، لوگانی نیم، دروازگانی پردہ ء دگہ ہمک چیز کہ تئی چم کپ انت، ترابہ گوشاں گوں کہ نیگر غلاماں جوڑ کرتگ انت۔“ کنورکنیں مولد ء آرا گوشت۔ ماڑی ء پشتی نیمگ ء آئی ء کنٹا ء اولی چہرگ جاہ پیش داشت کہ آئی ء چد ء پیسر کدی نہ دیستگ ات ء آئی ء نرینک ء غلامانی لوگ ات انت... ہماوڑین ات انت کہ آہانی ات انت۔ آہانی جہلادی ء تشکے ات ء کمیں دیمتر ء غلامانی گورستان ات۔ ”من زاناں تو ایشر اچارگ نہ لوٹے“ آئی ء آئی ء حیالاناں وانان ء درائینت۔ کنٹا حیران ات کہ آزانٹ کہ آئی ء گپانی گوش دارگ ء وت ء چینکس درآمد ء ملور گندیت۔ چوش کہ دگہ بازیں وت ء گندیت... ”بے فاندگ“ ہما پلانٹیشن ء کہ آ (مولد) نشنگ ات انچوش گردگ ء ات تو گوشت زاناں وت واہند انت ء۔

مروچاں چہ گوستگیں لہتیں ماہاں ماساوتی دل گزائیں براس نیگ ء بازیں رو ء آئے ء نہ انت؟ بل ء یک بیگا ہے ء چہ ژندی ء پادگرائیں کنٹا ء راجست کرت کہ چہ ماسا جون ء پلانٹیشن ء تر ء تاب ء رند لوگ ء پیداک ات۔ ”منی حیاں ات آدوینانی نیام ء مہر ء محبت پشت نہ کپتگ۔“
 ”پہ منی نز ء ماسا پماہانی پیداک بوتگیں ننک ء شیدا انت“ کنٹا ء دم برگی ء درائنت۔
 ”آسک و شکین ء ہر تکین ء“ بل ء گوشت۔ چرت ء فکر ء اوشتے ء پد، آئی ء درائنت ”بوت کنت مس ایہی ماسا ء نز ء آئی ء جند ء مرگیں کسانیں جنک ء پیم ء انت۔“
 اے گپ ء کنٹا ء سر پر نہ بوت، پمانی ء واستہ کہ ٹوباب بنیام انت اے بابت ء حیاں کنگ پمانی سک گران ات۔

”اے نومبر ء آرا پور ہیں سالے بیت، نہ بیت ء؟“ بل ء جست کرت۔

کنٹا ء وتی کو پگ سُرینت انت۔ ہریچی کہ آزانت ایش ات دوئیں پلانٹیشنانی نیام ء پشت ء دیم رو ء آء دگ ء سر ء بگی ء پد ء رندے ژند کرتگ ات انت ء وتی مگون ء سونینتگ ات۔ بلکن ء نون آراپہ ماسا جون ء ترشپ دیمیں بگی ڈلیور ء کارنیست ات، آئی بل ء راگوشت آدگرائی منتوار ات وہدے ماسا ء وتی براس ء ہفتگے ساری پہ آب ء ہوا ء بدلی ء تر ء تاب ء صلاح جنگ ات۔

آروچ ء وہدے آپہ روگ ء ربادگ ات انت، بل ترانگ ء کپت، ماسا انچوش سک ء گل ء وش ودی کنگ ء ات انچوش کہ آئی ء براس زہگ ء راوہدے بگی ء توک ء نندوکیں آئی ء ماس ء دستاں دیگ ء پیسر، ماسا آرا برزادی ء چگل دیگ ء گرگ ء ات، ء کنوگ ء ہندگ ء ات۔ کنٹا ء نہ دیتگ ات ء آئی ء دلگوش اوں گور نہ کرت... ء آئی ء سر پر نہ بوت بل پرچا ینکس دلگوش گور کنگ ء انت۔

لہتیں روچاں پد یک پیشیمے ء، ماسا ء بیمارے ء را آئی ء پلانٹیشن ء سر ء چارگ ء رند کہ چہ نیو پورٹ ء باز دور نہ ات، دیم پہ گس ء راہ ء پیداک ات، ماسا ء تچک ء الکاپی ء کنٹا ء راگوشت کہ آچہ مان ترے ء گوشتگ ات انت کہ آہاں ء الہی ء چہ ہمود ء مان تزگی ات، کنٹا پہ بے چارگ ء بگی ء سردیگ ء ات، ہریچی آئی ء بیمار ء گس ء دیتگ ات آرا گزیتگ ات ء۔ پہلی لوٹگ ء بجگے جت ء زراب ء بگی ء دیم ء تاب دات، آئی ء وتی ذہن چہ زٹ، سک ء سیاہیں وولوف دروشم ء جنیام ء ٹکلینت نہ

کرت۔ آج بڑے آسمرے نندوک ات آئی دویں دزاجیں گودان ڈن آ لوجان ات انت۔ یک گودانے آسہریں ننگے دومی آسایا ہیں ننگے چگ آت۔ پہ کٹن آسے سک نہ ویشیں نندار گے ات دے یک حیران دے ہبکہ کنوکیں، و ہدے آئی پدا دھقان آ راحال داتگ ات گڑا پیریں دھقان آ درائینت آور جینیا آچوشیں ماسا یے نیست کہ سیا ہیں ماسے آ نہ مہتگ آے یا سیا ہیں ماسے آ نہ رو دینتگ۔“

کساس یک دگہ نہ و ش آ دل حراب کنوکیں چیزے کہ کٹن آسے بازگشتاں دینتگ ات... ایر جنوک آ کلاگ بندوکیں ”گوازی“ یے ات کہ مدام ہما پلانٹیشانی آسمرے سہریں آ سیا ہیں ہم عمریں گونڈوانی نیام آ بوتگ ات کہ آشتگ ات۔ گندگ آ سہریں گونڈوان آ ”ماسا“ آ ابید دگہ یک گوازی یے دوست نہ بوت، و ت آ ماسا اش پیش داشت سیا پینانی جنگ آ چو پگ آ لیب اش کرت یا ”آسانی“ لیب آ ات، سیا پینانی گونڈوان آ چار دست آ پاداش کرت آ آہانی پشت آ سوار بوت انت۔ ”در بر جایی“ لیب آ و ت ہیل کار بوت انت آ سیا ہیں گونڈوان آ وانگ آ نمشتہ اش سوج دات آ پدا آہانی کنٹ ذہنی آسمرے پماہاں ہندات آ کوکار اش کرت۔ نیم روچ آ نان آ رند، سیا ہیں گونڈوان ماسا آ آئی آ خاندان آ مکسکانی گلینگ آ آہان آ پہ بتزتاکیں شاہڑے آ گوات کرت... سہریں آ سیا ہیں گونڈوان یکجا گہ تختانی آسمرے و پت انت آ و اب اش جت۔

چہ آے پیمیں چیزانی گندگ آ رند، کٹن آ مدام بل، ساز گر آ پیریں دھقان آ راگوشٹ اگاں آصد ہورزندگ بہ بیت بلتے ٹوباب آسمر پد نہ بیت۔ آہاں مدام کندات آ آراگوشٹ آہاں آے پیمیں باز چیز دینتگ... آسک باز... و ت زنادانی آوک آ۔

برے برے آہاں آراگوشٹ کہ ہر کہ میں سہریں آ سیا ہیں گونڈوان یکجا گہ بہ رذانت آ مزن بہ بنت گوں یکے دومی آسک نرینک بنت۔ بل آ دو قصہ گیرا ہت و ہدے ماسا آ راتوار اش کرت آ برت اش کہ ہما بیماریں سہریں جنکاں بہ چاریت کہ آہانی کسانکی آ لیب آ دزگوبار یک سو بے آ سودا کنگ بوتگ ات انت۔ آہانی ماسا آ ماسا ہانی جن گونٹگ بوت انت کہ آہانی جنکانی نیونی نادراہی روچ پہ روچ و دان آہاں نزور کنان کنت داں بہ مرانت اگاں آہانی کسانیں دزگوبار زوت درگیجگ آ پدا بہا زورگ نہ بوت انت۔

ساز گر آ گوشٹ بازیں سیا ہیں گونڈوانی آ گوش دارگ آ ہورتی آ چارگ آ چہ وانلن آ ہار پیسی کورڈ آ جنگ ہیل کرتگ۔ و ہدے زرداریں ماسا ہاں چہ آپ آ آکپ آ ساز گر باڑہ کرتگ آ پہ و ت

چکانی وانینگ ء آڈرنگ۔ پیریں دہقان ء درائنیت کہ آئی ء پیسیر ء پلانٹیشن ء سراسر ایک سہرے ء سیاہے کجا کہ رُست ء مزن بوت انت، گڈسہر ء یک سہرے ء سیاہ ء راگوں وت ء ولیم اینڈ میری کالج ء برت گوں۔ ”پیریں ماساء رااے گپ دوست نہ بوت بلتے پیریں میسی ء گوشت اے آئی ء جند ء نیگرا انت اگاں آبلوٹیت!“ ء وہدے آنیگر واتر بوت، مارا حال ءے دات کہ دگہ بازیں ماسایے ء راوتی نیگر ہمود ء گون انت، پماہاں پچ شود، کنور ء دگہ بازیں کار کن انت ء گوں آہاں ہوار آہانی باناں وپس انت ء، ء باز براں آوتی ہمراہی ء وتی نیگراں کلاساں برنت گوں پدا مرانت کہ کئی نیگر گیشتر زانت منی پیسیر ء پلانٹیشن ء نیگر ء ناایوک ء وانگ ء نمشہ ہیل کرتگ ات بلکیں حساب ء اوں بلدات ء پھ مالچے ء وت کہ کالج ء ہیل ءے گپتگ اتاں۔ منی، چہ آہانی نیام ء سودا اش جت، من سر پد نہ آں آرا چون اش کرت؟ ”نگ بخت ءے اگاں نہ مرتگ۔“ ساز گر ء گپ بنا کرت۔ ”پر چا کہ سہرے زوت ہے ڈولیں نیگرانی سہر ء شک بنت کہ نہ منگ ء بغاوت ء سکین ء دینت۔ گیش سر پد بوتگ ء سہر ء دلگوش گورمہ کن انت، چوش کہ من اے افریقہی ء گوشتگ ات وہدے آئی ء ماساء بگی سردیگ بندت کرتگ ات، دپ ء بند ء گوشاں پچ کن، ہے وڑا تو گیش پوہ ء سر پد بے...“

چد ء رند زوت کنٹا ء دیست کہ آچنخو راست ات، وہدے ماساء دگہ یک پلانٹیشن ء وتی سنگتے گوں وت سوار کرت۔ انچوش گپ ء جبر ء ات انت گوش ءے زاناں آود ء ساڑی نہ ات۔ پھ کنٹا آہانی اے دلگوش گور نہ کنگ کہ آہانی دیم ء سیاہ یے نشنگ کسانیں گپے نہ ات... آ کر پاس ء چنگ ء پاٹو کنگ ء وتی غلامانی بہیائی ء جان دزی ء گپ ء ات انت وہدے کہ کر پاس ء گد ء جز انی لوٹ روچ پھ روچ وڈان ات۔ آگپ ء ات انت کہ چون بلائیں زمیندار لٹ ء پٹی نہادے ء گیش ء چہ گیش غلام زرت کن انت کہ غلامانی سودا گر ء بوجیانی کارندہ لوٹگ ء ات انت۔

”بلتے اگاں ترا گشاد بہ بیت، بکی اڑ ء جنجال گیش ء گیوار نہ بنت کہ مزنی دگہ پیدا کنت۔“ ماساء درائنیت۔ توہر چینکس گیش غلام بہا بزورے، بغاوت ء گمان ہمینکس گیش ودیت۔“

”باند انت ما کدی اشاں جنگ ء وہدے سہرین ء ہلاپ ء سلاہ چست کنگ ء متیلین۔“ ہمراہ ء گوشت۔ ”نوں ما آئی ء برورد ء گندگ ء ایں!“ آ گوشاں ات کہ چون فریڈریکس برگ ء نزنیک ء یک پلانٹیشن ء لہتیں پیسیرگیں غلام سپاہی گرگ بوتگ انت کہ بغاوت ء پندل سازگ بوتگ انت، بس لہتیں مولدان ء گوش مالومی رستگ ء آہاں گوں ارسیکیں چماں وتی میسی حال داتگ ات انت۔

”آہاں ۽ پلینتگ، کارچ دیں ہرگ ۽ چارشاہ گون بوتگ، بلکن ۽ پہ وت نیزگ اش اوں جنگ۔“
 ماساء سنگت ۽ گوشت۔ ”آہاں شپ ۽ کُشگ ۽ ماندارگ ۽ روج ۽ چیر بوتگ ۽ زرمبشت یک شل ۽
 برجم دارگ ۽ پندل سازتگ۔ آہانی یک مسترے ۽ گوشتگ ات کہ آہاں مرگ ۽ امیت بوتگ، بلئے
 چہ آکار ۽ ساری ۽ ناں کہ جنگ ۽ آہاں ۽ سوج داتگ ات، گوں سہریناں چے کنگی انت۔“

”آہاں مزنیں بے گناہیں زندے زوال کرت کرتگ ات؟“ آئی ۽ ماساء راہش کت کہ
 پریشانی ۽ جواب دیگ ۽ ات۔ ماسا والر ۽ دیمتر ۽ گپ جنان ۽ گوشت کہ آئی ۽ یک جاگے وتنگ کہ
 غلامانی اولی بوجی ۽ آہگ ۽ رند دوصد ۽ گیش بغاوت بوتگ ”من چہ سالان ہے گوشتگ ۽ اوں کہ منے
 مسترے ترس ہمیش انت کہ غلام چہ سہریناں کچ ۽ کساس ۽ گیشتر بوتگ ۽ انت۔“
 ”تئی راست انت!“ آئی ۽ سنگت ۽ درائنت۔ ”توز انت نہ کنتے کئے گردگ ۽ گندگ ۽ انت ۽
 تئی ۽ تئی گردن ۽ جنگ ۽ پندل سازگ ۽ انت۔ بہ گندے تئی جنہ لوگ ۽ تہا۔ توچہ آہاں کسے ۽ سر ۽ بھیسہ
 کرت نہ کنتے۔ اے آہانی سرشت ۽ توک ۽ انت۔“

آئی ۽ پشت چوش دار ۽ تحتگ ۽ ڈ ڈ ات، کنتا ۽ ماساء راہش کت گوشتگ ۽ ات۔ ”ڈاکٹرے ۽
 بستارے، من بازیں سہرین ۽ بیرانی دیستگ کہ... گڑامن سرجم ۽ اے بابت ۽ گپ جنگ نہ لوٹاں، بلئے تو
 تہنا بہ گوش کہ من ۽ چہاں لہتین ۽ سر ۽ شک انت۔“

وتی دستانی لگاماں مارگ ۽ نہ ات، کنتا ۽ سرکار ۽ نہ ات کہ آہے باوریں ڈولے ۽ چہ آئی ۽ ساڑی
 بوتگ ۽ بے سادات انت۔ آئی ۽ ذہن گوں ہما چیزاں سر ۽ پیٹال ات کہ آئی ۽ بگی ہلانینگ ۽ اے دوئیں
 سالان ہش کتگ ات انت۔ آئی ۽ گپڑے بلوت کنوکیں کنور کنوک ۽ مولدانی بچکند ۽ ہندگ ہش
 کتگ ۽ یکے دومی ۽ دیم ۽ سر ۽ جہل کنگ دیستگ ات تو گوشت زاناں آہاں ورگ ناں بلکیں وتی
 لانک بوج ۽ آپ دست آہانی دیم ۽ داتگ انت۔ ۽ آگوشتگ بوتگ ات سہرینانی وردن آریسنگ یا
 دگہ زیل ۽ زہریا دز شنگیں شیشگ مان کنگ بوتگ انت۔ آئی ۽ بلکن ۽ سہرینانی نکانی بابت ۽ بازیں
 قصہ یے ہش کتگ ات کہ مولداں آہانی سر ۽ ہما جاگہاں سوچن جک داتگ انت کہ موداش بز بوتگ
 انت ۽ ٹپان اش ودی نہ کرتگ ۽ متنسار بوتگ انت۔ یک دگہ ماڑی یے ۽ کنور کنوکیں مولدے ۽ آرا
 یک پیریں ماسی یے ۽ بانڈ میں کڈک پیش داشت کہ آراسک باز لٹ اش داتگ ات ”بہا اش
 کرتگ ات، پرچا کہ آئی ۽ یک کسانیں ماسایے ۽ آراسک ۽ جنگ ات ۽ ٹپی کرتگ ات کہ آراجتگ
 ات ۽۔“

کنٹاء دیست ادے جنیادم مردینانی نسبت ء گیش نہ منوک ء آشوبی ات انت۔ بلتے بوت کنت اے تہننا پمیشکا پدرات انت پرچا کہ جنیادم تچک ء آہانی زدء اہتگ انت ء آچہ ہما سہریناں وتی بیراں گرگ ء ات انت کہ گوراہاں ردریں کاراش کرتگ ات۔ مردیناں گپ دل ء داشت ء چیردات ء کم بیرگیر ات انت۔ سازگر ء کنٹاء را یک سہرین گزیرے ء بابت ء حال دات کہ یک سیاہیں جنکے ء پس ء آراگون دز چکے ء درہتگ ات کہ آئی ء جنک ء زنا کنگ ء گرگ بوتگ ات، بلتے سیاہینانی سہرینانی ہلاپ ء جنگ ء چوپ ء مدام سہرین ء ظلم، نابکاری، سیاہینانی بغاوت ء دگہ ہے وڑیں چیزاناں آس دات۔

والرء جاگہ ء ناں کدی بغاوتے بوتگ ات ء نے کدی دگہ واقعہ یے بوتگ ات، بلتے اسپاٹ سلوانیا بازار ء، کنٹاء لہتیں سیاہینانی بابت ء ہش کنگ ات کہ آہاں پلبیتگ ء دگہ سلاہ پہ ماسا، مسزپہ دوتینانی کشگ ء چیرداتگ ات ء کشارانی بُن دیگ ء سوگند وارنگ ات۔ چہ آہاں لہتیں انجین ات انت کہ گومائی کاراش کرتگ ات، ہر جاگہ ہر چیزے غلامی ء سمر اگوست آہاں چیروکائی نشت ء حمر حال کرت اے جاوراں آچے کرت کن انت، بلتے اے تہننا پوتاری ات انت۔

آہاں کنٹاء راگون وت ہوار بوتگ ء کدی صلاح نہ جت، بوت کنت، آئی ء خیال کرت، پرچا کہ آہانی خیال ء پہ راستی این بغاوت ء آئی ء یاد پماہاں بے کارات۔ آرا یک کردارگ ء سوب ہر چیز ات انت، آئی ء پہ وت ء شریک ات انت بلتے ہرچی کہ آہاں کنگ ء فیصلہ کرتگ ات آئی ء پماہانی سوب مندی ء تہننا دعا کرت۔ اے ڈولیں نہ گیگیں جاوراں کنٹاء را سوب مندی ء باورے نہ کرت۔ بوت کنت، چوش کہ ماسا والرگوشگ ء ات، سیاہ زوت چہ سہریناں گیشتر بہ بنت، بلتے چہ آہاں گیش زور آور نہ بنت، سہرینانی مزینیں کساے راجی اُرد ء آئی ء ٹوپانی دیم ء گوں چارشاہ ء چل ء کارچ ء ذرا تگیں پلبیتگاں کدی سوب مند نہ بنت۔

بلتے آہانی مستریں دژمن... چوش کہ کنٹاء وت دیست کرتاں... آوت ات انت۔ آہانی نیام ء لہتیں سرچا رہست ات، بلتے لہتیں انجین زیل نیگ ات انت، آہاں ہما کار کرت کہ تراچہ آہاں امیت ات، بلکیں بے گوشگ ء اے ہما زیل نیگ ات انت کہ ماساہاں چوش وتی جند ء زہگانی ساہاں آہانی سمر ء بھیسہ کرت، اے ہما زیل نیگ ات انت وہدے ماساہاں آہانی جن برزیں کابانی توک ء برت انت وتی دیم اش تراہنت ء دگہ نیمگے چارگ ء لگ ات انت۔ پرچا، اے ہما زیل نیگ ات انت

اگاں ماساء آہان ء بے پہرہ ء پلانٹیشن ء سمر ء یلہ بہ دات انت اسدک ات سألے ء پداوں ہے ہیم ء کار ء بنت، ہمیشکا کہ آدلم ء وش ات انت، آہاں مدام وت ماں وت ء نشت ء زنگ جت نہ منگ ء جنگ کنگ دوریں گے ات، آہاں شریں زہر شانی یے اوں نہ کرت۔

بوت کنت آ اوں ہماہانی ڈول ء بوگ ء انت کنتا ء خیال کرت، یا بوت کنت نوں زدگ انت۔ یا آنوں پیر بوگ ء انت؟ آئی ء نہ زانت، بلتے اے زانت ءے کہ نوں جنگ کنگ ء جہگ ء تام چشگ ءے یلہ داتگ، آئی ء دل ء گوشت آرا تہنا یلہ بہ دیگ بہ بیت۔ آئی ء وتی وڑ ء زند گوازیگ لوٹ ایت۔ ہماہانی وڑا کہ سالی مُردگ نہ پٹ انت۔

ڈگار پستی نیمگ ء اوک درچک ء ساہگ ء چیر ء گڈگ ء سمر ء پروشگ ء ات کہ اود ء ماسا یک پورہیں تہی ایں خاندانے چارگ ء ات ء کنٹا گوں کانٹ ء دمگ ء توار ء کہ ملکانی سمر ء غلاماں توار ء ات چہ واب ء بست کرت۔ آنکٹ وتی وایں چماں لگاشگ ء ات کہ پسیل ء اہت سربوت۔ وہدے آچہ آہانی کش ء گوزگ ء پشام ورگ ء وتی دست ء دیم ء شودگ ء روگ ء ات، آئی ء وتی چم چست کرت ء آہاں ء چار ات بوت کنت آتی وہدی واب بہ بیت۔ آئی ء آہاں ء دیست کہ کساس بیست یاسی ات انت، بلے چہ آہاں چار۔۔۔ یک مردینے، یک جنیادے، دونوک بروت۔۔۔ سہرین ات انت۔

”ایشان ء سہرین انڈنچر گوش انت۔“ آئی ء کنور کنیں سنگت ء جہ صاف کرت، وہدے آئی ء ہتیں سہتاں رند وتی حیرانی درشان کرتگ ات۔ ”ایشان ء اد ء دو ماہ بیت۔ چہ مزن آپ ء آکپ ء جاگہے ء خاندانے ء انت، ماسا ء ایشانی بوجی ء باڑہ کش اتگ انت، ہفت سال کارکن انت ء وتی واماں دینت، پداے اوں چوش اید کہ سہرینانی ء آرات کنگ بنت۔“

”اے غلامانی میتگ ء نشنگ انت؟“ کنٹا ء جست کرت۔

”ایشانی وتی جند ء کڈک انت کہ چہ مینگاں کمیں گستا انت۔ آاوں چوش آدگہ کڈکانی ء کپگ ء انت، ہما بے تائیں ورگاں ورا انت کہ ماش ورگ ء ایں، ملکانی سمر ء کار ء مئے ء آہانی نیام ء فرتے نیست۔“ اے چونین انت؟“ کنٹا ء جست کرت۔

”اے گوں وت ء سک ہمگر بچ انت، بلے شرانت۔ مئے ڈول ء نہ انت، بلے وتی کاراں کن انت ء پے کس ء جبال پیدا کہ نہ کن انت۔“

کنٹا ء نز ء اے سہرین غلام چہ آگیشتریں آراتیں سہریناں گہتر ات انت کہ آئی ء ماسا ء گرد ء تر ء وہد ء دیستگ ات انت کہ درزنانی حساب ء بالغیں ء گونڈ وچل ء گہہ اتگیں مچ ء گل ء آپ چلیں زمین ء سمر ء بیٹگیں کسانیں بانانی تہا سمر پے سر کپتگ ات انت۔ آہاں ہمیں کس کم تر رکت ات کہ سیاہیناں آہاں ء کلاگ بست ء سوت جت۔ ”اوحد، تئی منٹ ء گراں، من ء نیز گاریں سہر کو یے مہ کن، پرچا کہ من وتی نیگری ء وش اوں۔“ بلے کہ آئی ء اے چیز وت کدی نہ دیستگ ات، بلے کنٹا ہش کنگ ء ات کہ چہ آہاں بازینے انچوش سک ء وار ء بزرگ انت کہ گند ء گسر ورا انت۔ شک نیست ات کہ آلا غرا انت۔ چہ آہاں بازینے۔۔۔ بلکن ء گونڈ وانی اوں۔۔۔ دنان کپتگ ات انت۔ آانچوش سک ء بدیں بوہ کن انت

تو گوشے زاناں گوں وتی مکسکی ایس کچکاں وپتگ انت، چوش کہ چہ آہاں بازینے گوں کچکاں وپت،
 ماسا چہ آہاں یکے ۽ اسکروی (Scurvey) ۽ پیلا گرا (Pallagra) (شُد ۽ بے وردنی ۽ نادرا
 ہیانی) علاج ۽ توجیل ۽ کنگ ۽ ات۔ آجنیادم ۽ گوڈواں چارگ ۽ ات کہ زمین ۽ ننگار دیگ ۽ گڈ ۽
 چوپ ۽ ات انت ۽ آہانی مردین گوں شراب ۽ جگ ۽ کچکاں درچک ۽ چیر ۽ وپتگ ات انت ۽ سُہرین ۽
 کچک دیوئیں وت ۽ کچینگ ۽ ات انت۔ نوں پہ کنٹا ۽ اے پوہ ۽ سر پد بونگ ارزان ات کہ پرچا
 پلانٹیشانی ماسا ۽ آہانی نیگراں اشان ۽ کلاگ بست ۽ اشانی سر ۽ کنڈات کہ اے جان دز، بے کار ۽ بے
 نہیں سہرینانی آکوٹی کوت ات انت۔

چوناہا، اود ۽ کہ آئی ۽ گپ ات، پمانی نر ۽ کافرانی دل ۽ تب ۽ عکس کشی یے ات انچوش بے حیا ۽
 بے لُج ۽ میارات انت، اگاں یک پھریز گاریں مسلمانے کہ چماں بہ چار اتین ات انت گڑا ہر
 تیبیں بدکاری ۽ گناہ کنگ ۽ انت، وہدے آگو ماسا ۽ ہماہی ۽ شہراں سفر ۽ شت، آئی ۽ اود ۽ آہاں ۽
 سہب ۽ سر ۽ مہلہ بہیہا بہیہا عدالت ۽ شراب خانہ آئی دپ ۽ گردگ ۽ دیست۔ ہید بستگیں چلی
 ایں، پنڈ اتگیں شنگ اتگیں گد ۽ پچ اش گور ۽ ات... چہ سلین تمباک ۽ بوہ ۽ گہہ اتگ ات انت کہ مدام
 سُوط ماں سُوط ات انت ۽ چہ وتی کیسگانی ٹڑا ۽ بوتل ۽ تنگ گران ات انت ۽ ٹولی ٹولی ۽ بن ۽ نشت
 ۽ پز ۽ پتائی ۽ لڈو ۽ لیب اش کرت ۽ یکے دومی ۽ سر ۽ کنڈات ۽ بے تنلیں کوکار اش کرت۔ داں شیر گرم
 ۽، آہاں وت ۽ سرجم ۽ ہوڑ جوڑ کرت، نشہ ۽ حالت ۽ سوت جنان، ناچ کنان دمکانی جہل ۽ بال ۽ شت ۽
 اہت انت ۽ گوزوکیں جنیادمان ۽ وتی چیریں چیز اش پیش داشت انت، سیٹی اش جت ۽ کوکار اش
 دات، مدام زہار وروکائی ۽ دپ جنگی ۽ ات انت، گڈ سر ۽ گپ لٹ ۽ کٹ ۽ سر بوت کہ مدام چہ تیلانک ۽
 یا مُشتے ۽ بندات بوت۔ ایدگہ بازیں مردم آہانی چپ ۽ چاگرد ۽ اوشات ۽ سیل کرت، چاپ جت ۽ کوکار
 دات انت... گوں گوش گٹ پاچگ، چم ۽ دپ ۽ دیمانی روسینگ ۽ چیریں جاگہانی لگت جنگ ۽
 جنگ ۽ چوپ کٹ ات۔ آہانی حون ریچیں ٹپاں ماسا ہانی دلگوش آہانی نیمگ ۽ گور کرت۔ آئی ۽ ماتیں
 گلزین ۽ جناور، ماں کنٹا ۽ چماں، چہ اے مہلونک ۽ گیش گراں مہذب ۽ سنگین تر ات انت۔

بل ۽ مدام لنگڑ ۽ غریبیں سہرینانی قصہ آورت انت کہ وتی جنانی لٹ ۽ چوپ ۽ سر ۽ تراب کرتگ
 ات اش یا زنا ۽ ردکاری ۽ سر ۽ سال ۽ کیز زنداناں گوازیںنگ ات اش۔ کساس مدام، تیرے جنگ ۽
 گوشنگ پہ اے کار ۽ زور پردیگ بوتگ انت کہ شش ماہ ۽ غلامی ۽ کار ۽ بہ کن انت۔ بلے آہاں ہر
 چینکس وت ماں وتی جنگ دوست ات، کنٹا چہ وتی جند ۽ زاتی تجربت ۽ پوہ ۽ سر پد بوت اشان ۽

سیاہیں مردمانی لٹ دیگ گیشتر دوست بیت۔ اے سہرینانی ٹولی یے ات۔ مردین ء جنیادم کہ پمانی توازہ اش کرت، آراء آئی ء زمزمل بستگیں سنگتان ء کوکاراش دات ء لٹ اش چک دات انت، ہماوہد ء کہ آچہ بلائیں یکدار ء درکنگ بوتگ ات انت۔ ایک غریب ء لنگڑیں سہریں گزیرے ات کہ آئی ء پشت ء زیل ء تراب کرت۔ آغلام گیر ہم ”سہریں آکوٹی کوت“ ات انت کہ آئی ء پاد ء گڈگ ء آہان ء گل ء شادان کرت۔ آئی ء ہم جستگیں مردمانی بابت ء ہش کتگ ات کہ ”پیٹی رولراں“ گپتگ ات انت، آاش انچوش جنگ، چپتگ ء در ء دام اش کرتگ ات انت ء پدا پلانٹیشنانی سر ء آورتگ ات انت کہ پجا آرگ نہ بوت انت۔۔۔ چہ مردی کٹ ء برت انت اش۔۔۔ آکدی سر پد نہ بوت کہ ازگار ء لنگڑیں سہرینان ء پہ سیاہاں پر چاچوش سک ء بدکنیت۔ بوت کنت، چوش کہ سازگر ء آراگوشنگ ات، اے چہ ازگار ء سیریں سہرینانی سوب ء انت، آہر چیز ء مالک ء واہندان ء ایشان ء بچ نیست۔ دولت، طاقت، مملکت، گوں غلاماں ہوار کہ ورگ اش دینت، لوگ اش دینت، بچ ء پوشاک اش دینت، بلتے پیٹی رولر چہ اے چیزاں زبہر انت۔ بلتے آہانی سر ء بزرگ اش نہ بوت، بلتے یک محکمیں زہرے ات کہ گوں سالانی گوزگ ء چوش برف ء سرد نہ بوت۔ شما کہ یک چروکیں تبرے چست کرتگ ات ء آراچہ آئی ء زند ء گران قیمتی این چیزے ء زبہر کرتگ ات، آآزاتی ء اوست ات۔

1786 ء گرماگ ء، کنتاچہ شہر ء گوں انچیں حالاں واتر بوتگ ء ات کہ آراہور ء توریں مارشتے داتگ ات ء، بہ چار اتیں ہر کنڈ ء سہرین نشتگ ات انت، گزٹ ء تاکاں لیٹینگ ء ات انت ء زورانی پُر ء آئی ء توک ء قصہ ء سر ء گپ ء جبر ء ات انت کہ گوشگ ء ات کوٹیکرانی (Quakers) مزنیں کچے نہ ایوک ء غلامانی جہگ ء دلڈی کنگ ء انت، چوش کہ آچہ سالان کنگ ء ات انت، بلکن ء نون آہانی مکم ء کنگ ء ات انت، آہان ء چیر دیگ ء گور پچان ء نیمگ ء روکیں راہ ء رنداں سوج دیگ ء ات انت۔ لنگڑیں سہریں ء ماسا ء یک پیم ء یک زبان ہما پجا آروکیں کوٹیکرانی کہ آہانی سراکسانیں سچک کنگ ء گمان ات، پٹ ء روس پاہو ء اول لوٹ ء کنگ ء ات انت۔ کنتا ء را کوٹیکرانی سراہور ء نہ کرت کہ لہنتین ء ابید گیشتریں لکوک ء جہوکانی مدت ء مکم ء کرت بہ کن انت۔ روچے نہ روچے آوت گرگ بنت، تکلیف ء کارے نہ ات۔ آہان ء آہانی ضلورت ات۔ ہریچی کہ آہانی واہنداں بہ ترسینیت، اینکس حراب نہ انت۔

پدا شپ ء آئی ء ہریچی دیتگ ات ء ہش کتگ ات غلامانی بیتگ ء سہمین ء حال دات انت، سازگر ء درانیت، ہفتنگے ء ساری وہدے آساز ء زمیل ء ناچی مراگشے ء ساز جنگ ء بوتگ ات

گڑا آئی ء ” دپانی پیچ ء بند “ بونگ ء دیسنگ ء وتی گوش ء ٹال کرتگ کہ بلکیں چیزے گوش ء ء بہ
 کپیت، یک وکیلے گوں زمینداراں چیر وکائی جبر کنگ ء ات کہ یک بلائیں ہستو مند ء ازگاریں کونیکر
 زمیندارے کہ نام ء جون پلیزنٹ انت وتی واہشت ء رد ء وتی دوسد غلامانی آزاد کنگ ء وصیت
 ء جوڑ کرتگ۔ بل کہ کمیں دیر ء پداہتگ ات، گوشت ء آئی ء ماسا والر ء گوں دگہ لہتیں شام ورگ
 ء آؤکیں مہماناں جور جبری ء ہش کتگ کہ گوریچان ء استانے کہ نام ء میساچوسٹ انت، ہودا غلامی
 بلاس کنگ بوتگ ء حال ہے گوشگ ء انت کہ زوت زینک ء گور ء استان اوں ہے ڈول کن انت۔
 ” اے بلاسی جی یے؟ “ کنٹا ء جست کرت۔

پیریں دہقان ء پسودات ” ایشی ء معنائیش انت، یک روچے ما سچہیں نیکر آزات بہ ایں۔ “

اگاں، وہدے آراپہ آدگرانی گوشگ ء حال دیگ، دیستگیں ء ہش کتگیں ہچ گون مہ بوت انت، کنتا ء رامروچاں گوں آہاں، سازگر ء کڈک ء دیم ء آس ء سرء نندگ ء وش اہت۔ پدا آئی ء دیست کہ آگوں سازگر ء پہ گپ ء سک کم وہد گوازینگ ء انت کہ یک زمانگے اود ء بونگ ء یکیں سوب ات۔ پدا گوں بل ء پیریں دہقان ء آہانی نیام ء سر دمہری نیست ات۔ بلتے جاو حال نون چٹ دکہ وڑ ات انت کہ آراپریشان اش کرتگ ات۔ آہانی نزیکنہ آہگ ء سوب سازگر ء کنتا ء یلہ دا تگیں دہقانی زمہ واریانی وتی کوپگاں زورگ ات، گڈ سر ء آئی ء وت ء ہے کار ہیل دات۔ بلتے ہما چیز کہ آیرے برگ ء نہ ات ءے راستی ات کہ کنتا پلانٹیشن ء سر ء حال ء شنگیں گپانی آرگ ء بلائیں درے ات ء آئی ء جاگہ ء گرگ ء ات۔

کسے ء سازگر ء را آئی ء دپ بندی ء بہتام جت کرت نہ کرت، بلتے چوش کہ وہد گوست، آئی ء داں دیر ء نندگ ء جبر کنگ کم تران، کم تران، کم تراں بوت، نون آئی ء برے برے پماہاں ساز جت یک بیگا ہے ء چہ آئی ء ناگت ء گوات گرگ ء رند، کنتا ء ایشی ء احوال گوں بل ء کرت، آحیران ات کہ آئی ء کدی چوشیں گپ ءے جتگ یا کار ءے کرتگ کہ آئی ء دل حراب بہ بیت۔ ”وتی دل ء مہ ورا!“ آئی ء گوشت۔ ”مروچاں ماہانی ماہ شپ ء روج سازگر ہہیں شہر ء تچگ ء انت ء یہ سہریناں ساز جنگ ء انت، آئی ء نون گپ جنگ دم برتگ، چوش کہ پیش ء جتگ ءے، منی نزع ء جوانیں جبرے۔ ساز ء زمیلی دیوان ء مراگشاں روج ء شپے یک ء نیم ڈالرے رسیت۔ بلکن ء آہانی نیماں ماسا بارت ء سازگر پہ وت پتاد ء پنچ سنٹ ایر کنت، اے پیم ء گڑا آچون پہ نیگراں ساز جنت، گوش دار، برو بازیں زر یکجا بہ کن ء بہ چار آپہ یک گوری (Nickle) ء پہ نیگراں ساز جنت۔“

آئی ء چہ اسٹوپ ء سر چست کرت کہ بہ چاریت باریں کنتا بچکندگ ء انت۔ بلتے بچکندگ ء نہ ات۔ اگاں آ بچکندگ ء بوت انت گڑا بل ء الم ء وتی یخنیانی توک ء کپت۔ آئی ء آرا یک گشتاں بچکندگ ء دیتگ ات ءے۔ ہما وہد ء وہدے آئی ء نزیکن ء پلانٹیشن ء غلامے ء جہگ ء گوریچان ء سر بونگ ء حالے ہش کتگ ات۔

”من ہش کتگ سازگر زر ایر کنگ ء وتی جند ء چہ ماسا ء بہا زورگ ء توجیل ءے کنگ ء انت۔“
آئی ء دیمتر ء گوشت۔

”ہما وہدء کہ آرا ہمینکس بہ بیت وت ءراچہ ماساء بہا زرت بہ کنت“۔ کئٹاء ملور ملور ء دراہنت۔
 ”آاچوش سک ء پیر بیت کہ چہ وتی کڈک ء دراہنت نہ کنت“، یل ءاچوش سک ء ہندرات کہ کساس
 یخنیانی تہا کچیگی بوت۔

اگال ساز گر کدی وتی آراتی ء گپت ء مہ کنت، اے الم ء آئی ء کوششت نہ کنگ نہ بیت۔ یک
 شے، بہتیں وہدء رند، یک شپ مرا گشے ء آئی ء گوش دارگ ء پدا کئٹاء فیصلہ کرت۔ آئی ء ماساء را ایر
 کرتگ ات ء چہ تہاریں پسیل ء کمیں دور در چکے ء چیر ء گوں ایدگہ ڈ لیوراں گپ ء ات کہ ساز گرانی
 ٹولی... ہر وکی ء ساز گر کنگ ء ات... انشپی چٹ دگہ وڑ ات انت، آہاں یک ورجینیائی سازے
 انچوش وش جت کہ سہریناں وتی پادساکن داشت نہ کرت انت۔

چہ وتی نندگی جا گہہ ء کئٹاء ورنابیں چپتیں مردین ء جینیانی ساہگ رادیست کرت کرت انت کہ
 چران ء چہ بلانیں ہالے ء دروازگ ء برانڈہ ء شت انت ء پدا چہ دگہ دروازگے ء پدا و اتر بوت
 انت۔ وہدے ناچ کٹ ات سہمیناں میزے ء کش ء سرپ بست ء اوشتات انت کہ چہ قندیلانی
 روژناہی ء روک ات، آئی ء سر ء ہمینکس ورن دن ایرات کہ غلامانی بینگ ء مردماں تیوگیں سال ء
 اینکس ورن نہ دیست۔ وہدے ہر کس ء وتی کچ ء ورگ زرت... مہماندار ء زرنڈیں جنک سنے گشتاں
 پہ ورن ء زورگ ء اہت... کنور کنوک ء طشت ء پُرے کاسگونی ء کبے لمبو ء شربت پہ ڈ لیوراں دیم
 دات۔ حیاں ءے گورات بلکن ء ماسا در بنیت، کئٹاء مرغ ء پادے ء دگہ پچا نکلیں چیزے اشتاپی ء
 وارت کہ آدگہ ڈ لیورائے پچا نکلیں چیزے اہ کلنیر (Ah-Clair) گوشگ ء ات انت، بلنے ماسا گوں
 وتی گور ء اسپتیں پوشکاں داں دیراں اوشتات ء گپ ءے جت ء گوں سگار دست ء ایں دست ء دست
 شانی ء ات ء برے برے چہ وائن ء کدہ ء تنگ ءے گپت ءے کہ چہ جومر ء روژناہی ء تر پوشک دیگ
 ء ات انت ء آہانی جن پہ وتی دزمالاں وت ء گوات کنان ء آہانی لوٹوکانی پشت ء اوشتاگ ء پچک
 دیگ ء ات انت ء زپتیں چکندے لنطانی سر ء ات اش۔

کئٹاء اولی گشتاں ماساء را اے پیہیں مرا گشے ء برتگ ات، ڈ یک واریں جبرگ آئی ء سر ء سوار
 ات انت، احترام، سبکی، ملوری، بے شرفی، وشی، زہر۔ بلنے چہ در سیناں گیش یک ء تہنائی ء مونجائی ات
 کہ آراچہ اشانی در آہگ ء آرا پورہیں ہفتگے در کار بوت۔ آرا باور ءے نہ کرت کہ پہ راستی اینکس بے
 باوریں دولت ہست ء مردم اے پیہیں زندگوا زین انت۔ پہ اے سر پد بونگ ء آرا باوریں وہدے
 پکارات ء دگہ باوریں اے پیہیں مرا گشتاں آرا مارشت ءے دات کہ آے ڈول ء زندہ گوا زین انت ء

ایش کہ ایشی ءتوک ء راستی نیست۔ اے یک وشیں وابے ء وڑا ات کہ سہرینے گندگ ء ات انت، یک دزوغے ات کہ گوں وتی جند ء بندگ ء ات انت، شمری چہ حرابی ء کنیت ء ایش کہ بوت کنت ہما مردمانی کہ آہانی خون، ہید ء ماس ء شیراں آہاں اے جتا نیں زند بخشا تگ، آہان ء بنیادم مہ لیک انت ء مہذب مہ بنت۔

کنٹا ء وتی اے پگراں ء گوں بل ء پیریں دہقان ء راہوار کنگ ء حیال کرت، بلتے آسمر پدات کہ پہ اشانی درشانی ء آٹو باب ء زبان ء لبز درگہت نہ کنت، چونابا آہاں وتی سچہیں زند ہمء گوارزینتگ ات، اے گمان نیست ات کہ آہاں اول چیزان ء چوش ہمانی نیگ ء چار ات کرت انت، گوں درآمدیں چماں... انچینے ء پیم ء کہ آرات پیدا ک بوتگ ات۔ وہدے آئی ء اے ڈولیں چیزانی سرء پگر کرت، گمانی مدام انچوش بوت، آئی ء گپ ء راتاں وت ء راداشت... وت ء رادیسٹ ءے کہ ہبے واہشت ء ات، بلکن ء اے سچہیں سالاں رند، آئی ء تنیکہ چوش یک ء تہنانہ مارا تگ ات۔

کساس سے ماہ ء پد ماسا والر... ”گوں ہما ہاں ہوار کہ ورجینیا استان ء ہست ء نیست ات انت“ سازگر ء گوشگ ء ردء... آئی ء ماس ء پس ء صلاح جنگ ات انت کہ منت گری ء مراکش (Thanks giving Ball) ء بہر بہ زور انت کہ ہمک سال ء وڑا آہاں انفیلڈ ء برجم داشنگ ات۔ دیراں سر بونگ ء ات انت، پرچا کہ ماسا چوش مدامی این ء راہ ء اوشتا تگ ات ء نادرا ہے چارتگ ات ءے۔ کنٹا ء ہش کت کہ مراکش برجم ات وہدے آر دیں درچکانی راہ ء ٹریپ ٹریپ کنان ماڑی ء نیمگ ء روگ ء ات انت کہ سرداں بُن ء چہ رثنا ہی ء بلگ ء ات۔ دیم ء دروازگ ء دپ ء لگام ءے چک ات انت۔ بن ء دورے کرت سوگی ء اوشتا تگ دانکہ دربان بنیت ء ماسا ء راچہ گی ء ایر کپگ ء مک کہ کنت۔ ہمیش ات کہ آئی ء سڑک ء پونزکاں کو سبچ پوسٹ ء ڈہلے جنگ ء ات کہ کوا کوا (Qua-qua) گوشت اش، انچوش گوں الکاپ ء زوران جنگ ء ات ءے ایشی ء کنٹا ء راسر پدی دات کہ سازندہ افریقہی یے ات۔

آئی ء داں ہما وہد ء اوشتا تگ ء ودار کرت داں دروازگ ماسا ء پشت ء بند بوت۔ پدا کنٹا ء لگام ایشانی بچک ء دستاں سی دات، ہر چینکس زراب ء آئی ء کپی ء چونڈی ایں پادا آرا تچک ء اشت چہ ماڑی ء کش ء تچان ء پشتی نیمگ ء شت، توار کہ گیش ء چہ گیش بوہان ات، توار گندگ ء یکجا مچیں چاپ ء سٹ جنوکیں سیاہ ء چراغانی نیام ء پیدا ک ات کہ والراں آہاں ء رضا داتگ ات کہ منت واری ء مراکش ء وتی وڑا بہ دار انت۔ آئی ء آہانی زہرائیں ہکلانی نیمگ ء دلگوش گور نہ کرت، تیلانک دیان، راہ تچ کنان

نیام ۽ پترت۔ کنتا گرداوشتا تگلیں مردمانی نیام ۽ حالی ایں جا گہہ ۽ سر بوت ۽ آہمود ۽ ات۔ آئی ۽ سر جہل
 سرزو نڈاں نشنگ ات ۽ منڈولائن (Mandoline) ۽ دو گوک کانٹ جنوکانی نیام ۽ وت کوا کوا ۽
 دریمبینگ ۽ ات۔ آئی ۽ مودنیم تاک کپتنگ ات انت۔ و ہدے آہاں گوں کوا کارے ۽ چم چست کرت
 انت، کنتا ۽ چماں گمانی ۽ چماں ڈک وارت ۽ ادار کے ۽ رند دوئیں چست بوت انت ۽ دیم پہ یکے دومی ۽
 شت انت، اید گہ سیاہ چارگ ۽ ات انت ۽ یک اش دات و ہدے آہل گیر بوت انت۔

”اس۔ سلاکیم۔ سلام!“ As-salakiium-salaam

”مالاکییم۔ سلام۔“ Malakium-Salaam

لبزا نچوش دراہت انت تو گوشت زاناں دوئیناں افریقہ یلہ نہ داتنگ ات، کنتا ۽ مرد ۽ راست ۽
 دراجی ۽ تیلانکے دات۔ ”چد ۽ پیسر من ترا ادا نہ دیستگ۔“ آئی ۽ گوں حیرانی ۽ درانیت۔
 ”بس ہبے زوتاں چہ پلانٹیشن ۽ ادا سودا کنگ بوتگ اول۔“ دومی ۽ گوشت۔
 ”منی ماسا تئی ماسا ۽ چک انت۔“ کنتا ۽ گوشت۔ ”من آئی ۽ گی سرد یوکاں۔“
 کر ۽ کش ۽ اوشتا تگلیں مردم رپنگ ۽ ات انت کہ ساز زوت دو بر بندات کنگ بہ بیت۔ افریقہ
 دوستی ۽ چہ اے ندرگ ۽ بے تہمبل ۽ نہ وش ات۔ دوئیں، کنتا ۽ کوا کوا ساز گر ۽ اید گران ۽ گیش جنجال
 کنگ نہ لوٹ ات یا بوت کنت چہ آہاں کسے ۽ سہریناں حال بہ دات انت۔
 ”من پدا کاہاں،“ کنتا ۽ گوشت

”سلاکیم۔ سلام۔“ کوا۔ کوا ساز گر ۽ گوشت ۽ پدا سرزو نڈاں نشت و ہدے ساز بندات
 بوت۔ کنتا دمانے ۽ اوشتا، انا گت ۽ دیم ۽ چرینت ۽ سر جہل بوت ۽ چہ مچی ۽ نیام ۽ راہ گپت۔ دل
 ایکیم ۽ بلور۔ دیم پہ گی ۽ شت۔ ۽ پہ ماسا ۽ ودار ۽ ات۔

آوکیں ہفتگاں کنتا ۽ ذہن کوا کوا ڈہلی ۽ بابت ۽ جسٹ ۽ پُرساں سرلیٹ ات۔ آئی ۽ ٹک کجام
 انت؟ اے پدرات کہ مانڈیکائے نہ ات ۽ نے کہ بلائیں یکدار ۽ تہا اے ٹک ۽ مردم دیستگ ات
 ۽ آئی ۽ دوتا کونیں مود حال دیگ ۽ ات انت کہ آپیر انت۔ کنتا حیاں ۽ ات کہ آوں ہما ہورانی انت
 کہ ہما ہورانی امر و انت۔ آہاں چوش یکے دومی ۽ مار ات کہ اللہ ۽ غلام انت؟ کوا کوا ساز گر ۽ ٹوباب ۽
 زبان ۽ بلدی ۽ ہبے ڈول ۽ اسلام ۽ گوں آئی ۽ ہم گر نچی ہبے پد کنت کہ ٹوباب ۽ ڈیہہ ۽ آئی ۽ دیر
 انت۔ بوت کنت چہ کنتا ۽ اد ۽ بوتگ ۽ ہوراں چہ گیشتر ہور۔ کوا کوا ساز گر گوشتگ ۽ ات کہ آرا ہبے

زوتاں ماسا والرے پس نیگ ء سوداش کرتگ۔ گڈاچہ ء پیسرا سٹنکس و ہڈو باب ء ڈہہ ء اے سبھیں
ہوراں کجا بوتگ؟

کنٹا ء وتی ذہن ء توک ء ہما سیا پینانی سر ء چمشا نکے دات کہ گوں آہاں ڈیک ورگ ء موہ ء
رستگ ات... گوں گیشتریناں بد سختی ء، ماسا ء ہما ہی ء سوب ء آہانی نیگ ء سرگ ء اوں سُرینت
نہ کرتگ ات۔ گند ء نند دوریں گپے ات۔ وتی بگی ء سر ء بوٹگ ء اے سے ایں ہوراں چہ آہانی تہا یک ء
دوانچین ات انت کہ بے جُست ء پرس ء مانڈیکات انت۔ گیشتریں پہ افریقہی آں شنبے ء لیلامی ء
سُہب ء سر ء آئی ء چم کپت انت۔ بلتے شش ماہ پیسرے بوٹگ ات چہ آئی ء رند، آئی ء فیصلہ کرتگ
ات بگی ء کدی لیلامی ء زینک ء نہ بارت ء ماسا ء راشک دل ء نہ دنت ء وت ء دُورداریت۔ آروچ ء
آبگی ء سردیان چہ زینک ء گوزگ ء ات انت کہ یک زمزبل بستگیں ورنابیں جولا جنیادے بے وی ء
دست ناری ء کینزگ ء چہناٹ جنگ ء ات۔ وتی دیے چرینت بہ چاریت باریں چہ بوٹگ ء
انت، آئی ء دیست کہ جولا جنیادے ء درگڑا تگیں چم بگی ء سر ء آراسک ات انت ء چہ کینزگ ء سوب ء
دپ ء پچ ات ء آرادز بندی ء ات کہ آئی ء مدت ء کمک ء بہ کنت ء زہت ء میاری ایں کنٹا ء اپسانی
گلنڈوان ء چابک ء جت، آانچوش زورانی پُر ء چست بوت انت کہ ماسا ء ٹانگ ٹال بوت انت ء
پشتی ء چگل گپت۔ کنٹا ترسگ ء ات اے چے بوت بلتے ماسا ء ہچ نہ گوشت۔

یک رندے کنٹا شہر ء نیمروچ ء دہدے پہ ماسا ء ودار ء ات کہ یک افریقہی غلامے دیست ء یکے
دومی ء ٹک ء زباناں پوہ ء سر پد نہ بوت انت ء آمد ء اوں تنی وہدی ٹوباب ء زبان ہیل نہ گپتگ ات۔ کنٹا
ء باورے نہ کرت کہ بیست ہوراں رند آگوں افریقہی یے ء دُچار کپتگ ء گمانی حال ء احوالے کرتگ۔

بلتے آؤک ایں دوایں ماہاں 1788 ء بہار گاہ ء کنٹا ء دیست کہ ماسا ابیدوتی ماس ء پس نیگ
ء، پنجیں شہراں ہمک نادراہ، سیا د ء وارس ء سنگلتانی گندوکی ء روگ ء ات یک گشتاں آئی ء خیال کرت
سفر ء راہداری یے بہ لوٹ ایت کہ پیسر ء کدی نہ لوٹ اتگ ات ء، بلتے آئی ء زانت مزنیں جُست ء
پر سے کنگ بیت کہ کجا روگ لوٹ ایت، پر چاروگ لوٹیت، آئی ء گوشت کرت کہ انفیلڈ ء کن
ورکن لیزائیگ ء روت، بلتے پد ماسا الم ء خیال کنت کہ آہانی نیام ء چیزے بوٹگ ء انت، آوتی ماس ء
پس ء را حال دنت ء بوت کنت آگوں لیزا ء اے بابت ء جبر ء حال بہ کن انت ء پدا آ کدی اے گپ ء
کُنگ ء نہ ہش کن انت۔ پر چا کہ آئی ء زانت آئی ء چم ہماراسک ات انت ء مارشت چہ دوئیں نیگاں
نہ ات انت۔ کنٹا ء خیال ء جند چہ دل ء کش ات۔

پدا انفییلڈ ء روگ ء بے تاہیری ء، آراپہ بیل ء بد آہگ ء ات۔ پرچا کہ اے بابت ء آئی ء گوں بیل ء بازگپ نہ جت... یاوت ء گوشت ءے آوں سر پدانت کہ بیل ء افریقہی ہیج چیز دوست نہ بیت۔ چار ء بیچار ء ات کہ اے راز ء گپ ء گوں ساز گر ء، گوں پیریں دہقان ء بہ جنت، آئی ء گڈ سر ء فیصلہ کرتگ ات کہ بلے آے بابت ء گوں کس ء گپ نہ جنت ء نے آئی ء بیست ہو ر ء رند گوں وتی ملکی افریقہی یے ء گندگ ء گپ جنگ ء ساڑا انت۔ پدا یک یکشنیہے ء نہاری ء رند، بے آئی ء زانگ ء، ماساء کلوہ دیم دات کہ اپساں پالام کن ء تیار کن۔ آ انفییلڈ ء روگ ء ات۔

کنٹاء چہ وتی نندگی جاہ ء سٹ ءے جت ء پتگ ڈن ء دراہت۔ بیل آرا گوں حیرانی ء چارگ ء ات۔ وہدے آ انفییلڈ ء چل ء پترت، لیزا گوں وتی زاناں دزگٹ ات۔ آئی ء آراجست کرت کہ چون انت ء پدازوت اے گپ ءے ہوار کرت کہ آگژنگ نہ انت۔ لیزا آراپہ ہدونا کی چار ات۔ ”دیرانت ترا دیتگ“ آئی ء گوشت، توار ءے نرم ات۔ پدا آئی ء دیم ء لموری یے ء مان شاننت۔ ”تئی ء آ افریقہی ء بابت ء ہش کتگ کہ ماہبا گپتگ۔ ماسا اوں سہی انت۔ چہ آ نیگراں کسے ء حال داتگ، بلے آئی ء ہیج نہ گوشت، گڑامن اوں اے بابت ء پریشاں نہ بوت اوں۔“ آئی ء کنٹاء دست گپت ء پرہت۔ ”دمانے بہ جل۔“

کنٹاچہ بے صبری ء ترگی ات، بلے لیزا چوش ناسر پد ء دو گوک ء گوشت ء سینڈ وچ اڈ دیگ ء پتا ہگ ء ات۔ آئی ء آہاں ء آئی ء دست ء دات ء یک رندے پدا آئی ء دست ءے کج ات ء پداچہ چل ء دروازگ ء راہ ءے دات ء دروازگ ء دپ ء لیزا آراپہ جکھی گوشت کہ ”تومن ء یک چیزے جُست نہ کرتگ ء من ترا حال نہ داتگ... منی ماس افریقہی نیگرے ات، ہمیشکا تومن ء دوست بے۔“

کنٹاء روگ ء اشتاپی ءے دیست، یکدم وتی دیم ءے ترینت ء دست ءے شہار دات۔ ”آٹلو پرشنگیں کڈک ہمانیگ انت۔ مروچی ماساء گیشتریں نیگران ء روگ ء موکل داتگ۔ چہ تہاری مان شانگ ء پیسر ادانیا انت، بلے وتی ماساء در آہگ ء وہد ء وتی بگی ء سر ء بہ بو۔“

لنگ جنان زراب ء دیم پہ غلامانی کڈکاں شت۔ کنٹا یک کڈکے ء دروازگ ء فلگ ء ات۔

”کئے انت؟“ آہجا آروکیں توار ء جُست کرت۔

”اس سلاکیم۔ سلام“ کنٹاء در ایننت۔ آئی ء چہ تہی نیمگ ء زوت زوتیں ء اشتاپی ء سر ء پُرے ہش کت ء ٹر پگ ء دروازگ ہیج ء ہانڈال بوت۔

پرچا کہ دوئیں افریقہی ات انت، دوئیناں گوشت نہ کرت کہ اے دمان پماہاں چینکس
 ودار یگ بوتگ۔ مستریں عمر مردین ۽ کنٹاء راوتی یکیں کرشی ۽ سر ۽ ننگ ۽ صلاح جت، بلئے وہدے
 آئی ۽ دیست کہ آئی ۽ مہمان ۽ ابن ۽ زمین ۽ سر ۽ سرز ونڈاں ننگ دوست بیت، چوش کہ وتی جند ۽ لوگ
 ۽، بازار ۽ نشتگ ات، کوا کوا ڈہلی ۽ دگھی ۽ چکنگ ۽ جت، وتی تکہ دانگیں میز ۽ سر ۽ قندیل ۽
 روک ۽ کرت ۽ وت اول ۽ سن ۽ سرز ونڈاں نشت۔

”من گھانا یگیے اول ۽ اکن (Akan) قوم ۽ مردے اول۔ اے سہریناں منی نام پومپی
 (Pompey) ایر کرتگ، بلئے منی اصل نام بوتگ بیڈیا کو (Boteng Bediako)
 انت۔ اے ملک ۽ من ۽ دیر انت۔ سش سہرینانی پلانٹیشنانی سر ۽ بوتگ اول۔ امیت انت اے
 گڈی بیت، تو کئے ۽؟“

گھانا یگانی کم لیزانی گپ جنگ ۽ گیگانی ۽ گپ جنان، کنٹا آرا گیمبیا، جیوفرے، وتی مانڈ
 یکا بوتگ ۽، وتی خاندان ۽، وتی گرگ ۽ جہگانی، وتی پاد، وتی کشت ۽ کشاری ۽ نونو گی سرد یگ ۽ حال
 دات انت۔

گھانا ی ۽ دلگوشی ۽ گوش داشت ۽ وہدے کنٹاء گپ بلاس کرت چہ گپ کنگ ۽ ساری گھانا ی
 چرتے ۽ کپت۔ ”مادر ہیں درد ۽ دورانی آما چیں، عقلمندیں مرد چہ اشاں سر پدی گپت“ آئی ۽ کمیں
 گپ داشت ۽ گوں توصیفی چماں کنٹاء راجا رگ ۽ لگ ات ”تئی عمر چینکس انت؟“ کنٹاء گوشت سی ۽
 ہفت ہور۔

”تو اینکس ودی نہ کن ۽، من شست بیگ اول۔“

”نہ، تو اوں اینکس مزن ودی نہ کنئے“ کنٹاء گوشت۔

”تو آزمانگ ۽ پیدا کہ نہ بوتگئے کہ من ادا اوں۔ دل گوشت ترا ہما چیزاں بہ گوشاں من نونو
 ہیل گپتگاں۔ تو تنیکہ کسان ۽، گڑ اترا گوشان ۽ گوں۔ تئی ملک ۽ پیری بلک پہ گونڈواں قصہ جن
 انت؟“ کنٹاء گوشت آقصہ جن انت۔ ”گڑا من پر تو قصہ یے جنان۔ اے ہما جا گہہ ۽ رستگیں مردے ۽
 قصہ انت کہ من اہتگ اول۔“

”من ءیات انت کہ منے اکنانی سردار چوش پیل دنناں اڈ داٹگیں تحت ءسره نشت۔ اے ہما مرد ءقصہ انت کہ مدام آئی ءسره چھتری یے داشتگ ات کش ءہما مردات کہ سردار ءگوں ہمانی ءوتی گپ جتاں۔ آیکیں مردات کہ مردماں وتی گپ گومانی جتاں ءآئی ءگوں سردار ءپدا یک بچکے سردار ءپادانی دیم ءنشت، اے بچک سردار ءساہ ات ءآئی ءسردار ءکلوہان ءداں مردمانی ءبرت۔ آبچک گوں زنڈ پیں زہمے ءتہمت، ہر کسے بہ گندیت بہ زانت کئے انت۔ من ہما بچک ءبستار ءرست ءمزن بوتوں، کلوہاں مردمانی نیام ءتاچینگ ءات اوں۔ اے پیم ءسہریناں من ءگپت۔“

کنٹا گپے جنگی ات کہ گھانائی ءوتی دست برز کرت۔

”اے قصہ ءہلاسی نہ انت۔ ہرچی کہ من ءیات انت۔ سردار ءچھتری ءملک ءتڑاشنگیں دستے ات آئی ءاسپید گے داشتگ ات۔ اے سردار ءطاق ءاختیاری کارمرزکنگ ءپدری ءکنگ ءات۔ آمرد کہ سردار ءمدام گومانی گپ جت، لٹے گوں ات ءے ءآلٹ ءسرنٹک ءکانسلونکے تڑاشنگ ات۔ آکانسلونک پہ صبر ءوپارزند گوازینگ ءنشانی ات۔“ گھانائی ءمیں گپ داشت۔ ءآکانسلونک ءکاسگ ءسراء ینگ ءمکسکے تڑاشنگ ات۔ آمکسک ابید کانسلونک ءڈڈیں کاسگ ءڈنگ جنگ ءدکہ بچی کنگ ءنات۔“

کڈک ءگپ گپ کنوکیں قندیل ءرژناہی ءگھانائی کمیں حاموش بوت۔ ”ہمے گپ انت دل ءگوشت ترا بہ دیان ءے ءمن سہرین ءسرڈگار ءسراہیل گپینگ۔ ہما کہ ترا پہ ادازند گوازینگ ءدرکار انت آصبر انت... گوں ڈڈیں کاسگ ء۔“

افریقہ ء، اے مرداگاں وت سردارے نہ بوتگ گڑالما کنٹنگو یا الکالا یے بوتگ۔ بلتے آئی ءسرپر بوتگ ءنات۔ کہ چوں بہ گوشتیت آچے مارگ ءانت ءبس بے گپ ءتران ءحاموشی ءنشت۔

”پہ منی نز ءترادوئیں ہست انت۔“ گڈسره گھانائی ءگوں بچکندے ءگوشت۔ کنٹا پہ پہلی لوٹگ ءدو وکانی ءلگ ات، بلتے آئی ءزبان انگت بستگ ات۔ گھانائی ءپدا بیشکر ات، وت داں دمانے حاموش بوت ءپدا گپ ءلگ ات۔

”منی ٹلک ءمانڈیکایان ءمزن ءنامداریں سیلانی ءسودا گرگوش انت۔“ آئی ءگپ نیام ءیلہ دات، الکاپی ءپہ کنٹا ءودار ءات کہ چیزے بہ گوشتیت۔

آخر کنٹا ءوتی تواردرگپت۔ ”توراست ہش کتگ۔ منی نا کوسیلانی انت۔ آہانی جستگیں قصہانی

گوش داروک بوتگ اوں۔ گینگ ء آہر جاگہ ء شنگ انت۔ یک گشتاں من ء منی پس، آہانی بازار ء شنگ اتیں کہ آہاں چہ جیوفرے ء دور بُن ہشت ایر کرتگ ات۔ من چوش ہمایانی ء مکہ، ٹمبکٹو ء مالی ء رُوگ ء تیاری ات اوں، بلتے چہ موہ رسگ ء پیسر من ء دُرات اش۔“

”من ء افریقہ ء بابت ء کمیں سرپدی ہست۔“ گھانائی ء درائینت۔ سردار ء من ء چہ لہتیں زانتکاراں وانینتگ ات۔ ہرچی آہاں گوشتگ ات شموشت اش نہ کنناں۔ ہمانت کہ من ادا اوں ہرچی دیستگ، ہش کتگ، آہانی گوشتناں گوں ایشاں ہمگر نچ کتگ ء جہد کرتگ۔ من سرپداوں چہ ما بازینے چہ روبرکتی افریقہ ء دزگ ء آرگ بوتگ۔ چہ تئ گیمبیا ء بہ گرداں منی گنی (Guinea) ء تیاباں۔ تو آجا گہہ ء نام ہش کتگ کہ سہریں ”گولڈ کوسٹ“ ءے گوش انت؟“

کتنا ء گوشت آئی ء ہش کتگ۔ ”چہ آئی ء بے حسا میں سہرانی سوب ء آہاں اے نام داتگ۔ آتیاب تچک ء داں ولٹا ء روت۔ اے ہے تیاب انت کہ چہ اود ء سہریں فائٹی ء اشائٹی قوم ء مردماں گرنٹ۔ اے اشائٹی انت کہ چہ ادا ء آرگ ء رند گیشتریں نہ منگی جنگ ء بغاوت اش کرتگ۔“

ابیدچہ ایشی، سہریں پماہاں بلائیں نہاد دینت، پرچا کہ آگیش شیوار ء ڈ ڈ جان انت ء زندگیں مردم انت۔“

گڑا پدا آ آجا گہہ ء ”سیلو کوسٹ“، گوش انت کہ چہ اود ء ”یوروبا“ ء ”ڈاہومناں“، گرنٹ ء چہ نایجر ء لمب ء آہویاں آوار جن انت۔“ کتتا ء گوشت آئی ء ہش کتگ۔ آہوسک نرم تب ء سگینیں مردم انت۔

گھانائی ء وتی سرسرنینت۔ ”من ہش کتگ سی آہواں یک جاگہ دست گپتگ ء سوت جنان ء دریاء ایر کپتگ انت ء بڈاتگ انت، اے ویل لوسیاناء بوتگ۔“

کتتا ء پریشان بوتگ بندات کرت کہ ماسا لم ء پے رُوگ ء تیار بیت ء آ آراودار پرماہگ ء انت، بے ترک ء تواری ء دمانے آہانی نیام ء گوست۔ کتتا ء زہن پے موہ گرگ ء رُوگ ء بابت ء بنگے شوہازگ ء ات کہ گھانائی ء گوشت۔ سدک اوں مئے پیم ء کس ادا نہ ندیت ء گپ نہ جنت۔ مدام ہرچی من پگر کنناں کو آگیاں جنت۔ بوت کنت من گوں تو گپ ء بوتگ اوں بلتے بے زانگ ء کہ تو منی دیم ء شنگ ءے۔“

آئی ء باطن جسک ات، کتتا ء داں دیر ء گھانائی ء چمانی تہہ ء چار ات ء پدا آپاد اہت انت۔ قندیل ء رثاہی ء، کتتا ء چم پے شوشنگیں دوئیں سینڈ وچاں کپت انت کہ لیزا ء آرا داتگ ات

انت۔ آئی آہانی نیمگ ء اشارہ کرت ء بچکندات۔ ”ما کجام و ہدء وارت کنیں۔ من زاناں نوں تراروگی
 انت۔ گھانائی ء درانینت۔ ”منی ملک ء اگاں ماگپ ء بہ ہیں، من تراچہ کنگلے ء اوں چیز ترازاں ء دیاں۔“
 کنتا ء گوشت۔ گرا گیمبیا ء آچہ امب ء بلا ء ذرا حیں خشکیں استکے ء چیزے تراشگ ء بوتگ۔
 مدام منی واہشت انت کہ دریگتیں من ء امب ء استکے دست بہ کپتیں من پکشتیں ء من ء لوگ ء ترانگے
 بہ داتیں۔“

گھانائی ء سرجمی ء کنتار اچار ات ء بیشکرات۔ توورناہے ئے، ترا گپڑے استک رسیت، بلے
 اے و ہدء تراپ توم پردیگ ء حنے درکار انت کہ تووتی توم ء پر بہ دی ئے۔“
 کنتا انچوش سک ء ہبکہ بوت کہ سر ءے کار نہ کرت چون جواب ء بہ گردینیت۔ گھانائی ء وتی
 چپیں دست شہار دات، آہاں افریقہی دود ء رد ء یکے دومی ء رارخصت کرت۔
 ”اس۔ سلاکیم۔ سلام۔“
 ”مالاکیم۔ سلام۔“

کنتا سٹک جنان زوت زوت تہاری ء ڈن ء دراہت، چہ ایندگہ کسانیں کڈ کانی کش ء گوشت
 دیم پہ ماڑی ء شت۔ پریشان ات کہ ماسا ساری ء ڈن ء در نہ اہتگ ء آرا پنگ ء نہ انت۔ دگہ نیم کلاک
 ء رند ماسا ء دراہی کرت۔ کنتا بگی ء سردیان دیم پہ گس ء روگ ء ات۔ کنتا لگاماں سک کم وتی دستاں
 مارگ ء ات ء سک کم دگ ء سرا اہسانی سمر مبانہی ڈر یک ڈر یکاں ہش کنگ ء ات۔ انچوش مارگ ء
 ات تو گوشت زاناں گوں وتی آرتیں پس اومرو ء گپ ء ات۔ آئی ء زندیک بیگاہ یے پمانی چوش
 گران قیمتی نہ بوتگ ات۔

”پیری ٹوبی ءراگوڑگ ءدیسٹ، توارجت کمیں بہ اوشٹ، دمانے بہ جل، نیگر! درگیتیں شما آئی ء چارگ بہ دیستین انت، آئی ءمن ءچار ات، ءگپ ءے اوشٹ نہ جت! شمشیال ءاے چی ایت؟“ ساز گر ءچہ دھقان ءجست گپت۔ دھقان ءسمر پر نہ بوت ءآدوینیاں بل ءرا جست کرت۔ ”گوشت نہ کنناں۔ اگاں آہیارات یا دگہ چیز انت ءے، گڑا بانیدانت بہ گوشت، من آرا تہنایلہ دیگ ءاں۔ آچٹ توازی ہی ایں کارکنگ ءانت“۔ بل ءچار پرینت۔

بلکیں ماسا والراوں دیستگ ات کہ آئی ءگران ءسنگینیں ءبھیسی ہی ایں ڈلیورگنگ ءمروچاں وتی انان ءنہ انت۔ آرا امیت ات اے انوگیں تالانیں وباء سوب ءنہ انت کہ دوئیں دیسپانے بوتگ ات انت، گڑا آئی ءیک روچے کنٹا ءراجست کرت، آئی ءجان وش نہ انت؟۔

”جی ناں“، کنٹا ءہامان ءجواب دات، گڑا ماسا والرا ءے پریشانی چہ وتی ذہن ءدر کرت ءپدا آئی ءڈلیور آرا ہر ہما جا گہاں برگ ءات کہ آئی ءرؤگ لوٹ ات۔

چہ ہما وہدے آگول گھانائی ءڈچار کپتگ ات، کنٹا چہ گرگ ءجستگ ات ءیک راستی یے ءہر چیز آئی ءدیم ءپدر کرت کہ وہدے دنز ءمجاں گار ءمیگواہ ات انت۔ روج چہ روج، سال پہ سال آئی ءمنگ ءمارشت کم تران ات۔ نون گیش منگ ءات۔ داں یک روچے بے سر پدی ء، آئی ءشموشت کہ آکئے انت۔

اے راست ات آنوں شرتز پوہ ءسمر پد بونگ ءات ءچہ ساز گر ء، چہ بل، چہ دھقان ءایدگہ سیاہاں بازیں چیزے ہیل ءے کرتگ ات، بلتے نون آسمر پد بونگ ءزانگ ءات کہ آچہ آہاں یکے نہ بیت، نے کہ آہانی وڑا بوت کنت۔ راست ایش ات کہ گھانائی ءہوار، بل، سازگردھقان سبھی سبج کنوک ءزہر ءکنوک ات انت۔ آوتی دل ءوش ات کہ آوت ءچہ آئی ءدور دارگ ءانت۔

شپ ءنپادانی سر ءوپت گول وتی جند ءکرتگیں ر دیں کارانی شرمندگی ءآرا شہلہ ژہلہ کرتگ ات۔ وہدے آئی ءچہ وتی کڈک ءتوک ءواب ءبست کرت آانگت افریقہی یے ات، ژپگ ءپاد اہت نشٹ، دیست ءے کہ جیوفرے ءنہ انت دل ءے پدرد بوت۔ بلتے گپڑے سال ساری گومائی چوش بوتگ ات۔ آئی ءانگت ءافریقہی یے بوت کرت وہدے گیمیبا ءآئی ءمردم یکیں چیز ات انت کہ آرازنگ داشنگ ات اش۔ بلتے نون مابانی ماہ گوست انت ءجیوفرے ءترانگ ءنہ کپت۔

آہما بنداتی سالان افریقہی یے ات وہدے نوکیں زہر گرگاں آرا کوٹاں دور دات ءگول اللہ ءز بندی ء

ات کہ آرا طاقت ءِ سر پدی بہ دنت کہ چینی کس بازو ہد گوستگ کہ آئی ءِ سر جی ءِ اللہ ءِ عبادت کرتگ؟ آئی ءِ ٹوباب ءِ زبان ہیل گرگ ءِ گپ جنگ ءِ بلد بونگ ءِ، پمانی نز ءِ آئی ءِ جند ءِ بلائیں دستے مان ات۔ ہمک روچی گپ ءِ تران ءِ، آئی ءِ مانڈینکائی لیزانی سر ءِ سک کم حیال گور کرت، ابید چہ لیزاں کہ آئی ءِ ذہن ءِ جہلا نکی ءِ جا گہہ اش کرتگ ات، چوناہی ءِ، مروچاں... پہ نادکشی سگ ات انت ءِ۔ آئی ءِ حیال اوں ٹوباب ءِ زبان ءِ کرت، آئی ءِ بازیں چیزے حیال کرت ءِ گوشت۔ آئی ءِ مانڈینکائی وڑ ءِ پیمانی جا گہاں مدان مدان ءِ ہما سیاپینانی وڑ ءِ پیم گرگ ءِ ات انت کہ گوں آہاں زند گوازینگ ءِ ات، یکیں چیز کہ پمانی حیال ءِ آپہر بست کنت، ایش ات کہ وتی زند ءِ اے بیستیں ہو راں آئی ءِ کدی ہوک ءِ گوشت دست نہ جنگ ات۔

کنتا ءِ وتی ذہن ءِ حیالاتاں پیشکانڈ ات، کہ بوت کنت آئی ءِ جند ءِ اصل ءِ بابت ءِ آرا ہود ءِ چیزے دست بہ کپیت ءِ جا گہے ءِ چیزے درگپت کرت بہ کنت۔ ءِ ہود ءِ آئی ءِ مزن مڑی ات۔ ہر چیزے توک ءِ آئی ءِ وتی مزن مڑی گوں وت ءِ انچوش بستگ ات، انچوش کہ جیوفرے ءِ بدیں جنان ءِ چوت ءِ دور دارگ ءِ میانی تاہیت ءِ بستگ ات۔ آئی ءِ گوں وت ءِ سوگند وارت کہ نوں آئی ءِ مزن مڑی ءِ آدگرانی نیام ءِ اسپرے بیت کہ وت ءِ نیگر گوش انت۔ آچوں وت ءِ چوت پیننیام کنت۔ اے وتی پس ءِ پیرکانی بابت ءِ ہیج نزان انت ءِ آرا آہانی بابت ءِ چہ کسانکی ءِ سوگہ اش کرتگ ات۔ کنتا ءِ وتی ذہن ءِ ہتا کنتے بولک ءِ چہ کوہنیں مالی ءِ کٹم ءِ بہ گرداں موریطانیہ ءِ پشت پدانی سر ءِ چمشنا نک ءِ دات، پدا گیمبیاء ءِ وتی براسانی سر ءِ حیال ءِ کرت ءِ پدا حیال ءِ کرت کہ آئی ءِ کانوچتوروتی پس ءِ پیرکانی بارو سوگہ ءِ سر پد ات انت۔ اے حیالاں کنتا ءِ را آئی ءِ کسانکی ءِ سنگتانی ترانگ ءِ گپت۔ اول آہتہنا حیران ات ءِ پداہبکہ بوت، و ہدے آئی ءِ مار ات کہ آئی ءِ آہانی نام شموشتگ ات انت۔ آرا آہانی شکل ءِ صورت یات انت، گوں ہما ترانگاں کہ چون تہمت ءِ شت ءِ نوک آؤکیں مردمانی مستگی اش گپت ءِ چون لپرز گواں شادوانی نیمگ ءِ لٹ اش چگلی کرت، ءِ شادواں پدا ہمالٹ چت ءِ ہما دمان ءِ آہانی نیمگ ءِ چگلی کرت انت، آئی ءِ امب ورگ ءِ مٹ دارگ گیراہت کہ کئے زوت ترشش امب وارت، کنتا ءِ بازیں زورے جت بلئے آہانی نام اش گیر نہاہت انت، یکے ءِ نامے ہم یات نہاہت۔ آئی ءِ وتی کانو دیست کرت، تیوگینانی موٹک مج اتگ ات انت۔

وتی کرگین ءِ، ماساء برگ ءِ ساہت ءِ، آئی ءِ وتی دماغ یک رندے پدا پیشکانڈ ات، آخر ناماں آہگ بندات کرت، یک یک ءِ، ہو، استیفاسیلا، آءِ کنتا دوست ترین سنگت ات انت ءِ کالیو کٹھ،

کنٹنگو حکم ۽ پد ۽ سراپ ۽ کرنگ ات ۽ مٹھوی ۽ کپنگ ات، سیفو کیلا... کہ چہ معتبرانی دیوان ۽
گوں جنوزام ٹیر یا سگتی ۽ وپت ۽ واب ۽ رضائے کپنگ ات۔

نوں مسترینانی شکل ۽ صورتانی آہگ ۽ بندات کرت ۽ گوں آہانی شکل ۽ صورتاں ہو ار آہانی نام کہ
پہمانی خیال ۽ آئی ۽ دیرات کہ شمو شنگ ات انت۔ کنٹنگو ۽ نام سیلا بابییا ات، الیما موٹجالی ڈیمبات ۽
وڈانیلا (قاصد ۽ لوٹوک) کراموٹمبات۔ کنٹا ۽ راوتی اسکول ۽ در برگ ۽ مراکش گیراہت کہ آروچ ۽
آئی ۽ ہود ۽ قرآن ۽ آیت و ننگ ات انت ۽ امر و ۽ بنا ۽ ارافنگ ۽ راپزوریں پسے داتگ ات، ارافنگ
۽ نام بریماسیے ات۔ چہ آہانی ترانگاں کنٹا ۽ دل ۽ گرگے جت۔ آئی ۽ اے اوں گمان کرت کہ اے
پیریں مردم تنیکہ مرگ انت ۽ آئی ۽ کانو ۽ ہمک بچک کہ آرا آہانی کسانچی گیر آہگ ۽ ات انت
آجیوفرے ۽ ہمانی ۽ عمر بیگ بنت ۽ نوں آکدی آہاں نہ گندیت، بازیں سالے ۽ رندا ولی گشتاں آئی ۽
وت ۽ ہکل دات کہ بہ و سپیت۔

لہتیں روچ ۽ پد شہر ۽ یک گی ڈلیورے ۽ کنٹا ۽ را حال دات کہ گور بیچان ۽ لہتیں غلاماں کہ وت
۽ را ”نیگرو یونین“ گوشت اش سیاہینانی یکجا کہ افریقہ ۽ برگردگ ۽ صلاح اش داتگ ۽ دوئیں، غلام ۽
آزاتینانی۔ بلے کہ آرا اے ڈول بونگ ۽ باورے نہ کرت بلے اے حال ۽ آئی ۽ دل وش کرت۔ پرچا
کہ ماسا غلام بہا زورگ ۽ مٹ دارگ ۽ ات انت، بلکن ۽ آگزا نین نہا داں دیگ ۽ ات۔ آاے
اوں سر پدات کہ سازگر افریقہ ۽ روگ ۽ بدل ۽ ورجینیا ۽ ننگ ۽ دوست کنت۔ کنٹا ۽ دل ۽ گوشت
اے باروا گوں سازگر ۽ جبر ۽ حال بہ کنت، پرچا کہ آئی ۽ انچوش ودی کرت تو گوشت زاناں ہر چیز زانت
۽ سر پدانت ۽ ہر چیز زانگ لوٹیت ۽ حاصل ہما چیز ۽ بابت ۽ کہ آئی ۽ سیادی گوں آزاتی ۽ بہ بیت۔

بلے اے دوئیں ماہاں کنٹا ۽ سازگر، دہقان ۽ بل ۽ نیمگ ۽ ابید موٹک مچی ۽ دیم تہاری ۽ دگہ کساس
ہج نہ کرتگ ات۔ پمیشکاناں کہ آرا ڈرکار ات انت ۽ نے کہ اینکس دوست ات انت... بلے وتی
دوردارگ ۽ مارشت روچ پہ روچ آئی ۽ باطن ۽ رُدان ات، نوکیں نوک ۽ در آہگ ۽ ودہ ۽ بزرگ بزرگ
دگہ سنگے درپ ۽ تہا دورے دات، آئی ۽ وت ۽ راسک یک ۽ تہنا مار ات، انچوش کہ زاناں چہ امروز ۽
سنگ ات ۽ جتا بوتگ ات۔

کنٹا ۽ ودہے پدا سازگر ۽ را گو زگ ۽ دیست، بے سدکی ۽ وتی سرے آئی ۽ نیمگ ۽
سرینت، بلے سازگر انچوش گوشت ۽ شت تو گوشت زاناں کس ۽ راندیستگ ات ۽۔ کنٹا سک
دل وارگ بوت۔ دومی روچ ۽ کنٹا ۽ پیریں دہقان چٹ ہمہ دمان ۽ دوچار کپت انت، بے دگہ گام

جنگ ۽ دہقان دکہ نیگمے ۽ شت۔ دوئیں گو مانی دل گزان ۽ زہرات انت۔ گوں بار ۽ بڈے ردی ۽ مارشتاں ... آشپ ۽ داں بے حسابیں ساعتاں وتی کڈک ۽ پشت ۽ دیم گشت، سہب ۽ سر ۽ آئی ۽ وتی ذہن ۽ پگر ہم زیل کرت انت، لنگ جنان ڈن ۽ دراہت، ۽ غلامانی ردیں کڈکانی آحری کڈک ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ شت ۽ ٹک ات ۽۔

دروازگ پچ بوت۔ چے لوٹ ۽؟ سازگر ۽ پے گراں مہری ۽ جست کرت۔ چہ پریشانی ۽ گج ۽ ایر برت انت، کنٹا ۽ درانیت، ”انچوش دل ۽ گوشت بیباں۔“

سازگر ۽ گجے ٹک کرت۔ ”بچار نیگر، ہرچی من ترا گوشاں گوش دار، من، پیر مرد ۽ بل تی سر ۽ گپ ۽ بوتگیں۔ ماتپاک کرتگ، اے یک انچیں چیزے ماچ کرت نہ کنیں، اے وہدی ۽ نیگر!“ آئی ۽ وتی چم کنٹا ۽ راسک دات انت۔ ”تراوہے ۽ گپنگ نہ تو بیمارے، نہ ترا دکہ چیزے“

کنٹا اوشتا تگ ات ۽ آئی ۽ چم گوں وتی پادزاراں سک ات انت۔ دمانے ۽ رند سازگر ۽ وشک ۽ چارات ۽ یک کش بوت۔ ”چہ ہاروچ ۽ تو ادا ہتگ ۽ بلے من ترا گوشگ لوٹاں ... یک رندے پدا وتی پشت ۽ پیش داراں .. تو داں ہما و ہد ۽ وتی دل ۽ گپاں درشان کرت نہ کنے داں میٹھو سلاح ۽ کچ ۽ پیر مہ بے!“

وتی زہر ۽ سبکی ۽ گٹ گیر کرت، کنٹا توک ۽ پترت ۽ نشت۔ چہ نہ کٹوکیں حاموشی یے ۽ رند ... چہ سازگر ۽ تب ۽ پدرات حاموشی ۽ کٹینگ نہ لوٹیت ... کنٹا ۽ وت ۽ رازور پردات کہ آرا افریقہ ۽ برگردگ ۽ صلاح ۽ بہ گوشتیت، بلے سازگر ۽ گوں سرد مہری ۽ درانیت آدیرانت سہیگ انت۔ اے پیم بونگ ۽ کسانیں اوستے نیست ۽ نئے کہ بوت کنت۔

کنٹا ۽ پٹی ایں تب ۽ گندگ ۽ سازگر کمیں نرم تر ات۔ ”بل ترا گپے گوشاں من شرط بنداں تو نہ ہش کتگ۔ گوریچان ۽ نیویارک ۽ مچن کہ شما مینومیشن سوسائٹی یے (Manummission Society) پے آزاتیں نیگراں در برجاہ یے پچ ۽ کرتگ، لوٹیت آوانگ ۽ زانگ، نمشتہ ۽ ہر پیمیں سوداگری ۽ کاراں ہیل بہ گرانت۔

کنٹا سک گل بوت ۽ وت ۽ راسک ۽ مار ات کہ سازگر پدا گو مانی جبر کنگ ۽ ات۔ ہرچی آئی ۽ کوہنیں سنگت گوشگ ۽ ات کم گوش ۽ دارگ ۽ ات۔ لہتیں کتراں رندا آئی ۽ گپ جنگ بس کرت ۽ نشت ۽ جست ۽ پرسی وڑے ۽ کنٹا ۽ چارگ ۽ لگ ات۔

”من ترا گور ۽ سار کنگ ۽ اول؟“ آئی ۽ گد سر ۽ جست کرت۔

”ہوں؟“ کنتاء گوشت، وتی پگراں گوں سرء چیرات۔

”من ترا پنچ ملک ساری جسے کرتگ ات۔“

”پہل کن، منی حیال دگہ نیمگے ات۔“

”گرا تو نہ زانے چون گوش دارانت۔ من ترا گوشاں گوں، چون گوش دارانت“ آپدانشت ء

وتی دست ءے بست انت۔

”تو پدا من ء نہ گوشت کنتے، تو چے گوشتگ ء ات ءے؟“ کنتاء جسے کرت۔

”بلتے نون من شموشتگ من چے گوشتگ ء بوتگ اوں۔“ تو زان ءے تو چیا شموٹگ تو چے پُرت

جنگ ء بوتگ ءے؟“

”حاصیں ناں۔ بس انچوش چیزے منی ذہن ء شتگ ات۔“

”ترا سر دردے بہ دی آں، ساری ء در ءے کن... یا من ء سر درد ءے بہ دے۔“

”من گوشت ءے نہ کنناں۔“

”ہو!“ سازگر ء درائنت۔ وتی بے شرفی ء پیش دارگ ء ات۔ ”اگاں تو اے پیم مارے ءے...“

”تئی گپ نہ انت، اے سک ء زاتی یے۔“

سازگر ء چماں تز پوشک ءے دات۔ ”من ء مہ گوش ءے گوں۔ اے جنکے ء بابت ء انت، انچوش

انت ناں؟“

”اناں، اے پیمیں جبرے نہ انت!“ کنتاء گوشت، چہ پریشانی ء سہر ترا تگ ات۔ داں زنڈیں

ساعتے ء بے گپ ء حبر نشت۔ پدا پادا ہت ء گوشت ءے۔

”گرا من ء پے کار ء سر ادیر بوتگ ء انت، پدا ترا گنداں۔ گوں جبر ء حال کنگ ء تئی مٹنو اروں۔“

”شریں چیزے۔ کجام و ہد ء تئی دل ء گپ جنگ لوٹ ات، من ء بہ گوش۔“

اے چوں زانت؟ دیم پے اصطلبل ء راہ ء روگ ء وتی جند ءے جسے کرت پر چا آئی ء زور پر

دات کہ گومائی گپ بہ جنت؟ گوں مزینیں نادلکشی ء کنتاء وتی جند ءے را اے بابت ء پُرت ء پگرا ء

دور داتگ ات۔ رند ء کم آدگہ چیزانی سر ء گرتی ء گندگ بوت، اے پگرا گومائی ء وتی ’توم کشانی ء

پنت ء بابت ء ات۔

گوں گھانائی ء دوچار کپکپ ء سک دیر ساری، کجام و ہدء کنتا ترانگ ء کپتگ ات، حیال ءے
 کرت اگاں آجیوفرے ء بوت انت تنیکہ سئے ء چار بچکیں چُک ء پس ات... گوں جنے ء ہوار کہ پمائی
 پیدا کئے کرتگ ات انت۔ اے حیال ء آراچہ توک ء حالیگ بونگ ء مارشت ءے دات۔ ہما چیز
 کہ آئی ء اے حیال ء لیکہاناں سرینت ءے ایش ات کہ آئی ء ہمک نوک یک شپے الم ء و ابے دیست
 کہ شپ ء لنجی ء جاہ سرات ء نشت، چہ ہبتیں لپچا نکیں چیزاں پریشان ات کہ چہ آئی ء ڈ ڈیں نیس ء
 دراہتگ ات انت۔ چدء رند و اب ءے نہ اہت، آئی ء نون جنے ء بابت ء اینکس حیال نہ کرت کہ
 اینکس نون آے حیال ء ات کہ غلامانی بیتگ ء چوشیں کڈ کے نیست ات یک مرد ء یک جنیادے
 یکے دومی ء حیال داری ء نہ ات انت ء یکجا گہ ایں زندے گوازینگ ء نہ ات انت بلتے چہ آہاں شرتیں
 کڈک کجام ات۔

اے گپ ء گپڑے سوب ات انت کہ کنتا پرچا سور ء بابت ء حیال گور کنگ نہ لوگ ء ات۔
 اولی چیز، سوری ء سالونک ء راغلامانی بیتگ ء شاہدانی دیم ء روپگ ء سمر ء ”سٹ“ جنگ کپت کہ پہ کنتا ء
 نز ءے پیمیں وشی ء شادی مراکش ء سکی یے ات۔ آئی ء ہش کتگ ات باز براں، گساں کار کنوکیں
 دوستیں غلام ء مولداں سہریں نلا ء دیم ء عہد ء پیمان کرت ء ماسا ء مسز ء راوشتا ء چار ات، بلتے اے
 کافری دودے ات۔ تری ہر کس گوں ہر کس ء ہر پیم کہ آئی ء حیا بہ کرت انت سور بہ کرت انت۔ بلتے
 مانڈ بیکانی بانور ء سوری عمر چار دہ ء بہ گرداں شانزدہ ہور ات ء سالونک ء کساس سی سال۔ ٹوباب ء ڈیہہ ء
 وتی گوازی پینتگیں سالان آئی ء چار دہ ء بہ گرداں شانزدہ سالی ایں یک جنکے نہ دیستگ ات۔ بلکیں بیست ء
 بہ گرداں بیست ء پنج سال ء اوں... کہ پمائی نز ء کگا وک ء بے تر بل نہ ات انت، حاصل یک شنبہ
 آنی روچ یا مراگشاں، آہاں وتی دپ ء دیم داں ہما و ہدء پوڈ رجت ء رنگ دات انت کہ چوش جیوفرے ء
 ملکموتی ناچواں ہبے داب ء وتی دپ ء دیم پُر لگا شتگ ات انت۔

بیست سالی یا مستریں عمر ء جنیادم کہ کنتا ء زانت ء بجا آورت انت ہما ماڈریانی کنور کنیں مولد
 ات انت کہ کنتا ء راماسا ء اودا برتگ ات، انفیلڈ ء لیزاء ڈولیں، راستیں جبر ایش ات کہ لیزا چراہاں
 یکین ات کہ آرا پمائی زہیر ءے کرت۔ آرا مرد نیست ات۔ اگاں آئی ء وتی ہدونا کی ناں، گڑا وتی
 رضامندی گوں کنتا ء سہرا کرتگ ات، آئی ء کنتا راگوں وت ء انچوش نزینگ کرتگ ات کہ چد ء ساری

آرا کس ءِ جُست نہ کرتگ ات، برے برے کنٹانشت ءِ گوں وت ءِ اے بابت ءِ جیڑات ءِ۔ آلم ءِ
چہ شرمندگی ءِ مریت اگاں لیزا ءِ را پے ردی گوش مالومی ءِ بہ بیت کہ آرا کنٹا ءِ وتی بیشکاری کنگ ءِ
واب ءِ دیتگ۔

فرض بہ کن... جہنا فرض بہ کن... آلیزا ءِ راجنے ءِ بستار ءِ بہ گپیت، آئی ءِ خیال کرت، گڑا ایشی ءِ معنا
ایش بیت آچوش ہما بازیں جنتکیں (مرد ءِ جن) بنت کہ آئی ءِ زانت انت جتنا نذانت، چرااں ہریکے
وتی ماسا ءِ پلانٹیشن ءِ سمر ءِ چوش مدامی این ءِ ہمک مرد ءِ راشنبہ ءِ بیگاہ ءِ راہداری یے دیگ بیت کہ وتی
جن نیگ ءِ بہ روت ءِ پدم ءِ بالا رگ ءِ الم ءِ یکشنبہ ءِ بیگاہ ءِ بیت دانکہ داں دوشنبہ ءِ سہب ءِ سمر ءِ پکار ءِ
تیار بہ بیت۔ کنٹا ءِ وتی جند ءِ را گوشت آچوشیں جنے نہ لوٹیت ہر جا کہ آنتنگ اود ءِ مہ نندیت۔ پدا آئی
ءِ وت ءِ راتسلادات کہ آاے جنجال ءِ گیشواری ءِ راہ ءِ رندے درگیجیت۔

بلے آئی ءِ ذہن، تو گوشت زاناں وت سمر ءِ وت، اے بابت ءِ جیڑگ ءِ ات۔ خیال ءِ ات لیزا
چونیں گپو ءِ دل ریشے ات۔ ءِ آرا وتی گیشتریں وہدیک ءِ تہنا گوازینگ دوست بوت۔ بوت کنت یکے
دومی ءِ ہفتگی نیاد پمانی ءِ چیریں رحمتے بہ بیت۔ ءِ اگاں آگوں لیزا ءِ سور بہ کنت، اے گپ ءِ امیت نیست
ات کہ آواں آدگہ سیاہینیانی ڈول ءِ زند بہ گوازین انت، ءِ اے ترس کہ چراہاں یکے یادونینان ءِ دور دگہ جاگہ
سودا کنگ بہ بنت۔ گندگ ءِ ماسا چہ آئی ءِ وش ات ءِ لیزا آئی ءِ ماسا ءِ ماس ءِ پس ءِ ملکات ات، سمر ظاہر ءِ
آہاں ءِ دوست ات۔ خاندانی ہمگر نچی ءِ تہی پڑشت ءِ پڑوشی ءِ امیت اول کم بیت اگاں دونیں ماسا ہابانی
دست مان بہ بیت، بلکن ءِ برے برے چہ آہاں یکے یادونیں سور ءِ مہ کن کن انت۔

دومی نیگ ءِ آئی ءِ خیال کرت... ہمک رند ءِ وتی جند ءِ ذہن ءِ پناہ جاہ ءِ واتر بوت۔ بلے جنجال
اے نہ ات کہ گوں لیزا ءِ پے سور کنگ ءِ چیچو جواز شوباز کرت، بلے چیزے ءِ آرا چہ پشتی ءِ داشت۔ پدا
یک شپے، وتی نپادانی سمر ءِ وپتگ ات ءِ واب کپگ ءِ کوشت ءِ ات، اے خیال آرا چوش گزوک ءِ ہیر
ءِ لگ ات کہ دگہ یک جنیاد مے ہست کہ آئی ءِ سمر ءِ چار ءِ بیچار کرت کنت۔

”ہیل۔“

آئی ءِ خیال کرت آلم ءِ گنوگ انت۔ آہمینکس مزن ات... کساس چہ چل ہو ر ءِ
برزات۔ اے بابت ءِ خیال کنگ بدتامی یے ات۔

”ہیل۔“

کنٹاء کوششت کرت کہ آراچوتی ذہن ء مان بہ بریت۔ آپکے داستہ آئی ء ذہن ء پترتگ ات پرچا کہ آئی ء آراچہ دیریں و ہدے ء زانت، آئی ء وتی جند ء راگوشٹ۔ آئی ء کدی آراواب ء نہ دیستگ ات۔ آرا بے عزتی ء زہر ء ردے گیراہت کہ ہمانی ء دانگین ات انت۔ آترانگ ء کپت کہ و ہدے آئی ء سبزیانی ساچی بڈاجتگ ات ء ماڑی ء برتگ ات چوں ژپگ ء دروازگ ء آئی ء دیم ء جتگ ات ء بند کرتگ ات، آرا آئی ء نہ وشی ء درشانی گیراہت آئی ء آراگوشٹگ ات تو مانڈیکالیے ودی کن نے۔ تو بے دینے۔ آئی ء تب گپ نہ منوک ء حاکمی یے ات۔ آئی ء سک بازگپ جت۔ بلئے آئی ء وت ء چہ اے گیر آرگ ء داشت نہ کرت کہ آکپتگ ات ء مرگ لونگ ء ات، بلئے چون آروچے پنچ یاشش گشتاں آئی ء گندوکی ء اہت، نادرابی ء و ہدے چون آئی ء حیالداری ء کرتگ ات، چون آراورگ وارینتگ ات ء۔ بلکن ء آئی ء مس ء گوئے اوں رپتگ ات انت ء چون آئی ء موش سینتگیں ساٹاں آئی ء تپ سستگ ات ء آڈڈ ء تیار بوتگ ات۔ آوتی سیاہیں لوہیانی تہا بے حساہیں وشٹاہیں ورگ گرا دیت۔

ہر و ہدے آئی ء چل ء بہ شت انت گراہیل ء آراہر چینکس وش ء نر میں نظرے ء چارات، آتینکس توندی ء گوہمانی پیش اہت ء ہر چیز ء آپمانی ء گوشگ ء یاچہ آئی ء لونگ ء اہت پدازوت ہما دمان ء ڈن ء دراہت۔ ہل ء آپردوگ ء چہ پیسر ء نسبت ء گیش سرد مہری ء چارات۔

یک روچے پدمانے ء آگوں دہقان ء سازگر ء جبر ء حال ء ات ء زران زران ء گپ ء ہل ء نیمگ ء آورت، کنٹاء مارا ات آگپانی زیل بروبرنات انت و ہدے آئی ء جست کرت ”چہ ادے آہگ ء پیسر آ (ہل) کجا بوتگ؟ آئی ء دل بڈات و ہدے آہاں وت ء راتچک تر کرت ء نشت انت ء آرا چارگ ء لگ ات انت، آرا چیزے ء مارشت بوتگ ء ات۔

”شمر“ دہقان ء سہتے ء رند درائینت۔ ”من ء یات انت آچہ تو دو سال پیسر ادا اہتگ۔ بلئے آئی ء وتی بارواچ نہ گوشگ۔ پمیشکا من چہ تو گیش آئی ء بابت ء سر پد نہ اول۔“

سازگر ء درائینت کہ ہل ء وتی گوہستن ء جبر گوہمانی اوں کدی نہ کرتگ انت۔ کنٹاء آہانی دل گزان ء زہر دیوکیں گپانی توک ء دست مانجی نہ کرت۔ ہو البت آئی ء گوشٹ کرت۔ اے وشیں جبرے ات۔

سازگر ء وتی راستیں گوش کچینت۔ ”اے دلچسپیں جبرے کہ تو ہل ء بابت ء جست ء ہے۔“ آئی ء گوشٹ ء دہقان ء نیمگ ء وتی سرگ ء سرینت۔

”ماگپء بوتگئیں۔ بوت کنت شہادوئیں کیے دومیء ضلورتاں پیلو بہ کن ات۔“

گوات ء پُر، کنٹا گوں پچیں دپ ء نشت، بلتے چد پ ء پچ ء در نہ اہت۔

انگت گوش ء کچینگ ء ات، ساز گر ء وتی دپ ء دیم نر کرینت انت۔ ”ہو، آئی ء بلائیں ڈمبگ

گپڑے مرداں وش کرت کنت۔“

کنٹا ء زہر ء گپ بندات کرت، بلتے دہقان ء نیام ء آئی گپ پر وشت، تچک ء چہ آئی ء زانگ

لوگ ء ات، ”گوش دار، چینکس و ہدانت تو جنیاد م دست نہ جنگ؟“

کنٹا زہر ء چارگ ء لگ ات۔ ”بیست سال بیت!“ ساز گر ء پگلی درائینت۔

”منی واجہ حد!“ دہقان ء گوشت، ”چہ وتی حشک بونگ ء ساری پوت ء یکے در بہ گچ۔“

”اگاں پیسر ء یکے مہ بیت ء!“ ساز گر ء ژپگ ء گپ ء تہا دور کرت۔ گپ جنگی نہ ات بلتے

داں کمیں دیر تر ء وتی زہر گ ء گر ء دار کرت کرت، کنٹا لنگ جناں ء ڈن ء در اہت۔ ”دل تہر کہ مہ بو

”ساز گر ء چہ پشتی ء توارجت“ گمائی داں دیر ء وت ء حشک داشت نہ کنتے!“

آؤ کیں لہتیں روچاں، ہر کدیں کنٹا ماساء راجا ہے مہ برت انت، گڑا آئی ءوتی سہبانی سرء پیشیم بگی ءٹیل ءمیٹ ءگوازینت انت۔ پرچا کہ انبار ءڈن ہر کسی چمانی دیم ءات، کس ءاے گوشت نہ کرت کہ آپداوت ءچہ آدگران دوردارگ ءانت، بلئے کیوں وہدء، اے گوشگ بوت کہ آئی ءوت ءانچوش دزگٹ کنگ ءداشتگ کہ گوں دہقان ءسازگر ءوتی وہدء مہ گوازینت... ہرچی آہاں آئی ءیل ءبابت ءگوشگ ات آہانی گوشگینانی سرء انگت گوات گپتگ ات۔

وت دور بوہگ ءآر اوہدات کہ یل ءبابت ءوتی خیال ءلیکہاں گیش ءگیوار بہ کنت۔ یل ءہر جی کہ آرادوست نہ بوت وہدے خیال ءے کرت انت، گڑاوتی دست ءپچک ءے زورانی پر ءزہر ءگوں پوست ءلگاشگ ءات، اگاں آرا گہتر بہ مارا تین ءے گڑا پچک نرم نرم ءنند جاہ ءسر ءگشت، برے برے وہدے آئی ءیل ءشریانی خیال کرت آئی ءذہن اوشتات کار ءے یلہ دات۔ آئی ءزوری ٹری ہر چیزات انت، بلئے آئی ءاے سالانی تہا پمانی نپ ءسیت ءبازیں کارے کرتگ ات۔ آسداک ات کہ آئی ءماساء بگی ڈیور ءبتار ءنامینگ ءبل ءبلائیں دست ءے مان ات۔ ایشی ءچج شک نیست ات کہ چہ وتی شیواری ءشیر زالی خصلتاں یل ءگپ پلانٹیشن ءسر ءایدگرانی نسبت ءگوں ماساء گیشتر اثر مند تر ات، کساس سہمیں یکجا گہہ بہ کرتین ات انت۔ کسان کسانیں چیز کنٹا ءذہن ءاہت ءشت انت۔ آکؤہنیں زمانگ ءتزانگ ءکپت کہ بکل ءکار ءات ءیل ءدیتگ ات آمدام وتی چماں لگاشگ ءات کہ آہانی رشتاں آراسک بے وار کرتگ ات۔ بے دانکے ءکنگ ءیل یک سہبے ءسرا بکل ءاہت لہتیں تاک ءے دست ءات کہ انگت گوں شپ ءمباں نمبین ات انت ءیل ءآئی ءچمانی تہا چنڈ ات انت، ہما دمان ءآئی ءچمانی ہارشت بند بوتگ ات۔

اے گپ نہ ات کہ یل ءہر کار کہ آرادوست مہ بوتین ات انت کم زہر ءکپت، ہر وہد ءآئی ءوت ءرا آکارانی تزانگ ءگپت گڑا آئی ءدست ءپچک زراب ءگپت... ءحاص چڑٹ ءتوک ءآئی ءتمباک کشگ ءنوشیں ہیل چہ درستاں گیش آئی ءایر جنگی کار آئی ءناچ ات انت، کجام وہد ءسیاہینانی مرا گشے برجم دارگ بوت انت گڑا آئی ءبے وڈیں ناچ کرت۔ آئی ءاے نہ گوشت جنیادم ناچ مہ کن انت یا چہ ہزم گرگ ءنرم تر بہ کن انت۔ ہر چیز ءآئی ءدلپدر دکر ت آئی ءکون ءسرنینگ ءلرزینگ ات، پمانی نزع پمیشکا دہقان ءسازگر ءآئی ءبابت ءچوش گوشگ ات، آرا ہے وڈدیتگ ات اش۔

بلے کون، بے شک آئیء حیڑہ نہ ات، آئیء ایوک ہمے واہشت ات بل کم این گیشتر آئیء عزت بہ دنت... اگاں ناچء بہ بیت گڑا آئیء ایدگہ مردینانی دیمء کم کم بہ سرینیت ء کم بہ لرزینیت۔ آئیء دپ پھائی نزعء چہ نیو بوٹو ء دپ ء گیش لنڈرات۔ کنٹاء آئیء ایر جنگ اوں دل ء نہ آورت اگاں داں پر آئیء جنڈء بے بوت انت، یا جوش جیوفرے ء جنیادمانی ء، گوں جنیادمان بوت انت۔

وہدے کنٹاء بگی ء کار ہلاس کرت، آئیء چہ پوست ء اڈ داٹگیں نیورانی صفائی ء ٹیل جنگ بندات کرت، چہ لہتیں سوب ء آئیء حیال جیوفرے ء پیرینانی نیمگ ء شت کہ چہ داراں پادے کونڈ ء کچ ء برزیں انجیں نند جاہ اش تراشت کہ اے وہدی آسمرے ء نشگ ات۔ آئیء حیال کرت کہ چون پہ دلگوشی اول سرء آہاں دارگچین کرت ء پداتش ء تیرانی سک دیگ ء ساری چون آہاں موسی دارسرم ء چار ء ٹپاس کرت انت۔

کنٹا پاداہت ہیکری (Hickory) ء بنداش لیٹینت ء چچی ء کرت، آئیء چیرے زرزروکیں کر ء وگاں ء گلینت ء۔ بڈ ء دوئیں سرانی ہورت چارگ ء رند، پشت ء دیم ء لیٹ ء دات، آئیء جتا جتائیں جاگہاں ء گوں آہنی ٹکرے ء ٹپ ات، مدام ڈ ڈ ء کار آمدی این توار ہش کنگ ء ات۔ پھائی نزع ء اے کار آمدیں دار پہ نندگ ء مقصد ء کار ء آہگ ء نہ ات۔ اے تہنا پیشکا اودا کپتگ ات کہ یکے ء سک دیر ساری اود ء ایر کرتگ ات ء کس ء را پدا چست کنگ ء توفیق نہ بوتگ۔

اے دیم ء آدیم چار ات ء داں کہ سدک بہ بیت کسے چارگ ء نہ انت۔ کنٹاء زوت زوت بند ء رالیٹ دیان وتی کڈک ء برت، دیوال ء دیم ء تچک اوشتارینگ ء رند، گس دپی ء بند کرت ء ڈن ء دراہت ء وتی کار ء شت۔

آشپ ء، کنٹاء ماساء راجہ سفرے ء آورت کہ گندگ ء نہ کنٹوکیں سفرے ات، چہ شام ورگ ء ساری بے دار ء بند ء چارگ ء کنٹاء راوش نہ اہت، گڑا آئیء وتی ورگ وتی ہمراہی ء وتی کڈک ء برت انت۔ سڈ ء نہ ات چے ورگ ء انت، کنٹا بڈ ء دیم ء فرش ء سرء نشت، قندیل ء گپ گپ کنوکیں رژناہی ء ہوری ء چار ات ء۔ وتی ذہن ء دان چوپ ء دان چوپ ء دستگ ء گندگ ء ات کہ اومر ء پہ بنٹاء تراشتگ ات ء جوڑ کرتگ ات ء بنٹاء دان چوپگ ء آرا لگشکان کرتگ ات۔

تہنا پہ وتی وہد گوازیگ ء، کنٹاء وت ء راگوشت، وہدے ماسا والرنچ جاگہہ روگ مہ لوٹیت، کنٹا گوں تیزیں ٹال گڈیں تبرے ء، دار گڈیت ء گردیں دان چوپے پہ دان ء مشگ ء جوڑ کنت۔ داں سیمی رونچ ء، آئیء کدینگ ء کڈے ء بند ء تہہ گرو گرو درچت پدا پہ کارچ تراشت

ئے۔ یک ہفتگے ۽ رند، آئی ۽ لنکاں آرا حیران کرت کہ بے ڈک لگک ۽ دان چوپ ۽ توک ۽ لگشگ ۽ ات انت۔ دل ۽ گو شگ ۽ ات کہ بیست ہو ۽ گیش بیت کہ آئی ۽ پیر مرد چہ دار ۽ چیزانی تزا شگ ۽ دیستگ انت۔

وہدے آئی ۽ دان چوپ ۽ تہہ ۽ توکی ۽ ڈنی کار کٹینت انت، آرا ہیگری ۽ شاہڑ دست کپت کہ چٹ تچک ات ۽ آئی ۽ دست ۽ زندی ۽ ات، ۽ پدا زوت چہ آئی ۽ دستگ ۽ اڈات۔ پدا آئی ۽ دستگ ۽ برزی سر ۽ صاف گرگ ۽ لگ ات، اول پہ چیزے ۽ آئی ۽ کچل ۽ جت، پدا پہ چانکوے ۽ ۽ گڈ سر ۽ پہ شیشگے ۽ کرات ۽ صاف ۽ کرت۔

تیار ات انت، دگ انکت دو ہفتگ ۽ کنٹا ۽ کڈک ۽ کنڈ ۽ کپتگ ات انت، دمان دمان ۽ سر ۽ چارات انت ۽، چوش آئی ۽ ماس ۽ چل ۽ جا گہہ ۽ ودی کنگ ۽ نہ ات انت۔ آئی ۽ نون جوڑ کرتگ ات انت، نہ زانت ۽ چون اش بہ کنت، کم چہ کم وت ۽ را انچوش گو شگ ات ۽، یک سہبے ۽ سرا بے اے زانگ ۽ کہ پر چا چوش کنگ ۽ انت، کنٹا ۽ آہان ۽ بڈ اجت ۽ گون وت ۽ برت انت۔ وہدے آ پہ بل ۽ جست کنگ ۽ شت کہ بلکن ۽ ماسا ۽ را پہ بگی ۽ کار بہ بیت۔ وہدے چہ دروازگ ۽ پشتی ۽ گو نڈ ۽ سرد مہریں توارے اہت کہ مروچی ماسا ۽ را چچ جا گہہ ۽ روگی نہ انت، کنٹا ۽ پمانی ۽ دیم ۽ ترینگ ۽ ودار کرت، کنٹا وت ۽ را پدیا نکانی سر ۽ دان چوپ ۽ دان چوپ ۽ دستگ ۽ ایر کنگ ۽ وت ۽ چہ زراب ۽ برترگ ۽ دیست ۽۔ وہدے بل ۽ گوشاں سبکیں گو پگ ۽ توار کپت، کہ آرا دیم چرینگ ۽ پر مات، اول آئی ۽ چیم پہ کنٹا ۽ کپت انت کہ چہ پیش نیگ ۽ زوت ترلنگ جنان ۽ روان ات۔ ۽ پدا آئی ۽ چم پدیا نکانی سر ۽ ایریں دان چوپ ۽ دستگ ۽ کپت انت۔

گردان داں دروازگ ۽ دپ ۽ اہت، داں ہا وداں کنٹا ۽ را چارات ۽ داں چمان گار بوت۔ پدا دروازگ ۽ پردہ ۽ چست کرت ۽ پیچ ۽ کرت ۽ آہانی چارگ ۽ لگ ات، آسک حیران ۽ ہبکہ ات، آہاناں چست ۽ کرت ۽ تہا برت انت ۽، گون حیرانی ۽ ہورت کاری ۽ تزا شگے چارات انت ۽ پدا اگر یوگ ۽ لگ ات۔

ماسا والر ۽ پلانٹیشن ۽ سر ۽ اے آئی ۽ بیست ۽ دومی سال ات کہ اولی گشتاں کسے ۽ پہ وتی دستاں پمانی ۽ چیزے جوڑ کرتگ ات۔ آئی ۽ گون کنٹا ۽ ہریچی کرتگ ات وتی ردیاں مارگ ۽ ات۔ آرا گیر اہت وہدے آئی ۽ گون دہقان ۽ ساز گر ۽ آئی ۽ زنگ جتگ ات، آہاں چون عجب ۽ نا پہ نا فہمگی درا کرتگ ات۔ آلم ۽ اے بابت ۽ پیسر ۽ سہی بوتگ انت... بلتے آسک نہ ات، زانگ ۽ ات کہ دپ

بندیں گستاخیں کنٹا، چون وتی افریقہ ہی دودا اشک انت۔

بلے سرکار کنگ، نہ ات کہ چون بہ ماریت۔ یا ماسا سبارگ ورگ، رند پہ چک، تان، کنیت گڑا چون بہ کنت۔ آدلم ات آرا پہ وتی ذہن، تیار کنگ، سبھیں سبھ، بیلے ہست ات۔ کنٹا وتی کڈک، تشگ ات، انچوش مارگ، ات تو گوشت زاناں آدم مردم ات، یکے چہ وتی پوکیں، ہندگی کرتگیں کاراں پشل ات، دومی وتی کرتگیں کارانی سر۔۔۔ سک گل، شادان ات۔ کجام چیز، آراے کار پر ماتگ؟ باریں بلے چے گمان کنت؟ آنیم روج، نان، رند چل، روگ، ترسگ، ات۔

گڈ سر، و ہد اہت، کنٹا انچوش گوں گرانیں پاداں روگ، ات تو گوشت زاناں پہ وتی پاہو، روگ، ات۔ و ہدے آئی، دیست کہ دان چوپ، دستگ، چہ پدی پدیا نکاں برگ بوتگ ات، ات، آئی، دل، ہما دمان، سٹے جت، ڈٹ، ات۔ پردہ جستگیں دروازگ، دپ، سر بونگ، آئی، دیست کہ بلے، توک، پرش، سر، سار، اتگ ات، ات، تو گوشت زاناں سر پدنا، ات کہ کنٹا، پرچا آہاناں ادا ایر کرتگ ات۔ گوں دروازگ، کلینگ، انچوش وتی دیم، ترینت تو گوشت زاناں آئی، آہگ، سہی نہ ات۔ و ہدے آئی، کڑی جہل کرت، دروازگ، بہت کہ توک، بیت، گوشت، کرت کہ پہ تہمبیل گندگ ودی بہ کنت، اے شریں نشانی یے نہ ات، کنٹا، خیال کرت، چہ بازیں ماہاں آئی، پمائی دروازگ نہ، بہتگ ات۔ بلے آئی، دل، گوشت توک، بہ روت، بلے پہ توک، روگ، گام، چست نہ بوت انت، وتی اوشتگی جاہ، روتگ، جتگ ات۔ آئی، پہ حق، دل ماسا، حال گپت، بلے، وتی مارشت، سر، ہا، چیر دیان، گوشت ماسا، رامروچی بیگاہ، اوں گی درکار نہ انت۔ و ہدے کنٹا، پہ روگ، وتی دیم ترینت، آئی، پہ اوستے، درانینت۔ ”مروچی سبھیں روج کاگڈ، کراچ نمشتہ، کرتگ۔“، آتو امیں گپ کہ بلے، خیال کرتگ ات، انت کہ آرا گوشتیت، چہ آئی، دل، دراہتگ ات، انت، و ہدے پدا آئی، وتی دیم چکرینت کہ بہ روت، بلے، اناگت، وت، گوشتگ، ہش کت۔ ”اے پہ کئے؟“ دان چوپ، دستگ، نیمگ، دست، شہار دات۔

کنٹا، دل، گوشت دریگتیں آاے و ہدی گیدی، دگ، کنڈے، بوت، انت، گڈ سر، پسوے دات، کساس پہ زہرنا کی ”پرتو، کہ دان پہ چوپ نئے۔“ بلے نوں آرا گوں وتی ہو، تو ریں جبرگاں چارگ، ات کہ چہ آئی، دیم، صاف دراہی کنگ، ات، انت۔ وتی نیام، حاموشی، یے روگ، موکلے لیک، ات، کنٹا، وتی دیم چکرینت، لے جبر، حال، راہ گپت، شت۔ بلے اوشتاگ ات، چونا زانت، مارگ، ات۔

آؤکیں دوئیں ہفتگاں، ابید چہ سلام ء جوڑ تیاری ء آہاں گوں یکے دومی ء پچ نہ گوشت۔ گڑادگ
یک روچے، چُل ء در ء دپ ء بِل ء کنتا ء رازرت ء ہارت ء کیک ءے دات، کنتا ء آئی ء منت گپت ء
کیک ءے گوں وتی کڈک ء برت ءے ء گرم گرم ء وارتگ ات ءے کہ پہ نیمگ چرپ کرتگ ات
ءے۔ آسرم ء چہ توک ء جسک ات۔ آرا پچ شک نیست ات کہ چہ آئی ء جنء اڈ دا نگیں دان چوپ ء
چپتگیں آرتاں پہتگ ات ءے۔ بید چہ ایشی ء پیسر آئی ء فیصلہ کرتگ ات کہ گوں بل ء نون گپ ء رپ
کنت۔ وہدے نہاری ء رند گومانی دچار کپت، آئی ء وت ء رازبان ء سمر ء رہتگیں ء یات کرتگیں گپانی
جنگ ء زور پردات۔ ”شام ورگ ء رند دل لوٹیت گوں تو گپے بہ جناں۔“ بل ء جواب دیگ ء دیر نہ
جت۔ ”من ء چوت ء جتا مہ لیک“ آئی ء زوت زوت گوشت ء پہلی لوٹگ ء ات۔

شام ورگ ء وہد ء کنتا ء داں حدے ء وتی گر ء ودار کرت۔ پرچا کہ آہرچی گو شیت ء ہما
وڑ کنت؟ پہ حق ء دل انچوش جتا ئیں چیزے انچوش کہ ودی کنت؟ ء آگاں آاے ڈول انت، گڑا پرچا
پہائی زرت ء نانے پہتگ ات ءے؟ آاے گپ ء الما گومانی ء جنت۔ بلتے نہ آرا ء نے بِل ء شری ء
یات ات کہ آکدیں ء کجانند ء نیاد کن انت۔ الم ء بِل ء دل ء بیت کہ آ (کنتا) آرا آئی ء کڈک ء بیت
ء بہ گندیت، آوتی دل ء جزم ات۔ بلتے آئی ء سک ء امیت کرت کہ بوت کنت کسے انا گہی پہ علاج ء
ماسا و المرء برگ ء بیت، وہدے کسے نہ اہت، آسر پدات کہ داں دیر ء اے امیت ء چوت ء دور
داشت نہ کنت، آئی ء زنڈیں ساہ ءے کش ات ء وتی کڈک ء دپ ءے پچ کرت ء گردان ء دیم پہ انبار ء
شت۔ اپس ء نیوارے دست ء ات ء آہاں ء چکرینان ات کہ اگاں ہدونائیں کسے بہ گندیت ءے شک
مہ کنت ء لحم بہ بیت، غلامانی بیتگ ء سرپان دیم پہ بل ء کڈک ء شت، اے دیم ء آدیم ء چار ات ءے
کش ء گور ء کسے چارگ ء نہ انت ء سُبک سُبک ء دروازگ ءے جت۔

چہ لنککانی بوگانی لگگ ء ساری دروازگ پچ بوت، ء بِل یکدم ڈن ء دراہت، آئی ء اول نیوار
چار ات ء پدا کنتا ء راجم ءے سک دات انت بلتے پچ ءے نہ گوشت... ء نے کہ کنتا ء گپ ءے جت
بِل زران زران ء پشتی پِل ء نیمگ ء روگ ء لگ ات۔ ء آ آئی ء کش ء گام جنان گومانی ء ہمراہی ء
شت گوں۔ کہیں ماہ در آہگ ء ات ء ماہ ء زردیں رزناہی ء آ بے گپ ء تران ء روگ ء ات انت،
وہدے ول ء تالائیں شاہر گوں کنتا ء چپیں پاد ء اڑ ات انت، آئی ء شتر وارت۔ آئی ء کوپگ ء بِل
ء کوپگ لگاشت۔ بلتے زوت وت ء داشت ءے۔ پہ چیزے ء پنگ ء وتی دماغ ءے پیشکانڈ ات۔
تری ہر چیزے... آگپ جت بہ کنت۔ آئی ء دل گوشتگ ء ات دریکتیں گوں سازگر یا دہقان ء

گردگ ء بوت انت ء حاصل چہ بل ء ابیددگہ یکے بوت انت۔

اے بل ات کہ گڈسمر ء بے تواری ءے پروشت۔ آئی ء اناگت ء گوشت ”سہرینان جنزل
 واشکلنن ء راوتی ملک ء سروک نامینتگ۔“ کئٹاء دل ء گوشت جسٹ ءے بہ کنت کہ اے کدی
 بوتگ، بلئے آئی ء جسٹ کرت نہ کرت، گوں اے امیت ء کہ بلکن ء آدگہ گپے بہ جنت۔ ”ءدگہ ماسایے
 کہ نام ءے جان آڈم انت، آئی ء نائب انت۔“ آئی ء دیمتر ء گوشت۔

نہ زانگ ء ات چے بہ گوشتیت، آئی ء مارات الم ء چیزے بہ گوشتیت ء گپ ء دیم ء بہ بارت ء
 گڈسمر ء گوشت ءے۔ ”ءزی ماساء را آئی ء براس ء گونڈوانی چارگ ء برتگ ات“ آئی ء ہامان ء وتی
 سادگی مارات کہ بل واپوناہی ء پیسر ء سہیگ انت۔

”اوحدا! آرا آگونڈوسک دوست بیت“ بل ء گوشت، احمقی مارگ ء ات، پرچا کہ کجام وہد ء
 اے بتگپ بیاہت انت، بل مدام مس اینی ء گپ ء کپت۔ یک رندے پدا بے تواری ات۔ دیمتر ء
 بل ء درانینت۔ ”من نہ زاناں تو ماساء براس ء چچوزان ءے ء سر پدے۔ آسپاٹ سلوانیا ء کلرک
 بوتگ۔ بلئے کار ء بار ء بابت ء آئی ء ذہن ء چوش منے ماسائیگ ء کار نہ کرتگ۔“ بل ء داں دگہ لہتیں
 گاماں ہچ نہ گوشت۔ ”من کسانیں چیزانی کپگ ء توار ء گوش دارگ ء وتی گوشاں سُبک کناں ء
 بازینے زاناں ء ہر کس زانت من زاناں۔“

آئی ء وتی چم چست کرت ء کئٹاء راچار ات۔ ”من کدی چہ ماسا جون ء نپ نہ دیتگ... ء من
 سدک اوں کس ء اوں نہ دیتگ۔ بلئے دگہ ہرے ہست تو الم ء آئی ء باروا بہ زان ءے کہ تنی وہدی من ترا
 حال نہ داگ۔ اے ہمانی ء کہ تنی پادے گڈاتگ۔ راستیں جبرایش انت، کم زات ء لنگٹریں سہرین
 ءے پر ماتگ اتاں کہ تنی پاداش گڈاتگ ات۔ آئی ء آہاناں پہ باڑہ زرتگ ات کہ گوں نیگر کچکاں تنی
 پداں بہ گرانت، آہاں گوشت آہاں ہمیشکا تنی پاد گڈاتگ کہ تو آہان ء پہ سنگ کشگی کرتگ“ بل ء کمیں
 گپ داشت ”من ء یات انت وہدے شیرف بروک ء پہ تگ ترا ماسائیگ ء آڈرتگ ات۔“ ماہ ء
 رژناہی ء بل ء کئٹاء راچار ات۔ ”تو کساس مرتگ ات ءے، ماساء گوشت، آگنوک بوتگ ات
 وہدے ماساء جون ء راگوشتگ ات آرا گوں تنی سستگیں پادے تنی ضلور نہ انت، ہما وہدے آئی ء سوگند
 وارت کہ ترا چہ آئی ء بہا گپت ء آئی ء وتی سوگند پیلو ہم کرت۔ من شاہداں آئی ء ترا گرانیں نہادے ء
 زرتگ ات۔ زر ء جا گہ ء آئی ء وتی بلائیں زمینے وتی براس ء راداتگ۔ اے ہم بلائیں ڈگارے کہ
 چمگے ء سمر ء انت، ہمو ء انت کہ شہدگ تاب وارت۔ تو مدام چہ آئی ء سمر ء گوزے۔“

کنٹاء را یکدم ڈگار گیر اہت ء وتی ذہن ء تہا چمگ ء کش ء گوزر ء ملک ء ڈگار اں گندگ ء
 ات۔ وت ماں وتی سودگری پہا ہاں مزنیں جیڑہ یے نہ ات، پرچا کہ سہمیں والر چہ یکے دومی ء سک
 نزینک ات انت۔ بل ء دیمتر ء گوشت۔ ”اے چہ ورجینیا ء کوہن ترین خانداناں یکے انت، راست
 ایش انت انگلینڈ ء کوہن ترین خاندان انت کہ چہ مزن آپ ء گوستگ ء اے دیم بوتگ انت۔ وڑ
 وڑیں واجہ ء چیز اش مان ء ڈر میں گوں چرچ آف انگلینڈ ء سیادی کن انت۔ چہ آہاں یکے ء شعر نمشتہ
 کرتگ کہ نام ءے ماسا ڈمنڈ والر انت۔ آئی ء کستریں براس جون والرا ولی ء کہ ادا اہتگ۔ آ باز
 ناں ہزہ سال ء بوتگ، من ماسا ء را گوشتگ ء ہش کتگ کہ یک ملوک ء کہ نام ءے چارلس دوئم انت
 آرا ہمود ء بلائیں زمین ءے بخشتگ کہ مروچاں کنٹ کاؤنٹی انت۔

ہر وہد ء کہ بل گپ ء ات گڑا آبانی گام مدان مدان ء کپت انت ء کنٹا چہ بل ء رپنگ ء سک وش
 ات، بلے کہ آساری ء چہ اے دستیں گپاں سہیگ ات ء دگہ بازیں گپے چہ ایدگہ ماڑیانی نان ء پاگیان
 ہش کتگ ات ءے، بلے آئی ء کدی بل ء رانہ گوشت کہ آئی ء اے گپ ہش کتگ انت۔

”چونائی ء ماسا جون والر گوں میسی میری کے ء سور کرتگ ات ء آہاں انفیلڈ ء ہما ماڑی بستگ
 ات کہ تو مدام ماسا ء را پے آئی ء مردمانی گندوکی ء برے۔ آہاں ءے سنے پچکیں چک بوت۔ حاصل نیام تاکی
 ء کستریں جون کہ ہر چیز ء... شیرونی ء زمانگ ء قانونڈے ونت۔ پدا آؤس آف برجس ء باسکے
 جوڑ بوت، فریڈریکسبرگ ء بن ہشت ایر کنگ ء کمک ءے کرت ء پدا اسپاٹ سلوانیا ءے ہوار کرت
 انت۔ اے، آئی ء جن دوروتی ات اتاں کہ نیوپورٹ بست اش، ء آبانی شش زہگ ات
 انت۔ چہ ہمایانی سوب ء، والرانی زہگ ہرنیگ ء تالان انت ء وڈان انت ء آبانی وتی جند ء زہگ ء
 زاتن ہست۔ منے ماسا ء آدگہ والر کہ ادا نشنگ انت، تیوگیں نہ انت اے لہتو کین انت۔ آ باز مزن ء
 نامداریں مردم انت اوں، شیروف، کلرک، ہاؤس آف برجس ء باسک ء ماسا ء پیم این ڈاکٹر انت، چہ
 آہاں گپڑے ء آزاتی ء جنگ ء بہر زرتگ، دگہ نہ زاناں چے چے کرتگ اش۔“

بل ہرچی گوشتگ ء ات کنٹا آئی ء گپانی توک ء بڈ اتگ ات، وہدے آاوشات کنٹا حیران
 بوت۔ ”منی حیال ء ما برہ تڑایں۔“ بل ء گوشت۔ ”ادا کاہانی تہاداں دیر ء گردگ ء، سہب ء سمر ء مردم
 مہلہ پادنیٹ“ آبرتر ات انت۔ وہدے بل داں زنڈیں ساعتے ء حاموش ات ء کنٹا بچ گوشتگ ء نہ
 ات، بل سر پدا ات کہ ہرچی کنٹا دل ء انت گوشت ءے نہ کنت، گڑا آئی ء پدا رپنگ بندات
 کرت، گپ جنان داں وتی کڈک ء سربوت ء اود ء آئی ء وتی دیم گوں کنٹا کرت کہ باریں چے

گوشیت، حاموشی ء اوشنتا، کنٹاواں دیر ء اوشنتا ء آرا چارات ء، سک گرائیں ساعتے ات ء
گدسره گوشت ء۔ ”تو گوشت ترادیر بونگ ء انت، گڑا باند ترا گنداں۔“ وہدے راہ گپت، اپس ء
نیوارے انگت گونات، بل ء مارات کہ ہرچی آئی ء گوشگ ء درشانی کنگ لوٹ ات آئی ء بابت
ء گوشت ء نہ کرت۔ گڑا آئی ء وتی جند گوشت۔۔ ترسگ ء ات چوش مہ بیت ہما گپ بہ بیت کہ آئی
ء دل ء ات۔۔ آ (کنٹا) وتی جند ء موہ ء وقت ء اے گپ ء سہرا کنیت۔

کنگ ء بل اشتاپی نہ ات۔ پرچا کہ وہدے بل گون وتی کاراں دزگٹ ات ء کنٹا آئی ء چل ء
وتی وہدے بلائیں بہرے گوازینگ ء ات۔ آئی ء وت ء دیست کہ چوش مدامی این ء گیشتریں گپاں
جنگ ء ات، آرا دوست بوت کہ کنٹا آئی ء گپاں گوش بہ داریت۔ ”من ماساء را“ آئی ء یک روپے
آرا گوشت ”یک وصیتہ نمشتہ کنگ ء دیستگ کہ اگاں سور مہ کنت ء بیران بہ بیت، آئی ء غلام
گوئد کیں میسی اینی ء برس انت، بلتے وصیت ء رد ء اگاں سور بہ کنت ء بہ مریت گڑا آئی ء جن منے ہد اہند
بیت۔“ اے ڈول ء پہ بل ء جخالے نہ ات۔ ”پہ ماساء گرگ ء بازینے ء دل ربک چنگ ء انت، بلتے
نوں آکدی سور نہ کنت۔“ آئی ء گپ کمیں داشت، ”چٹ ہما پیئم کہ من سور نہ کرت۔“

کانٹا کساس چہ کنٹا ء دست ء کپت۔ آسک ات کہ آئی ء بل ء راشر ہش کتگ، چہ اے ہش
کنگ ء کہ بل ء ساری ء سور کرتگ پچ لرزات، پرچا کہ اے حیاں کنگی جہرے نہ ات کہ آئی ء دل
پسندیں جن جنیں زہگے مہ بیت۔ کنٹا ہما دمان ء چہ چل ء دراہت ء وتی کڈک ء شت۔ آئی ء زانت کہ
آرا اے جیڑہ ء سہر ء الم ء چار ء بیچار کنگی انت۔

آشپ ء کنٹا ء راوتی کڈک ء شام ورگ ء صلاح جنگ ء ساری دوہفتگ بے تواری ء گوست،
آآنچوش سر برہ ات سرے پر نہ بوت چے بہ گوشیت۔ آگون وتی ماس ء بلک ء ابید گون دگہ یک
جنیاد مے ء یک ء تہنا کڈکے ء نہ بوتگ ات، اے شریں گپے اول نہ ات۔ وہدے آرا پہ گپ جنگ ء
لبز دست نہ کپت، بل ء آرا گوشت آہگ ء وہد کجام انت ء آئی ٹین ء آہڑے ء توک ء وت ء سرداں
پاداں شرششت ء مشت، لئی (Lye) ء صابون ء گچ ء پچک ءے کارمرز کنگ ء ات۔ پداوت
ء حشک ءے کرت، پچانی گور ء کنگ ء وہد ء آئی ء دیست کہ وتی بازار ء سوتے جنگ ء ات۔
”منڈ مسی، تئی ذرا جیں گردن سک ڈولدار انت۔“ نہ بل ء گردن ذرا ج ات ء نے ڈولدار ات بلتے آئی ء
گون وتی جند ء من اتگ ات کہ وہدے آئی ء گور ء روت، وشی یے ماریت ء آئی ء اے اول مارات
ہے وشی ء بل اول ماریت۔

بل ۽ کڈک پلانٹیشن ۽ مسترین ات ۽ ماٹری ۽ نرینک ترین کڈک ات، ۽ کڈک ۽ دیم ۽ پیلانی
کسانیں چر ویے رستگ ات، آئی ۽ آئی ۽ چل زانت، آئی ۽ کڈک ۽ صاف ۽ پلگاری چہ آئی ۽ امیت ۽
گیش نہ ات انت۔ بان کہ آئی ۽ دپ ۽ پیچ کرت ۽ کنٹاپترت، خمارے ۽ مارشے دات ۽۔ دیوال
بلی ۽ لچ ۽ بستگ ات انت، ۽ انگلیٹی وت جنگ ایس ہشت ۽ بستگ ات انت کہ چہ برز ۽ تیر ۽ بہ
گرداں چل ۽ ات انت ۽ انگلیٹی ۽ سر ۽ آئی ۽ تڑپوکیں رزان سارا تگ ات انت، کنٹا ۽ دیست کہ یک
بان ۽ یک دریگے ۽ بدل ۽ چوش کہ آئی ۽ جند ۽ کڈک ات، بل ۽ کڈک ۽ دوبان ۽ دودریگ ات انت ۽
آہان ۽ دیگ سک ات کہ ہور ۽ وہد ۽ یاسک ۽ گوہر بہ بوت انت بند کرت ۽ کرت انت۔ پردہ
جستگیں پشتی بان ہمود ۽ ات کہ آشپ ۽ وپت ۽ کنٹاوتی چمان ۽ چہ بان ۽ آروازگ ۽ دورداشنگ ات
انت، بان ۽ نیام ۽ میز ۽ سر ۽ کارچ، کانٹا ۽ چچے جکویے ۽ توک ۽ مان جنگ ات انت ۽ دگہ جکویے ۽ ہتا
آئی ۽ جند ۽ بکل ۽ پل ات انت ۽ دگہ یک شرط ۽ پکلیں جکویے ۽ ہتہاروکیں قندیل ات انت ۽ میز ۽ آدگہ
سر ۽ برز پشتمیں ۽ نندجاہان ۽ دارمان جستگیں کرشی ات انت۔

بل ۽ آرا گوشت کہ چروکیں کرشی ۽ سر ۽ بہ نندیت کہ چل ۽ کش ۽ ایرات۔ آئی ۽ گپ زرت ۽ ۽
دگوش نشت، پر چا کہ چد ۽ پیسر آاے ڈولیں چیزانی سر ۽ نہ نشنگ ات، کوشت ۽ ات آہگ ۽ اے
دریں وہد ۽ وت ۽ شر پیش بہ داریت چوش کہ بل ۽ جندودی کنگ ۽ ات۔ ”من سک دزگٹ بوتگ
اون ۽ آج نہ لاگیننگ“ آئی ۽ گوشت۔ کنٹا ۽ چہ کرشی ۽ سر ۽ سٹ ۽ جت پادہت، گل بوت کہ آرا
چیزے رست کہ پوتی دستاں بہ کنت ۽۔ چکوک ۽ راگون آسنے ۽ جت ۽ ۽ آپرسان ۽ مان ۽
داشت کہ بل ۽ ساری ۽ دارانی چیر ۽ ایر کرتگ ات انت ۽ یکدم بن گپت انت۔ ”نہ زاناں من ترا
پر چا گوشت اے شنگ ۽ شانگیں ۽ نہ رپتگ ایس جاگہ ۽ بیا، من تنی وہدی ہج نہ کرتگ“۔ بل ۽ گوشت،
گون وتی درپاں دزگٹ ات۔

”پہ من اشتاپ مہ کن“ کنٹا ۽ وت ۽ پسودیک پر مات۔ آئی ۽ پیسر ۽ گز استگیں کلڑ ۽ ہریسگ، آئی
۽ زانت کنٹا ۽ راسک دوست بیت، زوت جوش ۽ لگ ات انت، وہدے آئی ۽ دیم دات انت، کنٹا ۽ را
چوش ہڑکئی ۽ ورگ ۽ مہ کن کرت۔ بلتے ورگ بس نہ کرت ۽، داں سنے گشتاں لوٹ ات ۽ بل ۽
آرازور پردات کہ لوہیگ ۽ بن ۽ انگت کمیں پشت کپتنگ۔

”اناں، نون من ترگی اوں“ کنٹا ۽ راستیں گپ جت۔ کم ایس دیر گپ ۽ رپ ۽ پد، آپاداہت ۽
گوشت ۽ آراگس ۽ روگی انت۔ دروازگ ۽ دپ ۽ اوشتاں بل ۽ راجا رات ۽ بل ۽ آراچار

ات دونیناں ہچ نہ گوشت ء پدا بل ء وتی چم گردینت انت ء آنگ جنان دیم پہ غلامانی کڈکانی نیمگ ء،
وتی کڈک ء شت۔

چہ افریقہ ء یلہ دیگ ء رند، نوں آگوں سبکیں دلے ء چہ واب ء پاداہت... بلتے کسے ء را حال
ئے نہ دات کہ پرچا چوش گل ء شادان انت ء مردمانی ء رو ء آکنت۔ آرا گوشتگ ء ضلورت اوں نہ
انت۔ گپ تالان بوت کہ کنتا بچکندگ ء بوتگ ء بل ء چل ء کندا تگ ء ء اولی براں ہفتنگے یک
گنتاں ء پدا ہفتنگے دو گنتاں بل ء کنتا ء را وتی کڈک ء شام ورگ ء صلاح جت، بلے کہ حیال ءے کرت
چے نیون بہ کنت ء آئی ء کدی ناں نہ کرت۔ بل ء مدام ہما چیز گزار است انت کہ کنتا ء گوشتگ ات
گیمبیا ء بنت، ماک، بھینڈی، لہڑ داتگیں کا جاگون ء نیمگ ء تہا ہتگیں پم ء چیزات انت۔

تنی وہدی آہانی گپ ء حمر چہ یک نیمگے ء ات۔ بلتے یکے دل ء نہ آورت۔ آئی ء دوست تریں
بنگپ، ہچ شک نیست ات، ماسا والرات، ایشی ء کدی کنتا ء راجیران کنگ ء بس نہ کرت کہ بل
آمر دم ء بابت ء ہمینکس زانت کہ آچہ زانت۔ بلتے پہ راستی آئی ء وہد چہ بل ء وہد ء نسبت ء گوں ماسا ء
گیشتر گوست۔

”ماسا وڈ وڈیں عجیبیں کارکنت“ بل ء درائنت۔ ”چوش کہ آرا بینکانی (Bank) سمر ء باور
انت، بلکن ء سگ ء، بلتے انگت اوں وتی زراں چیردنت، ابید چہ من دگہ کس نہ زانت آئی ء زر کجانت
، آگوں وتی نیگراں اوں عجیبیں کارکنت۔ آپہا ہاں ہریچی کنت، اگاں یکے کسانیں ردی یے بہ کنت ہما
دماں ء سودا ءے کنت انچوش کہ آئی ء لوٹھر بہا کرتگ ات۔“

”ماسا ء دگہ یک عجیبیں عادت ءے“ بل ء دیمتر ء گوشت۔ ”آدورگیں (yaller) نیگراں کدی
وتی جاگہ ء نیل ایت۔ تو کدی یکے دیگ سازگر ء یل دے، دگہ کسے نیت۔ درہیں سیاہیں نیگر نہ
انت؟ ماسا ہریچی ہر کسی بابت ء حیال کنت گوشتیت۔ من آرا اے شہر ء مزنیں ء نامداریں مردمانی
بابت ء گپ جنگ ء ہش کنگ، ہماہانی بابت ء کہ گپڑے دورگیں نیگرانی واہندا انت، گپڑے سہرینان
ء غلام ہست کہ آہانی جند ء زہگ انت۔ آدگہ ہچ کنگ ء نہ انت ابید وتی جند ء حونانی بہا کنگ ء
بہا زورگ ء، نوں بائدانت اے کار بند بہ بیت۔“

وہدے بل گپ ء ات، آئی ء کدی وتی مارشت پیش نہ داشت انت ء مدام یک پیم ء
”ہو، او، ہو“ ءے کرت۔ ہر کدیں آدگہ چیزے ء سمر ء حیال ء بوت انت، گڑا کنتا ء برے برے یک
گوشتے ء گوش داشت۔ یک گنتاں وہدے بل ء پمانی ء بردکیک (Hoe cake) ءے اڈدات،

ہما آرت ءے زرت انت کہ چہ آئی ءے جوڑ کر تکیں دان چوپ ءے چپتگ ات انت ءے، کنتا آرا چوتی ذہن
 ءے دریک ءے گندگ ءے ات کہ افریقہ ءے بازارے ءے پے ارز بندہ دان چوپگ ءے ات، بلتے آسٹوپ ءے کش ءے
 اوشتا تگ ات ءے آرا گو شگ ءے ات اے کیک ءے نام غلاماں ایر کرتگ کہ آہاں ڈن ءے ڈگارانی سر ءے کار ءے
 و ہد ءے برد ءے دپ ءے سر ءے بہتگ ۔

برے برے بل ءے کنتا ءے راحصیں ورگ دات کہ پے ساز گر ءے دہقان ءے بہ بارت اش گوں آپوش
 پیش نیگ ءے گماہاں گند ءے نند ءے نہ ات، بلتے آسہر پد رات انت، بلکیں ہر و ہد ءے کہ دو چار کپت انت، گڑا آہانی
 دوری ءے جتا نیں زند گوزا زینگ ءے آہانی گپ ءے تران گیش تام دار ءے شیر کن کرت انت، بلے کہ آئی ءے گوں
 آہاں بل ءے بابت ءے کدی گپ نہ جت ءے نے کہ آہاں بل ءے راکپ ءے نیم ءے آورت... اے چہ آہانی پیش
 دارگ ءے پد رات کہ آزانگ ءے ات انت آہانی نیام ءے عشق بر جاہ انت، کنتا چیر اندر ءے پریشان ات بلتے چچ
 کرت ءے نہ کرت... اے اوں کرت ءے نہ کرت کہ آرا حیال دارگی انت ۔

آ باز پریشان ات پر چا کہ آرا بازیں جیڑہ ءے ڈڈ ءے جخال گوں بل ءے الم ءے چست کنگی ات انت ۔ بلتے
 گندگ ءے آکدی آہانی گیش ءے گیوار کنگ ءے وڑانہ ات ۔ چہ آہاں مستریں جیڑہ آئی ءے دیبی بان ءے دیوال ءے
 سر ءے ”عیسیٰ“ ءے زرد رپٹیں بلا نیں عکس ات، پمانی نر ءے آہانی کافر ”اوحدا“ ءے سیادے ات ۔ بلتے گد سر ءے آئی ءے
 وتی دل ڈڈ کرت ءے گوشت ءے بل ءے یکدم درانینت ۔ ”دگہ ناں بلتے ہر کس دو جا گہہ ءے روگ ءے انت،
 بہشت یادوزہ، تو کجاروئے، اے تئی دست ءے انت“ آئی ءے چد ءے گیشتر اے بابت ءے چچ نہ گوشت ۔ اگاں
 آئی ءے دلگوش گوڑ بہ کرت انت گڑا آئی ءے پسہاں آرا مدام بے چاڑ ءے بے ہمہبل کرت ۔ گڑ سر ءے آئی ءے
 فیصلہ کرت کہ آرا وتی وڑیں عقیدہ ءے یتک ءے حق ہست بلے کہ ردانت، چوش کہ آئی ءے جند ءے راستک
 دارگ ءے حق ہست بے شک، آپہ اللہ ءے پیدا ک بوتگ ءے پے اللہ ءے مریت، بلے کہ مروچاں آشریں وڑے ءے
 آئی ءے عبادت ءے کنگ ءے نہ انت ءے چہ ہماروچ ءے کہ بل ءے چارگ ءے بندت کرتگ ات، آئی ءے ارادہ کرت
 وت ءے شرکنت ءے اے امیت ءے داشت کہ اللہ مستریں پہل کنوک انت ۔

مروچاں آرا پے کس ءے بد آہگ ءے نہ ات ۔ بلکن ءے پے کافراں... ءے ناں کہ پے آدگہ یتک دارو کاں
 شر ات ۔ ءے چوش اید گرانی ءے نام گرگے کرزات، بل گومانی سک شر ات، ءے کنتا ءے نر ءے پمانی ءے دگہ حاصلیں
 چیز، انچیں چیز بہ بارت چوش کہ دان چوپ ءے دان چوپ ءے دستگ ات انت ۔ یک روچے آما ساجون
 نیگ ءے پے ہفتگی گندوکی ءے میسی ایبی ءے رند ءے روگ ءے ات ۔ کنتا شر میں چمپے ءے حد ءے اوشتا کہ مدام دیستگ
 ات انت ءے، بہتیں شر میں ءے جوانیں ٹال ءے درچت گوں نک کر تکیں ءے شنگ ایں گل ءے گرگی تاکاں

تگر دے گوپت ۽ تگر دے نیام ۽ مانڈینکا ۽ مزن مری ۽ نشان ۽ گوپت ۽ سچکان ۽ کرت۔ اے چہ
 آئی ۽ امیت ۽ گیش درابوت انت۔ ۽ آئی ۽ ایشراہما و ہد ۽ بل ۽ راٹکی دات و ہد ۽ آئی ۽ شام ۽ ورگ ۽
 صلاح جت۔ آئی ۽ چہ تگر دے سر ۽ کنتا ۽ راچارا۔ ”ایشی ۽ سر ۽ کسے وتی پاداں ایرنہ کنت“ بل ۽ جار
 جت، چکرات ۽ وتی و پسگ ۽ بان ۽ شت ۽ چہ چماں اندر بوت۔ دمانے ۽ رند دست ۽ پشت ۽ ات ۽
 اہت، گوشت ۽۔ ”اے تئی کرسمس نیگ انت، بلے من پر تو دگہ چیزے جوڑ کر تگ۔“

آئی ۽ وتی دست دیکی ۽ شہار دات۔ اے پڑم ۽ گوپتگیں جوڑی لیے براہداریں موزگ ات
 انت۔ چہ اشاں یکے کپی ایں پادنیگ ات کہ دیکی بہرے چہ پڑم ۽ پرات، نہ آئی ۽ نے بل ۽ زانت کہ
 چہ بہ گوش انت۔ آرا گوات ۽ راگونیں وردنانی و شیں بوہ بوت کہ چٹ پہ ورگ ۽ تیار ات
 انت۔ بلے یک عجیبیں مارشتے آہان ۽ گون جنگ ۽ ات، و ہدے یکے دومی ۽ راچارگ ۽ ات
 انت۔ اناگت ۽ بل ۽ دست ۽ آئی ۽ دست گپت، گوں یک پُپے ۽ دوئیں قندیل ۽ کشت انت، نرم
 نرم ۽، کنتا مارگ ۽ ات کہ ایک دز چکی تاکے ۽ تجوکیں آپ ۽ راگون انت، آہواری ۽ پردہ جتگیں
 آدگہ بان ۽ شت انت ۽ دیم پہ دیم یکیں تحت ۽ سر ۽ وپت انت۔ بل ۽ سک ۽ آرا آئی ۽ چمانی توک ۽ چار
 ات، آئی ۽ بگل ۽ پترت، آہوار بوت انت۔ ۽ وتی زند ۽ سی ۽ نہہ ہورانی تہا، اولی وار ۽ جنیادم ۽ وتی
 امبازاں زر تگ ات ۽۔

”من وہدے ماساء را حال دات، منی سرء باورئے نہ کرت“، ”بل کئٹاء را گوئشگ ء ات،“ ”بلے گڈ سرء آئی ء گوئشگ ایشی ء سرء الم ء چار ء بیچارہ کن پر چا کہ سور کنوکیں مردم یسوع مسیح ء چماں پاک انت۔“ ”آؤ کیں ہفتگاں ماساء گوں کئٹاء یک لبزے نہ گوئشگ۔ پدا یک شپے بلے پہ تگ کئٹا ء کڈک ء اہت ء بے دم کئشگ ء حال ء دات کہ۔“ ”من آرا گوئشگ منے دل انگہ پہ سور ء مان انت ء آئی ء گوئشگ شریں گڑا، آئی ء حیال ء مناسب انت۔“

حال زران زران ء غلامانی کڈکاں سر بوت، وہدے ایدگہ مردم آرا مراد بات دیگ ء ات انت کئٹا ہجالت ات۔ وہدے بلے ء میسی ایبی ء را حال دات، کئٹاء دل ء گوئشگ آرا گٹو بہ کنت۔ سہیگ بوگ ء رند اولی کار کہ میسی ایبی ء کرت ایش ات آتچان ء کو کار کنان ات، ”بلے سور انت! بلے سور انت!“ ”بلے ہمے دمان ء وتی دل ء مارگ ء ات کہ اے جار ء پرینگ ء پدء وشی درشاں بہ کنت پر چا کہ مانڈ بیگانک ء حیال ء سور چہ پیداک بوگ ء رند گیشتریں ارزشتے داریت۔“

بلے ء وڑے نہ وڑے ء چہ ماساء زبان گپت کہ کر سمس ء ساری ء یخشنبہ ء گی... یا کئٹاء... را کار نہ بندیت، سچہیں مردم چہ کار ء موکل دیگ بہ بنت دانکہ آروسی مرا گش ء ساڑی بہ بنت۔ ”من سر پداوں اگاں ماچہ ماساء رضا بہ گریں ترا ماڑی ء سور کنگ دوست نہ بیت۔“ ”من زاناں آاوں پہ دل نہ لوٹ ایت، اے ڈول ء شے دوینانی معنائیکے۔“ ”بلے سور ی مرا گش ء بند ء بست ماڑی ء دیگی نیمگ ء ہیک رنگیں پلانی بکل ء کرت۔“

غلام کڈکانی تیوگیں مردم اے جتا نیں یخشنبہ ء ساڑی ات انت۔ اوشتا گینانی دومی کش ء ماسا والر گوں میسی ایبی ء آئی ء ماس ء پس ء اوشتا تگ ات۔ اودء کہ کئٹاء، پاگوا جہی ء حبرات، گوں راستیں مارشتے ء ہما کہ اے در ہیں کارانی ذمہ وارات... آئی ء گھانائی سنگت ات، چہ انفیڈ ء بلائیں پندے بڑا تگ ات ء اے آروسی مرا گش ء بہر زورگ ء اہتگ ات، وہدے کئٹا گوں بلے ء ہمراہی ء پسیل ء نیام ء اہت، وتی سرے ترینت ء کو اوساز گر ء نیمگ ء چارگ ء لگ ات۔ بلے دوست ترین دعا کنوک ء سوت جنوکیں دز گوبار، تروسوکی کہ پلانٹیشن ء پچ شوات، دیم ء کزگ ء مرا گش بندات کنگ ء پیسر، آہاں داں دیراں یکے دومی ء را چارات ء پدا سوکی ء تیوگیں ساڑی ایں مردمان ء توارجت کہ پاد بیانت ء بہ اوشت انت ء گوئشگ ء ”نوں گوں شاد در پیناں دز بندی انت کہ حداسیگ ء دعا بہ کن ات

اے یکجا ہی ابد بہ مانیت ء من لوٹاں شادا دعا بہ کن ات کہ اے مرد ء جن یکجا ہیں زندہ گزارین انت ... آکمیں اجکہ بوت ... ء دعا بہ کن ات چہ ایشاں چوشیں کارے مہ بیت آہان ء چہ یکے دومی ء دور سودا کنگ ء سوب بہ بیت ، دعا بہ کن ات ایشاں ء نیکیں ء تو نگریں زہگ ء زراتن بہ بیت ۔ ” ء پدا ترو سوکی ء کنتا ء بل ء دیم ء بزز سنگیں کاہانی سر ء روپگ ء ایر کرت ء نون اشارہ ء کرت انت کہ یکے دومی ء دستاں بہ گرانٹ ۔

کنتا ء نزہ آئی ء دم بند بو نگ ء ات ۔ آئی ء ذہن ء نقشے کش ات کہ جیوفرے ء سور چون بنت ۔ آئی ء ناچوان ء دیست کرت ء صفت جنوک ء دعا کنوک ہش کت کرت انت ۔ ء ڈہلانی جار ، وشیں نوبت ء حال ء ایدگہ بیتگ ء بازاراں شنگ ء تالان کنگ ء ات انت ۔ آئی ء امیت کرت کہ ہرچی آکنگ ء انت ء آدگراں گوں وتی کافرین حداء راچونیں لبز گوشت ، آجشنگ بیت ۔ اللہ ء وت زانت کہ کنتا ء ایمان تہنا ہمانی ء ہمانی ء سر ء انت ء پدا پمانی نزہ ترو سوکی ء تو ارچہ دور ء پیدا ک ات ، جسٹ ء ات ۔ ” نون شادا ونیں پہ حق ء دل سور ء تیار ات ” کنتا ء کش ء بل ء نرم نرم ء در اینت ۔ ” من راضی اوں ” پدا سوکی ء وتی چم کنتا ء راسک دات انت ء پمانی ء نزہ آئی ء چم آرا سُمبگ ء ات انت ء پدا بل زورانی پُر آئی ء دست ء پرچنگ ء ات ، آئی ء پزور لبز چہ وتی دپ ء در کرت انت ۔ ” من راضی اوں ” ء پدا ترو سوکی ء گوشت ۔ ” گرا شما دوایں بیات یسوع مسیح ء چمانی دیم ء سور ء پاکیں سرزمین ء سٹ بہ جن ات ۔ ”

کنتا ء بل ہواری ء چہ روپگ ء سر برے برزیں سٹ ء پر ماتگ ات انت ۔ کنتا ء ایشرا تو از ہی ء کلاگ بندگی کارے مار ات ۔ بلنے بل ء آرا سوگہہ کرتگ ات کہ اگاں آہانی پادگوں روپگ ء ڈک بہ ورات گڑ بدختی یے لیکگ بیت ء آہانی سور ء عاقبت شر نہ بیت ء ہر کسی پاداگاں ڈک بہ وارت ساری ء مریت ... بے ڈک ورگ ء چہ روپگ ء آدم سرگوزگ ء ، تیوگیں چاروگاں آہانی توصیف کرت ء پماہاں چاپ جت ء وہدے آہاں توصیف ء چاپ بس کرت گرا ترو سوکی ء پدا گپ بندات کرت ۔ ” حداء شمارا یکجا کرتگ ، جتا مہ بہ ات ” ۔ نون یکے دومی ء وفادار بہ بہ ات ” ء آئی ء تچک ء کنتا ء راچار ات ۔ ” نیکیں عیسائی یے بہ بو ” پدا ترو سوکی ء وتی چم گوں ماسا والر ء کرت انت ۔

” ماسا ، تو اے وشیں نوبت ء درگت ء گپے جنگ لوٹے ؟ ”

ماسا ء چارگ ء وڑ ء پیم ء گپ صاف ء پد کرت کہ انان ، بلنے آدیما کنز ات ء نرم نرم ء گو شگ ء لگ ات ۔ ” بل ء درو شم ء آرا شر ء جوائیں جنے رستگ ء بل ء شر میں بچکے ۔ ” منی خاندان گوں منی جند ء ہوار پماہانی تو امیں زند ء وش سختی ء دعا نیک ء کنت ۔ ” غلام بیتگ ء رات یوگیں مردمانی گل ء کوکار ء چہ

ژمبگے مان ات ۽ آہانی کوکارانی توک ۽ کسانیں میسی ایئی ۽ کینزنگ اوں ہورات کہ چہ گل ۽ سٹگ ۽ کپک ۽ ات ۽ پدا آئی ۽ ماس ۽ آراگپت ۽ گوں وت ۽ برت۔ پدا سچھیں والرماڑی ۽ شت انت دانکہ سیاہ وتی پیم ۽ شادانی مراگش ۽ دیم ۽ بہ برانت۔

تروسوکی ۽ بل ۽ ایدگہ دزگوہاراں آراورگانی ماں لوہیانی تہاگرادگ ۽ مدت ۽ کمک دات۔ وردن ہمینکس باز ات انت کہ بلائیں میز ۽ سچھیں سر اش گپت۔ ورگ، جاک ۽ کوکار ۽ نیام ۽ توایں مردماں، ابید چہ کنٹا ۽ گھانائی ۽، توند آپ تنگ ات کہ ماساء سور بہری دیم داتگ ات انت۔ چہ ورگ ۽ دعوت ۽ بندات ۽ ساز گر یک پیم ۽ ساز جنگ ۽ ات، کنٹا چج زانگ ۽ نہ ات کہ آئی ۽ چون چیر وکائی وارنگ ات۔ بلتے چہ آئی ۽ ساز جنگ ۽ لڈگ ۽ صاف پدرات کہ چہ یکے ۽ گیش وارنگ ات ۽ آئی ۽ ساز گر ۽ بے حسابیں ترند آپ نوشی سگ ات، پرچا کہ آنوں گوں ساز گر ۽ ہیل دارات، بلتے بل ۽ کدہ ۽ سمر ۽ کدہ ۽ پرنکگ ۽ تنگگ ۽ آئی ۽ دلگوش وتی نیمگ ۽ گور کرت ۽ پریشان بوت۔ وہدے بل ۽ گٹ ۽ پُر ۽ توارے ہش کت کہ وتی دزگوہار مسز مینڈی ۽ گوشگ ۽ ات۔ ”دہ سال انت منی چم ۽ سک بوتگ انت“ حیران بوت۔ دیر نہ گوست تتران ۽ اہت ۽ آرا امبازان زرت ۽ ۽ تیوگینانی دیم ۽ لظانی سر ۽ سکا نیں و اسے گپت ۽، توارہ ۽ شغل ۽ نیام ۽ دست ۽ سر وشک ماں سینگ ۽ جنان ۽ ہندگانی ٹہک ۽ توارات۔ مہمانی موک موکل گرگ ۽ روگ ۽ وہد ۽ چہ زہر ۽ پریشانی ۽ کنٹا ۽ دست ۽ پاد مہرات انت ۽ پدا پسیل ۽ دیم ۽ آیک ۽ تہنات انت۔ بل ۽ وتی شلین دست سُرینت ۽ پدا گوں کپ جالیں توارے ۽ درائنت ۽۔ ”نون توڈوگی بہا زرتگ ہر چینکس شیر لوٹ ۽ تئی انت“ کنٹا ۽ آرا ۽ پیمیں گپ ۽ دیست چم ۽ درگڑات انت۔

دیر نہ گوستگ ات کہ پیمیر ۽ سر پد بوت، راستی ۽، چہ بازیں ہفتگے ۽ گوزگ ۽ ساری آئی ۽ شریں سر پدی یے گپتگ ات کہ اے بلائیں، ڈڈ، جوڑ ۽ تیاریں جنیادم چونینے بیت۔ تنی وہدے آئی ۽ پہ وتی دچم ۽ سدک کنگ ۽ شپ ۽ تہاری ۽ دزموش کرتگ ات کہ بہ گندیت کہ بل ۽ بلائیں پشت چٹ آئی ۽ جند نیگ انت یا پچک پتا تگ ۽ بستگ چوش کہ رواج ات جنیادماں پچک پتات، دُہت ۽ گلکان ۽ بست، دانکہ پدی جان اش مزن ودی بہ کن انت... بلتے آئی ۽ آرا ہز ہنگ ۽ نہ دیستگ ات... موہ رسگ ۽ پیسر بل ۽ مدام قندیلان ۽ ہپ کرت ۽ کشت... ہو البت، آرا آئی ۽ گورانی چارگ ۽ رضا ہست ات۔ آئی ۽ دیستگ ات آہانی مزنی یک بچکیں چکے ۽ رالاپ ۽ سیر ۽ شیر میچینت کن انت ۽ اے شریں جبرے ات۔ بلتے وہدے کنٹا ۽ آئی ۽ پشت ۽ تزابانی کا دیں ٹپ ۽ نشان دیست انت چترس

ء چم ۛ درگڑ ات انت ”من اے ٹپانی نشانیاں چوش وتی ماس میگ ء قبرء براں گوں۔“ بل ۛ درائنیت۔ ”بلنے منی پشت چپتی پشت ء گندگ تر نہ انت۔“ کنٹاء راجیرانی یے ء ماں رپت، پرچا کہ آئی ء کدی وتی پشت وت نہ دیتگ ات۔ آئی ء نون آسجھیں تڑاب شموشگ ات انت۔ آبیست سال ساری ء جبرے ات۔ آئی ء باپیں بدن ء کش ء، کنٹاء بل ۛ دراجیں تحت ء سمرء تالانیں بلائیں نپاد ء سمرء، کہ پلار ء پگ ء جاگہ ء کرپاس مان چتگ ات، وشیں والے جت۔ آئی ء دستانی گو پتگیں رلی اوں نرم ء باپ ات، دونپادانی نیام ء وسپگ پمانی ء عیش ء وشی ء نوکیں تجربتے ات۔ چہ درستاں گیش وش کنوکیں چیز آئی ء پشتگ ات انت کہ بل ء پمانی دُہتگ ات انت ء ہمک روج ششت ء موش ۛ جتاں، استری ۛ داتاں ء آئی ء بازوار ء دیکی پوست ء پیگ ۛ چرپ کرت ء لہمے کرت۔ ء پمانی دگہ گپڑے جراب ۛ گو پتگ ات کہ آئی ء منڈیں پادے بڑپتات۔

چہ سالان ہمک روج ماساء برگ ء شپ ء دیر ء واتر بونگ ء میکیں نپاد ء توک ء پترگ ء ساری سردیں ناناں گوں شام کنگ۔ بلنے نون بل آراہما وردناں وارینگ ء ات کہ آئی ء ماساء راوارینت انت... اگاں سورمہ بوت انت... ء آئی ء آہگ ء وهد ء کڈک ء چل ء سمرء نرم نرم ء لہڑ ات انت۔ نون آراتالک ء پیالہانی توک ء گوں چانکو، چچہ ء کاٹاء ورگ اوں دوست بونگ ء ات کہ بل ۛ وتی کارمرز کنگ ء چہ ماڑی ء آورتگ ات انت۔ نون بل ۛ وتی کڈک ء تہہ ء ڈن چوں ء میٹ کرتگ ات ء مدام وت ء راگوشت ۛ نون اے آہانی کڈک انت۔ کنٹا گوں البشی ء گندگ ء حیران ات کہ نو آرا آئی ء ہر چیز دوست بونگ ء ات، آئی ء وتی جند پٹ ء ملامت کرت کہ آرا پرچا ساری ء اے سڈ نہ بوتگ ات ء اگاں آئی ء وتی زند ء بازیں سالے تہنا چرت جنگ ء جیڑگ ء مہ گوازینت انت ء گوں حا کاں ہوارمہ کرتین ات۔ آرانوں باورے نہ کرت کہ چیز چوش بدل بوتگ انت ء زندمان چوش گہتر بوتگ، چوش کہ لہتیں ماہ ساری ء ات یا لہتیں گام گستاات۔

ہمات کہ ”روپک ء سمر ء سٹ“ اس جنگ ات ء یکے دومی ء نزنینک بوتگ ات انت، کنٹاچہ ہما روج ء مارگ ء ات بل سرجمی ء آئی ء سمر ء بھیسے کنگ ء نہ انت۔ برے برے و ہدے آگمائی چُل ء یا کڈک ء تہاگپ ء ات گڑا بل ء مدام گپے نہ گپے گوشت ء پد یکدم دگہ بنگپے گپت ء ء کنٹا ر اچہ زہر ء پُر ء کرت۔ بلتے تہنا آئی ء مردی پھر بندی ات کہ آراوتی زہر ء چیر دیگ ء بودے دات۔ چہ یک گشتاں گیشتر، چہ سازگر ء دہقان ء ہما حالاں سہیگ بوت کہ بل چہ ماساء دروازگ ء ٹنگ ء گپتنگ ات انت۔ اے پھائی ء جیڑ ہے نہ ات کہ بل چے چے حال دیگ ء ات، بلتے ہما چیز ء کہ آئی ء دلپدر د کرت آیش ات کہ آپر چا آرا حال نہ دنت ء سہیگ نہ کنت ء ہر چیز ء چہوتی جند ء مرد ء چیر دیگ ء ات ء دگہ چیزے آئی ء دل ء سک پدرد کنگ ء ات کہ آئی مدام بل ء آہان ء گوں ہما حالاں شریدار کرتگ ات انت کہ آکدی سہیگ نہ بوتگ ات انت یا کدی سہیگ نہ بوت انت۔ ہفتگانی ہفتگ گوست انت آئی ء بل ء را یک حالے نہ دات کہ آئی ء شہر ء چے دیستگ یا چے ہش کتگ ء و ہدے گڈ سمر ء بل ء گومائی اے بابت ء جبر ء حال کرت گڑا آئی ء تہنا درائینت، دیر انت کہ اے کار بوتگ یا پمیشکا کہ شریں حالے نہ بوتگ۔

بلتے دومی برے و ہدے چہ شہر ء و اتر بوت، آئی ء حیال ات بل ء نون شریں سبقے رستگ گوشتے کہ آئی ء چہ ماساء ہش کتگ کہ وتی سنگتے ء را گوشتگ ء ات کہ آئی نیو اور لین ء جبرے و نتگ کہ یک سہریں ڈاکٹرے ء نام ء نچمن رش انت نمشتہ ء کرتگ کہ آئی ء مک کار سیاہیں غلامے کہ نام ء جیمہر ڈرہم انت ء اگاں آغلام چہ آئی (ڈاکٹر) ء گیشتر دارو ء درمان بہ زانت ء ہیل بہ گپیت، آئی ء جند ء حیال ء آوت باز زانت، آرا آزات کنت۔ ”اے ہما نہ انت وت ڈاکٹر بوتگ ء چہ ہما مرد ء ہیل ء گپتنگ کہ چہ آئی ء گیش نامدار بوتگ؟“ بل ء جُست کرت۔

”تو چوں زانے؟، ماسا گوشتگ ء ات آئی ء انوں و نتگ، دگہ کسے نہ بوتگ پر تو گوش بہ داریت ء ترا حال... بہ دنت۔“ کنٹا ء درائینت۔ آہے پیم زہرات ء ہے پیم سر بہرات۔

”ہو، من وتی وڑ ء سہیگ بوتگ اوں“ بل ء چوش گپ چیر دیگ ء ڈول ء گوشت ء بُن گپ ء بدل کرت۔

اودے کہ کنٹا جبرات، اے آئی گڈی ء آخری حال ات کہ بل ء چہ آئی ء ہمیش کنگ ات ء آئی ء اے بابت ء یک دانکے نہ کش ات ء کس اس آو کیں ہفتنگے ء وہداں چجے نہ گوشت۔ گڈسے بل اوں سر پد بوت۔ یک یخشنہ بے ء قندیل ء رژناہی ء شام ورگ ء پد، بل ء وتی دست آئی ء کو پگ ء سر ء ایر کرت ء نرم نرم ء گوشت ہے۔ ”پرئی گوشتگ ء گپے منی دل ء گگ انت۔“ وتی وپتو ابی بان ء شت ء ہما دمان ء گوں ورجینیا گزٹ ء تا کبند ء وتر بوت، کنٹا سر پدات کہ تحت ء چیر ء سر پہ سر سار بیت ء ایر اش کنت، کنٹا اندازہ جنگ ات کہ چوش آدگہ سیاہینی ڈول ء تہنا تا کان ہے لیٹینیت، یا چوش ہما غریب، لنگر ء نیز گاریں سہرینانی ء کہ گوں وتی دیم ء پچیں حال تا کاں شہر ء گشت انت ء کنٹا چوش اید گراں زانت ء سر پدات کہ یک لہزے ء وانگ نہ زان انت، بلتے نوں، وہدے آئی ء بل ء دیم ء چیریں دیستن دیست گوں حیرانی ء مارا تے کہ آچے گوشتگ لوٹیت۔

”من کمیں ونت کناں“ بل ء لہز گونی ء گوشت۔ ”اگاں ماسا سہیگ بہ بیت من ء بہا کنت۔“ کنٹا ء زگ نہ کرت۔ آنوں شر سر پدات کہ اگاں بل ء جست بہ کنت گڑا گیشتر وتی گپاں جنت۔ ”من چہ کسانکی ء چیز کے لہز زاناں“ آگپ جنگ ء ات۔ ”منی ساری ء ماسا ء چکاں من ء وانینگ۔ آہاں ء استاد ء لیب ء گوازی سک دوست بوت پرچا کہ آدر بر جاہ ء روگ ء ات انت ء ماسا ء مسز ء ایشی ء سر ء ہمیش کا خیال گور نہ کرت کہ پمابانی خیال ء نیگرانی زہن پہ چیزے ء ہیل گرگ ء سک کنت انت۔“

کنٹا ء ہما پیریں سیاہ ء بابت ء خیال کرت کہ مدام سالانی سال اسپاٹ سلوانیا شہر ء عدالت ء رپت ء روپ ء شمشت ء شلاپ ہے کرت ء یک سہرینے ء اے واب ء دیست نہ کرت کہ آہانی نمشتا نک ء دزنشاناں کہ آہاں کا گدانی سر ء ایر کرتگ ات انت، نقل کرت اش کنت۔ ء پدا آہانی نقل کنگ ء انچوش بلد بوت کہ سفری راہدار یانی سر ء دزنشاناں ہے جت ء سیاہینان ء بہاے دات انت۔ وہدے بل ء لنگا کانی سرک حالتا کہ اولی تا کدیم ء سرگ ء ات انت، کنٹا ء ہورتی ء چارا ت انت۔ بل ء گوشت۔ ”ایش انت ادا ہاؤس آف برجس ء دگہ دیوانے برجم دارگ بوتگ۔“ آئی ء نمشتا نک ء راہورتی ء چارا ت۔ ”سنگ ء بابت ء دگہ نوکیں قانودے جوڑے کرتگ۔ کنٹا نیک ء حیران ات۔ بل ء وتی دست تاک ء کمیں جہل تر ء بُرت، ”ادا اے دگہ حالے کہ انگلینڈ ء دگہ ہتیں نیگر افریقہ ء پد گر دینتگ انت۔“ بل ء چم چست کرت ء کنٹا ء راچارگ ء لگ ات۔ ”تو چہ من دگہ پے لوٹے، ترا دگہ حال بہ دیاں ء آے بابت ء چے گوشت انت؟“ کنٹا ء وتی سر چنڈینت۔ بل ء را

مزینیں وہدے پہ وتی لنگکانی چارگ ء درکار بوت۔ ء آئی ء لنٹ خاموشی ء لکوڑ ء لبراز ٹاپینگ ء ات
 انت، یک رندے پدا گوشگ ء ات۔ ”ہو، سدک نہ اوں، بلئے صدء کساس ء نیگر جاگہے ء کہ نام ءے
 سیرالیون (Sierra leone) انت، دیم دیگ بوتگ انت۔ اے ملک انگلینڈ ء چاود ء ملوک ء بہا
 زرتگ، اودانگیران ء ٹکر ٹکرے زمین ء ہوار دز کمکی ء زراش اوں داتگ۔“

وہدے گندگ بوت کہ پزوروانگ ء کوشست ء آئی ء دم برتگ ء آئی ء توک ء تا کدیمانی پٹگ ء
 شنگیگ بندت کرت ء کنتا ء رامردمانی کسان کسانیں عکس ءے پیش داشت انت کہ پجار آرگ
 بوت انت کہ مردم ات انت ء لٹانی سرا گر نچ اش بیتگ ات انت ء آہانی کو پگان ات انت ء آئی ء
 لنگک ہما عکسانی چیر ء نمشتا تک ء سک ات۔ ”اے پہ دائم جستگیں نیگرانی دروشم ء بابت ء
 انت... چوش کہ یکے تئی بابت ء ات وہدے تو گڈی بر ء جستگ ات ءے، اے ترا گوشیت گوں کہ
 آئی ء رنگ چونین ءے، آئی ء دیم، دست ء پادانی سر ء یاپشت ء چونیں جنگ ء ٹپ ء نشان ء داغانی ٹپ
 انت۔ اے اوں گوشیت گوں جہگ ء وہد ء چون این گڈ ء پچ ءے گور ء بوتگ، دگہ باریں چے چے۔ ء
 پدا گوشیت تو کئی ملک ءے ء گروک ء آروک ء راچے پکشیش دیگ بیت۔ منی حیال ء اے پچ صد
 ء کچ ء بنت۔ من دیستگ ہر جا گہ ء ایتنکس نیگر بہ جہیت، ماسا گنوک بنت ء اشتہاردی انت۔ وہ ڈالر
 زندگیں نیگریگ انت ء یانزدہ ڈالر تہنا آئی ء سر ء۔“

گڈ سر ء آئی ء گوں زندیں آہ سردے ء حالتا ک ایر کرت، گندگ ء چروانگ ء ثنات۔ ”نوں تو
 سر پد بوت ءے من چون آنیگر ڈاکٹر ء بارواسہی بوتگ اوں۔ ہما ڈرا کہ ماسا سہیگ بوتگ ات۔“
 کنتا ء جست کرت کہ ماسا ء حالتا ک ء چوش وانگ ء آئی ء حیال ء آما ساء راموہ دیگ ء نہ انت۔
 ”من ء حیال گورانت“ آئی ء درائیت۔ ”من ترا گوشاں یک روچے ماسا ء گندگ ء منی ساہ
 کش ات۔“ آئی ء دیمتر ء گوشت۔ ”یک روچے گندگ ء من بان ء دنزاں چندگ ء اتاں۔ او
 حد، منی دست ء پاداں کار یلہ دات۔ ماسا دمانے اوشتاں بلئے پچ ءے نہ گوشت ء پدا ڈن ء
 دراہت۔ چہ ہماروچ ء بہ گرداں مروچی ء آئی ء کتاب جاہ کبل انت۔“

حالتا ک ءے تحت ء چیر ء ایر کرت انت، داں دمانے ء خاموش بوت، کنتا ء نوں آرا شرزانت ء
 سر پدا ءے، زانگ ء ات انگت گپ ءے دل ءے ہست۔ آپ وسپگ ء روگ ء تیار ات انت کہ
 اناگت ء بل میز ء کش ء نشت، انچوش سما کپت کہ پہ کارے ء وتی ذہن ءے تیار کرتگ ات۔ پہر بندی ء

چیزے ۽ چیر دیگ ۽ دوئیں مارشت چه آئی ۽ دیم ۽ سہرات انت۔ چوتی پشک ۽ کیتو ۽ پنسل ۽ پتا تگلیں
کا گدے درے کرت، کا گدے راست کرت ۽ گوں دگوشی ۽ حیال داری ۽ لہتیں حرف ۽ کش ات۔
”توزان ۽ اے جی انت؟“ آئی ۽ جست کرت۔ چد ۽ پیسر کہ کنتا بہ گوش ایت اناں، وت
پسہ ۽ دات ”اے منی نام انت۔ ب۔ ل۔ کنتا ۽ پنسل ۽ سمر ۽ کش اتگیں سرنا مگ چارات انت ۽ یات
کنگ ۽ ات کہ چون سالانی سال آئی ۽ وت ۽ چوٹو باب ۽ زبان ۽ دوردا شنک ۽ حیال ۽ ات کہ اے ٹو باب
۽ جاتوئی لیز انت ۽ آراتا وان دینت۔“ اے تئی نام انت، ک۔ ن۔ ٹ۔ ا۔“ بل ۽ آرا چارات ۽ وشی ۽
گل ۽ پچکندے جت ۽ دل ۽ کشگ ۽ نہ ات بلے کنتا ۽ کمیں وت ۽ چوٹ کنگ ۽ عجیب نشانانی
چارگ ۽ وت ۽ داشت کرت نہ کرت۔ ۽ پدا بل پادا ہت، کا گدے پتات ۽ مچ کرت ۽ چل ۽ تستگیں
اشکرانی توک ۽ چگل ۽ دات۔ ”نمشتا نک کہ نیست گڑا کس کدی ہم گرگ نہ بیت۔“ بازیں ہفتگے
گوست کنتا ۽ فیصلہ کرت کہ گوں آزرہ ۽ کارے بہ کنت کہ آرا چہ توک ۽ ورگ ۽ ات۔ ہمات کہ بل ۽
پہر آرا پیش داشتگ ات کہ ونت ۽ نمشتہ کرت کنت۔ چوش وتی ماسا ہانی ڈول ۽، اے سیاہیں اوں ہے
گمان ۽ ات انت کہ افریقہ ۽ اہتگیں مردم چہ در چکانی سر ۽ اہتگ انت ۽ آتہنا ہے چیر ۽ زان انت۔
یک بیگا ہے ۽ شام ورگ ۽ پدا، آئی ۽ چل ۽ دیم ۽ وتی زرونک جت انت ۽ چل ۽ گپڑے پڑے
رپت ۽ در کرت ۽ پوتی دستاں مرز ات انت ۽۔ بل ۽ آرا سر پد بونگ ۽ کوشت ۽ چارگ ۽ ات۔
۽ کنتا ۽ چوتی کیتو ۽ تراشگیں لنگے در کرت ۽ وتی نام ۽ عربی حرفاں گوں پڑانی سر ۽ نمشتہ ۽ کنگ ۽ بوت۔
بل ۽ آرا لڑینگ ۽ نہ ایشت ۽ ساری ۽ جست ۽ کرت۔ ”اے جی انت؟“ کنتا ۽ آرا گوشت
گوں ۽ وتی دل نیگ ۽ درشاں کرت انت ۽ پدا پڑے رپت ۽ چل ۽ کرت انت ۽ چروکیں کرسی ۽ سر ۽
نشت ۽ پھائی ودار ۽ ات کہ جست بہ کنت چون نمشتہ ۽ ہیل گپتگ۔ آئی داں دیر ۽ ودار کرت نہ کرت
۽ پدا سہیں بیگا ۽ آئی ۽ گپ جت ۽ بل ۽ پد گوازینگ ۽ ہاترا نشت ۽ آرا گوش داشت۔ آئی ۽ برے پہ
گپ ۽ برے گوں وتی اوشتوکیں داتگیں تران ۽، کنتا ۽ آرا گوشت کہ چون آئی ۽ بازار ۽ گونڈ ووانگ ۽
نمشتہ ہیل دیگ بنت، گوں حالیگیں کڑب ۽ جوڑ کر تگیں ڈیل ۽ لوہیانی کر اتگیں سیابینکانی سیاہیاں۔
آئی ۽ آرا افنگ ۽ بابت ۽ گوشت گوں ۽ اے اوں کہ چون آئی ۽ آہان ۽ سہب ۽ بیگا ۽ وانینگ۔ وتی
بنگپ ۽ مہیز دیان ۽ بل ۽ ہدونا کی ۽ مزگاں گراں کہ پہ دمانے دپ ۽ بند کرتگ ات، کنتا ۽ آرا
گوشت کہ جیوفرے ۽ چون چہ در برجاہ ۽ در برگ ۽ ساری قرآنی آیاتانی وانگ ۽ ہیل کن انت ۽ آئی ۽

پہ بلّی لہتیں قرآنی آیت گوں وش گئی ء و نت۔ آئی ء گوشت کرت کہ ہدونا کی ءے و دگ ء انت۔ بلّے پھائی وشی ء گپے ات کہ گوشتیں اے بازیں سالان آزانگ ء ات بلّی اولی براں افریقہ ء سر ء کسانیں ہدونا کی یے درشان کنگ ء ات۔

بلّی ء وتی ء آئی ء نیام ء ایریں میز ء راجت۔ ”شما افریقہ میز ء راجے گوش ات؟“ بلّے کہ چہ ہما روج ء کہ آئی ء افریقہ یلہ داتگ ات۔ مانڈینکائی زبان ء گپ ءے نہ جنگ ات۔ چہ سر سر پد بونگ ء پیسر لبز ”میسو“ چہ کنٹا ء دپ ء دراہت، آئی ء وتی اندر ء پھر بندی ءے مارات۔

”آراچے گوش انت؟“ بلّی ء وتی دست کرشی ء نیمگ ء شہار دات ء جسٹ کرت۔

”سیرانگو“ کنٹا ء درانینت۔ آپ ء وتی ہے زات بونگ ء گل ات، کہ پاداہت کڈک ء تہا گردگ ء لگ ات ء چیزانی نیمگ ء دست شہارگ ء ات۔

بلّی ء چل ء سر ء ایریں پوپل ء سیاہیں لوہی ءے ٹک ات ء گوشت ءے ”کالیرو“ ء پدا میز ء سر ء قندیل ء را ”کانڈیو“۔ حیران ء ہدونا کیں بلّی چہ کرشی ء سر ء پاداہت ء آئی ء رندے گپت۔ کنٹا گوں وتی بازوار ء پچک ء گونی یے ء راپاد ء سراسٹک ءے جت ء گوشت ”بولو“ ء یک حشکیں کو سینیچ ء پوسے ء را دست ءے جت ء گوشت ءے ”میرانگو“ آئی ء بلّی ء رازرت ء و پتو ابی بان ء برت ”لارنگو“ تحت ء نیمگ ء دست ءے شہار دات ء درانینت ءے پدا بالشت ء نیمگ ء ”کنگ لارنگ“ ء پدا دریگ ء نیمگ ء ”جانے رنگو“ ء بان ء سر ء نیمگ ء ”کنکارنگو“۔ ”اوحدا، رحم کن!“ بلّی ء کساس کو کارے جت۔ اے چہ آئی ء گمان ء گیش آئی ء وطن دوستی ات کہ بلّی چہ تہہ ء جسکیننگ ات ءے۔

”نوں و ہد بوتگ کہ وتی سراں ”کنگ لارنگ“ ء سر ء ایر بہ کناں“ کنٹا ء گوشت۔ تحت ء لمب ء نشت ء پچاں کشگ ء لگ ات۔ بلّی ء وتی موٹک محینت ء پدا ہندگ ءے جت ءے ء آئی ء بگل ء پرت۔ دیر ات کہ کنٹا ء راجوشیں وشی نہ رستگ ات۔

بلے کنٹاء را انگتہ ساز گرے دہقان ء گورے روگ ء قصہ جنگ ء گوش دارگ دوست بوت۔ بلے
 نوں کساس آہانی حدے آئی ء اینکس روؤ آ نیست ات، اینکس کہ آوتی لُنڈ ء بانڈی ء زمانگ ء آہانی
 گورے شت ء اہت۔ اے حیرانی ء حبرے، ات، پرچا کہ مردچاں آوتی و ہدے گوں بلے ء گوازینگ ء
 ات۔ بلے و ہدے آدوچار کپت انت، نوں آہاں آراچہ ساری نیگ ء دگہ چیمے ء چار ات... جسد ء
 کینگ ء ناں، بلے چوش پیسرے سنگتی ء ہم ء ناں۔ اے ہما ات انت کہ آہاں کنٹاء رائل ء دستاں دانگ
 ات، ء پدانوں آئی ء سور کرتگ ات، آہاں انچوش پیش داشت تو گوشت زاناں آہاں ء ترس ات۔ بوت
 کنت آہاں ء ہے بیماری بہ گپیت ء کدی ایسی ء گمان اول نیست ات۔

آئی ء سرظاہرین گس ء چُل ء وشی ء آہاں ء زمستان ء گیرٹھیں شپاں باپی ء مارشت نہ دات۔ بلے
 گاں آئی ء چوش پیسرے گوت ء گوں آہاں باز زینک مہ مار ات انت۔ لُنڈ ء بانڈی ء سنگتی ء بستارے
 آہاں وتی ہر چیز بہر ء بانگ کرتگ ات۔ بلے کہ چہ دگہ دگہ اصل ء نسلان ات انت۔ آئی ء نوں مار
 اتگ ات آرازرتگ ء وتی اش کرتگ ات، تو گوشت زاناں گوں بلے ء سورے رند چہ ہما ہاں یکے بوتگ
 ات۔ بلے کہ آہاں حبرے حال گوں وتی سور کرتگیں سنگت ء آپیم دنیا داری ء نہ ات انت چوش کہ ساری ء
 بوتگ انت ء... نے کہ کنٹاء گوں وت ء من ات کرت کہ آئی ء ساز گرے لُنڈری ء گپانی کدی مزگ
 گپتگ... گوں ستک جوڑ کنگ ء سالانی گوزگ ء آگیش سنگین ء سوگہہ بوتگ ات انت۔

”ترس ء گار انت“ یک شپے ساز گرے جار جت۔ ”پمیشکا سہرین مردم شماری ء کس ء راپشت نہ
 گیجگ ء انت، در بیناں حساب ء انت۔“ ساز گرے جار پرینت۔

کنٹاء گوشت کہ بلے آرا گوشتگ کہ آئی ء گزٹ ء توک ء ونگ کہ ورجینیا ء سہرین چہ سیاہیناں
 تہنا ہتہیں ہزار گیش انت۔

”سہرین چہ ما اینکس نہ ترس انت، اینکس کہ چہ آراتیں نیگراں ترس انت۔“ دہقان ء گپ ء
 نیام ء دؤر کرت۔

”من ہش کنگ تہنا ورجینیا ء شست ہزار آراتیں نیگراہ منند انت۔“ ساز گرے گوشتگ ء ات۔
 ”گڑا اے زانگ نہ بیت چہ اینکس غلام نیگرا انت۔ بلے بلکن ء اے یکیں استان نہ انت کہ ادا گیشتریں

تنگ انت۔ دگہ بازیں استاناں اوں کہ اودے زمین پزورانت ء شترترین کشاردیگ ء انت ء آپ ء
 راہ ء چہ بوجیانی سرء وتی دہل ء کشاراں بازاراں برگ ء انت ء...

”ہو، آجا گہاں ہریک سہرینے ء دونیکرانت۔“ پیریں دہقان ء گپ ء نیام ء دؤر کرت۔
 ”تیوگیں لوزیانا ء میدانی علاقہ ء یامیسی سپی ء انت، اودے آشکرکانڈیل ء کشاراں کارکن انت، چہ اودے بہر
 داں سیاہ ہند الاباما، زرباری کیرولینا ء جارجیا ء اودے آبرنج ء انڈیگوش انت، من شمارا بہ گوشاں،
 آدوریں پلانٹیشنانی سرء ہر رنگ ء زرات ء نیکرہست ء آہاں ء کدی حساب اش نہ کرتگ۔“

”چہ آہاں لہتیں پلانٹیشن ہمینکس مزن انت کہ آہاں ء کسان کسانیں ڈگارانی تہا بہراش کرتگ
 ء گزیراش سرشتہ انت۔“ سازگر ء درانینت۔ ”ماسا کہ آپلانٹیشنانی ہد اہندان، گیشتر وکیل، سیاستدان ء
 سوداگر انت ء شہراں جاہ منندان۔ آہانی جنینان ء کشت ء کشاری کارانی تہا بہر زورگ ء چچ ہدوناک
 نیست ابید چہ گران قیمتی ایس گی ء پُریں سنگتانی پہ منٹ گری (Thanks giving) مراکش یا
 کرسمس ء درگت ء... یا برے برے پہ پکنک ء... کا انت۔“

”شما گپے ء سہیگ ات“ پیریں دہقان ء درانینت۔ ”شہر ء سہریں گیش نرم دل انت ء اے
 ہمانت کہ غلامی ء ہلاپ ء گپ ء انت۔“

سازگر ء آئی ء گپ پز وشت، ”ہوں، چچ فاسدگ نیست۔“ ”مدام لہتیں مزنیں سہریناں لوٹ
 اتگ غلامی ہلاس بہ بیت۔ سوچ ات ءے، دہ سال بیت اداور جنینا ء غلامی غیر قانونی گوشگ بوتگ،
 بلے اداقانوند نیست، شما کندگ ء ات ما انگت غلامیں ء انگت یکد ارانی پُرانی پُر نیگر آرگ ء انت۔“
 ”اے در پیناں کجا برانت؟“ کئٹا ء جُست کرت۔ ”لہتیں گی ڈلیور کہ من ءے زاناں، گوش انت کہ آہانی
 ماسا انجیں دوریں سفر اں روانت کہ اودے داں بازیں روچے ء آسیاہیں شکل نہ کند انت۔“

”بازیں شہرے ہست کہ ناں آہاں مزنیں پلانٹیشن ہست ء نے کہ نیگر“ دہقان ء گوشت۔ ”اے
 ہمانگی ایس ڈگار انت کہ یک ایکٹے پجاہ سنٹ گند ء گترواریں سہرینانی دست ء بہا کنگ بوتگ
 انت۔ ء آہانی زنداں ہا ہودے گہتر نہ بیت داں آہاں ء پزور ء زرخیزیں زمین مہ رسیت ء بازیں غلام اش
 مہ بیت۔“

”یک جا گپے ء بابت ء من ہش کتگ کہ اودے بازیں نیگرے نیست۔“ اے ویسٹ انڈیز
 انت، آتری ہر چیز انت۔ ”سازگر ء گوشت ء وتی دیم ءے کئٹا ء نیمگ ء ترینت۔“ ”توزان ءے

کجا؟ اے چہ انجیں آپے آکپ انت کہ تو اہتگ ہے۔“ کئٹا ءوتی سرچنڈینت۔

”پداون“ سازگر ءدیم تر ءدرائینت۔ ”من ہش کتگ اود ءیک ماسایے ءراہزار ءکچ ء نیگر ہست۔ شکر کانڈیل کش انت ءرُن انت۔ شکر ءگر جوڑ کن انت ءچہ آہاں ترند آپ کشید کن انت، آہاں من ءگوشت چوش تئی ءآہاں ءیکدارانی سر ءکارانت ءداں چیزے وہد آہاں دارانت کہ چہ ذرا جیں سفر ءبیمار ءزور ءچہ شد ءمر کی بوتگ انت، دانکہ آہاں پزور بہ کن انت ءادابیار انت ءہمانیگر کہ کار کرت کن انت، شریں نہادے ءسوداش بہ کن انت، البت من ہمے ہش کتگ۔“

اے گپ ءکئٹا ءحیرانی کدی کم نہ کرت کہ چون سازگر ءدہقان چیزانی بابت ءاینکس باززان انت، آہاں نہ کدی دیستگ ات انت ءنہ کدی آجا گہاں شتگ ات انت، پر چا کہ آرا آہانی گپ یات انت آہاں گوشتگ ات کہ آکدی چہ ورجینیا ءگوریچانی کیر ولینا ءڈن نہ شتگ ات انت۔ آئی ءجند ءچہ آہاں گیش سفر جنگ ات... نہ ایوک ءچہ افریقہ ءذرا جیں سفرے جنگ ات ءے... بلکن ءماسا ءگی ءاستان ءچاریں آتراپاں شتگ ات ءبلنے انگت آہاں چہ آئی ءگیش ترزانت ءسر پد ات انت کہ آئی ءچہ آہاں سالانی سال گپ ءتران ءرند ہیل کرتگ ات انت ءآہما چیزاں زانگ ءات کہ چد ءپیسر نہ زانگ ات انت ءے۔

اے گپ ءکہ آچینکس نازانت ءناسر پد انت کئٹا ءدل پدردنہ بوت، پر چا کہ آئی ءمک ء ات انت کہ چیزاں گیش میاریت، بلنے سالانی ہیل ءسر پدی ءآرا جخالے ءدور داتگ ات آچہ عا میں غلامے ءگیش مالومدا ءسر پدات۔ چہ وتی جند ءچارگ ءٹپاسگ ءآئی ءاے زانگ کرت کہ بازیں سیاہینے نہ زانگ آکجا انت، آگپ ءیلہ دے کہ بہ زانگ انت آکے انت۔

”من گوں تو شرط بنداں ورجینیا ءنیگرانی نیم چہ وتی ماساہانی پلانٹیشناں ڈن نہ شتگ انت۔“ بل ءدرائینت وہدے آئی ءاے بنگپ گمانی چست کت۔ بوت کنت ابیدر چمنڈ، فریڈرلسبرگ ءگوریچان ء، دگہ جا گہانی نام اش نہ ہش کتگ، ءنہ زانگ انت کجا انت، سہریناں مدام سیاہینان ءناسر پد ءجاہل گوشتگ ات کہ مزانگ انت کجا انت، چہ نیگرانی بغاوت ءجہگ ءپریشان انت۔“

چد ءپیسر کہ کئٹا ءراموہ بہ رسیت ءچہ وتی حیرانی ءدر بیت کہ اے پیمیں گپ ءحیر سازگر ءدہقان ءبدل ءچہ بل ءپیدا ک ات انت، آپدا گپ ءلگ ات۔ ”تئی حیاں ءاگاں ترا پد اموہ بہ رسیت گڑ اتو انگت جہہ ہے؟“

کنٹاء را اے جُست ءہسکہ کرت، آئی ء داں دیر ء پسو نہ دات۔ پداگڈ سرء درامنیت ءے۔
 ”دیرانت من اے بابت ء چار ء ٹپاس نہ کرتگ۔“

”کسے اے اندازگ ء جت نہ کنت کہ من مدام چینکس بازیں چیزانی سرء چار ء بیچار کرتگ
 “، پل ء گوشت۔“ وہدے من ہماہانی بابت ء ہش کتگ کہ گوریچان ء شنگ انت، منی دل ء اوں گوشتگ
 آرات بہ باں“ آئی ء کنٹاء راہورت چارات۔ ”اے خیال اوں گور نہ کرت کہ ماسا چنچو شرانت، مدام
 من ء مارشتے گون جنت، اگال من ء توورناہ بہ بوتین اتیں، من سدک اوں انشپی اے جاگہہ ء یلہ دیگ
 ء تیار بوت اوں۔“ کنٹاء دپ پتچ ات آرا چارگ ء ات، آئی ء نرم نرم ء گوشت، ”تو بہ زان، نوں من
 سک پیر اوں، ء نوں من ء ترسیت۔“

بل ء آدمان ء آئی ء خیال ونت کرت انت کہ وتی بابت ء جیڑگ ء ات ء آرا چوش مُشت ء لگ
 ات انت۔ انوں پہ جہگ ء لٹ ورگ ء سک پیر انت... ء ترسیت... آ، آ سہیں ترسنا کیں شپ ء
 روچانی جنجالانی ترانگ ء کپت۔ تراولیں پاد، ترکوکیں پُپ ء حون شلیں دست، سمبوکیں
 کنٹگ، کچکانی وکگ ء آہانی نیشیں دنتان، تیرگواری ء ترابانی تج ء تبر ء کپ کنٹگ۔ بے مارگ
 ء، کنٹا نخبیں گڑ ء منجے ء کپت۔ آسر پدات کہ آئی ء پہ نازانتی اے جبر کرتگ ات انت، بلتے اے زانگ ء
 ات کہ اے بابت ء آئی ء گپ ء جبر ء آئی ء جاورسک نہ گیگ کرتگ ات انت۔ بے پہلی لوٹگ ء، پل
 یک ء پاداہت ء وپسگ ء شت۔

وہدے گڈسرا سہیگ بوت کہ آشتگ ات، کنٹاء دل ء آورت کہ آئی ء آرا چوتی خیالاں مان
 بڑاتگ ات۔ اے خیال کنٹگ ء آئی ء دل گیش پدرد کرت کہ آئی ء آرا ء ایندگہ سیاہینان ء چینکس
 جہل جتگ۔

بلے کہ آہاں کدی کس ء را اے پیش نہ داشت ابیدوتی دوستیاں ء اگال مدام ناں گڑا برے
 برے، آسر پد بوت کہ آمار انت... بد اش کنیت۔ چہ آئی ء کمتر ناں کہ اے نابکاری ء ساہگ ء چیر ء ساہ
 اش مان انت، آئی ء دل ء گوشت راہ ءے شوہاز بہ کنت ء آرا بہ گوشت کہ آچچو پشومان انت، آئی ء درد ء
 دوراں چون ء پے حساب ء ماریت ء پمانی ء مہر ء مارشتاں چون منت وارانٹ ء آئی ء باطن ء آہانی رشتہ
 چون روچ پہ روچ وڈان ء مہر ء محکم بے وان انت۔ آحاموشی ء پاداہت، وابی بان ء شت ء وپت، وتی پتچ ءے
 در کرت انت، آرابگل ء کرت ء گومانی محبت ء ات، ء آگمانی... گوں دل ء جہلاکتی ء۔

داں باز ہفتگاں، کنٹاء نزع بل عجیبیں کردے پیش دارگ ءات، اولی چیز، آسک کم گپ جنگ ءات، بلئے آئی ءتب اول حراب نہ ات۔ ءوہدے وتی چمان ء پھائی ء دورے ءات انت پھائی نزع آرا عجب چارگ ءات ءوہدے کنٹاء چارات گوں آئی ءزندیں آہ سردے کش ات۔ وہدے چروکیں کرشی ءسمر ءنشت گوں وت ءرازداریں ہندگ ءے جت ءبرے برے دل ءتہا سوت جنگ ءات۔ پدا یک شے، قندیلانی ہپ کنگ ءتحت ءسمر ءسمر کپگ ءرند، آئی ءکنٹاء دست گپت ءلہم لہم ءوتی لاپ ءسمر ءیرے کرت، آئی ءلاپ ءتوک ءچیزے آئی ءدست ءچیر ءشول گپت کنٹا جہہ سمرات ءچہ گل ءتر گگی ات۔

آدگہ آوکیں روچ ءآئی ءنہ زانت آگی ءکجا سردیگ انت۔ پرچا کہ ہرچی آئی ءزانت، پھائی نزع ماسا بگی ءچکگ ءات ءاپس پشت ءنند جاہ ءنشتگ ات انت ءپہ وتی ذہن ءچمان گندگ ءات کہ بل ءوتی بچکیں چک پشت ءکواری جنگ ات ءبلونگ ءاولیگ جنان دیم پہ وتی برنجیاں روگ ءات۔ ابید اے اولی پیداک بووک ءارزشت ءدگہ چیزانی سمر ءآئی ءحیال کم گورات، بلکیں اے پہ بٹا ءاومر ءاولی پیداک بووک ات۔ آئی ءسوگند وارت کہ آہاں ءآدگراں جیوفرے ءپھائی ہرچی کرتگ ءآاوں وتی بچکیں چک ءہما کاراں ہیل دنت کہ بامردے بہ بیت، بلے کہ ٹوباب ءزین ءسمر ءہروڑیں جنجال ءمشکلے کئیت۔ پرچا کہ اے پس ءکارات کہ پہ وتی بچکیں چک ءبزیں درچکے بہ بیت۔ پرچا کہ جنکیں چکاں تہناورگ وارت، رُست ءمزن بوت انت، سورا ش کرت ءمرد ءگس ءشت انت... چونابا جنکیں چک ماسانی درد ءسمرات انت... اے بچک ات انت کہ وتی خاندان ءنام اش دیم ءبرت ءنامداراش کرت۔ وہدے ماس ءپس پیر بنت، شرگشت نہ کن انت شتورگران بنت، گڑا شرود پینتگیں بچکیں چک چہ آہانی خدمت کنگ ءپیسر چہ نہ کن انت۔

بل ءلاپ پُری ءکنٹاء ذہن دورا فریقہ ءبرت۔ پدا گوں گھانائی ءدو چار کپگ ءآورت۔ یک شے آئی ءچٹ شموشتگ ات کہ بل کڈک ءانت، ءآدگی ءنشتگ ات ءدرپ ءمان کرتگیں سنگاں حساب ءات، گوں حیرانی ءسہی بوت کہ نوں آرا پور ہیں بیست ءدو ءنیم ہور انت کہ وتی ماتیں گلزمینے نہ دیتگ۔ بلئے بیگا ہاں بل یک شل ءگپ ءات ءآئی ءپیش ءنسبت ءکم گوش داشت، جم ءے گوں

نادیدہء سسک ات انت۔ ”آرا اوں آئیء افریقہ پرستیء گپتنگ“ بلء المء تروسوکیء را گوشت، بل بے آئیء سہی بونگء پاداہت، بانء دراہت... گولوتء پڑان... شت تہناو پت۔

دگہ یک انچیں شپےء، و ہدے بلء را کساس کلا کے بوتگ ات پوسپگء شتگ ات کہ کنتاچہ و پتء و ابی بانء گریوگء نالگے ہش کت۔ دردان انت؟ زرابء پترت، آئیء دیست انگت و اب ات بلتے چہ بریاتء اے دستء آدست لیٹگء ات۔ و ہدے پمانی انارکانی دست جنگء جہل بوت، بل تہاریء یکدم چست بوتء نشت، چہ ہیدء میچراتء پزوردم کشگء ات۔

”اوحدا، منی لاپء چکء منء ترسء دلء داگ۔“ و ہدے آئیء دستاں کنتاںء رابگلء کرت آئیء درائینت۔ کنتا داں ہما و ہدے سر پد نہ بوت داں وتی ہوشء نہ اہتء آرا حالء نہ دات کہ آئیء سہرینانی یک لیبء گوازیء مرا گشے و ابء دیٹنگء آہاں جارجت کہ اولی انعام ہما سیاہیں ٹنک نیگ انت کہ ماساء پلانٹیشنء سرء ودی بیت۔ بل انچوش سکء ہسبکہء سر برہ ات، کنتاںء سر پر نہ بوت چون آرا تسلا بہ دنتء بہ سہر پینیت، گسدکیء نہ دنت کہ آماسا والرء شرزانت آکدی چوش نہ کنت۔ کنتاںء آرا اے بابتء سدکی داتء پداتحتء سرء سر کپتء کشء و پتء گد سرء بل پدا و اب کپت۔ بلتے کنتاںء را و اب نہ اہت، کنتاںء داں دیرء جیٹرات کہ آئیء ہش کتگ اے ڈولیں کار کنگ بوتگ... پیدا کہ نہ بوتگیں (لاپء) سیاہیں ننک ٹیکی، پتائیء جوا، کروسانی جنگء سرء دیگ بوتگ انت۔ سازگرء آرا گوشتگ ات کہ چون یک ماسایےء سکر اتء ساعتء وصیت کرتگ کہ آئیء پانزدہ سالی لاپ پڑی ایں مولد کہ نامء میری ات چہ آئیء پنچیں زہگاں یک یک زہگے آئیء پنچیں جنکانء دیگ بہ بیت۔ آئیء ہش کتگ ات کہ سیاہینانی زہگ و امء جاگہء رہن ایر کنگ بوتگ ات انتء و ام د یوکاں ہما و ہدے آہانء وتی ملک ت نامینت و ہدے وتی ماسانی لاپء ات انتء و ام زورء پیسیرء آہانء پے نقد زورء سودا کرت۔ اسپاٹ سلوانیاء غلامانی نیلامیء، آسش ماہی ایں ڈڈ تیاریں نکانی نہادء سر پد بوتگ ات کہ لوٹگء دیگ بوتگ ات... اگاں آہاں بہ زانت انت کہ زندگ بیت گڑا آئیء بہا کمء گیش دو صد ڈالرات۔

چہ اے گڑتیاں یکے چہ کنتاںء ذہنء شرور نہ اہتگ ات کہ سے ماہء رند یک بیگاہےء بلء ہندانء آرا حال دات کہ روچء کسانیں میسی ابینیء زانگ لوٹ اتگ کہ آئیء لاپ پر چامزن انت۔ ”من گوشت کسانیں ابینی، من ترونء کسانیں بسکوٹے مان کرتگ پل!“ آئیء چڈی پادا انت،

ڈنک پیسیں گونڈو سرء گیش دگوش گورکنگ ء مہر دیگ ء سرء وتی زہرے پہ زورداشت۔ اے پمانی
 نزء ”کسانکیں میسی ء کسانکیں ماساہانی“ رءے ات کہ آئی ء بازیں ماڑیاں دیستگ ات انت، نوں
 بل ء جنءء راوتی زہگے بونگی ات ء آئی ء اوں، اے گپ ء آراجیڑگ ء سکین دات کہ کنٹا ء بل کمنے ء
 اولی بچکیں چک گوں ہماہاں ”لیب ء گوازی“ کن انت کہ رُءانت، مزن بنت ء آئی ء ماساہنت... ء
 بلکن ء سک کم وتی جنءء چکانی پس بوت انت۔ کنٹا چوشیں گپڑے پلانٹیشنانی سرء شتگ کہ اودء الم ء
 یک غلام چکے ء وتی ماساء رنگ جت... راستیں جبرائیش انت آہاں چٹ چوش جاڑک ء ودی
 کرت... پرچا کہ دوینانی پس یکین ات۔ ساری ء کہ کنٹا گوں بل ء اے ڈول بونگ ء پلیت۔ آئی ء
 سوگند وارت کہ چوش آدگہ پسانی ء کہ وتی جنانی ”دورگیں“ زہگ اش بڈ انت ء گوں اے زانگ ء
 زندگ انت کہ اگاں آہاں گوں آدگراں یک زنگ جنگ ء لبزے کش ات، اگاں گوں آہاں دگہ
 حراہیں کارے مہ بیت گڑاشریں مارتاب اش گرانت، بدل ء ساری ء ماساء جنت ء کشیت۔

کنٹا ء حیاں کرت کہ ”دورگیں“ مولد جنک شہر ء چوں گز انیں نہادے ء سودا بنت۔ آئی آہان ء
 بہا بونگ ء دیستگ ات ء باز براں آہانی بہا زورگ ء مول ء مرادے اوں ہش کتگ ات۔ آئی ء ہما
 بازیں ”دورگیں بچکیں چکانی“ قصہانی سرء حیاں کرت کہ آئی ء ہش کتگ ات انت... کہ چون ننکی ء
 چیروکائی آہاں برانت ء پدادو برکدی ودی نہ کن انت، پرچا کہ سہرینان ء ترس ات چوش مہ بیت مزن
 بہ بنت ء چوں سہرینانی ء ودی بہ کن انت۔ انچیں جاگے ء بہ جہہ انت کہ مہ زان انت اش ء وتی سیاہیں
 حون ء سہرین جنیادمانی سرشون ء گوں آہانی حون ء ہوار بہ کنت۔ کنٹا ء مدام حون ء ہواری ء تک ء
 پہنادانی سرء چمشتانک دات۔ آئی ء اللہ ء شکر گپت کرت کہ آئی بل گوں اے زانگ ء لحم ء پرتا ہیر
 ات انت کہ اللہ ء مرضی باریں چے پیسینے بیت، بلے آہانی زہگ سیاہینے بیت۔

ستمبر 1790 ء سرشپے ء وہدے بل ء رادر دان گپت، بلے آنگت کنٹا ء راماسائی ء رندء رءوگ
 ء نیلگ ء ات کہ آئی ء گوشتگ ات وت دیم ء بیت۔ اگاں دگہ کسے درکار بوت، گڑا گواہار مینڈی آئی ء
 مک ء کنت۔ گوں ہمک درد ء آہگ ء بل ء وتی دنٹاں سک خچینت انت دانکہ پریات ءے درمہ
 نیت۔ گوں مردینی زوراں آئی ء کنٹا ء دست مہر داشتگ ات۔

دردانی نیام ء تزہگ ء وہدے بل ء وتی ہیدء میچڑیں دیم کنٹا ء نیمگ ء ترینت ء گوشت ءے۔
 ”یک گپے باءدانت من ترساری ء حال بہ داتیں۔ من ساری ء دوزہگ آورتگ، سک دیرساری، چہ

ادء آہگ ء ساری، چہ شانزده سال ء عمر ء ساری۔“ کنٹاوشتا تگ ات ء درد ء پُریس بل ء چارگ ء ات، دپ ءے بیچ ات۔ آشی ء سہیگ ات، اناں۔ گڑا گمانی سور ءے کرت... بلے ردوار تگی ء مارگ ء ات کہ آرا سہیگ ءے نہ کرتگ ات۔ دردانی نیام ء لبزان در کنان ات۔ بل ء آرا وتی دوئیں جنکانی حال دات کہ آہاں آرا بہا کرتگ ات ”دگہ ناں، آننک ات انت۔“ آگر یوگ ء لگ ات ”یکے نوک گام جنگ ء ات ء آدگہ سک کسان ات۔“ آئی ء دیمتر ء گوشتگ بندات کرت بلے سکا نئیں دردے ء آئی ء دپ بند ء آئی ء کنٹا ء دست ء دارگ ء راکیش محکم کرت۔ و ہدے درد کم تر ات انت آئی ء دست ء دارگ سست نہ بوت چہ وتی ارسانی تہا آرا چار ات ءے ء آئی ء تچوکیں حیالان ء وانگ ء ات... گوشت ءے۔“ تو پریشان ءے، آہانی پس ماسا ء گزیر نہ بوتگ انت۔ منی جند ء ہم عمر ء ڈگارانی سر ء کارکنو کے ات۔ ماشر سر پد نہ اتیں۔“

درداں پدا جہہ جت، چہ ساری بیگ زوت تر آہگ ء ات انت، آئی ء ناخن کنٹا ء دست ء دل ء پترت انت و ہدے آئی ء وتی دپ پہ لے تو اریں چہا نٹے ء پچ کرت۔ کنٹا پتگ گڑا مینڈی ء کڈک ء شت، دروازگ ءے جت ء گٹ ء پُر ء آرا کو کار ء لگ ات ء پدا وتی وس ء حساب ء زوت زوت دیم پہ ماڑی ء شت، ء آئی ء ٹلگ ء تو ا ر ء ماسا والرڈن ء در کرت۔ آئی ء پہ گوشتگ ء چہ کنٹا ء نیمگ ء یک چممشا نکلے لوٹ ات۔ ”زوت کہاں۔“

بل ء درد ء نا لگ ء پریات کہ گوں چہا نٹ ء در آہگ ء ات انت، تیوگیں غلام میتگ ء تالاں بونگ ء ات انت۔ چہ کنٹا ء زہن ء آتو ایں حیال ءے در کرت انت کہ بل ء گومانی پدر کرتگ ات انت۔ آئی ء دل باز گوشتگ ء ات کہ بل ء حد ء بہ بیت بلے گڑا مینڈی ء حکم ء پدا ڈن ء در بیت گل بوت ء ہمود ء دروازگ ء دپ ء سر زونڈان نشت ء گمان کنگ ء ات کہ توک ء چے لوٹگ ء انت۔ آئی ء افریقہ ء چُک ء ماس کنگ ء بابت ء پچ ہیل کاری نہ گپتگ ات، پر چا کہ اے ہود ء جنیادی کارے ات۔ بلے آئی ء اے ہش کنگ ات کہ جنیادم پرش ء سر ء تالانیں پچانی سر ء ٹور بیت ء زہگ ء پیدا ک کنت ء پدا آپ ء تالے ء تہا نندیت ء حوناں شودیت۔ آحیال ء ات کہ انوں انچوش بونگ ء انت۔ کنٹا ترانگ ء کپت کہ دور جیو فرے ء، بنٹا ء اومر و بلک ء پیرک بونگ ء انت۔ اے گپ ء آرا پریشان کرت کہ آکدی آئی ء پچکیں چک ء نہ گند انت ء نے کہ آہاں ء... ء اے اوں کہ آکدی سہیگ نہ بنت کہ آہاں ء نما سگے ہست۔

دگہ یک گریوگ ء صافیں تو ارے ء ہش کنگ ء ، کنٹا پاداہت ، لہتیں سہتاں رند ماساء دراہی
 کرت ، دپ ء دیم ء نزاہتگ ات انت ۔ ” درداں سکا ات ، آچل ء سسے سال نیگ انت ۔ “ آ کنٹا
 ء را گوٹگ ء ات ۔ ” بلتے آیک ء دوروچ ء وش بیت “ ماساء کڈک ء نیگ ء دست شہاردات ۔
 ” مینڈی ء رابل میں صفائی کنت ء پدا بروتی جنک ء بہ چار ۔ “

” جنکیں چکے ! “ گوہار مینڈی ء دروازگ ء دپ ء دراہی کنگ ء وہد ء کنٹا انگت وتی نزا آرگ ء
 جہد ء ات ، مینڈی بچکنگ ء ات ء آرا دستک ء کرت کہ تہا بنیت ۔ چہ دیم ء بان ء لنگ
 جنان ، وپتو ابی بان ء پردہ ء چک ات ء آمو د ء ات انت ۔ وہدے بے ترک ء تو ار ء آہانی کش ء
 سر بوت ، پرش ء تختگ ء چیسکگے جت ، بل ء وتی چم پیچ کرت انت ، نزوریں بچکندے لنٹانی سر ء
 تالان بوت ، بے حیالی ء آئی ء دست ء گپت ، پرہت ء ، بلتے آئی ء سک کم پر نچگان ء مار
 ات ۔ پر چا کہ آئی ء وتی چم چہ ننگ ء دور کرت نہ کرت انت کہ بل ء کش ء وپنگ ات ۔ آچوش آئی ء
 جند نیگ ء سیاہ ات ، دروشم ء بے ردی ء مانڈینکائی ات انت ۔ بلے جنک مچکے ات ... اللہ ء مرضی
 ات ... اے تہنا زہگے نہ ات ... ء آئی ء اے سر پدی ء توک ء پھر ء ایمنی یے مار ات کہ کینٹے آئی حون
 چہ صداں سال ء چوش شہجو ء تچگ ء ات ، داں دگہ پشت پدے تچگ ء انچوش بر جاہ بہ داریت ۔

کنٹا کہ تحت ء کش ء اوشتاگ ات ء آئی ء دومی حیال پہ وتی ننگ ء نامے در گہجگی ء ایر کنگی
 ات ۔ بلے کہ آئی ء اینکس زانت ء سر پدات کہ چہ ماساء ہشت روچ ء کار ء موکل ء گپت کرت نہ کنت ء
 آروچاں پہ نامے ء در گہجگ ء گوازینت کرت نہ کنت ، چوش کہ یک نوکیں پسے ء افریقہ ء کرت ۔ آئی ء
 زانت کہ پہ اے کار ء باز وہد ء لچھی یے در کار بیت ، پر چا کہ آسر پدات کہ زہگے ء را چونیں نامے
 ایر کنگ بہ بیت ۔ اثر ہا مردم ء سرا کپ انت کہ آوتی زند ء ہر چیزے کہ بہ بیت ۔ اے گپ آئی ء ذہن ء
 را چو گروک ء شہم ء لگ ات کہ آزہگ ء تری چونیں نامے بہ بندیت آماساء گڈی نام ء تو ار کنگ
 بیت ۔ اے حیال انچیں ہزم دیوکیں حیالے ات کہ کنٹا ء اللہ ء دیم ء سوگند وارت کہ اے جنک چک وتی
 حقیں نام ء زانت ء مزن بیت ۔

انگت ء ، بے گپ ء حال ء ، دیم ء چکرینت ء ڈن ء دراہت ، آزمان بام ء دروہی دیگ ء
 ات ۔ آڈن ء پل ء کش ء گردان ات کہ اود ء آئی ء بل ء وتی مہر ء محبت گوں کیے دومی ء بہر ء بانگ
 کرتگ ات انت ۔ آرا الم ء حیال کنگی ات ۔ یات کنگ ء ات کہ بل ء آرا وتی زند ء جخال ء پریشانی ء
 بابت ء چے گوٹگ ء ات ... چہ آئی ء شیر مچیں چکاں آرا سودا اش کرتگ ات ... آوتی ذہن ء تہا نامے

شوہازگ ء ات۔ مانڈیکائی لبز بہ بنت۔ یک نامے کہ وتی مالک ء بہ پہریزیت کہ چہ آئی ء کدی دور
 مہ بیت۔ ہما دمان ء آرانامے رست!، لبز ء راہہ پہ دہ وتی ذہن ء توک ء چار ء ٹپاس ء کرت، سک ء
 گو شک ء سکینے دات ء جہلا دے کرت، گوں وتی جند ء اول، پر چا کہ اے شرن ء ات۔ ہو، ہے نام
 شرانت! اے پیس میں کسانیں مدتے ء وتی وش سختی ء سر ء گل، کنٹا زوت زوت چہ پل ء کش ء دیم پہ
 کڈک ء شت۔

وہدے آئی ء بل ء را حال دات کہ پہ وتی زہگ ء نام ء ایر کنگ ء تیار انت، بل ء زہر شانی کرت
 ”جی ء پہ نام ء ایر کنگ ء اشتاپی ء؟ نام ء کئے کئے؟ مانا نام ایر کرت نہ کنیں!“ کنٹا شرسر پد ات کہ
 اگاں بل ء وتی جاہلی ء بہ زوریت گڑا چونیں کینگی ء بیت۔ اے ڈول ء آئی ء توار ء توک ء دلپدر دی ء
 زہرے ات وہدے کہ آئی ء لبز پیٹ ات دانکہ آراپوہ ء سر پد کرت بہ کنت کہ اے انجیں دودانت کہ
 آہانی قدر کنگی انت ء انجیں وڑ ء ڈول انت کہ زہگ ء نام ایر کنگ ء آہانی قدر کنگی انت ء زہگ ء نام
 ء ایر کنگ ء آہانی رند گیری کنگی انت ء چہ آہاں مستریں نامے گچین کنگی ات کہ تہنا پس ء کار
 ات۔ آراے موکل نیست کہ چہ زہگ ء جند ء گو شک ء ساری دگہ کسے ء رانا م ء بہ گو شیت گوں، شریں
 وڑ ہمیش انت۔ آئی ء دیمتر ء گو شت اشتاپی ہمیش کا ہر ذری انت کہ آہانی زہگ ساری ء نام ء ہش بہ
 کنت، چہ ماسا ء نام ء ایر کنگ ء پیسر۔

”نوں من سر پد بوت اول!“ بل ء درائنت۔ ”تئی اے افریقہ پرستی ء کہ تو پڑے، دگہ ہج نہ
 کنت مارا چاہ ء دور دنت۔ چہ آہاں یکے کافر ی دود ء نامے نہ بیت، نے کہ پہ اے گو نڈو ء۔“
 کنٹا چہ زہر ء پڑ چہ کڈک ء ڈن دراہت... ء کساس گوں گؤ ہار مینڈی مان آہگ ء ات کہ
 بڈے ٹوال ء لوہیانی گگ کنوکیں آپ اش گون ات۔

”مبارک بہ بیت، براس ٹوبی، ماہل ء گندوکی ء پیدا کیں۔“

کنٹا وہدے چہ آہانی کڑ ء گو ست گوں آہاں سک کم ہند ات ء۔ یک ڈگار کار کنو کے کہ نام
 ء کیٹو ء ات دیم پہ سہب ء ولی گھٹی ء جنگ ء روگ ء ات ء آدران ء چہ کڈکاں دستک کنگ ء توار ء
 ات کہ چہ چاہ ء بالٹینانی پُر آپ بہ برانت ء چہ ارز بند ء پیسروت ء شششت ء شود بہ کن انت۔ کنٹا ء یکدم
 غلامانی کڈکانی راہ گپت ء دیم پہ مبارک ء شت، لوٹگ ء ات کہ وت ء چہ اے کافر یں سیاہاں دور بہ
 داریت کہ آہاں ء ٹوباب ء چہ ترس نزر کرگ ہیل کرتگ ات، چہ ہر چیز ء کہ آئی ء سیادی گوں افریقہ ء بہ
 بیت کہ آہانی ہنرہ ات۔

امبارء باہوٹیء، کنتاء زہرء زہراپسانء ورگء آپ دات ء پداچرپ ءے کرت انت۔ وہدے
 زانت ءے کہ ماساء ارزبندگ ء وہد بوتگ کڑا بلانیں پند ءے جت ءے ء ماڑی ء دروازگ ء دپ ء
 شت اودء آئی ء تروسوکی ء را کہ ہل ء جاگہ ء کارء ات، جسٹ ءے کرت، بلکیں ماساء راگی درکار بہ
 بیت۔ نہ گپ ءے جت ءے کہ چک ءے جت، تہناسر ءے چندینت ءے بے آئی ء ورگ ء صلاح جنگ
 ء راہ گپت ء واتر بوت، پدا لنگ جنان ء امبارء شت۔ کنتا حیران ات کہ باریں ہل ء، تروسوکی
 ء گؤہار مینڈی ء را آئی ء بارواچے گؤشتگ کہ غلامانی کڈکاں شکو شکو یے بندت بوتگ ات ء پدا آئی ء
 وتی جندء راتسلادات کہ پچرت ءے مہ جنت۔

آئی ء وت ء را کارے بندگ لوٹ ات۔ آئی ء پے بے کاری ء اے ڈول امبارء داں دیرء نشت نہ
 کرت۔ گوں گبی ء نیواراں ڈن ء درہت پے وہد گؤازینگ ء وتی مدامی کارگی ء ٹیل ء میٹ ءے بندت
 کرت، ہماپیم ء کہ آئی ء دوہفتنگ پیسر کرتگ ات۔ آئی ء دل کشگ ء ات پدا کڈک ء بہ روت ء منک ء
 بہ چاریت... ء ہل ء... بلتے مدام وہدے آئی ء بے شرنی ء سبکیں کار حیاں کرت انت کہ یک کنتے
 یے ء جن لوٹگ ء ات کہ آئی ء زہگ ء نام ٹو بابی نام ءے بہ بیت، چہ زہر ء گؤات گپت۔ اے دگہ پچ ءے
 نہ بیت بلکیں تو امیں زندء بے عزتی ء اول گام بیت۔

نیمروچ ء وہدء کنتاء تروسوکی ء را دیست کہ پے ہل ء ورگ برگ ء ات... بلکیں یخنی ات
 انت، ورگانی حیاں ء آراشدیک کرت۔ دمان ء رندا مبارء پشتی ء شت کہ اودء ہے زوت ء کشارء
 کسانیں دانگے زرت ء ہاگ ء وارٹ انت ءے، وتی جندء سمرء سک بزرگ ءے بوتگ ء ات۔
 تہاری چہ آئی ء گس ء رؤگ ء پیسر ایر دیان ات، وہدے آئی ء دیکی بان ء دروازگ پچ
 کرت، پترت، چہ وپتو بابی بان ء ہل ء نیمگ ء پچ پیسیں دلگوشی ءے نہ اہت، بوت کنت و اب بہ بیت،
 آئی ء حیاں کرت، جہل بوت کہ میرء سمرء قندیل ءے روک بہ کنت۔
 ”تو ءے؟“

آئی ء ہل ء گالوارء سکی نہ مار ات۔ بے گپے ء سہرء کنگ ء ہند ات ءے، آئی ء قندیل
 زرت، پردہ ءے یک کش کرت انت ء وپتو بابی بان ء شت۔ گڑا تگیں دپ ء دیم ء سمرء، آئی ء تب
 دیست کہ چوش آئی ء جندء تب بیگ ء بدل بوتگ ء نہ ات انت۔

”بہ چار کنتا!“ آئی ء گؤشت۔ وتی وہدے بیکار ء نہ گؤازینت تجک ء بنگپ ء سمرء اہت۔ ”من
 چہ تو ماساء را گیش زاناں ء سر پداں۔ تو گوں وتی افریقہ گری ء آرا گنوک کنتے، آمارا سنیناں شہرء
 لیلای ء بہا کنت۔“

ہر چیپنکس آئی ء داشت کرت وتی زہرے داشت انت۔ کنٹا ء پھائی ء گوشگ ء لہز پٹ ات کہ
بل آئی ء فیصلہ ء پکائی ء سر پد بہ بیت، کہ ہرچی بیت بلے بہ بیت بلے آئی ء چُک ء نام ٹو بانی یے نہ بیت ء
شریں وڑے ء نام ایر کنگ بہ بیت۔

ہر چیپنکس سک ء بل ء نہ من اتگ ات ہمیںکس پریشان ات کہ اگاں گپ ء مہ زوریت گڑا کنٹا
چے کنت۔ گوں بازیں شک ء گمانے ء آئی ء من ات۔ ”گڑا تو چونیں جاتوئی کارے کنتے؟“ آئی ء پہ
بے باوری ء جُست کرت۔ وہدے آئی ء درانیت کہ آنتک ء کمیں ڈن ء بارت، گڑا بل ء زور پر دات
کہ کمیں بہ اوشتیت دانکہ ننک چہ واپ ء پاد بیت ء آرا بہ مچینیت دانکہ شدیک مہ بیت ء مہ گریٹ ء
کنٹا ہما دمان ء راضی بوت۔ بل ء خیال کرت کہ ننک انگت دگہ دوکلاک ء چہ واپ ء پاد نہ بیت، داں
ہما و ہدے اے گمان ہست ات کہ چہ غلامانی کڈکاں کسے اگاں بہ بیت ء بہ گندیت کہ کنٹا چونیں مہمبوجبو
کنگ ء انت۔ بلے آئی ء وتی مارشت پیش نہ داشت انت، بلے بل تنی و ہدی وش نہ ات کہ کنٹا آرا پہ
ہما جنک ء نام ء گچین کنگ ء مدت ء مک ء مہ کن کرتگ ات کہ آئی ء پھائی پیداک کنگ ء
مزینں دردے کاٹ اتگ ات۔ آترسگ ء ات کہ باریں کنٹا چونیں افریقہی مہ کن کرتگیں نام ء
شہا زکنت، بلے آسک ات کہ پدا وتی وڑے پننک ء نام ء توجیل ء کرت کنت۔

اے کساس شپ ء گپ ات و ہدے کنٹا چہ کڈک ء دراہت۔ نوک پیداک بوتگیں وتی اولی ننک
ریلی ء توک ء پتا تگ ات ء بڈ ء ات، آگردان ات ء دیم ء شت۔ پدا مارات ء کہ چہ غلامانی
کڈکاں دورانے ء کسے پوہ ء سر پد نہ بیت کہ چے بونگ ء انت۔

ء پدا ماہ ء استالانی چیرے، کنٹا ننک ء برابر ء چست کرت، وتی دست ء ریلی یے انچوش چرینت
کہ ننک ء راستیں گوش آئی ء لنٹاں سک بوت ء پدا ہم ہم ء یک ء مانڈیکائی زبان ء سسے گشتاں
گوٹڈکیں گوش ء ہلوت ء کرت۔ ”تئی نام کزی انت۔“ اے بوت، چوش کہ گوں آدگہ کنتے پس ء
پیرکاں بوتگ ات، ہما وڑا کہ گوں جندے ء بوتگ ات ء گوں اے ننک ء آئی ء ماس ء پس ء پیرکی ڈیہہ
ء بوت۔ آدلی مردم بوت کہ بہ زانت کہ آکے انت۔ کنٹا وتی رگانی توک ء افریقہی خون ء گردشت
مارات کہ چرائی ء اے ننک ء رگانی توک ء گردشت ء ات... آئی ء بل ء گوشگ ات... و ہدے
آکمیں دیترے شتگ ات... یک برے پدا اوشتاں، ریلی ء لمب ء چست کرت، ننک ء دیم ء
آزمان ء نیمگ ء کرت، اے بری آگٹ ء پیرے مانڈیکائی ء گوشگ ء ات۔ ”بہ چاریکیں چیزانت
کہ چہ تو مسترانت۔“

وہدے کنٹا گوں ننک ء کڈک ء وا تر بوت، بل ء چہ آئی ء دستاں زہگ دزگپت۔ آئی ء دیم چہ ترس
 ء زہر ء نزر کراتگ ات، ریلئی ء پچج کرت، آراسر ء داں پاداں شر چارات ء، وت نہ زانت ءے کہ
 چے چارگ ء انت ء ہے امیت ء ات کہ ہچ نہ گندیت۔ دلم بوت کہ آئی ء نہ کرتگیں کار ءے نہ
 کرتگ... چوشیں کارے ناں کہ ودی بہ کنت... آئی ء ننک تحت ء سمر ء ایر کرت ء پدا دیم ء بان ء اہت
 ء کنٹا ء دیم پہ دیم ء کرشی ء سمر ء نشت، وتی دست ءے کٹ ء بست انت ء جست ءے کرت۔

”شر انت، نوں من ء بہ گوش گوں۔“

”چے بہ گوشاں گوں؟“

”افر تہی نام ء، تو آئی ء نام کئے کرتگ؟“

”کزی۔“

”کزی! اے پیہیں نام کدی کس ء نہ ہش کنگ۔“

کنٹا ء درانیت کہ مانڈینکائی زبان ء ”کزی“ ء معنانت ”تو بہ نند“ یا ”تو بہ جل“ ء گڑا ایشی
 ء معنایش بوت کہ چوش کہ بل ء ساری ء ودیں زہگانی ء اے چک کدی بہا کنگ مہ بیت۔

آئی ء زہری کم نہ بوت ”اے یہ ما جنجال پیدا ک کنت“ آئی ء زور بردات۔ وہدے آئی ء
 مارات کہ کنٹا پدازہر ء کپگ ء انت، آئی ء خیال کرت کہ دانائی ہمیش انت کہ آہچ مہ گوشیت۔ آئی ء
 گوشت کہ من ء یات انت کہ منی ماس ء یک بلکہ ء بابت ء گپ جنگ ات کہ آئی ء نام ”کبی“ ات،
 اے اوں کمیں ہما ڈولیں تو ارے دنت پمیشکاگاں ماسا ء راشک بوت گڑا آ گوشت ءے کن انت۔

آدگہ سہب ء سمر ء بل ء مزنیں زورے جت کہ وتی پریشانی ء چیرہ دنت۔ وہدے ماسا آئی
 ء چارگ ء اہتگ ات۔ بلکن ء وتی سمر ء زورے پردات کہ ابرمی وڑے ء بہ کندیت، وہدے آئی ء آرا
 ننک ء نام گوشت گوں ماسا ء تہنا گوشت اے عجیبیں نامے، ء ہلاپ ء گپ ءے نہ جت، ء بل ء پہ دیمی ء
 زنڈیں ساہ ءے کش ات۔ وہدے آڈن ء دراہت۔ پداماڑی ء یک پورہیں روچے ء گوں وتی بیمارانی
 چارگ ء گوں کنٹا ء روگ ء پیسر ماسا والر ء یک بلائیں سیاہیں بانبلے ء دپ پچج کرت کہ آئی ء اتاک
 ء کتابجاہ ء کبل کرتگ ات۔ آئی ء یک تاک ءے لیٹینت کہ پہ پلانٹیشن ء دپتر ء واسطات۔ وتی قلم
 ءے سیاہیانی تہا بڈینت ء براہداریں سیاہیں نمشتا نک ء نمشتہ ءے کرت، ”کزی والر، 12 ستمبر
 1790 ء پیدا ک بوتگ۔“

”اے چٹ چوش کسانیں بتکیں نیگرے انت“، میسی ایبی ء کینو گے جت، چہ گل ء سرٹ ء کپ ء ات، چہ وشی ء چاپ جنگ ء ات، و ہدے آئی ء سے روج ء رند بل ء چل ء کزی ء رادیست۔ ”اے منی بوت نہ کنت؟“

بل ء چہ وشی ء دپ ء پُر ء چکند ات۔ ”اے منی ء وتی اوبائیگ انت، پُل۔ زوت رُدی مزن بیت، ہر چہ نکہ تی دل کشیت گو میشی لیب ء گوازی بہ کن۔“

گُرا آئی ء گمائی گوازی کرت۔ مدام ناں۔ ہر و ہدے کنتا پے جُست کنگ ء چل ء بہ شت انت کہ بلکن ء ماساء را پے گی ء کار بیت یا انچوش پے بل ء چارگ ء پشت ات انت، گُرا آئی ء مدام ماساء سبک زرد رنگیں مُودی ایں براس زہگ دیست کہ کزی ء ساچی ء سر ء جک اتگ ات ء آرا چارگ ء ات... آنوں چار سال نیگ ات۔ ”تو وٹکینے بے۔ کمیں بُرد ء مستر بہ بو، من تو گپڑے گوازی کنیں، ہش کنتے؟ ترانوں زوت رُدیگ انت۔“ کنتا ء اے بابت ء زگ نہ کرت، بلتے اے حیاں ء آرا گُرتی یے ء دور دات کہ ہر کدیں کزی ڈلگ بہ بیت ء اشاں سر بہ بیت ء اے ٹوباب ء چک ء لیبوتی ڈتک بہ بیت گُرا اے ٹوباب ء زہگ گومائی چون کنت۔ بل آئی ء مردی ء جنک ء پُسی بستار ء کمار نہ کنت کہ آئی ء جنک گوں ہما مرد ء زہگ ء لنبی ء گوازی ء انت کہ آرا ہائے زرتگ ات۔ آئی ء پے زہر حیاں کرت۔ برے برے آئی ء انچوش دیست کہ بل آئی ء ترس ء گمانانی مارشت ء اینکس حیاں ءے گور نہ انت کہ اینکس ماسائیگ ءے گورانٹ۔ آئی ء آبیگاہ حساب کرت نہ کرت انت کہ بل ء میسی ایبی ء بابت ء گپ جنگ ء گوازینگ ات انت کہ میسی ایبی ء ماساء جند ء ہما جنک ء جاگہہ کپتگ کہ گوں ودی بوتگ ء وتی ماس ء ہوار مرتگ ات۔

”اوحدا، بلکیں آگوستگیں گپانی ترانگ ء کپگ من ء دوست نہ بیت“ یک شے پلوش پلوش کنان ء آرا گُشت۔ ”بڑگیں، ڈولداریں کسانکیں پریسیلا چہ بالی مرغے ء مستر نہ ات۔ ہر روج گوں وتی جند ء سوت جنان ء ادا گشت، گوں من چکند ات ءے ء وتی لاپ ءے ٹپ ات، بس وتی زہگ ء پیداک بوتگ ء ودار ء ات۔ ء پدا آدگہ سہب ء سر ء چیہانٹ ءے جنگ ء مرتگ ات۔ وت ء آئی ء ننگ اوں۔ چہ آروچ ء رند من ماساء را کدی ہندگ ء نہ دیستگ... داں ہما و ہدے داں اے کسانکیں میسی ایبی ادا نہ اہتگ ات۔“

کنٹاء راماساء ینکی ۽ سرمء بزرگ نہ بوت۔ پھائی نرء آئی ۽ دوبرسور کنگ ماساء راسک دزگٹ کنت ۽ وتی براس زہگ ۽ گوں بازو ہد گوازینت نہ کنت ۽ اے پیم ۽ اینی اوں پلانٹیشن ۽ سرمء وتی آہگاں کم کنت... پرچا کہ آپہ کزی ۽ لیب ۽ اہت۔

”چہ بندات ۽ چارگ ۽ اول، ماسا چون آجنگ ۽ وتی کُٹ ۽ کنت، بگل ۽ ۽ کنت، گمانی گپ جنت، نازینیت ۽ ۽ واپینیت ۽، نپاد ۽ سرمء برگ ۽ بدل ۽ ہمودا کٹ ۽ واپینیت ۽۔ انچوش ودی کنت کدی وتی چماں چہ آئی ۽ ٹگلینگ نہ لوٹیت۔ من زاناں پمیشکا، آپہ ستک ۽ دل آئی ۽ پس انت۔“

بلکن ۽ ہے سوب ۽ ماسا گوں آدوینناں رحم دلی پیش بہ داریت... بلکن ۽ گوں کزی ۽ اول، بل ۽ آرا گوشت، پرچا کہ میسی اینی ۽ دزگوہاری چہ پیسرنیک ۽ گیش آرا ماساء لوگ ۽ بہ یاریت، نے کہ ماسا جون ۽ آئی ۽ نادراہیں جن ۽ دل حراب بیت، بل ۽ سرمء پادیں دلیل دیگ ۽ ات، کہ آہانی جنک گوں وتی نا کو ۽ حاصلین نرینکی ۽ رودینگ ۽ انت، ”گڑا پدا آگوں ننگراں نرینک تربیت ۽ ننگر ماساء دولت انت۔“ پدا اول ماساء براس ۽ شرتریں کارکرت، آئی ۽ گوشت مروچاں چہ ماساء وام ۽ بدل کنگ ۽ انت ۽ کنٹا ۽ تنکس سرپد نہ ات کہ آئی ۽ سرمء باورمہ کنت... آرا حیاں گور نہ ات کہ کجام ٹوباب چہ کجام ۽ گیش ازگارانت، پرچا کہ پھائی ۽ نرء تیوگیں یک وڑات انت۔

نوں گیشتریں و ہداں، شما انت کہ کزی اہتگ ات، کنٹاء ماساء را آئی ۽ پیار ۽ سنگتانی چارگ ۽ برت، آئی ۽ مدام وت ۽ دیست کہ ہما و اہشت ۽ بہر ۽ بانگ کنگ ۽ انت کہ بل ۽ درا نگا زرتگ ات کہ ماسا لم ۽ دوبرسور بہ کنت... بل ۽ کہ کنٹاء دلیل چہ بل ۽ ننگاں چٹ دگہ زیل ۽ نیک ات انت۔ ”من ۽ آئی ۽ سرمء بزرگ بیت کہ اے بلائیں ماڑی ۽ یک ۽ تہنا نشنگ۔ راستیں گپ ایش انت، من ۽ باور انت، پمیشکا سہیں روچ گی ۽ سوار انت ۽ دگانی سرمء وتی زند ۽ گوازینگ ۽ انت۔ یک جا گہے ۽ نندگ ۽ بدل ۽ وت نرینگ ۽ گردینگ لوٹیت۔ اوحد، بلکن ۽ کسانکس میسی اینی اوں سرپد انت۔“ ساری ۽ واری ۽ کہ ادا اہتگ ات، من آرا ورگ دیم ۽ دیگ ۽ اتوں کہ انگت ۽ گوشت ۽ نا کو ولیم، تو پرچا چوش آدگرانی ۽ وت جن نہ کپتگ؟ ۽ آزرگ ۽ نہ زانت آرا چہ بہ گوشتیت۔“

آئی ۽ اے بابت ۽ کدی گوں بل ۽ گپ نہ جت پرچا کہ آئی ۽ زانت آرا ٹوباب ۽ جیڑہانی پٹ ۽ ہنڈ چینکس دوست بیت، کنٹاء چوشیں گپڑے جنیادم زانت کہ وہدے آئی ۽ آہانی لوگانی دگ گپت، پہ ماساء گندگ ۽ دزنگ ات انت، اہت انت۔ ماساء یک ناعلا جیں بیمارے ۽ زنڈیں کنورکنیں مولد ۽ پہ تہل جبری ۽ کنٹاء را گوشت۔ ”اے شو میں کہہگ ۽ را بچ چیز ۽ مرگ ۽ جان ۽ نہ کپتگ، تئی ماساء

سرء آسرا جنگ ء انت، نہ لوٹیت زوت وش بہ بیت۔ چہ زہرء گشا اتگ، ساری ء یک مردے قبرء بڑتگ ءے چہ وتی شومی ء، نون بیماری ء نیون ء کنگ ء انت کہ تئی ماسا دہ پہ دہ بنیت، من زاناں، آ آ رہ چاریت ء شہا بہ رات۔ کوکار ء ہکل دنت ء مانیگران ء ہمینکس بار بڈء دنت تو گو شے ماچر یاد کہ چیز ایں۔ آئی ء داکتیں دارو ء درماناں کدی دست ہم نہ جنت!“

دگہ یک جنیادے ہست ات کہ آہانی روگ ء وہدء ماسا ء راداں ڈن ء راہ ءے دات ء گوں ماسا ء دست ء انچوش لچ اتگ ات تو گو شت زاناں کپگ ء انت۔ وتی دپ ء دیم ء پہ گوات گچن نزور گوات کنگ ء ات ء چم ءے گوں ماسا ء دپ ء دیم ء سک ات انت، بلتے گوں اے دوئیں جنیادماں ماسا گوں گران ء سنگینی ء پیش اہت چہ آدگہ بیماری نسبت ء اشانی کندوکی ءے گو نڈ گپت۔

ماہ زراب ء لیٹ گران ات انت، میسی اینی ہفتگے دوگشتاں پہ ماسا والرء کندوکی ء آرگ بوت۔ ہر وہدء کہ اہت کلاکانی کلاک گوں کزی ء لیب ء گوازی ء گوازینت ءے۔ پہ ایشی ء گرء دارء دست ءے نہ رسگ ء ات، گر اداں کنٹا ء وس ات گو شت ءے کرت کہ دوئیناں یکجا کہ مہ گندیت، بلتے ہر جا گہء کہ آئی ء وتی دیم چکرینت آئی ء آہاں ء دیست، آئی ء وتی چم چہ وتی کسانکس جنک ء دور کرت نہ کرت انت کہ ماسا ء براس زہگ ء نرم نرم ء سرگ ء راجت، چک ء بوس کرت یا لنک ءے چک دات... اشاں آراچہ زہرء پُر کرت... ء کوئیں افریقہی گشتانکے ء ترانگ ء کپت کہ چہ پس ء پیرکاں پیدا ک ات۔ ”گڈ سرء پشی ہما مشک ء وارت کہ گوں آئی ء گوازی کنت۔“

یکیں چیز کہ کنٹا ء را سگ ءے داتگ ءے، آئی ء کندوکی ء آہگ ء نیام ء روج ء شپ ات انت۔ اے تیر ماہ ات کہ کزی ء گوگلو بندات کرتگ ات۔ بل ء کنٹا وتی بیگا ہاں وتی کڈک ء وتی جنک ء را پہ گل چار دست ء پاد گوگلو کنگ ء چارگ ء گوازینگ ء ات انت کہ پرش ء سرء پستی ء کئی (ڈائپر) ء لمب ءے چست ات ء زوت زوت گشت۔ بلتے پد میسی اینی ء دراہی کرت ء آہانی سرء ہوش شت، مسترے جنک ء گرد گردمانتری کرت ء گٹ ء پُرء کوکار ء لگ ات ”کزی بیا، بیا، کزی بیا“ ء کزی گل ء بال، ہندان ء پھائی لیب ء آئی ء دلگوشی ء وتی وس ء آئی ء دمب ء کپت۔ بل ء الم ء چہوشی ء بشکرات کرت، بلتے آسر پدات کہ اگاں کنٹا گوں ماسا ء ڈن ء بہ بیت ء سہیگ بہ بیت کہ میسی اینی کڈک ء بوتگ گرا آشپ ء گوں گوات کپتگیں دیم ء تیج اتگیں دپ ء کڈک ء اہت ء سچہیں شپ ء وت ء دور داشت ءے، کہ پہ بل ء نزء سک ء سچک کنوک ات انت۔ آئی ء مدام حیال کرت کہ اگاں کنٹا وتی اے پیسے مارشتاں دگرے ء دیم ء درشان بہ کنت ء ماسا سہی بہ بیت گرا چے

بیت، وہ دے کنتاء اے پیس کرت، آرا اول کمیں ترس ات۔ گڑ ایل کنتاء را باور کنا تینگ ۽ جہدء ات کہ اے پیس سیادی ۽ پچ وڑیں نقص نیست، اگاں آاے سیادی ۽ بہ من ایت۔

آئی ۽ مدام آرا گوشت، سہریں جنک اگاں گوں سیاہنیاں گوازی بہ کن انت ۽ مزن بہ بنت، سہیں زندء وتی لیبی دز گوارانی دوزواہ ۽ وفادار بنت۔ ”چہ تئی بگی سردیگ ۽ پیس، آئی ۽ درائنت، یک سہریں مسزے زہگ ۽ سمر ۽ مرث... چٹ ہما پیس ۽ کہ آئی جند ۽ مسز مرگ ات... اے بری سنکیں جنک پشت کپتگ ات ۽ سیاہیں ماس ۽ مہتگ ات کہ آرا ساری ۽ جنکے ہست ات۔ ۽ آجنگ چوش گوار ۽ رُست ۽ مزن بوت انت ۽ ماسا ۽ پداسور کرتگ ات۔ نوکیں مسز ۽ آجنگانی یکجا گئی ۽ نزیںکی دوست نہ بوت ۽ گڈ سمر ۽ ماسا ۽ راسکین ۽ دات کہ سیاہیں جنک ۽ آئی ۽ ماس، دوئیناں بہا بہ کنت، بلتے ہما دمان ۽ کہ آہا کنگ بوت انت ۽ شت انت، آئی دیمتر ۽ درائنت۔

آسہریں جنک ۽ را یک انچیں گنوکی یے ۽ نیمونے ۽ گپت کہ آہاں پہ ماسا ۽ کلوه دیم دات، گڈ سمر ۽ آجنگ ۽ پس ۽ را گوشت ۽، اگاں آ سیاہیں جنک پد گردینگ مہ بیت، نزوری ۽ مودگ تئی جنک ۽ کُش انت۔ ”آماسا وتی نوکیں جنین ۽ تراب کنگ ۽ تیار بوت، آہما دمان ۽ پس ۽ سوار بوت، کس نہ زانت چینکس دور آئی ۽ غلامانی سوداگر ۽ پد گپتگ اتاں کہ آجنگ ۽ آئی ۽ ماس ۽ برتگ ات، ۽ پدا آہان ۽ چہ نوکیں ماسا ۽ بہا زرت انت ۽ کہ غلامانی سوداگر ۽ بہاداتگ اتاں۔ آئی ۽ آمولد ۽ را پدا آورت۔ وکیل ۽ کرت ۽ آجنگ ۽ را کا گڈ ۽ کرت ۽ وتی جنک ۽ ملک ۽ دات ۽۔“ بل ۽ گوشت، بلکیں نوں، سالان رند، بلے کہ آسہریں جنک رُستگ ۽ جنیاد مے بوتگ، آپدا کدی سرجم ۽ جان سلامت نہ بوت۔ ”آ سیاہیں جنک انگت گمانی ۽ انت ۽ آئی ۽ حیا لداری ۽ کنگ ۽ انت، بلکن ۽ چہ آدوئیناں یکے ۽ ہم تنیکہ سور نہ کرتگ۔“

چہ ہما زمانگ ء کہ کز می پیدا ک بوتگ ات، دوئیں، کنٹا ء ساز گر، و ہد و ہد ء سمر ء، چہ آپ ء
 آ کپ ء جزیرہ یے ء حالان کہ نام ءے ”ہیٹی“ ات، پلانٹیشن ء سمر ء اہت انت، حال الیش ات کہ
 کساس سی ء شش ہزار فرانسہ سہریں نیم ملین سیاہینانی توک ء گار ء بیگواہ انت کہ آہاں آہان ء غلام ء
 بستار ء بلائیں گرابانی سمر ء پہ بلائیں پلانٹیشنانی شک کانڈیل، کافی، انڈیگو ء کوکوا ء کشت ء کشار ء
 آورتگ ات۔ یک شپے بل ء درائنیت کہ آئی ء ماسا ء راہش کتگ وتی یک مہمانے ء راگو شگ ء
 بوتگ کہ حال انت ہیٹی ء ازگاریں مردم ملوکی زندگوازیگ ء انت ء غریب ء بزگیں سہریناں شہریں
 پیچھے ء نہ چار انت کہ وتی جند ء غلام اش نیست۔

”اشی ء پیکر سازی ء بہ کن! کئے ء کدی اے پی میں چیز ہش کتگ؟“ ساز گر ء پھون گوشت۔
 ”ہش!“ بل ء گوشت، ہندگ ء ات دیم تر ء گو شگ ء ات، ماسا وتی دل ترکیں مہمان ء را
 گو شگ ء ات کہ ہیٹی ء چہ گپڑے پشت پداں، سہریں مرد ء سیاہیں مولداں انچیں بلائیں پدر پیچے
 آورتگ کہ نو کساس بیست ء ہشت ہزار ”ہوار خون“ ء دورگ (Mulatoo and High-Yaller)
 بنت، عام زبان ء آہان ء ”رنگداریں مردم“، گوش انت، کساس سہمیناں آہانی
 فرانسہ واہند ء پساں آراتی داتگ انت۔ چہ مہماناں دگہ یکے ء گپانی رد ء، بل ء درائنیت، اے
 ”رنگداریں مردم“ سبک رنگ ء دروشم ء مرد ء جن پٹگ ء انت، آہانی مقصد اسپیت رنگ ء زہگ ء زان
 پیدا ک کتگ انت۔ ہما کہ تہی و ہدی دورگ انت، افسران ء مدام دیگ ء سند گرگ ء انت کہ بہ گوش
 انت آہانی پس ء پیرک انڈین یا اسپینی بوتگ انت، بلئے افریقہی نہ بوتگ انت۔ انچوش سک ء حیران ء
 ہبکہ ات انچوش کہ پمائی اے باور کتگ گران ات، و ہدے آاے گپ ء جہلانکی ء شت، ماسا والر
 ء گو شگ ات کہ داد بخشش ء سہرینانی گڈی وصیتانی رد ء، اے ”رنگداریں“ مزین کچ ء کساسے ہیٹی ء
 زمین ء چنچک ء بارت... آئی ء غلامانی... آفرانس ء تر ء تاب ء روانت ء چوش سہرینانی دربر جاہاں
 وتی زہگاں وانین انت ء بلکن ء غریب ء نیز گاریں سہریناں کمار نہ کن انت۔ بل ء گوش داروک گون
 اے ہش کتگ ء ہمینکس گل ات انت ہمینکس کہ ماسائی ء ہبکہ ات انت۔

”و ہدے من شمارا بہ گوشاں چیز کے و ہد ساری ء چا گردی دیوانے ء توک ء ساز جنگ ء و ہد ء
 من چہ ہش کتگ“۔ ساز گر ء گپ ء نیام ء دور کرت، ”گڑاشما وتی دپاں تاب دی ات ء پہ بے

وڑ ہند ات۔“ ماسا سر چنڈ بینگ ء گپ ء تران ء ات انت کہ بیٹی ء سہرینان ء پہ ”ہوارحون“ ء ”دو
 رگاں“ چون بد کنیت، آہاں در خواست دزن نشان جنگ ء داتگ ء فرانس ء گد سر ء قانود جوڑ کرتگ ء
 ”رنگداران“ ء شپ ء گردگ، چرچانی تھا گوں سہرینان ہوارزندگ، بلکیں یک پیسیں بند یک ء پچانی
 گوڑ ء کنگ ء اول، مہ کن کرت۔ ہسے یکیں و ہد ء، سازگر ء درائینت، سہریں ء رنگداروتی زہراں بیٹی ء
 نیم بلین سیاہیں غلامانی سر ء کش انت۔ کنتا ء گوشت کندو کیں سہرینانی گپ آئی ء گوشاں کپتگ انت
 کہ انچوش ات انت گوشے زاناں بیٹی ء غلامانی جاور حال چہ اد ء نسبت ء گیش نہ گیگ انت، آئی
 ء گوشت آئی ء ہش کتگ سیاہان ء لٹ دی انت ء کش انت، کسان کسانیں گپانی سر ء زندگ ء کل
 اش کن انت، لاپ پڑیں مولداں کار ء برانت ء چکان اش اشکند کن انت۔ پمانی نر ء ابید چہ آہانی
 ترسینگ ء گوہ ریچگ ء اے نابکاری ء دگہ مول ء مراد نیست۔ آئی ء انگت نہ گوشت انت گوں کہ آئی ء
 غیر انسانی جنوری گپ ہش کتگ، چوش کہ یک سیاہیں مردے ء را گوں دیوال ء تناو ہد ء میہہ جنگ
 ات اش داں پ زور آئی ء جند ء بُرائگیں گوش ء ورگ اش پر مات۔ یک ٹوباب ماسی یے ء وتی تیوگیں
 غلامانی زبان بُراتگ انت ء دگہ یکے ء یک سیاہیں گونڈ ویے ء دپ آگ کرتگ ات داں کہ چہ
 گژن ء مرتگ ات۔

گوٹگیں نہہ ء دہیں ماہانی قصہانی رند گیری ء، 1791 ء شہر ء یک سفرے ء، کنتا ء راحیران نہ
 کرت۔ آئی سہیگ بوت کہ بیٹی ء سیاہیں غلام چست بوتگ انت ء گنوک ء جون گواریں بغاوت اش
 کرتگ۔ چہ آہاں ہزاراں سہرینان ء کشگ ء انت، لٹ دیگ ء آہانی سرگاں بُرگ ء انت، زہرگاں
 چاک دیگ ء زالبولاں زنا کنگ ء انت ء پلانٹیشنانی سر ء ماٹریاں بُن دیگ ء انت ء گور بچانی بیٹی
 دوتانی ہاڑ ہور ء انت، ترس ء جستگیں سہریں آوتی زندگ دارگ ء جنگ ء انت ء پدا گردگ ء
 انت۔ سزادیگ ء کشگ ء انت، بلکن ء دست ء کپتگیں سیاہیناں سل ء جون کنگ ء انت، بلے آہتیں
 پشت کپتگیں انت، زور ء پُر ء تالان بوو کیں بغاوت ء دیم ء تیزی ء کم تران انت، داں اگست ء آہتیں
 ہزار پشت کپتگیں سہریں چیریں جا گہاں زندگ انت، چہ جزیرہ ء دررؤگ لوٹگ ء انت۔

کنتا ء گوشت آئی ء اسپاٹ سلوانیا کاؤنٹی ء سہرینان ء کدی اے پیم زہر ء ترس ء گار نہ دیستگ
 ”گندگ ء چہ ور جینیا ء گوٹگیں بغاوت ء گیش دلترک انت“۔ سازگر ء درائینت۔ ”منی حیال ء چہ تئی
 آہگ ء دو، سے سال ء رند، آزمانگ ء تو گوں کس ء گپ جنگ ء نہ ات نے، گڑا گوشت نہ کنناں تو
 سہی نے کہ ناں۔ نیووالز ء، بین اور کاؤنٹی ء، کرسمس ء زمانگ ء۔ یک گزیرے ء نیگرے جنگ ات

ء بُن ء دور داتگ ات، آنیگر پاداہتگ ات گوں تہرے ء آنیمگ ء دورے جنگ ات، بلتے ہٹے
 کرت۔ آدگہ نیگر پاداہتگ اتنت ء آگزیراش شرلٹ داتگ ات، اولی نیگر ء نیام ء دور کرتگ ات
 آئی ء زندے رکینتگ ات۔ آگزیزہ کمک ء تچگ ء ات، حونین ات، ہبے دمان ء نیگراں دگہ دو
 سہرہیں کپتنگ ات ء بستگ ات ء آہاں مشت ء لگت جنگ ء ات انت کہ سہرہینانی ٹولی یے گوں
 توپکاں اہت۔ نیگر امبار ء ٹپ ات انت، سہرہیناں پہ آہانی درکنگ ء وش ء شیر کنیں گپ جت، بلتے نیگر
 گوں تہہ پچیں لٹ ء داراں ڈن ء دراہت انت، اے گوں دونیگر ء مرگ ء گپڑے نیگر ء سہرہینانی پٹی
 بونگ ء ہل ات، ملیشیا ء راگشت اش پر مات ء دگہ بازیں قانودے جوڑ کنگ بوت، گپ اے
 وڑ ات، پدامدان مدان ء جہل کپتنگ ات۔ ہرچی کہ بیٹی ء بونگ ء انت سہرہینانی یاداشتاں نوک
 کنگ ء انت، پرچا کہ آپوش منی ء شرزانت کہ آہانی سرے چیرے نیگران ء پہ پادکنگ ء ادریشک دارگ ء
 دگہ ہچ نہ لوٹیت، پہ ماند ارگ ء کسانیں تریشکے لوٹیت ء اگاں یک گشتاں تالان بونگ بندت بہ کنت،
 ہو، ہماوڑ کہ بیٹی ء بونگ ء انت، ہبے پیم ہمد ء ورجینیا بیت۔ ”سازگر ء گپ پہ صاف دیم ء ایر کرت۔
 ہر وہد ء کنتاگی ء سرے شہر ء شت، آئی ء سہرہیں دیست انت کہ پہ وتی جند ء ترس ء گارات
 انت۔ چار راہانی دکانانی دپ ء، شراب خانہ ہاں، چرچ ء دعائی جاگہاں، ہر جاگہہ سہرہیں ٹولی ٹولی ء
 نشنگ ات انت ء زہر شانی ء ات انت، ہر وہد ء، یادگہ سیاہ یے چہ آہانی کرابہ گوست انت گڑا آہاں
 وتی موٹک محینت انت ء دیم اش سہرہ ترات انت۔ ماساء اوں، ابید چہ اے گپ ء کہ آرا کجا روگی
 انت، گوں کنتا ء سک کم جبر ء حال ء کرت، نوں آئی ء گپانی توک ء سرد مہری ء زہر ناکی یے ودی
 کنگ ء ات۔ یک ہفتگے ء تہا، اسپاٹ سلوانیا ء ملیشیا دگانی سرے گشت ء ات، منزل ء جُست ء پُرس
 ء کرت ء سیاہینانی راہداری ء چارات انت ء ہماہانی سرے کہ کمیں شک ء کرت لٹ ء کُٹ ء
 کرت انت۔ ہمد ء سیاہینانی یک دیوانے ء غلامانی رون ء درگت ء وشی ء شادہانی سرے بندش
 ات۔ آدگہ سیاہ کہ چہ وتی پلانٹیشن ء ڈن، یادتی جند ء غلامانی کڈکانی دیم ء ناچ ء وشی درشاں کنگ ء ات
 انت، گزیر ء آدگہ سہرہینانی چم آہان ء سک ات انت۔ ”وہدے ماساء من ء گوشت، من آرا
 پیسرا گوشتگ ات، من ء، ترسوکی ء گوبار مینڈی ء ریکشن بہ یادگہ روچے مارا موہ بہ رسیت، بلے ماوتی
 کونڈاں کپیں ء یکجا گے عیسیٰ ء عبادت ء کنیں، بلتے آئی ء ہچ نہ گوشت، ء مارا چارات ء، گڑاما عبادت
 بنا کرت۔“ بل ء غلامانی کڈکاں آدگران ء حال دات۔

لوگ، آؤ کیں گپڑے شپاں گوں کنٹاء کزنی نیک، ہتھنات، پہ نوک تریں حال ۽ پٹگ، ۽ بل ۽ باریں حالتا کے، ماساء حیال ۽ آئی ۽ چکل داتگ ات، ہنجی کرت ۽ ونت انت۔ پہ گوٹگ ۽ کہ ”حقانی بل پاس...“ آرا شریں ساعت ۽ لگ ات۔ آجکہ بوت ۽ ذرا جیں ساہ ۽ کش ات ۽۔ ”ایشر ۽ دن نشان اش جنگ، یادگہ وڑے کنگ بوتگ“ بلنے بیٹی ۽ چست ۽ ایرانی بابت ۽ آئی ۽ گپڑے حال مان ات، غلام چہ اے حالاں گیشتریناں چہ چیریں دراں پیسر ۽ سہی ات انت۔ چہ درستان پر ارزشت ترایش انت، آئی ۽ درائینت، بیٹی ۽ بغاوت اے ملک ۽ بے چاڑیں غلامانی نیام ۽ بے سر ۽ پادیں پگر ۽ لیکہ پیدا کنت، سکیں پابندی ۽ چہ سگ ۽ ڈن ۽ سزاسر ۽ دیگ بنت۔ آئی ۽ حالتا ک پتات ۽ کش ۽ ایر کرت، بل ۽ گوشت۔ ”انچوش گندگ بیت، منی نز ۽ اگاں آدگہ مستریں کارے مہ کن انت، گڑا مارا گوں زمزیلاں بندانت، منی اندازہ انت۔“

یک ۽ دو ماہ ۽ گوزگ ۽، بیٹی ۽ دیمتر ۽ جاوہ حال کم تر ات انت ۽ نہ گیگی زران زران ۽ کم بوہان ات انت۔ سچہیں زربار ۽... پابندی اول نزو تران ات انت۔ رون ۽ چن ۽ لائچ ات، کر پاس ۽ شریں کشار ۽ سراسرہیں یکے دومی ۽ رامراد بات دیگ ۽ ات انت۔ ۽ گزائیں نہادے ۽ بہاش کنگ ۽ ات انت۔ سازگر ۽ راہہ ماڑیانی مراگشاں ساز جنگ ۽ دیم اش دات ۽ وہدے روج ۽ اہت چہ داب ۽ گیش دگہ کارے کرت۔ ”گندگ ۽ ماساہاں گپڑے کر پاس ۽ زرزسگ ۽ انت کہ وت ۽ پہ ناچ کشت اش“ آئی ۽ کنٹاء را گوشت۔

دیر نہ گوٹگ ات کہ دگہ چیزے ۽ پدا سہرینان ۽ نہ وش کرت گوں ماساء شہر ۽ سفر ۽ وہدے، کنٹاء ”رد ۽ غلام گلانی“ ہلاپ ۽ زہر شانی ہش کت کہ ”سہریں نسل ۽ خداراں“ نہ ایوک ۽ گور بیچان ۽ بلکن ۽ زربار ۽ اوں جوڑ کرتگ ات انت۔ گوں سگائیں بے باوری یے، آئی ۽ بل ۽ را حال دات کہ آئی ۽ چہ ہش کتگ، ۽ آئی ۽ آرا گوشت کہ آوں ہے تیمیں حال ماساء حالتا کانی توک ۽ وانگ ۽ انت، ایشانی نوک ۽ زوت دیمروئی کنگ ۽ بیٹی ۽ سیاہینانی بغاوت ۽ سر ۽ مُشگ ۽ انت۔

”مدام ترا گوٹگ ۽ جہد ۽ بوتگ اوں اے لہتیں جوانیں سہرین انت“ آئی ۽ درائینت۔ ”راستیں گپ ایش انت، من ہش کتگ چہ ایشاں گپڑے اولی گرابانی ۽ شمدار ہیں افریقیہ نیگران ۽ اد ۽ آرگ ۽ ہلاپ بوتگ انت۔“ کنٹا حیران ات کہ بل ۽ چہ حیال انت۔ آئی ۽ جند ۽ بلک ۽ پیرک چہ کجاہتگ انت، بلنے انچوش ملور ۽ زیمی ات کہ آئی ۽ چچ نہ گوشت۔ ”پرچا کہ ہر وہد ۽ حالتا ک ۽ چوشیں گپے

بنیت۔“ آئی ء دیمتر ء گوشت، ”ماساء جو سک جنت، ملک دژ منانی ہکل ء جبردیگ ء لگ انت۔ چہ درستاں پُر ارزشتیں چیزیش انت کہ غلامی ء ہلاپ ء مردم ہرجی گوش انت آآہانی سرء چار ء ٹپاس کن انت ء پداچہ آماساہاں گیشتریں گوں چیریں دل ء پگر کن انت کہ آہانی راست انت یاناں۔“ آئی ء کئٹاء راجم سک دات انت ء چارات۔“ حاصل ہما کہ وت ء عیسائی گوش انت۔“

آئی ء کئٹاء راجم سک دات انت ء چارات، آئی ء چماں پُچی یے ات۔ ”تئی چے خیال انت، من، تروسوکی ء گوہارمینڈی یکشنبہ ء چے پیسیں جبر ء حال کنیں، ماساء چے خیال انت، ماتہنا صفت جنیں ء عبادت کنیں؟ من سہریں سک نرینک ء دیستگ انت۔ آہان ء کونیکرانی ء (Quakers) برتگ، ورچیناء۔“ آئی ء دیمتر ء گوشت ء چہ آہاں بازینے ہما ماسا انت کہ بے حسابیں نیگراش ہست، واز کنوکاں پدا واز کرتگ ء گوشنگ اش نیگراواں انسان انت، آواں چوش آدگرانی ء آرات بہ بنت۔ تراہتیں کونیکر ماسا گیر کانت وتی نیگراش یلہ داتگ انت، گور بیچان ء روگ ء آہانی مدت ء مکک اش کرتگ، نون گوشنگ ء انت کہ ہر جا گہہ ء کونیکرے ہست ء تئی وہدی وتی غلام اش داشنگ انت۔ ء من ہش کتگ آہان ء روگ ء نیل انت، گڑاچرچ آہان ء وتی نہ کنت، مروچی اوں بونگ ء انت، باور بہ کن۔“

”پداچہ آہان شترترین میٹھو ڈسٹ انت، دہ، پانزدہ سال ساری ء آہانی وانگ من ء یات انت، میٹھو ڈسٹاں بالٹی مور ء بلائیں مچی یے لوٹانیننگ ات، گڈسء آہاں تپاک کرت کہ غلامی حداء قانون ء ہلاپ انت ء اے کہ ہر کس وت عیسائی گوشیت، آوت اے کار ء مہ کنت۔ اے گیشتر میٹھو ڈسٹ ء کونیکر انت کہ چرچاں سکین دیگ ء انت کہ پے نیگرانی آراتی ء قانود جوڑ کنگ ء سرء دگوش گور بہ کنت۔۔۔ پپسٹ (Baptist) ء پریسی ٹیرین (Presbyterian) پے مئی نزء دو و لگ انت۔“

پرچا کہ بل ء درہیں گپ ہما سہرینانی بابت ات انت کہ غلامی ء ہلاپ ات انت۔ بلکین ہمات انت کہ آئی ء ماساء جندء حالتاک ء تہاوتنگ ات انت۔ کئٹا کدی یک گشتاں ٹوباب ء خیال ء لیکہ ء درانگازی نہ ہش کتگ ات انت کہ سرجم ء بل ء گپانی ہلاپ ء مہ بنت۔ ء 1792 ء بہارگاہ ء تیرماہ ء وہداں، ماساء بازیں سیر ء ازگاریں ماسایے وتی گبی ء سوار کرتگ ات انت، استان ء مزن مزینں سیاستداں، وکیل ء سوداگراں انت، اگاں آہان ء دگہ چیزے پے گپ ء مہ رسنت انت، سیاہینانی پماباں ساچ انگلیں اڑ ء جنجالانی ہنگپ مدام پے گپ ء تران ء تیار ات ء ایر ات۔ ہما مردم گوں سوب مندی ء

غلامانی گرے دارے کرت کنت، یکے المء درائنیت، اول سمران المء آبانی گوں جناوران زندگواز ینگء
 افریقہی گوستنء سر پد بہ بیت کہ آزندء آہان ہوڑی، بہیبائی ء جان دزی، ء سلیس ہیل، ابرمی وراشتء
 داتگ ءء حداء عیسائی آنء داتگیں گہتری ء ذمہ داری آسانشتانء زندگواز ینگء رہند، اخلاقیات
 ءء کارکنگ ء عزت ء احترام سوج دیگی انت۔ شک نیست، پء درورء اگاں ضلورت بوت پء قانودء سزاء
 پء ہماہاں سکین ء بخشش کہ سکین ء بخششء کرزانت۔

چہ سہرینانی کسانیں نزوری ء بے پرواہیء گپ ء تران یک شلء برجاہ ات، اے زیل ء بے
 ایمانی، ردیگ ء نیمون چہ کم ذات ء غلامی ء ہلاپیں گلانی تڑء شاپ چہ گور یچان ء پیدا ک انت کہ نہ
 کدی جندان اش یک غلامے بوتگ ء نے کہ آہاں پلانٹیشنء سرء کار اش بستگ۔ چہ اے پیس
 مردماں امیت دارگ نہ بیت کہ بہ مارانت کہ یکے ء صبر، دل، روح ء پورہیں بالاد چون غلامانی واہند
 بوتگ ء سرء ترگی بیت۔

کنٹاء را اے پیس ہژم دیوک ء بے سرء پادیں گپانی گوش دارگ ء انچوش سک ء دیرات کہ
 نوں آئیء ہیل کرتگ ات، نوں آاے ڈول ایں چیزانی بابت ء خیال گور کنگ ء نہ ات۔ بلتے و ہدو ہد
 ء سرا آگاں گی سردیگ ء بوت انت گد اوتی جندے چہ اے ہست کنگ ء داشت ء نہ کرت کہ آئیء
 ڈیہہء مردم پرچا افریقہء گل زمین ء پادیر کنوکیں ٹوباب ء نہ جن انت ء نہ کش انت۔ آراوتی پیسہ دیگ ء
 کدی بود نہ بوت کہ آئیء جند آپسہء پے سٹک ء دل بہ منیت۔

اے اگست و گڈی روچانی یک تبدیں نیم روچے ات، و ہدے تروسوکی تتران زوت زوت چھاٹ
 ء کشارانی تہا ساز گریگ ء اہت... زرنڈیں ساہے ء کشگ ء میان ء۔ آرا گوشت ءے کہ آپیریں
 دہقان ء بابت ء چہ ترس ء مرگ ء انت۔ و ہدے آپہ از بندگ ء آئی ء کڈک نہ اہت، آئی ء اے بابت ء
 حیاں گور نہ کرت، آئی ء بے دم کشگ ء گوشت، بلئے و ہدے آئی ء سبارگ ء دراہی نہ کرت، آرا گڑتی
 یے ء گپت، آئی ء کڈک ء دپ ء شت، در ءے جت، وتی وس ء حساب ء گٹ ء پُر ء توار ءے جت، بلئے
 جواب نہ رست، سو گہہ بوت ء اے حیاں ءے کرت کہ بنیت جست بہ کنت، بلکن ء ساز گر ء چم ءے
 کپتگ۔ ساز گر ء نہ دیستگ ات۔

”چہ اود ء روگ ء ساری منی گمان بوتگ ات من زانتگ ات“۔ آشپ ء ساز گر ء کنٹا ء را
 گوشت۔ کنٹا ء در اینت و ہدے آپیشیم ء و ہدے ماسا ء را لوگ ء آرگ ء ات، آئی ء جند ء را انجیں بیم
 ناکیں مارشتے ء گون جنگ ات کہ آگوشت ءے نہ کنت۔ وتی تحت ء سر ء آرام ء و پتگ ات“ ساز گر ء
 در اینت، ”کنٹانی سر ء کسانیں چکندے ات۔ تو گوشت زاناں واب انت۔ بلئے تروسوکی ء گوشت
 آئی ء پیسر ء ماں بہشت ء وتی چم بہتگ انت۔“ آئی ء در اینت آراپہ اے دلپدر دیں حال ء داں
 ڈگارانے سر ء کار کنوکانی ء سر کنگ ء روگ کپتگ ات ء کار کنوکانی سروک کیٹو (Cato) پہ جون ء
 شوگ ءے شو د ء سر ء ایر کنگ ء کمک دیگ ء ہاترا آئی ء ہماہی ء اہتگ ات۔ ء پدا آہاں پیریں دہقان ء
 چہ ہید ء زرد ترا تگیں پلار ء ہیٹ آئی ء دروازگ ء ڈنی دپ ءے پہ موتک ء نشان ء ہاتر ء، چہ ڈگارانے سر ء
 مردمانی آہگ ء شرف بخشا ہگ ء مچ بوتگ ء ساری دزبتگ ات ء پدا کیٹو ء آدگہ گار کار کنوک پہ
 مانٹے ء جنگ ء شت انت۔

کنٹا گوں دو ہمینکس پریشانی ء وتی کڈک ء واتر بوت... ہمیشکاناں کہ دہقان مرتگ
 ات، بلئے ہمیشکا کہ آنوں اینکس پہ آئی ء گندوکی ء نہ شتگ ات اینکس کہ آچہ کزی ء ودی بوتگ ء
 پیسر شتگ ات۔ گندگ ء مروچاں آرا چ و ہدنیست ات، بلئے نون و ہدگوشتگ ات۔ آئی ء اہت بل ء
 راگوں ارساں دیست، آرا ہے امیت ات، بلئے ہرچی کہ آئی ء وتی گریوگ ء سوب گوشت کنٹا
 ء را حیران ءے کرت۔ ”مدام چوش منی ہماپس ء بوتگ کہ من کدی نہ دیستگ۔“ بل ء اٹسکگ ءے
 جت۔ ”نہ زاناں پرچا من آرا نہ گوشت، بلئے اے جا گہہ بے آئی ء کدی چوش پیسر نیگ ء نہ بنت۔“

آئی ء کتنا ء چہ کزی گوں وت ء برگ ء ساری بے تواری ء شام وارت۔ گرماک ء سارتیں شپ ء
 مشت ء ء بست ات ء۔۔۔ مردگ ء کر ء گوں آدگرانی ہمراہی ء پشپ ء داں دیر ء نشت انت۔
 کتنا چہ آدگراں کمیں گتنا نشت۔ دعاء صفتانی اولی کلاک ء بے ہمبلیں کزی آئی ء کٹ ء ات ء
 پداگو ہار مینڈی ء بلوت ء سکو سکوئی ء گپ ء جبر بندات کرت ء جست ء ات کہ پیر مرد ء کدی گوں کسے ء
 وتی زندگیں سیاد ء وارثے ء بابت ء جبر ء حال کرتگ، سازگر ء درانینت ”یک گشتاں، دیری، من ء ایات
 انت آئی ء گوشنگ ات کہ کدی وتی ماس ء نہ زانت۔ ہے یکیں گپ من آرا آئی ء خاندان ء بابت ء
 کنگ ء ہش کنگ۔“ پرچا کہ سازگر آدگرانی نسبت ء دہقان ء نزنیک تریں مردم ات، اگاں کسے
 بوت انت گڑا آئی ء زانت کرت۔ گڈسمر ء ہے فیصلہ کنگ بوت کہ آرا کس اس کسے نیست کہ پمانی کلوه
 دیم دیگ بہ بیت۔

دگہ دعایے کرت اش ء دگہ صفت اش جت ء پدا تر و سوکی ء درانینت۔ ”گندگ ء دائم ء والرائی
 ملکوت بوتگ، من آرا گپ ء ہش کنگ کہ وہدے ماسا بچکے بوتگ مدام آئی ء کوپگاں سوار بوتگ،
 ہمیشکا، وہدے ماسا ء جند ء رامارٹی ء بوت، آئی ء دہقان ء راوتی ہمراہی ء ادا آورت۔“
 ”پہ راستی ماسا ء دل اوں پدردانت۔“ بل ء گوشت۔ ”آئی ء من ء گوشت کہ شمارا بہ گوشاں۔
 باندات داں روچ ء نیم ء کار ء مہ روات۔“

”شمرانت۔ کم چہ کم لچمی ء کل ء کونڈم کنگ بیت۔“ ڈگارانی سمر ء کار کنوک نوح ء ماس
 اڈا (Ada) ء درانینت ء نوح ء چہ پریشانی ء تب گشتگ ات وتی ماس ء کش ء نشنگ ات۔ ”بازیں
 ماسا یے شمارا ہمیںکس کار ء یلہ دیگ ء موکل ء دنت کہ چہ مانش ء ایر کشگ ء ساری نیگر ء گر میں جون ء
 چارات بہ کن ات۔ داں کہ آہانی ڈگارانی کار اثر مند مہ بنت۔ ء مرنگین ء جون تنیگہ سارت نہ انت
 گوشتیت کل ء کن ات۔“

”والرشریں سہرین انت، اے بابت ء مارا کس ء راپریشان بوتگی نہ انت۔“ بل ء گوشت۔
 پدا آدگراں اے بابت ء جبر ء حال بندات کرت کہ پلانٹیشنانی ہدا بند چون پہ زمانگی کنور کنوکیں
 مولد ء ہما پیریں ماسانی کہ آہان ء دو یاسے پشت پدشیر اش میچنگ ء رود بینگ، کل ء کونڈم ء حاصلیں
 انتظام کن انت۔ ”بلکن ء آہان ء سہرینانی گورستان ء کل اش اوں کن انت ء شک بنداش جن انت ء
 نمشتہ اش کن انت کہ آچہ کجا کانت۔“

چونیں دل گرم کنوک... بلے کہ دیرء مارا تک ات ے.. تو میں زندء کار ء بدل ات انت، کنتاء پہ زہر کنکی خیال کرت۔ آرا گیرا ہمت، دہقان ء آرا گوشنگ ات کہ آما ساء ماڑی ء یک ڈڈ ء تیاریں ء ورنابیں اسپ ء بچکے ء بستار ء اہنگ ات۔ آداں گپڑے سالاں گوں اپساں بوتگ ات کہ یک روچے ایسے ء آرا لگت ے جت۔ آئی ء انگت وتی ہما کار کرت بلتے مدان مدان ء نزور تر ات ء گڈسمر ء ماسا والر ء آرا گوشنگ کہ آوتی زندء پشت کپتگیں سالاں ہر کارے، آئی ء خیال ء آ کرت کنت بہ کنت ء وتی و ہدء بہ گوازینیت۔ کنتاء آئی ء کما کار ء بستار ء سبزی ء بکل ء کشت ء کشار ء آئی ء مکک کرت، بلتے گڈسمر ء پیر مرد انچوش نزور تر ات کہ ایش ے اوں کرت ے نہ کرت۔ ء چہ ہماروچ ء پد، آئی ء وتی و ہد کرب ء تاک گو پگ ء ہیٹ جوڑ کنگ ء چہ پلاراں کرسیانی بُن بندگ ء گوات گچن گو پگ ء گوازینت، پدا باد ء آئی ء لنگک اوں گوازینت انت۔ کنتا دگہ پیر مردے ء ترانگ ء کپت کہ برے برے یک ازگاریں ماڑی یے ء آئی ء چم پمانی کپت انت۔ باندات سک دیر ساری آرام اش بہ دات انت۔ آپیر مرد ء ہمک سہب لہتیں ورنابیں سیاہین ء دز بندی کرت کہ آرا ہڈا بہ جن انت ء بکل ء بہ برانت کہ اود ء آکشوکائی کپت ء وتی جنء ہم عمریں بوٹاں کپتگیں زندء ہمراہ پیریں میسی ء پلانی چیر ء حاک ے گوشت انت ء چڈے جت ات۔ اے وش تحت ات انت، کنتا سر پد ات، بازیں پیرینے ء را، اگاں وتی ورنابہی ء کچ ء کار اش مہ کرت انت، ردے لٹ اش گپت انت ء پدا نیزگار ء لنگڑیں سہریں شریکان ء پہ بیست ء سی ڈالر ء بہادات انت اش کہ زمینداری ء واہگ اش داشت ء آہان ء پہ کار کشت اش۔

کنتا ہما و ہدء چہ اے خیالاں دراہت و ہدے آئی ء کر ء کش ء دز ہیں مردم گڈی دعاء رند چہ وتی نشنگیں جاہاں پادا ہمت انت ء ژند ء پڑ مردگ پہ دمانے و پسگ ء دیم پہ وتی کڈکاں راہ گپت انت۔ پرچا کہ مہلہ ربادگ بونگی ات، ارز بندگ ء یکدم رند، سازگر ء پیر مرد ء راخرونگ وارنگیں سیاہیں سوٹ ے گور ء دات کہ گپڑے سال پیر ماسا ء پس ء آراداتگ ات، پشت کپتگیں گہہ اتگیں پچ ء جوڑہ اش مان داشت انت، پرچا کہ اگاں کسے مرتگیں مردے ء مردہ شوداں گور ء بہ کنت وت اوں زوت مریت، ”بل ء کنتاء را گوشنگ۔ ء پدا کیٹو ء جون ء راگوں پراہیں تختگے ء بست کہ آئی ء دوئیں سران ء پہ تیرے ء گڈا تک ات انت اش۔

کسانیں دمانے ء رند، ماسا والرگوں وتی سیاہ پوشیں بائبل ء چہ ماڑی ء دراہت ء غلام بیتگ ء مردمانی رند ے گپت، و ہدیکہ آیک عجیبیں وڑے ء پاداں داران ء روگ ء ات انت۔ چجر گاڑی ء سر ء

جون ۽ پشت ۽ ملان ۽ روگ ۽ ات انت، آرم نرم ۽ ہما سوت ۽ صفتاں جنگ ۽ ات کہ کنتا ۽ پیسر ۽ ہش کنگ ات انت۔ ”سہب ۽ سمر ۽ ہر کہ دیں من پاد کاہاں، وتی یسوع ۽ جست کناں چون ۽ تو! چون ۽ تو!...“ آداں غلامانی گورستان ۽ سجھیں راہ ۽ سوت جنان ات انت۔ چہ ایشی ۽ کنتا ۽ دیست کہ ہمک مردم چہ یک چیزے ۽ سکا نئیں ترس ۽ کہ آہاں ”جن“ ۽ دیہہ ۽ نام اش دا تک ات انت، وت ۽ دور دارگ ۽ ات انت۔ پمانی نزا ۽ گڑا فریقہ ۽ بدیں ارواحانی بیہیں چیز بنت۔ آمدماں اول وت ۽ چہ گورستان ۽ دور داشت، گوں اے حیال ۽ کہ مردگانی کارانی توک ۽ دزمان جنی مہ کن انت، بلنے چہ ترس ۽ ناں۔

وہدے ماسا مانش ۽ یک کشے ۽ اوشتا ۽ آئی ۽ غلام آدگہ کش ۽، پیریں تروسوکی ۽ دعا بندات کرت ۽ پدا ڈگار کار کنوکیں ورنابیں جنیادے ۽ سوت ۽ جت، ”زوت لوگ ۽ برو، منی دم برتگیں ارواہ... من مروچی چہ آزمان ۽ ہش کرتگ، زوت کن بیا، منی دم برتگیں ارواہ... منی گناہ اش پہل کرتگ انت، منی ارواہ اش آزات کرتگ...“ ۽ پدا ماسا گوں وتی جہلیں سر ۽ گپ ۽ لگ ات، ”جوزفس، تو یک شریں ۽ وفاداریں خدمت کارے بوتگ ۽، حداتی سر ۽ رحم بہ کنت، تی ارواہ بہ ساڑائیت، آمین“۔ ماں وتی پریشانی ۽ توک ۽ وہدے اے ہش کت ۽ کہ دہقان ۽ نام ”جوزفس“ بوتگ حیران بوت... آحیران ات کہ گڑا دہقان ۽ دلی این نام کئے انت... آئی ۽ افریقہی پس ۽ پیرکانی بستگیں نام... آئی ۽ سیادی گوں کجام ٹک ۽ بوتگ، آحیال ۽ ات کہ دہقان ۽ وت زانتگ۔ آنچوش زندگ ات، ہے وڑ ۽ مرت، ۽ بے اے زانگ ۽ سر پد بوتگ ۽ کہ آکئے ات۔ گوں میس اتگیں چماں کنتا ۽ ایندگران کیٹو ۽ آئی ۽ مک کار چارات انت کہ پیر مرد ۽ رازمین ۽ تہا ایردیگ ۽ ات انت کہ آئی ۽ وتی زند ۽ بلائیں بہرگے ہے زمین ۽ سر ۽ چیزانی رودینگ ۽ گوازینتگ ات۔ وہدے برد ۽ پیریں حاک آئی ۽ دیم ۽ سینگ ۽ سر ۽ مچ بوتگ ۽ ات انت، وہدے آئی ۽ کش ۽ جنیادماں زار ۽ پریات ۽ گریوگ بنا کرت، کنتا ۽ وتی چم پر پٹیعت انت ۽ وتی ارس داشت انت ۽ مردیناں شا کارگ جت ۽ وتی گٹان ۽ صاف کرت ۽ لمپان ۽ ہونش کنگ ۽ ات انت۔

وہدے آچہ گورستان ۽ برتر ات انت، کنتا ۽ حیال کرت کہ اگاں کسے جیوفرے ۽ بہ مرت انت گڑا چون آئی ۽ خاندان ۽ مردم ۽ سنگت وتی کڈکانی تہا حاک ۽ پُرانی تہا لیٹ ات ۽ زار اش جت ۽ چون بازار ۽ آدگہ مردماں ڈن ۽ ناچ کرت۔ پرچا کہ افریقہ ۽ گیشتریں مردمانی عقیدہ ات کہ پریشانی یے وشہ ۽ نہ نیت ۽ نئے کہ مرگ بے زند ۽۔ اے گردش آئی ۽ جند ۽ پس ۽ آرا آئی ۽ دوستیں بلک یا نیسہ ۽ بیرانی ۽ وہد ۽

گوشنگ ات گوں۔ آریات ات اومروء آرا گوشنگ ات۔“ بلک ہمک بازارء سئے مردماں گوں
ہوار بنت۔ ہما کہ اللہ عیگ ء شنگ انت، ہما کہ تنی و ہدی زندگ انت ء ہما کہ آبان ء انگلت پیدا ک
بونگی انت۔“ دمانے ء رند کنٹاء حیاں کرت کہ آے گپ ء صاف صاف گوں بل ء بہ جنت، بلئے آئی ء
زانٹ کہ آسر پد نہ بیت۔ آئی ء دل بڈ ات... ء پدا ساعٹے ء رند آئی ء فیصلہ کرت کہ اے گوں آبازیں
چیزاں ہوار الم ء درکنیت، یک روچے آکزی ء آئی ء ماسیں ڈیہہ ء بابت ء گوشیت گوں کہ آکدی نہ
گندیت ء۔

دھقان ۽ بیرانی کنٹاء سک دل ۽ آؤرتگ ات ۽ پھ کزی ۽ واپینگ ۽ روگ ۽ پدیل ۽ ہے بابت ۽
گو مائی کمیں جبر ۽ حال کرت۔

”کنٹا، بہ چار، من زاناں تو ادھقان ۽ بابت ۽ چے مارگ ۽ ے، شتر نہ انت کہ تو چہ اے حیالاں
در بیائے ۽ راستیں زند ۽ بیائے؟“ کنٹا ۽ آرا چارات۔ ”وتی حالت ۽ شر کن، گوں تئی اے ڈولیں بزگی
۽ اگاں ناں ما کزی ۽ پیداک بونگ ۽ دومی سال ۽ ودی روچ ۽ چچ کرت نہ کنیں کہ دیم ۽ یکشنبہ ۽ انت۔“
پہ کزی ٹیکی یے ۽ اڈ دیگ ۽ آئی ۽ حد ۽ پنچ روچ پشت کپتنگ ات۔ داں پنچ شنبہ ۽ آئی ۽ چہ صنوبر ۽
در چک ۽ دارے ۽ ڈولداریں ڈتک ۽ تراشت، کر پاس ۽ توم ۽ ٹیل ۽ چراغ ۽ سیاہینک ۽ چرپ
کرت ۽ داں ہما وہد ۽ لگاشت ۽ مشت ۽ داں آئی ۽ جند ۽ ملک ۽ تراشگیں بتانی ۽ سیاہ تر ات۔ بل ۽ کہ
سک دیر ساری پھائی پنچ دھتگ ات، چل ۽ ات... دو کسانیں قندیل ٹائینگ ۽ ات کہ چاکلیٹ کیک
۽ ماں جنگی ات انت۔ یکشنبہ ۽ بیگاہ ۽ تروسوکی ۽ گوہار مینڈی ۽ راورگ اڈ دیگ ۽ آہانی کمک ۽ مدت
کنگی ات... وہدے ماسا جون ۽ ڈلیور روز بی (Roosby) گی ۽ سوار اہت۔

بل ۽ وتی لکٹ گٹ پھت، وہدے ماسا بچکنگ ۽ ات، آراتوک ۽ توارے کرت کہ ہر کس ۽
حال بہ دنت کہ میسی اینی چہ وتی ماس ۽ پس ۽ ہفتنگ ۽ دوئیں روچانی گوں وتی نا کو ۽ گوازینگ ۽
رضا کپتنگ۔ آبانداں پیداک انت۔ ”باندا اوتا کہ ۽ الم ۽ تیار بہ کن“ ماسا ۽ حکم دات ”تو پر چاہہ یکشنبہ
۽ بیگاہ ۽ کیک یاد کہ چیزے اڈ نہ کنئے؟“ منی براس زہگ گوشگ ۽ انت تئی جنک وتی پیداک بونگ ۽
ودگی سال روچ ۽ مراکش ۽ دارگ ۽ انت۔ آرادعوت دوست بیت... بہنا ہما دوئیناں... ہمانی ۽ بان
۽... اینی ۽ چہ من اول رضا کپتنگ کہ آگوں کزی ۽ یک شپے ماڑی ۽ گوازینت کرت کنت۔ منی حیال
۽ ایش ۽ حرابی یے نیست۔ تحت ۽ پادوم ۽ دکہ نپادے ۽ چیر گیجگ ۽ بے حال مہ بو۔“

وہدے بل ۽ کنٹا ۽ را حال دات... ۽ اے اول گوشت ۽ کہ آ کیک کہ آ اڈ ۽ دنت آئی ۽ جند
۽ کڈک ۽ ناں بلکیں ماڑی ۽ دیم دیگ بیت ۽ اے کہ کزی میسی اینی ۽ دعوت ۽ انچوش دزگٹ بیت کہ
آوت دعوت ۽ دات کرت نہ کنت... کنٹا چہ زہر ۽ انچوش گوات گپت کہ نہ گپ جت ۽ کرت ۽
نئے آئی ۽ نیمگ ۽ چارات ۽۔ پاداں تراپیناں ڈن ۽ در اہت، چچک ۽ مبار ۽ شت، پتک ۽ راپلارانی
تہا چیرے دات، پدکش ات ۽۔

آئی ء گوں اللہء زبان کرت کہ گوں کزئی ء چوش نہ بیت... بلئے آئی ء دست گوں چپی ء رسیت؟ آئی ء یک بزگی ء بے وی ء انجیں مارشت ءے مار ات، آئی ء سر پد بوت نہ کرت کہ پرچا سیاہ ٹوباب ء نہ منگ ء یک انجیں بے مز ء بے نہیں کارے لیک انت، انجیں کہ پل رچوکیں برپ ء سر ء وتی سر ء چست کنگ ء جہد ء بہ کنت۔ ء پدا ڈتک ء چارگ ء ات، پدا مولد ماسے ء بابت ء حیال ءے کرت آئی ء ہش کنگ ات لیلام جاہ ء وتی شیر مجیں ننک ء سر ءے گوں ڈونکے ء جنگ ات، زار جنگ ء ات۔ ”من گوں ایشی ء آپیم بونگ ء ننیلاں کہ شما گوں من کرتگ۔“ آئی ء ڈتک سر ء برزی ء چست کرت کہ گوں دیوال ء بہ جنت ءے ء پدا جہل ءے کرت۔ اناں، آہ جہہ انت گوں، گڑا جست کرت کن انت... گوں وتی اے عمر ء، گوں وتی کپی این پاد ء، گوں ننکے ء کہ تنیکہ گام ءے راست نہ انت؟ دیر ات کہ آئی ء اے بابت ء حیال گور نہ کرتگ ات۔ نون آئی ء دریں ہند، راہ ء زند شرزانت انت۔ چوش پلانٹیشن ء جند ء پیم ء... بوت کنت...

بتک ءے چگل دات، پاداہت، کڈک ء واتر بوت۔ چہ آئی ء گپ کنگ ء ساری بل ء گپ بنا کرت۔ ”کنٹامن اوں چوش تئی پیم ء ماراں، بلئے من ء گوش دار! من لوٹاں آمزن بہ بیت ڈگارانی سر ء کار بہ کنت، چوش کہ آکساکنیں نوح کار ء انت۔ آبا زناں تہنا دو سال چہ کزئی ء مستر انت۔ آچوناہی ء آرا چڈانی جنگ ء آپ بندگ ء برگ ء انت گوں۔ دگہ چیزانی سر ء گڑتی مہ کن، گندگ ء تو اے بابت ء راضی ءے۔“ چوش مدامی این پیم کنٹا ء چچ نہ گوشت۔ آئی ء وتی غلامی ء بیست ء پنچیں سالاں باز دیستگ ات ء کرتگ ات۔ آسر پد ات کہ ڈگار ء کار کنوک ء زند چوش کار بستگیں دلوت ء زند ء انت۔ آرا وتی جنک ء اے پیمیں بخت ء دیگ ء جاگہ ء مرک دیگ گیشتر دوست بوت۔

ء پدا اہتیں ہفتنگ ء پدیک بیگاہے ء، آئی ء بل ء رادیست کہ گوں تا سے سردیں شیر ء آئی ء ودار ء ات ء آرا اوں چہ دزاجیں سفرے ء آنگ ء رند سردیں شیر ء ورگ دوست بوت۔ وہدے آکرشی ء سر ء نشت ء شام ء وردنانی ودار ء ات کہ بل چہ آئی ء پشتی ء اہت ء بے آئی ء گوشتگ ء آئی ء بڈوک ء ہما جاگہ ء مشگ ء لگ ات، آئی ء زانت کہ تیوگیں روج ء لگام کشگ ء رند در دکت۔ وہدے بل ء افر بٹھی زیل ء کوہل کرتگیں چیزانی تالک ءے آئی ء دیم ء ایر کرت، آسر پد بوت کہ پہ کارے ء یا گپے ء پیسر آرا رہوار کنگ ء انت۔ آئی ء شرزانت کہ جُست ءے مہ گپت کہ گپ چپی انت۔ شام کنگ ء سہمیں وہدے، بل کسان کسانیں گپانی سر ء چہ پیش نیگ ء گیش رپنگ ء ات، آحیال ء ات کہ آئی ء پیسر چوش کرتگ، وہدے شام ورگ ء راکلا کے گوست، وہدے آپہ وپت ء واب ء شت انت، بل ء پہ کسانیں

دمانے ءر پنگ بند کرت، وتی دست ءے آئی ءدست ءسمر ءیر کرت، ءسمر پد بوت کہ گپ ہمیش انت۔
 ”کنٹا، سراوں پر نہ بیت چون ترا حال بدیاں، بلئے گونڈو ءحبر در کرتگ۔ ماساء من ء گوشت کہ
 آئی ءمیسی ءرازبان داتگ کہ ودے آباندا ت چه او دء گوزی کزی ء ماسا جون ءلوگ ء ایر بہ کنت کہ
 گو مائی ءیک روچے بہ گوا زینیت۔“

اے تڑیں گپے ات۔ اے سک ہز م دیوکیں کارے ات کہ بہ نندیت ء بہ چاریت ء کزی مدان
 مدان ء کٹ ء لامونیں کچکے بہ بیت، پر چا کہ نوں ءسمر پد ءہیل گپتگیں دلوتے ات ء آچہ آئی ء دلما نگ
 ات انت کہ دولت ءرانوکیں ہدا بند تیگ ء بہ رسینیت۔ کنٹا ءوتی چم بند کرت انت جھد ء ات وتی
 زہراں ایر بہ بارت، چه کرشی ءسمر ءپادا ہت۔۔۔ بل ء آتیوگیں شپ واب نہ اہت ء کنٹا ء شپ اپس ء
 واڑ ء بے وانی ء گو ست، دوئیں گریوگ ء ات انت۔

وہدے سہب ءسمر ءاماساء دروازگ ءدپ ءسمر بوت انت، کنٹا ء کزی ء بن ء ایر کنگ ء ساری
 میسی ایئی پتگ پماہاں اہت۔ آئی ء حداء باہوٹ ءے اوں نہ کرت۔ کنٹا ءدپ جورا ت۔ وہدے آچہ
 کشک ءدیم پہ شاہ دگ ءاپساں سردیان ات، آوتی پشتی ء آہانی جنکی ہند گانی ٹہکاں ہش کنگ ء ات۔
 پیشیم ءرندا ت ء چه شاہ دگ ء کساس بیست میل دور ماڑی ء ڈن دیرا ت ءے کہ ماساء ودار ء
 ات کہ یک غلامے در اہت ء آرا گوشت ءے کہ بوت کنت انشپی سجمیں شپ ماسا و الرنا جوڑیں میسی
 بیگ بہ نندیت ء کنٹا باندا ت آئی ءرند ء بیت۔ پہ نادکشی، کنٹا ء آئی ء گپ زرت، گول آہگ ء دیتگ
 ات ءے کہ میسی ایئی گول وتی نا جوڑیں ماس ءدز بندی کنگ ء ات کہ کزی ءیک شپے ء وانڈ ہی ء
 بلیت۔ وہدے اے جواب ءے ہش کت کہ آہانی کینزگ ء کوکاراں آرا سمر در دے دات، سک دل
 ءے وش بوت۔ زوت کنٹا ءرا کزی بگل ء ات ءدیم پہ گس ء وا تر بونگ ء ات انت ء کزی ڈلیور ء تنکیں
 نند جاہ ءسمر ءسٹک جنگ ء ات۔

چوش کہ یکجا گہہ سوارا ت انت روگ ء ات انت، اے حبر کنٹا ء دل ء اہت کہ چه ہما شپ ء کہ
 آئی ء آرا آئی ء نام گوشتگ ات گول، چد ءرند، اولی گشتاں یک ء تہنات انت۔ مان شانوکیں تہاری ء
 روگ ء تہا آئی ءیک عجب ءسکائیں وش یے مارا ت۔ بلئے آرا یک نازانتی ء مارشت ءے اول گول
 جنگ ء ات۔ آئی ء ہر چینکس سک ء حیا ل کرت ء وتی اولی چک ء بابت ء وتی ذمہ واری یے چارات
 انت، سمر ءے کار نہ کرت کہ چے بہ کنت۔ ناگت ء آئی ء کزی ء را چست کرت ء وتی کٹ ء
 نندارینت، چوش حیران ءناسر پدین ء آئی ءدست ءپاد ء آئی ءسمرگ ء چارگ ء لگ ات ء کزی ء اوں

وتی دست جنگ ۽ نہوشی ماریت ۽ آرا جُست ۽ سرد پد بونگی چماں گوں چار ات ۽۔ آئی ۽ پدا آرا چست
 کرت، آئی ۽ وزن ۽ چار ات ۽ پدا گوں آہ سرد ۽ لگام ۽ آئی ۽ گرم ۽ کسانیں دستاں دات انت ۽
 زوت کزی انجییں وش، گل ۽ شادانی ۽ ہندگ ۽ ٹہک جنگ ۽ ات کہ آئی ۽ کدی نہ ہش کتگ ات انت۔
 ”منی گونڈ کیں جنک“، آئی ۽ گدسرد ۽ کزی ۽ را گوشت ۽ کزی ۽ تہنا آرا چار ات۔ ”تو چٹ منی
 براس مادی ۽ رنگ ۽۔“

آنگت آرا چارگ ۽ ات۔ ”فا“ کنتا ۽ گوشت ۽ وتی جند ۽ نیمگ ۽ دست ۽ شہار ات۔ وتی
 سینگ ۽ ٹپگ ۽ ات ۽ وہ پہ وہ گوشتگ ۽ ات ”فا“ بلتے کزی ۽ پدا وتی دلگوش اپسانی نیمگ ۽ گور کت
 ات۔ لگاماں زرمبشت دیان، کینزگ ۽ جت ۽ ”برو“ دگہ لبز ۽ ۽ گیگانی ۽ کرت کہ مدام وتی
 پس ۽ را گوشتگ ۽ ہش کتگ ات ۽۔ پہ کہیب ۽ برزی ۽ وتی پس ۽ چار ات ۽ چکند ات
 ۽۔ بلتے آپرد بوت کہ آئی ۽ زوت دم برت، پشت کپتگیں راہ ۽ آحاموشی ۽ شت انت۔
 ہفتنگ گوستگ ات انت، دومی بر ۽ میسی اینی گندو کی ۽ رندگی ۽ سوار دیم پہ گس ۽ روگ ۽ ات
 انت، کزی ۽ وت ۽ را گوں کنتا ۽ تکہ داتگ ات، وتی نازر کیں لنک ۽ کنتا ۽ سینگ ۽ سک دات ۽
 گوں تز پنا کیں چماں گوشت ۽ ”فا“۔

آچہ گل ۽ بال بوت۔ ”ای تو مو کزی لہ“ آئی ۽ در اینت۔ آئی ۽ گپت ۽ آئی ۽ جند ۽ نیمگ ۽ اشارہ
 ۽ کرت۔ ”تئی نام کزی انت۔“ ”کمیں حاموش بوت۔“ ”کزی“۔ آئی ۽ چکند ات ۽ وتی جند ۽ نام ۽
 پجا آورت ۽ پدا کنتا ۽ وتی جند ۽ نیمگ ۽ اشارہ کرت۔ ”کنتا کنتے“۔

کزی سرگنو کو ودی کنگ ۽ ات۔ آئی ۽ آئی ۽ نیمگ ۽ وتی لنک ٹال کرت ”فا“ اے بری دونیں
 کندگ ۽ ات انت۔

تیر ماہ ۽ نیام ۽ کنتا سک گل ۽ وش ات کہ کزی چوش زوت چہ آلبراں بلد بونگ ۽ انت کہ
 آگوشتگ ات ۽ گوں... ۽ گومانی ہو رگی ۽ سواری ۽ چوں مزگ ۽ گرگ ۽ انت۔ آئی ۽ خیال کرت
 کہ آئی ۽ سرد ۽ شریں امیتے دارگ بوت کنت۔ یک روپے آئی ۽ مانڈینکائی زبان ۽ یک ۽ دلبر
 گوشت۔ وہدے آ ۽ بل یک ات انت۔ ۽ پدا آئی ۽ کزی ۽ راپہ شام کنگ ۽ ہاتر اترو سوکی ۽ گور ۽ راہ
 دات ۽ وتی جند ۽ کنتا ۽ دار ۽ نشت ۽ آشپ ۽ اہت۔

”ڈے مرد، تنی وہدی تئی سرکار نہ کنت“؟ آئی ۽ ہکل دات، ”توز ان ۽ گہتر ہمیش انت گرامنی
 گپانی سرد ۽ دلگوش گور کن... گوں وتی اے سلیں کاراں آرا ۽ مارا سبھینان ۽ چاتے ۽ دور دی ۽۔ تو وتی

ڈڈیں سرگے اے گپے مان بہ کن کہ آفریقہ ہی یے نہ انت!“ کنتایلے جنگے جدے کدی نہ رستگ ات، نہ ایوکے آئی اے ردی کرتگ ات کہ وتی مردے دیمے برزیں توارے گپ جنگے ات، بلتے چہ درستاں گیش حراب تریں ردی، آئی خونے آئی تومے منگے نہ ات۔ چہ ٹوبابے سزائے ترسے کسے وتی وارثی گپے جت نہ کنت؟ یک چیزے آرا سو گہہ کرت کہ وتی زہرے ایر بہ بارت، چہ بلے زہری آگوں کزی سیلے سوادے ز بہر بیت۔ پدا آئی حیال کرت آپوش کرت نہ کنت داں ماساء را مہ گو شیت پرچا آراے گوشگے دل کرت نہ کرت، آراے اوں سر پد بونگے نہ ات کہ آرا چو نیں جتے گپتگ ات کہ ٹوبابے ڈہرے جنیادے آگوں آروسے کرت۔

وہدے دومی روجے ماساء اوشتا تگ ات کہ چہ زینکے پلانٹیشنے سرے آوکیں مہمانے گندے مندے بلاس بہ کنتے بہ بیت کہ دگہ گی سردیوکے کنٹاے رانوک تریں قصہ یے حال دات کہ آئی ٹوسینٹے بابتے ہمیش کنگ ات۔ ٹوسینٹے گوشگیں غلامے ات پیٹھے سیابانی بغاوتی اُردے اڈا تگ ات آنا ایوکے فرانس، بلکن اسپینے انگریزانی ہلاپے اوں سوب مند بونگے ات۔

”ٹوسینٹے“ ڈلیورے در اینت، ”چہ سکندر اعظمے قیصر جولیسے وانگے رند جنگی کسبے راہے راہند ہیلے گپتگ انتے کتاب آرا آئی ساری ماساء داتگ اتاں آرا چہ پیٹھے جہگے نیونارٹ (یونانیٹ) اسٹیٹسے آہگے مدتے مکے کرتگ ات۔“ داں لہتیں ماہاں ٹوسینٹے کنٹاے بامردات، مانڈیکائی جنگول سندیائے بدل ات۔ کنٹا پے گسے روگے آدگرانی حال دیگے سک اشٹاپی بوت۔

آہانی حال دیگے شموشت... بلے اپسے بند جاہے گوں اے حال اہت کزی راتپے گپتگے جانے در رہتگ، کنٹا پریشان بوت بلتے بلے آرا تسلادات کہ کسانکی ہمکے گونڈوانے بیت۔ وہدے آسہی بوت میسی اینیے گوشگے بونگے کہ داں کزی جوانیے ڈراہ نہ بیت وتے دور بہ داریت... کم چہ کم دو ہفتگ... آراے بابتے کمیں گل بوت، بلتے کزی تہنا لہتیں روج بیمار بوت۔ وہدے ماسا جونے ڈلیور روزی گوں سرتا پاد پوشاک پوشگیں بتکے اہت کہ میسی اینیے پمانیے دیم داتگ ات، کزی راسک دوست بوت، آئی ہتکے رامہرتی بگلے داشتے تحتے سرے نشت، پشتے دیمے جونٹے دات۔ دُتکے چم وہدے نیم بند بوت انت گڑاچہ گلے کینڑ اتے ”چوں ڈولدار انت“۔ کنٹا بے جبرے حالے ڈن آراہت، چہ گسے دیمے گوست تچکے امبارے شت۔ ہما جا گہے آئی دُتکے دور داتگ ات انگتے ہمودے کپتگ ات۔ ماہ گوشگے ات انت، آئی

شموشتگ ات۔ گوں وتی آستونک ء صاف ءے کرت، دیم پہ کڈک ء برترگ ء وتی ہماہی ء برت ءے
گوں، کساس کزی ء رچک ءے دات۔ وہدے کزی ء چم کپت انت چہ گل ء ہندگ ء لگ ات ءے
ء اوں آراگلات۔ بلتے دمانے ء رند کنتاء مار ات کہ کزی ء راٹوباب ء ڈتک گیش دوست بونگ ء ات
ء وتی زند ء اولی بر ءے وتی جنک ء بد ءے آہگ ء ات۔

گوں اے گندگ ء کہ دوئیں جنک ہر کہ دیں یکجا کہ بوتین ات انت چون وتی ہفتگ ء کمی اش
دور کرت انت، آئی ء وش نہ کرت۔ بلے برے برے کنتا گوشتگ بوت کہ کزی ءے پہ لیب ء گوازی ء میسی
اینی ء لوگ ء بہ بارت، اے شریں جبرے نہ ات کہ میسی اینی ء راوتی نا کوئیگ ء آہگ دوست
بوت، چہ چماروچ ء کہ آئی ء ماس سر ء درد ء زنگ ء جنک ء ات کہ چہ کوکار ء جا کہ آراسر درد ءے
دات ءے، آہاں کنور کنوک اومیگا ء گوشتگ ء رد ءے برے برے دل ء تو سے دات ءے، بلتے کنور
کنوک ء گوشت کہ ”آئی ء جنک استرگ زبانی ء بی بی ء مٹ انت“۔

روز بی ءے یک روچے کنتا ء را گوشت کہ آئی ء میسی مدام جنکان ء ہکل ء گر دنت، ”شما چٹ چوش
نیگے ءے!“ ء میسی اینی اوں آراسوچا کیں جواب ء دنت، ”نیگر چہ ماگیش وش ء گل انت، پرچا کہ آہاں
ہج نیست کہ پمانی پریشان بہ بنت!“ بلتے والرچہ آجکانی کوکار ء ماڑی ء چوشیں جا گہے نیست کہ اود ء
جنک شچگ، کوکار ء کینزنگ ء مہ بنت، پسیل ء دیم ء، باغیچہ ء، بل ء آہانی گر ء دار ء پدہم... آہاں مرغانی
کہو، ہوکانی واڑ، امبار، غلامانی بیتگ ء دپ پچیں کڈک اوں نہ بخش ات انت۔

یک بیگاہ یے ء، کنتا گوں ماسا ء ڈن ء شتگ ات، کزی ء میسی اینی ء رازرت ء وتی کڈک ء
برت دانکہ کنتا ء سنگ مان کرتگیں در پاں پیش ءے بہ داریت کہ آئی ء وتی ترینزک (کٹنگری) ء
نادراہی ء وہدے در گہتگ ات انت ء باز دلچسپی ءے زرتگ ات۔ بل ہما وہدے توک ء پترت وہدے
کزی ء دست درپ ء دپ ء رستگ ات انت، گندگ ء آہان ء ہکل ءے کرت۔ ”چہ وتی اوباء سنگانی
حد ء دور بیا، چہ ہمیشاں گوشت آچینکس عمر بیگ انت۔“ دومی روج ء روز بی چہ ماسا ء بڑ اس ء نیمگ ء
پمانی کا گدے آؤرت، پنچ ملٹ ء رند ماسا والر ءے بل ء راوتی بان ء توار کرت۔ آئی ء زبان ء تہلی ء آراچہ
چل ء در آہگ ء ساری ترسینیت۔ ”میسی اینی ء وتی ماس ء پس چیزے ء بابت ء حال داتگ انت کہ
شمئے کڈک ء دیتگ انت ءے۔ اے چونیں افریقہی جا تیگی سنگ انت کہ ہمک پڑیں نوک ء درپ ء
مان کنگ بنت؟“ آئی ء زانگ لوٹ ات۔

آئی ء سرتز ات، بل ءے پہا بکھی گوشتگ ء لگ ات ”سنگ؟ ماسا، سنگ؟“

”تو شہزادے نے من چے گو شک ء اوں!“ ماساء درانینت۔ بل ء پے زور پریشانیں ہندگ ء جت۔ ”ہو، منوں سر پد بوت اوں تو چے گو شک ء ءے، اناں، ماسا، جاتیگی نہ انت، پیریں افریقہی، مردمانی خیال ء حساب نہ زانت، گپ ہمیش انت، ماسا، ہمک نوکیں نوک ء یک سنگے درپ ء دور دنت ء آسنگ آرا گوش انت کہ آئی ء عمر چینیکنس انت۔“

ماسا والرء، دیم ءے انگت مچ اتگ ات، بل ء اشارہ کرت کہ چل ء بہ روت۔ وہ ملٹ ء پد آزرہ ء کڈک ء پترت، کزی ء راچہ کنٹا ء کٹ ء پیچ ءے گپت، پے وتی دست ء دل ء آئی ء چک ء راشہماتے جت۔۔۔ کساس کینزگ ء ات۔۔۔ ”نون دگہ روچ ء آجنگ ء ادء نیارے، من تئی گردن ء تاب دیاں، ہش کت ءے!“

گریوکیں کزی ء را نپادانی سرء پے وپسگ ء دیم دیگ ء رند، بل ء داں یک حدے ء وتی زہر وارت انت کہ کنٹا ء را بہ گو شیت گوں چے بوتگ۔ ”من زاناں اے درپ ء سڈگان ء نقص نیست“ آ گو شک ء ات۔ ”بلئے اشاں نون ہما چیز پیش داشت انت، من تر ساری ء مدام گو شنگ اتاں کہ اے افریقہی چیز روچے نہ روچے مارا چاتے ء دور دینت، ماسا پچی بے حال نہ کن انت۔“

کنٹا یک انچیں نادر سیں نکا نسری ءے مارگ ء ات کہ شام وارت ءے نہ کرت۔ کساس چہ بیست ہو راں ماساء گئی ء سر دیگ ء ات۔ کنٹا حیران ء زہر ء ات کہ وتی عمر ء حساب دارگ ء در پے ء را سنگ مان کنگ ء را انگت گوں شک ء چماں چارنت۔

دگہ دو ہفتنگ گو ست، میسی اینی ء آہگ ء زہرگ ءے ترگ ء ات انت۔ یک روچے انچیں اہت آہاں ہیچ نہ مارا ت کہ چوشیں گپے بوتگ۔ کنٹا کساس دلپدر دات۔ اسٹیری ء موسم وتی جوش ء ات۔ جنکاں انچوش پدیم پلانی سرء اسٹیری ء شاہر جہل ء برز کرت انت ء گز انیں شونز رنگ ء اسٹرا بیری اش سست انت۔ جگ اش پُرات انت گس ء اہت انت، آہانی دست۔۔۔ دپ سہر سہرات انت۔ آدگہ روچ ء آگوں ٹچک، پٹک ء کدو یا تیر کمان ء کوہن ء زنگی این سرگے ء اہت انت۔ آڈر ہیں چیزان ء سک ء چیر دیگ ء پیسر بل ء پیش اش داشت انت، تری آہاں چہ حا کان ہرجی بہ گراست انت۔ داں نیمروچ ء آداں دست ء مکاں لچ ء گل ء میچر اہت انت ء پدا حکم دیگ بوت انت ڈن ء بہ روانت ءوت ء صاف بہ شود انت۔ چہ گل ء بال دم برتگیں جوڑی ء پدا شام ورگ ء چوش پیسر بیگ ء سبکیں ورگ وارت ء چادر ء نپادانی سرء یکجا گہ وپت ء ایرگڈ اش کرت۔ اگاں میسی اینی شپ ء بہ نشت انت، گڑا آداں ہما ود ء کر ءے بوت داں آواب بہ کپتین انت یا ماساء آرادیم داتیں کہ

بلّ ۽ بہ گوشتیت کہ پہ اینی ۽ قصہ جنگ ۽ وہدانت۔ ۽ بلّ گوں وت ۽ یک ڈول دم برتگیں کزی آورت
گوں ۽ پہ دوینان کر گوشک ۽ قصہ ۽ جت کہ اوباء ۽ ردا تگ ات ۽ پدا اوباء ۽ وت ردا تگ ات۔
کنٹار ادوئیں جنکائی لچک ۽ ہمگر نیچی دوست نہ بوت، بلکن ۽ ہما وہد ۽ سک ترنادوست ۽ بوت
وہدے آئی ۽ دیست کزی اوں ہدوناک بوئگ ۽ انت۔ آئی ۽ یک بہرے، آئی ۽ من ات، وش ات کہ
کزی وتی کسانکی ۽ پہ گل ۽ شادانی گوازینگ ۽ انت ۽ آئی ۽ گوں بلّ ۽ اے گپ ۽ تپاک کرت کہ چہ
ڈگارانی سر ۽ کار ۽ یک ٹوبابے ۽ رامائیں جناور بوئگ گہتر انت۔ بلئے آسک ات کہ مدام آیل
۽ اندر ۽ نہ وش ۽ بے تہمبلی یے مارگ ۽ انت، وہدے آجناں یکجا کہ تچک ۽ گوازی ۽ گندیت۔ آئی ۽
حیال کرت کہ باز براں الم ۽ بلّ ۽ اوں چوش ہمانی ۽ چیز مارا تگ انت ۽ ترس اتگ ات۔ لہتیں شپ وتی
کڈک ۽ آئی ۽ دیست کہ بلّ کزی ۽ راوتی کٹ ۽ چنڈینگ ۽ ات ۽ پہ وتی ”یسوع“ ۽ نازینکے جنگ ۽
ات۔ آوں مارشتے داریت، وہدے آئی ۽ وتی سر جہل کرت ۽ آواب کپتگ ات، آئی ۽ دیم ۽ چار
ات، پرچا کہ آپمانی ترسگ ۽ ات، آلوٹگ ۽ ات کہ پیسر ۽ وتی جنک ۽ سوگہ بہ کنت کہ وت ۽ چہ ٹوباب
۽ بہ رکیمنیت، گپ اے نہ انت کہ آرا گورائی ۽ چیخو مہر ۽ محبت ہست۔ زاناں آہاں آئی ۽ دونک چہ آئی ۽
تچ نہ کپتگ ۽ بہانہ کرتگ؟ تچ چوشیں وڑے نیست کہ ساری ۽ اندازہ جنگ بہ بیت کہ گوں کزی ۽ دیم ۽
چہ بیت... ۽ گوں کنٹا ۽ بلّ ۽ چہ بیت بلئے کنٹا ۽ یک جبرے زانت ہر کجام ٹوباب ۽ آئی ۽ کزی ۽
رانقص ۽ دات، اللدوت آئی ۽ میر ۽ گپیت ۽ آراتباہ کنت۔

ہمک ماہ ء دو یکشنبہ، کنتاء ماساء راجرچ ء والرائی عبادت خانہ ء برت کہ چہ پلانٹیشن ء کساس پنچ میل دورات۔ سازگر ء آرا پیسر ء گوشتنگ ات کہ نہ ایوک ء والرائی بلکن ء دگہ بازیں ازگار یں سہریں خاندانان سہمیں ملک ء پوت ء جتا جتا نیں عبادت خانہ بستگ۔ کنتا گوں اے گندگ ء حیران ات کہ وار ء نیزگار یں سہریناں اول اہت ء عبادت ء بہر زرت، چہ آہانی کش ء گوست مدام آہانی رو ء آء ات انت، وتی پاد زوار اش چٹ بستگ ات انت ء کو پگانی سر ء بد ء ات انت اش۔ نہ ماساء نے کہ دگہ ”گراں مہند بے“ ء چوش کہ بل ء آہان ء گوشت، اوشتا، آہان صلاح جت ء آلنگڑ یں کر بیکران ء سوار کرت۔ اے کار کنتاء رادوست بوت۔

اود ء بازیں نازینک ء ذراج ء جہل تواریں واز اول کنگ بوت، وہدے گد سر ء دعاء واز کٹ ات، سہمیں یکے ء پشت ء دومی یک یک ء ڈن ء در اہت انت، واز کنوک ء دست اش گپت انت ء کنتاء وشئی ء گون ء چارات چون دونیں، ماساء طبقہ ء لنگڑ یں کر بیکر سہریں گوں یکے دومی ء چکند انت ء وتی پیٹانی سر نٹکاں دست جن انت انچوش پیش دارگ ء ات انت تو گوشت زانان سہریں ء بستار ء وت ماں وت انت۔ بلتے وہدے دمانے ء رند آہان وتی سبارگ در ہچانی ساہگاں تالان کرت انت، گڑا آئی ء دیست کرت کہ چرچ ء دیم ء چٹ جتا نیں طبقہ دیم پدیم شتنگ ات انت، انچوش سما کپت کہ آہان ء انوں چہ نیام ء دو کپ ء دو بہر کرتگ ات انت۔

یک یکشنبہ یے ء آگوں ایندگہ ڈیوراں ودار ء ات ء اے ناوشیں مرا گش ء چارگ ء ات، روز بی ء نرم نرم ء گوشت، بلتے وتی تواریں ہمیںکنس برز کرت کہ ایندگہ ہش کت بہ کن انت۔ ”انچوش ودی بیت کہ سہریں نہ وتی وردنانی وشتامی ء را گپت کن انت ء نئے کہ عبادت ء وشئی ء۔“ کنتاء وتی جند ء دل ء خیال کرت کہ چہ ہماروچ ء آیل ء راز انت، غلامانی میتگ ء آئی ء مدام اشٹاپ ء زوت کنگی ایں بازیں کارے کرتگ، ہر کہ یں چہ یسوع ء گند ء نند ء دور بہ بوت انت۔ بلتے امبار ء سہمیں راہ ء آئی ء سیاہانی رپنگ ء لہجگ ہش کتگ ات انت کہ آرا باور کنا ینگ ء ات انت کہ ٹوباب لہتیں چیز کہ پمائی نزء ستاش کر زات آہانی حاموشی ء عبادت ات۔

تہنا یک ہفتگے یا گیشتر گوشتنگ ات کہ بل ء کنتاء را ”دعائ مزن مرا گش“ ء تزانگ ء گپت کہ آرا (بل ء) جولائی ء گڈی پشت کپتگیں آوکیں روچاں روگی ات۔ شہ ہما و ہد ء کہ آپلانٹیشن ء سر ء اہتنگ ات اے سیاہانی سالی گرماگ ء مستریں مرا گش ات، پاری ایں سال ء آئی ء نیون ء کرتگ ات نہ

شنگ ات۔ آحیران ات یل ۽ چینیکیں واک ۽ ہست کہ انگت آرا پہ ہمراہی ۽ گوش
 ایت۔ اینکیں بلاہیں مراکش ۽ آئی ۽ چچ نہ زانت چے بونگ ۽ ات، ابید چاے جبر ۽ کہ آیل ۽ کافرین
 مذہب ۽ کارے کنگ ۽ انت ۽ آئی ۽ اے مراکش ۽ یک بہرے اول نہ چار ات۔ بلئے یل ۽ یک
 رندے پدازور پردات ”من زاناں تئی دل پہ روگ ۽ چون سک ۽ مان انت“ آئی ۽ گوشت ۽ آئی ۽ توار
 چہ تزن ۽ پُرات، ”بس تئی خیال ہمیش انت من ترا بہ گوشاں ۽ تو تئی دل ۽ گپانی سر ۽ کار بہ کن ۽۔“
 پہ شریں پسو ۽ کنتا ۽ سر ۽ کار نہ کرت ۽ نہ لوٹ ات ۽ پدا بہ مطیت ۽ گوں، آئی ۽ تہنا در اینت۔
 ”اے بابت ۽ چاراں“ پہ راستی روگ چچ آئی ۽ دل ۽ نیست ات۔

دعا ۽ مراکش ۽ یک روچے پیسر، وہدے شہر ۽ سفر ۽ جت ۽ اہت ۽ ماڑی ۽ دیگی دروازگ ۽ دپ ۽
 لگام ۽ چک ات انت، ماسا ۽ گوشت، ”من ۽ باندا پہ بگی ۽ کار نہ بیت ٹو بی، بلئے من یل ۽ آدگہ جنیاد م موکل
 داتگ انت کہ باندا دعا ۽ مراکش ۽ بہرہ زور انت، منی خیال ۽ گہتر انت کہ تو آہاں ۽ سوار بہ کن ۽ بہر۔“
 چہرہ ۽ جشگ ۽ لگ ات، سدک ات یل ۽ اے پندل سازاتگ، کنتا ۽ امبار ۽ پشت ۽ اہسان ۽
 بست، اہسانی چہت ۽ چچ نہ کرت انت کہ بلکن ۽ دیر ۽ بہ بیت، تچک ۽ کڈک ۽ شت۔ یل
 دروازگ ۽ دپ ۽ اوشتاگ ات ۽ آرا چار ات ۽ گوشت ۽ ”تئی اود ۽ برگ ۽ دگہ چچ ورنیست ات کہ
 کزی اود ۽ عیسائی کنگ بیت۔“

”چے کنگ بیت؟“ ”عیسائی۔ بہزاں آگوں چرچ ۽ ہوار بیت“

”چونیں چرچ۔ تئی“۔ ”اومنی واجہدا“ ۽ مذہب ۽؟“

”پدا آگپ ۽ بنگج مہ کن ۽ من ۽ چچ مہ کن، میسی اینی ۽ وتی مردمان ۽ گوشگ یکشنبہ یے ۽ کزی ۽
 دعا ۽ مراکش ۽ چرچ ۽ بہ برانت گوں ۽ ادعا کن انت ۽ کزی آہانی پشت ۽ نندیت۔ بلئے آہرہ بینانی چرچ
 ۽ شت نہ کنت، آعیسائی یے نہ بیت۔“

”گڑا آیک چرچے ۽ روگ ۽ نہ انت!“

”تو انگت سر پد نہ بے، سر پد بے، افریقہی؟ آہانی چرچ ۽ روگ یک جتا نیں معنا ۽ ارزشتہ
 دارایت، اگاں تو ناں بہ کن ۽، گڑا آو کیں روچاں من ۽ تو دو نیں ڈگاری نی سر ۽ کپاس چنگ ۽ ہیں۔“
 وہدے آدگہ سہب ۽ سر ۽ سرگیت انت، کنتا ۽ وتی بگی سردیگ ۽ برزیں نندجاہ ۽ سر ۽ گڑ ۽ گڑ
 نشت، کمیں پشت ۽ کزی ۽ رانہ چار ات ۽ کہ آدگہ جنیادمانی وردنی ساچینی نیام ۽ وتی ماس ۽ کٹ ۽
 نشنگ ات۔ داں کمیں دیر ۽ وت ماں وت ۽ گپ ۽ جبر ۽ رندسوت ۽ صفت اش بنا کرت، ماڈریں

ایوب ء پدیا نکاں سرکپانیں... ماڈرہیں ایوب ء پدیا نکاں سرکپانیں، ماڈرہیں ایوب ء پدیا نکاں سرکپانیں... صلیب ء سپاہی میں...“ کنتا انجوش سک ء گوات گپتگ ات کہ زورانی پُر ء افسانی گلنڈوان چابک جنگ ء ات ء چہ چابکاں بگی زراب ء دیمی ء رُوگ ء سواراں نچینگ ء ات۔ آرا پھابانی حاموش کنگ ء بازمنت درکار نہ ات، آتہنا کزی ء دم توسیں توار ء ایدگرانی نیام ء ہش کنگ ء ات۔ ٹوباب ء رامنی زہگ ء دُزگ ء ضلورت نہ انت، آئی ء گوں زہر کنکی ء حیال کرت، وہدے آئی ء جند ء جن پھائی دیگ ء راضی انت۔

ہے پیم ء، چہ آدگہ بازیں پلانٹیشناں بگیانی رم چہ پلانٹیشن ء کش ء دگ ء پیداک ات انت۔ ء گوں ہمک شادانی ء دست شہارگ ء جوڑی ء تیاری ء، کنتا ء گیش ء چہ گیش حراب مار ات۔ گوں مراکش ء پٹ ء سر ء سر بونگ ء... کہ پل ء ملگزار ات... آیک انچیں جاوے ء شت کہ آئی ء اود ء درزن یا چہ درزناں گیش اوشتا تگیں یا چاریں آتراپاں آوکیں بگی یے کم دیست۔ ہمک بگی ء گوں اوشتاگ ء، آہانی سوار پہ جاک ء کوکار ایرکپت انت، زوت گوں پل ء آدگران ہوار بوت انت کہ چُچی ء نیام ء یکے دومی ء رابگل ء چُک ء بوس ء ات انت۔ اے گپ زران زران ء کنتا ء ماژگ ء ننداں بوت کہ آئی ء اینکس یکجا ہیں سیا ہیں مردم ٹوباب ء ملک ء کدی پیسر ء نہ دیستگ ء وتی دلگوش ء ہماہانی نیمگ ء گورکنگ ء لگ ات۔

جنیادماں، ہرکس وتی وتی وردنانی ساچیاں درچکانی چیر ء یکجا گہ ایرکنگ ء ات انت ء مردین چڈانی نیام ء مکیں کوہی جمپ ء نیمگ ء رُوگ ء ات انت، کنتا ء چیران ء گوں گل میہہ ء بست کہ آئی ء زمین ء سر ء جنگ ات ء پدا بگی ء پشتی ء انچیں ڈولے ء نشت کہ ہرچی بونگ ء ات چہ آئی ء پدرا ات انت۔ دمانے ء رند مردیناں کوہ ء جمپ ء لُل ء نزنینک ء زمین ء سر ء نندگ بندات کرت سچہیں ابید چہ چاریناں کہ چہ آہاں پیر ترا ات انت، اوشتا ات انت ء پدا، چوش پیسر ء فیصلہ کرتگیں اشارہ ء، گندگ ء چہ چاریناں پیر ترا ات، کہ سک سیاہ ء چنگ ء بارگ ات... ریش ء اسپیت ات انت... اناگت ء چہ وتی نند جاہ ء پشتی نیمگ ء، جنیادمانی نیمگ ء دپ ء پُر ء کوکار ء لگ ات۔

”من گوشاں، اویسوع ء بچاں!“ کنتا ء راوتی چم ء گوشانی سر ء باورے نہ کرت۔ زالبولان مدان مدان ء چرگاں ء یک زبان ء در ایننگ ء چارگ ء ات۔ ”ہو، لاٹ“ پدا زوت زوت آہان ء یکجا گہ مچیں مردمانی پشت ء نندگ ء ات انت۔ کنتا حیران بونگ ء ات کہ اے چتور آرا جیوفرے ء معتبرانی دیوان ء یات ء پرننگ ء انت کہ ہمک نوک ء یک رندے گند ء نندی دیوانے برجم اش داشت۔

پیر مرد ۽ پداگٹ ۽ پرد ۽ کوکار کرت، ”من گشاں... شام ذراہ یسوع ۽ بچ ات؟“
 ”ہو، لاٹ!“

نوں ایندگہ سے ایں پیریں مردکار، پیسرتین ۽ گام جت ۽ دیم ۽ دراہت انت، یکے دومی ۽ رند، کوکار ۽ جاگ ۽ ات انت۔ ”یک روچے کنیت ماتہنا حداء غلام ہیں۔“
 ”ہو، لاٹ!“ بن ۽ نشکلیناں جواب دات۔
 ”شماوت ۽ تیار کن ات، یسوع تیار بیت۔“
 ”ہو، لاٹ!“

”زان ے پاکیں پس ۽ انوں من ۽ چے گوشنگ؟ آ گوشیت، کس درآمد نہ انت“ یکجا ہیں
 کوکار ۽ چست بوت ۽ ودے چاریناں گپ بندات کرت کوکار کم تر ات۔ گوں عجبین مارشتے ۽ کنٹا
 اوں شاکامی مارگ ۽ ات۔ گڈسره ۽ مچی ہمینکس خاموش بوت کہ ہش کت بہ کنت کہ نیم تاک ریشیں
 مردچے گوشگ ۽ ات انت۔

”حداء بچاں، زبان کرگلیں زمینے ہست، ہر کس آ (حداء) ۽ سر ۽ ایمان کاریت اود ۽
 روت! ہر کس ایمان کاریت روت ۽ تاں ابدزندگ مانیت!“

پیر مرد زوت چہ ہید ۽ میچر بوت، دست شانی ۽ ات، جون ۽ گوں گپانی زیل ۽ روگ ۽ ات،
 جزباتی بونگ ۽ سوب ۽ توار ۽ گٹ گیر بونگ ۽ ات ”آئی ۽ وتی بائیل ۽ توک ۽ مارا گوشنگ کہ گورگ
 ۽ شیر یکجا وسپ انت!“ پیر مرد ۽ وتی سر پشتی ۽ چگل دات ۽ دست ۽ آزمان ۽ نیمگ ۽ برز کرت انت،
 ”اود ۽ نہ ماسا ۽ نئے غلام، سچہیں حداء چک بنت۔“

۽ پدا، اناگت ۽ یک زالبولے چہ وتی جاہ ۽ سر ات ۽ کینزگ ۽ بنائے کرت، اویسوع،
 اویسوع، اویسوع۔ ایندگہ جنیادم اوں آئی ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ مچ بوت انت ۽ کسانیں ساعتے ۽ کساس دو
 درزن جنیادم کینزگ ۽ وت ۽ ژامبلینگ ۽ ات۔ کنٹا ترانگ ۽ کپت کہ یک رندے سازگر ۽ آراچے
 گوشنگ ات کہ چون لہتیں پلانٹیشنانی سر ۽ کہ اود ۽ ماسا وتی غلامان ۽ چہ عبادت ۽ مہ کن کن انت، گڑا
 آچون زینک ۽ جنگل ۽ بلائیں لوہی یے چیر دینت ۽ اود ۽ ہما کہ پماہانی نز ۽ جن آہان ۽ زرمبشت دینت
 وتی سرگاں لوہی ۽ توک ۽ گت دینت ۽ کوکار کن انت۔ ۽ لوہی آہانی تواراں ہمینکس کم کنت کہ ماسا ۽
 گزیر نہ ہش کن انت اش۔ آپے حیاں ۽ نیام ۽ ات کہ کنٹا گوں حیران ۽ ہبکہ ۽ پریشانی ۽ دیست کہ بل
 اوں آدگہ جنیادمانی ہمراہی ۽ سرچنڈینگ ۽ کینزگ ۽ انت۔ ۽ پداچہ آہاں یکے ۽ چہانٹ ۽ جت،

”منِ حداءِ چکان“ ءِ پداچوں مشت لگ اتگینے ءِ ژمب ءِ بن ءِ کپت، وپت ءِ در ہینگ ءِ لگ ات۔ آدگہ گوں آئی ءِ ہوار بوت انت، چڈانی سرءِ لاپ لیٹ وراں، کوکار، زار ءِ پریات ءِ ات انت۔ ہما جنیادم کہ وت ءِ رازورانی پُر ءِ چگل ءِ داتگ ات نون چوش بُند ءِ ڈڈ ات ءِ کوکار ءِ ات۔ ”اوحدا، تہنا توئے، یسوع!“

کنئاءِ گوشت کرت کہ چہ آہاں کس ءِ پیسر ءِ نہ سازاتگ ات کہ چے کنگی انت۔ اے چوش آہانی مارشت ءِ پیم ءِ بونگ ءِ ات... ہما پیم ءِ کہ آئی ءِ جند ءِ ٹک ءِ ذات ءِ زریاتاں ءِ آئی ءِ بازار ءِ مردماں پھ ارواہاں ناچ کرت، ہرچی آہاں وتی توک ءِ ماراتگ ات درانگازاش کرتگ ات انت۔ چوش کہ کوکار ءِ جون ءِ سُر ءِ پُر ءِ زرمبشت کم تزان بوت کنئاءِ سرکار ءِ لگ ات کہ اے اوں ہما ڈول انت۔ انچوش کہ جیوفرے ءِ مردم ناچ ءِ بس کن انت... ژند ءِ پند۔ ءِ آئی ءِ اے دیست کرت کہ وڑے نہ وڑے ءِ، اے مردم اوں، گندگ ءِ ژند، ترہت ءِ کپت انت۔

پدایک یک ءِ آہاں چہ بن ءِ پاداگ بندات کرت ءِ گٹ ءِ پُر ءِ آدگران ءِ گوشگ ءِ ات انت۔ ”داں من وتی حداءِ گپ نہ جنگ ات منی بُد سگ درد ءِ ات، آئی ءِ من ءِ گوشت“ پاداٹچک بوشت“ نون من درد ءِ نہ ماراں۔“

”من وتی حداءِ یسوع نہ دیستگ ات کہ منی روح ءِ پھریزات ءِ نون منی مہر ءِ محبت دگر ءِ بدل ءِ پھ ہمانی ءِ انت۔“

دگہ گپڑے ہست ات ءِ پداگد سر ءِ چہ پیر مرداں یکے پھ دعا کنائینگ ءِ دیم ءِ بوت۔ وہدے دعا کٹ ات سچہیناں گٹ ءِ پُر ءِ ”آمین“ کرت ءِ پدا درہیناں یک گٹ ءِ برزیں توار ءِ سوت جنگ بندات کرت، گوں دل ءِ جہلانکی ء۔ ”من ءِ پادزوار ہست، ترا پادزوار ہست، حداءِ ڈرہیں چکان ءِ پاد زوار ہست، ہر کہیں بہشت ءِ شت ات منی پادزواران پاد ءِ بہ دی ات، حداءِ سچہیں بہشت ءِ گردین ءِ سیل کنان، بہشت ءِ! ہر کس گوشت بہشت اود ءِ نہ انت، بہشت! بہشت! من روان حداءِ جگہیں بہشت ءِ گولاں ءِ سیل کنان!“

وہدے آہاں سوت ءِ صفت جت، آچہ وتی نشنگیں جاگہہ ءِ پاداہت انت ءِ دوتا کونیں مردکار ءِ رنداش گپت مدان مدان ءِ چہ کوہ ءِ ایرکپان ءِ دیم پھ سبزیں چڈ ءِ روگ ءِ ات انت۔ گوں سوت ءِ گنگ ءِ آدمی نیمگ ءِ گورم ءِ لمب ءِ سر بوت انت، اود ءِ پیر مرد ءِ وتی دیم ترینت ءِ گو ماہاں کرت، دگہ سے مردیں آدم کش ءِ اوشتوک ات ءِ آئی ءِ دست اش داشتگ ات انت، ”نوں، براس ءِ گوباراں، پھ

شما وہداہتگ کہ ہر کس ءوت ءنہ ششتگ ءچہ گناہاں صاف ءپلگار نہ کرتگ، وتی گناہاں عدن ءجو ءبہ شودیت ءپہک بہ کنت!“

”او، ہو، چلمب ءجنیادے ءتوار جت۔“

”دوزہ ءآس ءگوں زبان کرتگیں زمین ءپاکیں آپ ءتوسینگ ءوہد ہمیش انت!“ ”راست گوش ءے،“ دگہ توارے اہت۔

”ہما کہ گوں مزن شانیں روح ءبڈ ورگ ءپداگوں حداء پادا آہگ ءتیار انت، وتی جاگہاں بوشت انت، ایدگہ پشت کپتگیں کہ پیسر ءہپتسمہ اش داتگ انت ہما کہ انگت پہ یسوع ءتیار نہ انت، بہ نندانت!“

کنٹا حیرانی ءچارگ ءات، چہ آہاں دوانزدہ یاپانزدہ نشت، آدگراں آپ ءلمب ءسزپ بست ءاوشتات انت۔ چہ چاریں واز کنوکاں، ڈڈ ءتیار تریناں آپ ءمان دات۔ آپ ءآہان ءداں سرین ءگپت گڑاوشتات انت ءوتی دیم اش چکرینت۔

وت گوں سینزدہ، چارہ ساکی جنکے ءکہ سزپ ءاولی ات تران ءے کرت ”تو تیارے، گوئڈو؟“ آئی ءوتی سرگ چنڈینت۔ ”گڑادیم ءبیا!“

آئی ءدوئیں دست ءے وتی پنجگاں مہر داشتگ ات انت ءے، ڈن ءدوئیناں آرا گورم ءتہا برت، اڑان ات، نیام ءآدگراں گپت... راستیں دست ءے جنک ءپیشانی ءسمر ءایر کرت، مستریں کماش ءگوں وتی دوئیں دستاں آئی ءکوپگ داشت انت ءآدگہ دوئیناں وتی دارگ ترندتر کرت انت ءوازی ءدراہینت۔ ”اوحدا، اے گوئڈو ءشود ءپہک بہ کن۔“ آئی ءپدا آرا پدی ءآپ ءتوک ءتیلانک ءے دات، پشت ءاوشتاگیں مردکاراں آئی ءکوپگ پشتی ءجہل ژپ ات انت ءآسمر جم ءآپ ءچیر ءبڈ ات۔

وہدے آپ ءسمر بر ءآپ ءبڑ بڑ کائی ءٹوپوچست بوت انت ءآئی ءپاداں آپ ءجنگ بندات کرت، آہاں وتی چم آزمان ءنیمگ ءچست کرت انت ءآرا مہراش داشت۔ دیر نہ گوست کہ آچوش گنوک ءلتر وکی شانگ ءلگ ات ءزورانی پڑے پہ وتی جون ءچست کنگ ءزور جنگ ءات۔ آہانی تیوگیں کار آرا آپ ءچیر ءدراگی ات۔ ”کساس!“ وازی ءدست ءچیر ءآپ ءبڑ بڑ کائی ءتوار ءتوک ءکوکار کرت۔ ”نون... آہاں آرا چہ آپ ءڈن در کرت، زور زور ءدم کشگ ءات، چہ دپ ءآپ ءیلہ ات، وہدے آرا نیم بڈاش جت ءآپ ءلمب ءآورت اش چہ ترس ءزور جنگ ءات... ءوداریگیں ماس ءدستاں۔“

پدا آہاں وتی دیم گوں سزپ ۽ ایدگہ مردماں کرت، بیست سالیگی بچکے ات کہ اوشتاگ ات ۽ آہان ۽ چارگ ۽ ات، ۽ چہ ترس ۽ سُمرگی نہ ات۔ آہاں آرا گران کرت ۽ آپ ۽ توک ۽ برت، کنٹا ۽ ہر چینکس آہان ۽ چارات آئی ۽ دپ ہمینکس پڑا ہ پچ تزان بوت۔ پدا میان عمر ۽ مردے ات ۽ پدا کساس دوازدہ سالیگی جنکے ات ۽ پدا زالبولے ات کہ چہ پیری ۽ گشت کرت ۽ نہ کرت۔ یک ۽ گورم ۽ برت انت اش ۽ یک وڑیں جخالے ۽ دوراش دات انت۔

اے پرچاچوش کن انت؟ اے چونیں نابکاریں حدایے کہ چہ آہاں اے پی میں لوٹ کنگ ۽ انت ۽ انگت دل اش گوشیت آئی ۽ سر ۽ ایمان بیار انت؟ یک مردے آپ ۽ توک ۽ بڈگ ۽ چون چہ وتی گناہاں صاف ۽ پلگار بیت؟ کنٹا ۽ زہن گوں اے پی میں جست ۽ پداں گر ۽ چیل ات... چہ آہاں یکے ۽ پسونیست ات... داں ہماوہد ۽ ودے گڈی پر پٹکائی شانوکیں مردم اش چہ آپ ۽ در کرت۔

اے نوں الم ۽ کٹ اتگ، آئی ۽ خیال کرت۔ بلئے واز کنوک ۽ گوں وتی تڑیں آستونک ۽ وتی دیم پہک کرت، گورم ۽ تہا اوشتاگ ۽ پدا تران دیک ۽ بنا کرت۔ ”۽ نوں چہ شمنے نیام ۽ دگہ کسے ہست کہ دل ۽ بہ گوشیت اے پاکیں روچ ۽ یسوع ۽ بچ بوٹگ ۽ جار ۽ بہ جنت؟“ چار جنیادم پاداہت، چہ آہاں یکے بل ات ۽ کزی ۽ رادست ۽ ۽ گپتگ ات۔

کنٹا ۽ چہ ویکن ۽ کش ۽ سٹ ۽ جت ۽ پاداہت، سدک ات آپوش نہ کن انت۔ بلئے پدا آئی ۽ دیست کہ بل دیم پہ گورم ۽ روگ ۽ انت، ۽ آئی ۽ روگ بندات کرتگ ات۔ اولی گام ۽ دیمی ۽ کپت، پدا زراب گران ات انت۔ دیم پہ آپ ۽ لمب ۽ اوشتاگیں مردمانی ۽ شت... وہدے وازی ۽ بل ۽ رادتگی کرت، آجہل بوت ۽ کزی ۽ راگوں وتی دستاں چست ۽ کرت ۽ زوت زوت گام جنان آپ ۽ ایرکپت۔ بیست ۽ پنج سال ۽ تہا اولی گشتاں، چہ ہماروچ ۽ کہ آئی ۽ پاداش گڈ اتگ ات، کنٹا تچگ ۽ ات، وہدے آگورم ۽ لمب ۽ سر بوت، آئی ۽ پاد تیرک ورگ ۽ ات۔ بل آپ ۽ نیام ۽ واز کنوک ۽ کش ۽ اوشتاگ ات۔ ہماوہد ۽ کہ واز کنوک ۽ پہ گپ ۽ وتی دپ پچ کرت، کنٹا پہ دم بالا رگ ۽ ساہ کشگ ۽ لگ ات ۽ دپ ۽ بچ کرت توار ۽ بہ کنت۔

”منی سکائیں دوستیں مردماں، مادگہ یک گونڈویے ۽ مئے مذہب ۽ ہوار بوٹگ ۽ وش اہت کنگ ۽ یکجاہ بوتگیں! گونڈو ۽ نام کئے انت گوبار۔“

”کزی، واجہ۔“

”حد... آئی ۽ بندات کرت۔ وتی چپیں دست ۽ کزی ۽ سر ۽ چیر ۽ دات ۽ وتی چم ۽ پرہت ۽ مچ کرت انت۔“

”نہ کنئے!“ کنٹاء گٹ ۽ پُراء کو کارئے جت۔

بل ۽ وتی دیم ترینت۔ آئی ۽ چم گوں کنٹاء پھماں آس گواری ۽ ات انت۔ واز کنوک اوشتا، برے بل ۽ برے کنٹاء راجارات ۽، کزی کلونزگ ۽ لگ ات۔ ”بس منی زہگ“ بل ۽ نرم نرم ۽ گوشت۔ کنٹاء وتی چپ ۽ چا گرد ۽ ناوشیں سکیں چم مار ات انت۔ ہر چیز بے ترک ۽ توارات۔ بل ۽ بے تواری پُز وشت۔ ”ہج تہیں جیڑ ہے نیست واجہ، بس اے منی افریقہی مرد انت، آسرد نہ بیت، من پدا آراسر پدکنناں، تو وتی کار ۽ بہ کن۔“

کنٹاسک سرابراہ ات کہ گپ ۽ بے جنت۔ واز کنوک ۽ دیست کہ وتی کو پگ ۽ سُرینت انت ۽ پدا وتی دیم ۽ گوں کزی ۽ کرت، چم ۽ نر کرینت انت ۽ یک رندے پدا بندات ۽ کرت۔ ”حد، گوں اے پاکیں آپ ۽، اے گونڈو ۽ سر ۽ رحم بہ کن... پدا بہ گوش اشی ۽ نام کئے انت، گوں ہار؟“

”کزی۔“

”اے جنک کزی ۽ سر ۽ رحم بہ کن“ ۽ گوں وت ہوار زبان کرتگیں محفوظیں آپ ۽ تہا بڈ اینت ۽ لہتیں ترمپ کزی ۽ دیم ۽ ترینز ۽ دات ۽ گٹ ۽ پُراء ”آمین“ ۽ کرت۔

بل ۽ اتربوت، کزی ۽ رآپ ۽ لمب ۽ آورت ۽، چہ آپ ۽ ڈن دراہت ۽ کنٹاء دیم ۽ اوشتاگ ات ۽ آپ پٹینگ ۽ ات... ہوڑی ۽ پشلی مارگ ۽ ات۔ آئی ۽ جہلادی ۽ آئی ۽ لچ ۽ مینیں پاد چارات انت ۽ پدا وتی چم ۽ چست کرت انت ۽ آئی ۽ چمانی تہا چارگ ۽ لگ ات کہ توات انت... چہ ارساں؟ آئی ۽ کزی ۽ راکنٹاء دستاں دات۔

”پرواہ ۽ نیست، بس کمیں میس اتگ“ آئی ۽ گوشت ۽ آئی ۽ ڈڈیں دست کزی ۽ دیم ۽ لگا شک ۽ ات انت۔

”اینکس تگ ۽ تاج ۽، توالم ۽ شدیک بے، من سدکاں تو گزنگ ۽، بیاورگے وریں، من بزہ اتگیں مرغ ۽ پھتگیں ہیک ۽ چہ ہما پٹاٹا ۽ کسٹر ڈاں کہ تراں کدی باز ندرستگ، آورتگ گوں۔“

”چد ۽ شتر تریں گپ ہست“ کنٹاء گوشت۔

بل ۽ آئی ۽ دست گپت، آزران زران ۽ پدا چہ چڈانی تہا گوست انت ۽ دیم پے آخروٹ ۽ درچک ۽ شت انت کہ آئی ۽ چیر ۽ آہانی پکنک ۽ وردنانی ساچی ایرات۔

یک شے کڈک ء بِل کزى ء را گوٹگ ء ات۔ ”ترانوں ہفت سال انت۔ ڈگار کار کنوئیں
گوٹڈ و ہمک روج ڈگارانی سرء کار ء انت۔ چوش کہ نوح۔ گڑا بیاماری ء منی دز کمکی ء بہ کن گوں۔“
سر پدات کہ آئی ء پس اے پیہیں کاراں گوں چونیں چماں چاریت، کزى ء کنتا ء را بے باوریں وڑے
ء چار ات۔ ”تو ہش کت تئی ماس ء چے گوٹت۔“ آئی ء بے شک کنگ ء گوٹت۔ اے بابت ء
بِل ء پیسرء گومانی گپ جنگ ات ء آئی ء اے من اتگ ات کہ اے پہ کزى ء شربیت کہ کارے ء بنگج
ء بہ کنت دانکہ ماسا و الر بہ گندیت، تہنا پہ میسی اینی لیبونی دز گوہارے مہ بیت۔ کنتا تہنا نشت ء آئی ء کار
آمدی کنگ ء بار و اجیڑات ء کہ چون آرا کار آمدی ء بہ کنت۔ پرچا جیوفرے ء آئی ء عمر ء ماس
وتی جنکاں کار ء ہنر سوج دینت دانکہ پس چہ زاماس ء تکرانیں لب ء مالے لوٹ ات بہ کنت۔ بلئے آئی
ء زانت بِل، کزى ء ٹوباب ء نزیبک کنگ ء بابت ء آئی ء دل ء واہشت ء سہی ء سر پد نہ انت۔ ء کزى
ء را چہ آئی دور برگ ء ات، آرا مزہ ء دود ء ر بیدگی مارشت ء سوج دیگ ء محکمیں واہشت انگت آئی
ء دل ء جاہ مندات۔ و ہدے لہتیں سہب ء رند بِل ء آرا حال دات کہ کزى چوناہی ء تاس ء زانانی
مُشگ، گس ء روپک، دار ء جوڑ کر تگیں چیزانی موم مالگ، بلکن ء ماسا ء جند ء نپادانی چیر گیجگ ء
پتانگ ء ہیل کنگ ء انت، اے پہ کنتا ء گرانیں کارے ات کہ آئی ء کر تگیں کاراں دگر ء را شریدار بہ
کنت۔ بلئے و ہدے آئی ء وتی جنک اسپیت ء شونزیں لانک بوجانی در پانی چپی کنگ ء ریچگ ء
مشگ ء دیست کہ ماسا ء آہانی توک ء شپ ء آپ دست ء لانک بوج کر تگ ات، کنتا چہر ء گوات
گپت، سدک بوت کہ آئی ء مستریں ترس پیلو کنگ بوتگ۔

آیل ء سوج ء پتانی سر ء اوں ہونز گپت، اگاں آئی ء کزى ء را دیگ ء بہ ہش کتین ات انت کہ
ذاتی مولد چون بنت۔ ”نوں من ء گوں دگوشی ء گوش دار منی جنک، ہمک نیگر ء راماسا ء ڈولیں شریں
سہرینانی کرا کار کنگ ء موہ نہ رسیت، زوت، ترا چہ ایندگہ گوٹڈ واں جتا نیں بستارے دنت، نوں
مستریں کار ترا اے ہیل کنگی انت کہ تو ماسا ء تب ء بہ زان کہ ماسا چے لوٹیت۔ ترانوں مہلہ پادا آگی
انت، گوں من در آگی انت، چہ ماسا ء پادا آگ ء ساری، منی وڑے آئی ء خدمت ء کنتے... ہرچی کنتے
... اولی کار کہ ترا سوج دیگی انت ایش انت کہ ہر دیں تو پچاں ساد ء سر ء تاپ ء دی نے گڑا چون کوٹ ء
پیٹ ء دنزاں چنڈے۔ اے گپ ء حبالداری ء بہ دار، بٹناں مہ روسین ء مہ پروش...“ ہے ڈول ء

گپ دیم ء شت، برے برے کلاکانی کلاک شت۔

یک بیگاہ یے، چوش کہ کنٹا گندگ ء ات، بے سر ء سوج ء نہ گوشت، داں وتی توازی ہی ایں کاراں مہ شت انت، ”پمائی پادزوارانی سیاہ کنگ ء۔“ آئی ء کزی ء را یک شپے گوشت۔ ”من کمیں ساخن بیٹر ء سیاہینک ء ہوار کمیں چرپی ء راک کینڈی زوراں ء یک ڈبکے ء تہا شر شلمکین آں۔ پدا دریں شپ ء ایرے کنناں ء روج ء پدا شلمکین آن ءے، اے پادزوراں چوش شیشگ ء ترپین انت۔“ پیسر کہ چسگ ء ڈن بہ بیت، کنٹا سازگر ء کڈک ء شت۔ کنٹا ء اے ڈولیں زالبولی گران بہائیں ٹک ء ٹاک ساری ء ہیل کرتگ ات۔ ”اگاں تو یک چچے یے سیاہیں پلپیل ء شکر، گوں گوک ء نیمگ ء ہوار بہ کنتے، پیالہ ء بہ کن ء گس ء ایر بہ کن ءے مکسک نہ یایاں۔“ دیوال ء کاگدانی صاف کنگ ء شتر تریں وڑ، دور وچ کوہنیں بسکوٹ ء تہی بُرنا کمیں بسکوٹانی لگا شگ ء انت۔“

گندگ ء کزی ء دلگوش آئی ء سوج ء پنتانی سر ء گواراں، بلکن ء کنٹا ء ہچ گوش نہ داشت، پرچا کہ یک روچے بلّ حال دیگ ء ات، لہتیں ہفتگاں پد، کہ ماسا ء آرا گوشتگ کہ ہما انت کہ کزی ء چل ء کتند ان ء اید کہ چیزانی مشگ بندات کرتگ آسک دت انت، ہر چیز تڑ پگ ء انت۔

بلّے ہر وہد ء میسی ایہی بیاہت انت، شک نیست ات ماسا ء کدی نہ گوشت داں ہما ہد ء انت کزی کارمہ کنت۔ کار ء رند، چوش مدامی این ء پتگ ء شیک ء شلیکاں کنناں شت انت، چٹ ء سر ء سٹ ء کپ اش کرت، چماں پاسکلی ء ایند کہ لیب ء گوازی ء مشکول بوت انت کہ جندانی ات انت اش۔ یک پیشیمے ء ”نیگر ء گوازی“ ء کوگلے ترا کینت اش ءوت ء سرداں پادان کوٹگ ء آپاں مینت اش۔ آہاں وتی زچک گہیننگ ات انت، پچانی گہگ ء بلّ ء سکین دات کہ کزی ء چپ دستی شہمات ءے بہ جنت ء میسی ایہی ء اول ہکل ءے بہ دنت۔ ”تو وونوں زان ءے، تو مزن ءے۔ دہ سال تی عمر انت ء دربر جاہ ء روگ ءے، تو اے اول سر پدے کہ برزی طبقہ ء میسی یے ءے۔“

بلّے کہ کنٹا مروچاں زنگ جنگ ء نہ ات۔ میسی ایہی ء آہگ ء وہد ء پھیل آئی ء گر ء دار ء تب ء دارگ سک گزان ات، بلّے ہر وہد کہ کنٹا گوشتگ بوت کزی ء ماسا جون ء لوگ ء بہ بارت، گڑا آئی ء وتی گل ءوشی چیر دات، پرچا کہ آرا یک رندے پدا گوں وتی جنک چک ء تہنا بگی ء سواری ء موہ رسست، نوں کزی سر پدات کہ بگی ء سواری ء وہد ء آرا ہر چیز گوشتگ بیت آبس آئی ء ء پس ء نیام ء انت پرچا کہ کنٹا نزا ءے محفوظ تریں وڑ ات کہ آرا، بے ترس ء کہ بلّ آہان ء گندیت، وتی ماتیں گلزمین ء بابت ء سر پدی دات کرت کنت۔

بگی اسپاٹ سلوانیا کا ونٹی ۽ ملکیں دگ ۽ سرء لیٹ گران ات۔ آئی ۽ آرادگ ۽ کش ۽ چیزانی
مانڈیکائی نام گوشت کرت کرت انت۔ دز چکے ۽ نیمگ ۽ دست ۽ شہاردات ۽ گوشت ۽، ”میرو“
(Yiro) ۽ پدا ڈگی یے ۽ نیمگ ۽، آئی ۽ گوشت ”نینسی موسو“ (Ninsemuso) چہ کسانیں پہلے ۽
سرء گوشت ”سالو“ (Salo)۔ یک گشتاں وہدے آہان ۽ اناگت ۽ ہور ۽ شلے ۽ گپت، کنتا کوکار ۽ لگ
ات ”سانجیو“ (Sanjio) دست ۽ ہور ۽ برت ۽ چنڈینت ۽ وہدے کہ روچ ۽ پدا دراہی
کرت، آئی ۽ نیمگ ۽ دست ۽ شہاردات ۽ گوشت ۽، ”ٹیلو“ (Tilo)۔ ہر کجام لہز کہ آئی ۽ در کرت
کزی ۽ گوں دلگوشی ۽ آئی ۽ دپ چار ات، ہر چیز کہ آئی ۽ دیست پدا وتی لنت ۽ ہما پیم ۽ سُرینت
انت۔ ۽ پدماں پد گوشت ۽ داں دپ ۽ ۽ بہ رہتین ات انت۔ زوت آوت چیزانی نیمگ ۽ دست
شہارگ ۽ ات ۽ چہ آئی ۽ آہانی مانڈیکائی ناماں جست کنگ ۽ ات۔
یک روچے آچہ ماڑی ۽ ساہگ ۽ باز دور نہ شنگ ات انت کہ کزی ۽ لنتک ۽ آئی ۽ پھناد ۽
جک دات، وتی لنتک ۽ چہ وتی گوش ۽ برز تر ٹکینت ۽ گوں بلوت ۽ جست ۽ کرت، ”منی سرگ ۽ را
توچے گوش ۽؟“ ”کنگو“ (Kungo) کنتا ۽ اوں گوں بلوت ۽ پودات۔ آئی وتی مودانی کالک
۽ تاب دات، کنتا ۽ گوشت کنٹن یو (Kuntinyo)، آئی ۽ وتی پونز لپینت، کنتا ۽ گوشت ”ن گو“
(Nungo)، آئی ۽ وتی گوش تاب دات، گوشت ”ٹولو“ (Tulo)۔ ”کندان ۽، کزی ۽ وتی پادا برز ۽
ثپ ات ۽ ماسی لنتک ۽ پیش داشت، ”سینکمبا“ (Sinkumba) کنتا ۽ درائینت ۽ وتی
شہادت ۽ لنتک ۽ گپت ۽ سُرینگ ۽ ۽ لگ ات، آئی ۽ گوشت ”بولو کونڈنگ“
(Bulokonding)، وتی دپ ۽ دست جت، آئی ۽ گوشت ”دا“ (Da) پدا کزی ۽ کنتا ۽ جند ۽
شہادت ۽ لنتک گپت ۽ آئی جند ۽ راسک ۽ دات، ”فا“ (Fa) کزی ۽ کوکار ۽ جت۔ آمارگ ۽
ات کہ آپمائی چہ مہر ۽ محبت ۽ پُر ۽ سر لیٹ انت۔

دمانے ۽ رند، آچہ کسانیں تچوکیں دریا یے ۽ لمب ۽ گوزگ ۽ ات انت، کنتا ۽ وتی دست شہار
دات ۽ گوشت ”آبلونگویے۔“ آئی ۽ آرا گوشت کہ آوتی ملک ۽ دریا ۽ زینک ۽ جاہ منندانہ کہ ”کیمبے
بلونگو“ یے گوش انت۔ بیگاہ ۽ وہدے آگس ۽ روگ ۽ ات انت، پدا چہ ہائی ۽ کش ۽ گوزگ ۽ ات
انت، کزی ۽ دست ٹال کرت ۽ کوکار ۽ لگ ات ”کیمبے بلونگو!“ شک نیست ات کہ آسر پد بونگ ۽ نہ
انت وہدے آئی ۽ گپ صاف کنگ ۽ کوشت کرت کہ اے مٹاپونی (Mattapani)
دریا انت، دریا گیمیاء نہ انت، بلے آے گپ ۽ سر ۽ سک گل ات کہ آرا کم چہ کم نام یات انت، اے

ایتھنکس ٹوہیں جبرے نہ انت۔ آئی ء گوشت کہ چہ اے کسانیں دریاء کیمبے بلونگوسک مزن، حاموش ء زور آور انت۔ آئی ء دل ء گوشت آرا بہ گوشت گوں چون آئی ء قوم ء مردم چہ آئی ء پیداوار دیگ ء سوب ء چون زند بخشاؤ کیس دریاء عزت ء کن انت، بلئے آسر پد نہ بوت چون بہ گوشت ء گوں، آئی ء تہنا آرا آئی ء ماہیانی رم ء چیرانی بابت ء گوشت گوں کہ پُرات۔۔۔ زور آور ء وشتام ایس کجاو ء ہوار کہ برے برے سٹ ات ء یکد رانی تھاہت انت۔۔۔ چون گالی ء آپ ء سمر ء تالائیں مرغانی بابت ء کہ داں ہماو ہد ء آپ ء سمر ء تڑپیل ات انت داں آئی جند ء ڈولیں بچکے چہ دریاء لمب ء تمراں مہ شت انت ء آہان ء ہب مہ کرتین ات انت ء اے ڈول کنگ ء چہ آئی ء آہان ء چوش پُٹ ء برف ء ایروپ ء آزمان ء دیم گرگ ء ندرگ چارات کرت۔ کنٹا ء گوشت من ء ہماو ہدیات انت کہ آئی ء بلک یا نیسہ ء آرا گوشتنگ ات گوں کہ وہدے اللہ مدگانی وبائے گیمبیا ء دیم داتنگ ات، انچوش ترسناک ات انت کہ سجھیں روچ ء دیم اش اندیم کرتگ ات، دُرہیں سبزیں کشار ء چیز اش چٹ کرت انت، داں یک روچے گواتے دراہت، درہینان ء دریاء برت اش ء گد سمر ء اود ء آپ ء کپت انت ء ماہیاں وار انت۔

”من ء بلکے ہست؟“ کزی ء جُست کرت۔

”ترادو بلک ہست۔۔۔ منی ماس ء تئی ماس ء ماس۔“

”آہ زان انت ما کجائیں“ کنٹا ء درائینت۔ ”توزائے ما کجائیں؟“ آئی ء دمانے ء رند کزی ء

راجست کرت۔

”ما بگی ء ایں!“ کزی ء پسودات۔

”من گوشاں ہمود ء کہ ما نشنگیں۔“

”ماسا والرئیگ ء نشنگیں۔“

”آ کجانت۔“

”آہیمگ ء“ آئی ء دگ ء نیمگ ء دست شہار دات۔ بنگپ ء سمر ء ہدونا کی ظاہر کنگ ء نہ

ات۔ آئی ء گوشت۔ ”چہ ہما جا گہ ء تو اہتنگ ءے من ء اود ء لولک ء چیزانی باروا بہ گوش گوں۔“

”گڑا سہر، اود ء بلائیں سہر مور ہست، زان انت کہ چون تا کانی سمر ء چہ آپ ء گوزانت ء آدم

بنت۔ جنگ کن انت ء چوش اُرد ء پیشقدمی کن انت، کوہی جمپ بندانت کہ مردم ء سمر ء برزی ء بنت ء

ہمایانی توک ء زند گوا زین انت۔“

”ترسناک انت، شما لگت اش دی ات؟“

”چہ تو کمتر نہ انت۔ ہمک مہلونک ۽ ہما حق انت کہ تئی انت، بلکن ۽ رستگیں کاہ ۽ را اوں چوش مردمانی ۽ ساہ مان انت۔“

”گڑ امن کا بانی سر ۽ نہ گرداں، ہمہ ۽ بگی ۽ تہا باں۔“

کنٹا ۽ پکنڈ ات۔ ”چہ ہر کجا من اہتگ اوں اود ۽ بگی نیست۔ ہر جا گہہ ۽ شتگ اوں، پند ۽ شتگ اوں، یک گشتاں من گوں وتی پس ۽ چار روج ۽ راہ ۽ گشتگ ات اوں چہ جیوفرے ۽ وتی ناکوانی میتگ ۽ شتگ ات اوں گوں۔“

”جو۔ فہ۔ اے، جی ایت؟“

”نہ زاناں ترا چینکس براں گؤ شتگ گوں کہ ہما جا کہ انت من اہتگ اوں۔“

”من گؤ شتگ تو زاناں چہ افریقہ ۽ اہتگ نئے۔ اے گیمبیا ۽ تو گپ ۽ کنگ ۽ نئے افریقہ ۽ انت؟“

”گیمبیا افریقہ ۽ ملکہ۔ جیوفرے گیمبیا ۽ بازارے۔“

”گڑ اتئی، اوبا، کجا انت؟“

”چہ مزن آپ ۽ آدم“

”آمزن آپ چینکس مزن انت؟“

”سک مزن انت، چہ آئی ۽ گوزگ ۽ کساس چار نوک لگیت۔“

”چارچے؟“

”نوک، شما ماہ اش گوش ات۔“

”گڑ اتو پر چا ماہ نہ گوشے؟“

”پر چا کہ نوک، منی لبز انت۔“

”شما سال ۽ راچے گوش نئے؟“

”ہور“

کزی پڑتے ۽ کپت۔

”گڑ اتو چہ آمزن آپ ۽ چوں گؤ ست نئے؟“

”بلائیں بوجی یے ۽ سر ۽“

”آچہ اشاں ہمینچو مستر انت کہ ما مدام ماہی گرگ ۽ دیستگ انت؟“

”انچوش سک ۽ مزن انت کہ صدانی کچ ۽ مردم داریت۔“

”گڑا نہ بُدیت؟“

”من دعا کرت کہ بے بُدیت۔“

”پرچا؟“

”پرچا کہ ماسک بیمار اتیں، مازانت کہ نول ما میں۔“

”تو پرچا بیمار بوت نے؟“

”ماوتی جندء لانک بوجانی سرء سر پھ سروپنگ اتیں۔“

”شما چرنی ء پرچا نہ شنگ نے؟“

”ٹوباب ء مارا سا نکلاں بستگ ات۔“

”ٹوباب کئے انت؟“

”سُہریں۔ مردم“

”شمارا پرچا سا نکلاں بستگ ات اش، شماران ء ردی یے کرتگ؟“

”جیوفرے ء زینک ء لدء شنگ ات اول۔ بندے ء چارگ ء کہ پوت ء ڈلے بہ بنداں، آہاں

من ء گیت ء آوارجت۔“

”تو جینکسینے ات نے؟“

”ہبده سال نے“

”اگاں توشت بہ کرت انت گڑا آہاں تئی ماس ء پس جست کرت انت؟“

کنتا ء گوں حیرانی ء چارات، ”آہانی دست بہ رستیں آہاناں اول برت اش۔ داں روج ء مروچی

منی خاندان نہ زانت من کجا اول۔“

”ترا براس ء گؤبار ہست ات؟“

”سے براس ہست ات۔ بوت کنت نول گیشتر بہ بنت، منی حیال ء نول رُستگ ء مزن انت، تئی

کچیں زہگ اش ہست۔“

”یک روچے مارویں آہاں گندیں؟“

”ماچچ جا گہہ شت نہ کنیں“

”باریں انول ما جا ہے ء روگ ء ایں۔“

”تہنا ماسا جون نیگ ء۔ ماسر مہ ہیں، آہان ء کچک ہست، گوں روج ء در آنگ ء منے سرء اش

دینت۔“

”پرچا، ہمیشکا کہ آپہ ما دل وارگ انت؟“

”ہمیشکا کہ ما آہانی ملکتیں، چوش اے اہسانی ء کہ اے گی ء چکلگ ء انت۔“

”چوش کہ من تئی ء ماس ء ملکت اول!“

”تو منے زہگ نے، اے گے دگر۔“

”مہیسی اپنی گوشتیت آمن ء پہ وتی ہا ترا زوریت۔“

”تو دتکے نہ نے کہ ترا گوازی بہ کنت۔“

”من اول گمائی گوازی کناں۔ آئی ء من ء گوشت آمنی شرتریں دز گواہار انت۔“

”اے وڑ نہ انت، مایکے دومی نیگیں، پرچا کہ مایکے دومی ء بونگ لوٹیں، ما گوں یکے دومی ء مہر ء

مجت کنیں۔“

”گڑا، من ء مہیسی اپنی دوست بیت۔ من لوٹاں من آئی ء ملکت بہ باں۔“

”چوش کدی بوت نہ کنت۔“

”تو چے گوشتگ ء نے؟“

”اگاں توبہ رد ء مزن بہ بے گڑا گل ء شادان نہ بے۔“

”من باں۔ شرط بنداں گوں تو۔“ ”گل ء شات نہ بے۔“

”اے تئی راست انت۔“

”اوبا، من ترا ء ماس ء را کدی یلہ نہ دیاں۔“

”منی چک، ما اول کدی ترا وگ ء ننتیلیں۔“

یک قضا دیگرے، ماسا والرے ماس ۽ پس ۽ انفیلڈ ۽ ڈلیور ۽ اہت ۽ لوٹ ات انت کہ شام ۽ ورگ ۽ بیانت کہ رچمنڈ ۽ نامداریں سوداگرے ۽ شرف ۽ دیگ بوتگ۔ آدمی پہ فریڈرگسبرگ ۽ روگ ۽ بوتگ بلنے شے جل اتگ۔ کنتا ۽ گوں ماسا والرے تہاری مان شانگ ۽ سر بوتگ ۽ کساس یک درز نے گی پیسر ۽ اوشتاگ ات۔

بلے کہ آئی ۽ بل ۽ سور ۽ رند ۽ ہشتیں سالان آ باز براں اداہتگ ات، بلنے لہتیں ماہ ۽ دوران ۽ انفیلڈ ۽ زنڈیں کنور کنوک ہیٹی، کہ زمانگے پہ کنتا ۽ تباہ ات، پدا گومانی گپ جنگ ۽ فیصلہ ۽ کرت۔ چہ ہماروچ ۽ آئی ۽ کزی ۽ رامیسی اینی ۽ ہماہی ۽ پہ بلک ۽ پیرک ۽ گندوکی ۽ آورتگ ات۔ انشی، وہدے آپ سلام ۽ چل ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ شت... ۽ پہ ورگی چیزے ۽... آئی (ہیٹی) ۽ آراتوک ۽ آہگ ۽ صلاح جت، وہدے کہ آئی ۽ آئی ۽ کار ۽ ایدگ زالبولان ۽ شام اڈاٹگ ۽ سرجم کرتگ ات انت، کنتا ۽ خیال کرت کہ آئی ۽ اے پیچہ ورگاں سرلیٹ لوہی ۽ کلنجو کدی نہ دیتگ۔

”تئی کسانگیں گونڈ وچون انت؟“ ہیٹی ۽ چٹنگ ۽ بوہ چنگ ۽ میان ۽ جست گپت۔

”وش انت“ کنتا ۽ پسودات۔ بل آرا کنور سوچ دیگ ۽ انت۔ دوشی آئی ۽ گوں وتی جوڑ کرتگیں

اپیل ہیٹی (Apple betty) ۽ من ۽ حیران کرت۔“

”آ کسانگیں چکر وے۔ تو دگہ گپے زان ۽۔ آ منی پہتگیں بسکوٹانی ورگ ۽ بدل ۽ من آئی ۽ پہتگیں بسکوٹاں ورگ ۽ باں۔ گوتگیں بر ۽ اداہتگ ات چہ منی ادارک ۽ آپاں نیم کوڑے گوں وت ۽ بُرت گوں۔“

دپ آپ پر ماؤکیں سے ۽ چارزیل ۽ تندوری نانانی آخری وار چارگ ۽ رند، ہیٹی چاریں کمکاریں جنیاماں چہ، کہ موش جستگیں زردیں پوشاک اش گور ۽ ات، پیرترین ۽ نیمگ ۽ وتی دیم ۽ تڑینت ۽ گوشت ۽ ”برومسز ۽ بہ گوش، ماتیاریں“ چہ چروکیں دروازگ ۽ پیریں ماسی ۽ پترگ ۽ گوں، آئی ۽ ایندگہ سہینان ۽ گوشت ”من ہنسگ ۽ زوراں ۽ شمنے پشت ۽ پیداک اوں بلکن ۽ شماسوپ ۽ کاشیاں چوٹ ایر بہ کن ات ۽ منی شترترین میز پوش ۽ بہ گہین ات۔ نون کار ۽ بہ لگ، پیرل (Pearl)“ آئی ۽ وتی کستریں کمکار ۽ را گوشت۔ ”سبزیاں بزور چائینا سینینی تہا بہ کن ۽ من ونگ ۽ گوشتاں اے نقش ۽ نگاریں سینیاں ماں کنان کن۔“

دمانے ۽ رند، چہ مککار جنیاد ماں یکے پدا توک ۽ اہت ۽ داں دیر ۽ گوں بیٹی ۽ بلوت ۽ کرت ۽ پدا
زوت زوت ڈن ۽ دراہت۔ بیٹی ۽ دیم گوں کنتا ۽ کرت۔

”تاریات بیت لہتیں ماہ ساری، مزن آپ ۽ جاگے، فرانس ۽ سودا گرائی بوجیانی سر ۽ اوگار کنگ
بوتگ ات؟“

کنتا ۽ وتی سرچنڈ اینت۔ ”سازگر ۽ گوشت کہ آئی ۽ ہش کنگ صدر ایڈ مزانچوش گنوک بوتگ
کہ پماہانی بن گونج ۽ صاف کنگ ۽ نیوناسٹڈ (یونائیٹڈ) اسٹیٹس ۽ سچھیں آپی اُردے دیم دا تگ۔“
”ہو، راست انت آہاں کرتگ۔ لووینا (Lauvina) انوں من ۽ حال دات کہ رچمنڈ ۽
مردکار ۽ گوشتگ آہاں فرانس ۽ مملکت ۽ ہشاد بوجی گپتگ“ آئی ۽ گوشت۔ ”اود ۽ مردم فرانس ۽ راسبق
دیگ ۽ حال ۽ ہش کنگ ۽ پے سوت ۽ چمندری ۽ تیار بوتگ انت۔“

آگپ ۽ ات ۽ کنتا چہ وردن ۽ سرلیٹیں تالک ۽ کرونگ ۽ ات۔ کنتا کوہل کرتگیں گوشت،
ہوک ۽ پہتگیں گوشت، مرکی ۽ مرغ ۽ بٹ کہ بیٹی تالاں مان اش کنگ ۽ ات ۽ پے دیم ۽ دیگ ۽ تیار
ات انت، گندگ ۽ حیران ات۔ آئی ۽ چہ نیمگ منتگیں شیر کنیں پٹاٹا ۽ یک دپارے وار تگ ات کہ
چاریں مککار جنیادم زوت زوت چُل ۽ پترت انت ۽ سچھیں چہ حالگیں کاشی ۽ درپاں بار ات انت۔
”سوپ اش وار ت انت!“ بیٹی ۽ کنتا ۽ نیمگ ۽ توار جت۔ دمانے ۽ رند حد متکاریں جنیادم چہ سرلیٹیں
سینیاں پدا روگ ۽ ات انت، بیٹی ۽ چہ وتی دامن ۽ وتی دیم پہک کرت ۽ گوشت۔ ”شیرینی ۽ دیگ ۽ را
چل منٹ ہست، توگپے جنگ ۽ ات ۽؟“

”تہنا ۽ گوشتگ ۽ ات اوں پے منی نز ۽ ہشاد بوجی اینکس بلائیں حبرے نہ انت۔“
کنتا ۽ دراہنت۔ ”دیر انت سہریں منے بدل ۽ گوں وت ۽ ماں وت اڑا تگ انت۔ انچوش گندگ
بیت اگاں گوں کسے ۽ ما اڑا انت گراوش اش نہ بیت۔“

اے گپ اے چیز ۽ از مندگ انت کہ گوں کئے اڑا تگ انت، چوش کہ من گنداں“ بیٹی
۽ گوشت ”پاری نلاٹو (Mullato) ۽ ٹوسینٹ ۽ ہلاپ ۽ بغاوت کرت، اگاں صدر ۽ ٹوسینٹ ۽ مکک ۽
پے بوجی دیم مداتین اتاں بلکن بہ کٹ اتین ات اش“

”ماسا والر ۽ گوشتگ ۽ ہش کرتگ ٹوسینٹ ۽ جنرل بونگ ۽ بودنیست۔ تہنا وتی ملک ۽ کڈن
کرت نہ کنت“ کنتا ۽ گوشت۔ ”آگوش ایت تہنا مند ۽ بہ چار، بیٹی ۽ آزات کرتگیں غلام آئی ۽ سچھیں
کاراں بہ کن انت ۽ پدا وتی کوہنیں ماساہانی دست ۽ چیر ۽ انت۔ پرچا کہ سہریں ہے امیت ۽

کنت۔ من گوشاں آوت کشت ء کشاری کارء پشت بہ دی انت۔“

چہ مکاراں یکے پدا چل ء اہتگ ات ء دینیاںی گپاں گوش دارگ ء ات، گپ ء لگ ات۔
 ”شمازان ات انوں آ ہودء چے گپ جنگ ء انت۔ آزاتیں غلامانی... گوش انت سک
 بازانت، سمینز دہ ہزار تہنا ہمدء ورجینیا ء انت، حج گوشگ ء انت آہا نیگراں آزات کنگ ء انت کہ
 آہاں شریں کار پد پیش داشتگ، ہما کہ آشوب ء ساعتاں گوں وتی ماساہاں شربوتگ انت، ہما کہ
 سہرینان ء نیگراںی بغاوت ء حال اش داتگ ء ہما کہ گوں وت ء درمان اش آورتگ ء سہرین ء گوشگ
 ء ردء ہر نادر اہے ء علاج ء انت۔“ حج گوشگ آحیال ء انت کونہیں وفاداریں نیگراںی آزات کنگ ء
 حق آہانی ماساہاں ء دیگ بہ بیت، بلے آئی ء اودء آدگہ مردماں گوں نیگرچم چارانت کہ کونیکر آہاں
 آزات بہ کن انت ء لہتیں سہریں وتی غلاماں حشک ء بے زرء آزات کنگ ء انت۔“ مکارجنیا دم دیم
 پے دروازگ ء شت ء گوشگ ء ”حج گوشگ ء ات کہ منی گپ ء یات بہ کن ات، پے اے حق ء گرء دارء
 ہاترا ء وت ء قانود جوڑ کنگ بیت۔“

ہٹی ء چہ کنتا ء جست گپت۔ ”گور بیجان ء الیگزینڈر لمملٹن ء بارواتی حیال پی انت کہ گوشگ ء
 انت تیوگیں نیگر باندانت پدا فریقہ ء دیم دیگ بہ بنت۔ پرچا کہ نیگر ء سہریں دگہ دگہ ذات ء زریاتانی
 انت ء کدی یکجا بوت نہ کن انت۔“

”آئی ء راست انت، منی حیال اوں انچوش انت“ کنتا ء درائینت۔ ”سہریں گپ جن
 انت، بلے چہ فریقہ ء آرگ یک وڑء برجاہ انت۔“

”توزان نے من چے گوشاں“ ہٹی ء گوشگ۔ ہمانت کہ اے کر پاس ء توم پاٹو کنوکیں
 کار بوج (مشین) اہتگ، آنیگراں ء کیرولینا ء جارجیا ء کر پاس ء ٹلکانی سرء برگ ء انت، ہمیشکا
 بازیں ماسایے وتی نیگراں زر بارء چہ وتی بہا زرتگیں نہاداں دو یاسے نہاداں گیشتر سودا کنگ ء انت۔
 ”سازگر گوشیت زر بارء بلاہیں ماساہاں کر یکر گزیر داشتگ کہ نیگراں چوش چہراں کار بندگ
 ء انت ء پے کر پاس ء کشگ ء ٹلک ء ڈگارد آرگ ء انت۔“ کنتا ء گوشگ۔

چہ ء رند مکارجنیا دماں گوں کچڑیں رزان ء سینیاں چل ء آہگ بندات کرت۔ ہٹی ء پے پھرے
 چار ات انت۔ ”انچوش گندگ بیت ہرچی آہانی لاپاں داشتگ مان اش چنگ۔ نوں ماسا شیمسپین
 ایریرچگ ء بیت ء میز پے شیرینی ء صاف کنگ بوتگ“ آئی ء کنتارا گوشگ۔ بہ چار ترا اے سیاہ پٹا ء
 پڈنگ ٹارٹ چوں دوست بیت۔“ آئی ء ساسرے ء تہا یکے آئی ء دیم ء ایر کرت۔

”آہودء ایشیء ہمراہیء ہا لگء کشید کرتگیں شراب و رانت، بلئے منء یات انت تو شرابء دست نہ جنئے۔“

وشتا میں ٹارٹ ورگء ات، کنٹاءوتء مارات کہ آرا یکء جستگیں مولدے گیر آہگء ات کہ ہے زوتاں بلء پھائی چہ گزٹء ونگ ات ”برزء دورگیں جنکے“ اشتہار گو شگء ات، ”مزن گودانے ءیکے ءسمرء ٹپء نشان ءے، شیواریں دروغ بندء دُزے، بوت کنت نقلی راہداری یے گون بہ بیت پرچا کہ آئیء پیسرء حدابندء آرانمشتہ ہیل گرگء اشتگ ء آوت ءرا آزاتیں نیگرے گو شیت۔“

پٹی گران گران نشت۔ لنککانی سمرء چہ درپء کشید کرتگیں ہا لگے درئے کرت ءوتی دپء مان ءے چت۔ چُلء ءتوک ءطب چہ گلاس، تالک، چچہ، کارچ ء پُرات کہ شودگی ءسارگی ات انت۔ آئی ءزندیں آہ سرد ءے کش ات ءژندژندء گوشت ءے۔ ”تہنا یک چیزے زاناں، دل گو شیت انشی تحت ءسمرء وشیں والے بہ جن، پرچا کہ اوحداء منی دستاں دم برتگ۔“

بازیں سال ات ئے، کنٹا چہ بانگواہ ء ساری واب ء پاداہت، غلامانی بیتگ ء چہ آدگراں پیسر۔ انچوش مہلہ کہ چہ آہاں بازینے ء را باورے کرت کہ ”اے افریقہی، تہاری ء چوش پیشی ء گندایت۔ مروچی آبانی دل ء گوشت آئی بارواہیل اش کرت، پھائی داں اینکس دیراں شرآت داں امبار ء پترت انت ء اود ء آئی ء چہ دولوٹک گیدہ ء نیام ء وتی دیم گوں رژن ء اولی ٹک ء دات، پہ اللہ ء وتی ہمک روچی سہب ء نمازے کرت۔ چہ رند، اسپانی ہوز ء راکاہ ئے مان کرت، سر پد بوت کہ نوں یل ء کزی ء وتی دست ء دیم ششتگ انت ء گداش مٹ کرتگ ء دیم پہ ماڑی ء روگ ء بنت ء ڈگار کار کنوکانی مسٹر کیٹوالم ء پاد آہتگ ء گوں ادا ء چک نوح ڈن ء بیت ء پہ آدگراں غلاماں پادکنگ ء زوت گھٹی ء جنت۔

کساس ہمک سہب ء سمر ء، نوح ء سمر سرائنت ء گوشت ”سہب وش بات“ سلام ء دعاء و ہد ء آئی ء وت ء انچوش دُورداشت کہ کنٹا ء را افریقہ ء جالوت ء ٹک ء ترانگ ء گپت ء۔ آگوش انت کہ اگاں کسے ترا سہب ء سمر ء سلام بہ دنت، تو بہ زراں آترا سہمیں روح ء دعاء نیک ء کنت۔ آہاں گوں یکے دومی ء سک کم جبر ء حال کرت۔ آرانوح دوست بوت، بوت کنت آرا آئی ء جند ء کسانکی ء ترانگ ء گیجگ ء ات۔ چوش گزائیں مردم ء، وتی وڑ ء وتی کار ء شت ء گوں دگر ء کاراں کارے نیست ات۔ سک کم گپے جت بلے ہر چیز ء گوں چم ء سک ات انت۔ آئی ء مدام چوش وتی ء نوح ء کارے ء دزگٹ بونگ ء دیست... جاگہ ء ء اوشتا تگ ات ء ڈگار ء سمر ء تچوک ء گوازی کنوکیں کزی ء میسی اینی ء راچم ء سک ات انت۔ یک گشتاں کنٹا چہ امبار ء دروازگ ء چارگ ء ات آئی ء دیتگ ات۔ و ہدے کنٹا پدا دیم پہ امبار ء روگ ء ات کہ نوح ء رادیست ء کہ کیٹو ء کڈک ء دپ ء اوشتاگ ات ء چہ ماڑی ء دیم ء لیٹولیٹ دیوک ء گوازی کنوکیں جیکال چارگ ء ات۔ و ہدے آبانی چم دچار کپت انت، وتی وتی راہ ء روگ ء پیسر آہاں داں دیر ء یکے دومی ء راچار ات۔ کنٹا حیران ات کہ نوح باریں چے حیاں کنگ ء انت۔ ء نوح اوں چوش ہمائی ء حیران ات آچے گڑی ء چرت ء انت۔ کنٹا سر پد بوت کہ دوئیں وڑے نہ وڑے ء یکیں چیز ء سمر ء حیاں ء انت۔

دہ سال ء عمر ات، نوح چہ کزی دو سال مسترات، بلے فرق اینکس نہ ات کہ یکے گوشت بہ کنت آپر چا سنگت نہ بنت، تہنا لیب ء گوازی ء سنگت بوتیں ات انت، پر چا کہ پلانٹیشن ء سمر ء غلام چک

یک ء ہما دوینن ات انت۔ کنٹاء اے اول دیٹنگ ات ہر کدیں آچہ یکے دومی ء کش ء بہ گوستین ات انت گڑا اچوش پیش اش داشت یکے دومی ء را گندگ ء نہ انت ء آئی ء اندازہ جت کرت پرچا... ایشی ء سوب ایش انت کہ آچہ کسانکی ء عمر ء مارگ ء ات انت ماڑی ء کار کنوکیں غلام ء مولد ء ڈگارانی سر ء کار کنوکیں غلام ء مولد گوں یکے دومی ء ہوار نہ بنت۔

بلے سوب ہر چیزات، نوح ء وتی روج گوں آدگراں ڈگارانی سر ء گوازینت ء کزی ء وتی روج پہ روپک، حاک چندگ، رود ء مُشگ ء ہمک روج ماساء بان ء سمبہینگ ء گوازینت... پرچا کہ پدا بل ء ہیکری ء شپیانک ء دست ء ات ء چیزانی چار ء ٹپاس ء کرت۔ شنبہ آنی روج ء، وہدے کہ میسی اینی چوش مدامی این ء اہت، کزی ء بے باوریں وڑے ء نیم روج ء وتی نہ کنوکیں کار کٹینت انت کہ چوناہی ء آراپہ آکاراں روچے لگ ات ء پدا دوینناں روج ء پشت کپتگیں وہد پہ لیب ء گوازی گوازینت... ابید نیم روج ء اگاں ماسا پسابرگ ء ہمود ء بوت انت۔ پدا ماسا ء اینی ء ورگ وارت ء کزی گوں بزتا کیں شاہرے ء آہانی پشت ء اوشتا ء گوات ء کرت انت ء مکسک ء بال دات ء گل اینت انت۔ ء بل توک ء ڈن ء شت ء اہت ء آہان ء ورگ ء دیم ء دات ء چم ء گوں دوینن جنکاں سک ات انت۔ آئی ء پیسر ء آہان ء پاد تراپ داتگ ات، من شمارا ماسا ء گور ء اگاں ہندگ ء خیال کنگ ء دیست، من شمشے دویننانی پوستاں جناں۔“

کنٹانوں کزی ء گوں ماسا، بل ء میسی اینی ء بہر ء بانگ ء دلجم ات۔ آئی ء کوشست کرت کہ نوں مہ حیٹیت داں آئی ء وس رست وتی وہدے امبار ء گوازینت۔ آئی ء داں یکشنبہ یے ء بیگاہ ء ودار کرت دانکہ چرچ ء دعا بہ کٹ ات انت ء میسی اینی گوں وتی ماس ء پس ء وتی گس ء پشت انت۔ چہ اے بیگاہ ء پد، ماسا والرتز ہت ء گس ء کپت یا گوں مہمان اوتاک ء وتی وہدے گوازینت، بل گوں تروسوکی ء گواہار مینڈی ”یسوع ء گندگ ء“ ڈن ء شت... کنٹا گوں وتی جنک ء بلائیں ء گران قیمتی این ساعت ء گوازینتگ ء آرات بوت۔

اگاں موسم وش بوت انت، گڑا آپے تر ء تاب ء دراہت انت۔ مدام ول پتا تگیں پل ء ذراجی ء کہ اود ء نہہ سال ساری پہ وتی جنک چک ء نام ”کزی“ ء پنگ ء شنگ ات۔ اود ء اگاں کسے ء گندگ ء امیت بوت انت گڑا کنٹاء کزی ء نرمکیں دست گپت، گپ جنک ء ضلورت ء نہ مار ات، آزران زران ء گرداں دیم پہ کسانکیں جو ء شت انت۔ ساہگ داریں دڑ چکے ء چیرے یکے دومی ء نرینک ء نشت انت، کزی ء چہ چُل ء ہر چیز بیارتین ات وارت انت ء۔ آئی ء مدام نیمگ ء وتی پسند ء اسٹرابیری ء

آپؑ مینتگیں بسکوٹ گوں وت آورت گوں... چد ۛرندا آگپ ۛ حبر ۛ لگ ات انت۔

گیشتر آئی ۛ گپ جت ۛ کزی ۛ مدام گوں جستاں گپ ۛ نیام ۛ دؤر کرت کہ گیشتر گوں ”چون...“
ۛ بندات بوت انت۔ بلئے یک روچے کنٹا ۛ تنیکہ وتی دپ پنچ نہ کرتگ ات کہ اناگت ۛ ساری ۛ پھگل
آئی ۛ گوشت ”تو گوش دارگ لوٹ ۛ کہ میسی ایبی ۛ زری من ۛ چے گو شنگ گوں؟“

آرا آسہر کیں ہندوکیں مہلونک ۛ گپانی گوش دارگ ۛ ہچ دلچسی نیست ات، بلئے نہ لوٹ ات
ۛ کزی ۛ دل ۛ پدرد بہ کنت، آئی ۛ در اینت، ”من گوش دارگ ۛ اوں۔“

”پیٹر، پیٹر کو سنیچ بہ ور“ آوانگ ۛ لگ ات، ”جنے ہست ات ۛ ۛ داشت ۛ نہ کرت، کو سنیچ ۛ
پوست ۛ مان ۛ کرت، اود ۛ گور ۛ سار ۛ کرت۔“

”ہے بوت؟“ آئی ۛ جست کرت۔

”آئی ۛ وتی سرگ چندینت۔“ ترادوست بوت؟“

آئی ۛ خیال کرت اے ہما چیز انت کہ آئی ۛ چہ میسی ایبی امیت داشتگ ات چٹ احمقین یے۔
”تو گوش ۛ اے پہ دل وش انت“۔ آئی ۛ تچک ۛ پسونہ دات۔ ”من شرط بنداں گوں تومنی وڑاوش
ونت ۛ نہ کنئے۔“ کزی ۛ وتی چم پر پٹینت انت ۛ گوشت۔

”من ۛ اوں نہ واناں!“

”اوبا، چوش مہ کن، یک گشتاں پہ من بوان ۛ۔“

”گوں اے گندگیں چیز ۛ ہوار چہ منی حد ۛ ٹگل!“ اے پیم کہ کوکار ۛ ات، اے ڈول زہر ۛ نہ
ات۔ بلئے آئی ۛ زور پردیگ بند نہ کرت ۛ گڈسره آئی ۛ وتی سادگی مار ات کہ کزی ارزانی ۛ آرا وتی
نککائی سر ۛ ناچ دات کنت، آئی ۛ بے سر ۛ پادیں جہدے کرت کہ بنداں بہ گو شیت... آ آرا بہ
پرمانیت کہ آرا یک ۛ تہنایلہ بہ دنت۔ آئی ۛ وتی جند ۛ را گوشت۔

چہ آئی ۛ زور پردیگ ۛ ساری کہ بنداں دوہر بہ گو شیت، دگہ چیزے ۛ وانگ ۛ خیال ۛ کنٹا ۛ را
گوں جت... بوت کنت لہتیں قرانی آیات... کزی اوں سر پد بیت کہ آبانی چونیں وشیں توار
انت... ۛ پدا آئی ۛ مار ات کہ آے آیاتاں اینکس پوہ ۛ سر پد نہ بیت، چوش کہ پیٹر، پیٹر ۛ آئی ۛ سر پر نہ
بوت، پدا آئی ۛ فیصلہ کرت کہ پمانی قصہ یے جنت، کزی ۛ نہنگ ۛ بچک ۛ قصہ ساری ۛ ہش کتنگ
ات، گڑا آئی ۛ بہیائیں کانسلونک ۛ قصہ جت کہ گوں یک ہوڑیں پلنگے ۛ دز بندی کنت کہ آہیار
انت، گشت کرت نہ کنت ۛ آرا کمیں سوار بہ کنت۔

”اے قصہاں کہ تو جنے لے چہ کجا ہش کنگ انت؟“ وہ دے آقصہ جنگ ات کزی ءچہ آئی ءجست گپت۔

”ہما وہد ءمن تئی کچینے بوتگ ات اول، ہش کنگ انت۔“ انا گت ء کنگا چوشی ءگل ء ہندگ ء یات کنگ ء لگ ات۔“ آچوش اسپیدگ ء صاف سرے ات، دنان لے اول نیست ات، بلنے زبان لے استرگے ات، بلنے ما آراچوش آئی جند ء زہگاں دوست اتیں۔“

”زاناں آئی ء جند ء رانیست ات؟“

”وتی ورنہای ء دو لے بوتگ، چہ جیوفرے ء آنگ ء سسک دیر ساری، بلنے آہاں ء آئی ء بازار ء دگ لکے ء نیام ء جنگ ء برت انت اش۔ بہ زان آئی ء دل کدی چہ آہاں اکیکم نہ بوت۔“

کنگتا بے توار بوت۔ آیک انجیں حیا لے ء سر ء حیران ات کہ چد ء پیسر کدی آرا نہ اہتگ ات، گوں بل ء آئی ء ورنہای ء اول انچوش بوتگ ات، آئی ء وتی دل ء گوشت کزی ء راجہ آئی ء پس ء جتا نیں دو نیں گوبارانی باروا بہ گو شیت گوں۔ بلنے آئی ء زانت اے آرادل وارگ ء ملور کنت... بل ء ویلہ دے... کہ چہ کزی ء ودی بوتگ ء شپ ء رند، آئی ء کدی وتی جنکانی گپ نہ جنگ ات... بلنے آئی ء اول... ء نئے کہ آہاں کہ غلامانی یکدار ء تہا آئی ء کش ء گوں سانکلاں بستگ ات انت، کہ چہ وتی ماساں سستگ ات انت اش؟ ء آدگہ ہزارانی حساب ء بے حسابینانی کہ ساری ء اہتگ ات انت... ء انگت آہگ ء ات انت۔

”آہاں مارا جان در ء اد ء آورت!“ آئی ء وتی جند منو منو ء ہش کت، کزی ء وتی سر چست کرت، چارگ ء ات، بلنے آئی ء وتی دپ نہ داشت۔“ بلکن ء مئے نام اش اول پچ گپت انت... تئی تیمیں کہ ہمد ء ودی بوتگ انت نہ زان انت کئے انت بلنے تو منی ڈولیں کٹنے لے، اے گپ ء کدی مہ شמוש! تئی پس ء پیسرک سودا گر، سیل ء سوادی ء میاہ ء بزرگ بوتگ انت... آچہ صداں ہور پیسر چہ کوزہ نیں مالی ء سر ڈگا ر ء اہتگ انت۔ تو سر پد بوتگ ء مئے منی جنک، من چے گو شگ ء اول؟“

”ہو، ہاں، اوبا!“ آئی ء پہ ادب گوشت، بلنے کنگتا ء زانت سر پد بوتگ ء نہ انت۔ آرا یک رپکے سچ ات۔ آئی ء لنگے چست کرت، بن ء جا گہے رپت ء صاف لے کرت، وتی ء آئی ء نیام ء عربی ء لہتیں حرفے کش ات۔

”اے منی نام انت، کن۔ ٹا۔ کن۔ ٹے۔“ آئی ء گوشت۔ وتی لنگ ء مدان مدان ء آہانی سر ء گردینان ات۔

کزی چارگ ء ات، وش ات۔ ”اوبا، نون منی نام ء نمشتہ بہ کن۔“ آئی ء نمشتہ کرت، کزی ء کندات۔ ”اے گوشگ ء انت کزی؟“ آئی ء وتی سرگ چندینت۔ ”تومن ء وتی نمشتاہانی وڑیں نمشتہ سوج دی ءے؟“ کزی ء جست کرت۔

”گڑاشر نہ بیت“ کنٹاء درانیت۔

”پرچا“۔ آئی ء زہر ء گوشت۔

”افر یقہ ء تہنا بچک سوج دیگ بنت چوں وان انت ء نمشتہ کن انت، چہ جنکاں ہچ نپ ء فاندگے نیست، ادء اول ناں۔“

”گڑا اوماں چون وانگ ء نمشتہ زانت؟“ تڑندی ء، آئی ء گوشت۔ ”اے پیمیں گپ ء مہ جن، ہش کنٹے؟ اے گپ ء دو بر مہ گوش،! سہریں نہ لوٹنت چہ ما کسے بہ وانیت ء نمشتہ بہ کنت۔“

”چوں؟“

”پرچا کہ آگوش انت ماہر چینکس گیش پوہ ء سر پدیں پہاہاں، ہمیںکس گیش اڑ ء جنجال پیداکنیں۔“

”من جنجال پیداکن نہ کنناں، آئی ء گوشت، بچک دیگ ء ات۔“

”اگاں ما زوت کڈک ء سرمہ بین گڑاتی اوماں پہ ما مزنیں اڑ ء جنجالے پیداکنت۔“

کنٹا پاداہت، روگ ء لگ ات، اوشتات، پداوتی دیم ءے ترینت مار ات ءے کزی دمب ءے پیداکن نہ انت، آانگت جو ء لمب ء نشنگ ات، وتی چم کپتگیں پیلکے ء راجارگ ء ات۔

”بیانوں، روگ ء وہد بوتگ۔“ کزی ء آرا برزکانی چار ات ء پمانی شت ء آئی ء دست ءے گپت۔ ”ترا گپے بہ گوشاں،“ کنٹا گوشگ ء ات۔ ”تو اے پیلک ء گوں وت بہ زور گوں، یک مہریں جاگہ ء چیرے ءے دے ء کس ء رامہ گوش گوں، نوکیں نوک ء سہب ء سر ء، من ترا گوشاں درپ ء تہا دورے بہ دے۔“

”منی وشکیں اوبا،“ کزی بچکندگ ء ات۔

پہ کزئی کس اس اے وہد بوتگ ات کہ کنٹاء درپ ء پیلک ئے ماں بہ کنٹ۔ سالے ء پد، 1800 ء گرماگ ء۔۔۔ وہدے ماسا ء یل ء راگو شنگ ات کہ پہ کارے ء پہ یک ہفتنگے ء فریڈر گسبرگ ء روگ ء انت ء آئی ء ساڑی نہ بوتگ ء وہد ء آئی ء براس پہ کارانی دلگوشی ء خیال داری ء کنیت۔ وہدے کنٹا ء اے حال ہش کت شہ غلام بیتگ ء آدگہ مردمانی نسبت ء گیش پریشان بوت۔ چہ آہاں دور بوتگ ء گیشتر کنٹا ء راہل ء کزئی ء وتی ساری ء ہدا بند ء دیم ء کپگ ء سرا بد آہگ ء ات۔ بے شک آئی ء وتی پریشانی ء بابت ء ہج نہ گوشت، بلئے سرگرگ ء سہب ء سر ء، وہدے آپہ اسپانی بندگ ء شہ کڈک ء دراہت، حیران بوت، پرچا کہ آرا انچوش سما کپت کہ یل ء آئی ء خیال وتنگ انت۔ یل ء دراہت۔ ”بے شک ماسا جون وتی براس ء وڑ ء نہ انت، بلئے من زاناں گوں چوشیناں چون کنناں، تہنا یک ہفتنگے ء جہر انت، خیال ء پد امہ کن، پہ ما حیر بیت۔“

”من پریشان بوتگ ء نہ اول“ گوں اے امیت ء گوشت ئے کہ دروغ ئے گرگ مہ بیت۔
پہ کزئی ء بوس گرگ ء جہل بوت، آئی ء گوش ء ہلوت ئے کرت۔ ”شہ نوکیں نوک ء پیلک ء شوشکار مہ بو۔“ آئی ء پہ لچی وتی چم پر پٹینت انت ء یل ء را انچوش پیش داشت بہ زراں ہج ہش کنگ ء نہ انت، بلئے آئی ء شہر زانت ء سر پدات کہ اے نہہ ایں ماہاں آچے کنگ ء بوتگ انت۔

ماسا ء ساڑی نہ بوتگ ء دوئیں روچاں، جاور حال چوش پیش نیگ ء شہر روگ ء ات انت، یل ء ماسا جون ء پر ماتگیں ء کر تگیں کارانی سر ء نہر میں بد ئے آہگ ء ات آرا آئی ء داں شپ ء دیر ء کتاب جاہ ء نندگ، وتی براس ء ترند آپانی بوتلانی تنگ ء وتی جند ء زنڈ، سیاہ ء بد بوہیں سگار ء کشگ ء گالیانی سر ء پرانی چنڈگ دوست نہ کرت۔ تنی وہدی ماسا جون ء یل ء کارانی توک ء دز مانجی نہ کرتگ ات۔ آگوں وتی جند ء دزگٹ ات۔

بلئے سیسی روچ ء شیر گرم ء ساعت ء یل دیمی برانڈہ ء روپگ ء ات کہ یک سہر میں مردکارے اپس ء سر ء چار دست ء پاداہت ء شہ اپس ء سر ء دور ئے کرت، ماسا ء گندگ نے لوٹ ئے کرت۔

انچوش تیزی ء مردکارا ہتنگ ات، دہ ملٹ ء رند، ہما تیزی ء پدا پد گشت۔ ماسا جون ء یل ء را توار ء ات کہ کتاب جاہ ء بنیت۔ گندگ ء آلرز نیگ ء ات۔ یل ء خیال ء گوں جت الم ء کنٹا ء ماسا ء را ویلے ء کپتگ۔ آاے باروا سدک ات کہ ماسا ء آرا حکم دات کہ بہ روت ء غلاماں ماڑی ء پشتی دیم ء

نزہیاریت ء مچ بہ کنت۔ تیوگیں اہت ء یکجا گہ مچ بوت انت۔ سر پ اش بستگ ات ء اوشتا تگ ات انت۔ چہ ترس ء گار، ماسا ء ژ پگ ء دروازگ ہہت ء زہر زہر ء آہانی نیمگ ء اہت، لانک بند ء وتا سے بستگ ات ء۔

گوں سر دمہری ء یک یک ء سہمینی دپ ء دیم ءے چار ات انت، آئی ء گوشت۔ ”من ء انوں حال رستگ کہ رچمنڈ ء لہتیں نیگراں گورنر آوار جنگ ء رچمنڈ ء سہرینی کشت ء کوش ء شہر ء ماندارگ ء پندل اش سازاتگ“ غلامانی دپ پچ ات انت ء گوں حیرانی ء یکے دومی ء رچارگ ء ات انت۔ آدمتر ء گوشتگ ء ات۔ ”حد ء شکر انت... کہ لہتیں سوگہ ایں نیگرساری ء سہیگ بوتگ ات انت ء وہد ء سر ء وتی ماسا اش حال داتگ انت... پندل ول گوج کنگ بوتگ۔ ء ہما نیگر کہ ایشے بندت اش کرتگ، چوناہا گرگ بوتگ انت، سلاہ بندیں گشتی ٹولی پشت کپتگیں پٹگ ء انت، من اے باور کنائینگ لوٹاں کہ شہ آہاں کسے شپ ء ادامہ جلیت، اگاں شہ شما کسے نہ منگ ء حیاں ء لیکہ ءے دارایت گرا آہہ زانت من شپ ء روج گردگ ء اول۔ چہ شما کسے اے زمین ء سر ء پاد ء ایرمہ کنت، من پچ پیس مچی نہ لوٹاں ء نے کہ کسے شپ ء تہاری ء شہ وتی کڈک ء ڈن در بیت۔“ وتاس ءے ٹپ ات ء گوشت ء۔ ”من ء چوش وتی براس نیگ ء پنیگراں سگ ء صبر نیست، اگاں چہ شما یکے ء چہ اے لکیر ء ڈن پادایر کرت گرا آئی ء ڈاکٹری شمنے چمانی نیام ء تیر ء ٹنگ ء ڈہت نہ کنت، نوں ٹگل ات!“

ماسا جون وتی گپانی سر ء اوشتا تگ ات۔ آئی ء زور پردیگ ء بل ء رادل سیاہ کرتگ ات کہ چہ ورگ ء ساری کزی چہ آئی ء وردناں دپار ءے بہ وار ت۔ روج ء پاس ء اپس ء سوار ات ء ملک ء سر ء گشت، ء شپ ء شاٹ گن ءے کٹ ء ات ء شتگ ات۔ آئی ء سوگی ء دلگوشی انچوش سر جم ات کہ گوں غلام بیگ ء مردماں بغاوت ء بابت ء گپ جنگ ء دل کرت ءے نہ کرت، آہانی جند ء پندل سازگ دوریں جبرے ات۔ رسگ ء وانگ ء رند حال تاک ءے چل ء مان داشت انت، وہدے کر ء کش ء یک ماسایے پگندوی ء آئی ء گور ء بیاہت انت، آئی ء بل ء را حکم دات کہ ڈن ء در بیت، کتاب جاہ ء دریگ اش تہی ء بست انت ء داں دیراں کش ماں کش نشت ء گپ ء جبر اش کرت۔ اے پیم ء کس ء راپندل ء بابت ء کسانیں گوش مالومی یے نہ رست ء حاصل آئی ء پشت در ء بابت ء، ہمیشکا بل ء ایندگہ سک پریشان ات انت۔ کنا ء باروا کہ گوں ماسا ء گون ات ء سلامت ات، بلتے ساز گر ء باروا کہ یک روپے ساری رچمنڈ ء بلائیں چا گردی دیوانے ء ساز جنگ ء شتگ ات۔ غلام بیگ ء مردماں ایوک ء نشت ء حیاں کرت کرت کہ رچمنڈ ء نیگراںی سر ء زہر ء پڑ ء دل تزکیں سہرینی دست ءے چہ گوزگ ء بیت۔

داں ماساء کئٹا آہگ ء و ہدء، ساز گر انگت نہ اہتگ ات... سئے روج ساری... آہانی سفر چہ بغاوت ء سوب ء کستر بوتگ ات۔ آ روج ء، ماسا جون ء یلہ دیگ ء روگ ء رند، آئی ء جستگیں پابندی کمیں نرم تر ات انت، بلے کہ سرجم ء ناں، ماسا اوں گوں ہر کس ء سرد مہرات۔ و ہدے کئٹا ء یل ء وتی کڈک ء نیک ء تہنا بوت انت گڑا کئٹا ء آرا حال دات کہ آئی رچمنڈ ء چے ہش کتگ، ایش کہ سیاہ بغاوت کنوک شہ بغاوت ء پیسر گرگ بوتگ انت۔ ء ایدگہ کہ سرکار ء مدت ء مک اش کرتگ آہان ء اوں لٹ ء چوپ ء سز اش داتگ، چہ آہاں لہتیں ء من اتگ کہ اے پندل یک استا کارے ء کہ نام ءے گبریل پر و سرائت، ساز اتگ۔ آئی ء دست ء سبکیں سیاہیں مردم۔ نان ء پاگ کنوک، دہقان، شریک، چوکیدار، باروالا، آہن کار، سادریس، اشکر کشوک، ناحدا ء بلکن ء واز کنوک اوں بھرتی کرتگ انت۔ ء آہان ء داں سالے ء جنگی ر پک ء ہنرے سوج داتگ۔ پر و سروت تنیکہ دست ء نہ کپتگ ء یہ بغاوت کنوکانی درگیجگ ء ملیشیا کوچگاں گچن کنگ ء انت، سہریں کر یکر پیٹی رولراں دگ تر سناک کرتگ انت، اے گپ شنک انت کہ چیزے ماسا وتی غلاما ناں لٹ ء کٹ کنگ ء انت، لہتیں اش کشتگ، کسان کسانیں گپانی سر ء یا ناحق ء۔

”گندگ ء منے یکیں امیت ایش انت کہ ما آہانی ملکتیں۔“ بل ء درائینت۔ ”اگاں آمارا بہ کُش انت گڑا پماہاں غلام پشت نہ کپیت۔“

”ساز گر اہتگ؟“ کئٹا ء جست کرت۔ آپشل ات کہ آاے گپانی جنگ ء انچوش جہلائی ء شنک کہ وتی سنگت ء حال ءے نہ کپتگ۔

بل ء وتی سرچنڈ بینت۔ ”ماتیوگیس سک پریشانیں۔ بلے ساز گر شیوار ء سوگہہ ایں نیگرے۔ آپہ سلامتی لوگ ء کئیت۔“

کئٹا ء سرجم ء تپاک نہ کرت۔ ”آتنی و ہدی نہ اہتگ!“

و ہدے داں دومی روج ء اوں ساز گر لوگ ء واتر نہ بوت، ماسا ء شیرف ء نام ء نمدی یے نمشتہ کرت ء کئٹا ء راگوشت ءے کہ شہر ء بہ رسین ایت ءے۔

کئٹا ء ہے وڑ کرت۔ شیرف ء راچار ات ءے کہ کلہوے دنت ء حاموشی ء وتی سرگ ءے سمرینت۔ پداواتر گس ء نیمگ ء روگ ء، کئٹا ء داں سی ء چار میل میدان میدان ء بگی سردات ء پلور پلور دیم ء دگ ء چم ءے سک ات انت ء چرت ء گڈتی ء ات کہ آکدی دو بر ساز گر ء گندیت ء اے گپ ء حراب مارگ ء ات کہ آئی ء کدی آرا نہ گوشنگ ات کہ آرا وتی شرتریں سنگت لیک ایت... ابید آئی

ترند آپ واری، آئی بد زراہ آدگہ زوریاں... وہ دے سہرین ۽ گیگانی ۽ جہلیں تو ارے آئی ۽ گوشاں کپت۔ ”او، نیگر!“

پہ کنٹا ۽ نر ۽ آلم ۽ چڑک ۽ اے ہش کنگ ۽ انت۔ ”تئی خیال ۽ تو کجا نگو جہدم بونگ ۽ ے؟“
تواریک رندے پدا آئی ۽ گوشاں کپت۔ اسپانی لگام ۽ چک ات انت، کنٹا ۽ وتی چپ ۽ چاگرد ۽ دگ ۽ دوئیں کش چارات انت، بلتے کس ۽ نہ دیست۔ پدا، انا گت ۽، ”بچہ، تر اسفری راہداری گوں نیست، گڑا تو جخالے ۽ کپتگ ۽... ۽ آچہ جودرے ۽ در آہگ ۽ ات، پُچ ۽ ۽ درتگ ۽ شنگ شنگ ات انت، ٹپ ۽ چانکر ات، دزین ات ۽ وتی کوہنیں پیتی ۽ بڈ ۽ جتگ ات۔ اے گوش داں آگوش ۽ کندگ ۽ ات۔ اے سازگرات۔

کنٹا ۽ کوکارے یلہ دات ۽ شہ وتی نندجاہ ۽ بن ۽ دورے کرت، ہما دمان ۽ آ ۽ سازگر بگل ماں بگل ات انت ۽ کیے دومی ۽ راچیرینگ ۽ ات انت ۽ ٹھک دیگ ۽ ات انت۔
”آفریقہی ۽ کہ من زاناں تو چہ آئی ۽ جتائے۔“ سازگر گٹ ۽ پُر ۽ گوشگ ۽ ات۔ ”بلتے تو آہوت نہ کنتے۔ آواکدی کس ۽ را پیش نہ داریت کہ آگل انت۔“

”نہ زاناں پر چاچوش گل اوں۔“ کنٹا ۽ درائینت ۽ وتی جند ۽ سر ۽ حیران ات۔
”یک سنگتے ۽ وش اہمت کہ شہ رچمنڈ ۽ دست ۽ پادانی سر ۽ گوکلو کنان تہنا پہ شمنے بدیں صورتانی چارگ ۽ اہتگ۔“

کنٹا ۽ دپ ۽ دیم ۽ تاموری ۽ آرا آئی ۽ پریشانی ۽ حال دات۔ ”جاورسک نہ گیگ بونگ ۽ ات انت فیڈلر؟“

”حرابی چہ کش ۽ نہ گوزیت۔ خیال ات اود ۽ رواں گوں فرشتہ آل ساز جناں۔“ گوں کنٹا ۽ آئی ۽ پیتی ۽ چست کنگ ۽ دوئیں گی ۽ سوار بوت انت۔ سازگر ۽ بے اوشت ۽ گپ جنگ بندات کرت۔
”رچمنڈ ۽ سہریناں شہ ترس ۽ گوہ کرتگ، ملیشا ہر جا گہہ نیگراں دارگ ۽ انت۔ ہما کہ سفری راہداری اش گوں نیست، آہانی دومی جلگ ۽ جا گہہ، گوں سردردے ۽، زنداں انت، ۽ آنگ بختاں۔ سہرین کر بیکرانی رُمب چوش جنگلی کچکاں دگانی سر ۽ یلہ انت، نیگرانی سر ۽ دور جنگ ۽ انت، انچوش سک ۽ لٹ ۽ کٹ اش کنگ ۽ انت تو پچ گوشت نہ کنتے کئے ات انت۔“

”ہما رگش ۽ کہ من ساز جنگ ۽ ات اوں، گوں آہانی بغاوت ۽ اولی لبز ۽ ہش کنگ ۽، نیم ۽ کٹ ات۔ مسز زار جنگ ۽ گردتچگ ۽ ات انت۔ ماسا ہاں پہ ماتلو ۽ سر ۽ نیگراں تو پک در کرت انت ۽

داشت انت، زار و پریات و نیام، من چیر و کائی چُلّ و پترت اوں و داں ہما و ہدء کوٹانی ڈرمب و توک و سرپ ات اوں داں تیوگیں نہ شت انت، پدا من چدری و دراہت اوں، پدی دکلے گپت، وت و شہ رثنا ہی و دور داشت۔ و ہدے من شہر و لمب و رستوں کہ انا گت و وتی پشتی نیگ و بلائیں جاک و کوکارے ہش کت و پدا رمبے مردم ہمو دا کہ من ات اوں پہ تگ پیدا ک ات انت۔ یکے و من گوشت سیاہ یے نہ انت و من اوں و دار نہ کرت کہ بہ چاراں کئے انت، من پہ بال چہ دو می کُند و چرات اوں، بلئے من ہش کنگ و ات اوں من و رسیدگ و ات انت۔ بس من دعا کنگ و ات اوں کہ منی چم پہ پتکلیں پورچے و کپت انت و من لاپ لیٹ و ران چیر و پترت اوں۔“

”سک تنک ات، من کمیں چیر و پترت ات اوں کہ سہرینان و چراغے گون ات و پرتگ گوشت انت ”بہ گرات ہمے نیگرے!“ من گوں یک مزن و نر میں چیزے و ڈک وارت و دستے و منی دپ گپت، و نیگرے و توار و گوشت، پدا لگت بہ جن! ایم و چکرینت داں گد امے و شپ و چوکیدارے ات، دیدگ ات و یک ٹولی و آئی و سنگت شہ نیام و دو کپ کرتگ ات، آچہ آؤ کیں بہار گاہ و ساری چہ پورچ و ڈن در آہگ و ودی کنگ و ات۔“

”دمانے و پدا من آراحد و باہوٹ کرت و ڈن و دراہت اوں، دیم پہ جنگل و شت اوں، اے پتچ روچ ساری و گپے۔ و ہد ہمو دا گوازینت کہ دگ شہ پیٹی رولراں پرات، من و وتی جند جنگل و دارگی ات، کسر و رگی ات و کاہانی سر و گوں کر گوشکاں و سگی ات۔ لہتیں میل دور روٹک و و ہد سر گوزگ و ات، پچی یے و من و سہر میں کر یکرانی ٹولی یے و گپت۔“

آہاں وت نیگرے جنگ لوٹ ات، بوت کنت درنجگ... پرچا آہان و وتی ہما ہی و ریزے گون ات، آہاں من و پشت و دیم و تیلانک دات و جست کرت من کئے و نیگراں و من کجا ر و گ و اوں، بلئے من آہان و ہرچی گوشت، گوش اش نہ داشت انت... پدا من آہان و گوشت من ساز گرے اوں، آہاں بس کرت، پماہانی نز و من دروغ بندگ و اوں و من و گران اش بست، گرا ترا ساز جنگ و گوش داریں!“

”افر یقی، بل ترا گپے حال دیاں، من ساز و پیتی بہت، ہما پتیمیں ساز کہ من آدگ و سر و جت تو کدی نہ ہش کنگ، من اسٹرا و توک و ٹرکی جت، زانے سہر میں کر یکراں و دوست بیت و پرچا کہ من اوں شر گرم گپتگ ات اوں، من آہان و کوکار، چاپ و پادانی ترا پینگ پر مات، من ہما و ہد و بس کرت و ہدے آہاں دم برت و کپت انت و گس و نیگ و آہگ و منی لٹک اش گپت کرت نہ کرت... و منے

کہ من۔ ہر جاگہ من بگی یا سُہرینے دیست جرءِ جودرانی تہا سزپ ات اوں، داں تو اہتے ءے ءے
 “من اوں۔“

وہدے آہاں تنکلیں راہ کہ دیم پہ ماڑی ءے شت گپتگ ات، زوت آہاں کو کارے ہش کت ءے پداغلام
 میتگ ءے مردم اش دیست انت کہ دیم پماہاں درک اش بستگ ات ءے پہ بگی ءے آہگ ءے ات انت۔
 ”سک زہیر وار بوتگیں کہ شداں مردے گار ءے بیگواہ انت۔“ بلے سازگر ہندگ ءے ات، بلے
 کنٹا ءے مارات کرت کہ مردکار چنچو بدل بوتگ۔ آوت اوں ہندگ ءے ات۔ ”آئی ءے گوشت۔“ پہ منی نزء
 تو پداچہ سر ءے سہمیں قصہ ءے جنے۔“
 ”تو کدی اے پی میں چیزے زانے کہ من ءے داشتگ ءے؟“ سازگر ءے جست کرت۔ ”کم چہ کم من
 پہ اے قصہ ءے جنگ ءے ادا اوں۔“

زندہ ماہاں، گوں دزگیر کنگ، مقدمہ کنگ ءیکے ءرنددومی پندل سازانی سزادیک، گڈسمر ء
 پروسمر ءجنداوں کہ رچمنڈ ء بغاوت ء حال ء ناوشیں جاوہر حال شہ آئی ء سوب ء پیداک بوتگ ات
 انت۔ مدان مدان ء کم تران بوت انت۔ یک رندے پدار اجمان ماسا ء آہانی سنگلتانی گپ ء مستریں
 بنگپ جوڑ بوت، ہمے پیم ء غلام بیتگ ء اوں۔ کنٹا، یل ء سازگر ء آوکیں صدارتی گچین کاری ء بابت ء
 وڑ وڑیں ہش کتگیں گپان ء ٹکر ٹکر ء کمات انت۔ ماسا آرن بر (Aron Burr) ء گوں نامداریں ماسا
 تھا مس جیفرسن ء سک مقابلہ ات۔ آئی ء گڈسمر ء کٹ ات، پرچا کہ چم ء ظاہر ء آرا ماسا الیگزینڈر
 ہملٹن ء پیمیں زور آور ء دز کمکی گوں ات، ماسا بر ماسا الیگزینڈر ء ازلی دژمنے ات، نائب صدر جوڑ
 کنگ بوتگ ات۔

گندگ ء کسے ماسا بر جس ء بابت ء باز زانگ ء نہ ات، بلے یک گی ڈلیورے ء کنٹا ء را
 گوشتگ ات کہ آور جینیا ء ودی بوتگ کہ چہ ماسا جیفرسن ء پلانٹیشن مونٹی سلو ء باز دور نہ انت ء ہمے کہ
 غلاماں گوشتگ آشریں ماسا یے نہ انت۔

”آڈلیورے من ء گوشت ماسا جیفرسن کدی وتی گزیران ء نیگرا نی تراب کنگ ء نہ ایش تگ۔“
 کنٹا ء غلام بیتگ ء مردمان ء حال دات۔ ”آ سچہیں شریں وردن ورائت، آجنیادماں رضادینت کہ پہ
 تیوگیناں شریں گڈ ء پوشاک بہ گوپ انت ء بہ دوچ انت، آ اے گپ ء باور کنوک انت کہ اوڑ پہ
 وڑیں کار ء کسب ہیل بہ گرانت۔“ چہ ماسا جیفرسن ء یک دراج ء دوریں سفرے ء آہگ ء رند، کنٹا ء
 ہش کتگ ات، آئی ء غلام دو میل دور پھائی وش اہت ء شتگ انت، اپس اش بہتگ انت، پہ گل وت
 آئی ء گی اش چک اتگ ء داں مونٹی سلو ء بلائیں ماڑی ء آورتگ، پدا آہاں اود ء آرا کوپگاں کرتگ ء
 دروازگ ء سر کرتگ۔

سازگر ء گرگ ء جت۔ ”چہ نیگراں ہر کس زانت کہ جیفرسن ء چک آئی ء ملکیت ء دورگیں
 جنیادم نیگ انت کہ نام ءے سلی ہیمنگزے انت۔“ آئی ء باز گوشتگ لوٹ ات بلے ملی وتی زانگیں
 گیش دلچسی این جبرے نیام ء دور دات۔ ”یک چل ء کار کنوکیں مولدے ء گوشتگ ء رد ء کہ آئی
 ء اود ء پہ کار ء داشتگ ات،“ یل ء گوشت۔ ”ماسا جیفرسن کر گوشتگ ء ٹیل، تھیم (Thyme)
 روز میری (Rosemary) ء تہا سچہیں شپ مین ایت ء ایر کنت ء پدادومی روچ ء وائن ء توک ء

برے جنت و گوشت چہ ہڈاں جتاہنت۔“

”چوش مہ گش!“ سازگرے تڑنے و پیم و گٹ و پیرے گوشت۔

بہ چارچوں زوت ترالنکہ یے رہبارب (Rhurabarb) و نارشت رسیت، من و منت کننے بہ گرا دین وے۔“ بل و آراشگان جت۔

چاراں باریں چون زوت ترامنت کنناں!“ آئی و پٹوے چھگی کرت۔

گپ و نیام و دورکنگ وے دوست نہ بوت، کجام و ہدے آئی و جن و سازگر بہ مڑا تین ات انت کوشت وے کرت کہ صلاح اش بہ کنت، گپ و نیام و دورکنگ وے دیم وے آئی و نیمگ و ترینت... کنٹا و انچوش پیش داشت بہ زان ہیج وے نہ ہش کتگ، چہ آہانی گپ و تہا دورکنگ وے پیسر چہ ہمود و گپ وے بندت کرت کہ یلہ وے داتگ ات۔“ من ہش کتگ ماسا جیفرسن گوشت غلام پہ سہریناں انچوش سل و حراب انت انچوش کہ پہ ما، و گول ماسا ہمملٹن وے اے گپ و تپاک کنت، کہ پہ سہر و سیاہاں یکجاہاں گول ایمنی و نندگ سک گران انت، آگوشت انت ماسا جیفرسن لوٹ بہ کنت، بلنے اے ملک و ناں کہ لنگڑیں کر یکر کاراں بہ برانت... آمارا یداراں سوارکن انت و کم چہ کم و پدا فریقہ و دیم دیگ و پلہ مرزی و انت، بے پریشانی و جخالے۔“

”شتر انت ماسا جیفرسن گول غلامانی سودا گراں گپ بہ جنت“ سازگرے درائینت، ”پرچاکہ آہاں و وڑ وڑیں زانت و سرپدی ہست، زان انت کہ یکدار کجام نیمگ و بہ روانت۔“

وہدے ماسا آدگہ پلانٹیشنانی سر و شنگ ات، پدا گندگ بوتگ ات، ”من ہش کتگ بازیں مردے سودا کنگ بوتگ۔“ کنٹا و گوشت۔“ تیوگیں کہول کہ ہمد و جاہ منند بوتگ ات انت، آہانی ماسا ہاں آہاں و زر بار و بہا کرتگ۔ زی غلامانی سودا گرے چہ دگ و گوست، آئی و دست و سر و سلام دات، ہند ات و وتی ہیٹ و لمب وے دست جت بلنے ماسا و انچوش پیش داشت پورہ آرا ہیج گندگ و نہ انت۔“

”ہوں! غلامانی سودا گر شہراں چوش مسک و مان رچ انت۔“ سازگرے درائینت۔ آخری و ہدے کہ من فریڈر گسبرگ و شنگ ات اوں، آمنی تیمیں پیر و کڑوسکانی سر و شنگ ات انت، گڑامن وتی راہداری پیش داشت۔ من دیست یک پیریں نیم تاک ریشیں نیگرے شش صدا ڈالر و سودا بوت، جان و پریں مردماں آرا ورتگ ات۔ بلنے آپیریں نیگر آرزانی و گول آہاں نہ شت۔ آہاں آرا ژپان و لیلام جاہ و برت و آ کوکار کنان و گوشتگ و ات، شماسہریناں حداء زمین پہ منی قوم و دوزہ جوڑ

کرتگ، بلتے یک انصاف ء سہبے الم ء بلیت، شما ڈرہیں دوزہی آن ء ایشی ء مزرس ایت، چچ وڑیں باندات شمارا چہ تباہی ء نہ رکیں ایت، شما چچ پیہیں درمان ء تو جیل کرت نہ کن ات... نئے تچگ، اگاں شماہ تچ ات... شمنے تو پک... نہ شمنے دعا، ہچی شمنے کار ء نہ سیت! تناوہد ء آہاں آرا گران ء برت۔ آنیگر واز کنوک یادگہ انچیں چیزے ء ڈول ء تزان ء ات، سچہیں راہ ء کہ آرا برت اش۔“

کنٹا ء بل ء رانہ وشی ء درشانی ء دیست۔ ”آپیر مردکار...“ آئی ء جست کرت۔ ”آچٹ سیاہ ء لاگر ات، سرین ءے چوٹ ات ء ریش ءے اسپیت اتاں ء گردن ء سر ء ٹپ ء نشانے ات؟“

سازگر حیران بوت۔ ”ہو، ہبے وڑ ات، ہبے حساب ء کہ تو گوشگ ءے، سچہیں نشانے... تو زان نئے ءے کئے انت؟“

بل ء کنٹا ء را انچوش چار ات تو گوشگ زاناں گریگی انت، ”اے ہما وازی انت کہ کزی ء را عیسائی یے کرتگ ءے۔“ آئی ء گوں ملوریں توارے ء درانینت۔

دومی روچ ء کنٹا پے سازگر ء کڈک ء روگ ء ات کہ کیٹواہت ء پچیں دروازگ ءے ٹک ات۔ ”تو ڈن ءے چے کنگ ءے؟ توک ءے یا۔“ سازگر ء تواردات۔

کیٹوتوک ء شت، دوئیں سازگر ء کنٹاوش بوت انت کہ آہتگ۔ ہبے زوتاں آہاں وت ماں وت ء واہشت درشان کرتگ ات کہ خاموش تب، ڈڈسریں ڈگار کار کنوکیں کیٹوگوماہاں نزیینکی بہ کنت، چوش کہ پیریں دہقان ء گوں نزیینکی کرتگ ات ءے۔

کیٹوے تہمبل ء بے چاڑگندگ بوت۔ ”من تہنا اے گوشگ لوٹاں منی حیاں ءے شترتربیت اگاں شما ہما ترسناکیں چیزانی گپ ء مہ جن ات کہ شما ہش کتگ انت کہ بازیں مردے زر بار ء ہما کنگ بوتگ...“ کیٹولپر زگوات ”سو بے ہست پمیشکا من شمارا راستیں گپ ء گوشگ ء اول گوں۔ چہ ڈگاراں ڈن مردم سک ترسگ ء انت کہ آسودا کنگ بنت، آکاری نہ انت۔“ پدا آئی ء کم ایں گپ داشت۔ ”کم چہ کم من ء ء آچک نوح ء کس زورگ ء نہ انت، من زاناں اگاں من ء بہااش کرت، گڑاہ زان من ء بہااش کرت، منی دست چچ ء نہ رسیت، ء آچک نوح... چوش ودی کنگ ء نہ انت کہ شہ چچ ء ترسگ ء نہ انت۔“

داں دیر ء آسجہینانی گپ ء رند... ہبے دوران ء کنٹا کیٹو ء گرم جوشی ء جواب ہما ات کہ آہاں آرا گرم جوشی ء وش اہت کرتگ ات... آہاں تپاک کرت کہ اے گہتر بیت اگاں تہنا آ، یک ء بل ناں، بیم ء ترسناکیں حالاں یکے دومی ء رادینت، اے حال حشک ء آدگران ء جاہ سر ین انت۔

بلئے یک ہفتگے یا شہ یک ہفتگے ء کمیں گیش ء رند یک شپے کڈک ء، بل ء چہ چیزے ء گو پگ ء ناگت ء چم چست کرت انت ء چارات ء گوشت ء۔ ”اچوش گندگ بیت اد ء پیشیان ء زبان ہست... یا اچوش انت یا سہرینا نیگرانی سودا کنگ یلہ داتگ ء من زانا من شد ء گیشتریں سر پدی داراں۔“

پریشانی ء ہندرات ء، کنٹا حیران ات کہ آ... ء غلام بیتگ ء ایندگہ مردم... مارتی اندازہ جن انت کہ آ ء سازگر ہرچی ء سہی انت بلئے آہان ء حال نہ دینت۔ اے پیم ء آیک رندے پدا غلامانی سودا کنگ ء قصہانی جنگ ء لگ ات۔ یک یک ء نہ وثیں حال ء اوں دات انت، بلئے آئی ء سوب مندیں جہگ ء روگی قصہانی سر ء گیش زور پردات، سیاہانی سینگ بہ سینگ سر بوتگیں قصہاں جنگ ء ات کہ آئی ء سوگہ ء زوت زوت گپ جنوکیں غلامانی دپ ء ہش کنگ ات انت کہ غلاماں چوں کر بیکر ”پیٹی رولر“ ہوڑ جوڑ کرتگ انت ء جستگ انت۔ یک شپے آدورگیں نان ء پاگی ء اسپانی سیاہیں بچکے ء گپ ء ات کہ بگی ء گوں اپس ء، ء نوکیں پچ اش دُراتگ اتاں ء یک ہیٹ ء کہ دورگ ء سر ء کرت، ہر جا گہ وہدے مردے یا سہرینانی گشت ء دیست ء گڑاسیریں ماسایے ء گیگانی کنان وتی سیاہیں بگی ڈلیور ء رازہ ء بد ء کرت ء دیم پہ گوریچان ء شت انت ء آوت سر ء وت آزات ات انت۔ یک گشتاں کنٹا ء یک پُر اعتمادیں غلامے ء بابت ء گوشت کہ آئی ء وتی مدام چار دست ء پادیں چر ”پیٹی رولرانی“ سر ء کساس لک گپتگ ات کہ چہ اوشنگ ء ساری دیم ء ء اہتگ ات انت، ء یک دُراج ء صاف نمشہ کرتگیں کا گدے پچ ء کرت ء گوشت ء کہ من وتی ماسا ء اشتاپی ء کارے ء روگ ء اوں، جو اے ٹپ ء کپت، لنگڑیں کر بیکر چہ جاہے کہ بہ من ایت وانگ نہ زانت، دست ء سُرینت کہ بہ روت... کنٹا ء نوں مدام نشت ء غلام بیتگ ء مردم ہندینت انت... گوشتگ ء ات چون آدگہ جہوکیں سیاہاں گوں لبزاں از مکاری پیش داشتگ ء ہبکہ این ”پیٹی رولراں“ کہ آہانی دارگ ء جست ء پرس ء بدل ء آہان ء راہ داتگ کہ زوت وتی راہ ء بہ گرانت ء بہ روانت۔ آئی ء ہما جستگینانی گپ جت انت کہ ساری ء چترس ء دودلگ ات انت، گڈ سر ء وتی سر ء بھیسہ اش کرت کہ چوں آہانی از گاریں ء زور آوریں ماسا ہاں ء پہ کر بیکراں بہ دینت، اگاں آہاں آہانی کارندہانی کار ء توک ء دزمانجی بہ کرت انت گڑا گماہاں شر اش نہ کرت۔ یک شپے کنٹا غلامانی بیتگ ء نشتگ ات ء یک گس ء کار کنوکیں غلامے ء بابت ء گپ ء ات، آرا گوشتگ ات اش کہ وتی پدگیریں ماسا ء دیم ء سٹ ء جنگ ء جستگ ء سلامتی ء گوریچان ء سر بوتگ۔ آئی ء ماسا ء زوت پولیس لوٹا نیتنگ ات۔

”تو زانے تو منی نیکرے!“ ماساء زہرہ کو کار کرتگ ۽ غلام ۽ راگو شنگ۔ آئی ۽ تہناروک روک ۽ چاراتگ ۽ گو شنگ ۽ لگ اتگ۔ ”حد منی مدت ۽ بہ کن، من اے سہرین ۽ کدی چم سک دات کرت ۽ چارات نہ کنناں۔“ مچ بوتگئیں مردمان ۽ گوں پولیس ۽ ہوار کہ زہرہ پریں سہرینان ۽ ہکل دیگ ۽ ات کہ خاموش بہ بنت بہ روانت یا آہان ۽ جاور حالانی نہ گیگ ۽ حراب کنگ ۽ ردکاری ۽ سمر ۽ دزگیر کنت دحم ۽ کرت انت۔

بازیں سال ۽ گو سنگ ات، کنتا ۽ جہد ہمیش ات کہ غلامانی لیلام جاہ ۽ مہ روت، چہ ہماروچ ۽ کہ جنک ۽ بے نپ ۽ سیتیں زار جنگ ات کہ آ آرا بہ رکن ایت۔ بلتے گوں سازگر ۽ کیٹوگپ ۽ رند، کنتا ۽ ماساء را شہر ۽ پبلک اسکوا ۽ برتگ ات کہ غلامانی لیلامی نوک بندات بوتگی ات۔

”گوش دار ات، گوش دار ات۔ اسپاٹ سلوانیا ۽ مرہ داراں، من شمارا گپڑے انجیں جوانین ۽ تکلڑائیں نیکر پیش داراں کہ شاموتی زندہ اے تیمیں نہ دیستگ۔“ لیلام کنوک جار جنگ ۽ ات ۽ آئی ۽ زنڈیں ورنابیں کمکار ۽ را پیریں مولدے گون ات ژپان ۽ تلو ۽ سمر ۽ آرگ ۽ ات ۽۔ ”یک ہنر مندیں نان ۽ پاگ کنوکیں مولدے!“ آئی ۽ بندات کرت... بلتے زالکو کوکار ۽ لگ ات ۽ مچی ۽ تہا یک سہرینے ۽ نیمگ ۽ دست ۽ شہار دات۔ ”ماسا فلپ، فلپ، تو چوش کنگ ۽ تے، زانان تو منی کار ۽ خدمت کہ من پرتو، پتئی براس ۽ پس ۽ پشما در بیناں و ہدے شماسان بوتگ ات کرتگاں، شمو شتگاں، من زانان پیر بوتگ اوں، چچ ۽ نہ اوں، بلتے پہ حداء نام ۽، من ۽ بل، من ۽ بہ دار! من پرتو باز کار کنناں، ماسا فلپ! پہ حداء نام ۽ اشاں میل کہ زر بار ۽ جاگھے ۽ من ۽ پتراب بہ کش انت۔“

وہدے آئی ۽ اسپانی لگام پہ او شنگ ۽ چک ات انت کنتا ۽ خون حشک بوت انت۔ اے سچہیں سالان غلامانی لیلامی ۽ دلچسپی حشک بوت انت۔ اے سچہیں سالان لیلامی ۽ دلچسپی اش پیش نہ داشتگ ۽ پرچاماسا والرا ایشر ۽ چارگ لوٹیت؟ آیکے بہازوگ لوٹیت یاد کہ دغایے دل ۽ انت ۽؟ یا اے بزرگ ایں زالکو ۽ چیہانٹ انت؟ آئی ۽ ہر کس ۽ را پہ مدت ۽ توار جت، بلتے مدت ۽ بل پمائی ہندات ۽ توازہ اش کرت۔ مچی تنیکہ انکت ہندگ ۽ ٹہمک دیگ ۽ ات کہ یک سوداگرے ۽ آرا ہفت صد ڈالر ۽ بہازرت۔ ”منی مدت ۽ بہ کن، حد ایسوع، لاٹ، منی مدت ۽ بہ کن۔“ آزار جنگ ۽ ات ۽ سوداگر ۽ سیاہیں مک کار ۽ آراتیلانک دیان دیم پہ غلامانی واڑ ۽ برت۔ ”گوں وتی سیاہیں دستاں من ۽ دست مہ جن نیکر!“ آئی ۽ کسینز ات ۽ مچی ۽ چہ ہندگ ۽ لاٹ لیٹ وارت، کنتا وتی نشان ۽ گٹ پاچگ ۽ ات ۽ وتی چماں پر پٹینگ ۽ ارساں دارگ ۽ ات۔

مڑاہ داراں، چہ گہڑے ۽ تہا گچیں کرتگین انت! تلوء سمرء آؤرتگیں دومی ورنابیں سیاہ یے ات، گوں بد آنگی چماں چارگ ۽ ات، آئی ۽ تنکیں سینگ ۽ بز گوشت چہ زہرناکی ۽ نوک لگ اتگیں پٹانی سُہریں نشان تزنندیں تراہاں چار دانک کرتگ ات انت۔ ”اے تہنا کمیں سوج دیگ لوٹیت، ایشی ۽ ٹپ ۽ ریش زوت دُراہ بنت! اے چوش چجر ۽ زمین ۽ ننگار دات کنت، یک روچے ۽ توک ۽ پتہ تو چار صد پاؤنڈ کر پاس چت کرت کنت۔ بہ چار ات ۽! ابری ڈڈ ۽ ٹکڑ انت... ہر سال شمنے مولد اے پیمیں نیار انت۔ پتہ مئے زراں نہ کپتگ! سا نکل بستگیں ورنابیں مردکار ۽ چار دہ صد ڈالر آؤرت۔

گوں تلوء سمرء آؤرتگیں لاپ پریں ملاٹو ۽ گندگ ۽ کنتا ۽ چماں تہاری یے ۽ مان شانت۔ ”دو پتہ کیے ۽ نہاد ۽ یا یکے مفت انت، آے گپ ۽ واز مندگ انت کہ تو چوں چارے ۽! ”لیلام کنوک ۽ جار جت۔ ”نوک ودی بوتگیں پکانینیر (Pickaninnies) مروچاں صد ڈالر ۽ انت!“ آئی ۽ ہزار ڈالر آؤرت۔

وہدے آدگران ۽ آؤرت اش اے ندرگ چہ سگ ۽ ڈن بوئگ ۽ ات۔ گوں آئی ۽ زمزیلانی ہمراہی ۽ آراگران ۽ آؤرت اش۔ کنتا چہ وتی نند جاہ ۽ کساس کپت۔ کسان سالکیں سیاہیں جنکے ات، چہ ترس ۽ درہینگ ۽ ات۔ آئی ۽ بالاد، آئی ۽ پوست ۽ رنگ، بلکن ۽ آئی ۽ دروشم ۽ شکل ۽ صورت کزی ۽ مزنی نیگ ات انت۔ کنتا ۽ وتی پادانی سمرء اوشتات کرت نہ کرت وہدے لیلام کنوک ۽ بولی بندات کرت۔ ”یک شمر ہیل کاری ۽ سوج داتگیں لوگی مولدے... یا اگاں تئی دل بہ لوٹیت پتہ زہگ ۽ زراتن ۽ پیداک کنگ ۽ جاتی یے۔“ پتہ لنڈری چماں چمک ۽ جت ۽ ۽ توارے جت انت کہ نزیئک تر ہورتی ۽ بہ چار ات۔ اناگت ۽ جنک ۽ بزیں پچانی گورجیگ ۽ ہہت۔ جگد ار جنان آئی ۽ پادانی دیم ۽ کپت، گریوگ ۽ ات، وتی دست ۽ جہلادی ۽ برت انت داں کہ وتی برہنگی ۽ چہ چم کٹاں چیر بہ دنت کہ چہ آہاں بازینے ۽ پتہ لنک سی دیگ ۽ دست جنی ۽ آئی ۽ سمرء ارش کرتگ ات۔

”نوں بس انت! شدابہ رواں!“ ماساء حکم دات۔

پدادیم پتہ پلانٹیشن ۽ روگ ۽ وہدے کنتا وتی دیم ۽ دگ ۽ گندگ ۽ نہ ات۔ آئی ۽ سرگ چکرگ ۽ ات۔ اگاں اے جنک پتہ دل کزی بوت انت گڑا؟ اگاں آدوینیان ۽ چہ آئی ۽ بہ سستین ۽ بہا بہ کرتین گڑا؟ یا آراچہ آہاں؟ اے خیال ۽ جندوت بیم ناک ات... پتہ آئی ۽ دگہچ خیال کرت نہ کرت۔

گی ۽ چہ ماٹری ۽ سر بوئگ ۽ پیسیر، کنتا ۽ وت سمرء وت مار ات کہ جاوہ حال شرنہ انت، پتہ چا کہ تیر

ماہء بریگاہ یے ات، پدا اول غلام میتگ ء کسے ء راگردگ ء ڈن ء نندگ ء گندگ ء نہ ات۔ ماساء را
ایرے کرت، کنٹاء اشتاپنی اشتاپنی اپس بُہت انت ء واڑ ء بند کرت انت، پدا تچک ء تچک دیم پہ چُل ء
شت۔ آئی ء زانت کہ اے وہد ء بل ماساء شام ء ورگاں اڈ کنگ ء بیت۔ آئی ء آراداں ہما وہد ء نہ ہش
کت داں آئی ء چہ پردہ جستگیں دروازگ ء آرتوار نہ کرت ء جست نہ کرت۔ ”شماوش ات؟“

”ہو کنٹا!“ گرچکرات، چہ ترس ء چم ءے درگڑاتگ ات انت۔ بے گپ ء جا بگ ء گٹ ء پُر
ء گوٹگ ء لگ ات۔ ”غلامانی سودا گرا دا اہتگ ات انت۔“ پدا وتی توار ءے میں جہل تر کرت۔
”من چہ ڈگارانی نیمگ ء کیٹو ء سوگہہ کنوکیں شینزارگ ہش کت پہ تگ دیم ء دری ء دپ ء شت
اول، ہما دمان ء من شہری ودی کنوکیں سُہریں دیست، اپس ء سوار ات، من ء بوہ بوت کہ آچی
ایت! حد رحم بہ کنت، ہما دمان ء آئی ء وتی پاد پدیانک ء سمر ء ایر کرت من دروازگ بُہت۔ آئی ء منی
ماساء مسز ء راجارگ لوٹ ات، من آرا گوشت منی مسز قبر ء انت ء منی ماسا ڈاکٹرے ء نادراہانی چارگ
ء شتگ، نہ گوشت گوں شپ ءے چے پاس ء کنت۔ پدا گوں جو ریں چکندے ء من ء چار ات ءے ء پدا
نمشتہ کرتگیں کارڈے منی دست ءے دات کہ ماساء را بہ دے ءے من پدا کایاں۔ من ء ترس ات، دل
ء گوشت کارڈے ماساء رامہ دے۔۔۔ بلتے گڈسمر ء من کارڈ آئی ء میر ء اڑینت۔“

”یل“ چہ تہی بان ء توار اہت۔

ہنسگ چہ آئی ء دست ء کساس لگشت، آئی ء ہلوت کرت۔ ”بوشت، من کاہاں!“ کنٹاء ودار
کرت، دم ءے در آہگ ء نہ ات۔ سک سلیں کارے ء بونگ ء ترس ات ءے، ساہ ءے پُر بونگ ء نہ
انت۔۔۔ داں ہما وہد ء وہدے آئی ء دیست کہ چہ آئی ء دیم ءے بے چاڑی ءے بے تہمبلی ء نشان گار انت۔
”آ گوٹگ ء ات آمہلہ شام ورگ لوٹیت، ہما جاگہ ء من کارڈ ایر کرتگ ات چہ او دء
گار انت، بلتے اے باروا آئی ء ہیچ نہ گوشت ءے نئے کہ من۔“

شام ورگ ء پد تیوگیں یل ء پر رہت انت داں کہ سر پد بہ بہت چہ کیٹو ء سوگہی شینزارگ ء
رندے بوتگ ء ترسوکی گریوگ ء ات، اوحداء، شما چے گوٹش ات ماسا چہ ماہتیں بہا کنت؟“
”نوں دگہ کس من ء لٹ ء کٹ نہ کنت!“ کیٹو ء زندیس جنین، بیولاء جار جت۔

یک ذراج ء گرانیں حاموشی یے ء مان شانت۔ کنٹاء سمر ء کار نہ کرت کہ چے بہ گوشتیت، بلتے
آسمر پدات کہ آریلامی ء باروا آہان ء ہیچ حال دیگی نہ انت۔

”شتر“ سازگرے گڈ سرے درائنیت ”ماسا چرہاں نہ انت کہ گپڑے زیادہی ایں نیگرے بہ بیت، اے
چہ ہماہان انت یلے کہ وت زرے بازانت، ہمیشکا آراضلورت نہ انت کہ نیگراں سودا بہ کنت ء وتی
واماں بہ دنت، چوش کہ دگہ بازیے کنگ ء انت۔“

کنٹا ء دل ء گوشت سازگرے لجم کنوکیں گپ چہ آئی ء گیشتر ایندگرانی سرے کار بہ کنات انت۔
بل ء اوں وتی دل ء کسانیں اوست ءے داشت۔ ”من ماسا ء رازاناں، یاوڑے ناوڑے ء، پمنی نز ء من
آرا شرسر پداوں، مارا ادادیر انت، آئی ء چہ ما کسے ء را بہانہ کرتگ... کم چہ کم کس ء را ابید چہ آگی سر
دیوکیں لو تھر ء۔ پرچا کہ لو تھر ء نقش ءے کش اتگ ات دانکہ جنک ء جہگ ء مدت ء مک کہ کنت۔“

بل کمیں دیوتر ء گپ جنگ ء ساری اجکہ بوت۔ ”اناں“ آئی ء درائنیت۔ ”ماسا بے سوب ء چہ
ما کس ء راجہ وت ء دور نہ کنت... چہ شما کسے بہ گو شیت آپوش کنت؟“ کس ء چچ نہ گوشت۔

کنٹاء گوش گوں ماساء سک ات انت کہ گوں وتی دوست ترین ناکوز ہگ ء گپ ء ات، آئی ء آراپہ شام ورگ ء لوگ ء آؤرتگ ات، دوئیں ڈیل گروئیں بگی ء پشت ء نشتگ ات انت۔

”زی شہر ء غلام نیلام جاہ ء“ ماسا گوشگ ء ات۔ ”من حیران بوتوں کہ ڈگار کار کنوئیں نیگر چہ ساری ء گوئیں لہتیں سالوں روج پہ روج دو یاسے کچ ء گیش نہاد ء سودا بونگ ء انت ء چہ اشتہاراں کہ من گزٹ ء وبتگ انت، واڑہ، ہشت جن، آسن کار... چوناہا، ہما غلام کہ کار ء کسبے زان انت، پوست ساز، آچار دوچ، سازندہ ء وڑوڑیں کار ء، یک دانگے بیست ء پنج صد ڈالر ء روگ ء انت۔“

”نما کہ اے کر پاس ء کار بوج ء دیستگ ہر جا گہر ہے وڑ انت۔“ ماساء ناکوز ہگ ء گوشت۔ ”چہ یک ملینے ء گیش غلام پیسر ء ملک ء ہست، یکداری و ہدی انگت مزین کسائے ء نوئیں آرگ ء انت کہ چٹ زر بار ء زمینان ء مردم دات بہ کن انت، گور بچان ء کار بوجانی لوٹ ء پیلوکنگ ء جہد ء انت۔“

”آچیز کہ من ء پریشان کنگ ء انت ایش انت کہ بازیں کار آمدیں کشت ء کشار، آبانی جو پاء دیم ء، بوت کنت منے استان ورجینیا ء چہ بازیں ہنرمندیں غلاماں زہر بہ کنت ء بلکن ء چہ شریں جاتیاں اوں۔“ ماسا والر ء درائینت، ”اے الکا پیں ہوڑی یے۔“

”ہوڑی یے؟ ورجینیا ء غلام چہ ورجینیا ء ضلورتوں گیش نہ انت؟ آچہ آبانی کار گرگ ء گیش پماہانی دارگ ء ہرچ کن انت۔“

”بوت کنت مروچی“ ماساء درائینت۔ ”بلنے ماچوش وتی آؤکیں پنج ء دہیں سالانی ضلورتوں زانیں؟ کئے ء دہ سال ساری کر پاس ء چوشیں کشار ء پیشگوشی کرتگ؟ من گوں تئی اے مشہوریں گپ ء تپاک نہ کنناں کہ غلامانی ہرچ باز انت، ہر جا گہر من گنداں، اگاں نیم انتظام کنگ بہ بیت، ہرچی کہ آور انت، وت نہ کش انت اش، وت نہ رودین انت اش، وت نہ زن انت اش؟ ء چوناہی ء جاتیاں ... ہر چینکس پکنینی (زہگ) پیدا کن انت پر تو دولت انت ء چہ آہاں بازیں ہنر ء کسبے ہیل کنت ء تو آہان ء گیش گرانیں نہادے ء سودا کرت کنتے... منی نز ء غلام ء زمین، اے ڈول ء یک مردے ء شرت ترین زرجنی انت۔ من پہ اے سوب ء چہ وتیگاں کیے اول بہا نہ کنناں... اے منے زند ء رہندانی سرین ء ہڈ انت۔“

”بوت کنت زندہ رہ بند بازینے بے سر پدی ء بدل بوتگ ء انت۔“ ماساء ناکوز ہگ گوشگ ء ات۔ ”نوک کیسگیں مستیں بہوشاں بہ چار انچوش گردانت تو گوشے زاناں زمیندار طبقہ ء بہرے بوتگ انت، ہمیشکا کہ آہاں یک ء دو جڑ انگیں غلام زرتگ ء وتی کسانیں کر پاس ء تمباک ء ڈگارانی سر ء بہ کار کٹشگ ء انت اش۔ آ بے شرفی اوں کر زانت، بلتے اے بہوش چہ نیگراں گیش زہگ رتیج انت، بازیں کسائے ء بوتگ ء آچہ مائے مزورانی برگ ء ساری مئے زمیناں برانت۔“

”منی خیال ء مارا ایشی ء سر ء دلوارگ بوتگی نہ انت۔“ ماساء دپ بندات ء ہند ات ء۔ ”داں ہما و ہد ء ناں داں سہریں کر یکر گوں آزاتیں غلاماں مان بر انگیں غلامانی بہا زورگ ء مقابلہ ء انت۔“

آئی ء ناکوز ہگ گوں آئی ء ہندگ ء ہوار بوت۔

”راست انت۔ اے باوری گپے نہ انت؟ من ہش کتگ آزاتیں غلام زیات کار کنگ ء انت ء زرایر کنگ ء انت دانکہ وتی کہولوں بہا بہ زور انت ء آزات اش بہ کن انت۔“

”ہمیشکا ادا زربار ء مئے حد ء آزاتیں سیاہ باز انت۔“ ماساء درائینت۔

”منی خیال ء ما بازینے ء راور جینیا ء اشگ۔“ آئی ء ناکوز ہگ گپ ء ات۔ اے شرنہ انت، پر چا کہ وتی سیاد ء وارثانی بہا زورگ ء سوب ء، آ مئے غلامانی رسد ء چیر ترینگ ء انت۔ ء گیش آزاتیں سیاہ جوڑ کنگ ء انت۔ آہاں چوناباغوت ء راہ گپتگ۔ ماچہ رچمنڈ ء غلاماں شوشکار مہ ہیں۔“

”راست انت!“ ماساء درائینت۔ ”بلتے منی خیال انت گوں شریں ء سکیں قانوداں آہانی گر ء دار بوت کنت، ردکار پہ عبرت ء چیدگ کنگ بہ بنت، گڑا پہ نپ ء فاندگ مندیں کاراں کار مرز کنگ بنت... شہراں... من چہ ہاشپ ء سہیگ کنگ بوتوں، آ سودا گرانی مزینیں کچے ء راچیر ترینگ ء انت۔“

”سفر ء و ہد ء من اوں سہیگ بوتوں۔ من وتی پچاں دیستگ اے چینکرگ تالان بوتگ انت۔“

آئی ء ناکوز ہگ ء درائینت۔ آ امبار ء تیاب ء کارکنوک، سوداگر، گورکن ء دہقان انت۔ آ شرتریں مولد کنورکنوک، پچ شک نیست سازندہ انت اوں... من ہش کتگ لینچ برگ (Lynchburg) شہر ء یک سہریں حجامے نیست۔ من نوں وتی ریشاں بہ داراں! من چہ آہاں یکے ء راننیلاں کہ گوں استرگے ء منی گٹ ء سر بہ بیت!“

آدوینیاں کندات۔ بلتے پدما ماساء تب بدل بوت۔ ”منی خیال ء بوت کنت چہ سیاہاں گیش شہر وت پہاہاں چا گردی جیٹہ ء جبالانی یک ردے پیدا کہ بہ کن انت... منی اشارہ چرپ زبانیں عا میں غلام سودا گرانی نیمگ ء انت، من ہش کتگ کہ چہ آہاں گیشتر شراب خانہ آئی واہند ء دگرانی کاراں

شریدار انت۔ ناسر پدیں ہیل کار، وکیل، وازی و دگہ گپڑے انجیں چیز بوتگ انت۔ شہرے دو سے منی
 ء اہتگ ء پنے منی غلاماں چہ درستاں شہر تریں نہاداش من ء پیش کرت ء چہ آہاں یکے ء ہمت کرتگ ء وتی
 کارڈے منی لوگ ء پنے من ایر کرتگ! منی نزے انجیں ڈونڈ وار انت کہ شہرے بد نہ زان انت۔“

آماسا والرے گس ء سر بوت انت۔ ء کنتا انجوش ودی کنگ ء ات بہ زراں چہ آہانی گپاں یک
 لبزے نہ ہش کتگ ء۔ بن ء ایر اہت دانکہ آہانی ایر کپگ ء آہانی کمک ء بہ کنت۔ ء ہما دمان ء
 آتوک ء شت انت۔ سفرے آہگ ء پد وتی سفرے چنگیں دنزراں ششت انت، پدا اوتا ک ء نشت
 انت، بل ء راتواراں کرت کہ پماہاں ترند آپ بیاریت۔ آء پلانٹیشن ء سرے آدگہ مردم شہ کنتا ء سہی بوت
 انت کہ آہان ء بہا کنگ ء نہ انت۔ شام ورگ ء رادی رہ نہ گوستگ ات کہ کنتا غلام بیتگ ء دپ پچیں
 گوش داروکان ء سبھیں گپاں حال دیگ ء ات، ہر چیپنکس وش آئی ء آہانی گیگانی کرت کرت ء۔

دمانے ء بے ترک ء توارے یے ء مان شانے، پدا انا گہ مینڈی گپ ء لگ ات۔ ”ماسا ء آئی ء
 ناکوزہگ آزاتیں نیگرنی حبرے بوتگ انت کہ زرا ایر کنگ ء انت دانکہ وتی کہولان بہا بہ زور انت ء
 آزات بہ کن انت۔ من اے زانگ لوٹاں آزاتیں غلاماں چتوروت ء آزات کرتگ!“

”ہو“ سازگرے درائنت۔ ”شہری غلامانی بازیں ماسا یے ء آہان ء ہنرے کسب ء ہیل کنگ ء
 رضاداتگ ء پدا آہان ء ڈن ء پنے زرا کاراں بستگ ء کار ء بدل ء آہان ء زراں داتگ، چوش کہ ماسا من ء
 دیگ ء انت۔ اے ڈول ء دہ، پانزدہ سال ء زرا ایر کنگ ء رند، اگاں نگ بختے بہ بیت، ڈن ء کار بستگیں
 نیگر بوت کنت زراں ماسا ء را بہ دی انت ء وتی آزاتی ء بہا بہ زور انت۔“

”پمیشکا تووت ء ساز جنگ ء دزگٹ کرتگ؟“ کیٹو ء جست کرت۔
 ”من پمیشکا ساز جنگ ء نہ اول کہ من ء سہرینانی ناچانی چارگ دوست بیت۔“
 سازگرے گوشت۔

”گڑا تو پوتی بہا زورگ ء بازیں زراے کٹ اتگ؟“
 ”اگاں من باز رہ کٹ اتیں گڑا من ادا نہ بوتوں کہ تو من ء اے جست بہ کرت انت۔“
 تیوگیناں کندات۔

”چوناہا، نزینک ء سرے؟“ کیٹو ء زور پردات۔
 ”یلہ نہ دیئے، یلہ دیئے؟ سازگرے پنے زہر گوشت۔“ گوستگیں ہفتنگ ء نزینک اتوں، بلنے آوکیں
 ہفتنگ ء نزینک ء بوت نہ کناں۔“

”شریں گڑا، تو کہ میں وتی آزاتی ۽ گرے۔ پدا تو چے کئنے؟“

”لالہ گپ ۽ مہ جن! تچک ۽ گوریچان ۽! ہش کتگ گوریچان ۽ گپڑے نیگر چہ بازیں سہرینے ۽ شرتریں زندگوازینگ ۽ انت۔ من ۽ وتی نیمگ ۽ کشگ ۽ انت۔ تو بہ گوش من پدا برزتواریں دور گے ۽ دروازگ ۽ پتراں، چوش ہمایانی ۽ برزیں تواریں گپ جنناں، چوش ہمایانی ۽ ریشم ۽ پوشاک پوشاں، ساز جنناں ۽ کتابانی سر ۽ گپ جنگی دیواناں بہرزوراں، پل کشاں ۽ دگہ پے پیمیں کارکناں۔“

وہدے کندگ کم تر ات، تروسوکی ۽ جست کرت۔ سہرینانی گوشگ ۽ سر ۽ تی چے خیال انت ملاٹو دورگ انت پمیشکا سر پدی کارکن انت، پرچا کہ سہرینانی ہواریں حوناں آبان ۽ شہ ماگہتر کرتگ؟“

”راستے، سہرین ۽ وتی خون سک بازہوار کرتگ۔“ بے دگہ گپ ۽ پل ۽ درانینت۔

”گندگ ۽ تومنی ماس ۽ گزیر ۽ گٹ ۽ ے!“ سازگر ۽ درانینت، انچوش پیش دارگ ۽ کوششت ۽ ات تو گوشت زاناں بے شرفی یے بوتگ۔ کیٹوا انچوش سک ۽ ہندگ ۽ ات کہ چہ کرسی ۽ سر ۽ بن ۽ کپت ۽ بیولہ ۽ آراپہ وش وشک ۽ چب دستے جت۔

”حاموشی ۽ گوش دار ات!“ سازگر ۽ گوشت۔ ”تروسوکی ۽ من ۽ جست ۽ کرتگ ۽ من ۽ پسو دیگی انت۔ اگاں شامنی پیمیں چار ۽ بیچار بہ کن ات، شہاوت زان ات کہ سبک رنگیں نیگر شیوا تر بنت۔ یا تو گندیم رنگیں نخمن بینکر ۽ درور ۽ بہ زور، سہرین آراسوہو (Ginus) گوش انت، بلکن ۽ ماہ ۽ استالان وانگ ۽ انت... بلنے شمنے پیمیں سیاہیں نیگراول چچ انت۔“

پل ۽ گوشت۔ ”من ماسا ۽ رانیو اور لین ۽ جیمز ڈرہم ۽ باروا گپ ۽ ہش کتگ۔ ہما سہرین ڈاکٹر کہ آراہیل کاری ۽ داگ آگوشگ ۽ انت آچہ آئی ۽ گیشتر زانت۔“

”دگہ یک گپے اے باروا گوشاں گوں۔“ سازگر ۽ گوشت۔ ”پرنس ہال کہ نیگرانی سانک آرڈر ۽ بن ہشت ۽ ایر کرتگ۔ من ہما سیاہیں وازیانی عکس دیستگاں کہ سیاہانی چرچانی بن ہشت اش ایر کرتگ، انچوش سک ۽ سیاہ انت کہ تو دیست اش نہ کئنے، اگاں چم اش پچ مہ بنت۔ فیلس و ہینٹلی ۽ گپے دگر، ماں سہرینانی چاگرد ۽ ناما وریں لچہ کارے، آگساؤس و اساکجام کتاب نمشہ کنت!“ سازگر ۽ وتی چم کئنا ۽ نیمگ ۽ تاب دات انت۔ ”آدوئیں الکاپیں افریقہی نیگر انت، سہرین ۽ تر پے خون اش مان نیست۔ آپہ منی نز ۽ کنٹ ذہن ۽ سستین انت!“ یک رندے پدا ہندگ ۽ ات۔ سازگر ۽ درانینت۔

”پرچا کہ آمدام کنٹ ذہنیں نیگر انت، ادا کیٹو ۽ را بہ زور...“ آپادا ہت گوں کیٹو دوگام پشتی ۽ تہت ۽ شت۔ ”تراگت، سرگ ۽ میک ۽ ۽ جنناں۔“ کیٹو ۽ ہکل دات۔

وہدے ایند گراں کینوگ ء کنگ بس کرت، کنٹا گپ ء لگ ات۔ ”ہر چینکس کنڈ ات کن ات بہ کنڈ ات۔ سہرین ء نوز ء تیوگیں سیاہ یک انت، یک ترپے حون ء نیکر ء مطلب نیکر انت، بلے شہ سہریناں اسپیت تر بہ ات... من اے زیل ء باز دیتگ۔“

کساس یک ماہے ء رند ات وہدے ساز گر گون نوکیں حالاں شہ سفرے ء اہت، آہر جا گہہ شتگ ات آئی ء سہریناں ء گل ء وش دیتگ ات... اے گپ ء غلام بیتگ ء مردمان ء پریشانی ء دور ات۔ فرانس ء راہشون کہ نام ءے نیولین انت چہ مزن آپ ء آکپ بلائیں اُردے دیم ءے داتگ۔ جنگ ء حون رپچی ء رند، پٹی ء را پدا چہ سیاہاں پتچ ءے کپتگ ء آہانی آرات کنوکیں جنرل ٹو سینٹ ء راواں۔ گون کٹوکیں فرانس اُردے جرئلاناں شام ء دعوت اش دات، ٹوسینٹ گون دعوت ء ہو کنگ ء زڈٹیں ردی ءے وارت، ورگ ء وہدے خدمتکاراں آراگپت ء آئی ء دست ء پاداش بست انت، بوجی ء سوار اش کرت ء فرانس ء برت اش، کہ آراو دے گون زمزیلاں نیولین ء دیم برانت ء پیش کن انت کہ آئی ءے درپیں پنڈل ساز اتگ انت۔ پلانٹیشن ء سمر ء سیاہیں جنرل ٹوسینٹ ء مستر منوک بوتگ ء سوب ءے حال ء کنٹا ء دل چہ ایند گراں گیش پدرد کرت۔ آنگت ساز گر ء کڈک ء زہر ء نشتگ ات۔ چہ آہاں گڈی مردم ات کہ پاداہت ء ڈن ء شت۔

”من سر پداواں تو ٹوسینٹ ء چون مارگ ءے۔“ ساز گر ء درائنیت۔ ”تواے خیال ء مہ بو، من اے حال پہ ارزان زرتگ۔ من دگہ حالے ء ٹکرے گون کہ من گیشتر داشت کرت ءے نہ کنناں!“

کنٹا ء ملور ملور ء ساز گر ء راچار ات۔ اے پمانی زاہ یے ات کہ چہ گل ءے پہ گپ جنگ ء درنگ بہ بیت۔ اے پیمیں حال چون وشیں بوت کن انت کہ سیاہیں رہشون ء سبھیں زند ء کم شرنی ء سمر ء شریں اثر دور ات بہ کن انت۔

”من وتی کار کرت!“ ساز گر چہ گل ء بال ات۔ ”من یک ماہے پیسر نہ گوشنگ ات وہدے کیٹو ء من ء جست کرت کہ من چچوزو زائر کرتگ، بلے آوہدی منی زران ء لہتیں ڈالرم ات... ء من اے ہے سفر ء پورا کرتاں۔ پمیشاں سہرین من ء نہہ صدگشتاں ناچ دیگ کپتگ، من زانتگ ات کہ من پورا کرتگ اتاں۔ پمیشکا من گون کس ء گپ نہ جنگ ات۔ گون تو اوں ناں... داں من پورا نہ کرتگ اتاں! افریقہی من ہفت صد ڈالر کٹ اتگ، ماسا ء را دیر انت من ء گوشنگ ءے کہ من بہ کٹاں ءوت ء بہا بہ زوراں، آرات بہ کنناں۔“

کنٹا ء سرگ کار ء نہ ات چے بہ گوشیت۔

”ادابہ چار!“ سازگر ء گوشت ء وتی نپادے چوڑینت ء توک ء چیزے بن ء زمین ء سر ء مچ
 کرت انت۔ ڈالر ء صدی نوٹ آہانی پادانی دیم ء بال ء ات انت۔ ”ادابہ چار!“ بلاہیں گونی یے چہ
 تحت ء چیر ء گران ء درے کرت ء زرانی ٹیلیڈنگارینگ ء گوں حالی ء کرت۔ صدانی حساب ء ہمک
 زیل ء کٹ ء زرات انت۔

”بلو افریقہی، گپ ء جنے یا انچودپ پچ انت ء اوشتاگ ءے؟“

”سراوں پر نہ بیت چے بہ گوشاں،“ کنتاء درائینت۔

”مراد بادی ء بابت ءے چے حیال انت؟“

”سک شرانت اگاں راستے بہ بیت۔“

”اے راستے، من ہزارگشتاں حساب کرتگاں۔ پہ کارڈ بورڈ ء پیتی یے ء بہا زورگ ء کمیں
 زیادتی انت!“

کنتاء ء را بورے نہ کرت کہ سازگر پہ دل آزارت بونگ ء انت۔ اے تہنا والے نہ انت۔
 کنتاء گریوگ ء کنگ ماراں... پہ وت، ء ہمیںکس پہ وتی سنگت ء۔

سازگر کوڈانی سر ء نشت ء زرانی چنگ ء لگ ات۔ ”تو، کز ء کور، داں بانداں سہب ء سراہ
 چار، وہدے من ماسائیگ ء ریاں ء آرا گوشاں آیک بیست صد ڈالر سیر تر بونگ۔ تو گل بے وہدے آ
 من ء روگ ء گنداہیت؟“

”پہ تو گل بیت، پہ من ناں۔“

”اگاں تو کوششت ءے من ء پہ تو بزرگ بہ بیت گڑا ترا اوں آزارت بہا زوراں، کمیں ودارہ
 کن، ہی ءے سال پہ آراتی ء سازجنگ لوٹیت!“

ہما وہدے کنتا پاداہت ء وتی کڈک ء شت۔ آرا چوناہی ء پہ سازگر ء زہیر کنگ ء ات، بل ردورگ
 ء ات کہ آئی ء دلوارگی پہ ٹوسینٹ ء انت۔ آئی ء گپ ء راجیردات نہ کرت... یا تچک ء گپ ء
 جت... کہ آچے مارگ ء انت۔

اپسانی کاہ ء بوج کنگ ء پد، وہدے کہ دومی سہب ء سر ء سازگر ء کڈک ء شت، دیست ءے حالی
 انت۔ آئی ء شت بل ء راجست کرت کہ آئی ء آرا ماسائیگ ء دیستگ؟

آکلاکے ء پیسر دراہت۔ انچوش کنگ ء ات تو گوشت زاناں جنے دیستگ ات ءے۔ ایشی ء
 جخال پچی انت ء آرا پہ ماساء چے کارہست؟

وہدے ڈن ء دراہت آئی ء چے گوشت؟ کنتاء جست کرت۔ ہچ ءے نہ گوشت۔ تراہ
گوشاں، انچوش شمنی کش ء گوشت تو گوشت زاناں من اودانہ اوں۔“

بے دگہ لبرے ء گوشت ء کنتاچہ پردہ جستگیں دروازگ ء دراہت، پداغلامانی کڈک ء شت۔
بل آراچہ پشتی ء توار جنگ ء ات۔ ”نوں تو کجا روگ ءے؟“ وہدے آئی ء جواب بہ ترینت انت۔
”شریں گڑا! من ء ہچ مہ گوش گوں، پرچا کہ من تہناتئی جنین آل!“ کنتاچہ چماں اندر بوت۔

کر ء گور ء جست ء پرس ء رند، ہمک کڈک ء دروازگ ء دپ ءے ٹک ات، بلکن ء چرکی ء تہا
اوں سر ءے کش ات ء توار ءے کرت، فیڈلر!، امبار ء چار ات ءے، کنتاچہ پیل ء کش ء سر ڈ ہور
بوت۔ وہدے آداں دور ء شت، آئی ء آرا ہش کت... بلور، صفت ء نرم نرمیں ردے ء، کہ آئی ء
سیا پینانی ”اوحدا“ ء مراگشی دیوان ء ہش کتگ ات... بلنے اے بری آرا ساز ء سر ء جنگ ء ات۔ ساز
گر ء ساز مدام گل ء شادانی نیگ ات انت بلنے اے ساز انچوش گوشاں کپت تو گوشت زاناں ساز گر
گر یوگ ء انت ء آئی ء گر یوگ چہ پیل ء سر ء چست بونگ ء انت۔

وتی گام ءے تیز کرت انت۔ کنتاء چم اوک (Oak) ء دز چکے ء کپت انت کہ ماسا ء ملکت ء لمب ء
کسانیں جو یے ء سر انیم تالان ات، نرینک ء شت۔ آئی ء دیست ساز گر ء پادزار شدہ درچک ء پشتی ء ودی
کنگ ء ات انت۔ ہما دمان ء ساز بند بوت... ء کنتاء اوں وتی پادداشت انت۔ ناگت ء وت ء درآمد ء
دپ ء دور کنوکیں مار ات ءے آ بے تزک ء توار اوشتات، ساز ء پدا توار کنگ ء ودار ءے کرت۔ گودرانی
بازلی ء جو ء آپ ء آپ رتچ ء توار کیلیں چیزات انت کہ بے توار ی ء راپز وشگ ات انت۔ گڈ سرا بزرگ
بزرگ، کنتاچہ درچچ ء چرات ء ساز گر ء دیم ء اوشتات۔ پے زانگ ء یک چمشانکے بس ات کہ چے
بوتگ... آئی ء سنگت ء دیم ء ررٹن گار بوت، آئی ء چمانی مدامی این تزپنا کی گیمرتگ ات۔

”چہ پناد ء چیزاں لہتیں ترادر کار انت؟“ ساز گر ء گٹ صاف ذات۔ کنتاء ہچ نہ گوشت۔ ارس چہ
ساز گر ء انار کانی سر ء لیٹ گپت انت۔ آئی ء انچوش زہر ء پھک کرت انت تو گوشت زاناں واد ء آپ
ات انت، لبراز گوں تیزی ء در آہگ بندات کرت۔ ”من آرا گوشت من پٹی پٹی ء زڑ ہچ کرتگاں
دانکہ وت ء بہ زوراں آرات بہ کناں۔ آئی ء کمیں ہاں ء اوں کرت ء بان ء چھت ءے چارات ء پدا
گپڑے زڑ ایر کنگ ء مبارکی باقی ءے دات ء پدا آئی ء من ء گوشت، اگاں من بہ لوٹاں کہ آرات بہ
ہاں اے ہفتیں صدتی آراتی ء اربون بوت کن انت، پرچا کہ کاروبار ء باروا آئی ء حیاں ات ہمانت کہ
کر پاس ء کار بوج اہتگ غلامانی نہاد برز شنگ انت۔ آئی ء من ء گوشت کہ نوں من تئی پیمیں شریں

زر کٹوکیں ساز گرے ء شہ پانزدہ صد ڈالر ء یک ڈالرے کم نہ زوراں ء اے اگاں من ء دگرے ء را بہا بہ
دنت گڑا آرا بیست ء پنج صد ڈالر رس ایت۔ آئی ء گوشت آرا منی سرا بزگ بیت بلئے آرا امیت انت
من سودا گری ء سر پد باں سودا گری، سودا گری انت ء آوتی جستگیں زرا نی ڈڈیں عوضے لوٹیت۔“ ساز
گرنوں دیم پہ دیم ء گریوگ ء ات۔ آئی ء گوشت۔ ”آزاتی ء گرگ لیبے نہ انت، آئی ء من ء گول
ابند گراں وش مکتی ء دعاء نیک کرت، اگاں من زور۔۔۔ آئی من ء گومن ہبے ڈول ء وتی شریں کار ء برجم
بہ دار انت۔۔۔ ء وہدے من ڈن ء دراہت اوں، آئی ء من ء گوشت من بل ء بہ گوشاں پمانی کافی یے
بیاریت۔“

آحا موش بوت، کٹنا تہنا اوشتا تگ ات۔

”مینڈک ء زہگ!“ ساز گرنا گت ء کوکاء لگ ات۔ وتی دست ء پدی ء برت ء وتی سازے
جو ء مان بڑ ات۔

کٹنارند ء شت دانکہ بیاریت ء، بلئے چہ چست کنگ ء ساری آئی ء دیست کرت کرت
اے پڑشتگ ات۔

لہتیں ماہِ رند، و ہدے کنٹا ماساء ہما ہی ء شپ ء وقت ء لوگ ء اہت، پریشانی ء بدل ء کمیں زہر ء
 ات، پرچا کہ آہاں سک دم برتگ ات کہ آئی ء تیار کرتگیں نان ء بہ وارتین ات انت۔ پرچا کہ کاؤنٹی
 ء عجیبیں تپے کپتگ ات، آدوئیں مردکار سہب ء سرامہلہ دراہت انت ء پدا شپ ء دیر ء گس ء سربوت
 انت۔ کاؤنٹی ء ڈاکٹر ء بستار ء ماسا جہد ء ات کہ تپ ء ہوپ ء چہ تالان بونگ ء بہ داریت۔
 کنٹا ژند ء کرشی ء سراج ایر ات، بے روک ء چم ء آس ء سک ات انت۔ بلکیں آرا بیل ء
 آئی ء پیشانی ء دست جنگ ء آئی ء پاد زوارانی کشگ ء سما نہ کپت۔ یک ء نیم کلاک گوزگ ء
 ساری، آئی ء اناگت ء مار ات کہ کزی آئی ء کٹ ء نہ انت، چوش مدامی ء، کزی ء وتی جوڑ کرتگیں چیز
 پیش داشت انت ء ہما کارانی بارو آرا گوشت ء گوں کہ آئی ء آروچ ء کرتگ ات انت۔

”زہگ کج انت؟“ گڈسرا آئی ء جست کرت۔

”کلا کے ساری آراو اپینت۔“ بیل ء درائینت۔

”ہپیگ نہ انت، ہپیگ انت؟“ آئی ء گوشت ء نشت، اناں، چہ گوازی ء ژندانٹ۔ میسی

اینی مروچی اہتگ ات۔“

کنٹا سک دم برتگ ات کہ وتی قدیمی نہ وشی ء بہ ماریت بلبے بنگپ ءے تربنت۔ ”روز بی پمانی
 گس ء برگ ء ودار ء ات، آئی ء من ء گوشت آگوں ماسا جون ء فریڈر گسبرگ ء شتگ ء اود ء آئی ء
 سازگر ء راساز جنگ ء دیستگ۔ آئی ء گوشت آئی ء پے زور آئی ء ساز پجہ آورتگ انت۔ پرچا کہ پیش ء
 وڑا نہ انت۔ من آرا نہ گوشت گوں کہ سازگر پیش ء سازگر نہ انت، چہ ہماروچ ء کہ آئی ء زانتگ کہ آ
 زات بوت نہ کنت۔“

”گندگ ء آنوں پچ چیز ء سڈ ء نہ انت۔“ کنٹا ء درائینت۔ چٹ انچوش گندگ بیت۔ آگوں
 وت ء جنت ء گیپت۔ نوں گوں کس ء سراو ن سربینیت، ابید گوں وت ء جنت ء گیپت۔ ابید گوں کزی
 ء کہ آئی ء شام ء ورگاں بارت ء ہمودانندیت ء آوارت۔ کزی یکین انت کہ گومانی ء گپ جنگ ء دل
 ءے کش ایت۔ نوں بلکن ء تراو و ہدیگ ء نہ انت۔“

”ہمانت اے تپ ء گپتگ“ کنٹا ء ژند ژند ء گوشت، ”من ء اوں و ہد ء واک نیست کہ وت

برو آں۔“

”ہو، گندگ ء اوں، داں شپ ء کپ ء نشت نہ کھنئے، تچک ء وسپگ ء روگ ء ءے۔“
 ”من ء یل دے، زال۔ من وشاں۔“

”اناں تووش نہ ءے!“ یل ء گوں تزن دیں زبان ء گوشت، آئی ء دست ءے گپت ء پادا ہگ ء آرا
 مک ءے دات ءے لے آئی ء مر ء پر ء آرا پت ء و اب ء بان ء برت ءے۔ کنٹا تحت ء لمب ء نشت ء یل
 ء آرا پچانی کشگ ء مدت کرت ء پدا آتحت ء سمر ازان بوت ء زنڈ زنڈیں ساہ کشگ ء لگ ات۔
 ”بہ لیٹ، تئی پشت ء مالشت کناں۔“

آئی ء گپ زرت ء آگوں وتی محکمیں لنکاں آئی ء پشت ء کجگ ء لگ ات۔
 آئی ء وپ ء دیم نزر کرات انت۔
 چے بوت۔ من سک ء کجگ ء نہ اوں۔“
 ”بچی ناں۔“

”تئی اے جاگہہ اوں درد کنت؟“ آئی ء جست کرت
 کجان ء جہل تر داں مگون ء شت
 ”ابو!“

”چوش ودی نہ کنت!“ آئی ء وتی مالگ کمیں نرم تر کرت انت۔
 ”من کمیں دم برتگ۔ تہنا من ء شپ ء و اب درکار انت بس۔“

”وہ دے سہب ء سمر ایل ء ماسا ء راورگ دات، آئی ء آرا گوشت مروچی کنٹا شہ وتی بونڈاں پادا
 اہت نہ کنت۔“

”بلکیں تپی انت!“ ماسا ء گوشت ء گوشت ءے کرت وتی نہ وشی ء چیر بہ دنت۔ ”تووت زان
 ءے چے کنگی انت۔ تپ ء ہو پے کپتگ، من ء ڈ لیورے درکار بیت۔“

”ہو ماسا،“ آئی ء کمیں پگر کرت، ”ڈگارانی سر ء کار کنوکیں بچک نوح ء سمر اتر اعذر ہست؟ آروت
 رستگ، نون مردے ء کچ ء انت۔ چجرانی گر ء دار ء شمر کنت، گرٹائی اپساں اوں سردات کنت۔“
 ”آئی ء عمر چینکس انت؟“

”ہوں... نوح شہ منی کزی ء دو سال مستر انت، بائدیں...“

آئی ء وتی لنکانی سمر احساب کرت... سینزدہ، چارودہ سال، منی حیاں ء واجہ۔“

”سک کسان انت“۔ ماساء درانیت۔ ”بروسازگرء بہ گوش ذمہ داریء بہ زوریت، آرابکلء چونابا باریں کارے نیست ء نئے کہ گوں سازجنیء، آرابہ گوش اپساں انوں گوں گبی ء بندء دروازگ ء دپء ساڑی بہ بو۔“

سازگرء کڈک ء نیمگ ء رڈگ ء وہدء بلء ء کیاس کرت آیا و بے پرواہ بوتگ یا چہ حالانی ہش کنگ ء دلوارگ انت۔ آدوئین ات۔ آچچ پیم ء ماساء گبی ء سردیگ ء تیارنہ ات، بلئے سہی بوت کنتاوش نہ انت، سازگرسک پریشان بوت۔ چہ ماساء برگ ء ساری بلء ء گومائی اوشنکانی گپ جنگ کپت۔ چہ آروچ ء رند، سازگر بدل بوتگیں مردے ات، شک نیست ات چہ گوئگیں لہتیں ماہاں بازوش نہ ات چوش کہ پیش دارگ ء ات بلئے حیال ءے گورات، سوگہہ ات، شب ء روج ماساء را کا و نٹی ء برء آراء دم برگ ء نام ءے نہ زانت۔ پدا لوگ ء اہت، پہ کنتاء حیال گور کنگ ء بلء ء مدت ءے کرت ء غلام بیتگ ء ایندگرانی اوں کہ تپ ء آماج بوتگ ات انت۔

چیزے وہد ساری، گپڑے مردم نادراہ ات... پلانٹیشن ء ء چہ پلانٹیشن ء ڈن... ماسا بلء ء راجوش وتی کمکار ء کار بندگ ء ات، بلئے آئی ء جندسہرینانی حیال داری ء کنگ ء ات، نوح ء آراچجر گاڑی ء سراسیابانی علاج ء برت۔

”ماساء راوتی داروگون انت ء من ء وتی“۔ آئی ء گوں رازداری ء سازگر ء را حال دات۔ ماساء قوس اٹگیں داروانی وارینگ ء رند، بلء ء وتی نادراہان ء وتی چیریں، حشک ء ڈرشتگیں تہلگ گوں املودرچک ء کچلانی جوش داٹگیں آپاں وارینت انت... آئی ء سوگند وارت کہ چہ سہرینانی توجیل ء شترتر کارکن انت۔ چوناہی ء کجام چیز ء آہانی علاج کرت، آئی ء یک روچے گوں گوبار مینڈی ء تروسوکی ء وتی راز ء گپ جت، ایش ات کہ آمدام نادراہ ء کش ء کونڈاں کپیت ء دعا کنت، ”ہرچی آئی ء اے مردکار ء سر ء آورتگ اگاں آہ لوٹیت بارت کرت ءے کنت۔“ آئی ء گوشت، بلئے آئی ء لہتیں نادراہ بیران بوت انت... ہما پیم ء کہ ماسا و لر ء بیران بوت انت۔

کنتاء جند روج پہ روج گندگ تر بوتگ ء ات، ابیدشہ ایشی ء کہ ماساء بلء ء دست ء ہرچی بوت پمانی ء کرت اش۔ بلء ء دعا بانی توک ء گیش گرمی آہگ ء ات۔ کنتاء عجب حاموش ء کستی بوتگ ء ہلت چٹ شموشگ بوت انت۔ نہ وپت، ژند ات، سہیں شبپ آئی ء تحت ء کش ء نشت۔ وہدے آئی ء ہیدیلہ بوت انت، در پینگ ء نا لگ ءے بنا کرت ء پرداٹگیں نپادانی چیلینگ ء روسینگ ء لگ ات کہ بلء ء آرابرداتگ ات انت، آئی ء آئی ء گرم ء حشکیں دست وتی دستاں گپت انت۔

سے روج اتے تنسار کپتنگ ات۔ ودے میسی ایہی ماسا میگ ء اہتنگ ات ء کزی ء راگول
 بل، گوہار مینڈی ء تروسوکی ء ہوار کڈک ء دعا ء گریوگ ء دیست ء آئی ء اوں چم چہ ارساں پر بوت
 انت، میسی ایہی پدا ماڑی ء شت، دم برتگیں ماسا والر ء را گوشت ء کہ آئی ء دل گوشت پہ کزی ء پس
 ء چہ بانبل ء چیزے بہ وانیت، بلتے آئی ء آرا گوشت آ نہ زانت وانگ ء شرتریں جا گہہ کجام انت کہ آہ
 وان ایت ء آ آرا ہما جا گہہ ء پیش بہ داریت؟ ماسا ء چم پہ وتی دوستیں براس زہگ ء ارسکیں چماں
 کپت انت، چہ صوفہ ء سرا پادا ہت، کتابانی خانہ ء ہہت، وتی زند ء بزیں بانبل ء در کرت، داں
 دیر ء پنگ ء چارگ ء رند، آئی ء تاک ء لیٹینت ء وتی لنک ء چٹ ہما جا گہہ ء ایر کرت کہ آرا
 بندات کنگی ات۔

انچوش کہ اے گپ غلامانی میتگ ء سربوت کہ میسی ایہی چیزے وانیت، تیوگیں مردم زوت
 زوت کٹنا ء بل ء کڈک ء دیم ء مچ بوت انت، آئی ء وانگ بندات کرت۔

”حدامنی شبانگ انت۔ من نہ لوٹاں، (بلتے) آمن ء سبزیں کاہ چراں ایر کنت۔ من ء چہ
 اوشتا تگیں آپ ء گو ازینیت۔ آمنی روح ء قبر کنت۔ آپہ وتی نام ء ہاترا من ء راہ ء راست ء بارت۔“
 میسی ایہی ء کمیں بس کرت، موٹک ء تاک ء سر ء مچ اینت ء پدا وانگ ء لگ ات۔ ”ہواگاں من چہ
 مرگ ء سا ہگ، کوہ ء تہہ ء بہ گو زراں، من چہ شیطانیں جن ء نہ ترساں۔ توگوں من ء گون ءے۔ تئی لٹ ء تئی
 ہیزرانک من ء رکیں انت۔“ آئی ء پدا بس کرت، اے بری پزندیں ساہ ء ء کشگ ء، بے باوریں
 وڑے ء تیوگینانی دپ ء دیم ء چارات انت کہ آرا چارگ ء ات انت۔

چہ توک ء ٹنزلیتنگ ات۔ گوہار مینڈی ء وت ء راچہ گپ جنگ ء داشت نہ کرت۔ ”اوحدا، شما
 اے زہگ ہش کت! نوں رُستگ ء مزن بوتگ ء وانگ ء شرتریں کرتگ!“

اینڈگرانی صفت ء توصیفانی نیام ء، نوح ء ماس ہبکہ ات۔ ”زی کبی (ڈا پیر) ء پادات ء
 تجگ ء ات! نوں عمر ء چینکس انت؟“

”تئی ودی پانزدہ ء نہ بوتگ۔“ بل ء انچوش پہ پھر گوشت تو گوشت زاناں آئی ء جند ء زہگ
 انت۔ ”قربان کن، دگہ کمیں بہ وان۔“ چہ آہانی توصیف ء گل ء بال میسی ایہی ء بیست ء سیسی صفت ء گڈی
 بندونت انت۔

توجیل ء دعا نیام ء، بہتیں روچاں رند کٹنا دراہ بوہان ات، بل سر پدات کہ آنوں دراہ بے وان
 انت۔ ودے آئی ء بل ء را چار اتگ ات ء آئی ء چہ آئی ء گٹ ء کر گوشتک ء پادگ ء گون ء گوٹجک ء

گر بیچ بھست انت کہ آئی ۽ نادر اہی ۽ رک، ات انت۔ کزی ۽ آئی ۽ گوش ۽ توک ۽ ہلوت کرت ۽ آرا حال
 دات کہ نوکین نوک ۽ آئی ۽ آئی ۽ درپ ۽ توک ۽ و شیں پیلک ۽ مان کرتگ۔ آئی ۽ رنگ گشتگیں دیم ۽
 سر ۽ پچکندے تالان بوت۔ وہدے یک روچے آواب ۽ پاداہت آئی ۽ وتی تحت ۽ کش ۽ ساز ۽ و شیں
 توارے ہش کت، کنٹا ۽ زانت کہ نوں ساز گوش انت۔

”من الم ۽ و الے گندگ ۽ اوں۔“ کنٹا ۽ در اینت۔ وتی چماں پیچ کنگ ۽ ات۔

”اناں تو و اب گندگ ۽ نہ ۽۔“ ساز گر ۽ در اینت۔ ”نوں من دم بردہ ۽ نادر اہ آں، من نوں تنی
 ماساء گردینگ دم برتگ۔ پدی ۽ آئی ۽ چماں منی کوٹ سہتگ ۽ ٹنگ کرتگ۔ ہے دمان ۽ پاد ۽
 برو، نیکرا!“

دومی روچ ۽ کنٹا تخت ۽ سر ۽ نشنگ ات، کزی ۽ کڈک ۽ تہا پترگ ۽ توار ۽ ہش کت کہ گوں میسی
اینی ہندگ ۽ لہجگ ۽ ات، میسی اینی ۽ در بر جاہ ۽ موکل ات انت۔ کنٹا ۽ کش ۽ بان ۽ کرسی ۽ چکگ ۽ آبانی
نندگ ہش کت۔

”کزی، تو وتی سبق و تنگ انت؟“ میسی اینی ۽ زہر ۽ زہر زانگ لوٹ ات، ہیل کار ۽ گوازی ۽ ات۔
”ہاں، بی بی“۔ کزی ۽ دل ۽ تہا ہند ات۔

”سک شر، گڑا، اے جی انت؟“

ادار کے ۽ رند، گوں دلگوشی ۽ گوش دارو کیں کنٹا ۽ کزی ۽ منومنو ہش کت انت، زانت ۽ آرا گیر
آہگ ۽ انت۔

”اے ڈی،“ میسی اینی ۽ در اینت، ”گڑا اے جی ایت؟“

کساس پیسر ۽ تیار چوش باج برگ ۽ پیم ۽ کزی ۽ کو کارے جت۔ ”اے ہما گردین انت، ”او“ یے۔“
دوئیں جنکاں چگل ۽ ٹہک دات۔

”شباباش، تو ایشر ۽ شہ دل ۽ نہ برتگ، نون بگو، اے جی ایت؟ اے... ہوں... اے...“
پدا کزی ۽ گل گل ۽ گوشت۔ ”اے ”جی“ یے۔“
”راست“

یک دگہ کسانیں بے تزک ۽ توار یے ۽ پد، میسی اینی ۽ در اینت۔

”نون ایشرازان ۽؟ ڈی، او، جی، اے چے بیت؟“

کزی ۽ حاموشی ۽ گوں کنٹا ۽ کزی سوکلوداشت کہ آزانگ ۽ ۽ نہ انت ۽ نئے کہ کنٹاوت زانگ
۽ ات ۽۔

”ڈاگ“ میسی اینی ۽ در اینت۔ ”تومنی گپ ہش کت؟“ دل ۽ ۽ مہ بر۔ ڈی، او، جی! تو

اے آبان ۽ شر ہیل گپتگ گڑا مادگہ وانیں کہ لہز چون جوڑ کن انت۔“

جنکانی چہ کڈک ۽ در آہگ ۽ روگ ۽ رند، کنٹا چرتے ۽ کپت۔ کزی ۽ ہیل کنگ ۽ بودنا کی ۽ سر ۽
وت ۽ راجہ پھر بندی ۽ داشت کرت ۽ نہ کرت۔ دومی نیمگ ۽ اے گپ ۽ سگ ات کرت نہ کرت

کہ آئی سرگ ۽ چہ ٹوباب ۽ چیزاں مان چنگ ۽ انت۔ بوت کنت کزی اے گپ ۽ صاف بہ
 گوشتیت کہ آرا فریقہی گپ ۽ ترانانی ہیلکاری ۽ ہب ۽ ہدونا کی نیست۔ بلے نوں دیر گوشتگ
 ات، بلے آنگت ہمے حیاں ۽ ات کہ آوتی کرتگیں فیصلہ ۽ سر ۽ پداچار ۽ پچاچار بہ کنت ۽ آرامہ گوشتیت گوں
 عربی چون وان انت۔ بلے آئی پداحیاں کرت اے بے سری یے بیت اگاں آئی ۽ دلبدی ۽ بہ کنت
 کہ ہمے پیم ۽ میسی اینی ۽ راہ وانینت۔ فرض کن اگاں ماسا و الرہی بہ بیت کزی ونت کنت... کجام
 زبان بہ بیت! اے ”وانینگ ۽ دربرجاہ“ ۽ بندکنگ ۽ شرتریں نیمونے بوت کنت... بلکن ۽ چہ درستاں
 شرتریں... آبانی سیادی ۽ بہ سندیت، بلے حیڑہ ایش ات کنٹا سدک نہ ات ماسا گپ ۽ داں ہمد ۽ بہ
 داریت۔ اے پیم ۽ کزی ۽ وانگ ہفتنگ ۽ تہادویا سئے گشتاں بوت، داں میسی اینی پداوتی وانگ ۽ بہ
 شت انت، آوہد ۽ کنٹا نوں شرسر پدا، گل گل آوکیں سازگر ۽ آرا تسلا دات کہ آماسا ۽ گی ۽
 سردیگ ۽ انت۔

میسی اینی ۽ روگ ۽ رنداوں، ہمک شپ، چوش کہ بل ۽ گد دہت یا گوپت، کنٹا آس ۽ کش ۽
 کرشی ۽ سر ۽ نشت ۽ اے گلک ۽ آگلک بوت، کزی ۽ سر جہل ات ۽ میز ۽ سر ۽ نشتگ ات۔ آئی ۽ پنسل
 مدام گوں آئی ۽ گلاں ڈک ورگ ۽ ات۔ چہ کتابے ۽ لیزانی عکساں کشتگ ۽ ات کہ یا میسی اینی ۽ آرا
 داتگ ات یا ماسا ۽ کوہن ۽ دور داتگیں حالتا کانی ٹکرے ات۔ کنٹا ۽ وتی پشت گماہاں کرتگ ات ۽ نشتگ
 ات۔ آئی ۽ ہش کت برے برے کزی ۽ بل ۽ راوں وتی وانگ ۽ تہا ہوار کرت، پرچا کہ کزی وتی
 ماس ۽ کمیں نمشہ ۽ وانگ ۽ زانت ۽ کمیں سر پدا۔ ”اناں، اے اے انت، او ما!“ کزی ۽ گپ ۽
 راصاف کرت۔ ”اے اے وانت، اے دگہ بچے نہ انت بس کسانیں گردیں چیزے۔“

برے برے لبزے ہماوڑ گوشت انت، انچوش کہ میسی اینی ۽ آراسوج داتگ ات انت۔ ”اے
 ڈاگ انت، اے کیٹ انت... اے کزی انت ۽ اے تئی نام انت بی۔ ای۔ ایل۔ ایل ترادوست
 بیت، تونوں ایشر انمشہ کرت کنے۔“ ۽ بل ۽ گوں پنسل ۽ مزنیں زورے جت وہدے آئی ۽ وتی نام
 نمشہ کرت، پہ زانت لہتیں ردی ۽ کرت دانکہ کزی بہ گیپت ۽ ۽ درے بہ کنت۔ ”او ما، من ترا بہ
 گوشتاں تو شر بے، تو منی پیم ۽ شر نمشہ کرت نہ کنے۔“ کزی ۽ گوشت، گل ات کہ چیزے زانت ۽ پہ وہد
 گوازینگ ۽ وتی ماس ۽ وانینگ ۽ ات۔

لہتیں ہفتگاں رند یک شپے، کزی چہ اینی ۽ ہیل گپتگیں وتی سبق ۽ عکس کشی ۽ رند میز ۽ سر ۽ واب

کپت، بلّ و توتی جنک تحت و سرادیم دات و پداوت کنٹاء کش و وپت و نرم نرم و درائنت ے۔ ”نوں لیب و گوازی و گپ نہ انت، اے جنک چہ من گیش زانت، من و امیت انت شربیت، حدارم بہ کنت۔“ آوکیں ماہاں، کزی و میسی اینی و یکے دومی بیگ و رو و آ کرت، گیشتر ہفتگی موکلاں، بلتے ہمک ہفتگی موکلاں ناں و چیز کے وہد و رند، کنٹا زانگ و ات، یادل و ے گوشت بہ زانت... اگاں آہانی نیام و چٹ سرد مہری نہ اہتگ، کم چہ کم آہانی سیادی و تہا ودی نہ کنوکیں دوری یے آہگ و ات، مدان مدان و ات جتا و سدگ و یک سو بے میسی اینی و چہ کزی چار سال سری بالغ بوٹگ و جنین زہگ بوٹگ ات۔

گڈ سر و، آئی و داں دیراں و دار کرتگیں شانز دہمی ودی بوٹگ و سال روچ اہت، بلتے چہ دعوت و سے روچ پیسر کہ آہاں کسانیں مرا گشے ایر کرتگ ات، گر کنوکیں و گرم سریں میسی اینی بے زین کرتگیں اپس و سوار چار دست و پاداماس و ماڑی و رست۔ ارسال میچر ماسا و المر و را گوشت ے کہ آئی و نا جوڑیں ماس ہفتگی بیت سرد و زنگ و جنگ و انت و کوششت و انت اے مرا گش دارگ مہ بیت و گوں مز نیں مچا جانی پر پٹینگ و استونکانی کش و چیل و آئی و آراٹا ہینت آ آرا بل ایت آوتی دعوت و اود و بدل و ہمد بہ کنت۔ کجام وہد و میسی اینی و چیزے لوٹ اتگ ات آئی و کدی مہ کن نہ کرتگ ات۔

چج شک نیست ہو کرت ے۔ روز بی جہیں کاؤنٹی و گشت و در زانی حساب و مردمان و کسان سالیں جنک و ڈس و بدل بوٹگ و حال ے دات انت۔ بلّ و کزی داں گڈی وہد و میسی اینی و دریں کارانی تہا آئی و مدت و کمک کرت۔ چٹ دعوت و وہد بوٹگ ات کہ کزی و میسی اینی و را آئی و گون و گور و کنگ و کمک کرت کہ آرا جہلی پدیا نکانی سر و اوشتگی ات مہمانان و وش اہت کنگی ات۔

بلتے پدا، چوش کہ بلّ و کنٹاء و را حال دات، ہمدان و وہدے اولی سواری رست، میسی اینی ناگت و انچوش پیش دارگ و لگ ات کہ آکزی و را چچ پچہ نیاریت۔ آرا سینی گون ات مہمانانی نیام و گشت شربت و دگہ چیزے دات انت۔

”کو دکیں گوٹ و گوں گریوگی چماں چل و اہت۔“ آشپ و کڈک و کزی انگت گریوگ و ات و بلّ آراوشان کنگ و ات۔ ”آنوں رُستگ و مزن بوٹگ، من شنک جناناں و آئی و چم دگہ چیزاں سک انت، آتی سر و کمیں حیال گور نہ کنت، نئے کہ ترا تاوان ے دنت، اے وہد مدام کنیت، چہ مایکے و سر و کہ گوں یک سہریں گوٹ و یے و سک زینک بوٹگ، رُستگ و مزن بوٹگ۔ نوں ترا وتی راہ و روگی انت و آرا آئی و۔“

کنٹاواں گوں ہے پیہیں جبرگاں جشگ ء ات۔ آئی ء ہما و ہدء مارا تگ ات انت و ہدے آئی ء میسی اینی ء راساچی ء توک ء شیرمچیں کزی گوں گوازی ء دیستگ ات۔ دوانزدہیں ہورانی تہا داں روچ ء مروچی، آئی ء مدام گوں اللہء دعا کرتگ ات کہ اے ٹوباب جنک ء سیادی ء چہ کزی ء بہ سندیت... ء گڈسمر ء آئی ء دعا گوش دارگ بوت، انگت آئی ء دل پدردات ء زہرگپت و ہدے آئی ء آرا اے جاوراں دیست۔ بلئے اے ہزدری ات، شک نیست ات کہ چہ اے آزمودگ ء آچیزے بہ زانت ء وتی دل ءے بہ داریت۔ چہ درستاں گیش، یل ء دپ ء دیم ء تب ء گردگ کہ آئی ء گوں کزی گپ ء دیستگ ات۔ آئی ء کسانیں امیتے مارا ت بلکن یل ء یک مست ء مغروریں کسانیں میسی ء راجہ کچ ء ڈن مہر دیگ ء سبتی ءے بہ رسیت۔

میسی اینی انگت ماسا و الرنیگ ء شت ء اہت، بلئے چوش پیش ء وڑاناں چوش کہ روز بی ء یل ء را آئی ء ازاد ات... ورنابیں ماسا ہاں آئی ء و ہدوتی دستاں کرتگ ات... ہرکدی بیاہت انت، آئی ء الم ء کزی راجارا ت ء برے برے وتی کو ہنگیں پچانی جوڑی یے آورت ء یل ء رادات انت کہ پہ کزی ”مان“ اش بہ دنت۔ بلے لہتیں سال کسترات بلئے آئی ء جون چہ آئی ء برزتر ء مسترات، بلئے نوں، چوش بے گپ ء رضامندی ء، آدویناں یک ء نیم کلاک غلام کڈکانی پیش ء گرد ء تر ء ہلوت ء گوازینت ء پدا میسی اینی ء وتی راہ گپت۔

کزی مدام اوشتا ت ء آرا روگ ء چارا ت ء پدازوت زوت وتی کڈک ء شت ء وت ء وانگی بان ء بندے کرت۔ کنٹا ء راتنی و ہدی انگت اے حیاں دوست نہ ات کہ کزی وتی بودنا کی ء بہ وڈین ایت، بلئے آئی ء من ات کہ وتی دزگٹ کنگ ء آئی ء کر ء چیزے بہ بیت۔ پرچا کہ آئی ء زند ء یکیں سنگت چہ آئی ء دستاں شنگ ات۔ آئی ء کزی نوں وت ورناہی ء رسگ ء ات کہ پمہاں پریشانی ء دگہ درے بوجگ ء ات۔

دیم ء سال ء آوکیں کرسمس ء... 1803... گوات برپاں بال دیاں ات ء دگ بار گپتگ ات۔ ابید ٹوہیں بگیاں دگہ کس ء گوست نہ کرت... و ہدے ماسا ڈن ء شت... جہنا سکا نہیں نادراہ نیگے ء... آچہ اپساں یکے ء سوار بوت ء کنٹا پُشت ء پشت کپت، کیٹو، نوح ء سازگر ء رادگ ء برپ کرگی ء صاف کنگی ء دارگڈگی ات انت، مدت ءے کرت انت۔

آچہ ہر چیز ء سسنگ ات انت۔ چہ ماسا ء گزٹ ء اول کہ ماہ یے پیسراولی مزنیں برپ ء

رچگ ء گوں بند بوتگ ات۔ غلام بیتگ ء مردم تنی و ہدی انگت گوستگیں حال ء جاورانی سراچمشتا نک
دیگ ء ات انت کہ داں آہاں سر بوتگ ات انت کہ سہرہیں ماسا جیفرسن ء حکومت کنگ ء وڑ ء پیمانی
سر ء چوش وش ء دچم انت، ابیدچہ اے جبر ء کہ غلامانی بابت ء آہانی جند ء تحفظات ہست ات
انت۔ گوں صدر بوتگ ء جیفرسن زمین ء آپی ارد ء کچ ء کساس کم کرتگ، سرکاری وام ء ذاتی ملکت ء
سر ء سُنک ء دور کرتگ ات انت۔ اے آئی ء گڈی کارات ساز گر ء گوشت۔ چوتی مزن سری ء
دور گندی ء ماسا ہانی طبقہ یے متا نینتگ ات۔

بلے کنتا ء درائینت برف ء ساری و ہدے آوتی گڈی سفر ء شہر ء شنگ ات پمائی نز ء سہرہیں
جیفرسن ء لوزیا نامگ ء یک ایکڑے زمین ء پہ سے سینٹ ء بہا زورگ ء سر ء سک وش ات انت۔
”اے باروا آجیز کہ من ء دوست بیت“ آئی ء گوشت ”منی ہش کتگیں گپانی رد ء، ماسا نیپولین ہمیشی
ارزان نہاد ء بہا کنگ ء نوس بوتگ۔ پرچا کہ چوتی ردیاں آفرانس ء انچیں نہ گیگیں جاوراں کپتگ کہ
مزنیں زرے باہ ءے داتگ، بیٹی ء ٹوسینٹ ء دزگیر کنگ ء لٹ دیگ ء ساری پنجاہ ہزار فرانس کشتگ
بوتگ انت یا مرتگ انت۔“

یک بیگاہ یے آوت ء گوں ہے پیمیں حیالاں گرم دیگ ء ات انت کہ یک سیاہ اپس سوارے
برف رچگ ء تہا گوں یک نادراہ یے ء کلوہ یے ء ماسا نیگ ء اہت، پے غلام بیتگ ء مردماں گوں دگہ
یک نہ وشیں حالے ء... فرانس ء دوریں کوہی میچڑیں زندانے ء کہ نیپولین آرا دیم داتگ
ات۔ ٹوسینٹ چہ گوہر ء گژن ء بیران بوتگ۔

سے روچ ء رند، کنتا چہ دل پردیں حال ء در نہ اہتگ ات، انگت پریشان ات و ہدے آپہ پیالہ
یے بختی ء ورگ ء کڈک ء شست، برف ء سر ء پادزوانی پدایرات، گوں توک ء پترگ ء دستی ءے در
کرت انت، آئی ء چم پے کزی ء کپت انت کہ دومی بان ءوتی نپادانی سر ء و پتگ ات، چہ ترس ء دیم ءے
نز اہتگ ات۔ ”جان ءے وش نہ انت“ آئی ء گوں کنتا ء درائینت ءوتی وتی تہلگانی پیالہ ء چاہ ءے
شہارت انت ء کزی ء را حکم ءے دات بہ نندایت ء بہ تنگ ایت ءے... کنتا ء مارا ت دگہ بازیں گپے
چہ آئی ء چیر دیگ بوتگ ء انت، پدا و ہدے آرا باپیں بان ء کمیں دیر گوست، چہ سک نزنیک ء، لچ
مالتگیں کڈک ء، آئی ء پونز ء پہ آئی ء زانگ ء آرا ملک دات کہ کزی خون آہگ ء اولی تجربت ء
گوزگ ء انت۔

آئی ء ہمک روچ، کزی ء رارڈگ ء بالغ بونگ ء کہ نوسینز دہمی ہورات ء، چارات، ء آئی
 ء پدامن ات کہ آئی ء رڈگ ء جنیادم بونگ ابرمی عملے، پداون آانگت خون ء بوہ ء ثبوت ء گرگ ء تیارنہ
 ات۔ دگہ یک روچے نپادانی سرء گوازینگ ء پد، کزی پاداہت، اول سراں کڈک ء کارئے کرت
 انت ء پداپہ کارء ماڑی ء شت۔ انچوش ودی کنگ ء ات بزاں یکیں شپ ء اولی گشتاں کنٹامارگ ء
 ات آئی ء جنک ء بارگیں بالاداناگت ء پیچ پل اتگ، کمیں گوں پریشانی ء حیرانی ء، امب ء کساس ء
 آئی ء گورچست انت ء آئی ء گلک رُستگ انت ء تاب اش وارنگ ات۔ بلکن ء نون گندگ ء آسک
 کم جنکی داب ء ات۔ نون ہرکدیں آچہ پردہ جستگیں بان ء وپتوابی دیخی بان ء بیاہت انت کہ اودء
 کزی وپسگ ء جاگہ ء ات، آئی ء وتی چم چہ کزی ء دورداشت انت ء ہرکدیں کزی ء راوتی سرجمیں
 پوشاک گورء مہ بوت انت، گڑا آئی ء ماراں آاون انچوش مارگ ء انت۔

افریقہ ء، آئی ء حیال کرت... افریقہ ء برے برے گوستن ء توک ء دورودی کرت... بل آرا
 سوج دیگ ء بوت کہ چون شی درچک (Shea) ء شیرگاں زورانت ء بدن ء مال انت ء ترپین انت ء
 چون لوہی ء سیاہینکاں کارمرزن انت، دپ، دست ء پاداں سیاہینک رج انت۔ وتی اے عمرء کزی
 ورنابانی دلگوشاں وتی نیمگ ء گورکنگ ء بوت کہ پوت ء شررود پیتگیں ء شرسوج دانگیں جنیں زہگے پہ
 سورکنگ ء شوہازگ ء ات انت۔ کنٹامردے ء نیس ء کزی ء ہٹانی تہا پترگ ء حیال ء پیچ لکزات ء پدا
 وت ء راتسلائے دات کہ سورء رنداے گوں ہرکس ء بیت۔ اے وہدی آئی ء ملک ء، کزی ء
 پس، سانگ لوٹ انگیں مردکار ء شری ء آئی کہول ء پشت پدانی چارء ٹپاس ء دزگٹ بوت، دانکہ پمانی
 آئی ء جندء مٹ ء درچت انت ء اے اوں فیصلہ کنگ بوت کہ پمانی چچومال ء لب بہ بندیت۔

دمانے ء رندا، چوش کہ آگوں سازگر، کیٹو ء نوح برفانی کرگ ء صاف کنگ ء مان گیش اتگ
 ات، کنٹا ء زران زران ء وت ء ناسر پدے ماراں کہ آنتنگ ء افریقہی دود ء ریدگانی سرء جمیٹرگ ء
 انت، پرچا کہ آدودنہ ادا دارگ بوت انت ء نئے کہ کسے ء من ات انت، بلکن ء اگاں ردی ء گوں
 ایندگہ سیاہیناں اے بابت ء گپ بہ جنت انت گڑا آرا کلاگ اش بست ء پمانی ء توازہ اش کرت۔
 آراچوشیں مردے دزنہ کپت کہ سوری بہ بیت ء کزی ء مٹ بہ بیت۔ سی ء سی ء پیچ ہوو ء نیام ء بہ
 بیت۔ بلنے آپدا چرت ء گڑتی یے ء کپتنگ ات۔ آوت زور پردیگ ء ات کہ ٹوباب ء ملک ء سورء
 سانگ ء دودانی سرء چارء بیچارہ کنت... جنک آروس دیگ بنت... اے ”روپگ ء سرء سیٹ
 جنگ“ اش گوش انت ہما ہم عمر بہ بنت۔

پدااناگت ء کنٹا نوح ء بابت ء حیا ل ء ات۔ آرا اے بچک مدام دوست بوت، پانزدہ سال ات
 ءے، دو سال شہ کزی مسترات، نوح گندگ ء کم بالغ، حاموش ء ذمہ دار نہ ات بلکن ء مزن، ڈڈ ء
 تیار ات۔ آئی ء نوح ء بابت ء ہر چینکس حیا ل کرت بلتے آرا یک چیزے گندگ ء نہ اہت کہ نوح
 ء کدی کزی ء سر ء کمیں اوں وتی ہدونا کی درشاں نہ کرتگ ات ء کزی اوں وت انچوش پیش دارگ ء ات
 تو نہ گوشت کہ نوح نا میں چیزے ہست۔ کنٹا ء جیٹر گے بنا کرت، آپر چاپہ یکے دومی ء ہدونا کہ نہ انت،
 کم چہ کم سنگت بوتیں ات انت؟ نوح چٹ ہما وڑ انت ہر چون آوت وتی ورناہی ء بوتگ۔
 باسند انت کزی ء دگوش آرا گور بوت انت، آئی ء حیا ل کرت۔ چوش میں وڑ ء پیے نیست کہ آئی
 ء آہان ء راہ ء راہ بندے ء راہ بہ داتین انت؟ بلتے کنٹا ء پدا مار ات شر تر انت آ کدی یکجاہ مہ
 بنت۔ آئی ء چوش مدامی میں داب ء فیصلہ کرت زانیکاری ہمیش انت آوتی کار ء وت بہ کن انت... اللہ
 پماہاں وت راہ ء گیشین ایت۔

”جن نے! گوش دار، اگاں دگہ روچ ۽ من ہش کت تو نوح ۽ دیم ۽ دمسبل جنگ ۽ نے، ہما دمان ۽

تراپہ شیبپا نک ژند کنناں۔“

دیم پہ لوگ ۽ روگ ۽ ات، کنٹا راہ ۽ سمر ۽ چہ کڈک ۽ دروازگ ۽ دو یا سے گام دور جل
ات، اوشنات ۽ یل ۽ را گوش دارگ ۽ ات، گوشگ ۽ ات۔ ”پرچا، زاناں ترا تنی و ہدی شانزده سال نہ
انت، تی پس ۽ دل ۽ چے گوزیت، تو چوش کنگ ۽ نے۔“

آحاموشی ۽ برترات، راہ ۽ گپت ۽ پدا دیم پہ امبار ۽ شت دانکہ گوش ۽ کپتگیں ”نوح ۽ دیم ۽ دمسبل
جنگ“ ۽ برورد ۽ سمر ۽ ہورتی ۽ چار ۽ ٹپاس بہ کنت۔ بل ۽ چم ۽ وت نہ دیتگ ات انت کہ چے کنگ ۽
ات انت، بلتے یکے ۽ آرا حال دا تگ ات، شک نیست ات تروسوکی یا گنوار مینڈی ات۔ چربکیں ماسی
یے شتر شزانت انت، اے جبر ۽ کنٹا ۽ را حیران نہ کرت۔ اگاں چہ آہاں یکے ۽ یادویناں کودکیں چیزے
بہ دیست انت، گڑا لٹکے بست اش۔ بلتے چے؟ آئی ۽ ہرچی بہ ہش کت انت بل ۽ آراداں ہما و ہد ۽ حال
نہ دات داں گپ وت ڈینڈمہ بوت انت ۽ آئی ۽ کنٹا ۽ را زور پر دات کہ گپ ۽ یلہ بہ دنت۔ اے
انچیں کارے ات کہ آئی ۽ بل ۽ جست کنگ واب ۽ دیست کرت نہ کرت، پرچا کہ اے زالبولانی بلوتی
جبرے ات۔

بلتے اگاں اے کودکی کارے مہ بیت گڑا چے بیت؟ زاناں کزی ۽ نوح ۽ دیم ۽ وتی براہ داری ۽
ڈول داری درشان کرتگ؟ اگاں کرتگ ۽ گڑا آپہ ایشی ۽ دلہڈی دیگ ۽ چے کرت کنت؟ گندگ ۽
آگران ۽ سنگینیں ورنابہ، شریں کردے ۽ واہندانت... بلتے تو کدی سر پد نہ بوت ۽۔

کنٹا ۽ سمرگ ۽ کار نہ کرت کہ چوں بہ ماریت ۽ چے بہ جیڑایت، چوش کہ بل ۽ گوشگ ۽ ات، آہانی
جنگ ۽ را ایوک ۽ پانزدہ سال انت۔ ٹوباب ۽ ملک ۽ دود ۽ رد ۽ پہ سور ۽ سنک کسان ات۔ آئی ۽ من
ات۔ آنوں چون افریقہ ہی لیے ۽ اے بابت ۽ جیڑگ ۽ نہ ات ۽ آرا اے اول دوست نہ بوت کہ کزی
چوش ایندگرانی ۽ گوں ڈامبرنگیں لاپ ۽ بچکر ۽ ایت، بلکن ۽ کستریں۔

اگاں آگون نوح ۽ سور بہ کنت، آئی ۽ خیال کرت، کم چہ کم آہانی زہگ سیاہیں بنت، آسجینیں
زردچک این سسو بارونہ بنت کہ ماسا یا گزیرانی زنا کرتگیں ماسانی پدرتیج ات انت۔ کنٹا ۽ اللہ ۽ شکر

گپت کہ تئی وہدی نہ گوں کزی ء نئے کہ غلام بیتگ ء دگہ جنیاد مے ء اے پیس میں بیم ناکیں کارے بوتگ ، کم چہ کم چہ ہماروچ ء کہ آدا انت بے حسائیں گشتاں آئی ء ماسا والراء را گوں وتی سہریں سنگتان سہر ء سیاہانی خون ء ہواری ء وتی سزا ء گپ جنگ ء ہش کتگ ات ۔

آو کیں لہتیں ہفتگاں ، اگاں موہ بہ رست انت ، کنٹا چیر وکائی کزی ء چیری تترگ پہ نشانی ء چار ات انت ، بلئے آئی ء آرا کدی گپت کرت نہ کرت ۔ بلئے یک یادو گشتاں آحیران ء ہبکہ بوت انت وہدے آئی ء آہان ء کڈک ء پشت ء چکرگ ء سرگ ء ڈیک وارینگ ء دیست ۔ کنٹا ء جم نوح ء نون سک ات انت ، آنوں گنگ ء ات ... چوں پیش ء وڑانہ ... اگاں کسے بوت انت ء چہ یکے دومی ء کش ء بہ گوستین ات انت گڑا نوح ء کزی یکے دومی ء نیمگ ء وتی سرگ سُرینت ات ء بچکند ات اش ۔ اے گپ ء سرا آرا ہر چینکس وش بوت ، ء ہمینکس سک ء کیاس ء کرت کہ دوئیں گوں ہنر مندی ء وتی گل ء شاکامی ء یکے دومی ء دوست دارگ ء چیر دیگ ء انت ۔ دمانے ء رند کنٹا ء فیصلہ کرت باسدانت کزی ء نوح ء مردمانی دیم ء گرد ء تر ء گپ جنگ ء رانقصے مہ بیت ۔ نوح ء ہمراہی ء مذہبی یاناچ ء مراگشاں بہر زورگ کہ ہما تیر ماہ ء برجم دارگ بوت انت ، نوح چہ ایندگہ در آمداں گہتر ات ۔ اے ہم بوتے کرت دگہ یک ہو رہے ء رند پہ دوئیناں بوتے کرت نوح پہ کزی شریں جنتک ء بہ بیت ۔

کنٹا ء را اے سر پدی ء گوں جت کہ نوح اوں آرا چارگ ء انت ، سک نزیںک ء ، نون کنٹا ء را امیت ات کہ بچک وتی سچہیں ہمت ء یکجا گہ کنگ ء جہد ء انت کہ بنیت ء آراجست بہ کنت کہ آگوں کزی سور ء کرت کنت ؟ ۔ اے یک یکشنبہ یے ء بیگاہ یے ات ماسا والراء وتی ہمراہی ء یک پورہیں کہولے چرچ ء آورتگ ات گوں ، کنٹا ڈن ء امبار ء ات ء مہمانانی بگی ء صاف کنگ ء ات ، چیزے ء آراسکین دات کہ چماں چست بہ کنت ء بہ چاریت ۔ آئی ء سیاہ ء بارگ بندیں نوح ء رادیست کہ پہ کارے ء غلام بیتگ ء گام جنان ات ۔

کنٹا ء سر بوتگ ء گوں ، بے ترس ء لڑز ء انچوش گپ ء لگ ات تو گوشت زاناں پیسیر ء لہزے یات کرتگ ات انت ۔

”کماش ، تو یکیں مردم نے کہ من آئی ء سر ء بھیسہ کرت کنناں ۔ یکے ء راسہیگ کنگی انت ۔ نون اے پیس میں زند گوں من گوازیںگ نہ بیت ، من لکاں ۔“

کنٹا انچوش حیران ءہبکہ بوت کہ اولی سرء آئی ء سرء کار نہ کرت کہ چے بہ گوش ایت۔ آئی ء تہنا
اوشتات ء نوح راء چارات۔

گڈ سرء آرا چیز کے لہز دست کپت۔ ”گوں کزی ء توچ جا گہہ جہگ ء روگ ء نہ ءے؟“ اے
جستے نہ ات بلکن ء گوشتنے ات۔

”اناں واجہ، نہ لوٹاں آجخالے ء بہ کپ ایت۔“

کنٹا سر بڑہ ات۔ پزانت وتی حیال ءے چیردات ء گوشت ءے۔ ”ہر کس یک گشتاں لگگ ء
حیال ء کنت۔“

نوح ء چم آئی ء چمانی تہا چارگ ء ات انت۔ ”کزی ء من ء گوشت بل ء گوشگ تو باز براں
جستگ ءے۔“

کنٹا ء وتی سرگ سُرینت، چہ آئی ء دیم ء چ و دی کنگ ء نہ ات کہ عمر ء گوشگیں روچانی سرء چے
جیرگ ء کنگ ء انت، نوک اہتگ ات، یکیں سلکین، بہ تچ، بہ تچ، ہمک روچ پہ ودار ء چارگ
گوشت، بلکیں نیم دست ء کپتگیں موہ چہ سگ ء ڈن ء مقابلہ یے ات۔ یک نر میں مارشتے آئی ء
گڈ و لگ ء پترت کہ اگاں کزی سہیگ نہ انت، چوش کہ نوح ء ساری ء تران ات انچوش گوشگ ء ات
آسہیگ نہ انت، گڑا کزی ء عاشق ناگت ء کجارت ء گار بیت، کزی سدک ات اے پمانی ء سر جمیں
گار ء گمساری یے ات، چٹوباب ء جنک ء چوزوت سدگ ء جتا بونگ ء رند، کنٹا ء حیال کرت چچ بوت
نہ کنت، آئی ء حیال کرت چہ بازیں سَو باں، ہرچی آرانوح گوشیت ہو رتی ء چارگ ء ٹپاسگ بنت۔
آئی ء پڑمردگی ء درائینت ”نہ، ترانہ گوشاں بہ جہہ یا مہ جہہ، بلتے اگاں گرگ بوت ءے گڑا پھرگ
ء تیار بہ بو، تو تیار ءے؟“

”چوش نہ کنناں کہ گرگ بہ باں۔“ نوح ء گوشت۔ ”من ہش کتگ مستریں کار گور بچان ء
استال ء گرگ ء روگ انت ء وڑ وڑیں سہریں کونیکر ء آزاتیں نیگرترا روچ ء ٹپگ ء کمک کن
انت۔ اگاں تو اوہیو (Ohio) ء بوتے تے بہزاں آزات ءے۔“

چینکس کم سر پد انت۔ کنٹا ء حیال کرت۔ کئے ء گوشگ جہگ ء جا گہہ ء سر بونگ چوش
ارزان انت؟ ء پدا آئی ء ماراں نوح کسان انت، چوش کہ یک زمانگے وت بوتگ ات، چوش
ایندگہ غلامانی ڈول ء، بلکیں نوح ء چہ پلانٹیشن ء نیم ء ڈن کدی وتی پادا ایر نہ کرتگ ات انت، ہمیشکا

ہما کہ جہہ انت، حاصل ڈگار کارکنوکیں بچک، زوت گرگ بنت۔ کنٹگانی ٹپاں خون چکر، نیم لنگڑ
جنگل ء مار ء پڑیں مین ء لچاں سرگردان... اناگت ء کنٹاوتی لگک، کچک، توپک، تراب ء تبر ء
ترانگ ء کپت۔

”منی زہگ، توازن ء توچے گوٹگ ء ءے؟“ آئی ء زہڈیں ساہ یے کش ات۔ آراچہ وتی
دپ ء درآؤکیں لبزانی سرء بڑگ بونگ ء ات ”ہرچی من ترا گوٹگ لوٹاں... اینکس ارزان نہ
انت۔ تو آہانی خون واریں کچکانی بابت ء سرپدے کہ پتئی گرگ ء کاراش بندانت؟“
نوح ء راستیں دست آئی ء کیسگ ء پترت ء کارچے کش ات ءے، آئی ء ٹلگ ء آراچ
کرت، دپ ء انچوش سک ء سوہان کرتگ کہ ترپگ ء ات۔ ”منی حیال ء مرٹگیں کچک کس ء رانہ
ورانٹ۔“ کیٹو ء گوٹنگ ات نوح چہ چ چیز ء نہ ترسیت، ”من ء پچی داشت نہ کنت۔“ نوح ء گوشت
ء چاکو ء دپ ءے بست ء پداوتی کیسگ ء گت ءے دات۔

”گڑاگاں تو جہگ ءے“ کنٹا ء درانینت۔

”تینگہ نہ زاناں کدی۔“ نوح ء گوشت۔ ”یک ء ہمے زاناں من ء روگی انت۔“

کنٹا ء یک برے پدا زور پردات۔ ”اے گپ ء الی بہ کن کزی ء نام مہ سیت۔“

نوح دل پدردگندگ نہ بوت۔ آئی ء چم گوں کنٹا ء چماں دیم پہ دیم بوت انت۔ ”اناں، واجہ
آئی ء پہ لپرزگوئی گوشت،“ بلتے و ہدے من گور بیچان ء سرباں، من کارکنان ء آرا آزات بہا زوراں۔“
آئی ء کمیں گپ داشت۔ ”منی حیال ء تو آراے بارو حال نہ دی ءے، حال ءے دی ءے؟“
نوں کنٹا ء لپرزگوئی ودی ات۔ پدا آئی ء درانینت۔ ”اے تئی ء کزی ء نیام ء جبرے۔“
”شریں و ہدے ء آرا حال دیاں۔“ نوح ء گوشت۔

گوں گرجوشی ء کنٹا ء ورنابیں مردکار ء دست وتی دستانی نیام ء داشت انت۔ ”من ء امیت انت
تو سوب مند بے۔“

”شریں، گڑا ترا پدا گنداں!“ نوح ء گوشت ء پدا دیم پہ غلامانی بیتگ ء شت۔

شپ ء کڈک ء دیخی بان ء نشنگ ات، چم ءے چل ءے توک ء زران ء سچوکیں دار ء آس ء سک
ات انت، کنٹا ء موٹک ء اتگ ات، بل ء کزی ء راگو سٹگیں تجربتانی تزا نگے دات کہ گومانی گپ ء
جنگ ء رافاندگے نیست۔ بل ء حاموشی ء گوپت ء کزی میزء سرء جبک اتگ ات ء وتی نمشتہ کنگلی آں

نمشہ ء ات۔ روچ ء ٹک کنگ ء ساعت ء آئی ء دل ء گوشت چہ نوح ء سوب مندی ء اللہ نیگ ء
 ذربندی بہ کنت۔ آیک دگہ نوکیں گمانے جیڑگ ء ات، اگاں نوح سو بین مہ بیت، گڑا یک رندے پدا
 کزی ء بھیسہ ء لگتھمال کنت کہ چونابا پیسر ء میسی اینی ء زیمی کرتگ ات۔ آئی ء وتی چم چست کرت
 انت ء وتی گران قیمتی این کزی ء صورت ءے چار ات کہ لنت ءے حاموشی ء ٹرگ ء ات انت ء
 تاکدیم ء سر ء آئی ء لککانی رند گیری ء کنگ ء ات انت۔ ٹوباب ء ملک ء تیوگیں سیاہیں مردمانی زند
 جنجالانی آماچ ات انت، بلتے آئی ء دل ء گوشت کہ آوتی زند ء کسانیں بہرے پہ کزی ء ایر بہ کنت۔

کزی ۽ ودی بوتگ ۽ سالروچ ۽ رندی ہفتگ ات، اکتوبر ۽ اولی دوشنبہ ۽ سہب ۽ سمر ۽ مہلہ ات، ڈگاری سمر ۽ کارکنوک چوش مدامی این غلام میتگ ۽ پکار ۽ رۆگ ۽ ٹچ بوتگ ۽ ات انت کہ یکے ۽ زانگ لوٹگ ۽ ڈول ۽ جست کرت۔ ”نوح کج انت؟“ کنتا زینک ۽ اوشتاگ ات گول کیٹوگپ ۽ ات، ہادمان ۽ زانت ۽ آشتگ۔ آئی ۽ سرگان ۽ دیست کہ اے دیم ۽ ادیم چارگ ۽ ات انت، کزی گول آہاں ہوارات، چوش مدامی ۽ وت ۽ راحیرانی ۽ دیم بندے مان پوشتاگ ات ۽ آہانی چم دیم پدیم بوت انت... بلئے آئی ۽ دگہ نیگے ۽ چارات۔

”من گوشتگ زاناں آسہب ۽ مہلہ تئی ہمراہی ۽ دراہتگ“ نوح ۽ ماس آداء کیٹو ۽ راجست کرت۔

”اناں، آدیر ۽ وپت من پمانی ۽ ترسینگ ۽ شت اول۔“ کیٹو ۽ پسودات۔

کیٹوشت کڈک ۽ بندیں دروازگ ۽ پمشت جنگ ۽ لگ ات، کڈک ۽ یک زمانگ دہقانے نندوک بوتگ ات، بلئے نوح ۽ را آئی ۽ ہژدہمی سالروچ ۽ دیگ بوتگ ات، آئی ۽ دروازگ ژپ ات ۽ پچ کرت، کیٹوتوک ۽ پترت، زہر ۽ پڑ ۽ کوار ۽ ات، ”نوح!“ آڈن ۽ دراہت پریشان ودی کنگ ۽ ات۔ ”ایشی ۽ پیس کس نیست“ آئی ۽ نرم نرم ۽ گوشت۔ پدا اے دگہ تیوگینان ۽ حکم ۽ دات کہ بہ روانت پسیل، امبار، کڈک ۽ ملکانی سمر ۽ بہ شوہازانت اش۔

ہرکس دیے شت۔ کنتاوت پہ پنگ ۽ امبار ۽ شت۔ ”نوح! نوح“ آئی ۽ پہ ہمانی ۽ فاندگ ۽ زورانی پڑ ۽ توارجت کہ آراہش کنگ ۽ ات، بلئے آسمر پدبوت کہ نون فاندگے نیست۔ اولاکاں وتی کاہ ۽ ورگ اشت ۽ آراچارگ ۽ ات انت ۽ پداچہ دروازگ ۽ سمر ۽ کش ات، چارات ۽ کسے آئی ۽ نیگ ۽ پیدا کہ نہ انت، کنتا زوت زوت توک ۽ شت، حشکیں گیدہانی سمر ۽ سرکپت، اود ۽ آسجدہ ۽ کپت ۽ گول اللہ ۽ نوح ۽ سلامتی ۽ سوب مندیں جہگ ۽ دومی دز بندی ۽ ات۔

کیٹو ۽ گول پریشانی ۽ ایندگہ ڈگار کارکنوکان ۽ رہادگ کرت ۽ آہان ۽ گوشت ۽ آ ۽ سازگر زوت آہانی ۽ سربنت۔ شمانت کہ آئی ۽ پناچ دیگ ۽ ساز جنگ ۽ آمدن کم بوتگ ات، سازگر عقلمندی ۽ ۽ پہ بے مزہ گول ڈگار کارکنوکان کار ۽ ات۔

”باورکن آجستگ“۔ سازگر گول کنتا ۽ پشتی پسیل ۽ اوشتاگ ات ۽ منومنو کنگ ۽ ات۔

وہدے کنتا ۽ وتی گٹ صاف کرت۔ ”بل ۽ گپ بنا کرت۔“ آکدی گار نہ بوتگ ۽ نئے شپ ۽

جاہیے شنگ۔“

کیٹوۂ درانینت آہانی سوج ۽ صلاح جی انت۔ ”ماسا حال دیگی انت، حدارحم بہ کنت۔“ زوت زوت ۽ شور ۽ صلاح ۽ پد، بل ۽ صلاح دات کہ داں ماساء ارزنہ بستگ حال دیگ مہ بیت، پرچا کہ بوت کنت بچک جا گہہ یے ۽ ٹپ اتگ، پدا تہاری ۽ مان شاننگ ۽ آگ ۽ ترس اتگ یادگ ۽ سرۂ گشتیاں دزگیر کرتگ۔

بل ۽ ماساء را آئی ۽ دل ۽ تب ۽ ۽ ورگ دات... ڈبی یے کریم ۽ پُریں ہا لگ، ہیکری سموکڈ فرانسڈ ہیم، اسکر مبلڈ اگ، گرٹس، ہیٹڈ اپیل بٹر ۽ بٹر ملک بسکوٹ، چہ گپ جنگ ۽ ساری ودار ۽ کرت کہ وتی دومی کافی ۽ پیالہ ۽ بہ لوٹیت۔

”ماسا...“ آئی ۽ وتی گج ایر برت انت،... ماسا، کیٹوۂ من ۽ گوشت ترا حال بہ دیاں، بچک نوح سہی ۽ ادانہ انت۔“

ماساء پیالہ جہل ۽ ایر کرت، موٹک ۽ مج ات۔ ”گڑا آ کجا انت؟ تو من ۽ اے حال ۽ دیگ ۽ ۽ کہ آتشہ انت ۽ جا گہہ یے ۽ پرتکی دیگ ۽ انت ۽ پرتی نزا ۽ امرچی پد گردیت ۽ کنیت یا تو گو شنگ ۽ تی نزا ۽ آجہگ ۽ دردوگ ۽ کوشست ۽ انت؟“

”ماسا والر ۽ وتی چم وتی کافی ۽ پیالہ ۽ سک دات انت۔“ من آرا نشپی ایس شپ، اناں، داں باندا تیں سہب ۽ سرۂ وقت ۽ دیاں۔ پیسر کہ من دگہ کارے بہ کنان۔“

”ماسا آشریں بچک، ہما ودی بوتگ ۽ ہمد ۽ تی جا گہہ ۽ رُستگ ۽ مزن بوتگ ۽ وتی دریں زندشر کار ۽ کرتگ، کدی ترا ۽ دگہ کسے ۽ راسہتکے اوں جنجالے ۽ دور ۽ نہ داتگ...“

آبل ۽ رچا رگ ۽ لگ ات۔ ”اگاں آ لگ ۽ جہد ۽ ات گڑا گومانی شمر نہ بیت۔“

”ہو، ماسا۔“ بل ۽ تگ ڈن ۽ شت ۽ اود ۽ آدگران ۽ حال ۽ دات کہ ماسا چے گو شگ ۽ انت۔ کیٹوۂ ساز گر ۽ سردیم پہ ملکانی ۽ دات کہ ماسا چے گو شگ ۽ انت۔ کیٹوۂ ساز گر ۽ سردیم پہ ملکانی سر ۽ راہ کپتنگ ات انت کہ ماسا والر ۽ پدا بل ۽ راتوار کرت ۽ گی ۽ حکم ۽ دات۔

تیوگیں روج، چوش کہ آئی ۽ آراچہ یک نادرہ نیگ ۽ دومی نادرہ نیگ ۽ برت، کنٹا گل ۽ بال ات... وہدے کنٹگ، زیر ۽ کچکانی ترانگ ۽ کپت دل ۽ پدربوت ۽ آئی ۽ مارات کہ کزی چونیں اوست ۽ دردے ۽ گوں گر ۽ جیل انت۔

شپ ۽ یکجا ہیں نند ۽ نیاد ۽ وقت ۽، ہر کس چہ بلوت ۽ کمیں برز تر گپ ۽ ات۔

”بچک ء مارايلہ دات، من کدی آئی ء چمانی تھا اے پیس میں کار نہ دیستگ۔“ تروسوکی ء درائنت۔

”من زاناں آنوں اینکس کسان نہ انت، پہ دزی شراب بہ وارت، بوت نہ کنت۔“ گؤہار مینڈی گؤشگ ء ات۔ نوح ء ماس ادا کہ سبھیں روچ ء گریوگ ء سوب ء گٹ ء شتگ ات۔ ”منی زبگ ء جہگ ء روگ ء بابت ء کدی گوں من گپ نہ جنگ، اوحد، شما چے گوش ات ماسا سودا یے کنت؟“ کس ء زگ نہ کرت۔

وہدے آدراہیں وتی وتی کڈکاں شت انت، گوں پترگ ء کزی ء ارساں ہار بست، کنتا ء وتی بے سی ء زبان ء مہری مارا ت، بلتے بے گپے ء جنگ ء پچک ء میز ء کش ء شت، وتی دست ءے پہ بے وی اڈسکوکیں جنک ء سمر ایر مشت ء آئی ء وتی سرگ گوں آئی ء لاپ ء سک دات۔

سے شنبہ ء سہب بوت، بلتے انگت نوح ء نام ء نشان نیست ات ء ماسا والر ء کنتا ء را حکم دات کہ آرا شہر ء بہ بارت، اودا آتچک ء اسپاٹ سلوانیا ء بندی جاہ ء شت، کساس یک ء نیم کلاک ء رند شیرف ء ہمراہی ء ڈن ء دراہت ء زوت زوت کنتا ء را حکم دیگ ء لگ ات کہ شیرف ء اپس ء گی ء بشت ء بہ بندیت ء آہان ء لوگ ء بہ بارت۔ ”شیرف ء کریک دگ ء سمر ء ایر کنیں“ ماسا ء گؤشت۔

”مروچاں بازیں نیگرے لکگ ء روگ ء انت، وتی پدرنداں یلہ دیگ ء نہ انت۔۔۔ زربار ء برگ ء بہا کنگ ء بدل ء جنگل ء روانت۔۔۔“ شیرف داں ہما و ہد ء گپ ء ات داں گی راہ نہ گپتگ ات۔

”ہما انت کہ من پلانٹیشن ء واہنداں“ ماسا والر گپ ء لگ ات، ”من کدی چہ وتیگاں کیے بہانہ کرتگ داں منی دوداش نہ پروشنگ انت ء آوت اے بابت ء شتر تر سر پدانت۔“

”بلتے سک کم نیگر شریں واہنداںی قدر ء کن انت، ڈاکٹر تو چے گوش ءے“ شیرف گؤشگ ء

ات۔ ”اے بچک ہژدہ سال ء بیت؟ پہ منی نز ء آچوش وتی عمر ء ڈگار کار کنوکانی ء بیت، الکا پیں امکان ہمیش انت آگوریچان ء روگ ء جہد ء بیت۔“ کنتا ء دست ء پاد مہر بوت انت۔ ”اگاں آگس کار کنوکیں نیگرے، گڑا سوگہ ء زوت گپ جنوک بنت آ کوشست کن انت وت ء آزاتیں نیگرے پیش بہ کن انت ء بہ روانت یادگ ء سمر ء گشتیان ء باور کنائین انت کہ آوتی ماسا ء اشتاپی این کارے ء شتگ انت ء وتی سفری راہداری اش گار کرتگ، کوشست کن انت رچمنڈ یادگہ مستریں شہرے ء بہ روانت کہ آود ء وت ء دگہ بازیں نیگرانی تھا ارزانی ء چیر دات کن انت ء بوت کنت کاراش ہم بہ رسیت۔“

”شہ آئی ء ماس ء ابید کہ تئی کڑ ء انت، تئی بچک ء را دگہ سیا ء و وارث ءے ہست کہ دگہ جاگہ یے

ء جاہ منند بہ بنت، بوت کنت ہمودا بہ روت؟“
 ”من کس ء ران زاناں۔“

”تو کدی ہش کتگ دگہ جا گہہ یے ء آرا جنک یارے ہست، پر چا کہ اگاں اے سیاہانی نیس
 کمیں بہ سریت تئی چجر ء ملک ء سر ء یلہ دینت ء در کانت ء رَوَانت۔“
 ”من ء سر پدی نیست۔“ ماساء در اینت۔ ”بلئے منی جا گہہ ء جنکے ہست، منی کنور کنوک ء جنک
 انت، بلئے تنی وہدی آسک کسان انت، پانزدہ یا شانزدہ سال نیگے، اگاں منی اندازہ راست بہ
 بیت، بلئے من سر پد نہ اوں کہ آہاں گیدہانی تہا چیر بوؤ کائی کر تگ یا اناں۔“
 کنتا ء ساہ کساس بند بوت۔

”آہاں من شر زاناں، دو انزدہ سال ء عمر ء زہگ کار انت۔“ شیرف ء گل ء ہندگے جت۔ ”شہ
 اے نیگر مولد اں بازینے سہریں بچکاں گنوک کن انت، گڑا نیگر بچک ہریجی کرت کن انت۔“
 چہ زہر ء گوات گران کنتا ء ماسا و الر ء انا گت ء جور جہری ہش کت۔ ”من ء گوں غلاماں ذاتی رُو
 ء آنیست، نہ من سر پد اوں ء نے من آہانی جند ء کارانی توک ء در مانجی کر تگ۔“ ”ہو، ہو، بیشک!“
 شیرف ء در اینت۔

بلئے پد ماسا ء تو ارمیں جہل بوت۔ ”تئی نز ء اے بچک دگہ پلانٹیشنے ء دگہ جنک نیگ ء شنگ۔
 من سہی نہ اوں، آد گراں اوں تچ نہ گوشنگ اگاں سہی انت، راست انت، ہریجی بوت کنت، جنک ء
 داوا، بوت کنت جا گہہ یے ء نیم مردگ انت ء کپتگ، چونابا ادا بونگ ء انت، تو اوں سہی نے، چیز
 کے بے ایمانیں سودا گراو اے کار ء تہا ہوار انت۔ پد اوں من نہ زاناں۔ بلئے من ء گوشنگ بوتگ
 اے بچک ء اولی بر انت کہ گار ء بیگواہ بوتگ۔“

نوں آگوں دلگوشی ء خیال کنگ ء ات۔ آئی ء گوشت، ”تومن ء گوشت آتئی جا گہہ ء ودی
 بوتگ ء دُوریں سفرے نہ جنگ؟“

”منی قیاس انت آاے نہ زانت رچمنڈ ء چون رَوَانت، گور یچان و دوریں جہرے۔“ ماساء در اینت۔
 ”بلئے نیگر یکے دومی ء را بازیں مالوم داری یے دینت۔“ شیرف ء گوشت۔ ”ماہا بازینے چست
 کر تگ ء آہاں ء لٹ داتگ، آہانی سرگ ء توک ء نقش انت کہ آرا کجا رُوگی انت ء کجا سہرنگی
 انت، چہ آہاں بازینے ء پد کو نیگر ء مہتھو ڈسٹانی وڑیں نیگر دوستانی ء رَوَانت، پر چا کہ آساری ء آچ جا گہہ
 نہ جستگ ء نہ شنگ ء تنی وہدی تراچ پیسیں جخالے ء دورے نہ داتگ، من گوں شرط ء گوشت کناں

یک ء دوشپ ء رند مرگ ء ترس آراچہ گژن ء نیم مرگ پداکارایت۔ یک نیگرے ء رانگلڑیں لاپ
 رُوگ ء نیلیت، اے پتر اگڑت ء اشتہار دیگ ء غلام گیرے ء باڑہ کنگ کہ گوں وتی کچکاں آئی ء
 رند گیری ء بہ کنت، حرج ء درج ء رکنیت۔ منی آزمودگ ء رد ء اے آپتیمیں سک جان، ردکاریں
 نیگرے نہ انت کہ مروچاں مین ء لچیں دمگاں ء جنگلاں یلہ انت ء مردمانی اولاک ء ہوکاں چوش
 کر گوشکاں ہلا رکنگ ء انت۔“

”من ء امیت انت تئی راست انت۔“ ماسا والراء درامنیت۔ ”بلئے گپ ہرچی بہ بیت، آئی ء منی
 دوپڑ وشتگ انت ء بے رضا گرگ ء شتگ، من ہے دمان ء آرا زربار ء سودا کنگ ء اوں۔“ کئٹا ء
 پنجگاں انچوش سک ء لگام پرہت انت کہ آئی ء ناخن آئی ء دست ء دل ء پترت انت۔ ”گڑا بہ زان تئی
 شریں دو انزدہ تا پانزدہ صد ڈالر یلہ انت ء جا گہہ یے ء تچگ ء انت۔“ شیرف ء گوشت۔ ”تومنی ء
 آئی ء دروشم نمشتہ کرنگاں، من الم ء تاں گوشت۔ گوشت کنوکاں رسینان ء، اگاں منے دست ء
 کپت۔۔۔ یا ماچیزے ہش کمت۔۔۔ ماہا دمان ء ترا حال دیاں۔“

ارز بندگ ء رند، شنبہ ء سہب ء سرء، کئٹاچہ مبارء ڈن اپسے ء را گوں منجے ء شودگ ء ات، پمانی
 خیال ء آئی ء کیٹو ء سو گہہ کنوکیں شینز ارگ ہش کت۔ وتی سرگ ء چست کرت، شینز ارگ پدا
 آئی ء گوشاں کپت، نزیںک ء بگی ء گوں اپسے بستگ، لنگ جنان دیم پہ کڈک ء شت۔ چہ دیم ء دری ء
 آئی ء شہ دگ ء ہما جا گہہ دیست کرت کہ شہ اود ء ماڑی ء کشک گیش ات۔ آزانگ ء ات کہ کیٹو ء توار
 ء ماڑی ء راہ گپتگ ات ء پیدا ک ات۔۔۔ حطرے ء گون جت پرچا کہ لگام شیرف ء جند ء دست ء ات
 انت۔ اللہ رحم بہ کنت، زاناں نوح گرگ بوت؟“ وہدے آئی ء شیرف ء را ایر کپگ ء دیست، کئٹا ء
 کوہنیں ہیل دانگیں جبلت ء آرا گون جت کہ زوت ڈن ء در بیت ء مہمان ء ہیسکیں اپس ء آپ بہ
 دنت ء دست ء ءے سرا بہ مشیت۔ آرا انچوش سما کپت وتی او شتگی جا گہہ ء منڈ انت۔ چہ کڈک ء دری ء
 چارگ ء ات، شیرف زوت زوت دود وپدیا کانی سرء یک یک گامے جنان ماڑی ء رُوگ ء ات۔
 تہنا لہتیں ملٹ گوستگ ات کہ ساری ء کئٹا ء چم پہ یل ء کپت انت کہ چہ دروازگ ء اڑان ء
 کپان دراہت۔ آئی ء تگ بستگ ات۔۔۔ کئٹا ء رانہ وشین ترے ء مان رُپت آئی ء کڈک ء دروازگ
 کساس چہ قبضہاں گوہت۔

آئی ء دیم نزاہتگ ات، اس شلگ ء ات انت۔ ”ماسا ء شیرف گوں کزی گپ ء انت!“
 آئی ء زارے جت۔

لہذا آئی جان و اب ترینت۔ داں دمانے ۽ گوں بے باوری ۽ آرا چار ات ۽ ۽ پدا آرا گپت ۽ زورانی پُر ۽ ٹر نزلینگ ۽ لگ ات، ۽ جست ۽ کرت۔ ”آچے لوٹیت؟“

یل ۽ تو ارچست بونگ ۽ ات، دم توں بونگ ۽ ات، پرشگ ۽ ات، آئی ۽ آرا گوشت کہ گوں شیرف ۽ ماڑی ۽ سر بونگ ۽ ماساء کزی ۽ راتوار کرت کہ پدا یا کانی صفائی ۽ یلہ بہ دنت ۽ بنیت۔ و ہدے من آئی ۽ کو کارکنگ ہش کت انت من پہ بال مہمان خانہ ۽ برانڈہ ۽ شت اوں ۽ چہ ہما جا گہہ ۽ کہ من مدام گوش داراں، بلتے من بھی صاف ہش کت کرت نہ کرت ابید چہ ماساء سکین گنوکی ۽...“ یل ۽ دم کش ات ۽ گج ایر برت انت ”پدا من ہش کرت ماسا پہ من گھٹی ۽ جنگ ۽ انت، پدا من پہ تگ شت اوں، انچوش پیش داشت بہ زراں شہ کن وری بان ۽ پیدا اک اوں، بلتے ماسا دروازگ ۽ دپ ۽ اوشتا تگ ات، دروازگ ۽ دستگ ۽ وتی دست ۽ داشتگ ات۔ آئی ۽ کدی من ۽ اے پیم نہ چار اتگ کہ آدمان ۽ من ۽ چارگ ۽ ات، آئی ۽ من ۽ گوں سرد مہری ۽ حکم دات کہ چہ ماڑی ۽ در بیا آل ۽ ڈن ۽ بہ رو آل، داں ہما و ہد کہ آئی ۽ توار نہ کرتگ۔“ یل کسانیں دریک ۽ دپ ۽ شت، ماڑی ۽ نیمگ ۽ چارگ ۽ لگ ات، باورے نہ کرت۔ آئی ۽ انوں ہرچی گوشتگ پہ راست بوتگ انت۔ ”واجہ حداء، اے امروز ۽ توک ۽ شیرف چہ منی گونڈو ۽ چے لوٹیت؟“ آئی ۽ بے باوری ۽ جست کرت۔

کنٹا چوش گنوک ۽ وتی ذہن ۽ پنگ ۽ ات دانکہ چیزے بہ کنت۔ آڈگاری سر ۽ بہ روت، ہما بان ۽ سو گہہ بہ کنت کہ اود ۽ گڈگ ۽ انت؟ بلتے آئی ۽ جبلت ۽ آرا حال دات ہرچی پمانی بوت ۽ کرت نوں شہ دست ۽ شتگ۔

و ہدے یل پردہ ۽ آکپ ۽ وپتو ابی بان ۽ شت، گٹ ۽ پُر ۽ گوں یسوع مسیح ۽ زار ۽ پریات ۽ ات، کنٹاوت ۽ پزور دارگ ۽ ات کہ وتی زہراں بہ وارت، کو کار ۽ ات کہ نوں بہ چاریت کہ چیل ہو رانت آرا ماسا ہانی دروغ بندی، شیواری، رد دیگ ۽ باروا گوشتگ ۽ انت... ۽ ایندگہ ٹوباب ۽ بابت ۽ اوں۔

”پدا ہمود ۽ روگ ۽ اوں۔“ ناگت ۽ یل ۽ جار جت۔ آپہ تگ چہ پردہاں گوست ۽ ڈن ۽ دراہت۔

کنٹا ۽ چم داں ہما و ہد ۽ آرا سک ات انت داں چیل ۽ توک ۽ شت چہ چماں اندر بوت۔ انوں چہ کنت؟ کنٹا آئی ۽ پشت ۽ شت ۽ چہ پردہ جستگیں دروازگ ۽ سر ۽ سرکشگ ۽ ات۔ چیل ۽ کس نیست ات ۽ تہی دروازگ بند بونگ ۽ ات۔ آتوک ۽ شت، دروازگ ۽ بے تواری بند کرت ۽ درنگ دیاں چہ چیل ۽ گوست۔ پہ یک دستے ۽ دروازگ ۽ داشتگ ات ۽ اوشتا تگ ات، دومی دست ۽ مشت کرتگ ات۔ آئی ۽ پہ کسانیں توارے ۽ ہش کنگ ۽ وتی گوش داشت انت، بلتے

یک چیزے آئی ء گوشاں کپت ء آئی ء جند ء ساہ کشگ ء توارات۔

ء پدا آئی ء ہش کت۔ ”ماسا؟“ بل ء نرم نرم ء تواری کرت۔ بلئے پسو نہ اہمت۔ ”ماسا؟“ آئی ء پدا برزتر ء صافیں تواری ء تواری کرت۔ کنٹا ء مہمان خانہ ء دروازگ ء چچ بونگ ء تواری ہش کت۔ ”ممنی کزی کج انت، ماسا؟“

”آمنی مہریں چانچ ء انت۔“ آئی ء ترندی ء گوشت ”من نہ لوٹاں دگہ یکے بہ جہیت۔“
 ”من سر پد نہ بوت اوں، ماسا!“ بل ء انچوش مدان مدان ء گوشت کہ کنٹا ء ہش کت نہ کرت۔
 ”ممنی گوٹ و کدی چتئی گس ء کمپان ء ڈن در نہ اہتگ“ ماسا ء چیزے گوٹگ بندات کرت، پدا بس ء کرت۔ ”اے بوت کنت تو پہ دل مہ زان نئے کہ آئی ء چے کرتگ۔“ ماسا ء در اینت۔ ”نوح گرگ بوتگ، بلئے چہ دوگشتیانی چا کو جنگ ء پیسرناں کہ آہاں چہ آئی ء نقلی ایں سفری راہداری ء جست کرتگ۔ پزور جنگ ء جہل کنگ ء رند آئی ء من اتگ کہ اے سفری راہداری من ناں بلکن ء تئی جنک ء نمشتہ کرتگ ء اتگ ء تئی جنک ء اے گپ گوں شریف ء من اتگ۔“

داں دیر ء بے تواری ء مان شانت، دل بڑیں ساعتے ات، پدا کنٹا ء کینزگ ء چچ ء تواری ہش کت، و ہدے کنٹا ء دروازگ ژپ ات ء چچ کرت بل پہ تگ آئی ء اہت۔ مردینی زور ء کچ ء آرا یک کش ء تیلانک ء دات ء چہ پشتی دروازگ ء ڈن ء شت۔ برانڈہ ء کس نیست ات ء مہمان خانہ ء دروازگ بندات۔

آواں آئی ء پشت ء چچ ء لگ ات، کڈک ء دروازگ ء دپ ء رسینت ء۔
 ”من زاناں، ماسا کزی ء راہبا کنت!“ بل کینزگ ء زار ء لگ ات۔ تو گوشت زاناں چہ کنٹا ء توک ء چیزے پُرشت۔ ”رئیں کارین ء!“ آئی ء دم بند بوت، لنگ جنان پدا دیم پہ ماڑی ء شت، ہر چینکس تیزشت کرت ء کرت شت چہ چل ء گوزگ ء ات، گوں بل ء کہ پشت ء باز دور نہ ات، پہ گنوی، آئی ء تہی دروازگ ژپ ات ء چچ کرت ء چچ ء مہ کن کرتگیں بڑانڈہ ء شت۔

و ہدے مہمان خانہ ء دروازگ ژپگ ء چچ بوت، ماسا ء شریف ء گوں بے باوریں شکلاں وتی دیم ترینت انت۔ کنٹا یکدم اوشتات، چم ء سر ء شنگ ات انت، بل آئی ء پشت ء کوکار ء ات۔ ”منے گوٹ و کج انت؟ مارند ء اہتگیں۔“

کنٹا ء دیست شریف ء راستیں دست آئی ء لانک ء بستگیں وتاس ء روگ ء ات ء ماسا ء ہکل دات انت، ”در ء ات ڈن ء!“

”شمانگیر کرات؟“ شریف ء دست وتاس ء کشگ ء ات کنٹا آئی ء پشت ء لرزگ ء ات۔ ”ہو، ہو“
 ... آئی ء مارات کسے زورانی پُر ء آئی ء دستاں کشان انت ء آئی ء پاددیم ء دروازگ ء روگ ء ات
 انت ... ہما دمان ء دروازگ بند بوت ء کبل ء کلیت ء چکرینگ ء توارے اہت۔
 کنٹا برانڈہ ء گوں وتی جن ء لچ اتگ ات، لچ ء شرم ء ہیڈاں ہڈگ ء ات۔ آہاں ماسا ء شریف ء
 نیام ء بوؤ کیں توار... گپ گپ ء کپگ ء ات انت... پدا کزی گریوگ ء ات ء پدا دیمی دروازگ ء
 گپگ ء بند بوتگ ء توار بوت۔

”کزی، منی گونڈ کیں کزی! واجہ ہدا، آہاں منیل منی کزی ء بہا بہ کن انت“ ء آچہ دروازگ ء ڈن
 دراہت ء کنٹا رند ء ات ء۔ بل ء زار ء گریوگانی توار دورتاں ڈگار کار کنوکانی ء سر بوت انت، آپے تگ
 اہت انت۔ کیٹو ہد ء سراسر بوت بل ء را دیست ءے چوش گنوک ء لگتر وکی شانگ ء ات۔ وت ء
 چست کنگ ء جنگ ء ات۔ ماسا والر چہ شریف ء ساری ات ء چہ پدیا نکاں ایر کپگ ء ات ء شریف آئی ء
 پشت ء کزی ء را گران کنان ات... کہ گریوگ ء وت ء پدی ء ٹپگ ء ات... زمز میل ء گڈی لمب ء۔
 ”او ما! او ووما!“ کزی زار جنگ ء ات۔

بل ء کنٹا چہ وتی نشنگیں جا گہاں مک بوت انت ء زہر ء پُر چوش ٹپی ایس شیراں دیم پہ ماڑی ء
 شت انت۔ شریف ء وتی وتاس کش ات ء ٹچک ء بل ء پرداشت ءے۔ بل کزی ء راہ ء سمر ء اوشتاں،
 کزی ء راچم ءے سک دات انت۔ آئی ء وتی گٹ درت ء آرا جست کرت، ”تو کرتگ، ہرچی اے
 گوش انت؟“ سمہیناں چہ گریوگ سہر ء دردنا کیں کزی ء چم چارات انت کہ بے توارمی ء پسو دیگ ء
 ات انت... چہ بل ء کنٹا ء بہ گرداں شریف ء ماسا ء راچارات ءے... بلتے زگ ءے نہ کرت۔

”اومنی ہدا!“ بل ء پوپاڑ ءے جت۔ ”ماسا، رحم بہ کن، بزگ بہ کن، ایشی ء مول ء مراد اے نہ
 بوتگ، ایشی ء نہ زانتگ کہ چے کنگ ء انت، میسی اینی ء ایشر انمشہ کنگ ہیل داتگ۔“
 ماسا والر گوں سرد مہری ء گوشگ ء لگ ات۔ ”دود، دودانت، ایشی ء منی دود پروشنگ آل، ایشی
 ء زنڈیں ردی ءے کرتگ۔ بوت کنت آئی ءے پہ یکے ء کشگ ء مدت کرتگ، من ء گوشگ بوتگ بوت
 کنت چہ آسہریناں یکے بہ مریت۔“

”بلتے ماسا آئی ء مردکار ء راٹپی کرتگ ات، ماسا، ماسا، پہ تو کار ءے کرت، شہ ہماروچ ء پرتو کار ء
 انت شہ ہماروچ ء کہ تئی کرہ ءے بڈ ء کرت ء من پرتوچل سال کنور کرتگ ء داں چل سال پرتو وتی دست ء
 پادانی سرا اوشتا تگ اوں، ء آئی... آئی ء کنٹا ء نیمگ ء دست ٹال کرت ء گوشت ءے ”ترا بگی ء سوار

گوست کہ پدیا کانی سرء نشنگ ات۔ انچوش سما کپت کنٹاواب ء تہا گردگ ء ات۔ وہدے افریقہ ء
تزانگے ء کپت، ماڑی ء دیم ء نزنیک ء جُک ات ء زمین ء چارگ ء لگ ات، کزی صاف تریں
شپادیں پاد ء پد ء فیصلہ ء ات کہ آسودگیں حاک ء سمر ایر بوتگ ات انت، دوئیں دستانی تہا آپدے
چنک کرت انت ء پتگ دیم یہ کڈک ء شت۔

گوستیں پس ء پیر کانی گوشگ ء رِدء، اگاں گراں بہائیں پد ء حاک مہریں جاگہے ء ایر بہ
بنت، اے سدکی ء دی انت کزی پد گردیت ء پدا ہما جاگہہ ء کیت ہر جاگہہ ء آئی ء پد کپتگ انت۔ آچہ
کڈک ء پچیں دروازگ ء پترت، آئی ء چم بان ء پٹگ ء ات انت۔ چہ شلپ ء سمر اہا درپے دور دات
کہ آئی ء سنگ ء مان ات انت۔ بلتے ہما دمان ء چنک کرتگیں دستانی پیچ کنگ ء حاکانی ریچگ ء
ساری، اناگت ء راستی آئی ء دیم ء پد ربوت۔ کزی نول شت، نو کدی واترنہ بیت۔ نول کدی آوتی کزی
ء رانہ گندیت۔

آئی ء دیم نزرگ ء ات، کنٹاء حاکان ء چھت ء نیمگ ء برزی ء شانگ دات انت، چہ آئی ء
چماں ارس ء ہورات، کنٹاء وتی گز انیں درپ سرء برزی ء چست کرت، آئی ء دپ پہ بے تواریں
زارے ء پیچ ات، زورانی پُرء درپ ء بُن ء جت، کڈک ء حاک ء فرش ء سرء، آئی ء 662 ایں
پیلک کہ پنجاہ ء پنچ ہورانی جاہ گیری ء ات انت پرش ء سرء تالان ات انت۔ آئی ء عمرء پنجاہ ء پنچیں
سال پہ بال ات انت ء ہمک نیمگ ء، یہ دیم روگ ء ات انت۔

نزور ءِ سمر بڑہ، تہاری ءِ کز می ءِ را کڈک ءِ تہا کہ گت اش داتگ ات، پاپچکے ءِ سمر ءِ تچک ءِ پانڈال
 کپتنگ ات۔ چھر گاڑی چہ تہار مان شانگ ءِ کمیں ساری سر بوتگ ات۔ آحشک ءِ جیڑگ ءِ ات باریں
 کجام و ہدانت۔ گندگ ءِ شپ ءِ کنگ ءِ نام نہ زانت۔ آوتی لیٹینگ ءِ چیلینگ ءِ لگ ات، وت ءِ
 زورے پردات دگہ چیزے ءِ نیمگ ءِ وتی حیال ءِ گور بہ کنت، چونیں چیزے بہ بیت۔ کہ آرامہ
 ترسیت۔ گڈسمر ءِ صدرند ءِ جہد ءِ پد، آئی ءِ وتی دلگوش اے چیز ءِ سمر ءِ گور کرت کہ ”گور بیجان ءِ چون رو
 انت“ آئی ءِ مدام ہش کنگ ات کہ سیاہ یے بہ جہیت ءِ اود ءِ سمر بہ بیت، اود ءِ آرات بیت۔ اگاں آراہ ءِ
 گار بہ کنت، گڑالم ءِ چٹ زر بار ءِ سمر بیت ءِ اود ءِ ماسا گزیر چہ ماسا والر ءِ گیش نابکار انت۔ ”گور بیجان کجا
 نگر انت؟“ آئی ءِ زانت۔ من وڑے نہ وڑے ءِ الم ءِ لکاں۔ آئی ءِ ڈڈیں سو گندے وارت۔

وہدے آئی ءِ کڈک ءِ گس دپی ءِ اولی چیسکگ ہش کت، آرا انجوش سما کپت آئی ءِ پشت ءِ کرز ءِ
 سوچنے ماں جک لگ ات۔ آشپ ءِ لنجی ءِ پاداہت نشت ءِ پد کونی کنزات۔ آئی ءِ جم بہ ساہگے ءِ کپت
 انت، دیست ءِ پے چیر وکائی پترگ ءِ انت، پے یک دستے ءِ قندیل ءِ وٹ ءِ دیم ءِ داشتگ ات۔ چہ
 آئی ءِ دست ءِ سمر بری ءِ آئی ءِ آرا بجا آورت، ہما سہرین ات کہ آرا بہا زرتگ ات ءِ آئی ءِ دیست پے
 وتی دومی دست ءِ ترا بے داشتگ ات ءِ، کیر ءِ لٹ ات۔ بلتے اے سہرین ءِ جم پے گشوگی چارگ
 ءِ ات کہ آرا اوشتا تگیں جا گہہ ءِ حشک ءِ کرت۔

”نہ لوٹاں ترانقص ءِ بہ دیاں“ آئی ءِ گوشت۔ چہ شراب ءِ بدیں بوہ ءِ گہہ اٹگیں آئی ءِ دم آرادل
 تو سے دیگ ءِ ات۔ آرا آئی ءِ ارادہ ءِ شبینگ بوت۔ آگومائی ہما کار ءِ کنگ لوٹگ ءِ ات کہ آئی ءِ پس
 ءِ گمائی ءِ ماس ءِ کرتگ ات، وہدے آئی ءِ چہ پردہ جستگیں بان ءِ عجیبیں توراہش کتگ ات، پمابانی حیال
 ءِ آواب ات۔ آہما کار ءِ کنگ ءِ لوٹگ ءِ ات کہ وہدے پل ءِ کش ءِ بہ شت انت نوح ءِ آرا پے اے کار ءِ
 منت کرتگ ات، اودا آئی ءِ آئی ءِ گپ کساس من اتگ ات، باز براں ءِ حاصل آئی ءِ روگ ءِ ساری ءِ
 شپ ءِ، ”تومنی زہگ ءِ مات بہ بو“۔ بلتے، کز می ءِ حیال کرت اے سہرین الم ءِ گنوگ انت کہ چوشیں
 حیال ءِ انت کہ آوت آرا رضا بہ دنت کہ بنیت ءِ گمائی اے کار ءِ بہ کنت۔

”من ءِ گوں تولیب ءِ وہد نیست!“ سہرین ءِ لہز ءِ گپ گوشتے چہ ڈور ءِ پیدا ک ات انت، کز می ءِ
 جم راہ ءِ شوہازگ ءِ ات انت کہ چون بہ تچیت چہ مرد ءِ بہ گوزیت ءِ شپ ءِ تہاری ءِ گار بہ بیت...

بلئے انچوش سماکپت آئی ء کزی ء دل ء اناگت ء آوکس واہشت و نت، وت ء کمیں یک کش ء کرت، بلئے کمیں چوٹ بونگ ء وہد ء وتی چم ء چہ کزی ء دور نہ کرت انت۔ قندیل ء پٹو کمیں موم ء کڈک ء یکیں پر شنگیں کرشی ء سر ء پٹینت انت دانکہ قندیل ء ایر بہ کنت ء پدا قندیل ء وٹ ء کسائیں آس چست بوت۔ مدان مدان ء پشت ء کنزان ات، کزی ء مارات آئی ء کوپگاں کڈک ء دیوال ء لگا شک ء انت۔ ”ترا ایٹنکس زانگ نیست من تئی نوکیں ماسا اوں؟“ تو ڈولداریں مولدے نے، بوت کنت ترا آرات بہ کنناں، اگاں باز دوست ...“

آچست بوت، کزی ء گپت۔ آئی ء پہ وتی گیشینگ ء مزنیں زور ء جت، کوکار ء کرت۔ آتراب ء چہ آئی ء گردن ء جہل لگشینگ ء ات۔ ”من تئی سل ء جناں!“ چوش جنگلی جناور ء کزی ء سٹ ء جت ء آئی ء عج انگیں دپ ء دیم ء چانکر پاچگ ء لگ ات، بلئے آئی ء آرانم نرم ء پرش ء سر ء دوررات، برز ء چست ء کرت ء پدا بن ء جت ء۔ پدا آمد کار آئی ء کش ء وتی کونڈانی سر ء نشت، پہ یک دستے ء آئی ء دپ ء داشت کہ کوکار مہ کنت ... ”منی دست بستگ انت ماسا، منی دست بستگ انت“ ء آدگہ دست حاک ء چیل ء پڑیں ز بریں گونی یے آئی ء دپ ء ماچنگ ء ات کہ کواک ء کرت۔ کزی چہ درد ء لگتر وکی شانگ ء لگ ات ء وتی سرین ء چست کرت کہ مرد ء بہ چنڈیت۔ بلئے آئی ء آئی ء سرگوں پرش ء جت، پدا جت ء، پدا جت ء پدا شہمات ماں شہمات ء کرت۔ چٹ گنوک ء در کرت ء چیر ء پاد ء کنگی گدے درت ء چنڈ چنڈ ء کرت انت۔ زورانی پڑ ء وت ء لیٹینگ ء ات۔ آئی ء وتی ہٹانی شمگ ء آئی ء دست ء دزموش مارات، آئی ء لنکک آئی ء جان ء چیریں جاگہاں پٹگ ء آہان ء پرچگ ء تالان کنگ ء ات انت ء یک دگہ و اب تر ینوکیں مشتے مان ء کش ات، مردکار ء وتی سسپنڈر (Suspender) لگشینت انت ء وتی پشک ء چست کرت۔ وہدے آئی ء گرک ء ہلک دیگ ء لگ ات سوچوکیں دردے چست بوت۔ کزی ء سرگ تر لگی ات، داں ہما وہد ء پشت ء دیم ء شت ء اہت داں کزی ٹست۔

کزی ء گور بام ء وتی چم پر پٹینت انت ء پیچ کرت انت۔ وہدے آئی ء جنیادم ء دیست کہ پہ چچک ء گر میں صابونی آپ ء آئی ء چیریں جاگہہ ء شودگ ء ... نرم نرم ء پہک کنگ ء انت، چہ لچ ء مرت۔ وہدے کزی ء پونز ء آرا حال دات کہ آئی ء اوں وت ء گوازینتگ، چہ پریشانی ء وتی چم ء چچ کرت انت، زوت مارات ء آئی ء جنیادم اوں وتی ہما ٹک ء صاف کنگ ء انت۔ وہدے کزی ء پدا وتی چم پیچ کرت انت، آئی ء دیست جنیادم انچوش پہ بے سدی شودگ ء ات ء سہی نہ ات تو گوشت

زاناں پُچھ ۽ شوگ ۽ ات، تو گوشت زاناں اے چہ آئی ۽ زندہ ۽ ہما بازیں کاراں یکے ات کہ آرا کنگی ات انت۔ گڈسره آئی ۽ کزی ۽ آپ خانہ ۽ سمر ۽ ٹوالے ایر کرت ۽ آئی ۽ صورت ۽ چارگ ۽ لگ ات۔ ”ممنی حیال ۽ تو انوں گپ جنگی نہ ۽“۔ جنیادم ۽ نرم نرم ۽ گوشت۔ گہہ انگلیں پچک ۽ تالانی آپاں چست کنگ ۽ روگ ۽ تیار ات۔ یک دستے ۽ آپہ چیزے ۽ پدا جہل بوت پہ دومی دست ۽ زبوریں گونی یے کزی ۽ بدن ۽ پردات۔ ”پیسر ۽ چیزے کاراں بہ ور“ آئی ۽ گوشت، راہ گپت ۽ چہ دروازگ ۽ ڈن دراہت۔

کزی وپنگ ات ۽ انچوش مارگ ۽ ات تو گوشت زاناں آزمان ۽ لوجان انت۔ آئی ۽ جہد کرت کہ اے گپ ۽ رد بہ کنت کہ گومانی گپ نہ جنگی ۽ حیال نہ کنگی کار بوتگ، بلئے آئی ۽ پچ ۽ ہانڈا لیں چیریں جا گہہ ۽ آراتزانگ ۽ گپت کہ اے کار پہ دل گمانی بوتگ۔ آئی ۽ یک انجیں پلیتی ۽ بنئے کنگی یے مار ات کہ کدی پہک، صاف ۽ پلگار کنگ نہ بیت۔ آئی ۽ لیٹگ ۽ گوشت کرت، بلئے دردے چست بوت... وتی جون ۽ نہ سربینگ ۽ ات، گونی مہر داشتگ ات ۽، تو گوشت زاناں زہر ۽ گیش بونگ ۽ مان روسگ ۽ ات، بلئے آئی ۽ چیریں جان ۽ سک تر درد کرت۔

کزی ۽ ذہن چارشپ ۽ چار روج پشت ۽ شت، آئی ۽ انگت وتی ماس ۽ پس ۽ دل ترکیں شکل ۽ صورت دیست کرت کرت انت، آئی ۽ انگت وتی برگ ۽ وہد ۽ آہانی نہ وشیں چہیانٹ ہش کت کرت کرت انت۔ آتی وہدی وت چہ سہریں سوداگر ۽ گور ۽ جہگ ۽ جہد کنگ ۽ مارگ ۽ ات کہ آرا اسپاٹ سلوانیا ۽ شیرف ۽ آراداتگ ات۔ آکساس چہ آئی ۽ دست ۽ در آہگی ات وہدے آئی ۽ گومانی دز بندی کرتگ ات کہ آرا پہ لانک بوج ۽ ڈن ۽ روگی انت۔ گڈسره آکسانیں بازارے ۽ رست انت کہ اود ۽ مزین چست ۽ ایر ۽ رند سوداگر ۽ آرا اے ماسا ۽ دست ۽ بہا کرتگ ات۔ پمانی دیم ۽ سیاہ کنگ ۽ شپ کپگ ۽ ودار ۽ کرت۔ اوما، اوبا، گریوگ ۽ ات انت کہ داں پمانی ۽ سر بہ بنت۔ بلئے آہج نہ زان انت آکجانت۔ کئے زانت گوں آہاں چہ بیت؟ آسمر پدات ماسا والروتی ملک ۽ گوں کس ۽ سودانہ کنت، ”داں وہدے کسے آئی ۽ دوداں مہ پروشیت“ بلئے ماسا ۽ آئی ۽ بہا کنگ ۽ دارگ ۽ گوشت ۽، آہاں آئی ۽ گپڑے دود پروشنگ ات۔

۽ نوح، نوح چون بوت؟ آرا جا گہے جت ۽ کشت اش؟ پدا کزی ترانگ ۽ کپت، نوح پہ زہر ناکی ۽ چہ آئی ۽ آئی ۽ محبت ۽ ثبوت لونگ ۽ ات کہ آوتی نمشتہ کنگ ۽ بود ۽ کار بہ بندیت ۽ پمانی سفری راہداری یے نقل بہ کنت، اگاں آگندگ بہ بیت، دارگ بہ بیت، جسٹ کنگ بہ بیت، آئی ۽ گوشت۔ دانکہ

آدگہ شک کنوئیں سہرینان ء پیش ءے بہ داریت۔ آئی ء گوں دل ء جہلانکی ء نوح ء فیصلہ گیر آؤرت کہ
چہ آئی ء دیم ء سہر ء ات و ہدے آئی ء گمانی سوگند وارت ”یک گشتاں گور بیچان ء سر بہ باں، کسانیں
کارے درگیجاں، کمیں زرّ ایر کنناں ء چیر وکائی کاہاں ء ترا گور بیچان ء براں، رند ء پشت کپتگیں روچاں
ہمود ء گوازیناں!“ کزی ء گریوگے بنا کرت۔ آئی ء زانت کہ نوں آرا کدی دو بر نہ گندیت۔ یاوتی
ماس ء پس ء۔ اگاں...

گوں اے حیالاں کسانیں امیتے ء جہہ جت! میسی اینی ء کسانکی ء گمانی زبان کرتگ ات کہ
وہدے گوں ڈولدار ء مالداریں ماسایے ء آئی ء سور بیت، گڑا تہنا کزی آئی ء جند ء وتی ذاتی مولد
بیت، دانکہ بازیں زہگ ء زانتانی گر ء دار ء بہ کنت۔ وہدے آسہی بہ بیت کزی شنگ گڑا بہ زار ء
پریات ء گلگ شانی ء گوں ماسا والر ء دز بندی کنت؟ زمین ء سر ء تہنا اینی آئی ء دل ء موم کرت
کنت۔ گڑا ماسا پھلامانی سودا گر ء درگیجگ ء مردم دیم دنت، سہی بہ بیت آرا کجا سودا کرتگ ءے، آرا
پدا بہا بہ زور انت؟

بلتے کزی ء رانوں نوئیں پریشانی یے گون جنگ ء ات۔ آپوہ ء سر پدات کہ شیرف شرزانت کہ
غلامانی سودا گر کئے ات۔ آنوں آرا پد جت کرت کن انت! آئی وت ء راسر جم ء گار ء بیگواہ مار
ات، بلکن ء چٹ تہنا یلہ دیگ بوتگ ات۔ رند ء وہدے پہ گریوگ ء ریجگ ء تر مپے ارس پشت نہ
کپتگ ات، آئی ء حداسیگ ء دعا کرت کہ آرا سر جم ء گار ء بیگواہ بہ کنت، اگاں آئی (حد ا) ء حیال ء آ
گار ء بیگواہی کرزیت، یک ء ہمیشکا کہ نوں آرا دوست بوت۔ آئی ء وتی ہٹانی شمگ ء گوں پچانکی
یے مار ات ء آسر پد بوت آئی ء خون یلہ انت بلتے درد ءے کم تر اتگ ات، تہنا تیر کے وارت۔

وہدے دروازگ ء دپ کر کر ء پیچ بوتگ ء ات، کزی پادا ہت نشت، وتی پد کونی دیوال ء
نیمگ ء کنزینگ ء ساری آئی ء دیست اے ہما جنیادم ات۔ آرا کسانیں لوہی یے گون ات کہ چہ آئی
ء لگ چست بوتگ ء ات، دگہ یک پیالہ ء ہنسگے، وہدے آجنیادم لوہی ء میز ء سر ء ایر کنگ ء ات کزی
ژپگ ء بُن ء نشت۔ پدا پہ ہنسگ پیالہ ء اور دن ءے مان کرت ء کزی ء دیم ء ات انت ءے۔ بلتے
کزی ء انچوش پیش دات کہ نہ آورگاں گندگ ء انت ءے کہ جنیادم ء پدا آجنیادم آئی ء کش ء نشت ء
گمانی انچوش گپ ء لگ ات تو گوشت زاناں چہ سالان پچاروک انت ءے۔

”من ماڑی ء کنور کنوک اوں۔ منی نام ملیزی انت، تئی نام کئے انت؟ گد سر ء کزی ء پسو نہ
دیگ ء راشر نہ لیک ات۔“ بانک ملیزی، منی نام کزی انت۔“

جنیادم ء تپاک کنگ ء چکانگ گئے جت ”گندگ ء ترا شررود بیننگ اش“۔ آئی ء تاک ء دست نہ جستگس ورگانی نیمگ ء چارات۔

”منی خیال ء تووت زانے، اگاں تو چوشیں سردمہرے بہ بے گڑاے گوں تو شر نہ کن انت“۔ بانک ملیزی چوش گؤہار مینڈی ء تروسوکی ء حبر ء ات۔

پہ نادلکشی چچہ یے زرت ءے۔ کزی ء ساری ء لہڑ دا تگیں گوشتانی تام چشت انت ء پدا ورگ ء لگ ات۔

”تئی عمر چینکس انت؟“ بانک ملیزی ء جست کرت۔

”من ء شانزده سال انت، بی بی“۔

”ماسا دوزہ ء بہ روات ء بہ سجات!“ بانک ملیزی ء نیم ساہ کشگ ء گوں گوشت، چم ءے گوں کزی ء ات انت، آئی ء گوشت، ”ترا گپے حال دیاں ماسا چہ ہمایاں یکے کہ نیگر جنیادم اش دوست بیت، حاصل تئی پیہیں کسانکیں، آئی ء وتی دیم گوں من اوں سیاہ کرتگ، دگہ ناں بلتے من چہ تو نہہ سال مستراوں، بلتے چہ مسز ء آرگ ء رند، من ء مسز ء کڑ ء ماڑی ء کنور کنگ ءے پر مات، حداء شکر انت“۔ بانک ملیزی ء چچک ءے دات ”ترا حال داتگ تو آرام دام ہمد ء گندے۔“

کزی ء دست ءے دیست کہ چست بوت ء دپ ء ءے شت، بانک ملیزی ء درائنت۔ ”شنگ اوں، توالم ء بہ زان تو نیگر جنکے ءے۔ اے یک انچیں زیل ء مہرہیں ماسا یے کہ تو یات وت ءے پہ آراساڑی بہ کن یاڑے نہ وڑے ء آترا پر مائیت کہ تووت ءے پہ آراسا جو بہ کن ءے۔ ء ترا حال بہ دیاں اگاں سر بہ گوزے، گڑاے ماسا دگہ چیزے بیت... راستیں حبر ایش انت کس اے پیم گنوک نہ بیت چوش کہ آبت، ہر چیز شربنت، بس چوشیں کارے مہ کن کہ آرا ہزم بہ دنت۔“ ملیزی ء وتی لنگک ترہکینت انت۔ ”آزوت گرم گیپت ء مہر تریت ء گنوک بیت۔“

کزی ء خیال تجگ ء ات انت، تہاری مان بہ شان ایت چہ آئی ء دو بر آنگ ء ساری، آچہ اد ء لکیت۔ بلتے انچوش سا کپت بانک ملیزی آئی ء حیا لاں وانگ ء ات۔ ”شنگ اوں، ہچ جاگہ جہگ ء خیال ء مہ کن۔ آترا گوں وتی خون واریں کچکاں شکار کنت، گڑا مستریں جنجالے ء کپتے۔ وت ء راساکم بہ دار... آداں آوکیں پنچیں روچاں اد ء نہ نیت۔ آئی ء کروسانی نیگر ہیل کار پہ کروس ء میٹرینگ ء داں استان ء آکپ ء شنگ انت۔“ بانک ملیزی ء گپ کمیں داشت۔ ”ماسا دگہ یک چیزے ء سر ء اینکس وگوش گوز نہ کنت اینکس کہ وتی جنگی کروسانی ء کنت۔“

آبے اوشت ء ماساء باروا گپ ء ات کہ چون غریبی ء لنگڑی ء توک ء رستگ ء مزن بوتگ۔ ء چون بیست ء پنج پٹی ء ریفل ٹکٹے بہائے کپتنگ ء جنگی کرو سے کٹ اتگ ءے ء آکروس ء چون سوب مندی ء راہ ء آرا ایر گپتگ ء نون اے ہند ء سوب مندیں کروسانی واہندانٹ۔

پدا کزی ء گپ ء نیام ء دور کرت، ”گڑا آگوں وتی مسز ء وپت ء واپ نہ کنت؟“

”الم ء و سپیت ءے گوں!“ بانک ملیزی ء درائینت۔ ”آرا یک ء جنک دوست بیت۔ تو مسز ء کدی نہ گندے۔ پر چا کہ آرا چہ آئی ء ترسیت۔ آچٹ بے ترک ء تو ارا انت ء وت ء بان ءے بند کرتگ۔ آچہ ماساء سک کسان انت، آتہنا چار دہ سال نیگے ات۔ جہائی جند ء پیمیں کریرے ات۔ و ہدے آئی ء سور کرتگ ات ء آرا اد ء آورتگ ات ءے، بلتے پدا آئی ء دیست کہ آیتنکس آرا دلگوش گور کنگ ء نہ انت ایتنکس کہ وتی کروساں کنگ ء انت...“ چوش کہ بانک ملیزی ماسا، آئی ء جن ء آئی ء کروسانی سر ء گپ ء ات، کزی ء حیال یک رندے پدا جہگ ء نیمگ ء شت۔

”جنتے، تو منی نیمگ ء حیال گور کنگ ءے؟“

”ہاں، بی بی،“ آئی ء زوت زوت ء جواب دات... بانک ملیزی ء موٹک صاف بوت۔ ”من گوں تو شرگپ ء اوں۔ ہما جا گہرے توئے، ترا ہما جا گہرے سر پدی ء دیگ ء اوں!“

آئی ء داں دمانے کزی ء را ہورتی ء چار ات۔ ”چوناہا، تو کچینگے ءے؟“ کزی ء درائینت، اسپاٹ سلوانیا، ورجینیا۔ ”کدی اے نام نہ ہش کتگ۔ چوناہی ء اے گوریچانی کالونی ء کاس ول (Caswell) کاؤنٹی انت۔“ کزی ء موٹک جی پیش دارگ ء ات آئی ء اوں نہ زانت اے کجا انت، بلے کہ آئی ء باز براں گوریچانی کیرولینا ہش کتگ ات۔ پھائی نز ء اے ورجینیا نرینک ء جاگے۔

”دلگوش ء گور کن، تو ماساء نام ء زان ءے؟“ بانک ملیزی ء جست کرت۔ کزی ء نہ زانگ ء پیم ء چار ات۔ ”آئی ء نام ٹام لی انت، منی حیال ء نوں ترا کزی لی کنت۔“

”منی نام کزی والرائنت،“ کزی ء گوں زہر شانی ء درائینت۔ پدا آترانگ ء کپت اے درہیں چہ ماسا والر ء سوب ء گمانی بوتگ انت کہ آئی ء نام آرا پر ات ء آگریوگ ء لگ ات۔ دل وارگ مہ بو، منی شکر تام، بانک ملیزی ء آراتسلادات۔ ”توالم ء زان ءے نیگر ہمانام ء زوریت کہ آئی ء ماساء نام انت۔ نیگر ء نام تری ہر کس بہ بیت فرق نہ کنت، بس چیمزے بہ بیت کہ آہان ء توار بہ کن انت۔“

کزی ء گوشت ”منی اوباء دلی میں نام کٹا کٹے انت۔“

”نہ گوشے چوش!“ بانک ملیزی لپرز گوودی کنگ ء ات۔ ”من ہش کنگ منی بن پیرک اوں چہ افریقہی آل یکے بوتگ۔ منی اوما ء گوشت آئی ء اوما ء گوشتگ آچوش ڈامبر ء سیاہ بوتگ ء آئی ء دوئیں گلانی سر ء زگ زگیں نقش ء نگار پر بوتگ، بلے منی اوما ء کدی آئی ء نام نہ گوشت گوں۔“ بانک ملیزی ء گپ ء تہا اوشت ءے زرت۔ ”تواوں وتی اوما ء زان ءے؟“

”بان، من زانان ءے۔ منی اوما ء نام بل انت۔ آچوش تی ء ماڑی ء کنور کنو کے ء منی اوما سا ء بگی ء سر دنت۔“

”تو چٹ چہ وتی اوبا ء اوما ء گور ء پیدا ک ءے؟“ بانک ملیزی ء را باور ءے نہ کرت۔

”اوحدا، چہ ما بازیں چہ وتی ماس ء پس ء زانگ ء ساری سودا کنگ بنت۔“

شبینگے بوتگ ء ات، بانک ملیزی روگ ء تیاری ء ات، ترس ات ءے پدا یک ء تہنا بیت، کزی ء پگپ ء ذراج کش دیگ ء وڑے درگپت۔

”تو چوش منی ماس ء پیم ء باز گپ جن ءے“ بانک ملیزی اول حیران ء پدا سک گل بوت۔ ”منی خیال ء گڑا آشریں عیسائی جنیادے“۔ لپرز گوئی ء، کزی ء آرا چیزے جست کرت کہ چہ آئی ء سر ء سر گوست۔ ”بانک ملیزی، آد ء من ء چونیں کار بند انت؟“

بانک ملیزی ء چہ جست ء سر بڑہ ء ہبکہ ودی کرت ”تو چے کنگ لوٹ ءے؟“ آئی ء زانگ لوٹ ات۔ ”ماسا ء ترانہ گوشتگ گوں! اد ء چینکس نیگر انت، وشکیں زہگ، گوں تو پنچ انت، اگاں آمینگو ء حساب بہ کنیں کہ گوں مرغاں زندگ انت۔ اے وڑامن کنور، ششت ء شود ء ماڑی ء خیال داری ء کناں، گو ہار سارہ ء نا کو پیمی ڈگارانی سر ء کار کن انت، الم ء تواوں ہمودارو ءے ء دگے تو ءے۔“

گوں کزی ء دیم ء ملوری ء گندگ ء آئی ء بروان تیج ات انت۔ ”ہما جا گہہ ء کہ تو بوتگ ءے تو اود ءے کار کرتگ؟“

”ماڑی رپنگ ء چل ء وتی ماس کمک داتگ“ کزی ء گوں ہبکہ ء پرشت ء پروشیں توارے ء پسودات۔

”وہدے من تی نرم ء نازر کیں دست دیستگ اتاں، انجیں اندازہ یے جنگ ات۔ گوں ماسا ء آنگ ء وت ء پہ گرائیں کارے ء تیار بہ کن!“ بانک ملیزی ء مار ات آوت ء کمیں نرم بہ کنت۔ ”بڑگ، منی گیاں گوش دار، تو چہ مالداریں ماسا ہاں یکے ء گور ء بوتگ ءے۔ بلے اے چہ

لنگڑیں کرکیراں کیے۔ وت کارے کرتگ ء زمین ءے در آورتگ ء کسانیں ڈگارے ء مالک بوتگ ء
 وتی لوگ ءے بستگ۔ دگہ چج ءے نہ انت بلکن ء بلائیں دیم انت ءے کہ چہ آدگراں شرتر ودی
 کنت... اے پیمیں کرکیر اداء بازانت۔ ایشی ءے یک بنگے ہست، ڈگار صد اں ایکڑ انت ءے نیگرے چار
 انت، آرا اوں باز زرنیست کہ بازینے بہازرت بہ کنت۔ پر چا کہ آرا بازناں ہشتاد ءے چیز کے ایکڑ زمین
 ہست۔ ہمیںکس بس انت کہ آوت ءے ماسا یے گوشت کنت۔ آئی ءے گیشتریں چیز آئی ءے صد ءے چیزے جنگی
 کروں انت کہ نیگر مینگو آہانی رودینگ ءے جنگی ہیل کاری دیگ ءے آئی ءے ملک ءے مدت ءے کنگ ءے
 انت، میڑینیت ءے ءے شرط بندیت۔ یک چیزے کہ ماسا آئی ءے سر ءے زہر ہرچ کنت آہان ءے سیر ءے ازگار کن
 انت۔ یک روچے نشات ءے گوشتگ ءے ات کہ آوتی ماڑی ءے انچوش مزن بندیت کہ آئی ءے دیم ءے شش
 مٹگ بن ءے دو برزیں منز لے بنت ءے چہ آحق ءے دلی ایں ماسا ہانی ماڑیاں شرترینے بیت کہ آرا وتی ہندگی
 اش کرتگ۔ پماہانی نز ءے من انگت ہما لنگڑیں کرکیراں۔

ماسا گوشتیت ہما انت کہ من راہ گپتگ اوں چہ ہماروچ ءے زرا ایر کنگ ءے اوں، آپہ وت ءے شانداریں
 ماڑی یے بندیت۔ ہوں، بوت کنت، ہرچی کہ من سہی اوں، من زاناں آرا ایتکس زرنیست کہ پہ وتی
 افس ءے بچکے بہ داریت، آنیگر ءے یلہ دے کہ ماسا ءے بگی ءے سوار بہ کنت ءے بہ چکرین ایت، چوش کہ کر ءے گور ءے
 ماسا ہان ءے ہست۔ آوتی ویگن ءے وت بندیت، افس ءے وت زین کنت ءے وت سر ءے دنت۔ منی شکر تام،
 منی ڈگارانی سر ءے کار ءے نہ روگ ءے سوب تہنا ایش انت کہ مسز آپ ءے لہر دیگ نہ زانت ءے ماسا ءے راورگ
 دوست بیت۔

گوں ایشی ءے ہوار، وہدے مہانے لوگ ءے کنت آرا اے پیش دارگ دوست بیت کہ مہمان بہ
 گندایت آئی ءے لوگ ءے نیگر خدمت کارے ہست۔ وہدے پہ شراب واری ءے جا گہے ءے بہ روٹ، آرا پہ شپ
 ءے نان ءے مہمان ءے رادعوت دیگ دوست بیت۔

کچکانی یلہ دیگ ءے گوشت ءے کنت، حاصل ہما وہد ءے اگاں آدگہ باز کنگ ءے بہ بنت ءے کروسانی جنگ
 وتی جند ءے کروسانی سر ءے شرط بندگ ءے بہ بیت۔

بلے وڑے ءے، آگڈ سر ءے دگہ راہ نہ گندایت، ہر چینکس کشار آلوٹیت پمائی نا کو پچی ءے گنوار سارہ بس
 انت۔ آرانوں الم ءے پہ دگرے ءے کار بیت۔ ہمیشکا آئی ءے ترا بہازرتگ...“ بانک ملیزی کمیں حاموش
 بوت۔ ”توزان ءے ترا چینگرگ ءے زرتگ ءے؟“

کزی ء نزور نزور ء درانینت۔ ”اناں“۔

”منی خیال ء ششش تاں ہفت صد ڈالر ء، نہاد ء چارگ ء اوں۔ من ہش کنگ مروچاں
 نیگر ہمینکس قیمت آرگ ء انت۔ ڈڈ ء تیار ء کسان ء، گندگ ء۔ گندگ ء شریں زاؤ کے ء
 اوں۔ اے آرامفت ء گپڑے چک ء چلانگ دنت۔“

کزی ء را پدا جنگی گپ نیست ات۔ بانک ملیزی داں دروازگ ء دپ ء شت ء اوشتا۔
 ”راستیں گپ ایش انت کہ من حیران نہ باں اگاں ماسا چہ آدگہ ماسا ہاں ڈڈ ء تیاریں نیگرے باڑہ بہ
 کنت ء بیاریت ء تراگو مائی بہ لچین ایت۔ بلئے چوش کہ من گندگ ء اوں آوت چہ تو زہگے ء پیدا ک
 کنگ ء خیال ء انت۔“

گپ کسانینے ات۔

”ماسا، منی لاپ پُرانت۔“

”گرا، تو چہ من چے امیت ء دارے من چے بہ کنناں؟“ من تراشرزاناں، نادراہی ء نیون ء مہ کن، چہ کار ء وت ء رکینگ ء نے!“

بلتے ہمانت کہ کزی ء لاپ رُدان ء مزن بوہان ات آچوش پیش ء پیم ء آئی ء کڈک ء روڈ ء آکنگ ء نات۔ گریں روچ ء سر ء غلامی کنگ ء، ڈگارانی سر ء گرانیں کار ء و ہد ء چہ نادراہی ء کزی ء سر ء گوات کرت۔ آئی ء دستانی دل ء تزاو ل ترک ات انت ء پدا آپ ء پُر بوت انت ء بلا ء گرانیں برد ء دستگ ء پدا تراکینت انت دیم پہ کڈک ء آہگ ء و ہد ء کوشست ء ات کہ وت ء چہ پٹک، ڈڈ ء تیاریں نا کو پچی ء چہ ڈڈ ء تیاریں گندی رنگ ء گوہار سارہ ء دور مہ داریت... پمانی نر ء آدوئیں تنیکہ انگت، چرت ء گرتی ء ات انت کہ آراچون بہ کن انت... آ کوشست ء ات کہ ہر چیز ء گیر آرگ ء جہد ء ات، کدی آئی ء ماس ء ر لاپ پُری ء بابت ء چیزے گوشنگ۔ آئی ء مار ات اگاں بل اے و ہدی گمانی بوت ات آراہر چیزے داتگ ات۔ لاپ پُری ء شری ء پد ہم ء وتی ماس ء دیم ء کپگ... کہ آرامدام چہ سیاہ کاری ء رنگ ء پاد تراپ ء دات ”اگاں تو وت ء چہ نوح ء حراب بہ کنائیں ء وتی دیم ء سیاہ بہ کن ءے گڑاسک سک حرابیں ء بے توجہیل این جخالے ء کپ ءے...“ کزی ء زانت آئی ء ماس سر پد بیت کہ اے آئی ء ردی نہانت، باسدانت آئی ء آراہما چیز بہ گوشنت انت گوں کہ آرا انوں درکار ات انت۔

بل ء ملوریں تو آئی ء کساس ہش کت کرت آرا گوشنگ ء ات، چوش کہ باز براں پیسر گوشنگ ات ءے، آرا باورات کہ اے ماسا والر ء جن ء چک ء بیرانی ء سوب ات انت۔ ”پہ بلانیں زہگے ء پیدا ک کنگ ء بزگ ء جون سک کسان ات“ آئی ء جند ء جون مزن بوت انت؟ چوشیں راہ یے ہست کہ آراسر پدی بہ دنت؟ آہما و ہد ء ترانگ ء کپت و ہدے آئی میسی اینی گوں در گڑا تگیں چماں ڈگی یے زاہگ ء چارگ ء ات انت۔ پداچہ اے گپ ء پد ہم کہ آہانی مسترینانی قصہانی توک ء زہگ ء پیدا ک کنگ ء بابت ء چہ ہش کنگ ات، بلوت ء ات انت کہ بوت کنت ماس کت انت ء انچیں دردناکیں وڑے ء زہگاں چہ وتی چیریں جاہاں درکن انت۔

مستریں عمرء جنیادم، بانک ملیزی ء گؤہار سارہ آئی ء مدان مدان ء رُدوکیں لاپ ء گؤرانی سرء کم دلگوش گؤرکنگ ء ات انت۔ کزی ء زہرنا کی فیصلہ کرت کہ گوں آہاں وتی ترس ء چیریں حیرانی کنگ و ہدء زوال انت، چوش کہ گوں ماسالی ء ات۔ بے شک ماسالی اول کم پریشان نہ ات ”وہدے اپس ء سوارڈ گار ء سرء آئی ء مردمان ء ہکل دات انت کہ پیمائی حیال ء زوت ء شرکار ء نہ انت۔

وہدے چک ودی بوت... 1806 ء زمستان ات... دینبوتی ء کار گؤہار سارہ ء کرتگ ات انت۔ یک چیہانٹ، پریات ء کینوگ ء، گندگ ء چہ نیام ء دوکپ بونگ ء ات، کزی چہ ہیداں جان شود ات، گوں حیرانی ء دست ء پادجنوکیں ننک ء چارگ ء ات کہ چہ ہندگ ء دپ پُریں گؤہار سارہ ء دستان ات۔ اے بچکے ات ء پوست ء رنگ ء دورگ بیگ ء ات۔

گوں کزی ء شک کنگ ء گندگ ء، گؤہار سارہ ء آرتسلادات ”نوک ودی بوتگیں ننکان ء وتی اصلیں رنگ ء بونگ ء ماہ یے درکار بیت۔“ بلئے کزی ء شک گیش آئی ء دل ء جاہ منند بوت، وہدے آئی ء ہر روچ باز براں ننک ء راہورتی ء چار ء ٹپاس کرت۔ وہدے پُریں ماہ یے گوست، آئی ء زانت کہ زہگ ء دائمی رنگ سہرچکیں گندمی رنگ انت۔

آراوتی ماس ء پھر بندی ء مزن گپی گیراہت۔ ”ماساء جاگہ ء دگہ کسے ء نیل انت کہ زہگ پیداگ بہ کنت ایوک ء نیگزہگ بہ یار انت“ ء آئی ء کوششت کرت کہ وتی حیال ء ”سسو بارو“ ء نیمگ ء گورمہ کنت، اے نام آئی ء چوش چشم ء سیاہیں پس ء... چہ بد آہگ ء وتی دپ چوٹ کرت۔ ء ہماہان ء اے نام ء توار ء کرت انت کہ نلاٹو (Mulatto) رنگ بیگ ات انت۔ آمنت وارات کہ آپے آئی ء زہگ ء گندگ ء ادء نہ انت... کہ چوش آئی ء شرمندگ بوت انت۔ آے اول سر پدات کہ اگاں آے زہگ ء حج مہ گندانٹ گڑاپہ پھرتی سرء اول برز کرت کن انت، پرچا کہ ہر کسی دست ء بوت انت رنگ ء ننک اش پدیم بہ کرت انت ء بزانت انت اش کہ چے بوتگ... ء گوں کئے ء بوتگ۔ آئی ء نوح ء بارو اخیال کرت گڑا گیش پشل بوت۔ ”اے چہ روگ ء پیسر گڈی موہ انت، پُلو!، تو پرچاننیل ءے؟“ کزی ء آرا گؤشگ ء ہش کتگ ات۔ آئی ء دل ء سکلیں واہشت ات کہ دریکتیں آئی ء آرا بہشت انت، گڑا، اے چک نوح ء بوتگ ات، کم چہ کم سیاہے بوت ءے کرت۔

”جنئے، تراچے اڑے ء کپتگ کہ گل نہ ءے، پزور ء وشکیں زہگے!“ یک سہبے ء سرء بانک ملیزی ء گوشت۔ کزی ء مونجائیں دیم ء چوش نازانت ء زہگ ء زورگ ء دیست ءے، کساس چہ وتی

پہننا، انچوش زرت ئے کہ آئی ننگ شردیست نہ کرت، گوں سرپد بونگ، بانک ملیزی، ہما
 دمان، وتی دپ پیچ کش ات ”شکر تام، توچی، وت، جخال، دور دیگ، تے، ترا پریشان بونگی نہ
 انت، چرتے مہ جن، پرچا کہ روچ، وہانی کس چرت، نہ جنت، کدی دگوش اوں گور نہ کن
 انت۔ اے کساس چوش ہما بازیں دورگاں بیت، انچوش کہ مئے پیس میں سیاہیں نیگراں گوں بونگ
 انت، بس گپ ہمیش انت...“ بانک ملیزی، چم گوں کزی، دز بندی، ات انت ”تو اے جبر، سر
 سدک نہ تے کہ ماسا کدی اے چک، وتی کنگ، جار، نہ جنت، اناں، کدی ناں... آتہنا گونڈ ویلے
 گندیت، گل بیت کہ آئی، پریشی، زرز، کلدارے نہ داگ، آ اوں چوش تی، ڈگارانی سر، کار
 کنت۔ اے وڑا تہنا یک چیزے کہ تو بہ مارے ایش انت کہ اے پزور، براہداریں زہگ تی
 انت... بشکر تام... بس!“

چیرانی اے پیس میں چمانی چارگ، کزی، رامدت دات کہ وت، داں حدے، نر بہ یاریت۔ ”بلئے
 گڑا پدا چے بیت، آئی، جست گپت، ”وہدے مسز، چم بے زہگ، بہ کپ انت، بانک ملیزی؟“
 ”آسرپد انت آیلہ چرے! من سدک اوں ہمک سہریں جنیادم زانت، سہی انت کہ آہانی
 مردان، چہ نیگراں زہگ، زراتن ہست۔ مستریں گپ، منی حیال، مسز توک، سچیت، پرچا کہ آراوت
 چک پیدا ک کنگ، بود نہ بونگ۔“

آدگہ شب، ماسا کڈک، اہت... چہ ننگ، ودی بونگ، ماہ یے، رند۔ آتحت، کش، جہل
 بوت۔ وتی دست، قندیل، وایں ننگ، دیم، نرینک، داشت، ”اوں، بد ڈول نہ انت، کچ
 بالادے اوں شرانت۔“ پوت لنکاں، آئی، آئی، مشت کرتگیں، کسا کلیں دست کار داشت، دیم
 گوں کزی، کرت، گوشت، ”شریں گڑا، ہمے ہفتگ، موکلانی گوازینگ بس انت، چہ دو شنبہ
 ڈگارانی سر، کار، برو۔“

”بلئے ماسا، من، پاپیشی، شیر میچینگ، ہمد، بونگی انت!“ آئی، گوں سادگی، درائنت۔
 آئی، زہرگ، چہ گوشاں ترک ات۔ ”دپ، بہ دار، ہریچی ترا گوشت ہما کار، بہ کن۔ تراور جنیاء
 مالداریں شاہی کہول، پمپر بستگ، رود بینگ۔ وتی اے کوٹک، وتی ہمراہی، ڈگارانی سر، بہ بر گوں
 یا من اے گونڈو، گوں وت، داراں، ترا انچوش زوت بہا بہ کناں کہ سرے بہ تریت!“
 چہ ترس، گار، چہ اے حیال، کہ آرا چہ آئی، زہگ، دور دگہ جاگے سودا کن انت، کزی گریوگ

لگ ات۔ ”ہو، ماسا۔“ آچہ ترس ء نزر کراتگ ات ء گریوگ ء ات۔ گوں کزی ء پروش وارنگیں منگ ء گندگ ء، آئی ء زہرناکی جہل کپت ء پدا کزی ء مار ات۔ گوں بے باوری ء۔۔۔ آپدا پمانی کارمرز کنگ ء اہتگ۔۔۔ بلکن انوں ہے دمان ء۔۔۔ ء ننگ ہے وڑ ء آئی ء کش ء وپنگ۔

”ماسا، ماسا، انگت بازیں روچ پکار انت“ آئی ء گوں ارسکیں چماں دز بندی کرت ”من تنی وہدی سرجم ء ڈراہ نہ بوتگ اول، ماسا!“ وہدے آئی ء آئی ء دز بندی ء منت ء سر ء دلگوش نہ دات، گڑا کزی ء پے قندیل ء ہپ کنگ ء کشگ ء بازیں وہدے جت، پدا گوں حاموشی ء دردے سگ ات انت۔ ترسگ ء ات کہ زہگ پاد کثیت۔ وہدے آئی ء آئی ء دیست ننگ تنیکہ واب انت وت ء سبک ء مار ات۔ پدا ماسا ء وتی کار کرت، پاد اہت ء پے روگ ء تیاری ء ات۔ تہاری ء، وتی سپنڈر (Suspender) ء وتی کوپگانی سر ء اڑینگ ء گوں درانینت ءے ”ایشر ء نام ءے بندگی انت۔۔۔“ کزی ء وتی ساہ توک ء داشتگ ات ء تچک ات۔ دمانے ء رند آئی ء گوشت۔ ”ایشر ء جارج ء نام ءے“ توار بہ کن ات۔ اے ہما کاری این نیگ ء نام انت کہ من آئی ء پیس دگہ کدی نہ دیستگ“ دمانے ء حاموشی ء رند آپدا گپ ء ات، تو گوشت زاناں گوں وتی جند ء گپ ء ات۔ ”جارج، ہو، باندا، من باندا اے نام ء وتی بائبل ء تہانمشہ کنناں، ہو، شریں نام ءے۔۔۔ جارج!“ ء پدا ڈن ء دراہت۔

کزی ء وت ء صاف کرت ء پدا تچک بوت، نہ زانگ ء ات کہ کجام زہر گرگ گیش زہر دیوک انت۔ آئی ء پیس ء کنٹایا کنٹے ء وشیں نامانی سر ء حیال کرتگ ات ء نہ زاننگ ات ءے کہ اے نہ ہش کنگیں توارانی سر ء ماسا چے گوشتیت۔ بلنے آرا ماسا ء گچین کرتگیں نام ء نہ منگ ء آس پردارگ ء دل کرت نہ کرت۔ گوں نوکیں ترسے ء آحیال ء ات کہ گڑا آئی ء افریقہ ہی پس چے گوشتیت، زانگ ء ات کہ آئی ء حد ء نام ءے چونیں ارزشت ءے ہست۔ کزی ترانگ ء کپت کہ آئی ء پس ء آرا چے گوشتگ ات کہ آئی ء ڈبیہ ء بچکیں چک ء نام ءے بندگ چہ درستاں گیش پر ارزشت انت۔ ”پرچا کہ بچکیں چک کہول ء مردین بنت۔“

آوپنگ ات ء پگر ء ات کہ آکدی اے گپ ء سر پد نہ بوتگ ات، پرچا آئی ء پس ء را سہرینانی۔۔۔ ”ٹوباب“ ء دنیا ء پے مدام بد اہتگ ات۔ آئی ء یل ء گوشتگیں گپ ء حیرانی سر ء حیال گور کرت کہ آرا گوشتگ ات ءے، ”منی چک، تونیک بختے، نیگر بونگ چی ء را گوش انت، من ءے چہ وشیں حد ء امیت انت تو کدی نہ زانے۔“ بلنے آئی ء زانت۔۔۔ گندگ ء درد ء دور ء جبالانی چچ

تیمیں حد و سیم سرے نیست انت کہ سہریں سیاہیں مردمان ء آماج کنگ ء انت۔ بلئے چہ درستاں گیش حراب ترین کار کہ آہاں کرتگ ات ء کنگ ء ات انت کنٹا ء گوشتگ ات نیکران چہ وتی راجی پجار ء جاہل ء ناسر پدارگ ات، مہ زان انت کہ کئے انت، آہان ء چہ سر جمیں بنیادم بونگ ء دوردارگ ء ات انت۔“

”یکیں سوب کہ تئی پس ء چہ بندات ء منی مارشت چہ وتی شخصیت ء تر دینتگ ات انت“ آئی ء اوما ء آرا گوشتگ ات، ”ایش ات کہ آیک انجیں پھر بندیں سیاہیں افریقہی یے ات کہ وتی زند ء پیسر ء کدی نہ دینتگ ات۔“ چہ و اب کپگ ء پیسر، کزی ء فیصلہ کرت کہ آئی ء ننک ء نام بلے ہر کس انت، بلئے رنگ ء سُبک انت۔ بلے پزور ہر کس ء نام ایر کرتگ، آ آرا ابید چہ افریقہی یے ء نما سگے ء ابید گہ کسے نہ لیکیت۔

وہدے سہبانی سرء دو چار کپت انت، نا کو پچی ء چہ ”چون ئے“ ء گیشتر کدی گوں کزی ء گپ نہ جنگ ات۔ وہدے آگوں وتی ننک ء دو برڈ گارانی سرء کار ء اولی گشتان آہت، حیران ات ء دل ء ءے گرگ ءے جت۔ نا کو پچی پہ لچوکائی آئی ء گور ء آہت، وتی چہ ہید ء میچڑیں ہیٹ ء سر ننک ءے دست جت ء ڈگار ء لمب ء در ہچانی نیمگ ء وتی دست ءے شہار دات۔ ”منی خیال ء تو وتی ننک ء آہانی چیر ء ایر کرت کنئے۔“ آئی ء در اینت۔ سدک نہ ات چے گو شک ء انت، کزی ء وتی چم نزر گزینت انت، چہ در چکاں یکے ء چیر ء چیزے دیست ءے۔ ہامان ء آئی ء چم گوں ارساں تری مری کنگ ء ات انت، پر چا کہ وہدے آئی نیمگ ء شت آئی ء دیست کہ کسانیں کا پرے ات، آئی ء سر گوں نوک بُرائگیں، ذراج، بز ء سبزیں تاکاں کپتنگ ات۔

پہ منت واری سیر کوکائی پُل رنگیں بزیں تاکاں گونی یے واب جاہ ء چیر ءے گپت ء ننک ء را آئی ء سر ء واپینت ءے۔ آئی ء کسان این چلانگ ءے جت، بلئے کزی ء تاہیر دینیں توار ء نرم نرم ء ٹپک ء، زوت ’گوں گوں‘ کنگ ء وتی لنکائی چارگ ء لگ ات۔ گوں وتی آدگہ ہمراہانی حد ء روگ ء آئی ء گوشت۔ ”تئی منت ء گراں، نا کو پچی۔“ آئی ء بچکند ات ء زوتر کڈگ ء لگ ات ء گوشت ء ات کہ مارشتاں چیر بہ دنت۔ کار ء نیام ء دم بالا رگ ء وہدے کزی زوت زوت شت ء ننک ءے چار ات۔ ء کساس ہر سے کلاک ء رند، وہدے آئی ء گریت، کزی نشت ء چہ وتی گوداناں یکے ء آرا میچ اینت ءے کہ شتر چہ شیر ء پُر ء شک ات انت۔

”تئی ننک ماراوش دلی یے بخشا ہگ ء انت، پر چا کہ مانش ء گور ء دگہ کسے نیست کہ آئی ء سر ء دلگوش گورمہ بیت۔“ گوہار سارہ ء لہتیں روج ء پد گوشتنگ ات، گپ ء گوں کزی ء ات بلئے لُحیں چم ءے گوں نا کو پچی ء سک ات انت ء انچوش چارگ ء ات تو گوشت زاناں آئی ء چم گوں دل سیاہ کنوکیں پیشگے ء سک ات انت۔ بلئے نوں، وہدے ہمک کار ء روج گوں روج ء بڈگ ء کٹ ات، گوہار سارہ آئی زہگ ء بڈ جنگ ء سر ء زور دات ء کزی ء دوینیانی برد زرت انت ء ژند ء پند دیم پہ غلامانی کڈکاں شت انت۔ غلامانی کڈک چہ چار پیتی ء ابید گہ بچ نہ ات انت۔ چنگو اپن (Chinquapin) درچک ء نرینک ء یک دری این کڈک ات انت۔ تہاری مان شانگ ء وہدے کزی ء زوت زوت آج روک کرت ء چہ ماساء داگتیں تو شگاں مدام چیز کے گز است ءے ء زوت زوت وارت ءے ء وتی

پنگ ۽ نپادانی سرءَ تچڪ بوت ۽ گون جارج ۽ لیب ۽ گوازی ۽ مشکول بوت۔ بلئے آراداں ہما و ہدء نہ
میچینت ۽ داں مہ گریٹین ۽ ۽ پدا آراسکین ۽ دات داں لاپ ۽ سیرء بہ محیبت، پدا آئی ۽ آرا
کو پگانی سرء کرت ۽ آئی ۽ پشت ۽ لگاشت ۽ پہ باکارگ ۽ درکنگ ۽ آئی ۽ مکم ۽ کرت ۽ پدا ایک
رندے پدا گومانی گوازی ۽ لگ ات۔ آئی ۽ وت ۽ آراداں دیرء آگاہ داشت، پرچا کہ آئی ۽ لوٹ
ات کہ دو برگودان لوٹگ ۽ ساری شربہ و سپیت۔ ہمی نیامجی ۽ پاس ۽ ماسا ہفتگ ۽ تہا دو یاسے گشتاں
اہت، پہ زور آئی ۽ سرء دورئے کرت۔ آئی ۽ مدام شراب ۽ بوہ کرت... پہ وتی جندء پہ زہگ ۽
ہاترا کزی ۽ فیصلہ کرت کہ آرامہ کن نہ کنت۔ چہ زہر ۽ بد آنگ ۽ پُر، آئی ۽ ہٹ پچ ات انت، و ہدے
آئی ۽ چہ آئی ۽ وشی گپت، سرد ۽ خاموش چوش مردگ ۽ ایر ات۔ و ہدے ماسا ۽ وتی کار کرت ۽ پاد
اہت، بلئے آئی ۽ وتی چم مچ کرت انت ۽ چہ وتی جا گہء نہ سمر ات۔ آئی ۽ پاؤلی یا چار آنکی یے ٹلینگ ۽
توارے ہش کت کہ ماسا ۽ کار ۽ پدمیز ۽ سرء چگل دات۔ داں دراہت انت ۽ بہ شت انت۔ کزی حیال
۽ ات کہ مسز اوں ماڑی ۽ وپنگ ۽ آگاہ انت، مسز سک نزیںک ات، گوش ۽ ہش کنگ ۽ کچ ۽ دور
ات، گڑا آچے حیال کنت، آچے ماریت، و ہدے ماسا آئی ۽ نپادانی سرء روت کہ انگت دگہ جنیادے
۽ بوہ ۽ انت؟

چہ روج بونگ ۽ ساری جارج ۽ دو گشتاں میچینگ ۽ رند، آشرواب کپت، ہما و ہدء چہ و اب ۽ پاد
اہت و ہدے نا کو پچی پہ آئی ۽ پاد کنگ ۽ آئی ۽ کڈک ۽ دروازگ ۽ ٹلینگ ۽ ات۔ آئی ۽ ارز بست ۽ پدا
چہ گوہار سارہ ۽ آگ، چک ۽ بڈ جنگ ۽ ڈگار ۽ سرء روگ ۽ پیس آئی ۽ ننک ۽ رامیچینت۔ تمباک، مکی ۽
زرتانی ٹلک جتا جتا ات انت۔ نوں نا کو پچی ۽ ہمک ملک ۽ لمب ۽ درہچانی بن ۽ کا پرے کا پرے
بتگ ات ۽ ساہگ اڈ داتگ ات۔

یکشنبہ آئی روج ۽ ماسا ۽ مسز شام ورگ ۽ رندگی ۽ سوار بوت انت ۽ پہ وتی ہفتگی سیل ۽ سواد ۽ ڈن ۽
شت انت، گوں آہانی روگ ۽ غلام کڈکانی کہنگیں مردم پہ و ہد گوازینگ ۽ ترء تاب ۽ چینکو پن
درچک ۽ بن ۽ مچ بوت ۽ داں کلا کے ہمو دانت انت۔ نوں کزی ۽ آئی ۽ ننک گو ماہاں ہوار بوت
انت، گڑا گوہار سارہ ۽ گزیواسکیں جارج چہ آئی ۽ دستاں زرت۔ نا کو پچی ۽ نشت ۽ چرٹ کش ات۔
گندگ ۽ گوں کزی پہ جب گپ ۽ ات، بلکیں بوت کنت پیشکا کہ کزی ۽ آئی ۽ گپ گوں دلگوشی ۽ گوش
داشت انت ۽ کم توک ۽ دورئے کرت ۽ آئی ۽ آرا چہ آدگہ دوئیں جنیادمانی نسبت ۽ گیش شرف دات۔
”اے جا گہد گہ چچ ۽ نہ ات، تہنا جنگے ات، یک ایکڑے پنجاہ پٹی ۽ گیش نہ کرزیت، یک بریگاہ یے

نا کو پچی گپ ء ات... وہ دے ماساء ء وتی اولی سی ایس ایل ء وتی اولی نیگر کہ نام ء تئی تنک ء نام ء پیم ء جارح ات بہا ء زرت انت... آئی ء آنیگر پہ کار کشت۔ ترا چے بوت؟ آئی ء جست کرت۔ ”اناں واجہ، من ء پیچ نہ بوتگ“ کزی ء زوت وت ء نز آؤرت ء نا کو پچی ء پدا گپ بنا کرت۔

”وہ دے من اداہت اوں، ماساء یک سالا ء تہا چہ آبزگیں نیگر ء در پیچ گڈارینتگ اتاں، بند گوجا نیتنگ اتاں ء ڈانگ ء دار صاف کنا نیتنگ اتاں۔ ڈگار ننگار دیگ ء اولی کشار کشتگ بوت۔

یک روچے من ء آنیگر در چکانی بنڈان ماڑی ء دیم ء بڑگ ء اتیں“ نا کو پچی ء ماڑی ء نیمگ ء دست ٹال کرت۔ ”اوحدا، من چہ ہرات ء وتی نیمگ ء سرچست کرت ء چارات، نیگر جارح ء ٹیلگ گر در گرد ء ات انت، آئی ء وتی سینگ داشتگ ات ء ہمے وڑ ء بن ء کپت ء مرت“ کزی ء بنگپ بدل کرت۔ ہما انت کہ من اہتگ اوں، شمار دینان ء مرغ میڑینگ ء گپ جنگ ء ہش کتگ۔ من جد ء پیسراے ڈولیں گپ ہش نہ کتگ...“

گڑا، بلتے من باز گشتاں چہ ماساء دپ ء ہش کتگ کہ ورجینیا ء باز میڑینگ بیت“ بانک ملیزی ء درائینت۔ ”منی حیاں ء ہر جا گہہ ء تو بوتگ ءے اود ء کر ء گور ء نہ میڑینگ اش۔“

”چہ ما اوں بازی نے ادا شمر سپد نہ انت“ نا کو پچی ء گوشت ”ابید چہ اے گپ ء کہ آبا ز حاصلیں کروس انت ء پہ یکے دومی ء کشتگ ء پیدا کنگ ء رودینگ بنت ء مردم آہانی سر ء گپڑے زر بند انت۔“

گوہار سارہ ء گپ ء راگپت گوں۔ ”اگاں ترا آہانی باروا کسے گوشت کنت گڑا آمینگو انت، گوں آ کروساں زندگ انت۔“

گوں کزی ء دپ پچیں حیرانی ء گندگ ء، بانک ملیزی ء درائینت، ”ہما اولی روج ء ترانہ گوشتگ ات گوں، تو اہتگ ات ءے۔ تو تنیگہ آرا نہ دیتگ“ آئی ء ہند ات ء بوت کنت تو آرا کدی مہ گندے ہم۔“

”من ء ادا چارہ سال انت“ گوہار سارہ ء درائینت۔ ”من آنیگر ء راہشت ء دہ گشتاں گیش نہ دیتگ۔ آچہ مردمان گیش گوں مرغان انت، ہوں!“ آئی ء گڑگے جت، ”من گوشاں آئی ء ماس ء آرا پیدا ک نہ کرتگ بلکن ء رہتگ۔“

وہ دے کزی گوں آہاں کنگ ء ہو ار بوت، گوہار سارہ بانک ملیزی ء نیمگ ء جہل بوت، دست ءے تچک ات۔ ”کمیں زہگ ء من ء بہ دے۔“ یہ نادل کشی بانک ملیزی ء زہگ یلہ دات۔

”پدااوں“ آئی ء گوشت۔ ”نوں انچوش گندگ بیت کہ نوں آمرغ ماساء مسزء سوارکن انت ء بال کن انت۔“ آئی ء مرغانی بال کنگ ء گیگانی کرت۔ ”اے ماسا انت و ہدے چہ مالداریں ماسا یے ء گیگی ء کش ء گوزیت وتی دست ء دپ ء کنت۔“ آئی ء دست بالو یے ء بانزلی یے ء عکس کشگ ء ات۔ ”اے مسزء دزمال انت رپ رپ ء انت ء مسز انگت کچیگی انت۔“

زورانی پُر ء ٹہک ء ہندگ ء نیام ء، بانک ملیزی ء را پہ دم بالا رگ ء کمیں و ہد در کار بوت۔ و ہدے آئی ء پدا پہ زہگ ء زورگ ء دست برت انت، گوہار سارہ زبان ٹک اینت۔ ”تو صبر کن، من ایشر ء چہ ملے ء گیش نہ زرتگ!“

کزی ء آہان ء وتی زہگ ء زورگ ء باج برگ ء مٹرگ ء دیست، دل ء وش بوت ء نا کو پچی ءے چار ات کہ آہان ء حاموشی ء چارگ ء ات ء پدا گوں بچکند گے پہ گونڈو ء دلگوش ء وتی نیمگ ء گوزر کنگ ء وتی دپ ء دیم ء لٹکے ء ڈر پہ وڑ سرنیت انت۔ لہتیں ماہاں رند پہ مچگ ء گریوگ ء لاپ لیٹ ء ات۔ کزی آرازورگ ء چست کنگ ء اتک بانک ملیزی ء در اینت۔ ”شکر تام، دگہ چیزے پہ ورگ ءے بہ دے۔ اے بچک نوں اینکس مزن انت کہ چیزے وارت بہ کنت۔“ پہ اشتاپ وتی کڈک ء شت، لہتیں دمانانی تہا پدا اہت، و ہدے پہ چچھے ء پشت ء مکی ء نانے گوں لہڑ دا تگیں گوشت ء پیالہے ء تہا لتارگ ء ہورت کنگ ء ات، تیو گینے چارگ ء ات انت، پدا آئی ء جارگ ء راجیست کرت ء وتی پتتیں زان ء سر ء ایر کرت۔ آئی ء انچوش چچھے ء سر ء جت ء آئی ء دپ ء ات۔ و ہدے آئی ء ایر برت انت ء پہ دگرے ء لوٹگ ء وتی لنٹاں چلپیٹنگ ء ات۔ سبھیں بشکرات انت۔

نوں و ہدے ڈگاری سر ء بوتین ات انت، جارگ چار دست ء پادا گو کو کرت ء گشت۔ کزی ء کسانیں سادے آئی ء سرین ء رابستگ ات کہ دور مہ رؤت، بلتے زوت آئی ء دیست کہ آوتی نزینک ء خاک ء گردو کیں لو لک ء جو جکاں چنگ ء گرگ ء ورگ ء انت۔ تیو گیناں اے گپ ء سر ء تپاک کرت کہ چیزے کنگی انت۔ ”نوں اے مچگ ء نہ انت، گوں من یلہ ءے بہ دے۔ ہر کہ میں شادا گارانی سر ء بے من گر ء دار ءے کناں۔“ بلکیں گوہار سارہ ء حیاں ات کہ شریں جہرے، بلتے کزی ء دل ء نہ من ات کہ کار ء روگ ء و ہدے جارگ ء ماڑی ء چل ء بہ رسینیت ء چہ کار ء آہگ ء پد رند ءے بہ روت۔ و ہدے جارگ ء دپ ء درا ہتگیں لہڑ مانی لیزی، آئی ء گوشاں کپت آوتی فیصلہ کنگ ء سر ء پد رہت، بلتے چیزے روج ء رند آصاف اوما، گوشتگ ء ات کہ کزی ء راجہ مچگ ء جسکینت ءے پدا آئی ء دومی ہیل کرتگیں لہڑ ”نا کا پمپ“ ات ہمیشی پیریں مرد انچوش گل بوت تو گوشت زاناں روج ء برمشاں ایر

بارت۔ زوت آئی ء پء در آؤ کیں آدگہ لیز ”گوہار ساہا“ ات۔

یک سالے ء تہا، جارح بے مکم ء مدت ء گردگ ء ات، پانزدہمی ماہ ء گام ءے صاف ات انت ء تچگ ء ات۔ آوتی ذات ء وتی آزاتی ء شر در شان کنگ ء ات۔ نوں باریں چے بری کسے ء را وتی دارگ ءے بہ اشت انت، داں بیمار مہ بوتین ء وش ءے مہ اہت انت ء اے سک کم بوت، پر چا کہ آجان سلامت ات ء زوت رُدگ ء ات۔ منّت بانک ملیزی ء گرگی ات کہ آئی ء آرا چل ء وس ء حساب ء ورگ دات۔ نوں یخشنہ آنی بیگا ہاں کزی ء آدگہ مستریں سنیناں نشت ء امروز ء جمر ء حال کرت انت، بلے چم اش گوں کپوک ء پاد آؤ کیں ء پھل ء وش یگ ء گوازی کنوکیں ء گوں ترندیں کئی ء تچوکیں جارح ء سک ات انت۔

جارح ء گوں دز چکے ء شاہڑ ء گوازی انچوش دوست بوت انچوش کہ پرانی ء کڑکانی گرگ، پیشی ء مرغانی چوروانی دمب ء کپگ دوست بوت۔۔۔ آہاں کڑ اسکانان شت ء پھوت ء پیشکانڈگ ء دگہ جاگہ شوباز اش کرت۔ یک یخشنہ یے ء سے ایں جنیادماں نا کو پچی ء بزرگیں ندرگ ء سر ء لاپ داشنگ ات ء ہندگ ء ات انت کہ عجیبیں ہٹ جنان ء تچان ات ء گوات ء سر ء کانڈو بال دیگ ء کوشست ء ات کہ آئی ء پھل ء شادانیں بچک ء جوڑ کرتگ ات۔ ”جنکاں، شمارا گپے حال بہ دیاں، شما پھ راستی زانگ ء نہ ءے کہ شما اود ء چے گندگ ءے۔“ گوہار ساہ گوں کزی وتی دل ء گپاں جنگ ء ات۔ ”چہ اے چک ء آہگ ء ساری، نا کو پچی اگاں یک گشتاں وتی کڈک ء بشت انت گڑا پدا داں سہب ء ما آرانہ دیست۔“

”راست انت“ بانک ملیزی ء درانینت۔ ”بلکن ء من اوں نہ زاننگ نا کو پچی وتی توک ء زندگیں دلے داریت۔“

”من ہما وہد ء زاننگ ات، وہدے من اولی گشتاں جارح ء را گوں وت ڈگارانی سر ء آؤرتگ ات گوں ء آئی ء پھائی کسانیں کا پرے بستگ ات۔“ کزی ء گوشت۔

”تو گل ء وش ءے! اے چک مارادر بینان ء گل ء شادان کنگ ء انت۔“ گوہار ساہ ء درانینت۔ وہدے آئی ء پھائی دو سال ء عمر ء قصہ جنگ بندات کرت گڑا نا کو پچی جارح ء دلگوشی ء ہنرہ جوڑ بوت۔ گوں یک شنبہ ء روچ ء بڈگ ء سارتی ء مان شانگ ء، نا کو پچی پھ پشگانی گلینگ ء سبزیں تاکانی کسان ء وتی ایں آچے روک کرت۔ ء سے ایں جنیادماں وتی کزی آس ء چپ ء چاگرد ء جت انت ء نشت انت۔ گڑا جارح ء وتی آرام ء نندگ ء جاگہ درگپت ء وہدے نا کو پچی ء پھائی کرگوشک ء

مم قصہ جت آئی ءنا کو ءسُر وکین دیم ءدستانی زرمشت چارات انت۔ وہدے آئی ءنہ کٹوکیں قصہانی
 حزانگ ءدپ ہمت گڑا گؤہار سارہ یکبارگی کوکارے جت۔ ”من کدی واب ءنہ دیتگ کہ تو درہیں
 قصہاں زانے۔“ نا کو پچی ءپر معنائیں وڑے ءآئی ءنیمگ ءچارات۔ ”منی بارو اتو دگہ گپڑے
 چیز اوں نہ زانے۔“ گؤہار سارہ ءوتی سرچست کرت، زہر ءات ”کس ءزانگ اوں نہ لوٹ اتگ“
 نا کو پچی ءچرٹ ءرائوٹ ءے جت۔ آئی ءکر نکلیں جم ہندگ ءارات انت۔

”بانک ملیزی، ترا گپے حال دیگی انت۔ یک روچے“ کزی ءجار جت۔ ”نا کو پچی ءگؤہار
 سارہ انچوش کن انت کہ دوینان ءیکے دومی ءسمر ءبدکنیت، بلتے برے برے من ءانچوش سماکپیت آیکے
 دومی ءسمر ءعاشق انت...“

”پلو، من سہی نہ اتوں ءنے اشی ءزاناں کہ چہ آہاں یکے ءکدی چے گؤشنگ، اگاں آہانی نیام ء
 اے پیہیں شغل کن انت، گپ ہمیش انت۔ ہر کدی تو مئے کچ ءبے ءترا کسے نہ بیت، گڑا تو اوں
 انچوش کئے۔ وہدے ترا پے کنگ ءچج کار نہ بیت کہ بہ کن ءے۔“ چہ گپ ءدیم ءبرگ ءپیسر بانک
 ملیزی ءچماں کزی ءراشر چارات۔ ”مانوں پیریں، گپ ہمیش انت۔ بلتے تئی پیم ءورناہ بوٹگ ء
 وہدے، شکر تام، مارا کسے نہ بوٹگ، اے جتائیں جبرے! منی واہشت انت کہ ماسا دگرے بہا بہ زورا
 بیت دانکہ شاد رہیں چوش وتی ءیکجاہ بے۔“

”ہو، بانک ملیزی، من کہ اے پیہیں حیاں نہ کرتگ گڑا من ءچوش کنگ ءصلورت نہ انت“
 کزی ءکمیں اوشت ءے زرت... پدا آئی ءگؤشت کہ ہر چیزے ءسمر ءآسدک ات انت آدوئیں پوہ ء
 سر پدا انت۔ ”بلتے ماسا چوش نہ کنت“ آئی ءیک انجیں وش یے مارا ات کہ آدویناں اے بابت ء
 ساری ءکدی گپ نہ جنگ ات، آئی ءماسا ءنیام ءات۔ البت ءآئی ءآہانی دیم ءکدی اے بارو گپ
 نہ جنگ ات۔ پرچا کہ نوں ماسک نزنیک گپ ءایں“ آئی ءدیمتر ءگؤشت، ”ہمود ءکہ من بوٹگ
 ات اول، اود ءمردے ءکہ من زاننگ ات۔ تئی وہدی من ءپمانی سک زہیر کنت۔ ماسور کنگ ء
 اتیں، بلتے ہرچی شو میں قسمت ءہر جان بوت، راستیں جبر ہمیش انت کہ من ءاداسر ءے کرت۔“

وتی گالوار ءپہ زور وشی ءے آرگ ءات، بانک ملیزی ءمہر ءمارشتاں مارگ ءات۔ کزی ء
 آرا حال دات کہ آچون گوں نوح ءبوٹگ ءچون چہ آئی ءسستگ ”من مدام وتی جند ءتسلادیاں کہ
 آمن ءپنگ ءانت ءیک روچے جاہ یے نہ جاہ یے الم ءمادیم پے دیم ہیں“ کزی ءگپ چوکسے ءدء
 لوٹگ ءڈول ءارات انت۔ ”اگاں چوش بوت، بانک ملیزی، من ترا پے دل گؤشاں، من سدک اوں

چہ ما کسے یک لبزے اوں در نہ کنت، من سدک اوں ما تہنایکے دومی ۽ دستاں گریں، جارح ۽ زوراں ۽ شمارا حداء باہوٹ کناں ۽ چہ ادا در کایاں۔ نہ کدی جست کناں ۽ نے دلگوش گور کناں کہ کجا ۽ چہ آئی ۽ گڈی گپ ۽ کدی بے حال نہ باں کہ آئی ۽ من ۽ گوشت ”وتی پشت کپتگیں روچاں یکجا گوازیباں، پلو!“ کزی ۽ توار پرشت ۽ پداوئیں، آ ۽ بانک ملیزی گریوگ ۽ ات انت۔ پداچد ۽ رندہا دمان ۽ کزی وتی کڈک ۽ شت۔

لہتیں ہفتگ ۽ رندیک یکشنبہ یے ۽ سہب ۽ سمر ۽ جارح ماڑی ۽ ات۔ روچ ۽ ورگانی اڈدیگ ۽ بانک ملیزی ۽ ”کمک“ ۽ کنگ ۽ ات کہ گواہار سارہ کزی ۽ ماسا ۽ ڈگارانی سر ۽ آہگ ۽ رند، اولی گشتاں کزی ۽ راوتی کڈک ۽ برت ۽۔ کزی ۽ لچ ۽ دون کرتگیں دیوال دیست انت کہ چہ روٹگ ۽ تہلگاں پرات انت میہہ ۽ گل میہانی سر ۽ درتگ ات انت ۽ گواہار سارہ ۽ کرتگیں گپاں راست کنگ ۽ ات انت۔ وتی یکیں کشری ۽ نیمگ ۽ دست ۽ شہار دات ۽ گوشت ۽ ”جنک بہ نندا!“ کزی نشت ۽ گواہار سارہ گپ ۽ لگ ات ”من ترا انجیں گپے حال دیاں کہ دگہ کسے نہ زانت۔ منی ماس لوزیانا ۽ کاجون (Cajun) جنیادے بوتگ ۽ من ۽ مردمانی بحت ۽ چارگ ۽ سوج داتگ“ آئی ۽ کزی ۽ حیرانیں دیم ہورتی ۽ چارات۔ ”تولوٹ ۽ تئی ۽ ترا بہ گوشاں گوں؟“

ہما دمان ۽ ہما ساعت ۽ ترا نگ ۽ کپت، وہدے دوئیں، نا کو پچی ۽ بانک ملیزی ۽ گوشتگ ات گواہار سارہ بحت ۽ حالاں پیسر ۽ گوشت کرت کنت۔ کزی ۽ وتی جنہ ۽ راگوشتگ ۽ ہش کت۔ ”منی حیال ۽ ہو، گواہار سارہ۔“

سرزونڈان بن ۽ نشت، گواہار سارہ ۽ بلائیں پیتی یے چہ تحت ۽ چیر ۽ در کرت، آئی ۽ دو لمپ حشکیں عجب زیل ۽ چیز زرت ۽ مدان مدان ۽ دیم ۽ گوں کزی ۽ کرت۔ چیزان ۽ گوں دلگوشی ۽ دوہم کچیں سزپ ۽ سارات ۽۔ آئی ۽ چہ وتی پشتک ۽ چیر ۽ جاتو ۽ لٹ ۽ زیل ۽ لٹکے در کرت ۽ زورانی پڑ ۽ آہانی سراچرینگ ۽ لگ ات۔ دیمی ۽ جہل بوت، پیشانی ۽ ۽ گوں بن ۽ چیزاں ڈک وارت۔ گندگ ۽ پہ پدکونی تچگ ۽ زور جنگ ۽ ات۔ ”ارواحانی گوشگیں گپانی ترا حال دیگ دوست نہ بیت۔ تونوں کدی وتی ماس ۽ پس ۽ نہ گندے، کم چہ کم اے دنیا۔“

کزی ۽ اڑسلگ ۽ جت۔ حیال ۽ سرجم ۽ آئی ۽ نیمگ ۽ گور ۽ نہ کرت، گواہار سارہ ۽ یک رندے پداوتی چیزان ۽ سارات ۽ یک رندے پداچرینت انت ۽، چرینت انت ۽، اے بری چہ پیسرنیک ۽ گیش، نوں کزی ۽ وتی گر ۽ دار کرتگ ات ۽ آئی ۽ نوں گریوگ بس کرتگ ات۔

آگوں نمبیں چماں لٹک ۽ نمرگ ۽ پھلرزینگ چارگ ۽ ات۔ پداگوہار سارہ منوموء ۽ ات ۽ گپ ۽ کم ہش کنگ بونگ ۽ ات انت۔ گندگ ۽ اے گونڈو ۽ وش سختی ۽ وہد نہ انت... بکیں مردانت کہ ایشی ۽ کدی گمانی محبت کرت... آرا گز انیں سفرے دیم ۽ انت... ۽ آاوں گو میشی محبت کنت... بلئے ارواح آرا گوش انت گوں کہ اے راستی ۽ زانگ ۽ سہی بونگ ۽ شتر تریں پاس انت... ۽ بلکن ۽ امیت ۽ اوں یلہ بہ دی انت...“

کزی جاہ سرت، کینزنگ ۽ ات، اے بری گوہار سارہ ۽ زہر گپت۔ ”بیش، بیش، بیش، بیش، بیش،“ جنئے، ارواہاں کار ۽ بل۔ ”بیش، بیش، بیش“ بلئے کزی ۽ کینزنگ ۽ چیہانٹ جنگ بس نہ کرت، ڈن ۽ دراہت ۽ دیم پہ وتی کڈک ۽ شت، وہدے ناکو پچی ۽ کڈک ۽ دپ پچ بوت، آئی ۽ وتی کڈک ۽ دروازگ دریمبگ ۽ جت۔ بانک ملیزی ۽ جارح ماسا ۽ مسز ۽ سرگاں چہ ماڑی ۽ دری ۽ ڈن سرکشگ ۽ چارگ ۽ ات انت۔ وہدے جارح توک ۽ اہت، کزی وتی پگ ۽ نیادانی سر ۽ لیٹ ورگ ۽ زار جنگ ۽ ات۔

”اوما! اوما! گپ چی انت؟ بلئے آئی ۽ دپ ارساں میچڑ کرتگ ات ۽ چہ زہر ۽ مج اتگ ات۔ ۽ آئی ۽ چوش نیوئی ۽ جارح ۽ راہ کل دات۔“ بس کن!“

جارج وتی عمر سبھی سال ء ات، غلام کڈکانی مسترینانی ”کمک“ کنگ ء وتی فیصلہ ء درشان کرتگ ات۔ ”اوحداپہ من آپ آرگ ء زور جنگ ء ات کہ تنیگہ بالٹین ء چست کرت نہ کنت!“ بانک ملیزی ء گوشت، ہندگ ء ات۔ ”بچک اگاں یکیں و ہد ء یک دار ء نز آورت نہ کنت، پدا اوں منی دارانی کباٹ ء چہ دار ء پُر کرت ء پدا آئی ء چل ء پُر ر پت ات!“ کزی چہ پھر ء پُر ات، آئی ء بانک ملیزی ء توصیف کرتگیں لبز دو بر مہ گوشتین ات دل ء پدر د بوت، آئی ء چوناہی ء آراسر در دے داتگ ات۔

”اوما، من پر چا چوش تی ء سیاہ نہ اوں؟“ آئی ء یک شپے جست کرت، و ہدے کڈک ء یک ات انت۔ ء کزی ء گج ایر برت ء در انیت۔ ”مردم گوں وتی رنگاں پیدا ک بنت گپ ہمیش انت!“ بازیں شپے نہ گوشتگ ات کہ آئی ء پدا بُن گپ چست کرت، ”اوما، منی پس کئے ات؟ من پر چا آرا کدی نہ دیتگ؟ آ کجا انت؟ کزی ء گوں ترندیں گالوارے ء گوشت۔“ بس وتی دپ ء بند کن۔ ”بلئے کلا کاں رند، آ کزی ء کش ء چچک ات ء انگت وتی دل ء چارگ ء ات، سرکار نہ کنوکیں درانگازی ء۔ دومی سہب ء سر ء آراپہ بانک ملیزی ء ر سینگ ء ات، آئی ء راہ ء نیم ء بے باوریں پہلی یے لوٹ ات۔“ ”تی بازیں جستاں منی سر ڈ مبرینتگ“

بلئے آسر پدا، شر تر انت کہ وتی سو گہہ ء پُر زانگ ء ہدونا کیں بچک ء چیزے بہ گوشت، انچیں چیزے کہ آسر پدے بہ بیت ء بہ زوریت ء ”آبرز ء چوش شپ ء سیاہ انت ء کدی ہج نہ کندیت۔“ آئی ء گڈ سر ء آرا گوشت۔ ”ہمینکس تی انت کہ ہمینکس منی، ابید چہ اے گپ ء کہ تو آرا پیرک ء نام ء تو ار کنتے!“ گندگ ء جارج دلچسپی زورگ ء ات ء پُر گیش زانگ ء ہدونا ک بوت۔ آ آرا گوشتگ ء ات کہ آئی ء پیرک یکدار ء سر ء چہ افریقہ ء اہتگ، ”جا گہے ء منی اوما ء گوشتگ آجا گہہ ء نیپلس گوش انت“ منی ماس ء گوشت آئی ء ماسا والر ء براس ء آراچہ اسپاٹ سلوانیا کاؤنٹی ء ڈگارانی سر ء آورتگ، بلئے آئی ء جہگ ء روگ ء کوشست کرتگ۔ ”سر ء پُر بونگ ء نہ ات کہ قصہ ء آدگہ بہر ء چون وش تر بہ کنت، آئی ء فیصلہ کرت کہ قصہ ء گونڈ بہ گپیت: ”... ء و ہدے آمدام جست گڑا آہاں آئی ء پادے پنجگ ء کپ گڈ ات۔“

یک پریشانی لیے جارح کسانیں دیم پتات۔ ”اوما، آہاں چوش چون کرتگ؟“
 ”آیک نیگر گیرے ء راکس کسگی بوتگ۔“

”پہ چئی نیگراں گرانٹ؟“

”ہمانیگر کہ جسنگ ات انت۔“

”آشہ چئی ء جہگ ء ات انت؟“

”شہ سہریں ماساہاں۔“

”زاناں سہریں ماساہاں آہان ء چے کرتگ۔“

چزہرہ آئی ء کینزنگ ء جت۔ ”وتی دپ ء بہ دار! چہ منی حد ء ڈور ء، من ء تو سرد دے دانگ!“

بلے جارح کدی داں دیر ء خاموش نہ بوت۔ نوں اگاں آئی ء وتی افریقہ ہی پیرک ء بابت ء زانگ

ء ہدوناکی ء گژن مہ کٹ اینت انت نہ تڑہت ء نہ کپت۔ ”اوما، اے افریقہ کجا انت؟... افریقہ

ء گونڈیں بچک ہست؟... پدا گڑا منی پیرک ء نام کئے بوتگ؟“

بلکن ء چہ آئی ء امیت ء ڈن، جارح گندگ ء وتی پیرک ء وتی جنہ ء عکس ء کسگ ء ات ء

... داں وتی جاہ آرگ ء حد ء... کزی ء گوں وتی قصہ ء پڑیں یادداشت ء آئی ء مدت ء مک کرت۔ ”بچ

منی، دل گوشیت دریگتیں تو آئی ء جستگیں افریقہ ہی سوت بہ ہش کتین اتاں کہ آئی ء گوں وت جتاں،

وہدے ماماسا ء بگی ء سوار اتیں۔ من آوہد ء کسانیں جنکے ات اوں، چٹ تئی عمر ء۔“ کزی ء وت ء

بچکندگ ء دیست کرت وہدے ترانگ ء کپت کہ چون برز ء تنکین نندجاہ ء سمر ء وتی پس ء کش ء نشنگ ات

ء چون اسپاٹ سلوانیا ء گرم ء پلکیں دگ ء سمر ء روگ ات انت ء چون آء کنٹا دست ماں دست چہ پل

ء کش ء گوشت ء دیم پہ جوہشت انت کہ پدا آء نوح اوہدے چون دست ماں دست گشتگ ات انت۔

”تئی پیرک ء رافریقہ ہی زبان ء چیزانی نامانی گوشگ سک دوست بوتگ“ آئی ء جارح ء را گوشت۔

”چوش کہ آئی ء دنبورگ ء راکو، یا آئی ء مزن کور ء راکمبے بلونگو گوشگ ات، ہے زیل ء وش تواریں ء

عجبیں لبز کش ات۔“ آئی ء حیاں کرت کہ اگاں آئی ء پس سہی بہ بیت کہ آئی ء نماسگ افریقہ ہی لبزان ء

ہیل گرگ ء انت گڑا چینکس گل بیت۔

”کو!“ کزی ء لبز صاف کرت۔ ”تو چوش گوشت کنئے؟“

”کو۔“ جارح ء گوشت۔

”شئیں، تو ذہینے۔“، ”کیمبے بلونگو!“ جارج ء گوں اولی گشتان ء گوشگ ء اے لبز صاف گوشت۔ سر پد بوت کہ آئی ء ماس ء دل ہیل ء سوج ء برجم دارگ ء گوشگ ء نہ انت، آئی ء لوٹ کرت ”اوما، من ء دگ لہتیں انگہ بہ گوش گوں“ پمائی چہ مہر ء سر لیٹ ات، کزی ء زبان کرت کہ آرا باز گوشیت گوں۔ دمانے ء پد آرا پہ زور پہ وسپگ ء تحت ء سر ء دیم ءے دات۔

وہدے جارح وتی عمرء ششمی سال ء رست... ایشی ء مول ء مراد ایش ات کہ آرا ملکانی سرء الم ء
کار بندات کنگی ات... بانک ملیزی وتی چُل ء مکار ء بباہ دیگ ء دل ء وش نہ ات، بلتے کزی ء گؤہار
سارہ آرا پدا گوں وت ء برگ ء گل ات انت۔ چہ جارح ء ڈگارانی سرء اولی روج ء کار ء، آگنگ ء
اے کاراں نوکیں مُہمے ء پیم ء پگل زورگ ء ات ء وہدے آتہت ء شت ڈگار ء سنگ ءے چت انت کہ
بوت ءے کرت نا کو پچی ء مان آوکیں ننگار ء کیراش پروشت انت، آہانی پُر مہریں چم آراسک ات
انت۔ آئی ء کسانیں گام جناں پہ ہر یکے ء بالٹین بالٹینے سارتیں آپ چہ ملک ء گڈی لمب ء چمگ ء
آورت۔ آئی ء آہان ء کٹی ء کراس ء کشت ء کشار ء مکک دات، ذرا جیں پلانی دراجی ء ہر جا گہہ ء کہ
آشت انت، اود ء کم چہ کم باز یا لہتکیں توم ءے شانک دات۔ وہدے سے مستریناں آئی ء بے
فائیدگیں بلتے فیصلہ کنوکیں برد دستگ مان کنگ ء سرء ہند ات کہ چہ آئی ء جند ء ذراج تر ات، گڑا
جارح ء جند ء پچ پل اتلیں، چکند ء آئی جند ء وش تبی ء شوندری کرت۔ آہاں پدا گیشتر ہند ات وہدے
آئی ء نا کو پچی ء رازور پردات کہ آرا بل ایت ننگار دنت، بلتے پدا آئی ء مار ات آیتنکس برز نہ انت
کہ ننگار ء دستگ ء داشت بہ کنت، بلتے پدا ہمدان ء وتی دست ءے ننگار ء کش ء سک دات انت ء
چہر ءے ہکل کرت انت ”راہ گرات“

وہدے کار ء ہلاسی ء رند، آبیگاہ ء دیر ء وتی کڈک ء شت انت، کزی ء زوت زوت کنور کرت،
چوش کہ وت شدیک ات، پمانی نزع جارح اوں الم ء انچوش گژنگ بیت۔ بلتے یک شپے آئی ء صلاح
دات کہ ہمک روچی این بیکیں ترتیب ء کارانی کنگ ء رِد ء بند بدل کنگ بہ بنت۔ ”اوما، تو سچہیں روج
سک باز کار کنتے، چہ کنور ء پیس پر چادمانے نہ وسپ نے ء آرام نہ کنتے؟“ آئی ء کزی ء راکساس حکم
دات۔ گڑا آوہد ء کزی ء مار ات کہ آئی ء پچ نون مردے ء ہند ء گرگ ء انت۔ پمانی ء نزع آدوایں وتی
زند ء زبہر ات انت۔ جارح کسانیں بچکے ء بستار ء آزات ء وت سرات، نون اگاں آرا گلگ ء
پشانکے بہ گپت انت یا کسانیں پٹے بہ لگ اتین ءے، گڑا گؤہار سارہ آرا پہ زور چہ وتی دارواں صاف
کرت ء پمانی ء توجیل ءے کرت ءے ء کزی ء وتی کار گوں مہر ء درمان ء کرت۔ برے برے چہ واب
کیگ ء ساری وپت، آئی ء کزی ء راک گوں وت ء ہوار ہند اینت ء تہاری ء آوتی حیاں ء توک ء گمانی
ہندگ ء ات۔ ”من چہ مزن دگ ء سر ء جہل روگ ء ات اوں“ یک شپے آہلوت ء ات۔ ء من چم

چست کرت ء چارات من دیست یک بلائیں مھے تچان... گندگ ء چھ اسپ ء برزترات... ء من
ہکل ءے دات، واجم، او واجم، توتیارے من تراشر بچاراں کہ تومنی ماس ء نقض دیگ ء روگ ء نہ
نے! " برے برے آئی ء وتی ژند ء دم برتگیں ماس ء رازور پردات کہ سوت جنگ ء گمانی ہماہداری بہ
کنت ء آئی ء اے سوت چہ بانک ملیزی ء ہماوہد ء ہش کتگ ات انت وہدے آماڑی ء چل ء گومانی
گون ات ء پدا آہانی ء کسانیں کڈک چہ آہانی دوسوتی ء تور ء پربوت۔ " اومیری مہ گرہیہ، اومیری زار
مہ جن، اومیری مہ گرہیہ، اومیری زار مہ جن، پرچا کہ فرعون ء اُرد بڈ اتگ ء مرگ، اومیری مہ گرہیہ۔ "
برے برے وہدے کڈک ء ہچ چیز ء جارح ء دلگوش وتی نیمگ ء گور نہ کرت گڑا آسش سالیگی
گونڈ وچل ء سمر ء تالان بوت وپت، لنگک ء دزاجی ء کچیں لنگے پروشت ءے ء سمر ء راسولارت ء سوچک
ءے کرت ء پدا آرا آج ء داشت ءے، سہت ءے ء پنسلے جوڑے کرت ء پدا پان ء اسپتیں تحتگے ء سمر ء
مردم ء جناورانی عکسانی لیک ء خاکہ ءے کش ات انت۔ ہر وہدے آئی ء چوش بہ کرت انت، گڑا کزی ء
وتی دم داشت، ترس ات ءے کہ جارح پدا وانگ ء نمشتہ کنگ ء زانگ ء لوٹ ء مہ کنت۔ گندگ ء آرا
اے تہیں خیال نہ اہت، بلئے کزی ء راوتی خیال گورات کہ گمانی وانگ ء نمشتہ ء گپ ء مہ جنت، کہ
وانگ ء نمشتہ ء آئی ء زند چوش بیم ناک کرتگ ات۔ راست ایش ات کہ کزی ء ماساء ڈگارانی
سمر ء، وتی زند ء سالانی تہا، یک گشتاں اوں قلم یا پنسل ءے دست ء نہ کرت، نہ وانگی ء نہ حالتا کے ء نے
کہ کدی کسے ء راگوشت ءے کہ یک زمانگے آئی ء وبتگ ء نمشتہ کرتگ۔ وہدے آئی ء اے بابت ء
خیال کرت گڑا چرتے ء کپت کہ آانگت ونت ء نمشتہ کرت کنت ء کدی وانگ ء نمشتہ کنگ
لوٹیت، کجام سولے ء... پدا وتی سرگ ء لہتیں لیزے ء جمی کرت، آئی ء مارات تہی وہدی آرا انگت
شریات انت، گون ذہن ء زور پردیگ ء آئی ء وتی ذہن ء توک ء آہانی عکس کش ات انت کہ آلبر
چون ودی کن انت... بلئے اینکس سدک نہ ات کہ آئی ء دست ء نمشتہ کرتگیں چیز نوں چوش گندگ بہ
بنت... برے برے آراسکینے ء گون جت۔ بلئے تنیکہ آئی ء گون وت کرتگیں زباں داشنگ ات کہ
آکدی نمشتہ نہ کنت۔

چہ وانگ ء نمشتہ کنگ ء ترانگ ء کزی حال ء احوال نہ آہگ ء راگیش مارات کہ باریں چہ
پلانٹیشن ء ڈن چے بوؤگ ء انت۔ آرا گیر اہت کہ آئی ء پس ء گون ماساوا ولسفر ء وہداں چے ہش
کتگ ات ء دیستگ ات، گون لوگ ء آہگ ء چون آہان ء حال ءے دات۔ اے کسان ء گستاہیں
پلانٹیشن ء سمر ء حال آہگ نہ بوئگ ء بروبرات کہ ادء ماساوت وتی اپس ء سوارات ء وتی گی یے وت

سردات۔ ادے غلامانی کڈک ے ہما و ہدے گوش مالومی یے رست اگاں ماسا ے مسزے را پے شام ے ورگ ے مہمانے بوت انت... برے برے ماہانی سرے۔ 1812 ے یکشنہ یے ے بیگاہ ے یک انچیں شام ورگ ے و ہدے ے، بانک ملیزی چہ ماڑی ے پماہاں حال دیگ ے اہتگ اہت۔ ”آورگ ے انت ے من ے پدا زوت رونگی انت، بلے آنوکیں مرے ے گپ ات انت کہ گوں انگلینڈ ے بندات ے بوتگ! گندگ ے انگلینڈ بوجیانی پڑے حساب ے وتی لشکر ے پے ماہاں دیم دیگ ے انت۔“

”پے من دیم اش دیگ ے نہ انت!“ گوہار سارہ ے درائینت۔ ”اے سہرینانی وت ماں وتی جنگے۔“
 ”اے جنگ ے آکجا کنگ ے انت؟“ نا کو پچی ے جسٹ کرت ے بانک ملیزی ے درائینت آئی ے نہ ہش کنگ۔“ گڑا، شرانت،، نا کو پچی ے گوشت، ”گور بیچان ے جا پے ے بیت، ادا نہ، ہچ جا گہہ ے نہ انت، گڑا من ے فرق نہ کنت۔“

آشب ے کڈک ے، سبک گوٹیں کسان سالی ایں جارچ ے کزی ے را جسٹ کرت۔ ”اوما، اے مڑائی جی ایت؟“

چہ پسو دیگ ے پیسر آئی ے دمانے ے پگر کرت۔

”منی حیاں ے اے گپڑے مردمانی یکے دو می ے ہلاپ ے مرگے۔“

”پے جی ے سرے مرگ ے انت؟“

”ہرچی ے سرے مرانت کہ آبانی دل گوٹیت۔“

”گڑا اے سہرین ے آنکلیڈ گوں یکے دو می ے جی ے سرے مدگ ے انت؟“

”منی چک، ایشر اچوٹیں ہچیں ہلاسی یے نیست کہ ترا گوشت ے بہ کناں۔“

نیم کلاک ے رند، تہاری ے تہا گوں وتی جندے کنگ ے ات، و ہدے جارچ ے بانک ملیزی ے جستگیں سوتے ے جنگ بندات کرت۔ کم ہش کنگ بوت انچوش سماکت پے وتی جندے جنگ ے ات ے۔ ”من ذرا جیں اسپتیں پشک ے پوشاں وتی، کور ے لمب ے رواں! کور ے لمب ے رواں! نوں جنگ ے گپ ے نہ کناں۔“

بے نوکیں حال ے آہگ ے، گپڑے و ہد گوزگ ے پد، ماڑی ے یک دگہ بلانیں دعوتی مرا گشے ے و ہدے، بانک ملیزی ے حال آورت، ”آگوٹگ ے ات انت انگلینڈ ے گور بیچان ے شہرے کہ ڈیڑا بیٹ اش گوش انت، انیکر اش کرتگ۔“ پد ماہ یے ے رند، آئی ے حال دات ”ماسا، مسز ے آدگہ مہمان پے گل ”نیوٹا نیڈ اسٹیٹس (یونا نیڈ اسٹیٹس) ے بلانیں بوجی یے ے سر اگپ ے ات انت، آگوٹگ ے ات انت

اے بوجی ء نام ”اولڈ آئرن سائیڈ“ انت ء آگوشگ ء ات انت ایشی ء گوں وتی چل ء چاریں ٹوپاں انگلینڈ ء گپڑے بوجی ءے بڈینتگ۔“

”آئی کوکی۔“ نا کو پچی ء کو کار ءے جت۔ ”اے پہ بلائیں بوجی ء بڈینگ ء بس انت۔“

پدا 1814 ء یک یخشنہ یے ء، بانک ملیزی ء جار ء را گوں وت ء ماڑی ء برتگ ات گوں کہ کن ور ء آر امدت ء ملک بہ دنت کہ پہ بال ء ہیسک ء امپان گوں اے کلوه ء غلامانی کڈکاں اہت، ”بانک ملیزی گو شیت شمادر بینان ء حال بہ دیاں کہ انگلینڈ ء اُرد ء نیونا نیٹڈ اسٹیٹس ء پنچ ہزار کارندہان ء کتنگ ء ملک ء تحت ء وائٹ ہاؤس مان داشتگ۔“

”اوحدا، اے کجا انت؟“ کزی ء جست کرت۔

”واشنگٹن ڈی سی ء انت۔“ چہ ادا چار روج ء منزل ء انت ”نا کو پچی ء گوشت۔“

”منی واہشت انت آچہ منے بدل ء وت ء انچوش بہ جن انت، بہ کش انت ء بہ سوچ انت۔“ گو ہار

سارہ ء درائینت۔

چہ اے سال ء پد، یک شام ء ورگ ء دعو تے ء دہد ء، بانک ملیزی ء پماہانی حال دیگ ء اشتاپی اشتاپی اہت۔ ”انگلینڈ ء بوجی بالٹی مور ء کوٹ ء سر ء آس گواری ء انت“ ء بانک ملیزی ء وتی ہش کتگیں حالانی نیم انچوش گوشت انت ء نیم گوں وش گٹی ء... پدا آبیگاہ ء، ڈن ء عجیبیں توارے ات، مردمانی وتی کڈکانی گس دپی زوت زوت ہت انت ء حیرانی ء اوشات انت۔ جار ء ٹرکی ء پٹے وتی موداں مان جنگ ات، برزیں گام جنان ء کو سینچ ء حشکیں پوست ءے پہ لٹ جنان ء چہ بانک ملیزی ء ہش کتگیں سوتے وتی ترز ء جنان ات۔ ”اوڈے!، تو بام ء اولی برمش ء گندے... ء سہر چکیں رژناہ ایں را کٹاں... ء، ہنپس گیریں بیرک ء چندگاں... اوہ، آراتیں مردمانی ڈیہہ ء ء دلیریں مردمانی لوگ ء...“

دگہ یک سالے ء تہا بچک ء مردمانی گیگانی کنگ ء حدائی دادیں صلاحیت غلامانی کڈکانی مردمانی شغل ء دوست تریں وسیلہ بوت۔ گوں جار ء گیشتر آئی ء ماسا ء گیگانی کنگ ء دز بندی کنگ بوت۔ چہ درستاں پیش شرچا رات ءے ماسا کر ء گور ء مہ بیت، پدا وتی چم ءے درگڑینت انت، پونز ءے گو ات دات ء برانز گپت، ”نیگراں گوش دار ات، چہ روچ ء بڈگ ء ساری کر پاساں بہ چن ات ء صاف بہ کن ات، اگاں ناں گڑا شمارا پہ ورگ ء توشگ نہ رسیت!“ ہندگ ء لگرگ ء ات انت، مستریں مردماں چہ وتی نشنگیں جاگہاں کو کار دات ”گوٹل، تو کدی اے پیسیں چیز دیستگ؟...“

”من سدک اوں اناں“... اے سوگھین ے۔“ جارچ ے را کسے ے گیگانی ے گرگ ے آرا آئی ے ہورتی ے چارگ ے ضلورت ات۔ ماڑی ے شام ورگ ے آؤ کیں مہمانے ے ہوار، آیک سہرین تبلیغی یے ات ے پدا ماسا ے آرا چینکو پین درچک ے چیر ے برتگ ات کہ غلاماں تبلیغ بہ کنت۔ وہدے جارچ ے جم اولی گشتاں پہ زہر ے پُریں مینگو ے کپت ات کہ آئی ے ماسا ے جنگی کروں جنگی ہیل کاری دات ات، پدا ہمدان ے جارچ آئی ے گردگ ے وڑ ے پیمانی رنگانی ے ات۔ دو کوارو کیں گسی مرغ ے گپت ے آہانی پادے ے مہر داشتگ ات۔ انچوش پُشت ے دیم ے بُرت ے آؤرت ات تو گوشت زاناں یکے دومی ے رایہ ہاردیک ے ات۔ انت ے پداوت آمرغانی زبان بوت ے گپ ے لگ ات۔ ”شوم ے ترسنا کیں دپ ے دیمیں ناشر، من تئی ٹیلگاں کشاں“۔ دومی مرغ ے حجات حجات ے جواب دات۔ ”تو دگہ پچے نہ ے، پُٹانی نیم دپارے ے۔“

آدگہ شنبہ ے سہب ے سمر ے ماسالی چوش مدامی این ے غلامانی کڈکاں ہفتگی حرج ے درچ ے تو شکاں بہر ے بانگ ے ات، کزی، گوار سارہ، بانک ملیزی ے نا کو پچی ے دست بستگ ات انت ے وتی کڈکانی دپ ے اوشتاگ ات انت کہ وتی بہر ے بہرانت۔ ہمہ دمان ے جارچ مُشکے ے دمب ے کپتگ ات ے آہانی نیام ے پترت ے پدا چیسکگے جت ے ے اوشتاگ۔ کمیں گوں ماسا ے ڈک ورگ ے رک ات۔ ماسالی ے، نیم حیران، گوں ترندی ے گوشت۔ ”بچے، تو ادے پہ وتی حرج ے درچ ے کشگ ے کجام کارے کنئے؟“ وہدے نہہہ سالیگیں جارچ ے گوں بھیسہ ے وتی کو پگ مک کرت انت ے چچک ے ماسا ے چمانی تھا چار ات ے ے گوشت ے، ”من تئی ڈگارانی سمر ے کار ے تبلیغ کناں ماسا۔“ ہسبکہ این، ماسالی ے گوشت۔ ”گڑا پیا باریں تئی وازاں گوش داراں۔“ بیچ چُپتیں جم آراسک ات انت، جارچ یک گامے دیم ے شت ے جارے جت۔ ”ہما سہرین تبلیغی کہ تو ادے آؤرتگ ات، ماسا...“ ے پدا ہمدان ے آوتی دستاں سُرینان ے سمر بڑ ہیں گپ ے ات۔ ”اگاں تو بہ گوش ے نا کو پچی ے ماسا ے ہوک ے گوشت زرتگ ات، ماسا ے را حال بہ دے! اگاں تو بہ گندے بانک ملیزی مسز ے آرتاں زورگ ے انت، مسز ے را حال بہ دے! پرچا کہ اگاں شمدار ہیں چوشیں نیک این کار بہ کن ات، پدا وہدے شماتیوگیں مرآت، شمار الم ے بہشت ے چُل ے برانت۔“

ماسا چہ جارچ ے گپ ے ہلاسی ے ساری چہ ہندگ ے چنگ تر اتگ ات... وتی محکم ے اسپتیں دنناں تر پینگ ے ات، بچک ے بانک ملیزی ے دوست تریں سوت ے الہان کرت۔ ”اے من اوں، اے من اوں، اے من اوں، منی پس نہ انت، اے من اوں، اوحدا، پہ تئی عبادت ے اوشتاگ اوں۔ تبلیغی یے اوں، نئے کہ ملا یے اوں، اوحدا، اے من اوں، تئی عبادت ے اوشتاگ اوں۔“

چہ مسٹریناں کسے ءء ماسالی ءء راجوش سک ءء ہندگ ءء کدی نہ دیتنگ ات۔ دگوش ءے سرجم ءء وتی نیمگ ءء گور کنائینتنگ ات، آئی ءء جارج ءء کوپگ ٹپ ات انت۔ ”بہر و ہد ءء تئی دل گوشیت، اداوازی بہ کن“ آئی ءء توشگانی ساچی ایر کرت کہ وت ماں وت ءء بہر ءء بانگ اش بہ کن انت، ماسا کوپگی کنناں دیم پہ ماڑی ءء شت ءء چہ وتی کوپگانی سر ءء پہ جارج ءء چم شانک دیان ات ءء جارج اوشتا تگ ات ءء بچکندگ ءء ات۔

آتیر ماہ ءء ہفتگانے توک ءء، ماسالی چہ سفرے ءء پدگشتنگ ات ءء مور ءء پٹانی دوبلائیں گوات گچن ءے گوں وت ءء آورتگ ات، بانک ملیزی ءء را ڈگارانی سر ءء دیم ءے دات کہ جارج ءء بہ یاریت، آئی ءء جارج ءء را پہ دگوشی سوج دات کہ چون اشاں مہمانانی پشت ءء، کہ آیکشنہ ءء شپ ءء نان ءء دعوت اش دیگ ءء انت نرم نرم ءء سمرین انت ءء گوات کن انت۔

”گوات کنگ ءء و ہد ءء انجوش پیش بہ دار بہ زان آمالداریں سہرین انت“۔ بانک ملیزی ءء توازہ کرت۔ چہ مسز ءء کزی ءء سر ءء سوج دیگ ءء رند، کہ بچک ءء چل ءء لیگار شر کرگ ءء مشگ بہ بنت، نوک ششتنگیں، موش جستگیں ءء استری کرتگیں پچ ءے گور ءء بہ بیت گڑا ماڑی ءء اہت کنت، جارج ءء وتی نوکیں کرد ءء سر ءء چہ گل ءء ٹیرت ات ءء پہ سہیں دگوشیانی سر ءء کہ آرا گور بوگ ءء ات انت۔۔۔ بلکن ءء ماسا مسز اوں۔۔۔ آئی ءء وت ءء را گر ءء دارداشت کرت۔

و ہدے بانک ملیزی چہ چل ءء دراہت ءء غلام کڈکانی نیمگ ءء تچان ءء روگ ءء ات، مہماں انگت ماڑی ءء ات انت۔ وت ءء چہ وتی ودار کنوک ءء پہ گوش دارگ ءء ہدونا کیں مردماں داں دیر ءء داشت ءے نہ کرت۔ ”شمارا حالے بہ دیاں، آگوئڈل بلائیں چیزے!“ پدا آئی ءء جارج ءء مور ءء پٹانی گوات کنگ ءء قصہ ءے بیان کرت۔ ”دست ءء پنجگ ءء بند ءے تاب دات ءء پشت ءء دیمی ءء چنڈ ءے وارت ءء ماسا ءء مسز ءء راگیشتر گوات ءے کرت! ءء چہ شیرینی ورگ ءء پدا، ماسا واٹن ایر ریچگ ءء ات کہ حیا لے ءء گون جت ءء آئی ءء گوشت۔“ ”ڈے بچہ، وازے گوش دارین!“، ءء سوگند وراں، من سدک اوں اے گونڈل کاری ایں مرد مے بیت! پر چا کہ آئی ءء ہما دمان ءء چہ ماسا ءء وانگی لے لوٹ ات کہ آئی ءء بائبل بہ بیت ءء ماسا ءء آرا یکے دات۔ اوحدا، آبچک مسز ءء دوچ کرتگیں شوق تریں پادا جاہ ءء سر ءء سر کپت! زہگاں، آئی ءء اوتا کہ چہ وتی وازاں رڑناہ کرت! ءء پدا بے یکے ءء گوشگ ءء آسوت جنگ ءء لگ ات، اے ہما و ہد ءء گپ انت کہ من دراہتنگ ات اوں۔“ بانک ملیزی پدا تہت ءء ماڑی ءء شت، کزی، گوبار سارہ ءء نا کوپچی ءء را گوں سر سرینگ ءء پھر بندگ ءء یلہ ءے دات۔

جارج انچوش سوب مند بوتگ ات کہ مسز چہرتی ء ماساء بیگاہ ء بگی ء سواری ء سیل ء سواداں آہان ء بانک ملیزی ء راگوشان ات کہ ہر جاگہ گوں وتی ساری ء مہماناں دو چار کپیت آلم ء جارج ء جست ء کن انت، پدا دمانے ء رند، مدام وت ء دور داروکیں مسزلی ء وتی جند ء ہدوناکی درشان کرت انت ء حدازانت آراکدی نیگر دوست نہ بوتگ انت۔“ بانک ملیزی ء درائنیت۔مدان مدان ء مسزلی ء ماڑی ء یانزینک ء گورے پہ جارج کاردرگپت، داں آئی ء پانزدہمی سال ء عمر ء، کزی ء دیست کہ نوں آپہ مشکل وتی و ہد ء نیم ء گوں آہان ڈگارانی سرے گوزارینگ ء انت۔

ہمک شام ورگ ء مور ء ٹپانی گوات کنگ ء و ہد ء، نان واری بان ء جارج ء سہرینانی گپانی ہش کنگ ء موہ رست، بانک ملیزی ء نسبت ء آگیشتر حال گرگ ء ات، چُل ء نان ورگی بان ء رو ء آ کنگ ء بانک ملیزی ء اینکس حال گپت نہ کرت۔ چہ مہمانانی روگ ء رند، جارج ء ہش کنگ ات۔ ”آچہ اے ہش کنگ ء حیران بوت انت کہ مہمانے ء گوشنگ ات۔“ دگہ دگہ جاگہانی کساس سے ہزار آراتیں نیگراں فلاڈلفیاء گند ء نندی دیوانے برجم داشتگ، ”آسہرین ء گوشنگ ات آنیگر اں لہتیں لوٹ صدر میڈیسن بیگ ء دیم داتگ کہ دوئیں آرات ء غلام نیگراں اے ملک ء جوڑ کنگ ء دیروئی ء بازیں مدت ء کمکے داتگ، ہبے وڑا سہمیں جنگ ء مڑائیانی توک ء آہانی مزینیں دز کمکی یے بوتگ، نیوناسٹڈ اسٹیٹس (یونائیٹڈ اسٹیٹس) چوش نہ انت چوش کہ گوشنگ بوتگ ء انت کہ نیگراں ء چہ آئی ء دولتاں کم بہر دیگ بہ بیت۔ ء جارج ء گپ مان دات۔“ ماساء گوشنگ یک ناسر پدے گوشنگ کنت بائید انت ملک چہ آراتیں نیگراں حالی کنگ بہ بیت۔“

جارج ء یک گشتان ء شام ورگ ء حال دات انت کہ ”آسہرینانی گپ انچیں گنوکیں ات انت کہ آسہر ترات انت،“ ویسٹ انڈیز ء غلامانی مزینیں بغاوتے ء سرے گپ ء ات انت، ”اوحدا، دریگتیں شامیوگیناں آہان ء بہ ہش کت انت کہ اود ء بوجیبانی ناہدایانی گوشنگیں گپانی سرے جبر ء حال ء ات انت کہ ویسٹ انڈین نیگر غلام کشار ء ماڑیاں مان دارگ ء انت ء ہما سہریناں لٹ ء چوپ، گڈگ ء درنچگ ء انت کہ یک زمانگے آہانی ماسا بوتگ انت!“ ترندی دعوتوں پد جارج ء حال آورت کہ ”نوکیں دہ میل ء یک کلاکے ء روگ ء ریکارڈ سشش اپسی ”کنکورڈ کوچ“ ء بوسٹن ء نیویارک سٹی ء نیام ء سفر ء کٹ اتگ، گوں ایدگے اوشتاں ہوار ء اے کہ ماسا رابرٹ فیولٹن ء نوکیں بوجی ء دو ازدہ روج ء چہ لائنگ (اٹلانٹک) زرے گوشنگ، پدا یک شام ء ورگ ء آوکیں مہمانے ء یک دلچسپیں گپے جت ”اگاں من ء شریات بہ بیت آئی منسٹر بیل گوشنگ ات، منی گوشاں انچوش کپتگ ات، آئی ء

گوشت اودے سہریں اشکرے سیاہینک ۽ گون ۽ وتی دپ ۽ دیمیاں سیاہ کنگ ۽ انت ۽ چوش نیگراں ناچ ۽ انت۔ “یک دگہ یخشنہ یے ۽ شام ۽ ورگ ۽ ودے گپے اہت کہ ویسٹ انڈیزانی بابت ۽ ات، جارج ۽ گوشت۔” چہ آسہریناں یکے گوشتگ ۽ ات کہ چیروکی (Cherokee) ہشادا یکٹ زمین چہ گیش برگ ۽ انت کہ سہریناں ۽ درکارانت۔ آئی ۽ گوشت سرکارنوں انجونانی سرے دلگوش گورکنت اگاں آمالدریں ماساہانی کاران کارمہ دارانت، خاص دونام ماڈوی کروکت ۽ ماساڈیٹینٹیل ویبیسٹر۔“

1818 ۽ یک یخشنہ یے ۽، جارج ۽ حال آورت ”چہ مہماناں لہتیں ”میریکن (امریکن) کالونائیز سوسائٹی یے ۽ گپ ۽ ات انت کہ بوجیانی پُر آراتیں نیگراں افریقہ ۽ جاگے ”لائبیریا“ ۽ دیم دیگ ۽ ات انت۔ سہریں اے گپ ۽ سرے کنگ ۽ ات انت کہ نیگران ۽ گوشتگ بوتگ کہ لائبیریا ۽ ہوک ۽ بریان کرتگیں گوشت ۽ درچک ہست، سلائین (نان) اش چوش تاکاں لونجان انت۔ ۽ گڑ ۽ درچک، ہرچینکس وارت کنتے بے گڈ ۽ بہ ورا!“ جارج ۽ درائینت، ”ماسا ۽ سوگند وارت کہ آراتیں نیگراں زوت بوجیاں سوارکن انت۔“

”ہوں!“ گوہار سارہ ۽ گرگ ۽ جت ”افریقہ ۽ من گوں نیگراں درہچانی سرے سر نہ کہاں...“
”ترا کئے ۽ گوشتگ؟“ کزی ۽ صاف لوٹ کرت۔ ”منی اوباچہ افریقہ ۽ آہتگ ۽ آکدی درچکانی سرے نہ بوتگ!“

گوہار سارہ برانز گپت ۽ زوت زوت گوشتگ ۽ لگ ات، حیران ات۔ ”ہر کس ہے گپ ۽ ہش کنگ ۽ انت۔“

”اے گپ ۽ راراستے مہ لیک“ ناکو پچی ۽ آرا کشکانی چارات ۽ گوشت۔ ”ترا یک بوجی یے ہج جاگہہ برگ ۽ نہ انت، تو آراتیں نیگرے نہ نے۔“

’بلنے من اگاں آرات بہ بوتین ات اوں، من نہ شتوں“ گوہار سارہ ۽ درائینت۔ زہر ۽ زہر وتی سرے چست کرت ۽ مشونک ۽ پریں زرد چکیں تک ۽ بن ۽ حاکانی تہاجت ۽ پے ناکو پچی ۽ کزی دویناں گوات گپتگ ات۔ ودے اے کسانیں مچی پادوتی وتی بوت ۽ ہر کس پے وتی کڈک ۽ راہ گپت آہاں پمائی شپ وش بات نہ کنگ ۽ اشارہ کرت۔ کزی اوں وتی آرتیپیں پس ۽ ایلین ڈیہ افریقہ ۽ ڈوبارگ ۽ سرے گوں گوہار سارہ ۽ کم زہر ۽ نہ ات۔

آدوئیں، حیران ۽ گل ات انت کہ جارج گوات گپتگ ات، اوں ایشر ۽ وتی افریقہ پیہرک ۽ سرے توازہ یے مارگ ۽ ات، بلے کہ چیزے ۽ گوشتگ آئی ۽ دل ۽ نہ کش ات، وت ۽ داشت ۽ نہ

کرت، وہدے گڈسره آئی ء دل ء نہ کش ات، وت ء داشت ئے نہ کرت، وہدے گڈسره آئی ء حبر کرت
کزی ء دیست آئی ء بے چاڑی سبکی کنگ ء بابت ء ات۔ ”اوما، گوبار سارہ ہرچی گو شیت بوت کنت
چوش نہ انت، انچوش انت؟“

”راست ہمیش انت!“ کزی ء زور پردیگ ء ڈول ء تپاک کرت۔

پداگپ جنگ ء ساری جارج داں دمانے حاموشی ء نشت، ”اوما“۔ آئی ء بہ ترس ء لرز گوشت۔
”اے بوت کنت تو من ء آئی ء بابت ء کمیں گیشتر بہ گوش ءے گوں؟“

یک شپے کزی ء راپشومانی ء گون جت کہ گوئگیں زمستان ء چہ جارج ء جست کرتگیں جستاں
انچوش سوکی بوتگ ات کہ آراوتی افریقہی پیرک ء بابت ء باز جست ء مکن ءے کرتگ ات۔ آئی ء نرم نرم
ء درانیت۔ ”من باز براں وتی ذہن پٹ ء پول کرتگ کہ تئی پیرک ء باروا چوشیں گپے ہست کہ من
ترانہ گوشتگ گوں، بلئے انچوش گندگ بوت دگہچ پشت نہ کپتگ...“ آئی ء گپ ء توک ء اوشت
ءے زرت۔ ”من زاناں تو چچ بے حال نہ کنتے... بلئے من یک رندے پداگوں تو ہما گیاں جناں اگاں
تو گوش ءے۔“

جارج پدا داں ساعٹکے ء بے ترک ء توار بوت۔ ”اوما“ آئی ء گوشت۔ ”یک گشتاں من ء تو
گوشت پیرک ء تراے مارشت دانگ ات کہ مستریں کار کہ آئی ء ذہن ء انت ترا افریقہی چیز گوشگی
اتاں...“

”ہو، چٹ انچوش ات، باز گشتاں۔“ کزی ء گوشت۔

”گرا“ حاموشی یے ء رند، جارج ء گوشت۔ ”اوما“ من حیال کنگ ء بوتگوں، ہبے وڈ کہ تو من ء
گوشتگ، من اوں وتی زہگاں ہبے وڈ پیرک ء بابت ء گوشاں گوں۔“ کزی ء بچکند ات۔ آئی ء میکیں
بچ دوانزدہ سال ء عمر ء چون وتی ذات ء زریات ء مردمانی پیم ء وتی آوکیں وہدے زہگانی سر ء گپ ء ات۔

انچوش کہ ماسا ء مسز ء جارج ء پسند کنگ وڈان ات، بلئے آہانی موکل لوٹگ ء دیگ ء آئی ء آزاتی
گیش بوہان ات انت۔ نوں، حاصل یخشنہ ء بیگابانی پاس ء، آئی بگی ء سوار بوت ء ربادگ گپت انت،
گرا جارج وتی پیم ء تر ء تاب ء شت، برے برے داں بازیں کلاکاں گارات۔ غلام کڈکانی مردے
یک ء گپ ء یلہ دات انت ء زانت گرگ ء ہدونا کی ء پیم ء، ماسائی پلانٹیشن ء چاریں آتر ا پے چار ء
ٹپاس ءے کرت انت، یک انجیں یخشنہ یے ء کساس تہاری مان شانگ ء ات، آئی ء اہت ء کزی
ء را گوشت کہ آئی ء مروچگیں بیگاہ ہما پیر مردیگ ء گوازینتگ کہ گوں ماسا ء جنگی کروسان انت۔

”بلائیں گاریں کرو سے ۽ گرگ ۽ من آئی ۽ مدت کرت، چد ۽ رند من ۽ آپیر مردکار ۽ نشت ۽ گپ جت۔ بہ منی نزا ۽ اینکس عجب نہ ات اینکس کہ شما گوش ات، او ما، ۽ من او اے وڑیں مرغ کدی نہ دیستگ، آئی ۽ گوشت اے کروں تنیکہ نہ رستگ انت، نوک بانگ ۽ انت، واڑ ۽ تہا سٹ جنگ ۽ ات انت۔ گوں یکے دومی ۽ جنگ ۽ دوڑ جنگ ۽ ات انت، پیر مرد ۽ من ۽ رضادات کہ من لہتیں ٹال کاہ بہ زور ین ۽ آہاں چینک بہ دیاں ۽ من داتاں۔ آئی ۽ من ۽ گوشت کہ آہانی رودینگ ۽ مزن کنگ ۽ سکیں جخالے ۽ گوزایت، چوش کہ جنیادم گونڈوانی رودینگ ۽ گوزینگ ۽ بنت!“

کزی ۽ ہنوز کرت بلتے پچ ۽ نہ گوشت۔ وتی زہگ ۽ سر ۽ نیم وش ات کہ پہ مرغاں گل ات۔ ”آئی ۽ من ۽ پیش داشت کہ آپون آہانی پشت، سنٹ ۽ پاداں مالش کنت کہ پہ جنگ کنگ ۽ آہانی مدت ۽ کن انت۔“

”گزامنی چک، تو ہمود ۽ بہ نشتین ات ۽!“ آسو گہہ بوت۔ ”توزان ۽ ماسا ابید چہ ہما پیر مرد ۽ کہ گوں مرغاں سر ۽ پیٹال انت، اود ۽ دگہ کسے ۽ نٹیلیت۔“

”نا کو مینگو ۽ گوشت آما ساء را گو شیت کہ من ۽ اود ۽ پلیت من مرغانی چینک دیگ ۽ آئی ۽ ملک ۽ بہ کناں۔“

دوسہب ۽ سر ۽ ڈگاری سر ۽ روگ ۽ و ہد ۽ کزی ۽ گوزا سارہ ۽ راجارج ۽ نوکیں مہم ۽ حال دات انت۔ سارہ روگ ۽ تہا چرتے ۽ کپت ۽ پدا آئی ۽ درائینت۔ ”من زاناں تئی دل نہ کشیت کہ ترا قسمت ۽ دگہ بازیں حالے بہ دیاں، بلتے پدا اوں من ترا کسانکیں جارج ۽ باروا کمیں گیشتر گوشاں گوں۔ آئی ۽ گپ کمیں داشت۔“ آکدی چوشینے نہ بیت کہ کسے آرا آدنایں نیگرے بہ گو شیت۔ داں آئی ۽ زند ۽ سازوٹ ۽ کنیت، مدام نوکیں ۽ وڑ وڑیں چیزاں گوں دزگلانش بیت۔“

”انچوش پیش دارایت گوش ے شرودینگ بوتگ، انچوش گندگ بیت کہ سک ے کارآمد انت، ماسا!“ غلام کڈ کاں نندوکیں بچک ے ہیل ے عاداتاں بیان کنان ے نا کو مینگو ے گوشت کہ چرتی بے پرواہی ے بچک ے نام ے جست نہ کرتگ ات۔

وہدے ماسالی ہمدان ے آئی کارزانتی ے چکاس گرگ ے تپاک کرت، گڑا مینگو ے راسک گل ے وش بوت... پرچا کہ چہ گپڑے سالاں آ کمکارے لونگ ے ات... بلتے حیران نہ بوت۔ آشرسپردات کہ ماساوتی جنگی کروسانی ہیل کار ے عمر ے مزن ے پیر بوتگ ے سر ے پریشان ات ے آئی ے بے باوریں جان سلامتی ے سر ے پنچ یا شش ماہ ات کہ روچ پہ روچ گیش بوؤکیں گلگ ے جگکے ے آماج ات۔ آاے اوں سرپد ات کہ چہ ملکی مرغ ے ہنداں ورنابیں ے کاری این غلامے ے بہا زورگ ے ماسا ے دست ے پادجنگ بے نپ ات، آئی ے مک ے تیار نہ ات انت۔ ”اگاں من ے بودی این بچکے بہ بوت انت“ ماسا گوشتگ ے ات یکے ے آرا گوشتگ، ”اے خیال کنگ ے بدل ے تراوت اے مارشت بوت انت کہ گڑامن آرا بہا کرت! تئی پیریں مینگو آرا ہیل کاری بہ دنت، گڑا پدا مروچی ے چہ پنچ ے دہ سال ے رندمنی جند ے پرورش دینگ ے شے مک ے بہ کنت!“ بلتے شترتیں سوب کہ ماسا ے رضا داگ ات، مینگو ے زانت کاس ول کاؤٹی ے سالینی مرغ میڑینگ ے موسم ات کہ گوں نوکیں سال ے ”مزن“ جنگ ے بندات بوگی ات۔ ے اگاں بچک تہنا کستریں مرغاں چینک بہ دنت، گڑا مینگو ے راہ نوک ورنہ بوگیں دوسالی این دوئیں کروسانی ماش ے ہیل کاری دیگ ے وہدرسیت کہ آرازوت ڈن ے درکنگی ے گردینگ ات انت۔

جارج ے کار ے اولی روچ ے سہب ے سر ے، مینگو ے آراسوج دات کہ بازیں کروسکان ے کہ ڈبانی توک ے بند ات انت، چون چینک اش دینت۔ ہرڈ بے ے را یک عمر ے یک کچ ے ناپ ے چپیک مان ات۔ گوں اے گندگ ے کہ بچک وتی اولی چکاس بندی کاراں سوب مند بوتگ، گڑا پیر مرد ے آراکمیں مسترین چپیکانی چینک دیگ ے رضادات کہ تنی وہدے سال اش پورانہ ات، بلتے گوں یکے دومی ے مرگ ے جنگ کنگ ے ڈب ے توک ے پہ یکے دومی ے دؤر جنگ ے ات انت، آوکیں روچاں، نا کو مینگو ے جارج ے را پہ زانت تاج اینت ے مرغان ے ڈل انگیں دان، صافیں سبک، اوسٹر (Oyster) سیابینک دیگ ے روچے سے گشتاں آہانی صافیں ورگی آہانی درپانی مٹ کنگ پر مات۔

جارج ے کدی واب ے نہ دینگ ات کہ مرغ آراچوش دوست بنت... ے حاصل چپیک کہ نوک

بارودینگ ء انت ء آہانی پٹ درپش ات انت و ہدے بے ترء گوں وتی نہ منوکیں تڑپنا کیں چماں
 آہاں وتی سینگ مک کرت ء تران ء گشت انت۔ اگاں آچنا کو مینگو ء تیزیں چماں اندر بوت انت
 گڑا جار ج ء برے برے چپکانی وتی سرگانی پستی ء برگ ء آہانی سر برہ ء گرگریں بانگانی سرء ہندات ء
 ٹہک دات۔ انچوش سما کپت آگوں نا کو مینگو ء شش یا ہفت سالی این کروسانی بد ڈولیں دائی تواراں
 مٹ دارگ ء ات انت۔ تیوگینان ء گوستگین جنگانی ٹپ پرات... نا کو مینگو ء آہان ء ”شکاری“ کروس
 ء نام بستگ ات کہ مدام وت چینک اش وارت۔ جار ج وت ء راجھیکے ء نا کو مینگو ء راڈگریں کروسے
 لیک ات۔

روچے الم ء یک رندے، و ہدے ماسالی اپس ء سوار چہ ملکیں دگ ء کروسانی ہیل کاری
 دیگ ء جاہ ء اہت، جار ج ء داں دست رست کوشت ء ات کہ ماسا آرامہ گندیت۔ آئی ء زوت مار
 ات کہ آچون سک ء گوں سرد مہری ء گو مانی پیش آہگ ء انت۔ آئی چہ بانک ملیزی ء دپ ء ہش
 کتگ ات کہ ماسا، مسز ء اوں مرغانی نیمگ ء آہگ ء نئیلیت، بلئے مسز ء اوں آراپہ زہر سدکی داتگ
 ات کہ آخری چیز انت کہ آکنگ ء لوٹیت۔

ماسا ء مینگو ء گشت ء کروسانی واڑ چار ء ٹپاس کرت انت۔ مینگو ء مدام وت ء راجھ ماسا ء یک
 گامے پشت ء داشت، ہمینکس نزنیک کہ ہش کت بہ کنت۔ کڑاسکوکیں شکاری کروسانی کو کار ء نیام
 ء ماسا ہرچی گو شیت پسو ء ء دات بہ کنت۔ جار ج ء دیست ماسا گوں نا کو مینگو ء چوش سنگت ء گپ ء
 جبر کنت۔ بلئے گوں گو ہار سارہ، نا کو پچی ء گوں آئی ء ماس ء ترند ء زوت زوت ء سرد مہری ء گپ
 جنت، پرچا کہ آتہنا ڈگار کار کنوک ات انت۔ برے برے و ہدے آہانی چار ء ٹپاسی گرد ء ترء آہاں ہمود
 ء برت کہ جار ج ء کار ات، آئی ء آہانی گپ ہش کت کرت انت۔ ”اے بری این جنگی موسم ء منی حیاں
 انت چل کروس بہ مڑینیں، مینگو، گڑا مارا شست یا شست ء گیش چہ ڈباں کشگی انت۔“ یک روچے
 ماسا گو شگ ء ات۔

”ہو، ماسا! و ہدے سرء ما آہان ء میدان ء دور دات کنیں، باند انت چل شریں مرغ بہ بنت ء دز ہیں
 شر ہیل کاری داتگیں بہ بنت۔“

جار ج ء سر روچ پہ روچ جسٹ ء پرساں پُر بہ وان ات بلئے دل ء ء گو شت ء نا کو مینگو ء را
 جسٹ مہ کنان کہ آنہ گو شیت گوں۔ مینگو پہ بچک ء فاندگ ء باز گشتاں گو شتگ ات کہ آبا ز گپ
 جنت، پرچا کہ یک شیوار ء عقلمندیں لیبی یے گیاں داں وتی دل ء داریت۔ چہ مینگو ء کسان، زوت ء

جھل نر کر تگیں چھاں بچ چیز چیر نہ ات کہ جارج وتی کاراں چون کنگ ء انت۔ آئی ء پے زانت کسان کسانیں حکم دات ء اشت ء شت ء بچک ء زندیں ساہ ء کش ات ء آئی ء گوشگیں کارے یات کرت انت۔ مینگووش ات کہ جارج پے سجھیں کاراں یک ء یک برے گوشگ لوٹیت۔

چیز کی وہد ء رند، مینگو ء ماسالی ء را گوشت کہ آجارج جنگی کروسانی سرء حیالداری ء دلگوش گوار کنگ ء رضاء دنت۔۔۔ آئی ء پے حیالداری وت ء اے جاگہ ء رسینگ ات۔ ”من گوشت کنناں ماسا، اے کسانیں مدت ء توک ء“۔ نا کو مینگو پے ماسا ء جواب ء سرجم ء تیار نہ ات۔ ”ترا ہر وہد ء پے اے بچک ء ادا کار بیت، منی حیال ء تئی کڈک باز من انت، تو ء آہمد ء پمانی کڈکے بہ بند ات، اے وڈا آمدام تئی دست ء بیت“۔ مینگو وتی یک ء تہنائی ء سرء اناکتیں الگار ء سرء وش نہ ات۔ آئی ء زند ء بیست سال تہنہا پرانی ء پرانی ء مرغاں گوار یینگ ات، بلتے آئی ء دیم ء آئی ء وتی ناوشی درشان کرت نہ کرت۔

چہ ماسا ء رُوگ ء رند، آئی ء جارج ء راگوں ترپشیں گالوارے ء گوشت۔ ”ماسا من ء گوشگ ء ات کہ من ء ہر وہد ء ادا پر تو کار کپیت۔ منی حیال ء آلم ء بہ زانت من ء کار نہ کپیت“۔

”ہو“ جارج ء درانینت، گوشت ءے کرت وتی مارشتاں ڈن ء ظاہر مہ کنت۔ ”گڑا نا کو مینگو، من کجا بہ باں؟“

”ماپر تو کڈکے بندیں۔“

آگوں جنگی کروس ء نا کو مینگو ء ہر چینکس گل ء وش ات، بلتے جارج ء زانت کہ اے نوں آئی ء ماڑی یلہ دیگ ء، مور ء پٹانی گوات گچن ء گوات کنگ، گوں ماسا، مسز ء ایندگہ مہماناں واز کنگ ء بلاسی ء وہد انت۔ مروچاں مسزلی اوں انچوش پیش دارگ ء ات کہ نوں آرادوست کنگ ء انت۔ آئی ء ہماوشیں چیزانی حیال کرت کہ نوں چہ بانک ملیزی ء چل ء وارت اش نہ کنت۔ غلام کڈکانی یلہ دیگ ء دل پدرتریں چیز ماسا ء حال دیگ ات کہ نوں آگو ماہاں نہ ندیت۔

کزی ء وتی دم برتگیں پاد بہتیں آپ ء پُریں ٹب ء تہا میننگ ات انت کہ جارج پترت آئی ء دیم ء رنگ چوش مدامی این ء زردات ”اوما، ترا گپے حال دیگی انت“۔ من سک دم برتگ، سجھیں روچ گڈاتگ، مرغانی سرء گپ گوش دارگ منی دل نہ کشیت، ترا حال داتگ!“

”گپ اے نہ انت!“ آئی ء زندیں ساہ یے کش ات ءے۔ ”اوما، ماسا ء من ء نا کو مینگو ء را گوشت کہ کڈکے بہ بندیں ء من ء ہموداہہ برانت۔“

چہ کزی ء زراب ء چست بووگ ء آپ ترینزگپت انت، گندگ ء جارج ء سرء دور جنگ ء تیار

ات۔ ”تراچی ء برانت؟ تو پرچا ادا نشت نہ کئے کہ مدام بوتگ نے؟“

”منی کار نہ انت او ما! ماسائیگ انت!“ آئی ء وت ء راجہ آئی ء سہر تراگیں دیم ء پشت کنزینت۔ گلگوتگی ء کپتگ ات۔

”منی دل نہ لوٹیت ترایلہ بہ دیاں، او ما!“

”توتنیگہ اینکس مزن نہ ءے کہ دگہ جاگہے ء بروئے، من سدک اوں اے ہے ڈگریں مینگوانت کہ ماسائے پر ماتگ۔“

”اناں، آئی ء نہ گو شنگ او ما! پرچا کہ من زاناں آئی ء اوں دل نہ لوٹیت! آوت نہ لوٹیت کسے دائم ء آئی ء کڑ ء بہ بیت، آئی ء من ء گوشت آتہنا ہمود ء بس انت۔“ جارج ء دل ء گوشت دریکتیں آئی ء چیزے ء سر ء خیال کرت انت ء آرا بہ گوشت انت ء بہ سہر ات انت، ”ماسائے نر ء آگوں من مروچاں شرخیال داری ء انت۔ ڈگار کار کنوکانی پیم ء مارا نہ چارایت...“ دیر گو ستگ ات، پہ زور گج ء ایر برت انت، ترانگ ء کپت کہ آئی ء ماس اوں ڈگار کار کنوکے۔ سچگ ء تہلی ء آئی ء دپ ء دیم تاب دات انت، و ہدے آئی ء جارج ء راگپت ء چو پچک ء ٹنزلینت ء کو کار ءے کرت۔ ”ماسا سچ چیز ء تئی سر ء خیال گور نہ کنت، آتی پس نہ بیت، چہ مرغاں ابید آدگہ کسی سر ء خیال گور نہ کنت۔“

آکساس انچوش حیران ء ہبکہ ات انچوش کہ وتی گپانی سر ء کہ آچے گو شگ ء انت۔

”اے راست انت! تو اے گپ ء چہ اے خیال کنگ ء پیسر سر پد بہ بو کہ ترا آدگوش گور کنگ ء انت۔ یکلیں کار کہ ماسا چہ تو لوٹیت ءے آکار پرانی ء مرغانی رودینگ ء آڈگریں مرد ء مدت ء کمک انت کہ آرا روچ پہ روچ سیر ء مالدار کنگ ء انت۔“

جارج ء دپ ء چم پچ ات انت، حیران اوشتا تگ ات۔

آگوں وتی دوئیں دستاں جارج ء مشت جنگ ء لگ ات ”گڑا تو اداچی ء اوشتا تگ ءے؟“ آئی ء وتی دیم ترینت، جارج ء لہتکیں جوڑا گد ءے زرت ء آئی نیمگ ء مان ءے بُرات انت۔ ”بروچاے کڈک ء در ء!“

جارج انچوش اوشتا تگ ات تو گوشت زاناں دست ء پادان ءے کاریلہ کرتگ ات۔ آئی ء چماں ہار ء سر لیٹ گرگاں مارگ ء ات۔ کزی پے تگ چہ کڈک ء دراہت ء بانک ملیزی ء نیمگ ء درکان ءے بست۔

جارج ء جند ء ارس چہ آئی ء انارکاں لیٹ اتگ ات انت۔ دمانے پد، سر ءے کار نہ کرت چے

بہ کنت۔ آئی ءوتی گد ء پُچ گونی یے ءمان چت انت، پادے گر ان ات انت، پدا گردگی راہے گپت ءدیم پہ کرو ساں شت۔ آچپکائی واڑ ء کش ء وپت ء گونی ءے وتی سر جاہ ء جا گہ ء کار مرز کرت۔
 چہ روج بوتگ ء ساری واب ء پادا ءوکیں مینگو آئی ء گور ء اہت، انگت واب ات ء آئی ء اندازہ جت کہ چے بوتگ... سبھیں روج آگوں بچک ء نرمی ء پیش اہت کہ آگوں وتی کاراں حاموشی ء کنگ ء ات ء وتی گڑتیاں دزگٹ ات، کڈک بندگ ء دوئیں روچاں، مینگو گوں جار ج ء انچوش جبر ء حال ء لگ ات تو گوشت زاناں جار ج ء اود ء بوتگ ء آرانوں سما کپتگ۔ ”تئی زند ء دار ء مدار ہے مرغ انت ء اے تئی کہول ء پیم ء انت۔“ آئی ء یک سہبے ء سمر ء اناگت ء درائنت... اے چہ درستاں مستریں گپ ات، آئی ء لوٹ ات آئی ء ذہن ء شر جاہ مند بہ بیت۔

بلئے جار ج ء پسو نہ کرت، ابید چہ آگیاں کہ آئی ء ماس ء آرا گوشتگ ات انت دگہ چچ چیز ء سمر ء حیاں ءے گور نہ کرت کہ آئی ء ماسا آئی ء پس انت۔ آئی ء پس آئی ء ماسا انت۔ آئی ء چہ ایشی ء وتی حیاں ٹگلینت کرت نہ کرت۔

وہدے انگت بچک چچ گوشتگ ء نہ ات، مینگو پدا گپ ء لگ ات۔ ”من زاناں اود ء نیگر گوش انت من عجیبے اوں...“ آئی ء پہ نادکشی گوشت۔ ”منی حیاں ء من عجیبے اوں“۔ نوں یک رندے پدا آحاموش بوت۔

جار ج ء مار ات نا کو مینگو چہ آئی ء جواب ء امیت ء دارگ ء انت، بلئے آئی ء اے من ات کرت کہ ہرچی آئی ء پیر مرد ء بارواہش کنگ ات آڈول نہ ات۔ آئی ء آرا جُست کرت، اے جست ہماروچ ء آئی ء ذہن ء چست بوتگ ات وہدے اولی گشتاں آئی ء گندگ ء اہتگ ات۔ ”نا کو مینگو، اے مرغ پرچاچوش آدگہ مرغانی ء نہ انت؟“

تو آلاموئیں (راما کر تگیں) مرغانی گپ ءے کہ ابید چہ ورگ ء دگہ چچ ء کار ء نیا انت۔ ”نا کو مینگو ء موٹک مُجینت ء گوشت۔“ اے مرغ کساس ہما وڑ انت ہرچون کہ جنگل ء بوتگ انت، ماسا گوشتیت اے کرنی این انت۔ راستیں گپ ایش انت۔ من سدک اوں تو اگاں چہ اے کرو ساں یکے بہ بر جنگل ء یل دے، پہ آہانی نکینکانی برگ ء ہاترا آدگہ کرو ساں انچوش بہ جنت ء بہ کشیت کہ چچ پشت نہ کپیت۔“

پہ جست گرگ ء جار ج ء گور ء دگہ گپڑے جُست ہست ات، آرادپ چچ کنگ ء جُست کنگ ء موہ رست کہ نا کو مینگو پاداہت ء شت۔ ”ہر کجام گوٹڈیں کرو سک کہ چہ چپیک ء عمر ء رسگ ء ساری

گردن ء تاب دنت ء بانگ دنت، اے آئی ء آؤ کیں و ہد ء لگوری ء نشانی انت۔ ”شریں مرغان ء وتی پیرک ء بن پیر کی جنگی خون ہو ارا انت ء چہ ہیک ء در کنیت۔ ماسا گو شیت ”گو ستگیں دور“ ء مردے ء آئی ء جنگی کروں انچوش بوتگ انت، انچوش کہ مرو چگیں مرد ء آ کچک انت۔ بلئے مرغ وتی توک ء گیش جنگی مارشت دار انت، انچیں مارشت کہ تو کچک، کار گیر، مم یا رستر گونگ یا با زین مردے ء توک ء گندے ء! ماسا گوش ایت بادشاہاں بہ گرداں صدراں، در ہیں مرغ میڑین انت۔ پر چا کہ اے آہانی مستریں لیب ء گوازی انت۔“

نا کو مینگو ء دیست کہ جارج آئی ء سیاہیں دست، چنچگ ء دستانی پشت ء سبز ترا تگیں ٹپاں چارگ ء انت۔ وتی کڈک ء شت ء زوت گوں چوٹیں اسٹیلے ء ہارے ء کہ سرے سولارتگ ات ء چوش سوچن ء سوچک ات پدا اہت۔ ”چہ ہاروچ ء تو مرغانی گر ء دار ء بندات ء کنے، تنی دست چوش منی دستانی ء ودی کن انت ء ترا با ز حیا لداری کنگی انت۔“ نا کو مینگو ء در انینت ء جارج وتی توک ء گل ء بال بوت کہ پیر مرد ء حیا ل ء اے بوت کنت کہ یک روچے آ ماسا ء جنگی کرو ساں ہار پاد ء بہ دنت۔

آؤ کیں ہفتگانے توک ء، ذرا جیں و ہدے گو ستگ ات، نا کو مینگو ء باز گپ ء تران ء رضادات، پر چا کہ چہ گپڑے سالان آئی تنہا گوں ماسا ء جبر ء حال کرتگ ات یا گوں مرغان۔ بلئے ہر چینکس آ جارج ء اود ء بونگ ء ہیل دار بونگ ء ات... آرا وتی ککار منگ ء ات... گیش ء چہ گیش وتی بے تواری ء پزوشگ ء گمانی گپ ء جبر ء ات، گیشتر مدام، انا گت ء، ہما چیزانی بابت ء، پمانی نز ء جارج الم ء ہما کرو سانی برنادگ، رودینگ، لاموکنگ، ماش ء ہیل کاری ء پوہ ء سر پد بہ بیت کہ پہ ماسا ء یک پیم ء جنگ کن انت ء زر کٹ انت۔

”مرغ ء جنگ جاہ ء ماسا چہ کس ء نہ ترسیت۔“ یک شپے نا کو مینگو ء آرا گوشت۔ ”راست الیش انت آرا گوں ہما از گاریں ماسا ہاں کروں میڑینگ دوست بیت کہ ہزارانی حساب ء مرغانی واہند انت ء پہ سبھیں سال ء میڑینگ ء صدانی حساب ء مرغ در چن انت، تو وزائے مارا مرغانی بلائیں رمے نیست، بلئے انگت ماسا گوں آپ ء لاپیں ماسا ہاں جیوا جنت ء مز نیں زرے کٹیت۔ آہان ء بد کنیت۔ پر چا کہ ماسا چہ کر یکر طبقہ ء داں اے کچ ء رستگ۔ بلئے گوں شریں کروں ء ءوش سختی ء ماسا ہما ہانی کچ ء کہ آ انت سیر ء آباد بوتگ...“ نا کو مینگو ء وتی چم نزر کز بیت انت ء جارج ء راجا رات ء۔ ”بچہ، تو منی گپ ہش کتاں؟ با زین مردے اے اندازہ ء جت نہ کنت کہ چہ مرغ مرینگ ء چینکس زر کٹگ بیت۔ من یک ء گپے زاناں، اگاں کسے من ء کر پاس یا تمباک ء صدا یکڑ زمین بہ دنت، یا یک

شریں کرو سے، گڑامن المء کرو سء زوراں، ماساواں انچوش کنت۔ پمیشکا آئی ءوتی زرزین ءسمرء نہ جنگ انت ءنئے کہ نیگر بہا زورگ ءچ کنگ ءسمرء۔“

جارج ء عمر چارده سال بوت۔ آئی ء یکشنبہ ء موکلانی روج ء غلامانی کڈکاں روگ بندات کرت، پرچا کہ آراپہ بانک ملیری، گوہار سارہ، نا کو پمپی ء چپوتی ماس ء کم زہیر ءے نہ کرت۔ اے تیوگیں و ہدء آئی ءوتی ماس تسلا دات کہ آئی ء آرا آئی ءپس ء باروا ہرچی گوشنگ آئی ءدل ءرا پمائی پس ء ہچ بدی مان نیست۔ بلئے آئی ءانگت وتی پس ء باروا مزینیں پگر ء جیڑ گے کرت، بلئے آئی ءگون دگہ کس ء اے بابت ءگپ نہ جت ءنئے کہ گون ماساء جندء۔۔۔ نون غلام کڈکاں ہر کس ء آئی ءنوکیں بستار شرف بخشات بلئے آہاں انچوش پیش داشت کہ آچوش ہما پیش ءوڑا ءانت۔

”من تنی گوئی این کون ءرا پمپر پادء داتگ ءتو گون من تر ءشاپ کنئے، انون تنی کون ءرا دوچپلک جناں!“ یک یکشنبہ بیے ءسہب ءسمرء گوہار سارہ توازہ کنان گون پرمہریں زہر ء درائنت۔

جارج ءٹھک ءے دات۔ ”انان، گوہار سارہ، من تر ءشاپ نہ کنان۔“ ہدوناک ات انت کہ اودء ہر روج بوتگ ء ات انت، ہما جا گہ ءحالان زانگ لوٹگ ء ات انت کہ آگون جنگی این کروساں زندگوازینگ ء ات۔ جارج ایوک ء آہان ءہمک روچی کارانی سرپدی دات۔ آئی ءگوشت کہ آئی ء کروساں ءیک مشکے ءجنگ ءکشگ، پیشی بیے ءتاجینگ ءروبا بیے ءسمرء آہاں ارش کنگ ء دیستگ۔ ء آئی ءگوشت کہ ٹینک اوں چوش کروسانی ءزہر اور انت ءبرے برے چوش کروسانی ءبانگ دی انت۔ چیمپن مرغانی ہیکانی گرانیں نہاد ءسوب ءماسا کس ءراچہ اودء گوزگ ءنیلینت دانکہ چوش مہ بیت کہ یکے آہیکان بہ بارت ءسودا بہ کنت، ”اگاں ما بہ گوشتیں، بوت کنت مرغانی جنداں، دزے بہ بارت ءدگہ استانے ءبہا بہ کنت یاپہ وتی جندء بہ میرینیت اش“ جارج ءگوشت۔ نا کو مینگوگپ جنت یک مالداریں ماسا بیے ءماسا جیویٹ پہ یک کروسے ءسے ہزارڈا الر داتگ۔ بانک ملیری ءچیہانٹ ءے جت۔ ”چہ یک مرغے ءنہاد ءکتریں زراں سے ءچار نیگر بہا زرت ءے کرت!“ درہیں گپانی صاف ءتچک جنگ ءرند، جارج داں یکشنبہ ءنیم روج ء بے چاڑ ء بے تہمبل بوت ءپدازوت اشتاپی ءکشک ءے گپت ءدیم پہ مرغان شت، راہ ءروگ ءتہا آئی ءنرکیں کاہ رت ءہر یکے ءدیم ءپنجگ ءپڑے کاہ ءے دوردات، کمیں اوشتات ءگوچکان ءگڑپ گڑپ ءایر برگ ءچار ات ءے، گوچکان ءنون سالے پورا بوتگ، بانعی ءپٹ اش سرجم ءرستگ ات انت ءچم اش آس

گوارگ ءِ اِ انت۔ نوں پہ بانگ دیگ ءِ پہ یکے دومی ءِ جنگ ءِ بانزلیاں ٹاپینگ ءِ اِ انت۔
 ”بہرچی زوتر پڑو ءِ اشاں ڈن ءِ در بہ کنیں شتر تر انت۔“ لہنتیں روچ ساری نا کو مینگو ءِ گوشتنگ ات۔
 جارج سر پدات و ہدے رُستگ ءِ بالغیں کروں ڈن ءِ در کنگ بنت گرا آما لش کنگ ءِ جنگی دور ءِ
 آؤکیں مرغ میر پینگ ءِ پہ تیار کنگ بنت۔

گو چکانی کر ءِ روگ ءِ رند، جارج ءِ مدام وتی پیشیم ءِ پشت کپتگیں و ہد صنوبر ءِ در چکانی نیام ءِ تر ءِ
 تاب ءِ گوارینت۔ مرغانی ہیل کاری دیگ ءِ جاہ اول ہمود ءِ ات۔ برے برے آئی ءِ جم بہ بالغیں
 کروں ءِ کپت انت کہ گوں آزاتی ءِ نکینکانی رم ءِ سر ءِ حاکمی کنگ ءِ ات۔ کاہ، توم، کنگ ءِ دگہ
 لوک ءِ جو جگ، جارج ءِ زانت کہ اود ءِ بازات۔ ءِ پمابانی سنگوٹاں سیک ءِ پہ ورگ ءِ در چکانی نیام ءِ
 تچوکیں ابری چگانی شیر کن ءِ صافیں آپ، کجام و ہد ءِ دل ءِ اش بہ کش اِ انت وارت اش۔
 نومبر ءِ بنداتی روچانی یک گیرھیں سہبے ءِ سر ءِ، و ہدے ماسالی چجر گاڑی ءِ سواراہت، نا کو مینگو ءِ
 جارج ءِ کروں بڈ ءِ اِ انت ءِ آئی ءِ ودار ءِ اِ انت۔ ہڑکئی ءِ گزنگیں گو چک مان پوش اتگیں ڈبان
 اِ انت۔ آہان ءِ گاڑی ءِ مان کنگ ءِ پد، جارج ءِ چترس ءِ کڑا سکوکیں ڈگریں مرغ ءِ گرگ ءِ نا کو مینگو ءِ
 ملک کرت۔

”اے چٹ تئی جند انت، مینگو!“ ماسا ءِ کند اِ انت ءِ گوشت۔ وتی جنگ ءِ وتی زہگ ءِ زاتن ءِ
 کارے وتی ورناہی ءِ کرتگ انت، نوں دگر ہچ ءِ کار ءِ نیت۔ تہنا وارت ءِ بانگ دنت۔“
 نا کو مینگو ءِ کندان ءِ در انیت۔ ”مروچاں من بانگ اول دیگ ءِ نہ اول، ماسا!“
 جارج ءِ ہر چینکس نا کو مینگو ءِ عزت کرت، ہمینکس چہ ماسا ءِ ترس اِ انت، آہان ءِ اے پیم ءِ وش گپی
 ءِ چارگ آراسک باز دوست بوت۔ پداسے این چجر گاڑی ءِ سر کپت انت، نا کو مینگو ءِ وتی ڈگریں
 کروں بگل ءِ کرت ءِ ماسا ءِ کش ءِ نشت ءِ جارج ءِ وت ءِ راپشت ءِ ڈبانی کش ءِ جا گہہ دات۔
 پد ماسالی ءِ چجر گاڑی صنوبر ءِ در چک کدگ ءِ نیام ءِ داشت۔ آئی ءِ نا کو مینگو ءِ وتی سر چست کرت
 انت ءِ گوں دلگوشی ءِ گوش دارگ ءِ لگ اِ انت۔ ساعتے ءِ رند مینگو ءِ نرم نرم ءِ بلوت کرت ءِ گوشت۔
 ”آہانی تو ارچہ آہود ءِ گوشاں کپگ ءِ انت۔“ ہما دمان ءِ وتی گل ءِ گوات دات انت ءِ زورانی پر ءِ
 ڈگریں کروں ءِ سرگ ءِ ہپ کرت ءِ کروں ءِ راگٹ ءِ پڑے کڑا سلگے جت۔

چہ در چکانی نیام ءِ یکدم بانگے رُست۔ یک رندے پدا ڈگریں کروں ءِ بانگے دات ءِ گردن ءِ پٹ
 ءِ چست بوت انت۔ جارج ءِ جان ءِ پٹاں بال کرت، و ہدے آئی ءِ چہ جنگل ءِ لمب ءِ یک بلانیں

کروے درآہگ ء و تہ نیمگ ء آہگ ء دیست۔ آئی ء محکمیں ء ڈڈیں جون ء رنگ رنگ ء پٹ بال
گپتگ ات انت، ء تڑپوکیں دسی یے کمان ات انت۔ کساس نہہ نکینکانی رے سربتگ زوت
زوت درآہگ ء ات، وت ء کچینگ ء کک کک ء ات انت، جنگلی کروں ء و تہ بانزلی ٹاپینت انت ء
دل لرز دیوکیں بانگے دات ءے، وتی سرے چست کرت ء دزما نجنانی نیمگ ء چارگ ء لگ
ات۔ ماسالی ء ہوت کنان ء گوشت ”مرغ ءے پیش بہ دار، مینگو!“۔

نا کو مینگو ء آرا بڑادی ء چست کرت ء آوکیں کروں چوش گروگ ء شہم ء ڈگریں کروں ء دمب
گپت۔ ماسالی بے تواری ء چہ وتی جاگہہ ء سمرات ء وت ء راچہ آئی ء ہاراں رکیناں، بال ء تہا مرغ
گپت ءے ء ڈب ء توک ء گت ءے دات ء سربری ء ڈب ء دپ ءے بست۔

”توچی ء کو ارگ ءے؟ چہ گوچکاں یکے یلہ دے۔“ نا کو مینگو ء انچوش ہکل کرت تو گوشت
زاناں جارج ء پیسیر ءے تیمیں کار کرتگ ات انت۔ پہ لپرزو گوتی آئی ء ڈب ء دپ بہت، یلہ داتگیں
گوچک ء چہ چرگاڑی ء شپیرگ ء بن ء دور کرت۔ دمانے ء سربتگی ء سربہ ہی ء رند، وتی بانزلی یے
ٹاپینت انت ء گٹ ء پیر ء بانگ ءے دات ءے۔ یک بانزلی یے جہل ء گران ء پہ گرونا کی وتی سرے
سینگ ءے میک کرت انت ء دیم پہ یک نکینکے ء شت۔ پدانوکیں کروں صنوبر ء درچکانی نیام ء ایندگہ
نکینکاں اول تاجینگ ء ات۔

داں تہاری مان شانگ ء و ہد ء بیست ء یک دوسالی ایں گوچک گوں یک سالیگی ایں گوچکاں
مٹ ء بدل کنگ بوت انت۔ پداہے وڑکنان داں دومی روچ ء آہان سی ء دوگرگی ات۔ جارج ء مار
ات کہ آرانوں وتی سچہیں زندہ ہے مرغانی گر ء دار ء گوازیگی انت۔۔۔ نوں آرا سچہیں روچ شست مرغان
ء آپ ء دان دیگی ات۔۔۔ اگاں ورگ ء مہ بوتین ات انت گڑبانگ دیگ ء ات انت یا وتی ڈب ء
چوم پاچگ ء ات انت۔ آہان ء ڈبانی توک ء انچوش بستگ ات انت کہ یکے دومی ء مہ گند انت۔ یکے
دومی ء گندگ، آہانی وت ماں وتی جنگ ء یکے دومی ء ٹپی ء ٹوری کنگ ء سوب جوڑ بوت۔۔۔ گوں حیرانی
ء جارج ء اے بلائیں بڑی ء نابکاریں مرغ نشت ء چارات انت۔ آسرم ء ہما ڈول ات کہ ہرچی نا کو
مینگو ء گوشتگ ات۔ آہانی جون ء دروشم ء آہانی جنگلی جبلت ء آہان ء پہ مرگ ء امبارگ ء جنگ ء مرطائی ء
تیار کرتگ ات، تری آجنگ کجام و ہد ء ء کجا بوت انت۔

”ماسا ء بھیسہ چہ جنگ دیگ ء کروساں گیشتر مرغانی ہیل کاری ء تیار کنگ ء سیر ء انت۔“ بازیں
مرغے رُ دوم نہ گرانے ء چوش ایدگرانی ء ورگ نہ و رانت ء جنگ نہ کن انت۔“ نا کو مینگو ء گوں جارج ء

درائینت۔ ”ما پمیشکا آہاں ہلارکنیں ء کشیں“۔ نا کو مینگو ء ہوار کار کنگ ءے بندات کرت۔ شستیں مرغے یک یک ء چارات ء ٹپاس ات انت ءے۔ ماسالی ہمک روچ ء سہب ء مہلہ کنیت ء داں بیگاہ ء نندیت ء ہمک مرغ ء گوں ہورت چھی ء چاریت۔ آہانی گپانی گوشاں کپگ ء رند، جارچ ء اندازہ جت، ہما مرغ کہ سرگ ء جون اش ریش انت زوت ہلارکنگ ء کشگ بنت یا ہما کہ سنٹ، بانزلی ء پاداش سرجم مہ بنت سچہیں جون اش بد ڈول بہ بنت۔ بلئے اے گناہ نابکاری ء توک ء شمارکنگ نہ بوت۔

یک سہبے ء سمر ء ماسا گوں پٹلی ءے ء چہ ماڑی ء اہت۔ جارچ ء نا کو مینگو ء را چارات کہ دان ء ارزن ء وردن ءے یک حاصلیں کچے ء کساس کرت انت، گوں نیگ، یک بوتلے بیز (Beer)، یک درزنے اسپیدگ ء اسپیتی، کمیں دارچینی ء دزشگیں آئیو (IVY) ء کمیں کچے ء لیکورانس (Licorice) ہوار ءے کرت انت، چانگے جت انت ء تنک تانت انت ءے ء گر دیں کو لگ ءے کرت انت ء پداتندور ء تہا پہست ء برنا کیں نان ءے کرت انت ”اے نان اشان ء ڈ ڈ ء تیار کن انت۔“ نا کو مینگو ء گوشت ء جارچ ء حکم ءے دات کہ ناناں بہ کوٹیت ء روچے سے لمپ ورگ اش بہ دنت ء وہدے آہانی آپ ء کلنڈی ء آپ ء پُر بہ کنت گڑا کمیں ریک اوں کلنڈی ء مان بہ کنت گوں۔

”من لوٹاں ابیدچہ گوشت ء ہڈیگ ء آہان ء دگہ ہچ پی میں ورزش دیگ مہ بیت، مینگو۔ جنگ جاہ ء من کسانیں کچے ء پیگ مہ گنداں۔“ ماسا ء حکم جارچ ء گوشاں کپت۔ دومی روچ ء ہیل کاری ء بندات گوں، جارچ ء نا کو مینگو ء ڈگریں کروس بگل ء ات ء آرا پُشت ء دیخی ء بُرت ء آڈرت ء ایندگہ کروس یکے ء رند دومی، آئی ء سمر ء ارش ء جہد ء ات انت انچوش کہ نا کو مینگو ء آراسوج داتگ ات، جارچ ء برے برے کو ارویں کروس ء رارند ء کپوکیں کروس ء نزینک ء داشت کہ آئی ء سمر ء سٹ جت ء چوم پہست ء وتی پادان مگر انز کرت بہ کنت۔

گوں ہبسکیں کروس ء گرگ ء، نا کو مینگو ء آرا آخروٹ ء کچیں گلڑیں بے وادیں نیگے کہ دارواں چپنگ ء مان کرتگ ات پہ ورگ ء دپ ء دات۔ ء پدا آئی ء مرغ ء را ڈب ء تہا نر میں پلارانی سمر ء واپینت ء مرغ ء رادگہ گپڑے پلارے پردات ء ڈب ء دپ ءے بست۔ ”نوں اے اودا شمر ہید کنت“ آئی ء درائینت۔ آخری کروس ء ہیل کاری دیگ ء پد جارچ ء چہ ہید ء میچڑیں کروس چہ ڈب ء در کرت انت۔ پیسر کہ آمرغان بہ بارت ء ڈباں بند بہ کنت، نا کو مینگو ء پوتی دپ ء زبان ء آہانی جم ء گردن چٹ

ات انت ء جارح ء راگوشت ءے ”اے، اے پیم ء ہیل کن انت، اگاں من اشانی بستگیں حوناں چہ سُنٹاں چوشاں گڑا اے شرساہ کش ات کن انت، و ہدے جنگ ء و ہدے پٹی ء ٹوری بہ بنت۔“

داں ہیل کاری ء ہفتنگ ء بلاسی ء، کروسانی ابرمی ء سوچکیں ہاراں جارح ء دست شیر اِتگ ات انت ء نا کو ء مینگو ء ہندان ء گوشت۔ ”توتنی و ہدی مرغاں سر پد نہ ءے، تنی حیاں گور نہ انت۔“ کرسمس ء کسانیں مدتے ء روگ ء ابید جارح سہی نہ بوت کہ ہفتنگ چون گوست ء شت، نون چوش کہ کروسانی جنگ ء دوزر زینک ات، مرغان ء، آہانی کشت ء کوش ء جبلت ء آہاں انچوش گنوگ کرتگ ات کہ آہاں ہر چیز ء سر ء کو ات ء چوم بہت انت ء وتی بانزلی اش دپ دپ ء رپیئت انت۔ جارح ء وت سر ء وت مار ات کہ آپگر ء ات کہ آئی جند ء ماس، بانک ملیوی، گوارساہ ء نا کو پچی وتی سخت ء زنگ ء جنگ ء اوشتاگ انت۔ آہاں اے بارواسک کم حیاں گور کرتگ ات کہ چہ کشک ء کمیں راہ ء پند جنگ ء پد چونیں وش ء براہداریں زندے اول ہست۔

نویں سال ء دومی روج ء، جارح ء کیے ء رند دومی مرغ داشت ء ماسا ء مینگو ء آہانی سرگ، بانزلی ء لنگانی چت ء کستر کرت انت ء ڈبیاں اش کمان ء دروشم دات انت۔ پہ جارح اے باور کنگ گران ات کہ پٹانی خط گرگ چوش مرغانی بارگ بندیں کسانیں جون، مار ء پیم ایں گردن ء مزن ء محکم ء تڑ پوکیں چمانی تہاں بدل کنت۔ لہتیں کروسانی لُنٹانی چیراں تڑاشگی ات انت، ”پہ آدگہ مرغ دپ ء گرگ ء دارگ ء ہاترا“ نا کو مینگو ء گوشتگ ات۔ گڈ سر ء آہانی ابرمی ہار سولا رگ سوچک ء تیز کنگ بوت انت۔

بام بلگ ء اولی برمش ء، مینگو ء جارح در چنگیں دوانزدہیں کروساں ہیکری ء گو پتگیں سفری ڈباں مان کنگ ء ات انت۔ مینگو ء ہمک مرغ ء را آخر وٹ ء کچیں نیمگ ء میننگیں شکر وارینت، پدا ماسا بگی ء سواراہت ء سوپ ء چینکے گون ات، جارح ء مینگو ء دوانزدہیں سفری ڈبانی بار کنگ ء رند، نا کو مینگو سر کپت ء ماسا ء کش ء نشت ء چجر گاڑی راہ گپت۔

بشت ء چک ءے جت، نا کو مینگو ء زندیں ساہ ءے کش ات ء توار ءے جت۔ ”کائے گوں یاناں؟“

آہانی پشت ء تچان، جارح داں چجر گاڑی ء پٹہ ء رست، سر کپت ء توک ء نشت۔ آرا کس ء نہ گوشتگ ات گوں، کہ آئی ء راہم گوں وت برانت۔ دم بالا رگ ء رند، آسر زونڈاں نشت، چجر گاڑی ء چیسنگ ء توار گوں کروسانی کک کک ء چومانی ٹک ٹک ء آئی ء گوشاں کپان ات۔ آئی ء دل ء نا کو مینگو ء ماسا ء عزت گیش ودان ات۔ یک رندے پدا آگوں حیرانی ء ابکھی ء چرت ء پگر ء ات۔ وتی ماس ء گوشتن ء بابت ء کہ ماسا آئی ء اوبانت یا آئی ء اوبا آئی ء ماسا انت۔ چہ اے دوینیاں کجام ات۔

شہ دگ ء کمیں دور رڈگ ء پد، جار ج ء دگہ گپڑے ہے پی میں و یگن، گی ء ا پس سوار دیست کہ
 دیخی ء رڈگ ء ات انت یا نوک شہ دگ ء گرگ ء ات انت۔ ء ہے پی م ء چم ءے گوں کر یکر اں
 (Crackers) کپت انت کہ چہ پگ ء پلار اں پر یں گونی اش بڈ ء ات انت ء جار ج سر پد بوت
 کہ کروسانی و اب جا ہاں تالاں کنگ ء کار ء کا انت۔ آچرت ء ات کہ یک برے ماسالی اوں گوں وتی
 یکیں کرو س ء ہے ڈول مرغ میڑینگ ء شنگ۔ مردم گو شگ ء ات انت آئی ء ریفیل ٹکٹے کٹ
 اتگ۔ جار ج ء اے اوں دیست کہ ا پس گاڑیاں ء یک یا چہ یک ء گیش سہریں سوار ات ء ہمک ا پس
 گاڑی ء رابلانیں مرغ مڑینگے مرا گشے بر جم دارگ بہ بیت، گڑا مرغ مڑینوک و ہد ء جا گہہ ء دوری ء
 سر ء خیال گور نہ کن انت۔ “ جار ج ء خیال کرت بوت کنت یک روچے اے سہریں کر یکر اوں چوش
 ماسائیگ ء زمین ء بلائیں ماڑی ء واہند بہ بنت۔

دو کلاک ء رند، چہ دور ء ایوک ء کروسانی بانگ ء کڑاسگ جار ج ء گوشاں کپگ ء ات انت۔
 چجر گاڑی ہر چینکس چہ بزیں صنوبر ء در ہچاں زینک بہ وان ات، بے باور یں تو ارگیش و دان ات۔ آرا
 بر یان کر تکیں گوشت ء بوہ بوت ء پدا چجر گاڑی گوں ہما گاڑیاں ہو ار بوت کہ پہ او شنگ ء جا گہہ ء شو باز ء
 ات انت۔ ا پس ء چجر ہمک نیمگ ء گوں میٹگیں بنڈاں بستگ ات انت، لگت شانگ ء وتی لٹکاں
 سڑینگ ء ات انت ء مردم گوں یکے دومی ء گپ ء مشکول ات انت۔

”نام لی!“

ماسانوں چجر گاڑی ء توک ء او شتا تگ ات، پاد ء کونڈانی مہری ء کٹینگ ء پادانی پیچ کنگ ء وتی
 پاداں نچک کنگ ء ات۔ جار ج ء دیست اے کو کار ء جگ ء توار چہ لنگڑیں سہریں کر یکر انی نیمگ ء آہگ ء
 ات کہ وت ماں وت ء بوتلے ترند آپ بہر ء بانگ کنگ ء ات انت۔ ماسا ء پچا آرگ ء آراتا ہیرے
 رست۔ آہانی نیمگ ء دست سڑینگ ء رند، ماسا ء چہ چجر گاڑی ء بون ء دور کرت ء ہمدان ء گوں مچی ء لوڑ
 بوت۔ صدانی حساب ء سہریں مردم، کسان کسانیں بچک کہ وتی پسانی د مبل اش گپنگ ات، ء ڈگر ء چلور
 دی میں مردم۔ سہ میں یکجا گہ مچ ات انت ء گپ ء ات انت۔ چپ ء چا گرد ء چم شانک دیگ ء پد، جار ج ء
 دیست کہ سہ میں غلام ء چجر ء۔ آ پس گاڑیاں توک ء ات انت ء کروسانی سفری ڈبانی خیال داری ء ات
 انت۔ چہ صدانی حساب ء کروسانی توار ان انچوش سما کپت تو گوشت زاناں بنگ ء مقابلہ یے بو نگ ء
 ات۔ جار ج ء ا پس ء چجر گاڑیاں کش ء پتا تگیں نپاد ء رٹی دیست انت، اندازہ ءے جت کہ ایشانی واہند
 چہ دور ء ہندان اہتگ انت ء شپ ء ہمد ء وسپ انت۔ آرا کئی ء ترند آپ ء بوہ ء گپت۔

”ایوک ء نشنگ ء دپ ءے پیچ انت! مارا اے مرغ و رزش دیگی انت!“ نا کو مینگو ء گوشت، آئی ء ہے انوں چجر گاڑی اوشٹار پیننگ ات۔ بے باوریں وشی ء گٹ گیر کنگ ء رند، جارج سفری ڈبانی بوجگ ء لگ ات۔ زہر ء پُر ء چوم پاچوکیں مرغے یک یک ء نا کو مینگو ء سل ء چنگلیں دستان دات انت ء آئی ء دستان ہمک مرغ ء پاد ء بانزلی مان کرات انت۔ آحری مرغ ء گرگ ء رند، نا کو مینگو ء درائینت۔ ”نیم درزن ء کچ ء سوپاں شر پچوپ ء ہورت بہ کن، اے چہ مٹینگ ء ساری اشانی وش تریں وراک انت۔“ پدا پیر مرد ء چماں بچک ء چمانی دزی گپت کہ مچی ء نیمگ ء چارگ ء ات انت۔ نا کو مینگو ء راگیر اہت کہ وہدے آدلی گشتاں، گپڑے و ہد ساری، مرغ میڑینگ ء اہتنگ ات گڑا آئی ء چے حال بوتگ ات۔ ”برو“ آئی ء زہر ء گوشت۔ ”اگاں تئی دل کشیت گڑا برو کر ء گور ء سیلے بہ کن۔ بلتے مرغ مٹینگ ء و ہد ء و ت ء بہ رسین ہش کن نئے؟“

آئی ء ”ہو“ ہما دمان ء داں نا کو مینگو ء سر بوت، جارج ء چجر گاڑی ء کش ء سٹ ءے جت ء گار بوت۔ وانگ ء چنڈ و روکیں مچی ء نیام ء شد ء جت ءے ء شو د ء در اہت۔ صنوبر ء سوچن آئی ء شپا دیں پادانی چیر ء ات انت۔ آچہ سفری ڈبانی کش ء گوشت کہ رنگ رنگی ایں پٹ ء مرغ اش مان ات، اسپیت ء بہ گرداں چوش کٹپنک ء سیاہیں مرغ... ہمک رنگ ء۔

جارج اوشٹات و ہدے آئی ء جم پمانی کپت انت۔ اے یک بلاہ ء گردیں گلے ء پیم ء ات، کساس دوفٹ جہل ات۔ کش ءے مان پوشنگ ات انت۔ ایشی ء ریک داٹگیں تو کی نیمگ چٹ نیا مجین ء نشان ءے جنگ ات، ء دوچٹ تچکیں لکیر کش اتگ ات کہ یک کچین ات انت ”جنگ جاہ!“ چم ءے چست کرت انت، آئی ء دیست کہ شور ء کوکار کنوکیں مردم ابرمی کنڈ ورے ء سر ء پہ نندگ ء جا گہہ پنگ ء ات انت ء چراہاں بازیں ترند آپ ء بوتل بدل ء سدل کنگ ء ات۔ پدا، آچہ نرینک ء اوشٹاٹگیں سہر دیمیں افسر ء نہر دگ ء پیچ لرزات۔ ”واجکاراں! بیات اے کروسانی میڑینگ ء بندت ء کنیں۔“

جارج ء چوش کو ہی کر گوشک ء پد کوئی سٹ ءے جت، ہما دمان ء چہ ماسالی ء سر بوتگ ء ساری چجر گاڑی ء حد ء و ت ءے سر ءے کرت ء پدا ماسالی ء نا کو مینگو چجر گاڑی ء چپ ء چاگرد ء گرداں، کروسانی ڈباں چاران بلوت کنگ ء ات انت۔ چہ چجر گاڑی ء دیکی نند جاہ ء سر ء جارج ء جنگ جاہ ء نندوکیں مردمانی ززمبشت ارزانی ء دیست کرت کرت انت۔ چار مردم یکجا گہہ اوشٹاٹگ ء آپ ء ات انت، و ہدے کہ دگہ دودیم پماہاں اہت ء آہان ء وتی کروں بگل ء ات انت۔ اناگت ء چہ تماشا ہیانی نیمگ ء کوکارے رُست۔ ”سہرین ء سر ء دہ“... لگ اتگ!... سبز ء سر ء بیست!... ایشی ء سر ء

پنچ... دگہ پنچ لگ اتگ!... کوکارؔ جاگ مسٹرؔ گیش بہ وان ات۔ ودے جارجؔ آہانی ہدا بندان ء آہانی توارکنگ ء چیزے ء سک دیگ ء دیست گڑا آسر پد بوت کہ اے اسٹیل ء سوچن ء زیل ء کئی انت۔ آنا کو مینگو ء گوشتگیں گپے ء ترانگ ء کپت کہ یک رندے آرا گوشتگ ات ءے کہ آمرغ کہ میں وزنے گیش یا کم بہ بیت گڑا سک کم جنگ کنت۔

”وتی کرو ساں تیار کن ات“ چہ جنگ جاہ ء لمب ء کسے ء جا راہت ء پدا ہما دمان ء آء دگہ دو مردم گردکش اتیں لکیر ء توک ء چہ رنگ ء (Ring) ڈن سرزونڈاں نشنگ ات انت ء آہاں وتی مرغ چہ یکے دو می ء مرغ ہمیںکس دورداشنگ ات انت کہ ارزانی ء یکے دو می ء راچوم اش بہت کرت۔

”تیار بہ ات!“ پد کوئی بندات کنگی جاہ ء شت انت، دو میں مرغ واہنداں وتی مرغ بُن ء دیم پہ دیم داشنگ ات انت کہ پہ یکے دو می ء سرء ارش کنگ ء زور جنگ ء ات انت۔

”وتی مرغاں یلہ دی ات!“

گوں زراب ء سٹ جنگ ء، دو میں مرغ انچوش سک ء گوں یکے دو می ء لگ ات انت کہ پشتی ء چگل گپت انت، ہما دمان ء پداوشتات انت، چست بوت انت ء وتی اسٹیل ء کئی بستگیں پاداں گران ات انت۔ بُن ء کپت انت ء پدا ہما دمان ء چست بوت انت، پٹاں بال کرت۔

”سہریں پٹی بوت!“ یکے ء زارے جت، جارج ء وتی دم داشنگ ات ء مرغانی دو میں واہنداں چارگ ء ات کہ گوں مرغانی کپگ ء آہاں مان رپتگ ات انت۔ زوت زوت ٹپ ء ٹورانی پٹ ء ہنڈ ء رند، پدا بندات کنگی جاہ ء برت انت اش۔ اے بری سہریں پٹی میں کروس چہ وتی دژمن ء بزرتر چست بوت ء آئی ء مگر انزبل پاداں سبزیں مرغ ء سرگ ء را کئی یے جت، آبن ء کپت ء پر پٹکائی شانگ ء لگ ات، چٹ مرگی بوت۔ دو میں، وشی ء کوکارؔ زاہ ء بد ء نیام ء جارج ء ریفری ء توارہش کت کہ جار جنگ ء ات۔ ”مروچگیں کٹوک مسٹر گرین ء مرغ انت کہ دو می آپ ء یک ملٹ ء سیکنڈے جنگ ءے۔“

جارج ء ساہ گوں تیزی ء رو ء آ کنگ ء ات، آئی ء دیست کہ دو می جنگ زوت تر کٹ ات۔ یک زہر ء پریں واہندے ء وتی نہ کٹوکیں کروس انچوش یک کش ء چگل دات تو گوشت زاناں مرغے نہ انت بلکن ء لینڈ کے ات۔ ”مرتگیں کروس ء ارزشت چہ پٹاں گیشتر نہ انت۔“ نا کو مینگو ء زینک ء چہ جارج ء پشتی ء درانیت۔ ششمی یا ہفتی مقابلہ کٹ ات گڑا افسر ء جار جت۔ ”مسٹر لی!“

ماساء را مرغ ءے بگل ء ات زوت زوت گام جنان چہ چجر گاڑی ء دیم پہ جنگ جاہ ء روگ ء ات۔ آمرغ ء چینک دیگ ء ورزش دیگ ء بگل ء کنگ جارج ء شریات ات انت۔ چہ پہر بندی ء

آوانگ ات۔ پداماساء آئی ء داوا دار جنگ جاہ ء سر بوتگ ات انت۔ وتی مرغاں کٹش ء مچی ء جار ء
کوکار ء نیام ء وتی مرغاں کنی پاد ء دیگ ء ات انت۔

گوں ”مرغاں یلہ دی ات“ ء دوئیں مرغ دیم پہ دیم لگ ات انت، چست بوت انت، پدا بن ء
کپت انت، چوش گنوک ء ات انت ء آہانی ماریں گردن پہ جنگ ء حالگیں جاگے شو ہازگ ء ات
انت۔ یک رندے پدا چست بوت انت، یکے دومی ء راہ بانزلی اش جت ء پدا گوں ماساء کروس ء دز
پروش ورگ ء کہ کنی وارنگ ات ء کپت انت۔ بلتے ہما دمان ء، گوں دومی بال ء ماساء مرغ ء آرا کنی
یے گت دات۔

ماسالی ء وتی مرغ گپت... کہ چہ کٹگ ء گل ء انگت بانگ ء ات... ء یہ تگ دیم پہ چچر گاڑی ء
پیداک ات۔ بس کمیں جار ج ء گوشاں کپت ”کٹوک مسٹرلی انت“۔ انچوش کہ نا کو مینگو ء خون شلیں
مرغ گپت آئی ء حونانی چوشگ ء نا کو مینگو ء گل تہی ء کل بوت انت۔ آئی ء ہما دمان ء مرغ جار ج ء پادانی
دیم ء داشت ء حکم ء دات۔ ”مس ء بہ جن!“، گڑا تگیں جار ج ء دپ پچ بوت۔ ”مس، ایشر ء ریشی ء
نتیل ء“۔ درہینوکیں جار ج ء ہمانی ء گپ ء وڈا کرت۔ آئی ء مس ء محکمیں پینو ارگ مرغ ء نا کو مینگو ء
دست دوئینان ء میسینگ ء ات انت۔ نوں آمرغ ء ڈب ء مانیں پلارانی سر ء نرم نرم ء واپینگ ء ات
انت۔ ”ماسا، لجم بو، مارے رکینت۔ نوں کجامی ء رامیڑین ء؟“ ماسا ء سفری ڈبے ء نیمگ ء
دست شہار دات۔ ”بچہ، ایشر ء درکن۔“ جار ج ء آئی ء گپ زرت ء ماسالی یک رندے پدا دیم پہ جار ج
کوکار کنوکیں مچی نیگ ء روگ ء ات، ء ہے دمان ء دگہ کٹوکے ء نام گرگ بوتگ ء ات۔ صدانی
حساب ء بانگ دیوکیں کروسانی نیام ء، مردم، بستگیں شرطانی جار ج جنگ ء ات انت، جار ج ء زیمی ایں
مرغ ء پر پٹگ ء توار ہش کت کرت انت۔ آپریشان ات، آپہر بندگ ء ات، آترسگ ء ات، آکدی
چوش گل ء وش نہ بوتگ ات۔ اے وشیں سہب ء سر ء دگہ نوکیں مرغ میڑینو کے ودی بوتگ ء ات۔

”بہ چار ایش، چوش کروس ء سینگ ءے میک انت ء پیداک انت!“ کزی ء بانک ملیزی، گنہار سارہ ء نا کو پچی ء راتوار برجت۔ جارج ذراج ذراجیں گام جنان وتی یکشنبہ ء سہب ء گماہاں گوازینگ ء پیداک ات۔

”ہوں!“ گنہار سارہ ء کزی چار ایش ء پونشگ ءے جت۔ ”اوجن ءے، ماسی بس کن، ماوون چوش تئی ء آئی ء سر ء پھر بندیں!“

چوش کہ جارج پیداک ات ء آہانی گپ آئی ء گوشاں کپگ ء نہ ات انت، بانک ملیزی آدگران ء گوشگ ء ات کہ زری بیگاہ ء ماسالی ء گپ آئی ء گوشاں کپتگ ات انت کہ گوں شپ ء نان ء آو کیں مرغ میٹرینو کیں مہماناں کنگ ء ات کہ آئی ء کر ء بچکے ہست کہ چارسال ء ہیل کاری دیگ ء رند آئی ء ”ابرمی بود“ دیم ء اہتگ انت، اے وہدی کاس ول کاؤنٹی ء تو امیں ہیل کاری دیوک تری سہریں بہ بنت یاسیاہیں در بینانی برو برانت۔

”ماسا ء گوشت ڈگریں مینگو ء گوشگ کہ بچک ء مرگ ء زندگوں مرغان انت۔ ماسا ء گوشگ ء رد ء، مینگو سوگند وارت کہ یک کزادیکرے ء آگردان ء جاہ یے روگ ء ات کہ آئی ء چم بہ جارج ء کپت انت کہ یک عجیبیں وڑے ء دار ء بندے ء سر ء سرزونڈاں نشنگ ات۔ مینگو ء گوشت آمدان مدان ء آئی ء پشتی ء شت ء آچکے بہ بات اگاں جارج گوں برناتگیں نکینکاں گپ ء نہ ات، آئی ء سوگند وارت ء بچک گوں نکینکاں جنگ ء گپ ء ات کہ آہانی در آورتگیں چوروان ء کنگی ات۔

”دشکوں حداء“، کزی ء در انینت۔ آئی ء چم چہ آئی ء چک ء سر بونگ ء ندرگ ء پُرات انت۔ گوں جنیادماں چُک ء بوس ء بگل گیری ء نا کو پچی ء دست ء دروت بونگ ء رند، آتیوگیں اسٹولانی سر ء نشت انت کہ چہ کڈکاں آرگ بونگ ات انت۔ اول سراں آہاں جارج ء را سہر بینانی نوکیں حال دات انت کہ بانک ملیزی ء سہمیں ہفتنگ ء ہش کتگ ات انت ء نزاؤرتگ ات انت۔ اے بری کستریں حال ایش ات کہ چہ گور بیجان ء در آمدیں زبان گپ جنوکیں سہریں، گرابانی پُر ء حساب ء، پیداک انت ء پہ ہما کار ء روزگارانی گرگ ء مر ء داواہ ء انت کہ پیسہ سیباہاں کرتگ انت۔ اے گپ اوں یک شل ء برجم ء بونگ ء انت کہ آرتیں سیباہیناں گرابانی سر ء افریقہ ء دیم دی انت۔ گوں آ عجیبیں پیر مرد ء تہنازند گوازینگ ء سوب ء، آہاں جارج ء راکلاگ بست، آچہ اے در ہیں

حالاں سہی نہ انت ءنئے کہ اے سہی ءسمر پدانت کہ دنیا ءچے بونگ ءانت... ”بلکن ءچہ مرغاں اہتیناں ترا حال بہ دات انت۔“ جارج ءگوں ہندگ ءتپاک کرت۔

ہفتگ ءسمر ءگندوکی ءآرانہ ایوک ءآئی ءماس ءگندگ ءوشی دات بلکن ءچہ نا کو مینگو ءاڈا تگیں ورگاں جان ءے چٹ ات کہ مردمانی نسبت ءچہ مرغانی ورگ ءشر ات انت۔ بانک ملیزی ءکزی ءنوں اینکس زانت کہ پہ جارج آئی ءدل ءتب ءدویا سے تاک ورگ اڈ بہ دی انت۔

وہدے گپ ءتران کم تر بہ وان بوت انت... کساس داں نیمروچ ءچوش مدامی این ء... آہاں مار ات کہ آنوں پہ روگ ءبے چاڑ انت ءاے سوگند ءسمر ءلحم بونگ ءرند کہ آوتی عبادتاں مدام برجاہ داریت ءپدا چک ءبوس، بگل گیر ءدستانی پرچک ءرند، جارج ءگوں وتی وردنانی ساچی ء کہ پدا آئی ءنا کو مینگو ءاود ءوارت انت، سرگیت ءچہ کشک ءسمر ءجہل بوت۔

تیر ماہ ات، جارج ءوتی گیشتریں یخشنہ آنی نیمروچ ”بے کار ء“ کاہ ءپڑیں چراگ جاہ ءگوازینت انت ءمینگو مدام آرا اود ءپہ کلگ گرگ ءچپ جنگ ءدیسٹ کہ پدا آئی ءاکٹگان ءکوٹ ات ءچور وچپ کان ءوارینت انت۔ بلتے اے زمستان ءبنداتی روچ ات انت ءدوسالی این مرغ ہبے زوتاں چہ ہیل کاری جاہ ءآرگ بوتگ ات انت ءجارج ءگوشنگ ات کہ چہ بازیں مرغاں یکے کہ ماسا ءنا کو مینگو ءحیال ات جنگلی لجو کہ انت ءچچ پیسیں ہیل کاری گرگ ءنہ ات بریان بہ کنائین ایت۔ ءآئی ءہلا رنگ ءامیت ءات۔ مینگو ءپہ مہ ءحیرانی ءجارج ءراچار ات، وہدے جارج چوم پاچوک، کواروک ءزورانی پڑ ءزور جنوکیں گوچک گیت ءآئی ءرانازینگ ءلگ ات۔ نرم نرم ءآئی ءسرگ ءگردنے ہپ کرتاں، وتی گل ءے گوں آئی ءبراہداریں ٹپاں لگاشتاں۔ آئی ءجون، پاد ءبازلی ءے مالتاں۔ داں ہما وہد ءداں مرغ سرجم ترہ ات ءکپت۔

نا کو مینگو ءآراوشی ءنیک سختی ءدعا ءنیک کرت، بلتے گوں اے امیت ءکہ آئی ءبے بھیسہی این مرغانی بابت ءآئی ءگوشگیں گیاں یات داریت۔ جنگلی مرغانی نسل کشی ءیک شریں مرغے ءرودینگ سمہیں زند ءسرمایہ کاری ات ءگوں یک جوزاتی حیوایے ءباینت۔ تو داں ہما وہدی ءیک مرغے میڑینت نہ کنتے داں تو آئی ءتو این ظاہری نزوریاں درمہ کنتے ءآئی ءدائی شر مہ کنتے۔ ءاگاں آمرغ شر نہ ات، جارج ءنوں سرپدی گپنگ ات کہ بے ترک ءتوار ءکروس ءگردن ءتاب بہ دنت۔ آئی ءحیال نوں سرجم ءگوں ماسا ءنا کو مینگو ءحیالاں ہمگر نچ بوتگ ات انت کہ شریں مرغ ہما انت کہ گوں آہانی جبلی جنگولی ءہمت ءہوار، سکیں ہیل کاری دیگ بہ بنت ءتیار کنگ بہ بنت ءآے قد ءلائق

کنگ بہ بنت کہ چہ جنگ ۽ ہلاسی ۽ پیسر گومانی مرو کیں کروس ۽ جون جنگ جاہ ۽ ایر بہ بیت۔

جارج ۽ اے چیز دوست بوت کہ ماساء مرغاں گوں وت مرو کیں مرغان ۽ بے وتی ٹپ ۽ ٹور پر کنگ ۽ جت ۽ کشت انت، برے برے سی یا چل سیکنڈ ۽ کسانیں پاسے ۽ تھا۔ چونابا آئی ۽ اے باروا آئی ۽ گوں ماسالی ۽ نا کو مینگو ۽ کدی گپ نہ جنگ ات۔ آوشی کہ آئی ۽ چوروانی مرغ ۽ چارگ ۽ بہ گرداں چیمپین مرغانی جنگانی چارگ ۽ کہ آئی ۽ وت رودیننگ اتاں، یکے دومی ۽ جت ۽ کشت اش، چچ مٹ ۽ بدل اش نیست ات۔ چیمپین کروسانی جنگ ۽ کہ دونیں لرزینگ ۽ ات انت ۽ جان اش درتگ ات، حونان اش پیسہ ار بستگ ات، صند اش پچ ات انت، ز بان اش لوجان ات انت، بانزلی اش جنگ جاہ ۽ زمین ۽ سر ۽ گرات انت، پاد ۽ بانزلی اش درگ ۽ ات انت، پدا گد سر ۽ دونیں بن ۽ کپت انت ۽ پداریفری داں دہ ۽ شمارکنان ۽ آہگ ۽ ات کہ انا گت ۽ ماساء کروس ۽ وتی زور یکجا کرت انت ۽ چست بوت ۽ یک مرگ ۽ آماج کنو کیں ہارے گت ۽ دات۔

جارج، نا کو مینگو ۽ گوں پچ ۽ شش ٹپ ۽ ٹوری ایں ڈگریں مرغانی دلگی ۽ شسر پدات۔ آئی ۽ مدام چوش اولاک ۽ گور ۽ سار کرت انت۔ خاص ہما کیں مرغ کہ آئی ۽ گوشگ ۽ رد ۽ ماساء کیر پیر ۽ مستر مستریں جنگ ۽ کٹ اتگ ات۔ ”آپیمیں ترسنا کیں جنگ من پدا کدی نہ دیتگ۔“ نا کو مینگو ۽ در اینت۔ یک چمیں جنگول ۽ نینگ ۽ وتی سر ۽ سرینت۔ ”ایشی ۽ تو نگری ۽ ز مانگ ات، چتئی اد ۽ آہگ ۽ سے، چار سال ساری، وڑے، یادگ ماسایے ۽ نو کیں سال ۽ مرغ میڑینگ ۽ مراکش ۽ ہوار بوتگ ات کہ اے مراکش سرے کاؤنٹی، ورجینیا ۽ سک سیر ۽ ازگاریں ماسا ہانی ذکمکی ۽ برجہ دارگ بوتگ ۽ ات۔ آہاں جار پرینت کہ پدہ ہزار ڈالر ۽ دو صد مرغ ۽ کتر مٹینگ نہ بیت ۽ کش ۽ جستگیں شرط چہ صد ڈالر ۽ کتر نہ بیت۔ من ۽ ماساء بیست مرغ درچت، من ترا بہ گوشاں اسپستیں مرغ تیار ات انت، ما سہمیں روچ سفر کنان ۽ شتیں، راہ ۽ رندی سفری ڈبانی تہا مرغان ۽ آپ ۽ دان دات ۽ ماش کرت انت۔ مرغ میڑینگ ہلاسی ۽ نزینگ ۽ ات کہ ماسر بوتیں۔ ماکیں کٹ ات، بلتے پہ آمزنیں حزانگ ۽ کٹگ ۽ من بازیں مرغے بہاہ دات، ماسا چٹ گنوک بوت۔ پدا آئی ۽ دیست ما گوں انجیں مرغ ۽ میڑینگ ۽ اتیں، ورجینیا ۽ مردمانی گوشگ ۽ رد ۽ وتی مٹ وت ۽ چہ آئی ۽ کس ۽ باج نہ برتگ ات۔ دریکتیں تو مردمانی جستگیں شرطانی کو کار بہ ہش کتین اتاں۔“

”۽ پدا ماساء شہ وتی بوتل ۽ لہتیں شریں مزنیں گٹ گت ۽ آئی ۽ دپ ۽ دیم سہر ترا تاں۔ چہ در بازی ایں مرغاں، ماساء اے پیریں بانزرت کہ تو چارگ ۽ ات ۽ ماساء مرغ وتی بگل ۽ چیر ۽ مان

جت ۽ جنگ جاہ ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ گشت ۽ گٹ ۽ پُر ۽ سوگند و رگ ۽ ات کہ آ کسی بستگیں شرطاں و اترنہ
 ترینیت۔ آئی ۽ گوشت کہ آئی ۽ نیستی ۽، بزاں چہ حالگیں دستاں، بندات کرتگ ۽ اگاں پہ چچ مہ کٹ
 ایت، گڑا پمائی عجب نہ انت۔ من تر ایک گپے گوشاں! آ (مرغ) گوں وتی محکمیں گوشت ۽ ڈولداریں
 پٹاں جنگ جاہ ۽ ایرکت۔ پہ مصیبت ۽ ن ۽ دراہت بلتے دیم ۽ مرغ مرتگ ات، پداریفری جار پرینگ
 ۽ ات کہ آہاں پہ یکے دومی ۽ جنگ ۽ کشگ ۽ یک شل ۽ نوزدہ ملٹ جُہد کرتگ!؟“ نا کو مینگو ۽ وتی پُر مہر ۽
 ملوریں چم کروں ۽ نیمگ ۽ شانک دات انت۔ ”سک ۽ حون ۽ یلہ اتاں۔ تاں من آرانہ
 پہریزات وتی گڈگ ۽ سرنہ پروشت۔“

نا کو مینگو ۽ وتی دیم جارچ ۽ نیمگ ۽ ترینت۔ ”راستیں جبرائیش انت، بچہ، ہرچی من کہ تئی دیم ۽
 دراگاز کرتاں۔۔ تراپہ یک ۽ ٹپ ۽ ٹوری ایں مرغ ۽ پھریزگ ۽ بازیں چیزے کنگ کپیت۔ وش
 سخت ہمانت کہ زوت مریت۔ اوشٹوک ۽ بانگ دیوک کہ پیش داریت پداپہ جنگ ۽ تیار انت، تو چہ
 آئی ۽ درورے! ہر چون زوت تو آراویگن ۽ برے، وت ۽ لجم بہ کن تو آراشر چار ۽ ٹپاس کرتگ، چہ
 زینک ۽! بوت کنت کہ آراہار ۽ ٹپ ۽ ٹورے پر بہ بیت، گردن ۽، گڑا آرا ریش جنت، اے تہمیں ٹپ
 بازیم دینت۔ اگاں حون انت گڑامو کو ۽ کد امے پر بہ کن یا کر گوشگ ۽ لاپ ۽ چیر ۽ نرمیں پُٹ۔ اگاں
 پرے مہ کنتے گڑادوسے روچ ۽ رندتئی مرغ نوزو ۽ کونا نگ ۽ ودی کنت، چوش پر ہتگیں پچک ۽
 بیت۔ پدا تو وت زانے تئی مرغ مریت۔ من ہش کنگ جنگی کروں تچوکیں اپس ۽ ڈول ۽
 انت، گنگ ۽ ڈڈ ۽ تیار انت بلتے سک نازکیں ساچشت انت۔“

اے پہ جارچ ۽ انچوش ات کہ نا کو مینگو ۽ الم ۽ آراہزراں چیز سوج داتگ ات بلتے انگت دگہ
 ہزاراں چیر نا کو مینگو ۽ سرگ ۽ مان ات انت۔ جارچ ۽ پہ سر پد بونگ ۽ وتی سرگ ۽ سمر ۽ زور پردات
 بلتے انگت اے جبر ۽ سمرے پر بونگ ۽ نہ ات کہ نا کو مینگو۔۔۔ ماسا۔۔۔ چون زان انت کہ اے مرغ
 جنگ جاہ ۽ تیز تریں، دلیریں ۽ چہ درستاں گیش پھر بندیں مرغے بیت۔ اے چوشیں ملکتے نہ ات کہ تو
 دیست ۽ بہ کن ۽، بلتے جارچ نون پجا آرگ ۽ زانگ ۽ ات۔ کسان بالاد، پتن پشت ۽ بہ بیت ۽
 سینگ ۽ مزن ۽ داں نرم ہڈ ۽ تنک بوہان بہ بیت ۽ آئی ۽ لاپ تنچوک بہ بیت۔ آسمر پد بوت کہ شر ۽
 محکمیں گرد ہڈیں، بانزلیانی پُٹ پراہ ۽ ترپوک بنت، گوں دبیاں ڈک ورا انت ۽ کسانیں بز گوشتیں پاد
 چہ یکے دومی ۽ گستا بہ بنت ۽ مہریں ہار محکمیں ۽ پنجگ ۽ کم ایں برز بہ بیت ۽ پنجگ ۽ پشتی لنکک شریشتی ۽ در
 بیت ۽ زمین ۽ تچک بہ بیت۔

نا کو مینگو، جارج ہمارغانی دوستی، سمر، ہکل دات کہ آہاں وتی وحشی جبلت شمو شنگ ات۔ برے
برے اگاں جارج، مرغے کٹ، بوت انت، آئی، سمر، دست مشگ، بوت انت، امرغ، چم چہ نا کو
مینگو، ڈگریں مرغاں یکے، بہ کپتین ات انت، گڑا شپیرگ، بوت، چہ جارج، دستاں آزات، کت
دل لرزدیو کیوں کو ارگ جنان، ڈگریں کروس، رند، کپت، چد، پیسر کہ یکے دومی، بہ جن انت، بہ کش
انت جارج، پتگ شت گیش اینت انت۔

نا کو مینگو، مدام جارج، سمر، سوج دات کہ جوزاتی مہ بیت، ودے جنگ جاہ، آئی، مرغ
جنگ، کشگ، بہ بنت وتی جوزبانی، گر، دار، بہ کنت۔ باز براں لانڈھریں جارج، ارس دراہتگ ات
انت۔ ”ہر کس ہر وہد، جنگ نہ کٹ ایت۔ باریں چینکس گشتاں من ترا اے گوشنگ“۔ نا کو مینگو
ترندی، در اینت۔

نا کو مینگو، اے اوں فیصلہ کرت کہ بچک، سمر پد بہ کنت کہ چہ بازیں ماہے، آے مارگ، انت
کہ گوں تہاری، شرممان شانگ، جارج، گار بیت، پدا شپ، سک دیراں پد کثیت، مروچاں چہ بام،
ٹک دیگ، کمیں ساری آہگ، ات۔

نا کو مینگو، سدک ات کہ ایشی، سیادی گوں ہماگپ، انت کہ یک برے جارج، پے بے حیالی، پد
کرتگ ات، ہما وہد، ودے آما ساء، ہما ہی، داں دزوشی کار بوج، سمر، شنگ ات۔
اود، آگوں ماڑی یے، براہدار، کساس دورگیں مولدے، دچار کپتگ ات، آئی، نام چیر بی
ات، کش، پلانٹیشن، گوں سیادی ات۔

”اے سبھیں سال کہ من ادا گواز بینگ انت، من وتی چم، گوش پیشی، کرتگ انت۔ من چہ ہما
اولی شپ، سمر پداوں ودے تو چہ ادا شترتگ ات،“ نا کو مینگو وتی حیرانیں شاگرد، را گوشنگ
ات۔ ”بلئے من چہ آہاں نہ اوں کہ ہر کسی کار، توک، دز مانجی بہ کناں۔

بلئے من ترا یک چیزے گوشنگ لوٹاں، یک گپے وتی دل بہ دار، چوش مہ بیت کہ سہریں کر بیکر
گشتنیانی دست، گرگ بہ بے، پرچا کہ اگاں آترالٹ، چوپ مہ کن انت، نیم مردگ مہ کن
انت، گڑا، الم، ترا پدا ہمد، کار انت۔ گڑا تئی چے حیال انت، ماسا پے وتی تراب، تئی گلکاں واب نہ
کنت۔“ نا کو مینگو، چم دو برگپ، بندات کنگ، ساری کاہ چرے دومی نیمگ، سک ات انت، ”تو ہش
کت من ترا چے گوشنگ، وتی شبر ہی آل یلہ بہ دے؟“

”ہو“ جارج، بزرگ، بزرگ، در اینت۔

دگہ یک بے ترک ۽ تواری یے ۽ وہدے، نا کو مینگو وتی دل پسندیں بُنڈ ۽ سرءِ نشت، کمیں دی بی ۽
 جُک ات، پادے پادے سرءِ کرت ۽ دست ۽ کو نڈانی سرءِ بستگ ات انت۔ ”بچہ، من ۽ اول ہمارو چ
 شریات انت وہدے من اولی گشتاں سر پد بوتگ ات اول کہ جنک چون این چیز انت...“ نوکیں
 رژنے ۽ چہ نا کو مینگو ۽ چماں ودی کرت وہدے آئی ۽ ڈگریں داب ۽ سرءِ وش یے پچ رہت۔
 ”ہمدے، دیری این زمانگ ۽ گپے، برز بالا دیں جنکے ات، آے کا ونٹی ۽ نوک ات ۽ آئی ۽ ماساء
 منی ماساء پلانٹیشن ۽ زمین بہا زرتگ ات۔“ نا کو مینگو حاموش بوت، پچکند ات ۽۔ من اے پیم ۽ آئی
 ۽ ڈ ولداری ۽ بیان کرت کناں کہ چہ من مسترین نیگراں آرا ”سیاہ مار“ ۽ نام داتگ ۽...“
 نا کو مینگو دیمتر ۽ ہر چینکس گوشان ات ۽ آرایات آہان ات انت۔ آئی ۽ پچکند ہم مینکس پراہ ۽
 شاہگان پچ روان ات... آرا بازیات ات...
 ہرچی کہ مینگو ۽ گوشت چہ آہاں جار ج ۽ دُزی گرگ بونگ ۽ ات انت، بلتے اے پد رات کہ آئی ۽
 آپیر مرد ۽ راماں نیا ورتگ ۽ کتر لیک اتگ ات۔

یکشنبہ ۽ سہب ۽ سمر ۽، چہ شہ دگ ۽ دیم پہ غلامانی کڈکاں روگ ۽ ات، جارج ۽ مارا ات الم ۽
 جیڑہ یے ہست کہ نہ آئی ۽ ماس ۽ نئے دگہ کسے پمانی وش اہت ۽ کزی ۽ کڈک ۽ دپ ۽ اوشتا تگ
 ات۔ گوں نا کو میگو ۽ گوازینتگیں اے سبھیں سالاں کدی چوش نہ بوتگ ات۔ وتی گاماں
 تزندکنان، آوتی ماس ۽ کڈک ۽ دپ ۽ رست، آئی ۽ در ۽ ٹلگ ۽ ات، گس دپی ژپگ ۽ پیچ بوت ۽
 کزی ۽ آراتہی ۽ ژپ ات ۽ زوت زوت چہ توک ۽ گس ۽ دپ ۽ بست چہ ترس ۽ دپ ۽ دیم ۽
 نزاہتگ ات انت۔

”مسز ۽ ترا دیست؟“

”من آرانہ دیستگ، اوبا! گپ جی انت؟“

”اومنی حد، منی بیچ! ماسا ۽ ہش کتگ کہ چارلسٹن، زرباری کالوونی ۽ آزا تیں نیگرے ۽ کہ نامے
 ڈنمارک ویسے انت، انشہی پہ سہرینانی جنگ ۽ کٹگ ۽ صدانی حساب ۽ نیگرے تیار
 کرتگ۔ اگاں گرگ مہ بنت گڑا باریں جینکس جنت ۽ کش انت... ماسا ۽ را دیر نہ انت چہ ادا
 شتگ، چٹ گنوک انت۔ وتی شاٹ گن ۽ پیش دارگ ۽ گوشگ ۽ انت مسز ۽ ہر کس ۽ را چہ کڈک ۽
 ڈن دیست آرا جنت ۽ کشیت۔“

کزی چارکی ۽ دیوال ۽ گران داں یک این دری ۽ سر بوت کہ چہ اود ۽ آئی ۽ ماڑی صاف دیست
 کرت۔ ”ہر کجا کہ سہمی این انت سر کٹگ ۽ بوتگ نوں اود ۽ نہ انت۔ بوت کنت ترا آہگ ۽ دیستگ
 ۽ شتگ ۽ چیر بوتگ۔“ مسز ۽ وت ۽ چہ جارج ۽ ٹپگ ۽ حیال ۽ کزی ۽ را بے چاڑ کرت۔ ”منی چک بہ
 تیچ ۽ پیدا ہمار غانی ۽ برو، اگاں ماسا ترا ادا بہ گندیت، نہ زانتیں ترا چون بہ کنت۔“ ”اوما، من ہمد ۽ ننداں ۽
 گوں ماسا ۽ گپ جتاں!“ آئی ۽ حیال ات کہ اے پیمیں جاوراں، آماسا ۽ را گوشاں جنت کہ آئی ۽ پس
 انت۔ اے بلکن ۽ آئی ۽ زہراں کم بہ کنت، بلکن ۽ کمیں۔“

”تو گنوک نئے؟ در ۽ شداں بہ رو!“ کزی جارج ۽ را گس دپی ۽ نیمگ ۽ تیلانک دیگ ۽ ات۔
 ”بہ رو، در! آگنوک انت، اگاں ترا ادا بہ گندایت، مارا تباہ کنت۔ چہ چرنی ۽ پتی ۽ دار ۽ جرکانی تہا
 درو، داں مسز ۽ چماں دور بہ بئے۔“

کزی زارے جنگلی ات۔ ”ماسا انچوش سک ۽ زہر ۽ انت کہ پیسر ۽ کدی چوزہر ۽ نہ بوتگ۔“

”شرانت اوما“ آئی گڈ سمرء درائنیت۔ ”من شدہ دارغ جمرکانی توک ء نہ روآں۔ من کس ء را
 ہج نہ کرتگ۔ ہمارا ء اہتگ اول پدا چہ ہمارا ء وا تر باں۔“
 ”شریں، شریں، بس تو برو!“

مرغانی جاگہ ء سمر بونگ ء، جارج ء تنی و ہدی گپ بلاس نہ کرتگ ات۔ ہرچی ہش کتگ ات
 ءے حال دیگ ء ات، ترس ات ءے کہ چوش ہوڑیں مردم ء و دی مہ کنت، کہ آہاں اچسے ء در یلگ ء
 تو ارے ہش کت۔ دمانے ء رند ماسا اپس ء سمر ء نشنگ ات ء چم سہری دیگ ء ات۔ یک دستے لگام
 ء دومی دست ء شاٹ گن ات ءے۔ آئی ء وتی دیم گوں جارج کرت ء زہر ء گوشت ءے۔ ”منی جن ء ترا
 دیستگ، گڑاشما سہی ات چے بوتگ۔“

”ہو...“ جارج ء گج ایر برت انت۔ چم ءے گوں شاٹ گن ء سک ات انت۔ پدا، چہ اپس ء ایر
 آہگ ء لگ ات بلتے ماسالی ء پدا وتی ارادہ بدل کرت، اپس ء سمر ء نشت، چہ زہر ء آئی ء دپ ء دیم نز
 کرا تگ ات انت۔ آئی ء آہاں ء گوشت۔ ”ان شہی بازیں سہرینے مر تگ ات، اگاں یک نیگرے ء و ہدے
 سمر ء وتی ماسا حال مہ دات انت۔ ثابت انت چہ شما کدی یک نیگرے ء سمر ا بھیسہ کنگ نہ بیت!“
 ماسالی ء شاٹ گن ء سمر ء اشارہ کرت۔ ”من نہ زاناں شمتے سرگان ء چے مان، اگاں من ء نیم شیدنگ بوت
 کہ شما چیزے کرتگ، من چوش کر گو شک ء سمرگ ء شمتے سرگاں سنداں۔“ گوں پاد تڑاپ دیوکیں چماں
 نا کو مینگو ء جارج ءے چارات، ماسالی ء وتی اپس سردات ء پدا چہ شدگ ء در یکان ء روگ ء ات۔

چہ نا کو مینگو ء پدا آہگ ء ساری لہتیں دمان گو ست، پدا آئی ء زورانی پُر ء گج ءے تک کرت ء چہ
 ہیکری ء گو پتگیں پاتک ءے مان بر ات انت کہ چہ آہاں آرا پہ جنگی کرو ساں سفری ڈب گو پگی
 ات۔ ”ہو، صد سال پہ سہرین ء کار بہ کن بلتے تو انگت نیگرے ءے۔“ آئی ء گوں جو ریں گالوار ء
 گوشت۔ جارج ء سمر پر بونگ ء نہ ات کہ چے بہ گو شیت۔ یک گشتاں پدا پہ گپ ء وتی دپ ءے ہج
 کرت ء پدا بندے کرت۔ مینگو دیم پہ کڈک ء شت۔ دروازگ ء دپ ء دیم ءے ترینت، جارج ء
 چارگ ء لگ ات۔ ”بچہ، منی گپ ہش کت؟ تئی حیاں ء تو پہ ماسا ء گچین کر تگین ءے۔ بلتے پہ
 گنو کاں کس ء ہج بستارے نیست، گوہ ترسیں سہریناں پہ! در میا انت، ہج جاگہ ء مہ رو، داں اے
 گوات ایر بہ کپیت، من ء ہش کنگ ءے؟ من گو شاں مہ رو!“

”ہو“

جارج ء ہما ساچی کہ نا کو مینگو سمر ء کار ء ات ءے زرت ء نزنیک ء بند ء سمر ء نشت۔ انچوش کہ آوتی

حیالاں کجیہ کنان ء نزاران ات، ہے پیم ء آئی ء لنکلاں ہیکری ء گو پگ بندات کرت۔ یک رندے پدانا کومینگو ء چٹ ہما گپ جنگ ات کہ مدام آئی ء دل ء بوتگ ات انت۔

جارج ء وتی سمر ء بد آ ہگ ات کہ پرچا آوتی دل ء سدک بوتگ کہ ماسالی چہ ماساے ء ابید گومائی دگہ پیہے ء پیش کنیت۔ نوں آاے گپ ء شمر بہ زانت ء سمر پد بہ بیت، اے خیال کہ ماسا آئی ء ”پس“ انت، چینکس دردناک ء بے نپ انت۔ آئی ء دل ء سک ء کش ات دریکتیں کسے بوت انت ء آئی ء اے بابت ء گمانی گپ بہ جت انت۔ بلتے گوں نا کومینگو ء ناں۔ پرچا کہ گمانی گپ جنگ، اے گپ منگی ات کہ آ زانت ماسا آئی ء پس انت۔ ہے یکیں سوب ات، آئی ء گوں بانک ملیزی، گو ہار سارہ ء نا کو پچی اوں کدی گپ جت نہ کرت۔ آاے بابت ء سدک نہ ات کہ آ آئی ء ماسا ء ماس ء باروازان انت، اگاں یکے سہی ات، گڑ اتو بہ زان درہیں سہی ات انت، پرچا کہ ہر کس ء ہرہچی بہ زانت انت دومی ء را حال ءے دات، بلتے کہ یکے دومی ء باروا بہ بوت انت آء کزی ء ہوار نہ ات انت۔

آئی ء اے دل پدردیں گپ گوں وتی ماس ء اوں چست کرت نہ کرت... ء نئے کہ آئی ء ماس ء پہلی لوگ ء رند کہ گوں آولی گشتاں بوتگ ات۔

بلتے پدا، وتی خیالانی توک ء اوژناک کنان، آرادیری ایں شپے گیراہت، و ہدے آئی ء عمر سے ء چار سال ات۔ یک شپے چہ واپ ء پاداہت مار ات ءے کہ تحت سمرگ ء انت، بے ترک ء توار وپت، گوں ترسگی ایں چماں شپ ء لنجی ء چارگ ء ات۔ پلار ء پناد ء شیرگ ء مردکار ء کتگ ء پونشگان گوش دارگ ء ات کہ آئی ماس ء سمر ء پشت ء دیکی رو ء آء ات۔ چہ ترس ء آداں ہما و ہدے ہمود ء انجوش تچک وپت داں مردکار پاد نہاہت، ء میز ء سمر ء زر ء ٹلیہنگلگ، پاد برمش ء دروازگ ء توارے نہ ہش کت، پرچا کہ گندگ ء نہ کٹوکیں و ہدے ات، جارج پہ وتی گر میں ارسانی دارگ ء بازیں زورے جت ءے، وتی چم ءے مہر پرہت انت، توگوشت زاناں کہ آئی ء ہرہچی دیست ء ہش کت آہاں ڈن ء دارگ لوٹیت۔

بلتے اے مدام چوش دل شتگین ء چست بوت انت ہر کدیں آئی ء شلپ ء سمر ء ایریں وتی ماس ء بلور ء ڈ بک بہ دیست انت کہ ہما زرے مان انت۔ انجوش کہ و ہدگو زان ات، زرگیش بہ وان ات انت، گڈ سمر ء آرااے ہمت نہ بوت کہ وت ء آڈ بک ء چارگ ء سکین ء بہ دنت ء پدا و ہدے دہ سال ء بوت، آئی ء دیست کہ آڈ بک نوں اود ء نہ ات۔ آئی ء ماس ء راکمیں اوں گمان نہ بوتگ ات کہ آاے بارواکمیں اوں سمر پد انت ء جارج ء اوں سوگند وارنگ ات کہ آئی ء ماس کدی سہی نہ بیت

بلے کہ آہرچی زانت۔

بلے اے گپانی جنگ ء سمر ء آئی ء پھر بست، یک رندے جار ء دل ء ات کہ گوں چیر بیٹی ء وتی
سہریں پس ء گپ ء بہ جنت، آئی ء خیال کرت بوت کنت آسمر پد بہ بیت۔ چہ بیولہ ء کہ چوش کٹیگ ء
سیاہ ات چٹ جئات، چیر بیٹی جار ء نسبت ء کمیں اسپیت تریں دور گے ات۔ راستیں جبرایش ات آ
سبز رنگے ات، بلے ہمک سہرین ء ”دورگ“ ء نام ء توار کنگ دوست بوت... نہ ایوک ء چیر بیٹی ء وتی
پوست ء رنگ ء گپ چیر نہ دات، بلکیں ء وت پہ گل ء ہندگ جار ء را حال ء دات کہ آئی ء اوبا
زرباری کیر ولینا ء برنج ء انڈیگو ء ڈگارانی سمر ء یک سہریں گزیرے بوتگ کہ اودا صدانی حساب ء
غلاماں کار کرتگ ات، آہمود ء پیداک بوتگ ء داں شانزدہ سال ء عمر ء ہمود ء رُستگ ء پادا ہتگ ء پدا
لیلامی ء آلیلام کنگ بوتگ ء ماساٹیگ ء آراپہ وتی ماڑی ء مولدی ء حساب ء بہا کپتگ۔ وتی زنگ ء
گپ ء ابید، دگہ پریشانی کہ چیر بیٹی ء درشان کرت انت ایش ات کہ آئی ء ماس ء کسانیں براتکے کہ
چٹ اسپیت رنگے، پشت ء کیر ولینا ء پشت کپتگ انت۔ آئی ء گوشت سیاہانی گونڈو آراداں ہماو ہد ء
کلاگ بندانت ء آئی ء سراتوازہ کن انت داں آہانی ماس آرامہ گوش انت کہ تو اوں آہاناں ہکل بہ
دے ء بہ گوش۔ ”شکاری ایں ٹرکی ء من ء ریہتگ! گر میں روچ ء من ء در آؤرتگ! من ء حداء اے
رنگ داتگ، شمانیگران ء چے کار!“ چہ ہماروچ ء بہ گرداں روچ ء مروچی، چیر بیٹی ء گوشت، آئی ء براس
ایوک انت۔

بلے جار ء جند ء رنگ ء جیڑہ... پر چاچوش انت... چہ آئی ء دلپروشی ء سوب ء دمانے ء روچ
گر ء گپت و ہدے آئی ء مارات کہ دوریں جاگہہ چارلسٹن ء بغاوت ء آئی ء خیال ء دیم ء کساس
اڑاندے میک کرت کہ چہ دیریں زمانگے ء آئی ء وتی دل ء رودینتگ ات ء جاگہہ داتگ ات۔
کساس دوسال بوتگ ات کہ آے فیصلہ ء سمر بوتگ ات ء دل ءے گوشت گوں ناکومینگو ء گپ ءے
بہ جنت۔ بلے گپ ء جنگ ء نوں ہچ سوبے پشت نہ کپتگ ات، نوں ہر چیز لوجنان ات، باریں ماسا
آئی ء اے خیال ء مارشت ء من ایت یا نہ ء آسمر پد ات کہ ماسالی مروچاں چہ زہر ء گوات کپتگ ات ء
داں لہتکیں روچ آئی ء گوزگ ء رند مروچاں ماسا ء راشاٹ گن ہڈے نہ ات۔ آپہ ادار کے مرغانی چارگ
ء اہت، ناکومینگو ء راترنیدیں سمر ء سوج ءے کرت ء پدا ہماوڑ کہ گوں مچ انگلیں موٹک ء اہتگ ات ء ہماہیم
ء گوں مچ انگلیں موٹک ء اپس ء سوار بوت ء شت۔

تنی و ہدی جار ء انگت شمر سمر پد بوتگ ء نہ ات، باریں چارلسٹن ء چے بوت، دوہفتگ ء

رند، نا کو مینگو، سو گہہ کنگ، باوجود آئی وت، مار ات آوت، چہ وتی جنک یارانی نپاد، سکلیں، داشت کنگ، نہ انت۔ گوں دل، پابار، اے بری آچیریٹی، رات رات جیج دیگ، ات۔ آئی، شمر زانی، زہیراں آرابے وار کرتگ ات۔ نا کو مینگو، ہکل، گرگ، ہش کنگ، رند، آچہ ڈگارانی نیام، کساس پھشت، پیکن، در چکانی چیریں جا گہہ، سربوت کہ چہ اودا آئی، مدام چوش و پیورول (Whippoorwill) مرغ، شینز، رات۔ ہر کہ میں آئی، چارگشتاں شینز، رات، چیریٹی، دری، دپ، اتنگ، قندیل، اشارہ، نہ دیست گڑا آدل وارگ، ملور بوت، پداوتی چیر بونگ، جا گہہ، یلہ دیگ، دگہ جا گہہ، رُگ، بندات کرت۔ آئی، دیگی، در چکانی تہا، سُر، پُرے دیست، اے چیریٹی ات۔ جار ج، زوت زوت شت کہ امباز، بہ زورایت، بلے آئی، آرا پستی، تیلانک دیگ، پیسر کسانیں بگل، چکھے، اشت۔

”گپ چی انت، پلو؟“ آئی، لوٹ کرت، مسک، و شیں بو، آرا انچوش سک، وانگ کرتگ ات کہ آئی، آئی، لہرزو کیں تو ار نہ ہش کت۔

”تو بلائیں پوکے، کہ انوں اہتگ، گشتیاں بازیں نیگرے، سمر، تیر گزاری کرتگ!“
 ”شرانت، گڑا بیاتئی کڈک، رویں!“ جار ج، گوشت، وتی دست، چہ آئی، سمرین، جہلادی لگو شینت۔ بلے آپدا چہ آئی، دور بوت۔

”تو انچوش کنگ، گے گوشتے زاناں بغاوت، حال، سہی نہ،“
 ”من سہی اوں یکے بوتگ، بس...“

”گڑا من ترا حال دیاں، چیریٹی، گوشت کہ آئی، وتی ماسا، مسزگپ، ہش کنگ، انت کہ آہانی سروک چارلسٹن، یک بائبل وان، آزاتیں سیاہیں تراکان، واٹر وی، آئی، نام ڈنمارک ویسے انت، گوں وتی چاریں سنگتاں کہ آرا شہر، صدانی حساب، آزاتیں سیاہانی بھرتی، منظم کنگ، مدت، مک اش داتگ ات، سہر بینانی سہی بونگ، گپڑے سال ساری اے پندل، سازاتگ ات۔ آہانی چار شہر سلاہ بندیں ٹولی شہر، پرارز شین ماٹری، سلاہانی انگیر کنگ، اشارہ، یے، ودار، ات انت۔ آدگہ شہر، آس ماندارگ، ہر کجا سہر میں آہانی دپ، کپک، ات کُشگی ات انت۔ بلکن، ماسا آئی، ڈیورانی یک کمپنی، یے، راڈریے (Dray) گاڑی (cart)، وگن زراب، شہر، تاجینگی ات انت داں کہ سہر بینان، یکجا بونگ، مینل انت۔ بلے آیکشن، سہب، سمر، یک گوہ ترسیں نیگرے، وتی ماسا حال دات کہ آشپ، کپ، چے بونگی انت، گڑا پدا سہر میں چار کنڈاں تالان ات انت، ہمک نیگر، رالٹ

اش دات کہ یا گیاں بہ گوش انت گوں۔ تنیکہ آہاں کساس سی ء را پاہو ء درہتگ ات ء ہمک نیمگ ء نیگران ء چہ حداء ترسینگ ء ات انت، چوش کہ ادا بونگ ء انت، بلئے حاص زر باری کالونی ء۔ چارلسٹن ء نیگرڈن ء دراہت انت ء آہانی لوگ اش مانداشت انت، تبلیغی نیگراں اول وت ء پشت ء نہ داشت۔ آہاں وتی چرچ کبل جت انت ء جاراش پرینت کہ واز ء بدل ء آنیگران ء پنت ء سوج دی انت کہ بہ وان انت، نمشتہ بہ کن انت۔

جارچ ء آراپہ دیم ء کڈک ء برگ ء وتی گر ء چیل نوک ترکرت انت۔ ”توزاناں منی گیاں گوش دارگ ء نہ نے؟ آئی ء سک زہر ء گوشت۔“ چہ ایشی ء پیسر کہ تراگشتی یے تیرے بہ جنت، گس ء برو!“ جارچ ء درانگا زکرت کہ آئی ء کڈک چہ گشتیاں گوں مہری ء پھر یزانت ء آرا اول چہ آئی ء زہریاں تاہیرے رسیت ء آپماہانی توسگ ء تیرورگ ء رنگ انت۔

”تراگوشت، انوں!“

برانز کپتگیں جارچ ء آراپد کونی تیلانک ء دات۔ ”شرانت، روگ ء اول گرا“۔ ء پداپہ زہرناکی ہماراہ ء تچک ء روگ ء ات کہ اہتگ ات۔ دل ءے کشگ ء ات کہ بیولہ نیگ ء بہشت انت، بلئے نوں پدا ء روگ ء بے ودات۔

سہب ء سراجارچ ء مینگو ء راگوشت۔ ”دوشی وتی ماس ء چارگ ء شت اول بانک ملیری من ء گوشتگ ء ات کہ آئی ء ماسا ء مسز ء را بغاوت ء باروا چے گوشتگ ء دیتگ ء ہش کتگ...“ آرا باورے نہ کرت کہ نا کو مینگو اے قصہ ء باورکنت ء پدا حال ءے دات کہ چیریٹی ء چے گوشتگ۔ پیر مرد ء گوں دلگوشی ء گوش داشت۔ گپ ء کٹینگ ء گوں جارچ ء جست کرت۔ ”نا کو مینگو اگاں نیگرے زر باری کالونی ء کارے بہ کنت گرا ادا ء نیگر پر چاتیر و رانت؟“

نا کو مینگو پسو دیگ ء پیسر چرتے ء کپت ”سہریں چہ مانگیراں ترس انت کہ مانگیر یک زمانگے یکجا ہیں ء چست ہیں“ آئی ء شہ زہر ء گرگے جت۔ ”بلئے اگاں نیگر یکجاہ مہ بنت، گرا چچ کت نہ کن انت۔“ آپدا مانے ء چرت ء حیال ء لگ ات۔ ”بلئے ادا ء تیرگواری ء کشت ء گوش ء کہ توگپ ءے چوش مدامی این ء توسگ بیت، آزوت نیگراں جن انت ء کش انت ء ترسین انت ء یک رندے پدا نوکیں قانود جوڑ کنگ بنت ء پدا گشتیانی ٹولی ء زردیگ ء دم برانت۔“

”چینکس و ہد لگ ایت؟“ جارچ ء جست کرت۔ مارا تے کہ چوش زوت جست کنگ ناسر پدی یے ء نا کو مینگو ء ہادمان ء آئی ء نیمگ ء چارگ ء آئی ء جند ء حیال گیش محکم کرت۔

”من ترا ایسی پبوءء دات نہ کنناں۔“ جارج حاموش بوت فیصلہ ئے کرت کہ داں گوں ماساء جاورحال چوپیش نیگ ء گیک نہ بنت، وتی خیال ء باروانا کو مینگو ء راج حال نہ دنت۔

آؤ کیں لہتیں ماہانی تہا، ماسالی مدان مدان ء چوش وتی پیش ء رو ء دم ء بوت۔ باوری ات، گیشتر وہد ء، بلئے گروناک ء ترسناک نہ ات۔ زوت یک روچے جارج ء فیصلہ کرت کہ وہد ہمیش انت۔

”نا کو مینگو، دیرانت من چیزے ء سرء چار ء بیچار ء بوتگ اوں...“ آئی ء بندات کرت۔ ”من وڑے زاناں، من سدک اوں ماساء کروس چہ پیسریگ ء گیش جنگ کٹ انت۔“ نا کو مینگو انچوش

چارگ ء لگ ات تو گوشت زاناں آئی ء ہبہہ سالی این لاندھریں کمکار ء رازرگی یے رس اتگ ات ء گپ ء ات۔ ”بچ سال ء توک ء من شہ شاد رستاں شترتیں مرغ میٹرنیو کے باں، گو سٹیگ مرغ مٹینگ

ء دوایں دوران بہ چار، من یکے دیتگ ات، دیرانت کہ من آراہورتی ء چارگ ء بوتگ اوں، گندگ ء چٹ جتا ئیں مرغے، ماساء مرغانی وتی جنگ ء وڑ ء ڈولے...“ آپہ ذراج گوشیں بوٹانی یک لپونزے ء

دومی بوٹ ء ہارینگ ء ات۔ ”جارج چہ ماساء مرغانی ہیل کار ء وتی چماں دزگ ء ات کہ چہ زمانگے ء چہ آئی ء ودی بوتگ ء سک دیر ساری آئی ء مرغان ہیل کاری دیگ ء ات۔ ”ماماساء مرغان ہیل کاری

دیاں، ڈڈ ء تیار کنناں، کہ آدگہ مرغان بے وار بہ کن انت ء گپڑے جنگ بہ کٹ انت۔ بلئے من اندازہ جنگ... گیشتریں وہد ء ہمارغ چہ ماساء مرغان باج برانت کہ برزتر سٹ جت کن انت ء ماساء مرغانی

سرگاں ہارجن انت۔ گڑانا کو مینگو من سدکاں اگاں ماساء مرغانی بانزلی مہر ء محکم بہ بنت ء من سدک اوں کہ حاصلیں ورز شے دیگ ء من آہان ء ملک دات کنناں، من سدک اوں کہ چہ آدگہ مرغان برزتر چست

بوت کن انت، چہ انون ء نسبت ء گیشتر مرغان کش انت۔“ نا کو مینگو ء پیشانی ء چیر ء کلیں جم جارج ء وتی بوٹانی نیام ء ہاں پنگ ء ات انت۔ سہتے گو سٹ آئی ء

درائنت۔ ”ہرچی تو گوٹنگ لوٹے من سر پد بوتان۔ منی خیال ء اے بابت ء گوں ماساء گپ بہ جن۔“ ”اگاں تئی دل ء ہمے وڑ انت، گڑا تو پر چا گپ ء نہ جمنے؟“

”اناں، اے تو ساچ اتگ، ماساء رامنی نسبت ء تئی گوش دارگ گیشتر دوست بیت۔“ جارج ء وتی دل ء تہا بلا ئیں تاہیرے مار ات کہ کم چہ کم نا کو مینگو ء آئی ء گپانی سرء نہ کند ات۔

بلئے آسجہیں شپ ء آراتی پلار ء نیادانی سرء واب نہ اہت۔ پر چا کہ پہ جارج ء گوں ماسالی ء گپ جنگ گران ات ء آترسگ ء ات۔

دوشنبہء سہبء سمر، و ہدے ماساء دراہی کرت، جارجء وتی دل ڈڈ کرت، زندگیوں میں ساہئے کش
 اتئے، ہماگپئے گوں ناکو مینگوئے جنگ ات انت دو برگوشگئے لگ ات و وڑیں مرغانی
 جنگی وڑئے پیمء رپکانی سرء زیاتی این گپء جبرئے اوں کرت۔ ”... ماسا، و ہدے تو گراہمء مرغان
 چارئے، تیزیء گوں نہ ترسیء مرانت، بلئے ماسا میک گریگرء کروس گوں حیا لداریء سوگہیء جنگ کن
 انت، کیپٹن پیو بوڈیء مرغ گوں پانچلء ہاراں ہوار جن انتء ماسا ہا وڑء مرغ مگر انز کن انت۔
 آ ماسا جیوٹء کروس باز برز چست نہ بنتء جنگ کن انت، ہر کدی بن بنء بہ بنت چوم پانچ انتء ہر
 کجام مرغء سنٹء کہ دار انت المء ہارے وار ت...“ چہ ماساء دپء دیمء وتی رکینگء، جارجء
 گپء سرگار کرت، ”ماسا اگاں تو گوں من تپاک کنتے، گڑانا کو مینگوئی مرغانء بانزلیء مہرء محکم کنگء
 و رزشاں دنت، ما اندازہ جت کنیں، کہ چہ آد گراں گیشتر برز چست بوت کن انتء چہ برزادیء ہار جت
 کرت کن انت، تو بہ گوش، گڑا کسے آہانی مقابلہء کرت کنت۔“

ماسالی جارجء انچوش چارگء ات تو گوشت زاناں چدء پیس کدی نہ دیتگ اتئے۔
 مرغ میٹینگء دورء بندات بونگء پشت کپتگیں ماہاں، ماساء پیشء نسبتء گیش وتی و ہد
 ہیل کاری جاہء گوازینتء چار اتئے برے گوں مینگوء جارج کارء ہوار بوتء مرغئے چہ برزء
 برز تر چگلئے دات انت۔ گوں بانزلیانی ترسانا کیں رپ رپء بنء کپگء وتی پنچء شش پاؤنڈء
 وزناں مکک کنان، بانزلی اش گیش مہرء محکم بوہان ات انت۔

چوش کہ جارجء پیش گوشی کرتگ ات، 1823ء مرغ میٹینگء دورء دیم دراہی کرت۔ یکےء
 رندومی مرء ”مزان جنگ“ء مقابلہ دیمء روان ات۔ کسےء اے نیمگء حیا ل گور نہ کرت کہ ماسالی
 کروس پاری این سالء نسبتء پر چارازانیء جنگ کنگء انت۔ آہانی اسٹیلء ہار گوں آہاں مقابلہ
 کرتگیں پنجاہء دوء تہاسیء مہرء تہا پترنگ ات انت۔

ہفتنگےء رند سہبء سمرء ماسا اہت... چہ گلء بال ات کہ وتی نیم درزن کروساں بہ چاریت کہ جنگی
 دورء و ہدء پیء ٹوری بوتگ ات انت۔

”ماسا، ایشیء ڈراہ بونگء وڑے نہ کرت“، مینگوء گوشتء یک بانزلی گرینء پی این
 کروسےء نیمگء اشارہء ات کہ ماساء ہما دمانء تپاک کنگء وڑء وتی سرگ سربنت۔ ”من
 گوشاں آ کشء ڈبانی ہمینکس ڈراہ بہ بنت کہ دیمء آو کیں جنگی دورء پدا بہ میٹین اش“، مینگوء گڈی

لمبہ گہتر بوتلیں سے ایں کروسانی نیمگہ دست ٹال کرت۔ ”اے نون کدی شربنت، پدا جنگ نہ کن انت، بلتے ماسا، ماشان ء پد گہ مرغانی گرگ ء کارمرز کرت کنیں یا کشگ ء ورگ ء اوں وشتام انت۔“ ماسالی ء وتی دارو ء درمان کارمرز کنگ ء حیال ء لیکہ درشان کرت انت ء پدا دیم پد وتی اپس ء نیمگہ ء شت، دیم ء ترینت ء گوں جارج گپ ء لگ ات۔ ”مروچاں چوش بگور ء چیر وکائی درکائے ء روئے، آشویں نیگر ء نیمگہ ء الم ء وتی حیال ء گور کن کتی جنکنیں یار ء یاری کنگ ء انت گوں۔“

جارج انچوش سادگ ات کہ ہما دمان ء نا کو مینگو ء چاشکی ء سرا برا نزگپت، پدا آئی ء دیست کہ نا کو مینگو ء پد ء دیم اوں کم حیران نہ ات انت۔ ماسا گو شگ ء ات۔ ”مسز ٹیگ ء پردہ کلب ء منی جن ء را حال داتگ کہ بندات ء آسر پد نہ بوتگ کہ آئی ء دورگیں مولد ء راچے بوتگ، بلتے پدا آرا آدگہ نیگراں حال داتگ کہ دوگشتاں لاپ پڑیں جنک ء را تو ء یک دگہ سلیں ء نا شریں نیگرے ء دم برا نیتنگ“ ماسا ء ہندگ ء جت۔ ”منی نز ء شما دوتیں الم ء جنک ء چہ نیام ء تل کنگ ء ات۔“

”چیریٹی! دوگشتاں لاپ پر بوتگ!“ جارج ہما شپ ء یات کنگ ء زہر ء پُر بوتگ ء ات کہ آکجام چیز ات کہ آئی ء آراتی کڈک ء آہگ ء نہ اشتگ ات ء۔ آئی ء وتی سر ء زور پردات کہ بہ ہندا یت۔ نا کو مینگو اوں آئی ء حالنگیں ہندگ ء ہوار بوت۔ جارج ء وت ء را چوش پرتنگین ء مار ات، نون ماسا اوں سہی ات کہ آشاں در کتیت ء رو ت، گڑا آگمائی چون کنت؟

آئی ء کمیں گپ داشت دانکہ جارج ء موہ بہ دنت کہ آئی ء زہر گرگ ء امیت ء بہ کنت، بلتے ماسا ء چٹ سر جم ء دگہ زیل ء گپ ء جت... ہچ باور کنگی نہ ات ہما گپ کہ یک مردے گوں مردے ء جنت ء۔ ”... گوں وتی کار ء بلاس کنگ ء، برو پرون ء دُ مبگ پ پٹ۔ نیگراں مٹیل کہ ترا کپ کپ بہ کن انت... ء آدگانی سر ء مہ رو کہ اود ء گشتی نیگرانی سر ء تیر گواری ء انت۔“

”اناں واجہ، الم ء چوش نہ کنناں۔“ جارج انچوش سر برہ ات نہ زانت ء چے بہ گو شیت۔ ماسا اپس ء سوار بوت ء چہ دگ ء روگ ات ء آئی ء کو پگانی سرگ حال دیگ ء ات انت کہ گوں وت ء ہندگ ء ات۔

پدا شپ ء یک ء تہنا وتی کڈک ء تہا، نا کو مینگو ء جہمیں روج ء سرد مہری ء سلگ ء رند، چیریٹی ء سرا وتی زہرانی درشان کنگ ء آرات ات۔ جارج ء آرا بد ء عادات ء وت سو گند ء وارت کہ نون کدی آئی ء نیمگہ ء دیم نہ کنت ء نہ رو ت۔ گندگ ء آرا ہچ حق نیست ات، بلکن ء کم جوزاتی ء

وفاداریں بیولہء حق ات انت، آراہماشپ گیراہت، و ہدے آچیر وکائی پتڑ تارے ء دراہتگ ات،
 جنگل ء جنان ء پڑوشان دیم پہ گس ء پیداک ات کہ یک چشم رنگیں جنکے ء وتی چم پھائی شانک داتگ
 ات انت۔ یکیں سوب کہ آئی ء پرچا آئی ء سرء وتی سخت کار نہ بستگ ات، ایش ات کہ بیولہء داتگیں
 وانھیٹ لائیٹنگ ترند آپ ء آرا انچوش وانگ ء ژند کرتگ ات کہ داں سہب ء سُمرگی نہ ات ء داں بام ء
 لوگ ء سر بوت ء نہ کرت۔ بلئے آرا گیراہت آئی ء گوشتگ ات آئی ء نام اونیلیا انت ء ازگاریں ء
 سیریں ماسا جیوٹ ء کہ ہزاراں کروسانی واہندان، ملک ات۔ ء اے اوں گوشت ء کہ جیوٹ ء
 خاندان ء راجار جیا ء زرباری کیر ولینا ء ہمینکس پلائیشن ہست ہمینکس کہ ادا کاس ول ء ہست
 ء۔ پند ء راہ ء دورا، بلئے جارج اولی گشتاں شنگ ات۔ آئی ء فیصلہ کرت کہ گوں آشکرتا میں ڈگار
 کارکنوکیں جنک ء کہ ماسا جیوٹ نہ زانت کہ آئی ء ملک ات، آژناگی ء راہ ء رندے جوڑ کنت۔

یک یکشنبہ یے ء سہب ء سراجارچ پہ ہفتگی گندوکی ء غلامانی کڈکاں شنگ ات ء ہماوہد ء ماسالی پہ مرغانی ہمک روچی چار ء ٹپاس ء اہتگ ات۔ ویشیں ساعتے ات۔ تاں کمیں دیر ء گردان ء تڑان ء مرغانی بابت ء گپ جنگ ء پد، نا کو مینگو ء درانیت، چوش کہ آمارگ ء ات، ”ماسا، تو سر پدے، ہمک مرغ میٹینگ ء دؤر ء ما پانزدہ یا بیست انجیں شریں مرغ کشیں کہ بازیں مردے آہاں میٹرنیت۔ اگاں تو بچک ء رضا بہ دیئے کہ آہاں مرغانی کسانیں جنگاں بہ میٹرنیت، من سدک اول مارا گپرے زیاد ہی این زڑے رسیت۔“

نا کو مینگو شرسر پد ات کہ ٹام لی ء نام سچہیں کاس ول کاؤنٹی ء پراہ ء دراجی ء، چہ غریب ء لنگڑیں سہرینانی نامدار بونگ ء نشان ات ء آئی ء بند ات چہ مرغانی کسانیں جنگاں کرتگ ات۔ باز براں آئی ء نا کو مینگو ء راگو شنگ ات کہ آئی ء گو سنگیں دؤر ء گرٹن ء لنگڑی ء روچاں چون چاریت، گو شنگ ء ات کہ آہانی وشی ہما ہانی کچ ء انت آئی ء ہما مزن جنگانی تہا مزگ گرگ ء انت کہ چہ ہما روچ ء مقابلہ ء بہر زورگ ء انت۔ یکیں پرارزشتیں فرق، ماسالی ء گوشت، ہما ات انت کہ برزیں طبقہ ء مردم ء بہے وڑ ء مرغ اش شامل کرتگ ات انت ء بلائیں زڑے جنگ بیت، کسے سیر ء امیریں مرغ میٹرنیکان ء بازیں زڑے ء کٹگ... بہا دیگ... دیست کرت کنت۔ کسانیں مرغ میٹرنیک پماہانی واسطہ انت کہ یک، یادو، یا سنے درجہ ء مرغ میٹرنیک انت... پہ سہریں غریب، آزاتیں غلام ء غلامانی واسطہ انت کہ آہانی کیسگ آہاں بیست سنٹ ء بہ گرداں یک ڈالرے ء گیش جیوا جنگ ء رضا ء نہ دنت ء گیش ء چہ گیش بیست ڈالر ہماوہد ء جنگ بیت وہدے کسانیں مرغ میٹرنیکو کے ء سر ء ہوش بہ روت ء دنیا ء تہا آراہرچی ہست جیوا ء ایراش بہ کنت۔

”کجام چیز ء تراے خیال کنگ پر ماتگ کہ جنگ جاہ ء آ کروسانی گر ء دار ء کرت کنت؟“ ماسالی ء جُست کرت۔

نا کو مینگو ء ووت ء پہ تاہیر مار ات کہ آئی ء تجویز رد کنگ نہ بوت۔ ”جی واجہ، تو ووت زانے، آئی ء گوں سک نزنیک ء ہورتی ء جنگ چارا نگاں، پہ منی نزع، ماسا، اے پنچ ء ششیں سالان، جنگ جاہ ء آئی ء چماں تئی کرتگیں یک یک زرمیشے یلہ نہ داٹگ۔ اگاں تو دُر پیناں یکجا بہ کنتے گڑا تو گند نے آ پیدائشی کروسیئے، من سدک اول آباہ بہ دنت، گڑا ہما مرغ بنت کہ مارا چوناہی ء کشگی انت ء

مارا چوشیں بازانت ء و اجہ، تو چونہا کارا ش نہ بندے۔“ .. ء باہ دیگ ء الم ء دیست کنت۔

”ہو ہو“ ماساء منومنوئے کرت، چرت جنان ء وتی ز نوک ء لتارگ ء ات۔ ”گڑا شرانت، منی خیال ء ایشی ء بدی یے نیست۔ تو گڑا پر چاشہ ہے مرغانی ہاراں نہ سولارے ء مرغانی تیر ماہ ء جنگاں پہ آئی ء دستانی ریچگ ء آئی ء مک ء نہ کنتے؟ اگاں داں آؤ کیں مرغ میڑینگ ء دور ء آئی ء دست رہت انت ء شربوت، ہو، گڑامن آرا کمیں زر پہ جیوا جنگ ء دیاں۔“

”الم ء کنان ء، ہو واجہ“ نا کو مینگو چگل ء بال ات۔ چونہا آء جارج چہ ماہاں کشگ ء ورگی این کروساں پہ توازہ میڑینگ ء ات انت، آہانی ہارگوں پوست ء گدے ء بستگ ات انت کہ نا کو مینگو ء ساچشتے ات۔ سوگہہ این مردے ء بستار ء چوش کہ آت، آئی ء کدی وتی پنت ء سوج ماساء نہ گوشت انت گوں، داں وت لہم مہ بوت انت ء نون لہم ات کہ آئی ء شاگرد مرغانی یک شریں گر ء دارکنو کے بونگ ء ات۔ گوں بازیں کسانیں مرغ میڑینگ ء تجربتاں، آئی ء خیال کرت، جارج الم ء یک روچے مرغانی جنگ جاہ ء ماسالی ء پیسیں شیوار ء سوگہہ این مرغ گر ء دارکنو کے بیت۔

”گڑا بچہ، تو گوں وتی پیچیں دپ ء انچوش اود ء اوشت ء؟“ و ہدے آئی ء جارج ء را حال دات، گڑانا کو مینگو ء آراجست کرت۔

”نہ زاناں چے بہ گوشاں۔“

”منی کدی گمان ء نہ بوتگ کہ من پہ اے روچ ء زندگ باں کہ ترا پہ گوشگ ء منی کڑا پچی مہ بیت۔“

”من .. بس نہ زاناں چون تئی منت ء بہ گراں۔“

”گوں اے تیوگیں ڈن ء این دناناں، ہزدری نہ انت، برنیں کار ء۔“

آ تیر ماہ ء، آئی ء نا کو مینگو ء کساس روچے یک کلا کے ادار کی اڈ دا تگیں مرغ جنگ جاہ ء کش ء سرزونڈان نشت ء گؤازینت، اے ادار کی مرغ جنگ جاہ چہ چونہا ہی ء تلمشت تر ات، بلتے پدا اوں پہ مرغانی ہیل کاری دیگ ء بس ات۔ گپڑے ہفتگاں رند یک روچے ماسا ہیل کاری ء دور ء باریگانی چار ء ٹپاسگ ء اہت۔ جارج ء گوں تیزی ء چابک دستی ء گل ء کش ء کروس ء گرگ ء آرا باز متاثر کرت ء آئی ء آراچہ مرغ میڑینگ ء ہاراں لتیں ہاردات۔

”تولوٹ ء تئی مرغ سٹ بہ جن انت، گڑامن ء بہ چار ..“ نا کو مینگو ء دست ء مرغ ء گپت ء در اینت ء۔ ”شریں، گڑا تئی ریفری ء چونہا ہی ء ”تیار بو“ ء جار پریٹنگ! تو، تو ہمود ء وتی کروس داشنگ .. بلتے مرغ ء مہ چار! وتی چماں گوں ریفری ء لنٹاں سک بہ دار، ترا ”یلہ“ دیگ ء ساعت

زاناگ لُوٹیت، ہمائی ء کہ آئی ء دوئیں لنت چپت بنت...“ ماسالی ء وتی جند ء لنت پرہت انت، ”چٹ ہے و ہد ء وتی دستاں دور بہ کن... تئی مرغ ساری ء در کئیت ء تو پدا ”یلہ“ دیگ ء توار ء ہش کن ء!“
 لہتیں نیمروچاں، چہ ہیل کاری دیگ ء دؤر ء باریگ ء آسمر بونگ ء رند، نا کو مینگو ء نشت گوں
 جارج ء مرغانی کسانیں جنگ ء کٹوکیں زرّانی بابت ء گپ جت۔ ”انچوش سماکت تیوگیں کوکار ء ات
 انت کہ ماسا بہ کئیت، من آبلانیں کسانیں مرغانی جنگاں نیگراوں کوکار ء ہش کنگ آں، یک مرغانی
 جنگے ء دہ، دواز دہ، بلکن ء گیشتر ڈالر کنگ بیت۔“

”نا کو مینگو، من ء ایک ڈالرے نیست! ء اے اوں شر نہ زاناں ڈالر چونیں بنت!“

”ؔ نئے کہ من ء گپڑے ہست، چوناہی ء نوں منی بیچ کار ء نیا انت، بلئے ماسا گو شگ ء ات ترا پے شرط
 بندگ ء جیوا ء کمیں زرّمٹ ء بدل ء دنت ء اگاں تو پے کٹ ء بوت کنت چہ آہاں کمیں تئی جند ء را بہ دنت۔“
 ”توسدک ء آپہ دل چوش کنت؟“

”من ء گوشت ء، من زانت کہ آرا بانز لیا نی محکم کنگ ء تئی خیال باز دوست بوت کہ چہ آئی ء
 سوب ء بازیں زرّے آئی ء کیسگ ء مان بوتگ۔ گپ ایش انت اگاں آئی ء ات ء تو کٹ ات، گرا
 ہرچی کہ ترا رسیت، چہ آہاں کمیں ایر کن؟“

”بالکل انچوش کناں، من الم ء انچوش کناں۔“

”من نیگرانی باروا ہش کنگ کہ چہ اے کسانیں جنگاں ہر چینکس کٹ انت، ایر کن انت ء چہ
 وتی ماسا ہاں وت ء راوت بہا زور انت ء آزات کن انت۔“

”من وت ء ء وتی ماس، دوئیناں بہا زوراں!“

نا کو مینگو چہ نشنگیں بند ء سر ء انا گت ء پادا ہت، بد آگ ء ریش ء، کہ آرانوں تجربت بوتگ ات
 آرا تہی نیمگ ء انچوش زیبی یے کرتگ ات کہ پھائی ء پسو دیگ گران ات، پدا آئی ء وتی جند دیست
 کہ گوں وتی جند ء لبجگ ء ات۔ ”گرا بہ زراں ہچی نہ بووکیں کارے نہ انت۔“ ناگت ء لوگ ء ات کہ
 وت ء چہ اے مارشتاں دور بہ داریت کہ آئی جند ء نزیکیں سہر ء بہر ء بانگ ء بدل آرا نہ رسیت۔ پدا
 آروت زوت دیم پہ وتی کڈک ء شت، جارج ء پے ہبکہ ء حیران بوتگ ء چارگ ء پشت ء پشت
 گیتک ء۔

1824 ء بنداتی روچ انت۔ یک بلانیں مرغ میرٹینگ ء دؤر ء و ہد ء نا کو مینگو چہ یک ڈگریں
 ہیل کاری دیو کے ء دپ ء کہ چہ سالاں زاناگ ء ات ء، ہش کنگ ات کہ آوکیں شنبے ء پیشیم ء

پاس ۽ ھند ۽ ملڪ ۽ امبار ۽ ڪش ۽ مرغ ميڙينگي مرا گشته برجم دارگ بونگي انت۔ ”ماسا، به زان که آچوش
مدامی این ۽ تيار انت۔“ نا کومينگو ۽ یک رندے پداماسا ۽ احوال داتگ ات۔ ماسا اھت ۽ مينگو ۽ ديم ۽
بيست کا گدی ۽ بيست کٹ ۽ ڈالر ۽ حساب کرت۔ ”شمامنی پاليسي ۽ زان ۽“ آئی ۽ دو مينان ۽
گوشت۔ ”آمرغ ۽ کدی جنگ ۽ دور مہ دے کہ تني جنده را آئی ۽ سر ۽ شرط بندگ ۽ بہ ترسيت! اگاں تو
شرط مہ بندے، گڑا تو کدی چچ نہ کٹ ۽! ہرچی تو باہ دی ۽، من پہ آئی ۽ باہ ديگ ۽ تياراوں، بلنے
من زر جنگ ۽ اوں، پرچا کہ تو منی مرغان ميڙينگ ۽ ۽، اے پيم ۽ تو ہر چينکس کٹ ۽ من آہانی
نيماں لوٹاں، تو چوش زان ۽؟ ۽ اگاں من ۽ شک بوت کہ گوں منی زر اں حرابی يے بونگ ۽ انت، من
آزراں چہ شامو مينانی سياہیں پوستاں کشاں!“ بلنے آدوئیں صاف گندگ ۽ ات انت کہ آتہنا پيشدارگ
۽ ات کہ آزرہ ۽ پُرانت، چوناہی ۽ توازہ باز ۽ ات، دو مينان یک توار ۽ درانينت۔
”ہو، ماسا!“

نيل رنگ داتگيں بلائیں امبار ۽ چپ ۽ چا گرد ۽ گردان، آکوشت ۽ ات وتی گل ۽ وشي ۽ چيرہ
دنت۔ جارج ۽ چم پہ کساس بيست کسانیں مرغ ميڙينگ ۽ بہر زور وکيں سياہينان کپت انت کہ پراہ ۽
تلشئين مرغ ۽ جنگ جاہ ۽ چپ ۽ چا گرد ۽ گپ جنان، ھندان ۽ گردگ ۽ ات انت۔ آہانی نیم چہ مزن
جنگ ۽ آئی ۽ پجاروک بوتگ ات انت کہ اوڊ ۽ گوں وتی ماسا ہانی ھمراہی ۽ اھتگ ات انت، چوش کہ
آراکنگی ات، آئی ۽ وتی دست آہانی نيمگ ۽ سُرينت ۽ گوں بچکندگ ۽ آہان ۽ سلام ۽ دعائے کرت، یکے
دومی ۽ نيمگ ۽ وتی سراس سُرينت انت۔ آئی ۽ چہ آہانی رنگداریں گد ۽ پچاں ۽ آزاتیں گرد ۽ تڑ ۽ اندازہ
جت کہ اے الم ۽ آزاتیں سیاہ انت، چم ۽ چست کرت ۽ سياہينانی کچ ۽ کساس ۽ تعداد ۽ سہرين ۽
چار ات انت، آھيران ات کہ چہ آہان آ بازینے زانت ۽ گوں پھر بندی ۽، آئی ۽ گوشاں کپت کہ یکے ۽ را
گوشتگ ۽ ات انت۔ ”آدوئیں ٹام لی ۽ نيگر انت۔“ کسانیں جنگ ۽ بہر زور وکيں سیاہ ۽ سہرين
دو مينان وتی پُھلی ایں پيلکانی دپ ۽ ہت انت، کوار وکيں کروس اش در کرت انت ۽ آہانی ورزش
ديگ ۽ دست گلانش بوت انت، نا کومينگو جنگ جاہ ۽ دومی ۽ ڪش ۽ شت، درنگ ۽ تر ۽ تازل دپ ۽ ديمیں
ريفری ۽ راجيزے گوشت ۽، آئی ۽ جارج ۽ نيمگ ۽ چارات ۽ وتی سرگ ۽ سُرينت۔

بچک نرم نرم ۽ وتی گو چک ۽ مالگ ۽ ات کہ نا کومينگو و اتربوت ۽ دومی مرغ ۽ سر ۽ کار ۽ بندات
کرت کہ گوں وت ۽ آورتگ ات اش گوں۔ جارج کدی سہرينانی اينکس نزينک نہ بوتگ
ات، پميشکا آہانی نزينک بونگ ۽ سوب ۽ ہکانسری يے مارگ ۽ ات، چوناہا آدگہ چچ نہ ات انت بلنے

سیاہانی داستہ دردء سمرات انت، بلتے ہرچی کہ نا کو مینگو ء آرا راہ ء گوشنگ ات، گیرے آورت انت، نا کو مینگو ء گوشنگ ات۔ ”مرغ ء کسانیں جنگ“ ہا مرغ میڑینگ ء گوش انت کہ پھائی نزء سہریں کریکر ء سیاہ یکجا گہ مرغ میڑین انت۔“۔ دؤر ایش ات کہ دوسہریں ء دوسیاہین ء وتی کروساں گوں یکے دومی نیگ ء میڑینت، بلتے ہر کس ء گوں آراتی ء شرط بست، تری کجام مرغ بوت انت ء کجام جنگ بوت انت۔

شر ما لگ ء شرورزش دیگ ء پد، جارح ء یک رندے پدا وتی کروں پیلک ء مان کرت انت۔ جارح ء کڑ ء گور ء گیش بوؤ کیں جاک ء کوکار ء نیمگ ء وتی دلگوش گور کرت، آئی ء دگہ گپڑے کسانیں جنگ ء بہر زور وکیں مردم ءے دیست کہ پڑیں پیلک اش بڈ جنگ ات انت ء زوت زوت گام جنان دیم پہ امبار ء پیداک ات انت ء ریفری ء اوں وتی دستانی سربینگ بندات کرتگ ات۔

”بس کن ات، بس کن ات، نوں! بیات مرغ میڑینگ ء بندات ء کنیں! جم کار ٹر! بن اسپنس!، بیات اشاں بہ دار ات!“

دوتنگ ء درتگ پچیں سہریں دیم ء دراہت، وتی کروں اش کش ات انت، پدا برے برے آو کیں بیست ء پنچ، پنجاہ سنٹ ء شرط جنگ ء کوکار ء نیام ء وتی مرغان ء اسٹیل ء ہار اش پاد ء بست انت۔ جارح ء نزء چہ آہاں یک مرغے چہ ماساء درچنگ ء کشگی ء ورگی مرغان گہتر نہ ات، اگاں آہاں گوں نا کو مینگو ء جارح ء پیلکاں بندیں کروساں دیم پہ دیم بہ کرتین ات انت۔

گوں ”یلہ کنگ“ ء توار ء دونیں مرغ دیم ء دراہت انت، بُرزی ء چست بوت انت ء پدا جہلادی ء کپت انت۔ اے دیم ء آدم سرگ ء یکے دومی ء رد دیگ ء ات انت۔ روانتی جنگ ء ات انت ء بے سر ء پادیں جنگے کہ آئی ء مدام نا کو مینگو ء ماساء ہماہی ء مارا تگ ات۔ وہدے گڈ سر ء چہ آمرغان یکے ء دومی ء ماں گردن ء ہارے جت، پدا پہ آئی ء جنگ ء کشگ ء آرا گپڑے ملٹ درکار بوت ء جارح ء نزء شر میں نسل ء مرغ... سیکنڈ جن انت۔ آئی ء باہ دیوکیں مرغ ء واہند چارات کہ جو رد پی ء اوشتا تگ ات ء وتی سخت ء رابد ء زہ کنگ ء ات ء وتی مرتگیں کروں ء پادے گپتگ ات انت۔ یک کتر ہے ء مرگ ء پدا سیمی ء، نہ کٹوک ء نہ باہ دیوک ء جارح ء جنگ کنگ ء زہرگ پیش داشت ء نئے کہ جنگ ء چوشیں دزوشے کہ آئی ء چماں چارگ ہیل کرتگ ات۔ وہدے چارمی جنگ برجم ات، آئی ء وتی سر بر ہی کمیں کم کرت ء جنگ جاہ ء وتی واری ء نیمگ ء دلگوش ءے گور کرت۔ بلتے وہدے آئی ء واری اہت یکدم آئی ء دل ء دریگ ءے بست۔

”بس کن ات، بس کن ات! نون رومس ۽ ننگر گون ماشوايس مرغ ۽ مسٹر لي ۽ گون وتي سهرين ۽! شام دوئين بچڪ وتي مرغان کش ات ۽ بي ات!“ جارچ ۽ وتي پٹڪ ۽ زنديس داوا دار سياه پجا آورت، مرغ ميڙينگ ۽ مزنيں جنگاني دور ۽ آني ۽ گمائي باز براں جبر ۽ حال کرتگ ات۔ نون پيمائي نر ۽ ناکو مينگو ۽ چم آراسڪ ات انت۔ جارچ ۽ مرغ کش ات ۽ تول کرت ۽ کونڊاني سر ۽ نشت، وتي اور آل (overalls) ۽ بٹن ۽ بھت انت ۽ پتا تگيں هار ۽ در کرتاں ۽ آهان ۽ وتي کروس ۽ پاداں بندگ ۽ لگ ات، ناکو مينگو ۽ سوگهي پنت ۽ گير اهت۔ ”اينڪس سبڪ سست مه بند که شل به بنت ۽ جهلادي ۽ به لگش انت ۽ اينڪس مھر هم ناں که پاداش واب به ترانت ۽ درد به کن انت“ اميت ۽ ات که باراں شمر بنديت۔ جارچ ۽ وتي چار مکنڊاں کوکار ۽ جاڪه هس کت۔ ”سهرين ۽ سر ۽ پنجاه سنٹ!... ”شتر“... ڈالر ماشوء سر ۽!“... ”بلتے“ چار ڈالر سهرين ۽ سر ۽! اے ناکو مينگو ات که مستريں شرط ۽ جارچ ۽ جت، يک دگه بلائيں کوکار ۽ آني ۽ توارگار کرت۔ جارچ ۽ مار ات مچي ۽ وشي گون آني ۽ وشياں هو اور وڏان ات۔

”تیار به ات!“

جارچ کونڊاني سر ۽ نشت، وتي کروس ۽ بون ۽ مھر داشتگ ات، کروس ۽ جون ۽ مارگ ۽ ات که پو در آهگ ۽ اُرش کنگ ۽ لرزگ ۽ ات۔

”يله“

آني ۽ ريفري ۽ لنطاني چارگ شموشتگ ات۔ همامان ۽ وتي دست ۽ چه مرغ ۽ سر ۽ دور کرت انت۔ آدگه کروس پيسر ۽ وتي بانزلياں ٺاڀينگ ۽ ات۔ پد کوني نر کر ان، جارچ گون در گڙا تگيں چماں وتي مرغ ۽ چارگ ۽ ات که شه کش ۽ لٹ ۽ وارت ۽ ورت ۽ راداشت ۽ نه کرت، چندگ ۽ لگ ات ۽ پدا چه راستيں کش ۽ نريں آري ۽ وارت ۽ ۽ سرگ ۽ چکرگ ۽ لگ ات۔ بلتے زوت وتي پاداني سر ۽ اوشتات، اُرش ۽ کرت ۽ بانزلي ۽ چه جون ۽ سياه تر ات انت۔ دوئين مرغ چست بوت انت، آني ۽ مرغ برز تر چست بوتگ ات بلتے جهل ۽ کپگ ۽ وهده آني ۽ هار ۽ مرغ ۽ را هٺ کرت۔ زور جنان، آدوئين يک رند ۽ پدا برزادي ۽ چست بوت انت، بلکن ۽ اے بري چه پيسر نيگ ۽ برز تر، چه چار وکيں چماں زراب تر آهاني هار پتر ات۔ جارچ ۽ دل اے نه کٺو کيں سهتاں در يلگ ۽ ات، وهده آني ۽ وتي مرغ جنگ جاه ۽، کورکائي ۽ چوم پاچگ ۽ پر پٺڪائي شانگ ۽ ديست۔ آسمر پدا ت که يک شل ۽ خون ريچگ ۽ سوب ۽ آني ۽ کروس نزور ترا تگ، بلتے انگت ماشوء هاراني دي پياني ۽ کنگ

ءات، پدا، اناگت ء گول ہارے ء ورگ ء، ہر چیز کٹ ات ء جارح ء مرغ مرگ سکر ات ء درداں چہ لرزگ ء پر پڑکائی شانگ ء ات۔ و ہدے آئی ء وتی مرغ چہ جنگ جاہ ء گپت، بد ء جبر کنوکیں شرط جنانی کو کار کم آئی ء گوشاں کپگ ء ات انت۔ آئی ء ارس دراہنگ ات انت۔ آچہ مچی ء نیام ء چوش حیران ء ہبکہ ء درگڑا تگیں مردے ء دراہت، نا کو مینگو ء آئی ء دست گپت ء آرا کمیں دور برت دانکہ دگہ کسے مہ ہش کنت۔

”تو پوکیں کارے کنگ ء نے“۔ آئی ء گڑ گے جت۔ ”برو، پہ دومی جنگ ء وتی آدگہ مرغ ء بہ یار۔“
 ”من شرنہ کرت، نا کو مینگو۔ ماساء مرغ کوشارینت۔“

نا کو مینگو چوش بے باور ء ودی کنگ ء ات۔ ”ہر و ہدے مرغ مٹانت گڑا یکے الم ء باہ دنت! تو زان نئے، تو ماساء جند باہ دیگ ء نہ دیتگ؟ نوں برو آراد رکن ء بہ یار!“۔ نہ نا کو مینگو ء پاد تزا پ ء نئے آئی ء زور پر دیگ ء بچک را چہ آئی ء جا گہہ ء سُرینت، گڈ سہر ء نا کو مینگو ء سکین دیگ ء جندیلہ دات۔ ”شرانت، گڑامن ماساء را حال دیاں مارا تئی باہ داتگیں زرانی دو بر کٹگ ترس اتگ۔“

زہر زہر ء نا کو مینگو ء وتی دیم چکرینت ء دیم پہ مچی ء شت۔ سک شتر بوتگ ات، جارح حیران ء منت وارات کہ کسانیں جنگ ء بہر زور وکان چہ کسے ء آرا گریوگ ء نہ دیتگ، پر چا کہ آہاں وتی دلگوش آدگہ جنگ ء گور کرتگ ات۔ ریفری ء یک رندیے پدا جا پرینگ ء ساری دگہ دو جنگ بوتگ ء گوستگ ات۔

”ٹوم لی ء نیگر!“ سک پشل ء بڑن ء نیام ء، آئی ء نا کو مینگو ء را دہ ڈالر شرط ء بندگ ء ہش کت۔ اے مرغ ء پہ ہنر ء رپک دو منٹ ء وتی دژمن جت۔

پدا پلانٹیشن ء نیمگ ء روگ ء و ہدے نا کو مینگو ء سہر ینگ ء تسلا دیگ ء جہد ء کوشستاں جارح ء راچ کار نہ کرت۔ ”مادوڈ المر کٹ اتگ، گڑا پر چا چوش ءے، گوشے زاناں تئی کس ء وارٹے مرتگ؟“

”بس وتی باہ دیگ ء سہر ء پشل اوں... ماسا کدی نہ لوٹیت من آئی ء مرغاں بہ گوازیناں...“
 نا کو مینگو سک کا نسر ء تے تہمیل ات کہ آئی ء بچک ء فیصلہ کرتگ کہ باہ دیوکانی تہا آئی ء نام بہ بیت۔ داں سے رونج ء آحشک ء گشت، ہیج ءے نہ کرت۔ انچوش گندگ ء ایر بہ بارت ء اے بابت ء آئی ء گول ماسالی ء اوں گپ جنگ ات۔

”ماسا تو گول بچک ء جبر ء حال کرتگ؟ انچوش گندگ بونگ ء انت پھائی نز ء یک جنگے باہ دیگ سکی یے!“ و ہدے ماسا مرغانی جاہ ء گرد ء تڑ ء شت، آئی ء گول جارح ء جبر کرت۔ ”من اے

چے ہش کتنگ، تو جنگ باہ دات نہ کتنے؟“

”ماسا، ترسگ ء ات اوں، من تئی مرغ کو شارینت۔“

”من ء بیست دگہ مرغ ہست، من لوٹاں تو بہ میڑین اش!“

”جی واجہ۔“ آچہ ماسا ء تسلا ء دودلگ بوت۔

بلتے و ہدے جارج ء گوں دوئیں کروساں او کیں کسانیں جنگ کٹ ات انت، آچہ گل ء بال

ات ء چوش وتی کٹوکیں کروں ء پیم ء بانگ دیگ ء ات۔ پہ پہر بُر تگیں شرطانی نزا آرگ ء رندنا کو

مینگو ء آرا یک کشے ء برت ء بلوت ء کرت۔ ”وتی سر ء پہ ہوش کن، تو پدا باہ دینے۔“

”نا کو مینگو، یک گشتاں بل من اے زراں دست ء کناں۔“ آئی ء گٹ ء پُر ء گوشت، وتی چنک

ء داشتگ ات۔

و ہدے آئی ء وتی چم پہ پر ہتگ ء کوسیں کا کدی ڈالرے ء ء کٹ ء زراں سک داتگ ات

انت، نا کو مینگو ء پہ ہندگ ء گوشت۔

”اے زراں برو ماسا ء را بہ دے، پہ شادوئیناں شربیت۔“

واتر بونگ ء لوگ ء روگ ء و ہدے، جارج ء کساس صد گشتاں نا کو مینگو ء راسکین دات کہ غلامانی

کرگینانی تر ء تاب ء بہ روت ء آئی ء ماس، بانک ملیری، گوہار سارہ ء نا کو پچی ء را بہ گندیت۔ ”نا کو

مینگو، ماسا ء بازناں تہنا ماششیں نیگیں، ہر و ہدے من اود ء رواں، آتی گپ ء جن انت۔ بلتے پماہانی نزا

ترا آئی ء ابیددگہ کسے دوست نہ بیت۔“

”تو ء آتیوگیں الم ء بہ زراں ات، من کسے ء رامہ زاناں گڑا من آئی ء ہلاپ چون بوت کناں۔“

مینگو ء رائینت۔ اگاں اے وڑانت گڑا آپہ من ہڑنی مہ بنت ء نئے کہ من پرہاں۔ ”و ہدے آپلا نٹیشن ء

سر ء سر بوت انت، یک رندے پدا، نا کو مینگو ء ہماراہ گپت کہ آراچہ غلامانی کرگیناں مدام ڈور داشتگ

ات ء۔

و ہدے کزی ء کا گدی ء کٹ ء زرجارج ء دست ء دل ء دیست انت چہ زہر ء چم ء درگڑات

انت۔ ”اوحد، بچہ تو اشان ء شہ کجا زرتگاں؟“ آئی ء زانگ لوٹ ات گوہار سارہ ء تو ء ات کہ بنیت ء

بہ چاریت۔

”چوناہی ء اے چینکس انت؟“ گوہار سارہ ء جُست کرت۔

”نہ زاناں چہ کجا بی بی، بلتے باز انت۔“

گلوہار سارہ ء جارج ء حالیگیں دست گپت گران ء نا کو پچی بیگ ء برت۔

”شترتات تو پہ من کرو سے بیارت انت“۔ پیر مرد ء گوشت ”بلئے بچہ بہ چار، اے ماساء
زرانت“۔

”آئی ء نیمان ء من داتگ۔“ جارج ء گوں پہر ء گپ تچک کرت۔ ”من ء انوں روگی ء آئی ء بہر
دیگی انت“۔

جارج پاداتگ ء چُل ء شت، زرے بانک ملیزی ء را پیش داشت انت ء پد ماساء جست ء کرت۔
وہدے ماساء کٹ انگلیں نہہ ایں ڈالر کیسگ ء جت انت، ہند ات ء گوشت ء۔
”لعنت، منی حیال ء مینگو تر منی شترتیں مرغاں دیگ ء انت ء من ء نزور بیناں۔“

جارج وتی مٹ ء بدل وت ات!

آؤکیں کسانیں جنگاں، جارج ء گوں ہما دونیں کروساں پدا کٹ ات کہ پیسہ کٹ اتگ ات
ء۔ جارج ء مدامی ایں کٹگاں ماساء دل انچوش سک ء وش کرت کہ آئی ء وتی جند ء جستگیں کسانیں
جنگانی بہر زورگ ء پابندی ء سر ء دلگوش نہ دات۔

کسانیں جنگانی سر ء ماساء انا گت ء آہگ ء سہرین ء سیاہانی نیام ء سُر وشک جنگ ء ہلوت ء
بندات کنائنت۔ بلکیں نا کو مینگو ء جارج ء اوں ہبکہ ء سر برہی دیست گڑا وتی آہگ ء روی ء مار
ات۔ نوں چار ات ء کہ بندات ء ء وت بہ کنت۔ یک ڈگریں سہرینے ء نیمگ ء دست ء
سُرینت ء ہندگ ء لگ ات۔ ”چون ءے جنیم“۔ پدا دگرے ء نیمگ ء، ”تئی چے حال انت پٹ“۔
آہاں اوں ہند ات۔ حیران ات انت کہ آرا آہانی نام انگت یات ات انت۔ ”وش بات ءے
ڈیو (Dave)“ آکمیں دی متر ء شت۔ ”تئی جن ء تئی پشت کپتگیں دناناں در کرتگ یا سلیں
کنتر ء واٹاں؟“ کندگ ء ٹہک ء نیام ء، کسانیں جنگ ء بہر زور وکاں پہک شموشت کہ آیک انچیں
مردے ء چپ ء چاگرد ء چ انت کہ چوش آہانی پیم ء غریبی ء بندات ء کرتگ ات بلئے نوں پہاہاں
نامداریں بامردے ات۔

چہ پہر ء تر لگی، جارج ء وتی کروں بگل ء کرت ء سینگ ء مک ات ء جنگ جاہ ء گردی ء
گردگ ء ات۔ ”بس، بس“ آئی ء گٹ ء پُر ء گوشت۔ ”اگاں چہ شما کسے رازر گون، بیت ء اے لکیر
ء سر ء ایراش بہ کنت! چرت مہ جن ات کہ شما چے شرط جنگ ءے، اگاں من دات ءے نہ کنناں، گڑا

منی ماسادات اش کنت، آسک سیرانت!“ وہدے ماساء را پچکنگ ء دیست ء، جارح ء تو اربرز
 تروبوت۔ ”من ادا تہنا آئی ء نزوریں کروساں جنگ دیگ ء اوں، آ آدء ہر چیز ء پرورش دات
 کنت۔ بلئے، بیارات۔“

یک کلاکے ء پد، دومی جنگ ء کنگ ء جاک ء کوکار ء رند، جارح ء بیست ء دوڈال رکٹ ات ء
 ماساء کش ء جستگیں شرطانی زورگ ء ہوار کساس چل ڈالر۔ آرا (ماسا) پہ راستی چہ آمردماں زر
 زورگ بداہت کہ آئی ء آہان ء چہ آہانی کر بکری ء زمانگ ء زانگ ء ات ء یک زمانگے وت اوں
 کر بکرے بوتگ ات۔ بلئے آئی ء زانت کہ سہمیں سال گردانت ء دروغ بندانت کہ آہاں گوں ٹام لی ء
 شرط بستگ ء دہ شرط ء کچ ء باہ داتگ۔

گل ء بال، وت گلائیں جارح وہدے کاس ول کاؤنٹی ء چارکلاک ء کسانیں مرغ میٹینگ ء نہ
 اہت باز مارگ بوت، پر چا کہ نا کو مینگو ء را یک رندے پدا کنگ ء جکے ء گور جتگ ات۔ جارح ء
 دیست کہ چوش اناگت ء آراجنگ گپیت ء پداداں دیر ء داریت ء آئی ء مارات آراوتی ڈگریں ہیل
 کار ء یک ء تہنا کنگ ء روگ کشت کنت۔ بلئے وہدے نا کو مینگو ء صحت کمیں گہتر بوت، آئی ء
 گوشت انگت آئی ء دل نہ کشیت کہ یک ء تہنا مرغ میٹینگ ء بہ روت۔۔۔ بلئے آلوٹگ ء ات جارح
 ہر چون کنت بلئے الم بہ روت۔

”تونوں گوٹ دیے نہئے! اگاں اودء جتکے بوت انت گڑا توالم ء پہ بال شت نے!“

اے پیم ء جارح شت۔ پراہیں پیلک کہ کروس اش مان ات انت دوئیں دستاں گپتگ ات
 انت ء۔ وہدے مرغ میٹینوکانی چم پھائی کپت انت، کہ آئی ء ہبے زوت ء کرتگیں شغلاں یات
 کنگ ء ات انت، چہ آہاں یکے ء گٹ ء پڑ ء کوکارے جت۔ ”اودء بہ چارات، جارح کروسی پیدا
 کنت۔“ درہیں کنگ ء لگ ات انت۔ آوں گوں دل ء جھلانکی ء گوں آہانی ہندگاں ہوار بوت۔

”شماندازہ جت نہ کن ات آہاں مرغانی کسانیں جنگ ء من چونیں نام ءے داتگ!“ گوں غلام
 کڈکاں سر بوتگ ء شرط ء آئی ء گوشت۔

”انان، چے؟“

”جارح کروسی!“

”اوحدا،“ گونا ہارسارہ ء کینوگ ءے جت۔

کزی ء مہر ء پھر چہ آئی ء چماں ودی کنگ ء ات انت ”گڑا“ آئی ء درائنیت۔ ”گمان ہمیش
انت کہ نوں تراہر کس ہے نام ء توار کنت!“

وہدے نا کو مینگو ء حال دات، اے لقب ء ماسا ء اوں دل وش کرت، آئی ء پہ گل دگہ لٹکے ء اوں پر
کرت۔ ”پہ من حیرانی ء گپ ایش انت آہاں ”جارج گریواسک“ ء نام پر چا نہ بستگ، چوش کہ ہر وہدہ
مرغ بہ مڑینیت، اگاں مرغ بہ مریت گریت، پر چا کہ مروچاں کنگ ء انت، پمیشکا چرت ء نہ
انت۔ بس مرگ آماچ کنوکیں ہارے کروں ء مان بنیت، ارس ء گوار انت، زار جنت ء مرغ ء بگل
کنت، تو گوشے زاناں جندہ زہگ انت ء۔“ ”ماسا، تو پیسرا ء اے پیس ہش کرتگ ء دیستگ؟“
ماسالی ء کند ات، ”باز براں من وت گریوگی بوتلوں، وہدے من ء گپڑے زر جنگی بوتگ ء من
جنگ ء منی مرغ ء ہارے وارنگ۔ بلے اناں، آیک انت، چوش کہ تو گوشگ ءے، منی حیاں ء گوں
مرغاں سک نزنیک انت۔“

دیر نہ گوشگ ات، سال ء مستریں ”مزن جنگ ء“ ماسا ء راوتی فائیل مقابلہ ء کٹ اتیں کروں
بگل ء ات ء دیم پہ چر گاڑی ء پیداک ات۔ آئی ء گوشاں کپت کہ کسے ء آرا چہ پشتی ء توار کرت۔
”مسٹری“۔ دیم ءے چکر بیت۔ مرغ میٹرینوکانی معتبر جیوٹ ء گندگ ء گوں حیران بوت کہ گام جنان
دیم پمانی آہگ ء ات ء چکند ءے ماں لنگانی سر ء ات۔ ماسالی ء کوشست کرت کہ چوش مدامی این ء
ودی بہ کنت۔ ”او، ہو، مسٹریوٹ!“

ء پدا آدست ء ذروت ات انت۔ ”من تئی دیم ء پدا اوں، چوش کہ یک واجہ کار ء یک مرغ
میٹرینو کے گوں یکے دومی ء بیت۔ ہے زوتاں من وتی ہیل کار گوار بینگ۔ آرار ہداری گوں نہ بوتگ
ء دگ ء گشتیاں داشنگ، بدختی ء آئی ء تچگ ء کوشست کرتگ ء تیرے مان اہتگ ءے۔ آئی
ء زندگ بوتگ ء امکان نیست۔“

”اے ہش کنگ ء دل پدرد بوتوں، پرتو، پنیگر ء ناں۔“ ماسالی ء وتی ابکی ہی ء رارد کرت، ء اندازہ
جنگ ء ات کہ چہ آئی ء دپ ءے چہ در آہگ ء انت۔ معتبر ء نا کو مینگولوت ات۔

”راستیں جبر ایش انت“ جیوٹ ء درائنیت۔ ”منی حیاں ء من ء یک ادارکی این ہیل کارے
درکار انت۔ یکے کہ مرغانی بابت ء کم چہ کم چیز کے بہ زانت...“ آکیں حاموش بوت۔ ”من مرغانی
جنگ ء وہدہ دیست ترادوہست، من تئی پیریں تجربہ کار ء باروا حیاں کرت نہ کناں، من ء وشی بیت اگاں
تو من ء دومی ء رامن ءے پشریں نہادے ء بہ دی ءے، ہما درناہ ء کہ منی جاگہ ءے جنکے ء راتریشک ءے

داتگ، من ء منی نیگراں حال داتگ...“

چہ جارج کروی ء غداری ء ثبوت کنگ ء سوب ء ماسالی ء حیرانی گوں نہ وشی ء ہوار بوت۔ آئی ء دم بند بونگ ء ات۔ ”ہو، ہاں!“

ماسا جیوٹ ء پدا پچکند ات۔ آئی ء زانت کہ شریں جاگہے ء دست ء ایر کرتگ۔ ”بس من نہ لوٹاں زیادیں چست ء ایرے بہ کنان“ آکمیں حاموش بوت۔ ”سے ہزار شتر انت؟“

ماسالی ء سرگ ترگ ء لگ ات، باورے نہ کرت کہ آئی ء راستیں جبر ہش کنگ۔

”من ء پہل کن مسٹر جیوٹ“ آئی ء وتی جند ہش کت کہ صاف ء تچک گپ ء ات۔ آرا یک شرف داریں واجہے ء گپ ء نہ زورگ ء وشی بونگ ء ات۔

”شتر انت“۔ جیوٹ ء توار تزند تر بوت۔ ”منی گڈ سری گپ، چار۔“

”مسٹر جیوٹ، من ء وتی ہیل کار بہا کنگی نہ انت۔“

ازگاریں مرغ میٹینوک ء دیم ء رنگ گشت، چم ء سارت بوت انت۔ ”من سر پد بوتان، راست انت، تی روج وش بات واجہ۔“

”گوں تو اوں انچوش بہ بات، واجہ۔“ ماسالی ء راہ گپت ء ہر کیے دیم پوت شت۔

بے تچک ء ہر چینکس زوت وتی چجر گاڑی ء سر بوت ء کرت سر بوت۔ آئی ء زہرگ وڈان ات۔ نا کو مینگو ء جارج کروی گوں آئی ء دپ ء دیم ء گندگ ء نزر کرات ء نشت انت ء آرا روک روک چارگ ء لگ ات انت۔ گوں چجر گاڑی ء کر ء سر بونگ ء، وتی مُشت ء پے جارج بالارت، چہ زہر ء آئی ء توار لرزگ ء ات۔ ”منی تی جگاں کشاں۔ تو جیوٹ ء کر ء چے کنگ ء نے... تو آرا حال داتگ ما کروساں چون ہیل کاری دیاں؟“

جارج کروی چوش پُر ء بوت۔ ”ماسا من جیوٹ ء تچ نہ گوشنگ، ماسا...“ شہ آئی ء دپ ء گپ در آہگ ء نہ ات انت۔ آئی ء سر جمیں حیرانی ء ترس ء ماسالی ء رانیم تسلادات۔ ”تو من ء ہے باور کنائینگ ء شنگ ءے؟“ بلے گناہگارات، بلے آئی ء زانت کہ چوش آئی ء ہیل کار ء آئی ء ہمک تڑ ء تاب ء آرا شیواریں جیوٹ ء دیم ء پد کرتگ ات، نوں ہر چیز بوت ءے کرت۔

”ماسا، واجہ، بزرگ بہ کن...“

نوں دگہ ویکنے چہ زینک ء گوزگ ء ات، چہ مردماں پُرات کہ ماسا ء نام ء گران ء آئی ء نیمگ ء دست شہارگ ء ات انت، آئی ء آہانی دستانی سُرگ ء جواب دات۔ ماسالی ء وتی دپ بہ کمیں

بچکنڈگ ۽ پچ کرت، سرکپت ۽ نند جاہ ۽ گڈی لمب ۽ نشت ۽ چہ وتی دپ کچکان مینگو ۽ راہکل ۽ دات ۽۔ ”بہ روئیں، شوم جنگ!“ پلانٹیشن ۽ واتر بونگ ۽ سفر ۽ نہ وشی ۽ وہد ۽ را کارچے ۽ بُرات کرت ۽ نئے کہ جارچ ۽ نا کو مینگو ۽ نہ وشی سچہ میں روچ کم تر ات۔ آشپ ۽ شہ لٹ ۽ ترس ۽ بے وایں جارچ ۽ ہیدے شت ۽ ہیدے اہت۔

بلئے پچ نہ بوت۔ ۽ لہتیں روچ ۽ رند، ماسا گوں نا کو مینگو ۽ انچوش جبر ۽ حال ۽ ات تو گوشت زاناں پچ نہ بوتگ ات۔ ”من ۽ چہ ورجینیا ۽ دیم ۽ ہفتگ ۽ مرغ میرٹینگ ۽ دعوتے رستگ۔ پے منی نز ۽ تئی جگگ ۽ سوب ۽ پرتو سفر شرنہ انت، من بچک ۽ گوں وت براں گوں۔“

”شرانت ماسا“۔

چہ زمانگے ۽ مینگو ۽ زانگ ۽ ات اے روچ الم ۽ یک روچے کنیت انت، پمیشکا ماسا ۽ بچک ۽ را ہیل کاری داتگ ات کہ ڈگریں مینگو ۽ جا گہہ ۽ بہ گپیت۔ بلئے آئی ۽ واب ۽ نہ دیتگ ات کہ آروچ چوش زوت کنیت۔

”بچہ، پہ جی اے اینکس سک اے جیڑگ اے؟“

شہ کلا کے اے گیش گوں ماسا اے یکایں نند جاہ اے سر اے نندگ اے رند، فردری اے گر میں سپہ اے سر اے جمبرانی
ٹٹاں چارگ اے ات اے دی اے ملکیں دگ تالان ات، یا یک پیم اے حجر اے گلنڈ و اے چہرگ اے چارگ اے ات،
ماسالی اے اناگت اے جست اے جارج کروی اے راجاہ سر اے منت۔

”ہج اے سر اے ناں“ آئی اے پودات، ”ہج اے سر اے جیڑگ اے ات اوں، ماسا۔“

”شہ نیکرانی یک چیزے اے سر اے منی سر پر نہ بیت۔“ ماسا اے توار اے رامیں زہرنا کی ہوار ات۔
”مردم وت اے گوں شہا ہر چینکس شر بہ کنت، بلے انگت شہا لم اے پوکی یے کن ات۔ من اے ہما و ہد اے
سر دردے گپیت، حاصل تے ڈولیں نیکرے گپ جنگ بہ لوٹ ایت، نہ زانت آچے گوٹگ اے انت۔ شہا
نزانے سہریں شمارا ہما و ہد اے شرف دی انت و ہدے شہا بہ زان ات، اگاں شمارا زانگے ہست۔؟“

جارج کروی اے ذہن چہ حاموشی اے جہہ سر ات اے سوگہہ بوت۔ ”آبوت کن انت! اے پدا بوت کنت
آبوت مہ کن انت، ماسا۔“ آئی اے گوں دلگوشی اے درائنت۔ ”وازمندگ انت۔“

”تو پد کنگک اے زری اے پیمیں نہ گیش اتگیں گپ اے، جی اے وازمندگ انت؟“

داں ہما و ہد اے وت اے داشت اے داں شر سر پد بہ بیت کہ ماسا چے گوٹگ لوٹیت۔ جارج کروی اے
آرا بزانی دگہ وشتا میں ہور دگے شہار دات ”شہا سہریں چونیں گپ جنگ اے ات، ماسا، کم چہ کم من انجو
ش سر پد باں۔“

ماسالی اے چہ زہر اے ویگن اے کش اے تک کرت۔ ”یک نیکرے اے لاپ اے ہج بہ کن، سر اے اے ساہگ کن اے
دنیا اے سہمیں ضلور تان اے پیلوکن، بلے انگت ترا آنگر تچکیں جو اے نہ نت۔“

جارج کروی اے ہے اندازہ جت کہ ماسا تہنا گو مانی گپ اے جہر کنگ لوٹگ اے انت داں کہ ویگن اے
سر اے نہ کٹوکیں بے تہمیلیں سفر اے وش اے دلکش بہ کنت۔

داں کہ ماسالی اے برابر انز گرگ اے منیلیت، پہ آپ اے جہلی اے زانگ اے کچ اے کساں اے گوشت اے
”تو تچکیں جہلمگ اے برزگی راستی اے زانگ لوٹے، ماسا، من سدکان گیشتریں نیکرانی خیال انت

آگلا مندانت، بوت کنت آپ راستی سر پد مہ بنت، پر چا کہ گیشتریں نیکر چہ سہریناں ترس انت۔“
”تو زانت!“ ماسا اے ہکل دیگ اے کوکارے جت۔ ”نیکر چوش ماہیگ اے لگشکان انت، پمیشکا۔“

منی حیال ء اے تر سے کہ نیگران مدام پہ منے جنگ ء کشگ ء لانگ بستگ ء پندل سازانت، سہرینانی
 وردناں زہرمان کن انت، بلکیں نکال نہ بخشنا انت۔ تو یک اے پی میں کارے سہرینانی نام ء کرت کن
 نے ء وہدے سہرین پہ وتی رکینگ ء کارے کن انت، چہ نیگانی ہکل ء کوکاراں وت ترس ء گارانت۔“
 جارج کروسی ء ہیل کرت اگلامندی ہمیش انت کہ ماسا ء نازرکیں تب ء کاردارگ ء بند بہ کنت۔
 ”من سدکاں تئی جاگہہ ء سرء کس ء ہج نہ کرتگ، ماسا۔“ آئی ء نرم نرم ء گوشت، ”شمانیگراں شزران
 ات اگاں شماچوش کرت من اول شمارانہ بخشیں“۔ سفری پیلک ء توک ء یک جنگی کروسی ء گٹ ء پُرء
 بانگ ء دات ء دگہ لہتیں آئی ء پسوء کڑاسگ ء لگ ات انت۔

جارج ء ہج نہ گوشت۔ آچہ یک ذرا جیں پلانٹیشنے ء سرء گوزگ ء ات انت۔ آئی ء وتی چم
 شانک دات انت ء غلامانی یک رُعبے دیست ء کہ کڑبانی گڈگ ء چوپگ ء پہ کشت ء کشارء
 ڈگار ء ننگار دیگ ء تیارکنگ ء ات انت۔

ماسالی پداگپ ء ات۔ ”اے حیال کنگ منی سرگ ء ترینیت کہ یک مردے وتی سہمیں زندء
 کار ء خدمت کنت کہ پہ وت ء چیزے جوڑ بہ کنت، بلے نیگرا آئی ء دیم ء اڑاند پیداک کن انت۔“
 ویکن حاموشی ء لیٹ گزان ء دیم ء روگ ء ات۔ بلے جارج کروسی ء مار ات کرت کہ ماسا ء
 کینگ یک رندے پداچست بوہان انت۔ گڈسرء ماسا ء کوکارے جت۔ ”بچہ، من ء گپے بہ
 گوش! تومنی جاگہہ ء سرء بوتگ نے ء تئی لاپ مدام سیر بوتگ۔ تو کدی نہ زائے گوں دہ براس ء
 گوزہاراں یک گرم ء درز پچیں بانے ء توک ء گوں جاک ء کوکار ء کینزگ ء چہ گژن ء نیم مردگ
 ء ردگ جی یے!“

ماسا ء اے پی میں گپانی منگ ء جارج ء حیران کرت۔ آانچوش جبر اتی بوہان ء دیم تر ء گوشان ات
 تو گوشت زاناں چہ وتی توک ء درد ء یاتاں درکنگ لوٹیت۔ ”من ء کدی یات نہ بیت کہ کدی منی
 ماس ء لاپ پہ دگہ زہگے ء پُر نہ بوتگ۔ ء منی ماس ء رامدام تمباک دپ ء ء نیم نشہ ء حالت ء کوکار ء دعاء
 زنبوکنگ ء بوتگ۔ اگاں چہ ما کسے سنگ ء ڈونک ء پُریں ڈگار ء سرء آئی ء دل ء تب ء کار ء مہ بوت
 انت ء من پہ آڈگارانی یک ایکڑے ء پنجاہ سنٹ نہ دیاں، گژانہ کرتگین ء کرت۔ ء اود ء منی ماس ء
 وت ء زمیندار گوشت۔ تو اے زانگ لوٹے کجام چیر ء منی زند بدل کرتگ؟“

”جی ہو“ جارج ء درائینت۔

”یک روپے یک بزرگے اہت۔ ہر کس پہ گل آئی تمبوہ کش ۽ گورہ کہ منگ ات انت ۽ تگ ۽ تاج ۽ دریلگ ۽ ات۔ دیم دراہی ۽ شپ ۽ ہر کس کہ وتی پادانی سر ۽ گشت ۽ کرت، مردمانی بڈ ۽ ات، تمبوہ پترگ ۽ ات انت ۽ پدا مردماں گوشت آہاں اے پیس میں دوزہ ۽ آج کدی وتی زندہ نہ دیستگ، اے معجزہ ۽ کاس ول رکینت۔ من کدی آصدانی حساب ۽ سہر بینانی سٹ جنگ، کینزگ ۽ کوکار ۽ کرتگیں گناہانی منگ ۽ بے حال نہ ہاں۔ مردم ہر یکے دومی ۽ بگل ۽ پترگ ۽ نہردگ جنگ ۽ ات انت۔ وتی جون ۽ وتی سرگاں چنڈیگا ات انت۔ ہرچی تونیکرانی کیمپ میٹنگ ۽ گندے چہ آئی ۽ گندہ تر... وشی ۽ شاکامی کوکار ۽ جاکانی نیام ۽ یک چیزے ۽ وڑے نہ وڑے ۽، منی دل وتی نیمگ ۽ چک ات“، ماسالی جارج کروی ۽ نیمگ ۽ چارگ ۽ لگ ات۔ ”تو بائبل ۽ باروا چیز کے زان ۽؟“

”اناں، جی نہ واجہ، گوشت نہ کنناں۔“

”تو ہے اندازگ جت نہ کنئے کہ من اوں نہ زانتگ ات۔ اے چہد ۽ سوتاں یکے ات۔ من وتی جندہ ۽ بائبل ۽ ہما ٹک ۽ رانشان جت۔ اے گوشتیت، من ورنہ ات اوں ۽ نوں من پیراوں، بلئے تنیکہ گوں نیکیں بندہ ۽ دُچار نہ کپتنگ اوں ۽ نئے کہ آئی (حداء) نان پنڈگ ۽ دیستگ۔“

”تبلیغی بزرگ ۽ روگ ۽ دیریں وہدے ۽ پد، آگوشتن، منی سرگ ۽ لچ اتگ ات۔ من آرااے دیم ۽ آدم لیٹینت، اے کش ۽ آکش ۽ سر پد بونگ ۽ کوشست کرت کہ ایشر ۽ پمن چے مان۔ ہرچی کہ من وتی کہول ۽ تہاد یست اے حساب ۽ آئی ۽ رجانک ”نان“ ات، ماراچ رسگی نہ ات۔ گڈ سر ۽ اے گشتن ۽ معنا ۽ مطلب ایش ات من وتی جندہ نیک بہ کنناں۔ آدگہ لبزاں، گیشتر خدمت بہ کنناں، شمریں زندے بہ گوازیناں، من زانت کہ چون... من ۽ وتی پیری ۽ کدی نان پنڈگی نہ ات۔“ ماساء جارج ۽ نیمگ ۽ نہ منگی پیم ۽ چارات۔

”ہو واجہ“ جارج کروی ۽ درائینت۔ نہ زانت ۽ دگہ چے بہ گوشتیت۔

”ہما دمان ۽ من وتی گس یلہ دات“، ماسالی دیتر ۽ گوشتان ات۔ ”منی عمر یا زندہ سال ات، من کشک ۽ یلہ بوت اوں، گوں ہر کس ۽ کار ۽ دز بندی کرت... ہر کار اوں کرت، نیگرنی ہم کاری اوں کرت۔ منی گد ۽ پچ درتگ اتاں، من مردمانی کاسگونوی وارتاں۔ ہمک سنٹ کہ من ۽ دست کپت من ایر کرت، داں گپڑے سالال۔ پدا من وتی جنگل ۽ زمین ۽ ایکڑ بہاڑرتاں، گوں وتی اولی نیگہ ۽ ہوار، نام ۽ جارج ات، چونائی ۽، ہمانی ۽ نام من تراپر کرتگ...“ ماسا جواب ۽ گمان کنگ ۽ پیم ۽ ودی کنگ ۽ ات۔ ”نا کو پچی ۽ آئی ۽ باروا من ۽ گوشتنگ گوں“ جارج ۽ درائینت۔

”ہو، پچھی کمیں رند ترء اہت، منی وتی دومی نیگرا انت۔ بچہ تو ہش کت من چے گوشت۔ من گوں
 آنیگر جارج ء ہم کو پگ بوتگ ء کار کرتگ۔ ماچہ بوؤ کمیں کار ء پ نہ بوؤ کمین ء کار ء بندات کرت۔ بلا
 بلائیں بند بنگو ج کرت انت، کورک ء گاڑونک کش ات انت ء وتی اولی کشار کشت۔ دگہ چچ
 ناں، بس حداء من ء سکین دات بیست ء پنچ سنٹ لاٹری یے بہ زوراں ء آلٹری ء من ء منی اولی جنگی
 کروں دات۔ من ء ہر چینکس مرغ بوتگ، آچہ درستاں شرت ترین ات۔ بلکیں اگاں سک ء پٹی ء ٹوری
 بوت انت گڑا من آرا پٹی ء دارو ء درمان کرت ء پدا آرا کسانیں جنگاں میٹربنت ء کٹ ات ء، کسے ء
 نہ ہش کتگ ات کہ یک کروں سے اتکس جنگ کٹ ات کنت۔“

آ کمیں حاموش بوت۔ ”نہ زاناں پرچا نشتگ ء گوں یک نیگرے ء اے پی میں گپ ء اول۔ منی
 خیال ء یک یک مردے ء برابرے برے گوں دگہ مردے ء اے پی میں گپ جنگ لوٹیت۔“
 یک برے پدا آلبے ترک ء توار بوت۔ ”گوں وتی جن ء باز گپ جنگ نہ بیت، گندگ ء اگاں
 یک گشتاں جنیادے ء مردے گپت کہ آئی ء خیال داری ء بہ کنت ء پدا آوتی زند ء پہ یکے دومی ء سر ء بد
 آہگ ء سر ء گوازین انت، حاموش انت یا چیزے ء زنگ ء جنگ ء انت ء نیگر پماہاں اوشتا تک
 انت، یا وتی دیماں داں ہا وہد ء پوڈر جنگ ء بنت داں چوش جن ء ودی بہ کن انت۔۔۔“

جارج کروسی ء وتی گوشانی سر ء باور ء نہ کرت، بلے گندگ ء ماسا بس کنگی نہ ات۔۔۔ ”یا تو منی
 کہول ء آدگہ مردماں بہ زور۔ من باز براں حیران بوتگ ء خیال کرتگ منی نہہ۔ ایں براس ء گڈہار پرچا
 چوش منی ء نہ مزاتگ انت ء گس اش یلہ نہ داتگ۔ آنتنگہ ہما پیم ء کینوگ ء کوکار ء چشد ء نیم مُردگ
 انت چوش ہماروچ نیگ ء کہ من یلہ داتگ اتاں۔۔۔ ابید چہ اے حبر ء کہ نوں آہانی وتی جند ء زہگ ء
 زاتن انت۔“

جارج کروسی ء فیصلہ کرت ماسا ء وتی کہول ء بابت ء گپ کنگ ء وہد ء ”جی ہو! جی ہو!“ مہ
 کنت۔ چہ آگپاں لہتیں ہما ات انت کہ ماسا ء مرغ میٹربنتگ ء وہد ء یا شہر ء روگ ء وہد ء کمیں گمانی
 کرتگ ات انت۔ ماسالی ء براس انچیں کریکر ء کپتنگین ات انت کہ نہ ایوک ء سیر ء ازگاریں
 زمینداراں بلکیں آہانی غلاماں اول پماہاں توازہ کرت ء کلاگ زرت انت۔ آئی ء مدام دیستگ ات
 اگاں ماسا گوماہاں کسے ء دُچار کپت انت گڑا چون ناوش بوت۔ آہانی مدامی ایں زنگ جنگ ء زر ء
 پنڈگ ء توار آئی ء گوشاں کپت انت ء آہانی دیمانی بد آہگ ء تاموری ء دیست کرت انت۔ وہدے
 ماسا ء آہاں پنجاہ سنٹ یا ڈالرے دات ء سدک ات کہ اے زر ء واتر لاٹنگ ء سر ء گوازین

انت۔ جارج کرویسی ۽ بازگشتاں چہ بانک ملیزی ۽ ڊپ ۽ ہش کنگ ات کہ ماساء ۽ چون ۽ کدی وتی کہول شام ورگ ۽ دعوت داتگ انت، آہاں چہ وتی لاپ ۽ حساب ۽ سئے کچ وارنگ ۽ نوشنگ ۽ ہما دمان ۽ اگاں چہ گوش ۽ ہش کنگ ۽ دور بوتین ات انت آرا انجیں بد ۽ حیراش گوشت تو گوشت زاناں آ کچکے ات۔

”ہرچی من کرتگ دریکتیں چہ آہاں یکے ۽ بہ کرتیں!“ ماسالی ۽ چہ ویکن ۽ نند جاہ ۽ دومی کش ۽ زورانی پُر ۽ گوشت۔ ”بلئے آہان ۽ کچ چیز ۽ سنج نہ جنت، سہتگاں آہان ۽۔“ یک رندے پدا بے توار بوت۔ بلئے داں دیر ۽ ناں۔ ”وڑے ناوڑے ۽، داں حدے ۽ من کار شمر کرتگ انت۔ یک بلائیں چھتے ۽ چیر ۽ اوں۔ منی صدیا صد ۽ گیشتر کروس انت، ہشاد ۽ پنچ ایکڑ زمین انت ۽ نیم اش کشار انت، گوں افس، حجر، ڈگی ۽ ہوکاں ہوار۔ ۽ من ۽ شئے پیہیں لہتیں بہیائیں نیگراوں ہست۔“

”جی واجہ“ جارج کرویسی ۽ گوشت۔ حیال کنگ ۽ ات کہ شمر تر انت نرمیں وڑے ۽ پوسوئے بہ دنت۔ ”بلئے مانیکر پرتو سک باز کاراوں کنیں، ماسا۔ شہ ہما کہ من ۽ ہوش کنت منی ماس، بانک ملیزی، گوہار سارہ، نا کو پچی ۽ نا کو مینگو وتی وتی کچ ۽ پرتو باز کار کنگ ۽ نہ انت؟“ چہ ایشی ۽ پیسر کہ ماسا پوسوئے بہ دنت۔ آدگہ گپے ۽ سر ۽ اڑاتگ ات کہ گوہار سارہ ۽ گوشتگیں یکشنبہ یے ۽ غلامانی کڈک ۽ کندوکی ۽ وهد ۽ گوشنگ ات۔ ”چوناہا، ماسا، ابیدہ منی ماس ۽، آدگہ شہ پنجاہ سال ۽ کم تر نہ انت...“ آئی ۽ وت گپ بس کرت... ۽ گوہار سارہ ۽ گپ ۽ اے بروردئے ہوار کنگ نہ لوٹ ات کہ ماسا نیزگارے کہ دگہ ورنابیں غلام ۽ بہا بہ زوریت ۽ چہ آہاں ہے امیت ۽ انت کہ داں ساہ اش مان انت، پمانی کار بہ کن انت۔

”بچہ، تو الم ۽ منی گپانی سر ۽ دلگوش گور کنگ ۽ نہ ۽ کہ من چہ گوشنگ ۽ اوں۔ تنی وهدی من ۽ چوشیں نیگرے نہ بوتگ کہ منی کچ ۽ کار بہ کنت، من ۽ اے گپ ۽ مہ گوش نیگر چینیکنس کار کن انت۔“

”جی واجہ۔“

”جی واجہ، پچی یے؟“

”بس، جی واجہ۔“ ”تواوں سک ۽ کار کرتگ۔“

”راست انت۔ تو چہ گوش ۽ منی جاگہ ۽ ہر چیز ۽ ہر کس ۽ ذمہ دار بوتگ ارزان انت؟ تو چہ گوش ۽ اے بلائیں مرغ ۽ گر ۽ دار ارزان انت؟“

”جی ناں واجہ، من سداں اے پتو گرانیں کارے، ماسا۔“ جارج ۽ حیال کرت کہ نا کو مینگو ۽ راسی

سال ء گیش انت مرغانی گر ء دار ء انت... ء ہفت سال آئی ء جند ء ات... پدا آئی ء نا کو مینگو ء دہکانی حساب ء سالانی خدمت ء بدل دیگ ء ہاترا، چوش تنک ء جُست کرت۔ ”ماسا، تو زانت کنئے نا کو مینگو ء عمر چینکرگ انت؟“

ماسالی حاموش بوت، وتی زنوک ء لتارگ ء لگ ات، ”لعنت بہ بیت، من پکائی ء نہ زاناں، بہ گندے، یک رندے من اندازہ جت کہ آشہ من کساس یا زردہ سال مسترانت، اے حساب ء آوتی شستمی سال ء بندات ء انت۔ ہر روج پیر بُوت، ہر سال آئی ء نادراہی وڈان انت۔ تو آراچون گندے؟ تو کمانی نشنگ نے۔“

جارج ء دلگوش گوں نا کو مینگو ء کسان کسانیں جنگ ء پدا یک شل ء حراہیں جکگانی نیمگ ء شت کہ آئی ء ہوشی ء آراچوش نہ گپنگ ات ء۔ آہ، گو ہار سارہ ء بانک ملیبی ء راگیر آرگ ء کہ گوشنگ ات اش اگاں مرغان ء چیزے بہ بیت گڑا ماسا الم ء آہانی جان دزی ء نام ء کنت۔ آئی ء گڈ سر ء گوشت۔ ”ماسا، گندگ ء جوڑ ء سلامت انت، بلئے منی حیاں ء تووت شتر زانے، برے برے سک حراب جک ایت۔ انچوش سک ء کہ من ء ترسیت، پرچا کہ بہ من پسے۔“

نوں گپ چدپ ء دراہتگ ات۔ آئی ء شہ ماسا ء نیمگ ء زہر گرگے مار ات۔ دگ ء سر ء سٹ ورگے ء سفری پیلک ء مرغان ء پدا کڑ اسلگ پر مات، شہ ماسا ء جست ء پیسر ویگن داں دیر ء جول وراں ء رڈگ ء ات۔ ”مینگو ء پرتو کجام بازیں کار کرتگ انت؟ اے زاناں آہوتگ کہ تراچہ ڈڈ گارانی سر ء کش اتگ ء ء ترا اود ء دیم ء داگ ء پرتو کڈ کے بستگ ء؟“

”جی اناں، درہیں تو کرتگاں، ماسا۔“

آداں کمیں دیر ء بے گپ ء تران سوارشت انت ء ماسا ء پدا گپ جنگ ء فیصلہ کرت۔ ”راہاں تو ہرچی گوشنگ من باز دلگوش گور نہ کرتگاں، بلئے نوں تو کہ اے گپ ء جنگ ء نے، گڑا من پیریں نیگرنی واہندوں ء چہ آہاں لہتیں کجام و ہد ء من ء یلہ دات کن انت۔ لعنت! مروچاں نیگر گران نہادانت، من ء الم ء پڈڈ گارانی کار ء یک یاد وورناہیں نیگر گریگ انت!“ آئی ء وتی دیم انچوش چکرینت تو گوشت زاناں جارج کروی ء را پاد تراپ دیگ ء ات۔ ”تو گندے من چپی ء باروا گوشگ ء اوں، ہما چیزانی باروا کہ مدام من ء دل رنجے داتگ ء۔“

”جی ہو، ماسا۔“

”جی ہو، ماسا! اے نیگر انت کہ ہر چیز ء پسو ء دنت۔“

”تو الم؎ نہ لوٹے نیگرے تئی حبر؎ مہ گپیت گوں، واجہ۔“

”گڑا ترا اے ”جی ہوماسا“ ؎ بدل ؎ دگہ گپے نہ رست کہ بہ جئے ؎؟“

”جی اناں... من گوشت، گڑا، واجہ ترا اینکس زر رستگ کہ شہ آہاں نیگر بہا بہ گرنے، ماسا۔
مرغانی جنگ ؎ اے سیزن ؎ تو بازیں زر ؎ بُرتگ۔“ جارج کروی پہ اے امیت ؎ گپ ؎ ترینگ ؎ ات
کہ سدک تریں گپ ؎ تران ؎ نیمگ ؎ بہ بارت ؎۔ ”ماسا۔“ آئی ؎ گوں ایمانداری ؎ جُست کرت،
”مرغ میڑینوکان ؎ ڈگار نہ بیت؟ مہنی گپ ؎ مول ؎ مراد ایش انت کہ آکشت ؎ کشار نہ کن انت، ہچ نہ
کن انت، یک ؎ مرغ دار انت؟“

”ہوں، اے پیہیں کس ؎ رانہ زاناں، اگاں آشہر ؎ نندوک مہ بنت، بلئے من کدی نہ ہش کتگ کہ
آہاں ؎ گپڑے مرغ ہست ؎ اصلی ایں مرغ میڑینوک انت۔“ آئی ؎ کیں پگر کرت۔ ”راستیں حبر ایش
انت، چوناہی ؎ جنگی کروس انت، شہ بلائیں ڈگاراں... مسٹر جیوٹ ؎ جاگہہ ؎ پیم ؎ کہ تو مدام عاشقی ؎
شنگ ؎۔“

اے ڈولیں گپ ؎ بندات ماسا ؎ دست ؎ دیگ ؎، جارج کروی ؎ دل ؎ گوشت وت ؎ مُشت ؎
لگت بہ کنت۔ آراہادمان ؎ اے گپ ہلاس کنگی ات۔ ”نوں من اود ؎ روگ ؎ نیاں، ماسا۔“
دمانے گپ ؎ اوشت زورگ ؎ رند، ماسالی ؎ درائینت۔ ”بلکیں دگہ جاگہے ؎ دگہ مزں گلکیں جنکے
درگپتگ، ہاں؟ پسو دیگ ؎ ساری جارج کروی لہر زگو بوت۔“ مروچاں من دور نہ روآں ماسا۔“ وت ؎
چہ صاف دروغ بندگ ؎ داشت ؎۔

ماسالی ؎ گو مائی توازہ کرت۔ ”تئی پیہیں بیست ؎ یک سالی ایں بلا ؎ لانڈھیریں بچک؟ بچہ من
؎ مہ گوش توشپ ؎ در آہگ ؎ بلائیں دمبگانی لزتانانی گرگ ؎ روگ ؎ نہ ؎!، من پہ بدل ترا ٹپس دات
کنناں، من شرط بنداں ترا دوست بنت!“ ماسا ؎ دیم نیم چکندگ ؎ بشکر ات۔ ”مہنی نزیئیں سنگت
گوش انت سیاہیں جنک زبردستیں گر میں دمبگانی واہندانہ انت، نوں من ؎ راست بہ گوش، آہانی راست
نہ انت؟“

جارج کروی ؎ ماسا ؎ راگوں وتی ماس ؎ حیال کرت، شہ توک ؎ جُشگ ؎ ات، نرم نرم ؎ درائینت
؎، کساس سرد مہری ؎، ”بوت کنت آہانی (راست) بہ بنت، ماسا...“ پدا پہازگ ؎ وڑ ؎ گوشت
؎۔ ”من بازی نہ زاناں...“

”گڑا، شریں، تو من ؎ گوشتگ نہ لوٹے کہ توشپ ؎ شہ مہنی جاگہہ ؎ لگشے ؎ روئے۔ بلئے من تئی

در آہگ ءِ رُوگ ءِ پاس ءِ زاناں، من زاناں تو کجا روئے ءِ چینیکس گشتاں روئے۔ من نہ لوٹاں دگ ءِ سرءِ
گشتی تئی سرءِ تیر گزاری بہ کن انت، چوش کہ آہاں مسٹر جیوٹ ءِ مرغانی ہیل کار ءِ سرءِ کرتگ۔ اے پیم ءِ
من ترا گؤشت کناں من پر تو چے کرت کناں، بچہ۔ ہر کدی ما پد گردیں، من پر تو سفری راہداری یے
نمشتہ کناں، ہر وہد ءِ تئی دل کشیت برود مہگانی پشت ءِ بہ کپ۔ من کدی اے پکر نہ کرتگ کہ پے نیگرے
ءِ چوش کناں۔“

ماسالی کساس دل وارگ ودی کنگ ءِ ات ءِ پدا آئی ءِ وتی پریشانی وتی مُوٹک مُحیدنگ ءِ توک ءِ
مان پوشت۔ ”بلئے ترا یک چیزے گؤشاں۔ اولی گشتاں تو حرابی ءِ کرت، شہ روج ءِ در آہگ ءِ ساری
سر نہ بوت ءِ، ژند بوت ءِ ءِ کارے نہ کرت ءِ من دیست تو پدا جیوٹ ءِ جا گہہ ءِ شتگ ءِ ءِ دگ
کارے کہ ترا کنگی انت ءِ تو نہ کت، من تئی سفری راہداری ءِ نیام ءِ دو کپ کناں... گوں تو ہوار، سر پد
بوت ءِ؟“

جارج کروسی ءِ رابا ور ءِ نہ کرت۔ ”ماسا تئی دستاں چُکاں، ہرچی گؤشے ہماوڑ کناں، ماسا!“
ماسا ءِ آئی ءِ منت واری مان بُرات انت ”گڑانوں شریں، تو گندے من نیم سینکس حراب نہ
اول، چوش کہ شمانیگر اندازگ جن ات۔ تو آہاں بہ گؤش اگاں من بہ لوٹاں چوش نیگرانی سرءِ دست
ساراں۔“

بشکرگی ہندگ ءِ پدا راہی کرت۔ ”شریں بچہ، آسیا ہیں جنکانی چے حال انت، تو شپے چینکس ءِ را
سوار بوت کن ءِ؟“

جارج شہ گل ءِ وتی نند جاہ ءِ سرءِ مُرگ ءِ ات، ”واجہ چوش کہ من ساری ءِ گؤشگ ات، باز نہ
زاناں...“

بلئے گندگ ءِ لبز آئی ءِ گؤشاں نہ کپت انت چوش کہ ماسا دیمتر ءِ گؤشگ ءِ ات ”من ہش کتگ،
گؤش انت بازیں سہریں مردم پہ وشی ءِ لزت ءِ گرگ ءِ ہاترا رَوانت ءِ نیگر جنیادم در گچ انت۔ تو سہی
ءِ، سہی نہ ءِ، چوش بیت؟“

”من اے ہش کتگ ماسا۔“ آئی ءِ در اینت۔ جہد ءِ ات کہ اے راستی ءِ سرءِ حیاں گورمہ کنت کہ
گوں وتی جند ءِ پس ءِ گپ ءِ انت۔ ابید شہ ایشی ءِ کہ پلانٹیشن ءِ کڈکانی توک ءِ چے بیت، جارج سر پد
ات کہ بارنگٹن، گرینز بارو ءِ ڈرہم ءِ حاصیں کوٹی ہست کہ اود ءِ تہنا بلوت ءِ جہلیں تو اراں گوں گپ

جنگ بیت کہ آرتا تیں سیاہیں جنیادمانی انت آئی ء ہش کتنگ ات کہ سہریں مردین وتی دل پسندیں
 پوتکاں بہ گرداں دورگیں جنیادماناں گول وپت ء واب ء پنجاہ سنٹ ء بہ گرداں یک ڈالرے دی انت۔
 ماسا ء پگپ ء لانک بستگ ات۔ ”ما تودونیں وگیں ء نشنگیں ء من گول توگپ ء اول۔ چہ ہر کجا
 ہرچی ہش کتنگ، گول آنیگر جنکاں، بلنے پہ حداء نام ء، آجنیادمانت اء حاصل چہ آہاں یکے بہ بیت ء
 مردے ء را بہ گوشتیت آرا اے کار ء کنگ ء انجیں وشی یے رسیت انجیں کہ آرا۔۔ من ہش کتنگ گوش
 انت آچوش انگر ء گرم انت ء مدام نادراہی ء ہر چیز ء رنگ ء نہ جن انت۔“ ماسا ء جست کنگ ء پیم ء
 جارح ء نیمگ ء چارات۔ ”ہما سنگت من ء زاناں من ء گوشنگ ء شمانیگر بچکان ء بازیں دمبگے نہ
 رسیت، تی تجربہ چے گوشتیت؟“

”ماسا، اناں واجہ۔۔ گوشت نہ کناں، منی گپ ء مراد ایش انت انوں اے دمان ء گوشت نہ
 کناں۔۔۔“

”گڑا، پدا شمانگے ء کش ء اوشت ات ء گپ جن ات۔“

”مننگ ء گپ ء نہ اول، ماسا۔“ جارح کروی جہدء ات کہ گران ودی بہ کنت۔ ”من ترا یک
 چیزے ء گوشنگ ء جہدء اول کہ من کدی کس ء رانچ نہ گوشنگ، ماسا۔۔ تو آما سا گریگوری ء بجا کارے
 کہ مرغ میڑینگ ء وہدء زردیں ماشونیں کرو سے گول ات ء؟“

”شک نیست۔ من ء آدام گپ جنیں۔ گول اے گپاں آئی ء چے سیادی ہست؟“

”تو گول من زبان کرتگ من ء راہداری یے دی ء من ء دروغ بندگ نہ لوٹیت، گڑا، ہو واجہ،
 من شپ ء لگشنگ ء شنگ اول، چوش کہ تو گوشنگ ء ات ء۔ ماسا گریگوری ء جا گہہ ء جنک نیگ ء
 شنگ اول۔۔۔“ شہ گران ء سنگینی آئی دپ ء دیم گوات گپتگ ات انت۔

”یک چیزے ہست کہ من پہ دل گول یکے ء اے باروا گپ جنگ لوٹاں کہ گول آئی ء من پہ دل
 گپ جت بہ کناں، ماسا۔ بس اندازہ جت نہ کناں۔ آئی ء نام میٹیلڈ انت۔ آڈ گارانی سر ء کار
 کنوکے ء گس ء ہم اگاں کار بہ کپیت۔ ماسا آیکیں جنک انت کہ من گومانی ہر چینکس کوشت کناں،
 گپ جتاں، بلنے من ء جست نہ کنت، وتی دست جنگ ء نٹیلیت، بچ ء نٹیلیت، مروچی کہ من آرا
 دیست، آئی ء گوشت من آرا دوست باں۔ ابیدشہ اے گپ ء آمنی دل نیگاں نہ کنت۔۔۔ من آرا
 گوشت نے کہ من ء آئی ء کار انت۔ من آرا گوشت ہر تپیمیں جنکے بہ لوٹاں گپت کرت کناں، آئی

ءیک ءہے گوشت گڑاہمانی ء گورء برواں ء آرایلہ بہ دیاں۔“

ماسالی جارج کروی ء را انچوش بے باوری ء گوش دارگ ء ات انچوش کہ آئی ء آراپہ بے باوری ء گوش داشنگ ات۔

”دگہ گپے“ آئی ء دیمتر ء درائنیت۔ ”ہر وہد ء من آئی ء رواں مدام بائبل ء گشتا کناں من ء گوشتیت۔ پمیشکا کہ آبائبل ء وانگ ء زانت کہ آرا یک تبلیغ ء وازی ماسالی ء داں ہماوہد ء رود بینگ داں آئی ء مذہب ء آرا گوں وتی نیگراں سودا بہ کنت۔ پہ دل، من ترا گوشت کناں آچنوخو مذہبی یے۔ آئی ء ہش کت آزاتیں نیگر جنگل ء جاگہے شراب، کباب ء ناچ ء دعوتے دیگ ء انت۔ اے جنک شہ ہبہہ سال ء مستر نہ انت، شہ گریگوری ء جاگہہ ء دراہت ء ہماوہد ء آہانی ء رست وہدے شر گرم کپتگ ات انت۔ آگوش انت آئی ء گٹ ء پُر ء حداء ء دیم ء زار ء پریات کرت کہ شہ شیطان ء آہگ ء آہانی ماندارگ ء ساری آہان ء بہ رکینیت۔ آآزاتیں نیگر کساس ہریکے دومی ء دُمب ء کپتگ ات، سازگروچہ درستاں گیشتر آہانی دُمب ء کپتگ ات۔“

ماسالی ء گرگ ء کندگ ءے جت۔ ”گڑا بلانیں جتے! من ہے گوشت کناں!“

”ماسا“ جارج کروی لہرز گوات۔ ”گومانی دچار کپگ ء پیسر، تی راست انت من مزنیں دمبگ ء لزت کپتگ آں۔ اگاں شہ دمبگ ء ابید آئی ء من ء دگہ مارشت مہ دات انت کہ من چوش کچک ء ات اوں۔ ہمک مردین ء دل کشیت گوں شر ء نیکیں جتکے ء روپگ ء سمر ء سٹ بہ جنت...“

جارج کروی وتی جند ء سمر ء حیران ات۔ ”گپ ایش انت اگاں آمن ء بہ زوریت“ آئی ء گوں نزوریں توارے ء گوشت ء پد اشد ء نزور تر ”اگاں توناں مہ کن نے...“

شہ ماسا ء گپ جنگ ء ساری آہاں گوں ویگن ء چسگلگ ء کروسانی کڑاسکاگاں ڈرا جیں راہے بُر ات۔ ”گڑا مسٹر گریگوری سہی انت تو آئی ء جنک بیگ ء رو ء آءے؟“

آڈگارانہ سمر ء کارکنو کے۔ من اے گمان کرت نہ کناں کہ آئی ء کدی گمانی دیم پہ دیم گپ جنگ، اناں واجہ، بلتے ماڑی ء نیگر سہی انت، من اے گوشت کناں شہ آہاں یکے ء آرا حال داتگ۔“

دگہ کسانیں بے توارے یے ء رند، ماسالی ء جست کرت۔ ”مسٹر گریگوری ء نیگر چینکس انت؟“

”آئی ء جاگہہ مزن انت ماسا، ء شہ آئی ء غلامانی کڈکاں گندگ بیت، منی اندازہ ء بیست یا گیشتر بیت، ماسا۔“ جست ء جارج ء را سمر بڑہ کرتگ ات۔

”حیالِ اے ات اوں“ ماساء دگہ خاموشی ءے رند درائنت۔ ”شہ ہماروچ ءے تو پیدا اک بوتگ ءے داں روچ ءے مروچی کدی من ءے جخالے ءے دور نہ داتگ...“ راست ایش انت منی جاگہ ءے سر ءے تو من ءے بازیں مدت ءے کمکے داتگ۔ من پر تو چیزے کنگ لوٹاں، نوں من ءے پہ ڈگارانی سراکار ءے لہتیں ڈگار کار کنوکیں نیگر درکار انت، اگاں جنک رد بہ کپیت ءے گوں یکے ءے کہ آدوست ءے بہ داریت ءے گو مائی روپک ءے سر ءے سٹ جنک ءے تیار بہ بیت ءے دمبگ ءے بہ زوریت ءے ہمد ءے بہ یاریت، من ءے امیت انت تو توت ءے نہ دارے، گڑا من رواں گوں گریوری ءے گپ جناں۔ اگاں آرا ہمینکس نیگر ہست، ہر چینکس کہ تو گوشت، گڑا آڈگارانی سر ءے کار کنوکیں جنکے ءے چرت ءے نہ جنت... اگاں ماپہ شریں نہادے ءے بہ ٹہینان ءے۔ گڑا تو آجنک ءے آؤرت کنئے... نام ءے کئے ات؟“

”ٹیلڈا، میٹیلڈا، ماسا۔“ جارج کروسی ءے زنڈیں ساہے کش ات۔ باورے نہ کرت کہ شہ ہش کنگ ءے انت ءے۔

”تو کہ آرامنی جاگہ ءے آؤرت کنئے، گڑا پوت ءے کر گینے بہ بند...“
جارج ءے دپ کار ءے ات، بلئے لبز در آہگ ءے نہ ات انت۔ گڈ سر ءے لبجگ ءے لگ ات۔ ”تہنا شہ زاتیں ماسا بے اے کار ءے کنت!“ ماساء ہند ات، اشارہ ءے کرت۔ ”تئی ہوشی ءے تو گوں نا کو میٹلو ءے بوتگ ءے۔“

”راست انت، واجہ“

وت ءے زہر ءے کرت ءے وتی ڈلیور ءے لنک ءے جک ءے دات۔ ”چہ تئی سور ءے رند، من پد اتئی راہداری ءے پچ گراں! مکک کن، نام ءے کئے انت، میٹیلڈا، ہے سیاہیں مادیان ءے ہمود ءے بہ دار کہ جاگہ انت ءے۔“

جارج کروسی ءے گور ءے لبز نیست ات۔

وہدے 1827 اگست ء جارح کروی ء آروس ء سہب ء سرء روج چست بوت ، سالونک پہ گنوکى اوک ء (Oak) دارء تزا شنگیں چوکائناں قبضہ جنگ ء ات۔ شہ قبضہ ہانی جنگ ء پد، پہ درک مبارء شت ، نا کو پچی ء تزا شنگیں گس دپی ء پلک ء سرء ات ء پدازوت زوت پیداک ات۔ گس دپی ء پلک سیاہیں آخروٹ ء جستگیں کچل ء شرگ ء رجاتگ ات ، آئی ء پلک آورت ء جاگہ ء مک کرت۔ پدا روج ء رالموریں چمشانک ء دات ء داں زنڈیں ساعتے ء اوشتات کہ وتی سوساج (Sausage) ء بسکوٹ ء ایر بہ بارت کہ آئی ء ماس ء کار ء دیر جنگ ء نیمون ، دست جنی ، مہتلی ء یلہ چری ء سوب ء گوشتگیں بیگاہ ء کساس پہ زہر چگل داتگ ات انت۔ آدیر جنگ ء سست کار ء ات ، آئی ء ماس ء گد سرء آدگران ء حکم داتگ ات کہ نہ ایوک ء آئی ء مک ء مدت ء مہ کن انت ، بلکن ء آئی ء دلہڈی دیگ اول بس بہ کن انت۔

پدا جارح ء زوت زوت جہلمیں کنستری شہ چون ء آپ ء پُر کرت ء پدازورانی پُر گردینت انت ء ، ... وتی وس ء حساب ء ... بشر اتگیں چونانی تہا برش ء بڈ دات ء صاف نہ بُرائگیں دار ء بلکان ء شہ ڈنی ء برش لگا شگ ء لگ ات۔ اے کساس ساہت دہ ات کہ واتر بوت ء انچوش اسپیت ات انچوش کہ کرگین ات۔ تنیکہ وہد باز انت ، آئی ء وتی جندء راگوشت۔ آرا جان شودگی ء پیچ بدل کنگی ات۔ ویگن ء سرء دان گریگوری ء پلانٹیشن ء سرء کہ اودء آئی ء جن ات دوکلاک لگ ات۔

کرگین ء چاہ ء نیام ء ، پہ تگ سے بالٹی آپ ء آورت ء کرگین ء دیم ء بان ء زنگی این طب ء تہامان ء رہت انت۔ وت ء لتارت ء گٹ ء پُر سوت ء جت ، زوت زوت ء وت ء راحشک ء کرت ، وت ء ٹوال ء توک ء پتات ء ء پہ تگ وسپگی بان ء شت۔ دراز ء بوگک ء رند ، سبزیں پیشک ء گورء ، سُہریں موزگ ء پادء کرت انت ء بیلٹ ء بست ، شہ اے درہیں کاراں رند وتی مالٹا رنگ ء بوٹان ء پادء کرت ء۔ اے تیوگیں چیز آئی ء چہ مرغ میٹینگ ء کسانیں جنگاں برتگیں زراں بہا زرتگ ات انت۔ یک وہدے ء یک چیزے ہماہتیں ماہانی تہا زرتگ ات انت ء کہ آ ء ماسا گوریچانی کیرولینا ء وڑپہ وڑیں شہراں شتگ ات انت۔ وسپگی بان ء میزء کش ء گوں مہریں بوٹانی چیسکگ ء نا کو مینگو ء داتگیں بچار ء سرء کہ اسٹولے ات ء نند جاہ ء راگوں ہیکری ء پاتکاں نقش ء نگارکتگ ات ، نشت۔ ذراج دستگیں آدینک ء تہا کہ پہ میٹیلڈ اء گرتینگ ء ٹیکی یے ات جارح کروی ء

وت ۽ راجارات ۽ وتی جندهء سرء ہندرات ۽۔ گوں آدینک ۽ مک ۽ میٹیلڈا ۽ گوتپنگیں وتی گردن ۽ پیٹانگیں دزمال ۽ شمرکرت۔ بز اہارات، آرا مٹگی ات۔ بس یک شاہی دروشمے ۽ کی ات۔ شہ تحت ۽ چیر ۽ پاٹلی ۽ ڈبکے درے کرت، دپی ۽ راہت ۽ ۽ کساس گوں عزت ۽ احترام ۽ سیاہ رنگیں ڈربی ہیٹ کلاہ ۽ درے کرت کہ شہ ماسا ۽ نیمگ ۽ آئی ۽ سور ۽ ٹیلی ات، وتی مہر ۽ محکمیں لنکاکانی سر ۽ مدان مدان ۽ چیرینگ ۽ ۽ لگ ات۔ پدا آدینک ۽ دیما روگ ۽ پھ کھیب سرگ ۽ سر ۽ چوٹ چمانی سر ۽ ایرکنگ ۽ ساری ہورتی ۽ ہیٹ کلاہ ۽ چارات۔

”ڈن ۽ در ۽ کلا کے بیت ماوگن ۽ نشنگیں!“ آئی ۽ ماس کزی شہ دری ۽ ڈن ہٹل دیگ ۽ ات، چچ شک نیست ات کہ آئی ۽ زہر کم ترگی نہ ات۔

”پیداک اوں، اوما!“ آئی ۽ توارچ دات۔ آدینک ۽ تہا وتی ڈولداری ۽ سر ۽ گڈی چمشانک دیگ ۽ رند، آئی ۽ زنڈ ۽ کسانیں وائٹ لائینگ ۽ بوتلے وتی کوٹ ۽ تہی کیسگ ۽ سی دات ۽ شہ وتی نوکیں کرگین ۽ ڈن دراہت ۽ توصیف ۽ امیت ۽ ات۔ ہیٹ کلاہ ۽ لمب دارگی ات داں آئی ماس، بانک ملیزی، گوہار سارہ ۽ نا کو پچی سہرچی مہ دی انت۔ آدرہیں وتی شتر تریں یکشنبہ ۽ روج ۽ نزرکراتگ انت ۽ بگی ۽ توک ۽ نشنگ ات انت۔ چہ آہانی چمان وت ۽ رکیناں، وتی وس ۽ حساب ۽ زورانی پر ۽ شینز، اران، ڈلیور ۽ نندجاہ ۽ سر ۽ سر کپت... گوں حیال داری ۽ کہ کر نچکے حراب مہ بنت... لگام ۽ دوئیں چجرانی پشت ۽ مان رپت انت ۽ پدا آراہ ات انت۔ آہاں تہنا یک کلا کے دیر بونگ ات۔

راہ ۽ جارج کروی ۽ شہ وتی بوتل ۽ گپڑے گلمب گلپت، ویگن ساعت دو ۽ کمیں رند گرگیوری ۽ جاگہ ۽ سر بوت۔ کزی، گوہار سارہ ۽ بانک ملیزی چہ میٹیلڈا ۽ پہلی لوگ ۽ تہا شہ ویگن ۽ ایر کپت انت ۽ میٹیلڈا اسپتیں گون ۽ پریشان ات۔ نا کو پچی ۽ گوں وت آورتگیں وردنانی ساچی ایر کت انت۔ میٹیلڈا ۽ انارکانی واس گرگ ۽ رند، جارج کساس پشت ۽ دیم چنڈ ورگ ات ۽ وہدے وتی پجاروکی ۽ کنگ ات، مہمانانی دیم ۽ ترند آپ ۽ بوہ پچ رچان ات۔ ابید چہ ہماہاں کہ آئی ۽ ساری ۽ زانتگ ات انت ۽ میٹیلڈا ۽ غلام بیتگ ۽ نندوک ات انت، آدگہ مردم گیشتر عبادت جاہ ۽ مرد ات انت کہ میٹیلڈا ۽ بھرتی کرتگ ات انت۔ ۽ آہانی دعوت دیگ ۽ رضائے کپتگ ات۔ آئی ۽ لوٹ ات کہ آئی ۽ کرنگیں فیصلہ ۽ بہ چار انت ۽ آہاں ہماوڑ کرت۔ چونای ۽ آہاں چہ میٹیلڈا ۽ ابید شہ دگہ دران اوں جارج ۽ بارواسر پدی کپتگ ات۔ گوں جارج کروی ۽ اولی دراہی ۽ آہانی تب گشت۔ آہاں وتی

ناوشی چہ بلوت ۽ بہ گرداں دپ ۽ پُر ۽ حیرانی ۽ درشان کرت۔ چوش کہ سور ۽ دیوان ۽ تہا آئی ۽ وتی کشارون کرتگ ات، آہانی کاٹاریں چارگ گوں ہمک گوشاں کپتگیں گیانی سر ۽ تیز بوبان ات کہ مردم میٹیلڈ ۽ ہوٹریں ”شکار“ ۽ سر ۽ کنگ ۽ ات انت۔ نا کو پچی ۽ پوت ۽ اے کارگیں کرت کہ مہمانانی مچی ۽ توک ۽ گار ۽ بیگواہ بہ بیت۔ بہ زراں آہج نہ زانت کہ سالونک کئے انت۔

گڈ سر ۽ سہرہیں تبلیغی چہ ماڑی ۽ دراہت۔ ماسا ۽ مسز گریگوری ۽ لی ہمراہ ات انت اش، آپشت ۽ اوشنات انت ۽ تبلیغی چوش اسپر ۽ وتی بائبل ۽ پرنچک ۽ ات ۽ ہادمان ۽ بے ترک ۽ تواریں سیابانی ٹولی ۽ دز بندی ۽ وڑ ۽ کمیں گستاوشنات۔

میٹیلڈ امسز ۽ منصوبہ جوڑ کرتگ ات، روپگ ۽ سر ۽ سٹ جنگ ۽ وہد ۽ سہرہینانی کمیں دود ہوار کنگی ات۔ یک زرد آستونکے ۽ سالونک ۽ رہشونی کرت۔ میٹیلڈ ۽ آہاناں تبلیغی ۽ دیم ۽ اوشنارینت۔ آئی ۽ شاکار ات ۽ وتی گٹ صاف کرت ۽ شہ ۽ وتی بائبل ۽ لہتیں تا کہ یمان وانگ ۽ لگ ات ۽ پدا جست ۽ کرت انت۔ ”میٹیلڈ ۽ جارج، شماسوگندورات کہ وتی سہمیں زند ۽ ”وشی ۽ غم ۽“ یکے دومی ۽ رازورات۔“

”من سوگندوراں۔“ میٹیلڈ ۽ نرم نرم ۽ درائینت۔

”جی ہو، جارج کروی ۽ گوشت، زورانی پُر ۽۔“

موٹک ۽ محینت، تبلیغی کمیں حاموش بوت ۽ پدا گوشت ۽، ”من شمنے مرد ۽ جن بوٹک ۽ جار ۽ جنناں۔“

شہ سیابیں مہماناں، یکے ۽ اڑسگ ۽ جت۔

”نوں تو بانور ۽ واس ۽ گپت کئے۔“

میٹیلڈ ۽ راز پت ۽، جارج کروی ۽ آراوتی بگل ۽ ژپ ات، چلپگ ۽ یک ۽ جت ۽، پونشگ ۽ زبان ۽ چلپگ ۽ نیام ۽، آرا حیا لے ۽ گورجت کہ آلم ۽ یک شریں کار پدے ایر بہ کنت، وہدے آہاں دست کپتگ ات ۽ روپگ ۽ سر ۽ سٹ جنگ ۽ ات انت، آئی ۽ پگے گوٹگ ۽ وتی سرگ کروٹک، داں کہ یک انجیں گپے بہ جنت کہ اے مراکش ۽ شرف دار بہ کنت، یک انجیں گپے کہ غلامانی بیتگ ۽ آئی ۽ کہول ۽ راتا ہیرے بہ دنت ۽ شہ آدگہ بائبل ۽ پشت کپتگیں نزوریناں باج بہ بارت، آرا گپ دست کپت۔

”حدامنی شپانک انت!“ آئی ۽ گٹ ۽ پُر ۽ گوشت۔ ”من ہرچی لوٹ اتگ من ۽ بخشاگ ۽۔“

وہدے آئی ءسک داتگیں چمانی چارگ دیست انت کہ گوشفگیں گپاں ساڑا ہگ ء ات
 انت، آئی ء فیصلہ کرت کہ ہما موقع کہ آرادست کپتنگ ات یلہ ءے بہ دنت، آئی ء چہ وتی کیسگ ء بوتل
 در کرت، چنڈ ات ء ہورک ءے کرت۔ پشت کپتنگیں دور۔۔۔ ورگ ءوش اہت۔۔۔ پے تاموری گوست
 ءشت انت۔ اے نا کو پچی ات کہ لی ء پلانٹیشن ء ویگن ءے دان روزرد ء سردات ء لوگ ءشت
 انت۔ ملور ء پشلیں ماس کزی، بانک ملیزی ء گؤہار سارہ ء زہر ء زہر پشت ء ندرگ ء وتی چم سک
 داتگ ات انت۔ سالونک ء سرارسیگیں بانور ء کٹ ء ات ء سالونک گرگ ء ات، آئی ء شو نیزیں
 دزمال لونجان ات ء آئی ء دیم ء مستریں بہر ڈربی ہیٹ کلاہ ء مانوشنگ ات۔

وہدے ویگن آئی ء کرگین ء دیم ء اوشتات ء تنیکہ جول ورگ ء ات، جارح کروی ء گرگ ءے جت
 ء پاداہت۔ وانگ وانگ حیال ء ات کہ شہ درستان پہلی ء زبندی ء بہ کنت۔ آئی ء کوششت کرت بلے
 سے ایں کڈکانی دروازگ چوش تپنگ ء توار ء بند بوت انت۔ بلے آچہ وشی ء نوبت ء زہر کنگ نہ
 بیت۔ وتی بانورے بڈ ء جت ء پہ یک پادے ء گس دپی ءے تیلانک دات ء پیج کرت ءے، وڑے نہ
 وڑے ء وت ء دوینان ء بے ٹپ ء ٹوری کنگ ء تہا سرے کرت، یک ء گوں ٹب ء آپاں اڑاتگ
 ات انت کہ تنی وہدی انگت گس ء نیام ء ایرات انت۔ اے آسری بے شرفی ات۔ وہدے میٹیلڈ ء
 گوں وتی سور ء حاصیں ٹیکی ء گندگ ء گل ء وشی ء کینزنگ ءے جت، آدر ہیں کرتگیں کار شموشگ ء پہل
 کنگ بوت انت۔ باز تزنپنا کیں پس ء پیریکی زمانگ ء گھڑ یا لے ات ء آئی جنہ ء کچ ء برزات ء جارح
 کروی ء وتی آخری مرغ میڑپینگ ء کٹ اتگیں ء ایر کرتگیں زراں بہا زرتگ ات ء شہ گریز بورو ء
 ویگن ء پشت ء کرتگ ات ء آورتگ ات ءے۔

ہر جا گہہ کپتنگ ات گوں واپیں چماں ہما جا گہہ ء نشنگ ات، جان شودی آپ آئی ء نوکیں مالٹا
 رنگ ء بوٹاں میسینگ ء ات انت۔ میٹیلڈ اشرت وتی دست ءے آئی ء دست ء رادات دانکہ پاد
 آہگ ء کمک ءے بہ کنت۔

”نوں تو گوں من بیا جارح، من ترا تحت ء سر ء واپیناں۔“

بام ۽ گواہی ۽، جارج راہ گپت ۽ دیم پہ مرغانی نیمگ ۽ شت۔ پدا، کساس ارزبندگ ۽ یک کلاکے ۽ رند، بانک ملیزی ۽ گوشاں کپت کسے دیم پہ چُل ۽ دروازگ ۽ رُوگ ۽ ات ۽ آئی ۽ نام ۽ توار کنان ات۔ بانک ملیزی گوں نوک بانور ۽ گندگ ۽ حیران ۽ ہبکہ بوت، آراوش اہمت ۽ کرت ۽ توک ۽ آہگ ۽ صلاح ۽ جت۔

”اناں بی بی“ تئی منت۔ ”میٹیلڈاء درائنیت۔“ ”تہنا اے زانگ ۽ جست ۽ اہتگ اوں ہما ڈگار کہ مروچی سر ۽ کار ۽ انت اش، آئی ۽ راہ کجام نیمگ ۽ انت ۽ پوت ۽ کوڈالے شہ کجاد بہ گیجاں؟“
 لہتیں سہتاں پد، میٹیلڈاء ڈگارانی سر ۽ نگ بوت ۽ گوں کزی، گوبار سارہ ۽ نا کو پچی کار ۽ ہوار بوت۔ غلامانی کڈکاں، بیگاہ آداں دیر گومانی نشت انت ۽ داں ہما و ہد ۽ آئی ۽ ہمراہ داری اش کرت داں آئی ۽ مردگس ۽ بیاہت انت۔ گپ ۽ تران ۽ و ہد ۽ میٹیلڈاء شہ آہاں جست گپت کہ اداء مدام عبادتی گند ۽ نندی دیوان بنت، و ہدے آگوشگ بوت کہ یکے ہم دارگ نہ بیت۔ گرا آئی ۽ سر ۽ سوج دات کہ ہمک یکشنبہ ۽ پیٹیم ۽ یکے بر جاہ دارگ بیت۔

”ترار استیں گپ ۽ گوشاں، من اے گپ ۽ سر ۽ پشل اوں کہ من نہ کدی عبادت جاہ ۽ نزنیک ۽ شگ اوں کہ من ۽ رُوگی بوتگ“ کزی ۽ درائنیت۔
 ”نئے من شگ اوں“ گوبار سارہ ۽ من ات۔

”من ہچبر نہ دیستگ کہ عبادت سہرینانی توک ۽ بدلی یے بہ یار بیت۔“ نا کو پچی ۽ گوشت۔
 ”بائبل گوشیت ایسپ غلام ۽ بستار ۽ مصریان ۽ بہاد یگ بوتگ بلتے حد گومانی گون ات ۽ حد ۽ ایسپ ۽ سوب ۽ مصریانی گسانی سر ۽ رحم کرت۔“ میٹیلڈاء ۽ تچک ۽ چچک گوشت۔

سے ایں چمشانکاں، ہما دمان ۽ یکے دومی چارات، آہانی دل ۽ پہ ورنابیں جنیادم ۽ عزت ۽ احترام ۽ جہ جت۔

”جارج گوشگ ۽ ات تئی اولی ماسا تبلیغی یے بوتگ“ گوبار سارہ ۽ گوشت۔ ”تووت اوں چوش تبلیغی ۽ دراہی کنتے۔“

”من حداء خدمت کارے اوں، بس“ میٹیلڈاء ۽ پسودات۔ چہ آؤ کیں یکشنبہ ۽ آہانی عبادت ۽ مچی ۽ بندت بوت، دور وچ ۽ شہ جارج کروی ۽ ماسانی گوں دوانزد ہیں مرغاں سوار بوتگ ۽ رُوگ ۽ رند۔

ماساء گوشت آرا پہ بازیر ایریر زرنانی برگ ء شریں مرغ دست کپتنگ۔ آئی ء صاف صاف
گوشتنگ ات۔ گوشتنگ ء ات، اے بری آئی ء مرغ گولڈ بارو ء کش ء گور ء یک پرارز نشین ”مزن جنگے“ ء
مقابلہ کنگ ء انت۔

یک سہبے ء سرا، و ہدے شہ ڈگارال ڈنن ات انت، یک چل ء ہفت سالی عمر ء جنیاد مے ء وش
گٹی کرتگیں سوتے ء سر ء دلگوش کنگ ء ات انت کہ پہ ہژدہ سالی ایں بانورے ء ہمدردی ء درشان
ئے کنگ ء ات۔ گوبارسارہ ء گوشت۔ ”منی و شکلیں، بی بی، من ء امیت انت، تنی سوری زندتی ء
آمرغانی نیام ء بہر ء بانگ بیت۔“

میٹیلڈاء آرا ٹچک ء چار ات، ”ہرچی من ہش کنگ ء باور کرتگ، ہر کس سور ء رند ہما وٹ
بیت، ہر کس وت جوٹے کنت۔ پہ منی نزع آوت زانت مئے سوری زندکجام زیل نیگے بہ بیت۔“
سور ء بابت ء وتی خیال ء لیکہانی مہر ء محکم کنگ ء گوں، میٹیلڈ امدام وتی وشدل ء رنگیں مرد ء
بارواگپ ء جبر ء درنگ ات، بلے کہ آگپ توازہ یادلی ایں تب ء بوت انت۔

”چہ گوگلوئی ء پادگر انت۔“ کزی ء یک شپے آرا گوشت و ہدے نوکیں کرگیں ء پہ آئی ء گندوکی ء
شنگ ات۔

”ہان، بی بی،“ میٹیلڈاء درانینت۔ ”من ہما و ہدے زاناں و ہدے آپہ و پسگ ء کئیت۔ مرغانی
جنگ، وتی ء ماساء جاگے ء روگ ء ابیدگہ چچ ء گپ ء نہ جنت“ لپرز گوات، بے ترس ء وتی دل ء گپ
ئے جت انت۔ ”و ہدے آئی ء دیست، شہ روپگ ء سر ء سٹ جنگ ء ساری من ء یک مردے ء دست
نہ جنگ ات، آراضی بوت، راستیں جبرایش انت، یک زمانگے من پدا آئی ء چارگ یلہ داگ ات، نہ
زاناں آرا چے بوتگ ات۔ منی دل ہما شپ ء آپ بوت و ہدے اشتاپی اشتاپی ء اہتگ ات ء من
گوشت ئے، بیا، سورکنیں۔“

”گرا، من وش بوتوں کہ آرا مارشتے ہست۔“ کزی ء درانینت۔ ”بلنے جننے، نوں و تر ء
سوردات، من ترا یک گپے صاف ء ٹچک ء گوشتنگ لوٹاں کہ منی دل ء گپ چی انت، من پہ وت ء لہتیں
نماسگ لوٹاں۔“

”بانک کزی، ایشی ء توک ء چچ حرابی یے نیست۔ من وت پہ وت ء لہتیں زہگ ء لوٹو کاں، چوش
آدگہ جنیادمانی ء۔“

و ہدے دو ماہ ء رند میٹیلڈاء آرا سہی کرت کہ آئی ء پادگران انت، آشہ گل ء بال بوت۔ خیال ء

ات کہ آئی ء زہگ پسے بونگ ء انت کہ آرا آئی ء جند ء پس ء ترا نگاں گیجیت ... بازیں سالے گوشتگ
 ات ... یک بیگا ہے ء وہدے جارح کروی ڈن ء شنگ ات، کزی ء جست کرت ”آئی ء وتی پیرک ء
 باروا کدی گوں تو گپ جتگ؟“

”اناں، بی بی، نہ جتگ ء۔“ میٹیلڈ احیران ودی کنگ ء ات۔

”آئی ء نہ جتگ؟“ گوں پیریں جنیادم ء دل ء پُرشگ ء گندگ ء، میٹیلڈ ء زوت زوت
 گوشت۔ ”پہ منی نز ء آتی وہدی داں اد ء سر نہ انت۔ ماس کزی۔“

فیصلہ ء کرت کہ اے کار ء وت گہتر کرت کنت، پر چا کہ آئی ء نسبت ء آرا گیشتریات
 انت۔ کزی ء وتی زند ء شانزدہیں سال، کہ ماسا والر ء گور ء گوشتگ ات انت ء وتی سودا بونگ ء سجھیں
 حال میٹیلڈ ء رادات انت۔ چہ درستاں گیشتر آئی ء وتی افریقہی پس ء گپ جت انت ء دگہ گپڑے
 چیز کہ آرا گوشتگی ات انت ء گوں۔ ”میٹیلڈ، من ہمیشکا ترا اے سجھیناں گوشتگ ء اوں گوں، داں
 کہ تو بہ زان ء تئی لاپ ء زہگ من ء چینکس دوست بیت ء نون ترا اوں اے گپ الی ء زانگ لوٹ
 ایت، پر چا کہ آسانی بُن پیرک انت...“

”ہج شک نیست من سر پد بونگ ء آل، ماس کزی“ میٹیلڈ ء درانیت۔ آئی ء وسو ء شہ وتی
 یادداشت ء دگہ گپڑے گپ جت۔ آدوئیں مارگ ء ات انت اے بیگا ء آہانی نزیٹکی وڈان ات۔
 میٹیلڈ ء جارح ء بچک چک 1828 ء بہار گاہ ء ودی بوت، دینبوتی ء کار گوہار سارہ ء کرت
 انت ء سر بتگیں کزی ء آئی ء مک کرت۔ جارح ء سر ء زہر گرگ ء بدل ء کہ گوں ماسا ء ہمراہی ء ہفتنگے
 بوتگ ات دگہ جاگے ء شنگ ات، گل ات کہ آرا نما سگے بوتگ ات۔ نوکیں ماس ء راسما کپت، غلام
 کڈکانی ہمک مردم اہتگ ات انت ء آئی ء کڈک ء مچ بوتگ ات انت دانکہ ماسالی ء پلانٹیشن ء سر ء
 دومی ودی بوتگیں زہگ ء سر ء وتی وشیانی درشانی ء بہ کن انت۔

”نون تو پے دل بلکے ء کزی!“ میٹیلڈ ء گوشت، سر، سر جا ہے ء تکہ ء داٹگ ات ء نپادانی
 سر ء شتگ ات ء گوں گندو کیاں نزوریں چکندے ء چکندگ ء ات۔

”اوحدا، ہو، گڑاوشیں جبرے نہ انت!“ کزی گٹ ء پُر ء گپ ء ات ء ہندگ ء ات آئی ء سجھیں
 دیم مانپوشنگ ات۔

”پہ منی نز ء کزی پیر بونگ ء انت، دگہ ہے!“ نا کو پچی ء چک جت ء گوشت۔

”ہر چینکس جنیادم من زاناں آہانی وڑ ء پیر نہ انت!“ گوہار سارہ ء پونشگ ء جت۔

گڈسرء بانک ملیزیء حکم دات انت۔ ”نوں مئے شمنے روگ ء و ہد بوتگ، اشاں بل ات کمیں آرام کن انت۔“ ابید کزی ء در ہیں ء در ہت ء شت انت۔

داں کمیں دیرء حاموشی ء جیڑگ ء رند، میٹیلڈاء در انیت۔ ”بی بی، تومن ء ہرچی وتی پس ء باروا گوشتگ ات، آہانی سرء حیال ء ات اوں، پر چا کہ من وتی جندء پس کدی نہ دیستگ، اگاں اے زہگ ء را منی پس ء نام ء پر بہ کنیں، من سدک اوں جار ج دل ء نہ کنت منی ماس ء گوشت آئی ء نام ورجائیل بوت۔“

وہدے شہ سرفء پد گشت، جار ج ء گوں دل ء جہلائکی ء اے نام ایر کنگ ء رضادات، چہ زہگ ء ودی بوتگ ء انچوش شہ گل ء بال ات کہ وت ء داشت ء نہ کرت۔ گوں وتی سیاہ ء لیگا ریں دستاں ننکے برزی ء چگل دات ء زورانی پُرء گوشت ء۔ ”او ما، ترا یات انت من ترا چے گوشتگ ات، من وتی زہگ ء ہما گپاں گوشان گوں کہ تومن ء گوشتگ اتاں؟“ آئی ء دیم ء رارژ نے ء مان ر پتگ ات۔ آچل ء دیم ء نشت ء کسانیں ء دل جسکینو کمیں توارے ء گوشتگ ات۔ ”من ء گوش دار منی بیچ! ترا تئی بن پیرک ء باروا گوشتگ ء اوں گوں، آفریقہی یے ات، گوش انت آئی ء نام ”کنٹا کنٹے“ بوت۔ آئی ء ”گہار“ ء ”را“ ء ”کو“ ء ”دریا“ ء ”را“ ء ”کھمبے بلونگو“ گوشتگ، دگہ گپڑے چیرانی آفریقہی نام ء گپت۔ ایک در چکے گڈگ ء ات کہ پوتی براس ء ڈہل ء بہ بندیت، ہما و ہدء چار مردم اہت ء آراشہ پشتی ء کبنداش کرت ء پدا آرا گراب ء سرء شہ مزن آپ ء اے دیم جا گہے ء آورت اش کہ نپلس نام انت ء۔ آچار گشتاں جستگ ات، و ہدے وتی گروک ء جنگ ء کشگ ء کوشت ء کرتگ ات گڑا آہاں آئی ء پادء پنچگ ء کپ گڈ ات۔“

آئی ء ننک بڈء جت ء وتی دیم ء کزی ء نیمگ ء ترینت ”آئی ء گوں ماڑی ء کنور کنوکے ء کہ نام ء بل ات، روپگ ء سرء سٹ جت ء آہان ء گونڈیں جنکے ہست ات... آت انت، تئی بلک انت، تئی راستیں کش ء پء ء پُرء ہندگ ء انت۔“

وہدے آئی ء مرد ڈن ء شت، چوش انت کہ مدام ڈن ء ات، میٹیلڈاء وتی بیگاہانی گیشتریں و ہد گوں کزی ء گوازینگ بند ات کرت ء پدا مانے ء رند وتی توشگاں کیل ء شام ورگ ء ات انت۔

میٹیلڈا مدام حداء شکر گرگ ء دعا کرت ء کزی ء دست بستگ ات انت، بے ترک ء توارء تشگ ات۔ شد ء پد میٹیلڈاء زہگ ء رامیچینت ء پدا کزی ء پے پھر کسانیں ورجائیل بگل ء کرت ء آرا پشت ء دیم چکو دات ء داں ہما و ہدء نازینت ء داں بلک ء گھڑیال ء ٹلینگکے بہ جت انت ء میٹیلڈا نشت ء وتی شگ اتگیں بانبل ء ونت۔ بلے اے ماساء دودانی ہلاپ نہ ات، بلے کزی ء انگت ء

وانگ ۽ رضانہ دات۔ مدام، چہننگ ۽ واب کپک ۽ سک دیراں رندان، کزی گڈگ ۽ سرچنڈینگ ۽ لگ ات، گڈگ ۽ میان ۽ آئی ۽ مدام گوں وتی جندہ رپٹ ات۔ وہدے میٹیلڈاچہ کزی ۽ دستاں ورجائیل ۽ زورگ ۽ ہاترا جک ات، گڑا آئی ۽ چیزانی زانگ ۽ پیچ گرگ ۽ گپ ہش کت انت کہ کزی لہجگ ۽ ات ۽۔ آگپ مدام یک وڑیگ ات انت۔ اوما... اوبا... آہاں منی برگ ۽ نیل ات... منی مردم گار ۽ بیگواہ بوت انت... نول آہاں منی برگ ۽ نیل ات... منی مردم گار ۽ بیگواہ بوت انت... نول آہاں من اے دنیا ۽ دو برنہ گنداں... سک ۽ دل پدرد میٹیلڈا ۽ مدام اے پیم ۽ بلوت کرت ۽ گوشت۔ ”نوں ماتئی مردیں، بلک کزی۔ ورجائیل ۽ واپینگ ۽ رند، آئی ۽ آرانرم نرم ۽ شہ واب ۽ ٹوہینت۔ روج پہ روج آئی ۽ مہر ۽ محبت ودان ات۔ تو گوشت زاناں آئی ۽ جندہ ماس انت... کزی ۽ را آئی ۽ جندہ کرگین ۽ سرکنگ ۽ رند، میٹیلڈا مدام گریوان ۽ واتر بوت۔

داں گؤہار سارہ ۽ استرگیں زبان ۽ نا کو پچی ۽ را حیانہ داتگ ات کہ گوں آہاں عبادت ۽ ہوار بہ بیت۔ اولی یکشنبہ ۽ پیشیم ۽ عبادتی مراکش ۽ تہا تہنا سے جنیادم بہر زورگ ۽ ات۔ جارج کروی ۽ دعوت ۽ دیگ ۽ خیال کدی کس ۽ را نہ اہت، پرچا کہ اگاں گس ۽ بوت انت گڑا داں نیمروج ۽ پدا مرغانی ۽ شنگ ات۔ پنچیں مردمانی کسانیں ٹولی چینکو بائن ۽ درچک ۽ چیر ۽ گردجستگین کرشیانی سر ۽ آہاں شہ وتی کڈکاں آوڑتگ ات انت، شنگ ات انت۔ میٹیلڈا ۽ چہ بانبل ۽ گچین کرتگیں جز و نت، پدا گوں وتی گورگیں چماں در بینانی دپ ۽ دیم ۽ چار ۽ ٹپاس کرت انت دانکہ بہ زانت چہ آہاں کسے عبادت ۽ راہ شونی ۽ کنت۔ دیست ۽ کس تیار نہ انت، گڈا آئی ۽ مدام گوشت، گڑا، شما در ہیں وتی زونڈان جن ات ۽ گوں من ہمراہ داری کن ات؟“ ہر کدی آہاں وتی زونڈجت ۽ وتی دیم اش گومائی کرت انت، گڑا آئی ۽ گردگی ہمائیں دعائے کرت ۽ پدا آہاں ۽ وش گئی ۽ کتاب روحانی سوت ۽ نیمگ ۽ برت انت۔ نا کو پچی ۽ تھکاریں، پڑشگیں ۽ گرگریں تو راوں گوں آہاں ہوار بوت کہ روحانی سوت ۽ غلامانی سبھیں بیتگ سر ۽ زرتگ ات۔ اے بیتگ ۽ پدا ایمان ۽ بابت ۽ گپ ۽ تراناں بدل بوتگ ات۔

”مروچی اے حداء روج انت۔ مارا آروا ہے ہست کہ بہ رکینان اش، ہشتے ہست بہ سینگاران اش۔“ میٹیلڈا در ایننگ ات، مارا مدام اے گپ وتی دل ۽ دارگی انت، آکے انت کہ مار ۽ شہ شیطان ۽ ناشری ۽ رکنیت، آیسوع مسیح ۽ مارا سوج دات کہ ما عاجز ۽ سوگہ بہ ہیں، گڈا ما پدا رواہ ۽ نوک پیوستگی ۽ ودی بوت کنیں۔“

یسوع مسیح ء را انچوش دوست داریں چوش کہ دگہ کسے ء را۔“ کزئی ء گوں عاجزی ء من ات۔
 ”داں نہ رُستگ ء کمیں مزن نہ بوتگ ات اوں، من پیسے آئی (یسوع) ء باروا ایٹنکس نہ زانتگ
 ات، منی ماس ء گوشت آئی ء من ء ہما و ہدے عیسانی یے کرتگ ہما و ہدے من کسانیں جنکو یے بوتگ
 اوں، کیمپ ء مزنیں عبادتی مچی یے ء تھا۔“

”پہ منی نزعہ اگاں کسانی ء مارا حداء دیم ء ایراش بہ کرت انت گڑا ماشرتر عبادت کرت کرت“
 گڑا ہارسارہ ء گوشت۔ آئی ء ماس ء کٹ ء ورجا نیل ء نیمگ ء دست شہارات۔
 بانک ملیزی ء نا کو پچی ء را گوشتگ ء لگ ات۔ تو نہ زانے، اگاں تو مہلسی ء بندت بہ کرت
 انت، تو ایٹنگہی الم ء تبلیغی یے بوتگ ات نے۔ تو چونہا چوش ہما ہانی ء ودی کنگ ء نے۔“ ”تبلیغی۔ من
 ونت کرت نہ کناں گڑا من چون تبلیغ کرت کناں۔“ نا کو پچی ء درائینت۔
 ”اگاں حداء ترا تبلیغی یے بہ کرت انت، گڑا آئی ء وت چیزان ء تی دپ ء مان کرتگ ات۔“
 میٹیلڈا ء گوشت۔

”تئی جند ء مرد ء یک زمانگے ادا تبلیغ ء واز کرتگ، ترا حال ء نہ دانگ۔“ آہاں کند ات ء
 کزئی ء درائینت۔ پہ منی نزعہ آئی ء جندشہ تبلیغی یے ء جوڑ کنگ بوتگ۔ آرا بدڑی ء وتی پیش دارگ ء
 باز شوق بوتگ!“

آئی ء شہ ہما ٹگ ء لوچانی تبلیغانی گپ جت انت کہ آہاں یاوت دیتگ ات انت ء یا آہانی
 باروا ہش کتگ ات ء۔ پدانا کو پچی ء وتی زور آوریں مذہبی ماس ء گپ جت انت کہ آراشہ کسانکی
 ء ہما پلانٹیشن ء سمرے ات انت آپیدا ک بوتگ ات۔ ”آرنڈ ء پزورات، پہ منی نزعہ یک انجیل کو کار ء
 کینز و کیں جنیادے ات کہ اے وڑیں نہ کس ء کدی دیتگ ء نہ ہش کتگ۔“

ہما پلانٹیشن ء سمرے کہ من رستگ ء مزن بوتگ اوں من ء او دے مولد گڑا ہارنسی ء ترانگ ء گپت ء۔
 ملیزی ء درائینت۔ ”آدگہ کو کار ء کینز و کیں زالبولے ات۔ آہے مرد ء سور ء پیسے جوتگ ات داں
 یک روچے کیمپ ء دعاء گند ء نندی دیوانے برجم دارگ بوت۔ آئی ء انچوش سک ء کینز و کیں ات داں سما
 ء درشت، تنسار بوت۔ گوں اے درائینگ ء سڈ ء اہت کہ آئی ء گوں حداء گپ ء تران کرتگ! آئی
 ء گوشت آئی (حداء) ء گوشتگ آئی ء کار ہمیش انت کہ گوں پیریں بر ٹیمنس (Brier
 Timmons) ء روپگ ء سمرے سٹ بہ جنت ء آراشہ دوزہ ء روگ ء بہر کینیت۔ آرا انچوش ترسینت
 ء کہ آئی ء سٹ جت گوں۔“

بلے کہ گوں ہماہینناں کہ سفرء و ہدء دُچار کپتنگ ات انت ء شہ آئی ء ننگ ء پاد آہگ ء اندازہ اش
جت کہ جارح کروی ء شہ روپگ ء سرء سٹ جتگ... یاسٹ جنگی انت... بلے آئی ء گس ء غلامانی
کڈکانی زابلوان ء گوں وتی سورء زندء گرجوشی ء زورگ ء وتی کہول ء شر حیا لداری کنگ ء حیران ء ہبکہ
کرت۔ بے ذمال ء مانپوشگ ء ڈربی ہیٹ کلاہ ء سرء کنگ ء کدی شہ مرغ میڑپینگ ء واتر نہ
بوت۔ لوار بوت انت یاروچ درا بوت انت، تیر ماہ بوت انت یازمستان، مروچاں آئی ء پوشاک ات
انت۔ آئی ء مدام میٹیلڈ اراکس ڈالر دست ء دات، زڑانی ٹیکی ء دیگ ء رند آئی ء گورء دگہ باز ز پشٹ
نہ کپت۔ آئی ء وتی ہمراہی ء نایوک ء پے میٹیلڈ ابلکن ء پے بانک ملیزی، گوبار سارہ ء نا کو پچی، ہبے وڈ ء
پہ کسانکیں ورجائیل ء اوں ٹیکی ٹکارے آورت گوں۔ آمدم پے حالانی رسینگ ء پے یک کلا کے گس ء
اہت ء آہان ء سہی ء کرت کہ وتی سفرء و ہدء آئی ء چے دیستگ ء چے ہش کتگ۔ ہر و ہدء کہ غلام
کڈکانی مردم آئی کش ء ٹچ بوت انت، گڑا کزی ء راوتی افریقہی پس گیر اہت کہ چون آئی ء پس ء
گیشتریں حال غلام پینگ ء آورتگ ات انت ء نوں آئی ء زہگ آرگ ء ات ء۔

یک گشتاں شہ ذرا جیں سفرے ء کہ آراچارلسٹن ء برتگ ات ء، واتر بوت، جارح کروی عکس
کشی ء ات۔ ”انچیں بلائیں گرا بے ات کہ آئی ء مینگ چوش جنگل ء ودی کنگ ء اتاں ء نیگر چوش مورء
پیم ء آراتمباک ء بلا بلا ہیں کنستر ء گپڑے دگہ وڈ وڈیں چیزمان گیجگ ء ایر کنگ ء ات انت۔ ء آ
آچیران انگلینڈ ء دگہ وڈ وڈیں ملک ء جاگہاں بارت۔ مروچاں من ء ماسا ہر جاگہہ روئیں، اود ء نیگر گار
بُرگ ء آہان ء سیک مان کنگ ء انت ء ریل ء کشک جوڑ کنگ ء انت۔ نیگر گوں وتی خون ء گوشتاں
اے ملک ء رادیروی دیگ ء انت۔“

دگہ یک رندے آئی ء ہش کتگ ات کہ ”سہریں ہمانڈینان ء پاد تراپ دیگ ء انت کہ آہان وتی
ہند ء جاگہہ ء مزنیں کسائے ء نیگران ء جاگہ داگ۔ بازیں کریک ء سمینولاں (Seminoles)
گوں نیگراں سور ء سانگ کرتگ۔ آہان ء لہتیں نیگریں انڈین سردار ہست، چوکٹاؤ
(Chocktaw) چیکساؤ (Chicksaw) ء چیروکی یان ء (Cherokee) شہ سہریناں
گیشتر پے نیگراں بد کنیت۔“

آرامدم لہتیں جست کنگ بوت ء آہان آہانی پوزانگ لوٹ ات انت ء پدازم نرم ء شہ آئی ء
پہلی اش لوٹ ات ء رضاش گپت۔ کزی، بانک ملیزی، گوبار سارہ ء نا کو پچی وتی وتی کڈکاں پترت
انت ء آرا ء میٹیلڈ ء رالایوک ء تہنایلہ اش دات۔

”وتی دل ۽ جم مہ کنئنے کہ تو کدی منی زنگ جنگ ۽ نہ ہش کنئنے۔“ میٹیلڈاء آرا ایک انچیس شپے ۽ گوشت و ہدے دوئیں تحت ۽ سر ۽ وپنگ ات انت۔ ”بازگشتا من انچوش مارا من ۽ مرد ۽ جند نیست۔“

”زاناں تو چے گوشتگ لوٹ ۽ منی شکر تام، من سر پداوں۔“ آئی ۽ آرا گوشت۔ ”مدام گوں

ماساء ڈن ۽ سفر ۽ اوں ۽ برے برے گوں نا کوئنگو ۽ بیماریں مرغانی حیالدری ۽ تیوگیں شپ آگاہ اوں ۽ تئی ننک ۽ باروا جیڑاں۔“

میٹیلڈاوتی زبان ۽ گٹ پاچگ ۽ لگ ات۔ لبرزاں گچین کنگ ۽ ات کہ آئی ۽ سر ۽ شک درشان مہ کنت ۽ بلکن ۽ جارچ ۽ لہتیں گوئنگیں چیزانی سر ۽ آئی ۽ شک بر جاہ ات۔ ”ترا اندازہ ہست کہ جاوہ حال کدی گہتر بوت کن انت، جارچ؟“

”ماسا روج پہ روج پیر تر بوہان انت، گڑا ہے پیم ۽ آپہ گس ۽ ننگ ۽ راضی بہ بیت، بلئے بہ چار، اے چہ ما کسے ۽ رانقص دیگ ۽ نہ انت، پلو۔ بہ چار، من چینکس زرا ایر کنگ ۽ آل، اگاں من مدام وتی کٹ اتگیں زراں ہے پیم ۽ بیماراں کہ من انوں آرگ ۽ اون ۽۔“

”زرتئی مٹ ۽ بدل نہ انت۔“ میٹیلڈاء صاف گوشت ۽ پدا وتی گالوارے نرم تر کرت۔ ”ما گیشتر زرا ایر کرت کنیں اگاں تو پہ ہر کس ۽ ٹیکی ٹکاری زورگ ۽ دستاں بہ دارے۔ ما رادر ہینان ۽ ٹیکی دوست بنت، تووت زانے، بلئے جارچ، اگاں من آرشمی گد ۽ پچاں گور ۽ کناں ۽ جاگے رواں، من زاناں دگہ یک لوگ بانکے ۽ راشد ۽ شتریں پچ نیست۔“

”پلو، اے گد ۽ پچاں ہمد ۽ گور ۽ کن ۽ پہ من درے کن۔“

”تونا سر پدے ۽۔“

آچہ درستاں وشدل تریں مردے ات۔ چہ ہر کس ۽ وشدل تریں کہ میٹیلڈاء آہانی زانگ ۽ سر پد بونگ ۽ واب دیستگ ات، کم چہ کم اے ڈول ۽... ۽ یک شریں دز پچے ات، بلئے میٹیلڈاء آئی ۽ سر ۽ باورے نہ کرت۔ وتی حیرانی ۽ سر ۽ آئی ۽ دست نہ رست کہ آرا، آئی ۽ زہگ انچوش دوست بنت انچوش کہ گوں ماساء ہمراہی ۽ سفر۔ مرغانی بابت ۽ بانبل ۽ توک ۽ چیزے ہست، آتاموریں ترانگے ۽ کپت۔ ”میٹھیو“ ۽ تھا اگاں آرد نہ انت، یک نکینکے ۽ بابت ۽ کہ وتی چورواں وتی بانزلیانی چیر ۽ ٹپ ایت... من الم ۽ آرا چاراں، آئی ۽ وتی جند ۽ را گوشت۔

وہدے آئی ۽ مرد لوگ ۽ بوت انت، گڑا میٹیلڈاء وتی تیوگیں شک ۽ دل ایکیمی یک کش ۽ ایر کرت انت ۽ کوشست ۽ کرت کہ شہ درستاں شتر تریں جنے بہ بیت ۽ آئی ۽ زانت کہ چون۔ اگاں آسہی

بوت انت آپیداک انت ء اگاں اناگت ء بیاہت انت، ہما دمان ء وت وردن تیارے کرت، تری شپ بوت انت یاروچ۔ دمانے ء رند آ پر مات ءے کہ وردنانی سر ء دعا بہ کنت ء وت اوں شکر گرگ ء کسانیں دعایے کرت ءے ء پدا ’گوں گوں‘ کنوکیں ورجائیل ءے زان ء کرت ء نشت ء آرا گل ء وشنیادی ورگ ء چارات ءے۔ پدا، شہ ننگ ء واپینگ ء رند، جارج ء دپ ء دیم ءے ہو رتی ء چارات انت دیم ء دانگ ءے پرہت ء صاف کرت انت، یاٹین ء طب ء راداں نیم ء آپ ء پُرے کرت ء آئی ء موو ء جگے ششت انت ء اگاں پادانی در ء زنگ جنگ ء بیاہت انت، گڑا آئی ء گس ء جوڑ کر تگیں ساہون ء پیازی ء مُشت انت ء گد سر ء، ہر کدی قندیل ہپ کنگ ء کشگ بوت انت گڑا آ پدا میٹیلڈ ء صافیں نپادانی تل ء ات انت ء جارج ء وتی درانڈ ہیہی ء درہیں کمی پورا کرت انت۔ ہما ود ء کہ ورجائیل گردکی ات، میٹیلڈ ء لاپ پدا پڑا ات۔ آپریشان ات انت کہ چوش زوت بوگی ن ات۔

دگہ زگے راہ ء ات، بلک کزی ء فیصلہ کرت کہ نوں وداہتگ کہ وتی چک ء یک کڑے ء بہ بارت ء آرا یک ء دوگپ بہ گو شیت کہ دیرات دل ء ات انت ءے۔ یک یکشنبہ یے ء جارج شہ سفرے ء اہت، چم ءے پمائی ء کپت انت زہگ ء گوازی دارینگ ء ات ء میٹیلڈ اپہ مہماناں شام اڈ دیگ ء بانک ملیزی ء مدت ء مک ء شنگ ات ء زوت آنگی ات۔

”بیااد ء نند“ آئی ء بے وداہتگ ء گوشت۔ آنتشت بروان ءے درنگ ات انت۔ ”من اے گپ ء سر ء نہ چاراں کہ تونوں رُستگ ء مزن بوتگ ءے، من ترا پیداگ کرتگ ء اے امروز ء آو رتگ ء من ء شمر گوش دار، حداء ترا شریں جنے داگ بلتے مروچاں تو شمر کنگ ء نہ ءے۔ تونوں من ء ردات نہ کنتے! من ء ہش کنگ ءے؟ انوں لٹے زوراں ء پشت ء زیل ء لہتیں ہترے دیاں نوں ترا وتی گیشتریں وداگوں وتی جن ء گوں وتی زہگاں گوازیگی انت۔ چوناہی ء گوں تئی آدگہ زہگ ء آئی ء لاپ پڑا ات۔“

”اوما توچے گو شگ ءے؟“ آئی ء ہمینکس زہر ء گوشت ہر چینکس آراہت بوت۔ ”ہر کدیں ماسا بہ گو شیت“ ”سرگر“ ءے من بہ گو شان ءے کہ اناں؟“

کزی ء چم آس گوارگ ء ات انت۔ ”توزان ءے من اے گو شگ ء نہ اوں۔ تو بزگیں جنک ء راگو شگ سہیں شپ نشنگ ء بیماریں مرغانی حیا لداری کرتگ، انچیں گپے۔ تو سڈ ء نہ ءے، من گپ ء اوں! میٹیلڈ انا سر پدے نہ انت، آس ترا سر پد بوتگ ء نینگ ء انت ء آ اوں تئی باطن ء دیست کنت۔“ بے دگہ گپ ء جبر ء بلک کزی چہ کڈک ء دراہت۔

گوں ماسالی ء ہوار 1830 ء چارلسٹن ء مرغ میرٹینگ ء بلائیں ٹورنامنٹے ء بہر زورگ ء سوب ء زہگ ء ودی بوتگ ء ساعت ء ڈن ء بوتگ ء سوب ء جارج کروسی ء راکس ء بد ء رد نہ کرت۔ وتی دومی زہگ ء پیداگ بوتگ ء حال ء چہ گل ء بال اہت، آئی ء نام میٹیلڈ ء ساری ء اشفورڈ ایر کرتگ ات، وتی براس ء نام ءے بستگ ات۔ چوش کہ آوتی وش سختی ء سر ء سک وش ات ”ماسا ء شہ ہزار ڈالر ء گیش کٹ اتگ ء مرغ میرٹینگ ء من پنجاہ ڈالر برتگ۔ دریکتیں شامہ ہش کتیں کہ سہریں ء نیگرا ء چون سک ء جاک ء کوکار کرتگ کہ ”من جارج کروسی ء سر ء شرط بندگ ء اول!“ آئی ء میٹیلڈ ء را حال دات کہ ماسا چارلسٹن ء چون سہی بوتگ کہ صدر انڈریو جیکسن ہمانی ء پیہیں مردے۔ ”مرغ میرٹینگ کس ء راکس دوست نہ بیت اینکس کہ آرابیت! آنا مداریں کانگریسی ء سینٹراں لوٹانین ایت ء وائٹ ہاؤس ء ٹینسی ء مرغ میرٹینیت ء آہان ء پیش داریت۔ ماسا گوشتیت جیکسن گوں ہر کس ء جیواجنت ء شراب نوشیت۔ آگوشتیت یک پیہم ء یک رنگ ء اپس صدر ء بگی ء راجک ات، گڑا آئی ء جالر کرتگیں سوٹ کیس شہ شراب ء پُرانت ء آکش ء ایرانت۔ ماسا گوشتیت زر باری سہرینانی پریشانی ایش انت کہ آداں ہماوہد ء صدر انت داں دم مہ بارت!“ اے تیوگیں گپ شہ میٹیلڈ ء گوش ء کش ء نہ گوشت انت۔

بلئے جارج ء چارلسٹن ء یک انجیں چیزے دیتگ ات کہ آئی ء میٹیلڈ ء غلام کڈ کانی ایدگہ مردم جسکینت انت۔ ”من شرط بنداں من نیگرانی کساس یک میل ڈراہیں ردے دیتگ کہ تیوگیں زمزیلاں بندوک ات انت ء آہان ء گران ء برگ ء ات انت۔“
 ”اوحدا، کج ءے نیگرات انت؟“ بانک ملیری ء جست کرت۔

”چوش کہ منی گوشاں کپتگ ات، شہ آہاں لہتیں گور بیجان ء دیم پہ زر باری کالونی ء سوداکنگ بوتگ ات ء گیشتریں ورجینیاٹیک ات انت!“ آئی ء درائنت۔ ”چارلسٹن ء نیگرانی گوشگ ء رد ء آہان ء الاباما، میسی سی، لوزیانا، ارکساس ء ٹیکسس ء جنگلانی یک شل ء گڈگ، صفائی ء پہ کر پاس ء پلانٹیشنانی زمین ء در آرگ ء پورہیں ماہ یے لگ اتگ۔ آہاں گوں نوں اپس سوار غلام سوداگر کٹ اتگ شنگ انت، آہانی جاگہ ء نوں بلائیں کمپنی گوں افسراں جوڑ بوتگ کہ بلا بلائیں ہوٹلانی ہد بندانت۔ آہاں گوں بلکن ء مروچاں بلائیں گراب دگہ ہچ ناں، تہنا زمزیل بستگیں ورجینیا ء نیگراں دیم پہ نیواورلین ء برگ ء انت۔ ء آگوش انت۔“

”ہیش، ہیش“ کزی چہ نشنگیں جاہ ء چست بوت۔ ”ہیش“۔ آگوں ارسیگیں چماں پہ تگ وتی کڈک ء نیمگ ء شت۔

”آراچے بوت؟“ وہدے آدکہ پاداہت ء شت انت جارچ ء میٹیلڈا ء راجست کرت۔

”توزاناں نہ زان ے؟“ گڈی حال ء آسہی انت آئی ء ماس ء پس ورجینیا ء انت۔ تو آرادل ترک کرت ء کشت۔“

جارچ کروی زردترات۔ آئی ء دپ ء دیم آرا حال دیگ ء ات انت کہ آسر پد نہ بوتگ۔ بلئے میٹیلڈا آرا ارزانی ء یلہ دیگ ء نہ ات۔ میٹیلڈا سدک بوت کہ آپمیشکا دنیا دار بوتگ کہ آبا زیں چیزانی نازرکی ء نہ فہمیت ء سر پد نہ انت۔ ”توت شترزان ے ء سر پد ے، ماس کزی چوش منی پیم ء سودا کنگ بوتگ!“ آئی ء آرا گوشت۔ اگاں کسے بہا کنگ بہ بیت آکدی نہ شمو شیت ے ء پدا کدی چوش پیش نیگ ء نہ بیت!“ آئی ء وتی چم درگڑینت انت ء جارچ ء راجارات۔ ”تو کدی بہا نہ بوتگ ے، پمیشکا سر پد نہ بے۔ یک ماسایے ء سر ء کدی بھیسہ کنگ نہ بیت۔ گوں تی ء ہوار!“

”منی سر ء تو پر چازہر گپنگ ے؟“ جارچ ء زانگ لوٹ ات۔

”تومن ء جست کرت کہ ماس کزی ء راپی ء پریشان کرتگ ء من ترا گوشت۔ اے بابت ء پہ گیشتر گوشتگ ء ہاترا دگہ چ نیست!“ میٹیلڈا ء وت ء راداشت آئی ء وتی ء مرد ء نیام ء سکی نہ لوٹ ات۔ دمانے حاموشی ء رند، آئی ء کسانیں بچکند ے جت۔ ”جارچ، من زاناں ماس کزی ء راجے گہتر کرت کنت۔ برو آرا بیار، داں کہ ترا بہ ہش کنت کہ تو اے ننک ء را آئی ء افریقہی پیرک ء بارواچے گوشتگ ء ے، چوش کہ تو ساری ء ورجائیل ء را گوشتگ ات۔“ اے شترتیں کارات کہ آئی ء کرت۔

کساس روچ ء ٹک دیگ ء ساپی دیگ ء وهدات، جارج کروی گس ء دپ ء اوشتاگ
 ات، نرم نرم ء چنڈ وراں گوں میٹیلڈ ء کنڈگ ء ات، آنتشگ ات پمانی ودار ء ات۔ آئی ء ڈربی ہیٹ
 کلاہ یک کش ء لونجان کرتگ ات۔ ”مرغانی توک ء روباہ یے مان اہتگ۔“ آلبجگ ء ات، ”دوشی
 سچہیں شپ من ء نا کو مینگو ء آہان ء گپتگ...“

میٹیلڈ ء چست بوتگیں دست ء آرا حاموش کرت۔ آئی ء تو اوصاف ء تچک ات۔ ”منی خیال ء آ
 روباہ ء ترا شراب داتگ ء گلاب ء آپ درنزا تگ کہ من ء بوہ...“ جارج کروی ء دپ بچ بوت۔
 ”جارج، نون من ء گوش دار! بہ چار، ہمانت کہ من تئی جنین اول، ء تئی ء تئی زہگانی ماس اول، ہر وہد ء تو
 درکائے رَوے من ہمد اول، ہر وہد ء پدگردے من ہمد اول، پرچا کہ چہ شما کسے اینکس ردی نہ کنت، تو
 کنگ ء نے۔ بانبل ء تہانٹ: ہرچی کہ کش نے ہمانی ء رُن نے۔ یکے پکش، دو بہ رُن! ء میٹھیو ء ہفتی
 درگو شیت۔ ہر چیکنکس سزائے تو درگے ء رادی نے ء ہمینکس سزایے پداتئی جند ء رارسیت۔“
 آانچوش پیش دارگ ء کوشت ء ات کہ سک ء زہر ء انت۔ گپی نہ انت، بلئے آئی ء سرگ کار ء نہ
 ات کہ چے بہ گو شیت۔ وتی دیم ءے ترینت، شہ دروازگ ء دپ ء برتر ات، دگ ء راہ ءے گپت ء
 گوں مرغان و سپگ ء شت۔

بلئے آدگہ روچ ء آپد اہت۔ ڈربی ہیٹ کلاہ ءے دست ء ات، تاک رتچ ء زمستان ء درہیں ناں
 بلئے بہتیں شپے گوں ذمہ واری ء گوں وتی جن ء زہگاں گوازینت ء بہتیں شپ ہما ات انت کہ آء ماسا ڈنی
 سفرے ء شنگ ات انت۔ وہدے 1831 ء یک سہبے ء سر ء میٹیلڈ ء آدگہ زہگ ء درد بنا بوت
 انت، بلئے کہ اے مرغ میڑینگ ء سیزن وتی جوش ء ات، آئی ء ماسا ء راسکین دات کہ آراگس ء روگ
 ء بلیت... ء گوں وت ء نا کو مینگو ء راہ آروچ ء مرغ میڑینگ ء بہ بارت۔

وہدے، گوں دل جنگ ء، آئی ء وتی پادچہ کرگین ء ڈن ایر کرت انت، میٹیلڈ ء شہ درد ء چہانٹ
 ء پریات آئی ء گوشاں کپت انت۔ وتی دیم ءے چکرینت ء وتی موٹک ءے مچ اینت۔ پدا ایدگرانی تو اء
 ہش کنگ ء ات۔

پادانی سر ء درنگ پہ حیال داری نرینک تر ء شت۔ وتی ماس ء راصاف ہش کنگ ء پہ زور
 پردیگ ء کڈن کنگ ء ات۔ ”برزادی ء دم ء کش، منی دست ء بہ دار... سک ء بہ دار ءے، من

قولیگاں!... پدا سا ہے کش... سک، انچوش... بہ دار... بہ دار!“۔ پدا گؤہار سارہ حکم دیگے ات۔
 ”سہرے چست کن، من ہہش کن... نوں کت... کت!“
 پدا دیر نہ گؤست۔ ”ایش انت دراہت... او، ہو، حد...“۔

وہدے آئی شہماتانی چلپ چلپ ء توار، پداننک ء چلانگ ء گریوگ ہش کت
 انت، جارج کروی ء پدکونی گپڑے گام جت۔ ہرچی آئی ء انوں ہش کتگ ات سرے ترکگ ء
 ات۔ دیر نہ گؤست بلک کزی ء دراہی کرت، چہ بشکرگ ء سوب ء دیم ء کرچک ات۔ ”ہرچینکس
 زہگ ترامان گندگ ء تیوگیں بچک انت۔“

آشہ گل ء سٹ ء کپ ء چپت جنگ ء لگ ات۔ انچوش سک ء گٹ ء پڑے کوکار ء ات کہ بانک
 ملیزی شہ ماڑی ء پتگ ابہت۔ جارج ء آئی ء نیمگ ء درک بست انت، گپت ء چست ء کرت ء
 چرینگ ء لگ ات ء یک پیم ء کوکار ء ات۔ ”اے بری ایشی ء نام ء من بنداں۔“
 آدگہ بیگاہ ء، اے سہی گشتان ات ء، کہ آئی ء سہمیں مردم یک جاگہ مچ کرتگ ات انت
 داں کہ آراگون وتی کہول ء نوک تریں مردم ء آئی ء افریقہی بن پیرک کہ نام ء کنتا کنتے ات، بابت ء
 گپ ء تران ء بہ ہش کن انت۔

اگست ء گڈی روچاں، کاس ول کاؤنٹی ء ٹلک ء میراث دارانی مدامی این گند ء نندی دیوان ء
 بلاسی ء گوں، دمنگی عدالت ء راملک ء میراث دارانی یکے دومی ء جتا بونگ ء روگ ء رضا گرگ ء جگا ء
 لبجگاں سرازرتگ ات کہ تالان بوہان ء دیم پوتی لوگاں روگ ء ات انت۔
 ماسالی وتی ویگن ء وت سردیگ ء ات۔ جارج کروی گوں وتی کیسگ ء مانجنتگیں چانکو ء بگی ء
 پشت ء سمرزونڈاں نشنگ ات، دست ء ذرا جی ء کچیں ماہی یے روت کنگ ء آئی ء کچلاں جنگ ء ات
 کہ ماسا ء شہ سوداگرے ء بہازرتگ ات۔

وہدے ویگن اناگت ء اوشتات، جارج ء چم درگڑاں انت ماسا بں ء ات ء گوں دگہ گپڑے ماسا ہانی
 ہمراہی ء یک سہرین مردکارے ء نیمگ ء روگ ء ات کہ سہے دمان ء چہ وتی اپس ء ایراہتگ
 ات۔ مدان مدان ء کیش بووکیں مچی چوش گنوک ء گپ ء ات۔ جارج کروی ء آدگہ نیگر داں وتی حد ء
 سر بووکیں لبز اں گران ات انت۔ آہانی دپ پچ ات انت ء گوش دارگ ء ات انت۔ ”نہ زانیں چینکس
 کہولانی تو ایں مردین مرتگ انت... جنیادم... بنک... وتی نپاداں واب بوتگ انت کہ کشت ء کوش
 کنیں نیگر پترتگ انت... گوں تہر، زہم ء لٹاں... نیگر تلغی یے کہ نام ء ناٹ ٹرن انت...“

وہدے سہریناں گوں سہر تر اٹکیں ء زہرائیں دپ ء دیماں زاہ ء بد ء رد بنا کرت، چوش آدگہ سیاہانی
دپ ء دیماں چہ آئی ء جند ء دپ ء دیم ء ترسناکیں پیش گوشی صاف گندگ بوت۔ آئی ء حیال ساری ء شہ
ترس ء پُریں ماہانی نیمگ ء شت کہ چارلسٹن ء بغاوت ء بے کشت ء کوش ء کسے ء پٹی ٹوری کنگ ء
بلاس بوت۔

نوں چے بیت؟ نمبیں چماں ماسا پدا دیم پہ ویگن ء اہت، شہ زہر ء سہر ترا تگ ات۔ کمیں چک
ئے نہ جت ء پشتی ء نہ چار ات ئے۔ چوش گنوک ء آپہ بال دیم پہ گس ء شت، جارح کروسی ویگن ء پرش
ء تحتگ ء سر ء یلہ ات ء گوں دوئیں دستاں وت ء راداشتگ ات ئے۔

گوں ماڑی ء سر بونگ ء، ماسالی ء شہ ویگن ء بون ء دور ئے جت ء جارح ئے گوں صاف کرتگیں
ماہی ء یک ء یلہ ئے دات کہ چم ئے آراسک ات انت۔ دمانے ء رند بانک ملیزی پہ تگ شہ چُل ء
دروازگ ء ڈن دراہت ء شہ ماڑی ء پشتی کش ء دیم پہ غلامانی کڈکاں درک ئے بستگ ات ء شہ وتی
گٹو بستگیں سرگ ء سر ء دستاں سہریناں ات، پداماسا ء گوں وتی بڈ ء شاٹ گن ء دو برد راہی کرت۔ جارح
ء رامان ئے بست ”وتی کڈک ء پتر“۔

آئی ء تیوگیان ء حکم دات کہ شہ وتی کڈکاں ڈن ء در بیانت، ماسالی گوں سردمہری ء آہان ء ہما
گپاں گوشگ ء ات کہ جارح کروسی ء پیسر ء ہش کتگ ات انت۔ پمانی نز ء تہنا ہما ماسا ء زہر گرگ ء
کمیں نزور تر کرت کنت۔ جارح کروسی ء وتی توار ہش کت۔ ”تئی منت ء گریں ماسا...“ آئی
ء درائنت۔ در بینگ ء ات۔ شاٹ کن ء دپ گومانی بوت۔

”بروات! ہر کس وتی وتی کڈک ء! تیوگیں نیگر در ء ات! یک پور ہیں کلاکے ء تہا وتی سمجھیں
مال ء مڈیاں، بڈ ء جن ات۔“ وتی از باب ء ساماناں ماسا ء ہورت چاریں چمانی دیم ء ڈن ء مچ کنگ ء
ات انت ء آزا ء بدیں پاد تراپ دیگ ء ات کہ اگاں شہ کسے ء سلاہ یاد کہ چیر داٹکیں چیزے دراہت گڑا
شاموت زان ات من گومانی چے کناں، آہاں وتی گد ء پیچ شنگ ء شانگ ء تالان کرت انت، ہمک
درپ ء دپ اش بہت، پلارمان چنگلیں نپاؤرگ ء بڑگ بوت انت، بلئے انگت آئی ء زہر شہ سیم سراں
ڈن ات۔

گوں وتی بوٹ ء گونہاں سارہ ء تہلگانی پیتی ء راگت ئے مانے ککرات، آئی ء نز اور تگیں روتگ
ء تہلگان ء آنگومان ئے بُرات انت ء ہکل ء دات۔ ”نوں وتی اے ووڈوو (Voo-doo) ء بند
کن“ آدگہ کڈکانی دیم ء مال ء مڈی ء چگھی ئے کرت انت ء آہان ء پہ مشت ء لگ چپت انت ئے۔

چاریں زالبول گریوگ ء ات انت ء ڈگریں پچی گندگ ء تنسارات۔ دل ترک ء ارس گلگیں
گونڈواں میٹیلڈا ء دسبل داشتگ ات وهدے جارچ ء میٹیلڈا ء راگریوگ ء دیست آئی ء چند ء زہرگ
لہڑگرگ ء ات۔ آئی ء دل ہما و ہد ء گیش پدر بوت و ہدے شاٹ گن ء دستگ ء پیر کی زمانگ ء گھڑیاں
پروشت ء ہورت ہورت کرت۔ ”من اداشل سریں میہہ یے جنناں، لہتیں نیگرا لم ء مرایت۔“
غلام کڈ کانی لوڑینگ ء جمپ کنگ ء رند، ماساء گوں وتی شاٹ گن ء سٹ ءے جت ء ویگن ء
پشت ء نشت ء جارچ ء آرادیم چہ جنگی کروسانی ہیل کاری دیگ ء جاگہ ء برت۔
تو پک ءے ٹال کرت ء حکم دیگی ہکل ءے دات ءے کہ آہانی سہیں مڈی ڈن ء آرگ ء ایر
کنگ بہ بنت۔ ترس ء پڑیں ڈگریں مینگو منو منو ء لگ ات۔ ”ماچ نہ کرتگ ماسا۔۔۔“
”نیگرانی سر ء بھیسہ ء سہیں کہولان ء کوشارینگ“
ماساء آراگرے دات۔ آئی ء آہانی تبرا تبرزیں، پرتی، آہن ء فریے ء آدوینانی کیسگی چانکوچ
گپت انت ء ویگن ءے کرت انت ء جارچ کروسی ء نا کومینگو تہنا اوشتاگ ء چارگ ء ات انت۔
”اگاں شمانیگراں آہگ ء کوشست کرت گڑامن گوں شاٹ گن ء دپتگوں۔“ اپس ء راچار دست ء
پادے دات ء دگ ء سر ء دنزانی ساچ زرتگیں جمبرانی تہاگار بوت۔

”ہش کنگ ء کڈ کاں ترا چار بچک ہست!“ ماسالی کروسانی ہیل کاری دیگ ء جا گہہ ء شہ اپس ء ایر آہگ ء ات۔ سہرینانی زر باری دگ ء ترس، بیم ء زہر ء یک پورہیں سالے جنگ ات، نوں، گوں، ماسا ء ہوار، چٹ کم ترا تگ ات... بلے کہ بغاوت ء یک ء دو ماہ ء رند آئی ء جارح کروی ء راوتی ہماہی ء مرغ میڑینگ ء برتگ ات گوں، بلے آئی ء زہر ء ایر کپگ ء یک کھلیں سالے جت، بلے دوئیں سوب ء سر پد نہ ات انت کہ آہانی سیادی چہ پیش ء نسبت ء گیش وڈان ات۔ چہ دوئیناں یکے ء اے بابت ء گپ نہ جت۔ بلے آدوئینانی دل سک لوٹگ ء ات کہ آوکیں وہاں بائد انت سیاہانی بغاوت مہ بیت۔

”جی ہو، واجہ! گپڑ ء پزوران ت چہ روچ ء ٹک دیگ ء ساری ودی بوتگ، ماسا“ جارح کروی ء درائنت۔ آجنگی نکینکانی درز نے ء کساس ء اسپید گانی زردیاں گوں چینک ء ڈل اٹگیں دان ہوار کنگ ء ات کہ آرا آہان ء دگہ گپڑے در شنگیں تہلگ ء درمان مان کنگی ات ء چہ جنگی کروساں حاصلین چینکے جوڑ کنگی ات۔ آئی ء کس ء را ”نہ گوشگیں“ چینک ء اڈ دیگ ء وڑ ء بیم مروچی سہب ء سر ء شہ ڈگریں، نادر اہیں مینگو ء ہیل گپتگ ات کہ آرا ماسا ء حکم داتگ کہ بہ روت ء داں ہما و ہد ء وتی کڈک ء بہ وسپیت ء آرام بہ کنت داں کلگ ء جگگ ء کمیں گہتر بہ بیت ء ہمہ و ہد ء جارح کروی تہنا بیست نسلی کروساں ء ہیل کاری اوں دیگ ء ات۔ اے کروس ہفتاد ء ششیں نوک در آوڑ تگیں مرغانی تہا پشت کپتگیں ات انت ء آدگر بے برگ کنگ ء کشگ ء ہلا کنگ بوتگ ات انت۔

شہ ہما روچ ء کہ آئی ء ماسا ء رادیم پہ اور لین ء روگی ات۔ نوں دگہ نہہ ہفتگ پشت کپتگ ات۔ دگ ء ء استان ء تک ء لہتیں مقابلہ آئی کٹگ ء، گڈ سر ء ماسالی ء رادلبڈی دات کہ گوں وتی شر تریں درز نے کروساں، نوکیں سال روچ ء درگت ء مرغ میڑینگ ء مراگش ء و مزن جنگ ء، بہ میڑینیت۔ اگاں ماسالی ء کروس چیمپئن کروسانی نیم جنگاں نہ کٹ انت، گڑا ماسا نہ ایوک ء گپڑے زڑے بارت بلکن ء زربار ء بلائیں مرغ میڑینوکانی نیام ء نام تو ارے کشیت۔ ایش ہما و ہد ء بوت کرت کہ جارح کروی ء ابید شہ دگہ بچ چیز ء نیمگ ء دلگوش گورمہ کرت انت۔

ماساء وتی اپس برت ء پھ کسانیں سادے ء گوں یل ء بست۔ پدا جارج ء گورء اہت۔ ماساء پھ
وتی بوٹ ء پونزک ء کاہانی جھپے ء راگت ء جت ء گوشت ء۔ ”سراول کارء نہ انت، تئی چار بچک
انت ء تو یکے ء رامنی نام پرنہ کرتگ۔“

جارج ہبکہ، گل ء سرگونو کو بوت۔ ”تئی راست انت ماسا۔“ آئی ء نرم نرم ء درائنیت۔ ”بس
من اے بچک ء نام ء ٹام کناں، جی ہو واجہ۔۔۔ ٹام!“

ماساء آرا گوں منت واری چھاں چارات ء پدا وتی چم ء درچک ء چیرء کرگین ء نیمگ ء
شانک ء دات انت۔ آئی ء تب گران ات۔ ”ڈگریں مرد چون انت؟“

”ترارستیں گپ ء بہ گوشاں، ماسا، دوشی شپ ء کپ ء آرا بے وڈیں جھگے ء گپت۔ چہنا کو پپی
ء آہگ ء ساری کہ منی رندء دیم اش داتگ ات کہ زہگ ء کپگ ء ات۔ بلتے مروچی سہب ء سرء من
پہائی چیزے گزارت کہ بہ وارت، آئی ء نشت ء تیوگیں وارتاں۔ اگاں من آرا بہ گوشاں کہ آ
داں ہما و ہدء آرام بہ کنت داں ماساء آرا نہ گوشنگ ڈن ء درء، آرا جن گرانٹ۔“

”گرا آنجھیں کروں ء بل دگہ یک روچے انگت ہمودء بہ بیت۔“ ماساء درائنیت۔ ”بوت کنت
من ڈاکٹرے بیاراں آرا بہ چاریت۔ جھگ ء گرگ ء بند بونگ ء چوش داں دیراں دارگ شر نہ انت!“
”جی ناں واجہ! بلے آئی ء ڈاکٹرانی سرء ستک نیست، ماسا۔۔۔“

”من ء گوں اے کارء کار نیست، آراچی ء سرء ستک ہست، بلتے ماے چاریں کہ پشت کپتگیں
ہفتگ ء چون کنت۔۔۔“

پشت کپتگیں کلاکاں، ماسالی ء ڈبانی توک ء چورو ء گوچک چار ء ٹپاس کرت انت ء پدا گڈ سرء
ہما بلائیں کروسان ء کہ جارج کروسی آہان ء مالش ء ہیل کاری دیگ ء ات۔ ہرچی ماساء دیست گل ء
وش بوت۔ داں زنڈیں دمانے ء آئی ء آوکیں سفرء بابت ء گپ ء تران کرت۔ ”داں نیو اورلین ء
سر بوؤک ء سشش ہفتگ لگیت۔“ آ گوشتگ ء ات، ”آمہر ء محکمیں ویگن ء سرء کہ پہ گریز باروء
جوڑ کنا نینگ ء داتگ۔“ اے ویگن ء را یک زیادہی ایں تحت ء دگہ دو ازدہ سفری مرغانی ڈب سک
ات کہ بوجگ ء ایر کنگ اوں بوت کن انت ء دگہ یک پنتیں تختگے کہ سفرء و ہدء مرغ ورزش دیگ
بوت کن انت ء گوں ایشاں ہوار دگہ گپرے حاصلیں شلپ ء ڈبی اوں پرات ء کہ ماساء آہان ء پھ
مرغانی توشتگ مان کنگ ء زرت انت گوں۔ اے گی دہ روج ء توک ء تیار بونگی ات۔

وہدے ماسا برترات ء شمت، جارح ءوت ء گوں پشت کپتگیں کاراں مان گیش اینت۔ آجنگی کروساں داں گڈی سیم سراں برگ ء ات۔ ماساء آراواک ء اختیار داتگ ات کہ اگاں آہہ زانت کجام مرغ ء توک ء حرابی ء نزوری یے ہست، کش ات کرت ء کنت، دانکہ تہنا ہما کروس پشت بہ کپ انت کہ اورلین ء مقابلہ ء بہر زورگ ء بہہ کرزانت۔

مرغانی کاراں کنان، آئی ء ساز ء زیمیل ء بابت ء حیال کرت کہ آرا گوشگ بوتگ ات کہ نیو اورلین ء گوش داشت ء کنت، گوں وتی سازاں ہوار سازندہ کہ وردی اش گور ء یک حاصلین دروشم ء شہر ء دمکاں گردانت۔ ہما سیاہیں ناہدا کہ آئی ء چارلسٹن ء گومانی دچار کپتگ ات آئی ء اوں گوشگ ات کہ یکشنبہ ء پیشیم ء مردم ہزارانی کچ ء کساس ء جاگہے ء کہ ”پلیپس کانگو“ یے گوش انت مچ بنت ء صدانی کچ ء کساس ء افریقہی آئی ناچاں چارانت کہ وڑ وڑیں دمگ ء راجانی ناچاں پیش دارانت کہ وت چہ ہمود ء اہتگ انت۔ سیاہیں ناہدا ء سوگند وارت کہ ہر چینکس آئی ء دیستگ آہان ایند کہ درہیں گوازیٹنگ انت۔ ء جنک! بے حساب انت، ناہدا گوشگ ء ات۔ آہر چون گل ء وش انت، ہے پیم ء راضی انت۔ ہر رنگ ء ہر ڈول ء، کریول، آڈ کٹورون، کوڈرون ء نام ء زانگ بنت۔ جارح کروس یے ہود ء روگ ء سک اشتاپ ات۔

”تونوں چون نئے؟“ جارح ء جُست کرت۔ ”چیزے ء کارانت، پرتو بیاراں؟“ آرا پے آئی ء پسو ء ودار ء ضلورت نہ ات۔

پیر مردسک زرد ترانگ ات ء نزورات... بلئے چوش مدامی این ء پے زورتی کار ء ٹیلگ ء سر ء گوات کپتگ ات۔

”در ء بروشدا! برو ماساء راجست ء بہ کن من چون اوں! شمن شترتر ہما زانت!“ نا کو مینگو ء صاف گوشت کہ آیوک ء یلہ دیگ بہ بیت۔ جارح ء آرا اشت ء شمت۔ پمانی نز ء نا کو چوش آئی ء جنگل ء کپتگیں ٹی این کروس ء ات... کہ بازیں جنگ ء مڑگاں آرا سوگی یے داتگ ات، بلئے عمر ء آرا رسینتگ ات ء بورینتگ ات، وتی جبلت ء یلہ دیگ ء ات۔

ہما ساعت ء وہدے آئی ء گڈی کروس ء رابانزلیانی ڈڈ ء محکم کنگ ء زیادہی این ورزش دات ء ڈب ء بند کرت، شہ روج ء بڈگ ء کمیں ساری، جارح کروس ءوت ء کمیں دست حالی مار ات، دل ء

عے گوشت کمیں گس ء بہ روت سرے بہ جنت۔ وتی کرگین ء سر بوتگ ء گوں، کزی ء رامیٹیلڈ ء حد ء دیست ءے وش بوت۔ آئی ء وتی گوں ماساء سہب ء سر ء جستگیں گپ گوں چرپ زبانی، لیس ء پلینس ء جت انت ء اے کہ آئی ء نوکیں ننک ء نام ٹام ایر کرتگ۔ وہدے آگپ ء ات، آئی ء دیست، حیران بوت کہ آئی ء وش ء توک ء ہمراہ داری کنگ ء نہ ات انت۔

اے میٹیلڈ ات کہ اول سراں گپ ءے بنا کرت۔ آئی ء لبرتچک ء نہ راضی ءے کہ نہ منگ نیگ ات انت۔ ”من اے امروز ء گپڑے ٹام زاناں۔“

آئی ء ماس انچوش ودی کنگ ء ات تو گوشت زاناں انوں چکی یے صابون جاگ ات ءے۔ ”من گوشتاں منی ء میٹیلڈ ء حیاں ء لیکہ یک ءڑ انت۔ اتی مارشتاں تی گران بہائیں ماساء ء بابت ء بلکن ء بہ پھریزیت۔ نام ٹام ء توک ء بچ حرابی یے نیست۔ بس دل گوشتیت درگیتیں دگہ ٹامے بہ بوت انت ء آئی ء نام اے ننک ء راپر بہ کرت انت۔۔۔“ آئی ء کمیں اینگو آنگو کرت، پدازوت زوت گوشتگ ء ات۔ ”پرچا کہ اے تہن منی حیاں انت۔۔۔ نہ ننک منی انت ء نے اے منی کار انت!“

”اے حداء کار انت“ برانز گپت، پاداہت کہ وتی بائبل ء بیاریت۔ ”شہ ننک ء ودی بوہگ ء ساری، من اے پاکیں کتاب ء پنگ ء ات اوں، بہ گنداں نامانی باروا اے چے گوشتیت“ پہ وتی لنکاں زوت زوت تاکانی لیٹینگ ء لگ ات، بہر ء تاکہ ایم ء ہما آیتانی پنگ ء ات کہ آرا چارگی ات انت۔ گٹ ء پڑ ء وانگ ءے بندت کرت۔ ”نیک اہد مانیت ء بدیں نام گوں حا کاں ہوار بیت۔“

”رحم کن“ بلک کزی ء توار دراہت۔

جارج ء وتی گرانز گوات دات انت ء پاداہت۔ ”گڑ اشریں، شتا تیوگیں ماساء را اے گوشتگ ء ات کہ ما اے نام ء پر کرت نہ کنیں؟ آوشتات ء آہاناں چارگ ء لگ ات۔

ہر وہد ء آتی لوگ ء بیاہت انت اے پیس گپ ء حیران آئی ء دل سک حراب کرت۔ آشہ میٹیلڈ ء بائبل ء ترسینوکیں گیاں سوکی ات۔ آئی ء یک گپے ء سر ء وتی دماغ ء سر ء زور پردات کہ آئی ء یک برے ہش کنگ ات ء پدا آرا گیراہت۔ ”اگاں شتا ایشر ء ٹام بوب ٹسٹ ء نام ء بہ دی ات، گڑا!“

آئی ء انچوش سک ء زورانی پر ء گوشت کہ آئی ء سنے این زہگانی سرگاں شہ دروازگ ء دراہی کرت ء نوک پیدا ک بوتگیں ننک ء گریوگ ء وہد ء جارج ڈن ء دراہت۔

ہے دمان ء ماڑی ء اوتاک ء میز ء سمر ء، ماسالی ء وتی قلم سیاہی ء بڈینت ء پداگوں دگوشی ء وتی
بائبل ء جل ء سمر ء پنچی رمس ء ودی بونگ ء لکیر ء چیتی ء گوں چانکر پہنگیں سیاہگ ء نمشتہ ء ات کہ اود ء
پیسر ء نمشتہ ات ”جارج کروی ء آئی ء اولی سسے ایں زہگ، ستمبر 20، 1833... بچک کہ شہ
میٹیلڈ ء پیداک بوتگ... نام ءے ٹام لی انت۔“

زہر ء پُرشدہ دگ ء پدا دیم پہ مرغاں روگ ء ات، جارج گوات کپتگ ات کہ چوش نہ انت کہ
آمیٹیلڈ ء جبر ء نہ زورایت۔ آچہ درستاں شرتزر ء چہ آئی دیستگیں سہمیں جنیادماں وفادار ترانت، یک
شریں جنے بونگ، گڑا، اے نہ انت کہ مدام ایرے بہ جنت ء بیرہ ءے بہ دنت، انسان ءے۔ نوں مرد ء
راحق ہست ء پداگوں اے زیل ء جنیاد مے ء وتی دل ء وش بہ کنت۔ اگاں آئی ء دل ہندگ، شراب
توازہ ء جسم ء اناگتیں لوٹاں پیلوکنگ بہ لوٹیت۔

گوستگیں لہتیں سالانی ہواریں سفران، آسر پداک کہ ماسا ء اول انچوش مارا تگ۔ بلائیں شہر ء
کش ء گور ء مرغ میڑینگ ء رند، آہاں اود ء دگہ گپڑے روج گوازینت، گوں بند جاہ ء بستگیں چچراں
ہوار، لہتیں دگی مرغ میڑینوکیں ککاران ء تگڑا میں زراش دات کہ سفری ڈبانی توک ء کروسانی
حیالدری ء بہ کن انت ء ہمدان ء آئی ء ماسا ء وتی وتی راہ گپت انت ء رہادگ بوت انت۔ آدگہ
روج ء سہب ء سمر ء مہلہ بند جاہ ء یکے دومی ء رادیست اش ء مرغ اش نز آورت انت ء دیم پہ گس ء
سرگپت انت۔ دوئیں ملارات انت ء شہ آہاں یکے ء اے بابت ء لبزے نہ کش ات کہ بہ گوشتیت آ
سہی انت آہاں گڑے ملک داتگ۔

پنچی روج ات جارج کروی ء گوات کمیں ایر کپتگ ات کہ لوگ ء پدگردگ ء بابت ء کمیں پگر بہ
کنت۔ پہ آہانی پہل کنگ ء تیار، شہ دگ ء بلا بلائیں گام جنان غلامانی کڈکاں شت ء کرگین ء دپ ءے
پنچ کرت۔

”اودھا! اے توئے، جارج؟“ میٹیلڈ ء گوشت ”پداوتی پس ء گندگ ء زہگ گل بنت! ء
حاص ایش۔ آوہد ء تو اود ء بوتگ ات ءے ایش ء وتی چم نہ پائینتگ اتاں!“

بز انزگپت، برترگ ء ڈن ء در آہگی ات کہ اناگت ء چم ءے پہ سسے ایں بچکاں کپت انت۔ عمر
اش پنچ، سسے ء دوسال نیگ ات انت... یک جاگہہ نز کراتگ ات انت ء نشنگ ات انت ء

کس اس پہ ترس آرا چارگ ء ات انت۔ آئی ء دل ء جاہ ء جت کہ آہاں بہ روپیت ء بگل ء بہ کنت۔ زوت آرا آداں سئے ماہ ء نہ گندانٹ، اگاں نیواورلین ء بہ روت آرا الم ء پماہاں وش و شکیں ٹیکی ٹکاری آرگی ات۔

پہ نادکشی میز ء کش ء کرسی ء سر ء نشٹ۔ میٹیلڈ ء آئی ء دیم ء وردن ایر کرت ء نشٹ دانکہ فاتحہ ء بہ دنت ء پیداوشنتا ء گوشت ء۔ ”ورجائیل بروبلک ء تو ا رہ کن بہ گوش ء کمیں اداء بیت۔“

جارج کروی ء رومست بس کرت ء ایوک ء ہمایاں ایر برگ ء ات کہ دپ ء ات انت ء۔ باریں اے بری اے دوینیاں پمائی زہر گرگ ء چونیں پندلے ساز اتگ؟

کزی ء درٹک اینٹ ء توک ء پترت، میٹیلڈ ء را بگل ء ء کرت ء وتی جند ء چک ء نیمگ ء چارگ ء ساری سئے ایں بچک ء چک ء بوس کرت انت ء دست ء سر ء مشٹ انت۔

”چون ء؟ دیر انت ترانہ دیتگ!“

”تو چون ء او ما!“ بلیے کہ گوات ء پرات بلیے نزوریں تو ازہ یے کنگ ء گوشت ء ات۔

کرشی ء سر ء نشٹ ء چہ میٹیلڈ ء ننک ء دست گپت، آئی ء ماس کس اس تران دیگ ء ات۔

”جارج، تئی چک شہ تو چیزے جُست کنگ لوٹ انت...“ آئی ء وتی دیم چکرینٹ۔ ”ورجائیل تو جُست کنگ نہ لوٹ ء؟“

جارج کروی ء دیست آئی ء مستریں بچک پشت ء کنز ات۔ ”اے چہ آئی ء چے زانگ لوٹ انت؟“

”اوبا“ گڑسر ء آئی ء گوں برزیں تو ا رہ ء درائینٹ۔ ”ترا گوں مائے بن پیرک ء بابت ء گپ جنگی انت؟“

میٹیلڈ ء چم آئی ء شوبازگ ء لگ ات انت۔

”تو گنگلیں مردے ء، جارج“ کزی ء پہ نرمی ء گوشت۔ ”کسے ء راموہ مہ دئے کہ ترا دکہ گپے بہ گوشتیت۔ تو کدی اے دل ء مہ یار کہ تو مارا دوست نہ ء۔ من سدک اوں، بوت کنت برے برے تئی سر پر نہ بیت تو کئے ء برے برے نہ زانیں ماکئے ایں۔ ماتئی حونیں، چٹ چوش اے گوٹڈوانی بُن پیرک ء پیم۔“

”اے پاکیں کتاب ءِ راماں انت...“ میٹیلڈاء گوشت، جارج ءِ سرپدنہ بوؤکیں چارگے ءِ چارات انت، آئی ءِ دیمتر اگوشت۔ ”بائبل ءِ توک ءِ ہر چیز گرانیں چیزنہ انت۔ پاکیں کتاب ءِ را ”مہر ءِ دوستی“ ءِ باروا گپڑے گپ مان۔“

چہ جزبگاں بار، جارج کروی ءِ وتی کرشی گران کرت ءِ چل ءِ نزنیک ءِ آورت۔ سئے بچک سرزونڈان آئی ءِ دیم ءِ نشت انت۔ چہ گل ءِ وشی ءِ آہانی چم تر پوشک دیگ ءِ رات انت ءِ کزی ءِ منک ہمانی ءِ دستان دات۔ وتی حیال ءِ یکجا گہ نز آورت انت، شاکارات ءِ وتی گٹ ءِ صاف کرت ءِ گوں وتی چاریں زہگاں آہانی بلک ءِ گوشتگ ایں آہانی بن پیرک ءِ قصہ ءِ جنگ ءِ بندات کرت۔

”اوبا، من اوں قصہ ءِ زاناں!“ ورجائیل ءِ قصہ ءِ نیام ءِ دور کرت ءِ وتی کستریں براساناں پونزکی ءِ دات ءِ وت قصہ ءِ جنگ ءِ لگ رات... بلکن ءِ گوں افریقہی لبزاں ہوار۔

”آئی ءِ شہ تو اے قصہ سئے گشتاں ہش کتگ ءِ اگاں بلک دو بر اے قصہ ءِ مہ جنت چہ دروازگ ءِ چوکانت ءِ نہ گوزیت۔“ میٹیلڈاء کندان ءِ درانینت۔ جارج حیال ءِ ات کہ باریں چینیکنس زمانگ گوشتگ آئی ءِ وتی جن ءِ کندگ نہ ہش کتگ رات انت۔

پدا آدگرانی دلگوش ءِ وتی نیمگ ءِ گور کنگ ءِ جہد ءِ ورجائیل چہ گل ءِ سٹ جنگ ءِ لگ رات۔

”بلک گوش ایت افریقہی مارا سرپدی دی انت کہ ماکئے ایں!“

”اے بلدانت!“ بلک کزی ءِ درانینت، بچکنگ ءِ ات۔

بازیں زمانگے ءِ پداولی گشتاں، جارج کروی ءِ مار رات آئی ءِ کرگین پدا آئی ءِ گس انت۔

چار ہفتنگ ء پد، ویگن تیار ات ء شہ گریز بارو ء آرگی ات۔ وپدے آاود ء سر بوت انت، جارح
 حیال ء ات ماسا ء شہ کرتگ کہ ایشر ء جوڑے کنا نینتگ، پر چا کہ ایشر ء نون چوش اے ژند ء لڑا تگیں
 جُچپ ء پیم ء بے کیر ء کار ء چیسک ء چاسک ء نیواور لین ء سر بوگی ات، بلے زرگپتیں ویگن ء
 توک ء، نامداریں مرغ میڑینوک ء ہیل کار ء چارگ ء ات۔ پہے یکیں سوب ء، دیم پہ گریز بارو اسر
 کنگی ات ء پہوت ء سیاہ ایس ڈربی ہیٹ کلا ہے بہا گرگی ات ء گون شونزیں دزمال ء ہمراہی ء کہ ہے
 زوتاں میٹیلڈا ء گڈپتگ ات ء پمانی تیار کرتگ ات پر کنگی ات۔ ء آراوتی جنداوں لجم کنگی ات کہ
 میٹیلڈا آئی ء شونز ء زردیں گد ء تچ بستگ ء تیار کرتگ انت۔ آئی ء پیشک، آئی ء جراب، آئی ء
 دزمال، پر چا کہ شہ مرغ ء میڑینگ ء رند، ہر وپد ء آئی ء سر شہر ء بہ کپت انت، گڑا آئی ء حیال ات ڈولدار
 ودی بہ کنت۔

ویگن ساز ء کار بوج جاہ ء سر بوک ء دمانے ء رند، چوش کہ ڈن ء اوشتاگ ات، شہ بندیں
 دروازگ ء جارح ء گوشاں مزنیں چست ء ایرے کپت۔ آشہ دیریں زمانگے ء ماسا ء راسر پدات ء آرا
 ہے پیسیں چیز ء گمان ات، آئی ء وت ء را پہ گوش دارگ ء جنجال نہ کرت۔ آگوں وتی جنده کاراں دزگٹ
 ات کہ چہ سر گرگ ء پیسیر آرا کنگی ات انت۔ شہ درستاں گران تریں کار، شہ نوزدہیں ملیں کروساں ہفت
 نوز تریں درچنگی ء کشگی ات انت کہ سسک باز ہیل کاری داتلین ات انت۔ ویگن ء تہا تہنا یک درز نے
 ء را جا گہہ ات۔ درچنگ ء کشگ نہ ایوک ء پمانی ء پہ ماسا ء بلکن ء پہ ڈگریں نا کو مینگو ء اوں گرانیں
 کارے ات، آاوں سراں پاداہت، ڈن ء شت گشت ء پداچوش مدا می این ء بسکے دات۔

کار بوج ء تہی ء ماسا ء توار چست بوت ء ہکل ء بدل بوت۔ بے نیون ء ویگن ء کار ء بلاس نہ
 کنگ ء آرا حرج وار کرتگ ات ء آشہ اصل قیمت ء کشگ بنت۔ ویگن ساز کو کار ء ات کہ آئی ء وتی کار
 زوت زوت کرتگ ء بہا ء زرے گیشتر بنت، گون چیرانی نہاداں ہوار نیگر کار یگرانی پکاراوں وڈا تگ
 انت۔ نون گوش دارگ ء انت۔ نون گوش دارگ ء ات، جارح کروی ء اندازہ جت اینکس زہر ء کہ
 ماسا ہش کنگ بوک ء انت اینکس زہر ء نہ انت، بس ویگن ساز ء راچکاسگ ء ات کہ بوت کنت چہ
 اے پیسیں چست ء ایراں ویگن ء نہاد ء لہتیں ڈالر کم کنا نینت بہ کنت۔

دمانے ۽ رند توک ۽ الم ۽ چیزے ۽ کار کرت، پر چا کہ چست ۽ ایری جاک ۽ کو کار کٹ ات ۽ پدا
ہما دمان ۽ وگین ساز ۽ ماسا ڈن ۽ دراہت انت، انگت دپ ۽ دیم اش سہر تراگ ات انت بلے چوش
سگت ۽ دُستی این مردم ۽ گپ ۽ حبر ۽ ات انت۔ وگین ساز ۽ شہ کار بوج جاہ ۽ پشتی نیمگ ۽ کسے ۽ راتوار
جت ۽ لہتیں ملطانی تہا چار نیگراں دراہی کرت، کساس چنگ تراگ ات انت ۽ وگین ۽ گرکنان ۽
آرگ ۽ ات انت۔ شہ آہانی کار ۽ صفائی ۽ ڈولدار ۽ جارچ ۽ دم درگڑات ۽ ڈن ۽ ترین بوت
انت۔ آئی ۽ اوک ۽ دار ۽ فریم ۽ باڑی ۽ محکمہ مار ات انت۔ آئی ۽ نیام ۽ بہر ۽ آرام دہیں ذرا جیں تحت
دوانزدہیں بوجگی ۽ بندگی سفری پنجر بانی شوندار ۽ کنگ ۽ ات انت۔ آہن ۽ ایکسل سک شر بروبر سک
داتگ ات انت ۽ گریس کرتگ ات انت۔ پر چا کہ گاڑی ۽ وزن دار بونگ ۽ پدہم آئی ۽ نہ چیسگگ ۽
توارے ہش کت ۽ نے کہ دگہ لگا شک ۽ ڈک وگ ۽ توارے ۽ نے کہ کدی آئی ۽ ماسا ۽ دپ ۽ دیم ۽
سر ۽ اینکس ہندگ دیستگ ات۔

”اے چہ ہمایاں کیے کہ ما کدی جوڑ نہ کرتگ!“ وگین ساز ۽ دراہنت، ہلا نینگ ۽ سک وش
انت! گراں قیمتی یے۔ ماسا ۽ گوشت۔ ”ایشر ۽ دوریں راہ ۽ بڑگی انت۔“ وگین ساز ۽ وتی
سرچنڈ اینت۔ ”نیو اور لین ۽! سشش ہفتگ ۽ راہ ۽ انت، گوں تو کئے کنیت گوں؟“
ماسالی ۽ وتی دیم چکر بینت، جارچ کروی ۽ نیمگ ۽ دست ۽ شہار دات کہ کوہنیں وگین ۽
سردیگی نند جاہ ۽ سر ۽ نشنگ ات۔ ”منی آنیگر ۽ دوانزدہ کروس۔“

چہ ماسا ۽ حکم ۽ گل ۽ بالیں جارچ کروی ۽ بن ۽ دور کرت ۽ پد کونی پہ باڑہ زرتگیں چجرانی بوجگ ۽
شت کہ آہاں وتی ہماہی ۽ آوزنگ ات انت گوں ۽ آہاں سردیان دیم پہ وگین ۽ برت انت ۽ شہ
چاریں نیگراں کیے ۽ آہانی سردیگ ۽ آئی ۽ مدت کرت، پداشت ۽ گوں آدگراں ہوار بوت۔ اینکس
جارچ کروی آہانی نیمگ ۽ حیال گور کنگ ۽ ات آہنکس آرادگوش گور کنگ ۽ نہ ات انت، پر چا کہ آ
آزاتیں نیگراں ات انت، آہانی بابت ۽ ماسالی ۽ گوشتگ ات، آہانی شکل آرادوست نہ بنت۔ داں لہتیں
ملٹاں گوں ترپوکیں چم ۽ بلاہیں بچکندے ۽ وگین ۽ چپ ۽ چار گد ۽ گردگ ۽ پد، ماسا گوں وگین ساز ۽
دست ۽ دروت بوت، آئی ۽ منت ۽ گپت ۽ پہ پھر سر کپت ۽ نوکیں وگین ۽ نند جاہ ۽ سر ۽ نشت، آراوش
بختی ۽ دعائیک ۽ کرت۔ وہدے ماسا نوکیں وگین ۽ سواراہ گپت ۽ جارچ آئی ۽ رند ۽ کپت وگین ساز
اوشتا تگ ات ۽ داں دیر ۽ وتی جند ۽ کار ۽ گلا ہگ ۽ ات ۽ سرگ ۽ سرینگ ۽ ات۔

کش ۽ روکيس دراج کشيش راه ۽... آئي ۽ نوکيس ڏرني هيٺ ڪلاهه كه آئي ۽ گون بٽناں يڪ ڏالر ۽ بهار زرتگ ات نندجاه ۽ سمر ۽ آئي ۽ کش ۽ اير ات... جارح ڪروسي ۽ وتي ڪنگي ڪاراني زهني لڙ ڪٿينت كه آرائيو اورلين ۽ سرگرگ ۽ ساري ڪنگي ات انت ۽ چرت ۽ ات كه چون به ڪنت كه ڪار ۽ آرام ۽ سمر ۽ به بنت وهده ۽ آداساڙي نه بيت۔ آسمر پدات له آئي ۽ لوگ ۽ حيالداري گرائين جهر ۽ ات، بلنه آسڪ ات ميٿيلڊ ۽ ڪزي ڪاراں بهر ۽ بانگ ڪن ات بلنه نا ڪو مينگو مروچاں چوش پيش نيگ ۽ درنگ ۽ توگر نه انت ۽ سال په سال له حال به وان ات، جارح سڪ ات داں آئي ۽ برترگ ۽ آهگ ۽ نا ڪو مينگو مرغاني گر ۽ دار ۽ ڪرت ڪنت۔ بلنه هه زوتاں يا ڪمين وهده رند آسمر پدات كه آراباز مدت ۽ مڪ در ڪار بيت ۽ داں هها وهده نا ڪو مينگو آرا مڪ ڪنت۔

وڙ ۽ ناوڙ ۽ آراوتي جن ۽ ماس ۽ په هما چيرين موه ۽ رضا گرگي ات، كه پمائي حيال ۽، آڪار ورنه ايس ورجائيل ۽ ڪنگي ات۔ آئي ۽ درانڊ بهي ۽ وهده، پمائي حيال ات، ورجائيل ۽ اے ڪارديگ به بيت كه په مرغاني گر ۽ دار ۽ نا ڪو مينگو ۽ مڪ ۽ به ڪنت۔ ۽ پدا وهده آوا تر بنت اوں ورجائيل ۽ بل انت هه ڪار ۽ به ڪنت... بلنه آئي ۽ اے بابت ۽ ڪمين ڊپ ٽچ ڪرتگ ات كه ميٿيلڊ ۽ آچ برت۔ ”گرا ماسا ۽ رابل پتئي مڪ ۽ ڪسه بهاهه زوريت!“ ۽ ڪزي اوده برانز گپت۔ ”آمرغ شه اے خاندان ۽ دگه ڪسه ۽ برت نه ڪن انت!“ گون آهاں دگه نوکيس جنگ ۽ داوايه نه لوٺ ات ۽ اے جيڙه ۽ سمر ۽ بازور ۽ پر نه دات، بلنه په دل آئي ۽ دل لوٺگ ۽ نه ات كه ماسا چٽ در آمدينه بهاهه زوريت ۽ آدر آمد آئي ۽ نا ڪو مينگو ۽ استان ۽ تهها دزمان جني به ڪنت۔

بلڪن ۽ ماساوت در آمد ۽ آرگ ۽ مٺ ۽ بدل ۽ شرسو گهه ۽ سمر پدات، جارح وت دڄم نه ات كه باريں نا ڪو مينگو ورجائيل ۽ مدت ۽ مڪ ۽ زورگ ۽ مٺيت ياناں۔ گندگ ۽ نا ڪو مينگو شه هماروچ ۽ ناوش ات كه آئي ۽ جند ۽ ڪار ۽ شه آنسبت ۽ گون ماسا ۽ نزينڪين سيادي له ٿاه سينتگ ات ۽ آراوتي همراهي ۽ نيواورلين ۽ برگ ۽ نا ڪو مينگورا جورحبر ڪرتگ ات۔ مينگو ۽ زهر ۽ درانينت۔ ”تو ۽ ماسا مني سمر ۽ بهيسه ڪرت ڪن ۽ اگاں شما ۽ دامه بت من مرغاں شرآپ ۽ دان ڪناں؟“ جارح ۽ دل ۽ گوشت دريگتيس نا ڪو مينگو سمر پدوت انت آماسا ۽ فيصله آني ديم ۽ ٽچ ڪرت نه ڪنت ۽ هه دمان ۽ آحيران ات كه پرچا پير مرد راستي ۽ نه مٺيت كه اے هفتاد سالي ايس عمر ۽ آچوش نه انت اے شش هفتگي سفر ۽ سگ ات به ڪنت، الم ۽ جا گه ۽ بهار بيت، وت ۽ ۽ ماسا ۽ راجخال ۽ دور دنت۔ جارح ۽ دل سڪ لوٺگ ۽ ات دريگتيس وڙ ۽ بزانتين ۽ ۽ نا ڪو مينگورا هرچيز ۽ بابت ۽ سمر پدي له به دات انت، يا ڪم چه ڪم نا ڪو مينگو ۽ هرچيز ۽ سمر ۽ آرامه ڏو بار ات انت۔

گڈسمرء یک روچے دوئیں ویگناں شہ دگ گپت ء کشک ء سمرء جول ء وراں ء روگ ء ات
 انت۔ آشہ ماڑی ء کساس نیم راہ ء ات انت، و ہدے گوں حیرانی ء، آئی ء مسزلی ء را دیست ڈن ء
 دراہت ء شہ پدیا نکاں جہل ایر کپت، دمانے ء رندشہ پدی دروازگ ء بانک ملیری ڈن ء دراہت ء
 پدا آئی ء چم میٹیلڈا، پے وتی بچک، وتی ماس، گوں ہار سارہ ء پے نا کو پچی ء کپت انت کہ زوت زوت شہ
 کڈکاں در آہگ ء ات انت۔ بیچ شنبہ ء پیشیم ء اے تیوگیں ادا چے کن انت، جارج حیران
 ات، باندانت ڈگاری سمرء بوتین ات انت۔ آپہ نوکیں گی ء چارگ ء انچوش ہدونا ک انت کہ ماساء
 زہر گرگ ء پرواہ اش نہ داشتگ؟ پدا آئی ء آہانی دپ ء دیم چار ات انت، پدا آسمر پد بوت کہ چرہاں
 یکے ہم نوکیں ویگن ء سڈء نہ ات۔

و ہدے مسزلی دیم پے ماساء ویگن ء پیدا ک ات، جارج ء پے گی ء اوشتارینگ ء لگام چک ات
 انت ء شہ وتی نند جاہ ء سمرء ڈن ء کش ات داں کہ شر بہ ہش کنت کہ باریں ماساء را چے
 گو شیت۔ آئی ء ماساء بالاد پچ لرزگ ء دیست، مسزء پدا دیم پے ماڑی ء درک بست انت۔ گنگ ء
 کڑیں جارج ء چم ماساء را سک ات انت کہ شہ وگن ء ایر کپتگ ات، ء زران زران ء گردگے بنائے
 کرت۔ ء گوں گرانیں گاماں دیم پمائی اہت۔ جارج ء آئی ء دیم چار ات کہ زرد ترا تگ ات... ہما
 دمان ء سمر پد بوت!“ ماساء لہزتو گو شت زاناں شہ دور ء پیدا ک ات انت۔
 ”مینگو مورت“

چہ وتی نند جاہ ء یک کش ء لونجان بوت، جارج انچوش سک ء زار جنگ ء ات کہ شہ ء پیسر کدی
 آئی ء چوش زار نہ جنگ ات۔ آماسا ء نا کو پچی ء را کم مارگ ء ات کہ آرا گپتگ ات ء ء بون ء ایرے
 کنگ ء ات انت ء پدا آرا یک نیمگے ء میٹیلڈا ء دومی نیمگ ء نا کو پچی ء کپتگ ات ء دیم پے غلامانی
 کڈکاں برگ ء ات انت ء آدگراں چپ ء چا گرد کرتگ ات ء مونجائی ء گندگ ء گوں نوکیں زار ء
 پریاتے بند ات اش کرتگ ات۔ میٹیلڈا ء آرا اڑان ء کپان لوگ ء توک ء پترگ ء کمک دات ء آہانی
 پشت ء کزی گوں ننک ء پترت۔

و ہدے آئی ء سڈ کرت، آہاں آرا سمر جمی ء حال دات کہ چے بوتگ ”شما دو شنبہ ء سہب ء سمر ء شنگ
 ات ات“ میٹیلڈا ء درائنت ء ہما شپ ء شہ ماکس شرواب نہ کپت۔ سے شنبہ ء سہب ء سراما گوں
 اے مارشت ء شہ واب ء بست کرت پے منے حیاں ء ما سہبناں بوم ء بازیں پیکگ ء کچکانی ہو لگ
 ہش کتگ، پداما کو کارے ہش کت...“

”اے ملیزی ات!“ کزیء درائنیت ”اوحداء، آزار جنگ ء ات ما سمجھیں پہ بال شتین، آودء سراہتگیں ورگان ء ہوکانی دیگ ء شنگ ات۔ ء آہمودء کپتگ ات، بزگیں ڈگریں ارواہ ء رگ ء سرء تچک کش اتگ ات، چوش پچانی گرہن ء جمپ ات ء ایرات۔“

”بلئے آرا انگت ساہ مان ات۔“ میٹیلڈا گو شگ ء ات بلئے تہنادپ ء شہ یک کش ء سرگ ء ات۔ من نزینک ء شت ء وتی زونڈانی سرء نشت اول۔ پہ منی نزء منی حسابے ء گول جنگ، آگو شگ ء ات، گول مرغاں منی مکم ء بہ کن ات، من چوش نہ اول۔۔۔“

”اوحداء، منے سرا بزرگ بہ کن، منے سرکار ء ات چے بہ کنیں،“ کزیء گو شت۔ ”بلئے نا کو پچی ء آئی ء جون ء ہڈ جنگ ء پہ زور جت، گران ات، گومانی نہ بوت گول، ء آہانی ہواریں زور جنگ ء نا کو مینگو ء راغلامانی کڈک ء نا کو پچی ء تحت ء سرء آرگ ء ایرکنگ ء آسوب مند بوت انت۔“

”جارج، گول دل بزیں بدیں بوء، آچوش ڈونڈ ء بوء ات۔“ میٹیلڈا گو شت۔ ”ما آرا گوات کرت ء آنگت بلوت ء ات۔ مرغانی۔۔۔ پداروگی انت۔۔۔“

بانک ملیزی پہ تگ شت مسزلی ء را حال ء دات، ”کزیء گو شت، ء آ دستاں لتاران گریوان ء اہت، بلئے پہ نا کو مینگونا۔ اناں، ہما چیز کہ آپمائی زار جنگ ء ات۔ مرغ۔ اشاں ما کسے مرغانی ء دیم بہ دیں کہ ماساز ہرگیپت۔ گڑا میٹیلڈا ء ورجائیل ء راتوار جت۔۔۔“

”منی دل ونہ کش ایت!“ میٹیلڈا ء درائنیت۔ تووت سر پدے منی مارشت پچی انت، ابیدچہ ایشی ء، من ترا باز براں یلہ ایں کچک ء روباہ ء گربگانی گپ جنگ ء ہش کتگ کہ آمرغان گرانٹ ء ورائت، بلئے حد آگو نڈو ء دل ء سرء رحم بہ کن۔ شہ ترس ء آئی ء چم نمبین بوتان۔ آئیء گو شت، او ما، من رواں، بلئے من نہ زاناں من ء چے کنگی انت۔ نا کو پچی ء آرا پیلکے دان دات ء گو شت ء۔ ہر کجام مرغ ء گندے لمپ کن ء دیم ء شے شانک دے، ہموداہ بو داں من بیاباں۔۔۔“

داں آئی ء ماساء سر بوتگ ء چچ وڑ ء پیم نیست ات ء گوہار سارہ آہان ء گو شگ ء ات کہ آئی ء تہملگ آرا کارکنگ ء نہ ات انت ء نے کہ مسزلی ء سرکارکنگ ء ات کہ چون ڈاکٹرے در بہ گیجیت ء بیاریت۔ ”ابید شہ شمنے راہ ء چارگ ء مادگہ چچ کرت نہ کرت۔۔۔“ آہاں آرا گو شت۔ میٹیلڈا ء گریوگ ء بنا کرت ء جارج ء وتی دست شہار دات ء آئی ء دست گپت۔

اے پمیشکا گریوگ ء انت، پرچا کہ گول مسزء گپ ء رند، وہدے پچی کرگین ء پترت، مینگو ء وتی کارگوازینتگ ات، ”کزیء درائنیت۔ اوحداء! گول اے گندگ ء سر پد بوتوں،“ آئی ء اڑسگ ء

جت ”بزگیں پیریں ارواہ یک ءتہنا مُرت۔“

”وہدے مسز حال دیگ بُوت“ میٹیلڈ اگوٹشگ ءات۔ ”آئی ءیک ء پوہاڑے جت، پرچا کہ آنزانت مردگاں چون کن انت، ابیدشہ اے گپ ء آئی ء ماساء دپ ء ہش کنگ ات کہ اگاں دگہ یک روچے ایر کنگ بہ بنت گڑا گہہ انت۔ آئی ء گوشت شہ شمنے آہگ ء ساری آرا وڑے کنگی انت، گڑا مارا یک کلے جنگ کپت۔۔۔“ درہچانی جنگل ء جہلانکی ء، ما بردزرت انت، ما ء پچی ء ہووار کل جت، کل جت، ہمینکنسیں کلے جت کہ آرا بہ داریت۔ ما پدا اہتیں ء پچی ء آرا ششت۔ آئی ء آرا کمیں گلیسرین مال ات کہ ملیری ء چہ مسز ء پچ کپتنگ ء آرتگ اتاں“ میٹیلڈ اگوٹشگ ءات۔ ”پدا شہ ماترا کمیں چٹ دات کہ تو پہ من پاری آورتگ اتاں۔“

مارا شریں گد ء جرے نیست ات کہ گور ءے بہ دئیں۔“ کزی یک شل ء گوٹشگ ءات۔ ”آئی ء گور ء پچ سک بوہ کنگ ء اتاں، ہرچینکنس نا کو پچی ء راہست ات پمانی سک تنک اتاں، گڑا ما آرا تہنا گدے تہنا پتات۔“ آئی ء گوشت پدانا کو پچی ء دوٹکیں دار گڈ ات ء جنیادماں کو ہنیں دروازگ ء پلکے درگپت ء آہاں پمانی رہتے سمبہینت۔ ”مارا مسزالم ء توار کنگی ات، وہدے آئی ء مارا آئی ء راکل ء ایردیگ ء دیستگ ات، گوں وتی بائبل ء پتگ اہت“ میٹیلڈ اء گوٹشگ۔ ”وہدے ما آرا ایردات آئی ء شہ سام ء (Psalm) پاکیں دعائے ونت ء پدا من دعا کرت ء شہ حداء لوٹ ات کہ پیریں مینگو ء ارواہ ء آرام ء تاہیر ءے بہ دنت۔۔۔“ پدا آہاں آئی ء جون مانش ء ایردات ء بار دات۔

”ہرچی منے دست ء بُوت ما کرت۔ ما اے نہ چارات تو گنو کے نے۔“ میٹیلڈ اء ارس یلہ بوت انت، وتی مرد ء دیم ء وانگ ء ردی کنگ ءات۔

آئی ء آرا بگل ء کرت ء پرہت ءے۔ آئی ء گوں گلوگی ایں توار ء گوٹشگ۔ کس گنو کہ نہ انت۔۔۔ وتی جوزگاں گٹ گیر کنگ ء ات داں کہ چوش مہ بیت کہ آئی ء ماساء آسہب ء سر ء سر نہ بونگ ء جھکی ء کن انت۔ بوت ءے کرت بلکن ء آہانی دست ء چیزے بوت انت ء آہاں آرا بہ رکینت انت۔

کمیں دیر ء رند، آچہ وتی کرگین ء دراہت ء ہرچی دلگوشی، دل دارگی ء بلکن ء دوستی کہ پہنا کو مینگو پیش دارگ بوتگ ات آہانی سر ء حیال کنگ ء ات، پرچا کہ آہاں پیسر ء مدام گوٹشگ ات آہان ء پمانی بدکنیت۔ پہنا کو پچی چم ءے کپت انت ہمانی نیمگ ء شت، دست ء دروت بوت انت ء داں زندیں ساعتے ء جبر ء حال اش کرت۔ کساس نا کو مینگو ء عمر بیگے ات۔ نا کو پچی ء درائینت آنوں چہ مرغانی ہند ء پیدا ک انت ء ورجائیل ء راہمو دایلہ ءے داتگ کہ مرغان چاریت۔ ”تئی بچک شرین

انت، آواسکء!، پداگپء لگ ات۔ شہ ہماروچء کہ شامشنگ اتے، ہمانت ہور نہ بوتگ، تنی وہدی انگت دگء ملکیں حاکانی سراگر بوتگء نشانان دیست کنئے کہ اودء براس مینگو آشپء وتء گران کرتگ ات، ءوتء دال اے حدء سمرئے کرتگ ات۔“

جارجء آہانء چارگ نہ لوٹ ات، نا کو پچیء رایلہ ئے دات ء دیم پے درچکاں شت۔ دمانےء رندا آئیء نوک کوت کرتگیں حاک دیست کرت ات۔ چوش وابینء گردگء ات، لہتیں سنگے جت ء آہانء تبرء سمرء ساز ات انت ئے۔ وتء پچے مارگء ات۔

وتء چہ مینگوء گر کنگء کشکء دور دارگء ہاترا، شہ رون کرتگیں لکئیء کڑبانی ڈگارء مان دیان دیم پے جنگی کروسانی ہندء شت۔

”تو شریں کارے کرتگ۔ شتر ترانت نون وتی ماس بیگ برو۔“ آئیء گوشت ء ورجائیلء سرگء نرم نرمء جنگء ات۔ پے وتی اولی برء توصیف ء گلا ہگء بچک گل کنگء ات۔ شہ آئیء روگء پد، جارج نشت۔ بچ چیزء بندات کنگء ات۔ آئیء مازگ گون گوستگیں پانزدہیں سالانی ندرگاں سمرء پیٹال ات۔ وتی ہیل کار، وتی سنگت ء شہ وتی پسء نزنیک ترینء گپانی پد گوانکاں گوش دارگء ات کہ آئیء کدی آرانہ زانتگ ات۔ آکساس آئیء گرگریں توارء حکم، نرمیں گفتاراں ء وتی یک کر کنگء آئیء جوریں زنگ جنگاں ہش کنگء ات۔ ”تئی ء تئی ماساء اندازہ انت شامنی سمرء بھیسہ کن ات ء روات کہ من مرغاں دان ء آپ کناں؟ جارج ء وتء پشومانی ء جہلانکی ء زیر آپ مارگء ات۔

جست آراگون جنگء ات انت۔ چہ ماساء بہا زورگء پیسرنا کو مینگو کج بیگے بوتگ؟ آئیء پس کئے ات؟ آئیء وت کسےء نام نہ گپتگ ات۔ دگہ جا گپےء آراجن ء چک ہست؟ اے کوڑ ہیں امروزء جارج نا کو مینگوء نزنیک ترین مردم ات، پدا اوں آئیء ہرچی زانتگ ات آراسوج ئے داتگ ات بلئے آئیء باروا کم سر پدات۔

جارج کروی دیترء شت، وشیں حد، آئیء ڈگریں لرزوک ء درہوکیں سنگت کج بیگے ات کہ گومانی آئیء اے جا گہء زہ زہ زہ گام کرتگ ات۔

دال دومی روچء تیوگیں روچء شپ آیک ء تہنا ہمودء بوت۔ اے سے شنبہء سہبء سمرات کہ ماساء درائی کرت، دپ ء دیم ئے پڑمردگ ء تہارات۔ آئیء چچکء چچک گپء راجت۔ ”من اے جیڑہء سمرء حیالء بوتگوں۔ چہ بنداتء، نون مینگوء کرگیںء آس ماندار۔ چہ ایشیء در آہگء بیکیں

راہ انت۔“

لہتیں کترہاں رند، آوشتا تگ ات ء آج ء بزنازاں چارگ ء ات انت کہ کسانیں کرگین ء ایر برگ ء ات انت کہ شہ چل سال ء گیش پہنا کو مینگو ء گسے بو تگ ات۔ جارج کروسی ء مارات ماساء دل ء دگہ گپے ہست۔ آپمائی تیار نہ ات و ہدے آگپ دراہت۔

”من نیواورلین ء باروا جیڑگ ء ات اوں۔“ ماساء درائنت۔ اود ء بازیرں چیزے شرطاں بستگ۔ اگاں ہرچی شرمہ بیت...“ آزم نرم ء گو شگ ء ات۔ تو گوشت زاناں گوں وتی جند ء حمر ء انت۔ ”اگاں کسے پہ مرغانی حیال داری ء مہ بیت گڑا شت نہ کنیں۔ پہ یکے ء درگیجگ ء باز و ہد درکار انت، بوت کنت سرداں پاداں ہیل کاری دیگ بہ لوٹیت، منی سرکار ء نہ انت، ایتنکسیں بلائیں راہے ء بگی سردیگ ء دوانزدہ کروسانی گر ء دار ء حیال داری۔ اگاں کنگ تئی مول ء مراد مہ بیت گڑا مرغ ء جنگ دیگ ء راجچ نپ نیست۔ اے جاوراں سفر کنگ ناسر پدی یے...“

جارج کروسی ء وتی گج ایر برت انت۔ اے سچہیں ماہانی منصوبہ بندی... ماساء سچہیں حرج ء درچ... ماساء سچہیں امیت کہ گوں زربار ء نامداریں مرغ میڑینوکاں مرغ بہ میڑینیت، اے ہیل داتگیں ملیں کروس کہ گوں وتی بانزلاں ہر چیز ء راپروش دات اش کرت۔ یک رندے پداج ایر برگ ء ات۔ گوشت ء۔ ”جی ہو!“

وت ایوک ء تہنا مرغانی گر ء دار پہ جارچ کروسی ء عجب ء ایوکی یے ات کہ آراجیران ءے کرتگ ات۔ نا کو مینگو ء چوش داں بیست ء پنج سال، شہ آئی ء آہگ ء ذکمکی ء ساری، اے کار کرتگ ات۔ ”وہدے ماساء من ء بہا زرت“۔ پیر مرد ء آرا گوشتگ ات۔ ”مرغانی رم وڈان ات۔“ آ گوستان ات۔ ”آرا پہ من کمک کارے بہا زورگی ات بلتے کدی نہ زرت ءے، من جزماں، پہ منی حیال ء مرغ شہ مردماں شترتیں سنگت بوت کن انت۔“ جارچ ء اول مار ات کہ آرا ہم مرغ چوش آدگہ مردمانی ء دوست بنت، بلتے پھائی مرغان کدی مردمانی جاگہ نہ گپت، آرا یکے درکار انت کہ آئی ء کمک ء بہ کنت، آئی ء وتی جند ء را گوشت، گومائی ہماہداری مہ کنت۔

آئی ء حیال ء لیکہ ء، ورجائیل انگت شترتیں گچینے ات کہول ء جاوڑ گہتر بنت ء آہماہیم بچک ء ہیل کاری دات کنت ہرچون نا کو مینگو ء آراداتگ ات، بلتے آگوں میٹیلڈ ء کزی اے بابت ء سودا بازی ء ہدوناک نہ ات کہ آرا وتی ہماہی ء بہ بارت گوں۔ جارچ بچاروکیں ہیل کارے ء بابت ء حیال کنگ ء ات کہ بوت کنت آماساء راسکین دات بہ کنت کہ آرا شہ آئی ء ہدا بند ء بہا بہ زوریت۔ بلتے آے اول شرسر پدات کہ یک اصلی این مرغ میٹرینوکیں ماسایے اگاں وتی ہیل کارے ء تہنا سودا کنگ ء حیال ء بہ کنت گڑا گپڑے نہا دبستگیں زرے لوٹیت ء حاصل شہ ماسالی ء پیہیں ہار بازے ء۔ پدا آئی ء کسانیں جنگاں بہر زورکیں سیاہ آنی بابت ء فکر کنگ بندات کرت۔ بلتے آہانی مستریں نیم چوش آئی ء جندیگ ء وتی ماساہانی نزوریں کروساں میٹرینگ ء ات انت ء آدگہ کیشتریں وتی جند ء کروسانی پیہم ء تہرڈ ریٹرات انت پولنگیں کرد ء واہند ات انت۔ نسلی این کروساں میٹرینت کہ باریں چون دراش آرائینتگ ات انت۔ کسانیں جنگاں بہر زورکیں بازیں آرات سیاہ ہست ات انت کہ پہ راستی شرات انت، پہ روج، ہفتگ، ماہ بلکن ء سال ء باڑہ ء دست کپت انت، بلتے آئی ء زانت کہ ماسالی گوربچانی کیرولینا ء شہ درستاں شترتیں آراتیں سیاہ ہیل کار ء وتی جاگہ ء سمر ء نمنیلیت۔ گڑا جارچ ء گچین کرت نہ کرت۔ گڈسمر ء یک روچے آئی ء دل ء کرت کہ اے گپ ء وتی گس ء بہ جنت۔

”شد ء پیسہ کہ تو من ء یک رندے پدا بہ کش ءے، تو پرچا سر پد نہ بے، ماسی، من ء گوش دار۔۔۔ ماسا لوٹیت آوکیں روچاں من گومائی سفرے ء بہ رواں ء ہما دمان ء الم ء من ء گوشتیت برووتی مستریں بچک ء بیار! اگاں چوبوت گڑا ورجائیل الم ء گوں مرغان بیت۔ ماسادگہ پیہیں، بوت کنت نہ

کدی تو یا من منو منوئیں لہزے در کرت کناں...“ آئی اشارہ کرت دانکہ میٹیلڈا ۽ راگپ ۽ نیام ۽ دور کنگ ۽ بہ داریت۔ ”اشٹاپ مہ کن، نہ لوٹاں گپاں دو بر بہ جناں! من کو شست ۽ اوں تر ارضی بہ کناں کہ بچک ۽ انوں ہمود ۽ بہ گنداں، اگاں آرا من بہ براں گڑا آراداں دیر ۽ ہمود ۽ بوگی انت، من ۽ آہیل کاری ۽ سوج دیگی انت اگاں من برواں گڑا مرغ چون آپ ۽ دان کنگی انت ۽ مرغانی ہیل کاری دیگ ۽ وہد ۽ من ۽ ملک بہ دنت، آدگہ وہداں، سہمیں سال ۽، گوں شتا تیو گیناں ڈگارانی سر ۽ بوت کنت۔“ میٹیلڈا ۽ ج اٹگیں موٹک ۽ گندگ ۽ گوں، آئی ۽ وتی کو پگ سُرینت انت ۽ توارہ ۽ لگ ات۔ ”شریں گڑا من اے گپ ۽ پتو ۽ ماسا ۽ یلہ دیاں۔“

”تئی اے گپ انچوش پریشان کنگ ۽ انت تو گو شتے زاناں ورجائیل رُستہ ۽ ورنہ انت۔“ میٹیلڈا ۽ در اینت ”تووت زاناں نہ زانے اے زہگ ۽ عمر با زناں بلکن ۽ شش سال انت؟ تئی دوازہ این سالانی نیم ۽، کہ ترا گراش کرت ۽ اود ۽ برت اش۔“ آکمیں حاموش بوت۔ من شر سر پداوں آرا کار کنگی انت، آرا شش سال انت، گڑا ابیدی گوشگیں گپاں دگہ ہچ مہ کن، من مدام ایے گپ ۽ سر ۽ گنوک باں وہدے من اے گپ ۽ حیاں کناں کہ ترا شہ ما مرغاں چون سستگ ۽ دور کرتگ۔“ اگاں کسے تئی ۽ ماس ۽ گپاں بہ ہش کنت! شادا رہیں انچیں گپ جن ات گو شتے زاناں مرغاں من ۽ پتچ کپتگ ۽ شہ زر ۽ آکپ دگہ جا گہے ۽ برتگ۔“

”ہے پیم انت، گیشتر وہد ۽، توشہ ماشتگ ۽۔“

”شنگ اوں، گڑا اے کئے انت نشنگ گوں تو گپ ۽ انت؟ گڑا اے کئے انت اے ماہ ۽ ہر روچ ۽ ادا بوتگ؟“

”اے ماہ ۽ بوت کنت، تو ساری ۽ داں دیریں وہدے ۽ کجا بوتگ ۽؟“

اگاں تو مرغ میٹینگ ۽ وہد ۽ گپ ۽ ۽، من ہمود باں ماسا بہ گو شیت مارا روگی انت۔ اگاں تو انوگیں گپ ۽ ۽، گڑا اورگ ۽ زوت رند، من الم ۽ ادا نہ ننداں کہ دُزیں جناورے بنیت بہ تریت ۽ مرغاں بہ وارت، گڑا من ۽ پدل روگی انت!“

”ہو! تو اے گپ ۽ سدک ۽ ترا اوں سودا کنت!“

”من اے گپ ۽ اوں سدک اوں آمسز ۽ را اوں بہا کنت، اگاں آئی ۽ مرغاں بہ وار بنیت...“

”بہ چار!“ میٹیلڈا ۽ گوشت۔ ”بے اڑ ۽ کڑ ۽ مارا اور جائیل ۽ گپ تچک کنگی انت، گڑا پدا دگہ گپے ۽ سرا باہند مہ کن۔“

”اول سراں من ونہ مڑا تگ اول، اولی تو آتے۔“

”شریں جارح، من چارے بیچار کنناں۔“ میٹیلڈاء درائنیت۔ گگ چست بوؤ کیں کاشی ء میزء سرا ایر کنگ ء ات۔ ”بس شام بہ ورے بروء سہب ء سرا اور جائیل ء دیم دیاں۔ اگاں تو انوں وتی ہمراہی ء برگ ءے لوٹے ءے، گڑا من رواں آراشہ آئی ء بلک نیگ ء انوں کاراں۔“

”اناں، باندات شرانت۔“

یک ہفتگے ء توک ء اے گپ جارح کروی ء دیم ء صاف ء پدربوت کہ آئی ء مستریں بچک شہ جنگی مرغاں دلچسپی زورگ ء چٹ ز بہرانت چوش کہ آوت وتی بچکی ء بوتگ ات۔ سش سال ات ءے یاناں، جارح ء سرکار ء ات کہ پرمانگیں کار ء ہلاسی ء رند، ورجائیل یا گشت، یا یک ء تہنا گوازی ءے کرت یا جاگے ء حشک ء نشت ء ہج ءے نہ کرت۔ پدا ورجائیل وتی پس ء ماں بستگیں گڑ ء ہکل ء جاہ سر ات ”پاداشہ ادا! تو چے گوش ءے اے جی انت؟ اے ہوک نہ انت، اے جنگی کروس انت!“ پدا ورجائیل ہما کاران ء کہ دیگ بوتگ ات انت شریں وڑے ء کرت انت ء یک گشتاں پدا، جارح ء نیم چمی آراچارات ء ہما دمان ء آئی ء وتی بچک دیست یا تو پدا حشک ء نشنگ ات یا پہ لیب ء گوازی ء راہ کپتنگ ات۔ زہر ء گوات گران، آترانگ ء کپت کہ وتی بچکی ء وہدء چون چورو ء گوچکانی دمب ء کپتنگ ات، کاہ ءے رتگ ء کھگ ء کپتنگ ء مرغے واریننگ انت۔ اے درہیں کاراں آرا بے باوریں وشی یے داتگ ات۔

بلے نا کو مینگو ء ہیل کاری دیگ ء وڑ ء پیم سارت ء کاروباری ات انت... یک حکمے دیگ بوت، پدا ذرا جیں حاموشی یے، پدا دگہ حکمے... جارح ء فیصلہ کرت کہ گوں ورجائیل ء دگہ پیسے کنگی انت، گوں اے امیت ء کہ آرا گہتر کرت کنت۔

”تو گوں وتی جندء چے کنگ ءے؟“

”ہج ناں، اوبا۔“

”گڑا تو ء ایندگہ گونڈ وڈ ء تیار ات ء ماس ء بلک شمنے حیا لداری ء کنگ ء انت؟“

”جی ہوا!“

”گڑا شمارا شریں ورگ وارینگ ء انت، ہو؟“

”جی ہو“

”تراشہ درستاں گیشتر جی ء ورگ دوست بیت؟“

”ہرچی، ماس پہ ماہہ گرا دیت، جی ہو“۔

بچک گندگ ءچہ کسانیں حیا لے ء اوں زبہرات... نوں آدگہ وڑے ء کوشست ء ات۔

”من ء وتی بُن پیرک ء ہما قصہ ء گوش دارین، گندے تو یک گشتاں جنگ ات۔“

ورجائیل ء گپ زرت، قصہ ء جت، بے جان، جارح ء دل بڈ ات، دمانے اوشتا تک ات ء

چرت جنگ ء ات کہ بچک ء جُست کرت۔ ”اوبا، تومنی بُن پیرک دیتگ؟“

”اناں، نہ دیتگ۔“ آئی ء پہ اوستے پسودات۔ ”من آرا ہما پیہ زاناں انچوش کہ تو، شئی بلک ء۔“

”آگومائی ہوارگی ء سوار بوتگ۔“

راستے، سوار بوتگ۔ آئی ء پس بوتگ۔ انچوش کہ یک روچے تو گوں وتی زہگاں نندے ء آہاں

ء گوش ءے من ادا مرغانی نیام ء گوں وتی اوبا ء تشنگ اوں۔“

اے گپ ء ورجائیل ء سرگنو کو کرت۔ آے ترک ء توار بوت۔

دگہ لہتیں لنگ ء منڈیں جہد ء رند، جارح کروسی گوں بے دلی ء ٹام ء گہتر بہ بیت۔ ورجائیل ء سر ء

وتی دلپروشی ء گپ آئی ء گوں کس ء نہ جت۔ آئی ء گوں افسوس ء فیصلہ کرت کہ آبچک ء ارزانی ء پہ

ادار کی کارگیپت، اے بابت ء آئی گوں میٹیلڈا ء گپ ء جبر کرت، ایشی ء بدل ء کہ وتی و ہد ء گوں آئی

ء سرجمی ء مدامی این کمکاری ء ہیل کاری دیگ ء زیان بہ کنت چوش کہ آئی ء ارادہ کرتگ ات۔

گڑا، و ہدے جارح کروسی ء مار ات ورجائیل چورو ء گوچکانی چینک ء آپ دیگ ء بلد

بوتگ، آئی ء آرا پدا میٹیلڈا ء کرا دیم ات کہ گوں آہاں ڈگارانی سر ء کار بہ کنت... گندگ ء بچک ء

کرز ات۔ جارح کروسی ء اے بابت ء میٹیلڈا، کزی یا آدگرانی دیم ء ساہ نہ کش ات، جارح ء

ڈگارانی سر ء کار پہ سک بداہت، پمانی نز ء تین این روچ ء سر ء یک پیہ ء کو ڈال جنگ، کر پاس ء

بنڈانی گرکنگ، تمباکانی سر ء کرمانی گرگ، کاہ ء کدیم ء واستہ کڑبانی چوپک ء ابید، ڈگارانی سر ء کار

دگہ پچے نہ انت۔ گوں بشکر ء یے ء نا کو مینگو ء گوشتن ء ترانگ ء کپت۔ ”من ء یک شریں مکئی

یا کر پاس ء ڈگارے بہ دے یا نسلی این جنگی کروسی، من مدام کروسی ء زوران۔“ اے خیال کنگ ء

کہ چون ہر جا گہ مرغ میڑینگ ء جارح جنگ بیت وت وشی یے... تری جگے، گوکانی پچیں چراگ

جاہے، یا ماسا ء مبار ء پشت ء بوت انت... جاوڑ بوم توانا ء تو نگر بوت ہر و ہد ء اگاں مرغ میڑینوک

گوں وتی کروساں اود ء مچ بوتین ات انت کہ کروسی وتی کٹگ یا ببادیگ ء گژن ء پروشگ ء بانگ

ء دیگ ء ات انت۔

اے تیر ماہ ات، جنگی نوبت نیست ات۔ مرغ وتی کو ہنیں پٹھاں ریچک ء ات انت، تہنا ہما کارپشت کپتگ ات انت کہ مدام کنگی ات انت۔ جارج کروی ابید گوں مرغاں ء حاصل ہما مرغ کہ نا کو مینگو ء لامو کرتگ ات انت، مدان مدان ء گوں دگہ کس ء گپ ء جبری نہ ات۔

”تو مارا حال داتیں آپوش سک ء نا جوڑ انت، تزی پن چمیں شیطان۔“ یک پیشیمے ء آئی ء پیریں مرغ ء را گوشت گوں اے گپ ء کروس ء وتی سرگ دومی براں چست کرت، تو گوشت زاناں آئی ء گپ ء سر پد بوت کہ کسے گومانی گپ ء جبر ء انت ء پدا جینکو روگ ء روسینگ ء لگ ات، چوش وتی مدامی این گژن ء پیمے۔ ”تو ہش کت من گوں تو گپ ء ات اوں!“ جارج کروی ء پہ لاڑ گوشت۔ ”تو الم ء بہ زانت انت آئی ء جاو رہ دل حراب انت۔“ داں زنڈیں ساعتے ء آئی ء جم چن ء وریں مرغ ء سک ات انت۔ ”من زاناں تو سہی ءے آنوں شنگ۔ من حیران اوں تو اوں چوش منی ء آپیر مرد ء گیر آرگ ءے۔“ بلتے آپیریں کروس چنان ء وراں ء شت، گندگ ء کس ء را گیر آرگ ء نہ ات۔ گڈ سر ء جارج کروی ء آرا سگے جت ء کڑ اسلگ پر مات۔

دگہ یک سالے ء یا گیشتر ء، جارج کروی ء خیال کرت، شک نیست، اے ڈگریں مرغ گوں نا کو مینگو ء ہوار بیت۔ ہر جا گہ بہ بیت آپیریں مرغ میڑینوک ء آہانی مرغ یکجا گہ رو انت ہر کدیں بہ مرانت۔ آحیران ات باریں گوں ماساء اولی مرغ ء چے بوتگ۔ گوں آبیست ء پنچ سینٹ ء ریفل کلٹ ء جنگی کروس ء کہ آئی ء بندات کرتگ ات۔ گڈ سر ء آرا مرگ ء ہارے لگ اتگ ات؟ یا ڈگریں عمر ء جنگی مرغ ء شرف مندیں مرگے ء مرگے؟

آئی ء پرچا اے بابت ء شہنا کو ء جست نہ کرتگ ات؟ ء آلم ء اے گپ ء دل ء بہ داریت ء ماساء راجست بہ کنت۔ چل سال پیش! ماساء آرا گو شنگ ات آزمانگ ء آئی ء عمر ہبہہ سال ات کہ آئی ء اے عمر بُرتگ ات۔ نوں آگپ ء را چل ء ششش یا پنجاہ ء ہفت سال بیت۔ شہ جارج کروی ء سی سال کو ہن ترات۔ آئی ء ماساء آئی مردمانی ہدا بندی ء سر ء خیال کرت، ہے پیمے مرغانی، آہانی سبھیں زند ء سر ء حال ءے کرت۔ وتی جند ء را پدیشکانڈگ ء ات کہ اگاں آکسے ء ملک ء مدی مہ بوت انت گڑا آپون ات۔ اگاں مردم ”آزات“ بہ بیت گڑا چوش چوں ماریت؟ اے الم ء چوش سک ء وش نہ بیت یا ماسالی ء پیمے، بازیں سہرینے ء را پہ سیاہاں بدنہ بیت۔ بلتے پدا آرا یک آزاتیں سیاہیں جنیادے گیر اہت کہ وت ء گریز بارو ء پہ تنگے واسٹ لائینگ ء سودا ءے کرتگ ات، آئی ء جند ء آرا یک گشتاں گو شنگ ات۔ ”شہ ما آزاتیں ہر کس شما پلانٹیشانی سر ء کار کنو کاں اے پیش دارگ لوٹیں کہ نیگرے

معنا اے نہ انت کہ آغلام کنگ نہ بیت۔ شمنے ماسا کدی شمارا آزاتی ء بابت ء حیال کنگ ء نیتل انت۔“ مرغانی ہند ء وتی دڑا جیں ایوکی ء وہد ء جارح کروی ء آزاتی ء بابت ء سرجھی ء چرت جت ء پگر کرت، آئی ء فیصلہ کرت اے بابت ء آگول آزاتیں سیاہاں گپ ء حال کنت کہ آئی ء مدام دیستگ ات انت، بلئے کدی کمارئے نہ کرتگ ات انت، اگاں آء ماسا شہر ء بُشتین ات انت۔

دَرگ دَرگیں پل ء کش ء گردان، چورو ء گوچکاں آپ ء دان دیان کہ جارح کروی ء مدام آہانی کسان عمری ء پیسگانی مزہ گپت کہ آئی ء سر ء وتی ناراضی ء درشاں کنگ ء ات انت۔ آئی ء وتی جندمار ات کہ کسے ء ملک بونگ ء سر ء گول وت ء جیرگ ء ات۔

یک نیم روچے ء، وہدے آوہد وہد ء سر ء مرغانی چار ء ٹپاس ء ات کہ ہیل کاری دیگ ء جاگہ ء رستگ ء مزن بوتگ ات انت۔ وتی دل وش کنگ ء آئی ء بیہار دیوکیں کروسے ء گیگانی کرت انت، کساس، ساری ء مدام، شہ اے کار ء انگت ء یک برانز کپتگیں ء سہتر انگیں دیمپانیں زہرائیں کروسے جواب ء ڈن ء در کرت، سرگ ء چست کرت ء دژمن ء شوہازگ ء لگ ات۔ آسداک ات آئی ء ہش کنگ۔ مروچی در بازی نیست ات۔ بلئے ملیں کروس کہ آئی توار ء جواب ء چہ چرکانی چیر ء دراہت، کساس داں نیم ملٹ ء وتی بانزلی ء گول وتی جون ء رپینت انت ء آئی ء بانگ ء تیرماہی نیم روچ شنگیں روچ ء برانز آئی ء دمیانی سر ء تر پوشک دیگ ء ات انت۔ شہ آئی ء تڑپوکیں چماں بہ گرداں محکمیں پادانی، آئی گردگ زور آور ء ترسناک ات۔ آئی ء جون ء رینچ ات چنکیں جاگہ آئی ء دلیری، آئی ء جنگی جبلت، آئی ء آزاتی ء انجیں شونداری ء کنگ ء ات انت کہ جارح ء سوگندوران ء آرا یلہ دات ء شت کہ اے مرغ کدی گرگ نہ بیت، ہیل کاری دیگ نہ بیت، کسے ایشی ء پٹاں دست جت نہ کنت۔ اے ہدا صنوبر ء درچکانی نیام ء گول وتی نکینکاں بیت... دست جنگ نہ بیت... آزات بیت۔

مرغ میٹرینگ ء نوکیں دَوَر گوں تیزی ء نزیںک آہان ات ، بلتے ماساء نیو اور لین ء نام نہ گپت۔ جارج کروسی شہ آئی ء اے امیت ء نہ ات ، آگمان کنگ ء ات اے سفر کدی کنگ نہ بیت۔ بلتے آئی ء ماساء دکی ”مزن جنگاں“ و ہدے آہاں گوں وتی تڑپوکیں دل ء تب ء دو از دہ پنجرہ ء وگیں ء دراہی کرت ، شمریں نامے ایراش کرت۔ آہانی محنت ء شمر جہہ جنگ ات۔ ماسا شہ پنچ جنگاں کساس چار کنگ ء ات ء جارج کروسی آئی ء شمر ترین نزوریں کروساں کار مرد کنگ ء ات ء کاسول ء کسانیں جنگاں شمریں کار پدے پیش دارگ ء ات۔ اے گوں دز گٹھیں مرغ میٹرینگ دورے ء ہوار نپ ء سیتی مولے ات۔ بلتے و ہدے آئی ء پنچی بچک سال ء گڈی سر ء پیداک بوت ، جارج پدا گس ء ات۔ میٹیلڈ ء گوشت آئی ء دل لوٹیت اے بچک ء نام ء جیمز بہ کنت ، آئی ء در اینت۔ ”جیمز مدام منی شمر ترین مریداں یکے بوتگ۔“ جارج راضی بوت ، گوں موٹک مچی ء۔

مروچاں اگاں آء ماسا جا گے ء دور ء دراجیں سفرے ء بہ شت اینت انت ، آئی ء ہود ء سہرینانی ہلاپ ء جور ء تھلیں گپ ہش کت آہانی زد تیں تر ء تاب ء دوران ء ، یک آزاتیں نیگرے ء گوں جارج اوسیولائی (Osceola) گپ جت انت کہ کیلیفورنیا استان ء سمینول انڈیزانی سردارے ات ، و ہدے سہریناں اوسیولائی سیا میں جن کہ یک جستگیں مولدے ات ، پدا دز گیر کرت ، آئی سمینولا ء ایند گہ جستگیں غلامانی دو ہزار مردمانی اُردے ٹاہینت ء یو۔ ایس اُرد ء دستہ ء دیم ء بست ، شہ صد ء گیش سپاہی جنگ ء کشگ بوت انت ، یک قصبے ء رد ء ، فوج ء جندوت اوسیولائی سر ء گراں کپت ، آتچک ء ات انت ، چیر بونگ ء ات انت ، وتی پداں گار کنان ء فلور یڈا ء آپ چلائی باہوٹ بوگ ء ات انت۔

1836 ء مرغ میٹرینگ ء دَوَر ء رادیر نہ ات گوستگ ات۔ جارج ء ہش کت ، جا گے ء نام ء الامو (Alamo) انت ، میکسیکو نیانی یک دستہ یے ء سہریں ٹیکسانی منجلے کشنگ ء تباہ کرتگ ، گوں یک تراکانے ء ہمراہی ء کہ نام ء ڈیوی کروکٹ ات ، آانڈیزانی سنگتی ء دیسپانی ء نامدار ات۔ آسال ء دیمتر ء آئی ء ہش کت ، سہرینان ء شہ میکسیکو نیانی دست ء بلائیں نقصے رستگ ، یک جنزل سنخا اینا ء چیر دستی ء ، آئی ء بارو گوشت اش شہ دنیا ء مزنیں میرٹینوکان یکے ، جارج حیران ات کہ آئی ء تنیکہ پرچا آئی ء بابت ء چچ نہ ہش کتگ۔

اے دیم سالہ موسم بہار زمانگ ات، جارج کروی پہ غلام کڈکانی مردمانی حال دیگہ گوں
اے حال ء شہ سفر ء اہت... شہ شہر ء بخاہ ء عدالت ء نیگر چوکیدار ء ہش کتنگ، نوکیں صدروان برن
ء اُردء را حکم داتگ کہ انڈیزان ء میسی پی دریا ء روبرکتی نیمگ ء بہ گلین انت!

سدک اوں اے انڈیزانی دریا ء اُردبیت کنت۔ ”میٹیلڈاء در اینت۔“ انڈیزان ء سہرینان ء
وتی ملک ء انگ ء بدل رسگ ء انت۔“ نا کو پچی ء گوشت۔“ گپڑے مردماں گوں ہو اررست ء ورنہ
بوت اوں، نہ زانت کہ شہ انڈیزان ابید اے ملک ء توک ء دگہ مردم اوں ہست۔ انڈیزان مایہ
گپت، شکار کرت، وت ماں وت ء مڑ ء داواش اوں کرت، ایوک ء گوں وتی جنده کاراں ماں گیش
اتگ ات انت۔ پدا یک روچے سہرینانی کسانیں بوجی یے ادا اہت کہ پہ دست سلام دیگہ ء
ہندگ ء ات انت۔ ”ڈئے شہادر میں سہرین ذات ء مردم ات؟ اگاں مارا شہ دریا ء مایہ ء گرگ ء بیل
ات گڑا چے بیت، اگاں ما گوں شہابہ ء سپیں گڑا چے بیت۔ بیات سنگت ہیں۔ نوں من جزماں
انڈیزانی دل ء گوشت دریکتیں آہاں اے بوجی جوڑ کرتیں کہ گوں وتی سریں تیراں چوش سینگر ء ات“
ماساء کاسول ء زمیندارانی مچی ء بہر زورگ ء رند، جارج کروی انڈیزانی بابت ء دگہ گوں گپڑے
حالاں واتر بوت۔ ”ہش کت، گوشت انت کہ جنزل ونفیڈ اسکاٹ ء آہان ء پادتراپ داتگ کہ سہرین
عیسائیوں، نہ لوٹاں دگہ بازیں انڈیزانی حوناں بہ رتچ انت، اگاں آہان ء کسانیں زانتے ہست زوت
در بیانت ء بہرے انت! ہش کت، گوشت انت اگاں انڈیزے دیست اش کہ جنگ ء لائے بستگ
ات، سپاہی کشک ء سمر ء آراتیر گواری کن انت ء کش انت۔ اُردء مزنیں کسا سے انڈیزانی جاگہ یے
کہ نام ءے اوکلا ہو ما انت برگ ء انت اش۔ گوشت انت کس گوشت نہ کنت باریں راہاں چینکس
کشک بوتگ، ناڈ راہ بوتگ ء مرگ انت۔“

”بس شیطان، شیطان!“

بلے لہتیں وشیں حال اوں ہست... ایوک ء اولی گشتاں آئی ء ودار ء ات، وہدے 1837 ء شہ
یک سفرے ء گس ء اہت۔ آئی ء ششمی زہگ ودی بوتگ ات ء میٹیلڈاء آرا لیوس ء نام بستگ
ات۔ بلے شہ اے زانگ ء کہ جیمز ء نام آرا شہ کجا دز کپتنگ، جارج ء فیصلہ کرت کہ نوں دگہ جُست ء پد
نہ کنت کہ پرچا... ساری ء نما سگانی پیدا ک بوتگ ء نسبت ء کم گل ات، کزی ء در اینت۔ ”پہ منی نزء
ابید شہ بچک ء شہاد گہ چچ پیدا ک نہ کن ات!“

”ماس کزی، من ادا کپنگ ء درداں نالگ ء اوں ء تو دلپروش ے!“ میٹیلڈا ء شہ تحت ء سر ء گٹ ء پڑا گوشت۔

”نئے کہ من! شمارازاناں ء نیکہ سر پداں، من ء وتی بچک نماسگ چون دوست انت۔ بلے منی دل لوٹیت شمارا جنکے بوت انت۔“

جارج کروی ء ٹھک ے دات۔ ”اوما، نوں ما پر تو یک جنکے ء سر اکا ر بندات کنیں۔“
”در ء چہ ادا!“ میٹیلڈا ء مکل ے دات۔

ایوک ء لہتیں ماہ گوست، میٹیلڈا ء دروشم ء اے گپ صاف پد رکرت کہ جارج کروی وتی زبان ء سر ء اوشتا تگ ات۔

”ہو، گوشت کناں آمد ء کدی وتی و ہد گس ء گوازیننگ۔“ گواہ سارہ ء وتی خیال در شان کرت۔ ”گندگ ء آئی ء را کرو ساں دل ترک کرتگ“ بانک ملیبی ء گوں آئی ء تپاک کرت۔

وہدے یک رندے پدا آزر ہگ ء دردان ات، جارج کروی ء گوں وتی و دارگیں گاماں... وتی جن ء درد ء دوران لبجگ ء کوکار ء نیام ء، وتی ماس ء توار ہش کت، ”تئی منت یسوع، تئی منت یسوع!“
نوں جارج ء دگہ پنت ء سوج در کار نہ ات، نوں آ یک جنکے ء پس ات۔

ننک ء صاف کنگ ء ساری، میٹیلڈا ء وتی و سو ء را گوشت کہ گپڑے سال پیسر جارج کروی راضی بوتگ کہ وتی جنک ء نام ء کزی بہ کنت۔

”گوازند پہ مفت نہ شت۔“ پشت کپتگیں سبھیں روج ء بلک ء گوشت ء گریٹ۔ پھائی چچ بوت ے نہ کرت داں دومی روج ء نیم روج ء جارج چہ مرغانی ء بیابہت انت ء یک رندے پدا گوں وتی ششیں بچک ء کٹ ء ننکیں کزی آہانی افریقہ ہی پیرک ء قصہ ے بہ جتین انت۔

دوماہ ء رند یک شے، وہدے زہگ واب ات انت جارج ء جست کرت۔ ”میٹیلڈا، ما چیپنکس زرا ایر کرتگ؟“

آئی ء آرا چارات۔ حیران ات۔ ”شہ صدڈ الرء کمیں گیشتر انت۔“
”تیوگیں ہمیش انت؟“

”تیوگ ء ہمیش انت۔ حیرانی ء حبرے کہ ایتنکس انت ء اے سبھیں سالوں من ترانہ گوشتگ ء زرا ایر کنگ ء بابت ء من گپ اوں نہ جنگ!“

”شرانت، شرانت۔“ جارج ء چوش گناہگار ء درائینت۔

بلے میٹیلڈ اپدا ہے گپ ۽ نیمگ ۽ اہت۔ ”ہریچی تو کٹ اتگ ۽ حرج کرتگ، حساب کرتگاں،
من آرزو کدی نہ دیتگ آں۔ اتنی جند ۽ کارانت۔ تو زانگ لوٹے چہ ہمارو چ ۽ کہ منے سور بوتگ
تو من ۽ پاپیر کنگ ۽ چینکس دانگ کہ پدا پو دام ۽ بدل بزورے ۽؟“
شرانت، گڑا چینکس انت۔“

میٹیلڈ امیں حاموش بوت دانگ آئی ۽ تب ۽ بہ چارایت۔ ”سے چار ہزار ڈالر ۽ نیام ۽ انت۔“
”ہٹو وو!“ آئی ۽ شینزار گے جت۔ ”منی انت؟“

آئی ۽ دیم ۽ تب ۽ گردگ ۽ چاران، میٹیلڈ اجزم ات کہ آئی ۽ آراے یکجا ہی ۽ دواز دہیں سالان
کدی اے پیم پہ دل کارے ۽ کنگ ۽ نہ دیتگ۔ ”اینکس زرتہنا من مچ کرتگ!“ جارچ کروی ۽
گوشت۔ ”اے خیال ۽ بوتگ اوں کہ تیوگیں چیز۔۔۔“ آحاموش بوت۔ میٹیلڈ ۽ دیست کہ ہریچی آ
گوشگ لوٹگ ۽ ات لبزشہ آئی ۽ دپ ۽ گیشگ ۽ نہ ات انت۔ ”من اے پگر ۽ بوتگ اوں، اگاں
ما آؤ کیں سالان گپڑے زرایر بہ کنیں، بوت کنت ماوتی جند ۽ بہا بزوریں ۽ آزات بہ کنیں۔“

میٹیلڈ ۽ دپ پچ ات۔ گپ ۽ در آہگ ۽ نہ اتاں۔ آئی ۽ اشنا پی ۽ اشارہ کرت۔ ”من لوٹاں تو
پنسلے بہ زور ۽ حساب اش بہ کن۔ چوش بے سد ۽ سما تیگ ۽ چم سک مہ دار ۽ من ۽ مہ چار!“
انگت حیران، میٹیلڈ ۽ وتی پنسل ۽ کا گد ۽ ٹکرے آورت ۽ پدا میز ۽ دیما نشت۔

”سر ۽ کار نہ کنت شہ کجا بندات بہ کنت ۽۔“ آئی ۽ در اینت ”دگہ پچ مہ کن ایوک ۽ اے
حساب ۽ بہ جن ماساشہ ما چینکس لوٹیت، منی، تی ۽ ہلوگیں گونڈوانی۔ بندات شہ تو بیت۔ چہ شہر ۽ بجاہ ۽
من ڈگارانہ سر ۽ کار کنوکانی باروا سہی ۽ سر پدا اوں کہ یک دانگ مردین نیگرے۔ کساس ہزار ڈالر
آرگ ۽ انت، جنیادمانی نہاد کم ترانت، تو بہ گوش تئی ہشت صد۔۔۔“ پادا ہت ۽ اوشتاں، میٹیلڈ ۽
سروکیں پنسل ۽ چارگ ۽ ات ۽ پدا نشت۔ ”اگاں ماسا منے زہگاں گوں ما بل ایت، ہشتیناں، یک
دانگے سے صد۔۔۔“

”ہشت ناں بلکن ۽ ما ہفتیں۔“ میٹیلڈ ۽ در اینت۔

”اے نوکیں کہ نوں تئی لاپ ۽ کپتگ ہشتی انت!“

”ہاں!“ میٹیلڈ ۽ گوشت، چکدگ ۽ ات۔ آئی ۽ سر جمیں حساب جت۔ ”اے بیست ۽ چار
صد ڈالر بنت۔“

”یک ۽ زہگانی؟“ آئی ۽ گالوار ۽ تہا زہر ۽ حیرانی دونیں ہوار ات انت۔

میٹیلڈا پدا حساب کرت۔ ”ہشت سے بیست ء چار انت۔“ گوں منی ہشتیں صداں ہوار۔
اے بوت انت سی... سے ہزار ء کچ ء بنت۔“
”ہتھو ووا!“

”تنگہ حساب بروبرو نہ انت۔ تو وتی بلائیں جند ء حساب نہ جنگ۔“ میٹیلڈا آئی ء نیمگ ء
چارا ت۔ ”تو وتی جند ء چینیکس حساب جنگ؟“

گران گران نشنگ ات، بلتے وت ء شہ اے جست کنگ ء داشت ءے نہ کرت۔ ”تو چے گوش
ے من چینیکس کز اں؟“

”اگاں من بہ زانتیں گڑا من تراوت چہ ماسا ء بہا زرتگ ات۔“ آدویناں کندا ت۔ ”جارج من
نہ زاناں ما پر چاے پی میں گپ ء ایں۔ تو ت شرتزان ءے ماسا کدی تراہا نہ کنت!“

آدماں آئی ء پسو نہ دات، بلتے رند تر ء درائنت ءے۔ ”میٹیلڈا من اے بابت ء کدی گپ
ء حبر نہ کرتگ۔ من ء اے ترس بوتگ کہ ترا ماسا ء نام ء گرگ دوست نہ بیت۔ بلتے من بیست ء پنج گشتاں
گپ جنگ، دہ بہ دہ، آئی ء من ء گوشت، ہر کدی آرا گپڑے زر بہ بیت آوتی دل ء تب ء ماڑی یے
بندیت، آئی ء گوشت پدا ء مسز کشارانی زرانی سر ء گزراں کن انت، آئی ء گوشت آمرغانی کار ء ویل
کنت۔ آئی ء گوشت آزران زراں ء پیر بوہاں انت ء وت ء شہ اے غم ء گڑتیاں دور کنان انت۔“

من ء اے گندگی ء باور کنگی انت، جارج، تو ء آ کدی مرغانی اے شو میں کار ء یلہ دی ات!“
”من ترا گوشگ ء ات اوں آئی ء چے گوشگ! اگاں تو گوش داشت انت! بہ چار! نا کو پچی

گوشت اے وہدی ماسا ء عمر کساں شست ء سے سال انت۔ دگہ پنج، کسش سال ءے بہ دے۔ اے
پہ یک پیر مردے ء اے دیم ء آدم تجگ ء مرغ میرٹینگ ء ارزان نہ بیت۔ وہدے من اے بابت ء
حیاں کنان گڑا من آئی ء نیمگ ء دلگوش گور نہ کنان، ہو، بوت کنت آمارا رضا بہ دنت کہ من وت ء وت
بہا بزوراں ء حاصل اگاں ما آرا گپڑے زر ءے بہ دیاں کہ آرا آئی ء تب ء ماڑی ء بندگ ء آرا کمک بہ
دی انت۔“

”اوں!“ میٹیلڈا ہندا ت۔ ”شریں، گڑا ہیا اے باروا گپ ء حبر کنیں۔“ ”تئی نز ء آپر تو چینیکس لوٹیت؟“
”شر“ آئی ء تب یک نیمگ ء شہ پھر بندی ء دومی نیمگ ء شہ درد ء پڑا ت کہ چے بہ گوشت۔

”شر، گڑا ماسا جیوٹ ء بگی ڈلیور یک گشتاں گوں من دچا رکپت ء من ء گوشت ءے کہ آئی ء ماسا ء گوں
منی ماسا ء گپ آئی ء گوشاں کپتگ انت۔ آ گوشگ ء ات یک ماسا یے ء پہ من ماسالی ء راجا ہزار

ڈالردیگ ء صلاح جنگ ..“

”بچو ووو“، چہیرانی ء میٹیلڈ اے ٹیلگ ڈن ء دراہت انت۔

”گندے، توگوں وت وپنگیں نیگر ء نہاد ء اندازہ نہ جنگ!“ زوت یک رندے پداوت ء گران
 ء سنگین ءے کرت۔ ”چونائی ء من ء آنیگر ء سرا باور نہ کنت۔ پہ منی نز ء آئی ء پمیشکا اے دروغ بست،
 کوشست ء ات باریں من چے مارات کناں ء اے گپ ء جاہ آرت کناں۔ پداوں من دیتگ نیگر
 بازیں زرے کارانت، حاصل تراکان ء واڑہ ء آسن کار، دوع بہ گرداں سے ہزار ڈالمر ء نیام ء بہا بوہگ ء
 انت۔ من ایشر اے راستی ء بابت ء زاناں کہ...“ آحاموش بوت۔ میٹیلڈ اپنسل ء ہورت چارگ ء
 ات۔ ء توبہ گوش سے ہزار...“ آپداحاموش بوت۔ ”اے چینکس بنت؟“
 میٹیلڈ ء حساب کرت ء آئی ء پدا گوشت کہ کہول ء بہا زورگ ء کل زرشت ء دوصد ڈالر
 بنت (سش ہزار ء دوصد ڈالر)۔ گڑا کرنی ء راجوں کنیں؟“

”من ماس ء اوں بہا زوراں۔“ آئی ء ہمدان ء درائنیت۔ آچرتے ء کپت۔ ”ماس سک پیر
 بوہگ ء انت، پیری آئی ء نہاد ء کم کنگ ء کمک کنت ء آئی ء نہاد کم بیت۔“
 ”اے سال ء آچہا سال تیگ بیت۔“ میٹیلڈ ء گوشت۔

”پہائی سش صد ڈالرایر کن۔“ آئی ء پنسل ء رائمرگ ء دیست۔ ”نوں چینکس بوت انت؟“
 چہ پریشانی ء میٹیلڈ اے دیم ء تب گشت۔ ”اے نوں شست ء ہشت صد ڈالربوت انت۔“
 ”اے تراے چارگ ء بندات کنائینگ ء آل کہ نیگر سہرینانی دولت انت۔“ جارج ء آسکی ء
 گوشت۔ بلے من سوگند وراں، من سدک اوں، من مرغ میڑینگ ء کسانیں جنگاں بہر زوراں ء اے
 کار ء کناں۔ پر چا کہ داں دیر ء ودار کنگی ء داں دیریں وہدے ء زرایر کنگی انت...“ آئی ء میٹیلڈ ء را
 دیست کہ بے تہمبل بوت۔ ”من زاناں تو چونیں چرتے ءے۔“ آئی ء درائنیت۔ ”بانک
 ملیزی، گوہار سارہ ء نا کو پچی ء۔“

میٹیلڈ ء گوں منت گریں چماں چار ات کہ آسر پد بوتگ۔ جارج ء گوشت۔ ہمینکس تی
 کہول انت، ہمینکس منی انت...“

”اوحدا، جارج بس نہ زاناں کہ یک مردے چون اینکس ء را بہا زرت کنت، بلے نہ لوٹاں کہ
 آہاں یلہ بہ دیاں ء برواں۔“

”مئے حدء و ہد بازانت، میٹیلڈا۔ مارا تہناشہ پُہل ء گوزگی انت، ہر کہ میں ما آئی ء سرء سر میں۔“

”اے راستے۔ تئی راست انت۔“ آئی ء اشناپنی ء حساب چار ات انت کہ آئی ء نمشتہ کرتگ ات انت۔

”جارج، من ء باور کنگ ء نہ انت کہ ما اے بابت ء جبر ء حال ء ایں کہ ماوت ء۔۔۔“ آنوں وت

مارگ ء ات کہ آنوں باور کنگ بندات کنگ ء ات، پر چا کہ آدوئیں، یکجا گہ، اولی گشتاں کہول ء

پُرارزشتیں جیڑہ یے ء سرء گپ ء تران ء ات انت۔ شہ میٹیلڈا ء دل ء پاپارے چست بوت کہ

پادبیت ء آرا امبازاں بہ زوریت ء زور ء پُڑ ء بہ کجیت۔ بلتے آئی ء شہ وتی جا گہ ء سرات کرت نہ

کرت۔۔۔ یا بلکن ء داں دیر ء گپ جت کرت ء نہ کرت پدا جست ء کرت۔ ”جارج ترا اے خیال

چون اہت؟“

آداں ادار کے ء بے ترک ء تو ارات۔ ”اے خیال من ء وت آہتگ، پہ منی نزء من شید ء گیش فکر

کناں، اے پیم انت کہ من ترا گوشگ۔۔۔“

”شر، میٹیلڈا ء نرم نرم ء درائنت۔“ ”شریں جبرے۔“

”ما چ جا گہ ء روگ ء نہ ایں۔“ آئی ء گٹ ء پُڑ ء گوشگ۔ ”ہرچی کہ ما کنگ ء ایں ماساء را

دگہ جا گہ ء دیم دئیں!“ میٹیلڈا ء وت ء مارات سوب گوں ہمیشی ء انت، بلتے چچ ء نہ گوشگ۔

”وہ دے من ء ماسا شہراں شنگیں من گوں آزاتیں نیگراں جبر ء حال کرتگ۔“ جارج گوشگ ء

ات ”آ گوش انت گور یجان پہ آزاتیں نیگراں شر تریں جا گہ یے۔ آہود ء وت ماں وت ء وتی جند ء

گساں شنگ انت۔ ء شریں کار ء روزگار اش ہست۔ من سدک اوں پہ وت ء کارے درگہت ء

کناں۔ گور یجان ء بازم رغ میٹینگ بیت، بلکن ء بازیں نیگمرغ میٹرنینو کے ہست کہ نیو یارک سٹ ء

شنگ انت۔ یک نا کو بلی روجر ء یکے نا کو پٹے ہست، آہانی جندان ء آہانی مرغانی رمے ہست ء

یکجا گہ جیوا جن انت ء دگہ یکے نام ء نیگرجیکسن انت، گوش انت کس آئی ء مرغان جت نہ کنت۔“

آئی ء میٹیلڈا ء راکیش حیران کرت۔ ”دگہ چیزے۔۔۔ من وتی چکاں وانگ ء نمشتہ کنگ ہیل دیگ

لوٹاں، چوش تئی پیم ء۔“

”اوحدا، شہ من شر تر، من ء امیت انت۔“ میٹیلڈا ء کو کارے جت۔ چم ء تر پگ ء ات انت۔

”من آہان ء سوداگری ہیل دیگ لوٹاں۔“ اناگت ء آئی ء بچکند ات ء چار ات ء

باریں میٹیلڈا چے گوشیت۔ ”تو چے گوش ءے، تو وتی جند ء گس ء تھا، وتی جند ء بوپ ء پلنگ ء

کرشیانی سرء، وتی جند ء لوگ ء سینگراں گوں چوش ودی کنتے۔ بانک میٹیلڈا ء باروا چے گوش ءے

کہ آدگہ آراتیں جنیادماں سہب ۽ سراچاہ ۽ سلاہ ۽ جنت۔ شادراہیں نشنگ ۽ پلانی سمبہینگ ۽ وڑ ۽ پیم ۽
دگہ انچیں گپ ۽ ات۔“

میٹیلڈاء کساس کیننوک ۽ ٹہک ۽ دات۔ ”اوحدا، ڈئے مرد، توچٹ گنوک ۽!“ وہدے
آئی ۽ ہندگ کٹ ات، آ آرا انچوش سک ۽ دوست بوت کہ شد ۽ پیسر کدی آراچوش دوست نہ بوتگ
ات۔ ”پہ منی نزہ ہرچی انشی من ۽ درکار انت حدامن ۽ دنت۔“ چم ۽ شہ ارس ۽ پُرات انت۔ آئی ۽
وتی دست آئی ۽ دست ۽ سر ۽ پر مشت۔ ”توچے گوش ۽ جارح، پرتی دل ۽ ماچوش کرت کنیں؟“
”تئی چے خیال انت من ادا نشنگ ۽ جنکانی گپ ۽ اوں۔“

”تراہاشپ گیر کنیت ماپہ سور ۽ راضی بوتگ اتیں، من تراچے گوشنگ ات؟“ جارح ۽ دپ ۽
دیم گئی ۽ ات کہ آرا گیر آہگ ۽ نہ ات۔ ”من تراشہ در روت (Ruth) ۽ چیزے گوشنگ ات۔“ تو
ہر جا گہہ ۽ روتے من گوں تو کاہاں، تو ہر جا گہہ ۽ بوج ۽ من گوں تو بوجاں، تئی مردم منی مردم بنت۔...“
ترایات نہ بیت من تراچوش گوشنگ ۽ اتاں۔“
”ہو، گیراہت۔“

گڑا، من شد ۽ پیسر کدی اے پیم نہ مارا تگ چوش کہ انوں مارگ ۽ اوں۔“

جارج کرویسی پہ یک دستے ءوتی سرء ڈر بی ہیٹ کلاہ ءدور کنگ ءات ءپہ دومی دست ءماسا ءرا کسانیں آپ ءکسے پیش دارگ ءات کہ گندگ ءگون زنڈیں تار ءبندیک ءمحکم گوپنگ ات۔ ”منی بچک ٹوم، کہ تئی نام پر کرتہ، ماسا، آئی ءایشر ءپہ بلک ء جوڑ کرتگ، منی دل لوٹیت تو ایشرا کمیں بہ چارے۔“

جارج کرویسی ءمار ات آراگیش زور پر بہ دنت۔ ”جی ہو، کوہن ءرنگی ایں بے کاریں تاراں جوڑ ءے کرتگ۔ وت اشکرانی گر میں آچ ءے روک کرتگ، تاران ءے تاب داتگ ء آپ ءے کرتگاں ءیکے دومی ءتہامان ءے کش اتگاں ءپدا اے دروشم ءے داتگاں، چونابا، ماسا، ٹوم مدام منے دست ءانت...“

آئی ءکمیں گپ داشت۔ جواب ءلوٹوک ات، بلنے بچ نہ اہت۔ آئی ءچار ات ابیدشہ گپ ء اے دیم ءدیم تاب دیگ ءتچک ءتچک ٹوم ءدسٹکاری ہنر ءگپ ءبہ جنت۔ جارج کرویسی پدا گوٹنگ ءلگ ات۔ ”جی ہو، اے بچک تئی نام ءنامدار کنگ ءوتی سچھیں زند ءپہر بندیت، ماسا۔ من سدک اول اگاں آراموہ بہ رسیت، آپر تو شریں آسن کارے بیت...“

یک نہ منگی تہے ءماسالی ءدیم ءسراودی کرت۔ ایشی ءجارج ء اے فیصلہ کہ آئی ءمیٹیلڈا ء کزی ءرازبان داتگ ات کہ ٹوم ءمدت ءمک ءکنت ابرمی پیے ءگیش توانا ءتو نگر کرت۔ آسر پد ات کہ آراچے کنگی انت کہ ماسا ءدیم ءمحکم تریں دز بندی یے بہ بیت... زری نپ ءسیتانی عکس کشی ءلگ ات۔

”ماسا، ہمک سال ہر چینکس زرتو آسن کاران ءدیے، پر تو بچ انت۔ ماترا حال نہ داتگ، ٹوم چونائی ءگون کوڈالانی دپ ءہر گانی تیز کنگ ءدگہ وٹیں اوزارانی کاراں، تئی گپڑے زر بچارینگ ء انت، ہمک پر شتکین اوزار ءٹاینگ ءانت۔ ہما گپ منی دل ءلگ ات، وہدے تو من ءپہ ویگن ء برگ ءرم ءاڈ دیگ ءاسایاہ نیگریگ ءدیم داتگ ات۔ آئی ءمن گوشت آئی ءماسا اسکیوشہ سالان گومائی زبان کنگ ءانت کہ پھائی کمکارے کاریت کہ آراسک درکار انت۔ آکمکار آئی ءکر ءہر چینکس کارکنت پہ وتی ماسا ءہمینکس زرکٹیت۔ آئی ءمن گوشت آرا یک شریں بچکے ءرا آسن کاری ءہیل کاری دیگ ءوشی بیت۔ گڑا، ہما دمان ءمن ٹوم ءترانگ ءکپتوں۔ اگاں آاے کار ءہیل بہ

کنت، ماسا، ہر وہدء مارا کارے کنگی بہ بیت، آمنے ادء درہیں کاراں کنت ء اگاں کار بہ کنت گڑا چوش
 اسایاہ نیگریگ ء کہ پہ ماسا اسکیوہ مزین زرے کمانینگ ء انت، اے بچک پرتو کمانینیت۔“
 جارح کروسی زانگ ء ات کہ آئی ء زوریں رگ ءے گپتگ، بلئے سدک نہ ات۔ ”پرچا کہ ماسا ء
 چہ جوشیں نشانے سہر ء نہ ات۔“ ”پہ منی نر ء تئی بچک کار کنگ ء بدل ء وتی گیشتریں وہدء اے پیہیں
 چیزانی جوڑینگ ء گوازینگ ء انت۔“ ماسالی ء درانینت ء آسن ء کبے جارح کروسی ء دستاں دات۔
 ”ہمانت ٹوم ء تئی ڈگارانی سرء کار بندات کرتگ یک روچے یلہ ءے نہ داتگ ماسا۔ آیکشنہ
 آنی روچ ء اے پیہیں کار کنت، ہر کدیں کارے مہ بیت۔ ہمانت کہ اے کچ ء اہتگ، گندگ ء چیزانی
 سک دیگ ء جوڑینگ آئی ء خون ء ہوار انت۔ ہمک یکشنہ ء کا پر ء ساہگ ء روت کہ پہ وت ء وت
 امبار ء پشت ء بستگ ءے، گڑا یک چیزے گوں دوئی ء جنگ ء انت۔ راستیں جبرایش انت، مارا ترس
 انت آمسزء رالے آرام مہ کنت۔“

”گڑا شریں، من اے بابت ء چار ء بیچار کنناں“ ماسا ء درانینت، دیم ءے تاب دات ء وتی راہ
 ءے گپت ء شت۔ جارح ء یلہ دات کہ سر بر ء حیران اوشتا تگ ات۔ چوناہی ء سدک ات، کسب ءے
 دست ء ات۔

وہدے ماسا چل ء پترت بانک ملیزی شلغم پاچگ ء ات۔ آئی ء وتی دیم میں چکرینت، بلئے پاڈ
 نہ اہت ء نہ اوشتا چوش کہ شہ سالان کنگ ء ات۔ بلئے آئی ء دل ء نہ جت کہ آدل ء کاریت۔ نوں آ
 اے عمر ء رستگ ات ء حزم تے ہمینکس باز ات انت کہ آرا اے پیہیں کسان کسانیں بے پرواہی ء
 رضات۔

ماسالی تچک ء گپ ء سر ء اہت۔ ”بچک کہ نام ءے ٹوم انت، چون انت؟“
 ٹوم؟ تو میٹیلڈ اء ٹوم ء جست ءے، ماسا؟“
 ”گڑا دگہ چینکس ٹوم اداہست؟ تو زان نے من ہمانی ء جست ء اوں، آچون انت؟“
 بانک ملیزی شمر زانگ ء ات پرچا جست ء انت ءے۔ لہتیں ملٹ پیسر بلک کزی ء آرا جارح
 کروسی ء بے باوریں گپ حال داتگ ات کہ ماسالی ء آئی ء صلاح ء سراچونیں رد عملے پیش داشگ
 ات۔ گڑانوں آئی ء زانت۔ ورنابیں ٹوم ء بابت ء آئی ء خیال ء لیکہ سک برز ات انت... ہمیشکا
 ناں کہ پھائی ایس (S) ء درو شم ء رزان درجوکیں چنگ ءے جوڑ کرتگ ات ءے... آئی ء پسو دیگ ء
 ساری داں لہتیں سہت ء تچک ء جواب ءے نہ دات، دانکہ کسی گپ ء مہ گپت۔

”گرا“، ملیزی، گڈ سرء درائنیت۔ ”اگاں مردم یکجا گھج بہ بنت بہ نندانٹ ء گپ بہ جن انت کس آئی ء دلگوش ء وتی نیمگ ء گور کرت نہ کنت، ماسا۔ پر چا کہ آبچک چوشیں گپ ء جبری ء نہ انت۔ من پہ دل راستیں گپ ء ترا بہ گوشاں۔ آود ء وتی عمر ء شتریں گونڈوانٹ۔“ بانک ملیزی ء پہ مطلبے ء کمیں گپ داشت۔ ”نئے من ترا دگہ گپے گشاں، آب ر دیت ء مزن بہ بیت بازوڑاں شہ وتی پس ء شتریں مرد مے بیت۔“

”تو اے چے گوشگ ء ءے؟ کجام وڑاں؟“

”پہ گہ مردی وڑاں، ماسا۔ گیشتر گران ء سگلین انت، آئی ء سرء بھیسہ کنگ بیت۔ ہوڑی نہ کنت، اے وڑاں۔ ایک انجیں مرد مے بیت کہ پہ یک جنیاد مے ء شتریں مرد مے بوت کنت۔“

”شتر، گرا من ء امیت انت تنیگہ آئی ء دل ء سور ء حیاں نہ اہتگ۔“ ماسالی ء گوشت ء آرا کروندگ ء لگ ات۔ ”پر چا کہ من ایوک ء مسترین ء راءے رضاد اتگ... نام ءے کئے بوت؟“

”ورجائیل ماسا۔“

”راست انت، ہمک ہفتگ ء موکلاں وتی بوٹڈاں یلہ دنت ء کش ء پلانٹیشن ء سراسرا پمانی روت، و ہدے کہ آرا کار ء سرء بوگی انت۔“

”جی اناں واجہ، ٹوم چوش نہ انت۔ آپہ اے کاراں سک کسان انت۔ من گشاں بلکن ء اشتاپ اوں نہ انت داں و ہدے بُردیت ء مزن بہ بیت، کم چہ کم داں ہما و ہدے آرا آئی ء دل ء تب ء جنکے مہ رسیت۔“

”تو پہ نوکس بچکانی زانگ ء سر پد بونگ ء سک پیر بوتگ ءے۔“ ماسالی ء گوشت۔ ”اگاں کسے منی حجر ء ننگار ء ڈگار ء نیام ء یلہ بہ دنت ء جنکے ء پشت ء بہ روت گرا من حیران نہ ہاں۔“

”تئی راست انت، اگاں تو اشفورڈ ء گپ بہ جن ءے، ماسا، کہ چٹ چوش وتی پس نیگ ء جنکانی دمب ءے کپتگ۔ بلتے ٹوم اے زیل نیگ ءے نہ انت، راستیں گپ ہمیش انت۔“

”شہ ماہر کس آئی ء باروا ہریچی بہ گوشیت باور بہ کن، ماسا۔“ بانک ملیزی ء وتی گل ء وشی چیر دات۔ ”سر پد نہ اوں تو پر چا ٹوم ء باور اجست ءے، بلتے سدک اوں شہ مسترین بچکاں در چتگیں ءے۔“

ماسالی ء گوں جارچ کروسی ء پنچ روج ساری بوتگیں گپ در کرت۔ ”من ٹوم ء اسکیوٹی پلانٹیشن ء سرادیم دیگ ء بند ء بست کرتگ۔“ ماساء درائنیت۔ ”نیگر آسن کار ایسیا یاہ ء پہ سال ء شا گردی ءے۔“

جارچ ماساء رازرت گل ء بال ترینت۔ آئی ء ہندگ گوش ء بن ء سرات... ء توصیف ء ات۔

”بچک ء بارواتی گپ راست انت، جارچ۔ تئی محکمیں تسلاد دیگ ء پدا، من آرا ماسا اسکیوٹیگ ء

دیم دیگ ء اوں۔ ہر دین چوش تئی گپانی ء شر نہ بوت، من آرا پدا لوٹا نیناں دانکہ تئی سر بہ تریت، اگاں
 آشہ کشک ء دراہت، اگاں منی بھیسہ ء دروہ ات گو مانی ہوا من تئی سل ء جناں۔ سر پد بوت ء؟“
 ”آترا جہل کپگ ء ننیلیت، ماسا۔ اے بابت ء من ترا زبان داتگ۔ آوتی ماس ء پس ء سر ء
 میہہ انت۔“

”پمیشکا من ء ترسیت۔ بوٹد کان ء بند ء پے سہب ء سر ء مہلہ روگ ء تیار ء بہ کن۔“
 ”جی ہو! تئی منت واجہ۔ تو کدی اے بابت ء پشو مان نہ بئے۔“

شہ ماسا ء روگ ء پد پے تگ دیم پے غلامانی کڈ کاں شت۔ جارج کروی وتی سوب مندی ء پھر
 بندی ء سر ء چٹ گریگی ات وہدے آ آہان ء حال دیگ ء ات۔ آئی ء میٹیلڈا ء کزی ء لنفانی سر ء
 کسانیں بشکر ءے اوں نہ دیت کہ ذمہ وار ات انت ء آرا سکین اش داتگ ات کہ گوں ماسا ء اولی
 گدار ء اے بابت ء جبر ء حال بہ کنت۔ پدا زوت آدروازگ ء دپ ء اوشتا تگ ات ء توار کنگ ء
 ات۔ ”ٹوم، ٹوم، تراتوار ء اوں، ٹوم۔“

”ہاں، اوبا“ آئی ء توار چہ انبار ء پشتی نیمگ ء اہت۔
 ”بچ، ادا بیا۔“

دمانے ء رند ٹوم ء دپ چوش آئی ء چمانی ء پچ ات۔ اے بے باوریں حال بے گمانی ء اہتگ
 ات۔ پر چا کہ آہاں نہ لوٹ اتگ ات کہ اگاں آ بے سوب بہ بنت آدلپروش بہ بیت۔ بلئے چوش کہ آشہ کچ
 ء کیل ء زیات گل ات، آہانی بازیرں مرادی ء آرا بے وار کرت ء آڈن ء دراہت پمیشکا کہ وتی جند ء را
 اے موہ ء بہ دنت دانکہ بہ زانت آئی ء واب پے حق ء دل راست بوتگ۔ وہدے آ کرگین ء ات آئی
 ء دیتگ ات انت ء شہ وتی براساں اے دشیں حال ء مستاگی ء گرگ ء ات انت۔

ورجائیل شہ پلانٹیشن ء سمر روگ ء ساری امبار ء توک ء زوت زوت وتی کاراں کنگ ء
 ات۔ گوں حال ء ہش کنگ ء بے توار ی ء ہندگ ء جت ء ء پٹوم درک ء بست، آئی ء بچکند
 ات، ورجائیل چروپگ ء سراسٹ جنگ ء رند بلا ہوش ات۔

بلئے وہدے ٹوم ء گادر ء زور آوریں ہزہ سالی ایں اشفورڈ دیست پریشان بوت، وت ء وتی براس
 جیمز ء لیوس ء پشت ء داشت ء۔ دراہیں زند ء نہ کٹوکیں ڈر منی ء سوب ء آئی ء تہل ء جوریں پونشگ ء
 آرا حیران نہ کرت۔

”تو مدام آبانی (راما) بوتگ نے! ہر کس ۽ راگوں چرپ ۽ چانگالیں ٹوک کرتگ دانکہ آبانی دوست ترین بہ بے!“ آئی ۽ ایک انجیں نر میں سٹ ۽ جت تو گوشت زاناں شہ جیمز ۽ لیوس ۽ دست ۽ ۽ پیچ گپیت ۽ جنت ۽۔ ”من پدا اوں ترار سیناں، ایوک ۽ بہ چار!“ ۽ اشفورڈ ۽ آراچم سہر دات۔ ٹوم اوں آراتی چم سک داتگ ات انت، اے گپ ۽ شونداری بوتگ ۽ ات کہ اے دو میں یک روچے الم ۽ بند مڑانت۔

ہرچی کہ چہ ”کسانیں جارح“ ٹوم ۽ گوشاں کپت دگہ زیل ۽ جور جبری ات انت۔ ”دریکتیں من تو بوتین ات اوں من شہ ادا دراہت ۽ شنتوں۔ پس من ۽ ادا کار بندایت ۽ کشیت۔ پمیشکا پر چا کہ من ۽ آئی ۽ نام پر انت، پمانی حیاں ۽ من چوش آئی ۽ پہ کروساں گنوک اوں۔ من ۽ پہ آبد بوئیں چیزاں بد کتیت۔“

اود ۽ کہ دہ سالی کزی ۽ ہشت سالی ایں میری ۽ جرات، کہ حال اش تالان کرتگ ات، آسپہیں نیم روچ ۽ ٹوم ۽ دمب اش کپتگ ات۔ شہ آبانی لچوکیں ہندگاں اے سہر ۽ ات کہ آبانی توصیف کرزیں ۽ دوست ترین براس انت۔

آدگہ سہب ۽ سرا، چجر گاڑی ۽ سمر ۽ گوں ورجائیل، ٹوم ۽ ربادگ کنگ ۽ پد، کزی، گوبار سارہ ۽ میٹیلڈ ۽ ڈگار ۽ گڈگ بندات کرتگ ات کہ بلک کزی ۽ ہورت چار ات۔ ہر کس ۽ مارا اود ۽ اڑ سلگ ۽ گریوگ ۽ دیتگ، آلم ۽ ہے حیاں کنت ما آگونڈو ۽ پدا کدی نہ گندی۔“

”ہوں! نوں آیل گونڈو یے نہ انت۔“ گوبار سارہ ۽ توار دات۔ ”ٹوم اے جاگہ ۽ باندا ۽ مردین آدم انت۔“

گوں ماساءِ دانگیں حاصلیں سفری راہداری ء، ورجائیل شبپ ء چراغ درانگلیں چجر گاڑی ء سردیان ات، آراٹوم نہہ ماہ ء درانڈ ہیہی ء رند، چہ منت گری (Thanks giving) ء شام ء بلائیں نان ء ساری گس ء آرگی ء سرکنگی ات۔ وہدے چجر گاڑی ء نومبر ء سار تیں نیم روج ء ماسالی ء گس ء کشک گپت، گڑ اور جائیل چجر گاڑی ء راجا ردست ء پاد پر مات، گوں میتنگ ء ندرگ ء چمانی کپگ ء ٹوم پہ زوروتی ارس داشت انت۔ آدر اپینان ء گندگ ء ات کہ پماہاں آراسک باز ہیرے کرتگ ات ء آپمانی ودار ء ات انت۔ آدست چند ینگ ء کوکار ء لگ ات انت۔ دمانے پد آہاں آئی ء آدر تگیں ٹیکی ء پیکل گپت کہ آئی ء پیوگیناں پہ وتی دستاں جوڑ کرتگ ات انت۔ آجنیادمانی بگل ء بگل گیری ء چک ء بوس ء تہا چہ چجر گاڑی ء ایر کپت۔

”دل ء وش بات نئے“... سک ڈولدار انت... نوں ڈولدار نہ انت؟ کوپگ ء دستان ئے بہ چار چون گوشت اش جنگ... بلک من ء بل من ٹوم ء بچکے کنناں!... نوں تیوگیں روج مہ پر نچ ئے، من ء بل کمیں بگل ء ئے کنناں، پڈو!“

چہ آہانی کوپگانی سر ء، ٹوم ء ادار کے وتی کسانیں براس، جیمز، لیوس ء را دیست، پہ ادب اوشاتنگ ات انت آسر پد ات کہ آئی ء کسانیں براس جارج پس ء ہمراہی ء گوں مرغان انت، ورجائیل آراساری ء حال داتگ ات کہ اشفورڈ ء چہ ماساءِ موکل گپتگ ء پہ جنکے ء نیاد ء دگہ پلانٹیشنے ء سر ء شنگ۔

پدا آئی ء چم پہ تخت ء باہوٹیں نا کوپچی ء کپت انت کہ وتی کرگین ء دیم ء بانس ء کوہیں کرشی بیے ء سر ء شنگ ات ء بزیں نپادے تل ء ات، وہدے درستیں دروت بگل ء بگل گیری کٹ ات، ٹوم زوت زوت، پمانی گڑا تگیں ء لزوک این دستانی گرگ ء شت ء پمانی گرگر ء کساس ہلو تیں توار ء ہش کنگ ء ہا ترا کمیں جہل تر بوت۔

”بس ہبے یکیں گپ ء وت ء تسلا دیگ لوٹاں تو پہ دل مئے چارگ ء واتر بوتگ نئے، بچ۔“
 ”جی ہو، نا کوپچی، پہ پد اگس ء آنگ ء سک گل اول۔“ ”شریں گڑا، رند ء ترا گنداں۔“ پیر مردلرز ات۔
 ٹوم گوں وتی جبرگاں جیڑ ہے ء کپتنگ ات۔ نوں آرا شانزده سال ات ء کدی آمر دے ء چماں چارگ نہ بوتگ ء نئے کہ کدی ساری ء غلام بیتنگ ء وتی خاندان ء مہر ء دوستی ء عزت ئے مار اتگ ات۔

آئی ءدوویں کسانیں گنوارانگت آئی ءسمر ءسٹ ءکپ ءکوکار ءات انت کہ آہاں یک آژناگیں
توارے ہش کت چہ دور ء زور ءر پٹان ات۔

”اوحدا، واجہ کروس (Mr.Roster) اہت۔“ میٹیلڈ ءتوار جت ءجنیادم زوت زوت منت
گری ءورگانی مسز ءچپ ءچا گرد ءز آہاں بوت انت۔

وہدے جارج کروی بلا بلائیں گام جنان، غلام بیٹگ ءدک ءسربوت، گوں ٹوم ءگندگ ء
ٹہک ءے دات ءے ءپہ وتی دستاں ٹوم ءکوپگاں ٹپگ ءلگ ات۔ ”چون ءے، نون زر کمانینگ
ءے؟“، ”جی اناں، تنیکہ ناں، اوبا۔“

”تو چونیں آسن کارے ءے کہ تنیکہ زر کمانینگ ءے نہ ءے؟“ جارج کروی ءگوں توار ہی این
حیرانی ءزانگ لوٹ ات۔

ٹوم ءگیر اہت کہ آئی ءمدام وت ءراجخالے ءماراتگ، ہر کدی وت ءراوتی پس ءاے
تیمیں جستانی دیمپان ءے کرتگ ات۔ ”آسن کار بونگ ءدگہ ذرا جیں سفرے ہست، اوبا، انوں
ایوک ءہیل گرگ ءجہد ءاول۔“ آئی ءدراہینت۔

”گڑا تو آنیکر ایسا یاہ ءبہ گوش من گوشنگ زوت بہ کنت ترا چیزے سوج بہ دنت۔“
”جی ہو،“ ٹوم ءپہ ٹالینگ ءپیم ءدراہینت۔ آئی ءدماغ ءاے خیال شہم ات کہ واجہ اسپاسیاہ
ہریچی آراپہ جبر ءہمل سوج ءہیل دیگ ءانت اگاں آآہانی نیماں ہیل بہ گپیت بس انت۔ آئی ءجست
کرت۔ ”کسانیں جارج پشام ورگ ءکنیت انت؟“

”بوت کنت آوہد ءسمر ءبیت ءبوت کنت آمہ نیت۔“ جارج کروی ءگوشت۔ ”آکار ءسک
سست ءکاہل انت، ہر کارے من آرا سہمی داتہ انگہ بلاس ءے نہ کرتگاں۔ من آرا گوشت داں آئی ءوتی
کار بلاس نہ کرتگاں من آئی ءشکل ءادامہ گنداں!“ پدا جارج ءوتی دیم گوں نا کو پچی ءکرت۔ ”تراچہ
کرگین ءڈن گندگ ءوش بوت اول، نون تو چون ءے؟“

”سک بزرگ اول منی چک، سک بزرگ اول، پیریں مردم شتر تر نہ بنت، گپ ہمیش انت۔“
”نہ من ءاے تیمیں چیز ءنے دپارے بہ دے۔“ جارج کروی ءگزند ات، کندگ ءات، آئی
ءوتی دیم گوں ٹوم ءکرت۔ ”تئی نا کو پچی چہ نیکرانی ہما ذات ءگزیان انت داں صد سال زندگ
بنت۔ چتئی روگ ءرند دو سے گشتاں سک نا جوڑ بوتگ، بلنے آپداوش ءڈ بوتگ۔“
آسے این ہندگ ءات انت کہ بلک کزی آہانی سر ءکینزنگ ء ات۔ ”شما تیوگیں نا کو پچی

ءرا بہ گئے ء اے میزبیک ء بہ یارات۔ ”روح صاف ات، جنیادماں میزچنگو پائن درپچ ء چیر ء
 جنگ ات داں کہ آیکجا کہ منت گری ء نان ء ورگ ء مزگ ء بہ گرانٹ۔
 جیمز ء لیوس ء نا کو پچی ء کرشی گپت، گؤبار سارہ ایوک ء آہانی پشت ء پچگ ء ات۔
 ”دورے نہ دی ات، آنتیکہ چوش پیر نہ انت کہ شمنے شلواراں بال دات مہ کنت۔“ جارج
 کروسی ء توارجت۔

وہ دے تیوگیں وتی جاگہاں نشت انت، بلے جارج کروسی میز ء سر ننگ ء نشنگ ات۔ اے ٹوم ء
 شو انداری کنگ ء ات، چوش کہ میٹیلڈ ء در انینت، ”پچ، میز ء عزت ءے بہ بخشا“ حیر انیں ٹوم ء دل ء
 گوشت دریگتیں آئی ء ساری ء بہ زانت انت ء لہتکیں دعائے یات بہ کرت انت۔ آئی ء ہما جبر گانی
 درشانی بوتین ات انت کہ چہ آئی خاندان ء نیمگ ء عزت، مہر ء دوستی دیگ ء سوب بونگ ء ات
 انت۔ گوں سہمینیانی سر ء جہل کنگ ء ہریچی آرا گیر اہت ایش ات۔ ”اے خدا، اے وردن کہ ماورن
 اش حیر ء برکت اش مان کن، پس زہگ ء پاکیس ارواہ ء نام ء، آمین۔“

”آمین... آمین،“ آدگراں میز ء اے سر ء بہ گرداں آسر ء یکجا کہ گشت۔ پدا بلک کزی ء گؤبار
 سارہ اے دیم ء آدیم گشت ء پُریں ء گیک دیوکیں وردانانی ڈونگا ء تالک ایر کرت انت ء چہ وتی آہگ
 ء ننگ ء ساری آہان ء گوٹگ ء ات انت کہ پوت ء وت بہ زور انت۔ داں زنڈیں ساعتے ء ابید توصیفی
 بچکند ء چلبیک ء توار ء کسے ء لہزے در نہ کرت، چوش گؤٹنگ ء وارت اش ء دمانے ء رند، میٹیلڈ ایا
 کزی آئی ء گلاس ء زگریں نیمگ ء شیرمان گیجگ ات انت یا گریں گوشت، سبزی یا کئی ء نان آئی ء
 دیم ء تالک ء مان کنگ ء ات انت ء ٹوم ء گوں وتی جستاں سر گنو کو کنگ ء ات انت۔

”بڑ ہکار، تراو دے شریں ورگ دی انت؟ پتو کئے او دے کنور کنت؟ میٹیلڈ ء جست کرت۔

ٹوم ء وتی دپ ء ما پچتگیں داں ہمینکس ء جات انت کہ پسودات بہ کنت۔

”واجہ ایسا یاہ ء جنین، بانک ایما۔“

”چہ رنگ ءے؟ چونین ءے؟ کزی ء جست کرت۔

”سیاہیں ء زنڈینے۔“

”ایشرا گمانی ء کنوراں کار نیست۔“ جارج کروسی ء ٹہک ءے دات، ”ء کنور ءے وش انت، مہی

زہگ؟“

”شرانت، اوبا، جی ہو، ٹوم ء مٹگ ء پیم ء وتی سر چنڈینت۔

”گڑا، چون تئی جندء ماس ء گز استگیناں نہ انت۔“ گؤہار سارہ ء گرگ ءے جت۔ ٹوم ء تپاک کرت۔ ”اناں، بی بی۔“ حیال ء ات اگاں اے سہی بہ بنت آچونیں وشتائیں کنور کنت گڑا اشان ء پھمانی چون بدکنیت۔

”آء آئی ء آسن کاریں مردشریں عیسائی انت؟“

”ہاں بی بی، خاص ایما، آمدام بائبل وان ایت۔“

ٹام وتی سیمی تا لک ء کٹینگ ء ات، آئی ء مہ کن کنگ ء سمر ء چنڈینگ ء باوجود آئی ء ماس ء بلک ء گوں دگہ جست ء پداں نیام ء دؤر کرت۔ آیک زہر شانی ء سوب مند بوت۔ ”پہ کسانیں جارج ء کمیں بل ات بلکن ء بنیت انت۔“

”پھمانی باز پشت کپتگ، تو وزان ے۔“ میٹیلڈا ء درائینت۔ ”بزہ متگیں کر گوشک ء پچلے بہ ور۔۔۔ چہ اے گوبیاں کمیں بہ زور۔۔۔ چہ اے لہڑ دا تگیں ونٹر سکواش ء، بانک ملیزی ء چہ ماڑی ء پٹاٹا ء کسٹرڈے دیم دا تگ۔ شتا تیوگیں زان ات اے چون وش ء تام دار انت۔۔۔“

ٹوم ء کسٹرڈے ورگ بندات کرتگ ات کہ نا کو پچی ء پہ گپے جنگ ء شاکارات ء وتی گٹ صاف کرت۔ سہمیں پھمانی گوش دارگ ء حاموش بوت انت۔ ”توں نوں اپسانی پاداں نال جنگ ءے؟“ ”من ء کؤہنیں نالانی کشگ ء رضادیک بوتگ، بلتے تئی وہدی انگت نال نہ جنگ۔“ ٹوم حیال ء ات کہ آرا چون چہ نال جنگ ء یک روچے ساری یک چہرے ء رالنگکاری پر ماتگ ات۔ جارج کروی ء گٹ ء پُر ء گوشت۔ ”بز ان تنگی چہر ء لگت ءے نہ لگ اتگ ء نہ پُرتنگ۔“ آپس ء پادانی حراب کنگ سک ارزان انت کس نہ زانت توچے کنگ ءے۔ یک نیگر آسن کارے ء بابت ء ہش کنگ آپس ء نال ءے چچی ء سک دا تگ انت، آپس پدا چچیگی نہ بوت، ابید کسان کسانیں کاراں۔“

وہدے آئی ء وتی جند ء وشکند ء سمر ء ہندگ ہلاس کرت، جست ءے کرت۔ ”شما آپس ء چہرانی نال جنگ ء چیپنکس مزر گرات؟“

”پہ منی نر ء مردم ماسا اسکیو ء را یک نالے ء پانزدہ سنٹ دی انت۔“ ٹوم ء درائینت۔

بلتے، مرغانی نسبت ء، آسن کارے ء دگہ گپڑے ء نپ ء پاندگ انت۔ ”بلک کزی ء گڑ ات۔ آئی ء گالوار انچوش ترندات ٹوم ء دل ء گوشت سٹ ءے بہ جنت ء آرا بگل ء بہ کنت۔ آدم تر ء گپ ء ات ء آئی ء تواریکم نرم ترات۔“ ”منی چک، آمر دکار پہ ہیل کاری دیگ ء چہ پر مائیت ء سوج دنت کہ چون آسن کاری کن انت؟“

ٹوم ۽ چہ آئی ۽ جست ۽ گرگ ۽ جت، پرچا آول لوگ ۽ ات کہ لہتیں وڑ ۽ پیاں وتی کہول ۽ را شرفدار بہ کنت گوں کہ آود ۽ چے ۽ چونیں کارکن انت، پداہما اوزاراں ایرکن انت، مزن زاتیں کار ۽ وہد ۽ آرا کار کپ انت، پرچا کہ تو وہدے سہتر انگیں آہن ۽ دروشمے دیگ ۽ بے، گڑا پمائی ٹپگ ۽ کدینگ نہ پٹ ۽ آرا سرد بوگ ۽ ننیل ۽۔“

”اوحدا، زہگ چٹ آسن کارے بوتگ۔“ گؤہار سارہ ۽ درانت۔

”اناں بی بی، من تنی وہدے ٹپو کے اوں۔“ اگاں ایسا یاہ بلائیں کارے بہ کنت، بہ زان وینگ ۽ ایکسل یا کینے ۽، گڑا ہر جا گہہ ۽ آوتی کسانیں کدینگ ۽ ایر بہ کنت، من آجا گہہ ۽ بہ بلائیں کدینگ ۽ ٹپین ۽ برے برے اگاں آوت گوں دگہ کارے ۽ دزگٹ بہ بیت گڑا من ۽ کسان کسانیں کارانی کنگ ۽ ہلینگ ۽ کلّیت۔“

”گڑا کدیں آترا اپسانی نال جنگ ۽ بندات کنگ ۽ کلّیت؟“ جارج کروی ۽ جست کرت، انگت سُجگ کنگ ۽ ات ۽۔ انچوش ودی کنگ ۽ ات تو گوشت زاناں وتی آسن کاریں زہگ ۽ پریشان کنگ ۽ لوٹ ات۔ بلے ٹوم ۽ بچکند ات۔ ”نہ زاناں اوبا، بلے زوت پہ منی حیاں ۽ بے منی مک ۽ آاے کار ۽ کرت کنت، تنی گوٹنگ ۽ رد ۽ من ۽ بازیں لگت ۽ ورگی انت۔ راستیں جبر ایش انت چہ آہاں اگاں بازیں ترانس بہ کن انت، نا یوک ۽ لگت جن انت، بلکن ۽ اگاں تو دل گوش مہ بے ڈل انت اوں۔“

”سہریں اوں آ آسن کار ۽ دکان ۽ کانت؟“ گؤہار سارہ ۽ جست کرت۔

”ہاں بی بی، سک باز کنت۔ ہمک روچ من چہ درز نے ۽ کم تر نہ گنداں نہ اوشتا تک ۽ گپ ۽ نہ انت ۽ ایسا یاہ ۽ ودار ۽ نہ انت کہ آہانی آوڑگیں کاران بہ کنت۔“

”گڑا، تو چہ آہاں چونیں حال ہش کنگ آہاں گپ جنگ چوش کہ ما ادا نہ ہش کنگ انت؟“ آکسانیں چرتے ۽ کپت، گیر آرگ ۽ جہد ۽ ات کہ واجہ ایسا یاہ ۽ ایما وہدے سہرینان ۽ گپ ۽ ہش کنگ ات گڑا کجام چیز ۽ را پڑاز رشت مارا تک۔ ”یک چیزے ہما گوش انت اش ”ٹیلیگراف“ واشکلن ۽ یک مردے کہ نام ۽ ماسا مورس انت، بالٹی مور ۽ گوں دگہ یکے ۽ صاف گپ ۽ جتے۔ آگوش انت آئی ۽ گوٹنگ۔ حداء ہرچی ساز اتگ؟ بلے من تنیک ۽ تجکی ۽ سر پد نہ اوں اے گپ ۽ مول ۽ مرادچی انت۔“

وردن ۽ میز ۽ سر ۽ نندو کیں سہیں مردمانی سرگ میٹیلڈ ۽ نیمگ ۽ تاب گپت انت کہ آہانی کیں

بائبل زانوک ات، بلئے آسمر گنو کوات، ”من، گڑا، سدک نہ اوں“ آگوں بے باوری ء گوشتگ ء ات۔
 ”بلئے من اے پی میں گپ کدی بائبل ء تہا نہ و تنگ۔“

”چونا ہی ء اوبا، انچوش گندگ بیت اے گپ ء راگوں بائبل ء چچ وڈریں سیادی نیست، یکے ء بس
 انچوش اے گپ یلہ داتگ۔“

پدا آئی ء جست کرت، چہ آہاں کسے سہیگ انت کہ صدر پولک، ناسولی، ٹینسی ء دل ء لاپ ء
 نادراہی ء آماج بوتگ مرتگ ء صدر زاجری ٹیلر ء آئی ء جاہ گپتگ۔
 ”ہر کس سہی انت!“ جارح کروسی ء درائینت۔

تو بازائے، اے بابت ء تو من کدی حال نہ داتگ!“ گوہار سارہ ء گوں استرگ زبانی ء
 گوشت۔

ٹوم ء گوشت، سہریں، حاصل آہانی گوئڈ گردانت ء سوت ء جن انت، ہش کنگ ء منے باروانت۔ ایشر
 ماسا سٹیفن فورسٹرنائیں مردکارے ء نمشتہ کرتگ، ”ٹوم ء راہر چیپنکس یات ات سوت ء جت۔

Old black joe, My old kuntucky home, "

"And Massa is the cold, Ground,

”پہ راست نیگرانی گپ ء انت۔“ بلک کزی ء درائینت۔

واجہ ایسیاہ گوشتیت ماسا فورسٹر ء وتی زند ء مزینیں بہرے چرچانی، گرابانی تہا ء دہانی
 (جیٹی) سرے نیگرانی سوت گوش داشتگ، رُستگ ء مزین بوتگ۔“ ٹوم ء گوشت۔

”اے گپ ء جند ء صاف ء سلا کن۔“ کزی ء گوشت۔ ”توچہ ما کسے ء کار پد نہ ہش کتگاں؟
 ”بلئے، جی بی بی“ ٹوم ء درائینت۔ آئی ء گوشت ہما سیاہ ء کہ پہ واجہ ایسیاہ ء کاراش آورتگ،

گورپچان ء بازیں نام داریں سیاہانی گپ اش جنگ، ہماہانی کہ غلامی ء ہلاپ ء جنگ ء انت، تر ء تاب
 ء انت، زیل زیل ء گوش داروکاں گوں تران ء انت ء آہان ء گریوانینگ ء انت۔ گوں وتی جہگ ء

آزات بوتگ ء ساری ء قصہاں داد گرگ ء انت، ”چوش کہ یک نام ء فریڈرگ ڈگلس نیگ
 انت۔“ ٹوم ء گوشت۔ ”آگ انت آیک غلام بچکے ء بستارے ء میری لینڈ ء رودینگ بوتگ، آئی ء

وت وتی جند ء راوانگ ء نمشتہ سوج داتگ، گد سرے آئی ء کار کرت ء مزینیں زڑے ایرے کرت دانکہ
 وتی جند ء چہ وتی ماسا ء بہا بہ زوریت۔“ وہدے ٹوم گپ ء ات میٹیلڈ ء وتی چم چست کرت انت ء

جارح کروسی ء را پڑمانائیں چمشانک ء دات ء۔

”آگوش انت ہر جاگہ آتران بہ کنت مردم صدانی حساب آئی ء چپ ء چاگرد ء مچ بنت۔ آئی ء
 کتا بے نمشتہ کرتگ ء بلکن ء یک روتا کے ء بندات ء کنگ ء انت۔“
 ”دگہ شیرزالیں جنیادے اوں ہست، او ما!“ ٹوم ء میٹیلڈا، بلک کزی ء گؤہار سارہ ء راجا
 ات۔ آئی ء آہاں ء ساری ء مولدیں جنیادے ء بابت ء کہ نام ءے سو جرنڑ تھات گؤشت ءے۔ ”گؤش
 انت شش فٹ برزیں، آ اوں سیاہ ء سہریں مردمانی مچی ء دیما تران دنت، بے کہ آناں وانگ زانت
 ءے نمشتہ۔“

چہ وتی نشنگیں جاگہ ء پاداہت، کزی چوش گنوک ء دست شانی ء لگ ات۔ ”دل گؤشیت انوں
 گور بیچان ء بریں ء پوت ء چار دانک بہ گؤشیں۔“ آاچوش گیگانی ء ات تو گؤشت زاناں بلائیں مچی
 یے ء دیم ء اوشتا تگ۔ ”شما دے سہریں کزی ء راگوش دار ات۔ نوں من اے سلئیں کاراں نہ کنناں۔ ما
 نیگراں چہ اے غلامی ء دم برتگ۔“

”او ما، اے بچک گؤشگ ء انت آ جنیادے شش فٹ برزانت، تو سک برز نہ ءے۔“ جارج
 کروی ء گؤشت۔ چہ ہندگ ء گرگ ء ات۔ ء میز ء کش ء آدگہ نشنگیناں آراپہ تو از ہی این زہر ء چار
 ات، پشل، بلک کزی پدا وتی جاگہ ء نشت۔

ٹوم ء گوں آہاں یک دگہ جستگیں مولدے ء قصہ آورت انت۔ آئی ء نام ہیریٹ ٹب میں ات۔
 ”زانگ نہ بیت باریں چیئکس گشتاں زر بار ء اہتگ ء مئے تہیمینان ء پے آزاتی ء، چہ راہے ء کہ آچیر زمین
 ریل روڑ اش گؤش انت، دیم پے گور بیچان ء برتگ۔ راستیں جبرایش انت آئی ء باز کرتگ۔ آگوش انت
 نوں آئی ء زندگ یا مردگ دزگیر کنگ ء سمر ء چل ہزار ڈالردا ایر کنگ بو تگ۔“

”اوحدا رحم، کدی گمان نہ بو تگ سہریں اے دگنیا ء تہا پے نیگرے ء گرگ ء اینکس زر دی انت۔“
 گؤہار سارہ ء گؤشت۔

آئی ء آہاں ء گؤشت کہ دوریں استانے کہ نام ءے کیلیفورنیا انت۔ ”گؤش انت اود ء سہریں
 مردکارے دار ء کار بو جے جنگ ء انت، وہدے آہاں اود ء چہ زمین ء بے باوریں سہرے ہزیگے درگپتگ
 ات ء گؤش انت ہزارانی حساب ء ویگن، حجر ء بلکیں مردم پے پندہما نگور وگ ء انت۔ اے کنگ بو تگ
 ء انت برد ء پُرسہر گڈگ ء در کنگ بو تگ ء انت۔“

آئی ء گڈسمر ء در اینت دوسہرینانی نیام ء کہ نام اش اسٹیفن ڈگلس ء ابراہم لنکن انت، غلامی ء
 بنگ ء سمر ء بلائیں گپتگالی (مباحثہ) بو تگ ء انت۔

”چہ آہاں کئے نیگرانی نیمگ ء انت؟“ بلک کزئی ء جست کرت۔

”ہش کنگ ء ماسا لنکن۔ ہرچی شتر من زاناں ء گوشت کنناں۔“

”گڑا حداء تو صیف ء بہ کن ات کہ آراواک ء زور بہ بخشائیت۔“ بلک کزئی ء گوشت۔

وتی دنتاناں چوسان، جارج کروی پاداہت وتی ٹیسکیں لاپ ءے ٹپ ات ء دیم ءے گول ٹام ء

کرت، ”منی زہگ، من ء تو پور چاوتی پادان کمیں پچ مہ کنیں ء وتی وارنگیناں ہضم مہ کنیں؟“

”جی ہو، اوبا۔“ ٹوم کساس روڈوکائی ء ات۔ وتی گل ء وشئی ء چیردیگ پمانی بوٹنگ ء ات ء جہد ء

ات چوش مدامی این ء ودی بہ کنت۔

جنیادم کہ کم حیران نہ ات انت، گول جست ء پرسی چماں یکے دومی ء چارات اش و ہدے ٹوم ء

جارج کروی رے گپنگ ات انت ء سمر ء جہل ات انت۔ گوبار سارہ ء درائینت۔ ”شمارا ہیں سر پد ات

کہ زہگ رستگ ء وتی پس ءے رسینگ۔“ چہ کست ء کینگ ء پُر جیمز ء لیوس وتی پس ء براس ء

چارگ ء ات انت۔ بلئے دوئیں گونڈیں جنک کسانیں کزئی ء میری ء ہشت ء دہ گام چہ آہاں پشت

شیک ء شلیکاں کنان روڈگ ء وت ء داشت نہ کرت۔

بلکن آہاں چک اوں نہ جت آہانی نیمگ ء نہ چارات۔ جارج کروی ء حکم دات انت۔ ”برتر ات

ء تالکانی نزا آرگ ء وتی ماس ء مک ء بہ کن ات۔“

”ہو، اوبا۔“ آہاں یکجا گہ کلوز ات۔

”بروات، نہ گوشت شمارا۔“

وتی چم ءے پہ وتی دوستیں گوبارانی نیمگ ء ترینت انت، ٹوم ء نرم نرم ء ہکل دات انت۔ ”شما پس

ء گپ نہ ہش کت۔ من پدارندتر ء شمارا گنداں۔“

جنکانی وتی پشت ء گلہ ء توار ء گول، آداں گپڑے راہ ء بے گپ ء تران ء، حاموشی ء شت

انت۔ پدا جارج کروی کساس چوش در آمد ء گپ ء ات۔ ”بہ چار ء دل ء مہ کن، منی مول ء مراد ترا تاوان

دیگی نہ انت بلکن ء نان ء سمر ء ترا کمیں دپ نہ اوشتی ء کنت کنگ ات۔“

”اناں، جی اناں، اوبا۔“ ٹوم ء گوشت۔ دل ء جنگ ء حیران ات کہ آئی ء پس ء پہلی لوٹگ

چینکس گران بہائیں چیزے۔

ہندان ء جارج کروی ء گوشت۔ ”زانے ماجہل بروئیں ء آمرغاں بہ چاریں؟ چاریں باریں

چی ء کسانیں جارج ء چوش دیر ء ادا داشتگ۔ ہرچی کہ من زاناں، تنی و ہدی الم ء آئی ء چہ آہاں لہتیں پہ وتی

منت گریء درگتء گز استگء وارنگ۔“

ٹومء کندات۔ ”کسانیں جارج ذمہ دارے۔ بس کمیں جان دزئے۔ یک رندے آئیء منء گوشت آرامرغ انچوش دوست بنت انچوش ترا۔“ ٹومء کمیں گپ داشت، وتی جندء ہمراہیں حیال ئے بے چارء ٹپاس کرت انت۔

”من گوشاں اے امروزء کسے چوش تئی مرغاں دوست نہ داریت۔“

جارج کرویء تپاک کرت۔ ”خاندانء توکء کس ناں۔ منء ابیدچہ تو۔۔۔ سینیبنانی سرء کوشست کرت۔ گندگء منی دراہیں بچکانء ڈگار یک کنڈےء بہ گرداں دومی کنڈء گر انء روڈگء چھرء لٹ جنگ دوست بیت۔“ آئیء داں ادارکےء پگر کرت۔ ”ئئے کہ شمنے آسن کاری شریں نام ئے دیگ بیت۔ چوش کہ مرغ میڑینگ انت۔۔۔ پداواں مردی کارے۔“

جارج حیران ات کہ آئیء پس ابیدچہ مرغ میڑینگء دگہ کارےء اوں ساڑائیت۔ آسک منت وارات کہ وڑے ناوڑےء آچہ اے جخالء آسن کاریء محکمء زواواریں کارء بارےء تہاشنگ۔ بلئے آئیء وتی حیالء لیکہانی درشان چم اندریں وڑےء کرت انت۔ ”کشتء کشارء توکء حرابی یے نہ گنداں، اوبا۔“

اگاں چیزکے مردماں کشتء کشارمہ کرت انت گڑا کسء آچہ نہ وارت۔ من آسن کاریء کار انچوش زرتنگ چوش کہ تو مرغانی کار زرتنگ۔ پرچا کہ اے کار منء دوست بیت۔ حداء منء ہیے کارء ہنرداگ، ہر کسء راکیں چیز دوست نہ بیت۔“

”گڑا کم چہ کم منء آترا اے مارشت ہست کہ چہ وتی دل پسندیں کاراں زربہ کمائیں ایں۔“ جارج کرویء گوشت۔

ٹومء پسودات۔ ”تو کمائیت کنئے۔ داں لہتیں دگہ سالان منء انگت زر کمائینگی نہ انت، داں ہماوہدء داں منی شاگردی مہ کٹیتء من پہ ماساء کارمہ کناں، داں کہ آسنء وت زرمہ دنت چوش کہ آترا کسانیں جنگانی کٹگء دنت۔“

”المء دنت۔“ جارج کرویء درائیت۔ ”ماسا چوش حراب نہ انت چوش کہ تئی ماس، بلکء ایندگہ گوش انت اش۔ آچہ جہلی طبقہء اہنگ۔ تو بس ہیے بہ زان کہ ماساء شریں رگء چون گرانت، چوش کہ من گپتگ، تو آرا ہیے باور بہ کنائیں کہ توچہ ہما برزی طبقہء ماساء یکے ئے کہ گوں نیگراں مدام شری کن انت۔“ جارج کرویء حاموش بوت۔ ”ماسا اسکیو کہ تو آئیء جاگہء کارء ئے۔ پہ

آسن کاری ء ایسیاہ ء چینکس زر دیک ء انت؟“

”پہ منی نزہ ہفتنگے یک ڈالرے۔“ ٹوم ء گوشت۔ ”من ایسیاہ ء جن ء راگپ ء ہش کنگ، گوشت آ آراہک ہفتنگ ہر چینکس پہ ایر کنگ ء دنت، آپنی پنی ء ایر کنگ ء انت۔“ مرغ ء میڑینگ ء یک کسانیں کنگے اول بلا ہیں چیزے۔“ جارج کروی ء گوشت ء وت ء راداشت ء۔

”ہر کدی تو کائے ء پہ ماسا ء آسن کاری کنتے، وتی زرانی یک بہرے من ء بہ دے۔ من گمانی اے بابت ء گپ جنگ کہ اسکیوتی نیگر ء را چینکس کم زر دنت۔“

”جی ہوا!“

جارج کروی یک چٹ درآمدیں مارشتے ء تجربہ ء کنگ ء ات۔ آئی ء پہ حق ء دل وتی یکجاہی ء ہواری ء را محکم کنگ لوٹ ات۔ بلکیں آئی ء ششیں زہگانی تھا اے کییں حاصلیں زہگ ات۔ چوش نہ ات کہ آئی ء آدگہ پنچیں زہگ نابود ات انت، اے راستی ء پدہم کہ اے گپ ء سک کم امیت ات کہ اے بچک اول شو نزیں دزمالے وتی گٹ ء لوپ کنت ء پٹ لا چینتگیں ڈر بی ہیٹ کلاہے سر ء کنت، گپ بس ایش ات کہ ہر چیز پدرات کہ آئی ء ذمہ داری ء شری ہمک روچ ڈیک ورگ ء نہ ات انت بلکیں دائمی ء مستحکم ات انت۔

آداں دیراں بے گپ ء تران ء دورشت انت ء پدا جارج کروی ء انا گت ء گپ بندات کرت۔

”تو کدی اے خیال کرتگ کہ آسن کاری ء کار ء پہ وت ء بہ زوراں؟ تو اے بابت ء چے گوشتگ ء نے؟“

”گڑا اے دنیا ء تہا من ء کجام کار کنگی انت، اوبا؟“

”ہر چینکس زر کمانین نے چہ آہاں ایر کنگ ء باروا پگر کرتگ کہ وتی جندہ بہا بہ زورے ء آزات بہ کن نے؟“

آئی ء دیست تام ہبکہ انت ء جواب دات نہ کنت، گڑا جارج کروی ء گپ ء را برجم داشت۔

”لہتیں سال ساری، ہما زمانگ ء وہدے کسانیں کزی ودی بوت، من ء تئی ماس ء یک شپے نشت ء حساب جت، ہما زمانگ ء نیگرانی نہاد ء حساب ء، سچہیں کٹم ء بہا زورگ ء حساب کہ چینکس حرج بیت۔ حساب شست ء ہشت صد ڈالر ء حساب ء اہت۔“

”بھٹو!“ ٹوم وتی سرگ ء چنڈینگ ء ات۔

”من ء گوش دار“ جارج کروی ء گوشت۔ ”بلے باز انت، چہ ہماروچ ء مرغ میڑینگ ء کسانیں جنگاں من وتی لمون خشک کرتگ ء تئی ماس منی برتگیں زرانی بہر ء ایر کنگ ء انت، مروچاں اینکس

کھلگ ء نہ اول، اینٹنکس کہ بندات ء کٹ اتگ ات، اے گپ ء دگہ کس سہی نہ انت تہنا من ء تہی
 ماس سہی این... ء نون تو... چہ ہزار ڈالر ء گیش ڈبکے ء توک ء کرگین ء پدی دیم ء کل انت۔“ جارج
 کروی ء ٹوم ء راجارات۔ ”منی چک، من ایوک ء ہمے خیال ء اتوں...“
 ”من ء ہم، اوبا۔“ ٹوم ء چمان رڑنے سہر ابوت۔

”منی چک، گوش دار۔“ جارج کروی ء گالوار ء اشتاپ زدگی وڈ ات۔ ”اگاں من دگہ لہتیں مرغ
 میڑینگ ء موسماں ہمے پیم بہ کٹاں، داں آوہد ء تو آسن کاری ء ہم بندات بہ کن ءے، من دگہ دو، سے
 ہزار کمائیناں۔“

ٹوم چہ گل ء سرگ سرنینگ ء ات۔ ”اوبا، ساری ء کہ مازر کمائینگ ء بہ ہیں، ماس ء کل کرتگیں
 یک سالے ء تہا پنج ء شش ہزار بہ بنت۔“ آئی ء پگل ء وشی گوشت۔
 ”ہاں۔“ جارج ء درائنت۔ ”مروچگیں نہاد ء، مروچاں نیگرانی نہاد سگ برزشتگ انت، مارا پہ
 سچہیں کہول ء بہا زورگ ء بازیں زرے درکار بیت۔ باریں حساب کنیں...“
 دوئیں حساب ء لگ ات انت، لنککانی سر ء، دمانے ء رند ٹوم ء گٹ ء پڑ ء گوشت۔ ”پانزدہ سال۔“
 ”اوبا، من وت ء پہ کارکشاں۔ تو من ء پیسر ء بہ گوشتیں“

”مادوئیں۔ من سدک اوں ما کرت کنیں۔“ جارج ء گوشت، چکندگ ء ات۔ ”اے کہول ء
 پُرازشت بہ کن۔“ ماتیوگیں گور بچان ء رویں، آراتیں زہگ ء نماسک رودینیں، چوش کہ آدگہ
 رودینگ ء انت، منی چک توچے گوش ءے؟“

دوئیں چوشیں مارشتاں سر لیٹ، جارج کروی ء ٹوم ء یکے دومی ء کوپگ گپنگ ات انت۔ آبرتر
 ات ء راہ اش گپت کہ آہان ڈڈ ء کمیں کسانیں جارج ء دیست کہ کسان کسانیں گام جنان دیم پمانی
 پیداک ات ء کوکار ء ات۔ ”ٹوم! ٹوم!“ چکندے لنطانی سر ء ات کہ چوش ہمانی جندنیگ ء پیچ
 رہتگ ات ء تالان ات۔ ہیسک ء امپان، داں آہانی ء سر بوت، آئی ء سینگ چست ء ایر بونگ ء
 ات۔ آئی ء ٹوم ء دست گپت انت ء پرنچگ ء اش لگ ات، چہٹلگ ء یکے پشت ء زیل ء جت ءے ء
 پدازنڈ نڈیں ساہ ء کشگ ء لگ ات، اوشتاگ ء کندگ ء ات۔ ہید آئی ء گلاں تر پینگ ء ات
 انت۔ ”ٹوم... تہی... بازوشی... بوت۔“ آئی ء سر ء پونشگ ءے جت ء گوشت ءے۔

”اشتاپ مہ بو، منی چک۔“

”کدی... ساری... چہاے کاراں... چوش سک... دم... نہ برتگ... اوبا...“

”گڑا پر چانہ روئے ء ورگ نہ ورے۔“ ٹوم ء گوشت۔ ماترا مکم کنیں۔ من ء ء پس ء را
بازیں چیزانی سرء گپ جنگی انت۔“

”شریں گڑا... من... پدا... کمیں دیر ترء... شمارا...“ کسانیں جارج ء دگہ سکین دیگ نہ لوٹ
ات، و ہدے آئی ء وتی سر غلام میتگ ء نیمگ ء تاب دات۔

”ہیا کن برو!“ جارج ک روسی ء آراچہ پدی ء کو کار دات۔

”من زانا تئی ماس تئی براسان ء پے پشت کپتگینانی ورگ ء داں چپنجو دیر ء داشت کنت۔“

کسانیں جارج ء راجارات اش کہ تر پینز گرو کیں تگ ء لگ ات۔ ٹوم ء جارج ک روسی ء وتی لاپ
داشتگ ات انت ء اوشتا تگ ء ہندگ ء ات انت، گد سرء آچٹ گار بوت، انگلت تیز تر بہ وان ات۔

”شر تر انت ما پہ وتی آزاتی ء شانزده سال ء حساب ء بہ جنیں۔“ جارج ک روسی ء زہر زہر ء گوشت۔
”چون؟“ ٹوم ء جست کرت ء دلوارگ بوت۔

”چوش کہ اے بچک وارت، یک سالے ء کما ینتگیں ہمیشی ء لاپ ء روانت۔“

ہر چیکنکس جارج کرویسی ءِ رايات ات، گوریچانی کیرولینا ءِ مرغ میٹینوکان ءِ یک چیزے ءِ اینکس گل ءِ وش نہ کرتگ ات، اینکس کہ نومبر 1855 ءِ سال ءِ زران زران ءِ شنگ بوؤکیں اے حال ءِ کرتگ ات کہ مالداریں جیوٹ وتی تیمیں انگلینڈ ءِ سیر ءِ ازگاریں مرغ میٹینو کے ءِ وتی گس ءِ مہانداری ءِ کنگ ءِ انت۔ آئی ءِ وتی ہماہی ءِ چہ زر ءِ آکپ سی دانگ شریں نسل ءِ ”اولڈ انگلش گیم“ کروس آؤرتگ گوں، گوش انت انوگیں زمانگ ءِ شرتریں جنگی کروس انت۔

حالانی رد ءِ، انگریز مردکار سرسی، ایرک رسل ءِ ماسا جیوٹ ءِ نمشتہ کرتگیں دعوت قبول کرتگ کہ بنیت ءِ یونانیٹڈ اسٹیٹ ءِ شرتریں مرغاں گوں وتیگاں جنگ بہ دنت۔ پرچا کہ دوئیں وت کوہنیں سنگت ات انت ءِ گوں یکے دومی ءِ وتی مرغ اش نہ میڑینت انت۔ آدوئیناں گوں پہہاردیوکیں مرغانی شریداریں واہندان ءِ بستگیں 30,000 ڈالرانی نیم دیگی ات انت ءِ مرغانی ہمک جنگ ءِ کش ءِ مردمان ءِ کم چہ کم 250 ڈالر جیوا جنگ ءِ رضات۔ یک دگی مرغ میٹینو کے ”چل“ مقابلہ کنوکیں مرغ نزارگ ءِ ات، گوں وتی مرغاں ہوارچہ آدگہ واہندان پنچ پنچ دانگ مرغ زورگ ءِ ات۔ چونابا ماسالی ءِ راے گوشگ ہژدوری نہ ات کہ آوتی ہیل کاری دیوک ءِ بہ گوشیت آہم اے بازیں زرانی توک ءِ وتی بہر ءِ مان ءِ کنگ لوٹیت۔

”گرا“، وتی 1875 ڈالر ءِ بوئڈانی دیم دیگ ءِ پد پلانٹیشن ءِ سر ءِ سر بوئنگ ءِ شرط ءِ گوشیت ءِ ”پنچ مرغ ءِ ہیل کاری دیگ ءِ مارا شش ہفتگ ہست۔“ ”جی ہو، بائد انت ما اے کار ءِ کرت بہ کنیں، منی حیال ءِ۔“ جارج کرویسی ءِ پسودات۔ انچوش سک... انچوش بے سوئی... دانکہ آئی ءِ گل ءِ وشی سہرا مہ بیت۔ ابید چہ آئی ءِ جند ءِ گل ءِ وشی ءِ کہ آرا چہ اے تیمیں مقابلہ بانی سر ءِ حیال کنگ ءِ رست، جارج کرویسی گل ءِ ٹرت۔ غلام بیتگ ءِ وتی کٹم ءِ را گوشگ ءِ ات کہ اے گل ءِ وشی ءِ ماسالی ءِ عمر بیست ءِ پنچ سال کم کرتگ۔ ”آچوناہی ءِ کسانیں جنگاں بہر زورگی ات انت“ آئی ءِ گوشیت۔ ”ماسا گوشیت کش ءِ گور ءِ مرغ میڑینگ ءِ اے گیشتریں زرّاں، راستیں گپ ایش انت آئی ءِ ہوشی ءِ دومی گیشتریں زرّانت۔“

”انچوش، گرا اے چیکنکس نسلی ایں مرغانی جنگے؟ نا کو پچی ءِ حساب کرت۔ جارج کرویسی ءِ درائینت، ”پہ منی نر ءِ بوت کنت بیست سال ساری دو اینکس سیرتریں ماسا نیکولس ارتنگٹن کہ ناشولی،

ٹینیسی ۽ نزنیک ۽ نندو کے ات، یازدہ سر بندیں ویگن، بیست ۽ دو مردم ۽ سسے سد مرغ ۽ زرتگ، کس گوشت نہ کنت، پدر نہ انت، باریں آچہ چینکس استان، دزڈنگ ۽ انڈینانی نیام ۽ گوستگ ۽ میکسیکو ۽ رستگ۔ آہاں یکے دومی ۽ ہلاپ ۽ سسے سد مرغ میر پینگ کہ میکسیکو ۽ صدر جنرل سانٹا ۽ ملکت اتاں، آئی ۽ ہمینکس زر برت حساب کرت ۽ نہ کرتاں، شک نست آئی ۽ گنیا ۽ شتر تریں کروس داشنگ اتاں۔ ماسا گوشت آہانی مرغانی جنگاں یک پورہیں ہفتنگے گوستگ۔ آہانی شرط جستگس زر پیتی یے ۽ ات انت کہ چہ زر راں نکان ات، ماسا گوشت بلکن ۽ اود ۽ کش ۽ جستگس زر راں کپڑے ازکاران ۽ نیز گار کرتگ۔ چہ جنگ ۽ کنگ ۽ ٹینیسی ۽ ماسا ارینگٹن ۽ نیم بلین ڈالر برتگ، آئی ۽ وتی مرغان ۽ ”دنگلیں ٹونی“ ۽ نام پررتگ ات، جنرل سانٹا ۽ نسل کشی ۽ چہ آئی ۽ لنگیں ٹونی یے ۽ لوٹ کرت ۽ پھر کش ات ۽ نہاد ۽ دات۔“

”نوں منی دل گوشت شتر ترات من مرغانی کار بہ کرتیں۔“ نا کو پچی ۽ گوشت۔

اے ششیں ہفتنگانی تھا، پلانٹیشن ۽ مردمانی چم اگاں بہ جارح کروی ۽ ماسالی بہ کپتین ات انت۔ ”شتریں گپے کہ ماسا گوں مرغانیں، مسز چٹ گنوک انت!“ سبی ہفتنگ ۽ ہلاسی ۽ وہد ۽ ملیزی غلام بیتگ ۽ ایندگہ مردمان ۽ حال دیگ ۽ ات۔“ چہ بنک ۽ پنچ ہزار ڈالر ۽ کشگ ۽ سر ۽ مسز آئی ۽ سر ۽ کینزگ ۽ انت۔ آراہش کت گوشتگ ۽ ات، اے آہانی سبھیں زند ۽ ایر کرتگیں زرانی نیم انت، آئی ۽ سر ۽ کوکار ۽ ات۔ بد ۽ رد ۽ ات کہ آگوں ہما ماسا ہاں گون کپتنگ کہ آہان ۽ آئی ۽ نسبت ۽ ہزار ۽ کچ ۽ درسد ۽ گیش مال ۽ دولت ہست۔ مسز ۽ ہکل دیگ ۽ رند کہ آوتی دپ ۽ بہ داریت ۽ گوں وتی کاراں کار بند بہ بیت، ماسا چہ گس ۽ دراہت۔“ بانک ملیزی ۽ گوشت۔

میٹیلڈ ۽ آئی ۽ بیست ۽ دوسا لیگیں ٹوم کہ چار سال پیسر پلانٹیشن ۽ سر ۽ واتر بوتگ ات، امبار ۽ پدی ۽ آسن کاری ۽ دکا نے پیچ ۽ کرتگ ات ۽ اود ۽ آماسالی ۽ روچ بہ روچ گیش بووکیں گراکانی کاراں کنگ ۽ ات، پھو مجانی گوش دارگ ۽ ات انت، بلنے چچ اش نہ گوشت۔

میٹیلڈ ۽ وتی زہگ ۽ رازہر زہر ۽ حال دات کہ جارح ۽ چون پھو رولٹ کرتگ ۽ چہ آہاں ایر کرتگیں زر راں دو ہزار ۽ برتگ، دانکہ آہاں بہ بارت ۽ ماسا ۽ را بہ دنت کہ لی ۽ مرغانی سر ۽ جنگ بہ بنت۔ میٹیلڈ ۽ اوں کینز ات اے کوشست ۽ زار ۽ پریات ۽ کرت دانکہ جارح کروی زر راں مہ بارت۔ ”بلنے آچوش کنگ ۽ ات تو گوشت زاناں گنوک بوتگ۔“ آئی ۽ ٹام ۽ را حال دات۔ ”من ۽ ہکل ۽ دات، جننے، من اے مرغان شہ ہماروچ ۽ زاناں وہدے اے ہیکان ات انت۔ سسے ۽ چار

آہانی دیم ۽ پچ نہ انت، آہاں، اے پہ بانزلی جن انت، من اے موہ ۽ چہ دست ۽ ببادیگ نہ لوٹاں کہ منے زراں چہ یکے ۽ دو بہ کن انت۔ دولٹ مارا ہشتینان ۽ داں دگہ نہہ سال لاپ گرگ ۽ زراں ایر کنگ ۽ رکینیت۔“

”اوما، تو پس ۽ راہہ گوشتیں اگاں مرغ باہ بہ دی انت گڑا مارا نوک سراں چہ بندات ۽ زراں ایر کنگ کپیت۔“ ٹوم ۽ گوشت... ”نئے ایوک ۽ اے گوشت! بلکیں سک زور پردات کہ آرا اے حق نیست کہ منے آزاتی ۽ جیوا ۽ بہ جنت! پچ سوب نیست۔ من ۽ منی زراں بہ دے، منی جن۔“ ۽ میٹیلڈ ۽ آئی ۽ گپ زرت، آئی ۽ ٹوم ۽ رادات انت، چہ زہر ۽ دیم ۽ سہر تر بوتگ ات۔

کروسانی جاگہہ ۽ جارح کروی ۽ ماسالی ۽ ہبہہ مرغانی توک ۽ وہ پشت گپت ۽ آدگرانی کشگ ۽ کاراش ہلاس کرت۔ دہیں مرغ انچوش سک ۽ شر ات انت کہ چہ آدوینناں یکے ۽ وتی زند ۽ اے پیس شریں نہ دیستگ ات، پدا آہاں آدہیں مرغانی بال ۽ تہہ ۽ جنگ ۽ ہیل کاری دیگ ۽ بندات کرت، آہاں برز ۽ شہ برز تر چگل دیگ ۽ ات انت، گڈسہ ۽ چہ آہاں ہشت ۽ بُن ۽ بے پادانی جنگ ۽ درز نے یا رڈ (Yard) نیگ ۽ سٹ جت کرت۔ ”پہ منی نز ۽ ماحون واریں ٹرکیاں ہیل کاری دیگ ۽ ایں، ماسا۔“ جارح کروی ۽ ٹہک ۽ ات۔

”اشان ۽ جیوٹ ۽ آئی ۽ انگریز ۽ مرغانی سر ۽ چوش شاہین ۽ بوگی انت۔“ ماسا ۽ درائینت۔ وہدے مرغانی بلانیں جنگ یک ہفتگے دورات، ماسا اپس ۽ سوار بوت ۽ شت ۽ آدگہ روچ ۽ گوں سوڈانی اسٹیل ۽ ہاراں واتر بوت، آہانی دراجی ۽ پھنادا انچوش تیز ات انت انچوش کہ سرگ اش چوش سوچن ۽ سوچک ات انت۔

چہ جنگ ۽ دوروچ ساری چہ آہانی ایر جنگی ۽ نزوریانی چار ۽ ٹپاس ۽ رند، ہمک مرغ گندگ ۽ سرجم ات، کس ۽ اے گوشت نہ کرت کہ چہ پنچیناں کجام گہتر ۽ شتر انت، گڑا ماسا ۽ فیصلہ کرت ہشتیناں گوں وت ۽ بارت ۽ آخری وہد ۽ چہ آہاں گچین کنت۔

آئی ۽ جارح کروی ۽ را گوشت آہاں انشپی شپ ۽ نیم ۽ سرگرگی انت دانکہ پیسر ۽ سر بہ بنت ۽ چہ مرغ میڑینگ ۽ ساری وت اوں کمیں آرام بہ کن انت ۽ وتی ژندی ۽ در بہ کن انت۔ جارح کروی سر پد ات ماسا انچوش سک ۽ اشتاپی انت دل ۽ گوشت انوں ہمود ۽ بوتین ات اول۔

تہاری ۽ دراجیں سفر پہ وشی گوزگ ۽ ات، چوش کہ گی ۽ سردیگ ۽ ات، چم ۽ گوں گپ گپ بلوکیں چراغ ۽ منڈی ۽ منڈی ۽ سک ات انت کہ ویگن ۽ دیبی سرننگ ۽ دوئیں چجرانی نیام ۽ دز تلگ

ات۔ جارج کروسی ء حیال ہے زوت ء وتی ء میٹیلڈا ء زرائی سرء ء مرء زہری ء قہری ء گر ء چیل ء
 ات۔ آئی ء زہر ء وتی جندء را گوشت، آچہ میٹیلڈا ء شرتزانت کہ داں چینکس سالان صبر ء گون ء آئی ء
 اے زرائر کرتگ انت۔ اے زاناں آئی ء کسانیں مرغانی جنگ ء کنگ ء سرء برتگیں زرنہ ات
 انت؟ آئی ء ادار کے ء نہ مار ات کہ میٹیلڈا اوں چوش آدگہ جنینانی ء شرانت، آپشومان ات کہ آئی ء
 آرا، مکل ء ہوکل کرتگ ات، آئی ء دل ءے پردر کرتگ ات، دومی نیمگ ء آدگہ وہدء زمانگ ات
 انت کہ ایوک ء مردیناں پر ارزشت ء گر انیں فیصلہ کرت انت۔ یک گشتاں پدا میٹیلڈا ء گریوک ء
 تو آئی ء گوشاں کپت۔ ”تراگوں مئے آزاتی ء جیواجنگ ء چچ حق نیست۔“

چوش زوت آئی ء شموشتگ ات کہ زڑ مچ کنگ ء وتی جندء آزاتی ء بہا زورگ ء حیال آئی ء
 جندنیگ ات۔ چونابی ء اے سالانی آست آست زرائر کنگ دگہ بچے نہ ات حداء ٹکی یے ات کہ ماساء
 آرا چیر وکائی گوشگ ات کہ آؤکیں جنگ ء پکش ء شرط بندگ ء ہاترا آرادگہ زڑ درکانت۔ اے نہ
 ایوک ء برزی طبق ء مردم ء ازگاریں ماسا ہانی دیم ء شمریں گام گبے بیت بلکن ء اے وڑ کنگ ء آہانی
 زڑاں اول برانت۔ جارج کروسی ء گوں وت ء کند ات، پتاہیر ماسالی ء گپ ء وتی جندء گوشتن ء گیر
 آرگ ء ات۔ ”منی کڑا کساس دو ہزار ڈالر ایر کرتگیں ہست، تو پے اے زڑاں شرط بست کرت کنتے،
 ماسا۔“ چوتی ابکھی ء در آہگ ء، ماساء آئی ء دست کپتگ ات ء پرہتگ ات ء سوگندے وارنگ ات
 کہ جارج کروسی ء راہمک سنٹ رسیت اگاں آئی ء زڑاں بہ جنت ء بہ کٹیت۔ جار پرینگ ء ات۔
 ”تو اے زڑاں یکے پے دو کرت کنتے،“ ماسا کمیں لہر زگو بوتگ ات۔ ”بچہ، گڑا تو اے چاریں ہزاراں
 چون کنتے؟“

جارج کروسی ء ہما دمان ء فیصلہ کرت کہ مستریں جیوا یے بہ جنت ء اے گپ ء پدربہ کنت کہ پرچا
 اینکس محنت ء انت ء زڑا ایر کنگ ء انت۔ ”ماسا، منی سرء شک مہ کن، دگہ بچ ناں، پر تو مدام نیکیں
 واہگ داشتگ، ماسا۔ بلے من ء میٹیلڈا ء وت ماں وت ء گپ جنگ ء ماسا ما فیصلہ کرتگ گوشت
 بہ کنیں، بچاریں باریں ماوت ء، وتی زہگاں چہ تو بہا زرت کنیں، وتی زندء پشت کپتگیں روچاں پے
 آزات گوازینت کنیں!“ ماساء را پھک حیران کنگ ء ات، جارج پدا کدینگ ء ءے لگ ات ”منی
 واجمنی گپاں دگہ رنگے مہ دئے، ماسا۔“

بلے اے چہ جارج کروسی ء زندء بازیں تجربتاں یکیں دل کشیں تجربتے ات ء ماسا گوشگ ء
 ات۔ ”بچہ، تراے گپ ء حال دیاں کہ اے مرغ میڑینگ ء بابت ء من چے حیال کنگ ء اوں۔ من

اے حساب ء جنگ ء اول کہ اے منی زندہ گڈی ء مستریں بہ بیت۔ من اول نہ کدی مار اتنگ نون منی عمر پیتا ء ہشت سال انت۔ پنجاہ سال بیت کہ ہر موسم ء مرغ میٹینگ ء مرغ دارگ ء پریشان اینگر ء آنگر گران اول، نون من چہ اے کار ء دم برتگ۔ منی گپاں ہش کنگ ء ءے۔ من تراچہ بہ گوشاں۔ گون اصل زر ء کش ء جستگیں زرراں من ء اندازہ انت من گپڑے زر براں ء پوت ء پوتی جن ء بلائیں ماڑی یے میک کنناں۔ آہیمیں بلائیں ماڑی یے ناں کہ یک زمانگے منی واہگ بوتگ، بس پنچ ء شش بان ء، نوکینے، کہ منے ضلورت انت۔ من ساری ء اے بابت ء چار ء بیچار نہ کرتگ ات داں تو اے گپ دیم ء نہ آورتگ ات۔ پدادگہ چچ سو بے نیست کہ من اینکس باز نیگرانی واہند بہ باں ء ورگ اش بہ دیاں۔ بس ایوک ء سارہ ء ملیزی پے کنور ء کسانیں بکل ء دلگوش ء بس انت۔ ایوک ء بکل ء کشت ء کشارانی سر ء وتی زندہ گوازیں۔ بنک ء اینکس زر ہست کہ کدی پے چیزے چہ دگہ کسے ء پے چچ چیز ء پنڈگ لوٹگ نہ کپیت۔۔۔“

وہدے ماسا دیمتر ء گپ جنان ء روان ات جارح کروسی ء ساہ گٹگ ء ات۔ ”گرا، بچہ، تو زان ءے من تراچہ حال دیگ لوٹاں! شامتیو گیناں منی حزمتم شر کرتگ، پے من چچ تہیمیں جنجالے پیدا کہ نہ کرتگ۔ اے مرغ میٹینگ ء ما بازیں زرے کٹیں، وتی زرراں یک ء پے دو کنیں، ہو، ہر چینکس تی بہر ء کپیت من ء ہمایاں بہ دے، ایوک ء چار ہزار ڈالر، ما اشاں چار کے کشیں! تووت شر سو گہے، ہر چی شمانیگراں کرز اتنگ من پے شادوا اینکس کرتگ، بلنے یک گشتاں آازگاریں جیوٹ ء ایوک ء تی نہاد ء من ء چار ہزار ڈالر ء صلاح جت ء من آئی ء گپ رد کرت۔ ہو، شما آرات ء بستار ء شت کن ات چوش کہ شما لوٹگ ءے!“

ارس گواریں جارح کروسی ء اناگت ء دورے جت کہ ماسالی ء رابگل ء بہ کنت، بلنے آپریشان بوت ء وت ء یک کر ء کش ات ءے۔ ”اومنی واجہ، ماسا، ترا سمانیست توچے گوشگ ءے۔ منے دل پے آرات بوتگ ء سک مان انت۔“ ماسالی ء پسو ء راجب ء درآمدیں گرگے مان ات۔ ”من نہ زاناں شمانیگر آرات بہت ءے چے کن ات، داں دگہ کسے شمنے دست ء مہ گپیت ء خیال داری ء مہ کنت۔ اگاں من شماروگ ء اشت، من زاناں منی جن سہمیں جہان ء سر ء زورایت۔ چہ شما ایوک ء میکیں آسن کاریں بچک بیست ء پنچ صد ڈالر کرزیت، گون ایشی ء ہوار پے من شریں زرے کمانینگ ء انت۔“

”اناں واجہ، اناں مننت ء گریں، ماسا۔“ جارح کروسی چہ پدی ء ایراہت ء ماسالی ء راہ گپت دیم پے ماڑی ء شت۔

چہ ساری بیگ ء گیش جارج کروی ء واہشت ات کہ گوں میٹیلڈ ء کدی تہل ء جور جرمہ بوت
 انت۔ جارج کروی ء فیصلہ کرتگ ات کہ وتی سوب مند بوتگیں چیریں کار ء، چہ میٹیلڈ ء چہ وتی ماس ء
 چیر بہ دنت، تیوگیں کٹم ء آرات بوتگ پہا ہاں حیران کنوکیں گپے بہ بیت۔ انگت، چہ گپ ء چیر دیگ ء
 ترکگی ات۔ باز براں آٹوم ء راحال دیگی بوتگ بلتے چٹ حال دیگ ء ساعت ء آئی ء وتی ارادہ بدل
 کرتگ ات۔ ٹوم ورنگ ء تیاریں مردے ات، بلتے آگوں وتی ماس ء بلک ء سک نزنیک
 ات، بوت ءے کرت آئی ء اے گپ گوں آہاں بہ جت انت ء گپ ء تام ء بہ بارت۔ بوتے کرت چہ
 ایشی ء سوب ء ہماناوشیں جیڑہ زندگ بہ بیت ء چست بہ بیت ہرچی کہ ماسا ء گوبار سارہ ء بانک ملیزی ء
 نا کو پچی ء بابت ء گوشنگ ات کہ آہاں ء پشت ء یلہ دیگی ات بلے کہ آوں ہما پیم ء کہول ء باسک ات
 انت انچوش کہ دگہ کسے ات۔

گڑا جارج کروی سہیں در نیامی ہفتگ ء گوں وتی چیر دا تگیں جبر ء سمر ء پیٹال ات کہ حال بہ دنت
 یامہ دنت، وتی جند ء وتی روح ءے پشت کپتگیں ہشتیں کروسانی سرجم کنگ ء ہڈینت ءے کہ اے
 دمان ء بے ترک ء توار ء سفری ڈبانی توک ء بند آئی ء ماسا ء پدی نیمگ ء سوار ات انت ء شپ ء تہاری
 ء حالگیں دگ ء روگ ء ات انت۔ نیامی ء برے برے جارج کروی چرتے ء کپت کہ بے ترک ء
 تواریں ماسالی باریں چے گڑتی ء انت۔

سہب ء سمر ء مہلہ آہانی جم پہ بازار ء تالانیں مچی یے ء کپت انت کہ نہ ایوک ء مرغ میڑینگ ء
 جاگہ ءے انگیر کرتگ ات بلکن ء کش ء ملگزار چہ دیگن، کیری اتج، گی، کارت ء چہ شدوکیں اپس
 ء چچراں پربوگ ء ات۔

”ٹام لی!“ غریب ء درتگ پچیں کریکرانی ٹولی یے کو کار دیگ ء لگ ات، وہدے آہاں ماسا ء
 راچہ بلائیں دیگن ء جہل ء ایر کپگ ء دیست۔ ”بروایشاں پرورش دے، ٹوم۔“ وتی سیاہیں ڈب ء چچک
 کنان، جارج کروی ء دیست ماسا آہانی نیمگ ء سنگت ء پیم ء سرگ ٹرینگ ء ات، بلتے آئی ء وتی پاد
 نہ داشت انت۔ آسپرد ات ماسا دوئیں کریکرانی نیام ء بنا می ء پھر بندی ء سوب ء نیامی ء لونجان
 ات۔ داں نیم کرن ء مرغ میڑینو کے ء بستار ء، ہر جاگہ کہ جارج ء دگی مرغ مڑینگ ء تہا بہر زرتگ
 ات، ماسالی بامردے ات، بلکن ء وتی عمر ءے ہفتاد ء ہشتی سال ء اوں۔

جارج کروی ء کروسانی پوشیں سکیں کڑاسگ کدی نہ ہش کتگ ات چوش کہ مروچی آہان چہ
 ڈباں درکنگ ء ات ء ہش کنگ ء ات۔ یک راہ گوزی غلام ہیل کارے اوشتات ء آراگوشت ءے آ

اے مچی ء توک ء ہما مردمانی ہمراہ انت کہ چہ دور ء وڑیں وڑیں استاناں گپڑے روج ء پنداش بُر اتگ ء اہتگ انت، بلکیں فلور یڈا ء پیمیں دوریں استان ء چہ۔ گپ جنان ء چم شانک دیان، جارح کروسی ء دیست نندوک ء چاروکانی جاگہ ہم دوکج ء مزن انت، بلتے ساری ء چہ مردماں جاگہ داتگ ات ء ہرکس پوت ء جاگہ گرگ ء ات۔

زراب ء گوزوکیں ویکنانی نیام ء، آئی ء چم پہ ہمینکس در آمدیں سُہرین ء سیاہیناں کپت انت ہر چینکس آزانگ ء ات۔ وہدے دوئیں زات ء مردماں آرا پجا آورت آئی ء وتی سر ء پھر بست آوتی ہما ہاں سُروشک جنگ ء ہلوت ء ات انت۔

تالائیں مچی ء وشی ء گل ء ژمبگ ہما و ہد ء گیش وڈات ء برز تر بوت و ہدے سنے ج مرغ میڑینگ جاہ ء اہت ء جنگ بندات کنگی جاہ اش کچ ء ماپ کرت ء لکیر اش کش ات۔ دگہ یک ژمبگ ء کوکارے ہما و ہد ء رُست و ہدے یک کرو سے لگشت ء آوکیں مردمانی سر ء ارش ء کرت، بلکن ء کچکے ء راکلونزینت ء تاجینت ء، داں مرغ مانتری کنگ ء پدا گرگ بوت۔ گوں ہمک نامداریں کروسیانی آہگ ء پجار کنگ ء مچی ء توار چست بوت ء حاصل ہما ہفتینانی آہگ ء ساعت ء کہ آہاں ماسا جیوٹ ء رسل ء پھہار ء جواب داتگ ات ء پہ مقابلہ ء درنگ ات انت۔

”من وتی زند ء انگریز نہ دیتگ، تو دیتگ؟“ جارح کروسی ء گوشاں کپت یک کریرے دوئی ء راجست ء ات۔ آئی ء درائینت نئے کہ آئی ء دیتگ۔ آئی ء مردمان ء انگریز ء دولت ء باروا گپ ء ہش کتگ، آنہ ایوک ء بلائیں جاگیرے ء واہند انت بلکیں دگہ بازیریں ہند ء جاگہاں کہ اسکاٹ لینڈ، آئرلینڈ، ء جابیکا اش گوش انت اود ء بے حسابیں زمین ء پہ اجارہ داتگ ء۔ ء آئی ء گوشاں اے اوں کپت کہ ماسا جیوٹ ء گوں وتی سنگتاں اے گپ اوں جنگ کہ آئی ء مہمان ہر و ہد ء، ہر جاگہ ء پہ ہر چینکس زر ء، مدام پہ مرغ میڑینگ ء ساڑیگ ء تیار انت۔

جارح کروسی پہ کروسانی چینک دیگ ء لہتیں سوپ ہورت ہورت کوٹگ ء ات، کہ اناگت ء مچی جگا ء کوکارے ء توک ء مٹ بوت... آرزوت زوت ویکن ء تہا اوشتات، آئی ء نزنیک آوکیں پُل ء شوشنگیں سرے (Surry) پجا آورت کہ ماسا جیوٹ ء حشک ء چلور دیمیں کوچ مینے سردیگ ء ات۔ پدی ء دوسیر ء ہست مندیں ماسا سوارات، پکاندگ ء ات انت ء مچی ء نیمگ ء دستاں شانگ ء ات انت ء مردم بازیریں کچ ء کساس ء آہان ء انچوش چپ ء چاگرد کنگ ء ات انت کہ اسپان ء دیم ء روگ ء راہ نہ رست، آہانی ویکن ء رند ء سشش ویکن ات انت کہ چہ کروسانی برزیریں سفری ڈباں بار

ات انت، دیم پہ دیم ۽ وگین ۽ ماسا جیوٹ ۽ سُہریں ہیل کار سردیگ ۽ ات، آئی ۽ کش ۽ بارگ ۽ برز پونزیں سُہریں نشتگ ات کہ آئی ۽ بارو اجارج کروی ۽ یکے ۽ راہش کت، آئی ۽ گوشت، خطاب داتگیں، سیر ۽ ازگاریں انگریز ۽ پہ وتی مرغانی حیالداری ۽ گر ۽ دارکنگ ۽ وتی ہمراہی ۽ چہ زر ۽ آکپ آؤرتگ گوں۔

بلتے عجب پوشاکیں، پٹک بالاد، جان ۽ پریں ۽ سُہریں انگریز نوبل مین ماسا جیوٹ ۽ ہمراہی ۽ سرے ۽ سوارات ۽ ہر یکے ۽ دلگوش گمانی ات، دونیں پُرازشت ودی کنگ ۽ ات انت، بلکن ۽ دونیں حاکمیں مردم ات انت، بلتے گندگ ۽ انگریز ریاتی ایں ناوشی یے پیش دارگ ۽ ات ۽ جہل ۽ اوشتا تگیں مچی ۽ را کمارکنگ ۽ نات۔

جارج کروی ۽ بازیں مرغ مہینگے ۽ تہا بہر زرتگ ات ۽ مرغانی یاد ۽ بانزلیانی مالشت ۽ مالگ ۽ شر سر پد ۽ بلدات، ۽ آرا آئی ۽ آزمودگ ۽ ہیل داتگ ات۔ آرا مچی ۽ جاک ۽ کوکاروت حال دیگ ۽ ات انت کہ چے بونگ ۽ انت، بے آہانی نیگ ۽ چارگ ۽، پدازوت ریفری ۽ توارچست بوت کہ نوں آوتی کینوگ ۽ کوکاراں بندہ کن انت ۽ بلتے چہ آہانی نہ منوکیں کوکار ۽ جاگاں اے گپ پد بوت کہ آہاں چہ بوتلاں شریں دستے کاٹ اتگ۔

پدا اولی جار آئی ۽ گوشاں کپت، ولیمزٹاؤن ۽ واجہ فرڈ روڈ ولف وتی سہریں کروس ۽ گوں انگلیڈ ۽ سرسی ایرک ۽ ٹکوئیں مرغ ۽ میڑینگ ۽ انت۔
پدا۔ ”کروساں تیار کن ات“۔
پدا۔ ”یلہ اش کن ات“۔

۽ مچی ۽ کوکار ۽ رازڑمبگے مان ات، رند ۽ اناگت ۽ حاموشی یے ۽ مان شانت، آرا صاف صاف حال دات کہ اے جنگ انگریز ۽ مرغ ۽ ہادمان ۽ کٹ ات۔

ہر ہفتیں باہ دیوکاں باری باری ۽ وتی پنچیں مرغ گوں آدگہ ہامرغاں میڑینت انت کہ یا جیوٹ نیگ ات انت یا انگریز نیگ ات انت، جارج کروی ۽ وتی سہمیں زند ۽ کش ۽ زڑ جنگ ۽ اینکس کوکار نہ ہش کتگ ات۔ جنگ جاہ ۽، جنگ ریفری ۽ مچی ۽ نیامچی ۽ بونگ ۽ ات کہ آہاں ۽ حاموش کنگ ۽ ہکل ۽ ات انت۔ برے برے مچی ۽ شوران مان گیش اتگیں جارج کروی ۽ را حال دات کہ ہر کہیں مرغ سک پٹی ۽ ٹوری ات انت ریفری گوشگ ۽ ات انت کہ جنگ دارگ بہ بیت۔ جنگ ۽ یک شل برجم دارگ ۽ ساری واہندان ۽ رضادیک بہ بیت کہ علاجان اش بہ کن انت۔ جارج

ءچہ مچی ءحاصلیں گرگ ءجنگ ءاندازہ جت کرت کہ یک سیر ءہست مندیں مردکارے ءکروس ء
 لٹ وارنگ، بلتے مدام چوش نہ ات۔ آحیران ءہہکہ ات باریں کہیں ماسالی ءواری کثیت۔ جارج
 کروسى ءاندازہ جت حج الم ءچہ باہ دیوکانی آرڈر ءچہ وتی ہیٹ کلاہ ءلمب ءلاچینتگیں کا گداں آئی ء
 نام ءکا گد ءچنڈ ءزورگ ءانت۔

آرا اوں لہتیں جنگانی چارگ دوست بوت، بلتے بازینے شرطاں بستگ ات۔ آرا مرغانی مالشت
 کنگ یلہ دیگی نہ ات، ناپہ دمانے ء۔ آحیال ءات باریں زرّانی چینکرگیں حزانگے، کہ چہ آہاں کہیں چہ
 سالان آئی ءجند ءیر کرنگین ات انت۔ ماسا ایوک ءہما مرغانی سر ءشرط جنگ ءودار ءات کہ آہانی
 بزگوشتان ءآئی ءجند ءلنکاکاں پرہتگ ات ءمالشت کرنگ ات انت۔ چوناہا چہ آہاں پنچ در چنگیہان
 ءمڑگی ات، بلتے زانگ نہ بوت کجام پنچینان ء۔ چہ آہشتینان ہر یکے ءراد رنگ ءتیار بونگی ءچست
 بونگی ات۔ جارج کروسى ءوتی تیوگیں زند ءدعا نہ کرنگ ات، بلتے مروچی دعاء ات۔ آکوشست ءات
 میٹیلڈ ءعکس کشی ءبہ کنت کہ آئی دپ ءدیم چون ودی کن انت ہر کہیں آواتر بیت ءزراں آئی ءکٹ
 ءچگل دنت کہ یکے پہ دو بوتگ ات انت ءپدا آرا حکم دنت کہ تیوگیں کٹم ءیک جاگہ ءنزبیار بیت ءمچ بہ
 کنت ءآے جار ءپرینیت، نوں شما آرات ات۔

پداریفری ءتوار آئی ءگوشاں کپت۔ آوکیں پنچیں یہہارد دیوکیں کروسانی ہدا بند ءآہانی گر ءدار
 کنوک کاس ول کاؤنٹی ءٹوم لی انت۔

جارج ءدل ءدزیگ ءے جت! آئی ءوتی ڈربی ہیٹ کلاہ مہرتوتی سرگ ءتہاسی دات، چہ
 ویگن ءایر کپت، زانت ءے ماسا پیدا ک انت ءوتی اولی مرغ ءگچین کنت۔

”ٹو ووم لی!“ مچی ءکوکارانی نیام ءبرزتریں نام آئی ءگوشاں کپت کہ غریب ءدرنگ بچیں
 کریکر گجال اش کنگ ءات انت۔ پدا یک بلائیں نہ منوکیں کوکارے رُست ءمردمانی یک رُمبے
 چہ مچی ءڈن دراہت ءماساء راچپ ءچاگرداش کرت، گوں آہانی ہمراہی ءماسا ویگن کر ءرست، وتی
 دست ءے دپ ءکر ءچنک کرت انت ءجارج کروسى ءگوش ءتہا گوشت ءے۔ ”اے یار، داں جنگ
 جاہ ءایشانی برگ ءمئے مک ءکن انت۔“

”جی ہو، ماسا۔“

جارج کروسى ءپدا سٹ ءے جت ءویگن ءسرکپت، کروسانی ہشتیں ڈباں ماسا ءغریب ء
 بزکاریں سہریں کریکرانی دست ءدیگ ءات، آئی ءحیال شہمگ ءات انت کہ آئی ءوتی زند ءمرغ

میڑ پینگ سی ہفتتیں سالوں اے پیہیں گرائیں ساعتوں کدی ماساء را بے تاہیر ء دلوارگی ء نہ دیتنگ ات۔ پدا راہیں ردا ات انت ء چہ مچی ء نیام ء دیم پہ مرغ جنگ جاہ ء روگ ء ات انت، ماساء را شترتیں تاموریں تجربہ کاریں کروں بڈا ات کہ آئی ء پہ اولی جنگ دیگ ء گچین کرتگ ات ء جارح کروسی ء گو پتگیں ساچی یے ء توک ء ٹپ ء ٹوری ء علاج ء دارو ء درماناں آرگ ء ات کہ کر گوشک ء لاپ ء چیر ء پٹ، کمیں آئیوی (۱۷۶) ء ہجگیں تاک، گلیسرین، موکو کد ام ء گڑ کے ات ء ٹرپن ٹائن (Turpentine) ات انت۔ وہدے آجنگ جاہ ء زینک ء رست انت سک نہ گیلیں تیلانک ء د کہ یے بنا بوت۔ الکحل وارتگیانی کوکار ”ٹوم لی“ آہانی گوشانی تہا علینگ ء ات ء برے برے ”اے آئی ء نیگر جارح کروسی انت!“ ء جارح ء آہانی چمانی سکی ء مارشت انچوش مار ات انت تو گوشت زاناں لنگ ات انت، بلتے وش ات انت، بلتے دوئیں روگ ء ات انت ء ٹچک ء دیگی ء چارگ ء ات انت۔ کوشت ء ات چوش ماسائیگ ء پہ تاہیر ودی بہ کنت۔

پدا جارح کروسی ء جم پہ پٹک بالاد ء زنڈیں انگریز ء کپت انت کہ جنگ جاہ ء لمب ء اوشتاگ ات ء یک بلائیں کروں وتی چپیں دست ء چنگ ء داشنگ ات ء، آئی ء جم آہانی کسانیں روانک ء توصیف ء ات انت کہ گوں پہہار دیوکیں مرغاں پیدا ک ات، گوں ماسالی ء سرگ ء سر ء سلام ء دعاء ادل ء بدل کنگ ء رند، رسل ء وتی مرغ شاہیم ء سر ء ایر کرت، ریفری ء جارحت: پنچ پاؤنڈ ء پانزدہ اونس! براہداریں کروں ء دمی سُرپ رنگ ء سبز ات انت ء روچ ء روژ ناہی ء تر پوشک دیگ ء ات انت۔

پدا ماسا گوں وتی تامور ء ملیں کروں ء دیم ء شت کہ چہ جارح ء پسند تریناں یکے ات۔ مل ء خون وارے ات۔ گردن ء چوش مار ء سُرگ ء ات، کشت ء کوش کنگ چہ آئی ء چماں دراہ ات، پہ یلہ بوتگ ء پرپر کی شانگ ء ات۔ وہدے ریفری ء جارحت، چٹ سشس پاؤنڈ، نشہ این غریب ء درتگ پچیں کریکراں انچوش کوکار کرت ء کینز ات تو گوشت زاناں کمیں زیاتیں پاؤنڈانی مانا ایش ات کہ جنگ ساری ء کٹگ بوتگ۔ ”ٹوووم لی! برو، انگریز ء پرورش دے، ٹاووم گوشے زاناں آرانوں چست کنت جنت ء گل مہبہ دل بند ء ء گت دنت۔“

اے گپ الکاپ ء پدرا ت کہ ماسالی ء دوست کنو کاں شر شراب وارتگ ات۔ جارح کروسی ء دیست پریشانی ء تاموری یے ء ماسا ء انگریز دوئینیانی دیم ء مان شانے۔ دوئیں انچوش پیشدارگ ء ات انت بہزاں چچ ہش کنگ ء نہ انت۔ آہاں وتی زونڈ جت ء نشت انت، وتی کروسانی ہارانی بندگ

ء ذرگلائش بوت انت۔ بلئے جاک ء کوارودان ء لچر بوہان ات انت۔ ”کروس میڑینگ ء انت یا بٹ میڑینگ ء انت؟... اناں، اے اوژناگ گریں مرغ انت... ہو، اے اشان ء ماہیگ ء چینک دی انت!“ انگریز ء دپ ء دیم چہرہ ء گوات کپتگ ات انت، ریفری پشت ء دیم تچگ ء ات، زورانی پُر ء دست شانی ء ات، کوار ء ات۔ ”واجہاں، شے منت!“ بلئے ایوک ء تژن ء ٹہکے پُرشت ء تالان بوت، شغل ء توازنوں سوچاک بوہان ات انت۔ ”ایشی ء سُہریں کوٹ کج نیگ ء؟... اے روباہ میڑینیت ء؟... چوش واین ء گردیت... چوش نمسی ایں پگل ء انت... پھنی نز ء چوش شکاری کچک ء انت۔“

ماسا جیوٹ چہ مچی ء ڈن دراہت، زہر ء زہر ریفری ء دیم ء اوشتات، دست ء گوات ء بُرگ ء ات انت، بلئے ”ٹووووم لی، ٹووووم لی“ ء جگر سندیں کوارانی تہا لہز ءے گار ء بیگواہ بوت انت۔ نون جگ گوں ریفری ء ہمراہ داری کنگ ء ات انت، اے دیم ء دیم تچگ ء ات انت، دست اش چست ات انت ء مچی ء رامشت پیشدارگ ء ات انت۔ ”اگاں حاموش مہ بت گڑ امرغ ء میڑینگ دارگ بیت!“ شمدراہیں لوٹ ات مرغ میڑینگ مہ بیت۔ ”مدان مدان ء نشہ ایں کوار ء ہندگ نزد تژان بوت انت۔ جارج کروی ء دیست ماسالی ء دیم چہ پریشانی ء ژندودی کنگ ء ات ء ماسا جیوٹ ء انگریز دوئیں زہر ء پُر ات انت۔“

”مسٹر لی!“ ودے انگریز ء گٹ ء پُر ء ناگت ء اے لہز کش ات انت، مچی وت سر ء وت کساس بے توار بوت۔ ”مسٹر لی، منی ء تئی دوئینی مرغ بے مٹ انت۔ توگوں من زاتی کش ء شرط بندگ ء ہمراہ داری کنتے؟“

جارج کروی زانگ ء ات کہ اے نشنگیں مردمانی تہا صدانی حساب ء مردم زان انت ء سر پدانٹ کہ انگریز ء نرم ء نازریں گالوار ء توک ء بیر گیری ء جہل جنگ ء شبینگ ہست انت۔ ماسا ء چگ ء، آئی ء دیست، چہرہ تر پوشک دات۔

لہتیں کترہاں ماسا ء پسو آؤرت۔ ”اے من ء دوست بیت۔ تئی چے خیال انت؟“ انگریز داں ساعتے حاموش بوت، گندگ ء چہ گپ ء ساری جیڑہ ء پیشکانڈگ ء ات۔ ”گڑا، وہ ہزار ڈالر بس انت؟“

آئی ء ساہ کشگ ء چول مچی ء نیگ ء دات انت دانکہ بہ جسکینیت اش ء پدا درائینت ءے ”گپ ایش انت تراوتی مرغانی سر ء بھیسہ نیست، مسٹر لی۔“ آوشتات ء ماسا ء راچارگ ء لگ

ات۔ آئی ۽ لنگھانی سر ۽ بارگیں بچکند صاف بے شرف کنگی چار گے ات۔ مچی ۽ دمانے ساری ۽ زریں لریں جاگ ۽ کوکار، مرگ ۽ خاموشی ۽ بدل بوت۔ ہما کہ نشنگ ات انت نون پاداہمت ۽ اوشتاگ ات انت۔ جارج کروی ۽ زرد ۽ دریگ ۽ توار بند بوت۔ بانک ملیری ۽ آورتگیں مسز ۽ زہر گرگ ۽ حال چہ دور ۽ آئی ۽ گوشاں کپگ ۽ ات کہ ماسا ۽ چہ بنک ۽ پنج ہزار ڈالرش اتگ کہ آئی ۽ ”زند ۽ ایر کرتگیں زرائی نیم ات انت“۔ جارج کروی سدک ات ماسا اے شرط ۽ جواب دیگ ۽ دل کرت نہ کنت۔ گڑا ایشی ۽ بوت کرتین پسوچے بوت کنت کہ آے مچی ۽ ہوار ہما مردمانی دیماوتی کم شرف بونگ ۽ داشت بہ کنت کہ آئی ۽ براہندگ ۽ دوزواہ ات انت؟ وت ۽ راماسا ۽ جبال ۽ دلوارگی ۽ بہرے لیک ات ۽، جارج ۽ آئی ۽ نیمگ ۽ چار ات کرت نہ کرت۔ یک نہ کٹوکیں و ہدے گوست، پدا جارج کروی ۽ راوتی گوشانی سر ۽ شک بونگ ۽ ات۔

ماسا ۽ توار زیمی ات۔ ”واجہ، اے زرائی دوائینکس کنگ ۽ بابت ۽ تئی چے خیال انت؟ بیست ہزار۔“ سبھیں مچی ۽، سر ۽ پر ۽ ناوشی ۽ درشان کنگ ۽ نیا مچی ۽ پہ کوکار ۽ دپ ۽ پنج کش ات۔ چہ ترس ۽، جارج کروی ۽ خیال کرت کہ اے زرد دنیا ۽ تہا ماسالی ۽ کلیں مال ۽ ملکیت ۽ زرائنت، آئی ۽ گس، آئی ۽ زمین ۽ آئی ۽ غلاماں ہوار، جارج ۽ جند ۽ ایر کرتگیں زرائوں گون ات انت۔ آئی ۽ انگریز ۽ رادیست کہ چہ پریشانی ۽ دیم ۽ تب ۽ گشت، بلتے رند ۽ پدا آئی ۽ زوت وت ۽ راگر ۽ دار کرت۔ آئی ۽ دپ ۽ دیم نون مچ ۽ کپتگ ات۔ ”دلی ایں لیبی یے ۽!“ آئی ۽ درائنت۔ وتی دست ۽ ماسا ۽ نیمگ ۽ شہار دات۔ ”منظور انت، واجہ! بیانون مرغاں تیار کنیں۔“

پدا اناگت ۽ جارج کروی ۽ سرگ ۽ کار کرت۔ ماسالی سر پدا ات آئی ۽ ملیں تاموریں کروس کٹ ایت۔ چہ کٹگ ۽ نہ ایوک ۽ ماسا سیر ۽ ازگار بوت کنت، اے کٹگ آراپہ غریب ۽ درتگ پچیں سہریں کریکراں ابدمان ۽ نمیر انیں بامر دے جوڑ کنت ۽ آراپہ آدگران یک درورے جوڑ کرت کنت کہ اے پیہیں وت گلانیں میر ۽ شزراتیں ماسا بہا ردیگ ۽ پروش دیگ بنت ۽ پدا چہ آہاں کسے ماسالی ۽ نیمگ ۽ چار ات کرت نہ کنت۔

نون ماسالی ۽ انگریز جنگ جاہ ۽ دیم پہ دیم جگ اتگ ات انت ۽ آدمان ۽ جارج کروی ماسالی ۽ مرغ ۽ تو امیں زند ۽ وتی دماغ ۽ توک ۽ گندگ ۽ ات، چہ ہما زمانگ ۽ کہ شری ۽ پٹ ۽ نہ جنگ ات ۽ گوچکی ۽ زمانگ ۽ چہ وتی ڈب ۽ ٹنگاں مدام اینگرانی سر ۽ ارش کنگ ۽ ات۔ نوکانی ۽ کہ چہ ہیل کاری دیگ ۽ جاگہ ۽ آورتگ ات، چہ گرگ ۽ دارگ ۽ ساری چہ جنگل ۽ کپتگیں پیریں کروسے سہتانی تہا

جنگ ات ء کشنگ ات۔ پمیشکا ماساء اے مرغ درچت۔ زانت ءے کہ شیوار، بے بزگ ء شریں
 لیسی یے ات۔ پد اہما دمان ء گندگ ء جارح کروی ء سک ء زہرائیں میٹیلڈاء ء راہش کنگ ء ات۔
 ”توچہ ماساء سک ترگنوک ءے۔ آئی ء نہ گیگیں جاوہر پد اپمانی کا انت ء پد اہما غریب ء درتگ پچیں
 کر یکرے بیت، بلئے توتی سبھیں خاندان ء حیوا ء لہتیں مرغانی سر ء جنگ ءے۔“
 پد اسے این ج اہت ء جنگ جاہ ء چپ ء چاگرد ء نشت انت۔ ریفری انچوش نشت تو گوشت
 زاناں برناتگ۔

زید گندگ ء حاموش ء بے ترک ء تورات۔ ہر کس اے گپ ء زانتکار ء سر پدات کہ ایک
 انجیں چیزے ء شاہد ء گواہ بونگ ء ات انت کہ آہان ء وتی زند ء پشت کپتگیں روچاں نندگ ء ایشی ء سر ء
 گپ جنگی ات۔ جارح کروی ماساء انگریز ء چار ات کہ وتی زور جنوکیں مرغ اش داشتگ ات
 انت، دوینیاں وتی چم چست کرت انت ء ریفری ء لنخاں چارگ ء ات انت۔

سُرپ چک این سبز ء تاموریں کروس پہ یکے دومی ء یلہ بوت انت، زورانی پڑ ء ڈیک اش
 وارت ء پشتی ء چگل گپت انت، وتی پادانی سر ء اوشنات انت ء پد اہما دمان ء چست ات انت، باج
 برگ ء یکے دومی ء رادر ء دام کنگ ء ات انت، لنخانی ٹک ٹک ء ہارانی چم نہ گندیں رو ء آت
 انت، یکے دومی ء سر ء ترسناکیں پیم ء ارش کنگ ء ات انت کہ اے پیمیں مرگ جارح کروی ء مرغ
 میڑ پینگ ء جنگ جاہاں کم دیستگ ات۔ انگریز ء سُرپ رنگیں سبزیں کروس اناگت ء جنگ بوت،
 ماسالی ء کروس ء آئی ء بانزلی ء توک ء داں جہلانکی ء ہارے گت داگت ات۔ دوینیاں وت ء داشت نہ
 کرت بُن ء کپت انت۔ دوئیں پہ ہار ء درکنگ ء زور جنگ ء ات انت ء یکے دومی ء سرگاں چوم پاچگ
 ء ات انت۔

”بہ گرات اش!“ ریفری ء جارحوانی ء در نہ اہتگ ات کہ ماساء انگریز دوئیں پاداہت انت، ہار
 اش گیش اینت انت، وتی کروسانی بونز ء بانزیں سرگ اش دپ ء کرت ء چوش ات انت اش، پدا
 بندات کنگی لکیر ء سر ء ایراش کرت انت۔ اے بری دُمسی اش داشتگ ات انت۔ ”تیار بے... یلہ
 اش دی ات۔“

اے بری آہاں برز ء بال ء تہاڈ یک وارت، وتی ہاراش تیار کرت انت دانکہ یک زدیں جنگے بہ
 کن انت، بلئے سوب مند نہ بوت انت، ساری ء بُن ء کپت انت، ماساء کروس تہمت ء دیم ء
 شت، کوشست ء ات وتی دژمن ء بہ جنت ء دور بہ دنت، بلئے انگریز ء کروس ء آراچہ کش ء جت، سبھیں

مچی ء دپ پتچ بوت و ہدے ماساء مرغ گوں تینز می ء بے نقص ء ٹپ ء ٹوری ء گوست ء شت۔ دیم ء چکرینگ ء پیسر، انگریز ء مرغ ء آرا گپتنگ ات، بُن ء کپتنگ ات انت، لیٹ ورگ ء ات انت۔ یک رندے پداوتی پادانی سرء اوشتات انت ء سنٹ ماں سنٹ مرگ ء ات انت، برے برے یکے دومی ء را پہ زوراکیں بانزلی ء پانچل جت اش، یک رندے پدا آبرز ء چست بوت انت، دوارگ ء کپت انت، گوں نوکیں زہرگے ء بن ء مرگ ء ات انت۔

یک کوکارے چست بوت! انگریز ء کروں شہ خون ء میچڑات ء شہ ماساء مرغ ء سینگ ء سیاہ ء تہاریں جاگہ ء گندگ بونگ ء ات بلتے آئی ء وتی دژمن پہ بانزلیاں ریپ اینت ء گڈ سرء پمائی کشگ ء چست بوت۔ بلتے یک رندے پدا انگریز ء کروں نزرگرات، آرا ردے دات ء برزادی ء چست بوت۔ جارج کروسی ء چماں کدی مرغ ء جون ء اے پیہیں بے باوریں چیلک ورگ نہ دیتنگ ات، بلتے نوں ماساء مرغ ء اینکس وتی وار راست کرتگ ات کہ انگریز ء کروں ء چپستی ء بہ جنت، آئی ء دوگشتاں آئی ء سینگ ء راجت، حوناں پیہنہ اربست بلتے انگریز ء کروں ء وتی واروش کرت، برز ء چست بوت، ماساء کروں ء گردن ء راجت ء۔

جارج کروسی ء ساہ گٹ ات و ہدے آئی ء خون ء میچڑیں کروں دیست، کپتنگ ات ء تاب ورگ ء ات ء سرگ ء لوخجان ات ء دوئیں مرغ پہ جنگ ء پیجیں جاگہ شوہازگ ء ات انت۔ انچوش پہ دیمیں جنگ ء چوپ ء انگریز ء کروں چہ ماساء کروں ء باج برگ ء ات۔ پدا بے باوریں ڈولے ء ماسا ء کروں برز ء چست بوت، گوں جہلادی ء آہگ ء انگریز ء کروں ء سینگ ء ہارے گت ء دات، انگریز ء کروں پٹانی جمپ ء بوت کپت ء چرائی ء سنٹ ء حوناں پیہنہ اربستگ ات۔

اے انچوش زوت بوت کہ یک سیکنڈے یا کمیں گیشتر و ہد نہ گوستگ ات کہ کوکارے رست۔ چیہانٹ جنان، سہرہپ ء دیمیں مردم سٹک جنگ ء ات انت۔ ”ٹوم لی، ٹوم لی! آئی ء کرت ء پیش داشت!“ جارج کروسی چہ گل ء سر گوستگ ات، آہان ء چار ات ء کہ ماساء چپ ء چا گرد ء ٹچ بوبان ات انت، آئی ء ہڈوک ء ٹپگ ء آئی ء دستاں پرچنگ ء ات انت۔ ”ٹوم لی، ٹوم لی، ٹوم لی۔“

ما آرات بونگ ء ایں۔ جارج کروسی خیال ء ات۔ اے راستیں حال کہ زوت آراوتی کٹم ء را دیگی ات گندگ ء بے باورینے ات، کسی گمان ء نہ ات۔ آئی ء انگریز چار ات، آئی ء شاگوریک انجیں پیہے ء گندگ بوت انت کہ تو گوشت زاناں یکے ء راہل ڈاگ ٹچک ء ندرگ ء پیشدارگ ء انت۔

”مسٹر لی!“ کساس یکیں چیز ء مچی ء رچوش زوت حاموش ء بے توار نہ کرتگ ات۔

انگریز گام جناب پیدا کرتا۔ آپہ ماساء کساس سے گام دوری ء اوشنات، آئی ء درائنیت۔
 ”تئی مرغ ء ڈولداریں جنگ ئے کرت، چہ دوئیناں یکے ء راکلگی ات۔ یکے دومی ء ہم مٹ ات انت
 اے تئیں من بچہ نہ دیتگ۔ من ء گوشتگ بوتگ تو یک انچیں لیبی ئے کہ وتی برتگیں زراں یک
 رندے پدائے مرغانی میڑینگ ء سر ء جت کرت کئے۔“

ماسالی وتی جاگہ ء اوشناتگ ات، آئی دپ ء دیم زرد ترانگ ات انت۔ داں دیر ء کروسانی
 کڑاسلگ ء بانگ ء یکیں تو ارات کہ گوشاں کپگ ء ات ء ہمیشانی نیام ء چاروک اندازہ جنگ ء ات
 انت بوت کنت دونیں کروس پہ ہشتاد ہزار ڈالر ء شرمطاں جنگ ء انت، کٹوک سچہیں... بارت۔

سرگ ماسالی ء نیمگ ء چرات انت۔ آحیران ات، باور ئے کنگ ء نہ ات، آئی ء وتی چم پہ
 ادار کے جارج کروی ء شانک دات انت کہ ٹپی ء ٹوری ایں مرغ ء دارو ء درمان ء ات۔ گوں وتی
 جند ء تو اء ہش کنگ ء جارج کروی چوش ایند گرانی ء حیران ات۔ ”تئی مرغ ہر چیز ء راہ وتی بانزلیاں
 رتئیں انت، ماسا“ سہریں دپ ء دیم آئی ء نیمگ ء چارگ ء لگ ات انت۔

”من ہش کنگ تئی سیاہیں ہیل کار چہ شتر تیناں یکے، بلتے من ء آئی ء صلاحانی سر ء باز بھیسہ نہ
 کنت، من ء دگہ شریں مرغ اول ہست۔“

لبزاں انچوش ودی کرت تو گوشت زاناں انگریز ء گوشتگیں باہ دیگ دگہ بچے نہ ات بلکن ء
 گوٹوانی مجولی ء گوازی ات۔

پد ماسالی ء گوں رواداری ء درائنیت۔ ”جی واجہ ہرچی تئی شور انت، دگہ جنگے ء سر ء اے زراں
 جنگ ء من ء وشی بیت۔“

تیاری کنگ ء اے ساعت پہ جارج کروی ء چم اندری گوست انت، چہ کش ء گور ء مچی ء نیمگ
 ء یک تو اے نہ اہت۔ کدی اے پیہ نہ بوتگ ات، جارج کروی ء جبلت ء رضادات، و ہدے
 ماسالی ء وتی لنلک ہما ڈب ء نیمگ ء ٹال کرت کہ ہما کروس ئے مان ات کہ جارج کروی ء پیسر ء آرا
 ”شاہین“ ء نام داتگ ات۔

”جی ہوا!“ آئی ء ساہ کش ات۔ اے مرغ وتی دژمن ء صنٹ ء گرگ ء دارگ ء گوں وتی ہاراں
 آئی دژ ء دام کنگ ء شرسر پدات۔ اے پہ یک انچیں مرغے ء کہ پہ سر پدی ء سوگہی اُرش کنت ہزدری
 ات، چوش کہ ساری ء جنگ ء انگریز ء کروس ء گندگ بوتگ ات۔

”شاہین“ ءِ راوتی بگل ءِ ءِ کرت، ماسالی ہمو داشت کہ انگریز ءِ یک تہار سبزیں کروے
داشتگ ات۔ مرغ تول کنگ بوت انت۔ دوینانی وزن شش شش پاؤنڈ ات انت۔

وہدے ”یلہ“ دیگ ءِ توار ءِ در آہگ ءِ گوں وت ہوار مردمانی گمان ءِ اثرے دور دات، بلے
دوین مرغ برزادی ءِ چست بونگ ءِ بدل ءِ بن ءِ یکے دومی ءِ راپہ بانزلی جنگ ءِ ات انت۔ جارج
کروسی ءِ شاہین ءِ مہر دارگ ءِ رند آئی ءِ پے سنٹ جنگ ءِ توار ہش کت کرت انت... یکے دومی ءِ گورگند
تیلانک دیگ ءِ تہا بے وڈیں انگریز ءِ مرغ ءِ ہارے وارت ءِ۔ ماسا ءِ مرغ ءِ دست پروش وارت، چہ
کپگ ءِ ساری دمانے سرگ ءِ لونجان بوت ءِ چہ پچیں دپ ءِ خون ءِ یلہ ات۔

اوحد! اوحد! اوحد! جارج کروسی چار دست ءِ پاد گولو ءِ ات، دیم پے گردیں جنگ جاہ ءِ نیمگ
ءِ تچگ ءِ تہا مردم ءِ یک کش ءِ تیلانک دات انت، چوش ننک ءِ زار جنان، بے وڈ پٹی ءِ گوری این
”شاہین“ ءِ چست کرت، آئی ءِ بستگیں خون ءِ چہ آئی ءِ سنٹ ءِ چوش ات انت، کروس ءِ نزوریں
پر پٹگ ءِ جت، آئی ءِ دستانی دل ءِ مرگ ءِ ات۔ آگوں یک نزنیک ءِ اوشتا تگیں مردکارے ءِ مکک ءِ
پاداہت، سُد ءِ کرت، اڑان ءِ کپان چہ مچی ءِ نیام ءِ دراہت، مرتگیں کروس ءِ بگل ءِ ات ءِ دیم پے
ویگن ءِ شت۔

جنگ جاہ ءِ پدی نیمگ ءِ زمیندارانی ٹولی یے انگریز ءِ ماسا جیوٹ ءِ ٹپگ ءِ مراد بادی دیگ
ات، تیوگینانی پشت ءِ لٹ وار تگیں ءِ ریکائیں ماسالی ات کہ روتگ ءِ جنگ ات ءِ اوشتا تگ ات ءِ
جنگ جاہ ءِ حونانی ٹپاں روک روک ءِ چارگ ءِ ات۔

گڈ سر ءِ دیم ءِ چکرینت۔ سرسی ایرک رسل ہما جا گہہ ءِ شت کہ ماسالی اوشتا تگ ات ءِ ماسالی ءِ
آست آستک ءِ وتی چم چست کرت انت۔

”تو چے گوشگ ءِ ات ءِ؟“ آلبجگ ءِ ات۔

”من گوشگ ات واجہ، اے تئی وش سختی ءِ روچ نہ انت۔“

ماسالی ءِ پے زور چکند ات۔

سرسی ایرک رسل ءِ درائینت۔ ”شمرط جنوک ءِ سر ءِ خیال گورانت، راستے، کئے اینکس زر
کیسگ ءِ کنت ءِ تڑا بیت، گڑا پر چاباندا یکے دومی ءِ رامہ ٹاہیناں؟ تو بہ گوش نیمروچ ءِ پاس...“ آئی ءِ
کمیں گپ داشت۔ ”چاہ ءِ ورگ ءِ رند، ماسا جیوٹ ءِ گس ءِ۔“
بے زگ کنگ ءِ ماسالی ءِ وتی سرگ چنڈینت ”جی واجہ۔“

گس ۽ روگ ۽ سفر ۽ دوکلاک زرت۔ نئے ماسالی ۽ نئے جارح کروی ۽ یک لبزے کش
ات۔ اے چہ دراہیں سفران دزاج تریں سفرات کہ جارح کروی ۽ کدی اے تیمیں ذرا جیں سفر نہ
کرتگ ات۔ بلے و ہدے و یگن ۽ شہ دگ گیت اے سفر ایتنکس دور نہ بوت۔

و ہدے آدگہ روج ۽، ماسا تہاری مان شانگ ۽ و ہدے چہ ماسا جیوٹ ۽ لوگ ۽ واتر بوت، آئی ۽
جارح کروی ۽ رادیسٹ تو شگانی کڈک ۽ توک ۽ مرغانی وردناں ہوار کنگ ۽ ات۔ میٹیلڈا ۽ زار ۽
پریات ۽ کوکار ۽ رند، کہ آراچہ کرگین ۽ درانڈہ بہہ اش کرتگ ات، وتی گیشتریں و ہدے ۽ ہمد ۽ گوازینگ
ات۔

”جارح“ ماسا ۽ گوشت۔ ”تئی گوشتگ ۽ حال دیگ پھ من سک گران انت۔“ آئی ۽ گپ کمیں
داشت، لبز انز آرگ ۽ ات، ”سراول پر نہ بیت چون بہ گوشتان ۽، تووت زان ۽ سر پدے من ۽
ایتنکسین زرے نیست چوش کہ دگنیا گوشتیت۔ من ۽ ہست، راستیں جبر الیش انت، ابید چہ
لہتیں ہزاراں، دگہ ہرچی کہ من ۽ ہست، منی لوگ انت، اے زمین انت ۽ شتا لہتیں نیگرات۔“

اے نوں مارا بہا کنگ ۽ انت، جارح کروی ۽ مارات ”جخال الیش“ آدی متر ۽ گوشتان ات ”نہ
انت من وتی نیم ملکت ۽ امنڈ ۽ زہگ ۽ رادات کنان، بلئے آئی ۽ من دگہ صلاح ۽ جت...“ ماسا ۽
زبان اڑگ ۽ ات۔ ”تو آراہش کنگ ات آئی ۽ تئی بارواچے گوشتگ ات... ۽ آئی ۽ گوشت آئی
۽ ہرچی مروچگیں دوئیں مرغانی جنگانی تہا دیستگ آچتئی ہیل کاری دیگ ۽ سوب ۽ ات انت...“

ماسا ۽ زندیں ساہ ۽ کش ات ۽ جارح کروی ۽ وتی دم داشتگ ات۔ گندگ ۽ آلوطیت وتی ہیل
کارے ۽ جاگہ ۽ پربہ کنت، کہ چیز کے و ہد ساری انگلینڈ ۽ مرگ، ۽ پمانی نز ۽ یک نیگر ہیل کارے ۽
برگ شریں کارے۔“ ماسا ۽ جارح کروی ۽ باور نہ کنوئیں چم چارات کرت نہ کرت انت۔ ”چہ اے
جخال ۽ دراہت نہ کنان، ماراچہ تیوگیں ایریں زرے زہر کنت ۽ ماڑی ۽ رہن کنگ پرمانیت ۽ ترا
داں ہما و ہد ۽ انگلینڈ ۽ کار بندیت داں پمانی دگہ ہیل کارے تیمہ بیت۔ آگوشتیت دو سال ۽ گیش ناں۔“
ماسا ۽ وتی سر ۽ زور پردات کمیں جارح کروی ۽ وپ ۽ دیم ۽ بہ چارایت۔ ”ترا گوشت نہ کنان
چوش تنیک ۽ مارگ ۽ اوں، جارح۔“

”من دگہ چچ کرت نہ کنان، آئی ۽ من ۽ جخال ۽ دور داتگ، نوں من کٹ اتگ اوں، چہ ہر چیز ۽
کہ من پمانی کارکت کرت۔“

جارح ۽ لبز دست کپگ ۽ نہ ات۔ آئی ۽ چے گوشت کرت؟ آو ماسا ۽ غلام ات۔

”من شزراناں تو اوں مارو ارتگیلینے، منی مطلب ایش انت گپ ءتئی سرء یلہ بہ دیاں۔ من تراہے جاگہ ء زبان دیاں ء اگاں توشت ءے من تئی جن ءتئی زہگانی حیالدراری ء کناں ء ہر وہدء پد گشت ء گس ء اہت ءے۔“

ماسالی ء گپ بس کرت، دست ءے وتی کیسگ ء سی دات، گوں دست ء درکنگ ء، پتاگلئیں کا گد ءے دانتگ ات ءے، پیچ ءے کرت ء جارح کروی ء دیم ءے دات۔

”توزان ءے اے چی یے؟ دوشی نشنگ ء ایشرا نمشتہ کرتگ، توتی قانودی آزاتی ء کا گد ء چارگ ءے، بچہ۔ من ریاں ء ایشرا وتی مہریں پیتی ء بند کناں، ہماروچ ءتئی دست ءے دیاں ہر کدیں تو پدا کائے۔“

بلئے داں ساعتے ء سر پد نہ بوو کیں نمشتا نکان ء چم ءے سک دات انت ء چار ات انت ءے کہ اسپتیں کا گد ءے راداں چارک ء گپتگ ات اش۔ جارح کروی پھوتی زہرا یر برگ ء بازیں زور ءے جت۔ ”ماسا“ آئی ء نرم نرم ء درائینت۔ ”من آہاں بہا زورگ ء آزات کنگ ء ات اوں، بلئے ہرچی من ء ہست ات، نون شت انت، تومن ء چہ منی زہگ ء جن ء سندگ ء چہ آپ ء آکپ جاگہے ء دیم دیگ ءے۔ گڑا پر چا تو آہاں ء انوں آزات نہ کنتے ء پدا من ء وہدے من وا تر بہ باں؟“

ماسالی ء وتی چم نز کرینت انت۔ ”من ءتئی اے گوشتگ ء ضرورت نہ انت کہ من چے بہ کناں ء نئے کہ اے منی ردی ات، توتی زراں بہ گوازین ءے، من ترا صلاح جنگ ء اوں دانکہ پرتو شریں کارے بہ کناں۔ نیگرانی ہے شومی انت! شتر انت توتی دپ ء حیال ء بہ دار۔“ ماساء دپ ء دیم سہر ترگ ء ات انت۔ ”اگاں اے تومہ بوتین ات ءے ء توتی درہیں زند ادا مہ گوازینت انت، من دیمتر ء شت اوں ترا بہا کرت۔“

جارح کروی آرا چارگ ء لگ ات ء پدا وتی سرگ ءے چنڈینت۔ ”اگاں منی زند ء راتئی دیم ء ارزشت ء قیمت ءے ہست گڑا تو ایشرا پر چاگیش سل ء حراب کنگ ءے؟“

ماسالی ء دیم ء تب ترند تر بوت۔ ”بہرچی تو گوں وت ء برگ لوٹ ءے بہ بند ءے! ترا شنبہ ء دیم پھ انگلینڈ ء روگی انت۔“

گوں جارج کرویٰ روگ، آئی بخت، آریلہ دات، بوت کنت شد، پیسر گو مانی کدی چوش نہ بوتگ ات، ماسالی بخت، طالع روج پہ روج ایر بڈان ات۔ اول سراں آئی کسانیں جارج بخت را حکم دات کہوت گوں مرغان بہ بیت، آہانی گر، دار، حیا لداری بہ کنت، بلتے و ہدے سبھی روج ہلاسی ساعت، ماساء آپ، کلنڈیان، ہورکی، دیست، گڑا چترس، گارز نڈیں جان دز، جکتیں کسانیں جارج جست، شت۔ کستریں بچک، نوزدہ سا لیگیں لیوس دومی ات کہ پہاے کار، چڈ گارانی سر، اود، دیم دیگ بوت۔ مرغ میڑینگ، دوز، باریک، پشت کپتگیں مرغ میڑینگ، لیبانی تیاری، ماسالی، را مجبور کرت کہوت کروسان، جنگ، ساری، ہیل کاری، بہ دنت، آہان، پہ مرگ، تیار بہ کنت۔ پرچا کہ لیوس نہ زانت چے، چون کنگی ات۔ آبازیں دگی مرغ میڑینگ، مقابلہاں گوں ماساء شت گوں، گڑا آزمانگ، ہمک روج، بیگاہاں آئی، سہیں کٹم پمانی نشت، آئی، وداراش کرت دانکہ بنیت، آہان، نوکیں حالاں بہ دنت، دانکہ سہی بہ بنت چے بوتگ، انت۔

ماساء مرغ کٹک، گیش جنگاں باہ دیگ، ات انت۔ دمانے، رندائے گوشگ، ات مردمانی گپے گوشاں کپتگ انت، آگپ، ات انت، شرط جنگ، ماساچہ دگراں وام، بدل زورگ، جہد، انت۔ ”گندگ، بازیں مردے نہ لوٹیت گوں ماساء گپ، جبر بہ کنت۔ آگمانی سک کم گپ جن انت یاچہ دور، دست، سمر، سلام، دعا کن انت، روانت تو گوشے زاناں آرادل، لاپ، ہوپ، کپتگ۔“ ہو، پماہاں دل، لاپ، ہوپے، زاناں آنوں پُرتنگ، وار انت۔ ”میٹیلڈا، در اینت۔“ آچہ بن، وار، بزرگ بوتگ۔“ گوہار سارہ، زہر، گوشت۔

کساس ہمک روج گوں مسزلی کٹ، ٹانگ، سوب، غلام بیتگ، دراپیں مردم سہی انت مروچاں ماساچہ کچ، گیش شراب واری، انت۔

”اے پیر مرد شد، پیسر کدی چوش حراب نہ بوتگ!“ یک شے بانک ملیزی، وتی دلوارگیں گوش داروکان، حال دات۔ ”اگاں مسزردی، آئی، نیمگ، بہ چارایت، گس، چیزاں جنت، پروشیت چوش مار، پوشیت، کوکار کنت۔ ہر کدی سہیں روج، آہ، روت، ڈن، بہ بیت، مسز نندیت، گریٹ، مرغانی سر، گپ آرا، بہہ دوست نہ بیت۔“

آہاں ایس نہ داشت، چُپیراں دیم پہ جنگی کروساں شت انت۔ کساس نیم کلاک ء پد، ٹوم ء بانک ملیزی ء دیست کہ مردکار یک ء تہنا ایس ء سوار تیزی ء اہت، ء دل ترکیں نکلیں بگل ء ات ء۔ ڈن ء بوٹگ ء آمد ء چہ زینک ء گوڑگ ء سوب ء ٹوم ء آئی ء گرونا کی دیست کرت کرت۔

اے غلام بیٹگ ء مدامی این شپ ء یتیمیں دیوانے ات ٹوم ء حال دات انت چے بوٹگ۔ ”وہدے من اسپانی آہگ ء توار ہش کتاں۔“ آئی ء گوشت، ”ساری ء کہ من وت ء بہ گڑیناں کہ ماسا من ء کار ء بہ گندیست۔ چہ لہتیں جرک ء بوچانی پشت ء من اود ء دیست کرت ء آہانی گپان ء ہش کت کرت۔“

”گڑا، نہادانی بازیں چست ء ایر ء برز ء جہل ء رند، آپہ برناستگیں نکلیں ء صد ڈالر ء راضی بوت انت ء پدا من مردکار ء رازر ء حساب ء دیست ء چہ کیسگ ء جنگ ء ساری ماسا ء یک رندے پدا زرحساب کرتاں۔ پدا مردکار گوٹگ ء ات کہ اے سودا ء تہا ہیک اوں گون انت۔ گڑا پدا ماسا ء را گنوکی ء گپت، آئی ء تہت ء شت نکلیں گپت، پہ لگت ہیک ءے پروشت ء ہورت ہورت کرتاں۔ دوئیں کساس موگی ات انت کہ انا گت ء مردکار نکلیں چانپ چت ء سٹ ات ء ایس ء سوار بوت ء کوکار ء ات اگاں آئیٹکس پیرمہ بوتیں آئی ء آئی ء سرگ پروشتگ ات۔“

غلام بیٹگ ء بیٹکی روج پہ روج وڈان ات، چہ اے ترس ء کہ دیم ء باریں چے بیت۔ شپ پہ بے وابی گوٹت انت۔ 1855 ء گرماگ ء تاک ریچان ء نیامی ء، گوں ماسا ء ہمک ہکل ء ہوکل ء گوں آئی ء روگ یا آہگ ء، سبھیں کٹم ء جم گوں بیست ء دوسا لیگیں اُستا کار ٹوم ء سک ات انت باریں چے صلاح دنت، بلتے آئی ء چچ نہ گوشت۔ گیزھیں نومبر ء، وہدے ماسا ء شست ء پنچیں ایکڑ زیمناں تمباک ء کر پاس ء شمریں فصلے آورت، آہاں زانت پہ شمریں نہادے ء سودا اش کنت۔ یک شمبہ ء تہاری مان شانگ ء ساعت ء وہدے میٹیلڈا ء چہ وتی کرگین ء دری ء دیست کہ ٹوم ء آخری گراک شت ء آروت زوت ڈن ء دراہت، آئی دیم ء گشتگیں تب ء ٹوم ء را حال دات یک جتانیں زیل ء گپے دل ء انت ء۔

”ہاں، او ما؟“ آئی ء جست کرت، وتی دموک ء آج ء تو سگ ء لگ ات۔

”من جیرگ ء اتوں، شماششیں بچک رُستگ ء مردیں آدم بوٹگ ءے۔ تو منی زہگانی مستریں نہ ءے، بلتے من تئی ماس اوں، من زاناں تئی سر شتر پربیت۔“ میٹیلڈا ء درائینت۔ ”اے کہ تو اُستا کارے ء آڈگار کار کنوک انت۔ اے ڈول ء چہ تئی پس ء روگ ء رند، اے ہشتمی ماہ انت۔ تو

اے خاندان ۽ سروک ۽... ”میٹیلڈ اکمیں لپرز گو بوت ۔ پدا پہ دل ۽ سٹک گوشت ۽۔
 ”داں ہما و ہد ۽، داں آواتر بہ بیت۔“

ٹوم حیران ۽ ہبکہ بوت، پرچا آچہ بچکی ۽ آدگرانی ۽ نسبت ۽ گیش یک ۽ تہنا بوتگ ات، بلے کہ آ ۽
 آئی ۽ براس ماسالی ۽ پلانٹیشن ۽ سر ۽ پیدا بوتگ ات انت ۽ رستگ ات انت، بلے آکدی گوں
 آہاں نرینک ۽ باز ہوار نہ بوتگ ات۔ ایشی ۽ مستریں سوب استا کاری ۽ ہیل کاری ۽ گرگ ات، پرچا
 کہ آراچہ آہاں دورے برتگ ات۔ چہ ہماروچ ۽ و ہدے رستگیں ۽ لائقیں مردے ۽ بستار ۽ پدا ہتگ
 ات، آگیشتر و ہد ۽ استا کاری ۽ کاپر ۽ چیر ۽ بوتگ ات ۽ آئی ۽ آدگہ براس گوں ڈگارانی کاراں مان گیش
 اتگ ات انت ۽ چہ بازیں سو بے آئی ۽ گوں ورجائیل، اشفورڈ ۽ کسانیں جارج سک کم گند ۽ نند
 کرت۔ ورجائیل کہ نوں بیست ۽ شش سال بیگ ات، گوں وتی لوگ بانک لیلی ۽ نوک پیدا
 بوتگیں بچک کہ آہاں آئی ۽ نام یورئیل کرتگ ات، کش ۽ پلانٹیشن ۽ سر ۽ زند گوازینگ ات۔ اود ۽ کہ
 اشفورڈ ۽ جبر ات، آدوینیاں ٹوم ۽ آراپہ یکے دومی ۽ بداہت ۽ یکے دومی ۽ دیم ۽ نہ کپت انت ۽ حاصل چہ ہما
 روچ ۽ و ہدے اشفورڈ ۽ جنکے سک دوست بوتگ ات بلے آئی ۽ ماسا ۽ آرانہ ایشنگ ات کہ آگوں
 آجنگ ۽ روپگ ۽ سر ۽ سٹ بہ جنت۔ اشفورڈ ۽ تروئیں نیگ ۽ نام ۽ بستگ ات، اے جبر ۽ آراسک تہل
 ۽ جور جبر کرتگ ات ۽ بیست ۽ چار سال لیکیں کسانیں جارج چہ زندی ۽ پتن ات، آئی ۽ اول گوں کش ۽
 پلانٹیشن ۽ سر ۽ کنور کنوکیں مولدے ۽ یاری ۽ ٹاہیننگ ات۔ چہ آئی ۽ عمر ۽ مسترات۔ آئی ۽ اے
 ناہو دگیں کار ۽ آئی ۽ دل پدردیں خاندان ۽ اے حیالان ۽ مہیزدات کہ ہر پتیمیں مردے آئی ۽ سنگدانک ۽
 چہ ورگ ۽ پڑ بہ کنت ۽ آراسیر لاپ بہ کنت پمانی کمکانی زورگ ۽ درنگ انت۔

میٹیلڈ اے اے گوٹگ کہ آئی ۽ آرا خاندان ۽ سروک ۽ چماں چار اتگ ٹوم ۽ راجیران ۽
 کرت، اے گپ اے چیز ۽ شوندری ات کہ آئی ۽ آہانی ۽ ماسا ۽ نیاجی ۽ مردینے ۽ کردے ات، بلے
 راستیں جبر ایش ات آئی ۽ پے زانت ماسا ۽ دیم ۽ کپگ، گپ ۽ تران ۽ گند ۽ نند سک کم کرتگ ات انت،
 چہ ہماروچ ۽ و ہدے آئی ۽ پے دکان ۽ پچ کنگ ۽ استا کاری ۽ اوزار بہا زرتگ ات انت۔

گندگ ۽ ماسا مدام ٹوم ۽ ایوکی دوستیں تب ۽ ہوار، آئی ۽ کار ۽ کسب ۽ آئی ۽ ہز مندی ۽ منو کے
 ات، پرچا کہ آئی ۽ ہنر پمانی ۽ بے حسابیں گرا کے آرگ ات۔

ٹوم ۽ پماہاں تری ہر پتیمیں کارے بہ کرت انت، آہاں زرتشت ماٹری ۽ ماسا ۽ رادات انت ۽ ماسا
 ۽ ہمک یکشنبہ ۽ آرادوڈا لہر پے آئی ۽ ہفتنگ ۽ کرتگیں کاراں دات۔

ٹوم ۽ گوں ایندرا گیش این نہ کنگ ۽ گپ ۽ چیردیگ ۽ جاہ نندیں عادت ۽ آراسکین دات کہ بہ نندیت ۽ گوں وت بہ جیڑیت۔ کسے ۽ واب ۽ دیست نہ کرت کہ باریں چینکس براں وتی پس ۽ بیان کرتگیں شرتج اتگیں حیاں ۽ ”گورپچانی دگ“ آزاتیں غلاماں توار ۽ انت، گر ۽ چیل بوتگ ات۔ ۽ ٹوم جہلائی ۽ اے گپ ۽ سمر ۽ چار ۽ بیچار ۽ ات کہ بامدانت وتی خاندان ۽ آراسکین بہ دنت، وتی بہا زورگ ۽ آزات کنگ ۽ نہ کٹوکیں سالانی ودار ۽ بدل ۽ دگہ منصوبے بہ سازانت ۽ یکجا گہ دیم پہ گورپچان ۽ بہ لک انت۔ آئی ۽ پہ ناکشی اے حیاں ۽ سمر ۽ دلگوش گور نہ کرت کہ بلک کزی ۽ عمر الم ۽ نون شستمی سال ۽ انت ۽ پیریں بانک ملیزی ۽ گوباہ سارہ، آوں کہول ۽ بہرات انت، اے ہشتادسال ۽ عمر ۽ رسگ ۽ ات انت۔ پھائی نز ۽ اے سنینان ۽ پہ روگ ۽ اشتاپی کنگی انت، بلتے آراہ ۽ نلگیگی آں ۽ بیم ناکیاں وت ۽ را رکینت کت نہ کن انت۔

ہے زوتاں، ٹوم ایوک ۽ نشتگ ات ۽ جیڑاتگ ات ۽ کہ ماساء مرغ میرٹینگ ۽ باہ دیگ چہ آئی ۽ جند ۽ حال داتگیناں گیشتر انت، ٹوم ۽ ہورتی ۽ چارات، ماساروچ پہ روچ نزورتر بوہان ات ۽ ژند ۽ دم برتگ ودی کنگ ۽ ات۔ آئی ۽ عمر ۽ آئی ۽ حالی کرتگیں شرابانی بوتل روچ پہ روچ گیش بوہان ات انت۔ ٹوم سر پدات کہ چہ درستاں گیش دلوارگ کنوکیں جبرایش ات، چوش کہ لیوس ۽ پدر کرتگ ات، ماساء کساس وتی مرغانی نیم بہا کرتگ ات انت، ہما مرغان ۽ کہ آئی ۽ داں نیم کرن ۽ پہ حیا لداری ۽ دلگوشی آہانی نسل کشی کرتگ ات۔

پدا کرسمس اہت، 1856 ۽ نوکیں سال ۽ انگیر کرت۔ انچوش گندگ بوت گوہشان ۽ مولم ۽ نہ ایوک ۽ غلامانی بیتگ مان رپنگ ات بلکن ۽ سبھیں پلانٹیشن ۽ پتاتگ ات۔ پدا بہار گاہ ۽ بنداتی یک نیمروچے ۽ یک دگہ سوارے ۽ بیتگ ۽ پترگ ۽ راہ گپت۔ اول سراں بانک ملیزی ۽ آراچوش یک دگہ مرغ بہا زورو کے ۽ پیم ۽ وش اہت کرت ۽ پدا دیست ۽ چوش دگہ زیل ۽ ماسایے ۽ گومانی دعا ۽ سلام ۽ کرت۔ آئی ۽ دل ۽ جت۔ چا پس ۽ ایرکپگ ۽ ودہ ۽ ماسا گومانی ہندگ ۽ وش گپی ۽ ات ۽ کسانیں جارج ۽ راتوار ۽ جت کہ اپس ۽ آپ بہ دنت ۽ گاہ ۽ کدیم ۽ بہ کنت ۽ پشپ ۽ بند ۽ بوج ۽ بہ کنت ۽ پداچوش مزناں شانیں مرد ۽ پیم ۽ مردکار ۽ دست ۽ گپت ۽ توک ۽ برت ۽۔

چہ بانک ملیزی ۽ ماڑی ۽ شام ۽ ورگانی دیم ۽ دیگ ۽ ساری ڈن ۽ غلام بیتگ ۽ کہول ۽ باسک یکے دومی ۽ راہیم ناک ۽ ترسناکیں جست ۽ پرس ۽ ات انت۔ ”چوناہا، اے مردکار کئے انت؟... ایشر ا کدی ساری ۽ دیستگ؟... پچے زوتاں ماساء چوش ایں کار نہ کرتگ!... گڑا تو چے گوشے، پہ ادا

اہتگ؟... پماہاں بانک ملیزی و اتربونگ ء راستیں حال ء آرگ ء ودارسک گران ات۔

”تاں ہر چیٹنکس ء منی گوشاں کار کرت آیاں گپ نہ جت، پچ اش نہ گوشت۔“ آئی ء حال دات۔

”بوت کنت پمیشکا کہ بزگ ایں مسز ہمود ء ساڑی ات۔“ پدا بانک ملیزی ء وتی گپانی سمر ء زور

پردات ء گوشت ء۔ ”پچ سراوں پر نہ بیت اے مردکار چونین ء، اے دپ ء دیم پیسرا بازگشتاں

دیتگ، چم تچ انچوش پیشدارگ ء انت گوش ءے چیزے پٹگ ء انت، بلتے چوش نہ انت۔“

چہ غلام بیتگ ء چمانی یک درز نے جپت ماڑی ء دری ء سک ات انت، بتی ء رثناہی ء گردگ

ء شونداری کرت کہ مسزلی ء مردیناں ء اوتاک ء رایلہ دات ء وت پدیا نکاں سرکپت ء وسپگی بان ء

شت۔ اوتاک ء چراغ انگت روک ات کہ غلام بیتگ ء کہول ء چارگ یلہ دات ء وت اول پہ وسپگ

ء شت انت، بام ء سازگ ء سہب ء سمر ء واب ء پادکنوکیں گھنٹی ء توار ء ترسگ ء ات انت۔

چہ ارز بندگ ء ساری، گوں موہ رسگ ء میٹیلڈ ء وتی استا کاریں بچک زرت ء یک کش ء

برت۔ ”ٹوم، دوشی گوں تو یک ء گپ ء موہ نہ رست ء نئے لوٹ ات ہر کس دل ترک بہ بیت، بلتے

ملیزی ء من ء حال داتگ ات آئی ء ماسا ء راے گپ ء جنگ ء ہش کنگ کہ آرا ماڑی ء رہن ء وام

دیگی انت، بانک ملیزی زانت آرا گبر ء نیست، من ء گمان انت اے مردکار نیگرانی سودا گرے“

”من ء اوں“ ٹوم ء گوں سادگی ء درانینت۔ آداں ادار کے بے ترک ء توار بوت۔ ”اوما، من

دیر انت ہے حیاں کرتگ کہ گوں دگہ دگہ ء وڈ وڈ ء ماسا ہاں ہم بلکن ء منے جاوہر حال گہتر بہ بنت۔ پرچا

کہ دیر انت مایکجا ہیں، ہے منی مستریں دلوارگی انت۔“

آدگراں پہ سہب ء ہاترا چوتی کرگیناں در آہگ بندات کرت، میٹیلڈ ء مارا ات آدیر مہ جنت

ء بہ روت، زوت آہاناں سوگہ بہ کنت۔

چہ مسز ء اے گوشگ ء رند کہ آئی ء سرگ درد ء انت ء ورگ آئی ء دل نہ بیت، گڑا ماسا ء آئی

ء مہمان ء دل ء تب ء وارت، ماڑی ء دیم ء گشت انت ء گپ ء جبر ء دزگٹ بوت انت۔ گوش ماں

گوش ات انت۔

چہ ڈور روگ ء ساری، آہاں ماڑی ء کش ء گام سست کرت انت، ماڑی اش مانتری کرت ء گڈ

سرہمانیمگ ء رہادگ بوت انت کہ اود ء ٹوم وتی جند ء جوڑ کرنگیں پمپان ء دگ ء ات ء چہ دموک ء

بلوکیں آچ ء زردیں تریشک بال ء ات انت ء آہانی نیام ء دانگیں آہن روکیں پتینیں ٹکر سہتر اتگ ات

انت کہ پماہانی ٹپگ ء دروازگ ء قبضہ جوڑ کنگ ء ہاترا الی ات۔ دونیں مردکار داں دیر ء اوشتات ء

ہورتی ء ٹوم ء رچا رات اش کہ گوں ذراج دستگیں اشکر زورے ء سہر ترا تگیں آہن ء پتن این ٹکرے کش
 ات انت ء پدا وتی دل ء تب ء وتی جند ء دستانی جوڑ کر تگیں چار پاؤنڈ وزنی این کدینگ ء زرت ء
 انگریزی اٹیج، دروشم ء قبضہ ء جوڑ کرت کہ یک گرا کے ء فرمائش دا تگ ات۔ وت ء کار ء تھا انچوش
 دزگٹ ء کرت تو گوشت زاناں چوتی ہورت چار وکانی ساڑی بو تگ ء سہی نہ انت۔

گڈسمر ء ماسالی ء گپ بندات کرت۔ ”باز صاف کاریں استا کارے، اگاں من وت اے گپ ء
 بہ جنناں۔“ آئی ء درائینت۔

دومی مرد کار ء منگی ہندگ ء جت ء پدا استا کاری ء کسانیں کا پر ء چیر ء گردگ ء لگ ات، ٹوم
 ء کرتگیں بے مٹ ء بے دروریں کاراں چارگ ء ات کہ گوں میہہ ء گل میہاں دز تگ ات
 انت۔ انا گت ء، مرد کار تچک ء گوں ٹوم ء جبر ء حال ء لگ ات۔

”بچہ، تئی عمر چینکس انت؟“

”نوں بیست ء سنے سال بو تگی انت واجہ۔“

”تنگہ من ء جن نیست واجہ۔“

”تئی بیہیں ڈڈ ء تیاریں ورنہ ہے ء راہمک آ تراپ ء پزہگ ء زراتن ء تالان کنک ء جن درکار نہ انت۔“
 ٹوم ء چچ نہ گوشت۔ خیال ء ات سہرینانی چینکس زہگ ء زراتن غلامانی میتگاں یلہ انت۔
 ”بوت کنت تو چہ آ مذہبی نیگراں یکے بہ بے؟“

ٹوم سر پدات کہ اے مرد کار پہ سو بے ء آرا گپ پر ماہگ ء انت... دانکہ آئی ء سودا ء زراتنی کچ
 ماپ ء بہ کنت... آئی ء گوشت، ”منی ماس، منی بلک، منی براس ء گوبار ء گونڈو... ما سبھییں رو دینگ
 ء سوج دیگ بو تگیں کہ حداء بانبل ء سمر ء یتک بہ کنیں، واجہ۔“

مرد ء چم زکرات انت۔ ”چہ شما کئے پہ ایند گراں بانبل وان ایت؟“

ٹوم ء نہ لوٹ ات کہ گوں اے در آمد ء پد بہ کنت کہ آئی ء ماس بہ گندے ونت کنت۔ آئی ء
 درائینت۔ ”تو بہ زان ما سبھیہناں چہ کسانکی ء بانبل ء پاکیں تران ہش کنگ، رستگ ء مزن بو تگیں ء مارا
 آنوں پہ دل یات انت، واجہ۔“

گندگ ء تسلی ء بوت۔ مرد کار وتی اصل ہنگپ ء نیمگ ء اہت۔ ”پہ تئی نز ء تو چہ البش ء مستریں
 استا کاری ء جا گہے ء گر ء دار ء کرت کنتے؟“

ٹوم چہ اے گپ ء ہش کنگ ء ساری کہ آئی ء بہا کنگ ء پندل سازگ بو تگ چہ زہر ء تر لگی

ات، بلئے آراے سرپدی گرگی ات کہ آہانی اے سوداءِ توك ۽ آئی ۽ خاندان اول گون انت۔ ”گڑا
واجہ، ادامن ۽ ایندگہ مردم کشت ۽ کشارکنیں ۽ ہرزیل ۽ کارچہ ما آجاگہ ۽ بہ لوٹ نئے کرت کناں، منی
تڑ ۽ ...“

آہاں زہر ۽ گوات کپتنگیں ٹوم ہماپیم حاموشی ۽ یلہ دات ۽ شت انت ہماپیم کہ حاموشی ۽ اہتنگ ات
انت ۽ آئی ۽ مہمان ۽ ابید چہ اے کار ۽ کہ ڈگارانی سر ۽ بہ روت دگہ بچ کار نیست ات ۽ ہادمان ۽ بانک
ملیزی اشتاپ اشتاپی چہ چل ۽ در آہگ ۽ ات۔ ”اے مردک چے گوشگ ۽ ات انت، ٹوم؟ مسزمنی
چمانی تہا چارات کرت نہ کنت۔“

وتی توار ۽ گر ۽ دار کنگ ۽ جہد کنان، ٹوم ۽ در اینت۔ ”سوداء ۽ گپے، بانک ملیزی، بوت کنت
منے در اینانی، بوت کنت ایوک ۽ منی۔ بوت کنت ایوک ۽ منی۔“ بانک ملیزی ۽ ارس یلہ بوت انت ۽
ٹوم ۽ پے بے پرواہی ۽ وتی کوپگ سربنت انت۔ ”بانک ملیزی گریوگ نہ لوٹیت! چوش کہ من ماس ۽
راگوشنگ، چہ اے ماسائیگ ۽ بوہگ ۽ پے مانوکیں جاگہ گہتر بیت۔“ بلئے ٹوم ۽ تسلاہاں پیریں ملیزی
۽ پریشانیان ۽ کم تر نہ کرت۔

آروچ ۽ در این دیراں چہ ڈگارانی سر ۽ اتر بوت انت۔ ٹوم ۽ براسانی دپ ۽ دیمان ۽ پریشانی ۽
نز کریننگ ات انت، زالبولانی زار ۽ پریات ۽ نیام ۽ دیم اش تہارات انت۔ آسجہیں یکجاگہ گوشگ
۽ کوشت ۽ ات انت کہ ماساء آئی ۽ مہمان ڈگارانی سر ۽ اہتنگ ات انت ۽ آہان ۽ کار کنگ ۽ چاراتنگ
اش، پداگون در آمد ۽ ہماہی ۽ چہ یکے ۽ دومی نیگ ۽ شت انت ۽ آہان ۽ جست ۽ پد اش کرت۔ بچ شکے
پشت نہ کپتنگ آپہ بہازورگ ۽ دوست کنگ بوتگ انت۔

داں دومی روج ۽ سہب ۽ سر ۽ بچ پیہ نیست ات کہ ماڑی ۽ سے این مردم آہانی ترس ۽ پریشانی ۽
زار ۽ پریاتاں سہی مہ بنت کہ غلام بیتگ ۽ ہبہ ہیں مردمانی نیام ۽ چست بوتگ ات۔ مردیں چوش
زالبولانی ۽ نیونی ۽ پیم ۽ وتی درشان ۽ کنگ ۽ ات انت، ہر کس وتی نزنیک بیگ ۽ گرگ ۽ بگل ۽ کنگ
۽ ات۔ انچوش زار ۽ پریات ۽ ات انت تو گوشت زاناں نوں پچبریکے دومی ۽ نہ گندانٹ۔ ”اوحدا، مارا
چہ اے سل ۽ ناہودگیں کار ۽ بہ رکن۔“ میٹیلڈا ۽ وتی دعاء توك ۽ چہیانٹ ۽ جت۔

ٹوم، آدگہ سہب ۽ واب ۽ پاد کنگ ۽ گھنی گوں قیامت ۽ سرپدی ۽ جت۔
پیریں ملیزی چہ آئی ۽ کش ۽ گوست، ورگ اڈ دیگ ۽ دیم پے ماڑی روگ ۽ ات۔ وہ ملت نہ
گوشنگ ات کہ پداغلام بیتگ ۽ اہت آئی ۽ سیاہیں دیم نزاہتنگ ات ۽ چہ زگریں ارساں مچڑ ات۔

”ماسا گوشگ ء انت کس چچ جا گہہ ء مہ روت۔ آگوشیت ہر کدیں آورگ ء ہلاس کنت، شما تیوگیں ڈن ء یکجا گہ مچ بہ بت...“

وہدے سجہیں ڈن ء اہت ء مچ بوت انت، بلکن ء پیریں نا کو پچی اوں گوں کسے ء ڈن ء آرگ بوت، چہ ترس ء گارات انت۔

وہدے ماسا ء آئی ء مہمان ماڑی ء کش ء رست انت، آئی ء چنڈ ورگ ء گردکاں چمانی ہہدیں چپت ء را حال دات کہ آچہ پیش نیگ ء گیش شراب واری ء انت۔ وہدے آدوئیں چہ غلام بیٹگ ء مردماں چارگام دوراوشتا انت، ماسا ء توار برز، زہر ء گردناک ات۔

”شمانیگر مدام منی کارانی توک ء دز مانجی کن ات، نون شادا ء یک حالے ء سہی نہ بت، شمانوں پہ من بڈ ء بار ات، گڑا گوں اے شرف داریں مردکار ء کہ شمنے دیم ء ساڑی انت، سودا ء جنگ ء اوں...؟“

یکجا ہیں چہ بانٹ ء زار ء پریات ء بندات کنگ ء گوں، مردکار ء وتی دست شہار دات۔ آسز پ ء اوشتاگیں مردمانی اے سرداں آسز شت، سجہیں تک ء نک بوت انت۔ ”من کسان بستار ء نیگرانی سودا گرے نہ اوں۔ من ملک ء مستریں ء شتر تریں فرمے ء واہنداں، مارا ہر دمگ ء کارگس ہست ء بوجیانی سر ء رچمنڈ، چارلسٹن، میمفس ء نیواورلین ء نیام ء نیگرانی بر ء آرکنگ ء آں...“

میٹیلڈا ء تیوگینانی دل پردیں دل ء گپ جت۔ ”ما سجہیں یکجا گہ سودا کنگ بوگہ ء ایں، ماسا؟“

”من ترا گوشت بس کن۔ شماوت گند ات! پہ من اے گوشگ پشت نہ کپتگ پہ وتی زبان ء بہ گوشاں شمنے ماسا مزن مردے، ہے پیم ء آسز تبہیں جنیادم کہ ماڑی ء نشنگ ء پہ شمنے سیاہیں پوستاں زار ء پریات ء انت، پہ شمنے یکجا گہ بہا کنگ ء ایشان ء بازیں زرے رسیت، گہڑے؟!“ آئی ء وتی چم چست کرت انت ء کانژوکیں کسانیں کزی ء میری ء راجارات ء۔ ”شما دوئیں جنیں چک رستگ ء نون پہ زہگ ء پیدا کنگ ء رستگ ات ء، زہگ ء یک دانگے چار صد یا گیشتر نہاد ء بہا بیت۔“

آئی ء وتی چم میٹیلڈا ء راسک دات انت۔ ”بلے تو پیر بوگہ ء، بلے تئی گپانی رد ء تو شرین کنور کن ء، مروچاں زر بار ء یک کنوری یے دو ازدہ صد ء بہ گرداں پانزدہ صد ڈالر ء بہا بوگہ ء انت“

آئی ء ٹوم ء راجارات۔ ”بہزاں یک شریں ء ہنرمندیں استا کارے بیست ء پنج صد ڈالر کاریت، بلکن گیشتر، پرتو یکے سے ہزار ڈالر دات کنت، اگاں آترا پہ وتی گراکاں کار بہ گپیت، ہے پیم ء کہ تو ادا کار ء۔“ آئی ء چم ٹوم ء پنچیں براساں پولگ ء ات انت کہ بیست ء بیست ء ہشت سال ء عمر نیگ

ات انت ”شما سبھیں ڈگار کارکن این دولت ات، یک دانگے نہہ صد ڈالر ء بہ گرتاں ہزار ڈالر کرزیت... غلامانی سوداگر ء کمیں گپ داشت دانکہ بہ چاریت باریں پے بیت۔ ”بلئے شمنے نیگرانی وش تختیں ٹولی یے! شمنے مسز ء زور پرداتگ شما سبھیں یکجا کہ سوداکنگ بہ بت، شمنے ماسا انچوش کنگ ء انت۔“

”تئی منت واریں، مسز! مسج تئی شکر انت!“ بلک کزی ء زارے جت ء گوشت۔ ”حداء توصیف ء صفت ء بہ کن ات۔“ میٹیلڈ ء کینونگ ء جت۔

”بس کن ات!“ غلامانی سوداگر ء زہر ء دست شہار دات۔ ”من باز جہد کرت ایشاں دگہ وڑے ء وتی راہ ء بیاراں، بلئے ایشاں ء آورت نہ کرت، منی فرم ء راتمباک ء پلانٹیشانی لہتیں گراک ہست، چہ ادا سک دور نہ انت۔ الامانس کاؤنٹی ء گوریچانی کیرولینا ریل روڈ ء کر ء گور ء انت۔ چہ آہاں یکے نیگرانی پور ہیں کہولے لوٹیت، دانکہ پمہاں جنجال ء سردرد مہ بنت، مہ لک انت ء مہ رو انت ء اے زیل ء دگہ کار مہ کن انت۔ وتی کار ء بلد بہ بنت ء ہر چیز ء گر ء دار ء کرت بہ کن انت۔ نیلامی نہ لوٹیت، من آہاں ء گوشت نئے کہ شما نکلاں بندگ بہ بت، پدا اوں من جنجالے ء کپتنگ اوں!“ آئی ء سبھینان ء گوں سرد مہری ء چار ات۔ ”گڑا شریں بندات ء چہ اونوں کنناں، شما دراہیں، چوش کہ من شمارا گوشت، وت ء سی نیگر بہ لیک ات داں من شمارا اود ء سر نہ کرتگ، ہمود ء کہ شمارا روگی انت۔ پے بوئڈ کانی بندگ ء من شمارا چار روج دیاں۔ ء شنبہ ء سہب ء سر ء شمارا لہتیں و یگناں سوار کنناں ء دیم پے الامانس کاؤنٹی ء ربادگ باں۔“

ورجائیل اولی ات کہ لپرز گونیں تو ارے دست ء ءے کپت۔

”کری ء پلانٹیشن ء سر ء للی ء گوں آئی ء ننگ ء چون کنتے؟ تو آہاں بہا زورگ ءے یا انناں واجہ؟“ ٹوم ترک ات، ”ء گوں مئے بلک، گنہار سارہ ء بانک ملیزی ء نا کو پچی چون کنگ بیت؟ آ اوں مئے کہول ء باسک انت، تو ایشانی گپ نہ جت...“

”انناں! ہمک منڈ ء بہا زرت نہ کنناں کہ ہر کس گوں آہاں وپت ء واب بہ کنت ء دانکہ وتی ایوکی ء مہ مار ات!“ غلامانی سوداگر ء تڑنے جت ء گوشت۔ ”اے ٹچ ء جبر اتگیں نہ گشت کت کن انت ء نہ کار، یک گراکے ایشاں بہانہ زوریت۔ بلئے مسٹر لی شرد پاریں مردے، اشاں ہمد ء گراں کنت!“

پوباڑ ء زار ء پریات ء نیام ء بلک کزی گوں دگہ کسے ء مکک ء پادا ہت، ماسا ء دیم ء اوشتات۔ لیز آئی ء گروڈ ء آڑ ان ات انت۔ ”تو وتی جند ء بچک دوردیم دات۔ تو چے گوش ءے من

چہ نما سگاں ز بہر بہ باں؟“ گوں ماساءِ دیم ء ترینگ ء آچہ وتی بالاد ء کپت، ورناءِ تکلڑائیں دستاں آرا گپت ء مکک دات ء پیریں بانک ملیزی ء گؤہار سارہ ء ہوار پوہاڑے جت۔ ”اے دریں منی خاندان انت، ماسا!... من اوں، ماسا! پنجاہ ء ہتتیں سال انت ما یکجا گہ ہواریں!“ جراتگیں ناکو پچی ء چہ کرسی ء سر ء پاداہت نہ کرت، ارس ء چہ گلاں شیب گپتگ ات انت، انچوش پہ دیم پہ دیمی ء چم ء سک ات انت، چوش دعا لوٹگ ء پیم ء لنت ء سُرگ ء ات انت۔

”بس کن!“ غلامانی سوداگر ء ہکل ء دات۔ ”من ترا آخری رند ء گؤشگ ء اوں! تو زوت سر پدبے من زاناں گوں نیگراں چون کن انت!“

ٹوم ء چماں پٹ ات ء دمانے گوں ماساءِ چماں سکے دات انت ء گلوٹگی ء لبز گچین ء کرت انت۔ ”ماسا، تئی بدبختی ء شومی ء سر ء منے دل پدردانت ء ماوتی بہا کنگ ء سوب ء زانیں کہ ترا...“ ماسالی ء چماں جہل بونگ ء ساری منت واری یے درشان کرت ء آہاں پہ آئی ء گوش دارگ ء وتی گوش داشت انت...

”بچہ، من ء چہ شما کس ء گلگ نیست...“ آلپرز گوبوت۔ ”من مدام شمارا شریں نیگر گؤشگ، چہ شما گیشتریں ہمد ء منی جا گہہ ء سر ء پیدا ک بوتگ ات ء رستگ ات۔“

”ماسا“ ٹوم نرم نرم ء دز بندی ء ات۔ ”اگاں الامانس کا ونٹی ء مردماں منے پیرینان ء بہانہ زرت گڑا تو من ء موکل دیئے کہ من چہ تو بہا اش بہ زوراں؟ اے مردکار ء گؤشگ ء رد ء اے چچ تیسیں زرے نہ کر زانت، من ترا شریں نہادے دیاں، من وتی پادانی سر ء کپاں، وتی نوکیں ماساءِ گوں دز بندی کنان کہ من ء ڈن ء استاکاری ء رضاء بہ دنت، بوت کنت آریل روڈ ء کار ء، منی براس پہ مڑکار کن انت ء مدت کن انت، واجہ۔“ ٹوم گوں بزگی ء دز بندی ء ات، ارس ء گلانی سر ء اولمب ات انت۔ ”ماسا، ماہر چینکس کمانین این پہ تو دیم اش دین، ہر چینکس زر تو پہ بلک کزی ء پہ خاندان ء اے سے این باسکاں بندے، دیگ بہ بنت۔ مامدام یکجا بوتگیں ء انگت یکجا بوتگ دوست کنیں، ماسا...“ ماسالی ء دیم چہ زہر ء زکرات۔ بلتے درائنت ء۔

”شریں گڑا! من ء یک دانگے ء سے صد ڈالر بہ دے ات، شما اشاں برات...“ آہانی گل ء وشی ء پاپار ء درشان کنگ ء پیسر آئی ء دست چست بوت۔ ”صبر کن ات! اے داں ہما و ہد ء ہمد ء بنت داں زر منی دستاں نہاہتگ انت!“

اڑسکگ ء گریوگ ء نیام ء ٹوم ء سرد ء ناوشیں توار دراہت۔ ”ماسا، ماچہ تو گیش شرفدار ء

مطہداریں، ہمک تک ء پھنداں چار ء ٹپاس کنگ ء ایں۔“

”سوداگر! بہ برایشاں چہ ادا!“ ماساء زہر ء درائینت۔ وتی پادانی سر ء چکر ات ء زوت زوت گام جنان دیم پہ ماڑی ء شت۔

چہ کچ ء زیات پریشانیں غلام بینگ ء بانک ملیزی، گؤہار سارہ، بلک کزی ء راتسلا دیگ ء ات انت کہ وتی چکر وکیں کشری ء سر ء نشتگ ات کہ ٹوم پمانی پہ وتی دستاں جوڑ کر تگ ات۔ آئی ء کھول آرا بگل ء کنگ ء ات، چُک ء بوس ء ات ء، آرا پہ ارس میسینتگ ات ء، ہر کس گریوگ ء ات۔

بلک کزی ء وتی دل ڈڈ کرت ء گوں ہمت ء درائینت ء۔ ”وتی دل ء مہ ورات! من، گؤہار سارہ ء ملیزی ء پچی ہمد ء پہ جارح کروسی ء ودر کنیں کہ واتر بہ بیت ء بیت۔ نوں آئی ء آہگ ء دیر نہ بیت۔ چونہا آرا دوسال بیت چہ ادا شتگ۔ اگاں پہ منے بہا زورگ ء آرا زر گوں نیست انت، گڑامن سدک اول بازو ہد نہ لگیت کہ ٹوم ء شما آدگہ بچک بند ء بستے۔۔۔“

اشفور ڈ ء وتی گج ایر برت انت۔ ”جی ہو، بی بی، مالم ء ترا آزات کنیں۔“ بلک ء گمانی نزو وریں ہندگ ء جت ء گوشت ء ”چہ شمنے دو بر گندگ ء ساری، شمارا ہر چیہنکس زہگ ء زاتن بہ بیت، آہان ء منی مردمانی، منی ماس بل ء منی افریقہی پس کہ نام ء کٹنا کٹنے انت، اے بابت ء حال دیگ ء مہ شמוש ات کہ شمنے زہگانی بن، بن پیرک انت! نوں من ء گوش دار ات۔ آہان ء منی باروا بہ گوش ات گوں، منی جارح ء بابت، وتی بابت ء اول ء اے باروا کہ گوں وڑ وڑیں ماساہاں منے سر ء چہ گوشتگ، وتی زہگان الم ء اے سر پدی بہ دی ات کہ ماکئے ایں!“

گریوگ ء تھا آہاں یکجا کہ گوشت۔ ”مالم ء سہی اش کنیں۔۔۔ کدی شמושکار نہ ہیں، بلک۔“ آئی ء وتی نزینک تریں دیم ء راگوں وتی دستاں ایر مُشت۔ ”نون، بیش! ہرچی شمر بیت، نوں بس کن ات، شمارا گوشتگ! شما پدا من ء چوش آہانی ء گریو ائین ء۔“

وڑے ناوڑے ء آہانی چاریں روچ گوست ء شت انت، نوں یلہ دیگی ء روگی ات انت ء وتی پڑ ء پتینکاں بندگ ء ات انت۔ ء پدا شنبہ ء سہب ء سراہت۔ دراہیں شپ واب نہ نکپت انت، گوں یکے دومی ء سک کم گپ ء جبراش کرت۔ یکے دومی ء دست اش گپتگ ات ء چست بو وکیں روچ ء چارگ ء ات انت۔ ویگن اہت ء سربوت انت۔ روک یک یک ء برتر ات انت ء پشت ء پشت کپوکان ء اجازت اش کرت۔

”نا کو پھمی کج انت؟“ کسے ءجست کرت۔

بانک ملیری ء در اینت۔ ”بزیگیں ارواہ ء دوشی گوشت کہ شہادر ایں رُوکان ء اوشتات ء چار
ات نہ کنت...“

”ہر پیم بہ بیت، من تچاں ریاں ء آراچک ءے کناں۔“ کسانیں کزی ء گوشت ء دیم پہ کڈک ء
تچان ات۔

دمانے ء رند، آئی ء کینزگ آہانی گوشاں کپت۔ ”آبو کہ نہ بوت اوں۔“
آدگہ کہ چونابا ہُن ء ات انت یا چہ ویگن ء دور کنگ ء ات انت، پہ تگ کڈک ء شت
انت۔ پیر مردتی کرشی ء سر ء نشنگ ات ء آئی ء ساہ دراہتگ ات۔

نوکیں پلانٹیشن ۽ سرمے، داں یکشنبہ نہ بوتگ ۽ ماسا ۽ مسزوتی بگی ۽ سوار نہ بوتگ ات انت ۽ چرچ ۽ نہ شتگ ات انت، سجھیں کہول ۽ را یکجاننگ ۽ دیوان کنگ ۽ موہ نہ رست۔

”نہ لوٹاں پہ اشتاپی ۽ فیصلہ ۽ بہ کناں۔“ میٹیلڈ ۽ وتی زہگ چار اتاں ۽ گوشت۔ ”کنور اڈ دیگ ۽ وہد ۽ چل ۽ مسز مورے ۽ گوں من بازیں گپ ۽ جت۔ من اے گوشت کناں آ ۽ اے نوکیں ماسا ہش کنگ ۽ شریں عیسائی انت۔ پہ منی نزع ۽ منے زند ادا گہتر بوت کنت، ابید چہ اے گپ ۽ کہ تنیکہ شمنے اولی رندانت۔ پداوتی زہگانی رُو ۽ دم ۽ چار ات آبان ۽ جست ۽ کرت۔“ وہدے شما ہرچی کہ دیتگ؟ ہش کنگ، گڑاشما چے مار اتگ؟“

ورجائیل ۽ درائنت۔ ”گندگ ۽ ماسا مورے چوش ودی نہ کنت کہ کشت ۽ کشار ۽ بابت ۽ چیز کے بہ زانت ۽ نئے کہ ماسا ۽ پیم ۽ انت۔“

میٹیلڈ ۽ آئی ۽ گپ ۽ نیام ۽ دور کرت۔ ”پمیشکا، پچار کہ آشہری یے بوتگ ۽ برنگٹن ۽ دکاندارے بوتگ۔ چہ آئی ۽ نا کو ۽ میرانی ۽ رند، آئی ۽ وصیت ۽ رد ۽ اے جا گہہ ۽ رستگ۔“

ورجائیل ۽ گوشت۔ ”آمدام گوں من گپ ۽ حال کنت۔ آئی ۽ گوشت آیک سہریں گزیرے ۽ شوہاز ۽ انت کہ مارا کار بہ گپیت، من آرا گوشت اینکس حرچ ۽ درچ ۽ ضرورت نہ انت، آگزیرا ۽ حراب کن انت، آرا پہ مک ۽ دگہ پنچ ۽ شش ڈگار کار کنوک درکار بیت۔ من آرا گوشت مارا موہ بہ دنت، ماوت پمائی تمباک ۽ شریں کشار رودینیں...“

اشفورڈ ۽ بونز کرت۔ ”من چوشیں جا گہے ۽ گوں کر یکر گزیرے ۽ نہ ننداں کہ ہر جا گہہ تئی دمب ۽ گوں بہ بیت۔“

اشفورڈ ۽ خچک ۽ چارگ ۽ رند ورجائیل ۽ دیمتر ۽ درائنت۔ ”ماسا ۽ گوشت آداں چیز کے وہد ۽ چاریت باریں ماچوں کنیں۔“ آئی ۽ پہ دمانے گپ داشت، ”من گمانی دز بندی کرت کہ اللی سو ۽ زہگاں چہ ماسا کری ۽ بہا بہ زوریت ۽ ادا بیاریت۔ آئی ۽ گوشت اے بارو ۽ چاریت، بلتے منے بہا زورگ ۽، آئی ۽ پیسر ۽ وتی ماڑی بنک ۽ رهن ایر کرتگ، چاریت باریں اے سال ۽ چینکس تمباک بہا کنت۔“ ورجائیل خاموش بوت۔ ”مارا الم ۽ وت یکے دومی ۽ مدت ۽ مک کنگی انت۔“

”من گوشت کنان سہریں مرد کار آئی ء گوشاں پُر کنگ ء انت کہ نیگروت سرء نیم کاراوں نہ کن انت۔ اگاں ما کار ء توک ء جان دُزی ء گوازی بہ کنیں گڑا گزیرے مئے سرء گردن ء کپیت۔“ یک رندے پدا آئی ء وتی چم زہر ء گوات کپتگیں اشفورڈ ء سک دات انت۔ ”ہر کہ میں ماسا اپس ء سوار مئے کار ء سرء بتیت ء من شمار اہکل ء ہوکل بہ کنان ء شماسر پد بہ بت کہ پرچا، من ء امیت انت جاو حال گہتر بت۔“

”شتریں“ اشفورڈ ء پ زہر کنکی درائینت۔ ”تو بہ بت یاد کہ کسے بہ بت من سر پداوں شماسا ء حاصیں نیگر بونگ لوٹ ات!“

ٹوم ء موٹک مُج ات، بلئے وت ء را انچوش داشت ء بہ زراں اشفورڈ ء گیاں سہی نہ انت ء ورجائیل چہ وتی جاہ ء نیم پاداہت، چہ بازیں کاراں ترک اتگیں لنک ء ٹال کرت۔ ”ترا یک گپے گوشاں، اگاں کسے گوں کسے ء حرابی بہ کنت گڑا داں دیر ء آگمانی نہ نندیت، روچے ناروچے جنجالے ء کپیت، من وتی گپ ء اوں، اگاں گوں من بہ بت۔ چہ مایکے الم ء سندیت ء۔“

”ہیش!“ وتی اے مرء داوا یاں بند کن ات!“ میٹیلڈ ء دوئیں زہر ء چار ات انت۔ پیسر کو ٹوم ء بہ گوشتیت فیصلہ ء بہ کن انت۔ حاص اشفورڈ ء اے گپ پد بوت کہ آئی ء جاو حال وتی دست ء کرتگ ات انت، جست ء کرت۔ ”ٹوم، دکان ء اڈ دیگ ء وہد ء تو ماسا ء رامدام گپ ء حبر ء ہش کنگ، تنی مارشت چی انت؟“

”پگر کنان“، ٹوم ء نرم نرم ء درائینت۔ ”من اے گپ ء مناں مئے زندا ادا گہتر گوست کنت، بلئے مدام ہے چرت ء گرتی ء بوتگوں ماچون وتی زنداں بہ گوازینیں۔ چوش کہ تنی گوشگ انت چوش نہ انت چوش کہ گندک بتیت۔ سہرینانی جہلی طبقہ ء مردے۔ چوش کہ ورجائیل ء گپ انت اء منی خیال ء چوشیں پختہ کارے اوں نہ انت کہ مئے سرء بھیسہ مہ کنت، بلکن ء چہ اشاں مستریں گپ، من سدک اوں اے گپ آرانوش کنت اگاں ما بہ گوشیں آسا دگیں مردے۔ پمیشکا آوت ء سک ء گروناک پیش داریت کہ بہ زراں آتب ء وت انچوش انت۔ ہے سوب ء گزیر ء گپ چست بوتگ۔“

ٹوم ء کمیں گپ داشت، ”پہ منی نرء ماسا مسز ء راسر پد کرت کنت ء ماسا ء راسر پدی بہ دئیں کہ شتر ہمیش انت مارا مئے جند ء حال ء یلہ بہ دی انت۔“

گپ ء منگ ء گڑ ء منج ء پد، چہ گل ء کہ آخاندان ء اوکیں روچ پہ وشی گوز انت میٹیلڈ ء دپ ء لبرلزگ ء ات انت۔ ”گڑا گوں اے گیاں ہوار کہ شماہر چی گوشت، نوں ماسا ء راسکین بہ دئیں کہ

آہلی ء کسانکیں یوریاہ ء بہا بہ زورایت۔ شمعے پس ء بابت ء ماہچ کرت نہ کنیں ابید چہ آئی ء راہ ء چارگ
ء۔ آیک روچے الم ء کنیت...“

کندان ء، میری ء گپ ء نیام ء دور کرت۔ ”گوں شو نزیریں بالیں دز مال ء سمر ء سیاہیں ڈر بی کلاہ ء۔“
”منی جنک تئی راست انت۔“ میٹیلڈ ء گوں ایند گراں بچکند ات ء دیمتر ء گوشت ء، ”
پرچا کہ من گوں شامشمنے بلک، سارہ ء ملیزی ء بہا زورگ ء گپ نہ جنگ۔ من چہ مسز مورے ء زباں
گپنگ کہ اے بات ء کمک بہ کنت گوں۔ من وتی وس ء آرا باور کنائینت کہ ماسندگ ء ٹکر ٹکر کنگ
بوٹگیں، مسز ء جوش منی پیم ء گریت ء زار جت۔ آئی ء گوشت اگاں کسے ماسا مورے ء را بہ گوشتیت آ
سنیناں بہا بہ زوریت بچ فاندگ نیست۔ بل آئی ء گوں من زباں کرت آ ماسا ء را گوشتیت پہ ٹوم
ء کارے در بہ گجیت، پہ شما آدگہ بچکاں اول۔ اے گپ ء دل ء بہ دار ات چہ ما کس ادا پہ ماسا ء کار ء نہ
انت، ما کار ء این دانکہ وتی کہول ء یکجا ء یک مشت بہ داریں۔“

گوں اے فیصلہ ء 1856 ء کشت ء کشاری موسم ء خاندان جاہ مند بوت ء میٹیلڈ ء سمر ء بھیسہ
روچ پہ روچ گیش بوہان ات۔ آئی ء پہ وتی وفاداری، خلوص ء کنور ء لوگ ء صفا کاری ء ماسا ء مسز ء دلگوش
وتی نیمگ ء گور کرت۔ ماسا ء دیست کہ ورجائیل اول چوش وتی ایندگہ براس ء گوہار ان زور پردیگ ء
انت دانکہ تمباک ء شریں فصلے پیدا کہ بہ کن انت۔ آئی ء ٹوم ء را دیست کہ پلانٹیشن ء استا کاری ء کار
جاہ ء توک ء بدل کنگ ء ات، آئی ء ہنرمندیں دست آئی ء جند ء دستانی جوڑ کرگیں اوزاراں جوڑینگ ء
ات انت ء کوہن ء زنگی این آسناں کشت ء کشاری اوزار ء از باب جوڑ کنگ ء ات انت۔

کساس ہمک یکشنبہ ء نیم روچ ء، اگاں مورے ء زال وت جاگے ء مہشتین ات انت، پلانٹیشن
ء سمر ء وڑ وڑیں خانداناں ہوار، چہ برنگٹن، گراہم، ہاؤریور، بیباں ء چہ آدگہ شہراں مردم پمہانی گندوکی ء
اہت انت۔ وتی مہماناں گس ء ماڑی ء پیشدارگ ء ہوار، آہاں آہان ء پہر بندی ٹوم ء جوڑ کرگیں
دستکاری پیش داشت انت۔ آہاں بازیر مہمانے بے اے گوشتگ ء اشت ء شت کہ ماسا ٹوم ء بہ
گوشتیت پمہاں چیز بہ جنت، ماسا ء اول بچ نہ گوشت۔

دودانی رد ء ٹوم ء جستگیں چیزمدان مدان ء الامانس کاؤنٹی ء شنگ ء تالان بوہان ات انت ء
دپانی لبز آہان ء مشہور کنگ ء ات انت ء مسز مورے ء اے دز بندی کہ پہ ٹوم کارے در بہ گجیت نوں
ضرورتے نہ ات۔ زوت ہمک روچ، غلام، پیر، ورناتچراں سوار اہت انت یا پادانی ء، وتی پر شنگیں
اوزار ء از باباں پہ ٹوم ء شرکنگ ء آرگ ء ات انت۔ لہتیں ماسا ء مسز اں فرمائش ء چیزانی نقش کش

ات ء آورت انت کہ آہان ء پھرتی لوگانی سینگار ء درکار ات انت یا برے برے گرا کاں دز بندی کرت کہ ماسا ٹوم ء سفری راہداری ءے بہ دنت دانکہ آدگہ پلانٹیشن ء کوچک ء بازاراں شت بہ کنت دانکہ ہما جاگہہ ء جند ء چیزاں شتر تر جوڑ کرت بہ کنت ء سک دات اش بہ کنت۔ 1857ء، ابید یکیشنہاں، ٹوم سہب ء سمر ءہ گرداں شپ کار ء ات۔ آسجہیں کار ایسا یاہ ء کار ء کچ ء ات انت کہ آرا ہیل کاری ءے ہیل داتگ ات۔ گرا کاں ماسا ء رازر یا گس ء برت ء دات انت یا ہما ود ء ودے چرچ ء دچار کپت انت۔ اپس، چچر یا کاریگر ء نال پادادیک ء پانزدہ سنٹ، سی ء ہفت سنٹ وگن ء پرگ ء سک دیک ء ٹیکم ء سمر ء تیز کنگ ء شش سنٹ ء چارشاہ ء شرننگ ء ہشزدہ سنٹ، حاصیل کار کہ گرا کاں فرمائش ء پگسانی سمبہینگ ء جوڑ کنگ بوت انت، آہانی باڑہ چست ء ایر کنگ بوت انت۔ پھ درور یک جمک دزوشمیں شہ درے جوڑ کنگ ء کہ اوک ء درچک ء تاکے پر بہ بیت پنچ ڈالر گرگ بوت۔ ہمک ہفتگ ماسا ء حساب ء کتاب کرت ء چہ ہمک ڈالر ء ٹوم ء دہ سنٹ رسگ ء ات کہ آئی ء گوسنگیں ہفتگ ء کمائی ات انت۔ ماسا ء منت گرگ ء رند، وتی سجتیں ہفتگ ء کمائینگیں زرے وتی ماس میٹیلڈ ء را دات انت ء آئی ء آہان ء بلور ء بوتلے ء مان کرت انت ء کل کرت انت۔ ایوک ء آئی ء ٹوم ء زانت کہ کجا کل انت۔

شنبہ ء دیگر ء، ڈگاری سمر ء کار کنوکانی کار ء ہفتگ کٹ ات۔ کسانیں کزی ء میری کہ نوں نونزدہ ء ہبہہ سالیک ات انت، زوت زوت جان اش ششت، وتی جر اش پتات انت، مٹک اش بست، دپ ء دیم اش پھینگ ء موم مالت انت، پدا استری کرتگیں کاٹن ء پوشاک اش گور ء کرت ء ہما دمان ء استا کار ء دکان ء ٹگ بوت انت۔ یکے ء گمبے آپ یا برے برے ”لیمن اگے (Lemonegg) گون ات ء دومی ء رامانجنگی کوسینچ ء پوست ء کاشی یے۔ اول سمر اں ٹوم ء آپ وارت ء وتی ٹن پروشت ء پدا آماسا ہانی غلامان ء کہ وتی وتی چیزانی پد جنگ ء اہتگ ات انت ء ٹوم ء گور آہاں زبان کرتگ ات کہ اے ہفتگ ء آہانی کاراں کنت ء ہلاس کنت، کوسچ ء پوست ء آپ واری ء پُر کنگ ء وارینگ ء ات انت۔ ٹوم ء وتی گوباران ء زہر کنگیں وشی ء چار ات کہ چون گوں ڈولداریں ورنائیں مردکاراں چچلی کنگ ء دوستی ء راہ ء راہبند جوڑ کنگ ء انت۔ یک شنبہ ء شپ ء ہر کدیں میٹیلڈ ء گر بندگ ء ہکل آئی ء گوشاں پھ کپتین ات انت گڑا آحیران نہ بوت۔ ”کورنہ اوں، گندگ ء اوں کہ شادونیں چون مردمانی نیام ء اے دیم ء ادیم ڈمبگ جنگ ء ء، ”کسانیں کزی اوں برا نر گپت۔ ”مانوں جنین ایں۔ زاناں ماماسالی ء جاگہہ ء گوں مردیناں نند ء نیاند نہ کرتگ!“ میٹیلڈ ا

ء زورء پردیگ بندات کرت۔ ٹوم سر پد نہ بوت چے گواشگ ء انت بلئے آئی ء زانت چوش کہ پیش دارگ ء انت اے پیم زہر ء نہ انت۔ اے گپ ہما و ہدء پدربوت، دمانے ء رند، و ہدے میٹیلڈ ء آرا گوشت۔ ”گندگ ء تو وتی چمانی دیم ء اے جنکان ء وتی دیم سیاہ کنگ ء کلگ ء ءے، کم چہ کم یک جم ءے آہاں سک بہ دئے۔ آچک یلہ چر نہ ات انت کہ اے وت ء گوں آہاں لگا شگ ء انت۔“

اے پے سچہیں خاندان ء ہہما نگی جبرے ات۔ کسانیں کزی ء دُ مبل جنگ ناں، بلکن ء حاموش تبہیں میری ء اے جار کہ آئی ء دل گوشت آگوں پلانٹیشنے ء سرء اسپانی بچک ء روپگ ء سرء سٹ بہ جنت۔ آئی ء گوں میٹیلڈ ء دز بندی کرت۔ ”من زاناں تو ماسا ء راضی کرت کنئے کہ آمن ء شریں نہادے ء سودا بہ کنت، ہر کدیں نیکوڈیمس ماسا آرا منی سودا ء صلاح ء بہ جنت، اوما، اے پیم ء ما یکجا ہیں زندے گوازینت کنیں۔“ بلئے میٹیلڈ اچوش ناسر پد ء پیم ء رپنگ ء لگ ات، میری ء ارس ءے در کرت انت۔

”اوحدا، ٹوم، سراووں پر نہ بیت چوں بہ ماراں!“ میٹیلڈ ء گوشت ”من اے جنک ء سرء وش اوں، من ایشر ء سک گل گندگ ء اوں۔ بس پے یکیں چیز ء بد کنیت کہ نوں چہ ما کسے یک رندے پدا سودا کنگ بہ بیت۔“

”تور دئے اوما، توزان ءے تور دئے!“ ٹوم ء در اینت۔ ”من گوں چوشیں کسے ء سور کنگ نہ لوٹاں کہ دگہ جاگے ء نندوک بہ بیت۔ بہ چار، گوں در جائیل ء چون بُوت۔ ہمانت کہ مئے سودا جنگ بوتگ، آپشت ء پشت کپتگیں للی ء زہیراں کورانت۔“

”منی بچ“ آئی ء گوشت۔ ”من ء مہ گش تو گوں انچینے ء آروس کنگ لوٹے تو کدی آرانہ دیتگ۔ تئی زہگ ء زاتانی گندگ مدام من ء اے ترانگ ء گیجاں کہ یک زمانگے من ء اوں مردے بوتگ...“ میٹیلڈ اکیں اجکہ بوت۔ میری ء یلہ دیگ ء روگ ء درداں در کاہاں، پمانی پریشان اوں، پے شادلوارگ اوں۔ تو سچہیں روچ انچوش کاراں مان گیش اتگ ءے ہچ دگوش گور کنگ ء نہ ءے۔ بلکن ء مروچاں یکشنہ آنی موکل ء روچ ء تئی براساں اوں گندگ ء نہ اوں، ابید ترا ء در جائیل ء، آدگہ در این گرانیں...“

”اوما“ ٹوم ء گپ ء نیام دور کرت۔ ”نون مار ستگ ء مز نہیں۔“

”راست انت، شامزن ات!“ میٹیلڈ اگپ ء ات۔ ”من ہمے گپ ء سرء آہگ ء اوں، پے منی نزء من گندگ ء اوں چہ چنگ ء نز آرگ ء ساری منی خاندان گوات ء ایروپ ء دیم ء پر شیت ء بہر بہر بیت۔“

دو مینانی سہتکے حاموشی ۽ نیام ۽، ٹوم چرت ۽ ات کہ چے بہ گوشت ۽ آراتسلا بہ دنت۔ وتی ماس ۽ زوتیں زہر گرگاں مارگ ۽ ات یا آئی ۽ بے دودیں ملوری ۽ ماہ گوشتگ ات انت۔ اگاں آئی ۽ پس پد گشت انت ۽ بیاہت انت، چوش کہ آئی ۽ ماس ۽ گوشتگ ات، یک رندے پداگوں آئی ۽ زہیراں زندگ انت۔

وہدے میٹیلڈ ۽ وتی چم آراسک دات انت ٹوم اجکہ بوت۔ ”تو کدیں سورکن ۽؟“
 ”تنیکہ اے باروا حیال نہ کرتگ...“ موجد ۽ لپرز گوات ۽ بنگپ ۽ جندے بدل کرت۔ ”بلک،
 گوہار سارہ ۽ بانک ملیزی ۽ آرگ ۽ باروا چار ۽ بیچار کرتگ، اوما۔ باریں ماچینکس زرا یر کرتگ؟“
 ”چچ ناں۔ دراپیناں ترا گوشاں گوں۔ آدوئیں ڈالراں کہ تو من ۽ گوشتگیں ییشنہ ۽ داتگ اتاں
 ہشتاد ۽ ہشت ۽ ہفت ڈالر ۽ پنجاہ ۽ دو سنٹ انت۔“
 ٹوم ۽ وتی سرگ سُرینت۔ ”گرا من ۽ گیشتر کارکنگی انت...“ دریکتیں درجائیل ۽ آدگراں تئی
 مک کہ کرت انت۔“

”آبانی زنگ ۽ مہ جن۔ پہ باڑہ داتگیں ڈگار کارکنوکان ۽ باز نہ رسیت۔ پرچا کہ گیشتریں ماسا
 لوٹ انت بے مز ۽ نیگر باڑہ بہ کن انت ۽ بیست ۽ پنچ ۽ گوں گزنگیں لاپ ۽ وت ۽ پہ کار ۽ بہ کش انت۔ من
 ۽ گیشتر کارکنگی ۽ زرا گرگی انت۔ بلک کزی، گوہار سارہ ۽ بانک ملیزی روچ پہ روچ پیر تر بوہان انت۔“
 ”تئی بلک ۽ رانوں ہفتاد سال بیت ۽ سارہ ۽ ملیزی ہشتاد ۽ نیام ۽ انت۔“

یک ناگتیں حیا لے ۽ میٹیلڈ ۽ راگون جت ۽ چرتے ۽ کپت۔ ”ٹوم، تو زان ۽ من ۽ چے
 گیراہت؟“

”تئی بلک ۽ من گوشتگ ات کہ آئی ۽ افریقہی پس ۽ کو سینچ ۽ پوست ۽ درپے ۽ تہا سنگ مان
 کرتگ ۽ وتی عمر ۽ حساب ۽ داشنگ۔ ترایات انت آئی ۽ چینکس سال ات؟“

”کدی نہ ہش کت، کم چہ کم من ۽ ہوش نہ کنت۔“ ابکہی ۽ مارشت ۽ چہ آئی ۽ دپ ۽ دیم ۽ سر
 چست کرت۔ ہماز مانگ ۽ بوتگ ات کہ تو گپ ۽ ات ۽ ۽ آیکیں عمر نیگ ات انت وہدے
 بلک کزی چہ آئی ۽ وتی ماس ۽ سنگ ۽ سودا کنگ بوت ۽ پدا وہدے حد ۽ آرا وتی مال کرت آد کہ عمر نیگے
 ات...“ آلپرز گو بوت...“ بلک ہفتادمی سال ۽ تیلانک دیان انت، تو سر پدے دیر انت کہ آئی
 ۽ پس مرتگ، آئی ۽ ماس اول، بزرگ!“

”ہو...“ ٹوم ء درائنیت، حیرانی ء گوں۔ ”برے برے خیال کناں باریں چونین بوتگ انت۔ آہانی بارواہش کتگ!“

میٹیلڈ ء گوشت۔ ”من اوں، منی زہگ۔“ آوتی کرشی ء سرء راست بوت۔ ”پتئی بلک، سارہ ء ملیزی ء آرگ ء ہاترا، ہر شپ زونڈاں کپان ء دعا کناں حدوتی باہوٹ اش بہ کنت ء دعا کناں یک روچے تئی پس اوداہ روت، کیسگ ءے چیزاں پُر بہ بنت ء آہانی سوداء بہ جنت۔“ آئی ء دل ء تب ء ٹہک ءے دات۔ ”یک سہبے ماہ گندیں آآزات انت، چوش کہ بالی مرغ آآزات انت۔“

یک روچے الم ء ماے ندرگ ء گندیں۔“ ٹوم ء بشکر ات۔ یک رندے پداوئیں بے تزک ء توار بوت انت۔ ہر یکے وتی چرت ء گرتیانی تہا۔ ٹوم لبز شوہازگ ء ات کہ چون وتی ماس ء را وتی بُن ء بہ کنت ء وتی دل ء گپ ءے حال بہ دنت، دیرات ءے اے گپ ءے چہ ہر کس ء چیر داتگ ات۔ گندگ ء مروچاں آئی ء دل ء گپ وڈان ات، دل ء جا گہہ کنگ ء نہ ات۔

میٹیلڈ ء کمیں ساری ء کرتگیں جست ء راوتی کوپگ ء سرء ایرے کرت ء شست ءے گپت۔ ”اوما، دمانے ساری تو من ء جست کرتگ ات، بوت کنت من سور ء بارواہیال کرتگ؟“

میٹیلڈ اپد درہت، تچک بوت نشت، آئی ء دپ ء دیم ء سرء رژ نے بل ات۔ ”ہاں، منی بچ؟“ ٹوم پے وتی دل ء گپ ء جنگ ء گوں وتی جند ء گر ء چیل ء ات کہ چون درے بہ کنت۔ پداوتی دل ءے ڈڈ کرت۔ ”من یک جنکے دیستگ۔ ماگپ ء اتیں کہ...“

”حدارحم بہ کنت، ٹوم، کتے انت؟“

”توزان ءے ءے۔ آئی ء نام ارینی انت۔ چیز کے مردم آرارینی ء نام ء توار کنت۔ ماسا اڈون ء مملکت انت ء آئی ء ماٹری ء کار کنت...“

”ہما ازگار ء ہست مندیں ماسا ہولٹ ء مسز، گوش انت الامانس کر یک ء کر پاس ء کار بو جے ہست اش؟“

”جی ہاں!“

”ہما ماٹری ء کہ تو آئی ء براہداریں دریانی پلک سک داتگ اتاں؟“

”ہو“ ٹوم ء گپ چوش ہما گونڈونیک ء در آہگ ء ات انت گندے نان ء دزی ء گرگ بہ بیت۔ ”اوحدا!“ بچکندے ء میٹیلڈ ء سہبیں دیم مان پتات۔ ”آخر یکے ء آریژ گونک گپت۔“ چہ وتی

نشنگیں جاگہہء پاداہت ء اناگت ء وتی مونجائیں زہگ ءے رپت ء بگل ءے کرت۔ پڑگ ء لگ
ات۔ ”من سک گل ءوش اوں، ٹوم، پے دل!“

”صبر کن، صبر کن، اوما“ وت ء گیش اینت ءے، آرا اشارہ ءے کرت وتی کرشی ء سرء بہ بندیت۔
”من گوشت ماتینگہ تہناگپ جنگ ء ایں۔“

”چہ ودی بونگ ء روج ء تو منی بندیں دپ ءے۔ اگاں تو تہنا اے بہ گوش ءے کہ تو جنکے
دیتگ، ہرچی منی دیم ء پدربیت۔“

آئی ء وتی چم سک دات انت ء آرا چار ات ءے۔ ”گوں کس ء ہلوت مہ کن ء کس ء مہ گوش
گوں، ہش کت ءے؟“

”منی بچ، من زاناں ماسا آرا پر تو بہا زوریت، ٹوم۔ من ء آئی ء باروادگہ بہ گوش گوں!“
میٹیلڈ ء دل ء ہرچی ہست ات، دراہیں یکجاگہ دراہت انت۔ وتی گمان ء تہا سور ء کیک ء گندگ ء
ات کہ آرا بچگی ات...

”دیر بونگ ء انت، نوں روگی انت...“ بلئے آئی ء آرا گوں گس دپی ء جت ء داشت۔ ”سک
وش ء گل اوں کہ دیر بونگ ء وہد گوزگ ء ساری شمدراہیں زہگان ء کسے نا کسے گرگ ء انت۔ تو و منی
لاڈکین ءے!“ میٹیلڈ اچہ گل ء ٹہک دیگ ء ات، زمانگے گوستگ ات آئی ء وتی ماس ء راجوش
ہندگ ء ٹہک دیگ ء نہ دیتگ ات۔

”پیر بوبان اوں، پے منی نزء کزی ء عمر ء رستگوں۔ دل گپڑے نماسگ کشیت!“ ٹوم ء آرا لپاشت
ء گوست۔ ڈن ء ذراج ذراجیں گام جنگ ء روگ ء ساعت ء آئی ء گوشاں کپت۔ ”دیر ترزندگ
باں، بوت کنت لہتیں نپتک بہ گنداں۔“

کپڑے ماہ ساری یک یخشنبہ یے،، ماساء مسز چہ چرچ ۽ گس ۽ اہت انت، گوں آہگ ۽ آئی ۽ مٹیلڈ ۽ توار کنگ ۽ گھنٹی جت ۽ آرا گوشت ۽ ٹوم ۽ راہہ گوشت ماڑی ۽ دیم ۽ بیت۔
 ماساء گل ۽ وشہی چہ آئی دپ ۽ دیم ۽ گپاں سہر ۽ ات۔ وہدے آئی ۽ ٹوم ۽ را گوشت کہ مسز ۽ اڑون ہولٹ کہ ہولٹ کر پاس کار بوج ۽ ہد بند انت، پمانی کلوه یے دیم داگ کہ مسز ہولٹ ۽ ٹوم ۽ کرتگیں لہتیں آسن ۽ نرم ۽ نازر کیں کار سک دوست بوتگ انت ۽ آئی ۽ پہ دریانی پلکانی سینگارگ ۽ سمبہینگ ۽ یک نقشے کش اتگ ۽ اے کہ آہان ۽ امیت انت کہ ٹوم زوت آہان ۽ جوڑ کنت ۽ آہانی ”لوکسٹ گور“ ۽ ماڑی ۽ سک اش دنت۔

گوں ماساء ۽ اتگیں راہداری ۽، ٹوم پہ دریگانی نقشانی چارگ ۽ آہانی ماپ ۽ گرگ ۽ سہب ۽ سمر ۽ مہلہ سرگپت، ماسا مورے ۽ آرا گوشت آپہ پشت کپتگیں کاراں مہ رنجیت ۽ ماساء اے اول گوشت ۽ اود ۽ روگ ۽ شتر تریں راہ ہاؤر یور روڈ ۽ بہ گرداں گراہم ۽ پدا چہ گراہم ۽ بہ گرداں بلی موچرچ بیگ ۽ انت ۽ چہ اود ۽ راستیں دست ۽ بہ گپت ۽ بہ روت ۽ چہ اود ۽ کساس دو میل ۽ دوری ۽، مزن شائیں ہولٹ ماڑی انت، بوت کنت کسے مہ گندیت ۽۔

سر بوت ۽ گوں یک سیاہیں دہقانے ۽ وتی پچار ۽ کرت، ٹوم گوشت بوت پدیا نکانی بُن ۽ بہ اوشتیت۔ دیر نہ گوشت مسز ہولٹ وت ڈن ۽ دار اہت۔ وتی چم دیستگیں ٹوم ۽ ساری ۽ کرتگیں کارانی پہ گل ٹوم ۽ را مراد بات ۽ دات ۽ آئی ۽ کارانی توصیف ۽ کرت ۽ آرا وتی کش اتگیں نقش ۽ پیشداشت انت، آئی ۽ آ نقش زرت انت ۽ پہ دری ۽ پلکانی جوڑ کنگ ۽ نقش ۽ ہورت چارات انت، آہانی چوکانٹ انچوش جوڑ کنگی ات انت کہ آہانی سمر ۽ حیالی این ول ۽ تاک لونجان بہ بنت۔ ”دلم بہ بو، من ایشاں کرت کناں، کم چہ کم وتی کوشست ۽ کناں، مسز“ آئی ۽ گوشت۔ بلے آئی ۽ آرا ساری ۽ سوگہہ کرت کہ دریانی پلکانی کار صبر، تہمہبل ۽ ہورت کاری یے، کار ۽ سرجم کنگ ۽ دو ماہ ۽ وہد درکار بیت۔ مسز ہولٹ ۽ در اینت اگاں آاے مدت ۽ اے کار ۽ بلاس بہ کنت آراوشی بیت ۽ نقش ۽ ٹوم ۽ دست ۽ دات انت کہ بہ چار بیت ۽ آہانی سمر ۽ کار ۽ بندات بہ کنت۔ آرا ایوک ۽ یلہ ۽ دات ۽ شت دانکہ آگوں دلگوشی ۽ زیل زیل ۽ دریگانی کچ ۽ ناپ ۽ بہ گپت۔

نیم روچ ء ساری، برزء برانڈہ ء پتچ بوؤکیں در یگانی سرء کارء ات، آئی ء وجدان ء آراگون جت کہ کسے آراچارگ ء انت، چک ءے چکرینت، یک ہوش برء بے سارکنوکیں پوپل رنگیں بز اہدارے ء نیمگ ء چم پر پٹینگ ء ات کہ دنز چندیں پتچک ءے دست ء ات ءے ء پیجیں دری ء دپ ء اوشتاگ ات۔ مولدانی پوشاک ء ات، سیاہ بزیں کاش ایں ملگور ءے سرگ ء پستی ء گوں مود بندے ء بستگ ات انت، آئی ء اوں چار ات ء ٹوم ء چارگانی پسو ءے دات۔ تہنا آئی ء زند ء تہہ ء تو کی محکمی ء آراکمک دات کہ وتی بے چاڑی ء سرگنوکی ء مان بہ پوشیت۔ آئی ء وتی جندنز آورت، وتی سرء ہیٹ ءے دور کرت ء پترس ء لرز گوشت ءے، ”بانک چون ءے۔“

”تو چون ءے واجہ“ آئی ء پسودات، یک رژناہیں بچکندے بلینت ءے ء کار بوت۔

کار ء کٹینگ ء پد، اولاک ء سوار مورے ء پلانٹیشن ء سرء روگ ء ات۔ ٹوم حیران ء بے چاڑ ات، وتی خیال ءے چہ آئی ء جیل اینت ء دور کرت ءے نہ کرت انت۔ آشپ ء وتی پنادانی سرء تچک ء ات، اے گپ آراچوش گند ء لگ ات کہ آئی ء پر چا آئی ء نام جست نہ کرت۔ آئی ء اندازہ جت بوت کنت آئی ء عمر نوزدہ یا بیست سال بہ بیت۔ گد سرء آواب کپت۔ برے واب ء برے آگاہ، گوں پاد آہگ ء وتی جند ء راگون اے گمان ء عذاب ءے دات کہ آپمیشکاچوش براہدار ء ڈولدار ات کہ سور ءے کرتگ یا الم ء گوں دگہ کسے ء یاری ءے ہست۔

در یگانی چوکاٹانی بُوگ ء اڈ دیگ، چاریں کنڈانی سر یا ہانی سک دیگ، ہر روچی کار ات انت۔ داں شش روچ یک پیم ء اے کار ء کنگ ء پد، اسٹیل ء جوڑ کرتگیں اڑکان ء اسپتیں تار کہ چہ آدی یا چنبیلی ء ول ء شاہران گیش زنڈ نہ ات انت، مان ءے کش ات انت، پداٹوم ء آہان ء زرت ء گرم کرت سہر ترینت انت ءے ء وڑ وڑ ء داب ء پیہیں تاب ءے دات انت۔ اگاں دوست ءے نہ بوتین ات انت گڑا سہب ء سرء گرد ء تر ءے بندات کرت ء تاب وار تگیں ول ءے ہوتی ء چار ات انت، گڑا دیست ءے کہ آئی ء جہد بے مزر وگ ء نہ انت ء کار ء توک ء گہتری آہگ ء انت۔

کار شردیم ء روگ ء ات۔ ماسا مورے گوں زہر ء پریں گرا کاں گپ ء صاف کنگ ء ات کہ ٹوم داں ہماو ہد ء کسے ء اشتاپی ایں کار ء نہ کنت داں مسر اڈون ء کار ءے بلاس نہ کرتگ۔ اے گپ ء آہانی زہر گیش ودینت۔

ماسا مورے ء پدا مسز مورے وت پے کار ء چارگ ء دکان ء اہت انت، پدا گندوکی ء آوکیں

سنگت اش اوں وتی ہمراہی ء آؤرت انت گوں۔ برے برے ہشت یادہ بے ترک ء تو اروشتات ء ٹوم
 ء کارکنگ ء چار ات اش۔ وتی دست کاری ء سرء ہورت کاری کنان آئی ء حیال کرت آچونیں وش
 بخت ء کہ سچہیں مردم گندگ ء ہے امیت ء ات انت کہ ہرچی آکنگ ء انت استا کارآہانی نیمگ ء
 دلگوش گورمہ کنت۔ آے اوں سرپدات کہ چہ غلاماں بازیں کہ ماساہانی کاران پہ اڈدیگ ء شمرکنگ
 ء کار انت پمائی بداش کنیت ء آہاں گوں آدگہ غلاماں دمان ء بارو بلا بلائیں گپ جت، بلے اناگت ء
 اگاں سہرینے دکان ء ٹک بوت انت، سچہیں غلاماں ہند ات ء دکان ء اے سرء بہ گرداں آسرء گشت
 انت یا مسکراہ ء پیہیں کاراش کرت۔ راستیں جبرایش ات ٹوم ء جندء راوتی گپونیں ء مزن گندیں پت ء
 پیہم ء ڈربی کلاہ سرء کنگ ء نہ گیگ ء بے وار کرتگ ات۔

ٹوم ء دیمتر ء مار ات آوتی یوکی ء استا کاری کار ء تہا چینیکنس دزگٹ ء وش انت۔ آئی ء روج ء
 در آہگ ء رزناہی ء بہ گرداں آئی ء چماں دیست کرت، آئی ء کار کرت، برے برے آئی ء جندء زات ء
 داتگیں سکیناں داں دیر ء آئی ء ذہن انگیر کرت ء آئی ء وت ء رادیست کہ نشنگ ات ء ہما براہداریں
 مولد ء کہ آئی ء چم پمائی کپتنگ ات انت، حیال ء ات۔

دریگانی گریلانی جوڑکنگ پمائی بلائیں چکا سے ات۔ اے بابت ء آچہ ہما روج ء سرپدات
 وہدے مسز ہولٹ ء آرائش داتگ ات انت۔ ٹوم پدا گرد ء تر ء ات، بلے اے بری ابرم ء تاک ء
 ونت انت۔ وہ پہ دہ کسانیں چار کنڈیں پسں ء ٹکرے گرم کرت انت، گوں وتی چار کنڈیں گدینگ ء
 آہان ء ٹپ ات ء راست ء کرت انت ء گوں وتی بڑو کیں بگرا نر ء چت ء ”زرد“ ء بلا بلائیں شکل ء
 دروشم ء دات انت۔ اگاں آچ سگ گرم بوت انت گڑا اسہت ء پربوت انت آئی ء گوں حیال داری
 ء وتی جندء جوڑ کرتگیں امپان دم ات ء اشتاپی اشتاپی ء ہمک سہر ترا تگیں سیم ء ٹپ ات ء پتن کرت ء پدا
 پہ سُبکیں کدینگے ء ٹپ ات ء تاک ء دروشم ء دات انت۔

گپڑے چیزانی یکجا کہ لاجینگ ء گوں، ٹوم ء تاکانی سرء نرم ء سبکیں رند کش ات ء پدا آہان ء
 یکجا گے ء کمات انت ء ول ء پُل ء دومی ء وڑانہ ات انت، چوش کہ آئی ء ابرم ء توک ء دیستگ
 ات۔ کار ء ہفتی ہفتنگ ات، ٹوم ء وتی جستگیں تاک ء بریں ول ودارگیں دریگانی چوکاٹاں سک
 دات انت۔

”ٹوم، من ایشاں انچوش گندگ ء اوں، پہ منی نز ء ہے جاگہہ ء رستگ انت۔“ میٹیلڈا

ء درائنت۔ پھر فرفی وتی زہگ ء دستکاریں چم ءے سک داتگ ات انت ء چارگ ء ات ءے۔ کسانیں کزی ء ز یادہی ایں درشانی نہ کرت، مروچاں آوت ء گوں سے ورنائیں غلام عاشقاں لگا شک ء ات، بلکیں ٹوم ء براس ء آبانی جنیناں ہم۔ ایوک ء اشفورڈ ء ٹوم لُند ات انت۔ چماں شرف داری پد رات۔ گوں ماسامورے ء مسز مورے آبانی گل ء وشی ء پھر بندی دارگ نہ بوت انت کہ آچوشیں ہنر مندیں استا کارے ء ہدا بند انت۔

ویگن ءے چدری ء پلکاں بار ات، ٹوم آراسر دیگ ء ہولٹ ء ماڑی ء برگ ء ات دانکہ آہان ء اود ء سک بہ دنت۔ وہدے آکمیں پھ مسز ہولٹ ء اوشتاں کہ بہ چاریت ءے، آچوشی ء کوکار ء چاپ ء لگ ات، چہ گل ء بال ات، آئی ء وتی کسانکیں جنک ء رستگ ء مزنیں بچک ڈن ء توار کرت انت کہ آدمان ء ہمود ء ماڑی ء ساڑی ات انت ء پھ ٹوم ء کار ء صفت ء مراد بادی دیگ ء یکجا ہوا ربوت انت۔

ہما دمان ء آئی ء آبانی سک دیگ بند ات کرت۔ دوکلاک ء توک ء دریگانی پلک وتی جا گہان ات انت۔ ہولٹ کہول ء آدگہ باسکاں ء ہمے وڑا غلاماں اوں آئی ء توصیف کرت۔ آئی ء اندازہ جت کہ آبانی انگور ء ول وت پھ وتی زبان ء مسز ء گل ء وشی ء درشانی ء کنگ ء انت ء آتیوگیں وت پھ آئی ء چارگ ء پھ تگ اہت انت ”آج انت“، ٹوم پریشان ات کہ ہولٹ خاندان ء بچکاں آرازرت ء چہ پدیا نکاں جہلادی ء بچکیں جا گہے ء برت دانکہ تاب وارنگیں پدیا نکانی سر ء سر بہ کپیت ء دومی طبق ء براندہ ء دریاں سک بہ دنت۔

اے ہما جا گہہ ء جند ات، وہدے ٹوم ء آرا اولی گشتاں دیستگ ات۔ چوش، کئے ء راجست بہ کنت، آہدوناک ات، آکئے ات، کج انت ء ادا آئی ء بستارچی انت؟ گوں دل سارتی ء ٹوم ء وتی کار تیزتر کرت، آرازوت کار ہلاس کنگی ء روگی انت، آئی ء وتی جند ء را گوشت۔

آسیبی طبق ء دریگانی پلکاں سک دیگ ء ات کہ کسے ء زوت زوت آہگ ء پاد برمش ءے ہش کت، پدا آئی ء دیم ء اوشتاگ ات، دپ ء دیم ءے سہر تراگ ات انت ء چہ زوت زوت آہگ ء سوب ء ہیسک ات، ٹوم ء زبان بستگ ات ء اوشتاگ ات۔

”چونے واجہ مورے!“ اے گپ ء آرا پنج گزینت ء آراسر پدی ءے دات کہ شرانت آ ”لی“ ء رانہ زانت ء ایوک ء اے زانت کہ ماسا مورے آئی ء ہدا بند انت، ٹوم ء وتی سر ء کاش ء ہیٹ روسینت ء دور کرت۔ ”تو چونے بانک لولٹ...“

”چھلّے بوتگ اوں ۽ گوشت لہڑ داتگ، انوں سہی بوتوں تو ہمدے...“ آئی ۽ چم ٹوم ۽ انونیں سک داتگیں دریگاں سک ات انت۔ ”واہ، سک ڈولدار انت۔“ آئی ۽ زنڈیں ساہ ۽ کش ات۔ ”چہ میسی ایسلی سہی بوت اوں تئی کرگیں کار صاف ۽ سلہ انت۔“

ٹوم ۽ آئی ۽ سمر ۽ ڈگار کار کنوکانی سر یگ چار ات ”من گوشتگ زاناں تو گس ۽ کار کنوکیں مولدے نے“ اے چٹ بے سر میں گپے ات کہ آئی ۽ جت۔

”من ۽ وڑ وڑیں کار کنگ دوست بیت ۽ اے من ۽ موکل دی انت۔“ آئی ۽ درانیت، چم ۽ سک ات انت، ”من پہ دمانے ادا ہتگ اوں، گہتر انت من وتی کار ۽ بہ روئین ۽ اوں وتی...“

ٹوم ۽ چہ آئی ۽ بازیں سر پدی یے گرگی ات، کم چہ کم آئی ۽ نام جسٹ کنگی ات۔ آئی ۽ آراجست کرت۔ ”ارینی“، آئی ۽ پسودات۔ ”اے من ۽ رینی، ۽ نام ۽ تو ار کن انت۔ تئی نام کئے انت؟“

”ٹوم“ آئی ۽ گوشت، چوش کہ دمانے پیسر آئی ۽ گوشتگ ات آہاں ۽ وتی وتی کاراں گیر وشتگ بونگی ات۔ آراجیو ایے جنگی ات۔

”بانک ارینی، تو... تو گوگ کسے ۽ ہمراہ داری کنگ ۽ نے؟“

آئی ۽ داں دیراں آراجم سک دات انت ۽ چار ات سک ۽، ٹوم ۽ زانت کہ آسک ردانت، ”من وتی دل ۽ گپ ۽ جنگ ۽ زاناں، واجہ مورے، وہدے اولی گشتاں ترا دیست تو چون لچ کنگ ۽ ات نے، من ۽ ترس ات، تو گوگ من گپ نہ جن نے۔“

ٹوم چہ برانڈہ ۽ ڈن کپگی ات۔

چہ ہمار وچ ۽، ٹوم ماسا مورے ۽ راہمک یکشنبہ ۽ سہیں روچ ۽ سفری راہداری دیگ ۽ ہوار چجر گاڑی ۽ کار مرز کنگ ۽ منت ۽ ات۔ آئی ۽ وتی خاندان ۽ را گوشت کہ آدگ ۽ کش ۽ دور داتگیں بے کاریں چیزاں چنت ۽ کارایت کہ آئی ۽ دکان ۽ ضلور تاں پیلہ کن انت۔ ۽ آہر و ہدے ۽ پارینی ۽ نند ۽ نیاد ۽ بہ شت انت گڑا الم ۽ چہ دگہ دگہ راہ ۽ کشکاں کار آمدی این چیزے چت ۽ آورت گوں۔

نہ ایوک ۽ ارینی، بہ گندے آدگراں کہ آئی ۽ ہولٹ ۽ ماڑی ۽ دیستگ ات انت، پھانی چوش ساری نیگ ۽ ہدونا کہ نہ ات انت ۽ آراجوش ساری نیگ ۽ وش اہت ۽ شپ ۽ نپاداش نہ کرت۔

”توسک لچو کہ ۽ سو گہہ اینے نے، مردمان ۽ دوست بئے۔“ ارینی ۽ آراتچک تچک ۽ گوشت۔

برے برے آسوار بوت انت ۽ پہ سیل ۽ سواد ۽ نزینک ۽ ملگزار ۽ بے مرد میں ہندان شت انت، ٹوم

ء اودء چجر پہ ذرا جلیں سادے ء گوں بندے ء بست ء پہ چرگ ء ورگ ء یلہ دات ء وت ترء تاب اش کرت ء گیشتریں گپ ارینی ء جت انت ۔

”منی اوبا یک انجونے (INJUN) بوتگ ، منی ماس ء گوشت آئی ء نام ہیلی این بوتگ ، پیمیشکا منی رنگ اے حساب ء انت ۔“ ارینی وت صاف ، تچک ء راستیں جبراں کنگ ء ات ۔

”منی ماس چہ وتی اصلی ماسا ء جستگ ء جنگل ء آراہتیں انجونان کپتگ ء وتی بازار ء بڑتگ ، اودء آء منی پس یکجا گہ بوت انت ء من پیدا ک بوتگوں ۔ من مزن نہ ات اوں کہ سہریناں منے بازار ء سرء ارش کرت ، کشت ء کوش ء ہوار آہاں منی ماس گپت ء ساری ء ماسائیگ ء رسینت ۔ منی ماس ء گوں آئی ء ماسا ء آرا باز جنگ ء لٹ داتگ ء پدانیکرانی سودا گرے ء دست ء بہائے کرتگ ء ماسا ہولٹ ء مارا بہا زرتگ ، وش سختی ء جبرے ، پرچا کہ اے مزن مزیں ء مڑا ہداریں مردم انت ۔۔۔“

آئی ء وتی چم نز کرینت انت ۔ ”کم چہ کم چونابا ماس ء جنیدامانی گد ء پیچ ششت ء استری دات انت ، چار سال ساری بیمار بوت ء مرت ء من ہما انت ہمدء اوں ۔ نوں منی عمر ہڑدہ سال انت ۔ نوکیں سال ء روج ء نوزدہ سال نیگ ہاں ۔۔۔“ آئی ء گوں وشیں تہے ء ٹوم ء راجارات ۔ ”ترا چیپنکس سال انت ؟“

آئی ء وتی گپ جنگ ء واری ء ارینی ء راوتی خاندان ء دراہیں بکی راستیں حال دات انت ۔

ٹوم ء دراہینت تنی وہدی آہاں ء کیر ولیناء کہ آسودا کنگ ء آرگ بوتگ انت ہند ء دمگانی سک کم سرپدی ء زانیکاری ہست ۔

”در چنگ بوتگ اوں ، پرچا کہ ہولٹ مزن مزے ء پرارزشتیں مردم انت ، ہر وہدء کسے پہ گندوکی ء بنیت ، گڑامن آہاں ء وردء وراک دیم ء دیاں ء من ء پہ گوش دارگ ء گوش ہست ۔

”اے گوش انت اے الامانس کاؤنٹی ء سہرینانی بن ، بن پیرک چہ آشوبی جنگ ء ساری ، چہ پنسلوانیا ء اداہتگ ء جاہ منند بوتگ انت ، ابید چہ سستی پاؤ انجونان دگہ کس ادا نہ بوتگ ء بازینے آہاں سکسا پاؤء نام ء توار کن انت ۔ سہریں انگریز سپاہیاں آردراہیناں کشتگ انت ۔ ایوک ء آہانی نام ء سکسا پاؤء ریا پشت کپتگ ۔۔۔“

ارینی پڑ مردگ بوت ۔ ”منی ماسا گوشتیت آپ ء آکپ آہانی جاور حال سک نہ گیگ بوتگ انت ء سہرینانی دیم گوں پنسلوانیا ء بوتگ ء سک بزرگ ات انت کہ انگریزاں کالونی آباد کرتگ ات انت ء جاراش پرینت کہ گوریچانی کالونی ء اے بہرء یک ایکڑے زمین پہ دوسنٹ ء بہا انت ۔ ماسا

گوشیت گڑا کونیکر، برس بیٹریں اسکاش، آئرش، جرمنی، لوتھراں کنگ ۽ نام نہ زانت، چمبرلین ۽ شیرانڈ وادی ۽ ہر چیز کہ آہانی ویگنانی توک ۽ مان بوتے کرت آہاں رُپت انت۔ ماسا گوشیت چہاے ٹک ۽ چار صد میل دوران، ہرچی زمین آہان ۽ رست بہااش زرت انت ۽ گڈ ات ۽ جر ۽ بوج اش صاف کرت انت ۽ وت کسان کسانیں زمینانی سر ۽ کشت ۽ کشار اش بندات کرت۔ چوش کہ تنی وہدی انگت کوہ ۽ کوچکاں سہریں کنگ ۽ انت۔ ہمیشکا، ہر جاگہہ کہ بلا بلائیں پلانٹیشن ات انت ہووہ نیکراہت انت۔“

آدگہ یکشنبہ یے ۽ ارینی ۽ ٹوم ۽ راوتی ماسا ۽ کرپاس ۽ کار بوج ۽ سر ۽ گردینت کہ الامانس کریک تب ۽ ات۔ آرا انچوش گوں پھر بندی ۽ پھ کہیب گردینت ۽ جاگہہ ۽ پیش داشت انت تو گوشت زاناں کار بوج ۽ ہولٹ خاندان آئی ۽ جند نیگ ات انت۔

پورہیں ہفتنگ، گپڑے استا کاری کارانی کنگ ۽ رند، ٹوم چہ پُرشنگیں ۽ کپتگیں پلانی کش ۽ کہ گندیم، تمباک ۽ کرپاس ۽ کشاران اش واٹر کرتگ ات، چجر گاڑی ۽ سوار پھ ہدونا کی گوست۔ ٹوم ۽ ایندگہ سیاہیں کہ کساس پادانی ۽ روگ ۽ ات انت گوازینت انت۔ یکے دومی ۽ رادست ۽ سر ۽ سلام ۽ دعاش کرت، ٹوم امیت ۽ ات کہ اے سر پدبنت، اگاں آئی ۽ آہان ۽ سوار بہ کرت انت، گڑا ایشی ۽ آئی ۽ ارینی ۽ چیر وکائی ۽ نند ۽ نیاد پاشک کرت۔ برے برے اناگت ۽ چجر گاڑی ۽ داشت، سیٹ ۽ جت ۽ بن ۽ ایر کپت ۽ بہتیں دور داٹگیں دھات ۽ چت ۽ گاڑی ۽ پشت ۽ مان ۽ کرت انت۔ یک گشتاں ارینی ۽ آرادل ترک کرتگ ات۔ چہ روکیں چجر گاڑی ۽ ڈن ۽ دورے جت ۽ جنگلی گل سہر ۽ پل ۽ سست ۽۔ ”من ۽ چہ کسانیں ۽ گل سہر ۽ پل دوست بیت۔“ آئی ۽ گوشنگ ات۔

پہ سہریں مردماں چم ۽ کپت انت کہ وت اپس گاڑی سردیگ ۽ ات انت یا سوار ات انت، گڑا ارینی ۽ ٹوم حشک ۽ سیاہ چوش دو بت ۽ بوت انت۔ آہاناں سہریناں چم سک دات ۽ چار ات۔ ٹوم ۽ مار ات ادالامانس کا ونٹی ۽ آئی ۽ پیسرگیں جاگہہ ۽ نسبت ۽ کم تر ”کرکیر“ ہست۔

”من زاناں تو ٹرکی ۽ پیس سہر گردنیں لنگڑیں کریکرانی گپ ۽ ۽۔ ارینی ۽ درانینت۔“ اناں، ادا باز نیست۔ پہ آراہر چینکس ۽ تنی چم کپ انت تہنارہ گوزی انت۔ اے پہ ہست مندیں سہریناں اینکس فاسدگ مندنہ انت اینکس کہ پماہاں نیگرا انت۔“

ٹوم ۽ حیرانی درشان کرت کہ ارینی چون اے دکان، چرچ، اسکول، ویگنانی دکان ۽ آدگہ چیزانی

باروا اینکس زانت کہ انوں آچہ کڑے گوستگ ات انت۔ ”من ایوک ء ماساء گپ ء ہش کتگ
 وتی گندوکی ء آو کیناں گوں گپ ء بوتگ مردم الامانس کا ونٹی ء چے کن انت۔ اے پیم ء ارینی ء
 گپ صاف کرت، پدادان درشی ایں کار بوج ء پجا آورت کہ ماساء ملک ات۔ آئی ء گوشت
 ”آ (ماسا) ہمد ء وتی دانان درشیت آرت کنت ء کئی آل شراب ء پدافیٹی ولی ء سودائے کنت۔“ ٹوم
 وت چہ اے پیمیں گپاں دم برگ ء ژند بوتگ ء ات، بلنے ارینی نشتگ ات ء ایوک ء وتی ماساء آئی ء کٹم
 ء توصیف ء تعریف ء لڑے بستگ ات۔ یک یکشنبہ یے ء و ہدے آگرا ہم ء بجا ہی شہر ء شت
 انت، آئی ء گوشت۔ ”ہما سال ء کہ مردم پھہر ء شو باز ء تچگ ات انت ء منی ماساء پس چہ ہما ہاں یکے
 ات کہ اے زمین ء بہا زرت ء اے جاگہ ء بن ہشت ء ایر کرت“ یک دگہ یکشنبہ یے ء آچہ
 سلسبری دگہ ء روگ ء ات، آود ء ماساء پیرک ء پلانٹیشن انت ء آہاں الامانس ء جنگ کرتگ۔
 مردماں چہ بادشاہ ء بدیں رویہ دم برت ء چہ شہر ء کوٹاں تپنگ تچ گپت انت اش ء ماسا گوشتیت اے
 جنگ ء امریکی آشوبی جنگ ء رادار پر داشت، اے جنگ داں پنج سال ء برجم دارگ بوت۔“

اے بری میٹیلڈ آئی ء گوں زہرات۔ ایشی ء آئی ء سگ ء کیلو سمر لیٹ کرتگ ات کہ چوش و شیں
 چیریں گپے داں دیریں زمانگے ء چہ آئی ء چیر دیگ بوتگ ات۔ ”تو پر چا چوش کنے؟ بلکن ء تئی دل نہ
 کشیت کسے تئی انجون جنک ء بہ گندی ت!“

آئی ء زہر گرگ ء کساس ء کچ ء کیل کنان، ٹوم ء لہتیں بے سر ء پادیں گپ جت، گوات ء پڑیں
 میٹیلڈ ء سرین بند ء جہل ء آرا یک ء جت۔ ”بوت کنت آچہ ماشر تر انت، پر چا کہ آئی ء سیادی
 گوں مز نایمیں مردمان انت!“

ٹوم ء اولی گشتاں چوشیں کارے کرتگ ات، آچہ وتی ماس ء کمیں گستاوشتات ء اے سر حال ء سر ء
 گپ جنگ ء صاف نہ من ات۔

آئی ء دل ء لوٹ ات دریکتیں کسے بوت انت، تری ہر کس بوت انت، آہ نشت انت ء گومائی
 ء ارینی ء گپے بہ جتین انت ء وتی پابارے بہ کش اتین ات انت۔

گڈ سر ء آئی ء گوں وتی جند ء اے گپ من ات کہ آرا چینکس دوست انت۔ گوں وتی سیاہ ء
 انڈیں رنگ ء ہواری ء آ چینکس براہدار، ڈولدار ء دلکش انت۔ ایک انجیں جنینے ات کہ آئی ء مدام
 واب ء دیستگ ات۔ چوش کہ مدام آپگر ء چرت ء ات، ٹوم ء مار ات دوئیں دلواری کہ ارینی بابت ء

ات انت ء آئی ء دل ء جا گہہ اش کرتگ ات ، اگاں گیش ء گیوار مہ بنت ، آیک سوب مندیں یکجا ہی ء زندے گوازینت کرت نہ کن انت ۔

یک چیزے ء کہ آئی ء دل ء جہلانکی ء جا گہہ یے کرتگ ات ، نہ ٹوم ء سہریں مردم دوست بوت انت ء نئے کہ آئی ء آہانی سر ء بھیسہ کرت ، وتی جند ء ماسا ء مسز مورے ء ہوار ۔ اے گپ ء آرا پدرد کرت کہ اگاں ارینی وتی ہدابدانی عبادت ء نہ کنت بلے سہمیں روج زانت آہانی گلا ء ستاء ۔ اے سہے پدرد کنگ ء ات نہ گیکیں جاور حالان آیکے دومی ء چماں چارات نہ کن انت ۔

آئی ء دومی گڑتی ، گندگ ء گیش ء گیوار ء وڑے نیست ات ، ایش ات کہ ہولٹ خاندان گیشتر ارینی ء از مندگ ات ء دگہ گپڑے ماسا ہانی خاندان ہست ات انت کہ سہے پیم وتی مولدانی از مندگ ات انت ۔ آئی ء زانت آگوں چوشیں جنینے ء زند گوازینت نہ کنت کہ آدگہ پلانٹیشنے ء سر ء ء آدگہ پلانٹیشنے ء سر ء بہ بیت ء وت ء سبک بہ کنت مدام ماسا ء دیم ء گر بہ بیت کہ آرا ر اہداری ء بہ دنت دانکہ آبہ روت ء وتی ضلورت ء پیلہ بہ کنت ۔

ٹوم ء مدام پگر کرت کہ شرپ داریں راہ کجام انت ، آسر پدات دریں دل پدرد کنو کین ات انت یا چہ ارینی ء چارگ ء نند ء نیاد ء وتی دست ء بہ کشیت ۔

”گپ جی انت ، ٹوم ؟“ آوکیں یکشنبہ یے ء آئی ء جست کرت آئی ء گالوار چہ پریشانی ء سر لیٹ ات ۔

”چچ نہ انت“

گاڑی ء سوار آہاں ذرا جیں راہ یے بے ترک ء توار ء برات ۔ پداوتی تب ء ڈول ء تچک ء تچک جست ء کرت ۔

”اگاں گوشگ نہ لوٹے گڑاتی سر ء زور پر نہ دیاں ۔ تو زانے دیر انت من زانگ ء اول چیزے ترا چہ توک ء ورگ ء انت“

چہ وتی دست ء لگام ء سک کم سو گہہ ات ۔ ٹوم ء حیال کرت ارینی ء شڑی کہ آئی ء مدام من ات ء توصیف کرت آئی ء تچکی ء ایمانداری ات ۔ پدا اول چہ ہفتگاں ، ماہاں آئی ء جند گومائی بے ایمانی کنگ ء ات ۔ گوں اے مارشت ء اگاں وتی دل ء اصلیں گپ ء آرا حال مہ دنت ، بوت کنت پہ دوینیاں دلپدردی بہ بیت ۔ آگپ ء جنگ ء ہر چینکس دیر بہ جنت بے ایمان ہمیںکس دیر وت ء برجم

داریت ء ہے پیم ء آئی ء ناایتی دراج کش کنت۔

ٹوم ء کوششت کرت نرم نرم ء گپ بہ جنت۔ ”ترایات انت چیز کے وہد ساری من ترا گوشگ
ات کہ چون منی برات ورجائیل ء جن دگہ پلانٹیشنے ء سمر ء پشت کپتگ، وہدے ماسودا کنگ بوتیں؟“
اے گپ ء راگول آئی ء جند ء گپ ء ہچ سیادی نیست ات۔ آئی ء نہ گوشت کہ چون آئی ء جند ء دز بندی
کنگ ء سوب ء، ماسامورے ء کاس ول کاؤنٹی ء سفر کرتگ ء گول سوب مندی ء للی سو ء کسا تکیں یوریا
بہازرتگ ات۔

وتی سمر ء زورے پردات کہ دیستر ء بہ گوشیت ء، ٹوم ء درائینت۔ ”بس ہے مارگ ء اول کہ
اگاں گول کسے ء من سور کنگ ء حیال ء بہ کنناں... گرا، من سدک نہ اول من کرت نہ کنناں اگاں مادگہ
دگہ پلانٹیشنانی سمر ء بہ نندیں۔“

”نئے کہ من“ آئی ء پیو ء را انچوش سک ء زور پردات ء در کرت کہ چہ ٹوم ء دست ء گام یلہ بوت
ء کپت انت ء وتی گوشانی سمر ء شک کنگ ء ات۔ وت ء ارینی ء نیمگ ء برت ء، دپ ء تچ ات۔
”چے گوشگ ء نے؟“ آدو دکائی ء لگ ات۔

”بہرچی کہ توانوں گوشت۔“

کمیں آئی ء سمر ء زہر گپت۔ ”توزان نے ماسا ء مسز ہولٹ ترا بہانہ کن انت۔“

”بہر وہدے من بہ لوٹاں سودا کنگ باں۔“ آئی ء آرا پہ پرتا ہیری ء چار ات۔

ٹوم ء وتی جون ء تہانزوری یے مار ات۔ ”تو چوں گوش نے؟“

نزوری ء، ٹوم وتی جند ء راہش کنگ ء ات گوشگ ء ات۔ ”گرا، تنیکہ پرچا سودا کنگ نہ بوتگ نے؟“

ارینی اجکہ ء لپرز گوو دی کنگ ء ات، ٹوم کساس ترسگ ء ات۔ آئی ء درائینت۔ ”ترا حاصیل

وہدے ہست؟“

”اے اول تئی دست ء انت...“

آئی ء حیال تچگ ء ات کہ پہ اے بیہیں داد ء گرا پرانی ء آئی ء ماسا باریں چینکس زر

لوٹیت... آوا بے گندگ ء نہ انت؟

”وتی ماسا ء جسٹ بہ گراگاں من ء بہازوریت“

”آترا بہازوریت۔ آترا بہازوریت۔“ آئی ء چہ وتی مارشت ء گیش گول سدکی ء درائینت۔

پدا چوش نازانتے ۽ مارات ۽، جُست ۽ ات۔ ”تو چے گوش ۽ تئی نہاد چینیکس بیت، دانکہ آ
(ماسا) ساری ۽ بہ زانت۔“

”تو بہ گوش ہر چینیکس آدنت، اے زورانت، مناسب انت۔“ ٹوم ۽ وتی چم ارینی ۽ سک دات
انت آئی ۽ ٹوم ۽ را گوشت ”ٹوم مورے، تو مردکار ۽ راسک مزن کنگ ۽ پیشدارگ ۽ ۽، من آرا کدی
دیتگ، بلتے ترا یک گپے گشاں۔ چہ ہماروچ ۽ کہ من گوں تو دچار کپتوں، دیرانت ودار ۽ بوتگوں
چیزے بہ گوش ۽۔ ۽ تو ودار ۽ بوتگ ۽ من ترا امبار بہ کنناں ۽ بہ داراں چہ کینگ ۽ کستاں لہتیں یلہ
دیگ ۽ اوں۔“ ٹوم آئی ۽ نرکیں مشاں وتی کو پگانی سر ۽ مارگ ۽ نہ ات۔ آئی ۽ وتی زند ۽ اولی جنگ
رپت ۽ بگل ۽ کرت ۽ حجر بے سردیگ ۽ روگ ۽ ات۔

آشپ ۽، ٹوم نیادانی سر ۽ سچک، گوں وتی ذہن ۽ چماں گنگ ۽ ات کہ آچون پہ ارینی گل سہر ۽
آہن ۽ پلے جنگ ۽ ات۔ شہر ۽ روگ ۽ وہد ۽ آلم ۽ آسن ۽ نوکیں سیم ۽ زوریت ۽ گل سہر ۽ پل ۽ نرینیکی
۽ ہورتی ۽ چاریت باریں آئی ۽ تاک ۽ بنڈال چون گوں کیے دومی ۽ لچ اتگ انت ۽ تاک چون تالان ۽
شنگ اتگ انت ۽ ہمک تاک ۽ چون وتی جند ۽ تب ۽ پیم ۽ تاب وارنگ ۽ چون بہ دمیت ۽ چوش نارنج ۽
سہر ۽ کنت ۽ چوں پہ وتی زوت جنیں آہن ۽ کدینگ ۽ پپیت ۽۔

اول سرء توارئے گوش داشت، پدازراب ء سرجم ء سرگنو کو کنوکیں گران قیمتی میں مولد ارینی ء ندرگ ء نیمگ ء شت کہ تاب دریں پدیا لکانی بن ء زینکو دوگ نشنگ ات ء اڑسگگ ء ات، مسز ایسملی ہولٹ ء ہمدان ء وقی سوگی ء حیرانی درشان کرت۔ ”تراچے بوت، ارینی؟“ مسز ایسملی جہل بوت، چه گر یوگ ء آئی ء چبر وکیں کو پگ ء گپت ء ژنزلینت انت۔

”ہے دمان ء پاد بیاء من ء بہ گوش! اے جی ایت؟“

ارینی ء دست زمین ء میت ء پاداہت ء وقی مسز ء راگوں ٹوم ء وقی مہر ء دوستی ء حال ء دات کہ آئی ء دل کشیت گمانی سور بہ کنت، ء گہتر انت کہ آہر و ہد ء ورنابیں ماسا ہانی سکین ء لوٹاں رد بہ کنت۔ زہر ء این مسز ء آرازور پردات کہ آہانی پجاراں بہ گوشیت، ارینی ء گوں ارسیگیں چماں دونام گپت۔ آبیگاہ ء چه شام ورگ ء پیسر حیران ء ہبکہ این ماسا ء مسز ء ہولٹ ء تپاک کرت کہ دوئیں خاندانی نپ ء فاندگ ہمیش انت کہ ارینی زوت ء چه زوت ماسا مورے ء دست ء بہا کنگ بہ بیت۔

تینگے انگت، پرچا کہ ارینی ماسا ء مسز ہولٹ ء سک دوست ات، آہاں آئی ء راٹوم ء پہ وقی مرد ء بستار ء گچیں کنگ ء دل ء جہلائکی ء رضادات ء آہاں زور پردات کہ ماسا ء مسز مورے آہان ء سور ء زال ء دودانی بست ء بند ء رضاء بہ دنت دانکہ ہولٹ کہول ء سچہیں باسک، سیاہ ء سُہریں، ماڑی ء دیم ء بیانت ء بہر بہ زور انت ء پہ سور ء مراکش ء براہدار کنگ ء وقی ذاتی ء مذہبی راہشون ء ماسا ہولٹ وقی دستاں بانور ء رخصت بہ کنت۔

بلئے وش ء زندگیں مراکش ء پدربہنویں چیز، دست ء جوڑ کر تگیں ذراج دستگیں سُہر ء آہن ء پیل ات کہ سالونک ٹوم ء چه وقی کوٹ ء کیسگ ء کش ات ء چه گل ء بالیں بانور ء دست ء دات۔ آروس ء اہتگیں مہمانانی ”آہ“ ء ”اوہ“ ء تہا، ارینی ء پیل ء راوتی چمانی واس ء دات ء پداوتی دل ء بندوک ء داشت ء ء گوشت ء، ”ٹوم بازوش ء ڈولدار انت۔ وت ء کدی چہ اے گل سُہر ء دور نہ داراں ء نئے کہ چرتو!“

ماڑی ء دیم ء شام ء بلائیں وش اہتی ورگ ء دوران ء و ہدے سُہرینانی ہندوک ء کینز وکیں خاندان سُت انت، پرچا کہ آماڑی ء تہی ء ورگ دیگ بوت انت۔ میٹیلڈ اوائن ء سیسی گلاس ء ورگ ء رند، رپنگ ء لگ ات۔ ”تو چه یک ڈولداریں جنکے ء گیش دگہ اول چیزے نئے، تو من ء چه

جخالے ۽ کپک ۽ رکیننگ، ٹوم سک لجو کہ یے کہ جنکے ۽ راسور ۽ صلاح ۽ بہ جنت...، ارینی ۽ ہما دمان ۽ گٹ ۽ پڑ ۽ جواب دات۔ ”آ لجو کہ یے نہ انت!“، ”رک ۽ گور ۽ سہمیں مہمانانی ٹہک ۽ کند گانی توک ۽ ہوار بوت انت۔“

مورے ۽ جاگہ ۽ اولی ہفتنگ ۽ پد، ٹوم ۽ خاندان وت ماں وت ۽ توازہ ۽ مسکراء ات انت کہ چہ سور ۽ رند گندگ ۽ آئی ۽ کدینگ آئی ۽ وانک ۽ سمر ۽ سوت جنگ ۽ انت۔ چونابا آرا کدی کس ۽ زیادہیں گپ ۽ جبر ۽ نہ دیتنگ ات ۽ نئے کہ گوں بازیں مردے ۽ ہندگ ۽ بچکندگ ۽، ۽ نئے کہ چہ ارینی ۽ آگ ۽ رند پیش ۽ وڑ باز کار کنگ ۽ ات۔ ارینی ۽ آہن ۽ گران قیمتی ایں گلاب آہانی نوکیں کرگین ۽ سینگار ۽ چیزان چہ یکے ات۔

آئی ۽ سہب ۽ سمر ۽ مہل ۽ ارینی ۽ رایلہ دات ۽ دموک ۽ سمر ۽ شت، اود ۽ آئی ۽ چیزانی ٹپگ ۽ دروشم دیگ ۽ توار داں ہما و ہد ۽ بند نہ بوت داں رولہہ رنگیں چیز گوں ہیوگ ۽ توار ۽ آپ ۽ توک ۽ مہ ہڈ ات انت ۽ ٹپو یے جوڑ مہ کرت انت ۽ مہ بوت انت، گراک کہ پہ کساں کسانیں چیزانی منڈگ یا ایوک ۽ پہ اوزارانی دپ ۽ تیز کنگ ۽ اہت انت، آئی ۽ مدام چہ آہاں جُست گپت، آکمیں جَل انت، لہتیں غلام یک دست ۽ ذرا جی ۽ برزیں کش ۽ دار ۽ نند جاہ ۽ سمر ۽ نشت انت، بلئے گیشتریں انچوش پہ سر، پہ دیم نشت انت ۽ وتی دلکش ۽ بنگپانی سمر ۽ گپ ۽ حال اش کرت۔ ودار کنوکیں سہریں مدام آئی ۽ دیم پہ دیم ۽ دار ۽ نند جاہ ۽ سمر ۽ نشت انت کہ ٹوم ۽ حاصل پمابانی واستہ اڈ داتگ ات ۽ وتی گوشانی ہش کنگ ۽ دوری ۽ ایرے کر تگ ات۔ ۽ ہمینکس دور کہ کار کنگ ۽ و ہد ۽ سہریں آئی ۽ سمر ۽ شک مہ بنت کہ آہانی گپاں گوش دارگ ۽ انت ۽ آہانی گپانی سمر ۽ چار ۽ بیچار ۽ انت۔ آہاں گپ جنگ ۽ و ہد ۽ برے برے تمباک کش ات ۽ پہ و ہد گوازینگ ۽ گوں چانکوے ۽ دار اش تراشت ۽ چہ وتی کیسگ ۽ بوتل ۽ گٹے گٹے گپت اش۔ آٹوم ۽ کار جاہ ۽ یک جاہ کسانیں جاوہر حالانی سوگی دات ۽ برے برے پُراز رشتیں حال کہ پداشام ورگ ۽ رند ٹوم آحالان ۽ ارینی، میٹیلڈ ۽ کہول ۽ ایندگہ مردمان ۽ دات انت۔

ٹوم ۽ وتی خاندان ۽ راحال دات کہ سہریں چون گور بیچانی ابلوشنستانی بابت ۽ جور جبری کن انت کہ غلامی ۽ ہلاپ ۽ کار ۽ انت۔ ”آ گوش انت باسدانت صدر بچان وت ۽ چہ غلام دوست دارو کاں دور بہ داریت، اگاں آلوٹیت زربار آئی ۽ پشت بہ بیت۔“ بلئے آئی ۽ سہریں گراک چہ درستاں گیش وتی سکت ۽ ایں بد آگ ۽ ناوشی ۽ درشان ۽ کنگ ۽ ات انت۔ آئی ۽ گوشت۔“ ماسا ابراہیم لنکن ۽ ہلاپ ۽ کہ آغلامانی آزاتی ۽ گپ ۽ انت...“

”راست انت“۔ ارینیء درائینت۔ ”پاری این انت ہش کنگ ء اول کہ اگاں آوتی دپ ء بند
مہ کنت گزاز بارء گور یچان ء راجنگے ء دور دنت۔“

”دریکتیں شامنی پیریں ماسا ء زنگ جنگ ء دعا ء زنبوبہ ہش کتین ات انت۔“ للی سُو ء
درائینت۔ ”آئی ء گوشت لکنن ء انچیں بد ڈولیں دست ء پادانت ء چہ پُٹ ء پریں انچیں بد شگلین
دپ ء دیم انت ء کس پچاہ ء نیاریت کہ شادو ء یام ء۔ آئی ء گوشت آیک کریرے ء لوگ ء
ودی بوتگ۔ مم ء پیشی ء شکار ء کرگ، ہرچی دست ء ء اہتگ وارنگ ء ء چوش نیگرانی ء پل
بندگ ء دار ء بند ء تل کرگ۔“

”ٹوم تو مارا نہ گوشت ماسا لکنن مروچاں وکیلے؟“ کسانیں کزی ء جست کرت ء ٹوم ء منگ ء
پیم ء کند ات ء وتی سرگ سرینت۔

”من ء اے گپ ء پرواہ نیست سُہریں چے گوش انت۔“ میٹیلڈا ء جار پرینت، ”ماسا لکنن
پہ ماشریں کارے کنگ ء انت اگاں آہاں ء پریشاں کنگ ء انت۔ راستیں گپ ایش انت، من آئی ء
بابت ء ہر گپے ہش کناں پہ منی نزء آ (پینغبر) موسیٰ انت، ماسا سرائیلی چکاناں آرات کنگ ء جہد ء
انت۔“

”بلے آاے کار ء منی دل ء تب ء زوت کنگ ء نہ انت۔“ ارینیء درائینت۔
آئی سُو، دوئیں ماسا مورے ء بہا زرتگ ات انت دانکہ وتی ڈگار کار کنوکاں گیشتر بہ کنت ء
بند ات ء آئی ء اے کار گوں سرجمی ء کرت۔ بازیں ماہے نہ گوستگ ات کہ آئی ء وتی عاشقین مرد ء را
گوشتگ ات پمانی جہلکے جوڑ بہ کنت ء کسانیں مدتے ء آئی ء ہنرمندیں دستاں پمانی یکے اڈدات۔
پدا آئی ء جہلک ء توار چہ سے کڈک دور ہش کنگ بونگ ء ات، سہیں شپ داں غلام بیگ ء مردمانی
واب ء ساعتاں آئی ء نشت ء جہلک رست۔ دیر نہ گوست کہ پہر بند ودی کنوکیں ٹوم ء پشک ءے گور ء
ات۔ ”ارینی ء چہ وتی جند ء چہرائیں کارانی کنگ دوست بیت۔“ آئی ء گوں نرمی ء مراد بادیاں
پسودات آئی ء پداشت، رست، گوپت ء گوں پچاں گپتگیں گجرہ جت ء گل ء پریں للی سُو ء کسانیں کزی
ء را کہ نوں بیستمی سال ء ریگی ات ء ترہگی نہ ات۔ گور ءے دات انت، کسانیں کزی ء را گندگ ء
گوں ہر کس ء وتی لگا شگ ءے دوست بوت، آئی ء نوک تریں یاراموس، نیو کیر ولیناریل روڈ ء نوک
سرجم بوتگیں ہوٹلے ء ادناہیں کارندہ یے ات کہ چہ کمینی ء کار بوج ء دہ میل دور ات۔

ارینی ء پدا پہ وتی ہریک و سر کے ء پشکے پشکے دُہت... کہ آہاں ء حیران اش کرت، بلکن ء

اشفورڈ... گڈ سرءِ پہ میٹیلڈ اءِ پہ وہت ءِ اپروں (Apron) سموک (Smock) ءِ ہونت (Bonnet) دہت ءِ تیار ءِ کرت۔

مسز ءِ پداماسا آئی ءِ پہ کہیپے بندیک مان کش انگلیں پیچ ءِ جاگ ءِ سرءِ کم گل نہ ات انت کہ آئی پماہاں وتی دستاں چہ آہانی جند ءِ پلانٹیشن ءِ سرءِ رستگیں کر پاساں چہراتگ ءِ پماہاں دہتگ ات انت۔
 ”چون براہد ارانت!“ مسز ءِ درائنیت ءِ پہ میٹیلڈ ءِ پیشدارگ ءِ وتی دیم ءِ چکرینت۔
 ”سراوں کار نہ کنت پرچا ہولٹاں ایشرءِ منے دست ءِ سودا کرت، ءِ پدا پہ شریں نہادے ءِ!“ گوں شیواری ءِ میٹیلڈ ءِ آگپ نہ جت کہ ارینی ءِ آراچیر وکانی ءِ حال داتگ ات۔ میٹیلڈ ءِ گوشت۔ ”پہ منی نزءِ مسز، ٹوم آہان ءِ سک باز دوست بوتگ۔“

رنگانی دوستی ءِ سوب ءِ، ارینی ءِ پہ دلکشی جر ءِ بوج ءِ تاک چت ءِ نز آورت کہ آرا پہ گدانی رجب ءِ رنگ دیگ ءِ درکار ات انت۔ 1859 ءِ ءِ تیر ماہ ءِ ہفتگی موکل ءِ روج ءِ رنگ انگلیں، سہر، شونز، بٹاگی، سبز ءِ حاکی این رنگ ءِ گدانی ٹکر دیست انت کہ پہ حشک بوتگ ءِ چٹ ءِ سرءِ تاپ ءِ ات انت۔ بے کسے فیصلہ ءِ بلکن ءِ گندگ ءِ کسے اے نیمگ ءِ حیال اول گور کنگ ءِ نہ ات، ارینی مدان مدان ءِ وت ءِ راجڈ گارانی سرءِ کاراں کشگ ءِ ات۔ چہ ماسا مسز ءِ بہ گرداں ورجائیل ءِ للی ءِ ناسر پدیں یوریاہ ءِ، ہر کس سر پدات ارینی آہانی زند ءِ تہا نوکیں رژن ءِ بلینگ ءِ انت۔

”تو بہ گوش یکیں چیز ءِ من ءِ سکین دات کہ ٹوم ءِ لوٹوک بہ باں، ایش ات، من دیست ما رادوینیان ءِ پہ مردماں چیز ءِ جوڑ کنگ دوست بیت۔“ آئی ءِ میٹیلڈ ءِ را گوشت کہ اکتوبر ءِ گہڑھیں بیگاہ ءِ چل ءِ سرءِ آرام ءِ وتی کرشی ءِ سرءِ نشنگ ات ءِ چنڈ ورگ ءِ ات۔ کمیں گپ ءِ دارگ ءِ رند، ارینی ءِ نیم چمی ءِ چیر وکانی وتی و سو چارات۔ ”ٹوم سہیگ انت۔“ آئی ءِ گوشت۔ ”گڑامن ءِ اے گوشتگ ءِ ضلورت نہ انت اگاں آئی ءِ تراساری ءِ حال داتگ کہ مادگہ چیزے اوں جوڑ کنگ ات یا۔۔۔“

پہ سر پد بوتگ ءِ ادار کے نہ گوشتگ ات ءِ، چہ گل ءِ کینزہ گے جت ءِ ءِ چہ وتی جاگہہ ءِ پاد اہت ءِ ارینی ءِ رار پت ءِ بگل ءِ ءِ کرت ءِ مہر داشت ءِ۔ چہ گل ءِ میٹیلڈ اچہ وتی انان ءِ شنگ ات۔ ”اول سرءِ کسانیں جنک ءِ جوڑ کن ات، منی شکر تام ءِ من آراچوش دُتک ءِ بگل ءِ کنان ءِ وتی زان ءِ سراں چنڈینان۔“

زمستان ءِ ماہاں، لاپ پُری ءِ روچاں ارینی ءِ وڈ وڈیں بے باوریں کار ساز ات۔ آئی ءِ دست مدام پہ ساحری سازگ ءِ دزگٹ ات انت کہ زوت چہ ماڑی ءِ بہ گرداں غلامانی میتگ ءِ ہر کس ءِ را

آئی ۽ مزگ گرگی ات۔ آئی ۽ گدانی چینیو گو پت انت، پہ کرمس ۽ نوکیں سال ۽ روج ۽ درگت ۽ رنگدار ۽
 وش بوئیں قندیل ۽ اڈات، آئی ۽ گوک ۽ شاہ تراشت ۽ ڈولداریں شک کرت انت، کوسینچ ۽ آپ
 مان جن ۽ بالی مرغانی گدویے سینگار ۽ چیزانی دروشم ۽ بدل کرت انت، آئی ۽ میٹیلڈ ۽ سمر ۽ زور پردات
 کہ آراہفتگی چُچ شودی ۽ گدانی استری ۽ کاران پلیت۔ آئی ۽ وتی گلابانی حشکیں وشبوئیں تاک آہانی پچانی
 تل ۽ ادات انت ۽ سیاہ ۽ سُہریں مورے آن ۽ یک پیم ۽ وش بوہ، بوہ دیانینت۔

آفروری ۽ ماہ ۽ ارینی ۽ رامیٹیلڈ ۽ سے پیمیں وتی پندلاں دوردات، اشفورڈ ۽ آورنگیں وش تائیں
 حال ۽ مکک ۽ زرت ۽ وتی منصوبہ ۽ پد رنگ ۽ رند میٹیلڈ ۽ آراگوں ترندی ۽ کڈن کرت کہ ”گوں
 ٹوم ۽ یک لبزے درنہ کنے، تو زانے آچونیں زہرور ۽ نکلیں مردے۔“ زاتی پیم ۽ دیست کہ آئی ۽
 پنت ۽ سوجانی سمر ۽ کارکنگ ۽ چچ تقص نیست، ارینی ۽ گوں موہ ۽ رسگ ۽، ارینی ۽ گوں ہر کس ۽ وتی دیم
 سیاہ کنوکیں دو سکچ کسانیں کزی یک کش ۽ برت ۽ وتی موٹک ۽ مچینت ۽ گپ ۽ لک ات۔ من
 گپے، ہش کنگ ۽ پمینی نزع ۽ تواو زانگ لوٹے۔ اشفورڈ ۽ گپ شگ کرتگ کہ آموس ۽ ہمراہی ۽ وہدہ
 ترا یک براہداریں جنکے ۽ جنگ...“ ارینی ۽ پوزانت کمیں گپ داشت دانکہ چہ آئی ۽ نزر کر انگیں چماں
 آئی ۽ کست ۽ بد آنگ ۽ پد ری ۽ بہ گندایت ۽ گپ ۽ پختہ بہ کنت، اے کرت ۽ گپ ۽ دیم ۽ برت۔
 ”اشفورڈ ۽ گو شگ ۽ رد ۽ جنک گوں وتی یار ۽ یکیں پلانٹیشن ۽ سمر ۽ نندوک انت، اموس ہفتگ ۽ آدگہ
 شپاں آئی ۽ نند ۽ نیاد ۽ روت ۽ نیام ۽ یکشنبہ ۽ پتی ۽ کنتیت۔ آجنگ گو شیت شک نیست آچہ تو ساری گوں
 آموس ۽ روپگ ۽ سمر ۽ سٹ بہ جنت...“

کسانیں کزی ۽ چوش گزنگیں پشک نیگ ۽ گیم ایر برت۔ اے حال ۽ میٹیلڈ ۽ راسک بازمنت
 وار کرت، گوں روپے یک یارے ۽ روکیں جنک ۽ چیراندری مشاہدہ ۽ پد، آے گپ ۽ رست،
 گندک ۽ آموس گیش وشحال ات ۽ دل ۽ جہلانکی ۽ امیت دارگ ۽ ات کہ کزی وتی ہمک روج ۽
 لگا شگ ۽ یلہ دنت ترہیت ۽ کپیت۔

یکشنبہ ۽ نیم روج ۽ آموس ۽ باڑہ ۽ چجر گاڑی ۽ سمر ۽ آہگ ۽ رند، ارینی ۽ وتی مزن مر میں ٹوم دیست
 کہ وتی بروان ۽ چست کرت انت۔ کہول ۽ توک ۽ کس ۽ کسانیں کزی ۽ راجوش وش لسان،
 وشدل، شیوار ۽ وش گپ ۽ نہ دیستگ ات کہ چوش مروچی زبان بندیں آموس ۽ دیم ۽ گپ ۽ ات۔ دگہ
 بہتیں انجیں یکشنبہ آں پد، کسانیں کزی ۽ گوں باجینی ۽ من ات کہ آمہر ۽ سرگار ۽ شیدا انت ۽ ہامان ۽
 ارینی ۽ چگل ۽ بالیں میٹیلڈ ۽ راحال دات۔

اے روپگ، سمر، سٹ جنگ، سمر، گپ جنگ، بازیں یخسنبہ یے گوست، میٹیلڈا، وتی دل
 ء حال ارینی ء رادات انت، ”من ء گرتی یے ء گپنگ، زوت آدگہ کارے کن انت، ہر ہدء آموس
 کنیت آپہ گرد ء ترء روات، چہ منے چماں دور، بگل ماں بگل، سراش گوں یکے ء دومی لچ اتگ
 انت...“ میٹیلڈا ء گپ داشت۔ ”ارینی! من ء دو چیزاں نکا نسر کرتگ، اولی چیز، آسر پدانت ء یکے
 دومی ء سک نرینک انت۔ حاندان ء نام ء بنام مہ کن انت ء آدگہ چیزاے بچک ریل روڈ ء مردمانی
 سفران سر پدانت، من ء شک انت، نہ انت، آگور بیچان ء نیمگ ء تچگ ء روگ ء چار ء بیچار ء
 انت؟ پر چا کہ کسا نکلیں کزی پہ ہر کار ء کنگ ء کوشست ء راضی انت، تو وت زان ے۔“

آدگہ یخسنبہ یے ء گوں آموس ء آہگ ء میٹیلڈا گوں یک کیک ء جگے لیمن ایڈ ء ٹگ
 بوت، برزیں تو ارء صلاح ء جت، میٹیلڈا ء درانینت۔ ”اگاں آکسانیں کزی ء پیمن شریں کنوری
 ء مہ بوت انت گڑا آموس ء دپارے کیک ء گپ ء تران ء نیام ء بجخالے ء کپت۔ راستیں جبرایش
 انت کہ نوں ماترا کدی دیست نہ کن این، گندگ ء انچوش انت۔“

گوشاں کپوکیں یک ناشی ء درشانے چہ کسا نکلیں کزی ء نیمگ ء اہت ء دیست ء ٹوم آرا
 زہر ء چارگ ء انت، آموس ء دست ء دگہ بچ نہ بوت، ایوک ء دا تگیں کرشی ء سمر ء نشت، ورگ ء چرگ
 ء ہوار گوں کہول ء مردماں گپ ء لگ ات۔ آموس ء کوشست کرت وتی اول لہتیں پرشت ء پروشیں
 لبزے آہانی گپانی بہرے کرت۔ دمانے ء رند کسا نکلیں کزی ء گوشست کہ آئی ء عاشق باز دلچسپیں
 مردکارے، حشک ء آئی ء خاندان نہ منیت ء۔

”آموس تو پر چا اشان ء ریل روڈ ء ہما برز ء بلندیں کھبا ء تارانی باروانہ گوش ے گوں کہ ہے
 زوتاں سہریناں سمر ء اتگ انت۔“ میٹیلڈا ء گالوار ء توک ء چہ حکم ء گیشتر ز بندی ودی کنگ ء ات۔
 وتی جا گہر ء کمیں سمر ات، پدا آموس ء درانینت۔ ”شمر نہ زاناں، ء سرجم ء گوشست نہ کنناں، ہے
 جی انت، بلے گوتگیں ماہ ء آہاں کھبا ہانی سمر ء تاب ء بیج وار تگیں تارمان کش ات انت، داں مردم ء جم
 کار کن انت ہما ہانی رد ء دراجی انت...“

”اے کھبا ء تار پہ جی ء ہا ترابنت؟“ میٹیلڈا ء جست کرت۔ ”اے ہے گپ ء سمر ء آہگ ء
 انت او ما!“ آموس نکا نسر ء ہبکہ ودی کنگ ء ات۔ ”ٹیلیگراف، باور کن بی بی، آہاں انجیں نام اش
 دی انت۔ من شنگ ء چار اتگ کہ باریں چون اے تار ریل روڈ اسٹیشن ء توک ء برگ بوتگ انت ء
 ہود ء اسٹیشن ایجنٹ ڈسکے ء سمر ء نشنگ ء یک عجب زیل ء دستگے دست ء انت ے۔ برے برے

آدستگ ء گوں وتی لئکان ٹلکین ایت، بلئے گیشتر و ہداں اے عجیبیں کار بوج وت سرء وت ٹک ٹک کنت ء اے جبرء سُہرینان ء چہ گل ء بال کرتگ۔ مروچاں ہمک سہب ء سرء سُہرین رُمب رُمب ء کانت، وتی اپساں بندانت ء داں ہماوہد ء اوشت انت ء ودارکن انت داں اے چیز ٹک ٹک بہ کنت۔ آگوش انت اے دور دوریں دگہ جاگہہ ء دمگانی حال انت کہ کھبء تارانی تہا پیداک انت۔“

”آموس، نون، کمیں گپ ء بہ دار۔۔۔“ ٹوم نرم نرم ء گپ ء لگ ات۔ ”تو گوشگ ء ءے اے حال آرگ ء انت، گپ آرگ ء نہ انت، ایوک ء ٹک ٹلکیں؟۔“

”جی، واجہ ٹوم، گوں بلاہ ء مزنیں چرتے ء۔۔۔“ پے منی نزء اسٹیشن ایجنٹ آئی ء لہزاں سر پد بیت داں بس بہ کنت ء پدا دمانے رند ڈن ء درکنیت ء آدگہ مردمان ء حال دنت چے گوشگ بوتگ۔“

”اے سُہرین عجیبیں چیز نہ انت؟“ میٹیلڈا ء درانیت۔ ”حدابہ زانت۔“ آئی ء گوں آموس ء انچوش وش تہی ء پچکند ات انچوش کہ کزی گوں آموس ء پچکند ات۔

آموس گندگ ء چہ پیسرنیک ء گیش ایمن ودی کنگ ء ات۔ نون پے گپ ء درچنگ نہ بوت کہ آہان عجیبیں چیزانی گیشتریں حالال بہ دنت۔ ”واجہ ٹوم، تو کدی ریل روڈ ء اے پیمیں کارجاہاں شنگ ءے؟“

ٹوم ء جندوت ہے فیصلہ ء کنگ ء ات کہ آرا اے مرد دوست بوتگ انت کہ گوں وتی گوہار ء روپک ء سرء سٹ جنگ ء گچین ءے کرتگ۔

”اناں، منی چُک، نہ شنگوں۔“ ٹوم ء درانیت، من ء منی جن چہ کوچگ ء کمپنی ء کش ء کار بوجانی گورء گوشگیں، بلئے یک ماڑی یے ء توک ء نہ پترگیں۔

”گڑواجہ، من چہ ہوٹل ء آتیوگیں روچاں آدوانزدہیں کار بوجانی تہا ورگ برتگ ء پے منی نزد ء زگٹ ترین آسن کار ء کارجا انت، اود ء ریل ء بلا بلائیں چوٹ بوتگیں ایکسل راست کنگ بنت ء ریلانی ایندگہ حرابی دور کنگ بنت ء ریل ء ہمک بند ء بوگ اڈدیگ بیت کہ ریل ء تاجین انت، کنٹانی کساس ء بلائیں کرین انت کہ سر اش گوں چھتاں سک انت ء منی حیاں ء ہشت، دوانزدہ استا کار گوں نیگرانی کمک ء مدت ء ہر یکے ء را انچیں بلائیں کدینگ گون ء ٹپک ء انت کہ من وتی تیوگیں زند ء اے پیمیں بلائیں کدینگ نہ دیستگ۔ آہانی دموک ء آس انچوش مزن انت کہ دو سے گوک بچی ء دارانت ء بریان کن انت ء چہ آئیگراں یکے ء من ء گوشت آہانی وانک ء وزن ہشت صد پاؤنڈ انت۔“

”پچو!“ ٹوم ء شینزر ارگ ءے جت۔

”ٹوم، تہی وانک ء وزن چینیکس انت؟ ارینی ء جست کرت۔“ دو صد پاؤنڈ انت، ء گوں کس ء

چست نہ بیت۔“

”آموس، تو ایشان ءِ وتی نوکیں ہوٹل ءِ باروانہ گوشت گوں کہ تو اودے! “ کسانیں کزی ءِ درائینت۔

”سر پد بو، منی ہوٹل نہ انت!“ آموس ءِ کند ات۔ ”دریگتیں منی بوت انت! دست ءِ دیگ ءِ ساری زر زرتاں، حد! منی حیال ءِ شماسہی ات دیر نہ انت ہوٹل بستگ۔ مردم گوش انت لہتیناں بد برتگ، پرچا کہ ریل روڈ ءِ صدر ءِ گوماہاں گپ جتگ، بلتے پدا آئی ءِ پے اے کار ءِ بانک نینسی ہیلارڈ ءِ رادرچت۔ ءِ پدا آئی من ءِ زرت، پرچا کہ آراشریات ات کہ من پمائی خاندان ءِ رودینگ چیکنکس باز حزمت کرتگ۔ چوناہی ءِ ہوٹل ءِ سی کوٹی انت، گوں پدی نیمگ ءِ پسیل ءِ ہوار۔ مردم پے کوٹی، جان شودی بالٹی، سبارگ، نہاری ءِ شام ورگ ءِ روچے یک ڈالرے دی انت۔ برے برے وہدو ہدے سر ءِ نینسی ءِ ہکل ءِ ریگ منی گوشاں کپ انت کہ ریل روڈ ءِ مزور چون آئی ءِ صافیں نپاد پوشاں گرلین ءِ دوت ءِ گہمین انت ءِ پدا گوشتیت پرواہ نیست پرچا کہ آہرچی کٹ انت ہما حرج اش کن انت کمپنی ءِ کارجاہ ءِ بازار ءِ گہتری ءِ وتی دز کمکی ءِ مان کنگ ءِ انت۔“

یک رندے پدا کسانیں کزی ءِ آموس ءِ را اشارہ کرت۔ ”شماریل ءِ مسافراں چون ورگ دی ات؟“ آموس ءِ چکند ات۔ ”اے چہ درستاں گیش منی دزگٹی ءِ ساعت انت۔ بہ چار، ہمک روچ مسافرانی دو ریل کتیت۔ یکے روچ دراہت ءِ روت ءِ یکے روچ برکت ء۔ میک لینزولی ءِ (Mcleansville) یا ہیلز بورو (Hillsboro) ءِ روگ ءِ بنت۔ اے گپ ءِ وازمندگ انت کہ کجا نگر روگ ءِ انت۔ ریل ءِ منشی ٹیلگراف ءِ سر ءِ ہوٹل ءِ را حال دنت کہ ریل مسافر ءِ ریل ءِ سر ءِ کار کنوک چیکنکس انت ءِ ہمدان ءِ وہدے ریل منے اسٹیشن ءِ سر بیت، من شمارا حال بہ دیاں، بانک نینسی پیسر ءِ گرم ءِ گگ دیوکیں وردناں ڈن ءِ میز ءِ سر ءِ ایر کنت ءِ ما ایندگہ کار کنوک رویں مردمان ءِ ورگ وارینیں، چہ ورگاں منی گپ ءِ مول ءِ مراد کبگ، ہوک، مرغ، کپوت، کر گوشک یا گوک ءِ گوشت انت زیل زیل ءِ سلاو، ہمینکس سبزی کہ تو نامان اش زان نئے۔ دگہ یک ذرا جیں میزے ایوک ءِ چہ شیرینی ءِ بار انت۔ مردم چہ ریل ءِ ایر کپ انت، ریل داں بیست ملٹ ءِ جلیت دانکہ مسافر شرورگ بہ ور انت، ورگ ءِ رند سوار بنت، ریل پونشگ ءِ جلگ ءِ لگیت ءِ یک رندے پدا وتی راہ ءِ گپت۔“

”ڈڈہلی آموس!“ کسانیں کزی ءِ توار دات۔ سہیں آئی ءِ پھر بندی ءِ سر ءِ چکندگ ءِ ات انت۔

”ہو!“ آموس ءِ درائینت۔ ”اے چہ ہما کسان انت کہ بانک نینسی ءِ را دوست بیت کہ آہان ءِ

ہوٹل ۽ جاگہ بہ دی انت۔ برے برے دو سے چہ یکیں ریل ۽ ایرکپ انت ۽ من ۽ ایندگہ نیکر پہ تگ
 روانت۔ آہانی بیگ ۽ ایندگہ بلائیں پیتیاں بڈجنیں ۽ ہوٹل ۽ کاریں ۽ مازانیں کہ اے چہ ہما چیزانی
 نمونہ آل پُرانت کہ اے ڈہلی ادا کا انت ۽ بہاش کن انت۔ نینسی گوشیت اے شرف داریں مردگار
 انت، وت ۽ صاف ۽ پلگار کن انت ۽ چیزانی خیال داری کنگ ۽ مدام دلبری دی انت ۽ من ۽ اول
 دوست بنت۔ چہ آہانی لہتیں پہ وتی بوٹانی ترپینگ، بیگانی بڈجنگ ۽ پہ وتی آدگہ کاراں من ۽ پینیکے دی
 انت۔ آجان شودانت، ڈن ۽ درکا انت ۽ بازار ۽ روانت، گوں مردماں حبر ۽ حال کن انت، شام ۽ ورگ
 ۽ رند آپورچ ۽ نندا انت، تمباک کش انت یا تمباک جانت۔ تہنا ندرگ کن انت یا وت ماں وت ۽
 گپ ۽ حبر کن انت داں وسپگ ۽ بہ روانت۔ پدا پس ۽ سمر ۽ ارز بندگ ۽ پدا، پدا چہ مانیکراں کسے ۽ را
 توارجن انت کہ آہانی نمونہ آنی بیگ ۽ داں استا کارینگ ۽ سمر بہ کن انت کہ آہان ۽ پہ یک ڈالرے ۽
 یک اپس ۽ گی یے باڑہ دی انت، سہیں روچ گردانت ۽ وتی چیزاں سودا کن انت، منی خیال ۽ اے
 کاؤنٹی ۽ ریل روڈ ۽ کش ۽ سہیں دکاناں۔۔۔“

دل ۽ توک ۽ اے وت رُستگ این توصیف کہ آموس اے پیس عجیب چیزانی تہا کار کنگ ۽
 انت، زندکیں کسانیں جارج ۽ درائنت۔ ”آموس من ۽ باورے نہ کرتگ کہ تو اوں زندے
 گوازینگ ۽ ے۔“

”بانک نینسی گوشیت“ ریل روڈ چہ اسپانی ۽ سک باز مستر انت۔ ”آموس پہ کہیب ۽ چارات
 ۽۔“ آ گوشیت زوت دگہ روڈ جوڑ کنگ بیت ۽ کشک ۽ دگ ہوار کنگ بنت۔ چیز ہر وہد ۽ یک
 وڑ نہ بنت۔“

جارج کروسی ء وتی چار دست ء پادیں اپس ء گام سُست کرت انت، آئی ء گج ء کپیں اپس اے ہائیک نیست ات کہ گوں زراب ء چہ مزن دگ ء دیم پہ میتگ ء وتی دیم ء تاب دات بہ کنت، پداہما دمان ء آئی ء دستاں لگام ژپ ات ء مہر داشت۔ جا گہہ ہمیش ات، بلتے ہما زمانگ ء کہ آئی ء آخری و ہد ء دیستگ ات، بے باورات، دیم ء جر ء بوچانی کپتگیں میتگ ء پشتی نیمگ ء، زرد چکیں حاکی رنگ ء لی ء رنگ رُوس اتگ ات انت پُر ء رنگ ودی کنگ ء ات۔ ہما جا گہاں کہ یک زمانگے دریانی پلک ات انت، نون اود ء پچک لونجان ات۔ ماڑی ء نوک مرمت کرتگیں سرچہ یک کشے ء جر اتگ ات، بلکن ء نرینک ء ڈگار حشک ء سیر ات انت، موسی رتگیں کاہ ء بوچ ء پیل ء تل کرتگیں داراں ابیدگہ بچ اش مان نوات۔

درگڑ ات، حیران ء ہبکہ ات، آئی ء لگام شل کرت انت ء اپس ء سوار کاہ ء بوچانی نیام ء راہ ء پٹان ات، ماڑی ء پورچ جراتگ ات، دیم پہ دیم ء پدیا تک پرشنگ ات انت ء غلام میتگ ء سجنیں کرگینانی سرتہا کپتگ ات انت ء بانڈوم ات انت چہ اپس ء سر ء لکشگ ء جہلا د بونگ ء ساعت ء یک پشی، کچک ء مرغے ء اول نہ گواہ ات۔ اپس ء لگام ء گپت چہ ماڑی ء کش ء دیم پہ پدی نیمگ ء ربادگ بوت۔

آپہ آپیسری این ماسی ء ندرگ ء گندگ ء بچ تیار نوات کہ دار ء نند جا ہے ء سر ء سر جہل نشنگ ات ء سلا د چنگ ء ات، آہانی بند الاں وتی پادانی دیم ء دور دیگ ء ات ء تا کاں تلشت ء رنگی این دست شودے ء توک ء مان کنگ ء ات۔ آئی ء آرا پجا آورت، اے الم ء بانک ملیزی بیت۔ بلتے انجوش بے باوریں وڑے ء شکل ءے مٹ اتگ ات کہ آہوت ءے نہ کرت۔ آئی ء بے نیں ”اوه“ ء توار ء آئی ء دلگوش ہمانی ء نیمگ ء گور کرت۔

بانک ملیزی سلا د چنگ ء چہ وتی دست داشت، سرگ ء چست کنگ ء ات، چارگ ء لگ ات۔ پداچم ءے پمانی کپت انت، بلتے آسک نوات آرا پجا آرگ ء انت کہ اے کئے انت۔

”بانک ملیزی“ آتہت ء نرینک ترشت، بے باوری ء اوشات ء دیست ءے کہ آئی ء دپ ء دیم انگت چہ آئی ء جُست کنگ ء ات انت، آئی ء چم نر اتگ ات انت، آئی ء آرا ہورتی ء چار ات، پداہما دمان ء دست ءے گوں دار ء نند جاہ ء میت ء زور ءے پردات ء پاداہت۔ ”جارج، اے بچک جارج نہ انت؟“

”ہو، بانک ملیزی!“ تہمت ۽ دیم پمانی شت ۽ آئی ۽ نزوریں بالادے رُپت ۽ بگل ۽ کرت، گلوگٹی ۽ کپتنگ ات۔“ اوحدا، بچہ، کجا بوتگ ۽؟ انچوش سما کپیت تودائم ہمد ۽ ساڑی بوتگ ۽!“ آئی ۽ گالوار ۽ پ ۽ در ۽ ہنگیں لبز احالی ات انت، تو گوشت زاناں پنچیں سالانی گوزگ ۽ روگ ۽ ہچ سہی ۽ سر پد نہ انت۔“ آپ ۽ آپ انگلینڈ ۽ بوتگوں، بانک ملیزی۔ اود ۽ مرغ میر پتنگ۔ بانک ملیزی۔ منی جن، ماس ۽ زہگ ۽ زراتن کج انت؟“

آچہ جبرگال انچوش ۽ سر گوشتگ ات تو گوشت زاناں نون ہچ چرت ۽ پر نیست ہرچی بیت بلے بہ بیت۔“ بچہ، نون ادا کس نیست۔“ آگوں انچیں حیرانی یے ۽ در شان کنگ ۽ ات کہ جارج ۽ سر پر بوتگ ۽ نہ ات۔“ آدر اہیں شت انت، ایوک ۽ من ۽ ماسا پشت کپتنگیں...“

”شت انت کجا، بانک ملیزی؟“ پمانی نز ۽ آئی ۽ دماغ نز ورتگ ۽ ات۔

نز میں دست ۽ ویلودر چکانی نیمگ ۽ کہ تنی وہدی غلام بیتگ ۽ میک ات انت شہار دات۔

”تئی ماس... نام ۽ کزی ات... اود ۽ پتنگ...“

چہ جارج کروی ۽ گٹ ۽ تل ۽ زارے چست بوت ۽ ارس ۽ یلہ بوت انت۔ پہ زار ۽ گٹ گیر کنگ ۽ تو سگ ۽ دست ۽ چست بوت انت۔

”سارہ اول، آول ہمود انت... ۽ بزگیں مسز... ماڑی ۽ پسیل ۽ انت... سوار بوتگ ۽ روگ ۽ ساعت ۽ تو آرانہ دیستگ ات؟“

”بانک ملیزی، میٹیلڈ ۽ منی زہگ کج انت؟“

جارج کروی ۽ نہ لوٹ ات آراسر گنو کو ۽ ہبکہ بہ کنت۔ ملیزی ۽ راداں دمانے ۽ حیاں کنگ کپت۔

”میٹیلڈ؟ ہو، شریں جنکے ات، شرینے ات۔ گپڑے زہگانی ماس ۽۔ ہو، منی زہگ، تو سہی پو، دیر انت کہ ماسا ۽ آسجہینان ۽ بہا کرت...“

”کجا، بانک ملیزی، کئے ۽ کئے؟“ چہ زہر ۽ تزگی ات، ”کجام ماسا نیگ ۽ بانک ملیزی؟“

آئی ۽ وتی سر ماڑی ۽ نیمگ ۽ تاب دات۔ ”اود اتنیگہ واب انت، پہ منی نز ۽، سک نشہ بیت، دیر ۽ واب ۽ پاد کتیت، کو کار کنت کہ شدید انت... نٹھے نیست... منی زہگ تو پہ گرا دگ ۽ چیزے آورتگ گوں؟“

آئی ۽ ”اناں“ ۽ تو ار پدا بر تر ات ۽ سر ابر میں ماسی نیگ ۽ سر بوت۔ جارج کروی چہ چل ۽ تالائیں کٹانگ ۽ کٹوگانی نیام ۽ چہ روٹ انگیں ہال ۽ راہ ۽ دیم پہ بدیں بوہ ۽ گند ۽ گسٹ ۽ پریں اوتا ک ۽ شت، پدیا کانی بن ۽ اوشتا ۽ زہر ۽ گٹ ۽ پڑ ۽ کو کار ۽ لگ ات۔

”ماسالی!“

آئی ء ساعٹکے ودار کرت۔ ”ماسالی!“

پدیا نکانی سرء سر کپگی ات کہ پاد برمشانی سُرء پُرے گوشان ءے کپت، دمانے ء رند، چہ راستیں کش ء دروازگ ء لیننگڑ میں مردکارے ء دراہی کرت ء جہلادی ء چارگ ء ات۔

جارج کروی چہ زہر ء گوات کپتگ ء اوشتا تگ ات، وتی یاتی این ماساء لاگری ء ریش ء لمبی ء آئی سرء بوتزی ء چہ حیرانی ء آئی ء ز بان لال کرت، گندگ ء گوں ہے گور ء پچاں وپتگ ات۔

”ماسالی؟“

”جارج!“ پیر مرد ء جون ء لرزگے جت۔

”جارج!“ آچہ چیسک چیسک کنوکیں پدیا نکاں جہل ء ایر کپت ء آہانی سر نٹک ء اوشتا ت۔ آیکے دومی ء چارگ ء لگ ات انت، دپ ء دیم ءے چہ مارشتاں ہورک ات انت، چم ءے گوات کپتگ ات انت، کٹی کٹی ء ہنداں، گوں گوانزیں دستاں زوت زوت پہ جارج کروی ء امبازگ ء شت ء آیک کش ء کنز ات۔ ماسالی ء لاگریں دست ءے گپت انت ء زورانی پُر ء آہانی ژ پگ ء لگ ات۔

”جارج، سک گل ء وش اوں تو پدا اہت ءے! تو کجا بوتگ ءے؟ ترا سک دیر ساری ادا سر بوتگی ات!“

”ہو، ہو،... لارڈ رسل من ء نون یلہ دات۔ رچمنڈ ء گراب ء بہ گرداں ادا ء آہگ ء ہشت روج لگ ات۔“

”بچہ، چل ء تہا بیا!“ ماسالی ء جارج کروی ء دست کپتگ ات ء گران ات ءے گوں اود ء سر بوتگ ء، آئی ء پُر شنگیں میز ء دو کرسی پدی ء کش ات۔ ”بہ نند، منی چک! ملیزی! منی جگ گج انت؟ ملیزی!“

”پیداک اوں، ماسا...“ پیریں زال ء توار چہ ڈن ء اہت۔ ”چہ تئی روگ ء رندا ایشی سر ء ہوش شنگ، زیک ء بہ گرداں باندا ت ء نہ زانت۔“ ماسالی ء درائنت۔

”ماسا، منی زہگ ء ز اتن گج انت؟“

”چک، چہ گپ ء ساری بل تر پیسے وراں! سک دیر ء پدما یکجا بوتگیں، ما کدی یکجا نہ شنگ نہ وار تگ، چہ تئی آہگ ء بازل گل اوں، گڈی ز مانگ ءے یکے پہ گپ جنگ ء ہست۔“

”پہ گپ ء جنگ ء نہ اہتگ اوں، ماسا۔ منی خاندان کج انت؟“

”ملیزی!“

”جی ہو!“ آچہ دروازگ ء پترت، جگ ءے دزگپت، جگ ءے دوگلاس ءے میز ءے سر ءے ایر کرت ءے پدا انچوش کروی ءے ماسالی ہمود ءے نشنگ ءے گپ ءے ات انت۔

”ہو، بچک، پتی ماس ءے منی دل پردانت، سک پیر بوتگ ات، تنگ نہ بوت زوت شت۔ جو انیں جبرے ات باردات۔“ ماسالی پوت ءے پھارج کروی ءے شراب ماں گجگ ءے ات۔

پہ زانت میٹیلڈ ءے زہگانی گپ ءے نہ انت، جارج کروی ءے ذہن ءے اے حیاں شہم ات، بدل نہ بوتگ... انگت چوش مار ءے ترس ناک انت... چٹ گنوک کنگی ءے دارگی انت...۔

”ہما گڈی گپ تریات انت، ماسا، تومن ءے گوشتگ ات؟ تومن ءے گوشت ہرود ءے من پدگرداں بیباں تومن ءے آرات کنئے! گڑا ایش انت من اہتگ اوں!“

ماسالی ءے اے پی میں ہیج وڑیں اشارہ ءے نہ دات کہ آئی ءے گپ ءے ہش کتگ ءے تاں سے چارک ءے پریں گلا سے میز ءے سر ءے تیلانک دات، پداوتی ءے چست کرت۔

”آخر تو اہت ءے بچہ، تی آہگ ءے وشی ءے بیاتر پیے وریں...“

”من ءے ہے بس انت...“ شرابانی تنگ ءے گوں، جارج کروی ءے آہانی بڑگ ءے وتی جبین ءے سوچک مار ات۔

آئی ءے یک رندے پدا کوشست کرت، بلئے اے بری گوانگو ءے تورگو ءے قصہ ءے پیم ءے، ”چہ بانک ملیزی ءے مسز ءے باروا ہش کت، دل پرد بوت، ماسا!“

شراب ءے تنگ ات ءے کٹ اینت انت، ہند ات ءے، ”بس، یک سہبے چہواب ءے اُست ءے نہ کرت، آئی ءے روگ من ءے دوست نہ بوت۔ چہ ہما مرغانی جنگ ءے رند کدی من ءے دمانے پہ آرام ءے نہ ایشت ءے، بلئے پدا اوں من ءے آئی ءے روگ دوست نہ بوت، ہر کسی روگ ءے سر ءے من ءے بد کثیت“۔ آئی ءے باکارگ ءے جت۔

”یک روچے مارادر اپیناں، روگی انت...“

اینکس حراب نہ انت، اینکس بانک ملیزی گوشتیت۔ بلئے راہ ءے آرگی انت۔ آنوں چچک ءے ہنکی گپ ءے سر ءے اہت۔

”منی میٹیلڈ ءے منی زہگ، ماسا، بانک ملیزی گوشتیت تو آہان ءے بہا...“

ماسالی ءے آراتی چم سک دات انت ”ہاں، منی چک، بہا کنگ کپت انت، بہا کنگ کپت انت! بلئے شو میں بخت ءے من ءے چہ ہستاں بے ہست کرت، نزنیک ءے بہا کرت انت، ہمود ءے کہ منی زمین ءے

سیم کیشیت، ہر چیز ان ءے، بلکن ءے وتی مرغان ءے اوں!“

بُن گرگ ء ات کہ جارح کروسی ء گپ بُرگ ء نیام ء بُرگ بوت۔

”بچہ، نون من سک واروں، ہرچی منی ء ملیزی ء دست ء کپیت، ورگ ء ان اش“ ناگت ء آکٹی کٹی ء ہندگ ء لگ ات۔ ”لعنت، اے پہ من نوکیں چیزے نہ انت۔ من وار ء لنگڑ پیدا ک بوتلوں!“ آیک رندے پداگران ء سنگین بوت، نوتواہتگ ءے، من ء تو پدا اے جاگہ ء آباد کنیں، ہش کنگ ءے من ء؟ من زاناں ما آباد کرت ءے کنیں، منی چک!“

یکیں چیز کہ جارح کروسی ء راماسالی ء سمر ء سٹ جنگ ء لٹ دیگ ء داشت ءے ایش ات کہ آئی ء زند ء آراے زانت داتگ ات کہ اگاں کسے سہرینے ء سمر ء ارش بہ کنت ء بہ جنت گڑا گمانی چے ء چون کنگ بیت۔ آئی ء ایر برتگیں زہر ء آراے کار ء کنگ ء نہ ایشت۔ ”ماسا، تو من ء گوں وتی داتگیں اے لبزاں ڈن ء دیم دات، تو من ء آرات کنتے! نون من واتر بوتگ اوں، بلکیں تو منی سچھیں کہول بہا کرتگ۔ من وتی کاگد ء لوٹاں ء زانگ لوٹاں منی جن ء زہگ کجانت، ماسا!“

”منی حیال ء ترا بہ گوشاں گوں! الامانس کا ونٹی ء، تمباک ء زمیندارے نام ءے مورے انت، ماٹری ءے چر ریل روڈ ء کار بوجاں باز دور نہ انت...“ ماسالی ء چم نر کرات انت ”گوں من چوشیں برزیں توار ء گپ مہ جن، منی چک۔“

الامانس... مورے... ریل روڈ ء کار بوج۔ وتی یاد داشت ءے توک ءے لبز ءے زپت کرت انت۔ جارح کروسی وتی زہر گرگ ء سمر ء پشومان بوت۔ ”پہل کن، سک گل بوتوں پمیشکا، الم ء منی گپانی مول ء مراد ایش نہ انت ماسا...“ ماسا ء موٹک مچی گار بوت، پدا پہل ءے کرت۔

نون من ء وش وشکی ء آکاگد ء ٹکر درکنگی انت کہ پہ منی آرات کنگ ء نمشتہ ءے کرتگ ات۔ ”نون من پرشتگوں بچہ!“ آئی ء میز ء سمر ء وتی سروشک جت انت۔ ماسا ء وتی چم سک ء نر کرینت انت ء ہور وتی ء چارات ءے۔ ”من ء ہش کن ءے؟ کس چچ زانت نہ کنت من چینکس پُرشتگوں! زر ءے گپ ء نہ اوں...“ وتی سینگ ء نیمگ ء اشارہ ءے کرت۔ ”ادا پرشتگ اوں!“ آئی ء انچوش ودی کرت تو گوشت زاناں جواب لوٹیت۔

”جی ہو“

”بچہ، گرائیں روج اوں دیستگ! آمند ء چکان ء ہش کنگ وہدے دمکانی تہاڈ چار کپت انت منی نام اش گپت ء کوکار اش جت ء پدا وتی پشت ء آہان ء کنگ ء ہش کنگ۔ مند کانی زہگاں کہ شامات۔“ یک لاگر ء بارگیں دست ء مشتے میز ء سمر ء لگ ات۔

”من وتی دل ء تہا سوگند وارنگ کہ ٹام لی اشان ء پیش بہ دار۔ نون تو اہتگ ءے۔ دگہ لہتیں کروس

درگجھیں۔ اے چرت و مہ جن کہ نون منی عمر ہشتاد سے سال انت... ما اے کارے کرت کنیں منی چک!“۔
 ”ماسا...“

ماسالی ء نزنیک تر ء چم نزر کینت انت، ”شموشنگ نون تی چینکس انت، منی چک؟“
 ”نون پنجاہ ء چار انت ماسا“۔

”ترا اینکس نہ انت!“

”ہمینکس ء اول ماسا۔ دیر نہ جنت کہ پنجاہ ء پنچ باں۔“

”لعنت۔ من ترا ہما سہب ء سر ء دیستگ ات تو نوک و دی بوتگ ات ءے، چلو ر ء پلار ر گلیں
 نیگرے ات ءے...“ ماسالی ء کند ات۔

”لعنت، تی نام من بستگ ات!“

جارج کروی ء نہ منگ ء پیم ء دست شانی ء رند آئی ء پہ وت ء گلا سے ء را دگہ کمیں شراب
 ایر رہت۔ ماسالی ء زوت زوت اے دیم ء آدیم ء سر کش ات ء چار ات دانکہ سدک بہ بیت چہ آہان ء
 ابید کر ء گو ر ء دگہ کسے نیست۔ ”بچ سوب نیست من ترا ہما ہانی ء بلاں کہ من ء کلاگ اش بستگ ء پوک
 اش کرتگ۔ پما ہانی نزر نون من ء بچ نیست...“ آئی ء جارج کروی ء پہ پندل سازگی چماں چار ات۔
 ”من ء زڑ ہست، باز انت... من چیر دا تگاں، دگہ کس نہ زانت، من زاناں کجا انت!“ آئی ء داں دیر
 ء جارج کروی ء ر اچار ات۔ ”چک، ہر کدیں من ریاں، تو وت گندے ءے، من ء ہرچی ہست، کئے ء
 ر اچے رسیت؟ انگت دہ ایکڑ ء واہند اول۔ بنک ء زمین ہم زڑے! من ء تی ہمراہ داری کنگی
 انت۔ نون تہنا تو منی نزنیک ترین ءے، منی چک۔“
 گندگ ء آگوں چیزے ء بند مڑگ ء ات۔

راز داری ء پیم ء نزنیک تر جگ ات۔ ”راستی ء دیم پہ دیم بو نگ ء ضلورت نہ انت، منے نیام ء
 خون ء گپ انت، منی چک!“

شک نیست ات کہ آئی ء بن ہشت ءے جسکینت۔ گوں اے گوشگ ء آئی دل ء نوک منگ ء
 ات، جارج کروی بے ترک ء تو ار نشت۔

”اگاں باز نہ گرا سہتکے بہ جل...“ شرابی این شکل ء ذبندی کرت۔ ”من زاناں تو چہ آہاں نہ ءے
 کہ چہ ہما ہاں پشت ء مان بہ دی ءے بہ روئے کہ اے امر وز ء تہا تی مدت ء ملک اش کرتگ...“

چہ روگ ء ساری ایشی ء منی آزاتی ء کا گد پیش داشنگ ات ء ذ نشان ءے جتگ ات ء گوشت
 ءے ایشر ء وتی سہر ء محکلیں پیتی ء ایر کنت۔ جارج کروی ء مار ات آرا ماسا گیش نشہ کنگی انت۔ آئی ء میز

آکپ ء نشنگیں دیم ہورتی ء چار ات، خیال ء ات، ایوک ء اسپیتی یے پشت کپتنگ ...

”ماسا کدی نہ شمشنگ تو من ء چون رودینتنگ۔ چوشیں شریں سہریں مردم سک کم ہست ...“

ترین چم ئے رژناہ بوت انت۔ ”تو کوئڈ و کروسیں نیگرے ات ئے، من ء شریات انت ...“

”جی ہو، تو ء نا کو مینگو ...“

”بزرگ کاریں مینگو! آئی ء زمانگ وش ات، بے دروریں ہیل کارے ات ...“ پٹ ء پول

کنوکیں چم جارح کروی ء راسک بوت انت۔ ”... بشر سو گہہ ء بلد بوت ئے ... مرغ ء میڑینگ ء تئی

برگ بندات کرت ء مینگو ء رایلہ ...“

... امیت انت تو ء ماسا مرغانی جنگ دیگ ء منی سر ء بھیسہ کن ات ...“ پیریں مینگو ء ترانگاں

انگت آئی ء دل پدرد کرت۔

”یات انت ماسا، ما بلا ہیں جنگ ء بہر زورگ ء نیواورلین ء روگ ء اتیں؟“

”ہو، شک نیست ء کدی بہر زرت نہ کرت ...“ آئی ء پیشانی کرچک بوت۔

”نا کو مینگو چہ سہی بوتگ ء ساری مرت۔“

”ہو، پیریں مینگو نوں آویلو درچکانی چیر ء انت۔“

گوں منی ماس ء گوہار سارہ ء بانک ملیزی ء ہوار، ہر کدیں یکجا بوتین ات انت گوشت اش چہ

آہاں کئے پیسر ء روت۔ آحیر ان ات یکے بے آدگریگ ء چے کنت۔

”بچ، من تریات اوں، من تراپہ درا ہیں دمبگانی چشگ ء کہ روگ ء ہا ترا سفری راہداری دا تگ

ات کہ تئی دل پسندات انت۔“

آئی ء ناد لگشی ء ہندگ ء جت ء موت میز ء سر ء جنگ ء لگ ات ء ماسا گپ ء ات۔

”من اوں کرتگ ات، پرچا کہ تو پہ من چہ آدگہ منی دیستگ ایناں گیش گران نہاد بوتگ ئے ء

سفر ء وہداں من تو دوئیں بازیں دمبگانی ء شنگ ات ایں۔ من سہی بوتگوں تو شنگ ئے ء تو سہی بوتگ

ئے من ...“

”جی ہو، من سہی بوتگ اوں، ماسا!“

”ء مرغانی کسانیں جنگاں مرغ میڑینگ ء شرط بندگ ء من ترا زردات ء تو کوٹ ات۔“

”ہو، میڑینگ ات، واجہ، راست انت۔“

”بچ، ما یکجا گہ اتیں، یکجا گہ۔“

جارح کروی ء موت ء رادیست آ اوں وشیں حالے گوں ماسا ء بہر ء بانگ کنگ ء بندات ء انت،

چہ شراب آئی، اوں سرگ ترگ، ات۔ آئی، عوت، عوتی مول، مراد، ترانگاں گپت، میز، سر، دست
 ۛ شہار دات، شرابانی جگ، ۛ زرت، ترمپ ۛ، وتی گلاس، ۛ مان کرت، ۛ زوت زوت گلاس
 ۛ وتی پنجگاں گپت، شراب، ۛ کسانیں کچے مان ۛ کرت انت، ۛ ماسالی، ۛ گلاس، ۛ داں سۛ
 چارک، ۛ پُر کرت، ۛ پداگوں وتی لرزوکیں دست، ۛ شراب، ۛ چست کرت، آئی، ۛ آواز صاف نہ ات۔
 ”چوش آدگہ ماسا ہانی، ۛ شر بہ ور! چوش آنگریزانی، ۛ کہ گوش انت ڈان دی ہاؤچ۔ چہ وتی، ۛ گٹ ۛ گپت
 ۛ، آئی، ۛ ماسالی، ۛ رازنڈیں تنگے، ۛ گرگ، ۛ چار ات۔“ ”بچ، من، ۛ وشی بیت تو چوش بہ مارے۔۔۔“
 ”گوں دگہ چست کنگے،“ ”دوئیں گلاس برز بوت انت،“ ”چوشیں شریں نیگر من کدی نہ دیتگ۔“
 آہاں گلاس حالی کرت انت۔

بزرگیں دست، ۛ پشت، ۛ وتی دپ ۛ پہک کرت، چہ شراب، ۛ ترندی، ۛ سوب، ۛ جگگ، ۛ ات،
 ماسالی اوں لبجگ، ۛ لگ ات۔ ”بچ، تو من، ۛ آنگریز، ۛ بارواچ نہ گوشت گوں۔۔۔ نام ۛ کئے انت؟“
 ”لاٹ رسل، ماسا۔ آرا، ہمینکس زرہست کہ حساب کرت اش نہ کنت۔ چار صد نسلی این کروں
 ۛ واہندانت کہ میٹرینیت ۛ۔۔۔“ ”پدا پے زانت کمیں گپ ۛ داشت۔“ ”بلے تو نوں مرغ میٹرینو کے نہ
 ۛ، ماسا۔“

”تو انچوش گوش ۛ، بچک؟“

”چوش پیش نیگ، ۛ واک نیست پیسر، ۛ مردم نہ ۛ۔ آسیر، ۛ وش بحت ۛ۔ شمنے بستار، ۛ سہرینے
 نہ انت، ماسا!“۔ جارج کروسی وتی گوشاں کپتگیں سرسی ایرک رسل، ۛ ہماگپ، ۛ سر، ۛ خیال، ۛ ات کہ وتی
 سنگتے، ۛ گوشگ ات انت ۛ۔ ”جارج، ۛ ہدا بند مرغانی کسانیں جنگاں شریں مرغ میٹرینو کے۔“
 ماسالی، ۛ سرگ شل ات، ۛ لونجان بوت، آئی، ۛ ٹپ ات، ۛ چست کرت۔ ”ایشی، ۛ وتی پیتی کجا ایر
 کرتگ۔“ جارج کروسی خیال کنگ، ۛ ات باریں زند، ۛ چینیکسیں بہرے، ۛ آرا پے چار کنڈیں کا گدے، ۛ
 پیچ گرگ، ۛ ودار کنگ کپیت، بوت کنت دگہ سۛ، ہمینکس و ہدا آرا ودار کنگ بہ کپیت کہ پے یک
 راہداری یے، ۛ نمشتہ کنگ، ۛ دزنشان جنگ، ۛ لگ ات۔

”ماسا، پے تو دگہ کمیں شراب ایر ریچاں؟“

”تو وت شرترزان ۛ۔۔۔ اگاں تو لوٹ۔۔۔“

”من آدرا ہیں انگریزاں گوشت منی ماسا دنیا، ۛ تہا شتر تریں۔۔۔ کس، ۛ من، ۛ اے گوشگ، ۛ نہ ہش
 کت من آہاں، ۛ بہ گوشتیں ہمود، ۛ ننداں۔۔۔ تئی گلاس حالی بوتگ، ۛ انت ماسا۔۔۔“

”۔۔۔ بس کمیں بس انت۔ اناں، تو چوشینے نہ منی چک، تو کدی من، ۛ جبال، ۛ دور نہ داگ۔۔۔“

”اناں واجہ... ایش انت پدا گوں تو ورگ ء اول، واجہ...“ شراباں وتی کار کرت۔ ماساء
 شراب رچگ ء ات انت ء آئی ء زونک ء رامیسینگ ء ات انت۔ جارج کروی اول شراب ء اثر اول
 مارگ ء ات، یکدم تچک نشت، چارگ ء ات ماساء سرگ میز ء سر ء جہل بوہان ات۔
 ”تو مدام گوں وتی ایند گے نیگراں اول شر بوتگ ءے، ماسا...“
 جہل ء ایریں آئی ء سرگ سُرات۔ ”کوشست کرتگ، بچہ... کوشست کرتگ...؟“ گپ ءے
 صاف ہش کنگ نہ بوت انت۔

سڈک ات کہ نوں شر نشہ انت۔ ”جی ہو، تئی مسز اوں...“

”شریں زالے ات... بازوڑاں...“ ماساء سینگ نوں داں میز ء سر بوت۔ بے تواری ء وتی
 کرشی ءے چست کرت، جارج کروی دمانے، ہما نگ اوشتات، پدار ہداری ء نیگ ء شت، وتی گام
 ءے داشت انت ء سبکیں توارے ء توارے کرت۔ ”ماسا!... ماسا!“
 ہما دمان ء دیم ءے ترینت، چوش پشی ء، سیکنڈانی تہا دیم ء بان ء الماریانی ہمک
 درازاں پیشکاندگ ء ات۔ سہتکے دست ءے داشت انت، وتی گوش ءے ٹال کرت انت، بلئے ایوک
 ء وتی ساہ ء رو ء آء ہش کنگ ء ات، پدا آزوت زوت پدایا نکال سر کپت، آبانی چیسک چیسکانی
 تواراں بد ء رد کنگ ء ات۔

یک سُہرینے ء اب جاہ ء پترگ ء مارشت آرا چوش شہمات ء لگ ات، آوشتات... وت
 سر ء وت پد کونی شت، آئی ء یکجا گے کوت ء چل ء لیگار کپتگیں چیز چار ات انت، زوت ہوش ء
 اہت، پدا توک ء شت شراب، مس، ہید ء حالیگیں بوتلانی نیام ء کپتگیں بچانی وڑ وڑیں بد بوہاں آئی ء
 سر ء ارش کرت۔ پدا چوش نیونی ء ہر چیز ءر ٹپگ ء تچ کنگ ء ات، چیزان شنگ ء شانگ ء ات، بلئے
 بے فاندگ ء پٹگ ء ات۔

بوت کنت تحت ء چیر ء بہ بیت۔ زوت زوت کونڈان ءے جت، سر ءے کش ات، آئی ء مہر ء
 محکمیں پیتی دیست۔

بڈ ءے جت، بے تواری ءے چہ پدایا نکال جہل ایر کپت، چہ ہال ء راہ گوز ء گوزگ ء ات، ماساء را
 دیست ءے تنیگے انگت میز ء سر ءے چ ء ایر ات۔ چکر ات، زوت زوت چہ دیم ء دروازگ ء ڈن ء
 دراہت۔ ماڑی ء کش ء، پے آسنی پیتی ء کبل ء تچ کنگ ء پے دست، زور ءے جت۔ اپس ء سوار بوت ء
 برو۔ ایشر ء پدا تچ کنت۔ بلئے آراسدک کنگی ات کہ آرا آراتی ء کا گد گون انت۔ ماڑی ء پشت ء

دارکل کنگ ء جا گہہ ء چم ء کپت انت، نزنیک ء کوہنیں تبرے کپتگ ات۔ کساس سٹ ء جت
 ء اود ء سربوت۔ پیتی ء کبل ء نیمگے برزادی ء کرت ء پیتی ء ایرکرت، گوں یک زراب ء ڈکے ء پیچ
 بوت کا گدی این زر، پرشتانک، پتاتگیں کا گد ڈن ء تالان بوت انت۔ کا گدے چت ء پیچ ء
 کرت، ہمدان ء آئی ء وتی کا گد بجا آورت۔

”منی چک، ادا چے کنگ ء ءے؟“

آپدرہت، بلتے اے بانک ملیزی ات، وتی دار ء نند جاہ ء سر ء آرام ء نشنگ ات ء بے تواری ء
 چارگ ء ات۔

”ماسا ء چے گوشت؟“

”من ء روگی انت، بانک ملیزی!“

”گڑا، منی خیال ء گہتر انت دیم ء بہ رو...“

”میٹیلڈ اڈ زہگان ء گوشاں تو پمہاں شریں واہگ درشان کرتگ...“

”شریں جبرے، منی چک... وتی خیال ء بہ دار ات...“

”جی ہو، بی بی...“ زران زران ء شت آرا وتی بگل ء مہر داشت ء۔ بہ پیچ ء بہ رو قبراں بہ
 چار۔ پدا خیال کنگ ء ات وتی ماس کزی ء گوہار سارہ ء رامدام وتی دل ء داشتگ ات ء۔ جارچ
 کروی ء آخری زند ء جراتگیں ء یکجاہ کپتگیں ہما جا گہہ چار ات کہ آ آہود ء ودی بوتگ ات ء رُستگ ء
 مزن بوتگ ات۔ رپنگ ء کا گد ء پرچنگ ء ات۔ آئی ء تچان ء شت، سٹ ء جت ء اپس ء سوار
 بوت۔ آئی ء دیم ء گرنج ایر ات انت کہ آئی ء تو این زند ء متاہ ات انت۔ آچار دست ء پا دچہ میتگ،
 چڈ ء بوچانی نیام ء گوست، چک ء نہ جت، پشت نہ چارات ء۔

پلّ ۽ نزنیک ۽، کہ شہ دگ ۽ لمب ۽ ات، ارینی تاک چنگ ۽ ات دانکہ بہ سائیت ۽ ۽ گوں
 حشکیں وشبوہاں ہوارے بہ کنت، و ہدے ایس ۽ سرمبانی پادبزمش آئی ۽ گوشاں کپت انت، آئی ۽ وتی
 سرچست کرت۔ گوں مردکار ۽ گندگ ۽ کہ شونزیریں دزمال ۽ گٹ ۽ ۽ لوپ ات ۽ کروس ۽ تاب
 وارنگیں ۽ مسی ۽ پٹ ۽ سرگ ۽ مانچنگیں ڈربنی ہیٹ کلاہ ۽ مان جنگ ات، آئی ۽ دم بند بوت۔
 زورانی پُر ۽ دست شانی ۽ لگ ات ۽ شہ دگ ۽ نیمگ ۽ درک ۽ بست انت، وتی پُر ۽
 گوات دات انت ۽ کوکار ۽ لگ ات۔ ”جارج کروی، جارج کروی“۔ پلّ ۽ آکش ۽ سوار ۽ لگام ٹپ
 ات انت، آئی ۽ گج ۽ دیپیں ایس ترہت ۽ آرام ۽ سر ۽ دم کشگ ۽ لگ ات۔
 ”جئے، من ترا پجا کاراں؟“ آئی ۽ توار دات ۽ آئی ۽ پچکند ۽ جواب ۽ ترینت۔
 ”اناں، واجہ مایکے دومی ۽ را پچہر نہ دیستگ، بلے ٹوم ۽ ماس میٹیلڈ ۽ خاندان ۽ تئی باروا ہمینکس
 گپ جنگ کہ من زاناں تو چون ودی کن ۽۔“
 آئی ۽ آچار ات۔ ”منی ٹوم ۽ میٹیلڈ؟“
 ”جی ہاں واجہ، تئی جن ۽ منی مرد... منی زہگ ۽ پس ۽۔“
 وتی سر ۽ ہوش ۽ نزارگ ۽ کیجا کنگ ۽ آراہتیں سیکنڈ لگ ات۔ ”ترا ۽ ٹوم ۽ زہگے ہست؟“
 ارینی ۽ پے ”ہو“ کنگ ۽ سرچنڈینت ۽ بشکر ات ۽ وتی ڈڈیں لاپ ۽ ٹپ ات۔ ”دیم ۽ ماہ ۽ امیت
 انت ۽!“ جارج کروی ۽ وتی سرگ ۽ ترینت۔ ”واجہ حد! مزینں واجہ حد! تئی نام کئے انت؟“
 ”ارینی، واجہ۔“

آرا گوشت ۽۔ وت سوار بہ بیت ۽ بہ روت، وتی درک ۽ بست انت، وتی وس ۽ حساب ۽ پے
 تگ ہما جا گہہ ۽ شت داں کوکار ۽ توار ۽ ہمود ۽ سر بہ بیت کہ درجائیل، اشفورڈ، کسائیں جارج،
 جیمز، لیوس، ۽ للی سوپلائٹیشن ۽ دگہ بہرے ۽ سر ۽ کشت ۽ کشار ۽ ات انت۔ گوں آئی ۽ گٹ ۽ پُر ۽ کوکار ۽
 کسائیں کزی ۽ وت داں آئی ۽ سر کرت ۽ پدا پدگشت پے تگ شت دانکہ اے بے باوریں حال ۽ داں
 آدگرانی ۽ بہ پجارینیت۔ آتیوگیں ہیسیک ۽ امپان غلامانی کڈکاں سر بوت انت، کوکار جنان وتی پس ۽
 نیمگ ۽ شت انت، ماس ۽، ٹوم ۽ ایندگہ سہینانی ہمراہی ۽ گوشت کرت کہ بہ روپیت ۽ ۽ بگل ۽ بہ کن
 انت ۽، لٹ وارنگیں ۽ ہبکہ ایں جارج کروی چہ آہانی اے مہمانداری ۽ وش اہتاں سر بار ات۔

”سہی بہت اولیٰ سرء دل پردیں حال ہش کن ات“ آئی آہان ء گوشت۔ پدا بلک کزی ء
گڈبار سارہ ء بیرانی ء حال ء دات انت۔
”مسز اوں پشت نہ کپتگ۔“

وہدے آہانی دلپدردی آہانی تاوان ء سرء کسانیں کچے ء کم بوت انت، آئی ء بانک ملیزی ء جاور
بیان کرت انت ء پدا گوں ماساء ء وتی تجربت ء ء گڈسراوتی آزاتی ء کا گد ء چوش کٹوک ء پیشدارگ ء
ات۔ شام ورگ بوت، تہاری ء مان شانت ء خاندان ء باسک پہ زانگ ء ہدوناک ات انت ء آئی ء
وتی انگلینڈ ء درانڈ ہیہی ء پنچیں سالانی ہنگپ گپت۔

”شمارا راستیں حالاں دیاں۔ مزن آپ ء آکپ ء من چے دیست کرتگ۔“ بلتے آئی ء پماہاں
سر، سی، ایرک ء دولت ء چاگرد ء تہا آئی ء بستار، آئی خاندان ء نسلی لڑ ء آئی ء مرغانی مدام کنگ ء سرء
کسانیں چممشانکے دات کہ چوں امریکہ ء یک سیاہیں ہنرمندیں ہیل کارے ء انگلینڈ ء مرغ جنگ
دوست داروکانی دل وش کرتگ ء اود ء ماہ گونگیں جنیادمان ء ریشم ء ابریشم ء پوشاک پوشنگ ء گردن
اش چہ سہر ء تلاہ ء گٹیاں بارانت ء وتی افریقہی زہگ اش دست ء کپتگ انت ء تر ء تاب کن انت۔
”دروگ بندگ ء نہ اوں، چم ء وت دیستگ انت، بلتے حدازانت من پہ شما سہمیناں چوں
زہیریگ بوتگوں۔“

”من ء چوش مہ چار۔۔۔ تئی دوسال ء مدت ء گیش دراج کش کرت۔“ میٹیلڈ ء زہر ء درانینت۔
”ڈگریں ہمارا! تراشک انت اوں بدل بہ بیت، بیت؟“ جارج کروی ء چگل ء بالیں وتی
زہگ چار ات انت۔

”ہوں! کئے چوپیر ء ڈگرانٹ؟“ میٹیلڈ ء آئی ء گپ ء بدل دات۔ ”تئی سرء پٹ چہ منیاں
گیشتر اسپیت انت۔“

آئی ء پہ کندگ گوات کپتگیں کو پگ ٹپ ات انت۔ ”اے من نہ بوتگوں کہ پد نہ گشتگوں۔ من
مدام لاٹ رسل ء راترانگ ء کہتگ کہ رواں سال زوت کٹ انت۔ بلتے چیز کے وہد ء زندیک
روچے اہت ء گوشت ء، من آئی ء کروسان ء شرہیل کاری ہیل داتگ، یک ورنابیں سہرینے منی
کمکارات، گڑا آئی ء فیصلہ کرت کہ پہ ماسالی ء دگہ گپڑے زر دیم دنت ء آرا گوشت من آرا پہ دگہ یک
سالے ء درکار اوں ء اے گپ من ء دوست بوت۔۔۔ بلتے منی دست ء دگہ بوت کرت ء کرت؟ ہرچی
منی دست ء بوت من کرت۔۔۔ من چہ آئی ء ماسالی ء نام ء کا گدے نمشتہ کنائینت کہ شمارا سہی بہ کنت

چے بوتگ...“

”آئی ء مارا ایک لبزے اوں حال نہ دا تگ!“ میٹیلڈ ء درائنیت ء ٹوم ء گپ بنا کرت۔

”تو زانے پرچا؟ تناو ہد ء آئی ء مئے سودا کرتگ ات۔“

”راست انت... پمیشکا چہ ماکس ء نہ ہش کت۔“

”اوہو! اوہو! گندے؟ منی ردی نہ انت!“ جارج کروی چہ وتی بے گناہی ء پدر بوتگ ء گل بوت۔

وتی جو ریں دل ا یکیمی ء رند، آئی ء گوشت آئی ء گوں سر رسل کرتگیں زبان گوٹڈ تر کرت کہ اے

آئی ء گڈی سال بیت۔ ”پدا کار بندات کرت ء مستر مستر یں جنگانی سیزن ء کنگ ء آئی ء مرغاں مدت ء

مک کرت۔ پدا گڈ سر ء من ء گوشت ء آئی ء دل گوشت من آئی ء شہر یں ہیل کار ء کمیں سر ء سوچ

بہ دیاں دانکہ آئی ء کار ء دیم ء بہ بارت، بس من پمانی ء ہے کار کرت، سک وش ء وشال ات اوں!“

”دگہ گپے شمارا حال بہ دیاں۔ ایوک ء لہتکیں نیگران ء دو کیری ایج (Carriage) ء پُر

انگریز چوش منی گوں آ ء ساؤتھ ہملٹن ء برت انت اش۔ آپ ء لمب ء بلائیں شہرے کس گوشت نہ

کنت باریں روچے چینکس گراب کتیت ء روت۔ زر ء گوزگ ء اے دیم آ ہگ ء لاٹ رسل ء پہ من

اسٹریج ء بند ء بست کرتگ ات۔“

”اوحد! کدی چونہ ترستگ ات! دور نہ شنگ اتیں کہ ما سبھیں چوش جنگی اپس ء ترا میلی شانگ ء

شدگ ء اتیں۔ دعا لوٹ ات!...“ آئی ء میٹیلڈ ء ”ہوں!“ ء سر ء دگوش گور نہ کرت... پہ مئے نز ء

تیوگیں ساؤر گنوک بوتگ ء مارا چست کنگ ء جنگ ء ٹکر ٹکر کنگ ء جہد ء انت، گڈ سر ء کمیں گہرت

بوت، ہماو ہد ء تر بہت و ہدے مانیو یارک ء سر بوتیں ء ایر کپتیں...“

”نیو یارک!“ کسانیں کزی ء درائنیت۔ ”اوبا، تو او د ء چے کرتگ؟“

”منی جنک! وتی وس ء حساب ء شمارا زوت زوت حال دیگ ء نہ اوں؟ گڑا، لاٹ رسل ء گراب

ء افسراں چہ یکے ء رازر دا تگ ات ء گوشتگ ات من ء دگہ گرا بے ء نہ نادینیت دانکہ من ء رچمنڈ ء بہ

رسینیت۔ بلئے آ گراب ء تھا کہ افسر ء بند ء بست کرتگ ات داں پنچ ء شش روچ سر گرگی نہ ات، گڑا

من نیو یارک ء اے سر ء بہ گرداں آ سر ء گرد ء چر کرت، مردمانی گپ گوش داشت انت ء سیل

کرت...؟“

”تو کجا داشتگ؟“ میٹیلڈ ء جست گپت۔ ”رنگد ارانی رومنگ ہاؤس ء... نیگرانی پیمن

انت، تنی خیال ء کجا؟ من ء زر گون ات، من ء زر ہست، انوں منی ار جینک ء مان انت۔ سہب ء سر ء

شمار دہینان ء پیش اش داراں۔“ آئی ء گوں میٹیلڈ ء گٹ ء پُر ء جار پرینت۔ ”بوت کنت، بلکن ء تراصد ڈالربہ دیاں، پتئی شریں کارپداں!“ میٹیلڈ ء پونشگ ء جت ء آئی ء دیمتر ء درانینت۔ ”لاٹ رسل بدل بوت شریں مردکارے بوت۔ چمنی آہگ ء پیسمرن ء گپڑے زڑے دات کہ اے تہنامنی انت ء ماسالی ء ایشانی گپاں مہ جن۔ شماران ات من ایشانی گپ اوں گومائی نہ جت۔“

”پرارزشتیں کار کہ من کرت، آگوں نیویارک ء آزاتیں نیگراں گپ جنگ ات۔ پمنی نز ء چہ آہاں گیشتریں ہے گوشگ ء انت کہ وت ء چہ لنگڑی ء چون بہ رکیں ایں۔ حال اش چہ ماگیش نہ گیگ انت۔ وتی وڑ وڑیں کار ء بار ء انت یا پہ شریں پگار ء نوکری ء انت۔ لہتین ء وتی جند ء لوگ ات نت، لہتیناں آہاں باڑہ دات کہ آہاں گوشت ”اپارٹمنٹ“ انت ء آہانی لہتیں گونڈو پہ وانگ ء در برجاہاں روگ ء ات انت۔“

”بلئے گوں ہرزیل ء نیگراں کہ منی گپ بوتگ ات یلو جیکٹانی (زردکی گودر ء) سر ء زہرات انت۔ اے نوک آوکیں سہرین انت، ہر گور ء چم شانک داتیں تئی چم پماہاں کپت...“

”بولیشن ات انت“ کسانکیں کزی ء گوشت۔ ”تو گپ ء ءے یا من ء جست کنگ ء ءے؟“

اناں، نہ ات انت۔ منی سر پدی ء حساب ء بولیشن اسٹ سک تر سہرانت ء اے ملک ء ہمینکس کوہن انت چوش کہ نیگر۔ ایشانی گپ ء کہ من کنگ ء اوں، چہ گراہاں نیویارک ء ایر گیجگ بونگ ات انت، راستیں جبرایش انت سہیں گوریچان ء... چیز کے آرش انت، تئی سر پچ کار نہ کنت باریں چے گوشگ ء انت ء بازینے عجب زیل نیگ انت، انگریزی زبان اوں نہ زان انت۔ راستیں گپ ایش انت من آہان ء ہش کنگ چہ گراہاں ڈن گام ایر کنگ ء گوں آہانی اولی لبز کہ آہیل اش گرانٹ ء بلد بنت ”نیگر“ انت، پدادومی چیز آزنک جنگ ء انت کہ نیگر آہانی کاراں برگ ء انت، تیوگیں روچ ء مرگ، داوا ء جنگ ء چوپ ء انت... آچہ وار ء لنگڑیں کر لیکراں سل ترانت!“

”اوحدا! من ء امیت انت آچہ ادادور نندانٹ“۔ ارینی ء گوشت من ء گوش داراں، سہیں۔ چہ آگرا ب ء من ء رچمنڈ ء سر کنگ ء ساری من چے دیتگ، پہ شمنے گوشگ ء من ء ہفتگے در کار بیت۔“

”حیران اوں توچوں چوداں دراہت ءے۔“

”جنیادم، توکدی من ء ایوکی ء نیبل ءے۔ اگاں مردے داں سالان گار بہ بیت تو گوشے زنی شگ ات۔“ جارچ کروی ء گپ چہ توازہ ء مسکرا ء پُرات انت۔

”ٹوم ء زوت جست کرت۔“ تو وتی اپس چہ رچمنڈ ء بہازرت؟“

”ہو، راست انت۔ ہفتاد ڈالر۔ اے یک نسلی ایس مادیا نے۔ منی خیالات آراتیں مردے
اپس ء کاربیت۔ من ایشر ء انچوش سک ء تاچیننگ ات کہ ماسالی ء جاگہ ء اوشتات ء نہ کرت...“
اپریل ء بنداتی روج ات انت، ہر کس دزگٹ ات۔ سبھیں کٹم کشت ء کشاری ء توم بردیگ
ات۔ میٹیلڈ اگول گس ء رپت ء روپ، صفائی، پیچ شودی، ء کنور ء انچوش مان گیش اتگ ات کہ
آچکیں وہدے نیست ات۔ ٹوم ء گراک آراچہ روج ء در آہگ ء بہ گرداں روج ء بڈگ ء تہاری مان
شانگ ء کارگرگ ء ات انت ء کساس چہ ہشت ماہ ء لاپ پریں ارینی وتی زیل زیل ء کارانی توک
ء سک کم بہر زورگ ء ات۔

پداوں، دیکی ہفتنگ، جارج کروی ہماہانی ء اہت، بلنے ڈگاری سرے، اے گپ آہانی ء آئی جندے
دیم ء پدربوت کہ ڈگاری سرے کارانی گومانی پیچ تہیں سیادی نیست۔ ہر کدیں آنزینک ء بیہت انت
گڑامیٹیلڈ ء ارینی ء لنطانی سرے پمانی بچکندے سہر ابوت، پداہمدان ء آہاں چہ آئی ء پہلی لوٹ
ات، آئی ء آہاں ء سر پدربوت کرت کہ ہرچی کار آکنگ ء ات انت آہاں ء پداروگی ء ہما کارکنگی ات
انت۔ وہدے ٹوم استاکاری ء کار ء بوت انت آٹوم ء کڑاٹت کہ گومانی جبر ء حال ء بہ کنت۔ باز
براں جاورسک نہ گیگ بوت انت ہماغلام کہ ودار ء ات انت گوں اے گندگ ء نہوش بوت انت کہ
جست نہ کرتگیں سہریناں اناگت ء وتی گپ بند کرت، وت سرے وت تک ء نک بوت انت، ودار ء
نند جہانی سرے وتی دیم اش آدگہ نیمگ ء ترینت، نشت ء شونزد زمال گٹ ء لوپ کرتگیں ء ڈربی ہیٹ کلاہ
سراما ٹچتگیں سیاہیں مردکار اش گوں شکی این چماں چارات۔

اے وہدے میان ء، ٹوم ء دوگشتاں ناگت ء چم چست کرتگ ات چاراتگ ات، دیتگ ات ء
کہ ماسامورے سر جہل دیم پہ کار جاہ ء پیداک ات، بلنے پدا برت رات ء ٹوم سر پدات کہ پرچا۔ میٹیلڈ
ء گوشتگ ات وہدے مورے اولی گشتاں جارج کروی ء آہگ ء سہی بوت انت۔ ”آپہ ماگل بوت
انت، بلنے ٹوم، من ء گڑتی یے ء کپتنگ، مروچاں آداں دیر ء سرماں سر نشنگ انت، ہر کدیں من تہاپہ
پتریں ہمدان ء حاموش بنت گپ ء بس کن انت۔“

مورے پلانٹیشن ء سرے ”آزات“ جارج کروی ء بستار چے ء بیت؟ آنوں چے کنت؟ اے
جستاں چہ آہاں ہر یکے ء ذہن ء چوش جمرے بستگ ات... ابیدور جائیل ء للی سو ء چار سا لگیں یوریاہ ء۔
”تومنی پیرک نے؟“ یوریاہ ء موہ رست سو ب ء کرت ء آمزں مڑیں مرہ داریں مردکار ء
لہتیں سوچاکیں گپ ء گوشت ء بازگشتاں آئی ء جندے اول چہ وتی آہگ ء بازیں روچاں رند

مستریانی نیامء اول مارا تگ ات انت۔

”جے؟“

حیرانیں جارج کروی غلامانی بیتگء دیبی ء پدی ء گردگ ء لگ ات، وتی نہ کنگ ء سرء ملور ات، آئی ء وتی چم گونڈو ء راسک دات انت، آئی ء اول آرا چوسر پد بونگ ء کوشت ء چماں چارات۔ ”بس تو بہ زان من تئی پیرک اول۔“ آروگی ات کہ جارج کروی ء چک ترینت۔ ”آپے گوش انت تئی نام کئے انت؟“

”یوریاہ، واجہ پیرک، تو کجا کارکن ءے؟“

”تو چے گوشگ ءے؟“ آئی ء جہلادی ء گونڈو ء راجارات، ”کئے ء ترا گوشگ من ء اے جست ء بہ کن؟“

”کس ء، بس انچوش ترا جست کرت۔“

آئی ء جزم ات گونڈو راست گوشگ ء انت۔ ”بچ جاگہ کارکنگ ء نہ اول! من آزات اول!“

”گونڈو واجہ بوت۔“ پیرک ’آزات‘ پچی ایت؟“

وتی اوشنگ ء گونڈو ء جست ء پدانی نیام ء وت ء توازی ہی یے مارگ ء ات۔ جارج کروی راہ گپت، بلئے پداحیال ءے کرت کہ باریں میٹیلڈ ء کجام چیریں گپ گوں اے گونڈو ء جنگ انت۔ ”گندگ ء زہن ء نزور انت ء دست ء پنچگی پُرے ات۔ اگاں پدا کر ءے ء شت ءے، بہ چار کہ آیکے دومی ء راجون چار انت ء حاصل ہما وہد ء وہدے آگپ جنگ بس کن انت۔“ برترگی ات، جارج کروی ء یوریاہ ء دیم پول ات، آئی ء میٹیلڈ ء مول ء مراد درگپت، اے بچک جودی نزوری ء درشانے ات، ابید چمانی پر پٹینگ ء، تو گوشت زاناں بلائیں چم جارج کروی ء را مبارگ ء ات انت، آئی ء ہمک لبز ء آئی ء ہمک سُر ء پراں کچ ء کیل کنگ ء ات انت۔ جارج بے تہمسل بوت۔ بچک ء پدا وتی جست کرت۔ ”واجہ! ’آزات‘ پچی ایت؟“

’آزات‘ ء معنانت کس تئی واہند نہ انت؟ آئی ء مار ات کہ گوں چماں جبر ء حال ء انت۔ آپد راہ گپت۔

”ماس گوشیت تو مرغ میٹین ءے، تو آہاں گوں پچی ء میٹین ءے؟“ دیم ء چکرینگ ء گوں جواب ءے زبان ء سرء ات، دیم ءے چارات۔ چریشی ء آئی ء باطن ء چیزے ء را ژنزلینت۔ ”نماسگ“ گوں ایر جنگلی چماں یوریاہ ءے چارات۔ الم ء آرا گومائی وش ء شریں گپ جنگلی انت ء

گڈ سرء۔ ”تئی ماس یاد گہ کسے ء ترانہ گوشگ توجچ کجاہتنگ ءے؟“

”جی؟ چچ کجاہتنگ اوں؟“ جارج کروی ء دیست اے گوشگ نہ بوتگ، اگاں گوشگ بوتگ گڑاے پیم ء ناں کہ یات ءے بہ داریت۔

”گوں من ہو اراداہتنگ ءے، منی چک۔“

اے اوں پمانی کارے ات کہ بہ کنت ءے۔ یوریاہ ء آئی ء رند گپتگ ات ء ہماچار کی ء برت ءے کہ آوت گوں میٹیلڈ ء ء توک ء ات ءے۔ ”نون اراداہے کرشی ء سرء بہ نند ء بازیں جست ء مُست ءے مہ کن۔ بس نند ء گوش دارہرچی من ترا گوشاں۔“

”جی ہوا!“

تئی پس چہ من ء تئی بلک میٹیلڈ ء ء ودی بوتگ۔ ”آئی ء بچک ء راجارات۔“ ”سر پد بوت ءے؟“

”منی پس تئی گوٹڈ وانت۔“

”ہاں، شاباش۔“

”تو اے پیس ناسر پدے نہ ءے چوش کہ ودی کنئے۔ منی ماس ء نام کزی انت، اے پیم ء تئی بُن بلک انت، کزی۔ ہبے نام ء بہ گوش۔“

”جی ہو، بلک کزی۔“

”ہاں، گڑا آئی ء ماس ء نام یل ات۔“ آئی ء بچک ء راجارات۔

”نام ءے یل ات۔“

جارج کروی ء کندرات۔ ”شر، کزی ء پس ء نام کنٹا کنٹے ات۔“

”کنٹا کنٹے۔“

”راست۔ آء یل تئی بُن بُن بُن بُن یلی بلک ء پیرک انت۔“

کساس یک کلا کے ء رند، ودے میٹیلڈ اچوش گنوک ء پے ہال چار کی ء پترت، حیران ء ہبکہ ات کہ باریں یوریاہ ء چے بوتگ، آئی ء ارادیسٹ چوش گپ زور ء نشنگ ات ء، ”کنٹا کنٹے“ ء ”کو“ ء ”کمبے بلونگو“ ء یات گرگ ء ات، میٹیلڈ ء فیصلہ کرت پے اراندنگ ء گوش دارگ ء وہد ہست، ء دل ء تب ء ہندگ ء ات۔ آئی ء گوش داشت ودے کہ جارج کروی آہانی یات گرگ ء کار ء مشکولیں نماسگ ء را آئی ء بن بن بن بن بن افز یقہی پیرک ء بابت ء گوشگ ء ات، پے دار ء بندے ء گڈگ ء کہ پے وت ء ڈہل ءے بہ بندیت، آحیران کنگ بوت، چہ آئی ء باج ءے برت، سے مردم ء ارادڑرات ء غلام

کرت... پدا یک گرابے ء آراچہ مزن آپ ء اے کپ جاگہے ء آؤرت کہ نام ءے ”نپلس“ انت، اودے آراما ساجون والرے بہازرت ء پداوتی پلانٹیشن ء سرے اسپاٹ سلو اینا کاؤنٹی، ورجینیا ء برت...“
 آؤکیں دوشنبہ ء، جارج کروی گوں ٹوم ء چجر گاڑی ء سوار بوت پہ تو شگ ء زورگ ء گراہم شہر ء بنجاہ ء شت گوں۔ دوئیناں وت ماں وت ء سک کم جبر ء حال کرت، ہر یکے وتی چرت ء گرتیاں سرے چیرات۔ چوش کہ آچہ یک دکانے ء دومی ء شت انت۔ وہدے جارج کروی ء وتی بیست ء ہفت سالی ایں بچک گوں سہریں سودا گراں مزن مڑی ء گپ ء دیست دل ءے گرک ءے جت۔ پدا آؤردنی دکانے ء شت انت ٹوم ء گوشت اے دکان ہے زوتاں یک شیر نے ء کہ نام ءے جے ڈی کیٹس ات بہازرتگ۔

تو نگر، ڈڈ ء تیاریں کیٹس گندگ ء آہان ء خیال گورنہ کنگ ء ات ء گوں وتی سہریں گرا کاں ذرگٹ ات۔ ہکل دیگ ء مارشتے ء چہ ٹوم ء تہا جہہ جت ء سرچست کرت، دیست ءے کیٹس ڈرکائی شونز دزمال ء سیاہ ڈر بی ایں جارج کروی ء راجارگ ء انت کہ چوش کروس ء گردان ء پہ بہا ء ایریں چیزاں چارگ ء ٹپاسگ ء ات۔ ہما دمان ء ٹوم وتی پس ء نیمگ ء شت دانکہ زوت چہ ہودے در بیانت کہ کیٹس ء توار چہ دکان ء ڈن دراہت۔ ”ڈے بچہ، چہ ہما بالٹین ء پہ من جکویے آپ بہ یار گوں!“
 کیٹس چچک ء ٹوم ء چارگ ء ات، آئی ء چم پادتراپ دیگ ء ٹوم ء ترسینگ ء ات انت۔ ٹوم ء جون ء کاریلہ دات۔ سہرین ء تحکیں حکم ء ردے، آگوں پاد بستگیں گاماں بالٹین ء نیمگ ء شت گوں جکویے آپ ء واتر بوت۔ کیٹس گوں یک گئے ء آہان ء تنگ کرت انت۔ آئی ء چم ء جکویے دپ نوں گوں جارج کروی ات انت۔ آؤشتا تگ ات ء آست آستکی وتی سرگ ء لڈینگ ء ات۔ کیٹس ء جکویے ہائی ء نیمگ ء ٹال کرت۔ ”من انگت پیناروں۔“

چہ وتی اؤشتا تگی جاگہہ ء نہ سرات، جارج کروی ء زوت زوت چہ وتی کیسگ ء آزاتی ء کا گدر کرت ء کیٹس ء دست ء دات۔ کیٹس ء کا کد بہت ء ونت۔ ”تو منے ملک ء چہ کنگ ءے؟ آئی ء گوں سرد مہری ء جست ءے کرت۔“

”اے منی پس انت۔“ ٹوم ء زوت نیام ء دور کرت۔ چہ ایشی ء ابید، آئی ء نہ لوٹ ات آئی ء پس نہ منگی گپے بہ جنت۔ ”اے ہے زوتاں آزاتی دیگ بوتگ۔“
 ”نوں گوں شماسٹر مورے ء جاگہہ ء نشنگ؟“
 ”جی ہوا!“

وتی سُہریں گراکان ءچہمشانکے دات ءے، کیٹس ءدرائینت ”باندانت مسٹر مورے قانوداں شتر
بزانٹ ءسمر پد بہ بیت!“ شتر نہ فہم ات ءے آئی ءگپ ءمول ءمرادچی ات، نہ ٹوم ءنے جارح کروی ء
چیزے گوشت۔

اناکت ءکیٹس ءتب بدل بوت چوش سنگت ءگپ ءلگ ات۔ ”گڑاہر وہد ءگس ءشت ات،
الم ءمسٹر مورے ءرا بہ گوش ات، دیر نہ گوزیت من کاہاں گومائی جبر ءحال کناں۔“ گوں وتی پشت ء
اوشتا تگلیں سُہریں ءہندگ ءتوار ء، ٹوم ءجارح کروی چہ دکان ءدراہت انت۔

دومی روج ءنیم روج ءکیٹس اپس ءسوار چہ شہ دگ ءچار دست ءپاد مورے ءماڑی ءاہت۔
لہتیں سہت ءپد، ٹوم ءچہ کار جاہ ءچم چست کرت انت ءچار ات دیست ءے ارینی پتگ دیم پہ کار جاہ ء
پیداک ات۔ آزوت زوت چہ ودارگیں گراکانی نیام ءگوست ءدیم پمائی شت۔

”ماس میٹیلڈ اگو شیت تو سہی بہ بو ماسا ءسُہریں بے دم برگ ءگپ ءانت۔ کم چہ کم آمد کار
گپ ءانت ءسرگ چنڈینگ ءانت۔“

”شریں، پُل“ ٹوم ءدرائینت۔ ”مہ ترس! نوں برتر بہ رو۔“ ارینی تہت ءشت۔
پدا، کساس نیم کلاک ءرند، آئی ءحال آورت کہ کیٹس شتگ۔ ”نوں ماسا ءمسز ءوتی سرگ یکجا
گہہ ڈکینتگ انت۔“

داں میٹیلڈ ءماسا ءمسز ءورگ دیگ ءساعت ءچچ نہ بوت، آئی ءدیست بے ترک ءتوار
ورگ ءرات انت۔ وہدے آئی ءآہانی شیرینی ءکانی آورت انت، ماسا ءگوں گرونا کیں توارے
ءگوشت۔ ”میٹیلڈ اوتی مرد ءرا بہ گوش من انوں آرا گندگ لوٹاں!“

”جی ہو، ماسا!“

آئی ءجارح کروی ءرا گوں ٹوم ءاستا کاری ءدکان ءدیست۔ وہدے کلو ہے رست جارح
کروی ءپہ نادلشی ءزور ہندگ ءے جت۔ ”بلکن ءپمیشکا من ءگندگ لوٹیت من پمائی لہتیں کروس
درگہت کناں یاناں۔“

دزمال ءے شر کرت ءڈربنی ءے نود ءسز ءیر کرت زوت زوت گام جنان دیم پہ ماڑی ءشت۔
ماسا مورے پمائی ودار ءات۔ تزو کیں کرشی ءسز ءراہ گوز ءدپ ءنشگ ات ءجارح کروی پدیا کانی
بُن ءاوشتا۔

”میٹیلڈ اگو شیت تو من ءلوٹ اتگ واجہ۔“

”ہاں جارج، من ترالوٹ اتگ۔۔۔ تئی زہگ ء جن ء من ء مسزء راد ابا زوشی داتگ۔۔۔“

”جی ہوا!“ جارج ء گپ ء نیام ء دور کرت۔ ”آاول شمنے مزن گندی ء گپ ء جن انت، ماسا!“
 ماسا ء وتی تو ارگیش تزنند کرت، ”بلنے من ء افسوزانت کہ مارا یک جیڑہ یے گیش ء گیوار کنگ
 انت۔ جیڑہ گوں توانت۔“ آکمیں حاموش بوت۔

”من سر پداوں کزی تو گوں منے کاؤنی ء گوستگیں شیرف ہے۔ ڈی۔ کیٹس ء دچار کپتنگ نے۔۔۔“
 ”جی ہوا! گوشت کننے من آرادیتنگ، ماسا۔“

”گڑا توالم ء سہی نے مسٹر کیٹس مروچی منی ء اہتنگ۔ آئی منی دلگوش ءے گور بیچانی کیر ولینا ء
 یک قانوندے ء نیمگ ء گور کرتگ ءے کہ یک آزاتیں سیا ہے ء راشست روچ ء گیش استان ء نندگ
 ء مہ کن کنت اگاں ناں گڑا آدو بر غلام کنگ بہ بیت۔“

گپ ء ایر برگ ء زنڈیں ساعتے گوست ءے، جارج کروسی ءے بے باوری ء ماسا مورے ء ر اچار
 ات۔ آئی ء گپ جت کرت نہ کرت۔

”من ء سک افسوزانت، بچہ۔ من زاناں گوں تو شمر بونگ ء نہ انت۔“
 ”تو ایشر ء شمر گندگ ءے ماسا مورے؟“

ماسا اچکہ بوت۔ ”اناں، اگاں راستیں گپ ء ترا بہ گوشاں۔ بلنے قانوند قانوند انت۔“ آکمیں
 حاموش بوت۔ ”بلنے اگاں تئی دل بہ گوشیت ہما بہ نندے من اے گپ ء ضامن ہاں گوں شما شر رو ء دم
 کنگ بیت۔ تو اے بابت ء چہ من زبان گپت کننے۔“

”تئی زبان، ماسا مورے۔“ جارج کروسی ء چم ٹنگ کنگ ء ات انت۔

آشپ ء جارج کروسی ء میٹیلڈ اوتی رلی ء تہا دست ماں دست ات انت وپتنگ ات انت ء
 کڈک ء بیہاں چارگ ء ات انت۔

”میٹیلڈ ا“ دیراں رندا آئی ء گوشت۔ ”دل گوشیت دگہ چ مہ کن بہ نند۔ گندگ ء چ آسر نیست
 بید ء اوشنگ ء، گوشے من یکوئی تچان بوتگوں۔“

”اناں، جارج“ آئی ء مدان مدان ء پشت ء دیبی ء وتی سرگ سُرینت۔ ”پرچا کہ توجہ مایکین
 نے کہ آزاتے، تراپہ آزات زندگوازیگی انت، دانکہ خاندان ء تہا چہ مایک آزاتینے بہ بیت۔ نوں
 دو بر ترا غلام بونگ ء نیمگ ء روگی نہ انت۔“

جارج کروسی ء ارس دراہت انت ء میٹیلڈ اگومانی گریوگ ء ات۔ دو بیگاہاں رندا، آئی ء دل کشگ ء

نہات کہ بہ روت گوں ٹوم ء ارینی ء ہوار آہانی کسانیں کرگین ء شام بہ وارت۔ گپ ء رپ دو ہفتنگ ء توک ء پیداک بونگی این زہگ ء نیمگ ء تاب گپت ء جارج کروی گیشتر سنگ دل بوتگ ات۔

”دل بہ دار ات شادر ہیں زہگ ء راخاندان ء باروا گوش ات گوں، شادر اینناں ہمش کت؟“

”اوبا، چہ منی زہگاں یکے بے ہش کنگ ء نہ رُدیت ء مزن نہ بیت۔“ ٹوم ء بچکندے ء بچکند

ات۔ ”من ترا زبان دیاں اگاں من آہان ء بلک کزی ء بابت ء نہ گوشت گوں، ہر کدیں پدااہت

ئے من ء تچک دئے۔“

وہدے سے این نشت انت ء آس ء چارگ ء ات انت داں زنڈیں ساعتے ء بے تواری بے

مان شانتگ ات۔ گڈسر ء جارج کروی دو برگپ ء لگ ات۔

من ء میٹیلڈ احساب ء اتیں، چہ منی روگ ء ساری پہ من دگہ چل روچ پشت کپتگ، ہرچی کہ

قانو دگوشتیت ہمانی ء حساب ء حیال ء بوتگون، روگ ء شریں وہد ء پاس نیست کہ بہ رواں ء نے کہ

جنگ ء سوہ۔۔۔“

آچہ کرشی ء سرے پدااہت، زور ء پُر ء ٹوم ء ارینی ء رپت ء بگل ء کرت انت۔ ”من پدا

کاہاں!“ آئی ء گوں پرشنگیں توارے ء درائنیت۔ ”یکے دومی ء حیال داری ء بہ کن ات۔“ آچہ دروازگ ء

ڈن دراہت۔

1860ء نومبرء بندات ات، ٹوم زوت زوت کارء ات دانکہ تہاری مان شانگ ء ساری وتی استاکاری ء کاراں ہلاں بہ کنت۔ دموک ء آس ء توسگ ء رند، رند ء پند پند شام ورگ ء گیس ء اہمت ء ارینی وتی ننکلیں جنک ء را کہ نوں سال ء نیم ات ء شیر میچینگ ء ات، بلتے آہاں حاموشی ء ورگ وارت، پرچا کہ ارینی نہ لوٹگ ء ات کہ آئی ء پگر مندیں حاموشی ء توک ء دور بہ کنت۔ چد ء رند آمیٹیلڈ ء کرگین ء مچ بوتگیں مردمانی نیمگ ء شت انت کہ اودا ہیکری (Hickry) ء تو ماں تل کنگ ء پاٹو کنگ ء ات انت، میٹیلڈ ء ارینی... پدالاپ ءے پرات... آہاں ءہہ حاصلیں کیک ء پائیزء (Pies) کہ آہاں ءہہ کرسمس ء نوکیں سال ء روچ ء پیچگی ات انت ہوار کنگ ء نزاؤرتگ ات انت۔

ٹوم بے وتی گپ ء ہوار کنگ ء نشتگ ات ء وتی دلگو شے آہانی نیمگ ء گور کرتگ ات... یا بلکن ء گوش دارگ ء ات... ء پدا گڈ سرا، درمیانجی ء بے ترک ء توری ء وہدء، وتی کرشی ء سرء دیم ترء جب ات ء درائنیت ءے ”شمارایات انت من وہد وہدء سرء شمارا گوشنگ ات، سہرین منی کار جاہ ء نندانٹ ء ماسا لنکن ء بدء ردء دعا ء زنبوکون انت؟ دریگتیں شمار وچی آہانی گپ بہ ہش کتین ات انت، پرچا کہ آصد رگچین کنگ بوتگ۔ آ گوشنگ ء ات انت آزر بار ء ہلاپ ء کہ غلامانی واہندانٹ وائٹ ہاؤس ء روت۔“

”گرا“، میٹیلڈ ء درائنیت۔ ”من اول چہ ماسا مورے ء اے بابت ء ہش کنگ۔ آگوں مسزء گپ ء ات، گور بیچان ء زربار بلائیں جنجالے ء کپنت، اگاں آہاں وڑے ناوڑے ء وتی جیڑہ گیش ء گیوار نہ کرت انت۔“

”من دگہ وڑیں چیزے ہش کنگ“، ٹوم ء دیمتر ء گوشنت۔ ”چہ منے خیال کنگ ء گیش مردم غلامی ء ہلاپ انت ء آمن چہ کنگ ء اوں۔ من اے گپانی سرء ہورتی ء چار ء بیچار کرتگ۔ یہ باور کنگ ء مزنین گپ ء حالے، بلتے الم ء یک روچے کتیت کس غلام کنگ نہ بیت۔“

”گرا، پے اے گندگ ء ما الم ء زندگ نہ ہیں۔“ اشفورڈ ء جور جوانی ء درائنیت۔

”بوت کنت بہ گندیت ءے۔“ اور جائیل ء گوشنت، ارینی ء ننک ء نیمگ ء سرگ ء سرء اشارہ

ءے کرت۔

”امیت ءے نیست۔“ ارینی ء گوشت، ”اینکس کہ من باور بہ کنان۔ تو سبھیں غلام زربار ءے یکجا کہ نز آورتگ ء مچ کرتگ انت، بلکن ءے یک دانگے ڈکار کار کنوکیں غلام ہشت ءے نہہ صد الر آرگ ءے انت۔ اے چه حداء ذات ء دولت ءے گیشتر انت۔ گوں ایشی ءے ہوار، ماہر زیل ءے کار کنیں۔“ اشفورڈ ءے درائینت۔ ”آچہ ما گیشتر انت، گڑاما چون کٹیں؟“

”اگاں تو سبھیں ملک ءے گپ ءے،“ ٹوم ءے گوشت، ”بوت کنت بازیرں مردے غلامانی ءے ہلاپ بہ بیت۔“

”جنجال ایش انت ہما کہ ہلاپ انت اود ءے انت ہر کجا کہ مالیں۔“ ورجائیل ءے گوشت ءے اشفورڈ ءے وتی سرگ چندینت، ”گوں کسے ءے تپاک کنگ ءے کد بدلی بیاریت۔“

”اگاں جنگ ءے بابت ءے اشفورڈ ءے راستاں، گڑابدلی زوت کینت۔“ ٹوم ءے گوشت۔

دسمبر ءے بندات ات۔ یک شپے ماسا ءے مسز نینک ءے ماڑی یے ءے شام ورگ ءے رندگی ءے سوار وتی گس ءے اہت انت۔ میٹیلڈ ازوت زوت چه ماڑی ءے ٹوم ءے ارینی ءے کرگین ءے اہت ”جتائی“، چی ءے گوش انت؟“ آئی ءے جست کرت، و ہدے آہاں وتی وتی کوپگ سُرینت انت، گڑا آئی ءے دیمتر ءے گوشت ”ماسا گوشت زرباری کالینی (کالونی) ءے ہپے پیم کرتگ۔ ماسا ءے گپ اے پیم ءے اتاں کہ چه نیونائڈ (یونائیڈ) اسٹیٹس ءے درکانگ ءے انت۔“

”آچوں چه ملکہ ءے درکانت کہ آئی ءے ہازند گوازینگ ءے انت؟“ ٹوم ءے گوشت۔

”سہریں ہرچی کنت۔“ ارینی ءے درائینت۔

ٹوم ءے آہان ءے حال نہ داتگ ات، بلئے سبھیں روج ءے آوتی سہریں گراکاں گوش دارگ ءے ات کہ زہر ءے گوشگ ءے ات انت کہ گور بیجان ءے اے گپ کہ آ ”استانی حق“ ءے نام اش دیگ ءے انت، غلام دارگ ءے حق ءے ہوار، چه منگ ءے ساری آحون ءے کور ءے مان دیگ ءے میلانک انت۔

”من نہ لوٹاں شہاہ ترس نے“ آئی ءے میٹیلڈ ءے ارینی ءے را گوشت۔ ”بلئے من سد کوں جنگے الم ءے بیت۔“

”اومنی حد! گڑا اے جنگ کجا کنگ بیت، ٹوم؟“

”اوما، چرچ ءے پکنک جابانی پیہیں حاصیں جنگ جاہ نہ بیت۔“

”گڑامن ءے امیت انت ادا نہ بیت۔“

ارینی دویناں کلاگ بندگ ءے لگ ات۔ ”شما من ءے نہ گوشت باور بہ کن سہریں پھ نیگراں یکے دومی ءے رانہ کش انت۔“

بلئے چوش کہ روج گوزگ ءے ات انت، کار جاہ ءے آئی ءے گوشاں کپتگیں گیاں آرا باور کنائینت کہ آ

راست ات۔“ چہ اشاں کمیں حال آئی ء وتی خاندان ء را اوں دات، بلئے لہتین ءے چیر دات۔ پر چاکہ آئی ء نہ لوٹ ات پہ بے سری ء آبان ء سو گہہ بہ کنت۔ ءے آئی ء گوں وتی جنده اے فیصلہ نہ کرتگ ات، آوت چہ آجاور حالاں ترسگ ء انت آگندگ ء ات پیدا ک ات انت... یا پماہاں اوستے بہ داریت آئی ء چہ آہانی موٹک مجی ء وتی خاندان ء نہ گیگی ء نہ وشی مار ات کرت کرت انت۔ پلانٹیشن ء کش ء دگ ء سرمے اپس سوار ء بگیانی زوت زوت ء رو ء آئے دیست انت کہ روچ پہ روچ وڈان ات انت، کساں ہمک روچ کسے نہ کسے چہ دگ ء مان تڑات ء اہت ء ماسا مورے ء را گپ ء دزگٹ ءے کرت۔ میٹیلڈ اپہ زانت ہما جا گہہ ء بوچ رپت انت ء حاک چند ات انت دانکہ چہ اودا آہانی گپاں گوش داشت بہ کنت۔ زران زران ء، لہتیں ہفوعگاں رند، خاندان ء شپ ء گپاں، سہرینانی ترسناک ایں زہر ء گپ ء آبان ء مدان مدان ء دلہڈی دات، باور بہ کن انت اگاں جنگے بوت... ”یا نکلیاں“ (Yankees) کٹ ات گڑا اے گپ ء گمان ہست کہ آرات کنگ بہ بنت۔ سیاہینانی بلائیں کچ ء کساے ء کہ وتی استا کاری ء کاران ٹوم ء دیگ ء ات انت، گپ اش چیر انت، اگاں کو ہن تر ء نزنیک ترین خدمتکارے توک ء بہ پتریت گڑا وتی تو راں جہل کن انت ء لہزاں گچہل کن انت۔

”اوما، ماڑی ء آئی ء کش ء گور ء دگ یمیں سرمے پر کن انت؟“۔ ٹوم ء جست کرت۔

”ہلوت ء گپ حال، ء دگ اے یمیں کار نہ کن انت۔“ آئی ء پسودات۔ ”ہاں، البت گوں منی پترگ ء آلم ء گپ ء ہما دمان ء کشت ء کشار ء شام ورگ ء دعوت ء ایندگہ چیزانی نیمگ ء تڑین انت۔“

”بلئے پہ ماشر ترین کار کہ منے دست ء بیت“، ٹوم ء گوشت

”وت ء کڑ ء کور بہ کنیں، بہ زان ہرچی بونگ ء انت ماسہی نہ ایں۔“

میٹیلڈ اے اے گپ ء سرمے چار ء بیچار کرت... بلئے ہلاپ ء فیصلہ ءے کرت... یک بیگاہے ء مورے خاندان ء راشیرینی وارینگ ء پداورگی بان ء اہت، دستاں لگا شک ء ات، درائینت ءے۔

”اوحدا، شما ماسا ء مسز ء گپ ء منی سرمے لیٹیں ات، گوشگ ء ات انت کڑ ء گور ء ہرچی گپ بونگ ء انت من ء منی زہگ ہش کنگ ء انت ء مارا چہ یا نکلیاں سک ترسیت، مارا امیت انت اگاں مارا جخالے ء گپت شما منے حیالداری ء کن ات۔“ دجھ بونگ ء گوں، آئی ء آہانی منگ ء نر میں تب دیستگ ات ء ایمنی چہ آہانی دیماں پدرات۔

”تئی ترس راست انت، پر چاکہ یا کنی تئی دوزواہ نہ انت۔“ مسز مورے ء درائینت۔

”بلئے تو وتی دل ء مہ ور“ مورے ءے تسلادات ء گوشت ءے ”چچ یمیں جخالے پیدا ک نہ بیت۔“

وہدے میٹیلڈاء ندرارگ بیان کرت، ٹوم ء کندات ء آئی ء وتی خاندان ء رادگہ ہندگے ء
توک ء شریدار کرت، آئی ء آہان ء گوشت مہلو (Melville) ٹاؤن شپ ء اسپانی سراکار کنوکیں
بچکے ات اے کھلی کنوکیں گپ آئی ء دست ء داتگ۔ آئی ء ماساء آراجست کرت اگاں جنگ بہ بیت
گڑا تو کئی نیمگ ء بے، اسپانی بچک ء آرا گوشت ”تو دو کچک پہ یک ہڈے ء مرگ ء
دیتگ، ماسا؟ مانیکر ہما ہڈیں۔“

کرسمس ء نوکیں سال اہت ء شت انت، سبھیں الامانس کاؤنٹی ء وشی ء نوبت سک کم دارگ
بوت، ”ہمک لہتیں روچاں رند، ٹوم ء گراک گوں دگہ استانانی جتانی ء حالاں اہت انت۔ اول میسی سپی،
پدافلور یڈا، الاباما، جارجیا ء لوسیاناء، دراہیں 1861 ء جنوری ء ماہ ء تہا ء فروری ء اولی روچ ء ٹکساس جتا
بوت ء زرباری استانانی ”کنفیڈریسی“ ء ہوار بوت انت کہ آہانی سروکی ء آہانی وتی جند ء صدر کنگ ء
ات، مردے کہ نام ءے جیفرسن ڈیوس ات۔

”ماسا ڈیوس ء آدگہ زرباری سینیٹر، کانگریسی ٹولی ء آہود ء ٹوبیں مردم“، ٹوم وتی کٹم راء حال دیگ
ء ات، ”اُرد ء زکش بوتگ ء گس ء واتر بوتگ ء انت۔“

”ٹوم، روچ پہ روچ چہ مانزینک تر بوہان انت۔“ میٹیلڈاء درائنیت۔ ”یک مردکارے
مروچی اہت ء ماساء را گوشت ءے نج روفن باندات چہ باؤریور ء ماں امن کانفرنس ء بہر زورگ ء ہاترا
واشنگٹن ڈی۔ سی ء روگ ء انت۔“

بلے لہتیں روچاں رند، ٹوم پہ استا کاری ء کارے ء آؤکیں گراکے ء دپ ء ہش کت، رومن
دلپروش واتر بوتگ، گوشت ءے امن کانفرنس زربار ء گوریچان ء ورنابیں نمائندگانی نیام ء ہکل ء
ہوکلیں دلیلانی سوب ء بے سوب بوتگ۔ پداسیاہیں بگی ڈلیورے ء ٹوم ء راحال دات کہ آئی ء چہ
الاماس کاؤنٹی ء توکی چیر دستے ء ہش کتگ کہ چارہ صد ہندی سہرینانی یک مچی یے برجم دارگ
بوتگ... ماسا مورے چہ آہاں یکے ات، ٹوم سر پدات... ماسا ہولٹ، ارینی ء پیسر ء ہدا بند ء دگہ
گپرے نامداریں مردم، جارش پڑینت کہ جنگ الم ء دارگ بیت ء میزاش جت انت ء گوشتگ ء
ات انت ہر کس گوں کنفیڈریٹاں گوں بوت آغدارے۔ ء چیر دستے ء آراے اول حال دات کہ ماسا
گلز مے بن چار ء یک ووط ء المامانس کاؤنٹی ء چہ گپیں کنگ بوتگ کہ دانکہ استان ء جتانی ء فیصلہ ء بہ
داریت ء یونین ء ہمراہ داری ء یلہ مہ دنت۔

اے پہ خاندان ۽ گرانیں سامعے ات کہ وت ۽ گوں میٹیلڈا ۽ ٹوم ۽ آؤرتگیں حالاں ہمگر نچ بہ کنت۔ مارچ ۽ ماہ ۽ یک روچے ۽ حال اہت کہ صدر لنکن ۽ سوگند چست کرتگ ۽ اے کہ مونگمری، الاباماء کنفیڈریٹ ۽ بیرک جنگ بوتگ ۽ اے کہ کنفیڈریسی ۽ صدر، چیف ڈیوس ۽ افریقہی غلامانی سودا ۽ ہلاس کنگ ۽ جار جنگ، ہریچی آئی ۽ غلامانی بابت ۽ ات، مارگ ۽ زانگ ۽ ات انت، بلئے خاندان ۽ سر پر نہ بوت پرچا۔۔۔ ایوک ۽ قانوند ساچ ادارہ ۽ بیست ہزار رضا کار فوجی لوٹ اتگ، پریشانی ۽ چوش ہوپ ۽ تپ ۽ جہہ جت۔

1861ء 12 اپریل ۽ جمعہ ۽ سہب ۽ سر ۽ مہلہ، ماسامورے اپس ۽ سوار بوت ۽ مسین ۽ شہر ۽ مچی پیے ۽ دیوان ۽ بہر زورگ ۽ شت ۽ لیوس، جیمز، اشفورڈ، کسانکیں کزی ۽ میری ڈگارانی سر ۽ تمباک ۽ اگلکیں توم کشانی ۽ دزگٹ ات انت، آہاں مزین کسائے ۽ سہریں اپس سوار دیست انت کہ پہ چار دست ۽ پادچہ شہ دگ ۽ روگ ۽ ات انت، چہ سواراں یکے ۽ وتی اپس ۽ گام سبک کرت انت، زہر ۽ وتی مشت ۽ آہانی نیمگ ۽ لکرینت ۽ گٹ ۽ پُر ۽ آہان ۽ گپے گوشت ۽ بلئے آسر پد نہ بوت انت کہ چہ گوشتگ ۽ ات۔ ورجائیل ۽ چہ ڈگار ۽ سرا کسانکیں کزی ۽ راپہ تگ پہ ٹوم، اربنی ۽ میٹیلڈا ۽ دیم دات کہ الم ۽ بلائیں چیزے بوتگ ۽ انت۔

مدام نرم تبیں ٹوم چہ انان ۽ شت و ہدے کزی ۽ آرا اینکس حال نہ دات اینکس کہ دیگی ات ۽۔ ”چی گوشت ۽ شمار؟“ ٹوم ۽ زانگ لوٹ ات۔ بلئے ایوک ۽ آئی ۽ دو برہے گپ جت کہ اپس سوار چہ آہاں سک دورات ۽ آہاں صاف نہ ہش کت۔

”شتر ترانت من چچر ۽ بہ زوراں بہ رو آل ۽ جست ۽ پرس بہ کناں۔“ ٹوم ۽ گوشت ”بلئے ترا راہداری گون نیست۔“ ورجائیل ۽ توار کرت۔ ۽ آئی ۽ راہ گپت ۽ راہدگ بوت۔

”چہ موہ ۽ فاندگ چست کناں!“ ٹوم ۽ آئی ۽ توار ۽ بدل دات۔

ہما سعت ۽ آشہ دگ ۽ رست کہ اپس تاچی ۽ زندانی ندرگے پیش دارگ ۽ ات، آسر پد بوت اپس سوار الم ۽ کمپنی ۽ کار جابانی نیمگ ۽ شنگ انت، اود ۽ آہاں چہ ٹیلیگراف ۽ کارگس ۽ کھمبانی سراتالائیں تاراں پر ازشتیں حال گپت۔ و ہدے آہانی بروبری ۽ سر بوت، بہتیں اپس سوار گوں یکے دومی ۽ زور زور جہر ۽ حال ۽ ات انت، بلئے آ اینکس سوگہہ ۽ سر پد نہ ات انت اینکس آت۔ و ہدے آچہ پادانی تچوکیں وار ۽ بزگیں سہریں ۽ سیاہیناں گوشت، ٹوم ۽ مار ات سک ۽ حرابیں کارے بوتگ۔ بلئے و ہدے آریل روڈ ۽ گنڈ ۽ سنڈ ۽ جاگہہ ۽ سر بوت ۽ یک بلائیں مچی یے ٹیلیگراف کارگس ۽ دیم ۽ دیست

ئے، دل ءے کاریلہ دات۔

بن ء دورے کرت، چجرے بست، پتگ چہ زہر ء دست شانی کنوکیں سہرینانی چچی ء لمب ء شت، اودادراہینانی چم گوں تاراں سک ات انت ء چارگ ء ات انت اش، توگوشت زاناں ہے امیت ء ات انت انوں چہ تاراں چیزے درکپیت ء کئیت۔

یک کشے ء کمیں گستا، آسیاہینانی یک ٹولی نیگ ء سر بوت دانکہ گوش اش بہ داریت باریں چے پوتاری کنگ ء انت۔ ”ماسالنگم (لنگن) الم ء گوں ماجنگ کنت!، انچوش ودی کنت لاٹ پے نیگران الم ء چیزے کنت... باورنہ کنت... آراتی، اوحدا، آراتی!“

یک پیر مردے کش ء کش ات ءے، ٹوم سہی بوت چے بوتگ ء انت۔ زر باری کیرولینا ء فوجی چارلسٹن ہاربر ء کلات سمسٹر ء تیر ء ٹوپ گواری ء ات انت، صدر ڈیوس ء حکم ء پدازر بار ء بیست ء نہہ بنجل اش انگیر کرتگ ات۔ پے دل جنگ ء بندات بوتگ ات۔ ٹوم گوں اے حالاں گس ء واتر بوت... بلکن ء چہ ماسا ء گس ء سر بوتگ ء پیسر... سیاہیں انگور ء ول چہ ہفتگاں کسان کسانیں حالاں پُرات۔ دور وچ ء مانتری ء رند، آسہی بوت انت، دوئیں نیمگانی پانزدہ مردمانی مرگ ء رند سمسٹر کلات ء دست چست کرتگ ء چہ ہزار غلام ء گیش چارلسٹن ہاربر ء راہ گوزاں ریک ء پُریں گونی دیگ ء انت۔ صدر لنگن ء سوگہہ کنگ ء رند کہ آرا چہ گور بچانی کیرولینا ء فوج دست نہ کپیت، گڑا گور بچانی کیرولینا ء گورنر جون الیس ء زبان داتگ کہ آکفیڈ ریٹ فوج ء راہزراں مردم گوں پلپیتگاں دنت۔ صدر ڈیوس گوں زر بار ء ہزردہ سال بہ گرتاں سی ء بیچ سال ء سہرین ورناباں دز بندی کنت کہ آداں سے سال ء آئی ء ہمراہی ء رضا کاری جنگ بہ کن انت ء حکم ءے دات چہ ہر پلانٹیشنے ء دہ غلاماں چہ یکے پے بے مزرے مزروری ء دیگ بہ بیت۔ جنرل رابرٹ، ای، لی ء یونائیٹڈ اسٹیٹ ء اُردیلہ داتگ دانکہ آ ورجینیا ء اُرد ء سر وکی ء کرت بہ کنت۔ اے گپ اول گردش ء ات کہ چہ زر باری اُرد ء ارش ء ترس ء واشنگٹن ڈی، سی ء دراہیں سرکاری بان ء ماٹری چہ سپاہیاں پُرات ء آہانی دیم ء آہن ء سمٹ ء دیوال اش مک کرتگ۔

دراہیں الامانس کاؤنٹی ء سہریناں، بے حساب سز پ بستگ ء پے بھرتی بوتگ ء جنگ ء اوشتا تگ انت۔ ٹوم ء چہ یک سیاہیں بگی سردیو کے ء ہش کت کہ آئی ء ماسا ء وتی ماٹری ء یک بھیسہ کرتگیں خدمتکارے لوٹائنت ء آرا گوشت ءے، ”بچے، نون من چہ تو امیت ء اوں مسز ء چکانی حیالداری ء بہ کن نے، داں من پد بہ گرداں ء بیاباں، ہش کن نے؟“ الامانس کاؤنٹی ء توک ء سازا تگیں ہاؤ فیلڈ

کمپنی، مبین ٹاؤن شپ ۽ کیجا گہ بوتلیں مردماں ہوار بونگ ۽ ساری روگ ۽ وتی اپساں پہ اشتاپی نال
جنائینگ ۽ انت، دانکہ وهد ۽ سر ۽ سر بوت بہ کن انت ۽ ہماریل ۽ سوار بہ بنت کہ آہان ۽ چارلٹ ۽ ہیل
کاری دیگ ۽ منجل ۽ بارت۔

یک سیاہیں بگی سردیو کے ۽ کہ ماسا ۽ مسزے پہ وتی مستریں زہگ ۽ رخصتی ۽ شتگ ات
انت، برلگ ات انت ندر گے گول ٹوم ۽ بیان کرت۔ جنیادم سک گریوگ ۽ ات انت ۽ آہاں بچک
ریل ۽ درواز گانی دپ ۽ زرتگ ات ۽ جار جنگ ۽ ات انت ”رویں آمہنڈ کانی زہگ یا نکلیاں بُن گوئج
کنیں ۽ ارز بندگ ۽ پیسر پد گردیں۔“ ورنابیں ماسا ہان ۽۔“ بگی سردیوگ ۽ گوشت، ”وتی نوکیں گران
سبزیں وردی گوڑ ۽ ات انت، آول ہما پیم ۽ زار زار ۽ گریوگ ۽ ات انت انچوش کہ ماسا ۽ مسز گریوگ
۽ ات انت ۽ آداں ہما و ہد ۽ یکے دومی ۽ بگل ۽ کنگ ۽ چک ۽ بوس ۽ ات انت، داں سست ۽ جتا بوت
انت ۽ وتی گٹانی صاف کنگ ۽ پلونش ۽ پلانش ۽ ات انت۔ من نون چی ۽ گول تودرون بہ بنداں من
اول گریوگ ۽ اتوں۔“

شپ ۽ چراغ ۽ رشناہ کرتگیں وتی کرگیں ۽ تہا، دومی زہگ ۽ پیدا اک بونگ ۽ دردانی ساعت ۽ ٹوم
 ارینی ۽ تحت ۽ کش ۽ نتنگ ات ۽ آئی ۽ ٹوم ۽ دست داشتگ ات۔ وہدے اناگت ۽ آئی ۽ درد ۽ دورانی
 واہ ۽ زاری دل سمبوکیں چہیانٹے ۽ توک بدل بوت انت، ٹوم ۽ درک بست ڈن ۽ دراہت، گوشت
 ۽ وتی ماس ۽ کاراں۔ کلاکانی گوزگ ۽ پدہم، گرتی کنوکیں میٹیلڈا، واب نہ کپتنگ ات ۽ پیسر ۽ آئی ۽
 چہیانٹانی دل بُریں توارے ہش کتنگ ات انت اوں۔ آزوت زوت آئی ۽ اہت ۽ چہ آئی ۽ کوپگانی پدی
 ۽ درگرتگیں کسانکیں کزی ۽ میری ۽ توارجت انت ”لہتیں گراہ آپ زوت گرم کن ات ۽ پھ من بیار
 ات۔“ پدا آدگہ دماناں خاندان ۽ ایندگہ سریں مردم چہ وتی کرگیںاں سرکشگ ۽ ات انت۔ ٹوم ۽ ایندگہ
 پنچیں براس گوں آئی ۽ ہبکہ ایں گاماں گام جنگ ۽ ات انت گوں۔ وہدے کہ ارینی ۽ دل بُریں درد ۽
 چہیانٹ یک شل ۽ برجم ات انت۔ بام ۽ اولی برمش ۽ شرکشگ ۽ پاس ۽ یک ننکے ۽ بارگیں گریوگ ۽
 توارے ہش کنگ بوت۔ چہ ہر نیمگ ۽ آئی ۽ براساں پمانی دورجت، آئی ۽ بڈ وکاں ٹپگ ۽ ات
 انت، دستان ۽ پرچنگ ات انت... بلکن اشفورڈ... پدا کمین دیر ۽ پد، کندگ ۽ دپ پُریں میٹیلڈا
 ۽ چہ دروازگ ۽ ڈن گام ایر کرت، درانینت ۽، ”ٹوم ترا دگہ کسانکیں جنکے بوتگ۔“

ساعتے ۽ رند، رشناہیں سہب ۽ سمر ۽، اول ٹوم پدا خاندان ۽ ایندگہ مردماں پے زرد ترا تگیں بلنکے گل ۽
 ہندوکیں ارینی ۽ چلو ریمیں ننک ۽ چارگ ۽ سزپ بستگ ات۔ میٹیلڈا ۽ حال ۽ راماڑی ۽ سر
 کرت، اودا آئی ۽ اشتاپی اشتاپی ۽ وردن اڈوات، ماسا ۽ مسز ۽ ورگ ہلاس کتنگ ات، آاوں پھ گل
 غلامانی بیتگ ۽ پھ ننک ۽ تپاک کنگ ۽ تیار ٹوم ۽ ارینی ۽ واہشت ۽ رد ۽ اے دومی جنک ۽ نام ”ایلن“
 ایر کرت، ارینی ۽ ماس ۽ نام اش بست۔ آداں وتی پس بونگ ۽ سراداں ہماوہد ۽ سک گل ات داں پھ
 بچک چکے ۽ ہدوناک بوت۔ میٹیلڈا ۽ داں آدگہ روچ ۽ نیمروچ ۽ ددار کرت ۽ پدا استا کاری ۽ کارجاہ ۽
 شت۔ ”ٹوم، تو زان ۽ من چہی ۽ بابت ۽ حیال کنگ ۽ بوتگوں؟“ آئی ۽ جست کرت۔ گومانی
 بچکندان ٹوم ۽ درانینت۔ ”تو دیر کرت او ما، من چوناہی ۽ ساری ۽ سبھیں حال داتگ انت... تو حال
 دیگی ات ۽... کہ آوکیں یکشنہ ۽ شب ۽ بیانیں ۽ کرگیں ۽ مچ بہ میں کہ من اے ننک ۽ را خاندان ۽
 قصہ ۽ گوشاں گوں چوش کہ من ساری ۽ گوں ماریا ۽ جنگ ات، ہماوہد ۽ آپیدا اک بوتگ ات۔ منصوبہ ۽
 رد ۽، خاندان یکجا گہ مچ بوت ۽ ٹوم ۽ دود برجاہ داشت کہ چہ دمرزی ایں بلک کزی ۽ جارح کروی ۽

پیدا کرتے۔ پدا آہاں نشت ءوت ماں وت توازہ کرت کہ اگاں چرہاں یکے ء بے پرواہی کرت ء خاندان ء لڑے نوک ودی بوتگیں منک ء رانہ گوشت گڑا آہے امیت ء بہ داریت آبلک کزی ء ارواہ ء ہش کنت ۔

چہ جنگ ء روج پے روج نرم نرم ء تینز بووکیں گامانی سوب ء ٹوم ء ارینی ء دومی زہگ ء ودی بونگ ء گل ء وشی زوت کٹ ات انت ۔ ٹوم اپس ء چجرانی نال جنگ ء اوزار جنگ ء آہانی گنڈ ء سنڈ ء مان گیش اتگ ات ۔ وتی دکان ء آوکیں سہرینانی وت ماں وت ء گپانی گوش دارگ ء وتی گوش ء ٹال کرت انت ، کنفیڈریسی ء کٹگ ء سہرا آہانی گل ء شاد ہانی درشانی ء آئی ء دل وارت ء پدرد کرت ء حاصل ہما جنگ ء کٹگ ء کہ سہریناں آرا ’بل رن‘ (Bull Run) ء نام داتگ ات ء آئی ء سہریناں گراکان ء جار ء کوکارے پر ماتگ ات ء یک یکے دومی ء کوپگ ء بڈ وکاں ٹپگ ء ات انت ء وتی سرے ہیٹ کلاہاں بڑزادی ء مان بڑگ ء ات انت ء گٹ ء پڑے اے تیمیں گپ گوشگ ء ات انت ۔ ”ہمایا کنی کہ نہ مرگ ء پٹی ء ٹوری نہ انت پہ وتی زند ء رکینگ ء تچ انت ! یا یا کنی زوت منے بچکانی آہگ ء ہش کن انت ء وتی پشٹاں پیش دارانت !“ دو بروشی ء درشانی یا نکلیانی ، ”لسن کریک ، میسوری ء مزنیں کچ ء کساس ء پروشے ء سہرا بوت ء دیر نہ گوشت کہ ورجینیا ء وبال بلف“ ء پروش ورگ ء سہرا کہ صدانی حساب ء یا کنی جنگ ء کشگ بوت انت ، گوں یک تیر وار تگیں جنزلے ء ہوار کہ ابراہم لنکن ء سک نزیکیں ء زاتی سنگتے ات ۔

سہریناں ناچ ء کشکی ء سٹ جنگ ء ات انت کہ وہدے آہاں اے گپ ہش کت لنکن ء چوش ننگ ء گریٹگ ۔ ٹوم وتی سوگہہ این خاندان ء را حال دیگ ء ات ۔ 1861 ء گڈ سرے ... وہدے الامانس کاؤنٹی ء دوازدہ کمپنی جتا جتا میں جنگاں دیم دات ، ابید چہ لہتیں ء کسانیں حالانی دیگ ء آرادگہ حالانی دیگ ء بد اہت ، پرچا کہ اے حالان آئی ء خاندان ء آئی ء جند ء پریشانی ودینت ۔ ”حدازانت چوش گندگ نہ بیت کہ ما آرات بہ ہیں ، منے جاور مدام انچوش بنت ۔“ میٹیلڈا ء گوشت ۔ یک یکشنبہ یے ء نیم روج ء نیم گردنشنگیں مردمانی سر جہلیں دیماں چارگ ء ات ، تاں دیر ء کس ء تچ نہ گوشت ، پدا وتی نادر اہیں بچک ء را ورگ دپ ء دیان للی سو ء درانینت ۔ ”ہرنیگ ء آراتی ء گپ انت ، نوں من امیت کنگ ء جندیلہ داتگ !“

پدا 1862 ء بہار گاہ ء نیم روچے ء ، وہدے یک سوارے ء مورے ملکیت ء راہ گپتگ ات ، جہراں ء پیدا کرت ، کنفیڈریٹ افسرانی گران سبزیں وردی ء پوشنگ ات ، بلکن چہ دور ء آئی

آرا دیست، پہ ٹوم کمیں پجاروکی ات ے، دہدے سوار نزنیک تر آہت، ہبکہ ایں ٹوم ے پجا آورت، اے کاؤنٹی ے پیسریگیں شیرف، راشن ے دکان ے ہدا بند کیٹس ات، ہمانی ے پنت ے سوجانی سر ے مورے ے جارج کروی ے رازور پرداتگ ات کہ استان ے یلہ بہ دنت۔ گوں گمانانی گیش بوہگ ے، ٹوم ے دیست کیٹس چہ اپس ے ایرکپت ے ماڑی ے توک ے گار بوت۔ دیر نہ گوست میٹیلڈا ے پہ استا کاری ے کارجاہ ے درک بستگ ات انت ے چہ دلوارگی ے پیشانی ے کرچک ات۔ ”ماسا ترا توار ے انت، ٹوم، آگوں بد سختیں دکاندار ماسا کیٹس ے جبر ے حال ے انت، پہ تی نزع ے آچے لوٹیت؟“۔

ٹوم ے مازگ گوں بوت کرتناں ہواراے گپ ے گر ے چیل ے ات کہ آئی ے چہ وتی گراکانی دپ ے ہش کتگ ات کہ بازیں زمیندارے ے وتی ہمراہی ے وتی بازیں غلامے برتگ ات گوں ے ایندگہ رضا کارانہ ہماغلامانی خدمتال جنگ ے دیگ ے انت کہ ہنرمندانہ، خاص تراکانی، پوست ے کار ے رجاگ ے استا کاری ے بلد انت، بلتے آئی ے نرم نرم ے درائینت، ”سمر پد نہ اول، اوما، پہ منی نزع ے روگ ے جست کنگ شتر انت۔“ وت ے نزع ے آورت، ٹوم پادانی نہ برگ ے دروشمے ے دیم پہ ماڑی ے شت۔

ماسا مورے ے گوشت۔ ”ٹوم، تو میجر کیٹس ے پجا کارے۔“

”جی ہوا!“ ٹوم ے میجر کیٹس ے نیمگ ے نہ چارات، بلتے آئی ے مارت ات آئی ے چم آراسک انت۔ ”میجر کیٹس من ے گوشتگ ے انت ایک اپس سوارانی یونٹے ے سروکی ے کنگ ے انت ے کمپنی شاپ ے ہیل کاری دیگ بونگ ے انت، پہ وتی اپسانی نال جنگ ے تو آہان ے درکارے۔“

ٹوم ے گج ایر برت انت۔ پھائی نزع ے آئی ے لیز لے توار ات انت۔

”ماسا، گڑاے گپ ے مانا ایش انت من جنگ ے بریاں؟“۔

اے کیٹس ات کہ کم شرف کنوکیں جواب ے دات۔ ”ہر کجا کہ من جنگ کنگ ے اوں ہودا یک نیگرے نہ روٹ، تیر ے توار ے بہ ہش کن ے بال کن ے۔ ہر جاگہ ماہیل کاری گرگ ے ایں، اودا منے اپساں ایوک ے نال بہ جن۔“

ٹوم ے وتی دچی ایر برت۔

”من ے میجر ے اے بابت ے جبر ے حال نہ کرتگ“ ماسا مورے ے درائینت۔ ”یک ہفتنگے پھائی اپس سواراں کار بہ کن ے یک ہفتنگے ادا پہ من، جنگ ے دوران ے، گندگ ے کھگ ے دیر نہ جنت۔“ ماسا مورے ے کیٹس ے راجم شانک دات انت۔ ”توچے گوش ے چہ کدین ے بندات بہ کنت۔“

”اگاں وارے ے بیت، باندا ت سہب ے سرا، واجہ مورے۔“

”پرچا کہ شک نیست، پزر بارء ہاترا اے مئے فرض انت!“ ماسامورے ۽ ہمدان ۽ اشتاپی ۽ گوشت، گل ۽ وش ودی کنگ ۽ ات کہ اے جہد ۽ کوشستانی تھا آئی ۽ اوں دز کمکی مان انت۔
 ”من ۽ امیت انت نیگرتی بستار ۽ زانت“ کیٹس ۽ گوشت، اُردز میں پلانٹیشن نے انت۔“
 ٹوم ۽ وتی گر ۽ دار شزرانت۔ ”من سدک اوں۔“
 ماسامورے ۽ گوں دگھی ۽ ٹوم ۽ راجارات۔
 ”انشہی من راہداری یے نمشتہ کنان ۽ ٹوم چہ منی چچراں یکے بزوریت ۽ داں باندات ۽ سمر ۽ وت
 ۽ داں تئی ۽ سمر بہ کنت۔“

”شتر زانت“، کیٹس ۽ درانینت ۽ پدا ٹوم ۽ چارات۔

”نال مئے وتی جندنیگ ۽ ہست، بلئے وتی اوزاراں بیار، من ترا اے گوشتگ لوٹاں ماچونیں
 شہمیں ۽ زوتیں کار لوٹیں، مارا پھشک ۽ گوازینگ ۽ وہد نیست۔“
 ”جی ہوا!“

چہ یک جا گھے ۽ دومی جا گھے ۽ بروکیں نال جنوکیں پیتی یے چہر ۽ سمر ۽ لڈ اتگ ات، وہدے ٹوم ریل
 روڈ ۽ کمپنی شاپ ۽ گنڈ ۽ سنڈی ہند ۽ زینک ات، آئی ۽ چم پیسر ۽ جنگل تیمیں زمینے ۽ کپت انت کہ نوں ٹک
 ٹک ۽ تمبوہانی دزاجیل سمر پ بستگ ات انت۔ زینک ترے، آئی ۽ بگل ۽ پلیدیگانی آس دیگ ۽ توار ۽ ہش
 کت، پدا حیران ۽ ہبکہ بوت وہدے یک اپس سوار پانگ پانے چار دست ۽ پاد پمانی اہت۔
 ”نیگرتو کورے نہ گندے اے اُردانت؟ تئی حیاں تئی سر کجا نگرانت؟“ سپاہی ۽ چہ آئی ۽ لوٹ کرت۔
 ”میجر کیٹس ۽ من ۽ گوشتگ بیاپساں نال بہ جن۔“ ٹوم ۽ سمر بر ہی ۽ درانینت۔

”گر اودے“... اپس سوار پانگ پان ۽ دست شہاردات۔ ”چہ تیرورگ ۽ ساری بہرو۔“

وتی چہر ۽ کڈن کنان ٹوم برزگے ۽ سمر ۽ سمر بوت۔ آئی ۽ اپس سوارانی چار قطار دیست کہ وتی ہنر
 مندی ۽ چا بکدستی ۽ پیشدارگ ۽ ات انت۔ چہ پشت ۽ افسراں کہ حکم دیگ ۽ ات انت، آئی ۽ میجر کیٹس
 ۽ راجا آورت کہ وتی اپس ۽ پدی ۽ دیگی ۽ برگ ۽ ات ۽ سٹ جنگ ۽ پر ماہگ ۽ ات۔ ہمدان ۽ دگ
 سپاہی یے اپس ۽ سوار پمانی چار دست ۽ پدا اہت۔ ٹوم ۽ چہر ۽ لگام چک ات انت ۽ اوشتات۔
 ”استا کاریں نیگرتوے؟“

”جی ہوا!“

پانگ پان ۽ یک رنگیں تمبوہانی نیمگ ۽ دست شہاردات۔

”ترا آرتگیں تمبوہانی توک ء ننگی ء کارکنگی انت، ہرچینکس زوت تیار بے، ماہساں دیم دئیں۔“

اپس سوارانی گوں کار ء اولی ہفتنگ ء اپسانی نہ کٹوکیں قطار بستگ ات انت پرچا کہ اسپان ء آہن ء نالانی سک ضرورت ات ء چہ اولی بامسار ء بہ گرداں تہاری مان شانگ ء آئی ء آہاناں نال جت، داں گڈسر ء اپسانی سرمبانی کش پمانی ء چماں تامور بوت انت۔ ہرچیر کہ چہ ورنایں اپس سوارانی دپ ء آئی ء گوشاں کپت گوٹنگ ء ات انت کہ ہمک جنگ ء یانکی بُن گوٹج کنگ بوتگ انت، اے یک ژند ء پڑ مردگیں ٹومے ات کہ گس ء واتر بوت ء یک ہفتنگے گوں ماسامورے ء بستگیں گراکاں گوں گوازینت ء۔

آئی ء غلام بیتگ ء جنیادم دیست انت کہ جاور حال اش سک نہ گیگ ات انت۔ گوٹگیں سچہیں شب ء ء سہب ء سر ء، لئی سو ء نادراہیں بچک گار ء بیگواہ ات۔ چہ ٹوم ء آہگ ء کمیں ساری میٹیلڈ اماڑی ء دیگی راہ گوزر ء روپگ ء ات، عجیبیں توارے ہش کت ء، پول ء کرت دیست ء ارسکیں ء شدکیں بچک ماڑی ء جہلی بہر ء چیر ات۔ ”من ایوک ء ہے کوشمت ء اتوں بہ ہش کنان باریں ماسا ء مسز نیگرانی آراتی ء بابت ء چے گوش انت، بلے من اداچ نہ ہش کت۔“ یوریاہ ء گوشت ء نون میٹیلڈ ء ارینی دوئیں پریشان ء دل ترکیں لئی سو ء تسلا دیگ ء ات انت۔ آئی ء داخی عجیبیں زہگ ء مدام اے پیمیں جگا ء ہاؤ ء ہو پیدا کرتگ ات۔ ٹوم ء اوں پمانی وشان کنگ ء مک ء مدت کرت ء پدا گوں خاندان ء وتی ہفتنگ ء تجربت ء بیان کرت انت۔ ”چوشیں یک چیزے من نہ دیستگ، نہ ہش کتگ کہ شرودی بہ کنت۔“ آئی ء گپ ہلاس کرت۔ ارینی ء بے سیتیں گوشت ء کرت دانکہ آہانی دلاں وش بہ کنت ء شر بہ مار انت۔ ”نہ کدی آرات بوتگیں ء نئے کہ چہ مئے دست ء روگ ء ایں۔“ بلے میٹیلڈ ء گوشت۔ ”شمارا راستیں گپے گوشاں، من صاف ٹرسگ ء اول، چہ ساری نیگ ء مئے زندگیش حراب بیت۔“

دومی ہفتنگ ء اپس سوارانی اسپان ء نال جنگ ء ساعت ء سلیں کارے ء بونگ ء گمان ء مار شتے ٹوم ء راگوں جت۔ سیمی شپ ء پاسے، پے وپسگ ء تچک ات، چرت جنگ ء ات، اناگت ء یک توارے آئی ء گوشاں کپت کہ چہ پور ء پتہنکی ایں تمبو ء پیدا ک ات۔ ٹوم پے ابکھی ء چہ وتی جاگہ ء پاد اہت ء آئی ء لنکاں آئی ء استا کاری ء کڈینگ پتات، مدان مدان ء سبکیں ماہتپانی ء رٹناہی ء پے چارگ ء ٹپاسگ ء شت۔ آے گپ ء سر بونگ ء ات کہ آئی ء یک دُزیں جناورے ء توار ہش کتگ ات کہ آئی ء چم پے مردے ء ساگے ء کپت انت کہ وتی دست ء چیزاں ورگ ء ات۔ آنزینک ترشٹ

، یک لاگر زرد و لگ دیمیں سُہریں ورنہ ہے ء آرا حیران ء ہسبکہ کرت۔ ماہتپانی ء ادار کے ء چہ سُہریں ورنہ ء درک بنگ ء چچک ء ساری آہاں یکے دومی ء رچم ٹک دات ء چارات۔ جہوکیں سا بگ گوں چیزے ء اڑات کہ چہ آئی ء بلائیں ژامبگ ء توارے چست بوت، پادہت ء ماں تہاری ء بیگواہ بوت۔ پداسلاہ بندیں پانگ پان گوں پلینتگ ء چراغاں رست انت ٹوم ء رادیسٹ اش کدینتگ ء دست ء ات اوشتا تگ ات۔

ٹوم ء ہما دمان ء جخالے مار ات کہ آتہا کپتگ ات ء۔ سہرینے ء الزام ء رد کنگ کہ آدروغ بنگ ء انت۔۔۔ بلکن ء چہ ذری ء گیش ترسناک ات۔ ٹوم ء زوت زوت وتی دےستگیں ء سر پدیں حال آہاں ء دات انت دانکہ آہاں ء ذرے بار و باور بہ کنائینیت۔ ”چیزے ہش کت ء چارگ ء ء اہت اول ء سُہرینے انبار ء توک ء دیست ماسا، لگشت ء جست۔“

یکے دومی ء رالے باوریں چھے ء چارات اش، پداپانگ پان کم شرف ء سبک کنوکیں ہندگ ء لگ ات انت۔ ”تئی نر ء ما پوکیں، نیگر؟“ یکے ء جست کرت۔ ”میجر کیٹس ء گوشت ترا خاص چم سک بہ داریں۔ سہب ء سر ء واب ء پادکنیت، توزوت آرا گندے۔“ آہاں وتی چم ٹوم ء راسک داتگ ات انت۔ پانگ پان بلوت ء صلاح ء سوج ء لگ ات انت۔

دومی پانگ پان ء حکم دات۔ ”بچہ، کدینتگ ء دور بہ دے۔“ ٹوم ء پچچک ء پہ قدرتی کدینتگ ء دستگ مہر داشت، یک گامے دیم ء جت ء، پانگ پان ء پلینتگ ء شست پہ آئی ء لاپ ء بست، ”دور ء دے۔“

ٹوم ء لنک شل بوت انت، کدینتگ ء بن ء کپگ ء توار ہش کت ء۔ پانگ پاناں تیلانک دات ء پچیں میدان ء بلائیں تمبویے ء دیم ء حکم دیگ ء اوشتارینتگ ء وتی ساری ء کرت۔ تمبوء دیم ء دگہ یک سلاہ بندیں پانگ پانے اوشتا تگ ات۔ ”ماگشت ء ات ایں ء اے نیگر ذری ء کپتگ۔“ چہ اولی دویناں یکے ء درائینت ء تمبوء نیمگ ء سرگ ء گون ء اشارہ ء کرت۔

”ماوت ایشی ء بند ء بست کرتگ ات، بلتے میجر ء مار ء گوشتنگ ما ایشر ء چم سک بہ داریں ء ہر چیزے بابت ء آئی ء جند ء راسوگہ بہ کنیں۔ ہر کدیں میجر واب ء پادکنیت ماہما ساعت ء کانیں۔“

دوینیں پانگ پاناں زہر ء زہر ٹوم ء گوں کیلین ء یلہ دات اِشت ء شت انت ء کیلین ء زہر ء گوشت۔ ”نیگر نی شکون دیمی ء بہ وسپ، اگاں سُر ات نے بزاں کہ مرت نے۔“ ٹوم ہما پیم ء کہ گوشتگ بوت ہما پیم ء وپت۔ زمیں ٹسٹرینتگ ء ات۔ آکیاس کنگ ء ات باریں نون چے بیت، وتی

جہنگ ۽ روگ ۽ راہ ۽ رنداں اول حیاں کنگ ۽ ات ۽ پدا جہنگ ۽ روگ ۽ برورد ۽ سرء اول حیاں ۽ کرت کہ اگاں بہ جہیت۔ آئی ۽ بام سارگ ۽ ودار کرت، پدا وئیں پانگ پانہت انت ۽ تمبو ۽ توک ۽ سمر ۽ پُر ۽ شوندری کنگ ۽ ات انت کہ میجر ۽ چہ واپ ۽ بست کرتگ، چہ پانگ پاناں یکے ۽ توار جت۔ ”توک ۽ آہگ ۽ رضانت میجر؟“

”پہ چی ۽؟“ آئی ۽ ہش کت کہ چہ توک ۽ توار ۽ گرگے جت، پدا کمیں بے ترک ۽ توار ی بوت۔
 ”انوں آ کجانت؟“

”بندی ادا ۽ ان ۽ انت، واجہ!“

”ہے دمان ۽ ۽ ۽ ۽ پیداکوں!“

ملے ۽ رند، تمبو ۽ پگ ۽ پچ بوت، میجر کیٹس ۽ وتی گام ۽ ۽ ایر کرت انت۔ ٹوم ۽ راجم ۽ سک دات انت چوش کہ پشی مرغ ۽ چماں سک دنت۔ ”ہاں، دول ۽ دوپستیں نیگر، من گوشتگ بوتگوں تودزی ۽ گرگ بوتگ ۽۔ تو زان ۽ اُرد ۽ توک ۽ آئی ۽ باروا منے مارشت چی انت!“

”ماسا...“ ٹوم ۽ دل ایمنی ۽ سبھیں راستیں جبر کہ چہ بوتگ آرا حال دات انت، ”چوش ہڑکئی ۽ گہر انگلیں چیزاں پیشکانگ ۽ ات۔“

”نوں تو یک سہر، یک سہرینے ۽ راکاسہ گونیانی ورگ ۽ دیستگ! توشموشتگ ما پیسر ۽ اول دچار کپتگیں ۽ من تئی تیسیم نیگراں شرزاناں۔ تئی آ آرتیں پس ۽ شر بند ۽ بست کرتگ ات بلے شہارشتگ ات۔ نوں من ترا جنگی قانوند ۽ رد ۽ گپتگ۔“

گوں بے باوریں چماں، ٹوم ۽ کیٹس ۽ رادیست کہ بلا بلانیں گام جناں شت نزنینک ۽ منگ ۽ دز تنگیں پس ۽ رکاب ۽ چہ چا بک ۽ زرت۔ ٹوم ۽ جم اے دیم ۽ آدیم چارگ ۽ در روگ ۽ راہ شوہازگ ۽ ات انت۔ بلے ہادمان ۽ کیٹس پمانی شت، سے این پانگ پاناں وتی پلپیتگانی شست آئی ۽ نیمگ ۽ بست انت۔ آئی ۽ دیم سہر ترا تگ ات، گو پتگیں چا بک ۽ چست کرت، چوش سوچوکیں آس ۽ وہ پہ وہ ٹوم ۽ بردستانی نیام ۽ جنگ ۽ لگ ات...“

وہدے کم شرف ۽ زہر ۽ پُر میں ٹوم اڑان ۽ کپان ہما جا گہر ۽ رست کہ اود ۽ اپس ۽ نال جت انت، اے گپ ۽ سر ۽ دلگوش گور نہ کنگ ۽ ات کہ اگاں آہاں بیہار بہ دنت گڑا چے بیت۔ آئی ۽ وتی اوزارانی پیتی چست کرت، سٹ ات ۽ وتی حجر ۽ سوار بوت۔ ماڑی ۽ مورے ۽ آئی ۽ گپ گوش داشت انت کہ چہ بوتگ، گوں ٹوم ۽ گپ ۽ ہلاسی ۽ چہ زہر ۽ سہر ترا۔ ”ہر چی بیت بہ بیت، ماسا، نوں من پدا

اودانہ رو آل۔

”تو تو وش نے ناں، ٹوم؟“

”من آدگہ درد نیست، ابید دل، آگاہ تئی گپ، مول، مراد ہمیش انت۔“

”من گوں تو زبان کنناں، آگاہ میجر پہ دگہ جخالے، پیداک کنگ، آہت، من آئی، کمانڈنگ جنرل بیگ، روگ، تیاراواں، آگاہ درکار بوت۔ منی دل پدردانت کہ چوش بوتگ۔ بس وتی کارجاہ، بہ رو، وتی کاراں بہ کن۔“ ماسامورے، کمیں پد، پیش کرت۔ ”ٹوم من زاناں تو مسترین نہ، بلتے پہ مسز مورے، پہ من وتی کہول، سروک نے۔ من آہان، گوشتگ لوٹاں مارا، امیت انت، ماوتی زند، پہ وش یگیا کہ گوازیںیں بس، ہمیںکس ماے یا نکلیاں صاف بہ کنیں۔ آدگہ ہچ نہ انت، بلتے انسان دروشمیں شیطان انت۔“

”جی ہوا!“ ٹوم، درایتنت۔ آحیال، ات کہ اے پہ ماسالیے، بوت نہ کنت کہ بہ ماریت کہ کسے، ملک کدی وش نہ گندیت۔ ہفتنگ گوست، شت انت، 1862ء بہاگاہ آہت۔ یک رندے پدا، رینی، لاپ پرات، حال کہ آہمک روچ چہرگی سہریں گراکاں ہش کنگ، ات آراے مارشت، آدگہ ات انت کہ گندگ، آلامانس جنگ، آیروپ، نیاجی، ات بلتے جنگ دگہ دگہ ہند، دمگاں بوتگ، ات آئی، شیلوہ (Shilaoh) جنگ، حال ہش کت کہ اود، یاکی، کنفیڈریٹاں یکجا کہ یکے، آدگر، کساس چل ہزار مردم کشتگ، ات، زندگ، پشت کپتگیناں چہ مردگانی نیام، راہ کرتگ، ات، دراہتگ، ات انت، بازیں، ٹی، ٹوری، بزرگ، گدگ، لوٹ، ات، گوشت، اش، زینک، تریں، میسی، سپی، اسپتال، دیم، مردی، اعضا، جوہان، انت، آیرانت۔ ہش کنگ، بروبر، ات انت، ہچ شک نیست، ات، یاکی، بلاتیں، جنگاں، نقص، ورگ، ات انت۔ اگست، کنگ، زینک، ٹوم، شاکامی، حالے، ہش کت کہ بل رن، دومی، جنگ، یاکی، گوں، وتی، جنرل، مرگ، ہواری، پدکنز، اتگ، انت، آہانی، ہزارانی، حساب، سپاہی، سر، پدیم، واشنگٹن، ڈی سی، نیمگ، تچگ، انت، مہلونک، چہ ترس، شہر، یلہ، دیک، انت، منصب، دارفیڈرل، بلڈنگانی، راہاں، بند کنگ، انت۔ حزانہ، بنک، دوینانی، دولت، گرانی، سر، نیویارک، شہر، دیم، دیک، بوتگ، انت، یک، گن، بوٹے، پوٹومیک، ریور، تیار، اوشتا، تگ، پہ صدر، ابراہام، لنکن، آئی، کاردارانی، برگ، تیار، انت۔ دوہفتنگ، نہ گوشتگ، ات کہ ہار، پرفیری، کنفیڈریٹ، آرد، جنرل، اسٹون، وال، جیکسن، سروکی، پانزدہ، ہزار، یاکی، بندی، کرتگ۔

”ٹوم اے ترسناکیں جنگ، بابت، ہچی گوش دارگ، ہش کنگ نہ لوٹاں۔“ ستمبر، یک، بیگاہ

یے ءارینی ء گوشت۔ نشنگ ات انت ء چم اش گوں چل ء آج ء سک ات انت۔ ٹوم ء اے گوشتگ
 ء رند، آئی ء گوشتگ ات کہ کنفیڈریٹ ء یانکیا نی سپاہیاں دو سے میل دور سریں سزپ بستگ ء دیم پہ
 دیم اوشتا تگ انت ء یک جا گہے کہ نام ءے ان ٹیٹم انت اودا یکے دومی ء راجتگ ء کشتگ اش۔ ”من
 گوں سبی زہگ ء لاپ پر ادانشتگوں، گڑاے شریں گپے بیت ما سہیں روج جنگ ء چوپ، کشت ء
 کوش ء گپاں بہ جنیں۔۔۔“

پدا آدویناں وت سر ء وت پدی نیمگ ء کرگین ء گس دپی چار ات۔ اے یک انجیں سبکیں
 تو ارے ات کہ چہ آہاں یکے ء سک ء دلگوش نہ دات، بلتے و ہدے دومی بر ء پدا تو ار اہت، ارینی کہ
 نزینک تر نشنگ ات پادا ہت ء در ءے ہمت۔ گوں سہرینے ء دز بندی ء تو ار ء ہش کنگ ء ٹوم ء پیشانی
 کرچک بوت۔ ”پہل کنگ ء دز بندی! شے کر ءے چوشیں چیز ءے ہست من وارت ءے بہ کنناں۔ من
 شد یک اوں۔“ برترگ ء ات کہ ٹوم چہ کرشی ء سر ء کپگی بوت۔ آپس سوارانی بنجل ء کاسگ گونی ڈبکانی
 نیام ء ہبکہ ایں سہریں ورنہ ء راجا آرگ ء ات۔ وتی جند ءے زوت گر ء دار ءے کرت، دگہ پند لے ء
 گمان ءے بو نگ ء ات۔ ٹوم میک ء میک نشت۔ چہ آئی ء سر گو ست ء نہ زانت کاریں جن ء گوشت۔
 ”مارا دگہ چ نیست بلتے دوشی ایں سرا ہتگیں لمی ء چنڈے سر دیں نان ہست۔“

”شے منت ء گراں! دور وچ انت چچ نہ وارتگ“ فیصلہ کنگ ء ات اے یک بیم ناکیں اتقا ف
 ات، ٹوم چہ وتی کرشی ء سر ء پادا ہت ء دروازگ ء دپ ء نہ شت ”پنڈگ ء ابید کمیں دگہ کار اوں کنگ ء
 بوتگ ءے، نہ بوتگ ءے؟“

داں نیم دمان ء آئی ء پجا آرگ ء گوشت ء پیم ء ٹوم چار ات، پدا چم ءے در گڑ ات انت، انچوش
 گوں تیزی ء گار بوت کہ ارینی حیران ء ہبکہ میک ء میک اوشتاں۔۔۔ پدا ہما ساعت ء گیشتر حیران
 ء ہبکہ بوت و ہدے ٹوم ء آرا حال دات آکئے ء را و رگ وارینگ ء انت۔

دومی شب ء غلام میتگ ء در اہیں مردم چہ اے بے باوریں بوتن ء سہی بوت انت و ہدے۔۔۔ کہوں
 ء گند ء ندی دیوان ء گوں ارینی ء ٹوم ء ہوار۔۔۔ میٹیلڈا ء گوشت، ارز بندگ ء کمیں دیراں پد، یک
 لاگریں سہریں بچکے ء دروازگ ء دپ ء دراہی کرت ء پنڈگ ء ات، آئی ء آرا سرا ہتگیں کاشی یے لہڑ
 دا تگیں گوشت دات ء روگ ء گار بو نگ ء ساری آئی ء آئی ء باز منت گپت ء پدا آئی ء صاف کرتگیں
 کاشی چل ء پدیا نکانی سر ء ایری ء دیست۔ و ہدے کہ ٹوم ء گومائی گپ ء راصاف کرت کہ ورنہ کئے
 ات، آئی ء در اینت۔ ”شما کہ آرا وارینگ ءے، من ء امیت انت ہمے نزینک ء گور ء بیت، بوت

کنت جنگل ء جاگھے ء سپوک بہ بیت من ء آئی ء سرء بھیسہ نیست۔ یک چیزے کہ ماسر پدیں، چہ مایکے ء را جخال ء دور دنت۔“

”راست چوش نہ انت! شمارا یک چیزے گوشاں، اگاں آئی ء پدا من ء وتی شکل پیش داشت، من آرا گوشاں بہ اوشنت ایت ء آرابا ور کنا نیناں پمانی چیزے اڈ دیاں، بلے روان ء ماساء را حال دیاں۔“

مک (تک) ہما و ہدء سٹ ات و ہدے آدگہ سہب ء سرء ورنہ دراہ بوت۔ میٹیلڈا ء پیسرء سوگہہ کرتگ ات، ماسا مورے چہ دیکی دروازگ ء دراہت ء، ہما دمان ء میٹیلڈا چہ ماڑی ء کش ء چل ء پترت داں کہ اوشتا تگیں ورنہ ء گپاں گوش بہ داریت کہ ناگت ء گرگ بوتگ ات۔

”تو اداچی ء اوشتا تگ نے؟“ ماسا مورے ء چہ آئی ء لوٹ کرت۔ بلے ورنہ نہ ترس ات ء نے کہ اجکہ بوت۔ ”من چہ سفر ء گزن ء دم برتگ۔ کس ء را ہمتا مہ بند، تئی نیگرسک ء شرین انت من ء چیزے نا چیزے وارینتگ اش۔“ ماسا مورے کمیں اجکہ بوت ء پدا درائنت ء۔ ”من ہمدردی کرت نہ کناں، بلے توالم ء باند انت سر پد بہ بے کہ چونیں گرانیں نوبت اہتگ انت، مادگہ زیادہیں دپاں وارینت نہ کنیں، بس تراچہ ادا روگی انت۔“

میٹیلڈا ء ورنہ ء بزگیں دز بندی ء توار ہش کت۔ ”واجہ، من ء ہمد ء نندگ ء بل، من چہ کار ء نہ ترساں، من بس شدلا پی نہ لوٹاں، تو ہر پی میں کارے بندے من کناں۔“

ماسا مورے ء درائنت۔ ”پتی کنگ ء اداچ کار نیست کہ تو بہ کن نے ء۔ ڈگارانی سرء منی جند ء نیگرا کار ء انت۔“

”من ڈگارانی سرء پیدا ک بوتگ ء رستگ اوں، من چہ تئی نیگراں گیشتر کار کناں واجہ... بس و ہد ء سرء لاپ بہ رسیت۔“ ورنہ ء زور پردات۔

”تئی نام کئے انت ء توشہ کجا اہتگ نے؟“

”جارج جانسن، چہ زرباری کیر ولیناء، واجہ۔ مئے دگ ء نزنیک ء جنگ ء بندات بوت۔ من لوٹ ات جنگ ء شامل بہ باں، بلے آہاں گوشت سک کسان اوں، نوں من ء شانزدہ سال بوتگ۔ جنگ ء مئے کشار ء ہر چیز ء راتباہ ء برباد کرت، بہ زان یک کر گوشکے اوں پشت نہ گہنگے ء من دراہت اوں، حیاں کرت جاگھے ء بہ رواں، چہ آجا گہہ ء تری ہر پی میں جاگھے بہ بیت... بلکن زند کمیں گہتر بہ بیت... اگاں کسے ء من ء پزندگ بوتگ ء چیزے داتگ گرا آئی ء نیگرا انت۔“ میٹیلڈا ء مار ات کرت کہ ورنہ ء قصہ ء ماسا مورے را جسک اینت۔ پدا بلے باوری ء آئی ء ہش کت، گوشاں کپت۔

”گزیریء بابت ء تو چیزے زانے ء سر پدے؟“

”اے کار ء جہد کدی نہ کرتگ۔“ ورنابیں جارح جانسن ء گپانی تہا حیرانی پدرات، آئی ء گوں لپرز
گونی ء گوشت۔ ”من ترا ہچ گوشت نہ کنان، من ہچ کوششت نہ کرتگ۔“

میٹیلڈ انزینک تردروازگ ء لمب ء اہت دانکہ پہ ترس ء لرز شر تر ہش کرت بہ کنت۔

”بلے کہ منی نیگر شر خدمت کن انت ء پمن شریں کشار پیدا کن انت، بلے انگت گزیر دارگ
ء حیال من ء دوست بیت۔ اے کار ء بندات کنگ ء پہ، من ترانپاد ء لاپ دیگ ء راضی اول۔۔۔

”چاراں باریں اے چون کاراں گہتر کنت۔“

”واجتی نام کئے انت؟“

”گڑا ترا پہ وت ء گزیرے رستگ، مسٹر مورے“

میٹیلڈ ء ماسا ء ٹہمک ء توار ہش کت۔ گوشت ء۔ ”امبار ء پشت ء حالگیں کا پرے ہست تو
ہدانت کئے، تی چیز کج انت؟“

”واجہر چیپنکس چیز من ء ہست من ء پر انت“ جارح جانسن ء درائینت۔

اے دلپدر دیں حال خاندان ء نیام ء چوش گزند ء گزندگ ء تالان بوت۔ ”ہرچی ہش کنگ ء
اول ہچ باور نہ کنت۔“ میٹیلڈ ء درائینت وتی بے باوریں حال ء ہلاس کنگ ء ات۔ خاندان ء باسکاں
یک جا گہر دپ ہچ کش ات۔ ”ماسا الم ء گنوک بونگ ء انت!۔۔۔ ماوت آئی ء کاراں شر کنگ ء
ایں۔۔۔ پرچا کہ آدوئیں سہرین انت، ہمیشکا!۔۔۔“

”بہزاں آئے لنگر ء واریں کریکر ء وہدوہد ء سر ء گندیت ء اگاں کارر دہ بنت گڑا مادام گندان ء۔“
بلے چوش کہ آزرہ ء گوات گپتگ ات انت، دومی سہب ء سر ء، ڈگارانی سر ء آگوں دوتل ء
دوپوستیں سہرین ء دچار کپت انت۔ ہمدان ء آئی ء وتی نیگر سر گنوکو کرت انت دانکہ زہراش تر کگ ء
مہ نیت۔ چہا ہاں پیسر ڈگارانی سر ء ات وہدے کہ آور جائیل ء سروکی ء ہود ء سر بوت انت۔ لاگر ء
زردولگ ایں جانسن گردان داں آبانی ء شت ء آئی ء چور سکین دیم سہر ترا تگ ات ء وہدے آئی ء گپ
جت آئی ء یکیں گروڑو برز ء جہل شت ء اہت۔

”من چہ شاکسی زنگ ء نہ جناں اگاں شمارا پہ من بدکنیت، بلے من شمارا گوشاں کمیں صبر بہ کن ات
ء بہ چار ات باریں من حراب باں چوش کہ شمنے حیال انت۔ شماولی نیگرات کہ گوں آہاں کار کنگ
کپگ ء انت، بلے پہ منی نز ء ایوک ء شمنے پوست سیاہ انت ء منی اسپیت، باقی یک انت۔ وہدے من

شد یک اتاں شامن ء درگ وارینت، بلئے دگہ اول بازیریں سہر پوست ہست ات بلے چنڈئے نہ
 دات اش۔ گندگ ء ماسا مورے چوناہی ء گزیرے ء دارگ ء حیال ء بوتگ۔ منی حیال ء شاپہ منی
 درکنگ ء آئی ء مک ء کرت کن ات، منی حیال ء اگاں شاپوش کرت، گڑاشمارا دگرے رسیت، بوت
 کنت آسلیں ء نابکارے بہ بیت۔“

خاندان ء تہایکے ء سرگ پر بونگ ء نہ ات کہ جواب ء چے بہ گوشتیت۔ دگہ پہ گوٹگ ء کنگ ء
 ہیج نیست ات ابید چہ اے کار ء کہ تالاں بہ بنت ء کار ء بند ات ء بہ کن انت۔ سہمیناں چیر اندری جارج
 جانسن ء راجارات کہ چوش آبانی جند ء پیم ء سک ء کار ء ات، اگاں چہ آہاں گیشترناں... راستیں جبر
 ایش ات آراوتی دل پہکی ثابت کنگی ات۔

ٹوم ء ارینی ء سبی جنک... وینے... نوک آوکیں اولی ہفتگ ء گڈی روج ء ودی بوت۔ بلئے
 نوں ڈن ء ڈگارانی سرے بے ترس سبارگ ء وہد ء گوں خاندان ء مردماں نشت۔ گندگ ء نوں اشفورڈ
 ہونتر گرگ ء دگہ نیمکے روگ ء بابت ء دلگوش گورکنگ ء نہ ات۔ ”شما دراہیں سر پد ات من گزیری ء
 بابت ء نابلد اوں، شمارا منی مدت کنگی انت۔“ جارج جانسن ء گوں آہاں گپ چیر نہ دات ء گوشت۔ ”پہ
 ماسا مورے ء شمریں جبرے نہ بیت کہ ادابیت ء بہ ماریت من آکاراں کنگ ء نہ اوں کہ آچہ من لوٹگ
 ء انت۔“

گزیرے ہیل کاری دیگ ء حیال ء چہ درستاں گیش حاموش تبیں ٹوم ء راوش کرت وہدے آہاں
 شپ ء غلام بیتگ ء اے باروا جبر ء حال کرت۔ سہمیناں تپاک کرت اے ذمہ داری ورجائیل ء جوڑ
 بیت کہ چوناہی ء ڈگارانی کار ء سروکی ء کنگ ء انت۔ ”اولی چیز“ آئی ء جارج جانسن ء راگوشت، تو
 وتی جند ء سہمین وڑ ء ڈولاں بدل بہ کن۔ پرچا کہ مامدام گندگ ء ایں، امیت نیست کہ ماسا ترا پیسر ء
 سوگہہ مہ کنت ء نزیںک ء بنیت پد اترا زوت کنگی انت ء وت ء چہ ماگستادارگی انت، منی حیال ء تووت
 شتر تر سہریناں زانے ء سر پدے ء حاصل گزیر کدی اے پیم پیش نہ داریت کہ آگوں نیگراں
 نزیںک انت۔“

”گڑازر باری کیر ولیناء کہ چہ ہودامن اہتگ اوں، اود ء نیگروں سہریناں کدی نزیںکی نہ کن انت۔“
 ”گڑا، آنیگرشیوار انت!“ ورجائیل ء درانینت۔ ”ماسا لوٹ انت کہ آبانی گزیر چہ آبانی نیگراں
 چہ آکاراں گیش کار بہ گر انت کہ آہاں چہ گزیرے آہگ ء پیسر کرتگ انت۔ کوکار ء مکل ء ہیل کاری ء بہ
 گر۔“ بہ رواٹ کار کن ات نیگراں، ”گپ ہمے وڑ انت۔ اگاں تو کدی ماسا یادگہ سہرینے کر ء گوڑے

دیست، مارا مئے نام ء مہ گرتو ار مہ کن چوش کہ تو کنگ ء ءے۔ تو اے اول ہیل بہ گر کہ چون مئے سر ء
گڑ انت ء بد ء ر د کن انت۔ چون حق ء دلی این نیگ ء ودی بہ کن۔ ماساء را اے مارشت ء بہ دئے کہ
سست ء بزرگے نہ انت، ء مارا کار بندگ ء انت۔“

وہدے دومی گشتاں ماسامورے وتی ڈگارانی سر ء پ تر ء تاب ء اہت، گڑا جارج جانسن کوششت ء
ات کہ ورجائیل ء بہ گرداں جہل ء مردماں ہکل بہ دنت ء گڑاں بہ بندیت۔ ”چون کار ء انت؟“
ماسامورے ء جُست کرت۔ ”تنیکہ وتی پیم ء انت“ جارج ء جانسن ء لبزان ء ذراج کش ات۔
”یک ء دو ہفتنگ بہ گوزیت الم ء راست ءے کناں۔“

آشپ ء خاندان چہ ہندگ ء لیٹ ورگ ء ات۔ جارج جانسن ء ہوار ماسامورے ء گلی ء گیگا
نیاں کنگ ء ات انت۔ چد ء رند وہدے گل ء وشی کمیں نرم تر ات، جارج جانسن ء آہان ء سر جمیں حال
دات کہ آئی ء گوتگیں وار ء بزرگی ء زند چون گوستگ، بلکن ء آئی ء آئی ء خاندان ء راہ گرگ ء پیسر جنگ ء
ساری آہانی ملک ء ڈگار تباہ کرت انت ء پدا آپہ نوکیں ء گہتریں زندے ء شوہاز ء سر گپت... ”اے مئے
دچار کپتگیں یکیں سہرین انت کہ گول وتی جند ء ایماندار انت۔“ ورجائیل ء آئی ء تیوگینانی یکجا ہیں
توصیف در شان کرت انت۔

”شمارا رستیں گپ ء بہ گوشاں، من ء ایشی ء گپانی گوش دارگ دوست بیت“۔ للی سوء در اینت
ء کسانیں جارج آئی ء را کلاگ بندگ ء لگ ات۔ ”اے چوش ایندگہ کر بیکرانی پیم ء گپ جنت یک
گپے ایشرا چہ آدگراں جتا کنت، اے اولی مردم انت کہ من کدی ایشرا آچیز ء کنگ ء پیشدارگ ء نہ
دیستگ کہ آوت نہ انت۔ آدگران ء وتی سر ء لچ کنت کہ آکئے انت ء چی انت۔“ میری ء کند ات۔
”گڑا، اے لچ ء گپے نہ انت کہ تنیکہ نندیت ء ہما پیم ء وار ت کہ جند ء اصل انت ءے۔“

”انچوش سما بیت شما دراہیں پیریں جارج ء دوست کنگ ء ات“۔ لوگ ء داتگیں پنہام
”پیریں جارج“ ء سرا سجمینانی کنگ ءے چست بوت، پر چا کہ آسک کسان ات۔ مٹیلڈا ء راست
ات انت سک بے کساس، پیریں جارج، آہان ء پد دل دوست بونگ ء ات۔

اے کشت و کوشی جنگ و گوریچان و زربار گندگ و چوش کروس و ہار و اڑاتگ ات انت۔ یکے چوش زور اور گندگ نہ بوت کہ دومی و پدی و تیلانک دات بہ کنت و پروش دیگ و سوب مند بہ بیت۔ ٹوم وتی گراکانی گپانی تہانا امیتی گندگ و ات۔ بُوچک و تنی و ہدے انگت امیت و زر و آئی و پاد محکم داتنگ ات و تنیگہ زیر آپ نہ بوتگ ات۔

اے گپ و کہول و رادگہ مستریں قیاسے و دور دات و ہدے جارح جانسن و پے رازداری و آہان و گوشتنگ ات، ”ماسا مورے گوش ایت من پے کارے و جاگہے بہ رواں۔ کوشست کنناں زوت و ات رہ باں۔“ پدا آدگہ سہب و سمر و آشتنگ ات۔

”تو چے گوش وے چی و شنگ؟“

”آوڑ و کہ آئی و گپ جت، ہچ پیش نہ کپتنگ ات کہ چم وے سک بہ بنت چہ کجا پیدا ک انت۔“

”بوت کنت پے وتی جند و ذات و مردماں چیزے و کنگ...“

”بلے آئی و کدی وتی زات و زریات و ذکر نہ کرتگ... کدی ناں، نے کہ حاصینے وے۔“

”آجا ہے نا جا ہے و روگ و پابند بوتگ۔“

”بوت کنت آئی و فیصلہ کرتگ و جنگ و ہوار بوتگ۔“

”من و چوش گمان نہ بیت، پیریں جارح، کسے و راتیرے بہ جنت۔“

”تو بہ گوش آئی و لاپ سیر بوت و ما آرا آخری و ار و دیست۔“

”تو بس کن، اشفورڈ! تو آئی و ایند گرانی بار و ہچ شریں گپ نہ زانے۔“

کساس یک ماہے گوشت کہ یک روچے اپس و سمر مب و کوکار و ژمبگے رست... پر چاکہ پیریں جارح پدا ہتنگ ات، لجوکانی و بچکندگ و ات، آرا آئی و جند و دروشم و لاگر زرد و لگیں لجو کہیں جنکے گون ات، ہشت ماہ و لاپ پری و ات، تو گوشت زاناں کو سینچنے سلامت و سلامت ایرے برتگ۔

”اے منی جن، بانک مارتھا انت۔“ جارح جانسن و آہان و گوشت۔ چہ منی در آہگ و کمیں ساری ماسور کرتگ ات۔ من ایشرا گوشت من ہما و ہد و پد گرداں و کاہاں و ہدے پے و ت و جاگہ و کارے در بہ گیجاں۔ ہمیشکا من وتی جن و بار و شمارا ہچ نہ گوشتنگ ات گوں، پر چاکہ پے کسے و میکیں کار بس ات کہ منی زورگ و راضی بوتگ۔ آئی و گوں مارتھا و ہند ات۔ ”تو پر چا ایشاں سلام نہ کنتے؟“

مارتھا و پے چہر گیری سہمینان و سلام دات۔ ہے کسانیں کار پمائی بلائیں گے ات۔ ”جارح و شمئے بابت و من و با زیں حالے داتگ۔“

”من ء امیت انت آئی ء ترا ہرچی حال داتگ شرین ءے حال داتگ۔“ میٹیلڈ اء دیم ء
رژناہی ء درائنیت ء پیریں جارح ء مار تھا ء ماہ نوکیں لاپ پُری ء راجارات۔

”وہدے من دراہتگ ات اول، سہی نہ ات اول مارانکے ہست، بس من ء زہیر کنگ ء ات ء
من شتوں، اود ء اے ماہ ء نوک ات۔“

نازکیں مار تھا ء پیریں جارح ء اچوش سک ء یکے دومی ء مٹ ات انت کہ خاندان ء مردمانی نز ء
دوینانی دل یکجا کہ کار ء ات انت۔

”تئی گوشتن ء رد ء کرت کدی ماسا اول حال نہ داتگ؟“ ارینی ء جست کرت۔

”اناں، حال نہ داتگ۔ من ایوک ء آرا گوشگ ات من ء شمتے پیمیں کارے ہست۔ اگاں آمارا
چہ ادر کنگ ء گلینک لوٹ ایت بہ لوٹیت، مادر کائیں رویں۔ بس گپ کٹ ات۔“

”من زاناں ماسا چوش نہ کنت۔“ ارینی ء درائنیت۔ میٹیلڈ اء توار چست بوت۔ ”پرچا کہ
آچوشینے نہ انت۔ ماسا اے ڈول میں مردے نہ انت۔“

”گڑاہہ گوش ات اول سر ء گنگ ء ءے کائیں۔“ پیریں جارح ء میٹیلڈ اء را گوشت۔

”پہ گیشواری ء ہچ پشت ءے نہ گپت۔“ میٹیلڈ اء اولی سر ء مسز ء را حال دات، یک حدے ء
داں جاوہر حال ء کسماکاری ء کنگ ء ات۔ ”مسز، من زاناں ء سر پداوں آگزیر ء دگہ بازیں چیزے،
بلنے آء آئی ء بزیں گونڈ کیں جنین چہ ترس ء گارانت کہ ماسا آہاں ء گلین ایت، پرچا کہ آئی ء آرا پیر ء وتی
زال ء باروا حال نہ داتگ ء وہد پمانی بڈ ء بارانت ء نئے کہ آئی ء زہگ ء سر ء دراہ بونگ ء ذراہیں
مدتے پشت کپتگ۔“

”شک نیست من وتی مرد ء فیصلہاں کرت نہ کنناں، بلنے سدک اول آہاں ء نہ گلین ایت...“

”جی بی بی، من زاناں شما چوش نہ کن ات ء منی نز ء آئی ء عمر چہ سینزدہ ء چار دہ سال ء گیشتر نہ
انت، مسز، گنگ ء کجام وہد ء زہگ ء پیدا ک کنگ ء تیار انت، بس ہمد ء اہتگ، چہ ما ابید دگہ کسے ء
پجانیا ریت۔“

مسز مورے ء درائنیت۔ ”گڑا، چوش کہ من گوشت، اے منی کار نہ انت، اے فیصلہ ء مورے
کنت، بلنے من سدک اول آہمد ء نشت کنت۔“

غلام بینگ ء آہگ ء شرط ء، میٹیلڈ امنت واریں پیریں جارح جانسن ء را گوشت آوتی دل ء
مہ وارت، مسز مورے ء سدکی درشان کرتگ کہ ہچ نہ بیت۔ پدا آہمدان ء ارینی ء کرگین ء شت، اود ء
اشٹاپی ء صلاح، سر ء سوج ء پدوئیں مبار ء پدی کا پر ء پیریں جارح ء شت انت۔

ارینی ء درٹک ء اینت ء جارح جانسن دروازگ ء دپ ء اہمت۔ ”ماپے تئی جن ء پریشانیں۔ آرابہ
گوش ما آئی ء کنور ء شششت ء شوداں کنیں، آراتوی زور ء واک رکینگی انت، ننک ء پیداک کنگ ء
ساعت ء کار بندگی انت۔“

”آ انوں واب انت، الم ء دوست ءے بیت۔“ آئی ء در اینت۔ ”پر چا کہ ہما انت ما ادا
اہنگیں، شانگ ء انت۔“

”حیرانی ء گپے نہ انت، آپوش گندگ نہ بیت کہ چہ مرغے ء گیشتر زورے مان بہ بیت۔“ ارینی
ء گوشت۔ ”اینکس ایں پندے ء برگ ء آئی ء آرگ ء ترا کار نیست ات۔“ میٹیلڈا ء ترندی ء
گوشت۔

”ہما ودے کہ من شنگ ات اول، آئی ء سر پد کنگ ء بازیں جہدے کرت، بلے آئی ء منی گپ
گوش نہ داشت۔“

”چیزے ء بونگ ء گمان انت۔ تو ننک ء پیداک کنگ ء باروا پچ نہ زانے ء سر پد نہے!
“میٹیلڈا ء در اینت۔

آئی ء گوشت ”من ء کمیں اول باور نہ کنت من کسے ء پس باں۔“
توالم ء بے! ”ارینی ء پیریں جارح ء مونجائیں درشانی ء سر ء ہندرات، پدا آء میٹیلڈا برترت
انت ء دیم پوتی کر گیناں شت انت۔

آئی ء میٹیلڈا ء یک ء نشت ء جیڑات۔ ”بزیں جنک من ء جان سلامت گندگ ء نہ بیت۔“
میٹیلڈا ء گوں ستک ء گوشت۔ ”ایوک ء ہڈ ء پوست ءے، پھائی پزور کنگ ء نوں دیر گوستگ۔“
”پہ منی نز ء زہگ ء درداں سک بیت۔“ ارینی ء پیش گوشی کرت۔ ”اوحدا، من کدی گمان نہ
کرتگ گوں سہرینے ء چوشیں سیادی یے بیت۔“

چہ دو ہفتگ ء کم تر وہد گوشتگ ات کہ یک نیمروچے ء زہگ ء درد چست بوت انت۔ چہ کا پر ء
ڈن ء آئی دل بریں چیمانٹ غلام بیتگ ء سہمیں مردمانی گوشاں کپگ ء ات انت۔ میٹیلڈا ء ارینی ء
تیوگیں شپ ء بہ گرتاں آدگہ روچ ء نیمروچ ء آئی ء مدت ء کمک کرت۔ آئی ء دیم ء تب ء دم برتگیں ء
ژندیں پیریں جارح جانسن، ء دپ پچ کنگ ء لیز کشگ ء پیسر حال دات انت۔ ”باور بہ کن بانک
مارتھا ء پہ ننک ء پیداک کنگ ء شر در دات، تئی ننک جنکے ات... بلے مُرت۔“

1863ء نوکیں سال ء روج ء پیشیم ء میٹیلڈ اپہ بال غلامانی میتگ ء پیداک ات۔ ”شما آٹھہریں مردکار دیست ایس ء سوار اہت؟ شمارا باور نہ کن ات۔ گوں ماساء گپ ء ات کہ انوں چہ ریل روڈ ء ٹیلگراف ء تاراں حال اہتگ کہ صدر لنکن ء ”آزاتی ء منگ نامہ“ ء در نشان جنگ کہ مارا آزاتی دنت۔“ اے وشیں حال ء سیاہیں مورے آناں چوش ایند کہ لکانی حساب ء مردمانی ء وتی کرگینانی توک ء ناچ پر مات... بلتے ہمک گوزوکیں ہفتگ ء آزاتی ء وشیں ودارنوزوتزان، کم بوہان، کٹان ء گڈسره ء گوں تیز ء دل ایکیسی یے ء تہا بدل بوت ء گیش پدربوت کہ خون وار، نابکاریں کنفیڈریسی ء راگوں صدر ء اے حکم ء چچ کارنیست ء بلکن ء آہانی صدر لنکن ء سہر ء بد آہگ ء راگیش وڈینت۔

دل ایکیسی ء مورے ء غلامانی میتگ ء انچوش سک ء جاگہہ کرتگ ات کہ ٹوم ء یانکیانی بلائیں جنگانی کٹگ ء حالانی دیگ ء پدہم، اے کہ بلکن ء آہاں اٹلانٹا اوں انگیر کرتگ ات، بلتے انگت تاں 1864ء گڈی وہد ء پاساں اوست دارگ ء تیار نہ ات انت۔ آہاں ء کساس دوسال بوت کہ آہاں ٹوم ء راچوش گل ء وش نہ دیستگ ات۔ آئی ء گوشت آئی ء سہریں گراک گپ ء ات انت کہ ہزارانی حساب ء بے کساس خون وار ء رہزنیں یانکی وتی سر پد ء سوگہہ ایں جنرل شرمں ء سروکی ء پنچ میل دیم ء اہت انت ء جارجیاء استان ء شنگ ء تالان انت۔ پدا اوں پیسہر ء وہد وہد ء ایبتاں خاندان یلہ داتگ ات، بلتے چوش کہ ٹوم ہمک شپ پماہاں نوکیں حال آرگ ء ات گڑا آہاں وتی نوک گرک جستگس امیت گٹ گیر کرت نہ کرت۔

”انچوش سماہیت یانکی چچ پیش نہ گیجگ ء انت! سہریں سوگند ورائنت ء گوش انت کہ ڈگار، ماٹری ء انباراں ماندارگ ء انت۔ آچھر اں کٹگ ء گوکاں گراگ ء انت، ہر چیز ء کہ آوارت اش بہ کن انت۔ ہر چیز ء کہ نہ سوچ انت ء نہ ورائنت، گڑا لوڑینگ ء انت اش۔ ہر چیز کہ بڈجت اش کن انت دزگ ء انت اش۔ آگوش انت جنگل چہ نیگراں پرائنت ء دگانی سہر ء چوش مورینک ء ززرگ ء انت، آہاں وتی ماساء پلانٹیشن یلہ داتگ انت ء یانکیانی دمب ء گون انت۔ جنرل شرمں ء جند ء گوماہاں دز بندی کرتگ کہ آچہر کجا اہتگ انت پدا ہموداہہ روانت۔“

پدادیر نہ گوست یانکیانی کٹگ ء باج برگ ء پیش قدمی تاں دریاء سربوت!... ء پدا ”جنرل گرنڈر چمنڈ بوت... ء پدا گڈسره 1865ء اپریل ء، جنرل لی ء سروکی ء سبھیں کنفیڈریسی ء اُرد ء سلاہ

دوردا ات انت۔ زربارء دست چست کرت انت۔

غلام بیتگ ء گل ء وشى چه کیل ء کساس ء ڈن ات۔ آدراہیں چه ماڑی ء دیم ء گوست انت ء شہ
دگ ء سرء شت انت دانکہ اودء ساری ء اوشتا تگیں مردمانی وشیانی تنہا ہوار بہ بنت، کہ اودء سر پہ دیم
گردگ ء چہ گل ء برز ء جہل سٹ ء کپ کنگ ء ات انت، سوت جنگ، پنت ء سر ء سوج ء دعاء ات
انت۔ ”آزات، اوحدا، آزات... اومزن شائیں حدائی منت، آخر آزات بوتیں!“

بلئے پداہتیں روچانی توک ء آہانی شادبانی ارواہ ء موجائی ء توک ء سٹ ء جت، ابراہم لنکن ء
کوش ء دل پدردیں حال ء آہان ء ژنژول اینت ء پُریگ کرت۔ ”سہر دوو!“ میٹیلڈ ء چہیانٹ ء
جت ء کہول ء ایندگہ باسکاں آراڑ پت ء بگل ء کرت۔ چوش پہ آدگہ لکاں مردماں لنکن ء آہاں پر و ت
ء موسیٰ لیک اتگ ات۔

ء پدامی ء، چوش کہ سہمیں زربارء پراہ ء دراجی ء بونگ ء ات، ماسا مورے ء وتی تیوگیں غلام
پچیں پٹے ء لوٹا نینت انت کہ ماڑی ء دیم پہ دیم ء ات۔ وہدے دراہنیاں کتار بست اوشتات
انت۔ آہاں ژند ء ہبکہ ایں ماسا ء گریٹوکیں مسز ء نیمگ ء چکی ء چارات نہ کرت، پیریں جارج جانسن،
ء نیمگ ء اوں، پرچا کہ آوں سہرینے ات۔ پداگوں دل بڑیں توارے ء ماسا مورے وتی دست ء کاگد
ء وانگ ء لگ ات کہ زربارء جنگ باہ دانگ۔ سک جہد ء ات کہ پٹ ء سرء اوشتا تگیں سیاہینانی دیم ء
توارے مہ کپیت۔ آئی ء گوشت۔ ”منی نزا ء البشی ء مول ء مراد ہمیش انت شمانچوش آزات ات، انچوش
کہ ماگاں شما بہ لوٹ ات شت کن ات، بہ لوٹ ات نشت کن ات۔ ماگوشت کنیں شمنے کار ء بدل ء
شمارا چیزے بہ دیاں۔“

سیاہیں مورے آں دگہ نوکیں سٹ ء کپ، دعاء کینزہ گے باہند کرت۔ ”ما آزاتیں!“...
آخر ما آزاتیں!!... اویسوع تی منت!“ وشى ء درشانی ء توار چه ہما کرگیں ء پچیں گس دپی ء پترت انت
کہ اودء للی سوء بچک کہ نوں ہشت سال ات ءے ء چه بازیں ہفتگاں تپی ات کپتگ ات۔
”آزاتی، آزاتی!“ گوں اے ہش کنگ ء یوریاہ ء چه وتی گوانزگ ء سٹ ء جت ء ڈن ء دراہت،
آئی ء شى جاگ ء دمبل بال ات، چه درستاں ساری ہوکانی واڑ ء شت ء کوکار ء ات۔

”ہوکاں گرگ یلہ دی ات، شما آزات ات۔“ پداگوکانی واڑ ء شت۔ ”شیر دیگ ء یلہ بہ دی
ات، شما آزات ات۔“ آبچک پہ تگ پدا مرغانی ء شت۔ ”نکینکاں وسپگ یلہ دی ات شما آزات
ات!!... من اوں آزات اوں۔“

آشپ ۽ گول آہانی رند ۽ پند بونگ ۽ کپگ ۽ شادہانی درشانی کُٹ ات۔ ٹوم مورے ۽ وتی بلائیں کُٹم انبار ۽ تہا یکجا گہ مچ کرت انت دانکہ گول آہاں جبر ۽ حال بہ کن انت کہ نون تاں دیر ۽ ودار کرتگیں ”آزاتی“ ۽ آہگ ۽ رند آہان ۽ چے کنگی انت۔“ آزاتی ماراوردن نہ دنت، اے مارا اے فیصلہ کنگ ۽ جازات دنت کہ پہ ورگ ۽ ما چے کنگ لوٹیں۔“ ٹوم ۽ گوشت۔ ”مئے گور ۽ بازیں زر ۽ کرشے نیست ابید چہ منی استا کاری ۽ ماس ۽ کنور کنگ ۽ یکیں کار کہ ما زان اش ڈگارانی کار انت۔“ آئی ۽ آہانی جخالانی سر ۽ چمشانک ۽ دات۔

میٹیلڈ ۽ حال دات کہ ماسا مورے ۽ آرا گوشتگ آہانی سر ۽ زور پر بہ دنت آجتگیں صلاح ۽ سر ۽ چار ۽ بیچار بہ کن انت پلانٹیشن ۽ وتی سر ۽ بہر بہ کن انت۔ ہر کسے کہ پہ شریداری ۽ کشار کشگ ۽ دلما نگ انت آرا نیم دیگ ۽ تیار انت۔ گر میں گپ ۽ جبرے چست بوت۔ کہول ۽ گیشتر مستریناں لوٹ ات چہ ادا زوت در بیا انت ۽ دگہ نینگے ۽ بہ روانت۔ میٹیلڈ ۽ نہ من ات۔ ”منی واہشت انت اے خاندان مدام یکجا ۽ تپاک بہ بیت۔ نون اے روگ ۽ گپ، کمیں گمان بہ کن ات اگاں شمنے پس جارج کروسی بنیت، گڑا کسے آرا گوشت کنت ما کجام راہ ۽ شنگیں۔“

بے ترک ۽ تواری یے کپت و ہدے ٹوم ۽ وتی واہگ درشان کرت کہ آکمیں گپ جنگ لوٹیت۔ شمار بہ گوشاں ما پر چاشت نہ کنیں... ایشی ۽ سوب ایش انت ماتنگہ تیار نہ این ہر و ہدے ماوت ۽ تیار کنیں، اولی مردم مس باں ۽ سر گراں“... گد سر ۽ دراہیں سر پد ۽ پوہ بوت انت کہ ٹوم سر پدی این گپ جنگ ۽ انت ۽ خاندان ۽ مچی تالاں تول بوت۔

ارینی ۽ دست ۽ گپنگ ات، ماہتاپی ۽ ٹوم گومانی پہ تر ۽ تاب ۽ ڈگارانی نیمگ ۽ شت، پل اش ہٹ کرت ۽ گوشت انت۔ بلا بلائیں گام جنگ اش بندات کرت، راستیں نیمگ ۽ ترات انت، زمین ۽ ٹکرے ۽ سر اسہتکے اوشتات انت ۽ پدا برگشت انت دیم پہ ریل ۽ پہل ۽ شت انت۔ ٹوم ۽ گوشت۔ ”ارینی، اے منے بیت“۔ ارینی ۽ نرمی ۽ آگپ گردینت۔ ”مئے“۔

یک ہفتگے ۽ توک ۽، کہول ۽ جتا جتا ٹولی وتی وتی ڈگارانی سر ۽ کار ۽ ات۔ یک سہبے ۽ سر ۽ و ہدے ٹوم چہ وتی استا کاری ۽ کار جاہ ۽ دراہت دانکہ وتی براسانی مک ۽ بہ کنت۔ آئی ۽ دگ ۽ سر ۽ یکیں سوار پجا آورت کہ چہ دگ ۽ سر ۽ جہل پیدا ک ات۔ اپس سوارانی گوشتگیں میجر کیٹس ات۔ آئی ۽ وردی کوہن ۽ درتگ ات انت ۽ اپس ۽ لنگ جنان ات۔ کیٹس ۽ ٹوم اوں درس کرت۔ پل ۽ کش ۽ سوار روگ ۽ ات۔ آئی ۽ لگام چک ات انت۔ ”او، نیکر، چہ وتی آہاں جگو یے پُر کن بہ دے!“ آئی ۽ توار

جت۔ آئی آپ ۽ بالٹی چارات ۽ پدا بالٹی ۽ کر ۽ روگ ۽ ساری کیٹس ۽ دپ ۽ دیم ۽ چارات
 انت۔ آئی ۽ جگو ۽ را آپ ۽ پُرکرت ۽ شت دانکہ کیٹس ۽ دست ۽ ۽ بہ دنت۔ ”چیزنوں بدل بوتگ
 انت، مسٹر کیٹس“۔ ٹوم ۽ نرم نرم ۽ درائنت۔ ”پہ تو اے آپانی آرگ ۽ سوب ایش انت کہ من ہمک
 تنگیں مردم ۽ آپ دیاں، ہمیشکاناں کہ تو من ۽ ہکل دات۔ من لوٹاں تو سر پد بہ بے۔“
 کیٹس ۽ پدا جگو آئی ۽ دست ۽ دات۔ ”پمن دگہ جگو یے آپ بیار، نیگر۔“

ٹوم ۽ جگوزرت، بالٹی ۽ نیمگ ۽ مان بُرات ۽ رہادگ بوت، ہچ چک ۽ نہ جت ۽ پشت ۽ نہ
 چارات ۽۔

وہدے یک دگہ سوارے پہ چار دست ۽ پاداہت، گوں وتی کوہنیں ڈربی ۽ شنک اٹکیں شوئزین
 دزمال ۽ تیوگینانی دلگوش ۽ وتی نیمگ ۽ گورکنگ ۽ ات۔ ہما کہ ڈگارانی سر ۽ ات انت تاں غلام میتگ ۽
 سر بونگ ۽ پادانی ۽ ہچک ۽ لگ ات انت ”اوما، آپیداک انت، ”وہدے اپس گس ۽ دیم ۽
 رست، جارج کروی ۽ زہگاں آراوتی کوپگانی سر ۽ ہڈ جت، کتار ۽ گریوکیں میٹیلڈائی ۽ شت انت۔

”تو پہ کئے ارس گوارگ ۽ ۽ زالکو؟“ آئی ۽ پہ تو از ہی این زہر ۽ آرا جت کرت۔ پدا انچوش
 سک ۽ رُپت ۽ بگل ۽ ۽ کرت تو گوشت زاناں نون کدی یلہ ۽ نہ دنت، بلتے پدایلہ ۽ دات۔ وتی
 خاندان ۽ راہکلاں بستگ ات ۽ کہ یک جاگہہ مچ بہ بنت ۽ ہچ مہ گوش انت۔ ”چہ شمنے آخری وہدے
 گندگ ۽ پد کجا کجا شتگ اوں، چے چے دیستگ، شمارا دمانے ۽ رند حال دیگی انت۔“ جارج کروی گر
 دیگ ۽ ات۔ ”بلتے انوں شمارا ہما جاگہہ ۽ سر پدی دیگی انت کہ ماپہ ہواری ۽ رویں!“ یکدم حاموش
 بونگ ۽ گوں وتی پیدا شستی کسمانکاری ۽ مارشت ۽ جارج کروی ۽ آہاناں گوشت کہ آئی ۽ روبرکتی ٹینسی
 ۽ پماہانی نندگ ۽ آباد بونگ ۽ جاگہے درگیتنگ کہ اود ۽ سہریں پماہانی سر بونگ ۽ شہر ۽ آباد کنگ ۽
 دزکمکی ۽ ہدوناک انت۔

”یک چیزے شمارا بہ گوشاں، ہما زمین کہ ماسر ۽ ۽ روگ ۽ این انچوش سک ۽ سیاہ ۽
 پزورانت اگاں تو ہوک ۽ لکے پکش ۽ رُدیت۔۔۔ بشامشری ۽ واب نہ کپ ات کہ کوٹگ ساری ۽
 رُدانت ۽ مزن بنت ۽ چوش پٹاسک ۽ ترک انت۔ من شمارا گوشگ ۽ اوں کہ اود ۽ سیمن درچک ۽ چیر ۽
 وپسویں ریز گوک انچوش سک ۽ رُند ۽ پزورانت کہ گشت کرت نہ کن انت، ۽ سیمن درچک ۽ پٹ
 اٹکیں شکر ۽ گپ ۽ مہ جن کہ چوش گڑا ۽ بڑ۔۔۔“

خاندان ۽ چہ گل ۽ وشی ۽ سوب ۽ آرا گپ ۽ ہلاسی ۽ نہ ایشت۔ برے برے کسے ۽ کش ۽ گور ۽

پلانٹیشنانی مزین مزینیں گپ کرت۔ ٹوم ء پھ سمجھیں روج ء نشت ء حیڑرات کہ آچون ڈگارانی سرء کار بندوکیں ویگن ء سرء بہ گپیت ء ”روک اوے“ (Rockaway) ء بہ کنت ء کہ خاندان ء دہیں باسکاں داں نوکیں جاگہہ ء بہ بارت ء سر بہ کنت۔ بلتے تاں روج ایر بڈ ء نوک آزات بوتگیں کہولانی کساس درز نے سروک پہ آہانی گندوگی ء اہت... پہ جُست ء ناں... بلکیں گوشگ ء ات انت کہ آہانی خاندان اوں سرگپتنگ انت... آالامانس کاؤنٹی پلانٹیشن ء سیاہیں ہولٹ، فٹز پیٹرک، پرم، ٹیلر، رائٹس، لیکس، مک گریر ء دگہ بازینے ات انت۔

آوکیں دوئیں ماہانی بازیں تیاری ء نیام ء، مردیناں ”روک اوے“ جوڑ کرت، زالبولواں گنگد امانی کشت ء کوش ء کنور کرت، وردنی چیزاش لہڑدات انت کہ آہان ء پہ سفر ء گوشگ ء زورگی ات انت ء ہما ضروری ء کار آمدی ایں چیزاش درچت انت کہ وتی ہمراہی ء برگی ات انت اش۔ جارج کروی اد ء اودا گشت ء مردمانی کار ء چارات انت، وتی بامرد بونگ ء کرد ء سر ء گل ء بال ات۔ نوک آزات بوتگیں خاندان ء مردم رضا کارانہ ٹوم ء دز کمکی ء ات انت۔ ء آہان ء تسلا دیگ ء ات کہ زوت آہان ء آہانی جند ء ”روک اوے“ رسیت ء آہانی جند ء خاندان ء ملک۔ گڈ سر ء آئی ء جارج پرینت کہ اگاں کسے ء دل کشیت گڑاشت کنت۔ گڑااے ہڑوری انت کہ پہ خاندان ء ہمک باسک ء یک ”روک اوے“ یے بہ بیت۔ وہدے بیست ء ہشت ویگن بارلڈگ بوت انت، دومی سہب ء روٹک دیگ ء پہ روگ ء تیارات انت، گوں یک درآمدیں بے تواری یے ء مارشت ء، آزاتیں مردماں شت وتی رہت ء ریچیں، گد تاپ ء دیگی منگ ء پل ء منگانی زیارت کرت، زانت اش کہ پدا دو برنہ گندانٹ اش۔

داں گپڑے روچاں، سیاہیں مورے آں، سُہریں مورے آن ء وتی حیاں ء توک ء پہ ادارکے دیست۔ میٹیلڈا ء گریت۔ ”من ء اے حیاں کنگ ء بدکئیت، آنوں چے کن انت۔ من ء سوگندانٹ من ء بدکئیت۔“

ٹوم مورے ء وہدے شپ ء وتی ویگن ء پدی دروازگ ء سبکیں ٹکیننگ ء تواری ہش کت راہ گپت ء شت ء دروازگ ء ژپک ء بوجگ ء ساری وڑے نہ وڑے ء زانگ ء ات کئے انت۔ پیریں جارج جانس اوشتا تگ ات، موٹک ء جُتنگ ات ء دست ء گوں ہیٹ ء سرماں سر ات انت... ”ٹوم... من ء گوں تو گپے جنگی انت، اگاں ترا وہدہ ست...“

چہ ویگن ء بن ء ایر کپت، ماہتاپی ء ٹوم مورے تاں ٹکرے راہ ء جارج جانسن ء پشت ء شت۔ چہ

پریشانی ء گپ ءے گٹ ء گپ اتگ ات۔ ”من ء مار تھاء و ت ماں و ت ء شور کرتگ .. شما کیوں مردم ات کہ منینگ ات۔ ٹوم، ہر جا گہہ ء شمارؤگ ء ات، وتی ہمراہی ء مارا آہگ ء رضاء دی ات؟“
 چہ ٹوم ء جواب ء ساری کسانیں ساعتے گوست۔ ”تہنہ منی کہول ء گپ بوت انت، من ترا انوں جواب دا تگ ات، بلئے دگہ گپڑے خاندان اوں ہست انت۔ پیسر ء گو ماہاں گپ جنگلی انت، پدا ترا حال دیاں ...“

ٹوم ہمک وگین نیگ ء شت، در ءے ٹک اینت انت، مردینے ڈن ء توار کرت ء یکجا گہہ ٹچ ءے کرت انت ء پدا آئی ء آہاں ء گوشت گپ جی انت۔ اے سکت ء ایں لے تواری ء ساعتے ات۔ ٹوم ء صلاح دات۔ ”آپہ ما یک انجیں گزیرے بوتگ کہ من کدی اے پیمین ء باروانہ ہش کتگ، پر چا کہ آئی ء جندا صل ء دی ایں گزیرے نہ بوتگ، کار ء توک ء ہم گوں ماہم کو پگ بوتگ۔“
 لہتیں ٹچک ء ہلاپ ات انت، چیز کے سہرینانی دژ من ات۔ کمیں دیر ء رند چہ آہاں یکے ء گپ صاف کرت۔ ”اگاں سہرین ءے گڑا آچے بہ کنت ...“ گڈ سر ء گچیں کاری یے برجم دارگ بوت۔ گیشتریناں گوشت آہت کنت۔

پہ پیریں جارج جانسن ء یک ”روک اوے“ یے جوڑ کنگ ء ہاترا سفریک روچے مہتل دارگ بوت۔ پدا دومی سہب ء سر ء روچ ء ٹک دیگ ء بیست ء نہہ، سر گپتگیں ”روک اوے“ ء کاروان ء چیسک چیسک ء گر گر کنان بامسار ء وہد ء مورے ء جا گہہ یلہ دات۔

جارج کروی کہ نوں شست ء ہفت سال نیگ ات، ڈربی ءے سر ء ات ء شو نزیں دز مال ءے گٹ ء لوپ ات ء وتی یک چمی ایں کرو سے بگل ء ات، وگینانی دیم ء وتی ”پیریں باب“ ا پس ءے داشت۔ آئی ء پشت ء ٹوم مورے اولی وگین ء سردیگ ء ات ء اربنی آئی ء کش ء نشنگ ات ء آہانی پشت ء چہ گل ء چم در گڑا تگیں آئی ء زہگ ء زاتن ات انت۔ چہ آدرستاں کستریں دوسا لیگیں سنتیا ات ء پشت ء بیست ء ہفتیں وگینانی دیمی نند جابانی سرا سہرین ملاٹو (Mullato) مردین ء آہانی جن سوار ات انت ء پشت پشت ء وگین ء نند جاہ پیریں جارج جانسن ء آئی ء جن مار تھاء پڑ کرتگ ات۔
 چہ سرمب ء پڑگانی چست بوو کیں دز ء مچاں سرکشگ ء ات انت دانکہ راہ ء صاف بہ گندا انت ء دیم بہ جارج ء سو گندا وار تگیں زمین ء روگ ء ات انت کہ آئی ء گوشتگ ات پماہاں ہشتے بیت۔

”آیش انت؟“ ٹوم ء جست کرت۔

وہدے جارج کروی ء اپس ء لگام ٹپ ات انت۔ ”تئی بہشت ہمیش انت؟“ میٹیلڈ ء جست کرت۔ ”چیزین ء سرکشوکیں انجیر ء کوٹگ گج انت؟“ گوں جارج کروی ء اپس ء لگام ء چکگ ء چیز ہگاں کیے ء جست کرت۔

آہانی دیم ء جنگل ء نیام ء صاف کرتگیں شاہگانیں جاگے ات کہ ویگناتی رندکش انگیں دگ ء ہوار بونگ ء جاہ ء سمر ء کہ اے وہدی آاوشتاگ ات انت، ودی کنگ ء ات۔ سے سہر چکیں مردکار... یکے کگ (Keg) ء سمر انشتگ ات، دگہ یکے روکر (Rocker) ء سمر، سبی مردکار اسٹولے ء سمر انشتگ ات ء پشت ء گوں دیوال ء کلپ بورڈ (Clapboard) ء تیکہ داتگ ات ء پادے ء شل میٹگیں مینگ ء مینگ ات انت... یکے دومی ء راسروشک اش جت ء دنز ء حاک ء مینیں ویگن ء مردمانی نیمگ ء سرگ ء سمر ء اشارہ اش کرت۔ سہرینانی لہتیں گونڈ ولیٹو تاچینگ ء ات، کشک ء سمر ء اوشتا ء آہان ء ہورت چار ات اش۔ لیٹو چہ آہانی دیم ء لیٹ گران، تاں دمانے ء تاب ء وارت ء دگ ء نیامجی ء کپت۔ یک مزن عمر ء سیاہے ء کہ سرے جہل ات ء روپگ ء ات، داں دیر ء اوشتا ء خاموشی ء آہان ء چار ات ء پدکمیں بشکر ات ء۔ یک بلائیں کچکے کہ ہور ء آپ ء پریں کنڈے ء کش ء وت ء کچینگ ء ات، سہتکے وتی کچینگ ء بس کرت، وتی پادے چست کرت، دانکہ وتی سرگ ء چست کرت ء آہان ء چار ات بہ کنت، یک رندے پداوتی کچینگ ء مان گیروشگ بوت۔

”من شمارا گوشت اے نوک آباد کرتگیں جاگے۔“ جارج کروی ء درائینت۔ زوت زوت گپ ء ات۔ ”ادا ایوک ء صدیا صدے کم یاگیش مردم انشتگ ء ادا ء پشت کپوکیں مئے پانزدہیں ویگن ادا ء آبادی ء دوسری کن انت۔ ما یک زوت دیروی کنوکیں ٹاؤنے ء جاہ میند بونگ ء ایں۔“

”ابید کشت ء کشار ء دگہ بچ کنگ نہ بیت، اے گپ پدرانٹ۔“ کسانیں جارج ء بے بچکندگ ء درائینت۔

”ودار کن ات، بہ چار ات، پے کشت ء کشاری ء اے زمین چون بیت۔“ جارج کروی ء گوں وش دلی ء گوشت ء وتی دستاں لگا شگ ء ات۔

”آپ چلے“ اشفورڈ ء منومنو کرت، چوش سک ء ناں کہ جارج کروی بہ ہش کنت۔

بلئے اے شہریں زمینے ات... پزور ڈگھرت ات۔ ہمک خاندان ء بھر ء سی ایکڑ کپنگ ات، چہ
ٹاؤن ء بہ گرتاں سہرینانی ڈگاراں کہ لوڈر ڈیل کاؤنٹی ء ہاچی کور ء لمب ء داں گور بیچان ء شش میل ء
شہر تریں زمین اش برنگ ات، چوش شطرنج ء بورڈ ء تالان ات، سہرینانی کشت ء کشاری ملک ء ڈگار
کہ آہانی سہیں مال ء مڈی اش داشت کرت کرت ات۔ بلئے سی ایکڑ پماہاں بازاں، آکری سی ایکڑ
ء واہند نہ بوتگ ات ات۔ آہان ء چہ ایشی ء وتی پنچگ پُرکنگی ات ات۔

تنی وہدی انگت وتی بارلڈ انگیں ویگناتی توک ء ات ات۔ دومی سہب ء سمر ء خاندان ء دار ء
جمک شوہاز کرت ء آورت ء جر ء بوچانی صاف کنگ ء مان کپت ات۔ زوت آہاں ڈگار ننگار دات ء
پل کش ات ء اولی کشار اش کشت۔ گیشتر کر پاس ات ات، کمیں مکئی، زرت ء ٹکرے زمین ء سمر ء سبزی
ء چیز کے چر پُل۔ وہدے آپہ وتی دومی کاردرچک ء چارگ ء بندتل کنگ ء پروت ء کرگین اڈدیگ ء
شت ات، گڑاجارج کروی اپس ء سواراے ڈگار ء اڈگار ء سمر ء گشت، آہان ء کرگین بندگ ء سمر ء سوج
ئے کہ آئی ء چون آہانی زند بدل کرتگ۔ ء گشت ء ہیٹنگ (Henning) آبادکاراں گوں پوتاری
ئے کرت کہ آئی ء آورتنگیں مردم چون ٹاؤن ء ملک ء کن ات ء وشحال ئے کن ات۔ اے گپ ء جنگ
ء اوں بے سوب نہ بوت کہ آئی ء نیام تاہی بچک زوت اے ہند ء استا کاری ء کارجاہ ء بندت کنت۔

زوت یک روچے، سئے سہریں اپس سوارٹوم ء ڈگار ء ٹکر ء سمر ء اہت ات، وہدے کہ آئی ء
زہگ ہوک ء پٹھاں گوں لچ ء ہوار کنگ ء ات ات دانکہ تاں نیم ء بستگیں کرگین ء درزاں بہ گرانٹ۔
”شہ شاستا کار کئے ات؟“ یکے ء چہ اپس ء سمر ء توارجت۔

سدک ات چہ کار ء بندت کنگ ء ساری اے آئی ء اولی گراک ات، ٹوم یہ پھر دیم ء دراہت۔
”ماہش کنگ تو ٹاؤن ء استا کاری ء کارجاہ ہے پتچ کنگ ء ئے!“ یکے ء گوشت۔

”جی ہو، پہ کارجاہ ء بندگ ء شہریں جاگہے چارگ ء اوں، حیال ء اتوں دار تراشی ء کار بوج ء کش ء
حالگیں پٹ ء سمر ء بہ بندان ئے اگاں ساری ء کسے ء چمانی چیر ء مہ بیت۔“

سئے ایں مردکاراں یکے دومی ء رچاراں ات۔ ”شہر ات، گڑاچہ“ دومی مردکار ء درائینت۔ ”وہد
برباد کنگی نہ ات، ماٹچک ء گپ ء سمر ء کانیں۔ تو استکاری زان ئے، شہریں جبرے، اگاں تو لوٹ
ئے اے کار ء ہمے ٹاؤن ء بہ کن ئے، گڑاچہ ماہسہریناں کار کنگی ات کہ دکانانی واہند ات۔ تو اے
بابت ء چار ء بیچار کرتگ؟“

ٹوم انچوش سک ء زہر گپت کہ کساس سہتے گوست نوں آراوتی جند ء سمر ء بھیسہ بوت۔ ”جی

اناں، نہ کرتگ۔“ آئی ء نرم نرم ء درائینت۔ ”نوں من، منی خاندان آرات انت۔ ماچارگ ء ایس وتی زند ء پوریاتی ء چوں بہ کنیں چوش دگہ دگہ کس اش کنگ ء انت، پہ محنت ء ماسر پدیں محنت چوں کن انت۔“ آئی ء تچک ء مردکار ء چمانی توک ء چارات۔ ”ہرچی من پہ وتی دستاں کناں منی مہ بیت، گڑا ایشر اپہ مانپ ء سیت مان نہ بیت۔“

سیمی سہرین ء گوشت۔ ”اگاں تئی مارشت ایش انت، گڑا دیر نہ جن ءے، زوت چہ اے استان ء دگہ دوریں جاگہ ء روئے۔“

”مافر ء ہیلداریں“ ٹوم ء درائینت، ”نہ لوٹاں جاگہ ء جنجال پیدا ک بہ کناں، بلتے مردے ء بستار ء زندگ بونگی انت۔ دریکتیں بہ زانت انت شما چوش مارگ ءے، گڑا شمارا داں دیر ء مہتل نہ داراں ء وتی کہول ء راجخالے ء دور نہ دیاں۔“

گڑا، بچہ، اے بابت ء چار ء بیچارہ کن“ دومی سہرین ء گوشت۔ ”گپ گوں تو انت۔“
 ”شما سر پد بہ بت ء اے آراتی ء گپ ء وتی توک ء جاگہ مہ دی ات“ اولی مردکار ء گوشت۔
 بے دگہ لیزے ء کشگ ء آہاں وتی اپسانی دیم ترینت انت ء شت انت۔
 وہدے اے حال ڈگارانی سر ء شت ء تالان بوت، ء ہمک خاندان ء سروک زوت زوت پہ ٹوم ء چارگ ء اہت انت۔

”منی چک“ جارج کروسی ء گوشت ”تو وتی تیوگیں زند ء زان ءے ء سر پدے کہ سہرین چوئیں مردم انت۔ تو راہ ءے کش ات کننے؟ تو بلدیں استار کارے ءے۔ آپا پہ آہگ ء دیر نہ کن انت۔“
 ”جہیں وہدے سفر، بونڈکاں بند راہ گر!“ میٹیلڈ ء زہر ء گوشت۔ ”گوں وتی خاندان ء چوش مہ کن، منی چک!“

ارینی ء اول گپ ء تہادور کرت۔ ”ٹوم دست بنداں، من سک دم برتگ! دم برتگ!“
 ٹوم گران ء سنگین ات۔ ”چیز کدی وت گہتر نہ بنت، داں تو وت آہاں گہتر مہ کن ءے!“ آئی ء درائینت۔ ”من چوشیں جاگہ ء نہ ننداں کہ من آکار ء کرت مہ کناں کہ یک آراتیں مردے ء حق انت، بہ کنت۔ کس ء گوشتگ ء نہ اوں، گوں من بنیت گوں، بلتے ماوتی وگیں ء بار ء لڈگ ء ایس ء باندا سرگریں۔“

”من اوں کاہاں گوں ٹوم“ اشفورڈ ء زہر ء درائینت۔

آشپ ء ٹوم تہنا گرد ء تر ء شت، پشومان، گرانیں نوبت ءے ماپ ء تول کرت انت کہ وتی

خاندان ءِ سرءِ لڈگ ءِ اِش۔ وتی خیال ءِ ہما جخال ءِ سکی ءِ سور یانی نیمگ ءِ تاجینت کہ آئی ءِ آئی ءِ خاندان ءِ ویگنانی توک ءِ سگ اتگ اِش انت، تاں ہفتگاں لیٹ گران ءِ گڈ سرءِ... آئی ءِ ہما گپ ءِ سرءِ پگر کرت کہ میٹیلڈا ءِ مدام گوشتگ ات۔ ”اگاں تو حراب ءِ گہہ اتگیں چیزانی توک ءِ ہر چینکس سک ءِ پپہ پٹ ءِ، امیت نیست شریں چیزے تئی دست ءِ بہ کپیت۔“

وہدے اے خیال ءِ آراگون جت، آتاں کلا کے گشت، منصوبہ ءِ اِش، دانکہ وتی ذہن ءِ توک ءِ عکس ءِ بہ کشیت۔ پدازوت زوت گام جنان دیم پہ ویگن ءِ اہت کہ اود ءِ آئی ءِ خاندان واب ات ءِ آول نپاد ءِ تل ءِ پترت۔

سہب ءِ سرءِ آئی ءِ جیمز ءِ لیوس ءِ را گوشت پہ اربنی ءِ زہگانی وپسگ ءِ ادارکی ایں کا پرے بہ بند انت، پرچا کہ آراویگن درکارات۔

وہدے خاندان اوشتاگ ات ءِ آرا حیرانی ءِ چارگ ءِ ات۔ اشفورڈ گول چست بووکیں باوری ءِ زہرات... گول ورجائیل ءِ مک ءِ گرانیں وانک ءِ چہ ویگن ءِ بڈ جت ءِ نوک بُرا تگیں بُنڈے ءِ سرءِ ایرے کرت۔ تاں نیمروچ ءِ آئی ءِ ادارکی ایں دموک ءِ اڈات ءِ۔ سجھیں خاندان ءِ باسک انکت آرا چارگ ءِ اِش انت، آئی ءِ ویگن ءِ سرءِ دانگیں ٹاٹ مہت ءِ پدادار ءِ کشان ءِ، ایوک ءِ لُوچیں تختگ ءِ اِش ءِ تختگ ءِ سرءِ نشت گول وتی گراں تریں اوزاراں کار ءِ بندات کرت۔ خاندان ءِ مردم آست آستہ اے حیران کنوکیں خیال ءِ سر پد بُوہان بوت انت کہ ٹوم ویگن ءِ را راستیں دروشمے دیگ ءِ ات۔

آہفتگ ءِ ہلاسی ءِ ٹوم وتی لیٹ گروکیں دکان ءِ شہر ءِ تہا سردیان ات۔ چوشیں مردین آدم، جنیادم ءِ گوڈ ونیست ات کہ دپ اِش پیچ نہ اِش انت نہ اوشتاگ اِش انت ءِ ٹوم ءِ وانک، دموک ءِ سرد کنوکیں تال ءِ شلپانی توک ءِ پپہ ڈولدراری سارا تگیں استا کاری ءِ اوزاراں چارگ ءِ نہ اِش انت۔ سجھیں اوزار محکمیں دارانی سرءِ ویگن ءِ تختگ ءِ گول مہر محکم بستگ اِش انت۔

راہ ءِ دچار کپتگیں ہمک مردم ءِ نیمگ ءِ پہ ادب سرگ ءِ سرءِ سلام ءِ دات... بُہر ءِ سیاہیں دو مینان... ٹوم ءِ آہان ءِ گوشت اگاں آہان ءِ استا کاری ءِ کارے کنائیگی انت گڑا آپہ شریں نہادے ءِ آہانی کاراں کنت۔

لہتیں روچانی تہا، آبادی ءِ کر ءِ کش ءِ ڈگارانی سرءِ آئی ءِ خدمت لوٹگ بوتگ ءِ اِش انت۔ پرچا کہ یکے ءِ شریں سو بے درگہت نہ کرت کہ پرچا یک سیاہیں مردکارے ویگن ءِ سرءِ کارمہ کنت۔ وہد

گوزان ات، آئی ءمار ات کہ یک جا گہے ءننگ ءکار کنگ ء بدل ء، آویگن ء سمر ء شرتز ء گیشتر کار کنگ ء انت۔ ٹوم ء وتی جند ء راشہر ء توک ء انچوش پُرا رزشت ثابت کرت کہ اگاں آہاں بہ لوٹ ات انت اول آہاں آئی ء کار ایر جت نہ کرت۔ چونہا آہاں وت اول آئی ء کار ایر جنگ نہ لوٹ ات پر چا کہ پمابانی نز ء ٹوم انچیں مردے ات کہ وتی کار ءے کرت ء گون وتی کار ء کار ات ءے، ابید آئی ء عزت ء شرف بخشا ہگ ء دگہ چچ ء دست اش نہ رست۔ راستیں جبرائیش ات کہ سچہیں خاندان ء وت ء رانیک ء پارسائیں عیسائی ء بستار ء منارینت۔ آہاں وتی سُنک دات انت، وتی جند ء جا گہہ ء سیم سران ات انت۔ چوش کہ پیریں جارج جانسن ء گوشتگ ات کہ یک رندے سہرینانی ٹولی یے ء گپ آئی ء گوشاں کپتنگ ات انت کہ خاندان ء بار واپوتاری ء ات انت۔

بلے آہاں جارج ء را اول چہوت ء یکے لیک ات، پر چا کہ چہ چا گرد ء سستگ ات، آئی ء اود ء تاں ہماوہد ء اوشات ء ودار کرت تاں سچہیں سہرینانی نیمگ ء دلگوش گور کنگ مہ بوت انت۔ یک برے چہ یک سوداگرے ء سہی بوت کہ آئی ء چہ آئی ء یک ہیٹ ءے بہازرتگ ات۔ آئی ء ہیٹ ء را وتی سمر ء جت، کچ کرت ء وہدے دیست ءے آئی ء سمر ء سک کسان انت پداشلپ ء سمر ء ایر ء کرت۔ آئی ء رند تر ء خاندان ء را حال دات کہ آئی ء آہیٹ پمابانی پیش دارگ ء سمر ء کرت، آتیوگیان پمائی چوش آئی ء جند بیگ ء ہندرات۔ ”من حیران اتوں آہیٹ سمر ء بوگ ء نہ ات۔“ کسانیں جارج ء گرگ ءے جت۔ ”تئی وڑیں پوکے آدکان ء ہیٹ سمر ء کنت۔“ اشفورڈ گوات گپت ء پاد تراپ ءے دات... حالیکیں...“ پداہمودا برو ء آدار لنڈ ء دپ ء مان ءے چن۔“

پدا اول سہرینان ء پماباں سک کم کار کپت ءے کہ آہاں ء پماباں... ٹوم ء ایندگہ شمر سر پدا ات انت کہ شہر ء سوداگراں وتی وشحالی چراہاں چیردات نہ کرت، پر چا کہ چہ ہماہانی سوب ء آہانی کار ء بار روچ پہ روچ وڈان ء دیم ء روان ات۔ بلے کہ آہاں وتی گیشتریں گد ء جروت ڈہت انت، وتی وردن اش وت کشت انت، وتی دار اش وت گڈ ات، بڑات ء تل کرت انت، کچ ء کساس ء میہہ، چولداریں ٹین ء تارا وکیں سالان آہاں چہ بازار ء بہازرت۔ اے کاراے گپ ء منگ ء نشانی ات کہ آہانی جند ذات ء زریات کچ ء کساس ء گیش بوبان ات۔

تاں 1874 ء گپڑے گس ء لوگ، انبار ء پیل اش بستگ ات... خاندان ء سمر وکی ء میٹیلڈ اکنگ ء ات... نوں آہاں وتی دلگوش کار ء بار ء نیمگ ء گور کرت، پمابانی نز ء پمابانی گہبودی ء کار ء بار کم پُرا رزشت

نہ انت۔ چرچ ۽ بندگ ۽ ساری آہاں عارضی ایں درچک ۽ داری عبادت جاہے گپت کہ عبادت جاہ ۽ کار ۽ آہگ ۽ ات۔ کساس سالے پرگوست ۽ آہانی ایر کرتگیں گپڑے زڑے وارت ۽ وہدے ٹوم ۽ آئی ۽ براس چرچ ۽ ماڑی ۽ گڈی پیو (Pew) ۽ بندگ ۽ ات انت ۽ ارینی ۽ دست ۽ گونپتگیں پچک... گوں بٹاگی رنگ ۽ صلیب ۽ ترپگ ۽ ات... 250 ڈالر ۽ چہ سینر زرو بک ۽ لوٹا ہینتگیں شیشگانی دیم ۽ منبر ۽ سر ۽ پشت ۽ دریانی دپ ۽ دزتنگ ات انت اش۔ ہر کسی دپ ۽ ہے گپ ات کہ ”نیو ہوپ کلرڈ میتھوڈ سٹ اپسکو پل چرچ“ ۽ سر (New Hope Colored Methodest Episcopal Church) چہ درستاں گیش وہد، کوشست ۽ زڑ چرچ کنگ بوتگ۔

اولی یکشنبہ یے ۽ بازیں مردے ۽ عبادت ۽ بہر زرت... کساس بیست میل ۽ توک ۽ نند وکیں دراہیں سیاہیں کہ وتی پادانی سر ۽ اوشتاگ ات انت ۽ چرچ ۽ ڈن ۽ پچیں میدان اول چہ مردم ۽ پڑ ات۔ یکے ۽ اواز ۽ یک لبزے ۽ گوشدارگ ۽ جبالے ۽ اول نہ گپت۔ واز ریورنڈ سیلس ہیڈنگ کنگ ۽ ات کہ وت ساری ۽ ڈاکٹر ڈی۔ سی۔ ہیڈنگ ۽ غلام بوتگ ات کہ ایلی نوٹس سنٹرل ریل روڈ ۽ انتظام کارے ات ۽ ہمیں شہر ۽ زمین ۽ ملک ۽ واہندات۔ واز ۽ میان جین ۽ کسانیں جارج ۽ گوں ورجائیل ۽ بلوت کرت کہ ریورنڈ، انچوش گپ ۽ انت تو گوش ۽ ڈاکٹر ہیڈنگ ۽ جند انت، بلئے کس ۽ راہمت نہ بوت واز ۽ دوران ۽ چہ آئی ۽ جُست بہ گرانت۔ ”دی اولڈ رگڈ کراس (The Old Rugged Cross) ۽ وش گٹی ۽ وانگ ۽ رند، پداسرو کی میٹیلڈ اکنگ ۽ ات ۽ جارج کروی ۽ وتی زند ۽ آراچوش گل ۽ وش کدی نہ دیتگ ات، چچی ۽ یکجاہیں عبادت ۽ آہانی ارس ہل ات انت ۽ وازی ۽ چم چہ ارس ۽ کیل بوت انت۔

وتی پکنک ۽ ورگ اش ڈن ۽ راہ گوز ۽ آورت انت۔ ڈن ۽ پچی ۽ اسیل ۽ کونٹ اش پچ کرت انت، پہتگیں کلر، ہوک ۽ قیمہ ۽ سنڈ وچ، ڈیونلڈ اسپیدگ، پٹاٹا ۽ سلاڈ، کول سلاڈ، ہرام، مکی ۽ نان، لیمن ایڈ ۽ وڑ وڑیں کیک ۽ پنیر ورگ ۽ مان کپت انت، بلکن ۽ کسانیں جارج ۽ وہدے وتی آخری سلاٹیس وارت پہ ساہ کشگ ۽ دپ ۽ پچ ات۔

ورگ ۽ رند سبھیں پہ گپ ۽ تران ۽ نشت انت یا اے دیم ۽ آدم گردگ ۽ ات انت۔ مردین ۽ بچکان ۽ کوٹ گور ۽ ات ۽ ٹائی بستگ ات انت، پیر تیریں جنیادم اسپتیں پوشاکان ات انت ۽ جنکان ۽ رنگ داریں پوشاک پرات ۽ آہانی سرینان ۽ ربن بستگ ات۔ میٹیلڈ اگون وتی نمب اتگیں چماں

زہگ ءزاتن ءنماسگاں چارگ ءات کہ دم برگ ء نام اش نہزانت، مچی ءتہا اے کپ ء آکپ تچگ ء
 ات انت ء چماں پاسکلی کنگ ء ات انت۔ گڈسره ءوتی دیم ءے گوں وتی مرد ء کرت وتی دست ءے
 آئی ء دست ء دات کہ چہ کروسانی چانکر ءاں ٹپ ات انت، نرم نرم ء درائینت ءے۔ ”من اے روچ ء
 کدی نہ شموشاں، جارچ۔ چہ ہماروچ ء کہ تو گوں وتی ڈربی ہیٹ ء گوں من وپت ء واب ء اہت
 ءے۔ ء بہ گرتاں مروچی مزنیں و ہد ء پاسے ء سالے گوستگ۔ منے خاندان رُستگ ء مزن انت، نول
 آوت پہ زہگ ءزاتن انت۔ حداء شتر تردیستگ ء مارا کیجاہ ءے کرتگ، بس یکیں چیز، منی واہگ انت
 دریگتیں تئی ماس کزی ہمد ء ساڑی بوت انت، گوں وتی چماں مارا بہ دیستین ءے۔“
 چم ءے چہ ارساں سرلیٹ بوت انت، جارچ کروی ء آئی ء نیمگ ء چار ات۔ ”بلنے، آچارگ ء
 انت، واجل، آلم ء چارگ ء انت۔“

دوشنبہ ء نیمروچ ء پاس ء، ڈگارانى سرء كارء مہنتى ء ساعت ء، گوٹڈ ووتى اولى روج ء دربرجاء ء وانگ ء چرچ ء پترگ ء ات انت۔ چہ گوٹگیں دوسال ء شما کہ آشہر ء اہتگ ات، سسٹر کیری شہ ہما بازیماں یکے ات کہ چہ جیکسن ء لینی کالج ٹینیسی ء گریجویٹیشن ءے دربرتگ ات، نون چرچ ء درچکانى ساہگ ء وانینگ ء ات، پء وانگ ء چرچ ء کارمرزکنگ بے مٹ ء دروریں حبرے ات۔

نیوہوپ سی ایم ای ء انتظام کاراں... جارج کروی، ٹوم ء آئی ء براساں... پء وانگ، نمشتہ کنگ ء حساب ہیل گرگ ء، زریکجا کرتگ ات ء سلیٹ، پنسل ء کتاب بہا زرتگ ات۔ یکیں وہد ء آئی ء مزن ء کسان دونیں عمرء گوٹڈ ووانینت انت۔ آئی ء شش ء کلاس ء پنج ء بہ گرتاں یا زردہ سال ء گوٹڈ وہست ات۔ ٹوم ء پنجیں مستریناں ہوار؟ مار یا جین، کہ عمر ءے دوازده سال ات، ایلن، وینے، کسانیں میٹیلڈ ایلزبتھ ات کہ شش سالیگی ات۔ ایٹانی پد ء کسانیں ٹوم ات، سنتیا ات، سالے ء رند کسترین ات۔

1883 ء وہدے سنتیا ء گریجویٹیشن کرت، مار یا جین ء وانگ یلہ داتگ ات، سور ءے بوتگ ات ء ووتى اولى زہگ ءے پیدا کرتگ ات ء ایلزبتھ کہ کہول ء شترترین نودبر ات ووتى پس ٹوم ءے سوچ داتگ ات کہ آچون ووتى نام ء نمشتہ بہ کنت۔ بلکن ء آئی ء استا کارى ء حساب داروک بوت۔ آرا چونابا یک حساب دارے درکارات، پرچا کہ آرا ووتى گردشتى استا کارى ء سرء بازسوب مندى رستگ ات، نون آئی ء یک دکان ءے پنج کرتگ ات... کس ء پنج نہ گوشت... چہ شہر ء ازگار ء وشحالیں مردماں یکے ات۔

ایلزبتھ گون ووتى پس ء کارء روگ ء کساس یک سالے رند، جون ٹولینڈ ء عشق ء بندیک بوتگ ات۔ جون ٹولینڈ ہیٹنگ ء نوک آؤکے ات۔ ہانچ کور ء زینک ء یک سہریں زمیندارے ء شش صدا یکڈ زمین ء سرء پء شریدارى کار ءے شت ء رست۔ یک روچے شہر ء دکان ء الزبتھ گومانى درچار کپتگ ات ء دوست ءے بوتگ ات۔ آئی ء ووتى ماس ارینی ء را آئی ء باروا حال دات، نہ ایوک ء آئی ء ڈولدارى ء جان ء پری ء بلکن ء آئی ء ننگ ء پادا ہگ ء گپ ء تران ء وڑ ء پیم ء اول گپ ءے جت انت ء اے حال ءے دات گندگ ء سرپد ء سوگہمین ءے۔ ء کمیں نمشتہ کنگ زانت، آئی ء ہما وہد ء دیٹگ ات وہدے آئی ء رسیدے دزنشان جنگ ات۔ آؤکیں بازیں ہفنگاں، گرد ء ترء وہد ء ہفتگے

یک ء دوگشتاں ایلزبتھ آئی ء ہمراہی ء گومائی جنگل ء شگ ات گوں، آئی ء دیست آیک نیکیں
ورنابیں بچکے، چرچ ء روگ ء ہدوناک انت۔ ہرچون وت درنگ ء تیارا ت، ہے پیم ء زبیں ات۔

تاں دو ماہ ء یکے دو می ء رانہ گندگ ء رند۔۔۔ آہاں گوں یکے دو می ء چیر و کائی سورکنگ ء شور کرتگ
ات۔۔۔ بلئے ٹوم کہ چہ بندات ء سہی ء سوگہہ ایں مردے ات، آرا حکم ءے دات کہ وتی چیر بونگ ء
سزا پاں یلہ بہ دنت ء آؤکیں یخشنہ یے ء آچہ چرچ ء آرا وتی ہمراہی ء لوگ ء بیاریت گوں۔ الزبتھ ء ہما
پیم کرت کہ گو شگ بوتگ ات۔ جون ٹولینڈ کدی اینکس وش گپ ء شرف مند نہ بوتگ اینکس کہ
آساعت ء ات، و ہدے آئی ء گوں ٹوم مورے ء پجارو کی کنگ بوت۔ آروچ ء ٹوم مورے ء چہ
پیسرنیک ء سک کم گپ جت۔ دمانے ء رند وتی جور جبر یانی سر ء وتی جنہء راملامت کنگ ء ات۔ چہ
جون لینڈ ء پاد آہگ ء روگ ء رند، ٹوم مورے ء ایلزبتھ ء راتوار جت ء زہر ء گوشت ءے۔ ”گوں
آچک ء لچک ء تی اے دروشم وت پدر کنت، شمنے دوینیانی دل ء گپ ءے ہست؟“
”تو چے گو شگ ءے، اوبا؟“ آد دو کائی ء لگ ات، دیم ءے سہر ترا ت۔

”سورکنگ شمنے دل ء انت، دل ء نہ انت؟“

آئی ء گپ جت نہ کرت۔

”تومن ء حال داتیں، شرین گڑامن وتی دعاء نیک ء گوں تو گوں کناں۔ پرچا کہ من لوٹاں
تو ہمینکس گل ء شات بہ بے ہمینکس کہ تو وت لوٹوک ءے۔ گندگ ء اے بچک شرین
ءے۔ بلئے من ترا گومائی ء سور ء نینیاں۔“

ایلزبتھ ء آرا پوہ نہ بوؤکیں وڑے ء چار ات، ”سک ء ہائی یا لرے، ناں آپہ سہرینے ء
ٹہیت۔۔۔ ناں ماہیگے ء ناں کلڑے۔ سر پد بوت ءے من چے گو شگ ء اوں؟ پے سیاہیناں آئی ء رنگ
سبک انت ء پے سہریناں سک تہار انت۔ اے آئی ء ردی نہ انت کہ اے رنگ نیگ ءے۔ آتری
ہرچینکس زور بہ جنت، بلئے آچہ کس ء نہ بیت۔ البت تو اے بابت ء پگر بہ کرت انت کہ گڑا تی زہگ
چے رنگ نیگ بنت، من ء پر تو اے پی میں زند دوست نہ بیت، ایلزبتھ۔“

”بلئے اوبا، جون ہر کس ء رادوست بیت، جارح جانسن ء رادیر انت گوں ما گون انت، گڑا
پرچاما آرادیری یلہ نہ داتگ؟“

”اے گپ دگرے!“

”بلئے اوبا۔“ آکس زہر گپت۔ ”تو گوش ءے مردم آرانہ زور انت! تو اوں چہ ہمایاں یکے ءے!“

”بس کن باز بُوت! تو ہرچی گوشت من گوشدارگ ء ات اول۔ تراوت ء راچہ اے پیس میں
پریشانی ء دوردارگ ء ہچ مارشت نیست، من ء پر تو اے کارکنگ کپتگ۔ من نہ لوٹاں نوں پدا گومانی
گند ء مند ء نیاد بہ کناں۔“
”بلتے اوبا...“ آگر یوگ ء ات۔

”گپ ہل ات انت، سچ ہمیں گپ ہے بوت انت!“
”منی سوراگاں گوں جون ء نہ بُوت گڑا گوں کس ء نہ بیت۔“ ایلزبتھ ء بوت اڑدات۔
ٹوم مورے ء دیم ترینت ء چہ بان ء ڈن دراہت، گوپگ ء دروازگ ء جت ء دومی بان ء
پادے داشت انت۔

”ٹوم تراچے بُوت...“ ارینی ء گپ بنا کرت ء وتی چروکیں کرسی ء سر ء وت ء ہچک کنگ ء لگ ات۔
”پہ دگہ گوشگ ء منی کڑے ہچ پشت نہ کپتگ۔“ آئی ء زہر ء در اینت ء چہ دیکھی دروازگ ء ڈن ء دراہت۔
وہدے میٹیلڈ اسہی بوت، سک زہر گپت کہ میٹیلڈ ء آئی ء گر ء دار کرت بہ کرت انت دانکہ
آئی ء گوں ٹوم ء دپ جنگی مہ کرت انت۔ ”آچک سہرینے ء حون انت!“ آئی ء کوکار کرت، ناگت ء
چنڈے وار تے، میٹیلڈ اوتی سینگ ء پر ہچک ء لگ ات ء میز ء سر ء جہلا د بوت۔ بُن ء کپگ ء
ساری ارینی ء گپت۔

”اومنی حد!“ آئی ء زارے جت۔ چہ درد ء آئی ء دپ ء دیم نزر کرت۔ ”پاکیں یسوع! اوحدا!“
آئی ء چماں پر پنگ ء جت ء بند بوت انت۔

”بلک!“ ارینی کوکار ء ات، آئی ء کوپگ ء کپتگ ات انت۔ ”بلک!“ آئی ء وتی سرگ
آئی ء سینگ ء سر ء ایر کرت ء گوشدارگ ء لگ ات۔ انگت دل ءے توار ء ات، بلتے دور وچ ء رند دل ء
کاریلہ دات۔

جارج کروسی ء نہ گریت۔ بلتے آئی ء ڈڈ ء تیاری ء تہا دلپروشی یے ہست ات ء آئی ء چمانی توک ء
ملوری یے۔ چہ آروچ ء رند، کس ء آئی ء راہندگ ء ہچکندگ نہ دیست ء نئے گوں یکے ء وش پگی ء
کرت۔ آء میٹیلڈ اگندگ ء سک نزنیک نہ ات انت۔ بلتے وہدے میٹیلڈ امرت، آئی ء وش دلی
گومانی ء ہوار امرت گوں، آنزاہت ء حشک تر ات ء شپ ء شپ پیر بوت۔ نہ ایوک ء نزور ء کنٹ ذہن
بوت بلکن ء تب ءے اوں ترند تر بوت۔ ہما کرگین کہ آء میٹیلڈ اتوک ء ات انت یلہ ءے دات۔ آگوں
وتی ہچک یا جنکاں آہانی کرگیناں نشت گوں، تاں ہما وہدے آئی ء وت دم برت انت یا آہاں دم برت انت،

سُوکی بوتین ات انت ۽ پدانیل پٹلیں جارح کروی دراہت ۽ شت۔ اگاں نرنڈگ ۽ مہ بوت انت گڑا
 کرشی ۽ زرت راہ گوز ۽ نشت ۽ تاں دیر ۽ چم ۽ سک دات انت ۽ ڈگار ۽ چارات انت۔
 آرانوں ہشتاد ۽ سنے سال ات... رنگ جنگ ۽ بیم ۽ چہ وتی پیداک بونگ ۽ روج ۽ کیک ۽
 دپار ۽ نہ وارت ۽ کہ پمانی حاصل بچگ بوتگ ات... وتی پیراں سالی ۽ 1890 ۽ زمستانی شپاں
 تاں دیر ۽ وتی مسترین نماسگ ماریا حین ۽ گس ۽ آج ۽ دیم ۽ نشت۔ ماریا حین ۽ آرا حکم دات کہ
 حاموشی ۽ بہ بندیت، وتی نہ وش ایں پاد ۽ مہ سرنیت ۽ وت پتگ وتی مرد ۽ ورگان ۽ ڈگار ۽ سر ۽ برت
 ۽۔ وہدے وتی وس ۽ حساب ۽ زوت زوت چہ ڈگارانی سر ۽ واتر بوت دیست ۽ کہ چل ۽ سر ۽ کپتنگ
 ات کہ وت ۽ آس ۽ توک ۽ کپگ ۽ رندگران ۽ کرتگ ات۔ ماریا حین ۽ کنوگ ۽ آئی ۽ مرد چہ
 ڈگارانی سر ۽ آورت۔ ڈربی ہیٹ، شوئیز دزمال ۽ جرسی مدان مدان ۽ سچگ ۽ ات انت۔ جارح
 کروی سرگ ۽ بہ گرتاں سرین ۽ گندگ ۽ سہتگ ات۔ آئی ۽ شپ ۽ پاسے ۽ اے کوڑ ہیں امبروزیلہ
 دات۔

ہیٹنگ ۽ کساس ہمک سیاہ آئی ۽ جنازہ ۽ اہتگ ات۔ چہ آہاں درزنانی حساب ۽ آئی ۽ جند ۽
 زہگ، نماسگ ۽ نپتک ات انت۔ وہدے میٹیلڈاء کش ۽ مانس ۽ ایردیگ بوت، آئی ۽ قبر ۽ کش ۽
 اوشتاگ ات انت۔ کسانیں جارح ۽ ورجائیل ۽ نیمگ ۽ سرگ برت ۽ بلوت کرت۔ ”پس ۽ مدام
 گوں سدکی ۽ گوشت آوتی موت ۽ نہ مریت۔“

ورجائیل ۽ دیم ترینت ۽ ملور ملور ۽ وتی براس چارات۔ ”من ۽ دوست ات۔“ آئی ۽ مدان مدان ۽
 دراینیت۔ ”ترا ۽ آدگران ۽ اول۔“

”پرچا کہ مارا دوست ات۔“ کسانیں جارح ۽ گوشت۔ ”کس گوں آکلڑو کو کنوکیں...
 پیریں شیطان ۽ ننگ ۽ تیار نہ ات۔ نوں ہر کس ۽ راہ چار پلوس ۽ پلانس ۽ انت پرچا کہ آنوں شتگ۔“

”او ما!“ سنتیا پترس ۽ لوزارینی ۽ دلگوش وتی نیمگ ۽ گورکرت۔ ”ول پامر ۽ من ۽ گوشت او کیس یکشنبہ یے ۽ شہ چرچ ۽ من ۽ وتی لوگ ۽ بارت۔“

”منی خیال ۽ چویشی اشتاپ زدگے نہ انت، زان ۽ اشتاپ زدگے؟ دو سال بیت من آرا چارگ ۽ اول ہمک یکشنبہ ۽ چرچ ۽ چم ۽ ترا سک انت۔۔۔“ ارینی ۽ درائینت۔
”کئی امی؟“ ٹوم ۽ جُست کرت۔

”ول پامر ۽! اے پمائی جوان این جبرے بیت آراء گس ۽ پیار؟“ دمانے ۽ رند ٹوم ۽ گوشت۔
”من چاراں باریں۔“

سنتیا انچوش چارگ ۽ لگ ات گوش ۽ زاناں کارچے لگ ات ۽۔ ارینی ۽ چم گوں وتی مرد ۽ سک ات انت کہ اشت ۽ شت۔ ”ٹوم، زاناں کس تئی جنکائی لائق نہ انت؟ شہر ۽ ہر کس سہی انت کہ ول پامر مدام چہ نشہ ۽ تنسا مسٹر جیمز ۽ دار ۽ کمینی ۽ کار ۽ انت۔ کلگ ۽ دراہیں مردم گندگ ۽ انت کہ وت چہ دور آور تگیں داراں چہ لاریاں بڈ جنگ ۽ ایر کنگ ۽ انت، وت بہائے کنت ۽ وت سر ۽ اش کنت، آتوراں وت نز کارایت ۽ وت بنک ۽ جمع ۽ کنت۔ بلکن کسان کسانیں ترا کانی کاراں اول وت کنت کہ پما کاراں گراکان ۽ دگرے ۽ رامنت کنگ نہ کپیت۔ پمے کاراں ہر چینی کس کم رسیت بلے انگت مسٹر جیمز ۽ زنگ ۽ نہ جنت۔“

”چوش کہ من گندگ ۽ اول وتی کار ۽ کنگ ۽ انت ۽ گوں وت ۽ مشکول انت۔“ ٹوم مورے ۽ درائینت۔ ”آرا من چرچ ۽ دیست، جنکائی نیم ۽ چم آرا سک ات انت۔“

”پرچا کہ آئی ۽ لوٹوک انت۔“ ارینی ۽ گوشت۔ ”پرچا کہ ہیڈنگ ۽ شتر تریں شکارے۔“

”لو لاکار ۽ بابت ۽ چے گوش ۽ کہ پامر ۽ راپل ۽ داگ ۽؟“

حیران بوت کہ ٹوم اول سہی انت، ارینی ۽ درائینت۔ ”اے پاری این گپے ٹوم، ۽ اگاں تو بازینے ۽ سہی ۽، گڑا تو اے اول سر پدے کہ آپد اے سر بوتگ ات ۽ چوش ساہگ ۽ گومائی لچ اتگ ات گڈ سر ۽ ول پامر ۽ گومائی گپ ۽ جنگ بند کرت۔“

”آئی ۽ یک گشتاں اے کار کرت، پدا کرت ۽ کنت۔“

”گوں سنتیا ناں، اے گپ ۽ گمان نیست۔ پرچا کہ آڈ ولداری ۽ ہوار شر رودینگ اول بوتگ۔ گران ۽ سنگین انت۔ آئی ۽ من ۽ حال داگ کہ آرا اول پامر دوست بیت، کدی گومائی جند ۽

پدرے نہ کرتگ کہ بہ زانت آئی ء مارشت چئی انت۔ آئی ء تہنا گومائی حال ء حال گیری کرتگ، اگاں پامر ء آئی ء نیمگ ء پچکند اتگ، گرا پچکند ء جواب ءے تریننگ۔ اے چرت ء مہ جن چینیکس جنک آرا پر ہتگ، تو اے بہ چار آئی دمب ء کپتگ۔“

”گندگ ء تو اے چیز ساری ء ٹاہیننگ انت۔“ ٹوم ء گوشت۔

ارینی ء ذبندی کرت۔ ”آرا بل چک ء گس ء بارت۔ کم چہ کم ایشان یکجا بونگ ء بل۔ یکجا ہیں زندگوازی نگ ہماہانی دست ء انت۔“

”ء من“ ٹوم ء ترندی ء گوں گوشت۔ آئی ء نہ لوٹ ات کہ آئی ء جن ء جنک آئی ء سر ء سوار بہ بنت ء آہانی دیکھی بہ بیت۔ چہ اے گپاں ابید، نہ لوٹ ات ءے ارینی سہی بہ بیت کہ آئی ء پیسر ء آوکیں و ہد ء امکان دیتگ انت ء آہان ء کچ ء ما پے کرتگ انت، اگاں ساعت بیاہت انت گرا رضا دیگ ء ہم تیار ات۔ چہ ہماروچ ء کہ آہیننگ ء اہتگ ات، آئی ء چم ول پامر ء سک ات انت۔ آئی ء جند ء واہگ مدام ہمیش ات، دریکتیں آئی ء دوئیں بچکان ء ول پامر ء نیم عقل ء ہمت مان بوت انت۔ راستیں جہر ایش ات آئی ء گران ء ہدونا کی ء برز لیکھی ء ٹوم ء را آئی ء جند ء یا تاں پرینت۔

کس ء اے گمان کرت نہ کرت کہ آہانی سیادی چوش گوں تیزی ء ودیت۔ دہ ماہ ء رند، ٹوم ء ارینی ء چار بانی ماٹری ء بانے ء توک ء ول ء سنتیاء ء را سور ء صلاح جت ء آئی ء تاں دیر ء وتی دل داشت نہ کرت، ہما دمان ء ”ہو“ ءے کرت۔ پدا سہی یکشنبہ آہاں نیو ہوپ سی ایم ای چرچ ء سور کرت۔ آہانی سور ء دو صد ء کچ ء مردم اہتگ ات۔ آہانی نیم چہ گور بیچانی کیر ولینا ء ویگن ریل ء سر ء اہتگ ات، گوں وتی زہگاں... ء آنوں لاؤ ڈرڈل کاؤنٹی ء شاہگانیں ڈگارانے سر ء نشنگ ء آباد ات انت۔

ول ء پے وتی جند ء رست ء اوزاراں وتی کسا کلین لوگے بست۔ ہمو داسالے ء پد 1894 ء، آہانی اولی چک بچکے ات، ودی بوت ء لہتیں روچ ء تہا بیران بوت۔ چہ آروچ ء رند، ول پامر ء ہفتگے ء یک روچے شہ کار ء موکل نہ گپت۔ دار ء کمپنی ء باز شراب واریں واہند بوتل ء تہا انچوش بڈ اتگ ات کہ بچ ء سڈ ء نہ ات، کار ء بار ول پامر ء دست ء ات۔ یک ایروپیں جمعہ یے ء آئی ء حساب ء دپتر چار ات انت، آروچ ء پیپل بنک (People Bank) ء زردیگ ء و ہد گوزگ ء ات۔ یک پیم رچوکیں ہووے تہا پلس ء سوار بوت ہشت میل سفر ءے کرت ء بنک ء صدر ء دروازگ ءے ٹکینت۔

”مسٹر واگاں“ آئی ء گوشت۔ ”جیمز۔ اے زرشموشتگ انت ء من زاناں آلوٹیت تراداں دوشنبہ ء دار بہ پرمانیت۔“

صلاح ءے جت توک ء بیت ء وت ء حشک بہ کنت۔ گوشت ءے، ”اناں، تئی بازمنت،

واجہ، سنتیا دلوارگ بیت باریں من کجا بوت اوں۔“ بنگرے راوشیں شپے ۽ گوازینگ ۽ دعا نیک ۽ کرت ۽ پداپس ۽ سوار بوت ۽ یک شل رچوکیں ہووے تہا برتر ات۔ بنگرے آئی ۽ سک اثر مند بوت ۽ سچہ میں شہر ۽ حال ۽ شنگ کرت۔

1893ء تا کہ رچان ۽، کسے اہت ۽ ول ۽ راگوشت ۽ آرا بنک لوٹک ۽ انت۔ داں زونڈیں دمانے ۽ سمر ۽ کار نہ کرت۔ بنک ۽ شت، دیست ۽ بنک ۽ تہا ہیٹنگ ۽ وہ نامداریں کار ۽ باری مردم آئی ۽ ودار ۽ ات انت۔ سچہ مینانی دپ ۽ دیم سہر تراگ ات انت، پریشان ات انت۔ بنگرے واگاں ۽ گپ ٹچک کرت، زوت زوت گپ ۽ ات، کہ دار ۽ کمپنی ۽ ہد ابندوتی کٹک (دیوالیہ) ۽ جار جنگ ۽ منصوبہ بندی ۽ کنگ ۽ انت دانکہ گوں وتی خاندان ۽ دگہ جاگے ۽ بہ روت۔ ”ہیٹنگ ۽ رادار ۽ کمپنی درکار انت۔“ بنگرے درائینت۔ ما سچہ میں چہ ہفتگاں ادا شتنگ ۽ اے بابت ۽ گپ ۽ تران ۽ چار ۽ بیچار کنگ ۽ ایں۔ منے خیال ۽ شہ تو شرکس ایشر ۽ ہلا نینت کرت نہ کنت، ول، ماتپاک کرتگ کہ کمپنی ۽ وامال بہ دیاں ۽ نوکیں ہد ابند ۽ بستار ۽ تو ایشر ۽ وتی دست ۽ بہ کن ۽۔“

ارس چہ آئی ۽ انارکاں لیٹ گرگ ۽ ات انت۔ ول پامر بے جبر ۽ حال ۽ سہریں مرد کارانی نیمگ ۽ راہ گپت، و ہدے آہاں یکے دومی ۽ دست گپت ۽ پرہت انت ۽ پدا ہما دمان ۽ آمر دکار ۽ کا گدے دزنشان جت ۽ گوں ارساں تر برتر ات۔ و ہدے دراہیں مردم شت انت، ول ۽ تاں دیر ۽ بنگرے دست گپت ۽ اوشتات۔ ”واجہ واگاں، من ۽ دگہ چیزے جست کنگی انت، تو منی ایر کرتگیں زراں زرت کنتے ۽ بہ مسٹر جیمز ۽ چک ۽ جوڑ کرت کنتے کدی سہی مہ بیت آرا اے زڑ چہ کجا رستگ انت؟“

یک سالے ۽ تہا، ول ۽ ایمانداری... شتر تریں چیز ۽ خدمت ۽ کم نہاد ۽ پچار بینگ... ۽ کٹر ۽ کش ۽ شہرانی گراکان ۽ وتی نیمگ ۽ چک ات ۽ آورت، چہ مردماں پڑیں ویگن، گیشتر سیاہین ات انت، چہ ممپس ۽ پیس دوریں دنگ ۽ پیدا ک ات انت... کہ چہ زربار ۽ چل ۽ ہشت میل دورات... دانکہ بہ وتی جند ۽ چماں، ٹینسیسی ۽ وتی رنگ ۽ اولی سیاہیں کار ۽ باری واہند ۽ آئی ۽ کمپنی ۽ کہ اودا سنتیا ۽ گجرہ کرتگیں گدے دز تگ ات، بہ گند انت۔

ول ۽ گوں وتی دستاں دیم ۽ سائن بورڈ رنگ دات۔

“W.E PALMER LUMBER COMPANY”

1895ء، سنتیا، بل، دعا، گون جان دراہ، سلامتیں جنکے، ودی بونگ، گوشدارگ بوت انت، ابان آئی، نام برتھا جارج کرت... جارج ول، پس، نام ات۔ سنتیا، گربست کہ آخاندان، قصہ، بان، پُریں مردمانی دیم، گون، گرگر، کنوکیں ننک، جنت، بندات، چہ افریقیہی، کنٹا کنٹے، کنت، چوش کہ، ٹوم، گون، وتی زہگاں جتا جتا نیں دور، باریگاں جت انت، گومائی اوں وہدے آسک کسان ات۔

ول پامر، سنتیا، گون، وتی پس، پیر کی یاتاں ہم گرچ بونگ، مارشت ساڑت۔ بلتے اے کار، آئی، جند، پھر، راسر چست کنگ، سکین دات دانکہ، وتیانی بابت، اوں پگر بہ کنت۔ آئی، وت سنتیا، خاندان، سور، سانگ کرتگ ات، پمیشکا آئی، برتھا، راجہ آئی، گردوکی، نوک گامی، گون، وت، لچینت، ہمک سہب چہ کار، روگ، پمیسر آزارت، بڈے، جت، گردینت، شپ، کسانیں گوانزگ، واپینت، کہ پوتی جند، دستاں جوڑے کرتگ ات۔

وہدے برتھا پنج سال، بوت، خاندان، ایندگہ مردم، شہر، سیاہ ذات، گیشتریں مردم سنتیا، گوشتناں گوشتگ، ات انت۔ لیکہ ہماہانی جند نیگ، ات انت، بلتے لہزہائی نیگ، ات انت۔ ”ول پامر جنک، ات تو ترا کینگ،“۔ ول پامر، بند، بست کرتگ ات، ہیٹنگ، ہمک دکان، کہ پدنی بہا رست، اود، جنک، کھاتہ یے بہ بیت، پدا آئی، ہمک ماہ آدکانانی، وام دات انت، بلتے آئی، سنتیا، راکار، بار بہ وانیہیت۔ آئی، آرا آئی، ودی بونگ، پانزدہمی سال، روج، درگت، سیتزر، روبک، آئی، جند، نام، میل، آرڈرے، اکاؤنٹے، پچ کرت، ٹیکسی دات۔ مردم حیران، ہبکہ، بوت انت، حیرانی، پریشانی، سمرگ، اش، سرینت انت... پدا پہ پھر گوشت اش۔ ہرچی آجنک، دل بہ گوشتیت، چیزانی نام لڑ، در پہ جنت، بہ زوریت، زرتگیں چیزانی ایوک، حالی ایس کا گدے، دیم بہ دنت، سیتزر، روبک، سہریناں زان، اے، کا گدے، شگا، گو، رانی کن انت... آئی، پس زراں دنت... تو ہش کنگ، مے منی چک من، چے گوشتگ، اوں، ہرچی کہ برتھا، دل بہ گوشتیت، ہبے سال، تہا چیز کے وہدے رند، ول، ہیل کارے، داشت کہ ہفتنگ، سمر، چہ ممپس، بنیت، برتھا، راپیانو، سبق بہ وانیہیت۔ آوت بودنا کیں شاگردے، ات، دیرات، کہ نیو ہو پسی ایم ای چرچ، دعا، سوت، پے ساز جنگ، ات، ول، چرچ، کو، ہن، تریں، کمکار، خدمتکاراں، یکے ات، سنتیا، انتظام کاری بورڈ، اہدما نیں سروک ات۔

وہدے جون 1909ء برتھاء دنگ، ہشت گریڈ ونٹ و در برت، ہچ گپ پشت نہ کپتنگ ات کہ زوت آوت پہ وانگ ءسی میل دورسی ایم ای چرچ ء دز کمکی داتگ ایس لین انسٹیٹیوٹ، ٹینسی ء روگ ء ات، کہ اود ء نہہ گریڈ ء بہ گرتاں دوسال کالج اوں وانینگ بوت۔

”جئے، چوشیں وڑے نیست تو بہ زان ءے، مطلب تو اے خاندان ء اولی جنک ءے کہ کالج ءے روگ ءے۔۔۔“

سنتیا وہدے گوں وتی مرد ءے یک ء تہنا بوت، گریت ءے۔ ”اوحدا مئے ء مئے جنک ء سمر ء رحم بہ کن۔ ول آتنگہ ناسر پدے۔“

”بوت کنت آشر ء گندگ مہ زانت۔ وہدے من گنداں چہ ماگہترین موہ ءے رستگ ءے، مہی ساہ آرام ءے در کنیت۔“

چوش کہ آچہ آئی ء امیت دارگ ء ات انت، برتھامد ام گوں شریں گریڈاں پاس بونگ ء ات۔ پیڈا گوجی (تعلیم) وانگ ء ات دانکہ آوکیں وہدے ہیل کارے بہ بیت۔۔۔ آئی ء اسکول ء پیانو ء عبادتی سوت جت، ہمک ماہ ہفتگی موکلاں دوگشتاں گس ء اہت۔ ء وتی پس ءے سکین دات کہ وتی سامان کیش ٹرک ء پشت ء نشانے بہ جنت۔ ہیڈنگ 121۔ ء وتی دار ء دکان ء نمبر۔ ”ہے زوتاں ٹیلفون ہیڈنگ ء سربوتگ ات۔ اے برتھاء تیاریں لبز ات انت کہ شہر ء ہر کسی دپ ء ات انت۔

پداوتی دکہ آگے ء زمانگ ء، برتھا یک ورنابیں بچکے ء گپ ء ات کہ آئی ء کالج ء عبادتی سوت نزینک جنگ ء دیستگ ات۔ آئی ء نام ساٹمن الیکریڈر ہیلی ات ء آئی ء سیادی گوں یک شہرے ء ات کہ نام ءے سوانہ ٹینسی ات۔ ”واری ء سوب ء چارزیل ء کارکنگ ء ات دانکہ وتی در برجاہ ء وانگ ء داشت بہ کنت۔ سنتیا گوٹنگ ء ات آود ء کشت ء کشاری زانت (ایگریکلچر) وانگ ء انت۔

بلتے وہدے سالے پداواں، تاں 1923ء برتھا انگت ہمائی ء گپ ء ات، ول ء سنتیا ء آرا گوشت آرا صلاح بہ جنت ء وتی ہمراہی ء ہیڈنگ ء بہ یاریت گوں، دانکہ آراچم ء وت بہ گنداں۔

یک یکشنہ لیے، چرچ چہ مردماں چکاراں، لٹ دوردات انت بن ء نہ کپتنگ ات، پرچا کہ اے حال شنگ ء تالان ات کہ برتھاء کالج ء عاشق چرچ ء پیدا ک انت، وہدے سربوت، دراپینانی چم آراسرتاں پاداں سک ات انت، نہ ایوک ء سنتیا ء ول، بہ گندے تو امیں سیاہینانی چم آرا ٹک ات انت۔ آیک پُر اعتمادیں ورنابے ات، بریٹوں سولو ء گوں وش گئی ء جنگ ء پد، کہ برتھاپیانو ء سمر آئی ء ہمراہ داری کنگ ء ات، آئی ء چرچ ء دیم ء نشت ء ایندگراں حبر ء حال کرت کہ آئی ء چپ ء چا گرد ء مچ

بوٹگ ات انت۔ ہر کسی چمانی توک ء چار ات ء گپ ءے جت۔ مردینانی دست ءے مہر داشت
انت ء دست ء دروت بوت ء پزالبولاں وتی ہیٹ کلاہ ء سرنٹک ءے دست جت۔

برتھا ء آئی ء سامنن الیکزینڈر ہیملی یکجا کہ بیگاہ ء بس ء سوار بوت انت ء پدالین کالج ء شت
انت۔ یکے ء گور ء پے آہانی بلاپ ء جنگ ء یک گپے نیست ات... مردمانی دیم ء... چہ آہانی پدگردگ ء
رند ء پوتاریانی تھا... ہر کہیں دوچار بہ کپتین ات انت، گڑا آہاں آئی ء تنکیں رنگ ء دوروشم ء سراوتی
حیال درشان کرت۔ (آئی ء سبز گونگیں برتھا ء راز حال دات کہ آئی ء ماس ء پس، ساری ء غلام
بوٹگ انت ء دو میناں آئی ء دیم ء اے گپ پد کر تگ کہ آہانی ماس سیاہینے ء پس سہرگیں آتر شے
بوٹگ۔ چہ پس ء نیمگ ء گزیرے ء زہگ ات، نام ءے جم بوگ (Jim Baugh) ات ء آئی
ء بابت ء سک کم سر پدی ءے ہست ات۔ ماس ء نیمگ ء ماریوں کاؤنٹی ء کشت ء کشاری ذات ء
پداگوں جیمز جیکسن کہ وت ماں وتی جنگ ء کرنلے ات، سیادی ءے داشت) بلنے سچہیں اے گپ ء
سر ء تپاک ات انت کہ پے سوت ء دعائی صفت ء گٹ ءے وش انت ء گندگ ء ادب داریں بچکے
ات۔ ایٹکس کہ آواندہ ءے ات ایٹکس گوات ء شان ءے نہ کرت۔

گرماگ ء ہیملی ء پل مین (Pullman) ء سر ء ہمالی کرت۔ یک یک پنچیک ءے چت ء
ایر کرت تانکہ پے چار سال ء وانگ ء اے اینڈٹی کالج، گریز بورو ء گوریچانی کیرولینا ء شت بہ کنت۔
ہمک ہفتگ آئی ء برتھا ء کاگد ء کراچ نمشتہ کرت ء یکے دومی ء حال ء حال گیری کرت۔ وہدے اولی
جہانی جنگ بندات بوت آئی ء کلاس ء ایندگہ مستریں بچک یو۔ ایس اُرد ء بھرتی بوت انت۔ اود ء
ارگو نے فورسٹ ء (Argonne) آہانی سر ء گیس ء ارش کنگ بوت۔ ڈنی ملکے ء اسپتالے ء تاں
دیراں علاج ء رند، پے گہتری ء جان سلامتی ء ہاترا لوگ ء وائر بوت ء 1919 ء دراہ ء جان ءے وش
بوت، یک رندے پداہیننگ ء اہت، آئی ء برتھا ء وتی سانگ ء جار جت۔

1920 ء آہانی سور ء مراکش سی ایم ای چرچ ء دارگ بوٹگ ات، ہیننگ ء اولی واقعہ ات کہ
سیاہ ء سہر دوئیں زاتانی مردماں بہر زرتگ ات... پمیشکاناں کہ ول پامر چہ شہر ء نامداریں مردماں
یکے ات، بلکن پمیشکا کہ برتھا ء جندوت سوب مندیں ء لارٹکس جنکے ات ء ہیننگ ء ہمک مردم ء آئی ء
سر ء پھر بست۔ سور ء ورگ پامر ء نوکیں ماٹری ء دیم ء دیگ بوت کہ دہ بان ء ہوار ساز جاہ ء کتاب
جاہے مان ات ءے۔ ورگ باز ات انت، چہ سے سور ء مردماں گیش اہتگ ات، لین کالج ء
ساٹرا کنوک اوں اہتگ ات انت... کہ چہ ہماہانی برکت ء سوری ء سالونک ء یکے دومی دیتگ
ات... بسے ء سر ء اہتگ ات انت کہ ول پامر ء حاصل پماہاں باڑہ کرتگ ات۔

آروچ ۽ بیگاہ ۽ ہیٹنگ ۽ کسانیں ریل روڈ ۽ ڈی چہ راہ دیوکیں مردماں پُرات، پاد ۽ راجا گہ نیست ات۔ وہدے برتھاء ۽ سائمن الینوئس سنٹرل ریل ۽ سوار بوت انت کہ آہان ۽ شپ ۽ شپ شگا گو ۽ برگگی ۽ سرکنگی ات، چہ اود ۽ آہان ریل بدل کنگی ۽ دگہ جاگہ ۽ روگی ات کہ آہیتکا، نیویارک گوشت اش۔

سائمن ۽ کارنیل یونیورسٹی ۽ روگی ات ۽ وتی اگر پلچر ۽ ماسٹر ۽ ڈگری گری ات ۽ برتھاء ۽ یک پیم ۽ کا گہ نمشتہ کرت ۽ گس ۽ راہ دات۔ وتی چہ گس ۽ دوری ۽ وتی سر ۽ گوستکیں و شیں حال ۽ دات انت ۽ گوشت ۽ آگوں یکے دو می ۽ گل ۽ شات انت، بلتے پدا، 1921 ۽ گرماگ ۽ بدات ۽ برتھاء کا گد ۽ کرائنج بند بوت انت۔ مدام کم بوہان ات انت، اے چیر ۽ ول ۽ سنتیا راولوارگ کرت انت، آہانی دل ۽ جت الم ۽ گوں برتھاء چیزے بوتگ کہ مارا حال دیگ ۽ نہ انت۔ ول ۽ سنتیا ۽ رائنج صد ڈالر دات کہ پہ برتھادیم ۽ بہ دنت، ہر کدیں آرا کار بہ کپییت اے زراں کار بہ بندیت ۽ گوں سائمن اے زرائی گپ ۽ مہ جنت۔ بلتے انگت آہانی جنک ۽ کا گد برے برے اہت انت۔ تاں اگست ۽ گڈی روچاں سنتیا ۽ ول ۽ وتی نزیئکیں مردم سہی کرت انت کہ آوت نیویارک ۽ روگ ۽ انت دانکہ بہ زانت گپ جی انت۔

چہ سنتیا ۽ سرگرگ ۽ دور روچ ساری، شپ ۽ کپ ۽ دروازگ ۽ ٹلینگوگ ۽ آہان ۽ چہ واب ۽ پاد کرت۔ سنتیا اولی ات کہ چہ نپاداں دراہت، وتی پوشاک ۽ زرت انت، گوں ول ۽ ہماہی ۽ سک نزیئک پشت ۽ گون ات، چہ وپت ۽ وابی بان ۽ دروازگ ۽ راہ ۽، آئی ۽ چہ اوتاک ۽ دریگانی فرانسہ شیشگاں برتھاء ۽ سائمن ۽ ماہتاپی ۽ دو ساہگ دیست کہ رہ گوز ۽ دپ ۽ اوشتاگ ات انت۔

سنتیا ۽ چہ ہانٹ ۽ جت، پہ بال دروازگ ۽ ژپگ ۽ پچ کنگ ۽ شت۔

برتھاء آرام ۽ چہ ہمبل گوشت۔ ”پہل کن ات ماشمار نمشتہ کرت نہ کرت، مالوٹ اتگ ۽ شمارا ناگمان ۽ ٹیکی یے پدیں...“ آئی ۽ کمبل ۽ گزنج سنتیا ۽ دستاں دات، آئی ۽ دل دریگ ۽ ات ۽ ول بے باوری ۽ چہ پشتی ۽ آئی ۽ کوپگانی سر ۽ گوں حیرانی ۽ چارگ ۽ ات۔ سنتیا ۽ کمبل ۽ برز ۽ اولی تل چست کرت... یک گورگیں دیے ۽ درائی کرت...

بچکیں نیکے ات، شش ماہی، اے من ات اول۔

من ۽ پداپس ۽ حال داتگ ات، کندان ۽ آزمانگ ۽ يات کنگ ۽ ات که آشپ بلائیں حیرانی ۽ شپے ات ۽ آراے پیمیں کار ۽ کنگ دوست بوت ات۔ ”گندگ ۽ اود ۽ پیرک ول پامرچہ بلک ۽ پشت ۽ مان تر ات ۽ من ۽ ڈن ۽ برت ۽ پداگس ۽ پدی ۽ جاگے۔ پرچا کہ من سدک اوں آداں نیم کلاک ہمود ۽ ڈن بوت ۽ آئی ۽ آہگ ۽ ساری، نہ برتھا ۽ نے کہ من آراے بابت ۽ لبزے گوشت، من پمیشکا چچ گوشت نہ کرت پرچا کہ اول پامرات ۽ دومی گپ ماسر پد ایتیں آپہ بچک بچکے ۽ رودینگ ۽ چینکس ہدوناک بوتگ ات۔۔۔ منی خیال ۽ برتھا ۽ بچکیں زہگ بوتگ ۽ سوب ۽، تو آئی ۽ دل ۽ مردات ۽۔“

یک ہفتگے یا کمیں دیر تر ۽ من ۽ ماس ۽ راہیننگ ۽ یلہ ۽ دات ۽ نیک ۽ شت۔ آہاں فیصلہ کرتگ ات گہتری ہمیشی ۽ انت کہ مارا ہما یلہ بہ دنت بہ روت ۽ وتی ماسر ڈگری ۽ بہ گیپت۔ پیرک ۽ بلک ۽ من ۽ چوش وتی جند ۽ زہگ ۽ زرت ۽ رودینت۔۔۔ حاصل پیرک ۽۔

چہ منی گپ جنگ زانگ ۽ پیسر، بلک ۽ دراجیں نڈتے ۽ پد من ۽ حال دات، آئی ۽ من ۽ بڈ ۽ کرتگ ۽ وتی ہمراہی ۽ دار ۽ کمینی ۽ برتگ ات گوں، اود ۽ آئی ۽ گوانزگے اڈ داتگ ات ۽ من ۽ ہمانی ۽ توک ۽ واہیننگ ات ۽ ۽ وت گوں وتی کاراں مشکول بوتگ ات۔ چہ منی گردگ ہیل کنگ ۽ رند، من ۽ يات انت یک رندے گومانی شہر ۽ شت اوں، من آئی ۽ یک گامے ۽ بدل ۽ سے گام جنگ ۽ ات اوں ۽ منی کسانیں چنچگ ۽ آئی ۽ چپیں دست ۽ لنک مہر داشتگ ات۔ منی سر ۽ چوش سیاہ، بز ۽ محکمیں درچک ۽ ات۔ پیرک اوشتات راہ ۽ دیم کپوکاں گوں جبر ۽ حال ۽ کرت۔ پیرک ۽ من ۽ سوج دات ہر کس ۽ راتچک ۽ چمانی تہا بہ چار ۽ گو ماہاں صاف، پلکاریں بلتے نریں گپ بہ جن۔ برے برے مردماں من ات کہ من چون شر رودینگ ۽ ہیل کاری دیگ بوتگ اوں ۽ چون شر رڈگ ۽ مزن بوتگ ۽ اوں۔ ”من ۽ امیت انت شربیت“ پیرک ۽ مدام آہاں ۽ پسودات۔

ڈبلیو، ای پامر لمبر کمینی ۽، آئی ۽ من بلاہ بلاہیں سر پہ سر کپتگیں اوک، سیڈار، پائن ۽ ہیکری ۽ دارانی سر ۽ کہ پراہ ۽ دراجی ۽ جتا جتا نیں کچ ۽ ماپ ۽ تختگ ات انت، لیب ۽ گوازی ۽ مہ کن کرت ۽ اے داراں وڑ وڑیں بوہ کرت ۽ من وت ۽ رارنگ رنگ ۽ مہیمانی توک ۽ ہوار بوتگ ۽ مار ات، کساس کوہنیں وہد ۽ پاس یا جا گہانی توک ۽۔ ۽ برے برے پیرک ۽ من ۽ وتی بلائیں کارگس ۽ نندگ ۽ رضادات، آئی ۽ پشت ۽ برزیں کرشی ۽ سر ۽ نشت اوں ۽ شونزیں ساہگ کنوکیں چشمک منی چم ۽ ات ۽

کرشی ء سرء ترورات، گرد، پشت ء دیمی ء ہمیںکس چرورات کہ سرگ چکرگ ء لگ ات، من چار ات کہ منی سرگ نوں ترہگ ء نام ء نہ زانت گڑا من بس کرت۔ ہر جا گہہ من گوں پیرک ء شت اول گڑا وشی ء ساعتاناں چہ دست ء روگ ء نہ ایشت۔

وہدے من پنج سال ء عمر ء بوت اول، آئی ء اے کوڑ ہیں امبروزیلہ دات۔ من انچوش گنوک بوت اول کہ ڈاکٹر ڈارڈ ء من ء گلاسے شیر ء پیمیں چیزے دات گڑا نوں من آشپ ء واب کپت اول۔ بلئے چہ واب کپگ ء ساری، من ء یات انت، ایبنگی ء من گپڑے مردم دیست، سیاہ ء سہر گونگیں، ناپختہ این دگے ء لمب ء چوٹ ء چپوٹیں سزپ اش بستگ ات ء اوشتاگ ات انت کہ داں گس ء زینک ء گور ء سر بوت انت، سر اش، جہل ات انت، جنیادمان ء گوشان سر ء ات ء مردینان ء وتی ہیٹ دست ء ات انت، داں آوکیں گپڑے روچاں، پہ منی نزع دنیا ء تہا ہر کس گریوگ ء ات۔

پس ء کہ اے وہدی وتی ماسٹر ء پٹ ء پولی نیشتا نک سرجم کرتگ ات، پہ دار ء کار بوج ء گر ء دار ء گس ء اہتگ ات ء ماس ء دگ ء در بر جا ہے ء وانینگ بند ات کرت۔ پیرک ء منی سک دوست دارگ ء بلک ء دلوارگی ء مارا یکے دومی ء سک زینک ء آورت، چوشیں جا گہے نیست ات کہ پیرک تہنا بہ شت انت ء من ء مہ برتین ات ء گوں۔

منی خیال ء اے پیرک ء حالیگیں جا گہہ ء پُر کنگ ء یک کوشستے ات کہ ہمک بہار گاہ ء بلک ء مورے خاندان ء وڑ وڑیں جنیاد میں سیاد ء وارث صلاح جت انت کہ اگاں سہمیں تیر ماہ گوں آہاں نہ گوازین انت، گڑا ہتیں روچ گوماہاں بہ گوازین انت۔ آئی ء جند ء عمر ء، چل ء برز ء پنجاہ ء جہل ء عمر ء، پہ منی گوشاں چہ دور دور ء جا گہہ ہند ء دمگاں اہتگ ات انت۔ بہ زان چہ ڈائرز برگ، ٹینسیسی، انکسٹر، مشی گن، سینٹ لوئی ء کینسس سٹی ء... آہانی اے پیم ات انت ٹروپلس، ٹرولز، ٹروٹل، وینے ء ٹرور ہگ جار جیا۔

گوں شام ورگ ء تالکانی شودگ ء پٹلا پگ ء رند، آسہمیں شت ء دیم ء راہ گوز ء دپ ء کرب بُن بستگیں کرشیانی سرء نشت انت ء من اول چہ آہاں یکے ات اول، من اسپیت رنگ داتگیں چروکیں کرشی ء پشت ء اوشتاں اول ء وت ء گوں بلک ء داشت۔ اے وہد کساس ہما وہد ات، روچ ء ہڈگ ء رند تہاری گیش ودان بوت ء شپ ء تہاری ء مان شانٹ، شپ چراغانی تر پوشگ روک بوت ء گار بوت انت، ہمک بیگاہ ء کہ من ء یات ات انت، اگاں دگی جیڑہ ء جبالے ء چچکیاں مہ بوتین ات انت گڑا آدمام یک زیل ء گپ ء جمر ء ات انت... پدا من سر پد بوت اول اے خاندان ء جند ء وتی نہ

کٹوک ء ذرا جہیں قصہ انت کہ چہ یک نسلے ء دومی ء سر بوتگ ء ات انت۔

یکیں گپ ات، من زانت ء تنی و ہدی انگت منی یادداشت ء توک ء انت کہ مدام منی ماس ء بلک ء زہر ء قہر کرت۔ اگاں تیر ماہ ء اہنگیں پیریں مہمان مہ بوتین ات انت اول، برے برے بلک وتی بنگپ ء سر ء گپ ء لگ ات ء ماس ء ہما دمان ء گپ ء نیام ء دور کرت ء زہر ء اے پیم گوشت ء، ”اوما، منی واہگ انت کوہنیں زمانگ ء غلامی ء گیاں مہ جن، اے بے چاڑ ء ملور کنوکیں گپ انت۔“ ء بلک ء اول گوں زہر ء درائینت۔ ”اگاں تو دلگوش گور نہ کنتے ء نہ زان ءے تو کئے ءے چہ کجا ہتنگ ءے من گپ جناں۔“ پدا آہاں داں یک سر جمیں روچے گوں یکے دومی ء گپ نہ جت ء برے برے داں دیر ترے۔

بلتے پدا اول، من سر پد بوت اول کہ من وتی بنداتی سو گہی ء گرگ ء ات اول۔ بلک ء ایندگہ زالبولاں ہر گپے جت انجیں چیزے ء بابت ء ات کہ اے گپ ء سیادی گوں کوہن ء دیری ایں زمانگ ء ات۔ و ہدے یکے ء یا چہ آہاں یکے ء راوتی جنیں چکی ء چیزے گیراہت گڑا ناگت ء وتی لتک ءے منی نیمگ ء ٹال کرت ء گوشت ءے۔ ”من چہ اے گوٹو ء مستر نہ ات اول!“ منی بنداتی خیال کہ یکے اینکس پیر ء دیم چل بہ بیت ء یک زمانگے منی عمر ء بہ بیت، منی سرگ ء کار نہ کرت۔ بلتے چوش کہ من گوٹگ ء ات اول، چوش ات، اشاں من پر مات من سر پد بہ باں ہر چیز ء سر ء کہ اے گپ ء حبر ء ات انت، اے چیز سک ساری کوہن ء دیریں زمانگے ء بوتگ ات انت۔

کسان سالیں بچکے ء بستار ء، ہرچی آہاں گوشت شرگوش داشت نہ کرت انت۔ من ہچ نہ زانت اے ”ماسا“ ء ”مسز“ جی ات انت، من نہ زانت پلانٹیشن جی یے، گندگ ء منی خیال ء ڈگار ء پیس چیزے ات۔ بلتے آست آست، ہمک گوزوکیں تیر ماہ ء قصہ ہانی گوش دارگ ء، نون من دہ گپتگیں ناماں پجا آرگ ء بندات کنگ ء ات اول کہ آہاں نشت ء مدام آہانی گپ جت ء قصہ آورت انت۔ کوہن تریں مرد کہ آہاں قصہ آورت ”افریتھی“ یے ات، آئی ء بابت ء اشاں مدام گوشت گراب ء سر ء چہ دگہ جا گہے ء اے ملک ء آرگ بوتگ ء آجا گہہ ء کہ آولی گشتاں آرگ بوتگ ات آہاں آجا گہہ ء نام ”نپلس“ توار کرت۔ آہاں گوشت ماسا جون والر، کہ اسپاٹ سیلوانیا کاؤنٹی، ورجینیا ء پلانٹیشن ء واہند ات، آراچہ گراب ء سر ء بہائے زرتگ۔ آہاں اے گپ اول جت کہ افریتھی ء چون جہگ ء گوشت کرتگ ات، چون چارمی گشت ء جہگ ء آئی ء نحت ء آریلہ داٹگ ء دو سہریں غلام گیراں آراپد اگپتگ ء پدا فیصلہ اش کرتگ کہ آراپہ آدگراں مثالے بہ کن انت۔ آہاں آراچہ دو چیزے یک چیزے ء

گچین کنگ ء اِشت... آرا ہنسی (گوہنگ) بہ کن انت یا پادے ءے بہ گڈ انت ءے... ”یسوع تی شکر انت، گڑا ما پے اے گپاں ادا ساڑی نہ بوتگ ایتیں“... گڑا افریقہی ءے پاد گچین کرت، من اندازہ جت کرت نہ کرت کہ سہریں مردم پر چا چوش کن انت ءے چوشیں کپتگین انت۔

بلے اے افریقہی ءے زند، ماسا جون ءے براس، ڈاکٹر ولیم والر ءے رکنیت، آرا اے یمیں نابکاریں ءے بے نپ ءے سیت ءے دست ءے پادے گڈگ دوست نہ بوت۔ گڑا آئی ءے افریقہی ءے راوتی پلانٹیشن ءے سرءے آورت، پر چا کہ افریقہی نوں لنگ ات ءے آئی ءے کسان کسانیں کار کرت کرت ءے ڈاکٹر ءے آرا سبزی کشگ ءے بکل ءے کار بست۔ ہمیشکا آفریقہی داں دیریں و ہدے ءے آپلا نٹیشن ءے سرءے دارگ بوت... آزمانگ ءے، و ہدے غلام، خاص مردیں غلام، ہمک آتراپ ءے انچوش سودا ءے بہا کنگ بوت انت کہ آہانی زہگ رُست ءے مزن بوت انت بلے نہ زانت اش آہانی ماس ءے پس کئے انت۔

بلک ءے ایند گراں گوشت کہ ہما افریقہی کہ گراہانی سرءے آرگ بوت انت آہانی ماسا ہاں آہان ءے وتی بستگیں نام دات انت، اے حاصیں افریقہی کہ آہمانی ءے گپ ءے ات انت اش ”ٹوبی“ نام دیگ بوت، آہاں گوشت اگاں چہ غلاماں کسے ءے آرا اے نام ءے توار بہ کرت انت، گڑا آئی ءے ہما دمان ءے ہکل دات ءے گوشت، آئی ءے نام ”کن۔ ٹے“ انت۔

لنگ جنان وتی بکل ءے کشت ءے کشاری ءے کرت ءے پدا ماسا ءے گی یے سردات، ”ٹوبی... یا ”کن۔ ٹے“... دو چار کپیت ءے گڈ سرءے گوں ہمود ءے مولدے ءے سورے کرت کہ بلک ءے ایند گراں آرا ”بل“ ءے نام ءے توار کرت، ماڑی ءے کنور کنے ات۔ آہان ءے گونڈ کیں جنکے ہست ات کہ آہاں آئی ءے نام ”کزی“ کرتگ ات۔ و ہدے آجنگ ءے عمر چار یا پنج سال ءے رست، ہر و ہدے افریقہی ءے راموہ بہ رست انت گڑا آئی ءے ڈوڑیں چیزانی نیمگ ءے دست شہار دات ءے گومانی وتی ماتی زبان ءے آہانی نام گپت انت۔

پہ درور، آئی ءے گٹار ءے نیمگ ءے دست ٹال کرت ءے لبزے ءے کش ات ءے کہ چوش ”کو“ ءے توار ءے ات۔ یا کورے ءے نیمگ ءے اشارے کرت کہ پلانٹیشن ءے نزیبک ءے تنچک ءے ات... مٹاپونی کورات... گوشت ءے کہ چوش ”کیمبے بولوگنو“ ءے یمیں توارے اہت، چہ اشاں ہوار دگہ بازیں چیزے ءے نام ءے گپت انت ءے توارے ءے کش ات انت۔ چوش کہ کزی رُست ءے مستر بوت، آئی ءے پس ءے نوں شرتر انگلش ہیل کرتگ ات ءے بلد ات، گومانی وتی جندے، وتی مردمانی، وتی سرڈ گارے، قصے ءے آورت انت... ءے اے کہ آچون چہ اود ءے آرگ بوتگ ات۔ آئی ءے گوشتگ ات کہ آجنگل ءے شنگ ات، کہ چہ آہانی بیتگ ءے دور نہ ات، پہ بٹڈے ءے گڈگ ءے دانکہ ڈہلے بہ بندیت کہ ناگت ءے چار مردم ءے آرا حیران ءے ہبکہ کرت، آرا

گپت اش ء پہ غلامی ء آواراش جت۔

وہدے کزی ء عمر شانزده سال بوت، بلک پامر ء مورے خاندان ء ایندگہ جنیادماں گوشت، چہ ماس ء پس ء دوردگہ نوکیں و اہندے ء دست ء کہ نام ءے ٹوم لی ات، سوداکنگ بوت ء آگوریچانی کیرولینا ء کسانیں پلانٹیشن ء ہدابت۔ ہے پلانٹیشن ء سر ء کزی ء بچک چکے پیدا کرت ء اے کہ زہگ ء پس ات اے ٹوم لی ء جندت ء آئی ء بچک ء نام جارح ایر کرت۔

وہدے جارح چار یا پنج سال ء عمر ء اہت، آئی ء ماس ء گومائی وتی افریقہی پس ء کش اتگیں توار ء قصہ ء جنگ بندت کرت، داں ہما وہدے داں جارح شر پوہ ء سر پد بونگ بنا بوت۔ پدا وہدے جارح دوانزده سال ء عمر ء اہت، من بلک ء گس ء دیکی را بگوز ء سہی بوت اول، آیک ”ناکو مینگو“ نامیں مردکارے ء شاگردی ء شنگ ات کہ آئی ء دگنیاء شتر تریں جنگی کروس جنگ ہیل دات انت ء وتی دوانزده ء نوزده سال ء عمر ء میان ء جارح ء پہ کروس ہیل کاری دیگ ء نام ء توار کش ات ء ایندگہ مردماں آرا یک انچیں پنام ءے دات کہ آئی ء داں قمبر ء گوں وت ء برت گوں۔ ”جارح کروی“

جارح کروی وہدے ہزده سال ء عمر ء رنگی ات، گوں میٹیلڈ انامیں مولدے ء دو چار کپت ء سورے کرت، آئی ء چہ میٹیلڈ ء ہشت زہگ پیدا کرت۔ گوں ہمک زہگ ء ودی بونگ ء، بلک ء ایندگراں گوشت، جارح کروی ء وتی کٹم غلام کرگیں ء مچ کرت انت، پدانوک آہانی بُن پیرک ء قصہ ءے جت کہ نام ءے ”کن۔ ٹے“ ات، کہ آئی ء گٹار ء را ”کو“ گوشت، ورجینیا ء کور ء را کیمبے بولونگو، ء پدگہ چیزاں دگہ دگہ توار ءے کش ات ء اے گوشتگ ات ءے کہ دارے ء گڈگ ء ات ڈہل ءے بہ بندیت آرا پہ غلامکنگ ء دزگیراش کرت۔

ہشتیں زہگ رُست ء ورنہ بوت انت، سوراں وتی جند ء کرت، وتی جند ء زہگ ء زاتناں کپت انت، چاری بچک ٹوم، استا کارے ات، وہدے آہانی کہول ہواری ء ”ماسا مورے“ ء را بہادیگ بوت کہ الامانس کاؤنٹی، گوریچانی کیرولینا ء تمباک ء پلانٹیشن ء واہندت، ہموداٹوم ء چم پہ نیم انڈین جنکے ء کہ نام ءے اریبی ات کپت انت ء گومائی سورے کرتگ ات ء اریبی ماسا ہولٹ ء پلانٹیشن ء اہتگ ات، ماسا ہولٹ ء کر پاس ء کار بوجے اول بوتگ ات۔ اریبی ء اول ہشت زہگ پیدا کرت، گوں ہمک چک ء ودی بونگ ء، ٹوم ء وتی پس جارح کروی ء ربیت برجاہ داشت، خاندان ء چُل کش ء مچکنگ ء بندت کرت، گوں آہاں وتی بُن پیرک ء قصہ ءے جت ء اے کہ آتیوگیں ہمانی ء اوبادگ انت۔

ہشتیں زہگانی دومی اوبدگانی تہا کستر کستریں جنکے ات آئی ء نام سنتیا ات۔ آئی ء عمر دو سال ات کہ آئی ء پس ٹوم ء پیرک جارج کروی نوک آزات بوتگیں غلامانی رُ مے ء ویگنانی سرو کی کرتگ ات ء آہان ء روبرکتی نیمگ ء ہیڈنگ، ٹینسی ء آورتگ ات کہ اداستیا ء ول پامردیستگ ات ء میست ء دو سال ء عمر ء گومائی آروس ء کرتگ ات۔

وہدے من گوش شرسک دات انت ء نہ دیستگیں مردمانی قصہ ء گوش رپت انت، گڑاٹیلین ء من ء حیراں کرت کہ قصہ اہت ء سنتیا ء کٹ ات... من نشت ء تچک ء بلک ء راجارگ ء لگ ات اوں! ہے پیم ء ترووینے، ترومیٹیلڈ ء تروولز اوں چارات انت کہ سنتیا ء مستریں گوبار ات انت، کہ آئی ء ہمراہی ء رڈ بستگیں ویگناں سوار بوتگ ات انت۔

بلک ء ہیڈنگ ء گس ء منی دگہ دو کستریں براس پیداک بوت۔ جارج 1925 ء، پدا جوئیس 1929 ء، پس ء پے بلک ء دار ء پکینی سودا کرت ء نون شت ایگر پکلچر ء پروفیسرے بوت، ماس ء ما سبھیں شت ء ہمود ء جاہ منند بوتیں کہ پس ء وانیت۔

دراج تریں وہد، اے اینڈ ایم کالج، نورل، الاباماء گوست۔ من اود ء 1931 ء سہبے سر ء وانگ ء شنگ ات اوں کہ یک مرد مے گوں اے کلوه ء پے من اہت کہ ہے دمان ء لوگ ء بہ رو ء من شت اوں، گوں گس ء پترگ ء پس ء دل پُر شنگیں گریوگ ء تواری منی گوشاں کپت انت۔ ماس... شہ ہماروچ ما ہیڈنگ ء یلہ دانگ ات، بیمار ات... تحت ء سر ء ایرات، مرگ ء ات۔ آئی ء عمر سی ء شش سال ات۔

ہمک گرماگ من، جارج ء جوئیس ء ہیڈنگ ء بلک نیگ ء گوازینت۔ گوں پیرک ء ماس ء روگ ء، چہ آئی ء ارواہ ء توک ء چیزے گار ء بیگواہ ات۔ راہ گوزیں مردماں وہدے آرا اسپیت رنگ ء کرشی ء سر ء راہ گوزے نندگ ء دیستگ ات سلام اش دات ء آئی ء حال گیری اش کرت۔

”گوبار سنتیا، چون ے؟“ آئی ء مدام چوش جواب ترینت۔ ”بس نشتگوں...“

دوسال ء رند، پس ء دو برسور کرت، گوں کالج ء پروفیسرے ء، نام ءے زوینا ہاچرات ء سیادی ءے چہ کولبس، اوبا ہیو ء ات ء آئی ء وتی ماسٹر ڈگری چہ اوبا ہیو اسٹیٹ یونیورسٹی ء کپتنگ ات۔ آئی ء وت ء گوں مئے زوت رودینگ ء وانگ ء تربیت ء دزگٹ کرت ء پدامارا گوبارے بوت ء گوبارے نام لوئس ات۔

من کالج ء دومی سال ء وانگ در برت ء ہبہہ سال ء عمر ء یو۔ ایس کوسٹ گارڈ ء میس بوائے ء (Messboy) بستار ء بھرتی بوت اوں کہ دومی مزن جنگ بوت۔ وتی کارگو۔ امیونیشن گراب ء سرا

کہ زربار۔ روٹکی پیسٹک ۽ روان ات، من یک انجیں دور سریں راہے ۽ پادیر کرتگ ات انت کہ گدسر ۽ من ۽ اے ”ریدگیں سائل“ ۽ نمشتہ کنگ ۽ پر مات۔

نیل بوئیں زربار ۽ برے برے تاں سے سے ماہ ۽ ذرا جیں مدت ۽، منے گراب ۽ سر ۽ کارندہ گوں دژ من ۽ بمب گواری یا آہانی آپی اُرد ۽ گوں جنگ ۽ نہ ات انت، بلکیں منے جنگ گوں منے بے تہمبلی ۽ ابیتکی ۽ ات۔ پس ۽ سکین دیگ ۽ رد ۽، من ہائی اسکول ٹاپنگ ہیل کرتگ ات۔ گراب ۽ سر ۽ منی گراں بہائیں ملک منی ٹاپ رائیٹرات۔ من ہر کسی ترانگ ۽ کپت اوں پمانی کا گدے نمشتہ کرت ۽ من گراب ۽ سر ۽ کسانیں کتابجاہ ۽ سچہیں کتاب ونت ۽ ہلاس کرت، آ کتاب یا گراب ۽ سر ۽ سنگتانی ملک ات انت یا آہاں بدل زرتگ ات انت، چہ کسائی ۽ من ۽ وانگ دوست بوت ۽ خاص مہم جوئی ۽ قصہ ہانی وانگ۔ گراب ۽ سر ۽ ہر چیز من سے سے گشتاں ونتگ ات، من وتی بے کاری ۽ ڈھی ۽ ننگ ۽ و ہد ۽ فیصلہ کرت من ۽ وت لہتیں قصہ نمشتہ کنگ ۽ کوشت کنگی انت ۽ اے خیال ۽ کہ یکے صافیں کا گدے ٹاپ رائیٹ ۽ مان بہ کنت ۽ آئی ۽ سر ۽ چیزے نمشتہ بہ کنت، گڑا مردم الم ۽ پے ہماہانی وانگ ۽ وتی دلگوش ۽ گور کنت، منی نمشتہ کرتلیناں ایرجن انت، یا سکین دی انت ۽ گلا انت، داں روچ ۽ مروچی اوں انچوش کنگ ۽ انت۔ من نہ زانت آکجام چیزات من ۽ سچگ کنگ، سکین دیگ ۽ من ۽ پے نویسگ ۽ پر ماہگ ۽ ات، ہمک شپ، ہفتگ ۽ ہفتیں شپاں... من وتی کوشت پے ماہتا کاں دیم دات انت ۽ صدانی حساب ۽ من آہانی رد کنگ ۽ کا گد ۽ کراچاں نزارگ ۽ ات اوں۔ ہشت سال ۽ دراجیں مدت ۽ گوزگ ۽ رند منی اولی قصہ بہا زورگ بوت۔

جنگ ۽ پد، یکے ۽ رند دومی شوکار ۽ برے برے منی قصہ زرت انت۔ یو۔ ایس کوسٹ گارڈ ۽ پے مردماں نوکیں ”جرنلسٹ“ ۽ ساچ ات، ہر چینکس گوں من بوت نشت ات ۽ نمشتہ ۽ ات اوں۔ من بازیں نمشتہ یے چھاپ ۽ شنگ کرت ۽ پدا گدسر ۽ 1959 ۽ بیست ۽ ہفت سال ۽ عمر ۽، من ۽ بیست ۽ پنج سال ات کہ خدمت ۽ ات اوں، من ۽ ریٹائری ۽ قابل ۽ کرت ۽ من وت ۽ ریٹائر کرت، فیصلہ کرت نمشتہ کارے ۽ بستار ۽ وتی نوکیں زند ۽ بہ گوازیں۔

بندت ۽ من مردینانی مہم جوئی ۽ ماہتا ک ۽ راوتی چیز کے نبشتا نک بہادات کہ گیشتر راج دپتری دریاوردی ۽ باروا ۽ ات انت، پرچا کہ من ۽ دریا دوست بوت۔ پداریڈر ڈائجسٹ ۽ ہما مردمانی زند ۽ بابت ۽ قصہ نمشتہ کنگ ۽ کار من ۽ دات کہ زنداش پے جنجال گوستگ ات انت یا شادانیں زنداش

گوازیٹیگ ات۔

پدا 1962ء، من نامداریں جیز سازندہ (Jazz Trupetor) ملز ڈیوس ء گپ ء تران زپت کرت انت کہ اے اولی ”پلے بوئے“ ء انٹرویو منگ بوت ء منی پدے گپتگیں انٹرویو ء بنگپ نیشن آف اسلام ء زبان (Spokesman) میلکم ایکس ات۔ یک شنگ کارے ء ہے انٹرویو بنگپ ات انت ء من ء پہ کتابے ء گوشت ءے کہ آئی ء زند ء عکس ء پیش بہ داریت۔ میلکم ایکس ء من ء صلاح جت من آئی کمار ء بستار ء کار بہ کناں ء من گمانی کار کرت ء آؤ کیں سبھیں سال آئی ء انٹرویو کنگ ء گوشت ء آد کہ سال ”دی آٹو بائیو گرافی آف میلکم ایکس“ ء نمشتہ کنگ ء، چوش کہ پیسر ء آئی ء گوشتگ ات پہ اے کتاب ء وانگ ء زندگ نہ بیت، موادانی نزارگ ء کیجا کہ کنگ ء دو ہفتگ ء رندا کشگ بوت۔

ہے روچاں یک ماہتا کے ء پہ کارے ء من ء لندن ء دیم دات، گند ء نندانی نیام ء، چار ماں کنڈے ء قصہاں منی دلگوش وتی نیمگ ء گور کرت۔ پہ آؤ کیں لہتیں روچ ء لندن ء تر ء تاب ء سیل ء سواد ء من ء یک راہشونے سک ء درکار ات۔ یک روچے من برٹش میوزیم ء شنگ ء شانگ کنگ ء ات اول، من وتی جند دیت یک انجیں چیزے چارگ ء ات اول کہ من آئی ء بابت ء پیسر ء کمیں ہش کتگ ات۔ روزیٹا اسٹون۔ من نہ زاناں پرچا، بس منی حیاں ء وتی نیمگ ء برگ ء ات، چہ میوزیم ء کتابا بجاہ ء کتابے زرت دانکہ ایشی ء بابت ء گیشتر مالومداری بگراں۔ چہ دریاء نیل ء ہور ء دست کپتگ، من سہی بوت اول، سنے کنڈیں سنگ ء پتتیں نیگاں جتا جتا نیں زبان نمشتہ ات، لہتیں سر پدیں یونانی ء، دومی نابزانتیں زبانی ات ء سبی کو ہنیں ہیر و گلکمپک ء (Hieroglyphic)، گوشتگ ء تنیکہ کس ء رجانک نہ کرتگ ات انت۔ بلتے یک فرانس زانتکارے ء گوں سوب مندے ء دیم پہ دیم کرتگ ات انت، نمشتہ گوں نمشتہ ء، دونیں، نابزانتیں ء ہیر و گلکمپک گوں سر پدیں یونانیاں دیم پہ دیم کرتگ ات انت، آاے آسر ء سر بوت کہ دونیں نمشتہ یک پتتیں انت، بندات ء، آئی ء پیسر ء نابزانتی ء سر پر نہ بونگ ء راز پاشک کرت کہ آہانی توک ء بنیادم ء اوبادگ ء بنداتی راج دپتر چیر ات۔

کلیت کہ گوستن ء دروازگ ءے بھت من ء ہدوناک ءے کرت، من وت ء مارگ ء دیت۔ ایشی ء توک ءے منی جند ء پُر ارزشتی یے مان، بلتے من زانت نہ کرت چے۔ بالی گراب ء سر ء ہدے من پدا یونانیٹ اسٹیٹس ء روگ ء ات اول، من ء حیا لے ء گون جت۔ فرانس زانتکار ء نابزانتیں چیر دیم پہ دیم کرت انت ء راج دپتر ءے شوہاز کرت، اے کار ء من ء چیزانی دیم پہ دیم کنگ ء تاموریں حیا لے

دات: زبانی راجد پتر کہ بلک، ترولز، ۽ تروپلس ۽ تروز ہگ ایلز بتھ دیم ۽ راہ گوز ۽ نشنگ ات انت ۽ من ۽ گوشنگ ات اش ۽ من ۽ گوں آنا بزانت این لبز ۽ تواراں ہیج سر پدی نیست ات کہ چہ افریقہ ۽ پیداک ات انت۔ من آہانی بابت ۽ مجرت ۽ پگرے ۽ کپت اول ”کن۔ ٹے“، آئی ۽ گوشنگ ات آئی ۽ نام انت۔ ”کو“ آئی ۽ گٹار ۽ را گوشنگ ات، ”کیمبے بولونگو“ ورجینیا ۽ کور ۽ رانا نام ۽ داتگ ات۔ اے توار گیشتر سوچک (ٹوسک) ات انت ۽ ”وک“ گیشتر کارمرز بونگ ۽ ات۔ بوت اش کرت نسل در نسل آہگ ۽ سوب ۽ اے لبزانی توک ۽ بدلی اہتنگ ات۔ پدا اول شک نیست ات یک گالوارے ۽ شوانداری ۽ کنگ ۽ ات انت ۽ یک انجیں حاصلین زبانی ۽ کہ منی افریقہی پیرک ۽ گپ جنگ ات ۽ منی خاندان ۽ بامردات۔ چلندن ۽ آوکیں منی بالی گراب نیویارک ۽ سر ۽ پیننگ ۽ چوش منی حیرانیں سرگ ۽ چر ۽ درگ ۽ ات۔ ”اے افریقہ ۽ کجام حاصلین زبانی ات؟ دنیا ۽ توک ۽ چوشیں وڑے ہست ۽ بوت کنت من آراد رہہ گیجاں؟“

نوں، سی سال ء رند، چہ پیریں زالبولاں کہ مدام گس ء دیکی راہ گوزء نشنگ ات انت ء خاندان ء قصہ اش اؤرتگ ات، یکیں پشت کپتگیں کستریں، تروزہگ جارجیا انڈرسن ات۔ بلک شنک ات، چہ آدگراں اوں کس پشت نہ کپتگ ات۔ نوں وتی ہشتادمی سال ء، تروزہگ جارجیا ء گوں وتی بچک ء جنک ء فلویڈ انڈرسن ء بی نیل، 1200 ایوریٹ ایونیو، کنساس سٹی، کنساس ء نشنگ ات۔ لہتیں سال ساری اودء روگ ء وہدء من آرانہ دیستگ ات کہ من صلاح بہ جت انت کہ من پہ وتی سیاستدائیں براس جارج ء چے کرت کنناں۔ چہ یو۔ ایس۔ بالی اُردء مورے باؤس کالج ء فارغ بوت ء پدا یونیورسٹی آف ارکنساس لاء کالج ء، جارج گوں جوش ء جزبگ ء گچین کاری ء مہمے بلائینگ ء ات دانکہ کنساس اسٹیٹ ء سینیٹرے بہ بیت۔ آئی ء کنگ ء دعوت ء شپ ء، ہندگ ء چست بوت کہ آئی ء ہمیشکا کٹ اتگ کہ تروزہگ جارجیا... مدام آئی ء گچین کاری مہم ء سروکی کنوکیں زہگ، فلویڈا، گوں مردماں جارج ء من اتگیں ایمانداری ء گپ جت انت۔ مئے دوستیں اسپیت مود، نہ ترسیں تروزہگ جارجیا کر ء کش ء پندء راہ ء پہ ووٹ ء لونگ ء برگ بوت۔ آئی ء پہ وتی ہمیزرانک ء مردمانی دروازگ چپت انت ء پدا آبانی حیرانیں دیمانی سرء وتی گوہار ء نماسگ ء عکس ء شہار دات ء جارے جت۔ ”اے بچک انچوش سک ء ایماندارانہ کہ شماسر ء ء بھیسہ کرت کن ات۔“

نوں من یک رندے پدابالی گراب ء سرء کنساس سٹی ء شت اوں، پہ تروزہگ جارجیا ء گندگ ء۔ من ء گمان ات وہدے من خاندان ء قصہ ء بنگپ ء چست بہ کنناں ہمامان ء من آئی ء جواب ء نہ رساں۔ چہ پیری ء کرچک ء چلو رات ء نادراہ ات۔ ژپگ ء تحت ء سرء نشت، آئی ء گل ء وش چوش منی کسانکی ء ہما زمانگ نیگ ء ات انت کہ آہاں راہ گوزء نشنگ ات ء گپ جتگ ات۔

”ہو، منی چک، آفریقہی ء گوشنگ ات آئی ء نام ”کن۔ ٹے ات!... گٹارء را ”کو“ گوشت ء، کورء را ”کیمبے بولونگو“ ء بندے ء برگ ء شنک ات کہ پہ وتی ڈہلے بہ بندیت، آہاں آراگپت۔ تروزہگ جارجیا خاندان ء کوہنیں قصہ ء سرء انچوش سک ء جزباتی بوت کہ من ء، فلویڈ ء بی ء پہ آئی ء تسلادیک ء ترہینگ ء زنڈے ساعتے درکار بوت۔ من آئی ء دیم ء گپ ء رانچک کرت کہ من جہد

کنناں ء چاراں باریں وڑے ء اے درکپت کن انت کہ اے ”کن۔ ٹے“ شہ کجا اہتگ... دانکہ منے
پس ء پیر کی ٹکٹ پدر ء زانگ بہ بیت۔

”بس، سرگرمی چک!“ تروز ہگ جار جیاء درائنیت۔ تی و شکیں بلک ء ایندگہ سبھیں... چہ برزء
تراچارگ ء انت!“

اے خیال ء من ء اے پی میں مارشت ءے دات... منی حد!...

پدازوت من واشنگٹن ڈی سی ۽ نیشنل آرکائیو ۽ شت اوں ۽ ریڈنگ روم ڈسک انٹرنٹ ۽ را
گوشٹ من گوریچانی کیرولینا ۽ الامانس کاؤنٹی ۽ وت ماں وتی جنگ ۽ رند ۽ مردم شماری ۽ سر ۽ دلچسپی
داراں۔ گونڈیں تامر ۽ ریل من ۽ دیگ بوت انت، ریل من مشین ۽ مان کرت انت ۽ آبانی چکرینگ
بندات کرت، منی ہدونا کی چوش کوہ ۽ بالاد ۽ چست بوہان بوت و ہدے من نوزدہمی صدی ۽ مردم شماریانی
تہادست ۽ نمشتہ کرتگیں نہ کٹوکیں نام دپتر دیست انت کہ منی دیم ۽ سر ماں چک روگ ۽ ات انت۔
دگہ گپڑے مائیکروتامرانی چارگ ۽ رند، دم برتگ ات، ژند ات اوں کہ ناگت ۽ حیرانی ۽ گوں، من
وت ۽ گندگ ۽ ات اوں، منی چم ہما ٹک ۽ سک ات انت۔ ٹوم مورے، سیاہیں استا کار۔۔۔ ارینی
مورے، سیاہیں گسی کار کنوکیں جنیاد۔۔۔“ ۽ آبانی پشت ۽ بلک ۽ ایندگہ گوبارانی نام آہگ ۽ ات
انت۔۔۔ چہ آہاں بازینے ۽ رامن وت بلک ۽ گس ۽ دیگی راہ گوز ۽ گپ ۽ قصہ آرگ ۽ دیستگ
ات۔ الزبتھ، عمر 6 سال۔۔۔“ اے دنیا ۽ تہادگہ کسے نہ ات، منی شیرز الیں ترو ات۔ اے مردم شماری ۽ و ہد
۽، تنی و ہدی منی بلک و دی نہ بوتگ ات۔ گپ ایش نہ ات کہ من بلک ۽ ایندگہ رانی سر ۽ باورے ۽
کرت۔ ترامنی بلک ۽ سر ۽ باور نہ کنت۔ یو۔ ایس سرکار ۽ راجد پتر ۽ مان انت، اے نامانی نندگ ۽
چارگ عجیبیں مارشتے ات۔

نیویارک ۽ جاہ منندی ۽ زمانگ ۽، ہر چینکس منی وس بوت من واشنگٹن ۽ شت اوں۔۔۔ نیشنل
آرکائیو لائبریری آف کانگریس ۽ توک ۽ پپٹ ۽ پول ۽ ات اوں۔ ہر و ہد ۽ من بہ شتین ات ات اوں گڑا آ
سیاہیں لائبریری انٹرنٹ منی اود ۽ روگ ۽ مول ۽ مراد ۽ سر پدات، ہر تہمیں سند ۽ کاگ کہ من بہ لوٹ ات
انت، معجرہ ۽ پیم ۽ اہت ۽ منی دیم ۽ ایر بوت انت۔

1966 ۽ چہ ڈروٹریں دراں من اے قابل بوت اوں ۽ خاندان ۽ دوست تریں قصہ ۽ ڈلگ ڈلگیں
گپ نمشتہ کرت انت، ہرچی کہ من بلک ۽ رادیک لوٹ ات، ہرچی کہ من گوشگ ۽ قابل ات اوں، پدا
من ترانگ ۽ کپت اوں تروز ہگ جار جیاء ۽ چہ گوشگ ات۔ ”آ سبھمیں چہ برز ۽ چارگ ۽ انت۔“
نوں جنجال ایش ات کہ چہ کجا، چہ ۽ چون اے عجیبیں تو ارانی پداں بہ گراں کہ مدام ہے گوشگ
بوتگ ات منی افریقہ پییرک ۽ ہے زبان ۽ گپ جتگ۔ اے پدات کہ وتی وس ۽ داں ہر کجا افریقہ
یے ہست من ۽ داں اود ۽ روگ لوٹیت۔ پرچا کہ افریقہ ۽ ڈیل ڈیل ۽ ٹکاں وتی وتی جند ۽ زباناں گپ

ۛ حبر کرت۔ نیو پارک شہر ۛ ہرچی منی سرگ پر بوت من ہما ڈر کرت۔ من یونا ٹیڈنیشن ۛ روگ بندات کرت۔ در آ ہگ ۛ ساعت ۛ، مردم چہ الیویٹر (Elevator) ۛ ڈن در آ ہگ ۛ ات انت، مچی چہ برانڈہ ۛ راہ گوزہ ۛ دیم پہ وتی گساں ر ہادگ ات انت، افریقہی آنی پجا آرگ گرانیں کارے نات۔ ہر کس ۛ را کہ من اوشٹارینت کرت، من وتی توار آرا گوشت انت۔ دو ہفتگ ۛ تہا منی حیاں ۛ من دو ۛ رزن افریقہی اوشٹارینتگ ات، آہاں ۛ منی نیمگ ۛ بس کسانیں چمشانکے دات، اشناپی ۛ گوش اش داشت ۛ راہ گپت ۛ شت انت۔ من گوشت نہ کنناں بلکن ۛ من اے افریقہی تواراں گوماہاں رد گوشتگ ۛ ات اوں۔۔۔ من لہتیں افریقہی توار ٹینسیسی ۛ گالوار ۛ گوں آہاں ۛ گوشتگ ۛ ات اوں۔

سک دلپروش ات اوں“ من داں دیر ۛ گوں جارچ ۛ ہم اے بابت ۛ حبر ۛ حال کرت کہ من ۛ آیکجا گہ ہیننگ ۛ رستگ ۛ مزن بوتگیں ۛ آیک شریں پٹ ۛ پول کارے ات۔ لہتیں روچاں رند جارچ ۛ من ۛ کساں یک درزنے مردمانی نامانی لڑے دات کہ افریقہی زبان ۛ زانکار ۛ نامدار ات انت۔ چہ آہاں یکے ۛ کہ آئی ۛ پڑور ۛ ہادمان ۛ منی دلگوش وتی نیمگ ۛ گور کرت بلجیئم ۛ ڈاکٹر جون وانسینا ات۔ یونیورسٹی آف لندن اسکول آف افریقہ اینڈ اوریینٹل اسٹڈیز ۛ وانگ ۛ پد، آئی ۛ وتی اولی کار افریقہ ۛ میتگ ۛ بازاراں نشنگ ۛ کرتگ ات انت ۛ یک کتابے نمشتہ ۛ کرتگ ات کہ نام ۛ ”لاٹریڈیشن اورل“ (Latradition oral) ات۔ من وانسینا ۛ را آئی ۛ وانگ جاہ یونیورسٹی آف وسکونسن ۛ ٹیلیفون کرت ۛ آئی ۛ پہ نندگ ۛ دیوان کنگ ۛ من وہدات۔ اے یک چار شنبہ یے ۛ روچ ات من بالی گراب ۛ سوار بوت ۛ ماڈلین، وسکونسن ۛ شت اوں، منی حب ہما چہ منی لہتیں نایا فتیں تواراں ات۔۔۔ کسے ۛ واب ۛ زانت نہ کرت اے دنیا ۛ توک ۛ چہ بوگی ات۔

آبرگاہ ۛ، وانسینا ۛ اوتاک ۛ، من آرا آرا ہیں توار گوشت انت گوں، کہ من چہ وتی بچکی ۛ خاندان ۛ ہش کتگیں قصہاں چہ من ۛ گیر آ ہگ ۛ ات انت۔ اے بابت ۛ ہمے زوتاں من ۛ منی کنساں سٹی ۛ تروز ہگ جارچیا ۛ اوں مکم کرتگ ات۔ سچہیں تواراں گوش دارگ ۛ رند، ڈاکٹر وانسینا جُست ۛ پرس ۛ لگ ات۔ زباناںی دپترانت ۛ بستار ۛ آئی ۛ جندہ ۛ را چہ یک نسل ۛ دومی نسل ۛ سینگ ماں سینگ سر بو ۛ کیں قصہاں ہدونا کی ہست ات۔ مادونیں داں دیر ۛ گشتیں ۛ من ۛ صلاح ۛ جت شپ ۛ گومانی بہ جلاں، دومی روچ ۛ سہب ۛ سر ۛ، چرت ۛ پگر کنناں، درانینت ۛ۔ ”منی دل ۛ گوشت گوں ہمے قصہاں شپ ۛ بہ وسپیں۔ تی خاندان ۛ نسل در نسل آو کیں گگ وارنگیں قصہ ۛ پشت کپتگیں توار گیشتر بوت کن انت“ آئی ۛ گوشت آئی ۛ گوں یک افریقہ زانٹیں ہما کراڈاکٹر فلپ کرٹین ۛ، ٹیلیفون ۛ

سرء جبرء حال کرتگ، آدوئیں سدک انت کہ اے توار کہ من داں آہاں سر کرتگ انت ”مانڈینکا، زبان نیگ انت۔ من اے لبر کدی نہ ہش کتگ ات، آئیء من ء گوشت اے ہما زبان انت کہ مانڈینگو گپ جن انت۔ پدا آئیء سر پد بوتگیں لبر پہ اندازہ رَج ات انت کہ چہ آہاں یکے ء معنا کس اس ڈگی یاپس ء گوگ نیگ ات، دومی ء معنا باؤ باب در چک نیگ ات کہ روبرکتی افریقہ ء سک باز بیت۔ لبر ”کو“ آئیء در اینت ”کورا“ ء نیگ ء اشارہ کنت، مانڈینگو ٹک ء کوہن تریں تارء سازے، بلائیں کو سینچے ء کپ ء بُز ء سل ءے بند انت ء جوڑے کن انت، دز اہیں دستگے بیت ءے ء بیست ء یک تارے مان کش انت۔

بوت کنت غلام کرتگیں مانڈینکوانی ”کورا“ گوں ہمے ساز ء سیادی بہ کنت کہ تنگہ انگت یو ایس ء غلاماناں گون انت۔

چہ درستاں گیشتر منی گوشاں کپتگیں توار کہ من ہش کتگ ات، آؤرتگ ات ”کیمبے بلونگو“ ات، کہ منی بن پیرک ء اسپاٹ سلوانیا، ورجینیا ء مٹاپونی کور ء نیگ ء دست شہار داتگ ات ء اے توارے گوں وتی جنک کزی کش ء اتگ ات۔ ڈاکٹر وانسینا ء ایشی ء پسو بے جُست ء دات۔ بلونگو، بہ زالاں، مانڈینکا ء زبان ء تچوکیں آپ، ء کیمبے مزن کور، یا مزن کور ء شوندری ء انت۔ ایشی ء شیبینگ گیمبیا ء مزن کور ء نیگ ء بوت کنت۔

من کدی ایشی ء بابت ء نہ ہش کتگ ات۔

یک واقعہ یے انچیں بوت کہ من ء گیشتر سکین ءے دات... ء حاصل گپڑے عجیبیں کار گوں من بوت... ایش کہ، آراست ات انت، آچہ برز ء چارگ ء ات انت۔

من گوٹگ بوت اوں یوٹیکا کالج، یوٹیکا ء، نیویارک ء گشتانک بہ دیاں۔ گوں ہما پروفیسرانی ہما ہی ء چہ برانڈہ ء رُوگ ء ات اوں کہ من ء لوٹانینتگ ات اش۔ من گوماہاں گپ جت کہ من چہ واشکلٹن ء گراب ء سر ء پیداک اوں ء پرچاود ء شتگ اوں ”گیمبیا؟“ اگاں من ردنہ اوں، یکے ہما دمان ء گوٹگ ء ات کہ چہ آملک ء یک بے مٹ ء دروریں نودر برے اہتگ ء ہملٹن ء انت۔

کوہن ء جتا ئیں ہملٹن کالج، نیویارک، گاڑی ء سر ء نیم کلاک ء راہ ات۔ چہ منی جُست ء ہلاس کنگ ء پیسر، پروفیسر چارلس لوڈ ء در اینت۔ ”تو ایبو منگا ء (Ebou Manga) گپ ءے“ کار ء روزگار ء صلاح ء سوج ء ات، من ء گوشت ءے من آرا ایگریکلچر اکنامکس ء کلاس ء پٹ ات ء درگہست کرت کنان۔ ایبو منگا گوں وتی شیواریں چم ء ایوکی پسندی ء، پٹک بالادے ات ء چوش دوت

ء سیاہ ات۔ آئی ء ہما دمان ء منی تو ارانی تصدیق کرت، و ہدے من ء اے تو ارانی کشگ ء دیست ء حیران ء ہبکہ بوت۔

”مانڈیکا آئی ء گس ء زبان انت؟ اناں، سر پدے ہاں۔“ آئی ء گپڑے مردمانی و سگی بان ء تہا، من آرا وتی پٹ ء پول ء باروا حال دات، مادوتیں، آوکیں ہفتنگ ء گدی روج ء دیم پہ گیمیاء ربادگ بوتیں۔

ڈکار، سینیکال ء سر بونگ ء، دومی سہب ء سرء، ما گیمیاء کسانیں بینڈن (Yundun) بالی پٹ ء یک گونڈکیں بالی گرا بے ء سوار بوتیں، پدما سفرانی وینے ء ء دارا حکومتی شہر بنجل ء (Banjul) شتیں کہ آزمانگ ء با تھر سٹ ات۔ ایبو ء آئی ء پس الحاجی منگا ء... گیمیاء گیشتر مسلمان انت... مردمانی یک کسانیں ٹولی یے لوٹا نینت ء مچ کرت کہ وتی ملک ء راجد پتر زانت ات انت، آپہ منی چارگ ء اٹلائٹک ہوٹل ء اہت انت۔ ہر چون کہ من و سکونسن ء ڈاکٹر وانسینا ء گوشتنگ ات، ہما پیم ء گول اے مردماں وتی خاندان ء قصہ گوشت انت کہ نسل در نسل پیدا ک ات انت۔ من گول ایشاں قصہ بُن ء بندات کرت ء سرء شت اوں۔ بندات چہ بلک ء کرت ء پدی ء داں ٹوم، جارج کروی ء پدا کزی کہ گوشتنگ ات اے چوش آئی ء پس ء ایندگہ غلام زور پرداتگ انت کہ آئی ء نام ”کن۔ ٹے“ انت ء مدام وڑ وڑیں تو ارے کش ات کہ زیل زیل ء چیزانی شوندری ء کنگ ء ات انت۔ ء اے قصہ اوں آہان ء گوشت گول کہ آئی ء سرء ارش کنگ بوتگ ات، دزگیر کنگ بوتگ ات و ہدے آچہ وتی بیتگ ء دور نہ ات، دارے ء گڈگ ء۔

و ہدے من گپ بلاس کرت، آہاں پہ گلکیں حیرانی یے ء درائینت، ”شک نیست“ کہمبے بلوگلو، گیمیامزن کور انت۔ ایشرء ہر کس زانت۔ ”من آہان ء گوشت، اناں، بازیں مردے ایشرء نہ زانت! پدا اے گپ ء سرء گیشتر ہدوناکا زورگ ء ات انت کہ منی 1860 ء پیرک ء زور پرداتگ ات کہ آئی ء نام ”کن۔ ٹے“ ات۔ منے ملک ء کوہن ترین شہر ء بازارانی نام ہما خاندان ء کہولانی نام ء ایرانٹ کہ چہ صداں سالاں اود ء نشنگ ء آباد انت۔“ آہاں گوشت۔

نقشہ یے لوٹا نینت اش، اشارہ اش کرت۔ ”ادابہ چار، اداکنے کونڈا ہ بازار انت، چہ اے بازار ء باز دور نہ، کینٹے کینڈہ جاہہ یاء بازار انت۔“

پدا من ء آہاں انچیں چیزے ء بابت ء گوشت کہ من واب ء نہ دیستگ ات، سکا نیں پیریں مردم ات انت آہاں آودا گر نیٹ، ء نام ء تو ار کرت اش۔ اے مردم زندگیں ہزینگ ات انت۔ گردوکیں

راجدپتری آرکائیوات انت۔ یک مزنیں گریٹ و تی عمر شست ء بُرز یا ہفتاد ء جہل ء عمر ء ات۔ چہ ہے عمر ء ات، یا چہ اے عمر ء جہل ترین دیروی کنوکیں ورنابیں گریٹ گوشگ بوت انت۔ شاگرد ات انت ء ایشاں تاں چل یا پنجاہ سال مستریں گریٹانی دیم ء راجدپتری قصہ جت، گڑا آدرہت ء مستریں گریٹ بوت انت ء ایشاں بازارانی صداں سال کوہنیں قصہ جت انت، نسل ء اوبادگانی قصہ جت انت، کہولانی قصہ جت انت، ٹگانی قصہ آورت انت ء مزن مر ء بامردانی گپ اش جت انت۔ سجہیں سیاہیں افریقہ ء اے پیہیں گریٹ چہ قدیمیں بُن پیرکاں آہاں ات انت، من ء حال اش دات، انچیں گریٹ ہست کہ نند انت ء داں سے روج ء افریقہی راجدپتر ء یک بنگے ء سر ء گپ جن انت ء یک چیزے دوبرنہ گوش انت۔

گندگ ء من چوش حیران ات اوں، اے گیمبیا ء مردکاراں من ء اے ترانگ ء گپت کہ ہمک زندگیں مردم یک انچیں ساعتے ء یک انچیں جاگے ء روانت کہ اود ء نمشتہ کنگ ء جند وجود نہ داریت، گڑا انسانی یادداشت، دپ ء گوش یکیں چیز ات انت کہ آمدماں آگپان ء انبارکت کرت انت ء مالومداری اش دات۔ آہاں گوشت کہ ماروبرکتی دودمان ء نندوکیں مردم۔ ”نوشتہ ء منگ“ ء وازمندگ انت ء چہ ماسک کم مردم زانت ء سر پدی کہ یک ہیل داٹگیں ء زبریں یادداشتے چے کرت کنت۔

یونانیٹڈ اسٹیٹس ء پدگردگ ء گوں، من فریقہی راجدپتر ء کتابانی دربرگ بندات کرت، اے کار ء زمین ء سر ء دومی مزنیں براعظم ء بابت ء منی ناسر پدی شست ء پلگار کرت۔ اے کار مروچی من ء پریشان کنگ ء ات کہ داں رُدگ ء مردین آدم بونگ ء، افریقہ ء باروامنی گیشتریں مالومداری چہ ٹارزن فلماں اہتگ ات انت ء منی زانتی این سر پدی چہ برے برے نیشنل جیوگرافک ء تاکانی لیٹینگ ء اہتگ ات۔

نوں اناگت ء، سجہیں روج ء وانگ ء رند، من شپ ء وتی تحت ء سرننگ ء نشت ء افریقہ ء نقشہ ونت، وڑ وڑیں ملکانی نام، کہ اے کجانت ء مزنیں آپ یات گپت انت کہ چہ اود ء غلامانی گراب شول دیگ بوتگ ات انت۔

لہتیں ہفتگاں رند، من ء چہ گیمبیا ء دیم داٹگیں کاگدے رست، گوشگ ء ات اگاں منی وار راست انت گڑا من الم ء پدابیاہاں۔ بلنے اے وہدی من سک بے زرات اوں۔۔۔ پرچا کہ من چہ نمشتہ کنگ ء سک کم وہدیگ ء ات اوں۔

یک رندے ریڈرڈ انجسٹ ۽ ورگ ۽ چرگی مراگشے ۽ چہ رسالہ ۽ بنیاد ایر کنوکاں یکے، مسزڈ یوٹ
 ولاس ۽ من ۽ راگوشت آرا ”نمیر انیں کردسک دوست بنت۔“ من نمشتہ کرتگ ات، یک انجیں
 ترندی کنور کنوکے ۽ بابت ۽ کہ یک زمانگے کوسٹ گارڈ ۽ منی افسر بوتگ ات... ۽ چہ روگ ۽
 ساری، مسز ولاس ۽ وتی رضامندی گوں من ظاہر کرت اگاں کدی من ۽ آئی ۽ مکک درکار بوت گڑا وتی
 دپ ۽ دوست مہ داریت۔ من آرا دلوارگ کنوکیں نمدی یے نمشتہ کرت ۽ وتی پٹ ۽ پوولی ہدوناکی ۽
 بارواکمیں گوشت گوں کہ من وت آئی ۽ پٹ ۽ دور کرتگ ات۔ آئی ۽ لہتیں شوکاران ۽ گوشت من ۽ بہ
 گندانٹ، بہ گندے آچے مارانت، ۽ من ۽ دعوت ۽ دات نیمروچ ۽ نان ۽ گو ماہاں بہ وراں، من بے
 اوشت، گپ ۽ دارگ ۽ ساہ کشگ ۽ داں سے کلاک گور آہاں تران کرت۔ دمانے ۽ پدیک کا گدے ۽
 من ۽ حال دات کہ ریڈرڈ انجسٹ ہمک ماہ داں سالے ۽ من ۽ سے صد الر ۽ چیکے دنت ۽ گوں ایشاں
 ہوار... منی سکا نیں پکار ۽ المی ایں سفرانی حقیں حرج ۽ درچاں کش ایت۔

یک رندے پدا من کنساس ۽ تروزہگ جار جیائی ۽ شت اوں، یک پہمیانیں چیزے من ۽ زور
 پردیگ ۽ ات کہ بہ رو۔ من دیست سک ناجوڑا ت، بلے پدا انگت اے دوئیں گپانی سرے کہ من چے
 سہی بوتگ اوں ۽ چے ۽ سہی بوتگ ۽ گمان انت، سک گل بوت ۽ من ۽ حداء باہوٹ ۽ کرت ۽ یک
 رندے پدا من بالی گراب ۽ سوار افریقہ ۽ ر ہادگ بوت اوں۔ ہما مردم کہ من پیسر ۽ گپ جنگ ات
 انت گوں، نون من ۽ حال دیگ ۽ ات انت کہ آہاں بیتگ ۽ بازاراں گلہ دیم داتگ ۽ آہاں ۽ کٹنے کٹم ۽
 شرین کٹنے گریٹے دست کپتگ... آئی ۽ نام آہاں گشت ”کبا کا نجی و فوفانا“ انت۔ من پمانی گندگ ۽
 تیار ات اوں۔ ”کج انت؟“ آہاں من ۽ چوش دگہ وڑے ۽ چار ات۔ ”آہمود ۽ بازار ۽ انت۔“

پدا من چار ات اگاں من ۽ اے گریٹ گندگی انت، گڑا من ۽ دگہ لہتیں انجیں کارکنگی انت کہ نہ
 کدی من واب ۽ دیستگ ات انت ۽ نئے من کرتگ ات انت۔ من ۽ منی سفر ۽ تیاری کنگی ات! من ۽
 سے روچ باڑہ ۽ بے نپیں ۽ نہ کٹوکیں چست ۽ ایراں گوست دانکہ من بوجی یے نول ۽ باڑہ بہ کنان ۽ دریاء
 بزرادی ۽ بہ رواں ۽ یک لاری ۽ لینڈ روورے در بہ گیجان کہ چہ حشکی ۽ راہ ۽ مئے توشگاں بہ بارت ۽ بہ
 رسینیت، مارا گل چارہ مردم باڑہ ۽ سرے زورگی ات، دوزبان زانتیں رجا نکار ۽ چار سازگر، کہ آہاں من
 ۽ گوشتگ ات اگاں گپانی پشت در ۽ ساز مہ بیت گڑا ۽ گیبانی گریٹ گپ جت کرت نہ کن انت۔
 بوجی بڈی بو (Baddibu) ۽ تہا، کہ کیمبے بلونگو ۽ شاہگانی ۽ چولانی بڈے ات، منی دل ۽ بد
 کرت ۽ من وت ۽ درآمدے مارگ ۽ ات اوں۔ بوت کنت اے من ۽ درچک ۽ سستگیں دگہ تاکے

لیکگ ء انت؟ پدا دیم پدیم ء جیممر آئی لینڈ ات، دوسد سال کوہنیں کلات کہ انگلینڈ ء فرانس ء پمانی انگیر کنگ ء جنگ ء کشت ء کوش کرتگ ات کہ غلامانی کار ء بار ء نپ ء سیت مندیں جا گے ات۔ من چہ آہاں جُست گپت کہ ماکمیں اودا شُت ء داشت کنیں، من آئی ء بانڈم ء توک ء کمیں گشت ء چارات کہ انکت چوش دیہہ ء مکیں ٹوپ آئی ء پانگپانی ء کنگ ء ات انت۔ من ہمانا بکاری ء سندن ء ور ء عکس وتی ذہن ء تہا کش ات انت کہ الم ء اود ء بوتگ ات انت۔ من انچوش مارات توگوش زاناں من ء تبرے گون ء سیاہیں افریقہ ء راجد پتر ء جتا جتا نیں تہاریاں مان کپتگ ء گڈگ ء اول۔ بے بخت ء تالہ ء، من مزین پٹ ء ہنڈے کرت بلکن ء من ء پشت کپتگیں کوہن ء زنگی این زمزیلے دست بہ کپیت، بلنے من پوڑ ء ڈکے ء ہشتے زرت، بڈی بو ء سوارگ بوتگ ء ساری من اے سر ء بہ گرداں آسر ء چمشانک دات ء دریا چارات کہ منی بُن پیرک ء اٹلانک زر ء آکپ سک دور اسپاٹ سلوانیا، ورجینیا ء گول وتی جنک ء ایشی ء نام کپتگ ات، پدامادیم ء کسانیں بازارے ء سر بوتیں کہ نام ء البریدا ات، مادریا ء لمب ء ایراہتیں، نوں پادانی منے منزل چہ ایشی ء کستریں جیوفرے ء بازارات، ہما جا گہہ ات کہ اے مرد کار گوشگ ء ات انت گریٹ نندوک انت۔

وہدے جیوفرے بازار ء دارگ منے چمانی دیم ء اہت، گونڈو، کہ ڈن ء گوازی ء ات انت، تہت ء شت مردم اش ہتگی گپت انت ء مردم رُمب رُمب ء چہ وتی کڈکاں دراہت ء پیدا ک ات انت۔ اے ایوک ء ہفتا مردمانی کسانیں بازارے ات، چوش افریقہ ء آدگہ بازانی پیم ء، تنیکہ ہما وڑ ات کہ دوسد سال پیش ات، لُچ ء بستگیں گردیں کڈک ات انت ء پے کاش ء سراس ہتگ ات انت، آوک ء مُچ بووکیں مردمانی توک ء یک پٹکیں مردکارے ات ء تہار اسپتیں پوشاکے پرات، لاگر ء بارگیں دیم ء سیاہیں رنگ ء گول کا پرگوگیں ہیٹ ء کلاہ ء سر ء ات ء۔ پے منی نز ء انچوش پدیمیں مردے ات داں من ء حال اش نہ داتگ ات کہ اے ہما مردم انت کہ ماگندگ ء گوش دارگ ء اہتگیں۔

سے این زبان زانت رجانکاری مارا یلہ دیگ ء پے آئی ء مکک کنگ ء روگ ء گول، ایندگہ سبہیں ہفتادیں مردم منی نزنیک ء مُچ بوت انت، چوش اپس ء نال ء دروشم ء، سے ء چار توک ء پترتگ ات، اگاں من کمیں وتی دست بہ سرینت انت، منی لنکک گول کش ء ایدگہ مردماں ڈک لگ ات انت۔ دراپینانی چم من ء سک ات انت، آہانی چم من ء پیشکانڈگ ء ات انت۔ چہ سکلیں چم پردارگ ء سوب ء آہانی پیشانی موٹک ء کرچک ات انت۔ من وتی لاپ ء روتانی تاب ورگ ء توار مارات

انت، حیران ات او اے چوئیں جنجالے منی سرءِ اہتگ... پدا دمانے ء رند، من وتی دل ڈڈ کرت، گوں زور آوریں مارشتے ء وت ء راتسلادات۔ وتی زندء تہا بازگشتاں مردمانی مچی ء تہا بوتگ ات اوں، بلتے چوش ایں جاگہے ء ناں کہ ہر یکے چوش چُشم ء سیاہ بہ بیت!

سُرگے بنا کرت، منی چم جہل بوت انت، چوش کہ مامدام کنیں، وہدے مارا باور مہ کنت، پاشک بہ ہیں، منی چم منی وتی جنء دستانی سرءِ کپت انت کہ گندیم رنگ ات انت۔ اے بری چہ ساری نیگ ء زوتر بلکن ء سک تر جبر اتی بوت اوں۔ من وتی جنء یک زات ء دور گے مارگ ء ات اوں... پہ منی نزء صاف ء پلگارانی نیام ء بے پلگار ء پولنگ ات اوں۔ اے سک حجالت کنوکیں مارشتے ات۔ پدا اناگت ء پیسر ء مرد ء زبان زانت رجا نکار یلہ دات انت ء ہادمان ء مردماں من ء یلہ دات ء نولن آراچپ ء چارگردکنگ ء ات انت۔

چہ زبان زانت رجا نکاراں یکے زوت زوت منی ء اہت ء منی گوش ء بلوت ء کرت۔ ”اے تراپیشکا چوش ہورت چارگ ء انت پر چا کہ اشاں کدی سیاہیں امریکھی نہ دیتگ۔“ وہدے من اے ارزشت ء سر پد بوت اوں، اے بری چہ ساری نیگ ء گیشتر حجالت بوت اوں۔ آیوک ء منی زات ء چارگ ء نہ ات انت، بلتے پماہانی چماں من بیست ء پنچ ملین سیاہینانی نما سندگی ء کنگ ء ات اوں کہ آہاں کدی دیست کرت نہ کرت انت، کہ چہ زرء آکپ نشنگ ات انت۔

مردم پیسر ء مرد ء کش ء بزب زشت انت، نیا مچی ء برے برے آہاں چم چست کرت ء من ء چارات ء وت ماں وت ء مانڈینکائی زبان ء وش گپی ء ات انت۔ دمانے ء رند، پیسر ء مرد برتر ات، چہ مردمانی نیام ء زراب ء گوست، چہ منی سے ایں زبان زانتیں رجا نکاراں گوست، تچک ء منی ء اہت۔ آئی ء چم منی چمانی توک ء پترگ ء ات انت۔ منی نزء انچوش مارگ ء ات کہ من آئی ء مانڈینکائی زبان ء سر پد بوتگ ء اوں۔ آئی ء ہماگپ جت کہ آہاں فیصلہ کرتگ ات ء پہ ہما ملین آنی حساب ء نہ دیستگیناں کہ پہ ما پریشان ات انت ء ہما دور سریں جا گہاں نشنگ ء آباد ات انت کہ غلام بریں گرابانی منزل ات انت۔ ء رجانک اہت ”مارا منے پس ء پیرکاں گوشنگ کہ اے جاگہے، چہ ما بازیے، جاگہے ء کہ امریکہ اش گوش انت ء دگہ ہند ء دماگں درانڈیہہ انت۔“

پیر مرد بُن ء نشت، دیم ء گوں من کرت، مردم زوت زوت اہت ء پشت ء ء مچ بوت انت۔ پدا آئی ء گوں من کنٹے خاندان ء راجد پتر ء وانگ بندات کرت، کہ چہ بُن پیرکاں۔ چہ صداں سالان زبانی یک نسلے ء چہ آدگہ آوکیں نسلاں آہاں ات۔ اے تہناگپ ء ترانے نہ ات، بلکن ء گیشتر تو

گوشت زاناں اسکرولے وانگ ء ات، پہ بازار ء ترہتگیں ء حاموشیں مردماں ہمک روچی گپے ات۔ گپ ء وہد ء گریٹ چہ سرین ء چنگ تر ات، آئی ء جون توان ء بوت، آئی ء گردن ء ہڈ ڈنی ء درائی کنگ ء لگ ات۔ آئی ء لمز گنگ ء زندگیں چیز ات انت۔ دو یاسے گپ ء رند، گنگ ء واک ء شت، پداوتی سرگ ء جہل کرت ء رجا کار ء گوش دارگ ء لگ ات۔ پدا چہ گریٹ ء سرگ ء تہا، کنٹے ٹک ء بے باوریں ہو ر ء تواریں شجرہ یے دراہت کہ داں گپڑے نسلاں شت ء سر بوت۔ کئے ء گوں کئے ء سور ء سانگ کرتگ ات، کئے کئی زہگ ات، کجام زہگ ء گوں کئے ای زہگ ء سور کرتگ ات ء آہانی زہگ ء زاتن۔ اے دراہیں گپ بے باورین ات انت۔ من ء نہ ایوک ء اے گپانی پراہ ء شاہگانی ء حیران کرتگ ات، بلکن ء تزان ء رد ء بندی بیان ء، کساس اے پیم ء... پلانی ء پلانی گوں پلانی ء پلانی ء سور کرتگ، چہ پلانی... پلانی چہ پلانی... پیداک بوتگ... ء پدا ہمک ودی بوتگیں مردین یا جنین یا جنینانی نام ء گپت انت ء آہانی ہر چیکنکس زہگ ء زاتن ات انت تیوگینانی نام ء گپت انت۔ واقعاہانی تاریخ دیگ ء پہ آئی ء واقعہ آن ء گوں چیزاں ہم گرنج کرتگ ات انت، چوش کہ... مزینیں آپ ء سال... ہار ء سال... آئی ء کاری گرے جنگ ات دور داگ ات... پہ سالدری رمس ء تصدیق کنگ ء گڑا ترا الی ء چارگی ء زانگی ات کہ ہار کدی بوتگ ات۔

دراہیں انسائیکلو پیڈیا ء قصہ گوں من آرگ بوت انت۔ گریٹ ء من ء گوشت، کنٹے ٹک ء بندات چہ کوہن ء قدیمیں مالی ء بوتگ، آزمانگ ء کنٹے استا کار بوتگ انت۔ ”آہاں آج روک کرتگ ء باج برتگ ات“، جنیادماں گیشتر کمباری ء گوپگ ء کار کرت، ٹک ء یک شاہے دگہ ملکہ ء شت کہ نامے موریطانیہ ات ء چہ موریطانیہ ء ٹک ء یک بچکے آئی ء نام کیریبنا کنٹا کنٹے ات ء یک میرا باؤٹ (Marabout) یا مسلمانانی ستک ء رد ء سیدے ات... پند جنناں ملکہ ء شت کہ نام ء گیمبیاء ات۔ اول سر ء یک بازارے ء شت نام ء پکالی ان ڈنگ ات، چیز کے وہد ہمود ء جاہ منند بوت ء دگہ میتگے ء شت کہ نام ء جیفازونگ ء چہ اود ء جیوفرے ء بازارے۔

جیوفرے بازارے کیریبنا کنٹا کنٹے ء وتی اولی جن گپت، یک مانڈینکائی زالے ات ء نام ء سیرنگ ات، چہ آئی ء آرادو بچک بوت، آہانی نام جانہہ ء سالوم ات انت۔ پدا آئی ء وتی دومی جنین گپت، آئی ء نام یائیسہ ات، چہ یائیسہ آئی ء یک بچکے پیدا کرت ء نام ء اومروات۔

سے ایں بچک تال ہما وہد ء جیوفرے ء نشت ء مزن بوت انت داں وتی بالگی ء رست انت۔ پدا مستریں دوئیں بچک جانہہ ء سالوم سست ء جتا بوت انت ء نوکیں بازارے ء بن ہشت اش ایر کرت

کہ کھٹے کو نڈا جانہہ گوش انت ے۔ اور و جیو فرے ے نشت داں سی ہو رے عمر ے بوت ے گوں یک ما نڈا بیکا
 زالے ے سور ے کرت کہ نام ے بٹا کبیہا ات، ے چہ بٹا کبیہا، اندازہ ے رد ے 1750 ے 1860 ے نیام
 ے، اور و ے چار بچک پیدا کرت، آہانی نام آہانی پیدا کرت بونگ ے پد ے رند ے رد ے، کنٹا، لامن، سواڈو ے
 مادی ات انت۔

تنی و ہدی پیریں گرنیٹ ے دو کلاک ے کچ ے گپ جنگ ات۔ اگاں کسے آرا ے قصہ ے توک ے
 ہوار کنگ بہ کپت انت گڑا کساں پنجاہ گشتاں آ نام ے گپت۔ بچکانی نامانی گرگ ے پد، یک رند ے
 پدا گہ گپڑے گپ ے ہوار کرت ے رجا نکاراں رجا ات انت۔

”ہما زمانگ ے کہ ملوک (بادشاہ) ے سپاہی اہتگ ات انت“ پد گہ گپے جنگ ے زمانگے ے حوالہ ے
 دیگ ے ات... ”چہ چاریں بچکاں مستریں، کنٹا چہ بازار ے جا گہ شت کہ دارے بہ گڈتیت... پدا آرا
 کس ے نہ دیست... ے گرنیٹ یک کش ے قصہ آرگ ے ات۔

من حشک ے حد انشت اول تو گوشت زاناں سنگ ے ترا شتگیں بتے ات اول۔ منی خون بدگ ے
 ات انت۔ اے مرد کار کہ وتی تیوگیں زندے افریقہ ے دور ے دراجیں بازار ے ہلکاں گوازینگ ات۔ اے
 مرد اے گپ ے بچ زانگ ے نہ ات کہ باریں من چینیکنس براں اے گپ وتی کسانکی ے سالان، بلک ے
 ہیٹنگ ے گس ے، ٹینیسی ے ہش کتگ... ہے افریقہی ے بابت ے کہ زورے پرداتگ ات منی نام ”کن
 لے“ انت کہ آئی ے گٹار ے را ”کو“ گوشتگ ات، ورجینیا استان ے مزن کور ے را ”کیمبے بلونگو“ ے آپ ے غلام
 کنگ ے آوار جنگ بوتگ ات، و ہدے کہ آچہ وتی بازار ے باز دور نہ ات، دارے ے گڈگ ے شتگ ات
 کہ پوت ے ڈ ے پہلے بہ بندیت۔

من پوتی اولی کاپی ے پنگ ے وتی بیگ ے پیشکانگ ے لگ ات اول کہ آئی ے اولی تاکہ ایم ے بلک ے
 جنگ ایں قصہ نمشتہ ات ے من آرا زبان زانتیں رجا نکار ے را پیش داشت، کمیں وانگ ے رند حیران
 بوت۔ گرنیٹ ے را کاپی ے پیش دارگ ے ساعت ے زوت زوت گپ ے ات، گرنیٹ سرگنو کو بوت، چہ وتی
 نشتگیں جا گہ ے پادا ہت ے مردینانی نیمگ ے توارے جت ے رجا نکار ے دست ے کتاب ے نیمگ ے دست
 شانی ے ات۔ آسجہیں مردم سرگنو کو، حیران ے ہبکہ بوت انت۔ من ے یات نہ بیت کہ کسے ے حکم داتگ
 ات انت، من ے ایوک ے ہے یات انت و ہدے سڈ کرت من دیست ہفتادیں مردماں منی چپ ے چا گرد
 ے انسانی گردیں بندے بست۔ زران زران ے آہانی جون ہوار بوہان ات انت، گھڑیال ے سوچن ے پیم ے
 چکرگ ے ات انت، برے نرم ے برے گٹ ے پڑے ے وش گٹی ے چیزے گوشتگ ے ات انت، وتی پاداں داں

کوئٹاں چست کنان ءِ سہر چلیں بگلیں حا کاں جنگ ءِ ات انت ...

یک جنیادے کہ وتی زہگے وتی پُشت ءِ کوار کرتگ ات، کساس چہ یک درز نے مردماں
سست۔ آئی ءِ پُتکیں دیم چہ گل ءِ لرزگ ءِ ات، شچک ءِ پہ من پیداک ات، شپادیں پادے زمین ءِ
جنگ ءِ ات انت، وتی زہگے چہ کوار ءِ در کرت، کساس بے پرواہی ءِ منی نیمگ ءِ شہارے دات ءِ
آئی ءِ اشارہ من ءِ گوشگ ءِ ات۔ ”بہ گرے!“ وتی زہگے زورانی پُر ءِ گوں من سک دات ءِ پدا اڑپ
ات ءِ دورے کرت، پدادگہ جنیادے اہت وتی زہگے منی نیمگ ءِ شہار دات، پداد گرے ءِ، پدا
دگرے ءِ۔ من درز نے ننک ءِ کچ ءِ گپت ءِ بگل ءِ کرت۔ منی سر پر بونگ ءِ نہ ات پر چا، بلتے پدا یک
سالے ءِ رند، ہارورڈ یونیورسٹی ءِ یک پروفیسرے، ڈاکٹر جیروم برنز کہ ہمے پیمیں کاراں بلدیں مردکارے
ات من ءِ سر پدے کرت۔ ”تو نہ زاننگ ات تو جنیادے ءِ کوہن تریں مرا گشے ءِ بہر زورگ ءِ بوتگ
ے۔ ایشر اگوش انت ”دستانی دل ءِ دارگ“ آہاں وتی دود ءِ رد ءِ ترا گوشگ ءِ بوتگ انت ”چہ اے
پوست ءِ رنگ ءِ، کہ مننگ انت، ماچہ تو ایں ءِ تو چہ مائے۔“

پدا جیو فرے ءِ مردماں من ءِ وتی دار ءِ پلار ءِ بستگیں مسیت ءِ بُرت۔ منی چپ ءِ چا گرد ءِ عربی زبان ءِ
دعاش کرت۔ من ءِ یات انت زونڈان نشنگ ات اول ءِ جیرگ ءِ ات اول ”اے من درگہت کہ من
چہ کجا اہتگ اول، بلتے چہ ایشانی گوشکیں لبرزاں یکے سر پد بونگ ءِ نہ اول۔“ پدا آہاں وتی مستریں دعا
پہ من رج ات۔ ”اللہ نک نک صفت ءِ ستا کہ آئی ءِ منے گار ءِ بیگواہیں مردے پدامننگ ءِ آورت۔“
وہدے مامزن کور ءِ لمب ءِ سر بوتیں، دل گوشگ ءِ ات زمینی راہ ءِ بہ رویں، من لاگر ءِ بارگ
بندیں ورنابیں مانڈ ینگوڈیور ءِ کش ءِ نشنگ ات اول، منی زہن ءِ ہتھا جاگے ءِ نزور ءِ حیران کنوکیں سوگھی
یے گام ایرکنگ ءِ لگ ات ... ایش ات کہ اگاں یک افریقہی یے منی ڈراوش بختے بہ بیت ءِ وتی بنیاد
ءِ بابت ءِ کمیں سر پدی یے بہ بیت ءِ آزانت کرت کنت کہ آئی ءِ پس ءِ پیرک کئے بوتگ یا بوتگ انت ءِ
آئی ءِ پس ءِ پیرک آوار جنگ ءِ وہد ءِ کج ءِ نندوک بوتگ انت ءِ اے گپ ءِ سر پد بوت کن انت کہ
آہانی پس ءِ پیرک کدی چہ ادا برگ بوتگ انت ... پدا ہمے سر پدیں وت گندانت کہ سیابیں امریکی
وت روانت ءِ اگلا مندیں گریٹ درگج انت ءِ آئی ءِ تزان وت سیابیں امریکی ءِ پس ءِ پیرکی ٹک ءِ پد
کن انت، بوت کنت ہما بازار ءِ بیتگ ءِ اول کہ آڈرگ ءِ برگ بوتگ انت۔

من گوں وتی ذہن ءِ چماں، تاموریں پردہ ءِ سر ءِ، وتی وتنگینانی عکس ءِ شگلاں گندگ ءِ ات اول
کہ چون بلین آئی حساب ءِ منے پس ءِ پیرک غلام بوتگ ات انت۔ ہزارانی حساب ءِ یک ءِ یک

آوار جنگ بوتگ ات انت، چوش کہ منی جندء بنیاد کنٹاٹ، بلئے آدگہ ملین آنی حساب ء ہست ات انت کہ شپ ء چہ پُریں واب ء گڑینگ بوتگ ات انت، میتگ ء بازار آس ماند ارگ بوتگ ات انت، بازینے چہ ارش کر تگینانی دستاں لگشت ء چہ بازاراں ڈن جست ء شت انت، پشت کپتگیں آوار جنگیناں ساداش گٹ ء لوپ کرت ء سردیان اش کرت انت، آہاں اے سردیگ ء را ”کوفلز“ (Coffles) ء نام دا تگ ات۔ برے برے آہانی کتار میلے ء کچ ء ذراج ات۔ وتی گمان ء توک ء من بازینے ء رامرگ ء دیست یا پھرگ ء یلہ دیگ ء دیست۔ وہدے آہاں نزوریں راہ ء نیمگاں یلہ دات انت دانکہ زوت ترتیب دپ ء شت بہ کن انت۔ ہما کہ تیاب ء بُرت انت اش آہانی جون چرپ کنگ ء سرگ تراشگ بوت انت ء آہانی ہمک تہہ ء توک پنگ ء چارگ بوت انت۔ پھسہریں تیر کوے ء داغ دیگ ء نشان جنگ بوت انت۔ من وتی گمان ء تہا گنگ ء ات اوں کہ آہان ء گرکنان دیم پہ ذراجیں بوجی یے ء برگ ء ات انت، آہانی دل بُریں چیمانٹ، پھوتی دستاں تیاب ء لمب ء چانکر پاچگ ء ات انت، زور جنگ ء وہدے آہانی دپ چہ ریکاں پُربوتگ ء ات انت۔ اے آہانی وت ء گوں افریقہ ء مہر دارگ ء آخری کوشت ات کہ یک زمانگے آہانی ہنکین بوتگ ات۔ من آہان ء تیلانک دیگ ء جنگ، ء پہ زور بد بوداریں پرش ء تہا گٹ دیگ ء دیست۔ تختگانی سرے آہاناں گوں زمزیلاں بندگ ء دیست، انچوش چہ آوار جنگیناں پُرات انت کہ پادے را ایرکنگ ء جاگہہ نیست ات ء چوش دراز ء چچیاں کشوکائی وپتگ ات انت۔۔۔

منی ذہن گوں اے ندرگاں گر ء چیل ء ات کہ مادگہ مینگی ء نزیںک ء سر بوتیں۔ دیکی ء چارگ ء ات اوں من اندازہ جنگ ء ات اوں کہ ہرچی جیوفرے ء بوتگ ات آئی ء حال ادا ہتگ ء سر بوتگ ات انت۔ ڈلیور ء گاڑی ء رفتار کنت کرت، منی چم پہ بازار ء مردماں کپت انت کہ دگ ء کش ء ٹچ بوتگ ء ات انت، آدست شانی ء ات انت۔ گوں وتی وٹیں تو راں کوکار ء ات انت چیزے گوشگ ء ات انت۔ من لینڈ رور ء تہا اوشتاں اوں ء آہانی جواب ء دست ء سُرینگ ء لگ ات اوں، پہ نادکشی پھلینڈ رور ء راہ پچ کنگ ء ات انت۔

منی حیاں ء ما بازار ء داں سے بہرے شنگ اتیں، منی دماغ ء اہت کہ سمجھیں کوکار ء جار ء ات انت۔۔۔ اگلامند، پوشاک پریں مستریں عمرے، ورنابیں مردم، ماس چوش کٹینک ء سیاہیں جاندریں گونڈو، آدراہیں منی نیمگ ء دستاں شہارگ ء سُرینگ ء ات انت، یکجا گہ گوشگ ء ات انت۔

”مسٹر کئے!“

شمارادگہ حالے بہ دیاں۔ من اوں انسانے ات اوں، من ء اوں گلو تگی ء گپت۔ پوہاڑے جنگلی ات اوں، من وتی داستان ء برزادی ء بربت وتی چم چیردات انت۔ اے زارے ات کہ چہ ننکی ء رند کدی بہہ نہ جنگ ات۔ مسٹر کینٹے! من انچوش مار ات من تارتخ ء ہما ظلم، نابکاری ء زوراکی ء سمر ء گریوگ ء اوں کہ گوں منی جند ء مردماں بوتگ ات کہ گندگ ء بنیادم ء مستریں ردی...

بالی گراب ء سوار چہ ڈکار ء دیم پہ گس ء روگ ء ات اوں، من فیصلہ کرت کتابے نمشتہ بہ کنناں۔ قصہ منی جند ء پس ء پیر وکی ات، افریقہی اصلانی شوندری کنگ ء ات... پچ شک نیست ات کہ آاوں کٹا ء تیسیمینے ء توم ات انت، آاوں افریقہ ء بازارے ء ودی بوتگ ات انت، رُستگ ات انت، مزن بوتگ ات انت، کسے ء آہان ء اوں آوار جنگ ات، غلام بریں آپنی گرابانی تہا گوں ریدگیں سانکلاں بستگ ات انت اش ء چہ ہما زر ء آکپ برتگ ات انت اش کہ منی پیرک برگ بوتگ ات، چہ یک پلانٹیشنے ء سمر ء دومی پلانٹیشن ء سمر ء، داں گد سمر ء آہاں وتی آجوتی ء جہد بندت کرت۔

نیویارک ء پہ من ودار کنوکیں ٹیلیفون ء سمر ء اہتگیں گلہ ء من ء حال دات کہ کنساس شہر ء اسپتال ء منے ہشتاد ء سے سالیگیں تروز ہگ جار جیا بیران بوتگ۔ پدا آئی ء بیرانی ء وہد ء پاس مالوم کرت انت، سہی بوت اوں کہ ہما سامت ء آئی ء اے کوڑ بیں امبروزیلہ داتگ ات وہدے من جیوفرے ء بازار ء وتی گام ایر کرتگ ات انت۔ منی حیال ء چہ جنیادماں پشت کپتگیں یکیں جنیادم، کہ ملک ء لوگ ء راہ گوز ء نشت ء قصہ ء آورتگ ات ء آئی ء کار ہمیش ات کہ من ء افریقہ ء دیم بہ دنت۔ پداشت ء گوں ہماہاں ہوار بوت کہ چہ بزر ء چارگ ء ات انت۔

من بندت چہ وتی کسانکی ء ہما واقعات ات کرت کہ گد سمر ء وہدے دراہیں واقعات یکجا گہ ہوار بوت انت گڑا اے کتاب اش وجود ء آورت۔ بلک ء ایند گراں خاندان ء قصہ من ء ما شچتگ ات انت۔ پدا بازیں جاور حالانی توک ء وہدے من دریاء لاپ ء کوسٹ گارڈ ء گراب ء تہا کنور کنگ ء ات اوں، من وت وت ء رانمشتہ کنگ سوج دات، پرچا کہ من ء دریاسک دوست بوتگ ء ات، منی بنداتی نمشتہ چہ کوسٹ گارڈ آرکائیو ء زرد ترانگیں دپتراں زورگ بوتگ ات انت، گڑا من ء باز تیاری کنگ نہ کپت کہ پداے کتاب ء دیم ء آرگ ء منی پٹ ء پول ء دیم ء اڑ اند بہ بنت۔

بلک ء ایند گہ پیریناں مدام گوشت کہ جاگہے کہ ”نپلس“ ءے گوش انت گراباں غلام ہمود ء آورت انت۔ “من زانت کہ آہاں انا پولس میری لینڈ ء گپ جنگ۔ نوں منی حیال ات کہ من ء گوشت کنگی ء چارگی انت کہ آگراب ء کہ غلام ءے چہ گیمبیا ء دریاء آورتگ ات انت درگپت کرت

ئے کنناں۔ ہما گراب کہ چہ انسان ء بارآت، آہانی توک ء یک افریقہی یے مان ات کہ زورے
 پرداتگ ات کہ آئی ء نام ”کن۔ ٹے“ ات پدا آئی ء ماساجون والرء آراٹوبی ء نام داتگ ات۔
 نون من ء ہما زمانگ شوہاز کنگی ات دانکہ من آگراب ء ہما زمانگ ء توک ء پٹ ات بہ
 کنناں۔ لہتیں ماہ ساری، جیوفرے ء بازارء، گریٹ ء کنتاء آوار جنگ ء زمانگ گوشتگ ات۔ ”اے
 ہما وہدات کہ بادشاہ ء سپاہی اہتگ ات انت۔“

پدالندن ء شت اول، دومی ہفتگ ء نیمروچے ء، برٹش اُردء باسکانی 1760 ء دوران ء رو ء آء
 دپتراں پیشکانڈگ ء ات اول، گڈسمرء من درگپت ”بادشاہ ء سپاہی“ اُردء ہما باسک ء شوندری ء کنگ ء
 ات انت کہ ”کرنل اوئیر فورس“ ء نام اش داتگ ات انت۔ اُردء اے باسک 1967 ء چہ لندن ء دیم
 دیگ بوتگ ات، آزمانگ ء برطانیہ ء دست ء چیر ء کلات، گیمبیا من کورء ”جیمز سلینوفورٹ“ ء
 پاسداری ء بہ کن انت، گریٹ ء گپ انچوش راست ات انت کہ من پشل بوتگ ء ات اول، پہ اے
 گپ ء سمرء کہ من پہ آئی ء گپانی راست کنگ ء آئی ء دمب ء کپتگ ات اول۔

من لونڈز آف لندن ء شت اول۔ انتظامیہ ء کارگسے ء مردے ات نام ء مسٹر آر، سی، ای۔
 لینڈرات، گومائی من وتی گپ درشان کرت انت کہ من ء چے کنگی انت۔ آچہ وتی کرشی ء سمرء پاد
 اہت ء گوشت ء۔ ”ورناہ، گول تو لونڈز آف لندن ہمینکس دز کمکی کنت کہ منے دست ء بہ بیت۔“
 اے وش سختی یے ات، پرچا کہ چہ لونڈز ء درء، پہ من دگہ بازیں دروازگے پچ بوت ء من ء دپترانی دپتر
 پیشکانڈگ کپت آل۔

من ء وتی زندء چویش دم برنگی یے یات نہ کنت کہ من ششیں ہفتگاں دم برت، گندگ ء بے
 نپ ء سیتیں کارے کنگ ء ات اول۔ یک روچے ء پد دومی روچ ء ہبے پٹ ء پول ء ات اول کہ پہ
 آہاں یک حاصل گرابے در بہ گیجاں کہ پہ حاصل سفر ء کارمرز کنگ بوتگ ات۔ کارٹونانی کاٹون،
 فائنلانی فائل چہ اے پیس گرابانی دپتراں پُرات انت کہ سے این آتراپ انگلینڈ، افریقہ ء امریکہ ء
 سفر اش جنگ ات۔ دلپروشی ء ہوار، دگہ زہر گرگے ء چہ منی توک ء سمرچست کرت کہ آزمانگ ء، اے
 کار ء بار ء تہا بہر زور وکان ء چونیں چمے ء چار اتگ اش، پرچا کہ اے کار ء باروت یک بلائیں صنعتے
 بوتگ ات، چوش مروچگیں پس ء گوک ء سوداء، بہا بہ زور، بہا بہ گر ء گراباں پُربہ کن ء بہ بر۔ بازیں
 دپترے ات داں روچ ء مروچی کس ء دست نہ جنگ ات ء پچ نہ کرتگ۔ گندگ ء کس ء نہ مار اتگ
 ات کہ ایشاں پچ بہ کنت ء بہ چار بیت۔

من ۽ چوشیں یک گرابے دست نہ کپت کہ شہ گیمبیا ۽ دیم پہ اناپولس ۽ بہ روت، دومی ہفتنگ ات، ساعت کساس دو ۽ نیم ات، غلامانی دپتر ۽ یک ہزار ۽ بیست ۽ سیسی کا گد ۽ وانگ ۽ ات اول، اے یک چار کنڈیں پراہیں کا گدے ات۔ ایشی ۽ توک ۽ 1767ء، ہماسال ۽ ”بادشاہ ۽ سپاہی“ اہتنگ ات انت۔ یک گرابے کہ نام ۽ لنگونیر ات ۽ آئی ۽ کیپٹن تھامس۔ ای، ڈیوس ات، چہ گیمبیا مزن کور ۽ ربادگ بوت ۽ آئی ۽ منزل اناپولس ات...

من زانت پرجا، من وتی پاہار داشت انت۔ من ۽ ایوک ۽ یات انت من بے توری ۽ مالومداری نمشتہ کرت انت ۽ دپترانی دپ بند کرت ۽ ڈن ۽ دراہت اول۔ ڈن ۽ کنڈے ۽ چاہ ۽ کسائیں دکانے ات، توک ۽ پترت اول ۽ چاہ ۽ کیکی لونا نینت نشت ات ۽ چاہ گمبگ ۽ ات اول کہ اناگت ۽ حیا لے ۽ من ۽ گون جت بوت کنت ہمے گراب ۽ کنٹا کنٹے آورتگ۔

پہ چاہ ۽ کیکی ۽ زال ۽ منت گپت ۽ ٹیلیفون ۽ سر ۽ پان امریکن ۽ سیٹے بک کرت کہ پہ آروچ ۽ نیو یارک ۽ روگ ۽ ساڑی ات۔ آہوٹل ۽ کہ من داشتنگ ات پہ اود ۽ روگ ۽ وہدنیست ات، من ٹیکسی ڈلیورے ۽ راگوشت۔ ”ایتھر وہالی پٹ“ چہ اٹلانٹک ۽ سر ۽ گوزگ ۽ روگ ۽ من ۽ تیوگیس شپ واپ نہ اہت، من پہ وتی دماغ ۽ چماں کانگریس لائبریری، واشنگٹن ڈی سی ۽ کتابے چارگ ۽ ات اول کہ یک رندے پدا آراگون وتی دستاں زورگی ات۔ اے کتاب ۽ سبک حاکی رنگ ۽ پوشے ات ۽ گرانیں حاکی رنگ ۽ نمشتہ ات انت ۽... ”شپنگ ان دی پورٹ آف اناپولس“۔ واگال ڈبلیو براؤن ۽ نمشتگ ات۔

چہ نیویارک ۽، ایسٹرن ائر لائن ۽ بالی گراب ۽ من ۽ واشنگٹن ۽ سر کرت، من ٹیکسی یے گپت ۽ ٹچک ۽ لائبریری ۽ شت اول، کتاب لونا نینت ۽ چہ ورنہ ۽ دست ۽ کساس ہپ چت... ۽ پکائیں گپ ہمیشی ۽ تہات! لارڈ لنگونیر 29 ستمبر، 1767ء اناپولس ۽ کسٹم افسران ۽ سنگ داتگ ات۔

کارگاڑی یے باڑہ کرت، زراب ۽ اناپولس ۽ شت اول، من ٹچک ۽ میری لینڈ ہال آف ریکارڈ ۽ شت اول ۽ مسز فیبی جیکسن ۽ گوں ذربندی کرت کہ اکتوبر 1767ء اولی ہفتنگ ۽ روتا کاں بہ دنت۔ آئی ۽ ہامادمان ۽ میری لینڈ گزٹ ۽ مائیکرو فلم ۽ در کرت ۽ دات، پروجیکشن مشین ۽ تہا، من تاں اکتوبر ۽ اولی ہفتنگ ۽ شنگ بوتگیں روتا کانی نیم ۽ نہ شنگ ات اول کہ منی چم پہ اشتہارے ۽ کپت انت۔ ”ہے زوتاں چہ ولانت ۽ آورتگیں“، لارڈ لنگونیر گراب ۽ سر ۽، کیپٹن ڈیوس چہ گیمبیا ۽ مزن کور، افریقہ ۽

آؤرتگ انت۔ شریدار سودا ایش کن انت، انا پولس ء، پھ نقد، یا پھ دگہ انچین چیزاں کہ پھ زر بدل بہ بنت،
 رس ہفت اکتوبر چار شنبہ ء روج ات۔ یک بارے درچنگلیں ء جان سلامتیں غلام۔ پداے گراب پھ
 6 سینٹ اسٹرنگ ء یک ٹن تمباک لندن ء بارت۔ “اشتہار ء سمر ء جون ریڈاؤٹ ء ڈیٹینٹل آف
 سینٹ تھیوز، جنیفر ء دزنشان ات انت۔

29 ستمبر، 1967ء، من حیال کرت من ء دنیا ء تہادگہ ہج جاگے ء بونگی نہ ات ابید انا پولس جیٹی ء
 سمر ء اوشنگ ء ء من اوشتاگ ات اول۔ اے چہ لارڈ لنگونیر ء حشکی ء سمر بونگ ء دو صدی سال
 ات۔ آپ ء پراہ ء شاہگانی ء چارگ ء ات اول کہ چہ آئی ء سمر ء منی بُن بُن بُن پیرک آدگہ بوتگ
 ات۔ یک رندے پداوت ء دیست گریوگ ء ات اول۔

1766-67ء ہما کا گد کہ جیمز فورٹ، گیمبیا ء نمشتہ کنگ بوتگ ات انت گوشگ ء ات
 انت کہ لارڈ لنگونیر ء پرش ء را یک صد ء چل غلام مان ات ء چہ ادار ہادگ بوت۔ اے سفر ء جینکس
 زندگ ء سمر بوتگ ات؟ نون وتی دومی کار ء من میری لینڈ ہال آف ریکارڈز ء، من گراب ء ہما مردمانی
 نامانی پولگ ء لگ ات اول کہ انا پولس ء سمر بوتگ ات انت... ء درگہت انت... کوہنیں بُشت
 وڑ ء نمشتہ ات انت، 256، ”پیل دنان، 3,700 پاؤنڈ بینگ ء موم، 800 پاؤنڈ پٹی، 32 اونس
 گیمبیائی سہر ء 98 ”نیگرو“ ء گراب ء 42 افریقہی راہ ء نیمگ ء مرگ ات، کساس سے بہر، غلامانی
 سفر ء سے یک ات۔

ہے دمان ء من مار ات، بلک، ترولز، تروپلس ء منی تروزہگ جار جیا اول وتی باطن ء گریٹ
 بوتگ انت۔ منی نیشنگی کا پی چہ آہانی آؤرتگیں صداں سال کوہنیں قصہاں پرات انت، کہ منے افریقہی
 ”ماسا جون والر“ ء دست ء سودا کنگ بوتگ ات ء آئی ء آرا ”ٹوبی“ نام پر کرتگ ات۔ چارمی گشتان ء
 جہگ ء روگ ء کوشست ء، چہ ہما غلام گیراں یکے ء کہ آرا پدگپتگ ات اش، یکے ء پھ سنگ جتگ ء ٹپی
 کرتگ ات ء، آہاں آئی ء پاد ء پنچگ گڈ ات دو کپ کرت۔ ماسا جون والر ء براس ڈاکٹر ولیم والر
 ء غلام ء زندر کینت، آئی ء پاد ء گڈگ ء سمر ء زہر گپتگ ات ء آرا گوں وت ء برت ء، من ء امیت ات
 کہ اے بابت ء اول چیز کے کا گد بوت کنت۔

من رچمنڈ، ورجینیا ء شت اول، اسپاٹ سلوانیا، ورجینیا ء قانونی وصیتانی مائیکرو فلمانی چارگ ء
 لگ ات اول۔ ستمبر 1767ء رند، وہدے لنگونیر حشکی ء سمر بوتگ ات، ہما زمانگ ء، من ء یک

دراج و سمر جمیں وصیت نامہ یے دست کپت کہ سرء ۷۵ ستمبر، 1768ء رس نمشتہ ات، آئی و ردء جون والر و آئی و زال این (Ann) زمین و دگہ چیزاں ہوار، 1240 ایکڑ توم جاہ زمین ولیم والر و نام و کرتگ ات... پدادومی تاکدیم و ”یک نیگرو یے کہ نام و ٹوبی ات“

”اومنی حد!“ اے دو انزدہیں سالانی تہا چہ روزینا اسٹون و گندگ و پدمن نیم ملین میل پند بر اتگ ات۔ من پٹ و پول، درگیجگ و چیزانی ٹپاسگ و ات اوں۔ دگہ بازیں مردے شو بازگی ات اوں کہ آہان و ہے پیمیں گپڑے قصہ یات ات، نہ ایوک و پرے ہاترا کہ من و راست پد رنگی ات بلکیں پمیشکا اوں کہ من و پرے ہاترا کہ منی نز و دوئیں کپ ہوار کنگی و لاچینگی ات انت۔ من چہ وتی بازیں پٹ و پول اتکلینا گپڑے در چت و جتا کرت دانکہ من اے کتاب نمشتہ کنگ و اصل کار و بندات بہ کنناں۔ من و پھ کنتا کنتے و رودینگ و ورنہ کنگ و دراجیں مدتے لگ ات۔ من و آشر سر پد بونگی ات و آئی و آوار جنگ و در دمارگی ات۔ و ہدے من آئی و باروانیسیگ و بندات کرت یا گیمبیا و ایندگہ سہمیں غلام کشیں گرابانی باروا، گرا من و فریقہ و روگ کپت۔ من گوں گراب کپنی و دز بندی کرت کہ من و راہداری بہ دی انت و چہ سیاہیں فریقہ و بدن و تچک امریکہ و روکیں اولی گراب و سوار بہ کن انت۔ من و گوں قرل لائنز، افریکن اسٹار و راہ اش دات۔ و ہدے ما کور گپت، من وتی گپ آہانی دیم و ایر کرت کہ من و چہ کنگی انت دانکہ من و وتی پیرک و چہ دریا و گوزگ و بابت و نمشتہ کنگ و مکک و مدت بہ رسیت۔ شو د و رند ہمک بیگاہ و شام و رگ و رند من چہ آسن و پد یا نکاں سر کپت و جہل، سارت و تہاریں پرش و شت اوں۔ پٹج کش ات انت، ایوک و چڈی یے پاد و ات۔ دل بالی و دراجیں تختگ و سر و چہ دریا و گوزگ و دہیں شپاں و پتوں۔

تصور کنگ و ات اوں کہ آئی (کنٹا) و چہ دیستگ، ہش کنگ و مار اتگ... چہ ایشاں ابید کنتا و جند و اسر پد بونگ و جہد کرت کہ آئی و جونیں پُرت جنگ و گرتی کرتگ۔ چہ دریا و منی گوزگ و سفر، اگاں گوں ہمار دنا کیں سفر و کہ کنتا کنتے و آئی ہمارا ہاں، یا ملین آنی حساب و مردمانی سفر و گوں دیم پہ دیم بہ کرت انت کہ زمزیل بستگ ات و اشکیلان ات انت و وتی جند و مس، گوہ و شانوکانی سر و وپتگ ات انت، دہ روچ و بدل ہشاد یا نود روچ اش جت و سفر و کنگ و جانی و دماغی ترس آہانی و ژا و ات، شک نیست ات آرام دہ ات۔ گرا گد سر و من دریا و گوزگ و نمشتہ کنگ و سوہین بوت اوں... انسان لڈ اتلیں بار و پُژدر و۔

پدا من وتی ہفتیں نسل اے کتاب ءتہا کمات انت کہ شمتے دست ءانت۔ نمشنتہ کنگ ءسال ء، من وتی بازیں گوش دارو کے ءدیم ء پدر کرتگ ات کہ ”ریدگیں سائل“، چونیں کتابے بیت۔ تنیکہ انگت برے برے من ءکے جُست کنت، ”ریدگیں سائل چینکس راست ءچینکس حیالی انت؟“ حیر چینکس من زاناں ءمنی کوشست بوتگ، ہر چینکس پشت پد کہ ریدگیں سائل ءتوک ءانت، اے من یا منی افریقہی خانداناں یا امریکہی خانداناں داتگ انت کہ کہ خانداناں زبانی راجد پتر ءتوک ءشت کپتگ ات انت ءچہ آہاں بازیں من ربیتی دروشم ءچہ راجد پتری تاکد یماں زرتگ انت ءآد پتر ءکاگداں من ءحال داتگ کہ آزمانگ ءزند ءدومان، راجد پتر چون بوتگ ءریدگیں سائل ءجندداں پانزدہ سال ءپنجاہ لائبریری، آرکائیو ءدگ سے براعظم ءکلیں ہزینگ ءبرورد انت۔

پہ منی نز ءنوں نہ ایوک ءبہ گندے، تروزہگ جار جیا ءایندگہ زالبول چہ ”بز ءچارگ ءانت“ بلکین دگہ گپڑے اوں، کنا ءبل، کزی، جارح کروی ءمیٹیلڈ، ٹوم، اربنی، پیرک ول پامر، برتھا ءمنی ماس ءہمے زوتاں گوں آہاں ہوار بوتگیں منی آرتیہیں پس...

آہشتاد ءسے سال نیگ ات۔ وہدے آئی ءزہگ... جارح، جولیئس، لوئیس ء

من... آئی ءکل ءکونڈم ءانتظام ءشور ءصلاح کنگ ءاتیں، چہ مایکے ءدرائنت کہ آئی ءدوئیں سرجمیں زندے ءیک سیر ءازگاریں زندے گوازینتگ چہ ایشی ءامید بے بیماری ءدرد ءدورے ءزوت بیران بوتگ۔ ماتیوگیں پس ءشرزانیں ءعمر پدین اش، ماتپاک کرت کہ آنہ لوٹیت ماز یادیں وا ءزارے بہ کنیں ءماتپاک کرت مانہ گریوں۔

وہدے چہ مذہبی دود سرجم کنوک ءدپ ءدراہت حدامرزی ”من زانت منی پس ءراگوشتگ ءانت سرہنگ بوتوں، من مار ات من چہ آئی ءیات ءترانگاں سرلیٹ اوں، منی دیم ءہمک چیزانی براہ تامور بوت انت۔ اولی دعاء مراگش ءکہ واشنگٹن ڈی سی ءدارگ بونگ ءات کمیں ساری، چرچ چہ دوست ءسنگتاں پُرات، منی براس جارح کہ انتظام ہمائی ءدست ءات انت، ریورنڈ بوئیڈ ءگوشنت، ”مازہگ لوٹیں گہتریں وہدے آئی ءیاداشت ءگوں آئی ءسنگتاں بہرہ کنیں۔“

دود ءرد ءکسانیں دعاء رند، پس ءیک دوست تریں نازیتکے جنگ بوت، پدا جارح پاداہت پچیں کفن ءنزینگ ءاوشنت، من ہما جاگہہ ءترانگ ءکپتوں کہ پس اود ءوانینگ ءات ءمنے گس ءمدام یک بچکے اہت کہ آئی ءکوچک ءپس ءواہگ ات آئی ءزہگ کالج ءوانگ ءدر بہ بارت، بلنے

”زر نیستی“ ء گپ ء رامنی پس ء اے گپ ء پروشت ء کٹ اینت کہ ”آگوں مانند بیت“۔ پدا جارج ء گمان کرت تہنا زربار ء ہشتاد اگر یکپچر ایجنٹ، ہائی اسکول پرنسپل ء استاد ہست کہ گوں پہر ء وت ء را ”پروفیسر ہیلی ء بچک“ گوش انت۔ جارج ء گوشت کہ دیری ایں زمانگ ء یادداشتاں چہ کیے ایش انت و ہدے مالاباء ء شنگ اتیں ء نہاری کنگ ء و ہدے پس ء در اینت ”بچکان ادایا ات، یک مزن ء نامداریں مردکارے اہتنگ، من لوٹاں شامہ گند ات اش۔“ پدا گپڑے کلاکانی سفر ء رند، پس ء ماسے ایں بچکان ء ٹسکیگی، الاباماء برت، اود ء ما پٹک بلاد، بلے اگلا مندیں سیا میں سائنسدان ڈاکٹر جارج کاروئی ء لبارٹری ء تر ء تاب کرت، آئی ء اود ء ماراوانگ ء زانگ ء بابت ء پنت ء نصیحت دات ء چہ ما ہر یکے ء راپلے پلے دات ء۔ پدا پس ء مسترین ناشی اے گپ ء سر ء ات کہ ما خاندان ء یکجا کنگ ء ہاترادیوان برجم دارگ ء نہ ات انت ء دعوت دیگ ء نہ ات انت۔ جارج ء گوں گوش داروکان ذربندی کرت کہ گوں اے مارشت ء، گوں ما ہمراہ داری بہ کن ات کہ شامے مچی ء یکجا ہی ء مراکش پہ ما ء پس ء داشتنگ۔

جارج اہت وتی جاگہ ء نشت، من پادا ہت اوں، گوں سر بونگ ء پس ء دیدار کرت، من نندوکیں مردمان ء گوشت مسترین زہگ ء بستار ء، من ء اے رپٹگیں مرد ء کوہن تریں گپ یات انت۔ وتی کسانکی ء اولی گشتاں مہر ء محبت ء درشان من ہما و ہدے دیستگ ات و ہدے پیانو ء سر ء آیکے دومی ء راجارگ ء ات انت۔ منے چرچ ء ماس پیانو جنگ ء ات ء پس صفتی سوت ء نازینک وش گئی جنگ ء ات۔ منی یک دگہ کوہنیں یاتے ایش ات، اگاں من ء چہ پس ء گوری یا ڈانے بیچ گرگی بوت انت گڑامن شت ء گمانی ذربندی کرت کہ آمن ء اے۔ ای۔ ایف بیست ء نہی ڈویشن، سے صد ء شست ء ششمی انفنٹری ء حالان بہ دنت کہ آہاں چوں میوسے ارگون ء جنگل ء جنگ کرتگ۔ ”پرچا کہ ما زور آور بوتگیں، منی چک“۔ پس ء مدام در اینت۔ ڈانم دیگ ء ساعت ء اے گپ پدرات اگاں جاور حال پہ جنزل بلیک جیک پرشنگ نہ گیگ بوتین ات انت گڑا یک رندے پدا آئی ء نمدی ء دیم دات کہ سوانا، ہینسی سارجنٹ سائمن ہیلی نمبر (2816106) ء بیارات ء گو میشی جرمنی ء چاروگراں حال داں وتی برز ء افسراں برت ء ترس تاں کیسر ء جند ء شت ء سر بوت۔ بلے پہ منی نڈ ء، من مردمان ء گوشت، لین کالج ء پس ء گوں ماس ء دچار کپگ ء رند، آئی ء مسترین وش سختی، گوں ماس ء دچار کپگ ء وش سختی پہ ما سہمیان ات، گرینز بورو ء اے اینڈ ٹی کالج ء آہگ ات، آزمانگ ء آکالجیلہ

دیگی ۽ پھریکی ۽ دھنقاں کاری ۽ گس ۽ پد گردگی ات، پرچا کہ بچک چار دگہ دگہ زیل ۽ کارکنگ ۽ ات ۽ من ۽ پھ وانگ ۽ وہدنیست۔“ بلتے چہ آئی ۽ یلہ دیگ ۽ روگ ۽ ساری، پھائی پیل مین ۽ سمر ۽ تیر ماہ ۽ ادارکی ایس ہمالی کنگ ۽ نمدی یے اہت۔ شپ ۽ ریل ۽ سمر ۽ چہ بوفیلو ۽ بہ گرتاں پیٹس برگ ۽، مہب ۽ دوج ۽ آئی ۽ گھٹی ۽ توار کرت، یک سہریں مرد ۽ جنے ۽ گلا سے شیر لوٹ ات، پس ۽ شیر آورت۔ پس ۽ گوشنگ ات۔ ”من لوٹ اتگ ات بہ رواں، بلتے آمر دکار سکین گپو یے ات ۽ اے گپ ۽ حیران ات کہ من کالج ۽ نو در بر مزورے آل۔ آئی ۽ من ۽ گپڑے جُست ۽ پرس کرت، ۽ پیٹس برگ ۽ من ۽ گپڑے بخشیش ۽ دات۔ ”ہمک پئی ۽ گبر ۽ ایر کنگ ۽ رند، وہدے ستمبر 1916 ۽ پس پدا کالج ۽ شت، کالج ۽ سروک ۽ آرا ہماریل ۽ سمر ۽ مردکار ۽ کاگدے پیش داشت انت... کورٹس پبلشنگ کمپنی ۽ انتظامی ریٹائرڈ افسرے ات نام ۽ آر۔ ایس۔ ایم بؤس ات... ۽ داں یک سالے ۽ سبھیں حرچ ۽ درچانی کشک ۽ دز بندی ۽ کرتگ ات ۽ چیک ۽ راہ ۽ داتگ ات۔ اے چیک 503-15 ڈالر نیگے ات کہ پھائی نندگ، ورگ ۽ کتابانی ہاترا ات۔ پس ۽ گوشت، پدا آئی ۽ گپڑے نمبر گپت ۽ کارنل یونیورسٹی آف اگریکلچر ۽ آرا وظیفہ دات کہ ہمک سال چونا ہوتی شترتیں نیگرونو در بران ۽ دیگ ۽ بندات کرتگ ات۔

چوش، من مردمان ۽ گوشت کہ پس ۽ وتی کارنل ماسٹر ڈگری گپتگ ۽ پدا پروفیسر بوتگ، ۽ ما، آئی ۽ زبگ گول اے پیمیں مردمانی نندگ ۽ پدا آہگ ۽ رُستگ ۽ مزن بوتگیں، اگاں ما آدگہ چیزان ہوار بہ کنیں کہ ماس ۽ مردماں پہ ماچے کرتگ، پمیشکاوش سختیں کہ وتی پس ۽ رخصت کنگ ۽ ایس۔ من نمشتہ کارے ۽ بستارے، جارگ کمک کارڈ اٹریکلر آف دی یونائٹڈ اسٹیٹس انفارمیشن ایجنسی ۽ بستارے، جولیٹس، یو، ایس، نیوی ۽ آرکھٹ ۽ بستارے لؤس ساز ۽ زیمیل ہیل کارے ۽ بستارے۔

پدا ما پس ۽ میٹ ہالی گراب ۽ سمر ۽ آرکنساس ۽ برت کہ اود ۽ دومی مراگش جم دارگ بوت ۽ پان بلف اے ایم اینڈ این یونیورسٹی ۽ مردم ۽ سنگت ۽ مچ بوت انت ۽ پس ۽ یونیورسٹی ۽ ڈین ۽ بستارے وتی زند ۽ چل سال پہ مہلونک ۽ وانینگ ۽ گوازیینگ ات، ہرچی آئی ۽ لوٹ اتگ ات ماسر پداتیں، ما آراچہ یونیورسٹی کیمپس ۽ توک ۽ گوازیینگ ۽ ہمود ۽ برت کہ ایس۔ اے ہیلی ۽ بورڈ لگوگ ات، پرچا کہ چہ آئی ۽ ریٹائرمنٹ ۽ رند، اے دمک ۽ نام ۽ نانینگ بوتگ ات۔

پائن بلف ۽ دعا آسمر بوت، پداماپس ۽ راهماجا گهہ ۽ برت کہ آئی جنڊ ۽ دل ۽ واہشت ات کہ کل ۽
 کونڊ کنگ بہ بیت، لیٹل روک ۽ وٹیرینز ۽ سیمٹری ۽۔ آئی ۽ کفن ۽ پدی ۽ شتیں کہ دیم چه سیکشن 16 ۽ برت
 اش، ماوشتات ۽ چارات، پس مانس لمبر 1429 ۽ ایردیگ بوت۔ نوں ماہر کس کہ آئی ۽ پیدا ک
 کرتگ ات... کنٹا کینٹے ۽ ہفتی پشت ۽ اوبادگ... مازوت زوت چه اود ۽ برتر اتیں ۽ یکے ۽ دومی ۽
 نیمگ ۽ نہ چارات، ماتپاک اتیں کہ کس نہ گزیت۔

پس گوں برز ۽ آدگراں ہوار بوت، منی حیال انت آلم ۽ مارا چارانت ۽ مئے رہشونی ۽ کن انت ۽
 اے اوں مارگ ۽ اوں کہ آگوں منی اے امیت ۽ ہم کوپگ بنت کہ اے قصہ ۽ گیشتریں مردمانی اے
 حیال ۽ لیکہ ۽ زور ۽ کم کن انت کہ گوش انت راج د پتر مدام کٹوکاں نمشتہ کرتگ۔

Alex Helerend

ریڈگیس سائل
 ایکس ہیلی